

॥ श्रीः ॥

काशी संस्कृत ग्रन्थमाला

१५३

श्रीमद्भगवत्पतञ्जलिमुनिनिर्मितं

व्याकरणमहाभाष्यम्

(नवाम्बिकम्) /-१

अष्टाध्यायीप्रथमाध्यायप्रथमपादव्याख्यानम्

श्रीमदुपाध्यायकैयटनिर्मित'प्रदीप'प्रकाशितम्

सर्वतन्त्रस्वतन्त्रश्रीमन्नागेशभट्टविरचितोद्घोतोद्भासितम्

काशीहिन्दूविश्वविद्यालयाध्यापक-व्याकरण-न्याय-वेदान्ताचार्य-लब्धस्वर्णपदक-

पण्डितश्रीरुद्रधरझाशर्मप्रणीतया

'तत्त्वालोक' टीकया समुल्लसितम्

भूमिका लेखकः

महामहोपाध्यायश्रीगिरिधरशर्मा चतुर्वेदः

चौरवर्मा संस्कृत संस्थान

भारतीय सांस्कृतिक साहित्य के प्रकाशक तथा वितरक

पोस्ट बाक्स नं० ११३९

के. ३७११६, गोपाल मन्दिर लेन (गोलघर समीप मैदागिन)

वाराणसी-२२१ ००१ (भारत)

प्रकाशक : चौखम्भा संस्कृत संस्थान, वाराणसी

मुद्रक : चारु प्रिन्टर्स, वाराणसी

संस्करण : चतुर्थ, वि० सं० २०५२ (१९९६)

मूल्य : नवाह्निकम् रु० २५०-००

१-३ आह्निकम् रु० ७५-००

१-५ आह्निकम् रु० १२५-००

६-९ आह्निकम् रु० १२५-००

© चौखम्भा संस्कृत संस्थान, वाराणसी

इस ग्रन्थ का परिष्कृत तथा परिवर्धित मूल पाठ

एवं टीका, परिशिष्ट आदि के सर्वाधिकार

प्रकाशक के अधीन हैं ।

फोन : ३३३४४५, ३३५९३०

प्रधान शाखा :—

चौखम्भा संस्कृत भवन

CHAUKHAMBHA SANSKRIT BHAWAN

पोस्ट बाक्स नं० 1160

चौक (दी बनारस स्टेट बैंक बिल्डिंग)

वाराणसी-२२१ ००१

☎ ३२०४१४

THE
KASHI SANSKRIT SERIES
153

VYĀKARANA MAHĀBHĀŚYAM

OF

PATAÑJALI MUNI

[Navāhnikam]

With Three Commentaries Pradipa of Upādhyāya Kaiyaṭ on Chapter
I, Section I; Udyot of Nāgeśa Bhaṭṭa and also Tattvāloka

OF

Śri RUDRADHARA JHĀ

Introduction By

MM. Pt. GIRIDHARA ŚARMĀ CHATURVEDA

CHAUKHAMBHA SANSKRIT SANSTHAN

Publishers and Distributors of Oriental Cultural Literature

Post Box No. 1139

K. 37/116, Gopal Mandir Lane (Golghar Near Maidagin)

VARANASI-221 001 (INDIA)

© Chaukhambha Sanskrit Sansthan Varanasi

Phone : 333445, 335930

Fourth Edition : 1966

Also can be had of:

CHAUKHAMBHA SANSKRIT BHAWAN

P. Box No. 1160

Chowk (Benaras State Bank Bldg.)

VARANASI-221001

Phone : 320414

॥ श्रीः ॥

लेखकः—सः ३२ श्रीमिरिभरशर्मा चतुर्थः, नाचरूपतिः

पाणिनीय-परिचयः ।

सुप्रथितमिदम्, यद् व्यवहारातीता भाषा व्याकरणयाज्ञवल्क्यमन्त्रेण न शक्या प्रतिपत्तुमिति ।

शक्तिग्रहं व्याकरणोपमानकोशापनाक्याद् व्यवहारतश्च ।

वाक्यस्य शेषाद्विबुधैर्वदन्ति सांनिध्यतः सिद्धपदस्य पुञ्जः ॥

इत्यभियुक्तोक्तेषु शक्तिग्राहकेषु व्यवहारस्त्वावयुक्तिग्राहकशिरोमणिरिति सर्वेषामेकमप्येनाभ्युपगमः । यद्यपि शब्दमज्ञानानः शिष्टान्तर्यायैः शक्यो बोधयितुम् कर्तुं व्यवहारान् । तत्तत्तद्वैरतेषु तेषु पदार्थेषु प्रकृतिनिवृत्ती तयोपदानामनवयवपश्यन् स भाषायां व्युत्पन्न इति सततं प्रयत्नीकर्मः । अत एव येषां बालानामपि मानापित्रादयः सर्वेऽपि ययोवृद्धाः संस्कृतेनैव व्यवहरन्ति, ते विनाप्यध्ययनं संस्कृत एव व्युत्पन्नाः संस्कृतमेव भाषमाणा अवलोक्यन्ते, येषां तु समस्तं सर्वेऽप्याङ्गलभाषामेव सततमुच्चारयन्ति, ते विनाप्यध्ययनम् आङ्गलभाषां पुष्यन्ते चोच्चारयन्ति च तामेवेति सुप्रसङ्गम् । स एव व्यवहारः संस्कृतभाषाया एवविधोऽद्यत्वे न दृश्यते, कंभिदेवानिविरलैर्बालव्युत्पन्नार्थमेवावलम्ब्यत इति तादृशमपवादं विहाय संस्कृतभाषा शिक्षणेनैवाधिगन्तव्या कालेऽस्मिन् । व्यवहारान्तिरिक्ता अन्ये उपमानासवाक्य-वाक्यशेषविबुधिसिद्धपदसन्निध्याः शक्तिग्रहोपायाः क्वचित्पदविशेष एवोपयुक्ता इति भाषाज्ञाने न पूर्णं साहाय्यमावहन्ति । ततश्च व्यवहारपदानां प्रच्युताया भाषायाः परिज्ञानाय कोशो व्याकरणञ्चेति ह्रायेव मुख्योपायौ । तत्रापि कोशो नाश्वं शक्तिग्रहमात्र उपयुज्यते, भाषायाः स्वरूपसंघटनं तु व्याकरण एव सर्वारम्भना आगतत इति निश्चप्रचम् ।

व्याकरणानि च यद्यप्यनेकानि स्मर्यन्ते—

इन्द्रश्चन्द्रः काशकृत्स्नापिशली शाकटायनः । पाणिनीयमरजैनेन्द्रा जयनयप्रादिशाब्दिकाः ॥

इत्यभियुक्तोक्तिमनुसृत्याष्टौ व्याकरणान्वेभिः प्रणीतानीनि बहवो विश्वसन्ति । क्वचित्पदमिदमित्थमपि पठ्यते—

ऐन्द्रं चान्द्रं काशकृत्स्नं कौमारं शाकटायनम् । सारस्वतं चापिशलं शाकलं पाणिनीयकम् ॥

तदीत्या अन्यान्यपि व्याकरणानि कौमारसारस्वतशाकलानि सिद्धयन्ति । परमिदानीं समुपलभ्यमानेषु व्याकरणेषु पाणिनीयमेव व्याकरणं सर्वतः प्राचीनमिति बहुभिरभ्युपगता युक्तिमिदोऽर्थः ।

श्रीसत्यव्रतसामश्रमिप्रभृतीनां विचारदृष्टाणां तु मतमिदम्—यत्पाणिनितः प्राचीनमेवेति सर्वेनामुख्यं व्याकरणं नास्तीदृवेति । 'इन्द्रश्चन्द्रः' इत्यादिपद्ये हि अष्टावादिशाब्दिका इत्येवोक्तम्—न ख्येते व्याकरणकर्तार इति । तानिःकरत्वं तु शब्दशास्त्रप्री-उत्त्वम्, शब्दशास्त्रपारङ्गतत्त्वम्, शब्दशास्त्रप्रचारकत्वमित्यादिभिरनेकेः प्रकारैः शक्यं व्यवहर्तुम् । शब्दशास्त्रपदेन च न केवलं व्याकरणमेव, अपि तु कोश-मीमांसादिकमपि शक्यते ग्रहीतुम् । 'पदवाक्यप्रमाणपारावरीणः' इति मतम् विराट्पुत्रयुज्यमाने विशेषणे 'पद' शब्देन व्याकरणम्, 'वाक्य' शब्देन मीमांसा, 'प्रमाण' शब्देन च न्यायं व्यपदिशन्ति शिष्टाः । शब्दपदेन च पदं वाक्यं चोभयमपि शक्यते संग्रहीतुमिति वाक्यार्थनिर्णायिका मीमांसापि शब्दशास्त्रम् । ये चैतेऽष्टौ शाब्दिकाः परिगणिताः, तेषु विभिन्नप्रकारकमेव शाब्दिकत्वं प्रमाणान्तरेः प्रसिद्धवति । तथा हि—इन्द्रोऽत्र प्रथमः शाब्दिकः पठितः, तद्विषयं दृश्यते परपक्षा-ङ्किके महाभाष्य एवैकमाभाषकम्—'एवं हि श्रूयते—बृहस्पतिरिन्द्राय दिव्यं वर्षसहस्रं प्रतिपदोक्तानां शब्दानां शब्दपारायणं प्रोवाच, नान्तं जगाम । बृहस्पतिश्च प्रवक्ता, इन्द्रश्चाध्येता, दिव्यं वर्षसहस्रमध्ययनकालः, तथापि नान्तं जगाम । किं पुनरुच्यते—यः सर्वथा चिरं जीवति, स वर्षशतं जीवति' इत्यादि । तेन इन्द्रस्य बृहस्पतिर्यकाशे प्रतिपदोक्तानां शब्दानां पारायणरूपेणाध्ययनं प्रसिद्धयति । यथा चाधीतम्—तथैव तेन व्याकरणं निमित्तं स्यादिति शब्दकोशरूपव्याकरणनिर्मातृत्वमेव तत्र सिद्धयतीति श्रीसामश्रमी निरुक्तालोचने ग्राह स्म । वस्तुतस्तु इन्द्रोऽयमनेकविधः । अतएव हि अनेकविधा देवाश्च देवविशेषा इन्द्राद्याश्च श्रूयन्ते—सन्ति अविग्रहाः प्राणविशेषा जगन्निर्मातारो देवा इन्द्राद्याः, सन्ति च तारामण्डलेऽपि इन्द्रादिपदभाजो नक्षत्रविशेषा

लेखकः—म० म० श्रीगिरिधरशर्मा चतुर्वेदः, वाचस्पतिः

पाणिनीय-परिचयः ।

सुप्रथितमिदम्, यद् व्यवहारातीता भाषा व्याकरणसाहाय्यमन्तरेण न शक्या प्रतिपत्तमिति ।

शक्तिग्रहं व्याकरणोपमानकोशाप्रवाक्याद् व्यवहारतश्च ।

वाक्यस्य शेषाद्विवृतेर्वदन्ति सान्निध्यतः सिद्धपदस्य वृद्धाः ॥

इत्यभियुक्तोक्तेषु शक्तिग्राहकेषु व्यवहारस्तावच्छक्तिग्राहकशिरोमणिरिति सर्वेषामैकमत्येनाभ्युपगमः । कमपि शब्दमज्ञानानः शिशुर्नान्यैरुपायैः शक्यो बोधयितुम् ऋते व्यवहारात् । तत्तच्छब्दैस्तेषु तेषु पदार्थेषु प्रवृत्तिनिवृत्ती वयोवृद्धानामनवरतं पश्यन् स भाषायां व्युत्पद्यत इति सततं प्रत्यचीकुर्मः । अत एव येषां बालानामग्रे मातापित्रादयः सर्वेऽपि वयोवृद्धाः संस्कृतेनैव व्यवहरन्ति, ते विनाप्यध्ययनं संस्कृत एव व्युत्पन्नाः संस्कृतमेव भाषमाणा अवलोक्यन्ते, येषां तु समक्षं सर्वेऽप्याङ्गलभाषामेव सततमुच्चारयन्ति, ते विनाप्यध्ययनम् आङ्गलभाषां बुध्यन्ते चोच्चारयन्ति च तामेवेति सुप्रत्यक्षम् । स एष व्यवहारः संस्कृत-भाषाया एवविधोऽद्यत्वे न दृश्यते, कैश्चिदेवातिविरलैर्बालव्युत्पत्त्यर्थमेवावलम्ब्यत इति तादृशमपवादं विहाय संस्कृतभाषा शिक्षणे नैवाधिगन्तव्या कालेऽस्मिन् । व्यवहारातिरिक्ता अन्ये उपमानासवाक्य-वाक्यशेषविवृतिसिद्धपदसान्निध्याख्याः शक्तिग्रहोपायाः क्वचित्पदविशेष एवोपयुक्ता इति भाषाज्ञाने न पूर्णं साहाय्यमावहन्ति । ततश्च व्यवहारपदात् प्रच्युताया भाषायाः परिज्ञानाय कोशो व्याकरणञ्चेति द्वावेव मुख्योपायौ । तत्रापि कोशो नाश्वो शक्तिग्रहमात्र उपयुज्यते, भाषायाः स्वरूपसंघटनं तु व्याकरण एव सर्वतन्मा आयतत इति निश्चप्रचम् ।

व्याकरणानि च यद्यप्यनेकानि स्मर्यन्ते—

इन्द्रश्चन्द्रः काशकृत्स्नापिशली शाकटायनः । पाणिन्यमरजैनेन्द्रा जयन्त्यष्टादिशाब्दिकाः ॥

इत्यभियुक्तोक्तिमनुसृत्याष्टौ व्याकरणान्येभिः प्रणीतानीति बहवो विश्वसन्ति । क्वचित्पद्यमिदमित्थमपि पठ्यते—

ऐन्द्रं चान्द्रं काशकृत्स्नं कौमारं शाकटायनम् । सारस्वतं चापिशलं शाकलं पाणिनीयकम् ॥

तद्वीत्या अन्यान्यपि व्याकरणानि कौमारसारस्वतशाकलानि सिद्ध्यन्ति । परमिदानीं समुपलभ्यमानेषु व्याकरणेषु पाणिनीयमेव व्याकरणं सर्वतः प्राचीनमिति बहुभिरभ्युपगतो युक्तिसिद्धोऽर्थः ।

श्रीसत्यव्रतसामश्रमिप्रभृतीनां विचारदक्षिणां तु मतमिदम्—यत्पाणिनितः प्राचीनमेवंविधं सर्वेनोमुखं व्याकरणं नासीदेवेति । 'इन्द्रश्चन्द्रः' इत्यादिपद्ये हि अष्टादिशाब्दिका इत्येवोक्तम्—न त्वेते व्याकरणकर्तार इति । शाब्दिकत्वं तु शब्दशास्त्रप्रौढत्वम्, शब्दशास्त्रपारङ्गतत्वम्, शब्दशास्त्रप्रचारकत्वमित्यादिभिरनेकैः प्रकारैः शक्यं व्यवहर्तुम् । शब्दशास्त्रपदेन च न केवलं व्याकरणमेव, अपि तु कोश-मीमांसादिकमपि शक्यते ग्रहीतुम् । 'पदवाक्यप्रमाणपारावारीणः' इति महासु चिरात्प्रयुज्यमाने विशेषणे 'पद' शब्देन व्याकरणम्, 'वाक्य' शब्देन मीमांसा, 'प्रमाण' शब्देन च न्यायं व्यपदिशन्ति शिष्टाः । शब्दपदेन च पदं वाक्यं चोभयमपि शक्यते संग्रहीतुमिति वाक्यार्थनिर्णायिका मीमांसापि शब्दशास्त्रम् । ये चैतेऽष्टौ शाब्दिकाः परिगणिताः, तेषु विभिन्नप्रकारकमेव शाब्दिकत्वं प्रमाणान्तरैः प्रसिद्ध्यति । तथा हि—इन्द्रोऽत्र प्रथमः शाब्दिकः पठितः, तद्विषये दृश्यते पस्पशाह्निके महाभाष्ये एवैकमाभाणकम्—'एवं हि श्रूयते—बृहस्पतिरिन्द्राय दिव्यं वर्षसहस्रं प्रतिपदोक्तानां शब्दानां शब्दपारायणं प्रोवाच, नान्तं जगाम । बृहस्पतिश्च प्रवक्ता, इन्द्रश्चाध्येता, दिव्यं वर्षसहस्रमध्ययनकालः, तथापि नान्तं जगाम । किं पुनरद्यत्वे—यः सर्वथा चिरं जीवति, स वर्षशतं जीवति' इत्यादि । तेन इन्द्रस्य बृहस्पतिसकाशे प्रतिपदोक्तानां शब्दानां पारायणरूपेणाध्ययनं प्रसिद्ध्यति । यथा चाधीतम्—तथैव तेन व्याकरणं निर्मितं स्यादिति शब्दकोशरूपव्याकरणनिर्मातृत्वमेव तत्र सिद्ध्यतीति श्रीसामश्रमी निरुक्तलोचने ग्राह्यम् । वस्तुतस्तु इन्द्रोऽयमनेकविधः । श्रुतिषु हि अनेकविधा देवाश्च देवविशेषा इन्द्राद्याश्च श्रूयन्ते—सन्ति अविग्रहाः प्राणविशेषा जगन्निर्मातारो देवा इन्द्राद्याः, सन्ति च तारामण्डलेऽपि इन्द्रादिपदभाजो नक्षत्रविशेषा

देवाः, यथा चित्रानचत्रस्याधिपतिस्तद्योगतारारूप इन्द्रः, रेवतीनचत्रस्याधिपतिः पूषा, पुष्यस्याधिपतिस्तद्योगतारारूपो बृहस्पति-
रित्यादि । अथ द्युलोकवासिनः शरीरधारिणोऽपि सन्ति देवाः, ये 'अष्टविकल्पो देवस्तैर्यग्योनश्च पञ्चधा भवति । मानुषश्चैकविध
इति चतुर्दशविधः सर्गः' इति सांख्यकारिकायां सस्वबहुलसर्गे परिगणिताः—'ब्रह्मा, प्रजापतिः, इन्द्रः' इत्याद्याः । पुनश्च देवलो-
कतया क्लृप्ते हिमालयादुत्तरप्रदेशे भूभागेऽप्यासन्, तद्भूभागाधिष्ठातारो देवा इन्द्राद्याः, यत्सकाशं गत्वाऽर्जुनस्य विद्याग्रहणं
पुराणेषु आख्यायते, दशरथदुष्यन्तादीनां च युद्धे तत्साहाय्यार्थं गमनमनुवर्ण्यते । तत्रास्य मनुष्यविधस्य भूखण्डवासिन इन्द्रस्य
बृहस्पतिसकाशेऽध्ययनं महाभाष्ये भवेन्निरुद्धम् । प्राणविधस्यापि तु अशरीरिण इन्द्रस्य व्याकरणकर्तृत्वं श्रुतिध्वानायते—

‘वाग्वै पराच्यव्याकृता अवदत्, ते देवा इन्द्रमब्रुवन्, इमां नो वाचं व्याकुरु इति । सोऽब्रवीद्—वरं वृणै,
मह्यं चैवैष वाग्यवे च सह गृह्याताविति । तस्मादैन्द्रवायवः सह गृह्यते । तामिन्द्रो मध्यतोऽवक्रम्य व्याकरोत् ।
तस्मादियं व्याकृता वागुच्यते’ इति । (तैत्तिरीये षष्ठकाण्डे)

अस्यायमाशयः—यथा पश्चादीनां वागसंस्कृता अव्याकृता-अविभक्ता भवति, न हि तत्र पदवाक्यादिविभागः कथमप्यु-
च्यते, तथैव प्रकृत्या मनुष्याणामपि वाक् पदवाक्यादिविभागविरहितैवोत्पद्यते । इन्द्रस्तु ज्ञानस्याधिष्ठाता प्राणरूपो देवः, तां
वाचं मध्यत आक्रम्य व्याकरोति-पदवाक्यादिरूपेण प्रविभक्तं करोति । वाचि योऽयं पदवाक्यादिप्रविभागः, स खलु ज्ञानकृतः ।
पश्चादीनां तादृशज्ञानाभावात्स न जायते इति । तेन मनुष्याणां वाक् पश्चाद्यपेक्षया संस्कृता परि-कृतेति सुस्पष्टमेव । तत
एवोक्तं हरिणा—

वायोरग्नौ ज्ञानस्य शब्दत्वापत्तिरिष्यते । कैश्चिद्दर्शनभेदो हि प्रवादेऽनवस्थितः । (वायपदीये ब्रह्मकाण्डे १०८)

इह ज्ञानस्य शब्दरूपेण या परिणतिरुक्ता, सैवेन्द्रकृता वाक्संस्काररूपा विज्ञेया । तत एव च मनुष्याणां वागव्यवहारे
परा, पश्यन्ती, मध्यमा, वैखरीति भेदचतुष्टयं निरूपयन्ति शास्त्राणि । इह परा वाक् तु परशक्तिरूपा वाङ्मनसातीता केवलं
योगिभिर्निर्विकल्पसमाधौ शक्या विज्ञातुम् । तज्जन्यायां पश्यन्त्यामपि न शब्दार्थयोः प्रविभाग इति सापि सम्मुखज्ञानरूपा न
साक्षात्पश्येतव्या भवत्यवगृह्यताम् । तदनु मध्यमायां तु शब्दार्थप्रविभागो भवति, किन्तु केवलं मानसः । सापि परेण पुरुषेण न
प्रतिपत्तुं शक्या । चतुर्थी वैखरी तु शब्दरूपतया सर्वैर्विज्ञायते । तदेवोक्तं श्रुत्या—

‘चत्वारि वाक् परिमिता पदानि तानि विदुर्ब्राह्मणा ये मनीषिणः ।

गुहा त्रीणि निहिता नेङ्गयन्ति तुरीयं वाचो मनुष्या वदन्ति ॥’ इति ।

निगमरूपोऽयं मन्त्रोऽनेकधा मुनिभिराचार्यैश्च व्याख्यायते, नामाख्यातोपसर्गनिपातेति भेदचतुष्टयमुपक्रम्य महाभाष्ये
व्याख्यातः, पशुषु वाच एको भागः, पक्षिषु एकः, सरीसृपेष्वेकः, तुरीयस्तु मनुष्येष्वित्यपि क्वचिद् व्याख्यायते, परं परापश्यन्ती-
त्यादिभेदचतुष्टयानुवादेन तु समनुगतार्थमिदं सुस्पष्टतया भवति ‘तुरीयं वाचो मनुष्या वदन्ति’ इति । तथा च सम्मुखज्ञान-
रूपया पश्यन्त्या, स्फुटज्ञानरूपया च मध्यमया वैखरी वागियमर्थावबोधक्षमा भवतीति न कोऽप्यत्र विवादावसरः । ज्ञानस्य च
मूलमिन्द्रप्राण इति एतेनैव वैज्ञानिकेन रहस्येन इन्द्रः प्रथमो व्याकरणकर्ताऽभिधीयते । तदेतदव्याहरोव व्याकरणकर्तृत्वमिन्द्रस्य
सिद्ध्यति, न तु ग्रन्थनिर्मातृत्वमिति पाणिनेः पूर्वमेवंविधव्याकरणसत्ता न सुस्पष्टं सिद्ध्यति । ग्रन्थरूपमपि व्याकरणं केनचिदि-
न्द्रनामकेन विदुषा विरचितं भवेदिति सन्देहदोलाधिरुद्धमेव ।

चान्द्रं तु व्याकरणं किञ्चिदासीदिति स्वीक्रियत ऐतिहासिकैः । तदुक्तं राजतरङ्गिण्याम्—

चन्द्राचार्यादिभिर्लब्ध्वा देशं तस्मात्तदागमम् । प्रवर्तितं महाभाष्यं स्वं च व्याकरणं कृतम् ॥

(राजतरङ्गिणी १-१७६)

चान्द्रदौर्गादिनाम्ना ये ख्याता वैयाकरणेषु प्राक्तना महान्तो विद्वांसः, तैरेव चन्द्राचार्यपदाभिधेयैर्महाभाष्यस्य जीर्णं
पुस्तकं दाक्षिणात्येषु क्वचिदुपलभ्य काश्मीरदेशे अभिमन्युराज्यकाले नीतम्, तैरेव महाभाष्यस्य विलुप्तप्रायस्य प्रचारः कृतः,
स्वीयं चाभिनवं व्याकरणं विरचय्य प्रचारितमिति पद्येनोक्तेन सिद्ध्यति । तेन काश्मीरमण्डले प्रचारितमपि व्याकरणमिदं भगवतः
पाणिनेर्ब्रह्मवाचीनमिति न कोऽपि तत्र संशयीत । पाणिनिसूत्रभाष्यकृतः पतञ्जलेरपि बहुतरपरभवत्वात्तेषाम् । ततश्च चान्द्रं
व्याकरणं किमपि पाणिनेः पूर्वमपि भवेदिति नात्र प्रमाणं किमपि समुपतिष्ठते । एवं काशकृत्स्नेः काशकृत्स्नस्य वा व्याकरणकर्तृत्वे
न किमपि प्रमाणमुपलभ्यते, मीमांसकत्वं तु तस्य ‘काशकृत्स्निना प्रोक्ता मीमांसा काशकृत्स्नी’ (४ अ. १ पा. १ आ. १४ सूत्रे)
इति भाष्योदाहरणादेव सुप्रतिपन्नम् । मीमांसकानामपि शाब्दिकत्वं प्रथत एवेत्युक्तं प्राक् । आपिशलेस्तु पाणिनिसूत्रेषु दृश्यते
नामोल्लेखः, ‘वा सुष्यापिशलेः’ (६।१।१२) इति, तस्माद्वैयाकरणेषु तन्मतमादृतमासीदिति शक्यतेऽभ्युपगन्तुम्—तत एव अष्टसु
आदिशाब्दिकेषु तद्गणनापि सुयोजैव, परं व्याकरणं किमपि विशिष्टं तेन निर्मितमिति सन्देहास्पदम्—तथाविधेऽंशे प्रमाणानु-
पलब्धेः । न हि पाणिनिसूत्रेषु येषां नामोल्लेखः, ते सर्वेऽपि व्याकरणनिर्मातार इत्यभ्युपगमो न्याय्यः । ‘ते एव एवं भाषन्ते’
‘प्रयोगविशेषे तेषामेवंविधाभिरुचिः’ इत्येवं बोधनेनापि नामोल्लेखस्योपपन्नत्वात् । शाकल्यः, काश्यपः, स्फोटायनः, चाक्रवर्मणः,
गालवः, भारद्वाजः, गार्ग्यः, सेनकः इत्येवं पाणिनिसूत्रेषु बहूनि नामानि स्मर्यन्ते, सर्वेऽप्येते व्याकरणप्रणेतार इति न क्वापि दृष्टं
अतं वा । कस्यचिदेकत्र कस्यचिद् द्विवारम्—कस्यचिच्च त्रिवारमपि नाम स्मृतम्—तेनापि प्रयोगविशेष एव तत्तेषामभिरुचिर्बो-

धितेति शक्यमनुमातुम् । व्याकरणं तु तत्प्रणीतं यदि स्यात्, तर्हि बहुवारं तन्मतप्रदर्शनाय नाम स्मर्येत । शाकल्यः, गालवः, गार्ग्यश्च बहुधा पाणिनिना स्मृताः—

सम्बुद्धौ शाकल्यस्येतान्वार्षे (१।१।१६) इकोऽसवर्णे शाकल्यस्य ह्रस्वश्च (६।१।१२७) लोपः शाकल्यस्य (८।३।१९) सर्वत्र शाकल्यस्य (८।४।५१) इति शाकल्यः ।

इको ह्रस्वोऽङ्यो गालवस्य (६।३।६१) तृतीयादिषु भाषितपुंस्कं पुंवद् गालवस्य (७।१।७४) अङ् गार्ग्यगालवयोः (७।३।९९) नोदात्तस्वरितोदयमगार्ग्यकाश्यपगालवानाम् (८।४।६७) इति गालवः ।

ओतो गार्ग्यस्य (८।३।२०) (पूर्वोक्ते (७।३।९९) (८।४।६७)) इति गार्ग्यः ।

तेषु शाकल्य ऋक्संहितायाः पदपाठकर्तृतया प्रसिद्ध इति प्रातिशाख्यमपि किञ्चित्तेन निर्मितं भवेत्, तत एव प्रातिशाख्ये-
ष्वपि 'शाकल्यः' 'शाकल्यपिता' इत्यपि च स्मर्यते । तेन प्रातिशाख्यप्रणेतैव स संभाव्यते, सन्धिविषये तस्य कचित् कचिद्वि-
भिन्ना विचारा एव प्रसिद्धाः स्युः, व्याकरणं न तेन निबद्धं भवेदित्यपि शक्यते कल्पयितुम् । गार्ग्यस्तु निरुक्तकृता भगवता यास्के-
नापि अनेकधा स्मृतः ।

तत्र (सर्वाणि नामाख्यातजानीति शाकटायनो नैरुक्तसमयश्च । न सर्वाणीति गार्ग्यो वैयाकरणानां चैके) (निरुक्त. १ अ.)
इत्युक्तिस्वारस्येन तस्य नैरुक्तेषु गणनाऽऽसीत्, न तु वैयाकरणेष्विविति प्रतीयते । 'वैयाकरणानां चैके' इत्यतः पृथग् गार्ग्य-
नामस्मरणात् । यदि नाम गार्ग्योऽपि वैयाकरणोऽभविष्यत्, 'वैयाकरणानां चैके' इत्यनेनैव तर्हि तस्यापि गृहीतत्वाद् 'गार्ग्यः'
इति पृथङ् नाभ्यधास्यत । यदि अन्यस्यापि कस्यचिद् वैयाकरणस्य विशिष्यात्र नामनिर्देशः स्यात्, तर्हि गार्ग्यस्यापि पृथङ्
नामनिर्देशः समञ्जसो भवेत्, 'वैयाकरणानां चैके' इति सामान्योक्त्या तु ये वैयाकरणा निरूढान्यपि नामानि स्वीकुर्वन्ति, ते
सर्व एवोपात्ता इति गार्ग्यस्य पृथङ् नामग्रहणं न कथमपि सामञ्जस्यमावहति—वैयाकरणेभ्यः पृथक् शाकटायनस्यापि नामात्र
गृहीतमिति शाकटायनोऽपि न वैयाकरणत्वेन यास्कस्याभिमत इति सत्यव्रतसामश्रमिमहाशया मन्वते । मन्मते त्विदं तेषां मतं
न सम्यक् प्रतिभासते—पक्षान्तरे शाकटायनस्य नामग्रहणेन तादृशकल्पनानुदयात् । 'सर्वाणि नामानि धातुजानि न सन्ति,
कानिचिद्द्रव्याण्यपि सन्ति' इति मतं केषांचिद्वैयाकरणानां प्रदर्शितम् 'वैयाकरणानां चैके' इति । शाकटायनस्तु वैयाकरणोऽपि
सन् सिद्धान्तेऽस्मिन्नन्येभ्यो वैयाकरणेभ्यो विप्रतिपक्षः, स हि सर्वाणि नामानि धातुजान्यभ्युपगच्छतीति तस्य नामोल्लेखः पक्षा-
न्तरबोधनायवश्यक एव । प्रत्युत यदि शाकटायनो वैयाकरणो नाभविष्यत्, तत्तर्हि पक्षान्तरे 'वैयाकरणानां चैके' इति नाभ्य-
धास्यत । शाकटायनातिरिक्तानां वैयाकरणानां धातुजव्यतिरिक्तनिरूढनामस्वीकारे सहमतत्वात् । शाकटायन एव तत्र विमतः,
सोऽपि च वैयाकरण इति तत एव सर्वेषां वैयाकरणानामैकमत्यं नास्तीति सूचयितुं 'वैयाकरणानां चैके' इत्युक्तम् । अन्यवर्ग्योऽपि
यदि स्वेन सहमतो भवति, तस्य तर्हि प्राधान्येन नामोल्लिखन्ति पक्षाभिनिविष्टा इति सर्वजनीनोऽयं प्रत्ययः । तत एव वैयाक-
रणैः सह वादं कुर्वता भगवता यास्केन वैयाकरणस्य स्वपक्षस्य नाम प्रथमं गृहीतम्, 'सर्वाणि नामान्याख्यातजानीति शाकटा-
यनः' इति । तदनु च स्वपक्ष्याणां नाम सामान्येन निर्दिष्टम्—'नैरुक्तसमयश्च' इति । समयः—संकेतः सिद्धान्त इति यावत् ।
अस्माकं नैरुक्तानां तु नामाख्यातजानीति सिद्धान्त एवास्तीति तत्राभिनिवेशः सूचितः । परं नैरुक्तपक्ष्योऽपि गार्ग्यः सिद्धान्तेऽ-
स्मिन् नैरुक्तेभ्यो विप्रतिपक्षो वैयाकरणमतानुयायीति तस्य नाम पक्षान्तरे निर्दिष्टम्—'न सर्वाणीति गार्ग्यः' इति । तस्य च
सिद्धान्तस्य लघुत्वस्थापनाय 'वैयाकरणानां चैके' इत्युपात्तमिति लेखसामञ्जस्यं सुष्ठु सम्पद्यते । शाकटायनो हि वैयाकरणोऽपि
सन् सर्वेषां नामां धातुजत्वसिद्धान्ते तेभ्यो विप्रतिपक्ष इति तस्य नामोल्लेखः पृथग् युज्यते । गार्ग्यस्तु वैयाकरणानेवानुसरत्यस्मिन्
पक्ष इति यदि स वैयाकरणेभ्येव प्रसिद्धः स्यात्—तर्हि वैयाकरणसामान्यात् पृथक् तन्नामोल्लेखो न समञ्जसः स्यादिति सारः ।
ब्राह्मणवसिष्ठन्यायाश्रयणं त्वगतिकगतिः । गोबलीवर्दन्त्यायाश्रयणं चापि तथैव । न च ब्राह्मणेषु वसिष्ठस्येव गोषु बलीवर्दस्येव
वा वैयाकरणेषु विशिष्य प्रसिद्धिरस्ति गार्ग्यस्येति न तादृशन्यायावतारणमत्र युज्यते । अलं प्रसक्तानुप्रसक्त्या । गार्ग्यस्य नैरुक्त-
त्वमेव यास्कनिरुक्तेन सिद्धयतीति व्याकरणनिर्मातृता न शोभनकल्पनास्पदम् । पाणिनिसूत्रेषु तत्साहचर्येणोपात्तस्य गालवस्यापि
विषये तथैव कल्पनं न्याय्यं स्यात् । तस्मात्पाणिनिसूत्रेषु समुल्लिखितनामानः सर्वेऽपि भिन्नभिन्नव्याकरणप्रवर्तका इति लघुत्रि-
मुनिकल्पतरुहृतां कल्पना न विचाररमणीया । इदमपि चात्र विवेच्यम्—पाणिनीयेषु सूत्रेषु मतभेदप्रदर्शनाय तत्तन्नामोल्लेखोऽ-
यमाधिक्येन सन्धिविषये स्वरविषये वा, सुबन्तसाधने केवलम् 'तृतीयादिषु भाषितपुंस्कं पुंवद् गालवस्य' इति पुंवद्भावविधानार्थं
गालवनामोल्लेखो दृश्यते । तिङन्तसाधने च 'अङ् गार्ग्यगालवयोः' 'ऋतो भारद्वाजस्य' इति अडागम इडागमे च नामोल्लेखः,
सोऽपि वर्णोपजनरूपत्वात् सन्धिप्रक्रियाविषय एव नैरुक्तप्रक्रियाविषय एव वा शक्यते वक्तुम् । तथैव 'वृषिसृषिकृशोः काश्यपस्य'
इति क्वाप्रत्ययस्येडागमविषयेऽपि च तथैव । ततः केवलम् 'लङः शाकटायनस्यैव' इति तिङादेशविषये नामोल्लेखः परिशिष्यते ।
अन्येषु विभक्त्यर्थसमासतद्धितस्त्रीप्रत्ययकृत्यत्यादिविषयेषु सुमहत्त्वापि प्रकरणेषु, सत्त्वपि च तत्र बहुषु विकल्पेषु न कस्याप्या-
चार्यस्य नामोल्लेखः । तेनेदमपि शक्यतेऽनुमातुम्—यत्पाणिनिनिर्दिष्टनामानोऽस्मी महान्त आचार्याः प्रातिशाख्यप्रणेतारः, तत्प्रवक्तारो
वा भवेयुः । प्रातिशाख्यानि हि सन्धिविषयं स्वरविषयं च केवलं विचारयन्ति समुपलभ्यन्ते, न तत्र सुबन्ततिङन्तकृतद्धित-
समासादिसाधनप्रक्रिया काऽप्युपलभ्यते । तस्मात्सन्ध्यादिविषय एव तेषां मतभेदः पाणिनिना प्रदर्शितः । पुंवद्भावविषये जुसा-
देशविषये च तादृशप्रयोगाभिरुचिरेव तेषां बोधिता स्यात्—न खेतावन्मात्रेण तुच्छेन मतभेदेन पृथग् व्याकरणनिर्मातृत्वं कश्चि-
द्विचारप्रवीणः परिकल्पयेत् । तदेवमापिशलिरपि कस्यचिप्रातिशाख्यस्य प्रवक्ता निर्माता वा सम्भवेत्, शब्दप्रयोगविषये परिग-
णनीयः शिष्टो वा भवेत्, व्याकरणनिर्मातृत्वं तु तस्य संशयविषयतां नातिक्रामति, दृढतरप्रमाणानुपलब्धेरिति ।

धितेति शक्यमनुमातुम् । व्याकरणं तु तत्प्रणीतं यदि स्यात्, तर्हि बहुवारं तन्मतप्रदर्शनाय नाम स्मर्येत । शाकल्यः, गालवः, गार्ग्यश्च बहुधा पाणिनिना स्मृताः—

सम्बुद्धौ शाकल्यस्येतानां (११११६) इकोऽसवर्णे शाकल्यस्य ह्रस्वश्च (६१११२७) लोपः शाकल्यस्य (८१११९) सर्वत्र शाकल्यस्य (८११५१) इति शाकल्यः ।

इको ह्रस्वोऽङ्यो गालवस्य (६११६१) तृतीयादिषु भाषितपुंस्कं पुंवद् गालवस्य (७११७४) अङ् गार्ग्यगालवयोः (७११९९) नोदात्तस्वरितोदयमगार्ग्यकाश्यपगालवानाम् (८११६७) इति गालवः ।

ओतो गार्ग्यस्य (८११२०) (पूर्वोक्ते (७११९९) (८११६७)) इति गार्ग्यः ।

तेषु शाकल्य ऋक्संहितायाः पदपाठकर्तृतया प्रसिद्ध इति प्रातिशाख्यमपि किञ्चित्तेन निर्मितं भवेत्, तत एव प्रातिशाख्ये-
ष्वपि 'शाकल्यः' 'शाकल्यपिता' इत्यपि च स्मर्यते । तेन प्रातिशाख्यप्रणेतैव स संभाव्यते, सन्धिविषये तस्य क्वचित् क्वचिद्वि-
भिन्ना विचारा एव प्रसिद्धाः स्युः, व्याकरणं न तेन निबद्धं भवेदित्यपि शक्यते कल्पयितुम् । गार्ग्यस्तु निरुक्तकृता भगवता यास्के-
नापि अनेकधा स्मृतः ।

तत्र (सर्वाणि नामाख्यातजानीति शाकटायनो नैरुक्तसमयश्च । न सर्वाणीति गार्ग्यो वैयाकरणानां चैके) (निरुक्त. १ अ.)
इत्युक्तिस्वारस्येन तस्य नैरुक्तेषु गणनाऽऽसीत्, न तु वैयाकरणेष्विविति प्रतीयते । 'वैयाकरणानां चैके' इत्यतः पृथग् गार्ग्य-
नामस्मरणात् । यदि नाम गार्ग्योऽपि वैयाकरणोऽभविष्यत्, 'वैयाकरणानां चैके' इत्यनेनैव तर्हि तस्यापि गृहीतत्वाद् 'गार्ग्यः'
इति पृथङ् नाभ्यधास्यत । यदि अन्यस्यापि कस्यचिद् वैयाकरणस्य विशिष्यात्र नामनिर्देशः स्यात्, तर्हि गार्ग्यस्यापि पृथङ्
नामनिर्देशः समञ्जसो भवेत्, 'वैयाकरणानां चैके' इति सामान्योक्त्या तु ये वैयाकरणा निरुद्धान्यपि नामानि स्वीकुर्वन्ति, ते
सर्व एवोपात्ता इति गार्ग्यस्य पृथङ् नामग्रहणं न कथमपि सामञ्जस्यमावहति—वैयाकरणेभ्यः पृथक् शाकटायनस्यापि नामात्र
गृहीतमिति शाकटायनोऽपि न वैयाकरणत्वेन यास्कस्याभिमत इति सत्यव्रतसामश्रमिमहाशया मन्वते । मन्मते त्विदं तेषां मतं
न सम्यक् प्रतिभासते—पक्षान्तरे शाकटायनस्य नामग्रहणेन तादृशकल्पनानुदयात् । 'सर्वाणि नामानि धातुजानि न सन्ति,
कानिचिद्द्रव्याण्यपि सन्ति' इति मतं केषांचिद्वैयाकरणानां प्रदर्शितम् 'वैयाकरणानां चैके' इति । शाकटायनस्तु वैयाकरणोऽपि
सन् सिद्धान्तेऽस्मिन्नन्येभ्यो वैयाकरणेभ्यो विप्रतिपन्नः, स हि सर्वाणि नामानि धातुजान्यभ्युपगच्छतीति तस्य नामोल्लेखः पक्षा-
न्तरबोधनायवश्यक एव । प्रत्युत यदि शाकटायनो वैयाकरणो नाभविष्यत्, तत्तर्हि पक्षान्तरे 'वैयाकरणानां चैके' इति नाभ्य-
धास्यत । शाकटायनातिरिक्तानां वैयाकरणानां धातुजव्यतिरिक्तनिरुद्धानामस्वीकारे सहमतत्वात् । शाकटायन एव तत्र विमतः,
सोऽपि च वैयाकरण इति तत एव सर्वेषां वैयाकरणानामैकमत्यं नास्तीति सूचयितुं 'वैयाकरणानां चैके' इत्युक्तम् । अन्यवर्ग्योऽपि
यदि स्वेन सहमतो भवति, तस्य तर्हि प्राधान्येन नामोल्लिखन्ति पक्षाभिनिविष्टा इति सर्वजनीनोऽयं प्रत्ययः । तत एव वैयाक-
रणैः सह वादं कुर्वता भगवता यास्केन वैयाकरणस्य स्वपक्षस्य नाम प्रथमं गृहीतम्, 'सर्वाणि नामान्याख्यातजानीति शाकटाय-
नः' इति । तदनु च स्वपक्ष्याणां नाम सामान्येन निर्दिष्टम्—'नैरुक्तसमयश्च' इति । समयः—संकेतः सिद्धान्त इति यावत् ।
अस्माकं नैरुक्तानां तु नामाख्यातजानीति सिद्धान्त एवास्तीति तत्राभिनिवेशः सूचितः । परं नैरुक्तपक्ष्योऽपि गार्ग्यः सिद्धान्तेऽ-
स्मिन् नैरुक्तेभ्यो विप्रतिपन्नो वैयाकरणमतानुयायीति तस्य नाम पक्षान्तरे निर्दिष्टम्—'न सर्वाणीति गार्ग्यः' इति । तस्य च
सिद्धान्तस्य लघुत्वख्यापनाय 'वैयाकरणानां चैके' इत्युपात्तमिति लेखसामञ्जस्यं सुष्ठु सम्पद्यते । शाकटायनो हि वैयाकरणोऽपि
सन् सर्वेषां नामां धातुजत्वसिद्धान्ते तेभ्यो विप्रतिपन्न इति तस्य नामोल्लेखः पृथग् युज्यते । गार्ग्यस्तु वैयाकरणानेवानुसरत्यस्मिन्
पक्ष इति यदि स वैयाकरणेवेव प्रसिद्धः स्यात्—तर्हि वैयाकरणसामान्यात् पृथक् तन्नामोल्लेखो न समञ्जसः स्यादिति सारः ।
ब्राह्मणवसिष्ठन्यायाश्रयणं त्वगतिकगतिः । गोबलीवर्दन्यायाश्रयणं चापि तथैव । न च ब्राह्मणेषु वसिष्ठस्यैव गोषु बलीवर्दस्यैव
वा वैयाकरणेषु विशिष्य प्रसिद्धिरस्ति गार्ग्यस्येति न तादृशन्यायावतारणमत्र युज्यते । अलं प्रसक्तानुप्रसक्त्या । गार्ग्यस्य नैरुक्त-
त्वमेव यास्कनिरुक्तेन सिद्धयतीति व्याकरणनिर्मातृता न शोभनकल्पनास्पदम् । पाणिनिसूत्रेषु तत्साहचर्येणोपात्तस्य गालवस्यापि
विषये तथैव कल्पनं न्याय्यं स्यात् । तस्मात्पाणिनिसूत्रेषु समुल्लिखितनामानः सर्वेऽपि भिन्नभिन्नव्याकरणप्रवर्तका इति लघुत्रि-
मुनिकल्पतरुहृतां कल्पना न विचाररमणीया । इदमपि चात्र विवेच्यम्—पाणिनीयेषु सूत्रेषु मतभेदप्रदर्शनाय तत्तन्नामोल्लेखोऽ-
यमाधिक्येन सन्धिविषये स्वरविषये वा, सुबन्तसाधने केवलम् 'तृतीयादिषु भाषितपुंस्कं पुंवद् गालवस्य' इति पुंवद्भावविधानार्थं
गालवनामोल्लेखो दृश्यते । तिङन्तसाधने च 'अङ् गार्ग्यगालवयोः' 'ऋतो भारद्वाजस्य' इति अडागम इडागमे च नामोल्लेखः,
सोऽपि वर्णोपजनरूपत्वात् सन्धिप्रक्रियाविषय एव नैरुक्तप्रक्रियाविषय एव वा शक्यते वक्तुम् । तथैव 'वृषिष्ठिकृशोः काश्यपस्य'
इति क्त्वाप्रत्ययस्येडागमविषयेऽपि च तथैव । ततः केवलम् 'लङः शाकटायनस्यैव' इति तिङादेशविषये नामोल्लेखः परिशिष्यते ।
अन्येषु विभक्त्यर्थसमासतद्धितस्त्रीप्रत्ययकृत्यत्यादिविषयेषु सुमहत्त्वापि प्रकरणेषु, सत्त्वपि च तत्र बहुषु विकल्पेषु न कस्याप्या-
चार्यस्य नामोल्लेखः । तेनेदमपि शक्यतेऽनुमातुम्—यत्पाणिनिनिर्दिष्टनामानोऽस्मी महान्त आचार्याः प्रातिशाख्यप्रणेतारः, तत्प्रवक्तारो
वा भवेयुः । प्रातिशाख्यानि हि सन्धिविषयं स्वरविषयं च केवलं विचारयन्ति समुपलभ्यन्ते, न तत्र सुबन्ततिङन्तकृतद्धित-
समासादिसाधनप्रक्रिया काऽप्युपलभ्यते । तस्मात्सन्ध्यादिविषय एव तेषां मतभेदः पाणिनिना प्रदर्शितः । पुंवद्भावविषये जुसा-
देशविषये च तादृशप्रयोगाभिहारेण तेषां बोधिता स्यात्—न खेतावन्मात्रेण तुच्छेन मतभेदेन पृथग् व्याकरणनिर्मातृत्वं कश्चि-
द्विचारप्रवीणः परिकल्पयेत् । तदेवमापिशिलरपि कस्यचिद्व्यातिशाख्यस्य प्रवक्ता निर्माता वा सम्भवेत्, शब्दप्रयोगविषये परिग-
णनीयः शिष्टो वा भवेत्, व्याकरणनिर्मातृत्वं तु तस्य संशयविषयतां नातिक्रामति, दृढतत्प्रमाणानुपलब्धेरिति ।

शाकटायनो यद्यपि सुप्रसिद्धो वैयाकरण एवेति प्रत्यपीपदाम् पूर्वम्, तथापि तद्वचिनं व्याकरणं कीदृशमासीदिति न शक्यते कथमप्यनुमातुम् । प्रमाणानुपलब्धेः । यत्तु इदानीं जैनसमुदाये शाकटायननाम्ना प्रसिद्धमेकं व्याकरणं प्रचलति, मुदितमपि प्राप्यते, तत् न कथमपि पाणिनेः प्राक्तनं भवितुमर्हतीति तद्वचनापरीक्षणैव स्पष्टं सिद्ध्यति । तद्वि सर्वरूपेण पाणिनीयं व्याकरणमनुकरोति, न केवलं सूत्रकारस्य पाणिनेः, अपि तु वार्तिककारस्य भाष्यकारस्यापि च सिद्धान्ताननुवदन्ति तदीयानि सूत्राणि । एतद्विषये मनान् विवेचयामः ।

प्रचलितशाकटायनव्याकरणविचारः ।

पाणिनीये व्याकरण इवान्न शाकटायनव्याकरणेऽपि 'अइउण्' इत्यादिसूत्राणि उपजीव्यत्वेनाश्रितानि, तदाधारेण प्रत्याहारप्रक्रिया च सूत्रेषु निबद्धा । केवलं चतुर्दश सूत्राणि त्रयोदशत्वं प्रापितानि, भेदं प्रख्यापयितुं किञ्चिद् व्यत्यासश्च कृतः, तत्र कारणमनुपदं चिन्तयिष्यामः । इमान्यन्तरसमान्नायरूपाणि चतुर्दश सूत्राणि पाणिनये महेश्वरेणोपदिष्टानीति सर्वजनीना चिरन्तनी प्रसिद्धिः । नन्दिकेश्वरकृतकाशिकायां च तथैव विस्पष्टं प्रतिपादितम् । भारते प्रसिद्धासु अनेकविधासु वर्णमानुकासु इयमन्यतमा माहेश्वरी वर्णमातृका पृथगेव परिगण्यते । सोऽयं माहेश्वरोपदेशः साक्षाद्वा डमरुनाद्वारेण वा भवतु, मानुकासु इयमन्यतमा माहेश्वरी वर्णमातृका पृथगेव परिगण्यते । सोऽयं माहेश्वरोपदेशः साक्षाद्वा डमरुनाद्वारेण वा भवतु, 'तेने ब्रह्म हृदा य आदिकवये' इति प्रक्रियया बुद्धौ प्रादुर्भावेनेन वा भवतु, पाणिनेः पूर्वमयमन्तरसमान्नायक्रमो नासीदिति, तदाधारेण प्रवृत्ता चेयं प्रत्याहारप्रक्रिया पाणिन्युपज्ञमेवेति च तस्याः प्रसिद्धेर्मूलमभ्युपगन्तव्यमेव । 'न ह्यमूला जनश्रुतिः' ततश्च पाणिनेः पूर्वकालभवेन शाकटायनेन कथमेवंविधो वर्णसमान्नाय उपजीव्यत्वेनाश्रीयताम्, कथं वा प्रत्याहारप्रक्रिया स्वसूत्रेष्वनुगताम् ? अथ यत्परिवर्तनं सूत्रेष्वेव दृश्यते—तस्यापि मूलमन्विष्यताम्—'ऋलृक्' इति सूत्रे लृकारग्रहणं वार्तिककारेण प्रत्याख्यातम् (महाभाष्यस्य द्वितीयाह्निके विचारोऽयं द्रष्टव्यः) तदत्रापि परित्यक्तम् । तेन सूत्रकारात् पाणिनेः का कथा, वार्तिककारात् वररुचेरपि परभवत्वमस्य शाकटायनस्य स्पष्टं सिद्ध्यति । तथैव 'अइउण्' 'लण्' इत्युभयत्र ण्कारोपादानमपि भाष्यकृता चिन्तितम् 'किं पुनर्वर्णोत्सत्ताविवायं णकारो द्विरनुबध्यते' इत्यादिना, साधिता च तेन 'व्याख्यानतो विशेषप्रतिपत्तिर्नहि सन्देहार्दलक्षणम्' इति परिभाषा, इह तु सर्वमिमं विवादं परिहर्तुं 'लण्' सूत्रस्थो णकारः परित्यक्तः, लृकारश्च पूर्वसूत्र एव 'हयवरलञ्' इति निवेशितः । तथैव अनुस्वारविसर्गाद्ययोगवाहानामपि अकारोपरि शर्षु च पाठः कर्तव्य इति भाष्यकृता साधितम्, इहापि 'शषसर' इति सूत्रे सकारात्परतोऽयोगवाहानां पाठो दृश्यते, तेन महाभाष्यकृतः पतञ्जलेरपि परभवत्वमस्य शाकटायनस्य सिद्ध्यति । पाणिनिर्हि भगवान् स्वपूर्वजं शाकटायनमादरेण स्वीयेषु सूत्रेषु स्मरति, यदि तेन शाकटायनस्येदृशानि प्रत्याहारसूत्राणि दृष्टान्यभविष्यन्, कुतस्तर्हि तत्र संदेहोत्पादकमेवं परिवर्तनं व्यधास्यत । तस्मादस्य शाकटायनस्य पाणिनिपूर्वभवत्वं न कथमपि कल्पयितुं शक्यम् । तथा 'शश्छोऽटि' इति पाणिनेः सूत्रम्, वार्तिककारेण च तत्र 'तच्छलोकेन' इत्यादि प्रयोगाणां सिद्ध्ये 'अटि' स्थाने 'अमि' इत्युपसंख्यातम् । इह तु इदानीं प्रकाशिते शाकटायनव्याकरणे 'शश्छोऽमि' इत्येव सूत्रं दृश्यते । यदि हि पाणिनेः पूर्वमपि 'तच्छलोकेन' इत्याद्याः प्रयोगाः प्राचलित्यन्, तदन्वाख्यानपरं च 'शश्छोऽमि' इति स्पष्टं सूत्रं पाणिनिना अद्रव्यत, तर्हि कथं स तान् प्रयोगानुपेक्ष्य 'अटि' इति स्वसूत्रे अवक्ष्यत् । तस्मात्स्पष्टमिदं सिद्ध्यति, यत्पाणिनिना अदितिरिक्ते वर्णे परे छकारादेशो न दृष्टः, पूर्वमप्रचलितत्वाद्वा अनवधानाद्वैयर्थ्यदेतत्, तत एव तेन अटि पर एव छकारादेशो विहितः, वार्तिककारेण तु लृकारादावपि परे छकारादेशं पश्यता तन्न्यूनतापूरणं कृतम् । ततोऽपि परभवेन शाकटायनेनानेन वार्तिकमतमेव प्रमाणीकृत्य 'शश्छोऽमि' ११११४४ इत्येव सूत्रं पठितम् । तदिदमेव 'शश्छोऽमि' इति सूत्रमस्य शाकटायनस्य पाणिनेः कात्यायनाच्च परभवत्वं साधयितुं उवलङ्गास्करसन्निभं प्रमाणं न केनाप्यतिहासिकदृष्टिमताऽपलपितुं शक्यम् । तथैव 'प्रौहः, प्रौढः, प्रैषः, स्वैरः' इत्यादिप्रयोगाणां सिद्ध्ये बृद्धिविधानं पाणिनिसूत्रेषु न दृश्यते, वार्तिककृता 'प्रादुहोढोढयेष्वेष्वेषु' 'स्वादीरेरिणोः' इत्याद्युपसंख्यातम् । इह तु शाकटायनीये तत्साधनार्थं 'भस्योढोढयैष्वेष्वेष्वेषु' १११८४ 'स्वैरस्वैर्यौहोह्येष्वेष्वेषु' १११८५ इत्यादि सूत्राणि दृश्यन्ते । यदि भगवता पाणिनिना सूत्राणीमानि दृष्टानि अभविष्यन्, कथं तर्हि स तत्समानार्थकं सूत्रं स्वव्याकरणे न प्राणेभ्यत । कियदुदाहरामः, वार्तिककृता यत्र यत्रोपसंख्यानं कृतम्—तत्सर्वमत्र सूत्रेष्वनुदितं दृश्यते तच्च सर्वं वार्तिककारात् परभवत्वमस्य साधयितुं सुपर्याप्तम् । किंच 'अचो रहाभ्यां द्वे' इति पाणिनिना रेफहकाराभ्यां परस्य यरो द्वित्वं विहितम्, एवं सति 'मद्रहवः' इत्यादौ हकारोत्तरवर्त्तिनो रेफस्यापि द्वित्वं प्राप्नोतीति तत्र 'नेमौ रहौ कार्थिणौ द्विवचनस्य' इत्यादि माठरपरिवेषणन्यायेन स्वीकृत्य भाष्यकृता तत्र द्वित्वप्रतिषेधः साधितः । इह तु सूत्र एव स्फुटम् 'अचो हो हचः १११११७ इति रेफहकारयोर्द्वित्वप्रतिषेध उपलभ्यत इति भाष्यकृतोऽपि परभवत्वमस्य शाकटायनस्य सुस्पष्टम् ।

प्राचीनः थलु शाकटायनो निरुक्तकृतो यास्कादपि पूर्वभवः, यास्केन तन्मतस्य तन्नाम्नाऽनेकत्रानुदितत्वात् । एतत्सूत्रकृच्छ्राकटायनस्तु न निरुक्तपूर्वभवः सिद्ध्यति । निरुक्तकृता हि 'अरण्यानी' इति पदं निम्बुवता 'अरण्यानी—अरण्यस्य पत्नी (निरुक्त १३१८) इत्युक्तम् (१३२९) पत्नी—पालयित्री—देवतेति तद्व्याख्याता दुर्गाचार्यः । पाणिनिना भगवता पुंयोग एव तत्रानुक्तं डीषं च विदधता तदेवानुसृतम् । वार्तिककृता तत्र 'हिमारण्ययोर्महत्वे' इति विशेषं भुवता 'महदरण्यमरण्यानी' इति विग्रहो व्यञ्जितः । इह च शाकटायनव्याकरणे 'हिमारण्याद् गुरौ' १३१५७ इति वार्तिकानुसार्येव सूत्रं दृश्यते । तेन स्पष्टमिदं सिद्ध्यति, यत्पूर्वं निरुक्तकाले पाणिनिकाले च जडयोरपि हिमारण्ययोः पत्नीत्वमारोप्य तदधिष्ठातृदेवताभिप्रायेण वा 'हिमानी' अरण्यानी—प्रयोगौ प्राचलताम्, परतस्तु महत्त्वार्थस्तत्र प्रसिद्धो जात इति महत्त्वार्थ एव वार्तिककृता अनेन शाकटायनेन च प्रयोगाविमौ साधितौ । तदित्यस्य शाकटायनो न पाणिनेर्नापि वा निरुक्तकारात् प्राक्तनः कथमपि सिद्ध्यति । ताभ्यां पूर्व आसीत् कश्चन शाकटायन इति सत्यम्, परं तेन किञ्चिद् व्याकरणं निर्मितं न वेति सन्दिग्धमेव । तथैव निरुक्तकृता 'सर्वाणि नामान्याख्यातजानीति शाक-

टायनः' इति या शाकटायनस्य प्रतिज्ञाऽनूदिता, यच्च 'पदेन पदेतराद्वाञ् सञ्चस्कार शाकटायनः, एतेः कारितं च यकारादिं च, अस्तेः शुद्धं च सकारादिं च' इत्यादिना या 'सन्तमर्थं माययतीति सत्यम्' इति सत्यशब्दव्युत्पत्तिः प्रदर्शिता शाकटायनमतेन, न तादृशं किमप्यत्रोपलभ्यते । तस्मादपि निरुक्तकृतः परिचितो नायं शाकटायन इति स्फुटीभवति । एवं शौनकेनापि ऋक्प्रातिशाख्ये 'प्रथमं शाकटायनः' (पं १ सू० १६) इति सूत्रे शाकटायनोऽवसाने वा प्रथममेव व्यञ्जनं ककारादि मन्यते । गार्ग्यस्तु अवसाने द्वितीयं व्यञ्जनमाहेत्युक्तम् । परमत्र शाकटायनव्याकरणे तु 'चर्जशः' (१।१।६४) इति विकल्पेनेवावसाने चत्वं ब्रुवता उभयमप्यनुज्ञातम् । तस्माच्छ्रौतकपरिचितो नायं शाकटायन इति सिद्ध्यति । तथैव कात्यायनप्रातिशाख्येऽपि 'परिण इति शाकटायनः' (३।८७) इत्यादिना 'युष्मदादेशस्य नः' इति पदस्य णत्वं यच्छाकटायनमतेनोक्तम्, तदपि नेह प्राप्यते इति कात्यायनस्यापि परिचितोऽयं शाकटायनो न भवति । किमन्यत् प्रातिशाख्ये बहुत्र शाकटायननाम गृहीतमिति वैदिकशब्दसाधनमपि शाकटायनेन पूर्वेण कृतमिति स्फुटीभवति । तस्मात् केवललौकिकव्याकरणप्रणेताऽयं शाकटायनः न पूर्वभवः । किञ्च छान्दसस्यैव लिटः स्थाने कसुकानचौ पाणिनिना विहितौ । परतस्तु कविभिर्लोकैः तेषां प्रयोग आरब्ध इति दृष्ट्वा लौकिकमेव व्याकरणं केवलमुपनिबध्नता अनेन शाकटायनेनापि कसुकानचौ विहिताविति पाणिन्यपेक्षया बहुवाचीनत्वमस्य सुस्पष्टीभवति ।

निबन्धशैल्यप्यस्य शाकटायनस्यावाचीना स्फुटं प्रतीयते प्रेक्षावनाम् । तथाहि—'पञ्चकृत्वः' 'दशकृत्वः' इत्यादिप्रयोगान् साधयितुं पाणिनिः 'अभ्यावृत्तिगणनायाम्' कृत्वसुच्यर्थं विधत्ते । इह तु शाकटायने 'वारं कृत्वस्' ३।४।३२ इति समुपलभ्यते । 'अभ्यावृत्तिगणना' स्थाने 'वार' शब्दप्रयोगः कियदवाचीन इति विवेचका एवात्र प्रमाणम् । तथैव पाणिनिना 'अभूततद्भावे' चिप्रत्ययोऽन्वाख्यातः, अनेन शाकटायनेन तु तत्र 'कर्मकर्तृभ्यां' प्रागतत्तत्त्वे ३।४।५५ इति चिविधानं सूत्रितम् । 'प्राग् अतस्य तत्त्वम्' इति अभूततद्भावशब्दपेक्षया शब्दोऽयं कियतीं प्राञ्जलतां गाहते ऋपेर्मुनेर्वा किमीदृशी भाषा भवितुमर्हतीति सुधिय-एव विवेचयन्तु । अथ तिङ्-तत्प्रकरणे पाणिनिना 'युष्मद्युपपदे समानाधिकरणे स्थानिन्यपि मध्यमः' 'अस्मद्युक्तमः' इति युष्मदस्मच्छब्दयोः कर्तृत्वे कर्मत्वे वा मध्यमोत्तमपुरुषौ विधाय ततः 'शेषे प्रथमः' इति तद्विरिक्ते सामान्येन प्रथमपुरुषो विहितः । इह तु 'लोऽन्ययुष्मदस्मासु तिप् तस्य' १।४।१ इत्यादिना सूत्रेण युगपदेव सर्वे प्रथमाद्याः पुरुषा विहिताः । तत्र युष्मदस्मच्छब्दाभ्यां प्रागुपात्तोऽन्यशब्दः कथं तदपेक्षयाऽन्यं शब्दं बोधयेदिति जानाति सूत्रकृदेव । किञ्च 'सामानाधिकरण्यबोधनाय न कश्चिच्छब्दोऽत्रोपात्तः, न वा कुतश्चिदनुवृत्तः, ततश्च 'अन्य-युष्मद्-अस्मद्-शब्देषु सन्निहितेषु प्रथमाद्याः पुरुषाः स्युरिति 'देवदत्तः त्वया गच्छतु' इत्यादौ युष्मच्छब्दसन्निध्येऽपि कुतो न मध्यम इति मृग्यमत्र समाधानम् । 'अन्ययुष्मदस्मदर्थे प्रत्येकमेकद्विवहुषु वर्तमानाद्वातोर्लस्य यथासंख्यं विप-तस्य-सि इत्यादेशा भवन्ति' इति प्रक्रियासंग्रहकृतोक्तोऽर्थस्तु न कथमपि बुद्धावुपारोहति, न हि 'त्वं करोषि' इत्यादौ कृधातुर्युष्मच्छब्दार्थे वर्तते इति केनापि शेषोषीजुषा शक्यं वक्तुम् । 'युष्मदाद्यर्थेषु वर्तमाना या क्रिया, तद्वाचकाद्वातोः' इत्याद्यर्थकरणेऽपि न निर्वाहः, इह हि क्रियाशब्देन व्यापारो वा विवच्येत, फलं वा ? आद्ये 'त्वं सत् क्रियसे' इत्यादौ कथं मध्यमः, व्यापारस्य युष्मदर्थेऽभावात् । अन्ये च 'त्वां सत्करोति' इत्यादौ कुतो न मध्यमः, फलस्य युष्मदर्थगामित्वात् । तस्मात् 'सामानाधिकरण्ये' इत्येव पाणिनेर्भगवत उक्तिः सूपपादा भवति, न तां परित्यज्य सम्भवेदुपपत्तिः । किञ्च 'त्वं चाहं च ते च गच्छामः' इत्यादौ कुतो न मध्यमपुरुषः प्रथमपुरुषो वा ? युष्मदर्थस्य अन्यार्थस्य च क्रियाश्रयत्वात् । पाणिनेस्तु युष्मदस्मच्छब्दसामानाधिकरण्ये जाप्रति शेषपदार्थस्यासम्भवाच्च तत्र प्रथमपुरुषप्राप्तिः, मध्यमपुरुषवन्तु परत्वादुत्तमपुरुषो बाधत इति न काप्यनुपपत्तिः । एवमेव बहुधैतानि सूत्राणि न चोदक्षमाणि न तदग्रथनशैली आर्षीति कृतं विस्तरेण ।

यत्तु 'त्रिप्रभृतिषु शाकटायनस्य' इति पाणिनिसूत्रे यच्छाकटायनमतमुपात्तम्, तदत्र 'न संयोगे' १।१।११९ इति सूत्रे दृश्यते, यच्च 'व्योर्लघुप्रयत्नतरः शाकटायनस्य' इत्युक्तम्, तदत्र 'अच्यस्पष्टश्रुतिश्च' 'वानुजात्' १।१।१५४, ५५ इति सूत्रयोर्दृश्यते, तथा 'लङः शाकटायनस्यैव' इति यत्पाणिनिना जुसादेश उक्तः, सोऽप्यत्र 'आद् द्विषो शेर्जुस् वा' १।४।१०६ इति दृश्यते—तेन अयमेव शाकटायनः पाणिनेः परिचितः—इति साधयन्ति, तत्र चोदक्षमम् । प्रायेण पाणिनेः सर्वाण्येव सूत्राण्यत्र शाकटायनेऽनूदितानि शब्दान्तरैर्दृश्यन्ते, तथैवैतान्यपि पाणिनिसूत्राण्यनूदितानीत्यपि शक्यते वक्तुम् । यतो हि शाकटायनो 'द्विषः परस्य लङो शेर्जुसं मन्यते' इति पाणिनिकोक्तम् । अर्थादन्येऽन्ये न मन्यन्त इति सूचनाद्विकल्पः सिद्ध्यति । न तु शाकटायनोऽपि विकल्पेन मन्यत इति पाणिनेरुक्तिः । इह तु सूत्रे शाकटायनोक्तेऽपि विकल्प एव विहित इति पाणिनेरनुवाद एवाऽयं सिद्ध्यति, पाणिनिना यन्नाम गृहीतम्—स तु शाकटायनो भिन्न एवेति दृढाभिर्युक्तिभिः प्रत्यपीपदाम । मतभेदोऽपि च दृश्यते, पाणिनिना शाकटायनमतेन लघुप्रयत्नतरौ यकारवकारौ दर्शितौ, इह तु अस्पष्टश्रुती तौ विहितौ । यदि पाणिनिना एतत्सूत्रमतमुद्धृतं स्यात् तर्हि 'अस्पष्टश्रुती' इत्येवोक्तं स्यात् । न हि पाणिनिः शब्दान्तरैर्गोपायितं परमतमनुवदितुमिच्छति, स्पष्टं शाकटायननामग्रहणात् । तस्मादनेनैव शाकटायनव्याकरणकृता पाणिनिमतमनूदितम्, लघुप्रयत्नतरशब्दं स्पष्टीकर्तुं च तत्र 'अस्पष्टश्रुती' इति निवेशितम् । सोऽयमस्पष्टश्रुतिशब्दो लघुप्रयत्नतरतां स्पष्टमावेदयितुं शक्नोति न वेत्यन्यदेतत् । किञ्च शाकटायनमते लघुप्रयत्नतरौ यकारवकारौ भवतः । अन्यमते तु न भवतः इति पाणिन्युक्त्या विकल्पः फलति, न तु शाकटायनोऽपि विकल्पमिच्छतीति पाणिनिसूत्रात् प्रतीयते । इह तु लघुप्रयत्नतरौ स्वयमपि विकल्पेन विहिताविति पाणिनिसूत्रानुवाद एवात्र फलतीति भाव्यं सुधीभिः । अन्यदपि विचार्यताम्—जैनमहाभागा उणादिसूत्राण्यपि शाकटायनकृतानि मन्यन्ते, न चोपलभ्यमानानामुणादिसूत्राणामेभिः शाकटायनसूत्रैरेककर्तृत्वं सम्भवति । अयं हि प्रसिद्धशाकटायनव्याकरणप्रणेता केवलं लौकिकं व्याकरणमन्वाचष्टे, न तु वैदिकशब्दसाधनेऽस्य प्रयत्नो दृश्यते । अत एव वैदिकशब्देषु इष्टस्वरसिद्ध्ये येऽनुबन्धाः पाणिनिना प्रत्ययागमादिष्वासजिताः, तेऽनेन परित्यक्ताः ।

तथाहि—स्वरार्थमेव स्त्रीप्रत्यये ङीप्ङीयोर्भेदः पाणिनिना कृतः, अत्र शाकटायने तु ‘ङी’ इत्येक एव प्रत्यय उभयोः स्थाने दृश्यते, ‘दिवादिभ्यः श्यन्’ इति पाणिनिः, श्य एव तत्र शाकटायने । ‘चिण्’ स्थाने (जिः) इत्येवात्र शाकटायने दृश्यते । तेन स्वार्था अनुवन्धा नेह समादृता इति स्फुटमेव । उणादिसूत्रेषु तु स्वार्थमनुवन्धासम्भनं स्फुटं दृश्यते—उप्रत्ययप्रकरणे हि ‘धान्ये नित्’ इति पठितमुणादिषु ‘अणु’ शब्दसिद्ध्यर्थम् । तत्र नित्वं केवलं स्वार्थमेव विहितम्, नान्यकिमपि प्रयोजनं नित्वस्य । तथा चास्मिन् शाकटायनीये न स्वरसिद्ध्यर्थं यत्नः, उणादिषु तु स स्फुट इति कथमुभयोरेककर्तृकतास्तु । तथैवात्र शाकटायने गुणवृद्धि-सम्प्रसारणादिसंज्ञा न दृश्यन्ते—उणादिषु तु ता एता ‘रुहेर्षृद्धिश्च’ रौहिषो मृगविशेषः, ‘स्यन्देः सम्प्रसारणं धश्च’ सिन्धुः, इत्यादि-सूत्रेषु बहुशो व्यवहृताः । एवं टिसंज्ञापि शाकटायने न दृश्यते, उणादौ तु ‘भृजेष्टिलेपश्च मलम्, इत्यादौ सापि व्यवहृता । पितृप्रयुक्तो ङीप्रत्ययोऽस्मिन् शाकटायने न विहितः, उणादिषु तु ङीप्रत्ययार्थं पितृत्वं ‘कृ शृ वृञ् चतिभ्यः प्वरच्’ इत्यादौ दृश्यते, शर्वरीत्याद्याः प्रयोगाश्च तत एव सिद्ध्यन्ति । कियदुदाहरामः, उणादिसूत्राणामेतस्य शाकटायनव्याकरणस्य चैककर्तृकत्वं न केनापि सम्भावयितुमपि शक्यम् । तस्मान्नेदं शाकटायनव्याकरणं प्राचीनशाकटायनमुनिकृतम्, नापि वा इमानि उणादिसूत्राणि पाणिनिपूर्वभवेन शाकटायनेन रचितानि । उपलभ्यमानेषु उणादिसूत्रेषु सर्वापि प्रक्रिया पाणिन्यनुसारिणी प्रतीयत इति पाणिनेः ‘उणादयो बहुलम्’ इति सूत्रं दृष्ट्वा परभवेन केनचित् तद्विस्तारार्थमिमानि उणादिसूत्राणि रचितानित्युणादौ पठिती कश्चिदपि जानीयात् । भवेयुः कदाचित् पाणिनेः पूर्वमपि कानिचिदुणादिविधायकानि सूत्राणि, उपलभ्यमानानि तु न सम्भवन्ति पाणिनेः पूर्वभवानि । एवं च पाणिनेः पूर्वं शाकटायनव्याकरणं न प्रमाणैः प्रसिद्ध्यति । संस्कृतव्याकरणशास्त्रेतिहासलेखकेन श्री-युधिष्ठिरमीमांसकमहाशयेन तु एतच्छाकटायनव्याकरणरचयितुर्नामापि ‘पात्यकीर्ति’ इति जैनग्रन्थप्रमाणैरेव साधितम् । समयश्च तस्य नवमी दशमी वा विक्रमशताब्दी निर्दिष्ट इति नात्रेदानीं विस्तरावश्यकता । आसीच्छाकटायनो वैयाकरणः, अति-प्राक्तनः, तेन व्याकरणं रचितमिति तु सन्दिग्धम् ।

अथामरजैनेन्द्रयोस्तु पाणिनिपरमत्वं सुप्रसिद्धमेव । तथैव पद्यान्तरे प्रोक्तानां सारस्वतादीनामाधुनिकत्वेऽपि न कस्यापि विवादः । तदित्थं पाणिनेः पूर्वं कस्यापि व्याकरणस्य सत्तामनुमातुं नास्ति दृढतरं प्रमाणमिति श्रीमान् पाणिनिरेव प्रथमो व्याकरण-कर्ता स्वीकार्यः—इति श्रीमतः सत्यव्रतसामश्रमिमहाशयस्य मतं निरुक्तालोचने विवृतं दृश्यते—तदेवात्रोपलब्धितमस्माभिः ।

पाणिनेः पूर्वमपि व्याकरणसत्तासाधनम् ।

वयं तत्र ब्रूमः । इदानीं पाणिनेः पूर्वभवं किमपि व्याकरणं सर्वाङ्गपूर्णं नोपलभ्यत इति सत्यम्, किन्तु पाणिनेः पूर्वं किमपि व्याकरणं नासीदेवेति न शक्यमभ्युपगन्तुम् । पूर्वमपि व्याकरणसत्ताया बहुभिः साक्षिभिः साध्यमानत्वात् । तथाहि—पाणिनिरेव भगवान् ‘आङि चापः’ इति तृतीयाविभक्तेरेकवचनमाङ्गशब्देनाह, न च तृतीयैकवचनं तेन ‘आङ्’ इति पठितम्, किन्तु ‘टा’ इति । तत्र ‘आङिति टासंज्ञा प्राचाश्च’ इत्येव व्याख्यातारो ब्रुवते । तेनेदमेव सिद्ध्यति—यत्प्राचीनेषु व्याकरणेषु तृतीयैकवचनम् ‘आङ्’ इत्येव श्रुतमासीत्, तत्स्वपरिभाषायां ङित्वप्रयुक्तानि कार्याणि परिहर्तुं पाणिनिना ‘टा’रूपतां प्रापितम्, परं पूर्वभवव्याकरणसंस्कारवशात्—तस्यापि स्मरणसंरक्षणार्थं वा सूत्रे ‘आङ्’ अपि निर्दिष्टः । तथैव ‘औङ आपः’ इत्यपि । न हि प्रथमाद्वितीययोर्द्विवचने ‘औङ्’ प्रत्ययः पाणिनिना स्वव्याकरणे स्वीकृतः, अपि तु ‘औ’ ‘औट्’ इति । प्राक्तनव्याकरण-संस्कारवशात् सूत्रे ‘औङः’ इत्यप्युच्चारितम् । किमन्यत्—‘कर्मणि द्वितीया’ ‘कर्तृकरणयोस्तृतीया’ इत्यादिषु द्वितीयातृतीयादि-नाम्ना विभक्तयः पाणिनिना विहिताः, न तु द्वितीयातृतीयादिसंज्ञाः स्वशास्त्रे कृताः तत्रापि प्राक्तनव्याकरणदृष्टसंज्ञाभिरेवात्र व्यवहार इति व्याचक्षते व्याख्यातारः । न च ‘सु-औ-जस्’ इत्यादीनां क्रमेण गणनयैव प्रथम-द्वितीयत्वादिसिद्धेस्तदर्थं संज्ञा-प्रयासो न कृत इति शक्यं समाधातुम् । तिङ्प्रत्ययेषु प्रथम-मध्यमोत्तमताया अपि संनिवेशेनैव सिद्धतया तदर्थं सूत्रप्रणयनवै-यर्थ्यप्रसङ्गात् । प्रसिद्धो ह्यन्यार्थबोधक उत्तमशब्दः संस्कृतवाङ्मये । तस्मात्स्फुटप्रतिपत्त्ये संज्ञाः कर्तव्या एवेति पाणिनेः शैली, न च सा सुप्सु समादृतेति तत्र व्याकरणान्तरसंज्ञासमाश्रयणमेव युक्तमापतति । तथैव ‘तितुत्रतथसिसुसरकसेषु च’ इति दशसु कृत्प्रत्ययेषु इण्निषेधः पाणिनिना पठितः । न चैतेषु बहवः प्रत्ययाः पाणिनिशास्त्रे कृत्प्रत्ययेषु पठ्यन्ते—तस्माद् व्याकरणान्तरस्था अप्यत्रानूदिता इत्येव वक्तव्यं स्यात् । उणादिष्वेते पठिता इति चेत्, तदपि व्याकरणान्तरमेव, न पाणिनीयमित्यनुपदमेव साधितमस्माभिः । ऋतधातुः, स्तम्भु-स्तुम्भुप्रभृतयश्च न पाणिनीये धातुपाठे दृश्यन्ते, सूत्रेषु तु पठ्यन्ते । यान् सौत्रान् धातूनाहुर्व्याख्यातारः । त एतेऽपि पूर्वव्याकरणसंस्कारेणैव पाणिनिना स्वसूत्रेषु निबद्धा इत्येव स्वीकर्तुमापतति । एवं ‘चर्करीतं च’ इत्यदादिगणे पठितं पाणिनिनाचार्येण, यङ्लुगन्तं तेन गृह्यत इति व्याख्यातार आहुः । न च पाणिनीये व्याकरणे यङ्लुगन्तं चर्करीतमिति परि-माष्यते, प्राक्तनेष्वेव व्याकरणेषु कारितमिति णिजन्तम्, चिकीर्षितमिति सन्वन्तम्, चेक्रीतमिति यङन्तं, चर्करीतमिति यङ्लुगन्तं व्यवहृतमासीत्, निरुक्तेऽपि दृश्यते तथा व्यवहारः । तस्मात्प्राचीनव्याकरणसंस्कारेणैव पाणिनिना चर्करीतं च इत्यदादौ निवर्षितम् । किंच प्रधानप्रत्ययार्थवचनमर्थस्यान्यप्रमाणत्वात् । कालोपसर्जनं च तुल्यम् ११२५७ इत्यत्र प्रत्ययार्थस्य प्राधान्याय अनद्यतनादि-कालविवरणाय च वचनं न कर्तव्यमिति पाणिनिना तादृशवचनं खण्डितम्, तद्वचनं केषांचिद्यदा भवेत्, तदैव तत्खण्डनमुपयु-ज्येत, निरवलम्बस्य खण्डनस्यायुक्तत्वात्, तच्च वचनं पूर्वेषां वैयाकरणानामेव भवेदित्यतोऽपि पूर्वव्याकरणसत्ता स्फुटं सिद्ध्यति । किं चात्रैव पूर्व ‘लुकि युक्तवद्वयक्तिवचने’ इति स्वयं लिङ्गवचनं विधाय ‘तदशिष्यं संज्ञाप्रमाणत्वात्’ ११२५३ इति पाणिनिना तदर्थं सूत्रकरणानावश्यकता या प्रकटिता, तत्रापिदमेव शक्यं वक्तुम्—यत्पूर्वव्याकरणान्यनुसृत्य पूर्व विधानं कृतम्, तदनु च स्वमतेन तत्खण्डितमिति । तस्मान्नगवान् पाणिनिरेव स्वपूर्वभवव्याकरणसत्तायां मुख्यः साक्षी । अथ भाष्यस्यापि साक्ष्यं दृश्यताम् । ‘अत एकहल्मध्ये’ इत्यादिसूत्रे ‘क्षेभतुः’ इत्युदाहरति पतञ्जलिः । ‘सदेः परस्य छिटि’ इति सूत्रे च ‘सस्वजे’ इति ।

तावेतौ प्रयोगौ पाणिनिसूत्रैर्न सिद्ध्यतः, दम्भधातोरुपधाभूतस्य सकारस्य, स्वञ्जधातोरुपधाभूतस्य ञकारस्य च लिटि लोपार्थं पाणिनिना प्रयत्नाकरणात् । संयोगात्परस्य लिटः पाणिनिपरिभाषायां किञ्चाभावात् । तस्मात् 'अन्धिअन्धिदम्भिस्वञ्जीनां लिटः क्त्विं वा' इति व्याकरणान्तरमनयोर्द्व्यहरणयोर्भाष्यकृतानुसृतमिति भट्टोजिदीक्षित आह । 'न दुहस्नुनमां यक्चिगौ' इति सूत्रे च भारद्वाजीयाः पठन्ति—'गिअन्धिअन्धि' इत्यादि महाभाष्यकृतोक्तम् त इमे भारद्वाजीया व्याकरणान्तराचार्या एव शक्या उररीकर्तुम् । 'ओङ आप' इति सूत्रे च द्विवचने डित्वप्रयुक्तं कार्यं याडादि कुतो नेत्याशङ्क्य 'अथवा पूर्वसूत्रनिर्देशोऽयम्, पूर्वसूत्रेषु च येऽनुबन्धा न तैरिहेत्कार्याणि क्रियन्ते' इति स्पष्टं भाष्यकारः पूर्वसूत्रसत्तां स्वीकरोति । वार्तिकमपीह तदर्थप्रतिपादकं पठितमिति वार्तिकभाष्याभ्यामुभाभ्यामपि पाणिनेः पूर्वं व्याकरणान्तरसत्तायां स्पष्टं साक्ष्यं दत्तम् । इदमेव भाष्यं व्याचक्षणेन कैयटेनोक्तम् 'पूर्वाचार्यैर्द्वे अपि द्विवचने डितौ पठिते, न चेह (पाणिनीये व्याकरणे) कचिदपि ओङ्प्रत्ययोऽस्ति, सामान्यग्रहणार्थं पूर्वसूत्रनिर्देशः' इति । 'पृषोदरादीनि यथोपदिष्टम्', इति सूत्रे च वार्तिककृता तद्व्याख्यायां भाष्यकृता च 'नाम च धातुजमाह निरुक्ते व्याकरणे शक्यस्य च तोकम्' इति स्फुटाक्षरैरेव शाकटायनव्याकरणसत्ता स्वीकृता । शक्यस्य तोकम्—शाकटायनो व्याकरणे नाम धातुजमाह—इत्युक्त्या तदीयव्याकरणसत्ता स्पष्टं प्रतीयते—न तु तस्य सतमात्रम् । यद्यपि उपलभ्यमानं शाकटायनव्याकरणं न पाणिनितः प्राचीनं भवितुमर्हतीति विस्तरेण प्रत्यपीपदाम, तथापि आसीत् किमपि शाकटायनं व्याकरणं पाणिनेः पूर्वमित्यत्र तु न संशयलेशः । पाणिनिना तन्नामग्रहणात्—निरुक्तवार्तिकभाष्यादिषु तद्व्याकरणनामोल्लेखाच्च । 'शताच्च ठन्त्यनावशते' ५।१।२१ इति सूत्रभाष्यव्याख्यायां च स्फुटं कैयट आह 'आपिशलिकाशकृत्स्नयोस्तु 'अग्रन्थे' इति वचनाद् अन्यत्र प्रतिषेधाभावः । नियतकालाश्च स्मृतयो व्यवस्थाहेतयः' इति सुनिश्चितवचनेनाद्यत्वे साध्वसाधुप्रविभागाः' इति । अनेन लेखेन स्पष्टं प्रतीयते—यत् कैयटेन स्वयमापिशलिकाशकृत्स्नयोर्व्याकरणं दृष्टम् । तत् एव च तन्मते पाणिनिसूत्राद्वैपश्यं स्पष्टं निर्दिष्टम् । अस्मिन् युगे च वैषम्ये पाणिनीयव्याकरणमेव प्रमाणत्वेन मन्तव्यमित्यपि स्वमतमुपन्यस्तम् । ततः पूर्वं भर्तृहरिणा च भाष्यस्य त्रिपादीव्याख्यायां 'सर्वादिशगपाठस्य आपिशलिव्याकरणे क्रमो भिन्न इत्युक्तम्' तेन च सोऽप्यापिशलिव्याकरणं दृष्टवानिति स्फुटं प्रतीयते । अत्रोभयत्र तद्विनिवृत्त्यर्थः सुबन्तविषयकश्च निर्देश इति आपिशलिकाशकृत्स्नयोः प्रातिशाख्यं ताभ्यां दृष्टं स्यादित्यपि न वक्तुं शक्यम्, प्रातिशाख्ये हि केवलं स्वरविषयः सन्धिविषयश्च भवतीति तद्विनिवृत्तसुबन्तादिविचारस्य तत्र न संभवः । प्राचीनानि प्रातिशाख्यानि सुबन्त-तिङन्त-तद्धितादीनिपि व्याख्यान्ति स्मेति चेत्—व्याकरणान्येव तर्हि तानि, इति नाममात्रेऽर्थं विवादः पर्यवस्यति । माध्वोऽपि धातुवृत्तौ तनादिगणे 'क्षिणु हिंसायाम्' इति धातुं प्रकृत्याह—'अत्र सर्वत्र पिद्वचनेषु विकरणापेक्षो गुणः संज्ञापूर्वको विधिरनित्यः' इति न भवतीत्यात्रेयमन्तेयौ । तथा चापशलिः शब्दविकरणेषु धातुगुणमभिधाय 'करोतेश्च मृदश्चेत्यसूत्रयत् । पुगन्तल्लघूपधस्य च इत्यत्र रक्षितेन चोक्तम् ।'..... शाकटायनक्षीरस्वामिभ्यामयं धातुर्न पठ्यते ।' इत्यादि । तेन स्पष्टमिदं सिद्ध्यति—यन्माध्वेनाप्यापिशलं शाकटायनं च व्याकरणं दृष्टम्, तयोर्द्वयं वा आसन्नस्थे कचन दृष्टमिति । भट्टारकहरिश्चन्द्रादिभिश्च ऐन्द्रव्याकरणस्यापि सूत्रमुद्धृतमिति तदपि बहुकालपर्यन्तं प्रचलितमासीदिति प्रसिद्ध्यति । किं च या एताः 'असिद्धं बहिरङ्गमन्तरङ्गे' इत्याद्याः परिभाषाभाष्यकृता पाणिन्यक्षरैः साधिताः, याभिर्विना पाणिनीये व्याकरणे न भवति निर्वाहः, ता अपि व्याकरणान्तरेषु प्राचिनिक्य इत्येव नागेशाद्या अभिमन्वते । तस्मात्सर्वेऽपि वैयाकरणाः पाणिनेः पूर्वं व्याकरणान्तरसत्तायां दृढं साक्षिणः । अथ शास्त्रान्तराणामपि साक्ष्यं गृह्यताम् । भगवता पाणिनिना 'पाराशर्यशालिभ्यां भिज्जुनटसूत्रयोः' इति सूत्रयत्ता पाराशर्यपरपर्यायव्यासविरचितशारीरकसूत्राणां सत्ता स्वस्मात्पूर्वं स्फुटमभिव्यञ्जिता । तदावे तेषां भिज्जुभिरध्येयत्वाद् भिज्जुसूत्राणीति प्रसिद्धिर्भवेन्नूनम् । व्याससूत्राणि चेमानि सर्वेभ्यो दर्शनसूत्रेभ्योऽर्वाकृतानि, सर्वेषामत्र समालोचनदर्शनात् । ततश्च सर्वाणि दर्शनसूत्राणि पाणिनेः प्राग्भवान्येवेति उररीकर्तव्यं भवति । तत्र च गौतमीये न्यायसूत्रे 'विकारादेशोपदेशात् संशयः' इति सूत्रं शब्दनिवृत्त्यवप्रकरणे द्वितीयाध्यायस्य द्वितीये पादे दृश्यते । तस्यायमेवाशयो यत् केचन वैयाकरणाः शब्देषु विकारान् विदधति, केचिच्चादेशान् । विकारो नाम तस्यैव वर्णस्य वर्णान्तरतापत्तिः, आदेशस्तु एकस्य वर्णस्य स्थाने वर्णान्तरप्रयोगः । तत्रानयोः किं सत्यमिति त्रिवार्थते । एवं प्रतिज्ञाय तेन उभावपि पक्षौ चिन्तितौ, आदेशपक्षश्च सिद्धान्तितः । विकारादेशविधानं चेदं व्याकरणशास्त्रे एव संभवतीति ततः पूर्वं व्याकरणानां सत्ता सिद्धा भवति । तच्च व्याकरणं पाणिनेः पूर्वभवमेवेति तस्यापि साक्ष्यं पूर्वभवव्याकरणसत्तां प्रमाणीकरोति । न्यायसूत्रस्य पाणिनिपरभवत्वस्वीकारे समानकालिकत्वस्वीकारेऽपि च पाणिनिरादेशवादी, इह चोभयोरुपदेशः ख्यापित इति विकारवादि व्याकरणमपि किञ्चित्पूर्वमासीदेवेति सिद्ध्यति । वाल्मीकीये रामायणे च हनुमतः प्रथमदर्शनकाले श्रीरामेण लक्ष्मणं प्रत्युक्तम्—

नूनं व्याकरणं कृत्स्नमनेन बहुधा श्रुतम् । बहु व्याहरताऽनेन न किञ्चिदपशब्दितम् । (वा. रा. कि. काण्डे)

तेन तदात्वेऽपि व्याकरणसत्ता प्रतीयते । न च पाणिनीयस्य तदात्वे संभव इति व्याकरणान्तरमेव प्राग्भवं स्वीकार्यं स्यात् । किं बहुना वेदाङ्गेषु मुख्यतया सर्वत्र व्याकरणं पठ्यते—ब्राह्मणेष्वपि च तत्र तत्र व्याकरणविषया निर्दिश्यन्ते—इति एतद्युगजातपाणिनिपर्यन्तं मुख्यं वेदाङ्गं नैव प्रचलितमिति न कथमपि श्रद्धातुं शक्यम् । चीनदेशाद्वारतन्त्रमणार्थमागतः श्युआनचूआन नामकः पर्यटकोऽपि पाणिनेर्विषये बहु लिखितमपि जगाद्—यत् पाणिनेः पूर्वं बहूनि व्याकरणानि परस्परं विप्रतिपन्नानि विश्वद्वलानि च प्रचलन्ति स्म । तत्रेन्द्रस्य व्याकरणकर्तृतया स्पष्टमनेन नाम गृहीतम् । एतस्य लेखानामिति वृत्तविषये बहुतरं प्रामाण्यमभ्युपगम्यत ऐतिहासिकैः । युक्ततरं च तत्, देशान्तरादागतेन स्पष्टमन्त्रिभ्यां विलोक्य यद्विहितं तत्राविश्वासे कारणाभावात् । व्याकरणान्तरसत्ता यद्यपि न तेन स्वयं दृष्टा—अथापि द्वादशशतमितवत्सरेभ्यः पूर्वमपीह

जनाः पाणिनेः प्राग्व्याकरणसत्तामभ्युपगच्छन्ति स्म, तेभ्य एव तेन श्रुतमिति तु निर्विवादम् । ततश्च 'नह्यमूला जनश्रुतिः' इति न्यायेन न तत्र संदेहोऽवतरेत् । बृहत्कथामूलकेषु कथासरित्सागर-बृहत्कथामञ्जरीप्रभृतिष्वपि पाणिनेः पूर्वमैन्द्रव्याकरणस्य सत्ता, पाणिनीयव्याकरणप्रसारेत्तरं तद्विलोपश्चेति स्पष्टमुद्घुष्यत एव । तस्मादेवराजेन प्राणरूपेणेन्द्रेण ज्ञानाधिष्ठात्रा मानुषी वाग् व्याकृतेति व्याख्यातपूर्वं श्रुतेस्तात्पर्यमनभिज्ञानोपमास्तां वैज्ञानिकदृष्ट्या, अथापि मनुष्य-विशेषोऽपि कश्चिदिन्द्रो व्याकरणग्रन्थमपि कञ्चन निर्मितवानेवेति बहुभिः साहिभिः साधितोऽयमर्थो नापलपनीयः कथमपि । यद्यपि परस्पराह्निके महाभाष्ये कथं शब्दानुशासनं कर्तव्यम्—इति प्रश्नमुत्थाप्य शब्दानां प्रतिपदपाठः कर्तव्य इति पूर्वपक्षरूपेणोपन्यस्य तस्य शब्दप्रतिपत्तावनभ्युपायतां प्रदर्श्य उत्सर्गापवादरूपेण नियमबोधकसूत्रनिर्माणमेवात्रोपाय इति सिद्धान्तितम्, तेन पाणिनीयव्याकरणमेव सूत्रैर्नियमपरिष्कारकमिति ध्वन्यत इवेति केचिदागृह्णन्ति, बृहस्पतीन्द्रनामोल्लेखाद् बृहस्पति-नेन्द्राय शब्दपारायणमेव शिञ्चितम्—इति स्पष्टोक्त्या च बृहस्पतेरधीत्य शब्दपारायणरूपमेव व्याकरणमिन्द्रेण विरचितं स्यादित्यन्यनुमिन्वन्ति, परं महाभाष्यकारेणैव यदा पूर्वप्रदर्शितरीत्या नियमबद्धव्याकरणसत्ता पूर्वमपि स्वीकृता, तदेमे व्यञ्जनानुमाने न प्रसर्तुं प्रभवतः । अपि तु लक्षणरूपस्य व्याकरणस्यावश्यकत्वमेव तेन व्याकरणप्रयोजननिरूपणावसरे ख्यापितम्, तच्च लक्षणरूपं व्याकरणं प्राक्तनं पाणिनीयं चेति सामान्येन सर्वं संगृहीतमित्येवाभ्युपगन्तव्यं स्यात् । अग्रे च शब्दस्य नित्यत्व-कार्यत्वविचारमुपक्षिप्य 'संग्रहे एतत्प्राधान्येन परीक्षितम्' इत्यादिना विस्तरभियाऽत्र तं विचारमुपेक्षमाणेन 'उभयथाऽपि लक्षणं प्रवर्त्यम्' इति वैयाकरणानां नैकत्राभिनिवेश इति प्रदर्शयता 'कथं पुनरिदं भगवतः पाणिनेराचार्यस्य लक्षणं प्रवृत्तम्' 'सिद्धे शब्दार्थसम्बन्धे' इति पाणिनिव्याकरणविचारारम्भं सूचयता महाभाष्यकारेणैव स्फुटमिदं ध्वनितम्—यत्पूर्वमपि सन्ति विभिन्नानामाचार्याणां लक्षणानि, तेषु कानिचिच्छब्दस्य नित्यतां कानिचिच्चानित्यतां लक्ष्यीकृत्य प्रवर्तन्ते—पाणिनिस्तु भगवान् शब्दनित्यता-वाद्मेव लक्ष्यीकृत्य प्रवृत्त इति । 'इदं लक्षणं कथं प्रवृत्तम्' इत्युक्त्या लक्षणान्तराणामपि सत्ता ध्वन्यत एवेति सुधिय एव विवेचयन्तु । इत आरभ्यैव पाणिनीयस्य व्याकरणस्य विचारारम्भ इतीतः प्रागुक्तं प्रयोजनादिकं सर्वमपि सर्वव्याकरणसाधारणमित्यपि स्फुटीभवति, तेन लक्षणरूपं व्याकरणं पाणिनीयमेवेति पूर्वोक्ता व्यञ्जना न पदं लभते । आस्तां विस्तरः । श्रद्धेयस्यापि सामश्रमिमहाभागस्य पाणिनेः पूर्वं व्याकरणान्तरसत्ता नासीदेवेति निरुक्तालोचनप्रदर्शितं मतं न वयमभ्युपगन्तुं प्रभवामः । इदानीं पाणिनेः पूर्वभवं किमपि व्याकरणं नोपलभ्यत इति तु स्फुटमेव । तेन तानि व्याकरणानि कियन्ति कौटशानि वा आसन्—इत्यादि विवेक्तुं नास्त्येव किमपि साधनम् । विप्रतिपत्तिस्तेषां क्वचिक्चिदासीदिति तु पाणिनिमुत्प्रेषु तत्तन्मतोद्हरणादेव प्रतीयते, चीन-पर्यटकस्य लेखेनापि च तत्सिद्ध्यति । सत्यामपि तादृश्यां विप्रतिपत्तावद्यत्वे पाणिनीयः सिद्धान्त एवास्माभिरादत्तव्य इत्यपि च कैयटोक्त्या प्रदर्शितपूर्वम् ।

प्रातिशाख्यानां पाणिनेश्च पौर्वापर्यविचारः ।

अथ यान्येतानि प्रातिशाख्यान्यद्यत्वे समुपलभ्यन्ते, तानि पाणिनेः प्राक्तनानि पश्चाद्भवानि वेत्यत्रापि विप्रतिपत्तिरेव । सत्यव्रतसामश्रमिमहाशयः पाणिनेरर्वाक्तनान्येतान्युपगच्छति । युरोपीयास्तदनुयायिनश्च भारतीया गवेषका विद्वांसः केचन पाणिने-प्राक्तनानि प्रातिशाख्यानि मन्यन्ते । केचित्तु पाणिनेरर्वाक्तनानि । केचित्तु शौनकादीनि प्राक्तनानि, कात्यायनादीनि चार्वाक्तनान्यभ्युपगच्छन्ति । आश्चर्यमिदं यत्प्रातिशाख्यान्यपि पञ्चाशतोप्यधिकानां पूर्वाचार्याणां नामानि गृह्णन्ति, परं न कापि तेषु पाणिने-नामग्रहणम् । पाणिनिनाऽपि भगवता स्मृताः केचिदाचार्याः शाकल्य-शाकटायन-गार्ग्य-गालव-काश्यपप्रभृतयः, समुपलभ्यमान-प्रातिशाख्यप्रणेतृणां शौनक-कात्यायन-बुधादीनां नामानि तु न कापि स्मृतानि । ये तु ऋक्तन्त्रप्रातिशाख्यं शाकटायनकृतमभिमन्यन्ते, तेषामपि नये न ऋक्तन्त्रप्रणेता शाकटायनः पाणिनिना गृहीतनामेति सम्भाव्यते—तादृशानां मतानामत्रादर्शनात् । न च ऋक्तन्त्रप्रातिशाख्यमिदानीमुपलभ्यमानं पाणिनेः पूर्वभवं सम्भवतीत्यनुपदं दर्शयिष्यामः । यदि कापि परस्परं नामोल्लेखोऽभविष्यत्तर्हि सुखं पौर्वापर्यनिश्चयोऽभविष्यत् । ये तु शौनकादिभ्यरङ्गन्दसि (४-३-१०६) इति शौनकनामग्रहणात् शौनक पाणिनेः प्राक्तनं सिषाधयिषन्ति ते नितान्तं भ्रान्ताः । नह्यत्र प्रातिशाख्यप्रवक्ता शौनको गृह्येतेति, प्रत्युत शौनकप्रोक्ते ऋग्वेदसि विवक्षित एव णिनिप्रत्ययं पाणिनिरनुशास्ति—वेदाङ्गे तु वाच्ये शौनकीया शिक्षा—इत्येव तत्र प्रत्युदाह्रियते । अस्ति च मन्त्रद्रष्टापि शौनकः सुप्रसिद्धः । ननु च अङ्गप्रवक्तुर्व्यावर्तनाय यत्सूत्रे छन्दसीत्युपात्तम्, तेन अङ्गप्रवक्तुरपि परिचयः पाणिनेः सिद्ध्यति, अन्यथा कस्य व्यावर्तनाय 'छन्दसि' पदं सूत्रोपात्तं स्यात्, तेन प्रातिशाख्यप्रणेता शौनकोऽपि पाणिनेः प्राक्तनः सिद्ध्यतीति चेत्, तदपि भ्रान्तम् । 'शौनकीया शिक्षे'ति प्रत्युदाहरणदर्शनेन शिक्षाप्रवक्तुरेव पाणिनेः प्राक्तनत्वसिद्धेः । न हि शिक्षाप्रवक्ता प्रातिशाख्यप्रवक्ता च शौनक एकः शक्य आस्थातुम्, शौनकीये प्रातिशाख्ये शिक्षाविषयाणां वर्णक्रम-स्थानप्रयत्नादीनामपि दर्शनात् । यदि हि भगवता शौनकेनानेनैव पृथक् शिक्षा निरमास्यत, न तर्हि प्रातिशाख्ये ते विषयाः समग्रहीष्यन्त, पुनस्त्व्यापत्तेः । तस्मात् प्रातिशाख्यप्रवक्तुः शौनकस्य पाणिनिपरिचितत्वे न किमपि मानमिति सुस्पष्टम् । यत्तु 'अष्टावाद्यानवसानेऽप्रगृह्यानाचार्या आहुरनुनासिकान् स्वराण्' (शौ० प्रा० प० १ सू० ६३) इत्यत्र आचार्यपदेन पाणिनिरेव शौनकेन स्मृतः, तेन पाणिनिपरभवत्वं शौनकादीनां प्रातिशाख्यकृतृणां सिद्ध्यतीति सामश्रमिमहाशय आह स्म, तत्र युज्यते । यतो ह्यत्र अष्टानामपि स्वराणामवसानेऽनुनासिकत्वमुक्तम्, अष्टौ स्वराश्च शौनकेन 'अकारकारावि उ ए ओ ऐ औ' इत्यादेवोक्ताः । तत्र दीर्घाणां परिगणनेऽपि अ, आ, इ, ई, उ, ऊ, ऋ, ॠ, इत्यष्टौ भवन्ति । ततश्च ऋकारस्याप्यत्रानुनासिकत्वं विहितमिति स्पष्टं भवति । पाणिनिना तु 'अणोऽप्रगृह्यानुनासिकः' इति अणपदेन 'अ, इ, उ' इति त्रयाणामेवानुनासिकत्वं विहितमिति न ऋकारस्यानुनासिकत्वं तन्मते सिद्ध्यति । अत्राणः पूर्वणकारेणैव ग्रहणस्य भाष्यकृता सिद्धान्तितत्वात् । ततश्च सत्येवं मतवैषम्ये 'आचार्या आहुः' इति आचार्य-

पदेन कथं पाणिनेर्ग्रहणं सिद्ध्येत् । न हि पाणिनिरष्टानामनुनासिकत्वमाहेति मृषा प्रलापः शौनकस्य तथा सति सिद्ध्येत् । तस्माद्विचारिताभिधानमेवेदं सामश्रमिमहाशयस्य । यदपि च तेनैवोक्तं निरुक्तालोचने 'व्याडिना पाणिनीयानि सूत्राणि संग्रहे व्याख्यातानि, व्याडेश्च नाम शौनकेन बहुधा स्मृतम्—

परिग्रहे त्वनार्थान्ता तेन वैकाक्षरीकृतात् । परेषां न्यासमाचारं व्याडिस्तं चेत् स्वरौ परौ (पठ ३।२३)

उभे व्याडिः समस्वरे (३।२८) व्याडेः सर्वत्राभिनिधानलोपः (६।४३)

समापाद्यं नाम वदन्ति षत्वं तथा णत्वं सामवशांश्च सन्धीन् । उपाचारं लङ्गणतश्च सिद्धमाचार्या व्याडिशाकल्यगार्याः (३।३१) व्याडिनासिक्यमनुनासिकं च (१३।३७) इत्यादिषु । तच्चेदं व्याडेर्नामग्रहणं पाणिनेरेव नामग्रहणं प्रत्येतव्यम् । व्याडेः पाणिनिसूत्रव्याख्यातृत्वादिति । तदेतदपि न मनोरमम् । कोऽयं व्याडिः, कति च व्याडिनामान आचार्याः, इति सर्वमेवाद्यावधि अस्फुटमेव । पाणिनिनापि 'छव्यादयः शालायाम्' (६।२।८६) इति सूत्रे छव्यादिगणे व्याडिपदं संगृहीतम् । तेन पाणिनेः प्राक्तनोऽपि कश्चिद्व्याडिरासीदिति निश्चयप्रचम् । व्याडिकृता विकृतिवल्ली प्रसिद्ध्यति, तत्र तेन बहुधा शौनकमतं संगृहीतम् । मङ्गलाचरणे च—'नत्वादौ शौनकाचार्यं गुरुं वेदमहानिधिम्' इति गुरुत्वेन शौनकः स्मृत इति सामश्रमिणैवोक्तम् । न हि शौनकः स्वशिष्यस्य व्याडेराचार्येषु नाम गृह्णीयात् 'आचार्या व्याडिशाकल्यगार्याः' इति । तस्मादन्यो विकृतिवल्लीप्रणेता व्याडिः, अन्यश्च शौनकेनाचार्येषु परिगणितो व्याडिरित्येव वक्तुं युक्तं भवति । शौनकेन च स्वरविषय एव प्रायेण व्याडिः स्मृतः, अन्येष्वपि प्रातिशाख्येषु तस्य नाम दृश्यते, इति प्रातिशाख्यप्रवक्तृनां सम्भाव्यते । स एव च प्राचीनो व्याडिः पाणिनिनाऽपि छव्यादिषु पठितो भवेत्, शालासम्बन्धिनं हि व्याडिं पाणिनिः स्मरति, प्रातिशाख्यकृतां चासन् परिषदः शालाश्चेति श्रीवासुदेवशरणप्रभृतयः प्रमाणैः प्रसाधयन्ति इति । पाणिनिसूत्राणि व्याडिना व्याख्यातानीत्यपि किंवदन्तीमात्रम्, न तु प्रमाणसिद्धम् । महाभाष्यकृता हि संग्रहग्रन्थस्य नाम गृहीतम्, न तु संग्रहो व्याडिकृत इति, पाणिनिसूत्रव्याख्याभूत इति वा तेन कचिदुक्तम् । नागेशादिभिः किंवदन्तीमात्रमेवाश्रित्य संग्रहस्य व्याडिकृतत्वादि ख्यापितम् । संग्रहः स्वतन्त्र एव ग्रन्थः शब्दविचारपरो भवेदित्यपि सम्भाव्यत एव । अतिप्राचीनेन हरिणाऽपि तस्य लोप एवोक्त इति तद्विषयकं यत्किमप्यनुमानं कपोलकल्पनामात्रमेव । कथासरित्सागरादौ पाणिनिसमकालिको व्याडिरुच्यते, परं सामश्रमिमहाशयः कथासरित्सागरमत्यर्थं निनिन्देति कथं तदाधारेण पाणिनिसमकालिकं व्याडिमभ्युपगच्छतु । मान्यानापि पूर्वाचार्यान् नामसादृश्यभ्रान्ताननेकत्रोपहसन् सामश्रमिमहाशयः कथं व्याडिनामविषय एवं विश्रान्त इति न वयं विवेक्तुं प्रभवामः । तस्माद् व्याडिस्मरणेन पाणिनेर्वागभवत्साधनं प्रातिशाख्यानां न दृढमिति पौर्वापर्यं पाणिनीयात् प्रातिशाख्यानां सन्दिग्धमेव भवति । तथैव बृहदेवतायां शौनकविरचितायामेव 'भगवानाह शौनकः' इति शौनकस्य 'भगवान्' इति विशेषणं दृश्यते । तस्मादत्यन्तं विभिन्नाः कति शौनका इत्यपि न निश्चितं भवति ।

प्रातिशाख्यानां पाणिनिपूर्वभवत्वं ये वदन्ति, तेषामेषा युक्तिः—यत् प्रतिपदमुच्चार्य षत्वणत्वादिविधाने प्रातिशाख्यकाराः क्लिष्टयन्ति, तत् पाणिनेरुत्तरभवानां न सम्भवति । पाणिनिना षत्वणत्वाद्यनुगमस्य कृतत्वात्, तादृशकलेशस्य पश्चादनवसरदुःस्थत्वात् । तथा हि शौनकीये ऋग्वेदप्रातिशाख्ये—पञ्चमपटलस्यादित एव अष्टत्रिंशसूत्रपर्यन्तं षत्वप्रपञ्चो दृश्यते, तत्र च प्रलम्बेषु सूत्रेषु बहुत्र प्रतिपदमुच्चार्य षत्वं विहितम् । तत् उत्तरं च तत्रैव ऊनचत्वारिंशं सूत्रमारभ्य सप्तपञ्चाशं सूत्रं पटलान्तं यावण्णत्वप्रपञ्चः कृतः, तत्रापि बहुत्र प्रतिपदमुच्चार्य णत्वविधिविषेधौ दृश्येते । तथैव कात्यायनीये प्रातिशाख्येऽपि तृतीयस्याध्यायस्य षट्पञ्चाशं सूत्रमारभ्य चतुरशीतितमसूत्रपर्यन्तमष्टाविंशत्या सूत्रैः षत्वस्य विधिविषेधप्रपञ्चः, आधिक्येन च प्रतिपदपाठ एव तत्र शरणोक्तः, तदग्रे च तत्रैव पञ्चाशीतितमं सूत्रमारभ्य प्रायेण नामग्राहमेवैकादशभिः प्रलम्बैः सूत्रैर्णत्वप्रपञ्च उक्तः । अन्येष्वपि प्रातिशाख्येषु सेयमेव प्रक्रिया प्रायेण दृश्यते । सोऽयं प्रपञ्चः स्वस्वशास्त्रार्थमेवेत्यपि न विस्मर्तव्यम् । पाणिनिना तु भगवता लौकिकेषु वेदस्य सर्वासु च शाखासु अनुगतीकृत्य लघुभिः पञ्चषष्ठ्या सूत्रैः (अष्टमाध्याये तृतीये पादे ५५-११९ सूत्रैः) सर्वापि षत्वविधिः समापितः, णत्वं च तदनुगतीकृत्य लोकवेदसाधारण्येन लघुभिरूनचत्वारिंशन्मितैः सूत्रैः सर्वमपि बोधितम् (८।३।२-३९) । एवं विसर्जनीयस्य कुत्र सकारो भवति, कुत्र वा षकारः, क्व वा रेफः, क्व तु विसर्ग एवेत्येतदर्थं प्रतिपदग्रहणानि अतिप्रलम्बानि ऊनचत्वारिंशत् सूत्राणि शौनकीये प्रातिशाख्ये चतुर्थे पटले (२५-६३) अवलोक्यन्ते, कात्यायनोऽपि तृतीयाध्यायस्य षष्ठसूत्रमारभ्य एकचत्वारिंशसूत्रपर्यन्तं षट्त्रिंशता सूत्रैः स्वशास्त्रीयं विसर्गाणामुक्तविधं विकारं प्रत्यपादयत् । पाणिनिस्तु ८।३।३४ सूत्रमारभ्य ८।३।५४ पर्यन्तमेकविंशत्या लघुभिः सूत्रैर्लोकवेदसाधारण्येन विसर्गस्योक्तविधान् आदेशान् समग्रहीत् । इतोऽतिरिक्तोऽपि 'अन्तरिक्षन्ति' 'प्रातरग्निम्' 'अविभरूपस्ये' इत्यादिषु, रेफस्योत्वव्यावृत्तये 'अन्तोदात्तमन्तः' 'प्रातः' 'अविभः' इत्यादिमहान् प्रपञ्चः शौनकस्य प्रथमे पटले उपलभ्यते । पाणिनिना तु शुरुत्वम्, केवलस्य रेफस्य नोत्वमित्यादिनामेन सर्वं साधितम् । तथैव एङः पदान्तादति (६।१।१०९) इति पाणिनिना यदकारस्य पूर्वरूपमुक्तम्, तत्कुत्र भवति, कुत्र वा न भवतीत्येतस्य शौनकीयद्वितीये पटले चतुर्दशसूत्रमारभ्य षट्त्रिंशं सूत्रं यावत्प्रतिपदग्रहणपुरःसरं महान् प्रपञ्चो दृश्यते । एतद्वि प्रातिशाख्येषु अभिनिधानमुच्यते । यज्ञः प्रातिशाख्ये चापि चतुर्थाध्यायस्य एकषष्टितमं सूत्रमारभ्य षडशीतितमसूत्रपर्यन्तमस्यैव पूर्वरूपस्य महान् प्रपञ्चः कृतः । पाणिनीये तु केवलं सप्तभिरेव सूत्रैरुक्तस्यपवादोऽनुगतीकृत्य दर्शितः । कियदुदाहार्यम् । अनुगमाभावेन सर्वत्रैव प्रातिशाख्येष्वेवमेव स्वरसंस्कारविषये विस्तरो दृश्यते । यदि हि पाणिनीयं व्याकरणं पूर्वमभविष्यत्, तत्र चानुगमाः प्रातिशाख्यकृद्भिरद्रव्यन्त, तर्हि नैवमननुगमकृतः क्लेशस्तैः सोढव्योऽभविष्यत् । एवमेव वर्णाः तदीयस्थानप्रयत्नादिविवरणं चापि प्रातिशाख्येषु सुविस्तरं निर्दिष्टमिति नैव पाणिनीयसदृशे व्याकरणे स्थिते सम्भवति । पदक्रमादीन् विकृतिपाठानपि च प्रातिशाख्यानि विदधति, तच्चेदं क्रमादिकं स्वरवर्णविपर्यासपरिहारायैवाभ्यस्यत इति सुस्पष्टमेव । पाणिनीये व्याकरणे तु स्थिते

भूतस्तद्ग्रन्थः स्यात्, यस्य प्रचारो नैव लोके सम्भवेत् । तस्माद्वैकिकानां प्रयोगाणां सर्वासां च वेदशास्त्रानां तु ह्यरूपमेकं व्याकरणं निबन्धनता विकल्पवाहुलकाद्याश्रयणीयमेव, नान्या गतिः । तदित्थं सन्देहास्पदान्येवैतानि प्रमाणानि ।

पाणिनीये स्थिते क्रमादिविधानं व्यर्थमेव भवेदिति च यत्कौश्रिदुपक्षिप्तम्, तदपि न मनोरमम् । नहि व्याकरणमधीत्यैव वेदा अध्येयाः-इत्येषा परिपाटी युगेऽस्मिन् प्रचलतीति महाभाष्यकृतैर्वोक्तम् । ये च केवलं वेदमेव बाह्यादधीयते-तदधीनैवा- धिष्येन वेदरक्षा । तस्मात्तेषां कृते पदवर्णविन्दुविसर्गाद्यन्यथाभावशङ्कानिवृत्तये अद्यापि पदक्रमजटाद्या विकृतयोऽपेक्ष्यन्त एव । न च पाणिनीयेन व्याकरणेन सर्वासु शास्त्रासु वर्णस्वरादिसन्देहा निवर्तयितुं शक्यन्त इत्यनुपदमेव प्रत्यपीपदाम् । तस्मान्नै- पोऽपि हेतुः पूर्वापरीभावसाधनायालं भवति । किञ्च पाणिनीयस्य व्याकरणस्य महान् व्याख्याता यो व्याखिरभ्युपगम्यते प्रायेण सर्वैरैतिहासिकैः, तेन विकृतिवत्स्यां क्रम-जटा-शिखा-घनाद्यभिधा अष्टौ विकृतयो लक्षिता इति पाणिनेरनन्तरं विकृतीनाम- नावरयकतां कः कथं प्रतिपादयतु ? यदपि वर्णनिर्देशतत्स्थानप्रयत्नाद्यनुविधानदर्शनेन प्रातिशाख्यानां पाणिनिपूर्वभवं सिद्धा- यिष्यन्ति, तदपि नैवावकल्पते । पाणिनिर्हि वैयाकरणः, पदान्वाख्यानं तस्य लक्ष्यम् । तत एव वर्णस्वरूप-स्थानप्रयत्नादिबोध- नार्थं स शिक्षां पृथङ् न्यबध्नात् । प्रातिशाख्यानि तु शिक्षामपि स्वस्वरूपेऽन्तर्भावयन्तीति शिक्षाविषया वर्णास्तत्स्थानाद्याश्च कथं तैर्न निरुच्येरन् । तदुक्तं शौनकीयप्रातिशाख्यभाष्य उव्वटेन प्रयोजनकथनावसरे—

शिक्षाच्छन्दोव्याकरणैः सामान्येनोक्तलक्षणम् । तदेवमिह शाखायामिति शास्त्रप्रयोजनम् ॥

अयमभिप्रायः—वेदाङ्गतया ख्यातान्यपि पृथक् शास्त्रतां प्राप्तानि शिक्षा, छन्दः, व्याकरणम्—इति त्रीणि यत् सर्ववेदलोकासाधारण्येन लक्षणं ब्रुवन्ति, तस्य स्वशाखायां विशेषणैर्बोद्धव्यमिति निरूपयितुं प्रातिशाख्यान्यारभ्यन्त इति । तथा च स्पष्टमेव शिक्षापि प्रातिशाख्यैः स्वस्वरूपेऽन्तर्भाव्यत इति ।

विष्णुमित्रोऽप्याह—

लक्षणं यो न वेत्त्यष्टु न कर्मफलभाग् भवेत् । लक्षणज्ञो हि मन्त्राणां सकलं भद्रमश्नुते ।

तस्मात्तावत्पूर्वं लक्षणमुच्यते । लक्षणपूर्वकं ह्यर्थपरिज्ञानम् । तथा चोक्तम्—

स्वरो वर्णोऽक्षरं मात्रा देवं योगार्थमेव च । मन्त्रं जिज्ञासमानेन वेदितव्यं पदे पदे । इति ।

स्वरः, वर्णः, अक्षरम्, मात्रा, इति तत्र प्रातिशाख्यविषया वेदितव्याः । देवं योगार्थश्च निरुक्तविषया इत्यादि विवेच्यम् । तस्मात् प्रातिशाख्यैः स्थानप्रयत्नादि स्वविषयतया निर्देष्टव्यमेवेति न तावता पौर्वापर्यसिद्धेः कोऽपि सम्बन्धः ।

अथेदमपि विचार्य भवति—प्रातिशाख्येषु शब्दोत्पत्तिविज्ञानं विशिष्य प्रदर्शितम्, पाणिनिना तु न तद्विषये विशिष्य किमपि स्वीये सूत्रपाठ उक्तम् । इदञ्च संस्कृतसाहित्यालोचकैः सुस्पष्टं विज्ञायते—यत्प्राचीनानां ग्रन्थानामस्ति विज्ञानेन सम्बन्धः, अर्वाचीनेषु तु क्रमेण विज्ञानसम्बन्धो दूरीभवति । तदेष विज्ञानसम्बन्धः प्रातिशाख्यानां प्राचीनत्वमवगमयितुमलं भवेदिति । तथा हि शौनकीये प्रातिशाख्ये—

माण्डूकेयः संहितां वायुमाह तथाकाशं चास्य मात्तव्य एव ।

समानतामनिले चाम्बरे च मत्वागस्त्योऽविपरिहारं तदेव ॥ २ ॥

‘अध्यात्मकलृप्तौ शूरवीरः सुतश्च वाङ्मनसयोर्विवदन्त्यानुपूर्व्ये’ इत्यादिना उपनिषदुक्तं संहितास्वरूपं वाङ्मनसयोः पूर्वापरीभावे विप्रतिपत्तिं च प्रदर्श्य—

‘वाक्प्राणयोर्यश्च होमः परस्परम्’

इति ‘तद्यत्रैतदधीते गायते वा, वाचि तदा प्राणो भवति, वाक् तदा प्राणं रेदि, अथ यत्र तूष्णीं वा भवति स्वपिति वा, प्राणे तदा वाग् भवति, प्राणस्तदा वाचं रेदि (ऐत. आ. ३।१।६) ‘किमर्था वयमध्येज्यामहे, किमर्था वयं भक्ष्यामहे, वाचि हि प्राणं जुहुमः, प्राणे वा वाचम्, यो ह्येव प्रभवः, स एवाप्ययः (ऐ. आ. ३।२।६) इत्यादि श्रुत्युक्तो वाक्प्राणयोरन्योन्य- स्मिन् होमः स्पष्टं निर्दिष्टः, स एष विज्ञानस्य गूढतमो विषयः । अग्रे च—

वायुः प्राणः कोष्ठमनुप्रदानं कण्ठस्य खे विवृते संवृते वा ।

आपद्यते श्वासतां नादतां वा वक्त्रीहायाम् (शौ. पट. १३।१)

इत्यादिना वर्णोत्पत्तिविज्ञानं विवृतम् । तथा कात्यायनीये वाजसनेयप्रातिशाख्ये—‘वायुः खात्’ शब्दस्तत् (अ. १।६,७) इत्यादिना वर्णोत्पत्तिविज्ञानमुक्तम् । किन्तु शौनकाद्यपेक्षयाऽतिस्वरूपम् । ऋक्तन्त्रे च—

‘अथ वाचो वृत्तिं व्याख्यास्यामः, वायुं प्रकृतिमाचार्याः, वायुर्मूर्च्छन् श्वासीभवति, श्वासो नाद इति शाकटायनः । वायुरयमस्मिन् कं मूर्च्छति—अटतीत्येषोऽर्थः—स खलु खविशेषं प्रतिपन्नः श्वसितिर्भवति, स श्वसितिः शिरः प्रतिपन्न आकाशम- द्धारकं नदतिर्भवति’ ।

इत्यादिना विशिष्य वर्णोत्पत्तिविज्ञानं विवृतम् । एवमन्यत्रापि । तथा च प्रातिशाख्यानामेषां पाणिनिपूर्वभवंत्वमेवाऽनु- मीयत इति । अत्रापि परे विप्रतिपद्यन्ते—प्रातिशाख्येषु हि शिक्षादिविषयोऽपि संगृहीत इत्युक्तं प्राक् । वर्णोत्पत्तिविज्ञानप्रदर्शनं

च शिक्षाया एव विषयः । पाणिनिना च शिक्षा पृथगेव रचिता, न व्याकरणसूत्रेषु संगृहीता, तस्माद्गोत्वपत्तिविज्ञानस्य सूत्रेषु प्रसङ्ग एव नास्ति, शिक्षायान्तु पाणिनिनाऽपि वर्णोत्पत्तिविज्ञानं विवृतमेव—

आत्मा बुद्ध्या समेत्यार्थान् मनो युङ्क्ते विवक्षया । मनः कायाग्निमाहन्ति स प्रेरयति मारुतम् ॥
मारुतस्तुरसि चरन् मन्द्रं जनयति स्वरम् । इत्यादिना ।

प्रत्युत प्रातिशाख्यैः श्वासनादादिविवरणेन वैखर्या वाच एवोत्पत्तिरनुक्रान्ता । प्राणवायुव्यापारादुत्तरमेव ते व्यापारं विवृण्वते, पाणिनिस्तु प्राणव्यापारापूर्वमपि आत्म-बुद्धि-मनोव्यापारं संगृह्णन् मध्यमां पश्यन्तीं चाऽपि वाचमभिव्यञ्जयतीति तत्रैव विज्ञानाधिक्यं स्फुटति । किञ्च ऋकृतन्त्रे प्रथमे प्रपाठके विषयोऽयं विवृतः । स च प्रपाठको न व्याख्यात्रा व्याख्यात इति मूलग्रन्थात्पृथग्भाव एव तस्यानुमीयते, शौनकीयेऽपि प्रथमात्पटलाग्रेव विषयस्याऽस्य विवरणमिति प्राक्तनात्स्माच्चिद् ग्रन्थादत्र वैज्ञानिको विषयोऽयं संगृहीत इत्येव प्रतीयते । अन्येषु तु प्रातिशाख्येषु न तथा प्रतिपाद्यते विज्ञानमिति नायमपि निर्णयहेतुर्दृढः प्रसिद्धयति । सन्देहास्पदमेवाऽद्यापि पौर्वापर्यम् । किञ्च पाणिनिरादेशवादी, प्रातिशाख्यानि तु विकारवादीनि । एकस्य वर्णस्य वर्णान्तरतापत्तिर्विकार इत्युच्यते, एकस्य वर्णस्य वर्णसमूह रूपस्य प्रातिपदिकस्य धातोः पदस्य वा स्थानेऽन्यस्योच्चारणन्तु आदेश इति । तत्र दार्शनिकरीत्या विचार्यमाणो वर्णपदादिषु विकारो नैवोपपद्यते । न शब्दनित्यत्ववादे, न वा अनित्यत्ववादे—उभयथापि विकारो न सम्भवति । नित्यतावादे हि कूटस्था अविचालिनो वर्णा इति कथं विकारः सम्भवेत् । अनित्यत्ववादे च उच्चरितप्रध्वस्ता वर्णा न तावत् स्थितिं लभन्ते—यावत् तानुपमर्धं वर्णान्तरं तत्रागच्छेत् । न च वर्णसमूह रूपं प्रातिपदिकधातुपदादि वस्तुतः स्वरूपं धत्ते—वर्णानामुच्चरितप्रध्वस्तानां समुदायासम्भवात्, तस्माद् बुद्धिपरिकल्पिता एव धातुप्रातिपदिहाद्या इम इति न तत्रापि विकारसम्भवः । सोऽयं विकारसम्भवः शब्दानामनित्यत्ववादिना न्यायसूत्रकृता गोतमेन सूत्रेषु सम्यग्विवृत इत्यवोचाम । तत एव पाणिनिर्विकारपक्षं परित्यज्य आदेशपक्षमेव गृहीतवान्—‘षष्ठी स्थानेयोगा’ इति परिभाषमाणः । विवृतञ्च विस्तरेण तन्महाभाष्ये । प्रातिशाख्यानि तु विकारपक्षमेव परिगृहीतवन्ति । पदान्तादिष्वेव विकारशास्त्रं पदे दृष्टेयु वचनात् प्रतीयत् (पट. २ सू. ५) इति शौनकेन सन्धिशास्त्रप्रवृत्तौ स्पष्टं विकारपदं प्रयुक्तम् । ऋकृतन्त्रप्रणेत्राऽपि ‘विकारः’ (सू. ११) ‘सस्थानः’ (सू. १२) इति स्पष्टं विकारपदं प्रयुक्तम् । कात्यायनोऽपि ‘तमिति विकारः’ (१।१३३) इति विकारमेव स्वीकरोति ‘द्वितीयया विभक्त्या यो निर्दिश्यते स विकारः प्रत्येतव्यः’ इति तदर्थः, एवमन्यत्रापि । सूत्रणशैक्ष्येषां विकारख्यापिकैव, ‘ककारपकारयोः सकारम्’ (३।२१) (ककारपकारयोः परयोर्विसर्जनीयः सकारमापद्यते—सकाररूपतां गच्छति) इत्यादि कात्यायनः । रौर्धम्’ (१३) (स्वरौ दीर्घमापद्यते) इत्यादि ऋकृतन्त्रकारः, ‘ह्रस्वपूर्वस्तु सोऽकारम्’ (पट. २।२७) (ह्रस्वपूर्वस्तु स विसर्जनीयः स्वरोदयो अकारमापद्यते) इत्यादि शौनकः । ‘औकार आवम्’ (१।१५) (औकारः यदा स्वरपरः, आवं विकारमापद्यते) इत्यादि तैत्तिरीयप्रातिशाख्ये । तस्मादसम्भवद्विकारवादिप्रातिशाख्यापेक्षया आदेशवादी पाणिनेरेव वैज्ञानिकमूर्धन्य इति स्फुटीभवति । वर्णा अपि स्वस्वशाखोपयुक्तास्तैस्तैः प्रातिशाख्यकृद्भिः संगृहीता इति तत्संख्ययापि पौर्वापर्यं न निर्णेतुं शक्यते । भवतीदं यद्यपि विचार्यम्—शौनकीये प्रातिशाख्ये लृकारः स्वरेषु न परिगण्यते, पाणिनीये ह्रस्व एव लृकारो गृहीतः । दीर्घस्तु नास्त्येव । कात्यायन-ऋकृतन्त्रयोस्त्रिविधोऽपि लृकारः परिगृहीतः । तैत्तिरीय-प्रातिशाख्ये च पाणिनिवत् केवलं ह्रस्व इति । अद्यत्वेऽपि स्वरांतरवद् ह्रस्वदीर्घौ लृकारौ वर्णसमाभ्याये गृह्येते । स्वरांतराणामिव तस्यापि भेदोऽस्त्येवेति, तमेतं मतभेदमाश्रित्य पूर्वापरीभावः कथञ्चिदनुमीयते । त्रिविधमपि लृकारं गृह्णन्तोऽर्वाचीनाः, अगणयन्तस्तु सर्वतः प्राचीनाः इति सम्भाव्यते । परं भाष्यटीकादिकृद्भिः सर्वैरेव स्वशाखोपयुक्ता वर्णा इह संगृह्यन्ते इत्येवोक्तमिति नैतदप्यनुमानं दृढं भवितुमर्हति ।

अथ सूत्रप्रक्रियाया अन्तरङ्गपराक्षा कर्तव्या । तद्रीत्या कात्यायनप्रातिशाख्यन्तु पाणिनेरर्वाचीनमेवानुमीयते । तस्य हि सूत्रग्रन्थनशैली पाणिनिना बहुतरं संवदति । किञ्च ‘तस्मिन्निति निर्दिष्टे पूर्वस्य’ (अ. १।१३४) ‘तस्मादित्युत्तरस्यादेः’ (१।१३५) ‘षष्ठी स्थानेयोगा’ (१।१३६) इति सूत्राणि स्पष्टं पाणिनिसूत्रानुकारीणि दृश्यन्ते । तत्र पाणिनिनैव प्रातिशाख्या-दुद्धतानीति विपरीतमेव किं नस्य । इति चेद्, नैषा परिभाषाशैली अन्येषु प्रातिशाख्येषु दृश्यते इति पाणिनेरेव शैली कात्यायनेनानुकृतेति मन्तव्यं स्यात् । इदञ्च विशेषेणावधेयम्—पाणिनिना हि ‘आदेः परस्येत्येतदपेक्षया ‘अनेकाल्शित्सर्वस्य’ इत्यस्य परत्वं रचितुम् ‘तस्मादित्युत्तरस्य’ ‘आदेः परस्य’ इति पृथग्योगौ कृतौ, तेन ‘अष्टाभ्य औश्’ इत्यादौ ‘तस्मादित्युत्तरस्ये’ति प्रवर्तते, ‘आदेः परस्येत्येतत् ‘अनेकाल्शित्सर्वस्येत्यनेन बाधितं न प्रवर्तते, तदेतत्स्पष्टीकृतं सिद्धान्तकौमुद्याम् । प्रातिशाख्ये तु ‘अनेकाल्शित्सर्वस्ये’ति परिभाषणाऽभावात् पृथग्योगकरणस्य नास्त्यावश्यकत्वमित्यनुसन्धाय कात्यायनेनात्र ‘तस्मादित्युत्तरस्यादेः’ इत्येक एव योगः कृतः, तदेतत् पाणिनेरनुकरणं स्पष्टं बोधयति । किञ्च ‘षष्ठी स्थानेयोगा’ इति नास्ति प्रातिशाख्यानां शैली, तेषु स्थानी न प्रायेण षष्ठ्या निर्दिश्यते, अपि तु प्रथमया निर्दिश्यते—‘अमुको वर्णः अमुकरूपतामापद्यते’ इत्यादि क्रमेण, तदेतन्निर्दिष्टं प्राक् । कात्यायनेनापि प्रायेण सैव शैली सूत्रेष्वनुसृता—‘विसर्जनीयः’ (प्राति. ३।६) ‘चक्षुयोः शम्’ ‘तथयोः सम्’ (३।७-८) ‘तकारो ले लम्’ (३।१३) ‘मश्चानुमानिकम्’ (३।१४) ‘सर्वो अकार ओकारम्’ (३।१३) इत्यादिषु । क्वचिदेव तु स्थानषष्ठी निर्दिष्टा—‘यकाराकारयोजोऽस्त्ये पदे’ (३।११) ‘यवयोः पदान्तयोः स्वरमध्ये लोपः’ (३।१२७) इत्यादौ । तथापि ‘षष्ठी स्थानेयोगा’ इति परिभाषा कृता । तेन स्पष्टं प्रतीयते परिभाषेयं पाणिन्यनुकारिणी, सूत्रप्रणयनं तु सजातीयप्रातिशाख्यसंस्कारेणेति ।

‘अन्याद्वर्णापूर्व उपधा’ (१३५) ‘समानस्थानकरणास्यप्रयत्नः’ सवर्णः (११४३) ‘मुखनासिकाकरणोनुनासिकः’ (१७५) ‘संख्यातानामनूद्देशो यथासंख्यम्’ (११४३) ‘विकारी यथासम्भवम्’ (११४२) ‘विप्रतिषेध उत्तरं बलवदलोपे’ (११५९) स्पर्शं परपञ्चमम्’ (४१२) इत्यादीनि च सूत्राणि कात्यायनीये प्रातिशाख्ये ‘अलोन्यातपूर्व उपधा’ ‘तुल्यास्य-प्रयत्नं सवर्णम्’ ‘मुखनासिकावचनोऽनुनासिकः’ ‘यथासंख्यमनुदेशः समानाम्’ स्थानेऽन्तरतमः’ ‘विप्रतिषेधे परं कार्यम्’ ‘अनु-स्वारस्य ययि परसवर्णः’ इत्यादिभिः पाणिनिसूत्रैः समानार्थानि किञ्चित्परिवर्तिताङ्गराणि दृश्यन्ते । किमन्यत्-पाणिनिसूत्रेषु वार्तिककारोऽपि कात्यायनः उच्यते, प्रातिशाख्यकृदपि । तयोर्मतसंवाददर्शनादेकत्वमेवानुमीयते । तथा हि—अत्रैव ‘तुल्यास्य-प्रयत्नं सवर्णम्’ इति सूत्रे आस्यपदस्य प्रयत्नविशेषः । तामभ्युपगम्य विभिन्नस्थानानामपि सवर्णसंज्ञामाशङ्क्य ‘आस्ये तुल्यदेश-प्रयत्नं सवर्णम्’ इति न्यासो वार्तिककृतोऽङ्कितः, प्रातिशाख्ये च ‘समानस्थानकरणास्यप्रयत्नः सवर्णः’ इति आस्यात्-स्थानग्रहणं पृथक् कुर्वता सैव प्रक्रियाऽनुसृता । ‘विप्रतिषेधे परं कार्यम्’ इति पाणिनीये सूत्रे ‘लुग्लोपयणयवाया वेकादेशेभ्यः’ इति लुक्ः परापेक्षयापि बलवत्त्वं वार्तिक उद्दिष्टम्, प्रातिशाख्ये तु लुको लोपस्य च पार्थक्या-भावेन लोपमात्रे विप्रतिषेधविधिर्निरुद्धः ‘विप्रतिषेधे उत्तरं बलवदलोपे’ इति । ‘खर्परं शरि वा विसर्गलोपो वक्तव्यः’ इत्यप्यस्ति पाणिनीये वार्तिकम् । प्रातिशाख्येऽपि ‘लुङ्मुदि जित्परे (३१३)’ इति तदनुवादो दृश्यते । ‘तद्बृहतोः करपत्योश्चोर-देवतयोः सुट् तलोपश्च’ इति पाणिनीये वार्तिकम्, ‘तद्बृहतोः करपत्योस्तलोपश्च’ (३५३) इति प्रातिशाख्ये तदनुवादः । यद्यपि तद्बृहतोः करपत्योरित्येतद्गणपाठे पारस्करादिगणे केचित् पठन्ति, परं भाष्यकृता ‘वक्तव्यः’ इत्युपन्यासाद् वार्तिकमेवेदं प्रतीयते । न हि गणसूत्राणि भाष्यकृदनुवदति । भवतु वा गणसूत्रम्, तथापि पाणिन्यनुकृतिस्तु प्रातिशाख्ये सिद्धैव । ‘दारावाहनोऽणन्तस्य च टः संज्ञायाम्’ ‘चारौ वा’ इति द्वात्रिंशट्-चात्रिंशटादिशब्दसिद्ध्यर्थं प्रयत्नः पाणिनिवार्तिककारेण कृतः, प्रातिशाख्येऽपि ‘स आद्यादनाडम्बरात्’ इति तत्सिद्ध्यर्थं प्रयत्नो दृश्यते । प्रक्रियाभेदोऽत्र यो दृश्यते, स तु प्रातिशाख्येऽवगणादिप्रत्ययानामविवरणादेव । ‘रषाभ्यां नो णः समानपदे’ (८११) इति पाणिनीये सूत्रे ‘ऋकाराच्चेति वक्तव्यम्’ इति वार्तिककृतोक्तम्, प्रातिशाख्येऽपि ‘ऋषरेकेभ्यो नकारो णकारं समानपदे’ इति कारं संयोज्य पाणिनिसूत्रमर्थतोऽनुदितम् । ‘अट्कुप्वाङ्नुम्व्यवायेऽपि’ इति सूत्रेऽपि ‘अन्यव्यवाये प्रतिषेधः’ इति वार्तिककारः, प्रातिशाख्येऽपि ‘स्वरयवहकपैश्च’ (३८५) इति सूत्रेण संग्राह्यव्यवधान-मुक्त्वा अन्ते ‘शिलिसिर्वर्गमध्यमव्यवहितोऽपि (३९५) इति प्रतिषिद्धव्यवधाने नकारस्य प्रकृतिभावोऽपि विहितः । भाष्य-कृता सूत्रस्य नियमार्थतामाश्रित्य वार्तिकं खण्डितमित्यन्यदेतत् । ‘पृषोदरादीनि यथोपदिष्टम्’ इति सूत्रे ‘षष उत्वं दत्तदश धासुत्तरपदादेः घृत्वं च’ इति वार्तिकमारब्धम् । प्रातिशाख्येऽपि ‘षड् दशदन्तयोः संख्यावयोर्यथोश्च’ (३४७) इति तदेवानुक्तम् । अत्र तु उच्चट आह ‘षोडन्तः’ इति, एतच्च शिष्यव्युत्पादनार्थम्, नहि संहितायामुदाहरणं लभ्यते, इति टीकान्तरे च शाखान्त-रस्योदाहरणं दर्शितम् । तद्वीत्या तु स्फुटमेवेदं भवति, यत्पाणिनीये वार्तिके यदुक्तम्, तत्संस्कारेण तदनुवादरूपेणैव दन्तशब्दोऽत्र निवेशित इति । एवं पाणिनीयवार्तिके ‘वर्णात्कारः’ इति पठितम्, प्रातिशाख्येऽपि ‘निर्देश इतिना, कारणे च’ (१३७) इति तदनुदितम् । यस्तु प्रातिशाख्ये ‘नानुस्वारयमविसर्जनीयजिह्वामूलीयोपध्मानीयाः’ इति अनुस्वारादिशब्देभ्यः कारप्रत्ययस्य निषेध आख्यातः, स तु पाणिनीये प्रत्याहारसूत्रेष्वेषां वर्णत्वेनाऽनिर्देशात्तत्रोपेक्षित इति प्रतीयते । एवमेवान्विव्यमाणे प्रसङ्गे बहुत्र पाणिनीयवार्तिकस्य वाजसनेयप्रातिशाख्यस्य च मतैक्यमुपलभ्यते । यानि तु वार्तिकानि न प्रातिशाख्येऽनुसृतानि तत्साध्याः शब्दा अस्यां शाखायां न सन्तीत्येव प्रायेण सिद्ध्यते । यदि हि वाजसनेयप्रातिशाख्यं पाणिनेः पूर्वमभविष्यत् पाणि-निना विधानानीमानि तत्राद्वयन्त, तर्हि, कथं स इमानि विधानानि स्वसूत्रेऽप्युपैक्षित्यत । कथं शर्परे खरि विसर्गलोपस्तेन स्वसूत्रैर्न विहितः स्यात् । कथं च षोडशादिशब्दसिद्ध्यर्थं षष उत्वं न विधीयते । मनुष्यसुलभमनवधानं शब्देषु सम्भवतीति सत्यम्, परमन्त्रेषां विधीन् स्पष्टं दृष्ट्वापि कथमनवधानमनल्पमतेः । सम्भवेत् । तस्मात् पाणिनेरवार्त्तनमेव यजुःप्रातिशाख्यमिति सिद्ध्यति । एवं पाणिनीयाः समासतद्धितादिसंज्ञा अप्यत्रारम्भ एव स्फुटमुक्ताः—‘तिङ्कृतद्धितचतुष्टयसमासाः शब्दमयम्’ (का० प्रा० १२९) अत्र हि चतुष्टयेति समासविशेषणं स्पष्टं पाणिनीयव्याकरणं स्मारयति । व्याकरणान्तरेऽपि कृतद्धितसमासादिसंज्ञाः स्युरित्यभ्युपगमेऽपि समासस्य भेदचतुष्टयं तत्राप्यासीदिति कल्पनायां मानाऽभावः । नचैवंविधाः शब्दभेदा अन्येषु प्रातिशा-ख्येषूपलभ्यन्त इति पाणिनीयसंस्कारेणैव कात्यायनेन विभागोऽयं प्रदर्शित इति सुस्पष्टं शक्यमनुमानातुम् । एवं संज्ञाकरणपद्धति-रपि यजुःप्रातिशाख्येऽनुसृता ‘दन्तस्य मूर्धन्यापत्तिर्नतिः’ (१५२) इत्यादिना । न ह्यन्येषु प्रातिशाख्येषु बाहुस्येन संज्ञाकरणं दृश्यते । एवमेव एङः परस्याकारस्य पूर्वरूपमभिनिधानशब्देन शौनकादिभिरुच्यते, कात्यायनेन तु ‘एरोद्धां पूर्वमकारः’ (११२) इति पूर्वरूपशब्दं वदता पाणिनिप्रक्रियैवानुसृता । ‘नश्चल्यप्रशान्’ इति पाणिनीयप्रक्रियायां च परं लाघवमत्र ‘चक्षुयोः शम्’ ‘तथयोः सम्’ इति (३१३४-३३५) प्रदर्शितम्—इत्याद्यनुसन्धेयम् । तेन यजुः प्रातिशाख्यस्य पाणिनिपरभवत्वमेवान्त-रङ्गपरीक्षया सिद्ध्यति । अभ्युपगम्यते चाप्यैतिहासिकैर्बहुभिस्तथैव । तैत्तरीयप्रातिशाख्यमपि अनेनैव तुल्ययोगक्षेमम् । तत्राऽपि हि ‘उच्चैरुदात्तः’ (१३८) ‘नीचैरनुदात्तः’ (१३९) ‘समाहारः स्वरितः’ (१४०) इति सूत्राण्यनुदितानि लभ्यन्ते । ‘तस्या-दित उदात्तमर्धह्रस्वम्’ इति पाणिनीयसूत्रं च ‘तस्यादिरुच्चैस्तरामुदात्तादनन्तरे यावदूर्ध्वह्रस्वस्य’ ‘उदात्तसमः शेषः’ (१४१-४२) इति सूत्रद्वयेनानूद्यते । अत्रापि द्विस्वपदं स्वार्थात्प्रच्युतमेव पाणिनीये सूत्रे इत्र व्याख्याकृद्भिरुच्यते । ‘एकवर्णः पदमपृक्तः’ (१५४) इत्याद्याः संज्ञा अपि पाणिनिनेव प्रपञ्चिताः । ‘एकः पूर्वपरयोः’ ‘अन्तादिवच्च’ इति पाणिन्यनुकरणेन ‘अथैकमुभे’ (१०१) इत्याद्यधिकारसूत्रम् ‘आद्यन्तवच्च’ (१५५) इति परिभाषापि किञ्चिद्विषयभेदेनाश्रीयते । ‘विप्रतिषेधे परं कार्यम्’ इत्यस्य स्थाने ‘तत्र पूर्वं पूर्वं प्रथमम्’ (५३) इति विपरीतं परिभाष्यते । ‘वर्णात्कारोत्तरो वर्णाख्या’ (११६) ‘न विसर्जनीय-जिह्वामूलीयोपध्मानीयानुस्वार्नासिक्यानाम्’ (१, १६-१८) इत्यादि च कात्यायनेनैव विधीयते । अन्यदपि कात्यायनानुकर-णमत्र दृश्यते इति तस्यापि पाणिनिपरभवत्वे न सन्देहः ।

अथ ऋक् तन्त्रप्रातिशाख्यमेवमेवालोच्यते । तत्र हि सुडागमप्रकरणे बहूनां सूत्राणां पाणिनिः सूत्रैरन्तराः, किञ्चिद् व्यत्यासेन, अर्थतो वा परं साम्यं प्रतीयते । तान्युदाहरिष्यामः—

ऋक्तन्त्रे

पाणिनीये

१ स सङ्करोतौ (१८९)	१ सम्परिभ्यां करोतौ भूषणे (६।१।१३७) समवाये च (६।१।१३८)
२ अङ्गव्यवाये चाङ्गपरः (१९०)	२ सुट्कात्पूर्वः (६।१।१३५)
३ कृच्चकारमस्वयं दृष्टे (१९१)	३ " " "
४ पर्युपभूषणप्राचुर्यवाक्येषु (१९२)	४ सम्परिभ्याम् (पूर्वोक्तम्) उपात्प्रतियत्नवैकृतवाक्याध्याहारेषु च (६।१।१३९)
५ अव मर्यादावर्चस्कयोः (१९३)	५ वर्चस्केऽवस्करः (१।१।१४८)
६ पार पर्वते (१९४)	६ पारस्करप्रभृतीनि च संज्ञायाम् (६।१।१५७)
७ अप रथे (१९५)	७ अपस्करो रथाङ्गम् (६।१।१४९)
८ किरतावध्यात्मम् (१९६)	८ अपाच्चतुष्पाच्छकुनिष्वालेखने (६।१।१४२)
९ उपप्रती हिंसायाम् (१९७)	९ किरतौ लवने (६।१।१४०) हिंसायां प्रतेश्च (६।१।१४१)
१० वि शकुनौ (१९८)	१० विष्किरः शकुनिर्विकिरो वा (६।१।१५०)
११ कुस्तुम्बुरु जातिः (१९९)	११ कुस्तुम्बुरुणि जातिः (६।१।१४३)
१२ आस्पदमास्थायाम् (२००)	१२ आस्पदं प्रतिष्ठायाम् (६।१।१४६)
१३ अपरस्परं सातत्ये (२०१)	१३ अपरस्पराः क्रियासातत्ये (६।१।१४४)
१४ प्रस्कण्व ऋषिः (२०२)	१४ प्रस्कण्वहरिश्चन्द्रावृषी (६।१।१५३)
१५ गोष्पदमुदकमाने (२०३)	१५ गोष्पदं सेवितासेवितप्रमाणेषु (६।१।१४५)
१६ अगोष्पदमनाचरिते (२०४)	१६ " " "
१७ आश्चर्यमनित्ये (२०५)	१७ आश्चर्यमनित्ये (६।१।१४७)
१८ आस्क्रा आस्कमो विस्फुल्लिङ्गाः (२०६)	१८ X X X
१९ समास ऋचु चन्द्रे (२०७)	१९ ह्रस्वाच्चन्द्रोत्तरपदे मन्त्रे (६।१।१५१)
२० कास्तीराजस्तुन्दे नगरे (२०८)	२० कास्तीराजस्तुन्दे नगरे (६।१।१)
२१ नदी रथस्या (२०९)	२१ रथस्या नदी (गणपाठे (६।१।१५७) सूत्रोपरि)
२२ मस्करो वेणुः (२१०)	२२ मस्करमस्करिणौ वेणुपरिवाजकयोः (६।१।१५४)
२३ तस्करः स्तेनः (२११)	२३ तद्वृहतोः करपत्योश्चोरदेवतयोः सुट् तलोपश्च (गणपाठे ६।१।१५७ सूत्रोपरि)

कश्चिदपि विचारक एतद् ब्रूयादेव, यदीदृशं सादृश्यं यादृच्छिकं न सम्भवति, अवश्यमेकेन परस्य सूत्रपाठोऽनुकृत एव, तत्र केन कस्य पाठोऽनुकृत इति विचार्यम् । कतिपयेषु सूत्रेषु एकस्यापरेण भेदो दृश्यते, तत्र पाणिन्यपेक्षया प्रातिशाख्ये यत्र न्यूनता, तत्र तु शक्यमेवं वक्तुम्—यत्सामशाखायां तादृशाः प्रयोगा नोपलभ्यन्ते इत्यतः प्रातिशाख्यकृता ते परित्यक्ताः । यथा—‘मस्करमस्करिणौ वेणुपरिवाजकयोः’ इति पाणिनेः पाठः, ‘मस्करो वेणुः’ इति लघुश्च प्रातिशाख्यस्य । तत्र परिवाजकार्थो मस्करिशब्दः सामशाखायां नोपलभ्यः स्यादित्येव प्रातिशाख्यकृता परित्यक्त इति सम्भाव्यते । तथैव ‘प्रस्कण्वहरिश्चन्द्रावृषी’ इति पाणिनिः सूत्रस्य हरिश्चन्द्रपदं यत्प्रातिशाख्ये परित्यक्तम् ‘प्रस्कण्व ऋषिः’ इति सूत्रे, तत्रापि ‘समास ऋचुचन्द्रे’ इति सूत्रेणैव हरिश्चन्द्रशब्दसिद्धिरिति हेतुः सम्भाव्यते । पाणिनिना तु ‘ह्रस्वाच्चन्द्रोत्तरपदे मन्त्रे’ इति सूत्रयतापि लौकिकहरिश्चन्द्रपदसाधनार्थं प्रस्कण्वहरिश्चन्द्रावित्यत्रापि हरिश्चन्द्रपदग्रहणं कृतम् । एवमन्यत्राप्युदाहृतम् । परं प्रातिशाख्यविधानं यत्र पाणिनिना परित्यक्तम्, तत्र हेतुर्न दृश्यते । यथा ‘अवमर्यादावर्चस्कयोः’ इति मर्यादायां वर्चस्के च ऋक्तन्त्रकारः अवस्करपदं साधयति, पाणिनिस्तु वर्चस्के एव । तत्र मर्यादार्थे अवस्करशब्दः कथं पाणिनिनोपेक्षितः ? पाणिनिर्हि सर्ववेद-लोकसाधारणं व्याकरणं निबध्नातीति न सामशाखाप्रयोगस्तस्योपेक्ष्यो भवितुमर्हति । तथैव ‘आस्क्रा आस्कमो विस्फुल्लिङ्गे’ इति कथं पाणिनिनोपेक्षितम् ? सम्भवति मनुष्यसुलभमनवधानं तेषां श्रुत्यादिदृष्टानां प्रयोगाणामित्येवोचाम, परं यदि पाणिनिना ऋक्तन्त्रसूत्राण्यनुकृतानि स्युः, तर्हि मध्ये स्थितमेकं सूत्रं स कथं परित्यजेत् ? प्रत्यक्षं परिदृश्यमाने सूत्रे तु नानवधानमल्पमतेरपि सम्भाव्यते, किं पुनरल्पमतेः । तस्मात्पाणिनिना ऋक्तन्त्रसूत्राणि नानुकृतानि, अपि तु ऋक्तन्त्रकृतैव पाणिनिसूत्राण्यनुकृतानि, तत्र स्वशाखायां मद्दृष्टाः प्रयोगविशेषाः अर्थविशेषाश्चोपेक्षिताः, अनवधानेन विस्तरभयेन वा पाणिनिना त्यक्तास्तु स्वशाखायां दृश्यमानाः कतिचिदर्थः प्रयोगा वा संगृहीता इत्येव सम्भाव्यते । तदित्यमृक्तन्त्रस्यापि पाणिनिपरमत्वमेवान्तरङ्गपरीक्षया सिद्धयति । यत्तु ‘किरतावध्यात्मम्’ इत्यस्पष्टं प्रातिशाख्य उक्तम्, पाणिनिना तु ‘चतुष्पाच्छकुनिष्वालेखने’ इति स्पष्टं तद्विवरणं कृतम्, तस्मात् पाणिनेः परमत्वमेव केचित्साधयन्ति । तदेतदुक्तस्य प्रमाणस्याग्रे अतीव दुर्बलम्, चतुष्पादरूपं शुकुनिरूपं च विशेषमुपेक्ष्य संक्षेपेण अध्यात्ममित्येव प्रातिशाख्यकृता समुद्धृतमित्यत्र तथाविधविशेषाभावात् । हर्षजीविकाकुलायकरणाद्या विशेषास्तु वार्तिककृता दर्शिताः, न सूत्रकृता पाणिनिनेति ।

सूत्रान्तराणामपि ऋक्तन्त्रे सादृश्यं दृश्यते—

ऋक्तन्त्रे

- १ उदः स्थास्तम्भोः (१६७)
- २ पृषोदरादीनाम् (१६६)
- ३ सन्निकर्षः संहिता (६७)
- ४ गो (७९)
- ५ न वा (८०)
- ६ अवङ् वा (८१)

दीर्घप्रकरणे तु सकारप्रकरण इव विशेषेण स्यादृश्यमुपलभ्यते । यथा—

ऋक्तन्त्रे

- २१५ कर्णस्य शृङ्गे (कर्णाशृङ्ग) ।
- २१६ वृषस्य कपिमोदनीदर्भलेषु । (वृषामोदनी, वृषाकपिः)
- ११७ कर्णे प्लीहाङ्कुशकुण्डलोपरिष्ठाध्यक्षतबाणानाम् ।
(प्लीहाकर्णी, अङ्कुशाकर्णी, कुण्डलाकर्णी इत्यादि)
- २१८ विश्वस्य नरवसुराट्सु । (विश्वानरः, विश्वावसुः, विश्वाराट्)
- २१९ मित्र ऋषौ ।
- २२० श्ववित्पदवराहकर्णदन्तदंष्ट्रेष्वसम्प्रति चेत् । (श्वावित्, श्वापदः, श्वावराहः इत्यादि)
- २२१ सर्वनाम्नो दृशि । (कीदृग्, अस्मादृक् इत्यादि)
- २२२ उच्चवेहती । (उच्चावेहती)
- २२३ उपनश्वे । (उपानश्वो रोगः)
- २२४ साङ्गेन च समागमे । (हस्ताहस्ति, मुखामुखि, केशा-
केशि, दण्डादण्डि)
- २२५ अष्ट । (अष्टाकपालम्)
- २२६ प्राक् शताच्च । (अष्टादश, अष्टाविंशतिः)
- २२७ पद-गोयुक्त-दन्त-शालीये च तीर्थे । (अष्टापदम्, अष्टागोयुक्तम्, इत्यादि)
- २२८ नाम्नां पाडि । (तुराषाट्, यवाषाट्)
- २२९ वने व्यचरप्रभृतीनां प्राच्यभरतसंज्ञा चेत् ।
(औलूपावनम्, सुन्दरावनम्)
- २३० उपसर्गस्य धातावेकाक्षरे नामभूते । (उपानत्, प्रावृट्)
- २३१ द्व्यक्षरे गुर्वादावकाराङ्गे (नीवर्तः, परीवर्तः, परीवापः)
- २३२ प्रदन्त्यादौ सादसूदसङ्गसेनेषु । (प्रासादः, प्रासङ्गः,
प्रासेनः इत्यादि)
- २३३ न सत्त्वभावे लुडिते चे । (प्रासादो गुरुणाम्,
प्रसादो मृत्तिकायाः)
- २३४ निष्ठायामित्तादौ (नीत्तः, वीत्तः, परीत्तः)
- २३५ उ च काशे दर्शने (चकारादिकारोऽपि गृहीतः
(प्रतीकाशते, अनूकाशते)
- २३६ युग्मे घु । (एवा ह्यसि, योजा न्विन्द्र)
- २३७ उघोर्धुनि घोषादिः (तम् शुचिम्, अरुषस्य नू महः)
- २३८ इ (श्रुधी हवम्, यदी वहन्ति, शृणुही गिरः)
- २३९ सोऽस्मि दन्त्येऽच्चे (कृधी नः, अभीषुणः, इत्यादि)
- २४० कण्ठ्ये

पाणिनीये

- १ उदः स्थास्तम्भोः पूर्वस्य (८१६१)
- २ पृषोदरादीनि यथोपदिष्टम् (६१३१०९)
- ३ परः सन्निकर्षः संहिता (११४१०९)
- ४ सर्वत्र विभाषा गोः (६१११२२)
- ५ " " " "
- ५ अवङ् स्फोटायनस्य (६१११२३)

पाणिनीये

- कर्णे लक्षणस्याविष्टाष्टपञ्चमणिभिन्नच्छिन्नच्छिद्रसुवस्वस्तिकस्य
(६१३११५)
- विश्वस्य वसुराटोः (६१३१२८) नरे संज्ञायाम् (६१३१२९)
- मित्रे चर्षौ (६१३१३०)
- शुनो दन्तदंष्ट्राकर्णकुन्दवराहपुच्छपदेषु दीर्घो वाच्यः (वा-
र्तिकम्)
- इदङ्किमोरीशकी (६१३१९०) आ सर्वनाम्नः (६१३१९१)
- अन्येषामपि दृश्यते (६१३१३७)
- कुन्दसि च (६१३१२६) अष्टनः कपाले हविषि (वार्तिकम्)
(गवि च युक्ते) (अष्टागवम्, अष्टाकपालम्)
- द्व्यष्टनः संख्यायामबहुव्रीहशीत्योः (६१३१७७) (प्राक् शतादिति
वक्तव्यम्)
- अष्टनः संज्ञायाम् (६१३१२५)
- कुन्दसि सहः (३२१६३) ग्विप्रत्ययः उपाधावृद्धिः)
- वनगिर्योः संज्ञायाम् कोटरकिंशुलुकादीनाम् (६१३११७)
- नहिबृतिवृषिव्यधिरुचिसहितनिषु कौ (६१३११६)
- उपसर्गस्य घञ्यमनुष्ये बहुलम् (६१३१२२)
- " " "
- " " "
- बुस्ति (६१३१२४)
- इकः काशे (६१३१२३)
- द्व्यचोऽस्तस्तिडः (६१३१३५)
- ऋचि तुनुघमल्लुतङ्कुत्रोऽभ्याणाम् (६१३१३३)
- "
- "
- "

अग्रेऽपि प्रातिशाख्ये दीर्घस्य बहुप्रपञ्चः—२५५ सूत्रपर्यन्तम् । नामग्राहं तत्र तत्र दीर्घविधानम् । तच्च प्रायेण 'ऋचि तुनुघ' इति निदर्शिते सूत्रेऽन्तर्भवति । अग्रे पाणिनीयेऽपि कतिचन सूत्राणि दृश्यन्ते येषां प्रतिरूपकं प्रातिशाख्ये न लभ्यते ।

यथा—बले (६३।११८) । मतौ बह्वचोनजिरादीनाम् (६३।११९) । शरादीनाञ्च (६३।१२०) । इको वहेऽपीलोः (६३।१२१) । चितेः कपि (६३।१२७) मन्त्रे सोमाश्वेन्द्रियविश्वदेव्यस्य मतौ (६३।१३१) । ओषधेश्च विभक्तावप्रथमायाम् (६३।१३२) । वा षपूर्वस्य निगमे (६।४।९) (ऋभुच्चाणम्, ऋभुचणम्) इति ।

अत्रापिदं सादृश्यं यादृच्छिकं न प्रतीयते, अवश्यमेकेन परस्य संग्रन्थनं दृष्ट्वाऽनुवादः कृतः । तत्रापि पूर्वोक्ता युक्तिरनुसन्धेया, पाणिनीयसूत्राणां प्रतिरूपकं प्रातिशाख्ये यत्र न दृश्यते, तत्र सामवेदे एतादृशः प्रयोगा न लभ्यन्त इति वक्तुं सुशकम् । ऋक्तन्त्रस्य केवलं सामशाखीयत्वात् । सर्वशाखानां लौकिकप्रयोगैः सह समुच्चायकेन पाणिनिना तु प्रातिशाख्ये दृष्टास्तत्र तत्र विधयः कुत उपेक्षिता इत्यत्र न किमपि समाधानं स्यात् । विश्वावसुः, विश्वामित्रः, इत्यादौ प्रातिशाख्ये दृष्टो दीर्घविधिर्यदि पाणिनिनानूदितस्तर्हि 'उपानखः' 'उच्चावृहती' इत्यादिषु कुत उपेक्षित इति नैतदुत्तरयितुं शक्यते । तादृशप्रयोगाणामनति-प्रसिद्धत्वादुपेक्षेत्यपि सर्वत्र न वक्तुं शक्यते—'वृषाकपिः' इत्यादि-प्रयोगाणां संस्कृतवाङ्मये सुप्रसिद्धत्वात् । किञ्च 'श्रापदः' 'श्रावराहः' इत्यादौ पाणिनिनोपेक्षितमपि दीर्घत्वं वार्तिककारेणोपसंख्यातम्, तेनापि प्रयोगाणामप्रसिद्धिर्न सम्यक् प्रतीयते । पाणिनिर्हि 'द्वयष्टनः संख्यायाम्' इत्यष्टनशब्दस्य सामान्येन दीर्घं विधत्ते, 'अष्टसहस्रम्' इत्यादौ तु दीर्घं न दृश्यते, तदर्थं पाणि-नेर्न कोऽपि यत्नः । प्रातिशाख्ये तु 'प्राक् शतात्' इत्युक्तम्, वार्तिककारेणापि 'प्राक्शतादिति वक्तव्यम्' इत्यनूदितम् । तस्मादनेन प्रकरणेनाऽपि 'ऋक्तन्त्रप्रातिशाख्यस्य' पाणिनिपरभवत्वमेव प्रतीयते । अनवधानेन मनुष्यसुलभेन पाणिन्युपेक्षिताः प्रयोगाः प्रातिशाख्ये सामसंहितायामन्विष्य विशेषेण संगृहीताः, त एव च वार्तिककृता पश्चादनूदिता इत्येव कल्पना ज्यायसी । सूत्रा-प्येवंविधानि संमुखे स्थितानि यदि स्युः, तर्हि अनवधानं न सम्भवतीत्यसकृदावेदितम् । किञ्च तिङ्कृदादिप्रत्ययाः प्रातिशाख्येषु न कापि विव्रियन्ते इत्यनेकधैतदुक्तम् । ततश्च इह दीर्घप्रकरणे 'निष्ठायामित्तादौ' इति यदिदं 'दस्ति' इति पाणिनिसूत्रस्य प्रतिरूपकं दृश्यते—तत्सर्वथास्य पाणिनिपरभवं साधयतीति कृतं प्रपञ्चेन ।

इदञ्च वैचित्र्यमालोक्यते, यद्-ऋक्तन्त्रकारः समासे विभक्तिलोपार्थमपि सूत्रं प्रणयति—'विभक्तिलोपः' (६६) चकारे-त्यादावभ्यासं चापि चकारघटितमनुविधत्ते 'कृ चकारमस्वयंदृष्टे' (पूर्वोक्ते (१९१) सूत्रे) नहि समस्तपदानां तिङन्तादीनां च साधनप्रक्रिया प्रातिशाख्येषु क्वाप्युपलभ्यते । समास-धातु-निष्ठा-सर्वनामादिसंज्ञाश्राप्यस्य सूत्रेषु व्यवहृता दृश्यन्ते—या न विषयाः प्रातिशाख्यानाम् । नामैकदेशे नामग्रहणमिति परिपाठ्यपि बहुधालोक्यते । सूत्ररचनाप्रणाली च बहुत्र पाणिनि-मनुसरति, बहुत्र चातीव विलक्षणा । तच्च वैलक्षण्यं बुद्धिपूर्वकं सम्पादितमनेन प्रतीयते । तस्मात् पाणिनीयन्याकरणसंस्काराया-तमेवैतदिति संभवति । इदं तु दृढं प्रमाणमस्य पाणिनिपरभवत्वे—यद्ये प्रयोगाः पाणिनिसूत्रैर्न सिद्ध्यन्ति, वार्तिककृता यदर्थं प्रयत्न उपसंख्यातः—तेष्वत्र साधिता दृश्यन्ते । यथा—'स्वैरिणी' 'अचौहिणी' इत्येतदर्थं 'भाषायां नापरयोः' (९६) इत्यौत्वं विहितम् । सामशाखाया व्याकरणं विरचयतो भाषाविषयिणी चर्चा कियदुपयुक्त्यपि विचार्यम् । अथवा भाषायामिति ब्राह्मण-भाषामिप्रेता स्यात् । तथैव प्रौहः, प्रैष्यः वत्सतरार्णम्, इत्यादिपाणिन्युपेक्षितप्रयोगसिद्ध्यर्थमपि 'उपसर्गादूहेष्यौ प्रेष्यार्थे' (९८) 'वत्सतरादीनामृणि' (१०६) इति सूत्रयति, 'ऋते च तृतीयासमासे' इति वार्तिकमनुसरंश्च 'मासे घमृति' (१०३) इति सूत्रयति । अत्र समासशब्दार्थे 'मास' शब्द एव प्रयुक्तः, दीर्घशब्दार्थे च 'घ' शब्द इत्यपि वैलक्षण्यमालोक्यमेव । 'शुनो दन्तदंष्ट्रा' इत्यादिदीर्घानुवादश्च दीर्घप्रकरणे दर्शित एव । यदि हि सूत्राणीमानि पाणिनिरद्वचयत्, तर्हि कथं तदनुसृत्य स्वय-मपि 'स्वैरिणी' 'प्रौहः' इत्यादि सिद्ध्यर्थं वृद्धिं न व्यधास्यत् । न ह्येवंविधमनवधानं सम्भवतीत्यसकृदवोचाम । तस्मात् पाणिनि-परभवत्वमेव ऋक्तन्त्रप्रातिशाख्यस्यापि स्पष्टं सिद्ध्यति । यत्तु शाकटायनप्रणीतत्वप्रसिद्ध्या पाणिनिपूर्वभवत्वमस्य प्रातिशाख्यस्य साधयन्ति, परभवत्वसाधकान्युक्तसूत्राणि च प्रक्षिप्तानि पश्चादिति वक्तुमीहन्ते—तदपि न दृढम् । शाकटायनप्रणीतत्वस्यैवासिद्धेः आरम्भ एवात्र 'श्रासो नादः इति शाकटायनः' इत्येवं नाम्नोऽस्तिखितः शाकटायनानुवादे दृश्यते, यदि हि शाकटायन एव ऋक्तन्त्रं प्राणेष्यत्, कथं स्वमतमेव स्वयमन्वदित्यत् ? किञ्च अन्येषु प्रातिशाख्येषु शाकटायनमतं यद्यदुद्धृतम्—न तत्सर्वमिह निभाल्यते । तथा हि—प्रत्ययसर्वणं मुदि शाकटायनः (का. प्रा. ३।९) जिह्वामूलीयोपध्मानीयौ शाकटायनः (३।१२) परिण इति शाकटायनः (३।८७) इति कात्यायन आह । शषसेषु परेषु विसर्गः शाकटायनमते शषसरूपतामाप्नोति, शाकल्यमते तु विसर्ग एव तिष्ठति । तथा कपयोः परयोर्विसर्गस्य जिह्वामूलीयोपध्मानीयौ भवतः शाकटायनमते, शाकल्यमते तु न भवतः । परि-उपसर्गापरः 'नः' इति पदस्य नकारो णत्वमापद्यते शाकटायनमते इति तदभिप्रायः । न तादृशं किमपि विधानमेषु सूत्रेष्वालोक्यते । 'प्रथमं शाकटायनः' (प. १ सू. १६) इत्यादि च शौनकेनोक्तम्, अवसाने प्रथममेव व्यञ्जनं शाकटायनमतेन तिष्ठति, न तु तृतीयव्यञ्जनात्मापद्यत इति तदभिप्रायः । तादृशमपि किञ्चिन्नेहालोक्यते । तस्मान्नेदं सूत्रं शाकटायनकृतमित्येव प्रतीयते । भवतु वा केनचिच्छाकटायनेन प्रणीतमिदम्, पाणिनिपरिचितस्तु शाकटायनोऽयं नैव सम्भवति 'लङः शाकटायन-स्यैव' इत्याद्यानां तिङन्तविधीनामत्र प्रसक्तैरेवाभावात् । माधवीयधातुवृत्तावुक्तपूर्वस्य क्षिणुधातोश्चाप्यत्राप्रसङ्गः । तस्मात् पाणिनिपरिचितः शाकटायनो वैयाकरण एव भवितुमर्हति, न प्रातिशाख्यकृत् । यत्तु पाणिनिपरभवत्वसाधकानि सूत्राणि प्रक्षि-प्तानि, पश्चाद्विशिष्टानि तान्युच्यते, तदपि प्रमाणाभावेऽनवधेयमेव भवति । भवतु वा प्रक्षिप्तसहितं किञ्चित्सूत्रं पाणिनेः पुरातनम्, तस्य किं रूपमिति ज्ञातुमद्य दुःशकमेव । अद्योपलभ्यमानन्तु पाणिनिपरभवमेवेति वयं साधयामः ।

पुष्पसूत्रादीनि तु एतत्तुल्ययोगक्षेमाण्येवेति विस्तरभिया न पृथगालोक्यन्ते ।

अथ शौनकीयम् ऋग्वेदप्रातिशाख्यं परं सन्दिह्यते । तस्य पाणिनिपूर्वभवत्वे परभवत्वे चोभयथापि युक्तयः सुदृढाः सम्भवन्ति । पूर्वभवत्वे तावद्युक्तीः प्रदर्शयामः—

१. अस्मिन् प्रातिशाख्ये सूत्रप्रक्रिया सुव्यवस्थिता न दृश्यते । कारिकारूपाणि प्रायेण सूत्राणि, पाणिनिकाले हि सूत्र-क्रमस्य सुव्यवस्थिता जाता, तत एव पाणिनिपरम्परेषु प्रातिशाख्येष्वपि सूत्रशैली पाणिनिसमानैव प्रतीयते । केवलं शौनक-प्रातिशाख्य एव कारिकादिरूपेण विलक्षणता दृश्यमाना तस्य पूर्वभवत्वं ख्यापयति ।

२. सूत्रनिबन्धनशैल्यामपि गौरवं दृश्यते । यथा हि पाणिनिना 'तस्मिन्निति निर्दिष्टे पूर्वस्य' 'तस्मादित्युत्तरस्य' इत्यादि परिभाष्य सप्तमीपञ्चम्यादिविभक्तिभिः संक्षेपेण स्वाभिमतोऽर्थो बोधितः, कात्यायनादिभिः प्रातिशाख्यकृद्भिश्चापि सोऽध्वानुसृतः । तथात्र शौनकीये न दृश्यते । तथा हि—'अकः सवर्णे दीर्घः' इति पाणिनिसूत्रसमानार्थकं सूत्रं तत्रालोच्यताम्—'समानाक्षरे सस्थाने दीर्घमेकमुभे स्वरम्' (२५।१५ सू.) 'उभे समानाक्षरे सस्थाने (सवर्णे) एकं दीर्घं स्वरं प्राप्नुत इति तदर्थः । सवर्ण-संज्ञाया अकरणाद् 'एकः पूर्वपरयोः' इत्यपरिभाषणात् स्वरसन्ध्यादिप्रकरणविभागाभावाच्च कियद्वौरवमत्र कर्तव्यमभूदिति पर्यालोच्यम् । तथैव 'आद्रूणः' इत्यस्य स्थाने च 'इकारोदय एकारमकारः सोदयः' (प. २। सू. १६) अत्र 'अग्रे'—इत्यस्य स्थाने 'उदय' शब्दः प्रयुक्तः । इकारः उदयः परो यस्मात्, तादृशः अकारः सोदयः—अग्रिमवर्णसहित एकारमापद्यते । अत्रापि तथैव गौरवं दृश्यते । 'इको यणचि' इत्यस्य प्रतिरूपकम् 'समानाक्षरमन्तस्थां स्वामकण्ठं स्वरोदयम्' (२।२१) इति । स्वरोदयम्—स्वरपरम्, समानाक्षरम्—अष्टौ समानाक्षराण्यादितः, इति परिभाषितम् इ-उ-वर्णादि, अकण्ठयम्—अकारभिन्नम्, स्वाम्—स्वसदृशीम्—अन्तःस्थाम्—अन्तःस्थवर्णरूपतामापद्यत इति । तत्रापि बाध्यबाधकभावाद्यविचारात् सवर्णदीर्घविषयेऽग्रे तन्निषेधः कृतः 'न समानाक्षरे स्वे स्वे' (२।२२) इति । पाणिनिप्रक्रिया तु यदि शौनकेन दृष्टाऽभविष्यत्, न तर्हि गौरवग्रन्थेयं परिपाटी तस्य सूत्रेष्वदृश्यत । ततः पाणिनिपूर्वभवत्वमस्य प्रतीयते ।

३. संज्ञापरिभाषमत्रात्यल्पम्, यदपि दृश्यते—तद्विलक्षणमेव, तस्मात्पाणिनेः प्रभावोऽत्र न कश्चिदपि दृश्यते ।

४. अनुगमः प्रायेण न दृश्यते, शब्दस्वरूपग्राहमेव तानि तानि कार्याणि विशेषेण विहितानि दृश्यन्ते । यथा—'आविर्ह-विज्यंतिरित्युत्तरश्चेत्कारः' (४।४७) इति विसर्जनीयस्य पठं शब्दस्वरूपग्रहणपुरःसरमेव निर्दिष्टम् । पाणिनेस्तु 'इदुदुपधस्य चाप्रत्ययस्य' इत्यनुगमो दृश्यते । तथैव पाणिनिः 'षष्ठ्याः पतिपुत्रपृष्ठपारपदपयस्पोषेषु' (८।३।५३) इत्यनुगमेन पतिशब्दे पदशब्दे च सर्वत्र विसर्गस्य सत्त्वमुक्तवान् । शौनकस्तु प्रातिशाख्ये—'अन्तःपादं विग्रहे दकारपूर्वः पतिशब्दे द्व्यक्षरे पुंस्प्रवादे' (४।४२) इति पतिशब्दे परे सत्त्वं विधायापि वास्तोरित्येतत्पतिशब्द उत्तरे (४।४६) इति पुनः पतिशब्दएव षष्ठ्या एव सत्त्वं विदधाति । पदशब्दे च परे पदानि गृहीत्वैव सत्त्वमनुविधत्ते (४।५९ सूत्रे) एवं प्रायेण सर्वत्रैव, तस्मात् पाणिनिप्रक्रिया नास्य परिचिता, पूर्वभवादिष्वेवमनुमतुं शक्यते ।

५. क्वचिच्छौनकेन सामान्येन विहिते पाणिनिकृतो विशेषनिर्देशोऽपि दृश्यते । यथा 'ओकार आमन्त्रितजः प्रगृह्यः' (१।६८) इति सम्बोधन ओकारस्य प्रगृह्यत्वं सामान्येन शौनकेनोक्तम्, प्रकृतिभावस्तु अग्रे 'प्रकृत्येतिकरणादौ प्रगृह्याः' (२।५१) इति इतिशब्दे पर एवोक्तः । पाणिनिना तु 'सम्बुद्धौ शाकल्यस्येतावनार्धे' इति प्रगृह्यसंज्ञैव इतिशब्दे पर एव कृता, तत्राप्यवैदिक इतिशब्दे इति सोऽयं विशेषः । तथैव 'सर्वैः प्रथमैरुपधीयमानः शकारः शाकल्यपितुश्छकारम्' (प. ४ सू. ४) इति शौनकेन वर्गप्रथमात्परस्य शकारस्य सर्वत्र छकारो विहितः । पाणिनिना तु 'शश्छोऽटि' इति द्वयः परस्य शस्य अटि पर एव छकारो विहित इति विशेषः । तस्माद्विशेषनिर्देशकः पाणिनिः परभव एव सम्भाव्यते इति ।

अथ पाणिनेः पूर्वभवत्वे शौनकप्रातिशाख्यस्य परभवत्वे च युक्तयः प्रदर्श्यन्ते—

१. शौनकीये प्रातिशाख्ये मङ्गलार्थं पद्यं दृश्यत आदौ । पाणिनिपर्यन्तं सूत्रेषु मङ्गलाचरणपद्धतिर्न दृष्टा, अथशब्देन ओङ्कारेणैव वा सूत्रकृतां मङ्गलपूर्तिः । तस्मात्प्रातिशाख्ये श्रूयमाणं मङ्गलं सूत्राणामेषां पाणिनिपरभवत्वमेव ध्वनयतीति विचार्य विमर्शकृद्भिः ।

२. उपधासमासादिसंज्ञा अस्मिन् प्रातिशाख्येऽपि व्यवहृताः, 'व्यवपूर्वाण्यसमासयोगे' (१।९९) 'सहोपधो रिफित एक-वर्णवद्' (१।६७) इत्यादिषु सूत्रेषु । न तु संज्ञाऽत्र पूर्वं विहितेति पाणिनीयसंस्कारेणैव तत्तत्संज्ञाव्यवहारोऽनुमीयत इति परभवत्वमस्य सिद्ध्यति ।

३. 'उत्तरौ च द्वौ स्वरौ' (आकारमापद्येते) अनेन सूत्रेण 'अन्वेत वा उ' इत्यत्र प्रथमत आकार एव विधीयते, पाणिनीये तु पूर्वमायादेशं कृत्वा ततो यकारलोप इति प्रातिशाख्ये लाघवं दृश्यते । यकारवकारलोपः पाणिनीये विकल्पितः, इह तु यत्र यकारादेशलोपो न दृश्यते, तत्र 'वायवायाहि' इत्यादौ वकारागमो विहितः । एवमेव 'विसर्जनीयो अरिफितो दीर्घपूर्वः स्वरोदय आकारम्' इत्यादिना 'या ओषधीः' इत्यादौ विसर्गस्य स्पष्टमात्वमेव संक्षेपेण विहितम् । 'ह्रस्वपूर्वस्तु सोऽकारम्' (२।२७) 'ओकारं ह्रस्वपूर्वः' (४।२१) इत्यादिभिर्विसर्गस्यैवाकाररूपता ओकाररूपता च लाघवेन कृता । पाणिनीये तु विसर्गस्य सत्त्वम् ह्रस्वम्, यत्त्वमुत्वं वा, तदनु लोपः सन्धिर्वैति गौरव दृश्यते । लाघवं चेदं परवर्तिन एव सम्भवति, न हि पूर्ववर्तिनो लाघवं दृष्ट्वा परवर्ती गुरुभूतमुपायमारचयेदिति प्रकृतिसिद्धम् । तस्मात् परभवत्वमेव प्रातिशाख्यस्यानुमीयते ।

४. पाणिनिना 'प्रकृत्यान्तःपादमन्यपरे' (४।१।१५) इति च्छान्दसप्रक्रियासूत्रे पररूपापवादं प्रकृतिभावं विदधता अकाराद्यकारवकारयोः परयोः प्रकृतिभावः प्रतिषिद्धः, तत्र पररूपं भवत्येवेति तदाशयः स्पष्टः । परम् 'व्रतैः सीचन्ते अव्रतम्' 'मित्रमहो अवद्यात्' इत्यादौ वकारपरेष्वकारे पररूपं न दृश्यते । तदिदं पाणिनीयैर्बाहुल्यकादेव समाधेयम् । प्रातिशाख्ये तु यकारवकारयोर्लोपुत्वं यत्र, तत्रैव पररूपम् इति विशेषं ब्रुवता 'लघुयकाराद्यक्षरं परं चेदिति' (२।३५) सूत्रेण उक्तोदाहरणयोर्व-

कारस्य संयुक्तत्वेन संयोगपरत्वेन च गुरुत्वं स्वपरिभाषयाश्रित्य पररूपसमाधानं तत्र सम्यक् कृतम् । यदि पूर्वमेव पाणिनिनेदं दृष्टं स्यात्, तर्हि न स 'अव्यपरे' इति सामान्येन ब्रूयात् । प्रत्यक्षं विधानं दृष्ट्वा नानवधानं सम्भवतीति । तस्मात्परभवत्वमेव प्रातिशाख्यस्यानुमीयते ।

५. पाणिनिना 'शश्छोऽटि' इति द्वयः परस्य शकारस्य अटि पर एव छकारो विहितः । परं 'वज्रिन् छून्थिहि' इत्यादावपि शकारस्य छत्वमाज्ञायते । सोऽयं न द्वयः परः, न वाट्परकः । तदर्थं प्रातिशाख्ये शौनकीये 'छकारं तयोरुदयः शकारः' (४१२) इति जकारचकारयोः परस्य शकारस्य परवर्णनियममनाश्रित्यैव छकारो विहितः । यदि हि पाणिनिः पूर्वमीदृशं विधानमद्रक्ष्यत्, तर्हि अवश्यं 'छून्थिहि' इत्यादिप्रयोगसिद्ध्यर्थं स्वयमपि यत्नमकरिष्यत् । तेन परभवमेव प्रातिशाख्यमनुमीयते ।

६. अथेदमेकं विसर्गस्य सत्त्वविधायकं सूत्रं पाणिनेः शौनकस्य च बह्वंशे संवदद् दृश्यते—

कः करत्करतिकृधिकृतेष्वनदितेः (पा० ८।३।५०)

करं कृतं कृधि करत्करित्यपि परेषु (शौ० प्रा० ४।४३)

अत्र पाणिनीये 'करति' इति पदमधिकम्, न तत्प्रातिशाख्ये दृश्यते । प्रातिशाख्ये च 'करम्' इत्यधिकम्, न तत् पाणिनीये सूत्रे दृश्यते । अदितेः पर्युदासश्च पाणिनिना प्रोक्तः, न तु शौनकेन । तत्रास्माकं पूर्वोक्ता युक्तिरत्राप्यालोच्य-
पाणिनेयौऽंशः प्रातिशाख्ये त्यक्तः, स तु ऋक्शाखायामनुपलम्भादिति शक्यसमाधिः । यस्तु प्रातिशाख्यांशः पाणिनिना त्यक्तः, तत्र समाधानं न वक्तुं शक्यम् । पाणिनीयस्य सर्वशाखासंग्राहकत्वात् । 'सहस्करम्' इत्याद्याः प्रयोगाः कुतः पाणिनिनोपेक्षिताः— इति नैतद्युज्यते समाधातुम् । तस्मात् परभवेन शौनकेनैव पाणिनीयं सूत्रमनूदितम्, तत्र च यौऽंशः स्वशाखाया अनुपयुक्तः स परित्यक्तः, यश्चांशः स्वशाखीयोऽपि पाणिनेरनवधानेन त्यक्तोऽभूत् स संगृहीतः—इत्येव कल्पना ज्यायसी । ततश्च परभवत्वमेव प्रातिशाख्यस्य स्पष्टं सिद्ध्यति ।

७. अथेदमतिदृढं प्रातिशाख्यस्य परभवत्वे प्रमाणम्—दूडाशः, दूणाशः, दूढ्यः, इत्यादीनां सिद्ध्ये पाणिनेर्न दृश्यते प्रयत्नः । वार्तिककृता तदर्थम्—'दुरो दाशनाशदभ्येषूत्त्वमुत्तरपदादेः ष्टुत्वं च' इत्युपसंख्यातम् । शौनकीयप्रातिशाख्ये तु दृश्यते तदर्थं सूत्रम् 'दूढ्यदूणाशदूळभप्रवादा दुरदूभूतमचरं तेषु नन्त् (प. ५।५५) यदि हि सूत्रमिदं पाणिनिना दृष्टं स्यात्, कथं तर्हि तेनेमे प्रयोगा उपेक्षिताः स्युः । तस्मादनवधानेनैव विसृष्टा इमे प्रयोगाः, वार्तिककारेण प्रातिशाख्यकारेण च पश्चात् संगृहीता इत्येव सम्भवति ।

८. तथैव 'ऊष्मोदयं प्रथमं स्पर्शमेके द्वितीयमाहुरपदान्तभाजम्' (प. ६।५४) इति शौनकीयसूत्रम् । तच्चेदं 'चयो द्वितीयाः शरि पौष्करसादेरिति वाच्यम्' इति वार्तिकस्यैवानुकृतिः । न हि पाणिनिसूत्रेष्विदं दृश्यते । यदि हि पूर्वस्थितमिदं पाणिनिना दृष्टं स्यात्, तर्हि नैवोपेक्षितं स्यात् । तस्मात्परभवत्वमेव प्रातिशाख्यस्य दृढीभवति ।

९. ऋकारात्परस्यापि णत्वविधानम् 'न मध्यमैः स्पर्शवर्गैर्व्यपेतम्' इति निषिद्धव्यवधानपरिगणनं च कात्यायनीये प्रातिशाख्ये इवात्रापि दृश्यते । ततश्च तत्रोक्तयुक्त्यैवास्यापि परभवत्वमेव सिद्ध्यति ।

१०. शौनकीये व्याडेरनाम दृश्यते । व्याडिश्च पाणिनिसूत्राणां व्याख्यातेति सुप्रसिद्धा किंवदन्ती । ततश्च व्याडेरवाक्तनः शौनकः कथं न भवेत् पाणिनेरवाचीनः ।

ता एताः पाणिनिपरभवत्वे युक्तयः । अत्र परभवत्वे उपात्ता युक्तय एव दृढाः प्रतीयन्ते । पूर्वभवत्वयुक्तयस्तु बाहुल्येन प्रातिशाख्यसामान्योपक्रम एव समाहिता अस्माभिः । कारिकाभिः सूत्राणां प्रणयनन्तु पाणिनेरुत्तरकाले एव प्रायेण दृश्यते । स्वयं वार्तिककृता कात्यायनेनैव सूत्ररूपाण्यनेकानि वार्तिकानि श्लोकेरैवोक्तानि । सेयं कात्यायनस्य शौनकस्य च समाना शैली न पाणिनिपूर्वभवत्वं साधयितुमीष्टे—इत्यादि समाधेयम् । भाष्यकार उब्बटश्चापि प्रातिशाख्यस्यास्यपि पाणिनीयशेषत्वमेवाह प्रयोजनकथनावसरे—'तथा व्याकरणे यत्सामान्येन, यथा 'ऋचि तुनुघमञ्जुतङ्कुत्रोरुल्याणाम्' (पाणि. ६।३।१३३) इत्यादि तद्व्यवस्थापयितुमिदमारभ्यते । न सर्वत्रैतानि पदान्यस्यां शाखायां दीर्घाणि भवन्ति, इति ।...एवं शिञ्चाच्छन्दोव्याकरणैर्यस्वसु शाखासु सामान्येन लक्षणमुच्यते, तदेवास्यां शाखायामनेन व्यवस्थाप्यते' इत्यादि । आथर्वणप्रातिशाख्ये तु स्वयं सूत्रकृतैर्वार्थोऽयमुपन्यस्तः 'एवमिहेति च विभाषाप्राप्तं सामान्येन' (अथ. प्रा. १।२) इति । सामान्येन लक्षणेन पाणिन्यादिविहितेन यद्विकल्पप्राप्तम्, तदेवमस्यां शाखायां व्यवस्थितं भवतीति तदर्थः ।

यदि तु, व्याडिरयं पाणिनेः पूर्वभवोऽस्मिन्मन्यते, पाणिनिसूत्रव्याख्यातृत्वं तस्य नाद्रियते, अन्यो वा व्याडिः कश्चन पाणिनेः पूर्वभवः स्वीक्रियते । प्रातिशाख्ये चास्मिन् बहवोऽंशा अर्वाक्तनाः पर्वद्योजिता अनुमीयन्ते, दृष्टा अप्यत्यल्पप्रयोगाः शब्दाः पाणिनिना संक्षेपपञ्चापातेनोपेक्षिता एवेति च स्वीक्रियते, तर्हि स्वीक्रियतां नाम प्रातिशाख्यस्य पूर्वभवत्वमपि । इदानीन्तु यस्मिन् रूपे शौनकीयं प्रातिशाख्यं पश्यामः—तद्वदं रूपं पाणिनेः परभवमेवेति निर्णीतमस्माभिः । भवेयुरवश्यं पाणिनेः पूर्वमपि प्रातिशाख्यानि कानिचित्, न तानीदानीं दृष्टिविषयतां कस्याप्यायान्ति । यानि त्वद्यत् उपलभ्यन्ते व्याकरणानि प्रातिशाख्यानि वा तेषु सर्वतः पूर्वभवो भगवान् पाणिनिरित्येव तस्मात्कुदौ निर्विवादम् । अत एव वैदिका अपि ब्रह्मयज्ञे वेदाङ्गेषु 'बुद्धिरादैच्' इति पाणिनेरादिसूत्रमेवाधीयते, न तु प्रातिशाख्यादीनाम् । तस्मात् पाणिनेरभ्यर्हितत्वं सर्वैः स्वीकृतमिति निर्विवादम् । तत्र च प्राचीनत्वमपि मुख्यो हेतुरस्येवेति ।

निरुक्तकृतः पौर्वापर्यम् ।

अथ निरुक्तकृतो भगवतो यास्काचार्यात् पाणिनिर्भगवान् पूर्वभवः परभवो वेत्येतदपि कालनिर्णयप्रसङ्गे विचार्यमेव । अत्र विषयेष्वुभयथा प्रतिपत्तिरस्ति, उभयत्र च सम्मान्या युक्तयः सन्ति । श्रीसत्यव्रतसामश्रमिमहाभागः स्वीये निरुक्तालोचने भगवन्तं पाणिनिं यास्काद् द्वित्रशताब्दीपूर्वभवमङ्गीकरोति । तस्य चैता युक्तयः—

१. पाणिनेः ‘परः सन्निकर्षः संहिता’ इति सूत्रं निरुक्ते प्रथमेऽध्याये षष्ठे पादे (१७ क.) उद्धृतं दृश्यते इति सर्वतः प्रधानतमो हेतुः । अत्र केचन शङ्कन्ते ‘पाणिनिनैव निरुक्तादुद्धृतमिति कुतो न मन्यते ? निरुक्तकृता स्वयं तल्लक्षणं संहितायाः कृतं स्यात्, तच्च सम्यग् ज्ञात्वा पाणिनिनैवोद्धृतं स्यादित्यपि संभाव्यत इति । परं नेदं ग्रन्थपर्यालोचनया सिद्ध्यति । निरुक्तकारो हि न तत्र संहितां लक्षयितुं प्रवृत्तः । किन्तु परेषां सम्मतिरेव तेन तत्रोद्धृतेति ग्रन्थपर्यालोचनया सिद्ध्यति । निरुक्तशास्त्रस्य प्रयोजनानि तत्र यास्केन वर्णयन्ते, तेष्विदमपि तेनोपात्तम् ‘अथापीदमन्तरेण पदविभागो न विद्यते’ इति । निरुक्तेन तत्तत्पदस्यार्थे विज्ञाते पदविभागो वेदमन्त्रेषु सम्भवति, अर्थज्ञाने च निरुक्तं प्रधानं सहायकमिति पदविभागोऽपि निरुक्तसाध्य इति तदाशयः । ‘अवसाय पद्धते रुद्र मृल’ इत्यस्मिन् मन्त्रे अवसायेति अवसशब्दस्य चतुर्थ्येकवचनम्, तस्मात् पदकारैरवग्रहो न क्रियते । ‘अवसाय अश्वान्’ इत्यत्र अवोपसृष्टः स्यतिर्ल्यबन्त इति अवेत्युपसर्गपदेऽवग्रहः क्रियते । विनार्थज्ञानं कथमिदं विज्ञायेत—कुत्र ल्यबन्तं कुत्र वा चतुर्थ्यन्तमिति । एवमेव एकरूपमेव ‘निर्ऋत्या’ इति पदं ‘दूतो निर्ऋत्या इदमाजगाम’ इत्यत्र ‘निर्ऋत्याः’ इति षष्ठ्यन्तं मन्यते, ‘परो निर्ऋत्या आचक्ष्व’ इत्यत्र तु ‘निर्ऋत्यै’ इति चतुर्थ्यन्तं विद्यते । तदिदं विनार्थज्ञानं कथं सम्भवेत्, कुत्र षष्ठ्यन्तं कुत्र वा चतुर्थ्यन्तमिति । एवं प्रयोजनमुक्त्वा अत्रैव ‘परः सन्निकर्षः संहिता’ इति ‘पदप्रकृतिः संहिता’ इति सूत्रद्वयमुद्धृतम् । तत्र प्रथमं पाणिनीये, द्वितीयं च व्यत्ययेन ‘संहिता पदप्रकृतिः’ इति ऋक्प्रातिशाख्ये लभ्यते । अग्रे च निरुक्ते ‘पदप्रकृतीनि सर्वचरणानां पार्षदानि’ इत्युक्तम् । अत्र भाष्यकृद् दुर्गाचार्यः ‘पदविभागप्रसक्तमधुना संहितालक्षणमाह’ इति सूत्रद्वयमवतारयामास । ‘पदप्रकृतिः संहिता’ इति चैवं व्याचष्टे ‘अत्र द्वेधा वर्णयन्ति—पदानां या प्रकृतिः सेयं पदप्रकृतिः संहिता, संहितातो हि पदानि प्रक्रियन्ते, तस्माद्विकारः पदानि । अपरे पुनः पदानि प्रकृतिर्यस्याः सेयं पदप्रकृतिः । पदान्येव हि संहन्यमानानि संहिता भवति । तस्मात्पदान्येव प्रकृतिः, विकारः संहितेति । सर्वेषां चरणानां शाखान्तराणाम्, यानि पार्षदानि—प्रातिशाख्यानि तानि पदप्रकृतीनि, पदं तेषु संहितायाः प्रकृतित्वेन चिन्त्यते । तेषामपि स एव समय इत्यभिप्रायः । अग्रे च श्रीदुर्गाचार्येण संहितायाः प्रकृतित्वं समर्थ्य ‘समयमात्रमितरत्—स्वशास्त्रनियतमेव’ इत्याद्युपसंहृतम् । एवं संहितालक्षणमप्रसक्तं प्रसङ्गोपात्तमेवेति व्याख्याकृतो मन्यन्ते । अप्रसक्तं च निरुक्तकृतं स्वयं लक्षणं ब्रूयाद्—इत्यपेक्षया परस्य लक्षणमुद्धरेदित्येव समुचितं प्रतिभाति । पाणिनेः शौनकस्य च सूत्रे निरुक्तकृतोद्धृते इत्येव कल्पना सम्यग् भवति ।

वयन्वत्र ब्रूमः—न केवलं प्रसक्तानुप्रसक्त्या अप्रकृतकथनमेव यास्कस्य मन्तव्यम्—अपि तु प्रसक्तेन सुसंगतमेवेतत् । तथा हि—पदविभागो योऽयं निरुक्तस्य प्रयोजनतयोपन्यस्तः, तत्रैवं शङ्का समुत्तिष्ठते—यन्माभूत्पदविभागः, किं नरिच्छम्, संहितायां ये मन्त्रा यथा पठिताः, तेषां तथैव पाठेन वयं कृतार्थाः । पठ्यमानायाः संहिताया एवाष्टोपादकवादिति । तत्रेदं यास्कस्योत्तरम्—पदानि हि संहितायाः प्रकृतिः, तान्येव मूलभूतानि । पदान्येव हि संहन्यमानानि संहिता भवति । यद्यि नाभविष्यन् पदानि—कथमियं संहिता प्रादुर्भवेत् । तस्मात् पदानामुपेक्षा न कर्तुं युज्यते इति । अस्यैव स्वपक्षस्य समर्थनाय तेन पाणिनेः शौनकस्य च लक्षणे उद्धृते । पदानामतिशयितं सन्निधानमेव संहितात्वेन पाणिनिना मन्यते, शौनकेनापि च पदानि प्रकृतिर्यस्याः सा संहितेत्युच्यते । सर्वाणि च प्रातिशाख्यानि पदानां प्रकृतित्वं ब्रूवत इति । तदित्थं ग्रन्थस्य सुसङ्गतिः । अन्यदीयं सूत्रद्वयमेव तत्रोद्धृतमिति चास्मिन् पक्षे सुरपष्टम् । भाष्यकृद् दुर्गाचार्यः पाठमात्रेणाष्टफलोत्पत्तिवादी आधुनिक इति तेन संहितायाः प्रकृतित्वं बलाद्ग्रन्थे समर्थितम् । यास्कस्तु अर्थपक्षपातीति पदानामेव प्रकृतित्वं स ब्रवीति—इति युक्तं प्रतिभाति । ततश्च पाणिनेः तस्मादपि परभवस्य शौनकप्रातिशाख्यस्य सूत्रस्य चोद्धरणात् पाणिनिपरभवत्वं तस्य सुतरां सिद्धम् ।

२. निरुक्ते (अ. ४ ख. २५) अस्याः इति अस्य इति च पदे प्रोक्तं यास्केन ‘अस्या इति वास्येति चोदात्तं प्रथमादेशे, अनुदात्तमन्वादेशे, तीर्थात्तरमुदात्तम्, अरूपीयोऽर्थतरमुदात्तम्’ । इदं च ‘इदमोऽन्वादेशोऽनुदात्तसूतीयादौ’ इति पाणिनिसूत्रसंवादि, तदनुकरणमेव सूचयतीति पाणिनिपरभवत्वमेवास्यानुमीयते ।

३. पाणिनिप्रोक्ताः कृत्तद्वितसमासादिसंज्ञाः, उपधादिसंज्ञाश्चापि निरुक्तकृता व्यवहृताः पाणिनिपरभवत्वमेव तस्य ख्यापयन्तीति ।

४. ‘न सर्वाणीति गार्ग्यो वैयाकरणानां चैके (अ. १) इति यद्यास्केन सर्वाणि नामान्याख्यातजानि न सन्तीति वैयाकरणमतमुपन्यस्तम्—तत्पाणिनेरेव सुस्फुटं दृश्यते, तेनैव ‘अर्थवदधातुरप्रत्ययः प्रातिपदिकम्’ ‘कृत्तद्वितसमासाश्च’ इति सूत्रयता स्फुटं व्युत्पन्नाऽव्युत्पन्नाद्विविधप्रातिपदिकसत्ता स्वीकृतेति ।

५. ‘आपनीफणदिति फणतेश्रकरीतवृत्तम्’ (निरु. २।अ।६) इति यास्कोक्तिरपि पाणिनिनान्वाख्यातां यद्बहुगन्तप्रक्रियां स्मारयन्ती परभवत्वमेव ख्यापयति ।

श्रीसत्यव्रतसामश्रमिमहाशयस्तु निरुक्ते बहुत्र यद् व्याकरणपदं वैयाकरणपदं च व्यवह्रियते, तत्सर्वमेव पाणिनिपरभवत्वख्यापकं यास्कस्येति विस्तरेण प्रतिपादितवान् । पाणिनिपूर्वभवस्य कस्यापि व्याकरणस्याभावादिति । तत्वेतदस्माभिर्दृढतया पाणिनेः पूर्वं व्याकरणान्तराणां सत्तां समर्थयमानैर्निराकृतमेव विस्तरेण । अत्रापि च प्रथमां युक्तिं विहायान्याः शिथिलप्राया एव । अस्याः, अस्य, इति पदद्वयं वेदेषु उदात्तमनुदात्तं च दृश्यते । तदेतन्निरुक्तकृता स्पष्टीकृतम्—तदेव च पाणिनिनानुदित-

मित्यपि सम्भवति । नह्यत्र विनिगमकं पश्यामः—पाणिनिना यास्कमतमनूदितं वा यास्केन पाणिनिमतमनूदितमिति । उभयथाप्येतत्सम्भवति । प्रत्युत उदात्तानुदात्तयोर्लक्षणमिहार्थप्रधानं यन्निरुक्तकृतोक्तम्—तत्पाणिनीयेन विरुद्धयते, तेन ध्वनिकृतयोरेवोदात्तत्वानुदात्तत्वयोः स्वीकारात् । तथैव कृत्तद्धितादिसंज्ञाः पूर्वेषु व्याकरणेष्वपि भवेयुः । ता एव निरुक्तकृता व्यवहृताः स्युरित्यपि सम्भाव्यत एव । पूर्वैरपि व्याकरणैर्नाम द्वैविध्येन न स्वीकृतमिति को नाम वक्तुमीष्टे, तेषां व्याकरणानां यावत् परिचयो न भवेत् । आपनीकगदिति चर्करीतवृत्तमिति तु प्रत्युत विपरीतम्—चर्करीतमिति नाम प्राचीनेषु व्याकरणेष्वेव प्रसिद्धमासीत्—इति हि स्फुटं पूर्वमसाधयामेति । केवलं संहितालक्षणस्योद्धरणमिति युक्तिरेवात्र प्रबला । ‘दृष्टं वरमदृष्टतः’ इति न्यायश्चावश्यं श्रीसामश्रमिणोऽनुकूलः । पाणिनीये ह्युक्तं सर्वं स्पष्टं दृश्यते—अन्येषु तु केवलं सम्भवमात्रमुच्यत इति पाणिनिपरभवत्वस्वीकारे दृष्टमूला कल्पना स्यादिति ।

अथ यास्कस्य पूर्वभवत्वे युक्त्य आलोच्यन्ताम्—

१. महाभारते यास्कस्य तदीयनिरुक्तस्य च नाम दृश्यते, पाणिनेस्तु न दृश्यते । तेन यास्कस्य महाभारतसंहितापेक्षयापि पूर्वभवत्वं स्पष्टं सिद्ध्यति ।

यास्को मामृषिरन्यत्रोऽनेकयज्ञेषु गीतवान् । शिपिविष्ट इति ह्यस्माद् गुह्यनामधरो ह्यहम् ॥

स्तुत्वा मां शिपिविष्टेति यास्क ऋषिरुदारधीः । मत्प्रसादादधो नष्टं निरुक्तमभिजग्मिवान् ॥

(महा. शा. प. ३४२ अ. ७०, ७१ श्लो.)

न च तथाविधप्रसङ्गाभावात् पाणिनेर्नाम तत्र नायातमिति शक्यं वक्तुम् । यथा यास्केन ‘शिपिविष्ट’ नामनिर्वचनं कृतम्, तथा पाणिनिनापि ‘वासुदेवार्जुनाभ्यां जुम्’ ‘ऋष्यन्धकवृष्णिगुरुभ्यश्च’ इत्याद्यनेकधोक्तमेव । तत्र अर्जुनेन सह मां प्रकीर्त्य पाणिनिरेवं सिद्धिं लब्धवानित्यादिस्तद्वत्प्रसङ्गोऽस्त्येव । भगवतः शङ्करस्य बहुधा माहात्म्यवर्णनं महाभारते, तत्रैव ‘पाणिनयेऽभिनवं व्याकरणं दत्तम्’ इत्यादि—कीर्तनस्यापि प्रसङ्गोऽस्त्येव, तथापि न पाणिनेर्नाम तत्र स्मर्यते । प्रत्युत ‘महान्वीह्यपराह्णगृष्टीष्वास-जाबालभारभारतहैलिहिलौरवप्रवृद्धेषु’ (पा. ६।२।३८) इति सूत्रे पाणिनिर्नैव महाभारतशब्दे महच्छब्दस्य प्रकृतिस्वरो विहितः । ततश्च महाभारतस्य परिचयोऽस्त्येव पाणिनेरिति स्पष्टं सिद्ध्यति । अहो ! यां महाभारतसंहितां पतञ्जलितोऽप्यर्वाचीनां सिषाधयिषति सामश्रमिमहाशयः, सा पाणिनितोऽपि प्राक्तनी सिद्ध्यति । महाभारतप्रसिद्धानि युधिष्ठिरादिनामानि कुरुवृष्णि-प्रभृतीनां वंशाश्रानेकधा कीर्तितान्येव पाणिनिना स्वीयेषु सूत्रेषु । तेनापि महाभारतपरिचयः पाणिनेः प्रसिद्धयत्येव । अन्या काचिदासीत् सा महाभारतसंहितेति तु दुराग्रहमात्रम् । ‘दृष्टं वरमदृष्टतः’ इति स्वयमेवात्रेदितोऽनेकधा न्याय इह विस्म्रियत इति किमन्यदाग्रहातिरिक्तं शक्यं वक्तुं कारणम् । आस्तां नामाप्रकृतम् । पाणिनेर्यास्कादर्वाचीनता त्वेवं सुस्पष्टं सिद्ध्यती-त्येव नो वक्तव्यम् ।

२. मन्त्राणामर्थप्रतिपादकत्वमस्ति, पाठमात्रेणादृष्टोत्पादकत्वं वेत्यस्ति निरुक्ते मीमांसादर्शने च विचारः । तयोरत्यर्थं साम्यं दृश्यते । तथाहि—

निरुक्तस्य प्रथमेऽध्याये पञ्चमे पादे (१५ खण्डे) मन्त्राणामर्थाभाव-
साधकपूर्वपक्षवाक्यानि

मीमांसादर्शनस्य प्रथमाध्याये प्रथमपादे
मन्त्राणामर्थाभावसाधनाय पूर्वपक्षसूत्राणि
निरुक्तसमानार्थानि ।

(१) नियतवाचोयुक्तयो नियतानुपूर्व्या भवन्ति ।

(१) वाक्यनियमात् । (मी. सू. १।२।३२)

(२) अथापि ब्राह्मणेन रूपसम्पन्ना विधीयन्ते उरुप्रथस्येति प्रथयति,
प्रोहणीति प्रोहति ।

(२) तदर्थशास्त्रात् । (मी. सू. १।२।३१)

(३) अथाप्यनुपपन्नार्था भवन्ति—ओषधे त्रायस्वैनम् । स्वधिते मेनं हिंसी-
रित्याह हिंसन् ।

(३) अचेतनेऽर्थबन्धनात् । (१।२।३५)

(४) अथापि विप्रतिषिद्धार्था भवन्ति—

(४) (१।२।३६ एव संगृहीतः) अविध्य-
मानवचनात् (१।२।३४) इति वा

(१) एक एव रुद्रोऽवतस्थे न द्वितीयः, असंख्याता सहस्राणि ये रुद्रा
अधिभूम्याम् । (२) अशत्रुरिन्द्र जज्ञिषे । शतं सेना अजयत्
साकमिन्द्रः । इति ।

(५) अथापि जानन्तं संप्रेष्यति ‘अग्नये त्रिमिध्यमानायानुबृहि’ इति ।

(५) बुद्धशास्त्रात् (१।२।३३)

(६) अथाप्याह अदितिः सर्वमिति । ‘अदितिद्यौरदितिरन्तरिक्षमिति’ तदुप-
रिष्टाद् व्याख्यास्यामः ।

(६) अर्थविप्रतिषेधात् । (१।२।३६)

(७) अथाप्यविस्पष्टार्था भवन्ति—‘अम्यग् यादरिमन् जारयापि काणुका’ इति ।

(७) अविज्ञेयात् (१।२।३८)

अत्र पूर्वपक्षे जैमिनेः सूत्रद्वयमधिकं दृश्यते—‘स्वाध्यायवदवचनात् (१।२।३७) इति, अनित्यसंयोगान्मन्त्रानर्थक्यम् (१।२।३९) इति च । नैतद्द्वयप्रतिरूपकं यास्कीये पूर्वपक्षे लभ्यते । यथा कश्चिदप्येता कचिद्—‘अवघातमन्त्रमभ्यस्यति, तत्रैव योपविष्टा काचिद् योषिद् सुखलेन व्रीहीन् अवहन्ति । तत्र समन्त्रस्तस्या योषितोऽवघातस्य प्रकाशक इति न केनापि कल्पते वक्तुम्, तथैव यज्ञकाण्डेऽपि अवघातसमये प्रयुज्यमानो मन्त्रो नावघातं प्रकाशयतीति (१।२।३७) पूर्वसूत्रार्थः ।

यदि मन्त्राणामर्थो मन्येत, तर्हि अनित्यानां देशनगरमनुष्यादिनाम्नां तत्र श्रवणाद्वेदानामनादिता भज्येत, तस्मान्नाथप्रकाशका मन्त्रा इत्येवाभ्युपगन्तव्यमिति (११३३९) द्वितीयसूत्रार्थः ।

अथैतदुत्तरमपि पर्यालोच्यतामुभयत्र—निरुक्ते प्रथमाध्याये (पञ्चम-
पादे) (१६ खण्डे)
(स्वतन्त्रं साधनम्)

अर्थवन्तः शब्दसाम्याद्, एतद्वै यज्ञस्य
समृद्धं यद्रूपसमृद्धं यत्कर्म क्रियमाणसृग्यजुर्वाभिवदतीति च ब्राह्मणम् ।
क्रीडन्तौ पुत्रैर्नन्तुभिरिति ।

पूर्वपक्षस्योत्तराणि

- (१) यथो एतन्नियतवाचोयुक्तयो नियतानुपूर्व्या भवन्तीति, लौकिकेष्व-
प्येतद्—यथेन्द्राग्नी, पितापुत्राविति ।
- (२) यथो एतद् ब्राह्मणेन रूपसम्पन्ना विधीयन्ते इति, उदितानुवादः
स भवति
- (३) यथो एतदनुपपन्नार्था भवन्तीति आम्नायवचनादर्हिसा प्रीयेत् ।
- (४) यथो एतद्विप्रतिषिद्धार्था भवन्तीति लौकिकेष्वप्येतद्—यथा—असप-
त्नोऽयं ब्राह्मणः, अनमित्रो राजे ।
- (५) यथो एतद्—जानन्तं संप्रेष्यतीति जानन्तमभिवादयते, जानते
मधुपर्कं प्राहेति ।
- (६) यथो एतद् अदितिः सर्वमिति । लौकिकेष्वप्येतद् यथा सर्वरसा
अनुप्राप्ताः पानीयमिति ।
- (७) यथो एतद्विस्पष्टार्था भवन्तीति नैप स्थाणोरपराधो यदेनमन्धो
न पश्यति, पुरुषापराधः स भवति । यथा—
जानपदीषु विद्यातः पुरुषविशेषो भवति । पारोवर्यवित्सु तु खलु वेदितृषु
भूयोविद्यः प्रशस्यो भवति । इति ।

मीमांसादर्शने प्रथमाध्याये द्वितीयपादे

(स्वतन्त्रं साधनम्)
अविशिष्टस्तु वाक्यार्थः (४०)
लिङ्गोपदेशश्च तदर्थवत् (५१)
उहः (५२) विधिशब्दाच्च (५३)
अविरुद्धं परम् (४४)

गुणार्थेन पुनः श्रुतिः (४१) परिसंख्या
(४२) अर्थवादो वा (४३)
अभिधानेऽर्थवादः (४६)
गुणाद्विप्रतिषेधः स्यात् (४७)

संप्रैषकर्मणो गर्हानुपलम्भः संस्कार-
त्वात् (४५)
गुणाद्विप्रतिषेधः स्यात् (४७)

सतः परमविज्ञानम् । (४९)

उक्तश्च अनित्यसंयोगः (५०) परन्तु
श्रुतिसामान्यमात्रम् । (११३३१)
विद्यावचनमसंयोगात् (४८)

अत्रापि विवेचकैर्विद्वद्भिः स्फुटं प्रतीयेत, यद् नेदं सादृश्यं यादृच्छिकम्, अपि तु एकस्य पूर्वोत्तरपक्षावपरेणानुकृतौ । तत्र केन कस्यानुकृतिः—इति विचारे मीमांसादर्शने निरुक्तस्यानुकृतिरित्येव बुद्धावुपारोहति । बहुपूर्वजत्वं च निरुक्तकृतः सिद्ध्यति । तथा हि—निरुक्तकृद्वेदानामृषिप्रणीतत्वमभिप्रेति 'साक्षात्कृतधर्माण ऋषयो बभूवुः, तेऽवरेभ्योऽसाक्षात्कृतधर्मभ्य उपदेशेन मन्त्रान् संप्रादुः, उपदेशाय ग्लायन्तोऽवरे विरुमग्रहणायेमं ग्रन्थं समाप्नासिषुः, वेदं च वेदाङ्गानि च' इति प्रथमाध्यायान्ते स्फुटिकृतस्तेन स्वाभिप्रायः । 'एवमुच्चावचैरभिप्रायैर्ऋषीणां मन्त्रदृष्टयो भवन्ति (अ. ७) यत्काम ऋषिर्यस्यां देवतायामार्थप-
त्यमिच्छन् स्तुतिं प्रयुङ्क्ते, तदैवतः स मन्त्रो भवति (अ. ७) 'इयोर्भासोः संसङ्गं दृष्ट्वैवमवचयत्' (अ. ७) 'त्रितं कूपेऽवहि-
तमेतत्सूक्तं प्रतिबभौ' () इत्यादिषु च बहुत्र ऋषिकृतत्वमेव मन्त्राणां ध्वनितम् । अत एव वेदेषु नास्तीतिहास इत्यपि विचा-
रस्तस्य नोदेति स्म, तत एव 'इत्येतिहासिकाः' 'इति नैरुक्ताः' इत्येतिहासिकपक्षोऽपि तेन तत्र तत्रानूदितः, 'देवापिः शान्तनुश्च
कौरव्यौ भ्रातरौ बभूवतुः' (अ. २) इत्यादौ च स्फुटमितिहासपरत्वेनैव मन्त्रव्याख्यानं कृतम्, 'तत्र ब्रह्मेतिहासमिश्रसृष्टमिश्रं
गाथामिश्रं च भवति' इत्यत्र च स्फुटमितिहासप्रतिपादकता ब्रह्मणो वेदस्योक्ता । तत एव चात्र मन्त्राणामनर्थकत्वसाधनपक्षे
अनित्यानां देशनगरमनुष्यादीनां वर्णनेन वेदस्यानित्यता प्रसज्येतेति शङ्का तेन नोद्भाविता । जैमिनिस्तु बौद्धादीनां निराकरणाय
वेदानामपौरुषेयत्वपक्षमभ्युपागमदिति वेदेष्वितिहाससत्तायां स्वीकृतायामनित्यत्वप्रसक्तिं दोषत्वेन पूर्वपक्षेऽगणयत्, उत्तरपक्षे
च श्रुतिसामान्यमात्रं प्रब्रुवन् तत्समाधानं चकार । तेन निरुक्तकाले अपौरुषेयत्ववादो न दृढं शिष्टसंमतोऽभूत्, मीमांसादर्शनकाले
तु तस्यैवासीत्प्रसार इति बहुपूर्वजत्वं निरुक्तकृतः सिद्ध्यति । तथैव अल्पबुद्धित्वाज्जनानां प्रत्यवघातं गणयित्वा मन्त्रदोषणप्र-
क्रिया जैमिनिकाले प्रचलितेति 'स्वाध्यायवदवचनाद्' इति पूर्वसूत्रेण सिद्ध्यति, यथा ह्यद्यत्वेऽपि यावदयं ङिण्डिमघोषस्ताव-
दहं मन्त्रमिमं भूयो भूयो रटिष्यामीति दृश्यते मन्दबुद्धीनामभिविवेकः । निरुक्तकाले तु नासीत्प्रचलिता प्रक्रियेयम्, तत
एव पूर्वपक्षे नैतदपि संगृहीतं तेनेति शक्यमनुमानुम् । एवमेव 'स्वधिते मै नं हिंसीरित्याह हिंसन्' इत्युक्त्या केशच्छेदनेऽपि
हिंसासंभावना निरुक्तकृतसमये आसीत्, तत एव 'आम्नायवचनादर्हिसा प्रतीयेत' इति समाधानमपि तेन कृतम् । मीमांसायां
तु 'स्वधिते मै नं हिंसीः' इत्यादौ दुरस्यं संबोधनमेव दोषत्वेन पूर्वपक्षीकृतम्, न तु केशच्छेदने हिंसायाः संभावना कृता । एव-
मेव मन्त्राणां नियतानुपूर्वीकत्वम् 'इन्द्राग्नी', 'पितापुत्रौ' इत्यादिलौकिकप्रयोगसाम्येनैव निरुक्तकृता कृतोत्तरम्, जैमिनिना तु
नियतानुपूर्वीकपाठे अदृष्टमपि स्वीकृतम्—इति अदृष्टवादस्य प्रत्यणु प्रचारो मीमांसाकाले सिद्ध्यति, न तु निरुक्तकाले । अन्य-

दृष्यालंभ्यतां सुधीभिस्तत्र तत्र । तदित्थं निरुक्तकृन्मीमांसादर्शनकर्तुर्वहुपूर्वजः स्फुटं सिद्धयति । पाणिनिस्तु उत्तरमीमांसा-
प्रणेतरपि परभव इति 'पाराशर्यशिलालिभ्यां भिच्चुनटसूत्रयोः' इति सूत्रदर्शनाद्बहुवोऽभिप्रयन्ति, स्वयं सामश्रमिमहाशयोऽपि
च उत्तरमीमांसाप्रणेतुः परभवमेव पाणिनिमभ्युपगच्छति, उत्तरमीमांसा चेयं पूर्वमीमांसासमकालिकी परभवा वेति निरुक्तकृतः
पाणिन्यपेक्षया बहुपूर्वजत्वमनयान्तरङ्गपरीक्षया सिद्धयति । किं च पूर्वमीमांसायाम् 'आख्या प्रवचनात्' इति ऐतरेयतैत्तिरीय-
शाकलवाक्कलादिज्ञाः प्रवचनादेव जाता न तु विरचनात्—इति स्वमतं प्रतिपादितम्—तदेवानुसृत्य पाणिनिनापि 'कृते ग्रन्थे'
इत्यधिकारात् पृथक् 'तेन प्रोक्तम्' इति वेदविषयकोऽधिकारः कृत इत्यनुमीयते । भाष्यकृतापि कृतोऽत्र बहुतरो विचार
इति तेनापि मीमांसापरभवत्वमेव पाणिनेः सिद्धयति । ततश्च निरुक्तस्य मीमांसातोऽपि पूर्वभवस्य पाणिनिपूर्वजत्वे न
संदेहलेशः ।

(३) वैदिकी भाषा स्वसूत्रेषु 'छन्दः' पदेन पाणिनिना व्यवहृता, निरुक्तकृता तु 'नेति प्रतिषेधार्थयो भाषायाम्' 'उभय-
मन्वध्यायम्' (अ. १) इत्यादौ अध्यायपदेन सा भाषा व्यवहृता । तदनेन निरुक्तकाले वैदिकी भाषा अध्येतव्यभाषाऽऽसीत्,
न तु च्छन्दःपदं तस्मिन् काले भाषाबोधकं प्रचलितम्, पाणिनिकाले तु च्छन्दोबाहुल्याच्छन्दःपदं वैदिकभाषायां प्रचलितमिति
ततोऽपि बहुपूर्वजत्वं यास्कस्यानुमीयते ।

(४) पाणिनीयपरिभाषाः प्रायेण निरुक्तकृन्न व्यवहरति । तद्वितशब्दो यत्र तेन कचिद्व्यवहृतः, स तद्वितप्रत्ययान्ताभि-
प्रायेण, प्रत्ययाभिप्रायेण तु 'तद्वितप्रत्ययस्थाने उपबन्धशब्दो व्यवहृतः, तथा हि—अध्वर्युशब्दनिर्वचने 'अपि वा अधीयाने
युरुपबन्धः' अध्वरशब्दादध्येतरर्थे युप्रत्यय इत्यर्थे उपबन्धशब्दः । 'सीमतः' इति शब्दव्याख्यायां च 'सीमेत्येतदनर्थकम्, उप-
बन्धमाददीत पञ्चमीकर्मणम्, सीमः—सीमतः—सीमातः—मर्यादातः' इहाप्युपबन्धशब्द एव तद्वितप्रत्ययं बोधयितुमुपात्तः । तथैव
कृत्प्रत्ययं बोधयितुं 'नामकरण' शब्दं स प्रयुङ्क्ते—'कचो गाहतेः, कस इति नामकरणः' 'चीरं चरतेर्घसेवा, ईरो नामकरणः' इत्या-
दिषु बहुत्र दृष्टव्यम् । गिजन्तसन्नन्तयङ्लुगन्तादीन् प्रयोगान् सूचयितुं 'कारित' 'चिकीर्षित' 'चर्करीता'दिपदान्येव तेन व्यवह-
तानि । सर्वत्र प्रत्ययव्यवस्थामपि निरुक्तकृन्न स्वीकरोति, बहुत्र 'अनेकान् धातून्व संयोज्य नामानि निर्वक्ति । नैतत्सर्वं पाणिने-
रुत्तरभवस्योपपद्यत इति पाणिनिपूर्वभवत्वमेव तस्य सम्भाव्यते । यास्तु पाणिनीये दृष्टाः संज्ञास्तेन व्यवहृताः, ता व्याकरणान्तरेऽपि
पाणिनेः पूर्वभवे भवेयुरित्येव सम्भावयितुमुपात्तति । पाणिनिकृतानि निर्वचनानि च प्रायेण निरुक्ते नानुकृतानि । विलक्षणान्येव तु
तत्र निर्वचनानि प्राप्यन्ते । तथा हि—आङ्पूर्वाञ्चरतेर्ण्यता आचार्यशब्दं पाणिनिरन्वाह, निरुक्तकृतु—'आचार्यः—आचारं ग्राहयति,
आचिनोत्यर्थान्, आचिनोति बुद्धिम्' इति निर्वक्ति 'आचारं ग्राहयतीति' वदता आचारशब्देन 'या' धातुं संयोज्य निरुक्तिः प्रदर्शि-
तेति प्रतीयते । तथैव द्युरितिशब्दो दिवुधातोरेव पाणिनीयेऽन्वाख्यायते, निरुक्ते तु 'द्युरित्यहो नामधेयम्—द्योतत इति सत्' इत्येवं
द्युतधातोः स निरुच्यते । एवम् 'अर्थो अर्तः अरणस्थो वा' इति निरुक्तम् । पाणिनीये तु 'अर्थ उपयाच्नायाम्' इति प्रसिद्धो
धातुः । किमन्यत्—पाणिनिः—आस्यदघ्नादिपदानि दघ्नच्प्रत्ययेन साधयति, निरुक्तकृतु दघ्नजिति न प्रत्ययं स्वीकरोति, अपितु
दघधातोर्दघधातोर्वा दघ्नशब्दं निर्वक्तीति महद्वैषम्यम् । तथैव पाणिनीये अस्वीकृता अपि बहवो धातवस्तत्र मन्यन्ते । तथा हि
'मातिघ्न' इति मन्त्रांशं व्याचक्षाणो निरुक्तकृत् 'मास्मानतिदंहीः' मास्मानतिहाय दाः' इत्याह । अतिदंहीः—इति नैतत्पाणिनीये
दृश्यते । अतिहाय दाः—इति च तदर्थकरणं विलक्षणमेव । तात्पर्यार्थः कृत इति सम्भाव्यते । पाणिनीयापेक्षया अर्थभेदा रूपभेदा-
श्चापि धातूनां बहुधा निरुक्ते दृश्यन्ते—यथा 'मृगो मार्ष्टिर्गतिकर्मणः' नहि मार्ष्टिर्गत्यर्थकः पाणिनीये दृष्टः । 'पर्व पुनः पृणातेः' नहि
पृणातिः पाणिनीये पठितः, 'मीमयतिः शब्दकर्मा, शृङ्गं शृणातेः शम्नातेर्वा' शम्नातिः पाणिनीये क ! क वा मीमयतिः ? बहु-
न्येवंविधान्युदाहरणानि शक्यन्ते सुधीभिः पर्यालोचयितुम्, दिङ्मात्रमिदमुदाहृतम् । नैतत्सर्वं पाणिनिपरभवस्य युक्तं प्रतीयत
इति पाणिनेः पूर्वभव एव निरुक्तकारो यास्कः प्रतीयते ।

ता एता यास्कस्य पाणिनिपूर्वभवत्वे दृढतरा युक्तयः । एताः पर्यालोच्येदमेव प्रतीयते—यत् 'परः सन्निकर्षः संहिता' इति
पाणिनिपूर्वभवेऽपि कचिद् व्याकरणे पठितं स्यात्, तदेव निरुक्तकृतोद्धृतम्—तदेव पाणिनिनानूदितम् । भवतु यथाकथंचित् ।
अनिश्चित एवायमर्थः—पाणिनिः पूर्वभवो वा, यास्कः पूर्वभवो वेति त्वस्माकं मतम् । अत्राधिकस्यान्वेषणस्य जागर्यं व्याप्येष्टम् ।

यत्तु कौत्सः पाणिनेः शिष्य इति 'उपसेदिवान् कौत्सः पाणिनिम्' इति भाष्योक्त्या सिद्धयति, कौत्समतं चोद्धरति यास्को
मन्त्राणामनर्थकत्वपूर्वपक्ष इति यास्कस्य पाणिन्यवरजत्वं साधयन्ति, तदप्यतिमन्दम् । कौत्स इति हि गोत्रनाम, एकैकस्मिंश्च
गोत्रे शतशो व्यक्तयः सम्भवन्तीति कः कौत्सः पाणिनेः शिष्यः, को वा यास्केन स्मृत इति निश्चेतुमशक्यमेव । महाराजर्षुका-
लेऽपि कालिदासः 'कौत्सः प्रपेदे वरतन्तुशिष्यः' इति कञ्चित् कौत्सं प्रस्तौति, किं सोऽपि पाणिनेः शिष्योऽस्तु ? यत्र पाणिनि-
वैदिकेषु मन्त्रेषु अर्थपरिचयाय प्रकृतिप्रत्ययादिकं विभजते, तस्य शिष्यो मन्त्राणामर्थाभावमभ्युपगच्छति इति नैतत् सम्भा-
वनास्पदम् ।

यत्तु सत्यव्रतसामश्रमिमहाशयेन 'अपार्णम्' इति निरुक्तदृष्टं पदमुपादाय यास्कस्य पाणिनिपरजत्वे प्रधानोऽयं हेतुरिति
महता हर्षोच्चासेन कूर्तव्योक्तम्—पाणिनिकाले ऋणशब्दे परे बृद्धिर्नैवासीत् प्रचलिता, तत एव तेन तादृशं विधानं न कृतम् ।
निरुक्तकृत्काले 'अपार्णम्' इत्येको बृद्धिवटितः प्रयोगः प्रचलितः, वार्तिककृत्समये तु 'प्राणम्' 'वत्सतराणम्' इत्यादौ बहुत्र बृद्धिः
प्रचलिता, परम् 'अपार्ण'पदं विलुप्तं जातम्—तत एव वार्तिककृता कात्यायनेन 'प्रवत्सतरकम्बलवसनार्णदशानामृणे' इति बहुत्र
बृद्धिरुपसंख्याता, अपात्तु नोपसंख्यातेति च स्वाक्षयस्तेन सम्यग् विवृतः ।

अत्र ब्रूमः—पाणिनिकाले अप्रचलिता एव शब्दाः पाणिनिना नान्वाख्याताः, पश्चात् प्रचलितत्वात् पश्चाद्भवेन कात्यायनेन

त उपसंख्याताः—इति सिद्धान्त एव तावन्नोपपद्यते । तथा हि कुलटाशब्दे कुल + अटा इत्यत्र पररूपं पाणिनिना नान्वाख्यातम्—
वार्तिककृता शकन्धादिषु पररूपमुपसंख्यातम्—परं कुलटाशब्दोऽयं स्वयं पाणिनिना 'कुलटाया वा' इति सूत्रे व्यवहृतः । ततश्च
पाणिनेः पूर्वं कुलटाशब्दो न प्रचलित इति क एतदनुमत्तो वक्तुं शक्नुयात् । 'स्पृहि-गृहि-पति-दधि' इत्यादीन् इका, 'भवतेरः'
इत्यादौ शितपा च पाणिनिधर्तुन् निर्दिशति, 'इकश्चित्पौ धातुनिर्देशे' इति विधानं तु वार्तिक उपलभ्यते इति कथमुक्तः सिद्धान्तः
पदं दध्यात् । पूर्वोक्तेन वार्तिकेनैव साध्यमानो 'दशार्ण' शब्दः पाणिनिकाले देशवाचको नासीदित्यपि कश्चन साहसिक एव
शक्नोति वक्तुम्, दशार्ण-देशस्य महाभारतादौ सुप्रसिद्धत्वात् । 'स्वैरी' 'स्वैरिणी' पदयोर्बुद्धिर्न पाणिनिनान्वाख्याता, वार्तिककृतो-
पसंख्याता, इमे च पदे छान्दोग्योपनिषदि स्फुटं श्रूयते 'न मे स्तेनो जनपदे.....न स्वैरी स्वैरिणी कुतः' इति । तत्किं-
छान्दोग्योपनिषदपि पाणिनिपरम्भा ? एवं प्रेषशब्दः शतपथब्राह्मणे १३।५।२।२३ 'यच्चत् प्रजापतिमिति प्रेषः' इति श्रूयते, स चापि
प्रादूहोदोदीत्यादिवार्तिकेनैव सिद्ध्यति । 'षोडश' शब्दोऽयं 'षष उच्चं दत्तदशधासु' इत्यादिना वार्तिककृतैव साधितः, पाणिनेस्तदर्थं
प्रयत्नो न दृश्यते, परं शब्दोऽयं संहितास्वपि श्रूयते—इति कथमस्य पाणिनेः पश्चात् प्रचलितत्वं वक्तुं शक्यते ? पाणिनिना पृषोद-
रादित्वादेवास्य सिद्धिर्मनसि कृतेति चेत् 'द्वादश' 'अष्टादश' 'त्रयस्त्रिंशत्' शब्दाः पृषोदरादित्वेन नोपेक्षिताः, षोडशशब्द एव
तूपेक्षित इत्यपि वैचित्र्यमेवापत्तति । यत्तु श्रीयुधिष्ठिरप्रभृतय आधुनिकाः 'नैकमुदाहरणं योगारम्भं प्रयोजयति' इति भाष्यमनु-
सृत्य एकैकप्रयोगार्थं पाणिनिना सूत्राणि न प्रणीतानीति समादधति, तदपि न विचारसहम् । एकैकस्योदाहरणस्य साधनार्थमपि
पाणिनेर्बहुसूत्रारम्भदर्शनात् । 'नृ च' इत्यस्यैकमेवोदाहरणम्—'नृणाम्' 'न तिसृचतसृ' इत्यत्राप्युभयोः शब्दयोरेकैकमेवोदाह-
रणम् । 'पचो वः' 'क्षायो मः' इत्यादीनामेकैकान्येवोदाहरणानि । सर्वस्यामप्यष्टाध्याय्यां सर्वतो बृहद्भूतम् 'अचतुरविचतुरे'त्यादि-
सूत्रं तदनुगं दाधतिर्दधर्तीत्यादि महासूत्रं चैकैकान्येवोदाहरणानि सङ्कलय्य संदब्धम् । 'मित्रे चर्षी' इति सूत्रस्य चैकमेवोदाह-
रणम्—विश्वामित्रः । शतशः सूत्राण्येकैकोदाहरणार्थं संदब्धानि दृश्यन्त एवम् । भाष्यकारेण तु यत्र यत्र तद्वाक्यं प्रोक्तम्—तत्र
एकस्योदाहरणस्यार्थं सामान्यो योगो न क्रियते—इति तात्पर्यम् । यथा नामीति सूत्रस्थाने आमीति कृते पूर्वं दीर्घेणुन् न स्या-
दिति प्रस्तुते विचारे 'ह्रस्वनद्याप' इति ह्रस्वग्रहणं व्यर्थं सङ्गत्पूर्वगतिमाश्रयिष्यतीति समाधाने 'नृणाम्' इत्यादौ चारितार्थ्यमा-
शङ्क्य भाष्यकृता तथोक्तम्, एकस्य 'नृणाम्' उदाहरणस्यार्थं सामान्येन ह्रस्वग्रहणं नोचितं भवतीति तदाशयः, एवमन्यत्रान्य-
त्रापि । नत्वेकोदाहरणसाधनाय सूत्रमेव न क्रियते—इति तदभिप्रायः सम्भवति । अत एव तथा सति 'नृनद्याप' इत्येव ब्रूयादिति
भाष्यकृता शेष उक्तः । एतेन स्फुटमिदं जातम्—यदेकस्याप्युदाहरणस्य कृते सूत्रं तु भवति, सामान्यपदग्रहणं न भवतीति
आस्तामप्रकृतम् । किं च केवलवैदिकप्रयोगसाधनाय 'छन्दसि' इति प्रकृत्य यानि सूत्राणि पाणिनिना प्रणीतानि, तेष्वपि कात्या-
यनकृतानि बहून्पुनःसंख्यानानि दृश्यन्ते वार्तिकपाठे च भाष्ये च । तदेतद्भवतां मते कथमुपपद्यताम् ? न हि वैदिकाः शब्दा अपि
पाणिनेः पश्चात्प्रचलिताः, यदर्थं कात्यायनस्य प्रयत्नो दृश्यते । तस्मादनवधानवशादेव पाणिनिना केचन प्रयोगाः परित्यक्ताः,
कात्यायनेन तदर्थं वार्तिकान्यारचितानीत्येव कल्पना सम्यगुपपद्यते । यद्यप्यनल्पमतिर्भगवान् पाणिनिः, यच्च तेन कृतम्, तादृशं
न कोऽपि कर्तुं शक्तः । सर्ववेदशाखासूपयुक्तं लौकिकसर्वप्रयोगबोधकं च कः कर्तुं शक्नुयाद् व्याकरणम् ? तथापि मनुष्यसुलभ-
मनवधानं क्वचिद् भवत्येवेति तत्समाधानार्थं कात्यायनस्य प्रयत्नः । इदन्तु सत्यम्—पाणिनिकाले भाष्यमेवं व्यवस्थिता नासीत्,
त्रिविधा त्रिविधाः प्रयोगा अस्यां भाषायां प्रचलन्ति स्म । तत्र येऽत्यन्तं विरलाः, ते पाणिनिना परित्यक्ताः, ये तु कथंचिदपि
प्राप्तप्रचाराः, ते विकल्पादिना संगृहीताः । यथा कृधातोर्लुप्तपुरुषे 'कुर्मि' इत्यपि वाल्मीकीये रामायणे दृश्यते—तेन 'कुर्मि कुर्वः
कुर्मः' इति त्रितयमप्यासीत् प्रयुज्यमानम्, तत्र 'कुर्मि' इत्येतदतिविरलप्रचारं मत्वा समुपेक्षितं पाणिनिना, 'कुर्वः, कुर्मः' इति तु
संगृहीतम् । एवमेव 'गदां गृह्णे'त्याद्या महाभारतादौ दृश्यमानाः, शम्नात्याद्याश्च निरुक्तादिषु दृश्यमाना अतिविरलप्रचाराः
प्रयोगा उपेक्षिताः, प्रचलितास्तु सूत्रैरन्वाख्याताः । परं प्रचलितेष्वप्येकप्रयोगार्थं सूत्रं न निर्मितमिति न कथमपि सिद्ध्यति ।
ततश्च यान् विरलप्रयोगान् मत्वा पाणिनिरेवेत्येते स्म, मनुष्यसुलभेन अनवधानेन वा विस्मरति स्म, ते कात्यायनेन उपसंख्याता
इत्येव युक्तमभ्युपगन्तुम् । एवं च पाणिनेः पूर्वमपि यास्ककाले 'अपार्णम्' इति प्रचलितं भवेत्—पाणिनिना च विरलप्रयोगतया
अनवधानेन वा त्यक्तं भवेदित्यपि सम्भाव्यत एव । किं च 'अपार्णम्' इति सिद्ध्यर्थं वार्तिककृतोऽपि न दृश्यते प्रयत्नः, वार्तिक-
कृतसमयेऽपि न प्रचलितोऽयं प्रयोगः, यास्ककाले तु प्रचलित इति कल्पनया वार्तिककृतदोषस्यापि यास्कस्यावाचीनत्वमापत्तति,
न चैतदिष्टं कस्यापि । न वा सम्भवति, वार्तिककृता स्वयं 'नाम च धातुजमाह निरुक्ते' इति अत्येव निरुक्तस्योद्धेखात् । तस्माद्-
किञ्चित्कैवैयमपार्णमाधारीकृत्य प्रवृत्ता कल्पना । सन्दिग्धमेव च यास्कपाणिन्योः पौर्वापर्यम् । तत्राध्याधिक्येन यास्कस्यैव पूर्वं
भवत्वं सम्भाव्यत इति प्रत्यपीपदाम ।

पाणिनिदेशकालौ ।

अथास्य पाणिनीयव्याकरणस्य मुख्याचार्याणां पाणिनिकात्यायनपतञ्जलीनां देशकालादिविषयेऽपि किञ्चिद्विचार्यते । एष
गुणाढ्यरचितबृहत्कथामाधारीकृत्य विरचिते कथासरित्सागरे पाणिनेः पाटलिपुत्रेऽध्ययनम्, मन्दबुद्धितयाऽध्ययने साफल्यमना-
साद्य तपोऽर्थं गमनम्, महेश्वरादभिनवव्याकरणावाप्तिः, ततः कात्यायनेन सह शास्त्रार्थः, महेश्वरदुङ्कारेणैन्द्रव्याकरणस्य नाशः,
ततः पाणिनीयस्यैव प्रतिष्ठा—येन्द्रव्याकरणनाशेन मूर्खीभूतस्य कात्यायनस्यापि तपसा महेश्वरप्रसादनम्, तत्प्रसादात्—पाणिनी-
यव्याकरणप्रतिष्ठाकालाभः—इत्यादि वर्णितमस्ति, यत्सर्वत्रैव प्रसिद्धम् । नन्दराजेन च पाणिनेः प्रतिष्ठाकरणमपि तत्र वर्णितम्,
तेन नन्दसमकालिकत्वं पाणिनेः सिद्ध्यति । पाणिनिकात्यायनयोश्च समकालिकत्वं सिद्ध्यति । नन्दराज्यकाले परं महती विप्र-
विप्रसिः, आधुनिका येतिहासिकाः, यीशुतः पूर्वं चतुर्थ्यां शताब्द्यां नन्दराज्यं वदन्ति । पुराणेषु तु—

आरभ्य भवतो जन्म यावन्नन्दाभिषेचनम् ।

एतद्वर्षसहस्रं तु शतं पञ्चदशोत्तरम् ॥

(श्रीभागवते १२ स्कन्धे २ अ. २६ श्लो० । तथैवान्यत्रापि)

इति परीक्षितो जन्मानन्तरम् १११५ वर्षेभ्योऽर्वाङ् नन्दराज्यप्रारम्भः, शतं वर्षाणि च नवानां नन्दानां राज्यमिति लभ्यते । तत्रापि च विप्रतिपत्तिः, पुराणानुशीलिनः कलेः प्रारम्भ एव परीक्षितो महाराजस्य जन्म मन्वते, कलेश्चाद्यत्वे ५०५५ वर्षाणि व्यतीतानीति ततो १११५ वर्षाणां निःसारणे ३९४० वर्षेभ्यः पूर्वं (ईसातः पूर्वं विंशतितम्यां शताब्द्याम्) नन्दराज्यप्रारम्भकालः प्रतीयते, वर्षशतकोत्तरं च (ईसातः पूर्वमूनविंश्यां शताब्द्याम्) नन्दराज्यसमाप्तिकालः । अथ राजतरङ्गिण्यान्तु कलेः ६५३ वर्षेव्यतीतेषु कुरुपाण्डवा अभवन्वित्युक्तम्—‘शतेषु षट्सु सार्द्धेषु व्यधिकेषु च भूतले । कलेर्गतेषु वर्षाणामभवन् कुरुपाण्डवाः, (१-५०) महाभारतयुद्धादनन्तरं च परीक्षितो जन्मेति कलेरष्टम्यां शताब्द्यां परीक्षितो जन्म लभ्यते । तदनन्तरं पूर्वोक्तरीत्या १११५ वर्षानन्तरं नन्दराज्यप्रारम्भ इति कलेरेकोनविंशतितम्यां शताब्द्याम् ईसातः पूर्वं द्वादश्यां शताब्द्यां नन्दराज्यमायाति । केचिच्च पुराणान्तरसंवादात् पूर्वोक्ते श्रीभागवतपद्ये ‘ज्येष्ठं पञ्चशतोत्तरम्’ इति पाठं मन्वानाः परीक्षितजन्मानन्तरं १५०० वर्षेभ्योऽर्वाङ् नन्दराज्यप्रवृत्तिरिति राजतरङ्गिणीरीत्या ईसातः पूर्वं सप्तम्यष्टमी वा शताब्दी नन्दराज्यकाल इति साधयन्ति । सेयं विप्रतिपत्तिरद्याप्यैतिहासिकानां सहललीलाप्राङ्गणभूतैवेति नात्र स्वल्पकाये निबन्धे वयं तत्र पतितुमिच्छामः । पुराणभूमिकायां विषयमिमं विवेचयिष्यामः, एतावदेव तु वक्तव्यमत्रास्माकम्—यत् कथासरित्सागररीत्या नन्दराज्ये पाणिनेः समयः सिद्ध्यति । त्रिमुनिकल्पतरुप्रभृतिष्वपि तदेवानूद्यते । आर्यमञ्जुश्रीमूलकरूपे बौद्धग्रन्थेऽपि पाणिनिना माणवेन सह महापद्मनन्दस्य सौहार्दं वभूवेत्युक्तम् । तेनापि नन्दसमकालिकत्वं पाटलिपुत्रनिवासश्च पाणिनेः सिद्ध्यति । परं कथासरित्सागरमद्यतना ऐतिहासिकानां प्रमाणयन्ति, विनोदमात्रार्थः कथास्तत्र संगृहीता इत्येव ते मन्यन्ते । बौद्धग्रन्थे च योऽयं पाणिनिर्नाम माणव उक्तः, सोऽयमेव व्याकरणरचयिता पाणिनिरन्यो वा ? इति न ततः सिद्ध्यति । माणव इति विशेषणं च विपरीतमिव । न हीदृश आचार्यः केनापि माणवपदेन विशेष्येत, तस्मात् स्वातन्त्र्येणैवात्र विचारधारायाः पाणिनिदेशकालविषये प्रवर्तनीयाः ।

तत्र त्रिकाण्डशेषे कोपे पाणिनिनामसु ‘शालातुरीयः’ इति पठनात्, गणरत्नमहोदधौ च जैनलेखकेन वर्द्धमानेन ‘शाला-तुरो ग्रामः, सोऽभिजोऽस्यास्तीति शालातुरीयस्तत्रभवान् पाणिनिरिति’ तद्विवरणत् शालातुरो ग्रामोऽस्य भगवतः पाणिनेर्जन्मस्थानमित्युरीरकियते । काशिकाव्याख्यायां न्यासग्रन्थेऽपि च ५।१।१ सूत्रव्याख्यायाम् ‘अतः शालातुरीयेण प्राक् ठञश्च इति नोक्तम्’—इत्युक्तम् । तेनापि शालातुरीयत्वं पाणिनेः सिद्ध्यति । गुप्तशिलालेखेषु वलभ्यां प्राप्त एकस्मिन् शिलालेखे (३१० संवत्सरलिखिते) पाणिनीयशास्त्रकृते ‘शालातुरीयतन्त्रम्’ इति प्राप्यत इत्यपि श्रीवासुदेवशरणमहोदयेनोक्तम् । श्यू आन् चु आङ् नामकश्चीनदेशीयः परिभ्रमणशील ईशुखिस्तस्य सप्तम्यां शताब्द्यामिहायातः स्वयं शालातुरग्रामे गतः, तेन स्पष्टमेव तत्रत्यानां जनानां किंवदन्तीमाकर्ण्य शालातुरग्रामः पाणिनेर्जन्मस्थानमिति लिखितम् ।

तदित्थमनेकैः प्रमाणैर्निश्चितं पाणिनेर्जन्मस्थानं शालातुरग्राम इत्येवैतिहासिका मन्यन्ते । अस्य च ग्रामस्य स्थाननिर्देशोऽपि चीनदेशीयेनोक्तेन परिभ्रमणशीलेन कृतः, यद्यं शालातुरग्रामो गान्धारदेशे उज्जाण्ड इति प्रसिद्धात् स्थानात् प्रायेण क्रोशद्वयान्तरे लहुरग्रामसमीपेऽस्तीति । गान्धारदेश इदानीं कन्धार इत्युच्यते—इति बहूनां विश्वासः । उज्जाण्डपुरं चेदानीम्—ओहिन्दुनाम्ना कुभायाः (काबुलनद्याः) सिन्धोश्च सङ्गमस्थानेऽस्ति, तत्रैव पश्चिमोत्तरस्यां दिशि लहुरनामको ग्रामोऽपि तावत्येव दूरे प्रसिद्ध इदानीमपि । तत्समीप एवासीत् शालातुरग्राम इति निर्णीतप्रायम् । तस्मिन् काले गान्धारदेशोत्पन्नः कश्चन बालः शिक्षार्थं पाटलिपुत्रं गच्छेदिति न सम्भाव्यते, तस्मात् तत्रैव ग्रामे स्थिते तत्तुशिलाविश्वविद्यालये पाणिनेः शिक्षा बभूवेत्याधुनिका अनुमिन्वते ।

पञ्चदशेऽंशे ये शब्दाः किञ्चिद्वैषम्येणापि प्रवृत्ताः, तेषामप्यन्वाख्यानं पाणिनीये दृश्यते, यथा ‘उदक् च विपाशः’ ४।२।७४ इति सूत्रेण विपाशो नद्या उत्तरकूले स्थितानां कूपानां वाचकेषु शब्देषु अजप्रत्ययो विधीयते, विपाशो दक्षिणभागे स्थितानां तु वाचकेषु अण् प्रत्ययः । अणोश्च केवलं स्वरे भेदः—सोऽयं सूक्ष्मोऽपि भेदस्तेनान्वाख्यात इति पञ्चदशेषु परिभ्रमणं पाणिनेः स्पष्टं सिद्ध्यति । पाटलिपुत्रे वर्षाचार्यसमीपेऽध्ययनन्तु कार्पनिकमेवाद्यत्वे मन्यते पाणिनिना ग्रन्थो विरचय्य महाराजसन्निधौ प्रेषितः, तेन च पाणिनिर्बहुं सम्मानितः, ग्रन्थस्य प्रचारश्च पारितोषिकप्रदानादिना कृत इति चीनपरिव्राजकेनापि लिखितम् ।

राजशेखरेण काव्यमीमांसायां चोक्तम्—‘श्रूयते च पाटलिपुत्रे शास्त्रकारपरीक्षा,

अत्रोपवर्षवर्षाविह पाणिनिपिङ्गलाविह व्याडिः । वररुचिपतञ्जली इह परीक्षिताः ख्यातिमुपजग्मुः’ इत्यादि । तेन ग्रन्थरचनोत्तरं पाणिनेः पाटलिपुत्रे गमनं सम्भाव्यते, तत्रैव तद्ग्रन्थस्य परीक्षा सम्पन्ना भवेत् । तत एव ‘उद्दालकपुष्पभञ्जिका’ इत्यादि प्राच्यदेशप्रसिद्धक्रीडादिवाचकाः शब्दा अपि पाणिनिनान्वाख्याता दृश्यन्ते । एवंविधानां शब्दानां तत्तद्देशपरिभ्रमणमन्तरेण ज्ञातुमशक्यत्वात् ।

बौद्धग्रन्थे मञ्जुश्रीमूलकरूपे समुद्धृतवामा पाणिनिरयमाचार्य एव चेत्, तदपि सम्भवति । पाटलिपुत्रे परीक्षणानन्तरं

तत्रत्येन महाराजेनास्य सख्यं सम्पन्नं भवेदिति । स्वयं पाणिनिनापि च 'तूदीशालातुरवर्म'..... (४३।९४) इति 'सिन्धुतचशिला-
दिभ्योऽणजौ' (४३।९३) इति च प्रदेशाविमौ स्मृतौ । तदेवं देशनिर्णये प्रायेणैकमत्यमेवैतिहासिकानाम् ।

अथास्य कालविषये तु महती विप्रतिपत्तिः । यीशुसंवत्सरात्प्राक् चतुर्थ्यां पञ्चम्यां वा शताब्द्यां पाणिनेः प्रादुर्भाव इत्याधु-
निका ऐतिहासिका मन्यन्ते । तत्र चैता युक्तीरूपन्यस्यन्ति—

१ भगवतो बुद्धादयमर्वाचीनः, 'कुमारः श्रमणादिभिः' इति सूत्रप्रणयनात् । श्रमणशब्दो हि बौद्धपरिव्राजकेष्वेव प्रसिद्धः ।
तत्रापि च श्रमणादिगणे श्रमणाशब्दः स्त्रीलिङ्गः पठ्यते । स्त्रीणां संन्यासग्रहणमपि बौद्धैरेव परिचालितम् । बुद्धश्चायं भगवान्
यीशुतः प्राक् सप्तम्यां शताब्द्यां जात इति तन्मतप्रचाराद्वर्वाचीनोऽयं पञ्चम्यां चतुर्थ्यां वा शताब्द्यां भवेत् ।

२ 'पञ्चदशतौ वर्गौ वा' (५।१।६०) इत्यस्ति तद्धिते पाणिनीयं सूत्रम् । तेन पञ्चानां वर्गः पञ्चत्, दशानां वर्गः दशत् इति
सिद्ध्यति । विकल्पे च पञ्चकः, दशकः इत्यपि भवति, अयं च पञ्चानां दशानां च वर्गः प्रचारार्थं बौद्धपरिव्राजकेष्वेव प्रचलित
इति बौद्धानां महावग्गग्रन्थे स्पष्टमुल्लेखः, पञ्चत् दशदिति शब्दावपि तत्र निर्दिष्टौ । तेषां साधनायैव पाणिनेः प्रयत्न इति सुतरां
बुद्धाद्वर्वाचीनत्वमस्य सिद्ध्यति ।

३ पाटलिपुत्रनगरनिर्माणं बुद्धदेवस्य जीवितावस्थायामेवाशब्धमिति बौद्धग्रन्थेभ्यः प्रतीयते । तस्य नगरत्वप्राप्तिः, तत्र
राजधानीप्रतिष्ठापनम्, तदुत्तरं पाणिनिर्जातः । तत एव तद्वर्चितस्य ग्रन्थस्य नन्दराजधान्यां पाटलिपुत्रे परीक्षणं सम्भवति, इति
बुद्धदेवाद् द्वित्रशताब्दीपरत्वमेवास्य सम्भाव्यते । तस्मात् पञ्चमी चतुर्थी वा शताब्दी सुयुक्तोऽस्य कालः ।

४ नन्दराज्ये पाणिनीयव्याकरणस्य या परीक्षा उक्ता, बौद्धग्रन्थे च यत् पाणिनेर्नन्दराजेन सख्यमुपवर्णितम्, तदप्येवमुप-
पद्यते । नन्दराजस्य चतुर्थ्यां पञ्चम्यां वा ईशातः प्राक् शताब्द्यामेवैतिहासिकैरवधारणात् ।

५ कीथप्रभृतय आङ्गलास्तु वदन्ति, यद् 'इन्द्रवरुणभवशर्वरुद्रमृडहिमारण्यवयवनमातुलाचार्याणामानुक्' इति सूत्रे
यवनशब्दपाठो दृश्यते । इह यवनशब्देन न माहम्मदाः परिचेतुं शक्यन्ते, यतो ह्येतन्मतप्रवर्तकस्य श्रीमहम्मदमहाभागस्य
जातस्य चतुर्दशेवेयं शताब्दी । पाणिनिस्तु ततो बहुपूर्वज इति । तस्माद् यूनानदेशवास्तव्या एवेह 'यवनशब्देनोपात्ता इति
स्फुटमेव । यूनानदेशीयानां परिचयश्च 'प्रेट अलैग्जण्डर' सिकन्दरस्य भारताक्रमणकालादेव भारतीयैः प्राप्त इति सिकन्दराक्रम-
णाद्वर्गादेव ईशातः पूर्व चतुर्थी शताब्ध्येव पाणिनेः कालो भवितुमर्हति, न ततः प्रागिति ।

ता एता अर्वाचीनत्ववादिनां युक्तयः । प्राचीनत्ववादिनस्तु नैता दृढा मन्यन्ते । एवमुत्तरयन्ति च—

(१) श्रमणशब्दोऽयं न बौद्धोपज्ञम्—शतपथब्राह्मणे १४ काण्डे ७ अध्याये १ ब्राह्मणे २२ कण्डिकायामपि स्पष्टं श्रूयमा-
णत्वात्, तत्र हि सुषुप्त्यवस्थानिरूपणप्रसङ्गे सर्वोपाधिविनिवृत्तिप्रतिपादने (अत्र पिता अपिता भवति, माता अमाता, लोका
अलोकाः, देवा अदेवाः.....श्रमणो अश्रमणः, तापसो अतापसः) इत्यादि श्रूयते । इह परिव्राजकाभप्रायेणैव श्रमणशब्दः
प्रयुक्त इति स्फुटं शाङ्करभाष्यादिषु । संन्यासश्च याज्ञवल्क्यस्य तदुपदेशान्मन्त्रेय्याश्चापीहैव काण्डे (बृहदारण्यकोपनिषत्सु) श्रुत
इति श्रमणपदेन श्रमणापदेन वा न बुद्धदेवाद्वर्वाचीनत्वं शक्यं कल्पयितुम् । किं च बौद्धमतमपीदं न शाक्यसिंहादेव प्रवृत्तम्—
अपि तु बहुप्राचीनम् । 'कथमसतः सजायेत' इत्यादिना उपनिषत्त्वेव बौद्धमतानुवादनिराकरणयोर्दर्शनात् । वाल्मीकीय-
रामायणादावपि स्वयं रामेण बौद्धमतस्योल्लेखकरणात् । बौद्धग्रन्थेष्वपि शाक्यसिंहोऽयमन्तिमो बुद्धः स्मर्यते, ततः पूर्व
प्रादुरभूवन् बहवो बुद्धाः इति स्फुटमेव । ततश्च बौद्धमतप्रचाराद्वर्वाचीनत्वे पाणिनेः सिद्धेऽपि न शाक्यसिंहाद्वर्वाचीनत्वं
कथमपि सिद्ध्यति । एवस्तुतस्तु ब्राह्मणशब्दः श्रमणशब्दश्चेति द्वावपि शब्दौ विज्ञानमूलकावतिप्राचीनौ । ब्रह्मशब्दो हि 'ज्ञान'
पर्यायः, श्रमणशब्दश्च क्रियापर्यायः । तत्र ब्रह्मैवेदं सर्वमिति य आतिष्ठन्ते, ते ब्रह्मैकाग्र्यवादिनो ब्राह्मणाः, क्रियैव (श्रम एव)
सर्वमिदम्, नातोऽन्यद् ब्रह्मास्तीति येऽभ्युपगच्छन्ति, ते श्रमैकाग्र्यवादिनः श्रमणाः । ज्ञानैकाग्र्यवादः श्रमैकाग्र्यवादादप्राधानादेः
कालात् प्रवृत्त इति श्रमणशब्दाधारेण कालनिर्णयोऽयं वैदिकपरिभाषानभिज्ञानामेव शोभते, न तु विवेचकानाम् ।

(२) पञ्चदशदादिशब्दः पञ्चानां दशानां च वर्गं शाक्यसिंहात्पूर्वमपि प्रवृत्ताः स्युः, पूर्वभवां प्रक्रियामेवानुसृत्याधुनिकै-
र्बौद्धैस्तथा वर्गा विरचिताः स्युरित्यपि बहुलं सम्भाव्यते । बहुत्र बौद्धैः प्राक्तनी प्रक्रियानुसृता स्फुटं प्रतीयते । तस्मान्नैदमपि दृढं
प्रमाणम् । यथा च नन्दराज्यादीनां काले विप्रतिपत्तिः, तथा भगवतः शाक्यसिंहापरपर्यायस्य बुद्धदेवस्य कालेऽपि पौराणि-
कानां विप्रतिपत्तिरस्येवेति शाक्यसिंहात्परभवत्वेऽपि पाणिनेरविप्रतिपन्नः कालो न सिद्ध्यत्येव । श्रीदेवसहायत्रिवेदिप्रभृतय
इतिहासविचक्षणाः सर्वामपि आधुनिकानां कालकल्पनां युक्तिभिः खण्डयन्ति, सहस्राधिकवर्षप्राचीनतां च तदभ्युपगतकाला-
पेक्षया तत्तेषां साधयन्तीति कोऽयं यूरोपानुगामिष्वेव दृढतरो विश्वासः ?

(३) यदा कथासरित्सागर इतिहासविषये न प्रमाणं मन्यते, बौद्धग्रन्थोक्तश्च पाणिनिर्माणवः पाणिनेराचार्याद् भिन्न
एवाभ्युपगम्यते, तदा पाटलिपुत्रपरिचयोऽपि पाणिनेर्न सिद्ध्यत्येवेति पाटलिपुत्रनिर्माणकालेन तत्कालावधारणमपि न । इदम् ।
नन्दराज्य इव पाटलिपुत्रनिर्माणेऽपि पौराणिकदृशा महती कालविप्रतिपत्तिरस्येवेति ततोऽपि न कालनिर्णयः सुशकः ।

(४) नन्दराज्ये पाणिनिग्रन्थ-रीषेति राजशेखरादीनां किंवदन्तीमात्रोल्लेखः । नन्दराज्यकालोऽपि च महासन्देशास्पद-
मिसीयमपि युक्तिः शिथिलप्राया ।

(५) यवनपरिचय आर्याणां सिकन्दराक्रमणान्तरमेवेति तु महदुपहासास्पदम् । श्रीकृष्णकालेऽपि कालयवनकृतमथुरा-क्रमणस्मरणात्, महाभारतयुद्धेऽपि च यवनादिसैनिकवर्णनात्, तस्मादतिचिरन्तनोऽयं यवनपरिचयो भारतीयानाम् । एवमर्वाचीनत्वप्रतिपादिका युक्तयः शिथिला एव प्रतीयन्ते ।

इदानीन्तनेषु विवेचकेषु श्रीसत्यव्रतसामश्रमिहाभागः श्रीयुधिष्ठिरमीमांसकश्चातिप्राचीनतावादी । एतौ हि 'ऋष्यन्धक-वृष्णिगुरुभ्रात्र' 'वासुदेवार्जुनाभ्यां पुत्र' 'गवियुधिभ्यां स्थिरः' 'राजेः खश्' (जनमेजयः) इत्यादिसूत्रेषु महाभारतनिर्दिष्टानां व्यक्तीनां कु गणां च नामोल्लेखात् तत्रोद्धृतव्यक्तिनामसाधनप्रयत्नाच्च महाभारतयुद्धपरभवत्वन्तु पाणिनेर्मन्यते, परं किञ्चित्परभवत्वमेव साधय । तत्रापि सामश्रमिमहाशयः—

शतेषु षट्सु सार्द्धेषु अधिकेषु च भूतले ।

कलेर्गतेषु वर्षाणामभवन् कुरुपाण्डवाः । (१-५०)

इति राजतरङ्गिणीवचनमप्रतिहतं प्रमाणं मन्वानः कलेरष्टभ्यां शताब्द्याम्—यीशुख्रिष्टात् प्राक् चतुर्विंश्यां च शताब्द्यां पाणिनेः प्रादुर्भावमभिमन्यते । श्रीयुधिष्ठिरमीमांसकस्तु राजतरङ्गिणीवचनस्य पुराणादौ काप्यननुमोदितत्वान्निर्मूलत्वमेव तस्य मन्वानः कलेः प्रारम्भ एव महाभारतयुद्धमभिमन्यमानः कलेस्तृतीयस्यां शताब्द्याम्, यीशुख्रिष्टाच्च पूर्वमूनत्रिंश्यां शताब्द्यां पाणिनिप्रादुर्भावं मन्यते । सोऽयमवान्तरोऽनयोर्भेदः । प्राचीनत्वसाधने युक्तयोऽपि चानयोर्विभिन्नप्रायाः । तत्र सामश्रमिमहाशयस्यैता युक्तयः, यत्पाणिनिरेव प्रथमो व्याकरणप्रणेता, तेन यत्र यत्रापि व्याकरणनाम स्मर्यते, तेभ्यः सर्वेभ्यो ग्रन्थेभ्योऽयं प्राचीनः, निरुक्तकृतो यास्काद्, अन्येभ्यश्च वेदाङ्गग्रन्थनिर्मातृभ्यः प्राचीनोऽयम्—तस्मादत्यवरजत्वमस्य नैव सम्भवति । प्रधान-भूता चेयं तस्य युक्तिः—यद् व्यासपुत्रस्य शुकस्य वैयासकिरिति नाम श्रीभागवतादौ पठ्यते, न च वैयासकिशब्दः पाणिनीयैः सूत्रैः सिद्ध्यति, वार्तिककृता तु 'सुधातुरकङ्' (४।१।९७) इति पाणिनीये सूत्रे 'व्यासवरुणनिषादचण्डालबिम्बानां चेति वक्तव्यम्' इत्युपसंख्याय, वैयासकिशब्दः साधितः । तेन स्फुटमिदं प्रतीयते—यद्वायसपुत्रस्य शुकस्य यावन्न प्रसिद्धिरभवत्, वैयासकिपदं च न प्राचरहोके, तावदेव समुत्पन्नः पाणिनिः, तत एव तेन वैयासकिशब्दसाधनाय न कृतः प्रयत्नः । वार्तिककृत्काले तु प्रचलितः स शब्द इति तेन प्रयत्नः कृतः । तदित्थं व्यासात् किञ्चित्परभवत्वमेव पाणिनेः—सुप्रसिद्ध्यतीति ।

ता एताः सामश्रमिमहाशयस्य युक्तयोऽपि शिथिलप्राया एव । यतो हि पाणिनेः पूर्वमपि बहूनि व्याकरणान्यासञ्चिति दृढाभिर्युक्तिभिः प्रतिपादितं पुरस्तादस्माभिः । यास्कात्पूर्वभवत्वमपि खण्डितं प्राक् । किं च पाणिनिकाले अप्रचलिता एव शब्दा वाचिककृता अन्वाख्याता इत्यपि पूर्वमेव दृढतरं निराकृतम् । एवमभ्युपगमे तु महती विशृङ्खलास्यात्, अश्वत्थामश्च अश्वत्थामशब्दयोः साधनार्थमपि न दृश्यते पाणिनेः प्रयत्नः, वार्तिककृतैव तु 'स्थानोऽकारः' 'भवार्थं तु लुग् वाच्यः' इति शब्दौ तावन्वाख्यातौ । ततश्च महाभारतयुद्धे सुप्रतिष्ठिताद्विराट्श्वत्थामतोऽपि पूर्वभवत्वं पाणिनेरभ्युपगन्तव्यं स्यादिति भवदभ्युपगतं महाभारतयुद्धाद-र्वाचीनत्वमपि न सिद्ध्येत् । 'गवियुधिभ्यां स्थिरः' इत्यादिसूत्रनिर्माणं च निरालम्बनं भवेत् । पृषोदरादित्वकरूपना तृभयत्रापि समाना । किं च 'बाह्य' 'दैव' 'दैव्यादिशब्दा अपि 'देवाद्यत्रजौ' 'बहिषष्टिलोपो यञ्' इत्यादिभिर्वार्तिकैरेव सिद्ध्यन्ति, अतिप्राचीनाः, श्रुतिषु श्रूयमाणा अपि । तस्मात्प्राक् प्रसिद्धा अपि बहवः शब्दा अनवधानेन अल्पप्रसिद्धा पृषोदरादित्वाभिमानेन वा पाणिनिना त्यक्ताः, वार्तिककृता त्वन्वाख्याता इत्येवानुमानं सम्यग् भवेत् । ततश्च वैयासकिपदाधारेण क्रियमाणा करूपना अतिशिथिला ।

अथ युधिष्ठिरमीमांसकमहाशयस्तु यास्कशौनकपिङ्गलभ्यादिप्रभृतीनां पाणिनिसमकालिकत्वं महत्पारमर्था प्रतिपादयन्, अस्व प्रातिशाख्यकृतः शौनकस्य नैमिषादौ सूतात् पुराणानां श्रोतुश्च शौनकस्यैक्यमभ्युपगच्छन्, तस्य जनमेजयकालिकत्वं च प्रसाधयन् वर्षशतत्रयपरिमितमायुश्च तस्याभिमन्वानः, शौनकसमकालिकत्वादेव पाणिनिमप्येतावत्प्राचीनं साधयति । ता एता अस्यापि महाशयस्य युक्तयः श्रद्धामात्रसारा नैतिहासिकानां प्रमाणपरतन्त्राणां पुरःस्थातुमुत्सहेरन् । यतो ह्यनेके शौनकाः शौनकप्रणीतेभ्य एव ग्रन्थेभ्यः सिद्ध्यन्तीति प्रातिशाख्यप्रकरणे प्रागस्माभिः सुप्रतिपादितम् । किमन्यत्—शौनकप्रणीतायामेव बृहदेवतायाम्—

'काशीवतं सर्वमिति भगवानाह शौनकः' (बृ. दे. ३।१५२) इति शौनकस्य भगवानिति विशेषणं सामश्रमिमहाशयेन निष्कालोचने प्रदर्शितम् । न हि स्वस्यैव विशेषणं भगवानिति कश्चिदनुमत्तो वदेत् । मन्त्रद्रष्टाऽप्यस्ति शौनकः, मण्डलद्रष्टापि, वेदाङ्गप्रातिशाख्यकृदपि, यास्काद्वर्वाचीनो बृहदेवताप्रणेतापि । नैषां सर्वेषामैक्यं कश्चिदपि प्रतिष्ठितशुभीकः संभावयेत् । अस्यापि बहवः शौनका अभ्युपगन्तव्या एव, शौनक इति गोत्रनाम अनेकासु अतिविभिन्नकालासु व्यक्तिसु प्रतिष्ठितम्, तदा पुराणानां श्रोतुः प्रातिशाख्यकर्तुश्च शौनकस्यैक्यप्रकरणमपि करूपनामात्रमेव भवेत् । टीकाकृतो विष्णुमित्रस्य—

शौनको गृहपतिर्वै नैमिषीयैस्तु दीक्षितैः ।

दीक्षासु चोदितः प्राह सत्रे तु द्वादशाहिके ।

इति शास्त्राक्तारोक्षरिपि नैतिहासिकान्धकारकालप्रसूता किंबदन्तीमूलिकैव न प्रमाणकोटिं प्रवेष्टुमीहे । वर्षशतत्रयायुः-प्रकरणमपि च कलियुगप्रारम्भे सर्वप्रामाणिकग्रन्थविराममिति करूपनाचातुरीमेव व्यापयेन्नैतिहासिकं तथ्यम् । यास्कादीनां

समानकालिकत्वमपि न प्रमाणैः सिद्ध्यतीति प्रागेव प्रत्यपीपदाम । 'पाणिनिर्दाचीपुत्र इति भगवता भाष्यकारेणाख्यातः, व्याडिरपि दाचायण इत्युक्तः, तस्माद् व्याडिरयं पाणिनेर्मातुलः' इत्यादिकल्पना अपि बादरायणसंबन्धं स्मारयन्त्यो विनोदायैव प्रभवन्ति न तत्त्वान्वेषगनिष्कर्षाय । गोत्रनाम्नामतिविभिन्नकालेष्वप्यैक्यदर्शनात्, तदाधारेण कालकल्पनायाः कथमपि दृढत्वासम्भवात् । तथैव वायुपुराणादौ पाणिनिगोत्रस्मरणमपि नास्य व्याकरणाचार्यस्य पाणिनेः कालनिर्णयाय समुपयुक्तं भवेत्, गोत्राणामतिविभिन्नकालेष्वनुवृत्तिदर्शनात् । व्याकरणप्रणेता पाणिनिरिति यदि पुराणेषु क्वाप्युक्तः स्यात्, तर्हि निश्चितं शक्यः स्यात्तदीयः कालः । तादृशं तु किमपि मीमांसकमहाशयेन-नोद्धृतमिति सन्देहास्पदमेवाद्यापि पाणिनिसमयः ।

मम त्विदं प्रतिभाति—यत्पाणिनेः कात्यायनस्य च समये चतुष्पञ्चशताब्दीपरिमितेनान्तरालेनावश्यं भाष्यम्, तथैव कात्यायनस्य पतञ्जलेश्चापि समये तावदन्तरालमवश्यमपेक्ष्यते । तत्र सन्ति हेतवः—

१—पाणिनिना 'पुराणप्रोक्तेषु ब्राह्मणकल्पेषु' इति सूत्रे ब्राह्मणानामपि पुराणप्रोक्तत्वं विशेषणं वदता याज्ञवल्क्यदिदृश्य शतपथब्राह्मणस्य नवीनत्वं व्यञ्जितमिव । अन्यथा विशेषणदानवैयर्थ्यप्रसङ्गात् । कात्यायनेन तु तत्र 'याज्ञवल्क्यादिभ्यः प्रतिषेधः, तुल्यकालत्वात्' इति शतपथस्यापि समानकालिकत्वमेव ब्रुवता नवीनत्वं नोररीकृतम् । ततश्च स्पष्टमिदं विज्ञायते—यत् पाणिनेः समयः याज्ञवल्क्यान्नात्यन्तमर्वाक्तनः । तस्मिन् काले याज्ञवल्क्यस्य नवीनत्वप्रसिद्धिरासीदिति । कात्यायनकाले तु सा नवीनत्वप्रसिद्धिस्तिरोहिता, याज्ञवल्क्यस्यापि अन्यब्राह्मणप्रवक्तृणामिव प्राक्तनत्वमेव प्रसिद्धं जातम् । नैतावद् वैषम्यमन्ततः चतुःपञ्चशताब्दीव्यवधानेन विना सिद्ध्यतीति प्रथमो हेतुः । यत्तु युधिष्ठिरमीमांसकमहोदयेन समानकालिकत्वकथनात् कात्यायनस्य याज्ञवल्क्यसम्बन्धित्वं तत्कुलजत्वं वानुमितम्, तदेतदुपहासास्पदमिव । न हि कस्यचित्कुलजः सम्बन्धी वा नवीनं प्राचीनं ख्यापयितुं सन्नद्धो भवेद्यथार्थवादी । एवंविधानुमानेन तु कात्यायनस्यानाप्तत्वं ध्वन्येतेति । तस्मात् कात्यायनकाले याज्ञवल्क्यस्यापि पुराणत्वप्रसिद्धिरेव जाता—इत्येव वक्तव्यं स्यात् । अतश्च व्यवधानाधिक्यमवश्यमुररीकर्तव्यम् ।

२—पाणिनिः संस्कृतभाषां भाषापदेनैव व्यवहरति । तेन तस्य काले संस्कृतभाषैव भाष्यमाणासीत्, भाषान्तरप्रवृत्तिः न बभूव, अल्पीयसी वा बभूव इति स्फुटमनुमीयते । कात्यायनस्तु 'लोकतोऽर्थप्रयुक्ते शब्दप्रयोगे शास्त्रेण धर्मनियमः' इति वदन् भाष्यकाररीत्या 'समानायामर्थावगतौ शब्दैश्चापशब्दैश्च शास्त्रेण धर्मनियमः क्रियते' अर्थात् साधुशब्दैरेव व्यवहारे धर्मो भवति, नासाधुशब्दैर्व्यवहारे इति संस्कृतभाषाया धर्मजनकत्वमात्रेण उत्कर्षं बोधयति । तेन तस्य काले अपभ्रंशशब्दघटिताया भाषाया बाहुल्येन प्रवृत्तिरासीदिति स्फुटीभवति । अथ भाष्यकारस्तु 'सन्त्येकैकस्य शब्दस्य बहवोऽपभ्रंशाः, यथा गोशब्दस्य गाली गोणी गोता गोपोतलिकेत्यादयः' इति वदन् धर्मनियमञ्चापि 'याज्ञे कर्मणि'स नियमः अन्यत्रानियमः' इति यज्ञकर्ममात्रे व्यवस्थापयन् स्वकाले व्यवहारार्थमपभ्रंशभाषाणामेव प्रयोगमभिव्यज्यति । नैतत्सर्वमल्पेन समयेन सम्भवति—इति त्रयाणामेषां सुमहता कालव्यवधानेन अवश्यभाष्यम् ।

३—पाणिनिर्गान्धारदेशासीति ऐतिहासिकानामैकमत्वं प्राक् प्रादर्शयाम । कात्यायनपतञ्जली तु प्राग्देशवासिनौ । तेन पाणिनिकाले गान्धारप्रदेशः, तत्संलग्नः पञ्चनदप्रदेशो वा विद्याकेन्द्रमासीदिति प्रतीयते । विद्याकेन्द्रे एव एतादृशानां ग्रन्थानामुद्भवः सम्भवतीति । कात्यायनपतञ्जलिकाले तु प्राग्देश एव विद्याकेन्द्रतामापेति प्रस्फुटमेव । इयं घटनापि नाह्यकालसाध्या ।

४—पाणिनिसूत्राणामुपरि अनेकानि वार्तिकानि प्रागपि विरचितान्यासन्, तदनन्तरं कात्यायनेन स्वीयो वार्तिकपाठो विरचितः । तथैव वार्तिकस्यापि भाष्यान्तरं प्रथममभूत् तदनु पातञ्जलं भाष्यम्, इति युधिष्ठिरमीमांसकमहोदयाः साधयन्ति । एतत्सर्वं यदि दृढं निश्चितं स्यात्, तर्हि इदमपि कालव्यवधानबाहुल्याय पर्याप्तं भवति प्रमाणम् । किञ्च प्रातिशाख्यानि इयन्ति प्रायेण पाणिनिकात्यायनयोरन्तराल एव विरचितानीत्यस्माभिः साधितपूर्वम्, ततोऽपि कालव्यवधानाधिक्यमेव शक्यमनुमातुम् ।

तदित्यं भाष्यकारः पतञ्जलिरिशुषिष्टतः पूर्वं द्वितीयस्यां शताब्द्यां जातः, कात्यायनस्तृतीयस्यां चतुर्थ्यां वा पाणिनिश्च चतुर्थ्यां पञ्चम्यां वा इत्याधुनिकानामैतिहासिकानां विनिर्णयो न सम्यग् बुद्धादुपारोहति । कस्यचिदपि ग्रन्थस्य एवं विस्तृतव्याख्यानापेक्षा नास्तीयसा कालेन शताब्दीमात्रेण सम्भवतीति विचार्य सहृदयैः । तस्मादस्माकं मते भाष्यकारः पतञ्जलिर्यदि ईशुतः प्राक्तन्यां द्वितीयस्यां शताब्द्यां जातः, तर्हि कात्यायनः प्राक्तन्यां सप्तम्यां शताब्द्याम्, पाणिनिश्चास्ततः प्राक्तन्यां द्वादश्यां शताब्द्यां जातो भवेदिति सम्भावयामः । यदि नन्दराज्यकालः अस्मत्पुराणपर्वाल्लोचनरीत्या हस्तसहस्राब्दीश्रितव्यात्माकनः, तदा नन्दस्य पाणिनेश्च सम्बन्धः प्राक्तनैर्ग्रन्थकारैरुल्लिखितः सत्यतया सिद्ध्यति । यदि तु अर्वाचीनैतिहासिकदृष्ट्या नन्दराज्यमीशुषिष्टतः प्राक् चतुर्थ्यां शताब्द्यामेवेति सत्यम्, तदा नन्दस्य पाणिनेश्च सम्बन्धकथा केवलं कालपरिचयैव, पाणिनेस्तथार्वाचीनत्वासम्भवात् । आस्ताश्चाम, इदमित्यंभावेन कालनिर्णयः कस्यापि सुदुष्करः, यैरपि क्रियते, तैरपि साहसमात्रेणानुष्ठीयते, केवलमेतावदेव वक्तुं शक्यम्, यत्पाणिनिर्भगवान् भाष्यकारादुत्तरतः, सहस्राब्दीपूर्वभवोऽवश्यं स्वीकार्य इति ।

अथ कात्यायनदेशकालौ ।

अथ कात्यायनस्य देशकालविषये तु न स्फुटं किमपि विज्ञायते । ऐतिहासिकैरपि एतद्विषये स्फुटं निश्चेतुं न पारितम् । कात्यायनः, वररुचिः इत्यादीनि नामान्यपि बहुतरदेशकालव्यवहितानामनेकासां व्यक्तीनां सम्भाव्यन्ते—इति सोऽयं देशकालनिर्णये महानन्तरायः । कात्यायनो हि शुक्लयजुःश्रौतसूत्रकार एकः, सोऽतिप्राचीनः सम्भाव्यते । प्रातिशाख्यकर्ताऽपि कश्चित् कात्यायनः, पाणिनेः सूत्रवार्तिककारोऽपि च कात्यायनः, स्वर्गारोहणकाव्यनिर्मातापि च कात्यायन उच्यते । तदत्र कस्य कस्यैक्यं को वा भिन्नः इति जटिलोऽयं प्रश्नः । तथैव वररुचिरपि एकः कौटिल्येन स्वीयेऽर्थशास्त्रे राजनीतेराचार्यत्वेन स्मृतः । एकश्च विक्रमस्य सभाया नवसु रत्नेष्वपि स्मर्यते, वाररुचं काव्यं चापि तत्र तत्रोल्लिख्यते—इति तत्राप्यैक्यं भिन्नत्वं वा सुदृढं वक्तुं सुदुष्करम् । अत्रैतावदेव शक्यते वक्तुम्—यत्कथासरित्सागरे पाणिनिकात्यायनयोः समकालिकत्वं परस्परं त्रिविधः शास्त्रार्थादिकश्च यदुपनिबध्यते, तत्तु प्रायेण कार्त्तिकमेव प्रतीयते । उक्तरीत्या पाणिनिकात्यायनयोर्वहुकालव्यवधानमेवानुमीयते । यच्च कथासरित्सागरे कौशाम्बीनिवासित्वं कात्यायनस्योक्तम्, कौशाम्बी च प्रयागसन्निहितामेव सम्भाव्यन्त्यैतिहासिकाः, तदेतदपि अनुपपन्नमिव । भाष्यकारो हि 'प्रियतद्विता दाक्षिणात्याः, यथा लोके वेदे चेति प्रयोक्तव्ये यथा लौकिकवैदिकेविति प्रयुज्यते' इत्यादिना दाक्षिणात्यत्वेन वार्तिककारमुपहसति । तेनानेन दृढेन प्रमाणेन कात्यायनस्य दाक्षिणात्यत्वं स्फुटीभवति । ततश्च प्रयागप्रान्तवासित्वं न तस्य सम्भवति । यदि तु कौशाम्बी दक्षिणप्रान्त एव कचिद् भवेत्तर्हि सम्भवति कौशाम्बीवासित्वम् । भाष्यकारसमये कुत आरभ्य दक्षिणदेशो गण्यते स्म, इत्यपि निश्चेतुं दुःशकमेव । ततश्चाभिजननिश्चयोऽपि कात्यायनस्य न पूर्णतया विधातुं शक्यः । दाक्षिणात्यः स आसीदित्येतावन्मात्रं भाष्यरीत्या निश्चितं प्रतीयते ।

अथास्य कालविषये यीशुखिष्टतः पूर्वं चतुर्थी शताब्दी तस्य काल इति कैश्चित्प्राश्नात्यैरैतिहासिकैर्निर्णीतम् । दृढं प्रमाणन्तु तत्र न किमप्युपलभ्यते, केचित्तु 'पाण्डोड्यर्ण' इति वार्तिककरणात् पाण्ड्यराज्यपरिचयः कात्यायनस्यासीत्, पाणिनेस्तु तदर्थं प्रयत्नाकरणात् पाण्ड्यराज्यपरिचयस्तस्य नासीदिति सम्भाव्यन्ति । परं सर्वमेतददृढानुमानमात्रम् । पाणिनेः परम्भा एव शब्दाः कात्यायनेनोपसंख्याता इति मूलभूतः सिद्धान्त एव सपरिकरमस्माभिः खण्डितः । पाण्ड्यराज्यस्य स्थापनकालोऽपि चाद्यावधि सम्यङ् न निश्चितः । तस्मात् कालस्य सम्यङ् निश्चयो नास्ति । अस्मन्मते कौटिल्येऽर्थशास्त्रे ये राजनीतेराचार्याः परिगणिताः, तेषु कौटिल्ये वररुचिरयमेव स्यादिति विशेषेण सम्भाव्यते । पाणिनिप्रकरणोक्तरीत्या अस्य कात्यायनापरपर्यायस्य वररुचिः कौटिल्यपूर्वभवत्वसम्भवात् । भाष्यकृतः पतञ्जलेः कात्यायनस्य च काले चतुष्पञ्चशताब्दीव्यवधानेनावश्यं भवितव्यमिति प्रोक्तमेतदस्माभिः । सत्यव्रतसामश्रमिमाहाशयोऽपि चैतदेव साधयति । तत्रेदमपि प्रमाणं तेनोपन्यस्तम्, यद् वार्तिककृता स्त्रीप्रत्ययसिद्धयर्थं सभाशब्दाक्रियमाणे प्रत्यये यदनुबन्धासञ्जनमुपसंख्यातम्, तद् भाष्यकृता 'कथं स्त्री नाम सभासु साध्वी स्यात्' इत्युक्त्वा प्रत्याख्यातम् । तेनेदं शक्यतेऽनुमातुं यत् कात्यायनकाले सभासु स्त्रीणां साधुत्वम्—अर्थाद् वक्तृत्वादिना भागग्रहणं प्रचलितमासीत्, भाष्यकारकाले तु तन्निवृत्तमिति । एवंविधं सामाजिकं परिवर्तनं नास्तेन कालेन सम्भवतीत्यनयोश्चतुष्पञ्चशताब्दीव्यवधानेनावश्यं भाव्यम् । अस्माभिरपि भाषापरिवर्तनविधया तदेतत्साधितमेव । तस्मात् यीशुखिष्टतः षष्ठ्याः सप्तम्या वा शताब्द्या अवोढं न सम्भवति कात्यायनकाल इत्यनुमिनुमः । कथासरित्सागरे तु नन्दराज्यकाले स्थितः पाणिनिसमसामयिक एवायमुक्त इति लिखितपूर्वमेतत् । तस्य चैतिहासिकदृष्ट्या न प्रामाणिकत्वमित्यपि चोल्लिखितपूर्वम् । इदमपि स्मर्तव्यम्—सरूपसूत्रे 'द्रव्याभिधानं व्याडिः' इति व्याडिनाम कात्यायनः स्मरति । तेन व्याडिना पाणिनिसूत्रव्याख्यारूपः संग्रहो निर्मित इति यदि सत्यं तर्हि तस्मात्परभवेनैव कात्यायनेन भवितव्यम् । तस्मात्पाणिनेरस्य च विशेषेण कालव्यवधानमावश्यकमेव ।

पतञ्जलेर्देशकालौ

अथ भाष्यकारस्य पतञ्जलेस्तु कालनिर्णये अस्ति दृढं साधनम् । पाणिनिना हि भगवता भूतार्थे लकारत्रयं विहितम्—लुङ्, लङ्, लिट् चेति । तत्र भूतसामान्ये लुङ्, अनद्यतनभूते लङ्, परोक्षानद्यतने लिङिति सूत्रोक्ता व्यवस्था । तत्रानद्यतने लङिति सूत्रे 'परोक्षे च लोकविज्ञाते प्रयोक्तुर्दर्शनविषये' इति वार्तिककृतोक्तम् । तत्रोदाहरणप्रत्युदाहरणे आह भाष्यकारः—'अरुणद्यवनः साकेतम्, अरुणद्यवनो माध्यमिकाम् । प्रयोक्तुर्दर्शनविषये इति किम्—'जघान कंसं किल वासुदेवः ।' इति । एतद् व्याख्यातवान् कैयटः । 'अननुभूतत्वात् परोक्षोऽपि प्रत्यक्षयोग्यतामात्राश्रयेण दर्शनविषय इति विरोधाभावः' । उद्धृतकृद्भागे-शत्रात्रैवं व्याख्यातवान् 'भाष्ये जघानेति—कंसवधो हि नेदानीन्तनप्रयोक्तुर्दर्शनयोग्योऽपीत्यर्थः । अरुणदित्युदाहरणे तु तुल्यकालः प्रवर्त्तते बोध्यम्' । सर्वस्यास्येदं तात्पर्यम्, यद् या घटना स्वयं न दृष्टा, परं स्वकाल एव जातत्वेन दर्शनयोग्या लोकप्रसिद्धा च, तस्यां बोध्यायां पाणिनिरीत्या अदृष्टत्वेन परोक्षत्वात् लिङेव प्राप्तः, परं तत्र 'लङ्' प्रयोक्तव्य इति वार्तिककृता स्वसम्मतिः प्रदर्शिता । तत्र च पतञ्जलिना भाष्यकृता 'अरुणद्यवनः साकेतम्, अरुणद्यवनो माध्यमिकाम्' इत्युदाहरणद्वयं दत्तम् । तेनेदं स्फुटीभवति—यद्यवनकृतः साकेतावरोधो माध्यमिकावरोधश्च यद्यपि पतञ्जलिना स्वयं न दृष्टः, अथापि पतञ्जलिसमसामयिकत्वाद् दर्शनयोग्यो लोकप्रसिद्धश्चेति तत्र लङ्लकारप्रयोगोदाहरणं तेन दत्तम् । अथायं साकेतावरोधो माध्यमिकावरोधश्च यवनकृतः कदा भूभवेति ऐतिहासिकैः सुस्पष्टमेव निर्णीतम् । ऐतिहासिकदृष्ट्या यीशुखिष्टतः ३२० वर्षेभ्यः पूर्वम् अलक्षेन्द्रस्य (अलेग्जेंडरस्य) आक्रमणम् । तदनन्तरं चन्द्रगुप्तराज्यकाले सिन्धुकसनामा यवनो भारतमाचक्राम । चन्द्रगुप्तेन परा-

जितश्च स्वकन्यां तस्मै दत्त्वा गत इति सुप्रसिद्धा घटना । तस्यैव सिल्यूकसनाम्नोऽयवनस्योत्तराधिकारी 'मीनाण्डर' नामाऽन्यो यवनः पुष्यमित्रराज्यकाले पुनर्भारतमाचक्राम । स स्वयं यद्यपि मथुरापर्यन्तमेवाग्रातः, परं तस्मै नानायकैरयोध्यां विजित्य ततोऽपि पूर्वस्यां दिशि बहुदूरपर्यन्तमाक्रमणं कृतम् । अनन्तरं तेऽपि तत्रावस्थानुमशक्ताः परावृत्ताः । सोऽयं साकेतावरोधः । एतत्सहचारिण्येव च सैन्यपङ्क्तिरेका चित्रकूट (चित्तौड़) प्रान्तेऽपि गता । तत्र च चित्तौड़समीपवर्तिनी माध्यमिका नगर्यपि तथाऽक्रान्तेति साधितमैतिहासिकैः । अस्याक्रमणस्य वृत्तमस्मदीयायां गर्गसंहितायामपि प्राप्यते । तत्र 'मेनन्द्र' इति 'मीनाण्डरस्य' नाम निर्दिष्टम् । संस्कृतीकृत्यैव तन्नाम भारतीयैः परिचितमिति ऐतिहासिका मन्वते । अत एव 'मेनन्द्र' नामनैव खरोष्ट्री-त्याख्यायां लिप्यां तन्मुद्रा अपि मथुराप्रान्ते समुपलब्धाः । ततश्च सुसिद्धमिदं जातं यत् पुष्यमित्रराज्यकाल एव यवनस्य साकेतावरोधकालो माध्यमिकावरोधकालश्च । स एव च भाष्यकारस्य पतञ्जलेरपि समयः । महाभाष्ये 'पुष्यमित्रं याजयामहे' इत्यप्युदाहरणमुपलभ्यते । तेन पुष्यमित्रपुरोहितोऽयमित्यपि बहवोऽभिप्रयन्ति । राजसभा, चन्द्रगुप्तसभा, इत्युदाहरणदर्शनाच्चन्द्रगुप्तपरभवत्वमस्य सिद्धयत्येव । पुष्यमित्रसमयश्चाऽुनिकानामैतिहासिकानां दृष्ट्या यीशुख्रिष्टतः पूर्वा द्वितीया शताब्दी । पौराणिकदृष्ट्या तु यीशुख्रिष्टतः पूर्वं सहस्राब्दीतोऽपि पुरातनः पुष्यमित्र इति सोऽयं मतभेदः सर्वत्रैव जागर्ति, न च लघुनिबन्धेऽस्मिन् स विवाद उपस्थापयितुं शक्य इति प्रागेव न्यवेदयाम । तस्मात् पुष्यमित्रराज्यकालो यः कोऽपि वा भवतु, स एव पतञ्जलः काल इति सुनिर्णीतमेतावन्मात्रम् ।

देशोऽप्यस्य 'गोनर्दः' । स्वयमेव भाष्यकृता स्वमतमभिनिवेशेन तत्र तत्रोपन्यस्यता 'गोनर्दीयस्त्वाह' इत्युक्तम् । यद्यपि केचिन्महाशयाः परमतमेवेदम्, अन्य एव कश्चिद् गोनर्दीय इत्यपि ब्रुवन्ति, परं प्रामाणिकव्याख्याकृतो गोनर्दीयपदेन स्वमतमेवोपन्यस्तमित्येवाभ्युपगच्छन्ति । वयमपि च तत्र तत्र भाष्यकारशैलीं दृष्ट्वा व्याख्याकृतो मतमेवानुसोदामहे । तेन गोनर्दाभिजनो गोनर्दीयो भाष्यकार इति स्फुटीभवति । गोनर्ददेशश्चायं 'गोड़ा' इति प्रसिद्धः प्रान्त इति बहवो मन्यन्ते । पुष्यमित्रस्य यद्यपि प्रधानभूता राजधानी पाटलिपुत्रमासीत्, अथापि अयोध्यायामपि तेनोपराज्यस्थानं स्थापितमित्यप्यैतिहासिका विवृण्वन्ति । ततश्च 'गोड़ा' प्रान्तवासिनः पतञ्जलेस्सम्भवस्योध्यायां वसता पुष्यमित्रेण सम्बन्धः । पुष्यमित्रेण अश्वमेधराजसूयाद्यनुष्ठानं कृतमिति प्राप्तेभ्योऽभिलेखेभ्यो हरिवंशादिभ्यश्चापि प्रसिद्धयति । एवंविधेषु महत्सु यज्ञेषु पतञ्जलिसदृशो महाविद्वान् सम्मिलितो बभूवेति क एतन्नानुमन्येत । अन्ये तु 'गोनर्द' स्थानमुजयिनीप्रान्ते मध्यदेशेऽभ्युपगच्छन्ति । यस्य प्राकृतं नाम गोनर्दमित्यासीत्, व्यापारिणाञ्च तत् केन्द्रस्थानं बभूव । पुष्यमित्रादीनां शुङ्गवंशीयानां च मूलस्थानं 'विदिशा' नगरी । येदानीं ग्वालियरराज्ये 'भिलसा' इत्याख्यायते । तदेवमभिजनस्थानसामीप्यात् पुरातन एव पतञ्जलिपुष्यमित्रयोः सम्बन्ध इति तेषामभिप्रायः । काशिकादिषु व्याकरणग्रन्थेषु तु प्राग्देशेष्वेव गोनर्दस्य गणना कृतेति गोडाप्रान्तमेव गोनर्दपदेन वयमधिकं सम्भावयामः ।

इत्थं दृढैः प्रमाणैर्निश्चितयोः पतञ्जलिदेशकालयोः पुनरपि केचिद्विप्रतिपद्यन्त एव । तत्र सामश्रमिमहाशयो नेदमनुमन्यते, स तु अलवेन्द्राकमगात् प्रागेव बुद्धकालाच्च किञ्चिद्वर्षात् प्रायेण पञ्चमीं शताब्दीं (ई. पू) पतञ्जलिकालं मन्यते । तत्र चेमे हेतवस्तेनोपन्यस्ताः—

१ अभिमन्युराज्यकाले चन्द्राचार्यादिभिर्विलुप्तप्रायस्य महाभाष्यस्य पुस्तकमेकं सुदुर्लभं कश्मीरेष्वानीतं तैरेव च तस्य प्रचारस्तत्र कृत इति राजतरङ्गिण्यामुक्तम्—

चन्द्राचार्यादिभिर्लब्ध्वादेशं तस्मात्तदागमम् ।

परवर्तितं महाभाष्यं स्वं च व्याकरणं कृतम् ॥

राजतरङ्गिणीतरङ्ग १ श्लो० १७६ । हरिणा च वाक्यपदीये कश्चिद् विशेष उक्तः—

पर्वतादागमं लब्ध्वा भाष्यबीजानुसारिभिः ।

स नीतो बहुशास्त्रत्वं चन्द्राचार्यादिभिः पुनः ॥

(वाक्यपदीय-२।४८९)

अभिमन्युराज्यकाले च अस्ति पाश्चात्यानां विप्रतिपत्तिः । विल्फर्डमहाशयः यीशुख्रिष्टतः ४२३ वर्षेभ्यः पूर्वमभिमन्युराज्यकालं मन्यते । बोथलिङ्गमहाशयश्च यीशुतः शताद् वर्षेभ्यः पूर्वम् । प्रिसिपमहोदयः यीशुतः ७३ वर्षेभ्यः पूर्वं तद् राज्यावसानं मन्यते । लासेन-महाशयश्च यीशुतः ४० वर्षेभ्यः पश्चान्मन्यते । तदत्र बोथलिङ्गप्रिसिपमहाशययोर्मतं प्रायेण संवदतीति तत्रैव विश्वसिति सामश्रमिमहाशयः । तथा च यीशुख्रिष्टतः शताद् वर्षेभ्यः पूर्वं दूरात् दक्षिणात्यपर्वतप्रान्तान्महाभाष्यपुस्तकं कश्मीरेषु गतम् । ईदृशस्य च महतो ग्रन्थस्य प्राच्यदेशे विरचितस्य दक्षिणात्येषु पर्वतप्रदेशेषु तस्मिन् काले प्रचारो यदा बाष्पशकट्यादिकं नासीत्किमपि यानसाधनम्, तदनु च तस्य विलोपः, इत्येतदर्थमन्ततः त्रिचतुरशताब्दीसमयोऽवश्यमपेक्ष्यते । तस्मात् यीशुख्रिष्टात् पूर्वं पञ्चम्या शताब्द्या अर्वाक् महाभाष्यकारसमयः कदापि न भवितुमर्हतीति ।

२ 'सङ्कलादिभ्यश्च' (१।२।७५) इति सूत्रे पाणिनिना सांकलनगरस्य सत्ता प्रकटीकृता । तच्चेदं नगरं अलवेन्द्राक्रमणकाले तेन विनाशितमित्यैतिहासिकी प्रसिद्धिः । महाभाष्यकृता च तत्र सूत्रे तद्विनाशविषये किमपि नोक्तम् । यदि हि महाभाष्यात् पूर्वमेव साङ्कलनगरविनाशोऽभविष्यत्, तर्हि ईदृशी प्रत्यक्षा घटना तेनावश्यं तत्र निरदेक्ष्यत-साङ्कलनगरमिदानीं ध्वस्तमिति ।

३ अलक्षेन्द्रेण पञ्चनदप्रदेशे बुद्धकैति प्रसिद्धा युद्धप्रवगा जातिर्विनाशितेत्यपि ख्यापितं यवनदेशीयैरैतिहासिकैः । महाभाष्ये तु 'एकाकिभिः बुद्धकैर्जितमित्युदाहरणं दृश्यते । यदि हि अलक्षेन्द्राक्रमणादनन्तरं महाभाष्यं विरचितमिति मन्येत, तदानुपदमेव पराजिताया विनष्टायाश्च जातेर्विजयशीलत्वं न कदापि तत्र वर्णितं स्यात् । तस्मादलक्षेन्द्राक्रमणात् प्रागेव महाभाष्यस्य निर्माणमिति । ता एताः प्रधानास्तस्य युक्तयः । 'पुण्यमित्रं याजयामहे' 'चन्द्रगुप्तसभा' 'पुण्यमित्रसभा' 'अरुणधवनः साकेतम्' इत्यादीन्युदाहरणानि तु स्वकल्पितान्येवेति सामश्रमिमहाशयो वदति । यथा व्याकरणग्रन्थेषु देवदत्तयज्ञदत्तादीनि कल्पितान्येव नामानि तत्र तत्रोदाह्रियन्ते, तथैव पुण्यमित्रचन्द्रगुप्तादिनामान्यपि तदात्वे कल्पितान्येव महाभाष्यकृतोदाहरणानि । पश्चात्तु तन्नामका राजानोऽपि बभूवुरित्येव कल्पयितुमुचितम् । पुण्यमित्रो हि यीशुतः प्राग् द्वितीयस्यां शताब्द्यां जात इत्यैतिहासिकानां मतम् । ततश्च एकशताब्दीमात्रे समये महाभाष्यसदृशस्य दूरदेशे प्रचारस्तद्विलोपश्चापि नैव सम्भवतीति न युज्यते पुण्यमित्रकाले भाष्यनिर्माणम् । किञ्च महाभाष्ये 'अनुशोणं पाटलिपुत्रम्' इत्युदाहरणं दृश्यते । कुसुमपुरापरपर्यायं पाटलिपुत्रञ्चेदं बुद्धदेवकाले एव वासयितुमुपक्रान्तम्, बुद्धदेवेन 'महदिदं नगरं भविष्यतीत्याशीरपि दत्ता । तच्चेदं प्राक् शोणतीरे निवासितम् तदनु च ततः परिवर्त्य गङ्गातीरे स्थापितमित्येतत्सर्वं बौद्धग्रन्थेभ्यः प्रतीयते । इत्थं च यावच्छोणतीरे आसीत्पाटलिपुत्रं तावदेव महाभाष्यं निर्मितमिति ततोऽपि महाभाष्यस्य अर्वाचीनता न सम्भवतीति ।

ता एता सामश्रमिमहाशयस्य युक्तयः उपदर्शितदृढतरयुक्त्यग्रे नैव स्थातुमुत्सहन्ते । पुण्यमित्रचन्द्रगुप्तयोर्नामनी स्फुटं महाभाष्ये दृश्यते । पुण्यमित्रस्य यागकरणमपि ततः प्रसिद्धयति । यवनकृतः साकेतावरोधो माध्यमिकावरोधश्चापि यदेतिहासेभ्यः प्रमाणीभवति, तदा सर्वमिदं कल्पितमित्युक्तिरुपहासायैव प्रेक्षावताम् । एवमपलापे तु कस्यापि ग्रन्थस्य कालनिर्णयः कदापि न सम्भवति । सर्वत्रैवमुच्छृङ्खलानां कल्पनानां जागरूकत्वसंभवात् । तस्मात् ताः प्रबलतरा युक्तयः । 'संकलादिभ्यश्च' इति सूत्रे भाष्यमेव न दृश्यते, तदा केवलं नगरध्वंसवर्णनायैव भाष्यकारस्तत्सूत्रं व्याचक्षीतेत्येतदप्युपहासास्पदम् । न हि भाष्यमैतिहासिको ग्रन्थः, यत्रैवंविधा घटना अवश्यमुल्लिख्येरन् । बुद्धकजातिविषयेऽपि ऐतिहासिकैरन्यथैव प्रमाणितम् । मालवाः बुद्धकाश्चेति जातिद्वयं पञ्चनदप्रान्ते सुप्रसिद्धमासीत् । तयोश्च सर्वत्र युद्धादिषु साहचर्यमेव बभूव । परमलक्षेन्द्रस्याक्रमणकाले तेन सह युद्धावसरे तयोः साहचर्यं केनचिद्वेतुना न जातम् । ततश्च मालवैः पृथग् युद्धं कृतम्, बुद्धकैश्च पृथक् । ते एते जाती तदा विनष्टे इत्यपि भारतीयैरैतिहासिकैः खण्डितम् । अग्रे तयोर्जात्योर्देशान्तरेषु निवासः स्फुटं सिद्ध्यतीति । बुद्धका एकान्ततस्तदा पराजिता इत्यपि जायसवालमहोदयो नानुमनुते । यद्यपि यूनानदेशीयाः स्वलिखित इतिहासे बुद्धकाणां पराजयं वदन्ति, परमिदमप्यैतिहासिकैरुच्यते यद्युद्धान्ते बुद्धकेभ्यः ससम्मानं सभासु भोज्यादिकं यूनानदेशीयरूपद्वियते स्म । न हि पराजितानामेवंविधः सत्कारः सम्भाव्यते । तस्माद् युद्धे सन्धिरेवासीत्, तत्र च यवनैरैतिहासिकैर्यवनानां जयो भारतीयेश्च बुद्धकाणां जय उद्धोष्यते स्म इत्यनुमीयते । तत्र भारतीयमतमेवानुसृत्य महाभाष्यकृता 'एकाकिभिः बुद्धकैर्जितम्' इत्युदाहृतम् । तादृशेन विश्वविजयिना महावीरेण सन्धिरपि नूनं जय एवेति जितमित्युक्तिर्न विरुद्धा । अत्र 'एकाकिभिः' इति पदं मालवसाहचर्यविरहं व्यञ्जयत् स्फुटमेव अलक्षेन्द्रयुद्धघटनां स्मारयति, तेन अलक्षेन्द्राक्रमणादनन्तरमेव महाभाष्यनिर्माणं सुस्फुटीभवतितराम् । पाटलिपुत्रं चापि विस्तृततमं नगरम्, गङ्गाशोणसङ्गमसन्निधाने निवासितम् अनुशोणमित्यनुगङ्गमिति च उभयथापि ख्यापयितुमद्यापि शक्यते । गङ्गाशोणसङ्गमश्च पूर्व यत्रासीत् ततोऽथ पश्चिमस्यां दिश्यागत इति प्राचीनाभिर्घटनाभिः सिद्ध्यति । तस्मात्तदात्वे अनुशोणमित्युक्तिर्न कथमपि विरुद्धा । अभिमन्युराज्यकाले कर्मरीषु भाष्यपुस्तकगमनमवशिष्यते । परमभिमन्युराज्यकाल एव यदा न निश्चितस्तदा तदाधारेण कथं पतञ्जलेः कालनिर्णयो दृढः स्यात् । यदि लासेनमहोदयस्यैव मतं सम्यक् स्यात्, यीशुख्रिष्टादनन्तरं चाभिमन्युराज्यकालः सिद्धः स्यात् तदा पुण्यमित्रादनन्तरमपि द्वित्रिशताब्दीव्यवधानं सम्भाव्यत एव । किञ्च नैव राजतरङ्गिण्यां न वा हरिणा प्रचारानन्तरं महाभाष्यविलोप उक्तः । पूर्व देशान्तरेषु प्रचारः तदनु विलोप इति कल्पनामात्रमिदम् । इदमपि सम्भाव्यते यत् पूर्व महाभाष्यप्रचारो नैव जातः, कैश्चित्पतञ्जलिशिष्यैः गुरोरधीत्य तत् पुस्तकं देशान्तरेषु नीतं तदेव च कथंचिच्चन्द्राचार्यादिभिः प्राप्तम् । प्रचारस्तु तैरेव पश्चात् कृत इति । अस्यां च कल्पनायां शताब्दीव्यवधानमात्रमपि पर्याप्तं भवति । तस्माद् दृढतरप्रमाणाज्ज्ञेयमानसाधकानि प्रमाणानीमानि दुर्बलान्येवेति पुण्यमित्रराज्यकाल एव पतञ्जलिकाल इति मन्यामहे । स तु कालः कीदृश इति विप्रतिपत्तिर्न शक्यतेऽत्र समाधातुमिति निवेदितपूर्वम् ।

तदेवं व्याकरणप्रधानाचार्याणां पाणिनिकात्यायनपतञ्जलीनां देशकालविषये यथोपलब्धि यथाशक्यं च विवेचितम् । एषां चाचार्याणां 'यथोत्तरं मुनीनां प्रामाण्यम्' इति श्रीभट्टोजिदीक्षितप्रभृतयो वैयाकरणा आहुः । पाणिनिसूत्रविषये यत्र कात्यायनेन काचिद्विप्रतिपत्तिः प्रदर्शिता उपसंस्थानादिकं वा कृतं तत्र कात्यायनस्यैव वचनं ग्राह्यम् । तद्वचनसंस्कृता एव प्रयोगाः साधुत्वेन मन्तव्याः । यत्र च कात्यायनवचनानि खण्डयित्वा भाष्यकारेण कश्चित् प्रयोगः समर्थितः, वार्तिकं वा प्रत्याख्यातं तत्र भाष्यकारवचनमेवानुसृत्य प्रयोगाणां साधुत्वमनुसंधेयमिति तदाशयः । एतेन भाष्यकारस्य प्रामाण्यं सर्वोपरिस्थितमिति सिद्धं भवति । यथा 'न बहुव्रीहौ' इति बहुव्रीहिसमासे सर्वनामसंज्ञाप्रतिषेधं कुर्वतः सूत्रकारस्य मते बहुव्रीह्यवयवानामपि सर्वनामत्वाभावे तत्राकञ्ज भवतीति 'त्वं पिता यस्येत्यादि' विग्रहे स्वार्थिके कप्रत्यये 'त्वत्कपितृकः' इत्येव प्रयोगः साधुत्वाभ्युपगन्तुं युक्तः प्राप्नोति । परं भाष्यकारेण 'गोनदीयस्वाह अकस्वरौ तु कर्तव्यौ प्रत्यङ्गं मुक्तसंशयम्-त्वत्कपितृको मकरितृक इत्येवं भवितव्यम्' इति स्वीकृतम् । तत्र भाष्यकाराभ्युपगता एव प्रयोगाः साधुतया मन्तव्या इत्याधुनिका वैयाकरणा मन्यन्ते । इत्यमेव च 'व्याख्यानतो विरोधप्रतिपत्तिर्न हि सन्देहादलक्षणम्' इति परिभाषयाऽपि सिद्ध्यति । व्याख्या-

तस्यैवानया पूर्वसन्देहनिवारकरूपस्य प्राक्कथस्य बोधनात् । श्रीमन्तो बाधिमथाद्यास्तु 'यद्योत्तरं मुनीनां प्रामाण्यमिति ब्रूवते । पाणिनिरेव भगवान् मुख्यप्रमाणभूत इति तदाशयः । आचार्याणां दृष्ट्या तदेव युक्तम् । स्वयमेव भाष्यकारादयः पाणिनिवचनं सर्वात्मभावेन प्रमाणयन्तीति । आधुनिकवैयाकरणदृष्ट्या तु व्याख्यानरीत्यैव व्याख्येयस्य तात्पर्यप्रतिपत्तिसंभवात् भाष्यरूपं व्याख्यानमेव मुख्यं मन्यते-इत्युभयोः सामञ्जस्यम् । मीमांसादर्शनभाष्यकृता श्रीशबरस्वामिनाऽपि दशमेऽध्याये अष्टमे पादे चतुर्थे सूत्रे प्रसङ्गादिदमुक्तम्- 'सद्वादित्वात् पाणिनेर्वचनं प्रमाणम् असद्वादित्वाद् न कात्यायनस्य' इति । नञ्समासेन नित्येन भक्तिव्यं विकल्पितेन वेति तत्र विचारः । पाणिनेर्विभाषाधिकारकरणात् तद्वीत्या विकल्पः सिद्ध्यति, वार्तिककारेण तु 'वा वचनानर्थक्यं च स्वभावसिद्धत्वात्' इति विभाषाधिकारखण्डनं कृतम् । तद्वीत्या नञ्समासो नित्यः सिद्ध्यतीति पाणिनिवचनमनुसृत्य विकल्पित एव समासो मन्तव्य इति शबरस्वामिनोऽभिप्रायः । अस्ति विकल्प इति विकल्पाऽभ्युपगमात् पाणिनिः सद्वादिति तेन व्यापितः, नास्ति विकल्प इति कथनाच्च कात्यायनस्यासद्वादित्वमुक्तम् । वस्तुतस्तु कात्यायनस्य तत्रायमभिप्रायः, समासविकल्पो न विधिसापेक्षः, अपि तु स्वभावसिद्धः । एकार्थीभावो व्यपेक्षा चेति द्विविधापि शब्दस्य वृत्तिर्वस्तुरिच्छाधीना । यो हि व्यपेक्षया प्रयोक्तुमिच्छति स राज्ञः पुरुष इति पृथक्पदघटितं वाक्यमेव प्रयुङ्क्ते, यश्चेकार्थीभावेन प्रयोक्तुमिच्छति स राजपुरुष इत्येकपदतां प्राप्य प्रयुङ्क्ते इति व्यर्थं तत्र सद्वादित्वासद्वादित्वकल्पना । स्पष्टीकृतमिदं तत्रैव दृष्टीकायां भट्टपादैः ।

इदं तु वार्तिकानां भाष्यस्य च पर्यालोचनया बहुत्र प्रतीयत एव-यत् वार्तिककारः सूत्रकृतः पाणिनेर्न्यूनताप्रदर्शनमेवाभिलष्य वार्तिकरूपव्याख्याकरणे प्रवृत्तः । महाभाष्यकारस्य तु पाणिनेर्गौरवरक्षार्थमेव दृश्यते प्रवृत्तिः । अत एव 'प्रमाणभूत आचार्यो दर्भपवित्रपाणिः शुचाद्यवकाशे प्राङ्मुख उपविश्य महता प्रयत्नेन सूत्राणि प्रणयति स्म, तत्राशक्यं वर्णनाभ्यनर्थकेन भवितुं किं पुनरियता सूत्रेण' (अ. १ पा. १ सू. १ भा. ३) इत्यादिकमनेकत्र तेनोद्घुष्टम् । अत एव कथासरित्सागरे पाणिनिकात्यायनयोर्विद्वेषपूर्वकं परस्परशास्त्रार्थकिञ्चिदन्वयि प्रवृत्ता । यद्यपि श्रीवासुदेवशरणप्रभृतयः वार्तिककारस्य न्यूनता-प्रदर्शनबुद्ध्या विद्वेषबुद्ध्या वा प्रवृत्तिरिति श्रुत्वा विमनायन्ते, अनुकूलबुद्धयैव व्याख्यातरूपाण्येव वार्तिकानि तेन विरचितानीति ते मन्यन्ते । परं किं कुर्मो वयं यदा भाष्यकार एव तथा ध्वनयति, तदाऽभ्युपगन्तव्यमेवेदं भवति । तथाहि-प्रत्याहाराद्विके 'अ इ उण्' सूत्र एव 'अकारस्य विवृतोपदेश आकारग्रहणार्थः' इति वार्तिकं विवृण्वता भाष्यकृता स्पष्टमुक्तम्- 'आहो-पुरुषिकामात्रं तु भवानाह संवृतस्योपदिश्यमानस्य विवृतोपदेशश्चोद्यते इति, वयं तु ब्रूमः, विवृतस्योपदिश्यमानस्य प्रयोजनमन्वाख्यायत इति' । अत्र आहोपुरुषिकेति पदं स्फुटमेव वार्तिककृतोऽहंकारपूर्विकां प्रवृत्तिमन्वाचष्टे । तथैव 'अल्लक्' सूत्रभाष्यान्तेऽपि 'स एष सूत्रभेदेन लकारोपदेशः प्लुत्याद्यर्थः सन् प्रत्याख्यायते सैषा महतो वंशस्तन्वावल्लङ्घानुकृष्यते' । एवं परिहासः स्फुटमेव कात्यायनस्य न्यूनताविष्करणरूपां प्रवृत्तिमभिव्यनक्ति । किमन्यत्, सर्वमपि भाष्यं पर्यालोच्यतामाधिस्येन न्यूनताप्रदर्शनरूपाणां वार्तिकानां निराकरणमेव भाष्यकृता कृतम् । सूत्राक्षरेरेव वार्तिकार्थलाभाय च प्रयतितम् । अत्यल्पानि वार्तिककृतः उपसंख्यानानि तेन स्वीकृतानि ।

महाभाष्यं चेदं वार्तिकानामेव व्याख्यानमिति शक्यते ब्रूवितुम्, वार्तिकमेवावलम्ब्य भाष्यस्य सर्वत्र प्रवृत्तिदर्शनात् । स्वातन्त्र्येण सूत्राणि तु क्वचिदेव व्याख्यातानि । येषु सूत्रेषु वार्तिकानि न दृश्यन्ते तत्र भाष्यमपि प्रायेण न दृश्यत एव । इदमपि वैलक्षण्यं व्याकरणेऽनुसन्धेयम्-यद्यन्यत्र मीमांसा-वेदान्त-न्याय-योग दर्शन-प्रभृतिषु भाष्यस्य व्याख्यानभूतं वार्तिकम् इह तु वार्तिकव्याख्यानरूपं भाष्यमिति । अस्यापि इदमेव तात्पर्यं प्रतीयते यत् सूत्रेषु उक्तानुक्तदुरुक्तचिन्ता कात्यायनस्याभोष्टाऽभूत् । तत एव तेन स्वीयस्य ग्रन्थस्य वार्तिकमिति नाम कृतम् । 'उक्तानुक्तदुरुक्तानां चिन्ता यत्र प्रवर्तते । तं ग्रन्थं वार्तिकं प्राहुर्वार्तिकज्ञा मनीषिणः'-इतिवार्तिकलक्षणात् । इदं चाप्यतिदुष्करमापतितं यत् कात्यायनकृतः स्वतन्त्रो वार्तिकपाठः इदानीं नोपलभ्यते । भाष्यमेव तु दृष्ट्वा कैश्चिद्वार्तिकपाठः सज्जीकृतः । परं नायं पाठः सर्वथाऽसन्दिग्धो गदितुं शक्यते, यतो हि स्ववाक्यमपि यत्र व्याख्यायते तद् भाष्यं भवतीति भाष्यलक्षणं वदन्त्यभियुक्ताः । 'सूत्रार्थो वर्णयते यत्र वाक्यैः सूत्रानुसारिभिः । स्वपदानि च वर्णयन्ते भाष्यं भाष्यविदो विदुः' । दृश्यते च महाभाष्ये बहुत्र तथैव यन् महाभाष्यकृत् पूर्वं संप्राहकवाक्यमुक्त्वा ततस्तद्विवरणं वितनुते इति । तेन कुत्र महाभाष्यस्यैव तत्संप्राहकं वाक्यं कुत्र वा वार्तिककृतस्तथा वार्तिकमित्यसंदिग्धं दुःशका निर्णयः । 'वक्तव्यं न वक्तव्यम्' इत्यादिभाष्यसैस्या कथंचिन्निर्णयः सम्पाद्यते, परन्तु तथापि बहुत्र विप्रतिपत्तिर्न निवर्तत एव ।

स्ववाक्यव्याख्याकरणरूपभाष्यपरिपाठ्या बह्वी विप्रतिपत्तिः प्रवृत्ता । यथा 'अथ शब्दानुशासनम्' इति यन्नाष्यकारस्य आदिमं वाक्यं तत्सूत्रमेवेति केचिन्महाशया मन्यन्ते । साधयन्ति च तदेव महत्यारभक्या । वयं तु तेषां भ्रान्तिमेव मन्महे यतो हि भाष्यकारः स्वयम् 'बुद्धिरादैच्' सूत्रे बुद्धिपदं मङ्गलार्थमाह । 'अनुवाद्यमनुक्त्वा हि न विधेयमुदीरयेत्' इति नियममनुसृत्य पूर्वमुद्देश्यकथनं तदनु विधेयकथनमित्यस्याचार्यस्य शैली । यथा 'इको यणचि, अकः सवर्णे दीर्घः' इत्यादि । तथैव सज्ञासूत्रेष्वपि 'अदेह् गुणः' इत्यादिषु पूर्वमुद्देश्यकथनं तदनु विधेयकथनमित्येव रीतिर्दृश्यते । तथैव च रीत्या संज्ञा-संज्ञिभावो निर्णेतव्य इति भाष्यकृता सिद्धान्तितम् । तत्रैवं शङ्का 'कथं बुद्धिरादैच्' इति अत्र पूर्वं विधेयनिर्देशः कथमिति प्रश्नस्याशयः । तत्रोत्तरयति भाष्यकृत्- 'एतदेकमाचार्यस्य मङ्गलार्थं सूच्यताम्, माङ्गलिक आचार्यो महतः शास्त्रौवस्य मङ्गलार्थं बुद्धिशब्दमादितः प्रयुङ्क्ते । 'मङ्गलादीनि हि शास्त्राणि प्रथमं वीरपुरुषाणि च भवन्ति आयुष्मत्पुरुषाणि च अण्वेतारश्च बुद्धिपुङ्गा यथा स्युरिति । एतस्य भाष्यस्य तुक्तानां यापि 'अथ शब्दानुशासनम्' इति वाक्यस्य सूत्रवत्साधकानि प्रमाणान्युपगम्यन्ते तान्मसिदुर्बलानि । प्रहस्यते

च शिक्षाः आदिसूत्रत्वेन 'वृद्धिरादैच्' इत्येव परम्परया पठन्ति । तदेतदपि मुख्यं प्रमाणं मन्तव्यम् । तथैव 'सिद्धे शब्दार्थसम्बन्धे' इति वार्तिके सिद्धशब्दोऽपि मङ्गलरूपतया भाष्यकृता व्याख्यातः । तस्मात् 'रक्षोहागमलध्वसन्देहाः प्रयोजनम्' इत्येतदादिमं वार्तिकं ये मन्यन्ते तेऽपि आन्ता एव प्रतीयन्ते । किञ्च 'वृद्धिरादैच्' इति वृद्धिपदेन सूत्रकृतो मङ्गलम् 'सिद्धे शब्दार्थसम्बन्धे' इति सिद्धशब्देन च वार्तिककृतो मङ्गलम् इति व्याचक्षाणः पतञ्जलिः स्वयं महाभाष्यस्यारम्भे मङ्गलं न कुर्यादिति नैतदुपपद्यते । तस्मात् 'अथ शब्दानुशासनम्' इत्यथशब्देन तेन मङ्गलं कृतम्, इत्येव सम्यगाभाति । व्याख्यातं च प्रधानव्याख्यात्रा कैयटेन 'भाष्यकारो विवरणकारत्वाद् व्याकरणस्य साक्षात् प्रयोजनमाह 'अथ शब्दानुशासनमि'ति । प्रयोजनप्रयोजनानि तु रक्षोहादीति पश्चाद् वच्यन्ते' इति । एतेनोभयमपि भाष्यकारवाक्यमिति कैयटमतं स्फुटीभवति । यादृशी च भाष्यकारस्य शैली, यद् वार्तिकमुल्लिख्य तदनु तद्वाक्यानुवादेन 'कर्तव्यः' 'वक्तव्यम्' इत्यादि वदति, तथा 'रक्षोहागमलध्वसन्देहा' इत्यत्र न दृश्यते इत्येतदपि तस्य वार्तिकत्वाभावे बीजम् । यत्तु-मीमांसकविरुद्धभाजा श्रीयुधिष्ठिरमहाशयेन, संस्कृत-व्याकरणेतिहासे प्रोक्तम्-आदिशब्दो भाष्यकारस्य न सर्वादिबोधकः, अपि तु किञ्चित् परतोऽपि विद्यमाने मध्यगोऽप्यादिशब्दः प्रयुज्यते । एवमेवान्यशब्दः मध्यगशब्दश्चापि तस्य व्यभिचारी । तत्र निदर्शनं च 'भूवादयो धातवः' इति सूत्रे 'भूवादीनां वकारोऽयं मङ्गलार्थः प्रयुज्यते' इति वार्तिकं तद्भाष्यं च । 'भूवादयः' इति सूत्रं हि नाद्यं नान्तिमं न वा मध्यगम्, प्रथमाध्यायस्य तृतीयपादादौ वर्तमानत्वात् । तत्रापि च वशब्दः मङ्गलार्थत्वेनोक्तः तत्समर्थनञ्च 'मङ्गलादीनि मङ्गलमध्यानि मङ्गलान्तानि शास्त्राणि प्रथन्ते' इत्यादिरीत्यैव कृतम् । तस्मात् तस्यादित्वं मध्यगत्वं वा भाष्यकारेणाभ्युपगतम् । तेनैव सिद्धमिदं यदादिशब्दो मध्यगशब्दो वा सर्वादिभूते सर्वमध्यगो वा प्रयुज्येतेति नैष नियमः । ततश्च 'अथ शब्दानुशासनमि'त्यस्य सूत्रत्वाभ्युपगमेऽपि 'वृद्धिरादैच्' इति वृद्धिशब्दस्य मङ्गलार्थता न विरुद्ध्यते । 'रक्षोहागमे'त्यस्य वार्तिकत्वेऽपि च 'सिद्धे शब्दार्थसम्बन्धे' इति सिद्धशब्दस्यापि मङ्गलार्थता युज्यते एव । तदिदमितिहासमीमांसकस्य वचनं बालानामप्युपहासाय भवेत् । 'सति हि परस्मिन् यस्मात् पूर्वो नास्ति स आदिः, सति च पूर्वस्मिन् यस्मात् परो नास्ति सोऽन्त्यः' इति स्वयमेव भाष्यकृता आद्यन्तयोर्लक्षणं कृतम् । तच्च स्वकीयं लक्षणं स्वयमेव स न मन्यते-इत्यहो तस्यासता समर्थिता । 'भूवादयः' इत्यत्र यद् वशब्दस्य मङ्गलार्थत्वमुक्तम्, तस्य तु धातुपाठमङ्गलार्थत्वं प्रतीयते । सर्वो हि धातुपाठो 'भूवादयो धातवः' इति सूत्रेण संगृहीतः, ततश्च संग्राहके सूत्रे कृतं मङ्गलं धातुपाठस्यैव मङ्गलं संपृच्छमिति तदभिप्रायः । सम्भवेच्च मध्यगशब्दस्य व्यभिचारित्वमपि, आद्यन्तौ विहाय सर्वेऽपि मध्यगा वक्तुं शक्यन्ते । आद्यन्तशब्दौ तु व्यवहारे शास्त्रे च नियतौ न व्यतिक्रममर्हतः । 'वृद्धिरादैजि'ति सूत्रे हि 'एतदेकमाचार्यस्य मङ्गलार्थं मृष्यताम्, माङ्गलिक आचार्यो महतः शास्त्रौघस्य मङ्गलार्थं वृद्धिशब्दमादितः प्रयुङ्क्ते' इति स्पष्टमादिशब्दो भाष्यकृतोपात्तः । नैवं 'भूवादयो धातवः' इति सूत्रे आदिशब्दोपादानं दृश्यते । एवमेव सिद्धशब्दविषयेऽपि 'महतः शास्त्रौघस्य मङ्गलार्थं सिद्धशब्दमादितः प्रयुङ्क्ते' इत्यादिशब्दप्रयोगो दृश्यते । तस्मात् 'वृद्धिरादैजि'त्यतः प्राक् सूत्रकल्पना 'सिद्धे शब्दार्थसम्बन्धे' इत्यतः प्राग् वार्तिककल्पना च न कथमपि प्रामाणिकी भवितुमर्हति । यैरन्त्यकृद्भिस्तथोल्लिखितं तद्भ्रमात्प्रमादाद्वैत्येव मन्तव्यं स्यात् । भाष्यकृतस्तुलनायां तेषां प्रामाण्याभावात् । अद्यावधि सर्वेषु पुस्तकेषु व्यवहियमाणेषु अध्यायाद्यङ्केषु प्राथम्यमेव 'वृद्धिरादैच्' सूत्रस्य दृश्यत इति 'अथ शब्दानुशासनमि'त्यस्य सूत्रत्वकल्पना सर्वप्रामाणिकविरुद्धेत्यास्तां तावत् । तस्माद् भाष्यकृतः किं स्वकीयं वाक्यं किं वा वार्तिककृतो वार्तिकम् इति निर्णयो दुःशक एवापतितः । भाष्यकारशैलीमेवावधानेन परीच्य कथंचित् निर्णीयत एवाऽभियुक्तैः । सिद्धान्तकौमुद्यादिषु तु बहुत्र वार्तिकानि स्वरूपान्तरतामिव प्रापितानि दृश्यन्ते । केवलमर्थसम्बन्ध एव तत्रानुसृतः । भवतु नाम, वार्तिकपाठस्य प्रामाणिकस्थोद्धारोऽन्वेषकाणां कर्तव्येषु मुख्यतया तिष्ठतीति अवश्यमवधेयम् ।

इदं तु असंदिग्धमेव, यद्यत्वे पाणिनीयस्य व्याकरणस्य यादृशी प्रतिष्ठा दृश्यते, यथा च शास्त्रेषु व्याकरणस्य मुख्यं स्थानं गण्यते, सोऽयं सर्वोऽपि कात्यायनस्य, भाष्यकृतः पतञ्जलेश्च प्रभावः । महाभाष्यं न केवलं व्याकरणनिबन्धः, अपि तु सर्वाण्यपि ज्ञातव्यानि विषयजातानि स्थाने स्थानेऽत्र सपरिकरं विवेचितानि । लौकिका व्यवहाराः, प्राक्तना इतिहासाः, आवश्यकता धर्माः, दर्शनानां सिद्धान्ताः, गूढतमानि विज्ञानानि चेति सर्वमेतन्महाभाष्ये कृतपरिश्रमैस्सम्यक् परिचेतुं शक्यते । एवंविधया विवेचनयैव संस्कृतस्य व्याकरणशास्त्रमिथर्ती प्रतिष्ठां गतम् । न च पतञ्जलेरिव सरलगम्भीरा प्राञ्जलतमा भाषाऽपि कस्याप्यन्यस्य ग्रन्थकृतो भारये विधिना निवेशिता । तस्मान्महाभाष्यमिदमलौकिकं वस्तु संस्कृतवाङ्मयमन्दिरस्य सुवर्णकलशायमानमित्यत्र न सन्देहः । आश्चर्यं त्विदं यद्यः समयो भाष्यकारस्य निर्णीयते स आधुनिकस्य भौतिकविज्ञानस्य न तादृशः प्रचारसमयः शक्यते निर्धारयितुम् । भारतीयं वैदिकं विज्ञानं तदात्वे विलुप्तप्रायमेव सम्भाव्यते, तथापि विज्ञानस्यापि गूढतमाः सिद्धान्ता महाभाष्ये तत्र तत्र प्राप्यन्ते । यथा 'स्थानेऽन्तरतमः' इति सूत्रे 'अचेतनेष्वपि-लोष्टः क्षितौ बाहुवेगं गत्वा नैव तिर्यग् गच्छति, नोर्ध्वमारोहति, पृथिवीविकारः पृथिवीमेव गच्छत्यान्तर्यतः । तथा या पुता आन्तरिक्षः सूक्ष्मा आपस्तासां विकारो धूमः, स धूम आकाशे निवाते नैव तिर्यग् गच्छति, नावांगवरोहति, अब्धिकारोऽप एव गच्छत्यान्तर्यतः । तथा ज्योतिषो विकारोऽचिराकाशदेशे निवाते सुप्रज्वलितं नैव तिर्यग् गच्छति, नावांगवरोहति, ज्योतिषो विकारो ज्योतिरेव गच्छत्यान्तर्यतः इति । इह हि सजातीयकर्षणसिद्धान्तः स्पष्टतया कियन्निर्दिष्ट इति वैज्ञानिका विद्वांस एवात्र प्रमाणम् । यमाकर्षणसिद्धान्तं न्यूटनमहाशयेनाविष्कृतं पाश्चात्या मन्यन्ते, स भारते यीशुख्रिस्तोऽपि पूर्वं विस्पष्टं प्रचलित आसीदिति नाक्यं गौरवं भारतस्य । अनन्तरं सिद्धान्तोऽयम्—

'आकृष्टिशक्तिश्च मही तथा यत् स्वस्थं गुरु स्वाभिमुखं स्वशक्त्या ।

आकृष्यते तत्पततीव भाति समं समन्तात् क पतत्वियं खे । (सिद्धान्तशिरोमणौ)

इत्यादिना भास्कराचार्यप्रभृतिभिः स्वशब्दैरेव स्पष्टीकृत इत्यन्यदेतत् ।

एवमन्यत्रापि तत्र तत्र द्रष्टव्यम् । शब्दविज्ञानन्तु पदे पदे महाभाष्ये जागत्येव । अनेकत्र तु भाष्यकृता निरूपितं विज्ञानं व्याख्याकृद्भिरपि न बुद्धम् । तेन च भाष्यकारस्याशय एव तैर्गते पातितः । तत्र निदर्शनं 'स्त्रियाम्' इत्यधिकार-सूत्रस्थं भाष्यम्—

संस्कृतभाषायामचेतनबोधका खट्वा-वृक्षादिशब्दा अपि तत्तल्लिङ्गभाजोऽभ्युपगम्यन्ते । तत्र वैज्ञानिकहेतुमुपदर्शयन् महाभाष्यकारो भगवान् पतञ्जलिः—

संस्त्यानप्रसवौ लिङ्गमास्थेयौ स्वकृतान्ततः ।

संस्त्याने स्त्यायतेर्द्धट् स्त्री सूतेः सप् प्रसवे पुमान् ॥

इति वार्तिकं व्याचक्षाण आह 'अधिकरणसाधना लोके स्त्री, स्त्यायत्यस्यां गर्भ इति, कर्तृसाधनश्च पुमान् सूते पुमानिति । इह पुनरुभयं भावसाधनम्—संस्त्यानं स्त्री प्रवृत्तिश्च पुमान्, कस्य पुनः संस्त्यानं स्त्री प्रवृत्तिर्वा पुमान् । गुणानाम् । केषाम्, शब्द-स्पर्श-रूप-रस-गन्धानाम् । सर्वाश्च पुनः मूर्त्य एवमात्मिकाः संस्त्यानप्रसवगुणाः शब्दस्पर्शरूपरसगन्धवत्यः । यत्रालपीयांसो गुणास्तत्रावरतस्त्रयः शब्दः स्पर्शो रूपमिति, रसगन्धौ न सर्वत्र । प्रवृत्तिः खल्वपि नित्या, न हीह काचिदपि स्वस्मिन्नात्मनि सुहूर्तमप्यवतिष्ठते, वर्द्धते वा यावदनेन वर्द्धितव्यम्, अपार्थेन वा युज्यते, तच्चोभयं सर्वत्र, यद्युभयं सर्वत्र, कृतो व्यवस्था, विव-क्षातः । संस्त्यानविवक्षायां स्त्री, प्रसवविवक्षायां पुमान्, उभयविवक्षायां नपुंसकम्' इति । अस्याभिप्रायः स्फुट एव—यत् सर्वत्र यज्ञप्रक्रियाविधया आदानप्रदाने प्रवर्तते । सर्वमपि पदार्थजातं दृश्यमानं न कदाप्येकरूपम्, परिवर्तमानमेव त्विदं सर्वमुप-लभ्यते । परिवर्तमानमपि च नैकान्ततः सत्तां जहाति । तदिदं सर्वं यज्ञकृतम् । स्त्रीयानां भावानामन्यत्रार्पणम्, अन्यतश्च भावा-नामादानमितीयमादानप्रदानप्रक्रिया यज्ञः । यथा प्रदीपः प्रकाशं सर्वत्रार्पयति, तैलावयवांश्चाजलमादत्ते, मलं बलं च सर्वत्र प्रयोजयति । तथैव वृक्षा अपि मूलाजलमाददते, प्रसूनफलादिकं च ददति वायवादिष्वपि च स्वप्रभावमर्पयन्ति । इष्टका-प्रस्त-रादिष्वत्यन्तजठेष्वपि प्रक्रियेयं सर्वत्र प्रवर्तते । तत् एव नवस्य पुराणत्वं सर्वत्रैव जायते इति विभाव्यम् । सोऽयमादान-प्रदानापरपर्यायोऽन्नान्नादभावः । तत्रादानविवक्षायां स्त्रीलिङ्गशब्दस्तत्र प्रवर्तते, प्रदानविवक्षायां पुंलिङ्गशब्दः, तादस्थविव-क्षया तु नपुंसकलिङ्गशब्द इति । परं कैयटमहाभागो यज्ञप्रक्रियामिमां मनभिलक्ष्यैव शब्दस्पर्शादिरूपेण स्वकृतमपि भाष्य-कृतो विवरणं गौणं मत्वा गुणशब्दस्य सांख्यप्रसिद्धं सत्त्वाद्यर्थमुपगम्य तदुपचयापचयौ च काल्पनिकौ मत्वा सर्वा वैज्ञानिक-प्रक्रियां तिरोदधाति । नागेशभट्टाद्याश्च तदेवानुरन्ति । विज्ञानप्रक्रियाया देशे विलोप एवात्रापराध्यतीति न प्रस्मर्तव्यम् । एव-मेव 'उच्चैरुदात्तः' इति सूत्रेऽपि शब्दोत्पत्तिप्रक्रिया या वैज्ञानिकी महाभाष्यकृतोक्ता, सा व्याख्याकृद्भिरन्यथैव नीता । उच्चैस्त्वं नीचैस्त्वं चेदमव्यवस्थितम्, यदेव एकस्य कृते उच्चैस्तदेवापरस्य कृते नीचैर्भवतीत्याशङ्क्य गात्रायामदारुण्यादिना क्रियमाणा-मपि व्यवस्थामनवस्थितां निरूप्य 'सिद्धन्तु समानप्रक्रमवचनात्, सिद्धमेतत्, कथम्—समाने प्रक्रम इति वक्तव्यम् । कः पुनः प्रक्रमः, उरः कण्ठः शिरः इति' इत्येवं मुख्यं समाधानमुक्तम् । वर्णानां हि द्विविधानि स्थानानि पाणिनीयशिखादौ दर्शितानि, सवनस्थानानि, आस्यान्तर्गतस्थानानि च । बुद्धयर्थान् समर्थ्यात्मना प्रेरितेन मनसाऽभिहतः कायाग्निर्यदा शारीरं मारुतं प्रेरयति, तदा स वायुः उरसि, कण्ठे, शिरसि वा मनोऽभिप्रायानुकूलमेव कचित्प्रक्रमं करोति, तान्येतानि त्रीणि सवनस्थानानि शिखायामारम्भ एव स्पष्टीकृतानि—

मरुतस्तूरसि चरन् मन्द्रं जनयति स्वरम् ।

प्रातः सवनयोगं तं छन्दो गायत्रमाश्रितम् ॥ ७ ॥

कण्ठे माध्यन्दिनयुगं मध्यमं त्रैष्टुभानुगम् ।

तारं तार्तीयसवनं शीर्षण्यं जागतानुगम् ॥ ८ ॥

एवं त्रिषु प्रक्रमेषु क्रमेण मन्द्रमध्यमताराः स्वरा भवन्तीति प्रतिपाद्य अनन्तरम्—

'सोदीर्णो मूर्धन्यमिहतो वक्त्रमापद्य मारुतः । वर्णान् जनयते'

इति आस्यस्थानेषु वर्गोत्पत्तिरुक्ता । उरसि कण्ठे शिरसि वा कण्ठशिरसि प्रायानुसारेण केन्द्रं प्रकल्प्य पुनर्वायुस्तस्मात्केन्द्रादुत्थाय मूर्धपर्यन्तं गच्छति, ततश्चाभिघातमासाद्य मुखे प्राप्तस्तत्स्थानसम्बन्धेन वर्णान् जनयतीति स्फुटोऽभिप्रायः । आस्यगतस्थानेष्वपि 'अथौ स्थानानि वर्णानाम्' इत्यादिना उरःकण्ठशिरसि स्थानानि शिञ्जायामुक्तानि, तान्येतानि सवनस्थानेभ्यः पृथग्भूतानि, अत्रैव हि कण्ठाग्रीचैस्तनो भाग 'उर' इत्युक्तः, वृन्तानां मूर्धा च शिर इति । तत्र ह्य, ह्य, इत्यादिषु हकारस्य उरःस्थानमुक्तम्—केवलस्य तु हकारस्य कण्ठयत्वमित्यादि सर्वं तन्नालोच्यम् । सवनस्थानानां च स्पष्टीकरणमग्रेऽपि शिञ्जायाम्—

प्रातः पठेन्नित्यमुरःस्थितेन स्वरेण शार्ङ्गतरुतांस्मेन ।

मध्यन्दिने कण्ठगतेन चैव चक्राह्वसंकूजितसभिभेन ॥

तारं तु विद्यात् सवनं कृत्वा शिरोमत्तं ह्य सदा प्रयोज्यम् ।

मयूरहंसान्यभृतस्वराणां तुल्येन नावेन स्मिःस्थितेन ॥

प्रत्यात्ममनुभवसिद्धं चेदम्—स्वसामर्थ्यानुसारं कदाचित्कश्चिदुच्चैर्वदति, कदाचिन्नीचैः, कदाचिच्च समेन स्वरेण इति । सोऽयं भेदः सवनस्थानकृत एव । तान्येतानि सवनस्थानान्येव प्रक्रमशब्देनोक्त्वा भाष्यकारेण उच्चैस्त्वनीचैस्त्वयोरव्यवस्थायाः समाधानं कृतम्, यद्यथाविधो यस्योपक्रमः, तत्र यदुच्चैस्तदुदात्तमिति विज्ञातव्यम्—कामं तदन्यापेक्षया नीचैर्मन्त्रतु, न तेनास्माकं प्रयोजनमिति । परं कैयटमहाशयः सवनस्थानानामास्यस्थानानां च भेदमविचार्यैव भाष्ये स्पष्टमुक्तम् 'उरः कण्ठः शिरः' इति स्थानत्रयमष्टानामपि स्थानानामुपलक्षणं मत्वा तत्र च प्रत्येकं स्थानेषु कावपनिकमनुभवविरुद्धं विन्दुत्रयमुररीचकारेत्येकदेशितात्रापराध्यति । एवं महाभाष्यस्य गूढा आशया व्याख्याकृतां कृपया अन्यथैव नीता इति निदर्शनमात्रमिदम्, सम्यगालोचने बहुत्रैवं प्रतीयेत ।

इदं तूपकारभारं महामान्यस्य कैयटमहाभागस्य नैव विस्मर्तव्यम्—यद् बहुत्र महाभाष्यं तद्व्याख्ययैवाद्यास्माद्विशैर्बुध्यते, यदि नाभविष्यत् कैयटकृतं व्याख्यानम्, तर्हि दुरवबोधमेव महाभाष्यं बहुत्राभविष्यदिति । यद्यप्यन्या अपि व्याख्या महाभाष्यस्य बह्वयः सन्तीति श्रीयुधिष्ठिरमीमांसकमहाशयेन संस्कृतव्याकरणशास्त्रस्येतिहासे स्फुटीकृतम्, हरिवद्वं सेतुन्तु कैयटः स्वयमालम्बनत्वेन स्मरति तथापि ता अनुपलब्धा अप्रचलिता वा, प्रसिद्धं प्रामाणिकं व्याख्यानन्तु कैयटस्यैव भाष्यप्रदीपाख्यमेव । हरिवैज्ञानिकमूर्धन्य इत्यत्र न संदेहः, तदीयाद्वाक्यपदीयग्रन्थात्तथावगतेः, तन्त्रशास्त्रेष्वपि च तन्मतस्य मान्यताप्रसिद्धेः, परं तद्व्याख्यायाः किरांश्चिदेवांशो जर्मनपुस्तकालये प्राप्योऽस्ति । ततश्च तत्प्रतिलिपिः पञ्चापविश्वविद्यालयेनापि आनाय्य स्वकीये पुस्तकालये रक्षिता ततः कैश्चिद्द्विद्वद्भिरपि प्रतिलिपिः कृता । प्रचारस्तु तस्या अद्यावधि नास्ति । स्वल्पपरिमाणैव च सा लब्धा इति भाष्यार्थावबोधकृते कैयट एवाद्यावधि शरणम् । अस्य च कालः दशमी एकादशी वा शताब्दी ऐतिहासिकैर्मन्यते ।

कैयटकृतस्य भाष्यप्रदीपस्यापि कतिचिद्व्याख्यानानि सन्ति, परं तेषु प्रसिद्धो नागेशकृतो 'भाष्यप्रदीपोद्घोतः' विवरणापरनामा । तस्यापि च व्याख्या छायानाम्नी श्रोवैद्यनाथपायगुण्डनिर्मिता सुप्रसिद्धा । सा विस्तृतेति छात्राणां तत्रोत्साहात्पतामभिलक्ष्य श्रीजयकृष्णदासगुप्तमहोदयेन व्याकरण—न्याय—वेदान्ताचार्य—श्रीरुद्रधरक्षामहोदयं प्रोत्साह्य 'तत्त्वालोक' नाम्नी अभिनवा व्याख्या निर्मापिता । अयमपि तत्त्वालोकः प्रथमाह्निके सुविस्तृतः, तत्र भाष्यस्य प्रदीपस्यापि च प्रतीकान्युपादाय विशेषेण विवरणं कृतम् । द्वितीयाह्निकात्तु क्रमेण संक्षेपः । तृतीयादौ च सोऽयं संक्षेपः औचित्यमेव प्राप्तः, यादृशः कालेऽस्मिन्नपेक्ष्यते । क्षामहोदयेन पाण्डित्यपूर्णं विवरणं कृतमित्यत्र न संशयः, परं तस्य प्रथम एवायं ग्रन्थविरचनसम्पादनाऽध्यवसाय इति क्वचित् क्वचित् त्रुटिः प्रतीयते । शोधनेऽपि क्वचिद्वनवधानं लक्ष्यते । तथापि पुस्तकस्योपयोगिताया अग्रे तदेतत्सर्वमगण्यम्, वारान्तरे च मुद्गणे जुतीनामासां निराकरणं सम्भाव्यत एव । अनेनाभिनवेन तत्त्वालोकेन सम्यगुपकृताः स्युर्विद्वांसरञ्जात्राश्चेत्यहं सम्भावये । धन्यवादैश्च तत्त्वालोकनिर्मातारं पण्डितमहाशयं संस्कृतरत्नभाण्डागारस्य परिपूर्णसंनिवृद्धये च वंशपरम्पराऽनुक्रमेण सततं बद्धपरिकरं चौखम्बा—बनारस—काशी—हरिदासाद्यनेकसुप्रसिद्धग्रन्थमालाप्रकाशकश्रेष्ठिप्रवरगोलोकवासि श्रीहरिदासगुप्ताम्भजश्रीजयकृष्णदासगुप्तमहाशयं च सादरमभिनन्दयामि ।

निवेदनम्

अयि सुरसरस्वतीप्रेयांसः श्रेयांसो विद्वांसोऽन्तेवासिनश्च ?

विदितमेवैतत्तत्रभवतां भवतां यद्दृश्यमाने नामरूपात्मके जगति शब्दमन्तराऽर्थस्य व्यवहारप्रयोजकं ज्ञानमपि नोदेति ।
उक्तञ्च—‘न सोऽस्ति प्रत्ययो लोके यः शब्दानुगमादृते । अनुविद्धमिव ज्ञानं सर्वं शब्देन भासते ॥’ इति । तत्रापि
शब्दान्तरजनकत्वात् , लौकिकालौकिकसकलविषयप्रतिपादकत्वाच्च संस्कृतशब्दस्य महत्त्वं आर्चनैरर्वाचीनैश्च सर्वैर्विद्वद्भिर्नुमन्यत
एवेति नाप्रकाशितं केषामपि शिक्षितानाम् ।

यदा कस्यापि शब्दराशेः सौविध्येन ज्ञानं व्याकरणमन्तरा न भवति, तदा—‘सप्तद्वीपा वसुमती, त्रयो लोकाः,
चत्वारो वेदाः साङ्गाः सरहस्या बहुधा भिन्नाः—एकशतमध्वर्युशाखाः, सहस्रवर्त्मा सामवेदः, एकविंशतिधा बा-
ह्वृच्यं नवधाऽथर्वणो वेदः, वाकोवाक्यम् , इतिहासः, पुराणं, वंद्यकमित्येतावान् शब्दस्य प्रयोगविषयः’ इति, ‘बृह-
स्पतिरिन्द्राय दिव्यं वर्षसहस्रं प्रतिपदोक्तानां शब्दानां शब्दपारायणं प्रोवाच, नान्तं जगामे’ति च महाभाष्येण यस्य
संस्कृतशब्दराशेर्महाप्रयोगविषयत्वमपरिमितत्वञ्च प्रत्यपादि, तस्य सौविध्येन ज्ञानं व्याकरणमन्तरा न सम्भवतीति किमु वक्तव्यम् ।

यद्यप्यस्य संस्कृतशब्दराशेरनायासेन ज्ञानाय नवविधं व्याकरणमस्ति—‘ऐन्द्रं चान्द्रं काशकृत्स्नं कौमारं शाकटाय-
नम् । सारस्वतं चापिशलं शाकलं पाणिनीयकम् ॥’ इति श्रीतत्त्वनिघावुक्तेः, ‘सोऽयं नवव्याकरणार्थवेत्ता’ इति श्रीवाल्मी-
कीयरामायणे उक्तेश्च । तथापि लौकिकालौकिकसकलशब्दव्युत्पादकत्वात्, समुपनिबद्धत्वात्, संक्षिप्तत्वाच्च पाणिनीयमेव
व्याकरणन्तेषु प्रधानमिति नाननुमतं केषामपि सदसद्विवेचकानाममरवाणीप्रणयिनाम् । उक्तञ्च—‘काणादं पाणिनीयञ्च
सर्वशास्त्रोपकारकम् ।’ इति ।

यद्यपि पाणिनीयव्याकरणेऽपि बहवो ग्रन्था विराजन्ते, तथापि तेषु पाणिनिमुनिनिर्मिताया अष्टाध्याय्यास्तद्विवरणस्य पत-
ञ्जलिमुनिप्रणीतस्य महाभाष्यस्य च प्राधान्येन न संशेरेते केऽपि समालोचनपरायणाः सचेतसो विद्वांसः ।

यद्यपि महाभाष्यस्याप्यनेकाष्टीकाः समुपलभ्यन्ते, तथापि तासु कैयटोपाध्यायविरचितः प्रदीपो नागेशभट्टप्रणीतोद्द्योतेन
कियद्विद्योतत इत्यत्र तत्प्रचार एव प्रमाणम् । किन्तु तयोरपि कचिद्विवरणीयानामप्यशानामविवरणात्, कचिच्च काठिन्यात्
कोमलमतीश्रुतान्, अतीक्ष्णबुद्धीरध्यापकांश्चाध्ययनाध्यापनयोः क्लेशमनुभवतोऽवलोकमानेन दयार्द्रहृदयेन निजप्रधानसम्पाद-
केन मद्वत्सलेन प० श्रीरामचन्द्र भा व्याकरणाचार्यमहोदयेन प्रेरितैः काशीस्थचौखम्बासंस्कृतपुस्तकालयाध्यक्षैः संस्कृतभाषो-
पनिबद्धानामप्रचलितानामपि पुस्तकानाम्प्रकाशनेन संस्कृतानुरागिणां परमुपकारं कुर्वानैर्गोलोकवासि-श्रेष्ठिप्रवर-श्रीहरिदासगुप्ता-
त्मजैः श्रीजयकृष्णदासगुप्तमहोदयैः महाभाष्य-प्रदीपोद्द्योतानां टीकां निर्मातुं निवेदितेन मया छाया-विमला-शब्दकौस्तु-
भादि समीक्ष्य प्रणीतं प्रथमाह्निकस्य तत्त्वालोकं वीक्ष्य संक्षेपणाय वाराणसेयवैयाकरणकेशरिभिराशुहीतेन तथा निर्मितं द्वितीया-
द्याह्निकानां तम्पश्यद्भिर्विद्वद्भिर्नाथ्यचकितैर्भूयेतेत्याशासे ।

यदा संस्कृतव्याकरणानुरागिणः संस्करणमिदं समापयिष्यन्, तदा प्रस्तुतसंस्करणादपि सुन्दरं संस्करणान्तरं तेषाम्पुर-
स्तादुपास्थास्यदिति सुदृढो मे विश्वासः ।

यथाऽवधानं संशोधितेऽप्यत्र संस्करणे मनुजसुलभेन भ्रमेण जाताऽशुद्धिरवलोक्येत चेत्तर्हि तदपनोदनभारोऽपि विद्वद्भिरेव
वहनीय इति सानुनयमभ्यर्थये ।

परमपूज्यपादाः कवितार्किकचक्रवर्त्तिमहानुभावप्रभृतयोऽत्र संस्करणौ निजसम्मतिं प्रकाशयान्दृढव्रतैः तेभ्यो भूमिका-
लेखकेभ्यो विश्वविख्यातवैदुष्येभ्यो महामहोपाध्यायमहोदयेभ्यश्च धन्यवादसन्ततिं सप्रणति वितरन्, तत्त्वालोकविषये—

न कश्चिदपि वञ्चितो जगति दोषलेशैर्विधिर्विधेरपि नरैः कृते किमकलङ्कविष्येषणा ।
गुणैककलनादराः परिहरन्ति दोषान् परं प्रकाशनपराः खलाः प्रकटयन्ति तानुत्सुकाः ॥

इति निवेदनमेव पर्याप्तं मन्ये ।

सम्मतिपत्रम्

कवितार्किकचक्रवर्ती पण्डितश्रीमहादेवशास्त्री पाण्डेयः

[काशीहिन्दूविश्वविद्यालयीयसंस्कृतमहाविद्यालयाध्यक्षः]

श्रीरुद्रचरणाशर्मणा विनिर्मिता, कविदत्तिसरलस्य कविचिन्ताकुटिलस्यात एवात्मानं नागराजकृतिं सत्या-
पयतो नैयाकरणपुरीणैरनवरतं सश्रद्धं समुपास्यमानस्य महाभाष्यस्य व्याख्या तत्त्वालोकनाम्ना समवतीर्णा मया
न्यभाषि । यत्र-भाष्यस्य, प्रदीपस्य, उद्द्योतस्य च निगूढमैदम्पर्यं सम्यक् पर्यालोचितं, पूर्वं कृतं व्याख्यानञ्च
स्थाने स्थाने चिन्तितम् । विभूष्यवैदुष्यसमलङ्कृतैषा गभीरतरं व्याकरणान्तर्गतं प्रविचिन्नामवश्यं चमत्करिष्यति,
अध्यापयतामपि साहाय्य कौतूहलञ्च संवर्द्धयिष्यति, परीक्षार्थिनाञ्च श्रेयसे जागरिष्यतीति विद्वद्भिराद्रियमाणां,
सम्भाव्यमानाञ्चाधिकारिभिरेनां भूयो भूयः प्रशस्ते ।

पण्डितश्रीसभापतिशर्मापाध्यायः एम. एल. सी. पदविभूषितः

काशिक-विरलासंस्कृतमहाविद्यालयाध्यक्षः

[उत्तरप्रदेश-विधानपरिषदः सदस्यः]

श्रीजयकृष्णदासहरिदासगुप्तकाशीसंस्कृतसीरिजग्रन्थमालायामैषमः (२०११ वैक्रमे) प्रकाशितं प्रदीपो-
द्द्योतगम्भीर-टीकोपेतं नवमाह्निकपर्यन्तं पातञ्जलमहाभाष्यं तत्रत्यगूढार्थप्रदर्शनप्रयत्नपरायाः नूतनायास्तत्त्वालोक-
व्याख्यायाः सहयोगेन विदुषां छात्राणाञ्च सन्तोषं जनयेदिति मन्यते ।

पण्डितश्रीगणपतिशास्त्री मोकाटे

[भूतपूर्व-काशिकराजकीयसंस्कृतकालेजप्रधानाध्यापकः]

भाष्यप्रदीपोद्द्योतेषु व्याख्यानभूतस्तत्त्वालोक आपाततो मया सकलोऽवलोकितः । तत्रार्थ विशेषः-
अवतरणमुखेन तत्तत्पदानामर्थभिलापनेन च पङ्क्तितापनं समीचीनमिति छात्राणां कृते दुरूहोऽप्यर्थो भटिति
हृदयङ्गमो भविष्यतीति । अपरश्च विशेषः-तत्रेति तदिति तेनेति तच्छब्दार्थप्रदर्शनेन तत्त्वालोक इति नामापि
सार्थकमभूदिति, अतो विशेषतो व्याख्याकारमभिनन्दयाम्यहमिति ।

पण्डितश्रीगोपालशास्त्री नेने

[भूतपूर्व-काशिकराजकीयसंस्कृतकालेजाध्यापकः]

इदं खलु पतञ्जलिप्रणीतव्याकरणमहाभाष्यस्य नवीनं संस्करणं नवमाह्निकान्तमापाततो दृष्टिपथमागतम् ।
अस्मिन् संस्करणे कथं कृतप्रदीपं महाभाष्यव्याख्यानभूतन्तद्विवरणं श्रीमन्नागोजीमहकृतोद्द्योताभिष्वञ्च सन्निवेश्य
यत्र तत्र महाभाष्यप्रदीपोद्द्योतग्रन्थान् तदसाधारणव्याख्यानात्मकेन तत्त्वालोकेन सनाथीकृत्यास्य संस्करणस्य
सर्वाङ्गीणसौन्दर्यमापादितं श्रीमता नवीनविदुषा भोपाख्येन सुगृहीतनामधेयेन रुद्रधरेणेति । एतन्मुद्रणं नवीन-
सुन्दरसीसकाक्षरैश्चिह्नकगर्गलेषु प्रवीणाक्षरयोजकद्वाराऽनुरूपाकारं सुमहता प्रयत्नेन सम्पाद्य मुद्रणयन्त्रालयाध्यक्षैः
श्रीजयकृष्णदासमहोदयैरुपतरेण मूलेन विद्यार्थिजनसुलभतामासादितमिति मन्येऽहमनेन नवीनेन संस्करणेन
महागुपकारः संस्कृतविदुषां संस्कृतच्छात्राणाञ्च भवेदिति ।

श्रीमत्पतञ्जलिमुनिविरचितं महाभाष्यम्

प्रदीपोद्घोततत्त्वालोकैर्विभूषितम्

प्रथमाध्याये प्रथमपादे प्रथममाहिकम् ।

प्रदीपः—

सर्वाकारं निराकारं विश्वाध्यक्षमतीन्द्रियम् ।
सदसद्रूपतातीतमदृश्यं माययावृतैः ॥ १ ॥
ज्ञानलोचनसंलक्ष्यं नारायणमजं विशुम् ।
प्रणम्य परमात्मानं सर्वविद्याविधायिनम् ॥ २ ॥
पुरुषाः प्रतिपद्यन्ते देवत्वं यदनुग्रहात् ।
सरस्वतीं च तां नत्वा सर्वविद्याधिदेवताम् ॥ ३ ॥
पदवाक्यप्रमाणानां पारं यातस्य भीमतः ।
गुरोर्महेश्वरस्यापि कृत्वा चरणवन्दनम् ॥ ४ ॥
महाभाष्यार्णवावारपार्णीणं विवृतिप्लवम् ।
यथागमं विधास्येऽहं कैयटो जैयटात्मजः ॥ ५ ॥

भाष्याब्धिः क्वातिगम्भीरः काहं मन्दमतिस्ततः ।
छात्राणामुपहास्यत्वं यास्यामि पिशुनात्मनाम् ॥ ६ ॥
तथापि हरिबद्धेन सारेण ग्रन्थसेतुना ।
क्रममाणः शनैः पारं तस्य प्राप्तास्मि पञ्चवत् ॥ ७ ॥

उद्घोतः—

नत्वा साम्बशिवं देवीं वागधिष्ठानिकां गुरुन् ।
पाणिन्यादिमुनीन् वन्द्यान् पितरौ च सतीशिवौ ॥ १ ॥

नागेशभट्टो नागेशभाषितार्थविचक्षणः ।
हरिदीक्षितपादाब्जसेवनावाप्तसन्मतिः ॥ २ ॥
याचकानां कल्पतरोररिकक्षुहताशनात् ।
शृङ्गवेरपुराधीशाद्रामतो लब्धजोविकः ॥ ३ ॥
नाविस्तीर्णं न विस्तीर्णं मथ्यानामपि बोधकृत् ।
भाष्यप्रदीपव्याख्यानं कुर्वेऽहं तु यथामति ॥ ४ ॥

भाष्यं व्याचिकीर्षुः शिष्टाचारप्राप्तं मङ्गलं शिष्यशिक्षायै निबध्नाति-
सर्वेति ॥ क्त्वान्तानां पञ्चमश्लोकोत्तरार्धेनान्वयः । सर्वाकारत्वं

सर्वोपादानकारणत्वान्मूदादिवत् ॥ कार्यातिरिक्तदृश्यस्वरूपाभावाद्-
निराकारत्वम् ॥ कर्तृत्वाद् विश्वाध्यक्षत्वम् । स ऐक्षतेति श्रुतेः ॥

यत्वं विगतेन्द्रियत्वेन-पश्यत्यचक्षुः इत्यादिश्रुतेः ॥ सर्वप्र-
सत्यक्षीकरणं तु स्वरूपचैतन्येनैव । इन्द्रियाविषयत्वेन वातोन्द्रियत्वम् ॥
तदसद्रूपता प्रपञ्चधर्मः । एतच्च स्त्रियामिति सूत्रे वक्ष्यते । तामतीर्तं
ब्रह्मतमित्यर्थः । एवं च सदेवोत भावः ॥ नन्वीदृशमस्माभिः कुतो
न गृह्यत इत्यत आह—अदृश्यमित्यादि ॥ मायया वृत्तेरित्यस्य
कृत्यमाह—ज्ञानेति । तत्त्वमस्यादिमहावाक्यजनिताखण्डाद्वितीयस-
च्चिदानन्दब्रह्माकारा वृत्तिर्ज्ञानं तदेव लोचनं तेन संप्रेक्ष्यमित्यर्थः ।
नारायणमित्यादि । सर्वेनरसमूहान्तर्यामिणमित्यर्थः ॥ सर्वविद्याः
वेदरूपाः । तद्विधायिनम् ॥ वचनब्रह्मविशेषरूपे ग्रन्थे समुचितत्वाद्वा-
गधिदेवतां नमति—पुरुषा इति । देवत्वं पाण्डित्यम् ॥ संप्रदायशुद्धिं
द्योतयन् गुरुं नमति—पदेति । व्याकरणमीमांसातर्कणामित्यर्थः ॥
भीमतः उहापोहकुशलस्य ॥ महाभाष्येति । व्याख्यातृत्वेऽप्यस्येष्ट्या-
दिकथनेनान्वाख्यातृत्वादितरभाष्यवैलक्षण्येन महत्त्वम् ॥ अवारपार-
योर्भवम् । प्लूयतेऽनेनेति प्लवं सेतुम् ॥ यथागमम् । संप्रदायमनति-
लङ्घयेत्यर्थः ॥ औद्धत्यं परिहरति—भाष्येति । मयूरव्यंसकादिस-
मासो रूपकं चेति बोध्यम् ॥ पिशुनत्वं दुष्टत्वम् ॥ नन्वेवं कथं
प्रवृत्तिरत आह—तथापिति । तत्रत्यसारांश एवात्र निबद्ध इति भावः ॥
शनैरित्यनेनात्यन्तग्रन्थासंकोचः । पञ्चवदित्यनेन व्याख्येयांशपरि-
त्यागो व्याख्यानस्याविस्तृतत्वं च बोध्यते ॥

तत्त्वालोकः—

नवीननीरदश्यामं रामं राजीबलोचनम् ।
ज्ञानकीजानिमानौमि चिदानन्दमयं विशुम् ॥

प्रदीपे—अथ भाष्यं व्याचिख्यासुः कैयटः शिष्टाचारपरम्प-
राऽनुमितं “विघ्नध्वंसकामो मङ्गलामाचरेदि”ति वेदबोधिताभि-
मतसमयविधेयताकं “मङ्गलादीनि मङ्गलमध्यानि मङ्गलान्तानि च
शास्त्राणि प्रथन्ते वीरपुरुषकाणि च भवन्त्यायुष्मत्पुरुषाणि चाच्येता-
रश्च सिद्धार्था यथा रसुरि”ति वृद्धिसूत्रस्थमहाभाष्यादिसंज्ञितसूचित-

सम्पाद्यताकञ्च निजैष्टदेवादिनमनरूपं मङ्गलं प्रारिप्सितप्रकृतपरिसमा-
तिप्रभृतिपरिपन्थिप्रत्यं ब्रूहविनाशाय विधाय व्याख्यातुश्रोतृतामनुष-
ङ्गो मङ्गलाय “शिष्या अप्येवं सम्पादयेयुरि”ति शिक्षणाय च
प्रदीपे समुचितक्रमेण सर्वप्रथमं व्याख्यानानीं तावद् निबन्धानि-
सर्वाकारमिति—सर्वे आकाराः (स्वरूपाणि) यस्येति, सर्वेषाम्
आकारः (उपादानकारणम्) इति वा व्युत्पत्तिः । **निराकार-**
मिति—निर्गता आकारा यस्मादिति, आकारेभ्यो निष्क्रान्त इति वा
विग्रहः । **विश्वव्याप्यमिति**—विश्वस्य अध्यक्षः (सञ्चालकः) इति
व्युत्पत्तिः । केचित्तु विश्वम् अध्यक्षं (प्रत्यक्षं) यस्येति त्रिगुल्लन्ति
तत्र, तथा सति योगिषु विश्वव्याप्यताप्रसक्तेः । तेषामपि योगजस-
न्निकर्षेण सकलविश्वप्रत्यक्षसत्त्वात् ॥ परमात्मनो जगत्कारणत्वेऽपि न
मायासादृश्यमिति सूचनायाह—**सदसद्रूपतेति** । आरोपितसत्त्ववा-
स्तविकासत्त्ववत्तत्त्वार्थः । अनिर्वचनीयतेति फलितार्थः । सर्वेषां पर-
मात्मा नादृश्य इति सूचनायाह—**माययावृत्तेरिति** । अस्य पूर्वोक्त-
रान्वयिता । तथा च चेतनस्वप्रकाशपरमात्मनो अदभुतरोपमायाऽऽवृ-
त्तत्वादेवादृश्यता, अत एव च मलाकाराकारितान्तःकरणवृत्त्या (नय-
नेन) मायाऽऽवरणनाशपूर्वकं परमात्मनः साक्षात्करणीयताऽपि समु-
पपद्यते इति भावः । **नारायणमिति**—नारं (नराणां समूहः) अयनं (स्थानं) यस्येति विग्रहः । **अजम्**—जन्मरहितम् । **ताम्**—
प्रसिद्धाम् । **पारम्**—अशेषाशयम् । **यातस्य**—अवगन्तुः । **अपि**—च ।
अभिधेयं प्रतिज्ञातुमाह—**महाभाष्येति** । अवारञ्च पारञ्च अवारपारे,
तयोर्भवः अवारपारीणः (राष्ट्रावारपाराद्धखाविति खप्रत्ययः) । महद्
भाष्यम् महाभाष्यम्, तदेव अण्वः (समुद्रः) महाभाष्याण्वः,
तस्य अवारपारीणः महाभाष्याण्ववारपारीण इति व्युत्पत्तिः । यथा
रामस्य गुरुकुलमित्यत्र रामं विनैव तत्सम्बन्धिनोऽपि गुरोः कुलेन
समासः, तथाऽत्र विहितं खप्रत्ययं विनैव तदन्वयिभ्यामपि अवारपा-
राभ्यां महाभाष्याण्वस्य समासः । **विवृतिप्लवमिति**—विवृतिरेव
प्लवः (सेतुः) इति व्युत्पत्तिः । उभयत्र रूपकं बोध्यम् ॥

भाष्येति—भाष्यमेव .अभिरिति विग्रहः । **क्वेति**—भाष्यस्य
मम च मध्ये महदन्तरमिति भावः । **ग्रन्थसेतुनेति**—ग्रन्थ एव सेतु-
रिति व्युत्पत्तिः ।

उद्धोते—**नत्वेति** । अहं नागेशमष्टैः साम्बशिवादीन् नत्वा
पातञ्जलभाष्यप्रदीपव्याख्यानं यथाप्रति कुर्वे इत्यन्वयः । नम्रधा-
त्यर्थः—स्वावधिकोत्कृष्टत्वप्रकारकज्ञानपूर्वकः करशिरःसंयोगानुकूल-
व्यापारः । क्तवार्थ उत्तरकालीनता । द्वितीयार्थो विषयिता । **वाग-**
धिष्ठानिकाम्—वागधिष्ठानौ (सरस्वतोम्) **गुरुन्**—गायत्रीविधा-
दीक्षागुरुन् । अत्राभ्यहितमुनिनमनात्पूर्वं गुरुनतेरयुक्ततया गुरुपदं
जगद्गुरुपरं सत् मुनिविशेषणमिति व्याख्यानं न युक्तम्, “नान्ति
तत्त्वं गुरोः परमि”ति वचनेन सर्वतो गुरुणामभ्यहितत्वबोधनात् ।
पितरौ—मातापितरौ । **चः** सकलपूज्यसमुच्चयार्थः । ख्यात्यै स्वना-
माभ्याह—**नागेशेति** । नन्वेवं तस्य दोषः, “आत्मनाम गुरोर्नाम
नामातिक्रमणस्य च । श्रेयस्कामो न गृह्णीयाज्ज्ञेष्टापत्यकलत्रयोः ॥” इति
स्मृतेः ख्यादिति चेन्न, तत्र न गृह्णीयादित्यस्य नोच्चारयेदित्यर्थेन
तेषां लेखने दोषाभावात् ॥ भाष्यप्रदीपव्याख्यानसम्पादनयोग्यता-
सूचनायाह—**नागेशभाषितेति** । पातञ्जलभाषितभाष्याद्याशयविज्ञ
इत्यर्थः । कृत्वात्तां प्रकाशयितुमाह—**हरिदीक्षितेति** । सिद्धान्तार्थप्रति-
पादनोपयोगिबुद्धिस्थैर्बोधनायाह—**याचकानामिति** । पद्येनानेन
रामसिंहवर्मणि क्रमशो दानवीरता युद्धवीरता तदुभयसाधिका
लक्ष्मीवत्ता च सूचिता । **कञ्**—शुष्ककाननम् । निजव्याख्यानोपादे-
यतासूचनायाह—**नाविस्तीर्णमिति** । अभिधेयं प्रतिज्ञानीते—**भाष्य-**

प्रदीपेति । भाष्यञ्च प्रदीपश्च भाष्यप्रदीपो, तयोः व्याख्यानमिति
व्युत्पत्तिः । तुना प्राचीनव्याख्यातुविलक्षणता सूचिता । अभिधेयवि-
षयकाज्ञानसंशयानुकरणादीनां निरासायाह—**यथाभतीति** ।

क्त्वान्तानां—प्रणम्येत्यादिवत्त्वान्तपदार्थानाम् । अत्र नम इत्यु-
पत्यैव निर्वाहे सत्यपि स्वैष्टदेवादिनमनस्य कार्याव्यवहितपूर्वकाला-
वश्यविधेयत्वप्रचनय क्त्वाप्रत्ययोक्तिः । **उत्तराद्वेनेति**—“यथागमं
विधास्येऽहमि”ति पञ्चमश्लोकोत्तराद्वैवाक्यार्थव्यक्तप्रधानविधानक्रिय-
येत्यर्थः । अविरोधाय मननारमुपेक्ष्य वास्तवाद्वैतमतेनाह—**सर्वोपा-**
दानेति । “यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते, येन जातानि जीवन्ति,
यत्प्रयन्त्यभिसंविशन्ती”ति श्रुत्या परमात्मनः सर्वविवर्त्तोपादानका-
रणत्वादित्यर्थः । **मृदादिवदिति**—यथा स्वपरिणामत्वात् स्वस्वरूप-
भूतानां घटादीनामुपादानकारणानि मृदादयः, तथा स्वविवर्त्तत्वात्
स्वस्वरूपभूतानां घटादीनामुपादानकारणं परमात्मेति भावः । पर-
मात्मनो घटादिकार्यातिरिक्तस्य संस्कृतान्तःकरणोच्चरस्वरूपस्य
सत्त्वादाह—**दृश्येति** । बहिरिन्द्रियबोधेत्यर्थः । अत्रापि मृदादिवदिति
वृष्टान्तः सम्बन्धते, किन्तूपपद्यते वैधर्म्येण, तथा हि—यथा मृदादीनां
घटादिकार्यातिरिक्तं बहिरिन्द्रियगोचरं स्वरूपं वर्त्तते, तथा परमात्मनो
घटादिकार्यातिरिक्तं बहिरिन्द्रियवैषं स्वरूपं नास्तीति भावः । **कर्तृ-**
त्वादिति—विश्वस्येत्यादिः । **ऐक्षतेतीति**—विश्वरचनाय तदीक्षणमकरो-
त्परमात्मेत्यर्थः । इन्द्रियाविषयत्वेनादृश्यत्वस्योपपिपादयिषिततया अती-
न्द्रियत्वोपपादनाय प्रकारान्तरमाह—**विगतैन्द्रियत्वेनेति** । **अचक्षुः-**
चक्षुरिन्द्रियरहितः । नन्वेवं “स ऐक्षते”ति श्रुतिविरोध इत्यत आह—
सर्वप्रत्यक्षीति । परमात्मा स्वरूपचैतन्येनैव विश्वं साक्षात्करोति न तु
मादृशवदिन्द्रियेणेति भावः । “यतो वाचो निवर्त्तन्ते अप्राप्य मनसा
सह”ति श्रुत्यनुरोधेन विनिगमनाया अभावादाह—**इन्द्रियेति** । तथा
च ननो दुरर्थकत्वाद् दृशो ज्ञानार्थकत्वाच्च दुर्ज्ञेयत्वपरतया अदृश्यत्व-
मुपपाद्यमित्याशयः । संसारः स्वाधिष्ठानब्रह्मगतसत्त्वेन स्वस्मिन्नारो-
पितेन सन्निवाभाति, वस्तुतोऽसत्त्वेत्याशयेनाह—**प्रपञ्चेति** । तद्धि-
धायिनम्—यत्नं विना वेदाविर्भावकम् । सकलेन्द्रादिसाधारणदेवत्व-
स्याप्रापणादाह—**पाण्डित्यमिति** । **गुरुमिति**—अत्रैकवचनेन एकस्मा-
देव गुरोः विद्यालाभः सूचितः । व्याकरणादिशास्त्रार्थावगन्तुत्वादेव
धीमत्त्वे सूचिते पुनरुक्तिपरिहाराय धीमत इति व्याचष्टे—**ऊहेति** ।
ऊहः—अज्ञानोपादेयाशुस्फुरणम् । **अपोहः**—ज्ञातहेयाशुत्यागः ।

व्याख्यातृत्वेऽपीति—व्याख्यानभूतत्वेऽपीत्यर्थः । भाष्यस्य व्या-
ख्यानकर्तृत्वाभावात् यथाश्रुतानुपपत्त्या लक्षणायाः (गौण्या वृत्त्याः)
आश्रयणात् । एवम् ‘अन्वाख्यातृत्वादि’त्यादावपि बोध्यम् । अस्य-
प्रकृतभाष्यस्य । **इष्टयादीति**—आदिना उपसंख्यान-वाच्य-वक्तव्या-
दिसंग्रहः । **अन्वाख्यातृत्वात्**—पाणिनीयसूत्राविरुद्धविरणत्वात् ।
इति—इति हेतोः । प्रकृते वेदानतिक्रमणकथनस्यानुपयोगित्वादाह—
सम्प्रदायमिति । अविच्छिन्नगुरुपरम्परामित्यर्थः ।

रूपकमिति—अस्य “विषयभेदाद्वाप्यरजनं विषयस्य यदि”ति
लक्षणम् । अतः प्रकृते उपमानोपमेययोरभेदेन कथनाद् रूपकम् ।
“पिशुनौ खलसृजकावि”त्यमरकोशतः पिशुनशब्दस्य तदुभयवाच-
कत्वेऽपि सूचकत्वस्य प्रकृतानुपयोगित्वादाह—**दुष्टत्वमिति** । **एवम्**—
उपहाससंभवे । **तत्रत्येति**—हरिनिबन्धस्येत्यर्थः । अत्र—प्रदीपे । **भावः**—
सारशब्दस्वारस्यप्रतीयमान आशयः । **बोध्यते इति**—यथा पङ्कः
लघुपदन्यासैः प्रायः समं पन्थानं स्पृशन्नेव गम्यं गच्छति, तथाऽहं
लघुपदन्यासैः प्रायः सकलं कठिनविषयं विवेचयन्नेव महाभाष्यं
व्याख्यास्यामीति भावः ।

(शास्त्रारम्भप्रतिज्ञाभाष्यम्)

अथ शब्दानुशासनम् ॥

अथेत्ययं शब्दोऽधिकारार्थः प्रयुज्यते । शब्दानुशासनं नाम शास्त्रमधिकृतं वेदितव्यम् ॥

(प्रदीपः) भाष्यकारो विवरणकारत्वाद् व्याकरणस्य साक्षात्प्रयोजनमाह—अथ शब्दानुशासनमिति । प्रयोजनप्रयोजनानि तु रक्षोहादीनि पश्चाद्वक्ष्यति ॥ स्ववाक्यं व्याख्यातुं तदवयवमथशब्दं तावद् व्याचष्टे—अथेत्ययमिति । इतिशब्दोऽथशब्दस्य स्वरूपेऽवस्थापनाय प्रयुक्तः । एवं हि पदान्तरैः सामानाधिकरण्येन संबन्धे सत्यशब्दो व्याख्यातुं शक्यते । स्वरूपेऽवस्थितश्च सर्वनाम्ना परामृश्यते—अयमिति । शब्द इति स्वरूपकथनं विस्पष्टप्रतिपत्त्यर्थम् ॥ अधिकारार्थ इति । अधिकारः प्रस्तावो द्योत्यत्वेनास्य प्रयोजनमित्यर्थः । निपातानां च द्योतकत्वं वाक्यपदीये निर्णीतम् ॥ अथशब्दस्याधिकारार्थत्वे यो वाक्यार्थः संप्रवृत्तं तं दर्शयति—शब्दानुशासनमिति । अनेकक्रियाविषयस्यापि शब्दानुशासनस्य प्रारम्भमाणताऽथशब्दसन्निधानेन प्रतीयते । व्याकरणस्य चेदमन्वर्थं नाम—शब्दानुशासनमिति । अत्र चाचार्यस्य कर्तुः प्रयोजनाभावादानुपादानादुभयप्राप्यभावाच्चोभयप्राप्तौ कर्मणीत्यनेन पृष्टा, अपि तु कर्तृकर्मणोः कृतीत्यनेनेति कर्मणि चेति समासप्रतिषेधाप्रसङ्गादिभ्रमप्रश्वनादिवत्समासः ॥

(उद्घोतः) यद्यपि पाणिनिना “ब्राह्मणेन निष्कारणः” इत्यादिश्रुतेः संयोपासनादाविव प्रत्यवायपरिहारार्थितयैवोक्तमाधिकारिप्रवृत्तिसंभवात् प्रयोजनं नोक्तम् । वार्तिककृतापि “शास्त्रपूर्वके प्रयोगे धर्मः” इत्यनेन मध्यमाधिकारिणः परमप्रयोजनं दर्शितम् । तथापि भगवान् विवरणकारत्वान्मन्दाधिकारिणां प्रवृत्तेः प्ररोचकप्रयोजनप्रतिपत्तिप्रवणत्वाद्बहिर्हेतुस्वर्गापूर्वादिष्वनाश्वासात्साक्षात्प्रयोजनं शब्दव्युत्पत्ति-लक्षणं वदतीत्याह—भाष्यकार इति । तत्र शब्दज्ञानरूपे प्रयोजने उक्ते विषयोऽप्युक्त एव । शास्त्रजन्यज्ञानविषयस्यैव शास्त्रविषयत्वादिति बोध्यम् । तज्जिज्ञासुरधिकारी, प्रतिपाद्यप्रतिपादकभावः संबन्ध इति अर्थादेव लब्धम् ॥ ननु कानि पुनरित्यादिना प्रयोजनानि वक्ष्यन्ति । तेन पौनरुक्त्यमत आह—साक्षादिति । तदेवाह—प्रयोजनप्रयाजनातीति । व्याख्यातुमित्यस्य शब्दानुशासनमित्यादिनेति शेषः ॥ तावत् प्रथमम् । व्याचष्टे इति । पदार्थज्ञानायानन्तर्याद्यर्थकत्वनिरासाय चेति शेषः । भाष्यत्वादेव च स्ववाक्यव्याख्यानमिति भावः । नन्विति विनाप्यथशब्दोऽधिकारार्थ इत्येवोच्यतामत आह—एवं हीति । पदान्तरैः शब्दपदाधिकारार्थपदप्रयुज्यतइतिपदैः ॥ व्याख्यातुमिति । अधिकारार्थत्वेनेति शेषः ॥ अथेतिशब्दोऽधिकारार्थ इत्युक्ते आनन्तर्याद्यर्थकत्वमप्रमाणमिति भ्राम्येदतोऽयमिति भाष्ये । योऽयमस्मिन् वाक्ये स इत्यर्थः ॥ विस्पष्टेति । नवेतीत्यादावर्थपर-ताया दर्शनेन तथा भ्रमं निवर्तयितुमित्यर्थः ॥ ननु निपातानां द्योतकत्वादभिषेयवाक्यार्थशब्दोऽनुपपन्नोऽत आह—अधिकार इति ॥ प्रस्ताव इति । प्रारम्भ इत्यर्थः ॥ स चाप्यद्विधास्यायमानस्य । अर्थशब्दः प्रयोजनवाचोक्ति भावः ॥ निपातानां च द्योतकत्वमिति । निपातानां द्योतकत्वं चेत्यर्थः । उपसर्गातिरिक्तनिपातानां द्योतकत्ववाचकत्वोभयस्वीकारस्याव्ययविभक्त्यतिपक्षे भाष्ये स्पष्टत्वात् । उपसर्गाणां तु द्योतकत्वमेवेति स्पष्टं गतिर्गताविति सूत्रे भाष्ये इति तत्रैव निरूपयिष्यामः । अत एव साक्षात्क्रियते गुरुरित्यादि संयच्छते । प्रारम्भक्रियाविषयत्वद्योतकस्यापि अथशब्दस्यान्यार्थं नीयमानदध्या-दिवन्मङ्गलत्वमपीत्युभयार्थमथशब्दः प्रयुज्यत इति फलितम् ॥ परे त्वत्र वाचकत्वमेवैच्छन्ति । अधिकृतमिति च तदर्थं वदन्ति ॥ भाष्ये

प्रयुज्यत इत्यनेन वर्तमाननिर्देशेन सर्वलोकसिद्धमस्याधिकारार्थत्वं न तु वृद्ध्यादिवत्पारिभाषिकमिति ध्वनितम् ॥ ननु विवरणेऽधिकृतमित्यधिकं वाचकपदाभावाद् द्योतकतानुपपत्तिश्चेत्यत आह—अनेकेति । उच्यते श्रूयते क्रियते इति ॥ प्रतीयत इति । एतावतैव द्योतकत्वमिति भावः ॥ ननु भावसाधनस्यानुशासनपदस्य शास्त्रपदेन सामानाधिकरण्यमनुपपन्नमत आह—व्याकरणस्य चेति । अन्वर्थत्वात्प्रयोजनाभिधानोपपत्तिः । अनुशिष्यन्तेऽसाधुशब्देभ्यो विविच्य शास्त्रन्तेनेनेति करणव्युद्भूततया शास्त्रपदेन सामानाधिकरण्यमिति भावः ॥ इदमेव ध्वनयितुं भाष्ये नामपदोपादानम् ॥ नामनामिनोरभेदान्नाम शास्त्रमिति सामानाधिकरण्यम् ॥ अनेनैवापभ्रंशानामविषयत्वं सूचितं ध्वनीनां च ॥ केषामिति प्रश्नस्तु किं लौकिकमात्रविषयं शाकटायनादिशास्त्रमधिकृतम्, उत वैदिकमात्रविषयं प्रातिशास्त्रम् इतीति परे ॥ ननु कर्मणि चेति निषेधात्कथं कर्मषष्ठ्यन्तेन समासोऽत आह—अत्र चाचार्यस्येति । उभयोरुपादेन एवोभयप्राप्तिरित्यात्ममाने इति सूत्रे भाष्ये स्पष्टम् ॥ कर्तृकर्मणोरिति षष्ठ्यामपि समासनिषेधः कुतो नेत्यत आह—इध्मेति । चस्येत्यर्थकतया कर्मणीत्युच्चार्यं विहितषष्ठ्या एव समासनिषेध इति भावः ॥ भाष्ये शास्त्रमित्यस्य कर्तव्यत्वेनेति शेषः । विवरणकारत्वाद् व्याख्यातव्यत्वेनेति शेष उचित इत्यन्ये ॥ शास्त्रत्वं चास्य साधुत्वरूपकप्रयोजनसंबद्धत्वाद्वोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अथ शब्देति—अत्र प्रारम्भमिति क्रियाबोधकाथशब्दानुपादाने काञ्चित्क्रियामादायैव बोधस्थ सम्पादनीयतया समाप्तमित्यादिक्रियामध्याहृत्य शब्दानुशासनं समाप्तमित्यादिभ्रमात्मकबोधेन साधुशब्दजिज्ञासवोऽपि निवर्तनित्यापत्तिर्बोधा । व्याख्येयभाष्यमभिधाय व्याख्यानभाष्यमाह—अथेत्ययमिति । अत्र शब्दशब्दविशेषणत्वादितदमः पुलिङ्गता । ननु मङ्गलार्थताया अपि सम्भवात्केवलम् अधिकारार्थ इति कथनमनुचितमत आह—प्रयुज्यते इति । तथा चान्यार्थमेव नीयमानानां पूर्णकलशदीनामिव अधिकारार्थमेव प्रयुज्यमानस्याथशब्दस्यापि मङ्गलार्थेति भावः । वेदितव्यमिति—तादृशजिज्ञासुभिरिति शेषः । प्रकृतशास्त्रारम्भप्रतिज्ञाख्यापनायास्यैवाध्याहारो युक्तः, न तु भवतीत्यादेरिति बोध्यम् । तथा च साधुशब्दज्ञापनाय शब्दानुशासनसंज्ञकं व्याकरणशास्त्रं व्याख्येयतया प्रारम्भं बोध्यं जिज्ञासुभिरिति फलितार्थः ॥

प्रदीपे—विवरणेति—तत्त्वञ्च स्वप्रतिपाद्यार्थप्रतिपादकत्वम् साक्षात्प्रयोजनमाहेति—व्याकरणाध्ययने जिज्ञासुनाम्प्रवृत्तये तस्य साक्षात्प्रयोजनं साधुशब्दज्ञानरूपं कथयन् तच्छास्त्रारम्भप्रतिज्ञां वदतीत्यर्थः । तत्र साक्षात्त्वञ्च अव्यवधानेन जायमानत्वम् । प्रतिज्ञा च अव्यवहितोत्तरसमयविषयत्वप्रकारकबोधानुकूलशब्दप्रयोगरूपो व्यापारः ॥ प्रयोजनेति—व्याकरणाध्ययनसाक्षात्प्रयोजनेत्यर्थः । स्ववाक्यम्—अथ शब्दानुशासनमित्याकारकम् । तदवयवम्—तद्वाक्यैकदेशम् । प्रयुक्त इति—तेनात्रेति शब्दे प्रकारप्रवृत्तिहेतुसमाप्तथा-द्यन्तमायकत्वस्य पदार्थविपर्यासकत्वस्य च न प्रसक्तिः । एवं हि-यतोऽथशब्दस्य (इति शब्दसमभिव्याहारात्) स्वरूपपरत्वे सति । च—तु । अस्य—अथशब्दस्य । इत्यर्थ इति—अत एवाधिकारार्थ इत्यवा-धिकारः (प्रारम्भः) अर्थः (प्रयोजनं) यस्येति व्युत्पत्तिः । निर्णीतमिति—अनेनात्राथशब्दस्य प्रारम्भवाचकतैव कुतो नेति शङ्का निरस्ता । तमिति—तस्मिन्नेव शब्दानुशासनपदार्थं कथयन्निति शेषः । प्रारम्भमाणता—प्रारम्भता, “वर्तमानसमीप्ये वर्तमानवद्” इति भूते लट् । किमिदमिति जिज्ञासायामाह—शब्देति । अत्र—(शब्दानामनुशासनं) शब्दानुशासनमित्यत्र । आचार्यस्य—पाणिनेः । कर्तुः—शब्दकर्मकानुशासनं (व्याकरण) विधातुः । प्रयोजनाभावादि-

(शास्त्रारम्भप्रतिज्ञाभाष्यम्)

अथ शब्दानुशासनम् ॥

अथेत्ययं शब्दोऽधिकारार्थः प्रयुज्यते । शब्दानुशासनं नाम शास्त्रमधिकृतं वेदितव्यम् ॥

(प्रदीपः) भाष्यकारो विवरणकारत्वाद् व्याकरणस्य साक्षात्प्रयोजनमाह—अथ शब्दानुशासनमिति । प्रयोजनप्रयोजनानि तु रक्षोहादीनि पश्चाद्वक्ष्यति ॥ स्ववाक्यं व्याख्यातुं तदवयवमथशब्दं तावद् व्याचष्टे—अथेत्ययमिति । इतिशब्दोऽथशब्दस्य स्वरूपेऽवस्थापनाय प्रयुक्तः । एवं हि पदान्तरैः सामानाधिकरण्येन संबन्धे सत्यशब्दो व्याख्यातुं शक्यते । स्वरूपेऽवस्थितश्च सर्वनाम्ना परामृश्यते—अयमिति । शब्द इति स्वरूपकथनं विस्पष्टप्रतिपत्त्यर्थम् ॥ अधिकारार्थ इति । अधिकारः प्रस्तावो बोल्यत्वंनास्य प्रयोजनमित्यर्थः । निपातानां च द्योतकत्वं वाक्यपदीये निर्णीतम् ॥ अथशब्दस्याधिकारार्थत्वे यो वाक्यार्थः संपद्यते तं दर्शयति—शब्दानुशासनमिति । अनेकक्रियाविषयस्यापि शब्दानुशासनस्य प्रारम्भमाणताऽथशब्दसन्निधानेन प्रतीयते । व्याकरणस्य चेदमन्वर्थं नाम—शब्दानुशासनमिति । अत्र चाचार्यस्य कर्तुः प्रयोजनाभावादनुपादानादुभयप्राप्त्यभावाच्चोभयप्राप्तौ कर्मणीत्यनेन पृथी, अपि तु कर्तृकर्मणोः कृतीत्यनेनेति कर्मणि चेति समासप्रतिषेधाप्रसङ्गादिभ्यप्रवृत्त्यादिवत्समासः ॥

(उद्द्योतः) यद्यपि पाणिनिना “ब्राह्मणेन निष्कारणः” इत्यादिश्रुतेः संयोपासनादाविष्यप्रत्ययपरिहारादित्यैवोक्तमाधिकारिप्रवृत्तिसंभवात् प्रयोजनं नोक्तम् । वार्तिककृतापि “शास्त्रपूर्वके प्रयोगे धर्मः” इत्यनेन मध्यमाधिकारिणः परमप्रयोजनं दर्शितम् । तथापि भगवान् विवरणकारत्वान्मन्दाधिकारिणां प्रवृत्तेः प्ररोचकप्रयोजनप्रतिपत्तिप्रवणत्वाद्बहिर्हेतुं स्वर्गापूर्वादिध्वनाश्चासाक्षात्प्रयोजनं शब्दव्युत्पत्ति-लक्षणं वदतीत्याह—भाष्यकार इति । तत्र शब्दज्ञानरूपे प्रयोजने उक्ते विषयोऽप्युक्त एव । शास्त्रजन्यज्ञानविषयस्यैव शास्त्रविषयत्वादिति बोध्यम् । तज्ज्ञासुरधिकारी, प्रतिपाद्यप्रतिपादकभावः संबन्ध इति अर्थादेव लब्धम् ॥ ननु कानि पुनरित्यादिना प्रयोजनानि वक्ष्यन्ति । तेन पीनरुक्त्यमत आह—साक्षादिति । तदेवाह—प्रयोजनप्रयोजनानीति । व्याख्यातुमित्यस्य शब्दानुशासनमित्यादिनेति शेषः ॥ तावत् प्रथमम् । व्याचष्टे इति । पदार्थज्ञानायानन्तर्याद्यर्थकत्वनिरासाय चेति शेषः । भाष्यत्वादेव च स्ववाक्यव्याख्यानमिति भावः । नन्विति विनाप्यशब्दोऽधिकारार्थ इत्येवोच्यतामत आह—एवं हीति । पदान्तरैः शब्दपदाधिकारार्थपदप्रयुज्यतश्चित्पदैः ॥ व्याख्यातुमिति । अधिकारार्थत्वेनेति शेषः ॥ अथेतिशब्दोऽधिकारार्थ इत्युक्ते आनन्तर्याद्यर्थकत्वमप्रमाणमिति आभ्येदतोऽयमिति भाष्ये । योऽयमस्मिन् वाक्ये स इत्यर्थः ॥ विस्पष्टेति । नवेतीत्यादावर्थपरताया दर्शनेन तथा भ्रमं निवर्तयितुमित्यर्थः ॥ ननु निपातानां द्योतकत्वादिभिषेयवाच्यशब्दोऽनुपपन्नोऽत आह—अधिकार इति ॥ प्रस्ताव इति । प्रारम्भ इत्यर्थः ॥ स चार्थाद्विशालयमानस्य । अर्थशब्दः प्रयोजनवाचीति भावः ॥ निपातानां च द्योतकत्वमिति । निपातानां द्योतकत्वं चेत्यर्थः । उपसर्गातिरिक्तनिपातानां द्योतकत्वाच्चकत्वोभयस्योकारस्याव्ययविभक्तीतिष्वे भाष्ये स्पष्टत्वात् । उपसर्गाणां तु द्योतकत्वमेवेति स्पष्टं गतिगताविति सूत्रे भाष्ये इति तत्रैव निरूपयिष्यामः । अत एव साक्षात्क्रियते गुरुरित्यादि संगच्छते । प्रारम्भक्रियाविषयत्वद्योतकस्यापि अथशब्दस्यान्यार्थं नीयमानदध्यादिवन्मङ्गलत्वमपीत्युभयार्थमथशब्दः प्रयुज्यत इति फलितम् ॥ परे त्वत्र वाचकत्वमेवेच्छन्ति । अधिकृतमिति च तदर्थं वदन्ति ॥ भाष्ये

प्रयुज्यत इत्यनेन वर्तमाननिर्देशेन सर्वलोकसिद्धमस्याधिकारार्थत्वं न तु वृद्ध्यादिवत्पारिभाषिकमिति ध्वनितम् ॥ ननु विवरणेऽधिकृतमित्यधिकं वाचकपदाभावात् द्योतकतानुपपत्तिश्चेत्यत आह—अनेकेति । उच्यते श्रूयते क्रियते इति ॥ प्रतीयत इति । एतावतैव द्योतकत्वमिति भावः ॥ ननु भावसाधनस्यानुशासनपदस्य शास्त्रपदेन सामानाधिकरण्यमनुपपन्नमत आह—व्याकरणस्य चेति । अन्वर्थत्वात्प्रयोजनाभिधानोपपत्तिः । अनुशिष्यन्तेऽसाधुशब्देभ्यो विविच्य शास्त्रन्तेऽनेनेति करणल्युङन्ततया शास्त्रपदेन सामानाधिकरण्यमिति भावः ॥ इदमेव ध्वनयितुं भाष्ये नामपदोपादानम् ॥ नामनामिनोरभेदान्नाम शास्त्रमिति सामानाधिकरण्यम् ॥ अनेनैवापत्रंशानामविषयत्वं सूचितं ध्वनीनां च ॥ केषामिति प्रश्नस्तु किं लौकिकमात्रविषयं शाकटायनादिशास्त्रमधिकृतम्, उत वैदिकमात्रविषयं प्रतिशास्त्र्यम् इतीति परे ॥ ननु कर्मणि चेति निषेधात्कथं कर्मषष्ठ्यन्तेन सगासोऽत आह—अत्र चाचार्यस्येति । उभयोरुपादेन एवोभयप्राप्तिरित्यात्ममाने इति सूत्रे भाष्ये स्पष्टम् ॥ कर्तृकर्मणोरिति षष्ठ्यामपि समासनिषेधः कुतो नेत्यत आह—इध्मेति । चर्येत्यर्थकतया कर्मणीयुच्चार्यं विहितषष्ठ्या एव समासनिषेध इति भावः ॥ भाष्ये शास्त्रमित्यस्य कर्तव्यत्वेनेति शेषः । विवरणकारत्वाद् व्याख्यातव्यत्वेनेति शेष उचित इत्यन्ये ॥ शास्त्रत्वं चास्य साधुस्वरूपैकमयोजनसंबद्धत्वाद्बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अथ शब्देति—अत्र प्रारम्भमिति क्रियाबोधकाथशब्दानुपादाने काञ्चिक्रियामादायैव बोधस्य सम्पादनोपयतया समासमित्यादिक्रियामध्याहृत्य शब्दानुशासनं समासमित्यादिभ्रमात्मकबोधेन साधुशब्दजिज्ञासवोऽपि निवर्त्तरन्त्यापत्तिर्बोध्या । व्याख्येयभाष्यमभिधाय व्याख्यानभाष्यमाह—अथेत्ययमिति । अत्र शब्दशब्दविशेषणत्वादितमः पुंलिङ्गता । ननु मङ्गलार्थताया अपि सम्भावत्वेनलम् अधिकारार्थ इति कथनमनुचितमत आह—प्रयुज्यते इति । तथा चान्यार्थमेव नीयमानानां पूर्णकलशादीनामिव अधिकारार्थमेव प्रयुज्यमानस्याथशब्दस्यापि मङ्गलार्थेति भावः । वेदितव्यमिति—तादृशजिज्ञासुभिरिति शेषः । प्रकृतशास्त्रारम्भप्रतिशाख्यापनायास्यैवाध्याहारो युक्तः, न तु भवतीत्यादेरिति बोध्यम् । तथा च साधुशब्दज्ञापनाय शब्दानुशासनसङ्गं व्याकरणशास्त्रं व्याख्येयतया प्रारम्भं बोध्यं जिज्ञासुभिरिति फलितार्थः ॥

प्रदीपे—विवरणेति—तत्त्वञ्च स्वप्रतिपाद्यार्थप्रतिपादकत्वम् साक्षात्प्रयोजनमाहेति—व्याकरणाध्ययने जिज्ञासनाम्प्रवृत्तये तस्य साक्षात्प्रयोजनं साधुशब्दज्ञानरूपं कथयन् तच्छास्त्रारम्भप्रतिज्ञां वदतीत्यर्थः । तत्र साक्षात्त्वञ्च अव्यवधानेन जायमानत्वम् । प्रतिज्ञा च अव्यवहितोत्तरसमयविषेयत्वप्रकारकबोधानुकूलशब्दप्रयोगरूपो व्यापारः ॥ प्रयोजनेति—व्याकरणाध्ययनसाक्षात्प्रयोजनेत्यर्थः । स्ववाक्यम्—अथ शब्दानुशासनमित्याकारकम् । तदवयवम्—तादृक्यैकदेशम् । प्रयुक्त इति—तेनात्रेति शब्दे प्रकारप्रभृतिहेतुसमासतथाव्यन्तमार्थकत्वस्य पदार्थविपर्यासकत्वस्य च न प्रसक्तिः । एवं हि—यतोऽथशब्दस्य (इति शब्दसमभिव्याहारात्) स्वरूपपरत्वे सति । च—तु । अस्य—अथशब्दस्य । इत्यर्थ इति—अत एवाधिकारार्थ इत्यत्राधिकारः (प्रारम्भः) अर्थः (प्रयोजनं) यस्येति व्युत्पत्तिः । निर्णीतमिति—अनेनात्राथशब्दस्य प्रारम्भवाचकतैव कुतो नेति शङ्का निरस्ता । तमिति—तस्मिन्नेव शब्दानुशासनपदार्थं कथयन्निति शेषः । प्रारम्भमाणता—प्रारब्धता, “वर्तमानसामीप्ये वर्तमानवदे”ति भूते लट् । किमिदमिति जिज्ञासायामाह—शब्देति । अत्र—(शब्दानामनुशासनं) शब्दानुशासनमित्यत्र । आचार्यस्य—पाणिनेः । कर्तुः—शब्दकर्मकानुशासनं (व्याकरण) विधातुः । प्रयोजनाभावावि-

ति-प्रयुज्यतेऽनेनेति प्रयोजनं (फलं) तदभावात्, कर्तृप्रयोग-
करणफलाभावादित्यर्थः । यद्यप्यत्र कर्तृपादानस्य शाकटायनेन्द्रा-
दिभिन्नव्याकरणकारव्यावृत्तिरूपं फलमस्ति, तथापि (शब्दाना-
मिदमनुशासनं न त्वर्थानाम्) इति वाक्यस्यार्थनिवृत्तिपरत्वात्
कर्तृविशेषनिवृत्तिपरत्वाभावाच्च ततोऽपि कर्तृविवक्षयाऽनुपादान-
मिति भावः । उभयप्राप्त्यभावादिति-उभयस्मिन् (कर्तृकर्मणोः)
प्राप्तिः (षष्ठोप्राप्तिः) उभयप्राप्तिस्तदभावादित्यर्थः । इध्मेति-इध्म-
स्य प्रवक्ष्यन् इति विग्रहः ।

उद्द्योते-इत्यादीति-आदिना (धर्मः षडङ्गो वेदोऽध्येयो ज्ञेयश्च
इति संगृह्यते । श्रुतेरिति-व्याकरणस्य वेदाङ्गत्वात्तदध्ययने वेदाध्य-
यने इव नित्यतया प्राप्ते इति शेषः । एवेन फलार्थितानिरासः ।
नोक्तमिति-अत एव “तस्मिन् विज्ञायमानत्वात्नोक्तं शास्त्रकृता रव-
यम् । शास्त्रेण सर्वशब्दाणां व्याख्यानप्रयोजनम् ॥” इति भट्टोक्तिः ।
अपि-तु । परमप्रयोजनमिति-परस्परया प्रयोजनमित्यर्थः । परम-
पदस्य पार्यन्तिकार्थकत्वात् । भगवान्-पतञ्जलिः । विवरण-
कारत्वादिति-अस्य साक्षात्प्रयोजनं वदतीत्यनेन सम्बन्धः । विवरण-
कारस्य मूलानुक्तावश्यकविषयप्रतिपादकताया औचित्याद् भाष्य-
कारस्य पाणिनिकात्यायनानुक्तस्यापि व्याकरणाध्ययनसाक्षात्प्रयो-
जनस्य कथनं सङ्गतमेवेति भावः ॥ ननु-आचार्यादीनाम् (इमे व्या-
करणाध्ययने प्रवर्तन्तामिति) अभिप्राये ज्ञाते आत्मा एते हितकारिणो-
ऽस्मान्न प्रवर्तयन्तीति अवश्यमेवैतद् अस्मत्साध्यं कल्याणकरञ्च भवे-
दित्यनुमायैवात्र जिज्ञासवः प्रवर्तन् । आह च-“हितकारिभिरैवासी-
ज्ञायमानः प्रयोजकः । कर्त्राऽविज्ञायमानोऽपि नैव स्यादप्रयो-
जकः ॥” इति । तथा चात्र प्रयोजनकथनं नावश्यकम् । अत
एव शब्दकोस्तुभे आदौ व्याकरणस्य विषयं (साधुशब्दं) प्रति-
पाद्य ततस्तदध्ययनस्य रक्षोहादीनां प्रयोजनानां निरूपणे तत्रश्च
किमिदमित्यादिना अधिकारिनिर्वचने प्रसङ्गसङ्गतिरपि भवती-
त्याशयेन “प्रेक्षावत्प्रवृत्तये व्याकरणस्य विषयं भगवान् भाष्यकारः
प्रादर्शयदथ शब्दानुशासनमिति” इति लिखितमिति चेन्न, प्रवृत्तिप्रति-
ष्ठसाधनताज्ञानं कृतिसाध्यताज्ञानं बलवदनिष्ठाननुबन्धित्वज्ञानञ्च
कारणम् । एवञ्च केषुचिद् जिज्ञासुषु तादृशात्माभिप्रायज्ञानोत्तरं सा-
मान्यत इष्टसाधनत्वाद्यनुमित्या तत्र प्रवृत्तेष्वपि केषाञ्चिन्मन्दजिज्ञा-
सनां तदज्ञातवत्संशयवतां विशेषेण साधनतद्दर्शानमन्तरा प्रवृत्तेर-
नुपपत्तौ तद्वारणायैव प्रयोजनकथनस्यावश्यकत्वात् । अत एव
“अथागो ब्रह्मजिज्ञासे”त्यादौ प्रयोजनं निरूपितमित्याशयेनाह-
मन्देति । प्ररोचकप्रयोजनप्रतिपत्तिप्रवणत्वात्-इष्टफलज्ञानाधी-
नत्वात् । अथ यथा विज्ञाजता यजेतेत्यत्र फलानुपदेशे स्वर्गफलकल्प-
ना, तथाऽत्रापि स्यादित्यत्र आह-व्यवहितेष्विति । व्यवहितफले-
ष्वित्यर्थः । अस्मिन् स्वर्गान्विते व्यवहितानि (पश्चाद्भावानि)
चेमानि फलानिति, तथा अपूर्वाच्यन्विते व्यवहितानि फलानि येषा-
मिति व्युत्पत्तिः । अथवा स्वर्गे साक्षाद्, अपूर्वे च व्यवहितफलकत्वेन
व्यवहितत्वस्य सत्त्वादुपपत्तिः । अपूर्वादीति-व्यवहितपूर्वकालजातकर्म-
णोऽपि व्यवहितपरकालभावे सुखं दुःखं वा प्रतिकार्याव्यवहित-
पूर्वक्षणवृत्तित्ववर्णनकारणतया उपपादनाय कल्पितं कर्मजन्यं
कर्मफलमध्यस्थायि कर्मन्यापारम्भं केचिदपूर्वशब्देन केचिच्च पुण्यपाप-
शब्देन व्यवहरन्तीति बोध्यम् । अनाशवासात्-अविश्रवासात् । शब्द-
व्युत्पत्तिरक्षणं-(प्रकृतिप्रत्ययविभागज्ञानपूर्वकं) साधुशब्दानुशास-

नम् । न्यूनतां निराकरोति-तत्रेति । प्रयोजनानीनां मध्ये महाभा-
ष्यवाक्ये वैत्यर्थः । शब्देति-साधुशब्देत्यर्थः । विषयः-साधुश-
ब्दः । उक्त इति-स्वाध्यायोऽध्येतव्य इत्यत्रेवेति भावः ।
ज्ञानेति-साधुशब्दानुशासनमित्यर्थः । शास्त्रविषयत्वादिति-शास्त्रवदका-
ञ्चेत्यपि समूहनीयम् । तज्जिज्ञासुः-साधुशब्दजिज्ञासुः । इति-
इति तु । अर्थात्-अर्थापत्तिप्रमाणात् । लब्धमिति-एतावता अ-
नुबन्धचतुष्टयं सूच्यम् । तत्रानुबन्धत्वञ्च अध्ययनविषयकप्रवृत्ति-
प्रयोजकज्ञानजनकज्ञानविषयत्वम् । तदेवाहेति-साक्षात्प्ररोपादानफल-
मेवादित्यर्थः । साक्षात्प्रयोजनस्य किं प्रयोजनमित्याकांक्षायामिति
शेषः । साधुशब्दानुशासनस्य व्याकरणाध्ययनसाक्षात्प्रयोजनत्वे सत्येव
तत्साध्यरक्षोहादीनां प्रयोजनप्रयोजननोपपत्तये इति भावः । पदार्थ-
ज्ञानाय-अथपदार्थबोधाय । वाक्यार्थबोधप्रति पदार्थज्ञानस्य वा-
रणत्वादिति भावः । नन्वयपदार्थज्ञेया अनन्तरादिः प्रसिद्ध एवान
आह-आनन्तर्यार्थकत्वेति । आदिना “मङ्गलानन्तरारम्भप्रश्न-
कार्त्तव्येऽथ” इति कोशोक्तप्रश्नकार्त्तव्यमग्रहः । तथा च अत्रा-
थशब्द आनन्तर्यार्थः ? प्रश्नार्थो वा ? कार्त्तव्यार्थो वा ? आद्ये कथितान-
न्तर्यार्थः ? अकथितानन्तर्यार्थो वा ? शास्त्रविषयजिज्ञासानन्तर्यार्थो
वा ? वेदाध्ययनानन्तर्यार्थो वा ? नाथः, प्राक्कथ्यचिदकथनात् । न
द्वितीयः, तथा सति अन्यवस्थापातात् । न तृतीयः, शास्त्रविषयजिज्ञा-
सानन्तर्यस्य शास्त्रविषयार्थिकथनेनैव सूचनात्, तथा सति पुनरुक्ति-
प्रसक्तः । न चतुर्थः, वेदाङ्गव्याकरणाध्ययने वेदाध्ययनसमकालि-
कताबोधिकाया “अनध्यायेऽज्ञान्यधीयीत” इत्यादिस्मृतेः विरोधात्,
अनधीतवेदस्यापि साधुशब्दानुशासनाय व्याकरणाध्ययने प्रवृत्तिसम्भ-
वाच्च । न प्रश्नार्थः, कोट्यन्तरानिर्वचनात् । न कार्त्तव्यार्थः, तथा सति
सर्वेषां शब्दानामिति वक्तव्ये “केषां शब्दानाम्” इत्यग्रिमकथनस्यान-
युक्ततापत्तेरिति क्रमेणात्राथशब्दानुशासनन्यायार्थकत्वनिरासो बोध्यः ॥
भाष्यत्वादेवेति-“सूत्रार्थो वर्ण्यते यत्र वाक्यैः सूत्रानुसारिभिः । स्वप-
दानि च वर्ण्यन्ते भाष्यं भाष्यविदो विदुः ॥” इति भाष्यलक्षणल-
क्षितभाष्यत्वादेवेत्यर्थः । अनेन भाष्यं द्विविधं व्याख्येयव्याख्यान-
भेदादिति सूचितम् ॥ स्ववाक्येति-अथ शब्दानुशासनमिति वाक्ये-
त्यर्थः । इत्येवेति-एवेन अयमित्ययं व्युदासः । अथाधिकारार्थ इति,
“अथ शब्दोऽधिकारार्थ इति वोक्ते अनन्तरं कश्चिच्छब्दोऽधिकारार्थ
इत्यादिप्रतिगतराप्तिः । केचित्तु वापक्षे “अन्योऽयं वाऽथशब्दोऽधि-
कारार्थ” इति संशय आपद्येतेति वदन्तीत्याशयेनाह-अथेतीति ।
आनन्तर्येति-कश्चिद् अथशब्दः । येत्यादः । आन्येदिति-कश्चिद् अथ-
शब्दानुशासनन्यायार्थकत्वप्रमापककोशव्यवहारादिसत्त्वे केवलमधिका-
रार्थकत्वकथनमसङ्गतमिति वा आन्येदित्यपि बोध्यम् । योऽयमिति-
योऽयम् अथ शब्दः “अथ शब्दानुशासनमिति” इति वाक्ये प्रयुक्त (इति
पदेन स्वरूपेऽवस्थापितश्च) स इत्यर्थः । तेन तदवयवमिति कैयटः
सङ्गच्छते । न वेतीत्यादौ-न वेति विभाषेत्यादौ । इतिपदसमभिव्या-
हृतनवाशब्दस्येति शेषः । तथा भ्रमम्-अत्रापीतिशब्दसमवहितार्थ-
शब्दस्य भाविनम् अर्थपरत्वभ्रमम् । स्तुतिप्रतिपादनयोः भ्रमनिरा-
साय प्रस्तावपदार्थसाह-प्रारम्भ इति । स चार्थादिति-प्रारम्भश्चार्था-
पत्तिप्रमाणाद् व्याख्येयस्य (व्याकरणस्य) इत्यर्थः । अथ शब्दानुशा-
सनमिति कथनात् । अर्थशब्द इति-अधिकारार्थ इत्यत्रेत्यादिः
प्रकृताविरोधिसिद्धान्तसामञ्जस्याय चस्य व्युत्क्रमं विधायान-निपात-
नामिति । प्रादिभिन्नचादीनामित्यर्थः । तेन चेन वाचकतायाः समुच्चा-
याहाह-उपसर्गेति । उभयस्वीकारस्येति-नन्वेवं “चतुर्दिधे पदे चा-
द्विविधस्यार्थनिर्णयः । क्रियते संशयोत्पत्तेनोपसर्गनिपातयोः ॥ तयो-
रर्थाभिधाने हि व्यापारो नैव विद्यते । यदर्थोद्योतको तौ तु वाचकः स

१. असी-प्रयोजनपदार्थः । २. प्रयोजक इति ३. अप्रयोजक
इति च-प्रवृत्तेरित्यादिः ।

विचार्यते ॥” इति भट्टोक्तिः, “द्योतकाः प्रारभ्य येन निपाताश्चादय-
स्तथा ॥” इति कारिका च विरुद्धयेति चेन्न, तयोः बहूनां चादीनां
द्योतकतेत्यभिप्रायकत्वात् । चाप्यर्द्धजरीयतापत्तेरभयं न स्वीकार्यम्,
क्वचिदथादौ द्योतकता, क्वचिन्निरर्थकं हादाद्योतकतेत्येवमर्थजरीय-
ताया द्योतकतामात्रादिमतेऽपि दुर्बलत्वात् । न च निपातानां वाच-
कत्वे शोभनः समुच्चय इत्यर्थे शोभनश्चेति, तथा घटस्य समुच्चय इत्यर्थे
घटस्य चेति समापद्येतेति वाच्यम्, शब्दशक्तिस्वभावात् निपातानां
नित्यपरतन्त्रतया तत्र विशेषणयोगस्य षष्ठाश्वप्रसङ्गात् ॥ उपसर्ग-
भेरनिवेशफलमाह—**उपसर्गेति** । अत एवोपास्यते गुरुस्तिर्यादौ धातोः
शब्दशास्त्रीयकर्मसंज्ञकार्यानव्यर्थकत्वरूपसकर्मकत्वात् कर्मणि लकारः ।
अत एव—उपसर्गातिरिक्तनिपातानां द्योतकताया अपि स्वीकारादेव ।
सङ्गच्छते इति—धातोः निरुक्तसकर्मकत्वेन कर्मणि लकारस्य विधाना-
दिति भावः । चादीनां वाचकतास्वीकृतिफलानु घटं पटञ्च पश्येत्यादौ
घटसमुच्चयादिमति घटादीनां लक्षणाया अकरणमेवेति बोध्यम् ॥
प्रारम्भेति—भूतेत्यादिः । तेनाधिकारादिपदानां भूतकालार्थककर्मप्रत्य-
यान्नता सूचिता । अत एव “अधिकृतमि”ति भाष्योक्तिः सङ्गच्छते ।
मङ्गलत्वमिति—अत्र “ओङ्कारश्चाथशब्दश्च द्वाविमौ ब्रह्मणः पुरा ।
कण्ठं भित्त्वा विनिर्यातो तस्मान्मङ्गलिकावुभौ ॥” इति स्मृतिः स्मर-
णीया । **उभयार्थमिति**—स्वरूपतो मङ्गलार्थम्, अर्थतोऽधिकारार्थ-
मिति भावः । तेन “सकृदुच्चरितः शब्दः सकृदेवार्थं गमयतीति व्यु-
त्पत्तिविरोधो न । तस्यानुभयार्थत्वे “अधिकृतं शब्दानुशासनमि”त्येव
वदेत् ॥ अव्ययं विभक्तौ स स्वीयभाष्यानुसारेण प्राद्युपसर्गभिन्नचादि-
निपातानां द्योतकत्वाचकत्वे उभयस्मिन् स्वीकृते वाचकशब्दसमभि-
व्याहारसकृदलक्षणवत्त्वे तेषां द्योतकता अनन्यलभ्यः शब्दार्थ इति
न्यायात्, अन्यथा वाचकतेति नियमस्यावयवभ्युपगन्तव्यतया प्रकृते
बाधकाभावाद् अथशब्दस्याधिकारवाचकत्वमेव सम्यगित्याशयेन स्व-
मतमाह—**परे त्विति** । अत्र—अथशब्दे । एवेन द्योतकता व्युत्सजा ।
नन्वेवमथशब्दस्य प्रस्तूयते इति साध्यार्थवाचकतया नामशब्दानां
सिद्धार्थपरताक्षतिरित्यत आह—**अधिकृतमिति** । न चैवमथशब्दस्य
क्रियावाचकत्वानुपपत्तिः, यथा हिरुगाद्यव्ययानां साध्यपरत्वाभावेऽपि
क्रियामात्रविशेषणपरतयैव क्रियावाचकत्वव्यवहारस्तथाऽस्यापि तदु-
पपत्तेः । वस्तुतस्तु “चत्वारि पदजातानि” इत्यग्रिमभाष्ये निरुक्ते च
नामनिपातयोः पृथगुपादानेनाव्ययेन नामत्वास्वीकाराद् अथ शब्दस्य
साध्यक्रियापरत्वेऽपि न क्षतिः । **तदर्थम्**—अथशब्दार्थम् । अस्य—
अथशब्दस्य । **परिभाषिकमिति**—मयाऽधुना परिभाष्यते इत्यर्थः ।
विवरणे—व्याख्यानभाष्ये । **इति**—इत्यादि । कैयटसरणिमनुसृत्याह—
वाचकपदाभावादिति । अस्य देहलीदीपन्यायेन पूर्वत्रोत्तरत्र च
सम्बन्धः । **एतावतेति**—प्रकृते वाचकशब्दाममवहितस्याप्यथशब्दस्य
प्रकरणादिवत्तात्पर्यग्राहकतयैव क्रियाविशेषाक्षेपकतारूपा द्योतकता,
प्रादेशं विलिखतीत्यादाविवेति भावः । एवेनोपसर्गस्येवोपसन्दानेन
द्योतकताया व्यावृत्तिः । व्याकरणप्रयोजनाभिधायित्वादाह—**भाव-**
साधनेति । **शास्त्रपदेन**—शिष्यतेऽनेनेति व्युत्पत्तौ निष्पन्नेन । **व्या-**
करणस्य चेतीति—अनेनात्र शास्त्रपदेन कस्य ग्रहणमिति जिज्ञासा-
ऽपि निवृत्ता । ननु नामशब्दसन्निधानेन रूढस्यैव शब्दानुशासन-
शब्दस्य प्रतीत्या प्रादोपे “साक्षात्प्रयोजनमाहे”ति कथमवतरणमित्यत
आह—**अन्वर्थत्वादिति** । (शब्दानुशासनशब्दस्य) यौगिकार्था-
नुपारित्वादित्यर्थः । “सम्पूषन् विदुषानयं योऽजसाऽनुशासति”
इत्यादिश्रुतिवनपूर्वकशास्त्रविबिच्य बोधने दृष्टत्वादाह—**असाधुशब्दे-**
भ्य इति । **विबिच्य**—विभज्य । **इदमेव**—शब्दानुशासनमिति व्याक-
रणस्यान्वर्था संश्लेष्य । अत एव नाम(प्रातिपदिक)शास्त्रमिति

समरतं पदमित्यपासम्, शब्दानुशासने आख्यातशास्त्रत्वस्यापि
सत्त्वाच्च । **अभेदात्**—तादात्म्यात् । अत एव “ओमित्येकाक्षरं ब्रह्म”—
त्यादि श्रुतिः, “योऽयं शब्दः सोऽर्थो योऽर्थः स शब्दः” इति महा-
भाष्यम्, श्लोकमश्रुणोदधार्थमश्रुणोदित्यर्थं वरीत्यादिव्यवहाराश्च
सङ्गच्छन्ते । **अनेनैव**—शब्दानुशासनशब्दस्य व्याकरणान्वर्थनामत्वे-
नैव । नन्वेवं सशयाभावात् कथं “केषां शब्दानामि”त्यग्रिमभाष्य-
स्थप्रश्नसङ्गतिरित्यत आह—**केषामिति** । **इतीति**—इति पूर्वशास्त्र-
विषयसंशयाशयक इत्यर्थः । एवञ्च लौकिकानामेव वा वैदिकानामेव
शब्दानाम् (इहानुशासनमारब्धम्) इति तात्पर्यकः स प्रश्न इति
भावः । **परे**—भाष्यानुसारिणः (नागेशादयः) । **निषेधादिति**—
समासस्येयादिः । शब्दानुशासनमित्येति शेषः । **उभयोः**—कर्तृ-
कर्मयोः । तथा च कृत्योऽयं कर्तृकर्मणोरुभयोरुपादान एव कर्तृकर्मणो-
रुभयोः षष्ठीप्राप्तिः, तत्रैव च “उभयप्राप्तावि”ति सूत्रस्य प्राप्तिर्भवतो-
त्याशयः । **समासनिषेध इति**—“कर्म ण चे”त्यनेनेत्यादिः । **चस्य-**
“कर्मणि चे”ति सूत्रवटकचकारस्य । निपातानामनेकार्थत्वादिति
भावः । **भाव इति**—अत्र “अस्तु वा यथाकथञ्चिदुभयप्राप्तिस्तथापि
न क्षतिः, उभयप्राप्ताविति सूत्रेऽविशेषेण विनाषेति पक्षस्यापि वक्ष्य-
माणतया नियमाप्रवृत्तिपक्षे आचार्यस्य शब्दानुशासनमिति प्रयोग-
संभवात् । शेषलक्षणा पष्ठो दास्तु ॥” इति शब्दकौस्तुभो द्रष्टव्यः ।
भाष्यनिष्ठकर्तृत्वत्वं शास्त्रं आरोप्याह—**कर्तृत्वत्वेनेति** । आरोपाकर-
णजनितलाभवं विविच्य—**विवरणेति** । यद्यपि प्रकृते साधुशब्दा-
नामेव व्युत्पाद्यतया प्रस्तुतता, तथापि तेषां प्रतिपादकत्वाद् व्याकर-
णशास्त्रस्यैव व्याख्येयतया प्रस्तुतता कथ्यते इति भावः । **अस्य-**
व्याकरणस्य । न्यायादीनां सिद्धार्थपरत्वेऽपि शास्त्रत्वाय “एकप्रयो-
जनसम्बद्धानां साकल्येन प्रतिपादकत्वमेव शास्त्रस्य लक्षणमित्य-
भिप्रेत्याह—**साधुत्वेति** । **सम्बद्धत्वात्**—सम्बद्धान्वितत्वात् । “प्रवृत्तिर्वा
निवृत्तिर्वा नित्येन कृतकेन वा । पुंसां येनोपदिश्यते तच्छास्त्रमभिधी-
यते ॥” इत्यनुसारेण तु प्रवृत्त्याद्युपदेशकत्वादस्य शास्त्रता, एतद्वो-
धिताः साधुशब्दा एव प्रयोक्तव्या नासाधुशब्दा इत्याद्युपदेशसम्भ-
वादिति बोध्यम् ॥

(अनुशासनीयशब्दनिर्णयाधिकरणम् ।)

(आक्षेपभाष्यम्)

केषां शब्दानाम् ? ॥

(प्रदीपः) शब्दशब्दस्य सामान्यशब्दत्वाद्भिना प्रकरणा-
दिना विशेषेऽवस्थानाभावात्तन्वीशब्दकाकवाशिवादीनामप्यनुशासन-
प्रसङ्ग इति मत्वा पृच्छति—**केषामिति** । उत्तरपदार्थान्तर्गतस्यापि
पूर्वपदार्थस्य बुद्ध्या प्रविभागात्मिका प्रत्यवमर्शः । यथा राजपुरुष
इत्युक्ते ‘कस्य राज्ञः ?’ इति ॥

(उद्द्योतः) सामान्यशब्दत्वादिति । लोकव्यवहारे ध्वना-
वपप्रश्ने च शब्दशब्दप्रयोगादिति भावः । एतेन ध्वनित्यङ्ग एव
तपरश्रुतादौ शब्दशब्दप्रयोगादिर्चिन्त्यमित्यपास्तम् ॥ ननु व्रीहीन्
प्रोक्षतीत्यादौ सामान्यशब्दस्याप्यपूर्वेषु विशेषेषु प्रवृत्तिवद्वाचके
साधौ तद्विशेषे प्रवृत्तिर्निविध्यतीत्यत आह—**विनेति** । व्रीहिशब्दस्य
तु प्रकरणादिशेषे प्रवृत्तिरिति भावः ॥ **वाशिवादीनामित्यादिनाऽपभ्रं-**
शसंग्रहः ॥ ननूत्तरपदार्थसंस्पृष्टपूर्वपदार्थस्य कथं सर्वनाम्ना परामर्शो-
ऽत आह—**उत्तरपदार्थान्तर्गतस्येति** । ततः पृथगुपस्थित्यविषय-
स्येत्यर्थः ॥ **बुद्ध्या**—मानस्या, यद्वा वाक्यजन्यबुद्ध्या ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—यथा राजपुरुष इत्युक्ते कस्य राज्ञ इति प्रश्ने
किमा परामृष्टस्य राज्ञः स्फुटबोधाय राज्ञ इति वदति, तथाऽत्र शब्दा-

नुशासनमित्युक्ते केषां शब्दानामिति प्रश्ने किमा परामृष्टस्य शब्द-
शब्दस्य स्पष्टप्रतिपत्तये एवाह—शब्दानामिति ।

प्रदीपे—सामान्येति—ध्वनिकाकवाशिवापभ्रंशसाधारणेत्यर्थः ।
विशेषे—शब्दविशेषे (साधुशब्दे) । शब्दशब्दस्येति शेषः । प्रसङ्ग-
इति—अथ शब्दानुशासनमिति प्रतिज्ञयेति शेषः । तथा च साधुशब्द-
जिज्ञानामिव असाधुशब्दजिज्ञासूनामप्यत्र प्रवृत्त्यापत्तिरिति भावः ।
ननु तन्व्यादिशब्दानां गान्धर्ववेदशकुनागमादिभिरेव निश्चयात्, तत्र
प्रकृतिप्रत्ययविभागासम्भवाच्च नात्र तेषामनुशासनीयताप्रसङ्गोऽत
आह—मत्वेति । पूर्वपदार्थस्य—शब्दपदार्थस्य । इतीति—इति प्रश्ने
समस्तराजपुरुषपदजन्यैकोपस्थितिविषयस्य विशेषणस्यापि राज्ञो बुद्ध्या
विमज्य किमा परामर्शस्तथेत्यर्थः । एवमेव “दशैते राजमातङ्गास्त-
स्यैवामी तुरङ्गमा” इत्याशयमपि समुपपत्तिः । अथवा शब्दानामिति
भाष्योक्तस्यैव किंशब्देन परामर्शः, तदुपादानसामर्थ्यात् । अत्र
कल्पे “दशैते राजमातङ्गा” इत्यादौ तत्पदपरामृष्टराजमातङ्गैर्बाधितस्य
तुरङ्गमस्त्वमित्यस्य “सविशेषणे हि विधिनिषेधौ सति विशेष्यबाधे
विशेषणमुपसङ्क्रमत” इति न्यायेन राजन्यन्वयादुपपत्तिः, शिखी
ध्वस्त इत्यत्रेवेति बोध्यम् ।

उद्घोते—लोकेति—त्रैविश्वद्व्येत्यर्थः । चेन काकवाशितानां
समुच्चयः । एतेन—लोकव्यवहारे तत्र तत्र शब्दशब्दप्रयोगेण । ध्वनि-
व्यङ्ग इति—शब्दानां ध्वनिरित्यादिनेत्यादिः । प्रयोगादिति—शब्द-
शब्दस्यान्वर्थत्वाच्चेत्यपि बोध्यम् । इदमिति—तन्त्रीशब्दशब्दानामत्रानु-
शासनीयत्वप्रसङ्गनमित्यर्थः । तथा च तत्परसूत्रे तादृशप्रयोगस्य तन्त्री-
शब्दशब्दानामत्रानुशासनीयता नस्त्येवेति सिद्धान्ताशयकत्वादेव सङ्गतिः-
बोध्यम् । शब्देति—ब्रीहिशब्देत्यर्थः । विशेषेषु—ब्रीहिविशेषेषु । सिद्धान्ते
वाचकताया अपभ्रंशसाधारणत्वादाह—साधाविति । तद्विशेषे—शब्द-
विशेषे । प्रकरणात्—यागप्रकरणात् । विशेषे—ब्रीहिविशेषे । ननु “सर्व-
नाम्नां प्रधानपरामर्शित्वमिति नियमात् शब्दानुशासनशब्दे विशे-
षणीभूतस्य शब्दशब्दस्य किमा परामर्शो न स्यादित्याशयेनाह—
ननूत्तरपदार्थेति । अनुशासनपदार्थकार्थीभावापन्नशब्दपदार्थस्ये-
त्यर्थः । सर्वनाम्ना—किमा । ततः—अनुशासनपदार्थात् । समस्तशब्दा-
नुशासनशब्दात् शब्दानुशासनपदार्थयोरेकैकोपस्थितिरिति भावः ।
शब्दानुशासनशब्दजन्यबुद्ध्या विभागासंभवादाह—मानस्येति । तत्र
नियमेन मानसबोधसत्त्वे मानाभावादाह—यद्वेति । वाक्येति—शब्दा-
नामिति वाक्यैकदेशेत्यर्थः । न च शब्दानामित्यस्य पदतया तत्र
वाक्यशब्दप्रयोगोऽसङ्गः, “वाक्ये वाक्यैकदेश” इति न्यायात्, साकां-
क्षपदस्थलविशेषे एकपदेऽपि वाक्यत्वस्य जयदेवेनोक्तत्वाच्च तदुपपत्तेः ।

(समाधानभाष्यम्)

लौकिकानां वैदिकानां च । तत्र लौकिकास्तावद्—
गौरश्चः पुरुषो हस्ती शकुनिर्मृगो ब्राह्मण इति ॥
वैदिकाः खल्वपि—शं नो देवीरभिष्टये । इषे त्वोर्जे
त्वा । अग्निमीळे पुरोहितम् । अग्न आयाहि वीतय इति ॥

(प्रदीपः) सिद्धान्तवादी तु व्याकरणस्य वेदाङ्गत्वात्सामर्थ्या-
दिशेषावगतिरिति मत्वाह—लौकिकानामिति । लोके विदिता इति—
लोकसर्वलोकाद्विजितं ठञ् । अथ वा भवार्थेऽध्यात्मादित्वाङ्गम् ।
एवं वेदे भवा वैदिकाः । वैदिकानां लौकिकत्वेऽपि प्राधान्यख्यापनाय
पृथगुपादानम् । यथा—ब्राह्मणा आयाता वसिष्ठोऽप्यायात इति
वसिष्ठस्य । तेषां तु प्राधान्यं यत्नेनापभ्रंशपरिहारात् । अथ वा भाषा-
शब्दानामेव लौकिकत्वमिति भेदेन निर्देशः ॥ तत्र लोके पदानुपूर्वो-

नियमाभावात्पदान्येव दर्शयति—गौरश्च इति
यमाद्वाक्यान्मुदाहरति—शं न इति ॥

(उद्घोतः) वेदाङ्गत्वादिति । तत्त्वं च
तन्त्रीशब्दशब्दानामविषयता सूचिता ॥ न च
विषयाः स्युः । तत्र तत्र भाषायां छन्दसीत्याह-
यत्वात् ॥ ननु चिदानन्दस्वरूपप्रवृत्तिरित्यस्य स-
द्भेदस्यापि लोकान्तर्गतत्वाद् भेदेनाभिधानं न युज-
वैदिकानामिति । वैदिकानां लौकिकत्वेऽपीति पा-
लौकिकानां याज्ञे कर्मण्येव तत्परिहारः, तेषां तु
भाषाशब्दानामिति । भाषा प्रयोज्यप्रयोजकवृद्ध-
ज्यमानानामित्यर्थः । एवञ्च वेदमात्रान्तर्गतकर्णेभि-
त्याद्यतिरिक्तपरता लौकिकशब्दस्य, तैस्तद्वचनद्वारा
गौरश्च इत्यादीनां लौकिकोदाहरणत्वसंगतिः । ले-
तदादराच्च स्वरविशिष्टानां वेदमात्रविषयतामभिप्रे-
दानां वैदिकोदाहरणत्वसङ्गतिरिति भावः ॥ (भा-
वदिति । तावच्छब्दोऽनुक्रमे । पूर्वं लौकिका उद-
दिता इत्यर्थः । वैदिकानां प्रधानत्वेऽपि लौकिकानां
दादरसूचनायः ॥) लोके पदानामुदाहरणत्वोक्तौ
तत्त्वोक्तावाशयमाह—तत्रेति । पदान्तरसमभिव्या-
पाच्च वेदे वाक्यानामुदाहरणत्वोक्तिरित्यपि बोध्यम्
धारणतया पाणिनीयशब्दानुशासनस्यैवात्राधिकृतत्व-
शयनादिव्याकरणस्येत्युत्तराशयं परे ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—व्याकरणस्य वेदाङ्गत्वा-
मेवाभ्यहितत्वात् वैदिकानामित्यस्य प्राग् वक्तव्यत्वेऽपि
वैक्यरूपेण ख्यातानां साधुशब्दानामिहानुशासनं नाप-
भिधानमिति सूचनाय सङ्कोचकाभावाच्च लोकशब्द-
परतया लौकिकशब्दानां वैदिकशब्दापेक्षया व्याप-
माह—लौकिकेति । तत्र—लौकिकवैदिकयोर्मध्ये ।
वदस्य सकललोकवेदसाधारणत्वात्, धर्मशास्त्रोक्तप्र-
मङ्गलस्य गौरुपार्थस्य वाचकतया मङ्गलत्वात्, ३
गौरुपार्थवत्त्वाच्च प्रथममुपादानम्, अनेन साधुशब्दे
सूचिता । अत एव वक्ष्यति—“एकः शब्दः सम्यग्ज्ञा-
स्वर्गे लोके च कामयुग्भवती”ति । शं न इति—अथ ।
ऋग्यजुःसामाथर्ववेदानां क्रमशः उपलब्धतया, प्र-
कृतामवेदानां क्रमेणोदाहरणोपादानं न युक्तमिति चेन्न,
त्वाद् यज्ञोपादेयताक्रमेणैव तदुदाहरणानामभिधानात्
अथर्ववेदस्य “यज्ञैरथर्वा प्रथमः पथस्तते” इति ऋक्-
प्रक्रियाप्रथमप्रकाशकतावदथर्वसुनिर्प्रोक्तत्वेनाभ्यहितत्वात्
विषेयमङ्गलार्थकशम्पदेन कर्मादिनिरसनीयविघ्ननिवार-
न्नेत्रेण च घटितत्वात्, अथर्ववेदाध्ययनस्यैव “अथर्वी-
मि”ति गोपथब्राह्मणवचनेन यज्ञप्रथमवरणोपब्रह्मात्
प्रागथर्ववेदोदाहरणोपादानम् । ततो यजुर्वेदस्य “अध्वर्यु-
क्रमप्रथमाध्वर्युकर्ममन्त्रप्रदर्शकत्वात्, तस्य गद्यात्मकतय-
ग्वेदगीत्यात्मकसामवेदापेक्षया सुज्ञेयत्वाच्च यजुर्वेद-
धानम् । ततः ऋग्वेदस्य स्वाश्रितसामवेदापेक्षया प्रथा-
दाहरणकथनम् । ततः परिशेषात् सामवेदोदाहरणप्र-
बोध्यम् । देवीरिति—अयं प्रथमाबहुवचनान्नः । अभिष्टये
कारलोपः । ईळ इति—अत्र ऋक्म् ।

प्रदीपे—प्रकरणाभावेऽपि सामर्थ्यस्य विशेषणि-
काव्यप्रकाशकारेणाभिधानादाह—सामर्थ्यादिति । विदित्

ताः । लौकिकवैदिकेत्युभयसाधारण्यानुबोधाह—अथवेति । तेषां तु प्राधान्यं—वैदिकानां प्राधान्यं तु । तुना वैदिकप्राधान्ये वसिष्ठप्राधान्यतो विलक्षणता सूचिता । यत्नेन—सर्वथा । अन्यथाऽनिष्टसम्भवादिति भावः । परिहारादिति—बोध्यमिति शेषः । एकरूपेण लौकिकवैदिकयोः निर्देशे लापवेन विनिगमनाविरहादाह—अथवेति । तत्र—तयोर्मध्ये ।

उद्योते—तत्त्वं—वेदाङ्गत्वम् । आगमेति—“ब्राह्मणेन निष्कारणो धर्मः षडङ्गो वेदोऽध्येयो ज्ञेयश्चेति” श्रुतीत्यर्थः । अनेन—वेदाङ्गत्वेन । आदिना—काकवाशितानुप्रशंसग्रहः । एवेन लौकिकव्यावृत्तिः । उभयोः—लौकिकवैदिकयोः । भेदेनेति—लौकिकवैदिकयोरित्यादिः । पाठ इति—अनेन “लौकिकत्वेन” इति पाठो निरस्तः । लौकिकानामिति—अर्थज्ञानायां चारणप्रसङ्गे, इति शेषः । अथवा तस्य नित्यसाकाङ्क्षतया तदित्येकदेशेनान्वयः । तदिति—अपभ्रंशेत्यर्थः । तेषां—वैदिकानाम् । सर्वत्रेति—अपभ्रंशपरिहार इति शेषः । प्रयुज्यमानानां—वर्तमानयेत्यादीनाम् । एवञ्च—प्रयोज्यप्रयोजकवृद्धव्यवहारे प्रयुज्यमानानां लौकिकत्वे च । तैः—कर्मेभिरित्यादिभिः । तदिति—प्रयोज्यप्रयोजकवृद्धेत्यर्थः । अत एव—गौरव इत्यादीनां वेदमात्रानन्तर्गतत्वेन लौकिकत्वादेव । ननु शं न इत्यादीनामपि वेदमात्रानन्तर्गतत्वेन लौकिकत्वात् तेषां वैदिकोदाहरणतयाऽभिधानमसङ्गतमित्यत आह—गेके इति । तदिति—स्वरेत्यर्थः । मात्रेण लोकव्यावृत्तिः । तद्वत्—वैदिकवत् । लौकिकानामपि “एकः शब्दः सम्यग्ज्ञातः” इत्यादिश्रुत्युक्तफलवत्तया वैदिकवशादरणीयतेति भावः । पदानां—गौरव इत्यादिपदानामेव । वाक्यानां—शं नो देवीरित्यादीनाम् । तत्त्वोक्तौ—उदाहरणत्वोक्तौ । आशयम्—भाष्याशयम् । लोकेऽपि कचित् पदानुपूर्वीनियमसम्भवादाह—पदान्तरेति । चेनानुपूर्वीनियमः समुच्चितः । श्रुतावानुपूर्वीनियमस्य सार्वत्रिकता, लोके तु कान्तिकतेति भावः । स्वसंख्याऽह—लोकवेदेति—लौकिकवैदिकेत्यर्थः । अत्र—अथ शब्दानुशासनमिति महाभाष्यवाक्ये । कारणस्याधिकरणत्वविवक्षया सप्तमी । अधिकृतत्वमिति—प्रतिपाद्यते इति शेषः । व्याकरणस्येति—लौकिकमात्रविषयस्य, प्रातिशाख्यस्य वैदिकमात्रविषयस्य वेति शेषः । परे—भाष्यानुयायिनः । अस्य प्रतिपादयन्तीति शेषः ।

(आद्येपभाष्यम्)

अथ गौरित्यत्र कः शब्दः ? ॥

(प्रदीपः) अयं गौरयं शुक्ल इति शब्दार्थयोरभेदेन लोके व्यवहारदर्शनाच्छब्दस्वरूपनिर्धारणाय पृच्छति—अथेति । गौरिति विज्ञाने प्रतिभासमानेषु वस्तुषु कः शब्द इत्यर्थः ॥

(उद्घोतः) अभेदेन लोके इति । अभेदेनैवेत्यर्थः । शब्दपरत्वाभिप्रायेणास्य गौरिति प्रयोगाभावादिति भावः । पुरोवर्तिव्यक्ति पश्यतो वाचकजिज्ञासया कोऽयमिति प्रश्ने अयं गौरयं वर्णः शुक्ल इत्युत्तरस्थले संनिहितमुद्दिश्य तादात्म्येन शब्दविधेयताप्रतीतिरिति तात्पर्यम् ॥ शब्दार्थयोस्तादात्म्यमेव शक्तिः । स्पष्टं चेदं पातञ्जलभाष्ये इति मञ्जूषायामस्माभिर्हर्यादिंसमतया व्युत्पादितम् । अत एव जात्यादिव्यक्त्योरिव “रामेति द्वयस्वरं नाम मानभङ्गः पिनाकिनः” इत्यादौ शब्दार्थयोरपि अभेदेन व्यवहारः ॥ अथ गौरिति भाष्ये—अथेत्यस्य पृच्छयत इति शेषः ॥ किं पृच्छयते, तदाह—गौरित्यत्रेत्यादि ॥ कः शब्द इति । कः शब्दशब्दभ्रमिधेय इति प्रश्नः ॥ प्रतिभासमानेषु । शब्दजातिव्यक्त्यादिषु ॥ नन्वेवं गुणक्रिययोः शब्दत्वाशङ्कानुपपन्ना । नहि ते अपि गौरिति शब्दजन्यबोधे भासेते इति चेन्न । गुणगुणिनोः क्रियाक्रियावतोश्चाभेदात् । शब्दार्थयोश्च तत्त्वात् । तदभिज्ञाभिज्ञस्येति न्यायेन तच्छङ्कोपपत्तेः । यथा परमकारणान्तरकार्यकारणकस्य परमकारणेनाप्यभेदः । अद्या गुणसमूहो द्रव्यमिति पत्रे तस्य भाव इति सूत्रस्थभाष्यसंमते समूहस्य गोश-

ब्दव्यत्यवेऽवयवभूतगुणादीनामपि तद्व्यत्यवमिता शङ्का बोध्या । अत्र गौरिति विज्ञाने इति सामान्योक्त्या तदाकारप्रत्यक्षादिज्ञानेऽपि गुणादीनां सामान्यरूपेण भानम् । अत एव प्रत्यक्षदृष्टेऽपि आत्रफलदाौरसविशेषादिजिज्ञासा, विशेषजिज्ञासायाः सामान्यज्ञानपूर्वकत्वादित्यन्ये ॥ निरूपितं चैतन्मञ्जूषायाम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अथ—अनन्तरम् । लौकिकोदाहरणेण गोशब्दस्य प्रागुपादानात् । प्रकृतेऽप्याह—गौरित्यत्रेति । अत्रत्यप्रश्नोत्तरयोः सार्वत्रिकप्रश्नोत्तरोपलक्षणता बोध्या ।

प्रदीपे—इति—इत्यादि । तेनायं चल इत्यादेः संग्रहः । व्यवहारेति—आसेत्यादिः । दर्शनादिति—संशयोदये इति शेषः । गौरिति स्वरूपे श्रोत्रप्रागुगुणत्वेन शब्दत्वनिश्चयात्, गुणादीनामसत्ताच्च तत्र संशयानुदयेन गौरिति स्वरूपे कः शब्द इति प्रश्नस्यासम्भवाद् गौरित्यस्य न स्वरूपपरता, किन्तु ज्ञानाकारपरतेत्याह—विज्ञाने इति । शब्दबोधे प्रत्यक्षादौ चेत्यर्थः । अर्थापत्तिप्रमाणाद् ज्ञानस्याधारत्वोपपत्तौ, अत्रपदस्य प्रतिभासमानेभित्वयर्थकतया सफलता बोध्या । प्रतिभासमानेषु—विषयभूतेषु । वस्तुषु—वस्तूनां मध्ये । निर्धारणे समीविधानात् ॥

उद्योते—एवेन भेदव्यावृत्तिः । शुक्लपदस्य गुणपरत्वे षट्स्य शुक्ल इति, तथा गुणपरत्वे षटः शुक्ल इति क्रमशो भेदेनाभेदेन च गुणगुणिनोः व्यवहारो भवति । किन्तु शब्दार्थयोः गोपदस्य व्यक्तीपरत्वे अयं गौरित्यभेदेन व्यवहारस्य सत्त्वेऽपि, तस्य शब्दपरत्वे अस्य गौरिति भेदेन व्यवहारो न भवतीत्याशयेनाह—शब्देति । गोपदस्येत्यादिः नन्वेवं गोशब्दगोचरज्ञानजनकतया अयं गौरिति शब्दप्रयोगाभावात् कथन्तेन शब्दार्थयोस्तादात्म्यं सेत्यतोत्रि चेन्न, अयं गौरिति व्यवहारेणार्थभिन्नतया शब्दविषयकज्ञानाजननादार्थापस्या तयोस्तादात्म्यसिद्धेः ॥ उक्तरीत्या सिद्धं तयोस्तादात्म्यं “द्विर्बद्धं सुबद्धं भवती”ति न्यायेन द्रढयितुं तत्र हेत्वन्तरमाह—पुरोवर्तीति । तदाकारस्तु अयमित्येव इत्यादिः । सङ्ग्रहितं—समीपदेशस्थं (सालादिमत्पिण्डम्) प्रतीतिरिति—तयोस्तादात्म्याभावे तयोरभेदावगाहिप्रतीतिरनुपपद्येत, आपन्ने च तयोर्भेदावगाहिप्रतीतिरिति भावः । नन्वेवं तयोस्तादात्म्ये कथमुपपद्येतार्थं शब्दस्येच्छारूपा शक्तिरित्यत आह—शब्दार्थयोरिति । तादात्म्यञ्च तद्विज्ञत्वे सति तदभेदेन प्रतीयमानत्वम् । तत्र भेदस्य वास्तवतया अभेदस्य चाध्यस्ततया तयोरविरोधः । एवं भेदस्योद्भूतत्वविवक्षया अस्यार्थस्यायं वाचक इत्यादौ षष्ठी, तथा अभेदस्योद्भूतत्वविवक्षणेन वृद्धिरादैजित्यादौ प्रथमा । कः शब्दः कोऽर्थ इति प्रश्ने गौरित्ययं शब्दो गौरित्ययमर्थ इत्येकरूपोत्तरदर्शनात् शब्दार्थयोः परस्परआध्यासः सिद्धः । स चादिव्यवहारकृद्वाश्वरुकृतः । ननु शब्दार्थयोरन्योन्याध्यासज्ञापिततादात्म्यस्य सङ्केतापरपर्यायस्य तयोः वाच्यवाचकभावापरपर्यायसम्बन्धान्तररूपशक्तेः ज्ञापकतेति सिद्धान्ते कथन्तादात्म्ये शक्तिपदप्रयोगः सङ्गच्छते इति चेन्न, तस्य पदनिष्ठशक्त्युपकारकतया तत्र शक्तिशब्दव्यवहारोपपत्तेः । एवेनेच्छानिरासः । इदमिति—“स्थितोऽस्य वाचकस्य वाच्येन सह सम्बन्धः । सङ्केतस्तुक्तरूप ईश्वरस्य स्थितमेवाभिसम्बन्धमभिनयति, यथाऽवस्थितः पिता-पुत्रयोः सम्बन्धः सङ्केतेनावबोध्यते—अयमस्य पिता, अयमस्य पुत्रः” इत्यादिनेति शेषः ॥ “इन्द्रियाणां स्वविषयेष्वनादियोग्यता यथा । अनादिरर्थः शब्दानां सम्बन्धो योग्यता तथा । सम्बन्धिश्चन्द्रे सम्बन्धो योग्यता प्रति योग्यता । समयाद्योग्यतासंविन्मात्रपुत्रादियोगवत् ॥ सति प्रत्ययहेतुत्वं सम्बन्धे उपपद्यते । शब्दस्यार्थे यस्तस्मात् सम्बन्धोऽस्तीति गम्यते ॥” इत्यादिहरिप्रभृतिवचनानुसारेणाह—हर्यादीति ।

व्युत्पादितमिति-शक्तिविचारे इति शेषः । अत एव-तयोस्तादा-
त्म्यादेव । आदिना गुणक्रियासंग्रहः । द्वितीयादिना “गर्वमङ्गो भार्ग-
वस्य शौर्यमङ्गश्च वालिनः”, इत्यस्य संग्रहः । किं पृच्छयते इति-
इति शङ्कायामिति शेषः । तद्विहिते-साधारणतया प्रशविषयीभूतम्
(असाधारणीकृत्य) वदनीत्यर्थः । स्पष्टप्रतिप-ये आह-प्रश्न इति-
शब्दबोधे प्रत्यक्षे च गवि गोत्वमिव तादात्म्येन गोशब्दोऽपि विशेषण-
तया भासते, जातिमदर्थस्य शब्देन वाच्यवाचकभावस्य तादात्म्यस्य च
सत्त्वात् गृहीतशक्तिरूपमिति शब्देनाथादिरिव अर्थेन शब्दादिरपि स्मर-
णे वाचकाभावात् । आह च-“न सोऽस्ति प्रत्यगे लोके” यः शब्दानु-
गमाद्वै । अनुविद्धमिव ज्ञानं सर्व शब्देन भासते ॥ आद्यत्वं ग्राहक-
त्वञ्च द्वे शक्ती तत्रसो यथा । तथैव सर्वशब्दभासते पृथगवस्थिते ॥
यत्संज्ञास्मरणं तत्र न तदप्यन्यहेतुकम् । पिण्ड एव हि दृष्टः सन्
संज्ञां स्मरयितुं क्षमः ॥” इत्यादित्याशयेनात्र-शब्देति । एषां
शब्दस्योपस्थापकत्वात्, जातिविशेषणत्वात्, यत्कौण्ठिकधिकरणवा-
च क्रमेणोक्तिः । एवम्-शब्देत्यादिः प्रविभासमानेष्वपि कैवटस्य विशे-
ष्यते । ते-गुणक्रिये । भासते इति-गुणक्रिययोः गोशब्देन तादा-
त्म्यवाच्यवाचकभावयोरसत्त्वादित्याशयः । अभेदादिति-पठः शुक्लः,
गोशब्द इत्यादिप्रतीतिः तयोः समवायमनङ्गीकृत्य तादात्म्यस्य स्वाका-
रादिति भावः । च तत्त्वात्-अभेदश्च । भिन्नस्येति-तदभिन्नत्व-
मिति शेषः । तच्छब्देति-गुणक्रिययोः शब्दत्वशक्त्यर्थः । शब्दभिन्न-
गुणक्रियावदर्थभिन्नगुणक्रिययोः शब्दभिन्नत्वमिति तयोरपि शब्देन
तादात्म्यादिसत्त्वात् गोशब्दजन्यबोधे भातमानतया शब्दत्वशक्त्योप-
पत्तिरिति भावः । तत्र दृष्टान्तमाह-पथेति । मूलप्रकृतिरूपापादाना-
भिन्नमहत्त्वात्मककार्यरूपकारणाभिन्नाहकारात्मककार्यस्य मूलप्रकृ-
त्याऽभेद इत्यर्थः । गुणादेः साक्षादपि गोशब्दवाच्यता सम्भवतीत्या-
शयेनाह-यद्वेति । गुणसमूह इति-निरन्तरत्वात्मकायुतसिद्धत्व-
विशिष्टावयवविशेषानुगतसाधारणसाधारणगुणादिसमुदाय इत्यर्थः ।
अयुतसिद्धावयवविशेषानुगतः समूहो द्रव्यमिति, गुणसमुदायो द्रव्य-
मिति च पतञ्जलिवचनसत्त्वात् । भाष्येति-किं पुनर्द्रव्यम् ? के
पुनर्गुणाः ? शब्दस्पर्शरूपरसगन्धा गुणाः, ततोऽन्यद् द्रव्यमिति भाष्ये-
त्यर्थः । तत्र स्पष्टतयाऽकथनादाह-सम्पत्ते इति । अन्यथा उक्ते इति
कथयेदिति भावः । समूहेति-गुणादीत्यादिः । अवयवेति-समुदाय-
प्रतीत्यादिः । आदिना क्रियासंग्रहः । तदिति-गोशब्देत्यर्थः । अत्र-
कैवटे । तदिति-गौरित्यर्थः । आदिना अनुमितिर्ग्राह्यः । अपिना
शब्दबोधः समुचितः । सामान्येति-रूपत्वादीत्यर्थः । विशेषरूपेण तु
तत्तद्विधेयैव भानमिति भावः । भानमिति-इति सूचितमिति
शेषः । अत एव-प्रत्यक्षादिज्ञाने गुणादीनां रूपत्वादिना भानादेव ।
अपिना-अनुमिादिसंग्रहः । आदिना गन्धविशेषादिसंग्रहः ।
अन्ये-सिद्धान्तिनः । मञ्जूषायामिति-शक्तिवादे इति शेषः । तथा
च गौरिति ज्ञाने विषयभूतेषु शब्दद्रव्यकमगुणसामान्येषु कः शब्द श-
ब्दाभिधेय इति सारार्थः ॥

(आद्योपपादकभाष्यम्)

किं यत्तत्सास्नालाङ्गूलककुदखुरविषाण्यर्थरूपं स
शब्दः ? ॥

(प्रदीपः) तान्येव वस्तूनि क्रमेण निर्दिशति-किं यत्तदिति ।
उद्दिश्यमानप्रतिनिदिश्यमानयोरेकत्वमापादयन्ति सर्वनामानि पर्या-

१. अत्र लोकपदोपादानेन शब्दस्य निर्विकल्पकज्ञानाविषयता
सूचिता ॥

येतत्तल्लक्षणमुपाददत इति कामचारतः स शब्द इति पुंलिङ्गेन निर्देशः ॥

(उद्घोतः) यत्तदिति समुदायो यद्वृत्तार्थं वर्तते, तस्यैव पुन-
स्तद्वृत्तेन स इत्यनेन परामर्शः । यद्वा प्रसिद्धी । ननु यदित्यस्य
नपुंसकत्वेन तच्छब्देऽपि नपुंसकलिङ्गमेवोचितमत आह-उद्दिश्य-
मानेति । सिद्धवत्कीर्तनमुद्देशः । प्रतिपाद्यतया विधेयतया वा कीर्तनं
प्रतिनिर्देशः, यथा “शैत्यं हि यत्सा प्रकृतिर्जलस्य” इत्यादौ स्त्रीलिङ्ग-
निर्देशः ॥ तल्लिङ्गमिति । तयोर्लिङ्गमित्यर्थः ॥

(तत्वालोकः) भाष्ये-किमिति-अस्य शब्द इत्युत्तरं योजना ।
तथा अग्रेऽपि सर्वत्र सम्बन्धः । सास्नेति-अत्र समाहारशब्दोत्तरमिन्
प्रत्ययः, तेनावयवो बोध्यते । शब्दः-शब्दशब्दाभिधेयः । एवमग्रेऽपि
सर्वत्र । तथा च यः सास्नादिमानर्थः स शब्दः किमित्यर्थः ।

प्रदीप-निर्दिशतीति-प्रश्नवाच्ये द्रव्यक्रियागुणसामान्यानां
शब्दत्वं सिद्धान्तिमुत्पादिरसितुं तान्येव विशिष्य क्रमेण प्रश्नविषय-
तया निर्दिशतीत्यर्थः । यौगपद्येनोभयलिङ्गासम्भवादाह-पर्यायेणेति ।
इति-इति हेतोः ।

उद्घोते-यत्तदिति-अस्य व्याख्यानान्तर्भूततया न प्रतीक-
ता । यतोऽतोत्यादायुभयोरपि पदसमुदायात्मकवाक्यशब्दप्रयोग-
दर्शनादाह-समुदाय इति । सर्वनामशब्दसमुदाय इत्यर्थः । यद्-
त्तार्थे-यदा यच्छब्देन वृत्तं निष्पन्नं यदिति तत्तार्थं । ते वयं गच्छा-
म इत्याद्यनुरोधादाह-यद्वेति । यत्तदित्यस्य यदित्यर्थकत्वादाह-यदि-
त्यस्येति । नपुंसकलिङ्गाभावायित्वादित्याशयः । नित्यसम्बन्धो-
यत्तदरेकविषयतेत्याशयेनाह-उचितमिति । उद्देश्यस्यासिद्धत्वेऽपि सि-
द्धत्वेन कीर्तनदर्शनादाह-सिद्धवदिति । प्रतिपाद्यतया असाधारिक-
कत्वादाह-विधेयतयेति । स्त्रीलिङ्गनिर्देश इति-उद्दिश्यमानशैत्य-
प्रतिनिदिश्यमानप्रकृत्योरेकत्वमापादयतः तच्छब्दस्य सेति स्त्रीलिङ्ग-
निर्देश इत्यर्थः । तयोः-उद्दिश्यमानप्रतिनिदिश्यमानयोः ।

(आद्योपपादकभाष्यम्)

नेत्याह । द्रव्यं नाम तत् ॥

(प्रदीपः) नेत्याहेति । भिन्नेन्द्रियग्राह्यत्वाच्च द्रव्यं शब्द इति
प्रतीतम्, अपि तु द्रव्यमिति । यदि च द्रव्यानुशासनं विवक्षितमम
विषयद् ‘अथ द्रव्यानुशासनं’मित्येवावक्ष्यत ॥

(उद्घोतः) भाष्योक्तहेतुमुपपादयति-भिन्नेन्द्रियेति । सामा-
न्यव्यतिरिक्तत्वे सति श्रोत्रेन्द्रियग्राह्यत्वं हि शब्दलक्षणमिति भावः ॥
यदि च द्रव्येति । यदि द्रव्यं शब्दशब्दाभिधेयं स्यादित्यर्थः ।
तथा हि सति द्रव्यादीनां तन्त्रान्तरे निरूपितत्वात्तस्य वैयर्थ्यापत्तिरि-
त्यपि बोध्यम् ॥ तत्र द्रव्यस्य क्रियायाश्रयत्वात्पूर्वमुक्तिः । क्रियागुणौ
च जात्याश्रयाविति तयोस्ततः पूर्वमुक्तिः । वैशेषिकसिद्धगुणानामपि
संयोगविभागादीनां क्रियात्वं ध्वनयितुं गुणात्प्राक् क्रियोक्तिरिति ध्येयम्
यत्तर्हि शुक्ल इत्यादौ गुणस्य शब्दत्वशङ्कापरे वाक्ये इतिशब्देन
प्रकारार्थेन सुरभ्यादिभेदभिन्नगन्धादिलिङ्गसंख्यादिरूपगुणसंग्रह इति
न न्यूनता ॥ ननु शब्दस्यापि गुणत्वाद् गुणो नाम स इत्युत्तमस-
ङ्गतम् । तस्य द्रव्यत्वं द्रव्यं नाम तदित्युत्तरासंगतिरिति चेन्न । उक्त-
द्रव्याश्रितो गुणो नाम स इत्यर्थात् ॥

(तत्वालोकः) भाष्ये-उत्तरमनुवदति तदस्य-नेत्याहेति । न
सास्नादिमदस्तु शब्द इति वदति (सिद्धान्ती) इत्यर्थः । कुत
एवमित्यत आह-द्रव्यमिति । यत इत्यादिः । नामशब्दः प्रसिद्धार्थकः ।
एवमग्रेऽपि सर्वत्र । तथा च यतः तत् (शब्द इति न प्रसिद्धम्, किन्तु)
द्रव्यम् (इति) प्रसिद्धम् (अतः तथा) इत्यर्थः ।

प्रदीपे-यत इत्यस्यार्थमाह-भिन्नेति । शब्दग्राहकश्रोत्रेन्द्रि-

यमिन्नचक्षुरादीन्द्रियग्राह्यत्वादित्यर्थः । तत्पदार्थमाह—द्रव्यमिति । द्रव्यत्वेनाभिमितं (साक्षादिमद्रस्तु) इत्यर्थः । नामपदार्थमाह—प्रतीतमिति । प्रसिद्धमित्यर्थः । तर्हि केन रूपेण तत् प्रसिद्धमित्यत आह—अपि तु द्रव्यमितीति । प्रसिद्धम्, गुणाश्रयत्वाद् गुणसमूहत्वादेति शेषः । ननु शब्दशब्दस्य कर्मध्वजन्ततया कुतो नार्थं द्रव्यस्य शब्दतेत्यत आह—यदि चेति । अथेति—तर्हीत्यादिः । एवेन शब्दानुशासनव्यावृत्तिः ।

उद्योते—हेतुः (यतः) द्रव्यं नाम तदित्याकारकम् । तत्र हेतौ हेतुमाह—सामान्येति । अत्र “येनेन्द्रियेण या व्यक्तिगृह्यते तदगता जातिस्तदभावश्च तेनैवेन्द्रियेण गृह्यते” इति नियमेन शब्दत्वे तथा शब्दाभावे प्रसज्यमानाया अतिव्याप्तेर्वारिणाय सत्यन्तमुपात्तम्, तथा भावत्वे सतीति दैयम् । एवं द्रव्यादावतिप्रसक्तिनिरासाय विशेष्यदलम् । हि—यतः । यथाश्रुतानुपपत्त्या भावार्थमाह—यदि द्रव्यमिति । स्यादिति—अनेनावद्यदित्यस्य वदेदित्यर्थः सूचितः । ननु द्रव्यस्य शब्दद्रव्योभयशब्दवाच्यत्वेन विनिगमनाविरहात् शब्दानुशासनमिति कथितमित्यत आह—तथा हीति । आदिना गुणादिनिरूपणाय तन्त्रान्तरस्यावश्यकतासूचनात् तस्यैव वैयर्थ्यं कुतो नेति शङ्का निराकृता । तन्त्रेति—शालोत्यर्थः । तस्य—द्रव्यानुशासनस्य । तत्र—गौरिति ज्ञाने भासमानानां वस्तूनां मध्ये । तयोः—क्रियागुणयोः । ततः—जातितः । ननु गुणस्य क्रियापेक्षया चिरस्थायित्वेनाभ्यहितत्वात्प्रागुपादानं कुतो नेत्यत आह—वैशेषिकेति । मतेति शेषः । गुणस्य शब्दत्वशङ्काकालेऽभिधेयं प्रसङ्गादत्रैवाह—यत्तर्हीति । प्रकारेति—सादृश्येत्यर्थः । अत एवेति पदस्य सफलता । गन्धादीति—आदिना स्पर्शादिसंग्रहः । संख्यादीति—आदिना शक्तिरूपकारकसंग्रहः । गुणस्य शब्दत्वनिराकरणावसरे विधेयां शङ्कां प्रसङ्गादत्रैवोपस्थापयति—नन्विति । तस्य—शब्दस्य । द्रव्यत्वे—द्रव्यत्वे तु । उक्तेति—सास्नादिमदित्यर्थः । इत्यर्थात्—इति “गुणो नाम स” इत्युत्तरार्थात् । एतेन “द्रव्यं नाम तदि”त्युत्तरस्य वक्ष्यमाणगुणाश्रयो द्रव्यं नाम तदित्यर्थः सूचितः । केचित्तु द्रव्यं नाम गुणो नामेत्यादौ द्रव्यगुणयोः श्रोत्राग्राह्यत्वेन विशेषिततया शब्दस्य मतभेदेन द्रव्यत्वे गुणत्वे वा न तदुत्तरद्रव्यासङ्गतिरिति वदन्ति ।

(आक्षेपोपपादकभाष्यम्)

यत्तर्हि तदिदं चेष्टितं निमिषितमिति, स शब्दः ? ॥

(प्रदीपः) अनेनैव न्यायेन गुणक्रियासामान्यानां निराकृतेऽपि शब्दत्वे प्रपञ्चार्थं तच्चोद्यपूर्वकं निराकरोति—यत्तर्हीति । गोशब्दार्थं चैषां संभवाच्छब्दत्वमाशङ्कते । परिहारस्तु पूर्ववत् ॥ तत्रेकितमभिप्रायस्य सूचकः शरीरव्यापारः । चेष्टितं कायपरिस्पन्दः । निमिषितमक्षिव्यापारः ॥

(उद्द्योतः) श्रोत्राग्राह्यत्वादेव क्रियादीनां शब्दत्वे निरस्ते किमुत्तरग्रन्थेनेत्यत आह—अनेनैवेति ॥ गोशब्दार्थं चैषां संभवादिति । अभेदसंभवात्, तेन तदभिन्नमभिन्नस्य तदभिन्नत्वमिति न्यायेन शब्दत्वाशङ्का तेषामिति भावः ॥ यद्वा गोशब्दार्थं गुणसमूहे समूहितया एषां संभवादित्यर्थः ॥ शरीरव्यापारो रोमाश्चादिः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—यत्तर्हीति—यदि सास्नादिमती व्यक्तिः द्रव्यं न शब्दः तर्हि यत् तदिदं चेष्टितं तत् (द्रव्यान्यत्वात् शब्दः किमित्यर्थः ।

प्रदीपे—अनेन—सास्नादिमति द्रव्ये शब्दत्वनिरासकेन । लोकव्यवहारानुसारेणाह—न्यायेनेति । श्रोत्रमिन्नचक्षुरादिग्राह्यत्वेन हेतु-

नेत्यर्थः । वैशेषिकदर्शनक्रमेणाह—गुणक्रियेति । निराकृते—निराकृतप्राये । प्रपञ्चार्थम्—जिज्ञासुबुद्धिवैशेष्याय तस्य तस्य तेन तेन रूपेण प्रसिद्धेः ज्ञानाय वा । तत्—तेषां शब्दत्वम् । चोद्येति—प्रश्नेत्यर्थः । निराकरोति—निरसितुं निदिशति । गोशब्दार्थं—सास्नादिमतिपिण्डे । एषां—क्रियादीनाम् । पूर्ववदिति—भिन्नेन्द्रियग्राह्यत्वात् क्रिया शब्द इति प्रतीतम्, अपि तु क्रियेति । यदि च क्रियाऽनुशासनं विवक्षितमभविष्यत् अथ क्रियाऽनुशासनमित्येवावश्यमिति रीत्येत्यर्थः । तत्र—इक्ष्वादित्रयमध्ये । कायपरिस्पन्दः—गमनागमनादिः । अक्षिव्यापारः—निमीलनोन्मीलनादिः ।

उद्द्योते—निरस्ते—निरस्तप्राये । गुणादौ शब्दत्वशङ्कायाः कारणस्योद्योते विशेषतया विचारितत्वात् संक्षेपेणाह—अभेदेति । गोशब्दाभिन्नग्राह्यार्थमिन्नक्रियादीनां गोशब्दभिन्नतया गौरिति ज्ञाने भासमानत्वात् तत्र शब्दत्वशङ्कोपपत्तिरित्याशयेनाह—तेनेति । तत्र क्रियादीनां साक्षादपि भासमानता सम्भवतीत्यभिप्रेत्याह—यत्तर्हीति । गुणसमूहे—गुणादिसमुदायात्मके (ज्ञायमाने) । समूहितया—अवयवतया । सम्भवात्—ज्ञानसम्भवात् । कायपरिस्पन्द इत्यनेन शरीरव्यापारस्य वक्ष्यमाणत्वात् शरीरव्यापार इत्यस्यार्थान्तरमाह—रोमाश्चादिरिति । अनेन “भाव इक्ष्यते येन तदिदं चेष्टितमिति व्युत्पत्तिः सूचिता ।

(निराकरणभाष्यम्)

नेत्याह । क्रिया नाम सा ॥

(आक्षेपोपपादकभाष्यम्)

यत्तर्हि तच्छुक्तो नीलः कपिलः कपोत इति, स शब्दः ? ॥

(प्रदीपः) शुक्तो नील इति । द्रव्यस्य प्रागुपन्यासाद् गुणमात्राभिधायिनोऽत्र शुक्लादयो द्रष्टव्याः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तटस्थ उत्तरमनुवदति—नेत्याहेति । न (तदिदं चेष्टितं शब्द) इति वदति (सिद्धान्ती) इत्यर्थः । कुत इत्यत आह—क्रियेति । यतः (श्रोत्रमिन्नचक्षुरादिग्राह्यत्वात्) सा (इक्ष्वादिव्यक्तिः शब्द इति न प्रसिद्धिः किन्तु) क्रिया (इति) प्रसिद्धिः (प्राधान्येन कृदन्तधातुवाच्यत्वात्, अतः) इत्यर्थः । यत्तर्हीति—(यदि तदिदं चेष्टितं क्रिया, न शब्दः) तर्हि यः तच्छुक्लादिः स (द्रव्यक्रियाभिन्नत्वात्) शब्दः किमित्यर्थः । अत्र य इति वक्तव्ये प्रयुक्तस्य यदित्यस्याव्ययत्वात्साधुता । कपोतः—चित्रः ।

प्रदीपे—ननु “गुणे शुक्लादयः पुंसि गुणलिङ्गास्तु तद्वति” इति कोशाद् शुक्लादिशब्दानां गुणगुण्युभयवाचकतया अत्र के वाच्या इत्यत आह—द्रव्यस्येति । मात्रेण गुणवद्द्रव्यव्यावृत्तिः ।

(निराकरणभाष्यम्)

नेत्याह । गुणो नाम सः ॥

(आक्षेपोपपादकभाष्यम्)

यत्तर्हि तद्विन्नेष्वभिन्नं छिन्नेष्वच्छिन्नं सामान्यभूतं, स शब्दः ? ॥

(प्रदीपः) मिश्रेष्वभिन्नमिति । अनेन सामान्यस्यैकत्वं कथ्यते ॥ छिन्नेष्वच्छिन्नमिति । अनेन तु नित्यत्वम् ॥ सामान्यभूतमिति । सत्ताख्यं महासामान्यं गोत्वादेः सामान्यविशेष्योपमानं निदिष्टम् । सामान्यामिव सामान्यभूतम् । भूतशब्द उपमार्थ, यथा—पितृभूत इति ॥

मूलप्रकृतिः, तत्कार्यं महत्तत्त्वम्, तदुपादानको अहङ्कारे, इत्यर्थः । अत एव-तस्य न्यायस्य तादृशविषयत्वादेव । तत्-एकम् । कुत एव-मित्यत आह-कुण्डलोति । वस्तुतः कुण्डलकटकयोः कारणरूपेण भेदः, कार्यरूपेण भेदः । अत एव—‘कार्यरूपेण नानात्वभेदः कारणात्मना । हेभात्मना यथाऽभेदः कुण्डलाद्यात्मना भिदा’ ॥ इति । एवमोद्घोशमेव तस्मिन्नेति न्यायोदाहरणमपीति बोध्यम् । यद्वा कश्चेन तत्र तच्छाङ्खायामेवं निराकरणतात्पर्यमाह-एवमिति । तद्वदित्यर्थः । वाच्यत्वेऽपीति-गवादिशब्दस्येत्यादिः । समूहिनाम्-अवयवानाम् (इक्षितशुक्लादीनाम्) । तत्तद्रूपेण-तत्तद्विशेषरूपेण इक्षितत्वादिना । तेषां-क्रियादीनाम् ।

(आचोपोपसंहारभाष्यम्)

कस्तर्हि शब्दः ? ॥

(प्रदीपः) द्रव्यादिषु निरस्तेषु पृच्छति-कस्तर्हि ।

(उद्घोतः) पृच्छतीति । प्रश्नविषयविशेषान्तरभावात् सामान्यरूपेण पृच्छतीत्यर्थः ।

(तत्त्वालोकः) उद्घोते-अथ “किं यः शब्दते स शब्दः । नेत्याह, अर्थरूपं तद्” इत्येकोक्यैवेष्टिसिद्धिः सम्भवे किमर्थमनेकोक्तिरुच्यते चेन्न, मन्दिषिषां स्पष्टबोधाय तथाऽभिधानात् । तथा च श्रोत्राग्राहत्वाद् द्रव्यक्रियागुणसामान्यानां न शब्दतेति सिद्धान्तः । पूर्वप्रश्नापेक्षया प्रकृतप्रश्ने वैलक्षण्यमाह-प्रश्नेति । विशेषान्तरेति-व्यावर्त्यशब्दत्ववदित्यादिः । अत एव शब्दस्य प्रश्नयोग्यस्य सत्त्वेऽपि नासङ्गतिः ।

(समाधानभाष्यम्)

येनोच्चारितेन सास्नालाङ्गूलकुदसुरविषाणिनां संप्रत्ययो भवति स शब्दः ॥

(प्रदीपः) उत्तरमाह-येनोच्चारितेनेति । वैयाकरणा वर्णव्यतिरिक्तस्य पदस्य वाच्यस्य वा वाचकत्वमिच्छन्ति । वर्णानां प्रत्येकं वाचकत्वे द्वितीयादिवर्णाच्चारणानर्थक्यप्रसङ्गात् । आनर्थक्ये तु प्रत्येकमुत्पत्तिपक्षे यौगपद्येनोत्पत्त्यभावात् अभिव्यक्तिपक्षे तु क्रमेणैवाभिव्यक्त्या समुदायाभावादेकस्मृत्युपाकरूढानां वाचकत्वे सरोरस इत्यादिवर्धप्रतिपत्त्यविशेषप्रसङ्गात्तद्व्यतिरिक्तः स्फोटो नादाभिव्यक्त्यो वाचको विस्तरेण वाच्यपरीये व्यवस्थापितः ।-उच्चारितेन । प्रकाशितेनेत्यर्थः ॥

(उद्घोतः) भाष्ये उच्चारितेनेति । शरीरमाहताभिहतकण्ठादिस्थानैरवयवद्वाराभिव्यक्तेन येनेत्यर्थः । अत्र विषाणान्तरवयवैर्गुणाद्योप्युपलक्ष्यन्ते ॥ संप्रत्ययो ज्ञानम् । ननु प्रत्यायकशब्दस्य वर्णसमूहरूपतया येनेत्येकवचनमयुक्तम् । न च वनमिति वत् समूहाभिप्रायं तत् । समूहस्य स्थिरस्य निरूपयितुमशक्यत्वादत आह-वैयाकरणा इति । वर्णव्यतिरिक्तपदानभ्युपगमे एकैकस्य वर्णस्य वाचकत्वं, समुदायस्य वा, नाथ इत्याह-वर्णानां प्रत्येकमिति ॥ द्वितीयमनूद्य दूषयति-आनर्थक्ये तु प्रत्येकमिति । प्रत्येकमानर्थक्ये तु समुदायस्य वाचकत्वमुपेयम्, तत्तु न युक्तम् इति शेषः । यतस्तत्र नयद्वयम्-उत्पद्यमानसमुदायस्याभिव्यक्त्यमानसमुदायस्य वा वाचकत्वमिति । तत्रार्थं दूषयति-उत्पत्तिपक्षे इति । उत्पत्त्यभावादित्यस्य समुदायाभावादित्यनेनान्वयः ॥ द्वितीयं दूषयति-अभिव्यक्तीति । उत्पन्नाभिव्यक्तेर्ध्वस्तत्वादित्यर्थः ॥ ननु पक्षद्वयेऽपि पूर्वपूर्ववर्णानुसर्गसंस्कारसहकृतान्यवर्णानुसर्गहेतुकैकस्मृत्युपाकरूढानां

वाचकत्वमस्त्वत आह-एकस्मृतीति ॥ ननु तस्य निवृत्तये सर्वदायप्रतीतिप्रसङ्गेऽत आह-नादेति । नाशो वर्णः ॥ ननु येन क्रमेणाभूता वर्णास्तेनैव क्रमेणैकस्मृत्युपाकरूढानां वाचकत्वेन नार्थप्रतीत्यविशेषप्रसङ्गः, अन्यथा त्वयापि वर्णानां स्फोटव्यञ्जकत्वाभ्युपगमात् कथं पूर्वोक्तदोषान्निस्तारस्तवापीत्यत आह-विस्तरेणेति । इदमेकं पदमेकं वाच्यमिति प्रत्ययः स्फोटस्यैव तदैक्ये च प्रमाणम् । अनुभवक्रमेणैव स्मरणमित्यर्थं दृढप्रमाणाभावाच्च । क्रमेणाभूतानां व्यञ्जनेणापि स्मरणदर्शनात् । सन् तु यथा पटं नानारञ्जकद्रव्याहितनानावर्णोपरागः क्रमेण, तथा एकस्मिन्नेव तस्मिन्नुच्चारणक्रमेण क्रमशः तेन तत्तद्वर्णैर्वरूपांतरागः स च स्थिरः, तस्य च मनसा ग्रहणमिति न दोषः ॥ अत्र येनेत्येकवचनेन विषाणिनामिति बहुवचनेन चानेकोच्चारणविषयगौरित्यस्यैकत्वं सूचितम् । एवं च तेनैव दृष्टान्तेन घटपटादिवोधकसाधारण्येन वाचकस्यैकत्वं सूचितम् । भेदप्रत्ययस्वीपाधिक इत्यावयवसंस्कृतसंज्ञायां शक्तित्वादे द्रष्टव्यम् ॥ नन्वेवं तस्य तात्त्वोद्युतव्यापारविषयत्वाभावाद् उच्चारितेनेत्युक्तमत आह-प्रकाशितेनेति । अभिव्यञ्जकैरिति शेषः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये-ज्ञातसङ्केतस्यापि पदस्याप्रकाशितस्य बोधकत्वाभावादाह-उच्चारितेनेति । सः-स्फोटः । तथा च शब्दते येनेति व्युत्पत्त्यां वनित्यभिप्रेत्याह-शब्द इति ।

प्रदीपे-उत्तरमिति-सिद्धान्तीत्यादिः । पदस्यापि कल्पितत्वादाह-वाच्यस्य वेति । पक्षे तु-पक्षेऽपि । उभयत्र रेफसकारादिवर्णानां साम्यादाह-अविशेषेति । तद्विति-वर्णेत्यर्थः । व्यवस्थापित इति-तथा च स्फोटाभिप्रायेणैव येनेत्येकवचनप्रयोग इति भावः ।

उद्घोते-अवयवद्वारेति-इदं सखण्डस्फोटस्थले । अखण्डस्फोटस्थले तु साक्षात् । लब्धयन्ते इति-अनेन न्यूनता निराकृता । ज्ञानम्-अनुभवरूपम् । केचित्तु “एकसंज्ञान्विज्ञानमपरसम्बन्धिनं स्मारयती”ति नियमेन पदज्ञानोत्तरं जायमानोऽर्थसम्प्रत्ययः स्मरणात्मक एव भवतीति वदन्ति, तत्र, पदार्थोपस्थितेः स्मृतिवत्त्वस्य मञ्जूषायां खण्डितत्वात् । समूहाभिप्रायम्-अनुद्भूतावयवविशेषवर्णसमुदायतात्पर्यकम् । तत्-एकवचनम् । समूहस्येति-उद्बद्धेत्यादिः । स्थिरस्य-चिरसमयवर्तिनः । वर्णानामुत्पत्तेरभिव्यक्तौ यौगपद्यासम्भवात् क्रमिकतया तेषां क्षणिकत्वाद् अग्रिमवर्णसमये पूर्ववर्णस्यानवस्थानादाह-अशक्यत्वादिति । द्वितीयमनूद्य दूषयति-आद्यपक्षोक्तदोषमनूद्य द्वितीयपक्षं निराकरोति । तत्रार्थमाह-प्रत्येकमिति-वर्णानां प्रत्येकं वाचकत्वे द्वितीयादिवर्णानां वैयर्थ्यं त्वित्यर्थः । शेषं पूरयति-समुदायस्येति । तत्तु-तदपि । तत्र-समूहस्य वाचकत्वे । नयेति-मतेत्यर्थः । उत्पद्यमानेति-उत्पद्यमानानां समुदाय इति विग्रहः । एवमप्येऽपि । क्रमेणैवेत्यत्र युक्तिमाह-उत्पन्नेति । उत्पन्ना चेकमभिव्यक्तिरिति व्युत्पत्तिः । मशब्दस्य रामवाचकत्वापरस्या पूर्वपूर्ववर्णानुसर्गजन्यसंस्कारसहकृतचरमवर्णस्य वाचकत्वासम्भवात्प्रकारान्तरमाह-पूर्वपूर्वेति । तथा च कल्पद्रव्येऽपि समुपपत्तिरिति भावः । तस्य-स्फोटस्य । वर्ण इति-अनेन ध्वनिः निरस्ता । वर्णसत्ताकल्पे ध्वनौ साक्षात् स्फोटाभिव्यञ्जकत्वस्याभावादित्याशयः । प्रसङ्ग इति-तथा च स्फोटो नाभ्युपेय इति भावः । अन्यथा-अनुभवक्रमेण स्मृतिविषयत्वानभ्युपगमे । त्वया-स्फोटवादिना । पूर्वोक्तेति-अर्थप्रतीत्यविशेषप्रसङ्गरूपेत्यर्थः । अत आह-“यैस्यानवयवः स्फोटो व्यज्यते वर्णबुद्धिभिः । सोऽपि पर्यैतुयोगेन

न केनापि विमुच्यते ॥” इति । तदैक्ये—स्फोटैक्ये । हेत्वन्तरेण स्फोटं संसाध्य वर्णसमुदायस्य वाचकतावदिति नदी, दीन इत्यादावर्थ-प्रतीत्यविशेषप्रसङ्गरूपदोषदानाय अनुभवक्रमविपरीतक्रमेण स्मरण-विषयतामुपपादयितुं युक्तिमाह—अनुभवेति । अत आह—“नानु-भूतिक्रमाद्वर्णाः क्रमिकाः स्मृतिगोचराः । गोचरोऽनुभवो न स्यात्-क्रमस्ते कुतः पुनः ॥” इति । दर्शनादिति—तृतीयदिनानुभूतकृष्ण-मूर्तिं विहाय द्वितीयदिनानुभूतरामप्रतिमास्मृत्यस्थले इति भावः । अथैवंस्फोटवादिनस्तवैव कथं सामान्यस्थमित्यत आह—मम त्विति । तस्मिन्—स्फोटे । क्रमेणेति—न तु व्युत्क्रमेणेति भावः । सः—स्फोटः । स्थिर इति—अत्र एव न वर्णवत् क्षणिकताप्रयुक्तानु-पपत्तिः । स्फोटस्य श्रोत्रग्राह्यत्वादाह—तस्येति । स्फोटस्येत्यर्थः । अत्र—भाष्ये । विभिन्नोच्चारयितुकतया विभिन्नविषयकतया चोच्चारण-स्यानेकतेत्याशयेनाह—अनेकोच्चारणेति । सूचितमिति—तथा च विषाणिनामित्यत्र प्रशक्तय इवैकवचनमेव कुतो नेति जिज्ञासा निरस्ता । एवञ्च—स्फोटस्यैकत्वसूचने च । वाचकस्य—स्फोटस्य । सूचितम्—समुचितम् । नन्वेवं कथं षट्पदादिशब्दानां परस्परं भेदप्रतीतिरित्यत आह—भेदप्रत्यय इति । औपाधिकः—वपादि-वर्णात्मकोपाधिभेदप्रयुक्तः । एवं—स्फोटस्य वर्णातिरिक्तत्वे । तस्य—स्फोटस्य । वर्णानां बहुत्वाद् वर्णैरेव व्यञ्जितात् स्फोटादर्थबोधस्येष्ट-त्वाच्चाह—अभीति । नन्वलौकिकस्फोटस्य शब्दपदार्थत्वे लौकिक-शब्दानुशासनप्रतिज्ञा विरुण्ढीति चेन्न, व्यञ्जकानुशासनद्वारा व्यङ्ग्या-नुशासनस्यैव विवक्षणात् ॥

(समाधानान्तरभाष्यम्)

अथवा—प्रतीतपदार्थको लोके ध्वनिः शब्द इत्यु-च्यते । तद्यथा-शब्द कुरु, मा शब्दं कार्षीः, शब्द-कार्यं माणवकः, इति ध्वनिं कुर्वन्नेवमुच्यते । तस्माद् ध्वनिः शब्दः ॥

(प्रदीपः) अथवेति । अन्यत्र ध्वनिस्फोटयोर्मंदस्य व्यवस्थापि-तत्वादिहाभेदेन व्यवहारेऽपि न दोषः, द्रव्यादयो न शब्दशब्दवाच्या इत्यत्र तात्पर्यात् । ध्वनिं कुर्वन्निति । विधिविषयोरप्रवृत्तविषयत्वा-त्कथमस्य त्रिभिः संबन्धः । उच्यते—शब्दं कुर्वन्नपि शब्दं कुर्वित्युच्यते विरामाशङ्कायां तत्रिवृत्तये । तथानभिमतशब्दश्रवणोद्भूतितेनाच्यते—मा शब्दं कार्षीरिति ॥

(उद्घोतः) भाष्ये अथवा प्रतीतपदार्थक इति । लोके व्यव-हर्तुं पदार्थबोधकत्वेन प्रसिद्धः श्रोत्रेन्द्रियग्राह्यत्वादर्णरूपध्वनिसमूह एव शब्द इत्यर्थः । तस्यार्थबोधकताप्यविचारितरमणीयस्यैव लोके सिद्धा तादृशस्यैव शास्त्रेणान्वयानमिति तात्पर्यम् । तदाह—अन्य-त्रेति । संग्रहादौ तपरस्त्रे भाष्ये चेत्यर्थः । ध्वनिपदेनात्र दानवैखरी, स्फोटपदेनाभिव्यक्तकत्वादिको मध्यमावस्थ आन्तरः शब्द उच्यते ॥ कथमस्येति । कुर्वन्नित्यस्य वर्तमानार्थत्वादित्यर्थः ॥

(तत्वालोकः) भाष्ये—नन्वेवमर्थप्रत्यायकतया मनोग्राह्यस्फोटस्य शब्दत्वे श्रोत्रग्राह्यगुणत्वस्य शब्दलक्षणाऽनुपपद्येत, विरुद्धयेत चार्थाप्र-त्यायकतया वर्णानामशब्दत्वे तेषां शब्दशब्दव्यवहार्यतेत्यत आह—अथवेति । पदार्थ एव पदार्थकः । स्वार्थे कन् । प्रतीतिश्चासौ पदार्थक इति व्युत्पत्तिः । पदार्थकशब्दस्य पदार्थबोधक लक्षणा । अथवा प्रतीतः पदार्थो यस्मादिति विग्रहः । लक्षणाऽकरणलाघवात् । ध्वनिः—कादि-

वर्णात्मकः । एवमग्रेऽपि । अनुभवादिना वर्णस्थले आवश्यकतामुपेतैः ध्वनिभिरेव स्फोटाभिव्यक्तिसम्भवे तदतिरिक्तवर्णाङ्गीकारे गौरवाद् ध्वनय एव वर्णा इति भावः । उच्यते इति—अनेनाप्योत्तरे सिद्धा-न्त्यसम्भतिः सूचिता । अन्वयव्यतिरेकाभ्यां ध्वनेः शब्दतासाधनाय हानोपादानोपेक्षारूपत्रिविधव्यवहारे तस्य शब्दताप्रसिद्धिमुपपादयति-तद्यथेति । ध्वनिं कुर्वन्नित्येवमुच्यते इत्यन्वयः । अथवा ध्वनिं कुर्वन्ने-वमुच्यते इतीति योजना । वापचे एववाचक एवमिति । तस्मात्—लोकव्यवहारात् ।

प्रदीपे—दोषः—असेदापादनरूपः । तर्हि तस्य व्यवहारस्य काभि-प्राय इत्यत्र आह—द्रव्यादय इति । प्रवृत्तप्रति प्रेरणानिवेधयोः वैयर्थ्यसम्भवादाह—अप्रवृत्तेति । अस्य—ध्वनिं कुर्वन्नित्यस्य । एके-नान्वयसम्भवेऽपि समूहेन तदसम्भवादाह—त्रिभिरिति । शब्दं कुरु इत्यादिवाक्यत्रयेणेत्यर्थः ।

उद्घोते—लोके इत्यस्यार्थमाह—व्यवहर्तुं ध्विति । अस्य पदार्थ-शब्दलक्ष्यार्थघटकबोधे प्रतीतशब्दार्थघटकप्रसिद्धौ वा सम्बन्धः । वर्ण-रूपेति—वर्णात्मकता ध्वनौ तत्समूहे च बोध्या । ननुक्तयितौ कथं ध्वनेस्तत्समूहस्य चार्थबोधकता संभवतीत्यत आह—तस्येति । ध्वनेस्तत्समूहस्य चेत्यर्थः । नन्वेवं कथं ध्वनेस्तत्समूहस्य च शब्द-त्वोक्तिरत आह—तादृशस्येति । अविचारितरमणीयस्येत्यर्थः । एतेन तद्वदस्य वैयर्थ्यं सूचितम् । अत्र—कैयटे । दानवैखरी—वैखरी-नादः (श्रोत्रग्राह्यः) । नादवैखरीति पाठो युक्तः ।

(इत्यनुशासनीयशब्दनिरूपणाधिकरणम्)

(शब्दानुशासनशास्त्रप्रयोजनानधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

कानि पुनः शब्दानुशासनस्य प्रयोजनानि ? ॥

(प्रदीपः) कानि पुनरिति । किं संध्योपासनादिवद्वाकरणा-ध्ययनं नित्यं कर्माथ काम्यमिति प्रश्नः ॥

(उद्घोतः) भाष्ये कानि पुनः शब्दानुशासनस्येति । शब्द-ज्ञानफलकव्याकरणाध्ययनस्येत्यर्थः । तदाह—किं सन्ध्येति । शब्द-ज्ञानद्वारा अध्ययनस्य तदज्ञानप्राप्तप्रत्यवायपरिहारः फलमुत तदतिरि-क्तमपि किंचिदिति प्रश्नाशय इत्यर्थः ॥ प्रयोजनशब्दः करणव्युत्पत्त्या प्रयोजकपरोपि । तेन व्याकरणाध्ययनस्य प्रयोजकं किंचिदस्ति न वेत्यपि प्रश्नाशयो बोध्यः ॥ अत एवोत्तरे आगमपदोपादानम् ॥ नपुंसकमन-पुंसकेनेत्येकशेषः । तत्रैकवद्भावस्य वैकल्पिकत्वात्प्रश्ने बहुवचनमुत्तरे एकवचनं बोध्यम् ॥

(तत्वालोकः) भाष्ये—अथान्येच्छानधीनेच्छाविषयत्वात् स्वतः पुरुषार्थयोः सुखस्य दुःखाभावस्य च साक्षात् परम्परया वा साधन-तायाः सर्वत्र साफल्ययावश्यसाधनीयतया प्रकृते व्याकरणाध्ययनेन साधुशब्दज्ञानद्वारा तदज्ञानद्वारा तदज्ञानजपापक्षयात्मकादृष्टकार्यमात्रं तादृशादृष्टान्यादृशादृष्टकार्याणि सम्पाद्य स्वतः पुरुषार्थसाधनं धर्मादि साधयतीति जिज्ञासया पृच्छति—कानीति । पुनरिति—विशेषणेत्यर्थः । सामान्येन प्रयोजनस्य साधुशब्दज्ञानस्योक्तत्वात् । अथवा पश्चात् (साधुशब्दज्ञानानन्तरम्) इत्यर्थः ।

प्रदीपे—नित्यमिति—अत्र नित्यत्वं न ध्वंसाप्रतियोगित्वे सति प्रागभावाप्रतियोगित्वम्, कर्मत्वेन जन्ये सन्ध्यादाव्याप्तेः । नापि दैनिकानुष्ठानविषयत्वं तत्, तथा सति “वसन्ते वसन्ते ज्योतिषा यजेते”ति श्रुत्या वसन्तमात्रानुष्ठानविषये ज्योतिषोपायोगव्याप्तेः ।

१ गोचर इति—अनुभवान्तरेत्यादिः । २ तद्विति—अनुभवेत्यर्थः ।

नाप्यनाद्यनन्तफलकत्वं तत्, एवं सति “अग्निहोत्रं जुहुयात् स्वर्गकाम” इति श्रुत्या जन्मस्वर्गफलकैऽग्निहोत्रेऽव्याप्तेः । किन्तु अकरणे पापजनकत्वे सति करणे फलविशेषजनकत्वं नित्यत्वम् । एवं काम्यत्वमपि न कामनाविषयत्वम्, तथा सति जानाति, इच्छति, यतवे इति क्रमस्य सत्त्वेन प्रवृत्तिविषयमात्रे काम्यत्वापत्तेः । किन्तु अननुष्ठाने प्रत्यवायासाधनत्वे सति अनुष्ठाने फलविशेषसाधनत्वं तत् । एवम् अननुष्ठाने पापजनकत्वे सति करणे फलविशेषजनकत्वं नैमित्तिकत्वमिति बोध्यम् ।

उद्द्योते—व्याकरणस्य स्वरूपतः रक्षावसाधकत्वात् प्रकृते शब्दानुशासनशब्दस्य व्याकरणात्मकस्वभावव्याप्यपरताया अनुपपत्त्या तस्य लक्ष्यार्थमाह—**शब्दज्ञानेति । तदाहेति—**लक्ष्यार्थमनुसृत्य वदतीत्यर्थः । व्याकरणाध्ययनस्य साधुशब्दशानरूपसाक्षात्प्रयोजनस्योक्ततया अयं प्रश्नः, तस्य पारम्परिणप्रयोजनविज्ञास्येत्यभिप्रेत्याह—**शब्दज्ञानेति । अध्ययनस्य—**व्याकरणाध्ययनस्य । तद्विति—साधुशब्दस्येत्यर्थः । तद्विति—तादृशप्रत्ययवाचपरिहारेत्यर्थः । अपिना तादृशपापपरिहारस्य समुच्चयः । किञ्चिद्विति—फलमिति शेषः । तथा च व्याकरणाध्ययनस्याद्यप्ये नित्यता, द्वितीयपक्षे काम्यतेति फलति । उत्तरे प्रवर्तकागमोल्लेखानुरोधादाह—**प्रयोजनेति । कथमेति—**प्रयुज्यते प्रवर्त्यतेऽनेनेतीत्यर्थः । केचित्तु प्रयोजयतीति कस्युत्पत्त्या बाहुलकात् कर्तृर्युद्धतस्य प्रयोजनशब्दस्य प्रवर्तकपरतां कथयन्ति । अपिना फलपर इत्यस्य समुच्चयः । तत्र प्रयोजकपरः प्रयोजनशब्दः पुँल्लिङ्गः । फलपरोऽपरः स क्लीबलिङ्गः । अत एवोभयोरैकशेषं वक्ष्यति “नपुंसकमि”त्यनेन । तथा च रक्षोहलध्वसन्देहाः व्याकरणाध्ययनस्य शब्दज्ञानद्वारा फलानि, तथा आगमः तस्य प्रयोजक इति भावः । तेन—प्रयोजनशब्दस्य प्रवर्तकपरत्वेन । प्रश्नाशय इति । साधुशब्दज्ञानजपापक्षयभिन्नमपि किञ्चिद् व्याकरणाध्ययनस्य प्रयोजकमस्ति, अथवा तदात्मकमेवास्तीत्यपि प्रश्नाशय इत्यर्थः । अत एव—प्रवर्तकविषयेऽपि प्रश्नसत्त्वादेव । एकशेषः—प्रयोजनश्च प्रयोजनानि चेति विग्रहे प्रयोजनानीत्यस्य सिद्धये क्लीबलिङ्गस्य तस्यैकशेषः । ननु प्रश्नोत्तरयोः कुतो वचनभेद इत्यत आह—तत्रेति । एकशेषे इत्यर्थः । प्रश्ने—“कानी”ति भाष्यस्थे । उत्तरे—“रक्षोहे”ति भाष्यस्थे ।

(समाधानभाष्यम्)

रक्षोहागमलध्वसन्देहाः प्रयोजनम् ॥

(रक्षापदार्थनिरूपणभाष्यम्)

रक्षार्थं वेदानामध्येयं व्याकरणम् । लोपागमवर्णविकाररक्षो हि सम्यवेदान्परिपालयिष्यतीति ॥

(प्रदीपः) पारम्पर्येण पुरुषार्थसाधनतामस्याह—**रचेति ।** लोके लोपाद्यदृष्टं वेदे दृष्ट्वा भ्राम्येदेव्याकरणः, व्याकरणस्तु न भ्राम्यति वेदार्थं चाध्यवस्यति । तत्र लोपागमयोरुदाहरणं देवा अदुद्धेति । दुहेल्लेजो ह्यस्यादादेशे कृते लोपस्त आत्मनेपदेष्विति तलोपः, बहुलं छन्दसीति रुटि सति रूपमेतत् । वर्णविकारो यथा—उद्ग्रामं च निग्रामं चेति । ह्रग्रहोर्भञ्जन्दसि हस्तेतिवकव्यमिति हस्य भकारः । उदि ग्रह इत्यत्रोद्ग्रामनिग्रामौ च छन्दसि सुगुह्यमननिपातनयोरिति । वचनादुत्प्रेषाद्विग्रहवैजम् ॥

(उद्द्योतः) पुरुषार्थो धर्मो मोक्षश्च ॥ शिष्याचार्यसंबन्ध एव महान् वेदरक्षाहेतुः, किं व्याकरणेनेत्यत आह—**लोके इति ॥ आभ्येद्विति ।** अमेण पाठान्तरं कल्पयेदित्यर्थः । न चाचार्यवचनाद्

भ्रमनिवृत्तिः, अंशशङ्कया तेष्वविश्रयासात् ॥ वेदार्थावगमद्वारापि व्याकरणं पुरुषार्थसाधनमित्याह—**वेदार्थं चेति ।** एवं च वेदार्थज्ञानपूर्वकं शुद्धतत्त्वमन्त्रैस्तद्विहितकर्मानुष्ठानेन स्वर्गसुखम्, उपनिषदर्थज्ञानेन वक्ष्यमाणरीत्या वा मोक्षश्च पुरुषार्थो व्याकरणाध्ययनस्य फलमिति भावः ॥ **विकार इति ।** लोपस्तु न विकार इति पृथग्गणितः । भावरूप एव चादेशोत्र विकारः ॥ **ह्रग्रहोर्भञ्ज** इति । इदं च गृष्णामा-
त्याद्यर्थमावश्यकम् । एतेन ‘उद्ग्रामनिग्रामौ चेत्यनेनैव भस्यापि सिद्धत्वादेतदुपन्यासश्चिन्त्य’ इति परास्तम् । अन्यार्थमावश्यकं तेनैव भस्य सिद्धौ तदंशे निपातनाश्रयणवैयर्थ्यात् । निपूर्वादिग्रहवैज-
व्यायकाभावादाह—**उद्ग्रामनिग्रामौ चेति ॥**

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—रक्षोहेति—व्याकरणाध्ययनप्रयोज्यसाधुशब्दज्ञानस्य रक्षादयो वृष्टं प्रयोजनमित्यर्थः ।

रक्षार्थमिति—अत्रार्थशब्दः प्रयोजनवाचकः । तथा व्याकरणाध्ययनेन साधुद्विनावलादीनां रक्षाय असम्भावाद वेदपदोपादानम् । व्याकरणेनानधीतेन स्वरूपसता वेदरक्षाया दुःसाधत्वादाह—**अध्येयमिति ।** शब्दानुशासनशब्दमुपादाय कृते प्रश्ने व्याकरणशब्दमुपादाय कृतोत्तरेण तयोः पर्यायता सूचिता । ननु व्याकरणस्य पाराथ-
र्यरूपाध्ययनेन कथं वेदरक्षा स्यादित्यत आह—**लोपेति ।** अत्य प्रकृतिप्रत्ययविभागदेरप्युपलक्षणतया प्रकृते व्याकरणाध्ययनं न पाठमात्रं विवक्षितम्, किन्तु वाक्यार्थबोधपर्यन्तम्, सत्येव हि तादृशाध्ययने अज्ञानादिनिवृत्त्या वेदरक्षा सम्भवति नान्यथा । अत एव च “ब्राह्मणेन निष्कारण” इति श्रुतौ “शैयश्च” इति प्रत्यपादि ।

प्रदीपे—व्याकरणाध्ययनेन साधुशब्दज्ञानद्वारा तदज्ञानजपापक्षयादिरूपादृष्टानि वेदरक्षादिरूपदृष्टानि च कार्याणि सम्पाद्य स्वतः पुरुषार्थसाधनं धर्मादि साधयति तदध्येतेत्यभिप्रायेणाह—**पारम्पर्येणेति ।** अस्य—व्याकरणाध्ययनस्य । **आभ्येद्विति—**लोके आत्मना, देवाः, अदुद्धत, उद्ग्राममित्यादावदृष्टम् आलोपम्, असुगागमं, तलोपरङ्गमौ, भादेशम्, क्रमशो वेदे त्मना देवेषु, देवासः ब्राह्मणास्तः, अदुद्ध, उद्ग्राममित्यादौ विलोक्य तत्र तत्र वैदिकपाठम्परित्यज्य लौकिकपाठं कल्पयेदित्यर्थः । न **आभ्येतीति—**प्रत्युत “मन्त्रेष्वभ्यादेरात्मनः” इत्यनेन तत्राकारलोपं तथा “आजसेरसुगि”त्यादिना तत्रासुगागमादि जानातीति भावः । तत्र—लोपादीनां मध्ये । लोपागमयोश्च पृथक् पृथक् उदाहरणस्य सत्त्वेऽपि लाघवादेकत्राह—**लोपागमयोरिति ।** केवलस्य वर्णविकारस्य गृष्णामीत्युदाहरणसत्त्वेऽपि विशेषं दर्शयितुं छान्दसप्रत्ययसवलितस्य तस्योदाहरणमाह—**उद्ग्रामञ्चेति ।** “उद्ग्रामञ्चेति जुहूसुद्यच्छति, निग्रामञ्चेति उपभृत् नित्यच्छती”ति वचनात् जुहूपभृत्तोरैव ग्रहणम्, ताभ्यां न सुचोरिति बोध्यम् ।

उद्द्योते—**पुरुषार्थः—**स्वतः पुरुषार्थसाधनम् । चेतार्थकामयोः संग्रहः । अत एव “ऊहस्य हि आर्तिवज्यलाभेन द्रव्यप्राप्तिद्वारा देहिकसुखसिद्धिः फलमिति”ति उद्द्योते वक्ष्यति । **शिष्याचार्यसम्बन्धः—**गुरुशिष्यपरम्परा । **व्याकरणेन—**व्याकरणाध्ययनेन । नन्वस्तु भ्रमः, तेन क्षत्यभावादित्यत आह—**अमेणेति ।** अंशेति—पाठअंशेत्यर्थः । आत्मनेति पठितव्ये प्रमादात् त्मनेति पठन्त्याचार्य इति शङ्कयेति भावः । तेषु—आचार्येषु । **वेदार्थावगमद्वारा—**वेदार्थावगमपूर्वकवेदरक्षाद्वारा । अनेन वेदार्थावगमरक्षाऽपि तस्यावान्तरप्रयोजनं सूचितम् । अपिना केवलवेदरक्षाद्वारसमुच्चयः । **व्याकरण—**व्याकरणाध्ययनम् । **एवञ्च—**व्याकरणाध्ययनस्य वेदार्थनिश्चायकत्वे च । “यतो वाचो निवर्तन्ते इत्यादिश्रुत्या ब्रह्मणो वागविषयत्वादाह—**वक्ष्यमाणेति ।** आनुषङ्गिकप्रयोजनोपपादनावसरे इत्यादिः । चेनेहिकसुखसमुच्चयः । ननु लोप-

स्यापि वर्णविकारत्वात्तस्य पृथगभिधानमङ्गत्तमित्यत आह—लोपस्त्विति । विकारः—विकारत्वेनाभिमतः । अयं “अभावरूपत्वादि” ति शेषः । चो हेतौ । अत्रेति—अनेनायत्र लोपस्य विकारत्वेऽपि क्षत्यभावः सूचितः । आदिना जभारेत्यस्य संग्रहः । एतेन—“हप्रहो” रित्यस्य तदर्थमावश्यकत्वेन । अपिः घञसमुच्चायकः । एतदिति—“हप्रहोम” इतीत्यर्थः । अन्येति—गृष्णागोत्यादीत्यर्थः । तेनैव—“हप्रहो” रित्यनेनैव । तदंशे—सादेशांशे । उत्पूर्वाद् ग्रहेः घञो विधायकस्य “उदि ग्रह” इति सूत्रस्य लोके सत्त्वादाह—निपूर्वादिति । तथा च उद्ग्राममित्यत्र लोकसिद्धस्यैव घञोऽनेनानुवादः । निग्राममित्यत्र तु घञो लोकासिद्धत्वादेनेन विधिरिति भावः ।

(ऊहपदार्थनिरूपणभाष्यम्)

ऊहः खल्वपि—न सर्वलिङ्गैर्न च सर्वाभिर्विभक्तिभिर्वेदे मन्त्रा निगदिताः । ते चावर्यं यज्ञगतेन पुरुषेण यथायथं विपरिणमयितव्याः । तान्नावैयाकरणाः शक्नोति यथायथं विपरिणमयितुम् । तस्मादध्येयं व्याकरणम् ॥

(प्रदीपः) ऊहः खल्वपीति । इह यस्मिन् यागे इतिकर्तव्यतोपदिष्टा यामान्तराणां जीव्यते सा प्रकृतिः । येनोपजीव्यते सा विकृतिः । प्रकृतिवद्विकृतिः कर्तव्येति मीमांसकैर्व्यवस्थापिते न्याये प्रकृतिप्रत्ययादीनामूहं वैयाकरणः सम्यग्विज्ञानाति । तत्रानेर्मन्त्रास्ति—अग्नये त्वा जुष्टं निर्वपामीति । तत्र “सौर्यं चरं निर्वपेद् ब्रह्मवर्चसकामः” इति सौर्यं चरौ मन्त्र ऊह्यते—सूर्याय त्वा जुष्टं निर्वपामीति । विस्तरेण भर्तृहरिणा प्रदर्शित ऊहः ॥

(उद्घोतः) भाष्ये ऊहः खल्वपीत्यस्य प्रयोजनमिति शेषः । खल्वपीति निपातसमुदायो निश्चयार्थः ॥ ननु यत्र प्रकरणे ये मन्त्राः पठितास्तत्र तेषां तथैव प्रयोग इष्ट इति नोहेन प्रयोजनमित्याशङ्क्य प्रकृतावृद्धाभावेऽपि विकृतावृद्ध इति दर्शयितुं प्रकृतिशब्दार्थमाह—इहेति । यस्मिन् आग्नेयदी । यामान्तरेण सौर्यादिना । प्रकृतिविकृत्यवगमश्च द्विदेवत्यैकदेवत्यत्वादिसाम्येन बोध्यः ॥ अन्यत्र पठितमन्त्राणां कथमन्यत्र गमनमत आह—प्रकृतिवदिति । यथा सोपकारा प्रकृतिरनुधीयते, तथा विकृतिरपीति तदर्थः । तदनेनोपकारातिदेशे तत्पृष्ठभावेन पदार्था अप्यतिदिश्यन्ते, इतिकर्तव्यतायां भावनायाः साकाङ्क्षत्वात् ॥ एतन्मूलकमेव प्रकृतिवदिति मीमांसकसरणिः ॥ पदार्थान्तर्गताश्च मन्त्राः । तत्र अग्निसंबन्धिनिर्वापप्रकाशकमन्त्रस्याग्निरपदस्य सूर्यसंबन्धिनिर्वापप्रकाशकमन्त्रस्य अग्निरपदस्य सूर्यसंबन्धिनिर्वापप्रकाशनासमर्थत्वात्तदपहाय तत्स्थाने सूर्यायैव हविमत्याह—तत्रान्नेरिति । मन्त्र ऊह्यत इति । यद्यप्यूह न मन्त्रत्वम्, तथाप्येकदेशस्योहेपि अनेकपदसमुदाये मन्त्रत्वं प्रत्यभिज्ञानात्तद्वदिति समुदाये मन्त्रत्वव्यवहारः कर्मणः साङ्गत्वं चेति बोध्यम् ॥ सौर्यं प्रकृत्यूहः । अन्येऽप्यूहाः । ऊहश्च हि आर्तिवज्यलमेन द्रव्यप्राप्तिसद्वारा ऐहिकसुखसिद्धिः फलमिति बोध्यम् । भाष्ये लिङ्गपदं च प्रकृत्यदेरुपलक्षणम् ॥ यथायथमिति । अर्थप्रकाशनसामर्थ्यान्तिलङ्घनेनेत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—यथाक्रममूहमुपपादयति—ऊह इति । न, नच इत्यनयोः निगदिता इत्यनेनान्वयः । सर्वलिङ्गैः—सर्वलिङ्गापकर्षः । सर्वाभिर्विभक्तिभिः—सकलविभक्त्यन्तपदैः । अनयोः “वदित्वा” इति शेषः । ते—मन्त्राः । चो हेतौ । विपरिणमयितव्याः—वर्णविकारविकारपदपठितव्याः पठितव्याः । तान्—मन्त्रान् । यत इत्यादिः

प्रदीपे—इह—वेदे । इतिकर्तव्यता—विधानप्रकारः । सा—स यागः । येन सौर्यादिना । वस्तुतस्तु यत्र यागे सकलाज्ञानि समुपदिष्टानि सा प्रकृतिः । यत्र यागे नानि नोपदिष्टानि स विकृतिरिति बोध्यम् । लिङ्गादिग्रहणस्य प्रकृत्यादेरुपलक्षणत्वादाह—प्रकृतीति । आदिना लिङ्गसङ्ग्रहः । सम्यक्—यथोचितम् । तत्र—प्रकृतौ । अग्नेर्मन्त्रः—अग्नितन्मन्त्रनिर्वापप्रकाशकमन्त्रः । तत्र—विकृतौ । इति सौर्यं चरौ—इति विहिते सूर्यदेवताकं चन्द्रव्यकयागं ।

उद्घोते—खल्वपि शब्दयोः क्रमशो निश्चयसमुच्चयार्थयोः बोधकत्वेऽपि परिगणनादेव समुच्चयस्य लाभसम्भवादाह—खल्वपितीति । मन्त्रा इति—यथैवेति शेषः । नन्वेवमपि केन प्रकृतिविकृतिभावबोध इत्यत आह—प्रकृतिविकृतीति । प्रकृतिविकृतिभाववैत्यर्थः । अन्यत्र—प्रकृतौ । अन्यत्र—विकृतौ । यथेति—यथा प्रकृतौ पठितान्यज्ञानि येनोपकारेण प्रकृतिमुपकुर्वन्ति, तथा विकृतान्यज्ञानि तानि तेनैवोपकारेण विकृतिमुपकुर्वन्तीत्यर्थः । विकृतिरपीति—सोपकारा अनुधीयते इत्यनुषज्यते । तत्पृष्ठभावेन—उपकारानुसारित्वेन । विकृतानुपकारविधानायैवातिदेशवाक्येन प्रकृतिस्थाङ्गानां तत्रातिदेशः । अत्र एव विकृतौ तेन सामान्यतोऽप्यतिदिष्टानां प्रकृतिस्थाङ्गानामुपकारासम्भवे कचित्साकल्येन निवृत्तिः, कचित्त्वांशिकत्वेन । यथा प्रकृतानुपकारकस्य “अवरक्षो दिवः सपत्नं बध्यासमे”त्यवघातमन्त्रस्य कृत्यस्य विकृतानुपकारकताया अतम्भवान्निवृत्तिः । यथा च प्रकृतौ वैतुष्योपकारिणोऽवघातस्य कृष्णलेखूपकारिताया अतम्भवान्निवृत्तिरिति बोध्यम् । साकाङ्क्षत्वादिति—उत्पद्यमानोत्पत्त्यनुकूल उत्पादकव्यापारविशेषो भावना । सा द्विविधा । तत्रैका पुरुषप्रवृत्त्युत्पत्त्यनुकूलोत्पादकव्यापारविशेषरूपा लिङ्त्वावच्छिन्नवाच्या शाब्दी भावना । अपरा च फलेच्छाजनितक्रयाविषयव्यापारविशेषात्मिका आख्यातत्वावच्छिन्नवाच्या आर्था भावना । उभयोः भावनयोः किं भावयेत्, कन भावयेत्, कथं भावयेदिति साध्यसाधनेतिकर्तव्यताऽसाक्षात्प्राप्त्या नियता । तत्र कर्ममात्रस्येतिकर्तव्यतावत्त्वाद्, इतिकर्तव्यतां विना साध्यसाधनयोः भावनायामन्वयस्यासम्भवाच्च भावनाया इतिकर्तव्यतायां साकाङ्क्षताऽवश्यकीति भावः । नन्वेवं पदार्थातिदेशेऽपि कथं मन्त्रातिदेश इत्यत आह—पदार्थेति । तत्र—प्रकृतौ । “अग्नये त्वे”त्यादिमन्त्रस्य प्रकृतितन्मन्त्राग्निसम्बन्धिनिर्वापप्रकाशनात्मकप्रकृत्युपकारकारकत्वाद् विकृतिसम्बद्धसूर्यसम्बन्धिनिर्वापप्रकाशनरूपविकृत्युपकारस्यापि तन्मन्त्रविधेयतामापन्नस्य अग्निरपदस्य अतिदेशे तेन विधानुपपन्नत्वादाह—तदपहायेति । अग्नये इति पदमपहायेत्यर्थः । ननु किमपराद्वेकारेणेत्येन्न । अदन्तभिन्नप्रकृतिसन्निहितकारेण वाच्यस्य सम्प्रदानत्वस्य अदन्तप्रकृतिसन्निहितकारेणैव प्रायो वाच्यतेया प्रकृते निमिताप्राये नैमित्तिकस्याप्यप्राय इति नियमेन निवृत्तेऽग्निरपदो एकारस्यापि निवृत्तेर्दुर्बलत्वात् । तथा चाग्निरपदस्थाने सूर्यशब्दे समागते एकारस्थाने यशब्द आगत इति भावः । “अनाम्नाता अमन्त्रा” इत्याद्यापस्तम्भादिवचनानुसारेणाह—न मन्त्रात्वमिति । अनेकेति—अवशिष्टेत्यादिः । “एकदेशविकृतमन्यवदि”ति न्यायेनाह—मन्त्रत्वेति । सोऽयम्—अग्नये इत्यत्र सूर्यायैव । एकारस्थानेय काररूपप्रत्ययोद्देश्य नान्तरीयकत्वादस्य नोमयोहेतौ भावः । अन्ये—प्रत्ययलिङ्गोहाः । यथा “देवीरापः शुद्धाः स्थ” इत्यस्य विनियुक्तस्य मन्त्रस्यान्ये उहः “देवाज्य शुद्धमसी”ति स लिङ्गोहः । यथा च “मा भैर्मा संविक्था” इति पुरोडाशेऽवदानमन्त्रस्य धानासहः “मा भैत मा संविक्थमि”ति स प्रत्ययोहः । हीति—अस्य चार्थकतया स्वर्गसुखादिसमुच्चयकस्य सिद्धिरित्युक्तं योजना । चेन विभक्तिसमुच्चयः ।

वेदशब्देभ्य एवादौ पृथक्संस्थाश्च निर्ममे ॥ तेषां ये यानि कर्माणि प्राक् सृष्ट्यां प्रतिपेदिरे । तान्येव ते प्रपद्यन्ते सृज्यमानाः पुनः पुनः ॥ ऋषीणां नामधेयानि याश्च वेदेषु दृश्यः । शर्वैर्यन्ते प्रसूतानां तान्येवैभ्यो ददात्यत्र ॥ इत्यादिस्मृत्यैश्च अनादिस्थित्यप्रवाहान्तर्गततया जनमेजयादिचरित्तादीनां वेदाभिधेयताया इव व्याकरणादीनामपि श्रुतिविहितनित्याध्ययनादिप्रियताया उपपत्तेः । नच व्याकरणस्य तादृशप्रवाहान्तर्गतताया अनुपपत्तिः, “तस्मादियं व्याकृता वागुच्यते” इत्यादिश्रुतेरुपलम्भात् ॥ अपिना शिक्षादिसमुच्चयः । नित्यता-नित्याध्ययनादिविधिविषयता । एवमग्रेऽपि । सिद्धा-तसरण्या वदति-यद्वेति । श्रुत्या-“ब्राह्मणेने”त्यादिवेदेन । तस्य-व्याकरणस्य । ननु “चोऽनालक्षणोऽर्थो धर्म” इति धर्मलक्षणस्य वेदेऽसङ्गमनेऽपि कुतस्तस्य धर्मत्वमित्या आह-धर्मत्वञ्चेति । वेदस्य धर्मत्वमोपचारिकमित्यन्वयः । सहित इति-केचित्तु षडङ्गघटकाङ्गशब्देन श्रुतिलङ्काव्यप्रकरणस्थानसमाख्या एव गच्छति, तत्र, वेदत्वादेव संगृहीतानां श्रुत्यादीनां तेन ग्रहणे षडङ्गपदोपादानवैफल्यपातात् । अपरे तु शिक्षादीनां वेदार्थत्वबोधकश्रुत्यावभावात्, सादितया अनादिवेदावयवत्वात्संभवाच्च तदङ्गताप्रयोजकस्य तदर्थत्वस्य तदवयवत्ववयवत्वाभावादेवाङ्गता न युक्तेति वदन्ति, तत्र, ‘मुखं व्याकरणं तस्ये’त्यादिस्मृतेः शिक्षादीनां वेदाङ्गत्वबोधनात्, वेदाङ्गत्वप्रयोजकवेदोपकारकत्वस्य तेषु सत्त्वाच्च ॥ शिक्षा-हृतस्य सकलशास्त्रारूपवेऽस्य शतायुषपुरुषेणाध्येतुमशक्यत्वादन्वयशास्त्राध्ययनादेरन्यानुपयोगित्वाच्चाह-स्वशास्त्रेति । बोध इति-अध्येयशब्दे “अचो यदि”ति सूत्रविहितयत्प्रत्ययस्य “प्रेषातिसर्गप्राप्तकालेषु कृत्यादेवे”ति सूत्रेण प्रेषात्मकविधिरूपत्वे पर्यवसानादिति भावः । उभयनिष्ठमिति-तथा चाध्येय इत्यस्यार्थबोधपर्यन्तसाध्यध्ययनं विधेयमित्यर्थकत्वेन, शब्दस्य साक्षादध्ययनस्यैवार्थस्य ज्ञानद्वारा अध्ययनस्य संभवेन चे “अध्येय”पदोपादानादेष सामञ्जस्येन “ज्ञेय”-पदं व्यर्थमिति भावः । तात्पर्यमिति-ज्ञेयपदोपादानसामर्थ्यादित्याशयः । अत एव-ज्ञेय इत्यस्य सम्यगित्यार्थे तात्पर्यादेव । तथाज्ञानेति-सम्यगर्थविषयकतोयेत्यर्थः । समुच्चय इति-चेनेत्यादिः । ज्ञेय इति पाठे तु “अहरहर्नयमानो गामश्च पुरुषं पशुमि”त्यत्रैवात्रापि च विनैव समुच्चयो बोध्यः । अनेन-श्रुत्या मिलितयोरैवाध्ययनज्ञानयोः धर्मत्वज्ञापनेन । अतादृशस्य-योरन्यतरस्य । तत्र सम्मतिं दर्शयति-तथा चेति । जप्त्वा-कृत्वा । जपरूपार्थस्य जपमित्यनेनोक्तत्वात् । तथाशब्दः समुच्चयवाचकः कुर्वन्नित्यनेन सम्बध्यते । एवपदं क्रिया-व्ययारणबोधनाय । विपर्यये-प्रत्येकानुष्ठाने । न्यूनतानिरासायाह-जपपदमिति । प्रकृतपथे इत्यादिः । मन्त्रस्यैव जपसम्भवादाह-मन्त्र-साध्येति । प्रणिधानेति-अस्य संयोगस्य च सम्पादनेऽन्वयः । आदिना स्थित्यादिसंग्रहः । अत्र-“वेदोऽध्येयो ज्ञेयश्चे”ति श्रुतो विधेयत्वमिति-अनेन ज्ञानविधेरुपपत्तिः, फलकारप्रभृतिविधिना पाकविधेरिवेति भावः । एतेन-तादृशव्यापारस्यैवात्र विधेयत्वेन । यथाभूत-वस्तुविषयकप्रमाणजन्यज्ञानस्य वस्तुमन्त्रतया पुरुषेण कर्तुमकर्तुमन्यथाकर्तुं ज्ञानस्यत्वाद् विधेयता न संभवतीत्यभिप्रेत्याह-अविधेयत्वादिति । इदं-ज्ञानस्य विधेयताप्रतिपादनम् । गुणानां-वेदाङ्गानां (शिक्षादीनाम्) । भावादिति-गुणप्रधानभावान्भवादिति शेषः । एवञ्च-व्याकरणस्य वेदवेदार्थावगमकारणपदपर्यवर्त्यबोधनिमित्तत्वे च । वेदार्थज्ञाने-वेदवेदार्थज्ञानम्प्रति । तथा च वेदाङ्गशिक्षादिषट्कमन्त्रे व्याकरणं वेदवेदार्थज्ञानम्प्रति मुख्यं कारणमिति तदर्थः । यथा शरीर-निर्वाहकार्यं प्रति मुखस्य साक्षाद् भक्ष्यपेयादिदार्ततया मुख्यकारणता, अतिरिक्ताङ्गानां तु परम्परया (भक्ष्यादिप्रबन्धकत्वेन) तददा-नृतया तत्पति गौणकारणता । तथा वेदनिर्वाहकार्यं (वेदस्वरूपवेदार्थ-

ज्ञानरूपम्) प्रति साक्षात्पदपदार्थबोधकतया व्याकरणस्य मुख्यकारणता, अतिरिक्तानां तु परम्परया पदपदार्थबोधयोगितया आंशिक-तया तद्वोधकतया वा तत्पति गौणकारणता । तथाहि-ज्योतिषमध्ययनाद्युपयोगिसमर्थ बोधयति । निरुक्तं बाहुलकादिसाध्यान् लोपागमविकारादीन् ज्ञापयति । छन्दः “गायत्र्या यजती”त्यादी श्रुतानां गायत्र्यादिपदानां लक्षणतोऽर्थं प्रतिपादयति । शिक्षा अध्ययनादिकालिकमन्त्रोच्चारणरीतिं बोधयति । कल्पः साङ्गाध्ययनादिकर्मणोऽनुष्ठानपद्धतिं प्रतिपादयति । अत एव “मुखं व्याकरणं तस्य ज्योतिषं नेत्रमुच्यते । निरुक्तं श्रोत्रमुद्दिष्टं छन्दसां विचिन्तिः पदे ॥ शिक्षा प्राणन्तु वेदस्य हस्तौ कल्पान् प्रचक्षते ॥” इत्यादीनि शिक्षावचनानि सङ्गच्छन्ते । अन्ये तु-यथा मुखं स्वभक्षितान्नपानादिजरकादि सकलावयवैभ्यो ददा-तोति सर्वाङ्गोपकारकत्वात् सकलाङ्गपेक्षया प्रधानतां भजते । तथा व्याकरणं सकलशिक्षादिप्रयुक्तसाधुशब्दानां स्वरूपाध्ययनबोधकतया सर्वाङ्गोपयोगित्वात् सकलाङ्गपेक्षया मुख्यतां भजते इति वदन्ति । सर्वत्र शास्त्राणां पठितानामेव कारणता न स्वरूपत इति भावः । व्याकरणस्य प्रधानत्वादेव “उपामनीर्यं यत्नेन शास्त्रं व्याकरणं महत् । प्रदीपभूतं सर्वाणां विद्यानां यदवस्थितम् ॥ रूपान्तरेण ते देवा विचरन्ति महोत्तरे । ये व्याकरणं संस्कारपवित्रितमुखा नराः ॥” इत्यादि-पद्यानि विराजन्ते ॥ प्रधानविषये-व्याकरणाध्ययनविषये । निर्वृत्तः-सञ्जातः । अन्यथा-यथाश्रुतार्थकत्वे । ननु फलपदस्य व्याकरणज्ञानपरत्वे कुत उक्तार्थलाभ इत्यत आह-वाक्येति । वेदेत्यर्थः । एवमग्रे-ऽपि । आशयं वदति-एतदिति । वाक्यार्थेति-वाक्येत्यादिः । परमाशयमाह-एवञ्चेति । व्याकरणस्य तद्व्यापारावेद वेदार्थावगमोपयोगित्वे चेत्यर्थः । अस्य-व्याकरणाध्ययनादेः ।

(लघुपदार्थनिरूपणभाष्यम्)

लघ्वर्थं चाध्येयं व्याकरणम् “ब्राह्मणेनावश्यं शब्दा ज्ञेयाः” इति । नचान्तरेण व्याकरणं लघुनोपायेन शब्दा शक्या ज्ञातुम् ॥

(प्रदीपः) लघ्वर्थमिति । लाघवेन शब्दज्ञानमस्य प्रयोजनम् ॥ ब्राह्मणेनेति । अध्यापनं ब्राह्मणस्य वृत्तिः । नचाशब्दं तमुपक्षिप्यन्ति शिष्या इति ॥

(उद्घोतः) अवश्यमित्यनेन विवक्षितं दर्शयति-अध्यापनमिति । लाघवं च प्रतिपदपाठापेक्षया प्रकृत्यादिविभागेनान्वान्वानस्य विवक्षितम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये-क्रमप्राप्तं लघ्वत्प्रयोजनमुपपादयति-लघ्वर्थमिति । सकलसाधुशब्दज्ञानसाधनभूतप्रक्रियारूपलघुभूतोपायबोधायेत्यर्थः । यस्मै निखिलशब्दज्ञानाय लघुपायजिज्ञासा तस्यैवावश्यकता केत्यत आह-ब्राह्मणेनेति । क्षत्रियवैश्ययोरध्यापनानधिकारित्वादनोपादानम् । इति-इति हेतोः । व्याकरणे अधीते एव लघुपायेन शब्दाः ज्ञातुं शक्या इति प्रतिपादयति व्यतिरेकेण-नचान्तरेणेति । न हि व्याकरणाध्ययनं विनेत्यर्थः । शब्दानामानन्त्याद् गुरुभूतस्य प्रतिपदपाठरूपशब्दज्ञानोपायस्य व्यवच्छेदायाह-लघुनेति ।

प्रदीपे-भाष्यमावमाह-लाघवेनेति । अस्य-व्याकरणाध्ययनस्य । शब्दज्ञानस्य वृत्तिसाधनतां व्यतिरेकेण साधयति-नन्वेति । नहीत्यर्थः । तस्-ब्राह्मणम् । उपक्षिप्यन्ति-अर्थादिना सेवन्ते । इतिः समाप्तौ ।

उद्घोते-लाघवस्य शब्दज्ञाननिष्ठताभ्रमनिराकरणायाह-लाघ-वञ्चेति । प्रकृत्येति-उत्सर्गापवादात्मकसुत्रवद्व्याकरणशास्त्रबोधने-

त्यादिः । विप्रैरध्यापनयाजनरूपनिजजीविकासञ्चालनाय साधुशब्द-
ज्ञानस्यापेक्षिततया तस्य प्रतिपदपाठादिना दुःसाध्यत्वात् तदर्थं
लघूपयायज्ञानाय व्याकरणमध्ययमिति भावः ।

(असंदेहपदार्थनिरूपणभाष्यम्)

असंदेहार्थं चाध्येयं व्याकरणम् । याज्ञिकाः पठ-
न्ति—स्थूलपृषतीमाप्रिवारुणीमनड्वाहीमालभेतेति ।
तस्यां संदेहः—स्थूला चासौ पृषती च स्थूलपृषती, स्थूला-
नि पृषन्ति अस्याः सेयं स्थूलपृषतीति । तां नावैयाक-
रणः स्वरतोऽध्यवस्यति—यदि पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वं ततो
बहुव्रीहिः, अथ समासान्तोदात्तत्वं ततस्तत्पुरुष इति ॥

(प्रदीपः) असंदेहार्थमिति । संदेहस्य प्रागभावोऽत्र द्रष्टव्यो
न तु प्रध्वंसभावः । न हि वैयाकरणस्य संशय उत्पद्य विनश्यति,
इतरस्यैव तदुत्पादात् ॥ स्वरत इति । पूर्वपदप्रकृतिस्वराद्बहुव्रीह्यर्था-
वसाय इत्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) नन्वसंदेहः संदेहाभावः । स च नात्यन्ताभावः,
तस्य नित्यत्वात् । न च ध्वंसः, तत्तद्विषयकव्याकरणज्ञानवतः संदेहस्यैवा-
भावेन तदसंभवात् । यस्य त्वर्थात्तव्याकरणस्यापि क्वचित्संदेहः, स तद्विष-
यकवैयाकरणत्वाभाववनिव, वेदनार्थं हि तत्र प्रत्ययोऽत आह—प्रागभाव
इति । तत्परिपालनं च शास्त्राध्ययनफलम् । न तु स्वरूपं, तस्याजन्य-
त्वात् । तत्पालनं च प्रतियोगिजनककारणविध्वंसनं, प्रागभावस्य प्रतियो-
गिजन्मनादयत्वादिति बोध्यम् ॥ भाष्ये याज्ञिकाः पठन्तीति । यज्ञका-
ण्डमवा वैदिकाः शब्दा याज्ञिकास्ते पठन्तीत्यर्थः । ‘ऋषिः पठति’
शृणोत आवाणः’ इतिवत्प्रयोगः । तत्र ऋषिर्वेदः ॥ सन्सूत्रे
भाष्ये एष प्रयोगः ॥ ताम् । अनड्वाहीम् । कस्तर्हि निश्चयतत्राह—
पूर्वपदेति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—क्रमप्राप्तमसन्देहरूपप्रयोजनमाह—
असन्देहार्थमिति । संशयप्रागभावपरिपालनमित्यर्थः । ननु क्वावैया-
करणस्य संशय इत्यत्र आह—याज्ञिका इति । अनड्वाहीम्—गाम् ।
तस्यां—श्रुती (स्थूलपृषत्याम्) । पृषतीति—अनेन मत्वर्थलक्षणया पृष-
त्वती (बिन्दुमती) गौरुच्यते । कर्मधारये गव्येव स्त्रौल्यान्वयाद् बिन्दू-
नां स्थूलत्वे तनुत्वे वोपेक्षा । पृषन्ति—बिन्दवः । बहुव्रीहौ पृषत्स्वेव
स्त्रौल्यान्वयाद् गोः स्थूलत्वे कृशत्वे वाऽनादरः । ननु स्वपदार्थप्रधा-
नत्वेन प्रबलात्कर्मधारयादन्यपदार्थप्रधानत्वेन बहुव्रीहेर्दुर्बलत्वात्कुतोऽत्र
तस्य सम्भावनेति चेन्न, अन्यपदार्थप्रधानाशिवावरुणोपदसन्निधानेन तस्या-
पि संभवात् । तत्र सन्देहकारणाभावाय तां वैयाकरणः स्वरतो निश्चि-
नोतीति व्यतिरेकेणाह—तामिति । अध्यवस्यतीति—अत एव च संशेते
इति भावः । न च व्याख्यानात् सोऽपि निश्चिनुर्यादिति वाच्यम्,
सर्वत्र व्याख्यातुर्दोर्लभ्यात् । स्वरतोऽध्यवसायप्रकारमाह—यदीति ।
पूर्वपदेति—“बहुव्रीहौ प्रकृत्या पूर्वपदमिति” सूत्रेणेत्यादिः । समासे-
ति—“समासस्येति” सूत्रेणेत्यादिः । तत्पुरुषः—कर्मधारयरूपः ।

प्रदीपे—अत्रेति—न तु सर्वत्रेत्याशयः । केचित्तु प्रकृते सन्देहात्यन्ता-
भाव एवासन्देहपदार्थः, अन्यथा शङ्कासमाधानपरभाष्यामङ्गतेरिति
वदन्ति, तन्न, अवैयाकरणवैयाकरणभेदेन शङ्कासमाधानयोरुपपादनात् ।
इतरस्य—अवैयाकरणस्य । तदिति—संशयेत्यर्थः । पूर्वपदप्रकृति-
स्वरदिति—पठ्यमानादित्यादिः । अवसायः—निर्णयः । अर्थविशेष-
बोधकबहुव्रीहिप्रयुक्तपूर्वपदप्रकृतिस्वरस्य विधानाय स्थूलशब्दः फिट्-
स्वरेणान्तोदात्तः कुनः, तथा च तस्य निश्चायकता युक्त्येत्याशयः । अवैया-

करणस्य तु सर्वथा अनिर्णय एव, स्वरज्ञानाभावादनुकूलनिश्चयस्य,
वृत्तिज्ञानाद्यभावात्प्रतिकूलनिर्णयस्य चासम्भवात् ॥

उद्द्योते—तस्य—अत्यन्ताभावस्य । नित्यत्वात्—प्रागभावप्रतियो-
गित्वे सति ध्वंसाप्रतियोगित्वात् । एतेन तस्य प्रागभावप्रतियोगित्वान्या-
प्यफलत्वाभावः सूचितः, व्यापकाभावे व्याप्याभावस्यावश्यंभावात् ॥
ध्वंसस्मृति प्रतियोगिनः कारणत्वादाह—तदसंभवादिति । सन्देहध्वं-
सासम्भवादित्यर्थः । तदिति—सन्देहास्पदेत्यर्थः । तथा च संयोगवद-
वैयाकरणत्वमव्याप्यवृत्ति (स्वाभावसमानाधिकरणम्) इति भावः ।
वेदनार्थं हि तत्र प्रत्यय इति—यतो वैयाकरणशब्दे ज्ञानार्थे अग्न्य-
य इत्यर्थः । अनवस्थापत्याप्रागभावस्य प्रागभावास्वीकारात् तस्य जन्य-
त्वव्याप्यफलत्वासंभवादाह—तत्परिपालनमिति । सन्देहप्रागभावपरि-
पालनमित्यर्थः । शास्त्रेति—व्याकरणेत्यर्थः । स्वरूपमिति—संशयप्रा-
गभावस्येत्यादिः । तस्य—प्रागभावस्य । ननु निरवयवप्रागभावस्य पो-
षणायसम्भवात् कथं तस्य परिपालनं सम्भवतीत्यत आह—तत्पालन-
मिति । सन्देहप्रागभावपालनमित्यर्थः । विध्वंसनमिति—प्रतियोगी
सन्देहः, तस्य जनकं यत् निश्चयरूपप्रतिबन्धकस्याभावात्मकं कारणं,
तद्विनाशनमित्यर्थः । ननु कथं तादृशस्य विध्वंसनं तत्पालनमित्यत
आह—प्रागभावस्येति । तथा च व्याकरणाध्ययनेन निश्चयो विधेयः,
येन संशयप्रागभाव एव सदा तिष्ठेदित्याशयः । यज्ञपदस्य लक्ष्यार्थ-
माह—यज्ञकाण्डेति । केचित्तु यज्ञं विदन्तीति व्युत्पत्तौ उक्थादिरत्वात्
ठकि याज्ञिका इति साधयन्ति । ननु कथं शब्दानां पाठकर्तृतेत्यत
आह—ऋषिरिति । तथा चोभयत्र तज्ज्ञातरि तद्वोधकपदस्य लक्षणया
प्रयोग इति भावः । तत्र पूर्ववाक्ये तत्प्रयोगं प्रमाणयितुमाह—सन्सूत्र
इति । स्थूलपृषतीशब्दे दर्शितस्यार्थसंशयस्य स्थौल्यसन्देहद्वारा गव्येव
पर्यवसानमभिप्रेत्य स्थूलपृषतीमिति विहाय व्याचष्टे—अनड्वाहीमि-
ति । ननु भाष्यकृता निर्णयस्यानुक्तत्वात् सन्देह एव तिष्ठेदित्यभिप्रा-
येणाह—कस्तर्हीति ।

(व्याकरणाध्ययनसाधकागमप्रतीकभाष्यम्)

इमानि च भूयः शब्दानुशासनस्य प्रयोजनानि—
तेऽसुराः । दुष्टः शब्दः । यदधीतम् । यस्तु प्रयुक्ते ।
अविद्वांसः । विभक्तिं कुर्वन्ति । यो वा इमाम् । चत्वारि ।
उत त्वः । सक्तुमिव । सारस्वतीम् । दशम्यां पुत्रस्य ।
सुदेवो असि वरुण इति ॥

(प्रदीपः) मुख्यानि प्रयोजनानि प्रदर्शयानुषङ्गिकाणि प्रदर्शयति—
इमानि चेति ॥ भूय इति । पुनरित्यर्थः ॥ आनुषङ्गिकत्वान्नैषां
वर्गद्वयोपादानम् ॥

(उद्द्योतः) ननु अश्लेखत्वादीनां बहुत्वाद्बहुनामनुग्रहो
न्याय्य इति प्रथमतोऽभिधानं युक्तमत आह—मुख्यानीति । प्रधा-
नत्वादेव तेषां प्रथमतोऽभिधानमिति भावः ॥ तेषां प्रधानत्वं च पद-
पदार्थज्ञानाधीनत्वेनान्तरङ्गत्वाद् । वक्ष्यमाणानां च बहिरङ्गशब्दांश-
व्दप्रयोगविधिविधिविषयत्वादानुषङ्गिकत्वं बोध्यम् ॥ ननु भूय इत्ये-
कवचनमनुपपन्नं प्रयोजनानीत्यनेन सामानाधिकरण्यादत आह—
पुनरीति ॥ इमानि चेति । चः समुच्चये ॥ भाष्ये प्रयोजनानीति ।
प्रवर्तकानि फलानि वेत्यर्थः । तत्र वक्ष्यमाणवाक्यानि प्रवर्तकानि,
तद्वोध्यानि फलानीति विवेकः ॥ ननु रक्षादिभिः सहैवेतामि कुतो
न पठितानि ? इत्यत्र आह—आनुषङ्गिकत्वादिति । एषामानुषङ्गि-
कत्वं तेषां प्रधानत्वं बोधयितुं तथोक्तिरिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इमानि च—वक्ष्यमाणानि च । बोध्या-

नीति शेषः । व्याख्येयप्रयोजनानामियत्ताया बोधनाय यथासम्भवं तेषामादिभागं प्रतांकीकृत्य तानि गणयितुमाह—तेऽसुरा इति । विभक्तिं कुर्वन्तीति—एतत् तदाक्यार्थकथनम् । सारस्वतीमिति—इदं तदाक्यमध्यस्थपदम् ।

उद्योते—इति—इति न्यायेन । तेषां—रक्षोहादीनाम् । ज्ञानेति—ज्ञानमात्रेत्यर्थः । वक्ष्यमाणानां—तेऽसुरा इत्यादीनाम् । विषयत्वादिति—बहिरङ्गौ यौ शब्दापशब्दप्रयोगयोर्विधिनियमौ तद्विषयत्वादित्यर्थः । प्रकृते शब्दोपस्थितिकत्वमन्तरङ्गत्वम्, तथा विलम्बोपस्थितिकत्वं बहिरङ्गत्वमिति भावः । पुनरिति—भूय इत्यस्य पुनः (पश्चाद्) इत्यर्थकाव्ययतया साधुतेति भावः । भाष्ये इति—अस्य देहलोदीपन्यायेन पूर्वोत्तरत्र चान्वयः । प्रयोजनशब्दस्योक्तरीत्या प्रकृतेऽप्यर्थद्वयमाह—प्रवर्त्तकानीति । तत्र—तयोर्मध्ये । वक्ष्यमाणवाक्यानि—तेऽसुरा इत्यादीनि । तद्वोद्धानि—अस्लेच्छत्वादीनि । एषाम्—अस्लेच्छत्वादीनाम् । तेषां—रक्षोहादीनाम् । कैयटस्थचकारस्य हेतुबोधकतया यत् एषामातुषिकत्वम्, अतस्तेषां प्रधानत्वमित्याद्यर्थो बोध्यः । तथा—पार्थक्येन ।

(भाष्यम्)

तेऽसुराः—

“तेऽसुरा हेलयो हेलय इति कुर्वन्तः पराभभूवुः । तस्माद् ब्राह्मणेन न स्लेच्छितवै नापभाषितवै, स्लेच्छो ह वा एष यदपशब्दः” ॥

स्लेच्छा मा भूमेत्यध्येयं व्याकरणम् । तेऽसुराः ॥

(प्रदीपः) तेऽसुरा इति निन्दार्थवादेन न स्लेच्छितत्वा इति स्लेच्छन् निषिध्यते । तत्र केचिदाहुः “हैहेप्रयोगे हैहयोः” इति प्लुते प्रकृतिभावे च कर्तव्ये तदकारणं स्लेच्छनमिति । पदद्विवचने कार्ये वाक्यद्विवचनं लब्धं च स्लेच्छनमित्यपरे । न स्लेच्छितत्वा इत्यस्य पर्यायो नापभाषितत्वा इति । कृत्यार्थे इति तवैप्रत्ययः । स्लेच्छ इति कर्मणि घञ् ॥

(उ०) ननु पराभभूवुस्तस्माद्ब्राह्मणेनेति श्रुतौ पराभवस्यापशब्दभाषणफलत्वावगतेः ‘पराभूतां मा भूमेत्यध्येयम्’ इति वक्तुमुचितमत आह—निन्दार्थवादेनेति । द्रव्यसंस्कारकर्मसु परार्थत्वाफलश्रुतिरर्थवादः स्यादिति (पू० मी० अ० ११) न्यायेन यस्य पर्णमयी जुहूर्भवति न स पापं श्लोकं शृणोतीत्यादावपापश्लोकश्रवणस्य प्राशस्त्यमात्रपरत्ववदस्य निन्दात्रात्रपरत्वादिति भावः ॥ प्रकरणाच्च क्रत्वङ्गोऽयं निषेधः । केचिदाहुरिति । अत्रारुचिबीजं तु ‘सर्वः प्लुतः साहसमनिच्छता विभाषा कर्तव्यः’ इति ॥ पदेति । ‘सर्वस्य द्वे’ इत्यत्र पदग्रहणस्य वार्तिककृतोक्तत्वादिति भावः ॥ ननु नेदं द्वित्वं, किं त्वैच्छिकः पुनः प्रयोगोऽत आह—लब्धं चेति । न स्लेच्छितवै इत्येतन्स्लेच्छभाषाविषयमिति भ्रमनिवृत्त्यर्थं तद्विवरणं नापभाषितवै इति । ह वै इति प्रसिद्धौ । अपशब्दत्वं व्याकरणातुगतशब्दस्येशद्व्यंशेन एव प्रसिद्धमिति भावः ॥ ननु स्लेच्छो नाम पुरुषविशेषो देशविशेषो वा स कथमपशब्दोऽत आह—अविति । निन्दारचनान्स्लेच्छतेरिति भावः । निन्दा च शास्त्रबोधितविपरीतोच्चारणेन पापसाधनत्वात् । एवंच स्लेच्छा इत्यस्य निन्धा इत्यर्थे इति दिक् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्राज्ञनिर्दिष्टप्रतीकषट्तिवानि प्रयोजनपरवाक्यानि उद्देशकमेणोपस्थापयितुं प्रथमं वर्णापराधे दोषबोधकं वेदना-

ह्यभागस्थवाक्यमाह—तेऽसुरा इति । हेलयो हेलय इति—हे अरयो हे अरय इति वक्तव्ये इत्यादिः । कुर्वन्तः—प्रयुजानाः । निषेधस्य सविषयानुष्ठाननिन्दाया अपेक्षिततया पराभभूवुरित्यन्तेन प्रयोक्तुनिन्दां कथयन् विषयस्य निन्दामाह—स्लेच्छो ह वेति । यद् यस्माद् एषोऽपशब्दो स्लेच्छो स्लेच्छत्वेन प्रसिद्धः, तस्मात् तेऽसुरा देवान्प्रति अपशब्दं प्रयुजानाः पराभवमापुः, तस्माद् (अत एव) ब्राह्मणेनापशब्दभाषणं सर्वथा त्याज्यमित्यर्थः । उक्तवाक्येनापशब्दाभाषणस्यास्लेच्छताफलत्वाद् व्याकरणाध्ययनस्यास्लेच्छत्वफलकत्वं सिद्धमिति स्वयमुपसंहरति—स्लेच्छा मेति । एवमग्रेऽपि सर्वत्र । उपसंहृतस्य मध्यवर्तितया दृढोकरणाथम् “एकसम्बन्धिशानमपरसम्बन्धिनं स्मारयती”ति न्यायेन समस्तमन्वस्मरणात् प्रतीकमेव कथयति—तेऽसुरा इति । एवमग्रेऽपि सर्वत्र ।

प्रदीपे—स्लेच्छितत्वा इति—स्लेच्छितव्यमित्यनेन । स्लेच्छनमपशब्दभाषणम् । ननु तेषां परामवकारणं स्लेच्छनं प्रकृते कीदृशमित्यत आह—तत्रेति । श्रुतावित्यर्थः । प्रकृतिभावे—“प्लुतप्रगृह्या अचि नित्यमि”त्यनेन प्लुतप्रयुक्ते प्रकृतिभावे । तदिति—प्लुतप्रकृतिभावेत्यर्थः । कृत्यार्थे इति—(शब्दद्वये)—‘कृत्यार्थे तवैकेकेन्यत्वन’ इति सूत्रेणेत्यर्थः । कर्मणीति—स्लेच्छयते इतीति व्युत्पत्तावित्यर्थः । तत्र कर्मणि करणे वा घञित्यपरे ।

उद्योते—निन्दार्थवादेन—निन्दार्थवादपूर्वकम् । तथा च “स्लेच्छो हे”ति बोधितं स्लेच्छत्वमेवापशब्दभाषणफलमिति भावः । ननु रात्रिसत्रन्यायेन “तेऽसुरा” इत्यस्यार्थवादिकफलनिर्देशकतैव कुतो नेन्यत आह—द्रव्यसंस्कारेति । अपापश्लोकश्रवणस्य—पापश्लोकश्रवणाभावस्य । उभयत्र मात्रशब्देन स्वाधिरतानिरासः । अस्य—तेऽसुरा इत्यर्थवादस्य । नन्वपशब्दभाषणनिषेधस्य द्रव्याद्यन्यतमत्वाभावात् कर्मानङ्गता कथन्तत्र “द्रव्यसंस्कारे”ति न्यायप्रवृत्तिरित्यत आह—प्रकरणादिति । भाष्यकारोऽपि “यवांस्तुतर्वाणो नामे”त्यादावुत्तरग्रन्थे निषेधस्यास्य क्रत्वङ्गतां स्पष्टीकरिष्यति । च—तु । क्रत्वङ्ग इति—अङ्गशब्दस्य “अङ्गं शरीरावयव” इत्यादिकोशेनो नित्यक्लोर्बलङ्गताया क्रत्वङ्गमिति पाठः । अथवा अङ्गशब्दादर्श आद्यचि क्रतुरङ्गो यस्येति बहुव्रीहौ, अथवा क्रत्वङ्गत्वपरात् क्रत्वङ्गशब्दादर्श आद्यचि प्रकृतपाठ एव साधुः । सर्वस्य द्वे इति—अत्र केचित् “पदस्ये”त्यस्याधिकारमेव कथयन्ति । इदं—हेल्यो हेलय इति । प्रयोग इति—तात्पर्यबोधतनायेति शेषः “अनावृत्तिः शब्दादनावृत्तिः शब्दादि”ति व्याससूत्रवदित्याशयः । नचैवं तत्रात्रेडितस्वरानुपपत्तिः, तत्तत्स्वररहितस्यैव तस्य पाठाभ्युपगमादित्यभिप्रेत्याह—लब्धमिति । हेलयो हेलय इति माध्यन्दिनानां शतपथब्राह्मणस्य पाठे क्वत्स्यापि स्लेच्छनत्वा । स्लेच्छभाषेति—स्लेच्छ (यथनादि) भाषा (निषेध्यत्वेन) विषयो यस्येति व्युत्पत्तिः । “न स्लेच्छभाषां शिचेदि”त्यस्य सत्त्वादाह—अमेति । ह वै इति—समुदायो द्वौ वा । प्रकृतनिषेधस्य न वैदिकशब्दमात्रापापभाषणविषयता, किन्तु साधुशब्दसामान्यापापभाषणविषयतेति सूचनायाह—अपशब्दत्वमिति । एवो व्युत्क्रम्य शब्दस्येत्यनेनान्वेति । स्लेच्छपुरुषाश्रयत्वादेशस्य स्लेच्छता, अथवा स्लेच्छदेशस्थितत्वात्पुरुषस्य स्लेच्छतेत्यत्र विनिगमनाविरहादाह—देशेति । धातुनामनेकार्थत्वादाह—निन्देति । शास्त्रेति—शास्त्रो धिताद्विपरीतस्योच्चारणविषयत्वादिनेत्यर्थः एवञ्च—स्लेच्छतेनिन्दार्थकत्वे च । तथा चापशब्दस्य तादृशोच्चारणविषयत्वेन पापसाधनत्वात् निन्धता, एवमपशब्दभाषितुः तादृशोच्चारणकर्तृतया पापकारित्वात् स्लेच्छता । अत एव स्लेच्छतामनिच्छता ब्राह्मणपदोपलक्ष्यद्विजेनापशब्दभाषणपरित्यागाय व्याकरणमध्ययमिति भावः ।

(भाष्यम्)

दुष्टः शब्दः

“दुष्टः शब्दः स्वरतो वर्णतो वा
मिथ्याप्रयुक्तो न तमर्थमाह ।

स वाग्वज्रो यजमानं हिनस्ति

यथेन्द्रशत्रुः स्वरतोपराधाद् ॥” इति ॥

दुष्टाञ्छब्दान्मा प्रयुज्महीत्यध्येयं व्याकरणम् ॥

दुष्टः शब्दः ॥

(प्रदीपः) दुष्टः शब्द इति । स्वरेण स्वरतः । आद्यादिस्वात्-
सिः मिथ्याप्रयुक्त इति । यदर्थप्रतिपादनाय प्रयुक्तस्ततोर्थान्तरं स्वर-
वर्णदोषात्प्रतिपादयन्नाभिमतमर्थमाहेत्यर्थः । वागेव वज्रो हिंसकत्वात् ।
यथेन्द्रशत्रुशब्दः स्वरदोषाद्यजमानं हिंसितवानित्यर्थः । इन्द्रस्याभि-
चारो वृत्रेणारब्धस्तत्रेन्द्रशत्रुर्वर्धस्वेति मन्त्र ऊहितः । तत्रेन्द्रस्य
शातयिता शमयिता भवेति क्रियाशब्दोऽत्र शत्रुशब्द आश्रितो न तु
रुद्रिशब्दः, तदाश्रयणे हि बहुव्रीहितत्पुरुषयोराश्रयभेदः । तत्रेन्द्रामित्रत्वे
सिद्धे सतीन्द्रस्य शत्रुर्भवत्यत्रार्थं प्रतिपाद्येऽन्तोदात्ते प्रयोक्तव्य आद्यु-
दात्त ऋत्विजा प्रयुक्त इत्यर्थान्तराभिधानादिन्द्र एव वृत्रस्य शातयिता
संपन्नः । इन्द्रशत्रुत्वस्य च विधेयत्वात्संबोधनविभक्तोरनुवाद्यविषयत्वा-
दिहाभावः । यथा—राजा भव युध्यस्वेति ॥ ऊह्यमानस्य चामन्त्रत्वा
द्यज्ञकर्मणीति जपादिपर्युदासेन मन्त्राणामेकश्रुतिविधीयमानेह न
भवति ॥

(उद्घोतः) असर्वनामत्वात्तसोऽप्राप्तेराह—स्वरेणेति आद्या-
दिस्वादिति च । तमित्यस्य यच्छब्दापेक्षित्वादाह—यदर्थेति ॥ मिथ्या-
प्रयुक्त इत्यस्य विवरणं—ततोर्थान्तरमिति ॥ न केवलं तदर्थं नाहेत्ये
तावत्, किंतु प्रत्यवायोत्पादनद्वारा हिंसकोऽपीत्याह—वागवेति ।
यथाध्वयुक्ताद्धोमाद्यजमाने धर्मोत्पत्तिः, एवं तत्कृतापशब्दप्रयोगात्त-
स्मिन् प्रत्यवाय इत्याशयः ॥ तत्र दृष्टान्तमाह—यथेति । वृत्रेणेति ।
हेतो तृतीया । फलमपीह हेतुः ॥ मन्त्र इति । न चोहितस्य कथं मन्त्रत्व-
मिति वाच्यम् । मन्त्रशब्दस्य बोधकपरत्वात् । अत एव ‘मन्त्रो हीनः
स्वरतः’ इति प्रसिद्धमपि शिक्षापाठं विहाय भाष्ये—दुष्टः शब्द इति
पठितं तत्रत्यमन्त्रशब्दस्य शब्दमात्रपरतेति सूचयितुम् ॥ शत्रुशब्दस्या-
मित्रपर्यायत्वे बहुव्रीहितत्पुरुषयोरविशेषोऽत आह—तत्रेन्द्रस्येति ।
शदेर्धन्तादौणादिकः क्रुन् । प्रज्ञादिगणे निपातनाद्भस्वत्वम् । शमेस्तु
तत्वम् ॥ संबोधनविभक्त्यभावायाह—इन्द्रशत्रुत्वस्येति । नन्वत्र यज्ञ-
कर्मणीत्येकश्रुतौ प्राप्तायां पूर्वपदप्रकृतिस्वरकरणं स्वरापराध इति वक्तुं
युक्तम् । न च तथैवास्तु । शतपथब्राह्मणतद्भाष्यविरोधात् । तत्र हि
आद्युदात्तत्वकरणमेव स्वरापराध उक्त इत्यादि स्पष्टमस्मत्कृतैकश्रुत्य-
वादेऽत आह—ऊह्यमानस्य चेति । तदुक्तम्—“अनाम्नात्वेऽमन्त्रत्वम्
(पू० मी० २।१।३४)—” इति । नचास्यामन्त्रत्वे लौकिकशब्देन क्रि-
यमाणस्य कर्मणः कथं फलजनकत्वमिति वाच्यम् । सूर्याय त्वेत्यादे-
लौकिकघटितस्य ऊहविधायकशास्त्रबलेन फलजनकत्ववदुपपत्तेरित्याहुः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—क्रमागतं स्वरापराधे दोषबोधकं शि-
क्षावाक्यमाह—दुष्टः शब्द इति । दुष्टः—अन्यथाभूतः । तम्—अभि-
मतम् । सः—स्वरादिदुष्टः शब्दः । वाग्वज्रः—ऋत्विग्वचनरूपवज्रः ।
हिनस्ति—हिंसात् । लिङ्गं वैदिकलेट् । अपराधादिति—हिंसितवानिति
शेषः । अध्येयमिति—ऋत्विग्वचने स्वरादिदोषाद् यजमानो नश्यतीति
जानन् यजमानोऽवैयाकरणं कथमपि ऋत्विक्त्वेन न वृणुयादिति
ऋत्विग्वृत्त्या द्रव्यावर्जयितुं व्याकरणमध्येयमिति भावः ।

प्रदीपे—तस्मिन्निति—अयम् “इतराभ्योऽपि दृश्यन्ते” इति
वचनात्तृतीयार्थे जातः एवं वर्णत इत्यत्रापि । प्रतिपाद्यञ्चिति—
अस्ति, अत एवेति शेषः । तत्स्वरवर्णानुपूर्वीकमेव पदादि तत्तदर्थं
कमिति तत्तथैव प्रयुक्तं सत् तं तमर्थं बोधयति नान्यथेत्याशयः । स्वर-
दोषादिति—ननु स्वरस्य छन्दोमात्रविषयकतया कथं लौकिकेऽपि
इन्द्रशत्रुशब्दे स्वरवैयुष्यप्रयुक्तशेष इति चेन्न, स्वरविधौ छन्दोऽनधि-
कारात् । भेदस्तु वेदे त्रिस्वरतैकश्रुती नियमतः समाश्रयेते, लोके
त्वेच्छिकवैकल्पिकत्वेनेत्येव बोध्यः । यजमानमिति—नन्वत्र यजमान-
पुत्रस्य नाशसत्त्वे यजमाननाशः कथं कथित इति चेन्न, पितृपुत्रयोः
तादात्म्याध्यासमभिप्रेत्य तथाऽभिधानात् ॥ पुरा किल त्वष्टा इन्द्रेण
विश्वरूपनामके पुत्रे हते कुपित इन्द्रहन्तुरुत्पिपादयिषया आभिचारि-
कयागे होमं विदधत् मन्त्रममुमुचारितावान् “स्वाहेन्द्रशत्रुवर्धस्वे”ति ।
तस्यायं विपक्षितोऽर्थः—हे अग्ने तुभ्यमिदं स्वाहुतं पुनरिन्द्रस्य
शातयिता (हिंसकः) कश्चित्पुरुषो भूत्वा वर्धस्वेति । सोऽभिर्वावता
कालेनोर्ध्वञ्ज्वालारूपो भूत्वा पराभूतमिन्द्रं कर्तुं विध्यामीत्युद्यतो भवति,
तावति काले मन्त्रगतस्वरापराधेन वह्निः स्वयमेव विरतोऽभूज्ज्वा-
ला शान्तेति वैदिककथाऽनुसारेणाह—इन्द्रस्येति । तत्र तत्र—आभि-
चारिके यागे । विनिगमनाविरहादाह—शमयितेति । अत्र—ऊहित-
मन्त्रे । तदिति—रुद्रिशब्देत्यर्थः । हि—यतः । अर्थाभेद इति—स्वरभेदे-
ऽपि अर्थभेदो न भवेदित्यर्थः । यौगिकशब्दाश्रयणे तु अर्थभेद इत्या-
ह—तत्रेति—ऊहितवाक्ये इत्यर्थः । अस्य प्रयोक्तव्यादावन्वयः । नन्विन्द्र-
वैरित्वमेव कथं न विधेयमित्यत आह—सिद्धे इति । अत एवेन्द्रस्य
शातयितेत्यर्थस्य प्रतिपाद्यतेति भावः । शत्रुः—शातयिता । अन्तोदात्त
इति—तत्पुरुषसमासनिमित्तकं “समासस्ये”ति सूत्रेण ऽवहिते इत्यादः ।
आद्युदात्त इति—इन्द्रेणादिके “ऋत्रेन्द्राद्रो”त्यादिना रन्प्रत्यये कृते
निष्पन्नस्येन्द्रशब्दस्य निष्पादाद्युदात्तत्वे तस्य “बहुव्रीहौ प्रकृत्या
पूर्वपदमि”ति पूर्वपदप्रकृतिस्वरेण बहुव्रीह्योक्तः स इति भावः ।
अर्थान्तरेति—इन्द्रः शातयिता यस्येत्यौत्पादितः । अनुवाद्येति—सिद्धे-
त्यर्थः । इह—इन्द्रशत्रुशब्दे । युध्यस्वेतीति अत्र राजत्वस्य विधेयतया
राजशब्दात्सम्बोधनविभक्तोरनुपपत्तः, तस्यानुवाद्यत्वे तु राजन् !
युध्यस्वेत्यत्र सा भवत्येवेति भावः ।

उद्घोते—तसः—“पञ्चम्यास्तसिल”ति तसिलः । यत्तदोर्ध्व-
सम्बन्धमभिप्रेत्याह—यच्छब्देति । अध्याहाराकरणजनितलाववाशये-
नाह—विवरणमिति । प्रतिपाद्यञ्चित्यन्तमिति शेषः । तदर्थमिति—
अत्र कर्मधारयः । प्रत्यवायेति—यजमानस्येत्यादिः । नन्वपराधदण्डयोः
सामानाधिकरण्यनियमात् कथमृत्विगपराधेन यजमाननाश इत्यत
आह—यथेति । तदिति—अर्ध्वध्वित्यर्थः । तस्मिन्—यजमाने । तत्र-
हिंसायाम् । नन्विन्द्रहिंसकवृत्रासुरोत्पादरूपफलाय त्वष्टुराभिचारिक-
यागकर्तृतया कथं वृत्रेणेत्यत्र तृतीयेत्यत आह—हेताविति । ननु
कथं (याग) नियतपूर्ववर्तित्वघटितहेतुताऽपि तत्रेत्यत आह—फल-
मिति । तथा चाभिचारिकयागफलत्वरूपहेतुत्वेनैव वृत्रेणेत्यत्र तृतीयेति
भावः । “अनाम्नाता अमन्त्रा” इत्यापस्तम्बोक्त्यनुसारेणाह—ऊहित-
स्येति । सकलस्येति शेषः । “एकदेशविकृतमन्यवदि”त्यादिन्यायेन
मन्त्रांशाधिक्यविनाशाभ्यां मन्त्रत्वाव्याघातादिति भावः । अत एव-
ऊहितस्यामन्त्रत्वादेव । पठितमिति—व्यक्तमपीति शेषः । अन्यथेन्द्र-
शत्रुशब्दरूपदृष्टान्तासङ्गतिरेव स्यादित्याशयः । तत्रत्येति—शिक्षापा-
ठस्येत्यर्थः । शब्देति—बोधकैत्यर्थः । अमित्रेति—सपत्नेत्यर्थः ।
सपत्नत्वस्य समानरूपेणोभयनिष्ठतया अर्थभेदासंभवादाह—अविशो-
ष इति । शत्रुशब्दात्प्राधान्यायां विषयविशेषमाह—शदेरिति ।
तत्त्वमिति—प्रज्ञादिगणे निपातनादित्यनुषङ्ग्यते । अत्र—इन्द्रशत्रुर्वर्धस्वेति

मन्त्रे । शतपथेति—“अथ यदब्रवीत्—इन्द्रशत्रुर्वर्धस्वेति तस्मादु
हैनमिन्द्र एव जघान । अथ यद् शश्वद्वयत्—इन्द्रस्य शत्रु-
र्वर्धस्वेति शश्वदुह स इन्द्रमेवाहनिष्यत्” ॥ इति शतपथे १ का० ५ प्र०
२ ब्राह्मणम् । “स त्वष्टा ग्रहप्रवारासमये इन्द्रशत्रुरिति पूर्वपदाद्यु-
दात्तया इन्द्रः शत्रुर्वर्धस्वेति बहुव्रीहितमासं कृत्वा मन्त्रं प्रयुक्तवानत-
स्तमिन्द्रो जघान । यद्यसौ अन्तोदात्ततया तत्पुरुषसमासेन वा इन्द्रस्य
शत्रुरिति व्यस्तनिर्देशेन वा ब्रूयात्तदा निश्चितमेव स इन्द्रं हन्यात्”
इति शतपथब्राह्मणसायणभाष्यम् । आद्युदात्तत्वेति—अन्तोदात्तत्वे
कर्तव्ये इत्यादिः । तदुक्तमिति—जैमिनिना भेदलक्षणे ऊह्यमानस्य
मन्त्रत्वमुत नेति सन्दिह्य मन्त्रैकवाक्यतया मध्यनिवेशान्मन्त्रत्वमिति
पूर्वपक्षे इति शेषः । अमन्त्रत्वमिति—कथितेष्वेवाभियुक्तप्रसिद्धया
मन्त्रवा ज्ञायते, न कापि मन्त्रैकवाक्यतयेति भावः । अस्य—इन्द्रश-
त्रुर्वर्धस्वेत्यस्य । अग्नये त्वा जुष्टं निर्वपामीति मन्त्रे अग्नये इत्यत्र
स्यार्थेत्यस्योह इत्याशयेनाह—सूर्यायेति । लौकिकेति—ऊहितवै-
लिक (सूर्यायेति) इत्यर्थः ।

(भाष्यम्)

यदधीतम्—

“यदधीतमविज्ञातं निगदेनैव शब्द्यते ।

अनग्राविव शुष्कैधो न तज्ज्वलति कर्हिचिरम् ॥”

तस्मादनर्थकं माधिगीष्महीत्यध्येयं व्याकरणम् ॥

यदधीतम् ॥

(प्रदीपः) अविज्ञातमिति । अविदितस्वरद्विस्कारस्वादार्था-
परिज्ञानाद्वा ॥ निगदेनेति । पाठमात्रेण । न तज्ज्वलतीति । निष्फ-
लं भवति ॥ अनर्थकमिति । निष्प्रयोजनम् ॥

(उद्घोतः) नन्वधीतमविज्ञातमिति विरुद्धमत आह—अविदि-
तेति । शुष्कैध इति सान्तर्हीनैः शब्देनादन्तपुलिङ्गेन वा निर्वाह्यम् ॥
निरुक्ते तु यदगृहीतमविज्ञातमिति पठ्यते । तत्र गृहीतं शब्दतः ।
अविज्ञातमर्थतः इति बोध्यम् ॥ भाष्ये—तस्मादनर्थकमिति अनेन
निन्दार्थादेन निष्प्रयोजनाध्ययनेऽनौचित्येन निष्प्रयोजनं नाध्येयमि-
ति निषेधकल्पनादिति भावः । अतो निषिद्धमध्ययनं मा भूदिति
व्याकरणमध्येयमिति तात्पर्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—यथाक्रममाह—यदधीतमिति । एवं
सर्वत्र बोध्यम् । शब्द्यते—भूयोभूय उच्चार्यते । भेयैव ध्वनिमात्रमेवा-
भिव्यज्यते तेनेति भावः । अनग्राविति—न अग्निर्यत्रेति बहुव्रीहौ
भस्मनीत्यर्थः । न अग्निरिति तत्पुरुषे ननो विरोधार्थकतया जले, तथा
पर्युदात्तार्थकतया भस्मनीत्यर्थः । प्रक्षिप्तमिति शेषः । ज्वलति—दीप्यते
(प्रकाशते) । अध्येयमिति—स्वरार्थादिज्ञानपूर्वकवेदपाठस्यैव सफल-
तया तज्ज्ञानाय व्याकरणमध्येयमिति भावः ।

प्रदीपे—अविदितेति—अविदितः स्वरद्विस्कारो यत्रेति व्युत्प-
त्तिः । “स्याधुर्यं भारहोराः किलामृदवीत्यवेदं न विजानाति योऽर्थम् ।
योऽर्थम् ईत्सकलं भद्रमश्नुते नाकमेति ज्ञानविधूतपाप्मा ॥” इति श्रुत्या-
बनुसारेणार्थज्ञानस्य प्राधान्यमभिप्रेत्याह—अर्थेति । तस्य भावार्थ-
माह—निष्फलमिति । वाच्यार्थसत्त्वाद्, दृष्टान्तानुरोधाच्च तस्यार्थ-
माह—निष्प्रयोजनमिति ।

उद्घोते—अधीतस्य स्वरूपतो विज्ञानत्वादाह—अधीतमिति । वि-
निगमकाभावादाह—अदन्तेति । पठ्यते इति—भाष्यकृता मन्त्रो-
द्घोत इत्यत्र दुष्टः शब्द इतिवद् गृहीतमित्यत्राधीतमित्यनुसृतं ज्ञाय-
ह—

१. इत्—एव । स एवेति भावः ।

धात्वोरर्थभेदसूचनायेति भावः । पाठभेदेऽपि नार्थभेद इत्याह—
तत्रेति । तत्रापीत्यर्थः । पूर्वत्र परत्र चानुक्तस्यात्रोक्तस्य तस्मादित्य-
स्यार्थमाह—अनेनेति । यदधीतमित्यादिनेत्यर्थः ।

(भाष्यम्)

यस्तु प्रयुङ्क्ते—

“यस्तु प्रयुङ्क्ते कुलशो विशेषे

शब्दान्यथावद् व्यवहारकाले ।

सोऽनन्तमाप्नोति जयं परत्र

वाग्योगविद् दुष्यति चापशब्दैः ॥”

कः ? ॥

वाग्योगविदेव ॥

कुत एतत् ? ॥

यो हि शब्दाब्जं जानात्यपशब्दान्यसौ
जानाति । यथैव हि शब्दज्ञाने धर्मः, एवमपशब्दज्ञा-
नेऽप्यधर्मः । अथ वा भूयानधर्मः प्राप्नोति । भूयां-
सोऽपशब्दाः, अल्पीयांसः शब्दा इति । एकैकस्य
हि शब्दस्य बहवोऽपभ्रंशाः । तद्यथा गौरित्यस्य
शब्दस्य गावी गोणी गोता गोपोतलिकेत्यादयो
बहवोऽपभ्रंशाः । अथ योऽवाग्योगविद्, अज्ञानं
तस्य शरणम् ॥

(प्रदीपः) यस्तु प्रयुङ्क्ते इति । अनेनाभ्युदयहेतुत्वं व्याकर-
णाध्ययनस्य दर्शयति ॥ विशेष इति । स एव शब्दः कचिदर्थे केन-
चिन्नमित्तेन प्रयुक्तः साधुरन्यथाऽसाधुः । यथाऽस्वेऽस्वशब्दो धनाभा-
वनिमित्तकः साधुर्जातिनिष्कःोऽसाधुः । गवि च गोणीशब्दः साधर्म्यात्प्र-
युक्तः साधुर्जातिप्रयुक्तस्त्वसाधुः ॥ क इति । वाग्योगविदः श्रुतत्वाद्दो-
षदर्शनाच्च प्रश्नः ॥ प्रष्टव्यं परमतमाशङ्क्याह—वाग्योगविदेवेति ॥
एवमपशब्दज्ञानेऽपीति । यथा श्लैष्मिकद्रव्यसेवया श्लैष्मिको व्या-
धिर्भवति तद्विपरीतसेवया त्वारोग्यं तथात्रापि यथोक्तं न्याय्यमिति
भावः ॥ भूयांसोऽल्पीयांस इति । परमतापेक्षया प्रकर्म प्रत्ययः ।
यदि मन्यसे बहवः शब्दा अल्पेऽपशब्दा अङ्गभूयस्त्वाच्च फलभूयस्त्व-
मिति । तत्र यस्माद्भूयांसोऽपशब्दा अल्पीयांसः शब्दाः ॥ अज्ञान-
मिति । यथा च तिरश्चां ब्रह्महत्यादिफलाभावः ॥

(उ०) एकः पूर्वपरयोरित्यत्र भाष्यपठितैकः शब्द इत्यादि-
श्रुतिमूलकमाह—भाष्ये—यस्त्विति । अभ्युदयहेतुत्वमदृष्टद्वारा पु-
रुषार्थसाधनत्वम् । कुशलोऽधीतव्याकरणः । लक्षणस्मरणपूर्वकं यः प्र-
युङ्क्ते इति फलति ॥ विशेष इति । अर्थविशेष इत्यर्थः । तदाह—स ए-
वेति ॥ साधर्म्यात् साधर्म्यमूलकाऽभेदरोपात्तः । भाष्ये—यथावत्
अम्बुकृतादिदोषरहितम् ॥ वाचो योगः प्रकृतिप्रत्ययविभागेनार्थविशेषप-
रत्वं तद्वेत्तीति वाग्योगविद् ॥ श्रुतत्वादिति । एकत्र जयासिदोषयोश्च-
कारेण समुच्चयप्रतिपादनाच्चैत्यपि बोध्यम् ॥ दोषदर्शनादिति । शा-
स्त्रस्याधर्महेतुत्वं दोष इत्यर्थः । वादिप्रतिवादिपूर्वपक्षोत्तरपक्षतया-
व्याख्यानेऽसामञ्जस्यं मत्वाह—प्रष्टव्येति ॥ भाष्ये—कुत एतदिति ।
वाग्योगविदो दोषः कुत इत्यर्थः ॥ ननु साधुज्ञानस्य यथा धर्मजनकता
शास्त्रोक्ता न तथाऽसाधुज्ञानस्याधर्मजनकता शास्त्रोक्तेत्यत आह—
यथेति । एवंचापशब्दज्ञानमधर्मसाधनं धर्महेतुशब्दज्ञानविरोधित्वाद्,
यथादिरोधि तत्तद्विरोधिफलकं यथा श्लैष्मिकद्रव्यसेवेत्यनुमानं प्रमाण-
मिति भावः । एवं च शास्त्रस्याधर्महेतुतया तत्र प्रष्टव्यं स्यादिति नेदं

वचो व्याकरणाध्ययनानुष्ठापकं स्यादिति तात्पर्यम् ॥ नन्वस्त्वधर्मोऽपि, तथापि धर्माधिक्यायाध्येयं व्याकरणमत आह—भाष्ये—अथवेति । अङ्गभूयस्त्वादिति । अङ्गानां धर्मजनकानां भूय—स्त्वादित्यर्थः । एवं च यज्ञादेः पापजनकत्वेऽप्यधिकधर्मजनकत्वाध्यायात् प्रवृत्तिस्तथा प्रकृतेऽपीति भावः ॥ अहपीयांसः शब्दा इति । एवं च श्रुतिप्रक्षिप्त-क्षीरवदनुपादेयं तद्विज्ञानमिति भावः ॥ नन्वेवं सामर्थ्यादवाग्योगविदेव दुष्यन्तीत्यत्र कर्ताऽस्त्वत आह—भाष्ये—अथ योऽवाग्योगविदिति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—शब्दान्—साधुशब्दान् । एवं सर्वत्र । यथावदिति—अत्र योग्यतार्थक्यथाशब्दान्मनुपप्रत्ययः । अनन्त-मिति—अत्रानन्तता चैहिकापेक्षयाऽप्यधिककालावस्थायिता, नाविना-शिता, जन्यभावस्य सान्ततानियमात् । नचैवं कथं सङ्गच्छते “अपाम सोमममृता अभूमेति,” “आभूतसंस्पर्शं स्थानममृत्त्वं हि भाष्यते” इत्यादिसत्त्वात् । जयम्—विशिष्टोत्कर्षम् । परत्र—परलोके । दुष्यति—अपकर्षं प्राप्नोति । यो हि शब्दान् जानाति, अपशब्दान्पयसौ जाना-त्येवेति न नियमः, किन्तु संभव इत्याशयेनाह—यो हीति । अन्वयधर्म इति—अधर्मोऽपीत्यन्वयः । इति—इति हेतोः । ननु साधारणजनैः व्यवहाराय संकेतितानामपशब्दानां कथं साधुशब्दपेक्षया भूयस्त्व-मित्यत आह—एकैकस्येति । बहव इति—देशकालपुरुषतदवस्थादीनां भेदादित्यादिः । अथशब्दः प्रस्नवाचकः । एवमग्रेऽपि । विधिनिषे-धादीन् जानतामेव सर्वत्राधिकारदर्शनादाह—अज्ञानमिति । निषेध-शास्त्राज्ञानमित्यर्थः । तथा च विधिनिषेधशास्त्रं जानतां विदुषामेवा-ल्पसाधुशब्दज्ञानजनितपुण्यापेक्षया अधिकापशब्दज्ञानजनितपापाधि-कता, न सूत्राणां निषेधशास्त्राज्ञानादिति स्थितौ व्याकरणाध्ययनस्य नित्यतयैव विषेयता युक्ता, न पुण्यजनकसाधुशब्दज्ञानजनकतया; तथा सति बहुपापजनकतया एव संभवेन बहुपापजनकाल्पपुण्यजनकानां प्रेक्षावद्भिरग्राह्यत्वात् प्रवर्तनस्थले निषेध एव प्रसज्येतेत्याशयः समा-धातुरेकदेशिनः ॥

प्रदीपे—अनेन—यस्तु प्रयुक्ते इति पद्येन । अस्वे—दरिद्रे । जातीति—अश्वत्वेत्यर्थः । जातीति—गोत्वैत्यर्थः । असाधुरिति—तथा च एकत्रार्थे निमित्तविशेषैः शब्दसाधुत्वासाधुत्वज्ञानं व्याकरणकसाध्यमिति तदर्थं तदध्येयमिति फलति । आह च हरिः—“अथप्रवृत्तितत्त्वानां शब्दा एव निबन्धनम् । तत्वावबोधः शब्दानां नास्ति व्याकरणादृते ॥” इति ॥ द्रव्येति—दध्यादीत्यर्थः । व्याधिः—कासश्वासदिरोगः । तद्धिपरीतेति—इलेष्मन्गुण्टीपिप्पल्यादीत्यर्थः । प्रत्ययः—ईयसुन् । पूर्वपक्षिणो विव-क्षितस्य साधुशब्दानां बहुत्वस्यासाधुशब्दानां न्यूनत्वस्य च खण्डन-पुरेऽत्रैकदेशिमते परमतापेक्षया प्रकर्षस्य तात्पर्यविषयत्वादिति भावः । केचित्तु प्रकृते स्वार्थे ईयसुन्, अल्पाक्षरमित्यत्र तद्विवेति वदन्ति । तत्र, तस्यागतिकगतित्वात् ॥ निषेधशास्त्रमजानतः कर्मजनितदोषाभावे दृष्टान्तमाह—यथेति ।

उद्द्योते—एक इति—निषेधविधिविषयफलानि प्रतिपाद्य काम्य-विधिविषयं फलमुपपादयन्नित्यादिः । इत्यादीति—आदिना “सम्यग्-ज्ञातः सुष्ठु प्रयुक्तः स्वर्गे लोके च कामधुग्भवती”त्यस्य संग्रहः । पूर्वापरसङ्गतये वदति—अदृष्टेति । अर्थविशेषे—शक्यलक्ष्यद्योत्याद्य-न्यतरूपे । सामञ्जस्यायाह—साधर्म्यमूलकेति । वाचः—शब्दस्य । केचित्तु वाचो योगं (घटनां) वेत्तीति वाक्ययोगविदिति व्युत्पत्तिं कथ-यन्ति । मध्ये द्वितीयतया हेत्वन्तरमाह—एकत्रेति । प्रथमेनानेन च हेतुना वाग्योगविद एव कर्तृत्वेनोपस्थितत्वाद्वात्तरभाष्ये एवकार-प्रयोगः । प्रस्नकारणसंशयायात्र कोटिद्वयोपस्थितेरावश्यकतायामुक्त-रीत्यैककोटिरुपस्थितत्वात् तृतीयहेतुः कोट्यन्तरोपस्थापनसमर्थमर्थ-माह—ज्ञातस्येति । दोष इति—प्रसज्येत वाग्योगविदः कर्तृत्वे इति

शेषः । अतोऽनेन हेतुना अवाग्योगविद एव कर्तृत्वेनोपस्थितिः । दोषदर्शनादिति । कैयटस्य वाग्योगविदोऽपशब्दज्ञानप्रयुक्तदोषदर्श-नादित्यर्थो न युक्तः, तस्य तादृशार्थकत्वे हेतुत्रयेण वाग्योगविद एव कर्तृत्वेनोपस्थितेः कोट्यन्तरानुपस्थित्या संशयाभावात् प्रस्नानुपपत्तेः । मध्ये एकत्रेति शेषप्रकरणस्य वैयर्थ्यापाताच्चेति भावः । उतरस्य दुष्टत्वेनासिद्धान्तत्वादाह—असामञ्जस्यमिति । दोष इति—वाग्योग-विदः कर्तृत्वे शास्त्रस्याधर्महेतुत्वरूपदोष आपद्यते, तथा च कुतः (कथं) एतत् (तस्य कर्तृत्वं) सङ्गच्छते इत्यर्थः । अतोऽवाग्योगविद एव कर्तृता युक्तेति भावः । न तथेति—तथा च यथैवेत्यादिभाष्या-सङ्गतिरिति भावः । एवञ्च—दृष्टान्तसत्त्वे च । विशेषव्याप्त्यभावादाह—यद्यदिति । एवञ्च—अनुमानमानसरं च । इदं—यस्तु प्रयुक्ते इति । अपीति—विदुष एवेति शेषः । साधुशब्दज्ञानाय शास्त्राध्ययनेन विधी-यमानेन नान्तरीयकतया जनितसाधुशब्दज्ञानाद्योऽधर्मः, तस्य कूप-खानकन्यायेन साधुशब्दज्ञानजनितधर्मोऽनैव नाशः स्यादित्यभिप्रेत्याह—धर्मैति । धर्मोऽित्यर्थः । उपकारकत्वमप्यज्ञत्वमित्याशयेनाह—धर्मजन-कानामिति । साधुशब्दानामिति शेषः । एवञ्च—उक्तन्यायरवीकारे च । पापेति—पश्चादिहिंसजनितेत्यादिः । तत्र—यज्ञादौ । प्रकृते—व्याकर-णाध्ययने । एवञ्च—अधिकापापजनकत्वे च । क्षीरविशेषस्य कुक्कुरचर्म-पात्रान्तर्गतत्ववत् साधुशब्दस्य बह्वपशब्दव्याप्तत्वात् दृष्टान्तमाह—श्रद्धतीति । श्वचर्मपात्रेत्यर्थः । तद्धि—साधुशब्देत्यर्थः । एवम्—उक्त-रीत्या वाग्योगविदोऽधिकापापप्रसक्तेः । यस्तु प्रयुक्ते इत्यस्य व्याकरणा-ध्ययनाप्रवर्तकत्वापत्तौ । कर्तेति—तस्य बहुपापसम्भवेऽवाग्योग-विदोऽगणितपापसंभावनेति भावः ।

(बाधकभाष्यम्)

विषम उपन्यासः । नात्यन्तायाज्ञानं शरणं भ-वितुमर्हति । यो ह्यजानन् वै ब्राह्मणं हन्यात्सुरां वा पिबेत्सोऽपि मन्ये पतितः स्यात् ॥

(प्रदीपः) नात्यन्तायेति । पुरुषाणां विधिनिषेधयोरधिकारा-त्तत्परिज्ञाने प्रयत्नस्य न्याय्यत्वात् ।

(उ०) अत्यन्तमित्यर्थेऽत्यन्तायेति । अव्ययम् । पुरुषाणा-मिति । मनुष्याणामित्यर्थः । तिरश्चामत्यन्ताद्योग्यत्वादस्त्वज्ञानं शरणं मनुष्याणां तु योग्यत्वात्तैर्निषिद्धानुष्ठानवर्जनार्थमवश्यं शास्त्रं विज्ञेयम् । अतोऽवाग्योगविदो महाननर्थ इति भावः ॥ तत्र नात्यन्तायेत्यनेन शास्त्राज्ञानं नैव शरणं दोषद्वयप्रसङ्गात् । किं तु बध्नादेर्ब्राह्मणत्वाद्यज्ञा-नमेव पापाख्यत्वे प्रयोजकमिति ध्वनितम् ॥ भाष्ये—यो ह्यजानन्नि । निषेधशास्त्रमजानन् ब्राह्मणत्वादिज्ञानपूर्वकं तदध्यादि कुर्यात्सोऽपि पतित एवेत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये विषमः—असङ्गतः । उपन्यासः—हेतु-पादः । अवाग्योगविदो न निषेधशास्त्राज्ञानमात्रेण अपशब्दभाषण-जनितपापान्मुक्तिः, पापजननाय निषिद्धेनापेक्षितस्याधिकारस्य तत्रापि सत्त्वादित्याशयेनाह—नात्यन्तायेति । हि—यतः । मन्ये—निश्चिनोमि । प्रदीपे—पञ्चादीनां निषेधाधिकाराभावादेव निषिद्धाद्यनुष्ठान-जनितफलाभावो, न निषेधशास्त्राज्ञानादित्यभिप्रायेणाह—पुरुषाणा-मिति । तद्धि—विधिनिषेधेत्यर्थः ।

उद्द्योते—अत्यन्तं—सर्वथा । अव्ययम्—विभक्तिप्रतिरूपकमव्य-यम् । विधिनिषेधयोः मनुष्यमात्राधिकारस्य शास्त्रेण निश्चिततया न्यूनतानिराकरणायाह—मनुष्येति । मनुष्यपक्षिणोः भेदमाह—तिर-श्चामिति । तैः—मनुष्यैः । शास्त्रम्—निषेधशास्त्रम् । अनर्थः—प्रत्यवाय

एव । ननु “अत्यन्ताये”ति पदं विनाऽपि निर्वाहसम्भवे कथं तदुक्तमित्यत आह—तत्रेति । भाष्ये इत्यर्थः । शास्त्रेति—निषेधेत्यादिः । दोषद्वयेति—शास्त्राज्ञाननिषिद्धानुष्ठानैतद्वयजनितेत्यादिः । किन्त्विति—अज्ञानं किञ्चित् शरणमपि यथेति शेषः । बध्यादेरिति—अस्य ब्राह्मणत्वादो सम्बन्धः । प्रकान्ततया निषेधशास्त्रस्यैवानानन्त्रित्यत्रान्वयो न तु ब्राह्मणस्येत्याह—निषेधेति ।

(सिद्धान्तव्याख्याभाष्यम्)

एवं तर्हि—

सोऽनन्तमाप्नोति जयं परत्र
वाग्योगविद् दुष्यति चापशब्दैः ॥

कः ? ॥

अवाग्योगविदेव । अथ यो वाग्योगविद्, विज्ञानं तस्य शरणम् ॥

(प्रदीपः) प्रकरणात्सामर्थ्यं बलीय इत्याह—अवाग्योगविदिति । वाग्योगवित्तुभयशोपि शब्दान्प्रयुङ्क्ते नापशब्दानिति ज्ञानपूर्वकप्रयोगादभ्युदयभागभवति ॥

(उद्घोतः) प्रकरणादिति । संनिधेरित्यर्थः ॥ नन्वेवं वाग्योगविदोऽपशब्दज्ञानादधर्मः स्यादत आह—वाग्योगेति । एवंचापशब्दप्रयोग एवाधर्महेतुर्न ज्ञानमात्रमिति न दोष इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एवम्—अवाग्योगविदोऽन्यथा गत्यभावाद् दोषित्वस्यावश्यवाच्यत्वे । सिद्धान्ती सम्यगुत्तरं वक्तुमनुवदति—सोऽनन्तमिति । विज्ञानमिति—(बहुव्रीहिणा लक्षणया वा) लक्षणस्मरणपूर्वकमर्थविशेषे साधुशब्दप्रयोगरूपमित्यर्थः ।

प्रदीपे—इत्याह—इत्यभिप्रायेण सिद्धान्ती वदति । उभयज्ञः—साध्वसाधुशब्दज्ञः ।

उद्घोते—उभयाकांक्षारूपप्रकरणस्यासम्भवादाह—सन्निधेरिति । अन्यतराकांक्षारूपात् स्थानाख्यप्रमाणादित्यर्थः । एवम्—अवाग्योगविदो दोषकर्तृत्वस्वीकारे । वाग्योगविदः—वाग्योगविदोऽपि । एवञ्च—वाग्योगविदोऽपशब्दप्रयोक्तृत्वे च । ज्ञानेति—अपशब्दस्येत्यादिः । दोष इति—वाग्योगविद इत्यादिः । “यस्तु प्रयुङ्क्ते” “एकः शब्दः” इत्यादिना साधुशब्दस्य प्रयोगे धर्मो न तु ज्ञानमात्रे इति सूचितेन अपशब्दस्य प्रयोगेऽधर्मो न तु ज्ञानमात्रे इति फलति । तथा च वाग्योगविद् साध्वसाधुशब्दज्ञत्वाद् अपशब्दं विहाय साधुशब्दप्रयोगकरणेन धर्मेनावोपेति, अवाग्योगवित्तु अपशब्दप्रयोगकरणेनाधर्मेनावोपेतीति भावः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

क पुनरिदं पठितम् ? ॥

(प्रदीपः) श्लोकस्यापरिज्ञानात्पृच्छति—क पुनरिति । प्रतिपदिकार्थप्रश्न एवात्र तात्पर्यम्—किं तदस्ति यत्रेदं पठितमित्यर्थः । अत एव श्लोका इति प्रथमान्वेनोत्तरम् । अन्यथा श्लोकेष्विति वक्तव्यं स्यात् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इदं—“यस्तु प्रयुङ्क्ते” इति पद्यम् ।

प्रदीपे—श्लोकस्येति—(लक्षणया) श्लोकाधारस्येत्यर्थः । प्रतिपदिकेति—विभक्त्यर्थप्रकारकेत्यादिः । अस्य शाब्दबोधविषयत्वादाह—तात्पर्यमिति । अत आह—किन्तदिति । अर्थः—फलितार्थः । अत एव—तत्त्वज्ञेन तात्पर्यदेव ।

(समाधानभाष्यम्)

भ्राजा नाम श्लोकाः ॥

(उद्घोतः) भ्राजा नाम कात्यायनप्रणीताः श्लोका इत्याहुः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—आधारभूतश्लोकपरिचायकमाह—आज्जेति ।

(आक्षेपभाष्यम्)

किंच भोः श्लोका अपि प्रमाणम् ? ॥

किं चातः ? ॥

यदि श्लोका अपि प्रमाणम्, अयमपि श्लोकः प्रमाणं भवितुमर्हति—

“यदुदुम्बरवर्णानां घटीनां मण्डलं महत् ॥

पीतं न गमयेत्सर्गं किं तत् क्रतुगतं नयेत्” इति ॥

(प्रदीपः) आश्लोक्तत्वापरिज्ञानादाह—किंच भो इति ॥ यदुदुम्बरेति । अयं श्लोकः सौत्राग्नियोगे सुरापानस्य दुष्टत्वमुद्भावयति ।

(उद्घोतः) भाष्ये किं चात इति । अतः प्रसार्तिकं विवक्षितमित्यर्थः ॥ उदुम्बरं तात्रम् ॥ दुष्टत्वमिति । इदमुपलक्षणम् । अन्यत्राप्युदुष्टत्वस्य ॥

(तत्त्वालोकः) प्रमाणमिति—अस्य विभक्तिप्रतिरूपकाव्ययतया, प्रमाणत्वे एकत्वान्वयेन वा प्रकृते सामानाधिकरण्योपपत्तिः । तथा “धर्माधर्मयो” रित्यादिः । यदुदुम्बरेति—उदुम्बरवर्णानां, रक्तवर्णानाम्, घटीनां कलशीनाम्, महत् विशालम्, मण्डलम् (मण्डलस्य स्वरूपतोऽपेक्षत्वाल्लक्षणया) मण्डलस्थम्, (मधं) पीतं (सत्) यद् यदि (पातारं) स्वर्गं न गमयेत्, तत् तर्हि क्रतुगतं सौत्राग्न्योगग्रहात्रस्थं (स्वल्पं मधं) पीतं (सत् पातारं) किं (स्वर्गं) नयेत्, अर्थात् नयेदिति शब्दार्थः । भार्थस्तु यदि क्रतो स्वल्पमपि मधं पीतं सत् पातारं स्वर्गं नयेत्, तर्हि पानागारे पर्याप्तं मधं पीतं सदवश्यमेव पातारं स्वर्गं नयेदिति हेतोः यज्ञापेक्षया पानागार एव मद्यपानं श्रेयस्करमिति । अथ यदि पानागारे मधं न पीयते दोषसम्भवात्, तर्हि यज्ञे तु सर्वथैव मधं न पेयं दोषसम्भवात् वैयर्थ्यसम्भवाच्चेति स्थितौ तत्र मद्यपानविधायको वेदः तद्विध्ययज्ञादिश्च सर्वथा हेय एवेति पर्यवसितार्थः । प्रदीपे—आश्लोक्तत्वेति—भ्राजाख्यश्लोकानामित्यादिः । शब्दार्थपर्यवसितार्थाभिप्रायेणाह—दुष्टत्वमिति ।

उद्घोते—अत इति—केचित्तु किञ्चात इति निपातसमुदायः किमित्यर्थकः, तथा च श्लोकप्रमाण्ये किमनिष्टमित्यर्थ इति वदन्ति । भावार्थमभिप्रेत्याह—इदमिति । अन्यत्र—यागातिरिक्ते पानागारादौ । अपिना । यागस्य समुच्चयः । अदुष्टत्वस्य—मद्यपानादुष्टत्वस्य ।

(समाधानभाष्यम्)

प्रमत्तगीत एष तत्रभवतः । यस्त्वप्रमत्तगीतस्तत्प्रमाणम् ॥ यस्तु प्रयुङ्क्ते ॥

(प्रदीपः) प्रमत्तगीत इति । प्रमादेन विप्रतिपन्नत्वेन गीत इत्यर्थः । कात्यायनोपनिबद्धभ्राजाख्यश्लोकमध्यपठितस्य त्वस्य श्लोकस्य श्रुतिरनुग्राहिकास्ति—“एकः शब्दः सम्यग् ज्ञातः शास्त्रान्वितः सुप्रयुक्तः स्वर्गे लोके कामधुग्भवती”ति ॥

(उद्घोतः) ननु कर्तरि कान्तप्रमत्तशब्दस्य गीतशब्देन समासोऽनुपपन्नः, तत्रभवत इत्यनेन साकारश्रुत्यादत आह—प्रमादेनेति । भावं कान्त इति भावः ॥ विप्रतिपन्नत्वेन वेदविषयविप्रतिपत्त्याश्रयत्वेन । तत्त्वं स्वस्मिन्नारोप्य दैत्यनाशाय पूज्यस्यापि भगवत ईश्वरस्य

तथोक्तिरिति स न प्रमाणमिति भावः ॥ भाष्ये यस्त्वप्रमादेन गीतो
यस्य कस्यापि तत्प्रमाणमिति प्रतिनिर्देशलिङ्गम् ॥ ननु कथं ज्ञातम्-
'अयमप्रमत्तगीतः' इत्यत आह-श्रुतिरनुग्राहिकेति ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये-एतन्निरसितुमाह-प्रमत्तेति । तत्रभवतः
 पूज्यबुद्धस्य एष “यदुदुम्बरेति” श्लोकः प्रमत्तगीता इति योजना ।
 ननु “यस्तु प्रयुक्तो” इत्यस्येव “यदुदुम्बरे”त्यस्यापि कथन्न प्रामाण्य-
 मित्यत आह-यस्त्विति ।

प्रदीपे-अस्य-“यस्तु प्रयुक्ते” इत्यस्य । इतीति-अत्र साधुशब्दे-
 ष्वपि अधिकमुत्रसिद्धानां प्रयोगे फलविशेषबोधिकाः “नाकमिष्टसुखं
 यान्ति सुसुक्तैर्वैवराथैः । अथ पत्काषिणो यान्ति वैष्वाकमतभाषि-
 णः ॥ इत्यादयः स्मृतयोऽपि बोध्याः ।

उद्द्योते-कर्तरि-प्रमायतीति प्रमत्त इति व्युत्पत्तौ । साकांक्षत्वा-
दिति-साकांक्षत्वात् "सापेक्षमसमर्थ" इति न्यायेनासामर्थ्यादित्या-
शयः । क्लान्त इति-प्रमत्तशब्द इति शेषः । विप्रतिपत्तिति-विरुद्धा
प्रतिपत्तिः (मतिः) विप्रतिपत्तिरिति व्युत्पत्तिः । ननु कोऽयं तत्र-
भवान् ? यदि भगवान्, तर्हि कथन्तत्र विप्रतिपत्तिः । यदि तदन्यः,
तर्हि कथन्तत्र पूज्यतादोषसम्भवादित्यत्र आह-तत्त्वमिति । श्रुतिविषय-
कविप्रतिपत्तित्वमित्यर्थः । आरोपकारणमाह-दैत्येति । ननु वेदनिन्दा-
द्वारा अधर्मान्नाशप्रचारकस्य दुष्टस्य कधर्माश्रयता, भगवतो हि "यदा
यदा हि धर्मस्य ग्लानिर्भवति भारत । अश्रुत्युत्तानधर्मस्य तदतत्मानं
सृजाम्यहम् ॥ परित्राणाय साधूनां विनाशाय च दुष्कृताम् । धर्मतस्था-
पनायैव सम्भवामि युगे युगे ॥" इत्यादिगोतादिना धर्ममात्रसंस्थाप-
कत्वादिति चेन्न, अधिकारिणां कर्मप्रवर्तनस्यैवानधिकारिणां कर्मनिव-
र्तनस्यापि धर्मसंस्थापनान्तर्गततया तस्मिन्समये वैदिककर्मसु प्रवर्त्तमा-
नानधिकारिणो वेदनिन्दाद्वारा तेभ्यो निवर्त्य दुष्टेन धर्मसंस्थापनस्यैव
कृतत्वादित्याशयेनाह—भगवत इति । "सर्वशता रुमिरनादिबोधः
स्वतन्त्रता नित्यमनुशक्तिः । अचिन्त्यशक्तिश्च विभोविधिज्ञाः षडा-
दुरङ्गानि महेश्वरस्य ॥" इत्यादिस्मृतिपङ्क्तिर्वैश्वदेवत इत्यर्थः । ईश्वरस्य-
नियामकस्य । तथा-वेदविरुद्धा । प्रमत्तपदस्य भावत्क्लान्तताभिप्राये-
णाह-अप्रमादेनेति । तत्रभवत इत्यस्याप्रमत्तगोत इत्यत्रासम्बन्धसूच-
नायाह-यस्य कस्यापीति । लिङ्गमिति-तदित्यत्र विधेयप्रमाणलि-
ङ्गताया क्लोबलिङ्गमित्यर्थः । अयम्-“यस्तु प्रयुक्तं” इति श्लोकः ।

(भाष्यम्)

अविद्वांसः—

“अविद्वांसः प्रत्यभिवादे नाम्नो ये न प्लुतिं विदुः ।

कामं तेषु तु विप्रोष्य स्त्रीष्विवायमहं वदेत् ॥”

अभिवादे स्त्रीवन्मा भूमेत्यध्येयं व्याकरणम् ॥

अविद्वांसः ॥

(प्रदीपः) स्त्रीष्विवेति । प्रत्यभिवादे हि गुरुणा प्लुतः कार्यः । यस्तु प्लुतं कर्तुं न जानाति स स्त्रीवद्वक्तव्योऽयमहमिति, न 'अभिवाद्ये देवदत्तोऽहम्' इत्यादिना संस्कृतवाक्येनेत्यर्थः ॥

(उद्घोषितः) भाष्ये (अविद्वांस इति) । अत्र योग्यत्वाद्वाक्यकर-
णं कर्मबोधयम् ॥ प्रत्यभिवादे अभिवादानन्तरप्रयोज्ये वचने नाम्नोऽ-
भिवादकनामधेयैः स्फूर्तिं कर्तुं येन जानन्ति तेषु कामं निःशङ्कं विप्रोष्य
प्रवासादित्य । यद्वा कामं विध्यनुसारमग्नरैर्वैत्यर्थः ॥ अयमहमित्यनुकर-
णस्यानितिपरत्वेऽपि कृष्योगाभावाद्गतित्वाभावेन वदेदित्यतिङन्तत्वेन
च समासाभाव इत्याहुः ॥ अत्र कचिद् 'अयमहमिति वदेत् । अनुक-
रणं चानितिपरमिति गतित्वात्समासः' इति पाठो दृश्यते सोऽपपाठः ॥

भाष्ये—स्त्रीवदिति । तद्वत्करणेन शास्त्राशानित्वकृतापमानप्रयुक्तदुः-
खभाजो मा भूमेति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये-काम्ये-यथेष्टम् । तेषु-अवैयाकरणेषु । तुनोक्तवैलक्षण्यं सूच्यते । अयमिति-नामगोत्रादिरहितम् । “अयमहमभिवादये” इति वदन् प्रथामाभिनयेन विहिताञ्जलिपुटस्य हृदयदेशानयनादभिवादानभ्रमोत्पादनेनावैयाकरणान् प्रीणयेत् । अथवा नमामीत्यादिरहितम् “अयमहं समागतस्तव दर्शनाय” त्वेव कथयन्नुक्तास्तीत्या तान् प्रसादयेत्, न तु “अभिवादये शाण्डिल्यगोत्रो देवचन्द्रशर्माऽहंभो” इति वदन् तेषां पादौ गृह्णीयादित्यर्थः । अध्येयमिति-व्याकरणाध्ययनेन श्रुतज्ञाने सति अभिवादानन्तरप्रयोज्याशीर्वादवाभ्योपात्ताभिवादनकाम्येः श्रुतकरणात् ऋणीमिवाभिवाद्यता न भवतीति स्वास्मभ्यभावफलेन व्याकरणमध्ययम्, अन्यथा ऋतास्मभ्यं दुर्वारमेवेति भावः ।

प्रदीपे—यथाविधि अभिवादनप्रत्यभिवादनयोः कृतयोः अभिवाद्या-
भिवादकौ पुण्यं प्राप्नुते नान्यथेति हेतोः विध्यनभिज्ञाः नाभिवाद्या
इत्याशयेनाह—प्रत्यभिवादे इति । गुरुणा—प्रणम्येन । “आयुष्मान्
भव सांग्येति वाच्यो विप्रोऽभिवादाने । अकारश्चास्य नाम्नोऽन्ते
वाच्यः पूर्वाक्षरः प्लुतः ॥” इति मनुवचनानुसारेणाह—प्लुतः कार्य
इति । देवदत्तोऽहमिति—ननु “अभिवादात्परं विप्रो ज्यायांसम-
भिवादयन् । अतीनामाहमस्मीति स्वं नाम परिकीर्त्तयेत् ॥” इति
स्मृत्या नामोच्चारणस्य तत्र विहिततया, “आत्मनाम शुरोनाम नामा-
तिकृपणस्य च । श्रेयस्कामो न गृह्णीयाज्ज्येष्ठापत्यकलत्रयोः ॥” इति
स्मृत्या नामोच्चारणस्य निषिद्धतया च षोडशिग्रहणाग्रहणे इव पाक्षि-
कतया नामग्रहणाग्रहणे स्थातामिति चेन्न, “निर्दिशेजमानः स्वं
नाम सांव्यवहारिकम् । नाक्षत्रं च यथा कृष्णशर्मा रौहिण इत्यपि ॥”
इत्याश्रयायनश्रौतकारिकोक्त्या, “अमुष्मासाविति पतिनाम गृह्णी-
यादात्मनश्चे”त्यादिगृह्यवाक्यालोचनेन “जवाला तु नामाहमस्मि
सत्यकामो नाम त्वमसि” इति वेदवाक्येन च निषेधस्मृतेः विहिता-
तिरिक्तस्थलविषयताकल्पनात् ॥ संस्कृतेति—यथाविधिप्रयुक्तोत्तर्यः ।

उद्बोधते-यथाश्रुतानुपपत्त्या ढेरित्यादिशेषं पूरयन् व्याख्यातुमाह-
वचने इति । आशीर्वादवाक्ये इत्यर्थः । तथा “प्रयुक्तस्ये”ति शेषः ।
फलितार्थमाह-**नःशङ्कमिति । आहुरिति**-सिद्धान्तविद इति शेषः ।
अत्र-कैयटे (वाक्येनेत्यर्थ इत्यतोऽप्ये) । उक्तहेतुद्वयेन समासासम्भ-
वादाह-**सोऽपपाठ इति** । तेन समासाभावादेव “अत्र गतिसमासेऽपि
अस्य वार्तायमित्यादाविवानुकरणत्वाद् विभक्तौ लुगि”ति केषा-
ञ्चिदुक्तिरप्यपास्ता । **तद्धक्करणेन**-छावदिति कथनेन । नच त्रिमात्रः
प्लुत इत्यादि लोकप्रसिद्धयैव प्लुतज्ञानसम्भवाच्चेदं व्याकरणाध्ययन-
प्रवर्त्तकमिति वाच्यम्, तादृशलोकप्रसिद्धेरपि व्याकरणशास्त्रमूलकत्वात् ॥

(भाष्यम्)

विभक्तिं कुर्वन्ति—

याज्ञिकाः पठन्ति—“प्रयाजाः सविभक्तिकाः कार्याः” इति । नचान्तरेण व्याकरणं प्रयाजाः सविभक्तिकाः शक्याः कर्तुम् ॥ विभक्तिं कुर्वन्ति ॥

(प्रदीपः) प्रयाजा इति । प्रयाजमन्त्रा ऊह्यमानाग्निशब्दप्रकृतिकविभक्तियुक्ता इत्यर्थः । यथा समिधः समिधोऽग्न आज्यस्य व्यन्तु अग्नेऽग्न इति ।

(उद्धृतः) ननु प्रकृतौ प्रयाजमन्त्राः सविभक्तिका एव पठ्यन्ते तत्किमनेन वचनेनेत्यत आह—प्रयाजेति । ऊ ह्यमाना याऽग्नि-

शब्दप्रकृतिकविभक्तिस्तथुक्ता इत्यर्थः ॥ नन्वग्निशब्दप्रकृतिकेत्यसङ्गतम् । अपूर्वविभक्तिमात्रविधाने न केवलः प्रत्यय इति निषेधात् यत्किञ्चित्प्रातिपदिकप्रकृतिकाः सर्वा विभक्तयः प्रयोक्तव्या इति प्राप्नोतीति चेत् । त्वमने प्रयाजानुयाजानां पुरस्तात् पश्चादिति मन्त्रवर्णनाग्निशब्दप्रकृतिका एव ता इत्याशयात् । तत्राग्नेर्देवताया एकत्वाद्वेकवचनमेव । विभक्तयश्च प्रथमाद्वितीयातृतीयाषष्ठीसप्तम्य एवेति श्रौतसंप्रदायः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—कुर्वन्तीति—विभक्त्यन्तं कुर्वन्तिरित्यर्थः । लिङर्थे लङ्विधानात् । कुत्रेति जिज्ञासायामाह—याज्ञिका इति । किमागतमेतावतेत्यत आह—नचेति । च—यतः । व्याकरणस्य—व्याकरणाव्ययनम् । कर्तुमिति—अतोऽध्येयं व्याकरणमिति शेषः ।

प्रदीपे—यागस्य सविभक्तिकत्वासम्भवेन प्रयाजपदस्य मन्त्रपरत्वादाह—प्रयाजमन्त्रा इति । दिग्दर्शनायाश्चलायनायुक्तं प्रयाजमन्त्रप्रयोगस्वरूपमाह—यथा समिध इति ।

उद्धोते—आधानोत्तरं यजमानस्य विपद्ग्रस्तत्वे नामत्तिकत्वेन विहितया पुनराधेयेष्टी समाम्नातं “प्रयाजाः सविभक्तिका” इति अभिप्रेत्याह—प्रयाजेतीति । प्रथमदोषमाह—नन्वग्नीति । अपूर्वेति—यत इत्यादिः । द्वितीयदोषं बोधयन्नाह—सर्वा इति । प्रथमं समाधत्ते—त्वमने इति । प्रयाजानां पुरस्तादनुयाजानां पश्चादिति क्रमेणान्वयः । मन्त्रवर्णेनेति । केचित्तु निरुक्ते देवताकाण्डे—अथ “किं देवताः प्रयाजानुयाजा” इति प्रश्ने “आग्नेया इति तु स्थितिः” इत्युपसंहारेणेति वदन्ति । ताः—प्रयाजानुयाजाः । द्वितीयं समाधातुमाह—सन्नेति । सकलविभक्त्यानामपि मध्ये इत्यर्थः । अथ “अग्नेऽग्नेऽग्नावग्नेऽग्निनाऽग्नेऽग्निमग्ने” इति चतुर्षु प्रयाजेषु चतस्रो विभक्तीर्यदाति इत्यापस्तम्बोक्त्या अग्निशब्दप्रकृतिकसम्बुद्धिसप्तमीतृतीयाद्वितीयैकवचनानि आदिक्रमेण याज्यातः पूर्वमग्निशब्दपूर्वं वा प्रयोज्यानीति निर्णयः । अथवा “द्वयक्षराः सन्तो द्वित्वेनाष्ट्या चतुरक्षरा भवन्ती”ति वचनादयद्विभक्त्यन्तानां द्वित्वे कृते चतुरक्षरतः, तद्विभक्त्यन्तानामेव प्रयोगस्य विहिततया सम्बुद्धितृतीयाचतुर्थ्यन्तानां कृतेऽपि द्वित्वे कृते चतुरक्षरत्वाभावात् “नशब्दजामि पठेत् । शब्दजामि हि तदभवति यत्पञ्चम्यन्तम्” इति वचनेन पञ्चम्या निषेधाच्च प्रथमाद्वितीयाषष्ठीसप्तम्यैकवचनानामेव प्रयोगो विधेय इति सिद्धान्तः । तदेतन्मतद्वयमभिप्रेत्याह—विभक्तयश्चेति ।

(भाष्यम्)

यो वा इमाम्—

“यो वा इमां पदशः स्वरशोऽक्षरशश्च वाचं विदधाति स आर्त्विजीनो भवति” आर्त्विजीनाः स्यामेत्यध्येयं व्याकरणम् ॥ यो वा इमाम् ॥

(प्रदीपः) पदश इति । षट् पदमिति संख्यैकवचनाच्च वीप्सतामिति शब्दः ॥ स्वरश इति । स्वर उदात्तादिः ॥ अक्षरश इति । अक्षरं व्यञ्जनसहितोऽच् ॥ आर्त्विजीन इति । ऋत्विजमर्हत्यार्त्विजीनो यजमानः । ऋत्विक्कर्माह्वीति याजकोऽप्यार्त्विजीनः । यज्ञविविध्यां चक्षुषाविति सूत्रेण यज्ञविविध्यां तत्कर्माह्वीति चोपसंख्यामिति वार्त्तिकेन च खञ् । विद्वान्यजेत् विद्वान्याजयेदिति द्वयोरपि विदुषोरधिकारात् ॥

(उद्धोतः) व्यञ्जनसहित इति । यथा “ये यजामहे” इति पञ्चाक्षरमिति वर्ण बाहुः पूर्वसूत्र इति भाष्यात् वर्णमात्रमित्यन्ते ॥ संख्ययुक्तार्त्विजीनशब्दस्योभयपरत्वे युक्तिमाह—विद्वानिति । वेदार्थश्च इत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—यो वा इति—यो वै निश्चयेनेमां सखिहितानां प्रत्यक्षां वाचं श्रुतिरूपां वाणीं पदशः पदं पदं स्वरशः स्वरं स्वरम् अक्षरशः अक्षरम् अक्षरम् विदधाति संस्करोति स आर्त्विजीनो यजमानो याजको वा भवतीत्यर्थः । तत्र यजमानस्याप्रत्यक्षं स्वर्गादिफलम्भवति, याजकस्य तु प्रत्यक्षमेव फललाभादि फलम्भवति । ननु प्रकृते किमागतमेतावतेत्यत आह—आर्त्विजीना इति । यजनयाजनयोः विद्वन्मात्रस्याधिकाराद्द्वैदुष्यस्य सिद्धये व्याकरणमध्येयमिति भावः ।

प्रदीपे—क्षस्त्रिणि—एव स्वरशोऽक्षरश इत्यनयोरपि बोध्यम् । अक्षरशब्दस्य पृथगुक्तिसामर्थ्याच्च स्वरपदेनावां ग्रहणमिति सूचनायाह—उदात्तेति । अक्षरग्रहणावृत्तये आह—व्यञ्जनेति । व्यञ्जनस्याप्रधानत्वादच्सहितं व्यञ्जनीमिति न प्रत्यपादि । वार्त्तिकेन—वार्त्तिकेनैव । इति—इति श्रुतेः । द्वयोः—यजनयाजनयोः ।

उद्धोते—व्यञ्जनसहिताच्चेऽक्षरपदग्राह्यतायां मानमाह—यथेति । भाष्यात्—उत्तराहिकस्थात् । वर्णमात्रम्—व्यञ्जनसन्निहोऽच्, वा अजेव ।

(भाष्यम्)

चत्वारि—

“चत्वारि शृङ्गा त्रयो अस्य पादा

द्वे शीर्षे सप्त हस्तासो अस्य ।

त्रिधा बद्धो वृषभो रोरवीति

महो देवो मर्त्या आविवेश” इति ॥

चत्वारि शृङ्गाणि । चत्वारि पदजातानि नामाख्यातोपसर्गनिपाताश्च ॥ त्रयो अस्य पादाः । त्रयः काला भूतभविष्यद्वर्तमानाः ॥ द्वे शीर्षे । द्वौ शब्दात्मानौ नित्यः कार्यश्च ॥ सप्त हस्तासो अस्य । सप्त विभक्तयः । त्रिधा बद्धः । त्रिषु स्थानेषु बद्ध उरसि कण्ठे शिरसीति ॥ वृषभो वर्षणात् ॥ रोरवीति शब्दं करोति ॥

कुत एतद् ? ।

रौतिः शब्दकर्मा ॥ महोदेवो मर्त्या आविवेशेति । महान्देवः शब्दः ॥ मर्त्या मरणधर्माणो मनुष्यास्तानाविवेश । महता देवेन नः साम्यं यथा स्यादित्यध्येयं व्याकरणम् ॥

(प्रदीपः) चत्वारितीति । शब्दस्य वृषभत्वेन निरूपणम् ॥ त्रयः कला इति । लडादिविषयाः ॥ नित्यः कार्यश्चेति । व्यङ्ग्यव्यञ्जकभेदेन । सप्त विभक्तय इति । सुप इत्यर्थः ॥ केचित्तु तिङामपरिग्रहप्रसङ्गात्सह शेषेण सप्त कारकाणि विभक्तिशब्दाभिधेयानीति व्याचक्षते ॥ वर्षणादिति । कामानां ज्ञानपूर्वकानुष्ठानफलत्वात् ॥ महतेति । परेणैव ह्यणेत्यर्थः ॥

(उद्धोतः) चत्वारितीति ॥ ऋङ्मन्त्रः ॥ शब्दस्येति । शब्दशान्प्रतिपाद्यस्येत्यर्थः । वृषभाकारः शब्दशान्प्रतिपाद्यः शब्दो रोरवीति महान् देवोऽन्तर्यामिरूपः शब्दो मर्त्यानाविवेश स्वाभेदमाविष्कृतवानिति मन्त्रतात्पर्यम् । महतो देवस्य शब्दग्रहणो व्याकरणशान्त्यतया व्याकरणशस्तदाविष्ट इव भवतीति यावत् ॥ भाष्ये पदजातानि परापर्यन्तीमध्यमावैखरीरूपाणि । अत एवाग्रे निपाताश्चेति चकारः संगच्छते ॥ नामाख्यातेति । नामशब्देन सुवन्तं, नमत्याख्यातार्थं प्रति विशेषणीभवतीति व्युत्पत्तेः । आख्यातं तिङन्तम् । उपसर्गनिपातयोः पृथगुपादानं गोवलीवर्दन्यायेन ॥ व्यङ्ग्य आन्तरः ।

उद्धोते—ऋगिति—ऋग्वेदेत्यर्थः । प्रसिद्धशब्दस्य तादृशवृषभ-
त्वासम्भवादाह—**शब्दशास्त्रेति** । शब्दब्रह्मण इति भावः । **शब्दः—**
शब्दब्रह्मरूपः । स्वाभेदमिति—तेष्विति शेषः । सत् पक्षे किमाया-
तमेतावतेत्यत आह—**महत इति । ज्ञाप्यतया**—ज्ञानजन्यज्ञानवि-
षयतया । प्रारब्धक्षयं विना तदविष्टत्वात्संभवादाह—**इवेति** । पदजात-
पदस्य नामादिमात्रपराता दण्डिकृष्णाणुक्ता नोच्येति सूचनाय तस्या-
र्थमाह—**परेति** । तत्र मानमाह—**अत एवेति** । पदजातपदेन परा-
पश्यन्त्यादीनां ग्रहणादेवेत्यर्थः । **च** परापश्यन्त्यादिसमुच्चायकः ।
आख्यातार्थम्प्रति विशेषणतायाः स्वार्थद्वारा सुबन्तस्यैव सत्त्वादाह—
आख्यातार्थमिति । आख्यातम्—आख्यातशब्दप्रतिपाद्यम् । निपात-
पदेनैवोपसर्गस्यापि बोधसम्भवादाह—**उपसर्गेति । न्यायेनेति**—
अत्र ब्राह्मणवशिष्टन्यायकथनमुचितम् “गोशब्दः खंगवोष्णमेव वाचकः
प्रायेणे”त्येकशेषप्रकरणोक्त्या गोबलीवर्दस्यावोपादानं यायुक्तत्वात् ।
एवञ्चोपसर्गपदेन धात्वर्थघोतकतामात्रवतामुपसर्गाणां तथा निपात-
पदेन धात्वर्थघोतकत्ववाचकत्वोभयवतामुपसर्गातिरिक्तनिपातानां ग्रह-
णमिति भेदः । **आन्तरः**—नित्यो मध्यमावस्थः । **वैखरीरूपः**—कार्यः
श्रोत्रग्राह्यः । **तिङ्बिभक्तीनामिति**—त्रिकाणामिति शेषः । **षष्ठ्यर्थः**—
स्वस्वामिभावादिसम्बन्धरूपः । ननूःसः कण्ठादिबहिर्भूततया स्थानत्वं
न प्रसिद्धमित्यत आह—**हकारमिति । पञ्चमैः**—डकारादिभिः । **अन्तः**—
स्थामिः—यवत्लेः । **मूर्धैवेति**—एवेन नासिकादिव्यावृत्तिः । तेन
“शिरःपदेन नासिकारूपं स्थानं ग्राह्यमिति” वेषाक्रिकथनं यायुक्तता
सूचिता । न्यूनतानि राकरणायाह—**कण्ठादीति । उच्यते इति**—
लोकैरिति शेषः । **यवम्**—वृषभ इत्युच्यते । **इवेति**—अयं शब्दरूपो
वृषभः सकलान् कामान् वर्षतीति शेषः । अत्र हेतुतया “कामाना-
मि”ति कैयटार्थमाह—**उक्तेति । प्रयोगेणेति**—साधुशब्दस्येत्यादिः ।
शब्दरूपवृषभस्य लौकिकवृषभाद् विलक्षणफलदातृत्वेन भेद इव विल-
क्षणाङ्गत्वेनापि भेद इत्याह—**द्विशृङ्गेति** । अग्निपादयोः करत्वं
विवक्षया द्विपादेत्युक्तिः । **अस्य**—शब्दरूपवृषभस्य । **व्यतिरेकः**—
भेदः । **तत्राह**—तत्रार्थमाह । **फलमाह**—फलं सूचयन्नेतावत्कथनस्य
फलतामाह । **सायुज्यम्**—ऐक्यम् । अत्र मानमाह—**तदुक्तमिति** ।
आह—तदर्थमाह । अस्य ऋङ्मन्त्र इत्यनेनान्वयः । **इह—ऋङ्मन्त्रे** ।
प्रतिपाद्याविति शेषः । **कार्यः**—ककारादिवर्णरूपः । **नित्यः**—स्फोटरूपः ।
तत्र—तयोर्मध्ये । **तस्मिञ्चिति**—अस्य संसृज्यते इत्यनेन सम्बन्धः ।
वाग्योगवित्—तादृशवैयाकरणः । **तदिति**—प्रकारिकेत्यर्थः । ननु
कथं शब्दस्य शब्दकर्तृतेति चेन्न, शब्दः स्फोटरूपः शब्दं व्यञ्जकं
करोति अपेक्षते इत्यर्थात्, परापश्यन्त्यादिषु पूर्वस्यां परकर्तृत्वसत्त्वाच्च
तदुपपत्तेः । “चत्वारि शृङ्गे”ति मन्त्रं केचित्प्रकारान्तरेण व्याचक्षते—
तथाहि, अस्य ब्रह्मणः, चत्वारि ऋग्यजुःसामाथर्ववेदाख्यानि, शृङ्गा
शृङ्गस्थानीयानि । (एवमग्रे) त्रयः कर्मापासनाज्ञानाख्याः पादाः, द्वे
जीवेशरूपे शीर्षे, सप्त भूर्भुवःस्वर्गहःजनतपःसत्याख्याः अतलवितल-
सुतलतलतलरसातलपातालमहातलाख्याश्च इत्यादिः करद्वयस्थानीयाः,
त्रिधा रजःसत्त्वतमोगुणैः बद्धः, वृषभः वृषभस्थः, शिवः कल्याणमयः,
रोरवीति कथयति, शेषं प्राग्बत ।

(भाष्यम्)

अपर आह—

“चत्वारि वाक्परिमिता पदानि
तानि विदुर्ब्राह्मणा ये मनीषिणः ।
गुहा त्रीणि निहिता नेङ्गयन्ति
तुरीयं वाचो मनुष्या वदन्ति ॥”

‘चत्वारि वाक्परिमिता पदानि ।’ चत्वारि पद-
जातानि नामाख्यातोपसर्गनिपाताश्च ॥ ‘तानि विदुर्ब्रा-
ह्मणा ये मनीषिणः ।’ मनस ईषिणो मनीषिणः ।
‘गुहा त्रीणि निहिता नेङ्गयन्ति ।’ गुहायां त्रीणि नि-
हितानि नेङ्गयन्ति न चेष्टन्ते । न निमिषन्तोत्यर्थः ॥
‘तुरीयं वाचो मनुष्या वदन्ति ।’ तुरीयं वा एतद्वाचो
यन्मनुष्येषु वर्तते चतुर्थमित्यर्थः ॥ चत्वारि ॥

(प्रदीपः) चत्वारित्यनेनैकदेशेन सदृशेन वाक्यान्तरमपि
सूच्यत इत्याह—अपर आहति । परिमितानीति प्राप्ते शेषश्चन्दसि
बहुलमिति शैलेपि परिमितेति भवति । परिमितानि परिच्छिन्नान्ये-
तावन्त्येतेत्यर्थः ॥ मनीषिशब्दः पृषोदरादित्वात्साधुः । कथं मनीषिण
एव विदन्तीत्याह—गुहेति । अज्ञानमेव गुहा तस्यामित्यर्थः । सुपां
सुलुगिति । सप्तम्या लुक् । व्याकरणप्रदीपेन तु तानि प्रकाशन्ते । तत्र
चतुर्णां पदजातानामेकैकस्य चतुर्थभागं मनुष्या अवैयाकरणा वदन्ति
नेङ्गयन्तीत्यस्यैव व्याख्यानं न चेष्टन्ते, न निमिषन्तीति ॥

(उद्घोतः) एतावन्त्येवेति । वाक्परिमितानीति षष्ठीतत्पु-
रुषः ॥ पदजातानि । परापश्यन्तीमध्यमावैखर्यः । नामादीनि च ।
नामादिमध्ये च एकैकं चतुष्पादम् ॥ भाष्ये—मनस ईषिणः । चित्त-
शुद्धिक्रमेण वशीकर्तारो विषयान्तरेभ्यो व्यावृत्त्या हिंसका वा । ते च
वैयाकरणाः । अन्येषां तदज्ञाने हेतुमाह—गुहेति । एकैकस्य नामादि-
रूपस्य चतुर्थं भागम् । एकैकस्य चतुरंशत्वात् ॥ परादीनां वा त्रयोश
मध्यमान्ताः । गुहा अज्ञानं हृदयादिरूपा च । वैयाकरणस्तु शास्त्र-
लेन तद्वल्लभयोगेन च गुहान्धकारं विदार्य सर्वं जानातीति भावः ॥
न निमिषन्तीति । ज्ञानसामान्यविषयत्वाभाव उच्यते ॥ भाष्ये यन्म-
नुष्येषु वर्तते इति । ज्ञानविषयतया तद्वाचश्चतुर्थमित्यन्वयः । तस्मा-
त्सकलपदज्ञानाय मनीषिवाय वाऽध्येयं व्याकरणमिति शेषः ।

हरिरप्याह—वैखर्या मध्यमायाश्च पश्यन्त्याश्चैतद्वन्नतम् ।

अनेकतीर्थभेदायास्त्रया वाचः परं पदम् ॥

तत्र श्रोत्रविषया वैखरी । मध्यमा हृदयदेशस्था पदप्रत्यक्षानु-
पपत्त्या व्यवहारकारणम् । पश्यन्ती तु लोकव्यवहारातीता । योगिनां
तु तत्रापि प्रकृतिप्रत्ययविभागावगतिरिति । परायां तु नेति त्रय्या
इत्युक्तम्—

स्वरूपज्योतिरेवान्तः परा वागनपायिनी ।

तस्यां दृष्टस्वरूपायामधिकारो निवर्तते ॥

इत्युक्ते । अनेकतीर्थभेदायां नामाख्या दिवीणावेणुमृदङ्गशब्दा-
दिरूपानेकभेदायाः । आप खरुषपि चत्वारि वाक्परिमिता पदानीति
अहमन्त्र इति तद्व्याख्यातिरः ॥

(तत्त्वालोका) भाष्ये—प्रतिपाद्यभेदात् प्रतिपादके भेदेन
व्यवहार इत्यभिप्रेत्याह—अपर आहति । अथवा व्याख्यातमन्त्रे
केनचित्त्वानेन यथावन्निविषयत्वे कथिते शिष्याभ्युदयेनैकमहान्द्रि-
-

वाग्विषयमन्त्रं व्याख्यातुमाह—अपर आहति वाग्विपरिमितेति-
वाचः शब्दस्य परिमितानि चत्वारि (एव) परादीनि नामादीनि
च पदानि सन्ति, तानि सर्वाणि विदन्ति त एव, ये ब्राह्मणाः मनीषि-
णश्चेत्यर्थः । ब्राह्मणा इति—ब्रह्म साङ्गोपाङ्गवेदं विदन्तीति ब्राह्मणाः ।
छान्दसत्वाद् “ब्राह्मोऽजातावि”ति टिलोपाभाव इति भावः । पदजा-
तानि—पदसमूहानि । पदशब्दो नात्र सुप्तिङन्तपरः, किन्तु बोधकमा-
त्रपरः । मनःशब्दस्य जातिवाचकतया “सुप्यजातौ णिनिस्ताच्छील्ये”
इति सूत्रस्याप्राप्तेः मन ईषन्तीति मनीषिण इति न संभवति । किन्तु
मनस इति कर्मणि षष्ठी, कर्त्तरि औणादिकेनिविधानेन ईषन्तीति
ईषिण इति निष्पत्तेः । तथा च शकन्धादित्वात्पररूपे मनीषिण
इत्यस्य सिद्धिरित्याशयेनाह—मनस ईषिण इति । निहितेति-
अस्य निहितानीति प्राप्ते “शेषश्चन्दसि बहुलमि”ति शैलेपे निष्पत्तिः ।
तथा च यतो गुहायाम् अज्ञानान्धकारे औणि परापश्यन्तीमध्यमाख्या-
नि, त्रिभिर्दशैः परादिभिः युतानि नामाख्यातोपसर्गनिपाताख्यानि
च पदानि निहितानि सन्ति, अतो व्याकरणप्रदीपमन्त्रा तानि न
निमिषन्ति प्रकाशन्ते इति भावः । नन्वेवं कथमवैयाकरणाः शब्देन
व्यवहरन्तीत्यत आह—तुरीयमिति । वाचः परादेस्तुरीयं तथा नामादेः
प्रत्येकस्य चतुर्थभागं वैखरीरूपं मनुष्या अवैयाकरणाः वदन्तीत्यर्थः ।
वै इति निश्चये ।

प्रदीपे—एकदेशेनेति—प्रकृतमन्त्रयोरित्यादिः । तथा “इमानि च
भूयः” इत्यादि भाष्योक्तप्रतीकसमुदायमध्येोक्तेनेति शेषः । वाक्या-
न्तरसूचनकारणमाह—सदृशेनेति । परिच्छिन्नानि—परिगणितानि ।
एतावन्ति—चत्वारि । मनीषिणश्च शकन्धादिगणान्तर्गतताकल्प-
नेपि “तच्च टेः” इत्यस्य भाष्येऽदर्शनात् सकारलोपार्थं पृषोदरादित्व-
स्यावश्यकल्पनीयतया सर्वथा तेनैव निर्वाहसम्भवे शकन्धादिगणा-
न्तर्गतता न कल्पनीया गौरवादित्याशयेनाह—पृषोदरादित्वादिति ।
इत्याह—इत्यतोऽन्येषां तदवेदने हेतुमाह । अज्ञानमेव—व्याकरणशा-
स्त्राद्यज्ञानमपि । अत एव “हृदयादिरूपाचे”त्युद्योतोक्तिः संगच्छते ।
गुहायामिति प्राप्ते आह—सुपामिति । मनीषिणां परादित्रयज्ञाने
हेतुमाह—व्याकरणेति । तानि—परापश्यन्तीमध्यमाख्यानि । तत्र-
तेषाम् । चतुर्णां—नामादीनाम् । चतुर्थभागं—वैखरीरूपम् ।
व्याख्यानमिति—स्फुटप्रतिपत्त्ये इति शेषः ।

उद्घोते—तत्पुरुष इति—अनेन वागित्यस्य “सुपां सुलुगि”ति
लुप्तषष्ठ्यन्तताकल्पनाया अयुक्तता सूचिता । पदजातपदस्य नामादि-
मात्रपरतां कथयतां कैयटादीनां न्यूनतानिवाख्याय निपाताश्चेति
चकारसमुच्चितानामपि पदजातपदार्थत्वमाह—परेति । विशेषकथनाय
भाष्योक्तं पदजातपदार्थमनुवदति—नामेति । तुरीयमिति चरमपादा-
नुरोधेनाह—नामादिमध्ये चेति । चतुष्पादमिति—परापश्यन्त्यादि-
भिरिवेत्यादिः । तथा च नामाख्यातोपसर्गनिपातानां मध्ये प्रत्येकं
परापश्यन्तीमध्यमावैखरीभेदेन चतुर्विधमिति भावः । ईषिण इत्यस्या-
र्थमाह—चित्तेति । धातूनामनेकार्थतया वशीकरणार्थतां भजत “ईष
उञ्छे” इत्यस्य “ईष ऐश्वर्ये” इत्यस्य वा पृषोदरादित्वात्प्राप्ततामा-
श्रयतो रूपमीषिण इतीत्याशयेनाह—वशीति । ईष गतिहिंसादर्शनेषु”
इत्यस्य रूपन्तदित्यभिप्रायेणाह—हिंसका इति । मनसो विषयान्तरव्या-
वृत्तिरेव हिंसा, न तु मुख्या, असम्भवादित्याशयः । अन्येषाम् अवै-
याकरणाणाम् । तद्विति—परादित्रयेत्यर्थः । परादिपक्षे आह—परेति ।
मध्यमान्ता इति—गुहानिहिताः, अतस्तासां चतुर्थीशं वैखरीरूपम्
अवैयाकरणा वदन्तीति शेषः । हृदयादीति—आदिना नाभिमूलाषा-
रचकौ संगृह्यते । परा वाङ् मूलचक्राया पश्यन्ती नाभिसंस्थिता । ह-
दिस्था मध्यमा शैया वैखरी कण्ठदेशगा ॥” इति स्मृतेः । व्याकरणेति

कैयटाशयमाह—वैयाकरण इति । नामोपसर्गादिकल्पे आह—शास्त्रेति । व्याकरणशास्त्रेत्यर्थः । परापश्यन्त्यादिकल्पे आह—तद्वलेति । शास्त्र-बलेत्यर्थः । **गुह्यान्धकारम्**—अज्ञानान्धकारं, हृदयायन्धकारञ्च । सर्व-परादिचतुष्टयम् । धातूनामनेकार्थतामभिप्रेत्याह—ज्ञानेति । अत एव “न निमित्तवती”त्यस्य “न प्रकाशने” इत्यर्थः सङ्गच्छते । आकाशवृत्तिशब्दस्य मनुष्यवृत्तित्वासम्भवेन यथाश्रुतानुपपत्तेराह—ज्ञानेति । भाष्यकृतो न्यूनतां निराकरोति—तस्मादिति । नामादि-पक्षे आह—सकलेति । परादिपक्षे आह—मनीषित्वायेति । वा—च । शेष इति—चतुर्थमित्यर्थ इति भाष्यस्यैत्यादिः । परादेः व्याकरण-बोध्यत्वे मानमाह—हरिरिति । अनेकेति—अनेके तीर्थतः शास्त्रतो भेदा यस्या इत्यर्थः । त्रयाः—परायाः । तथा च तस्या वाचः, एतद् व्या-करणम्, अद्भुतं (अन्यतो) विलक्षणं, परं श्रेष्ठं, पदं स्थानमस्तीत्य-र्थः । तद्व्याख्यानमाह—तत्रेति । तासां मध्ये इत्यर्थः । श्रोत्रेति—श्रोत्रं विषयः (ग्राहकं) यस्या इति व्युत्पत्तिः । मध्यमा वागेवात्य-पर्यन्तमागच्छता वायुना कण्ठदेशमागत्य मूर्धानमाहृत्य परावृत्य कण्ठात्वाद्यभिवातेन स्थानविशेषेभ्योभिव्यक्ता श्रोत्रग्राह्या सती वैखरी-पदाभिधेया । पश्यन्ती वागेव हृदयपर्यन्तमागच्छता वायुना हृदयदेश-मागत्याभिव्यक्ता अर्थशब्दविशेषोक्तेखिबुद्धिविषयीभूता सूत्रमा कथ-ञ्चित् स्वश्रुतिगोचरा सती मध्यमाशब्दवाच्या । परा वागेव नाभिपर्यन्त-मागच्छता वायुना तन्नाभिव्यक्ता मनोमात्रग्राह्या सूक्ष्मतरा योगिनां समाधौ सविकल्पकज्ञानविषयीभूता सती पश्यन्तीपदवाच्या । मूला-धारचक्रे संस्कृतवायुचलनेनाभिव्यक्तं शब्दब्रह्म स्वप्रतिष्ठतया निःस्पन्दं सूक्ष्मतमं योगिनां समाधौ निर्विकल्पकज्ञानविषयः परा वाग् ॥ उक्त-ञ्च—वैखरी शब्दनिष्पत्तिः मध्यमा श्रुतिगोचरा । आन्तरार्था च पश्यन्ती सूत्रमा वागनापायिनी ॥ इति । तन्नापि—पश्यन्त्यामपि । परायां वाचि प्रकृतिप्रत्ययविभागज्ञानविषयत्वाभावे हेतुमाह—स्वरूपेति अनपायिनी—नित्या । तस्यां—परायाम् । दृष्टस्वरूपायां—साक्षात्कृ-तायाम् । अधिकारः—लौकिकाधिकारः । आख्यातादीति—आदिना उपसर्गनिपातयोः संग्रहः । शब्दादीति—आदिना भेरीशब्दापभ्रंशा-दिसंग्रहः । तदिति—हरिकारिकेत्यर्थः ।

(भाष्यम्)

उत त्वः—

“उत त्वः पश्यन्न ददर्श वाच-

मुत त्वः शृण्वन्न शृणोत्येनाम् ।

उतो त्वस्मै तन्वं विससे

जायेव पत्य उशती सुवासाः”

‘उत त्वः’ अपि खल्वेकः पश्यन्नपि न पश्यति वाचम् । अपि खल्वेकः शृण्वन्नपि न शृणोत्येना-मिति । अविद्वांसमाहार्थम् ॥ उतो त्वस्मै तन्वं विससे तनुं विवृणुते ॥ जायेव पत्य उशती सुवासाः । तद्यथा जाया पत्ये कामयमाना सुवासाः स्वमा-त्मानं विवृणुते, एवं वाग् वाग्विदे स्वात्मानं विवृणुते ॥ वाङ्मे विवृणुयादात्मानमित्यध्येयं व्याकरणम् ॥ उत त्वः ॥

(प्रदीपः) उत त्व इति । त्वशब्दोऽन्यवाची । उतशब्दोऽपि-शब्दस्यार्थः । स च भिन्नक्रमः । प्रत्यक्षेण शब्दस्वरूपमुपलभमानोऽ-

प्यर्थापरिज्ञानान्न पश्यतीत्यर्थः । उतो इति । उत उ इति निपातसमा-हारः ॥ अविद्वांसमाहार्थमिति । अविद्वलक्षणमर्थमर्थं आहेत्यर्थः ॥

(उद्घोतः) उत त्व इति । उत शब्दोऽप्यर्थः ॥ बहुनामपि समानवृद्धोदरपाणिपादानामध्ययनमधीयानानामेकः कश्चित्पश्यन्नपि स्वम्यस्ताध्ययनोऽपि तीक्ष्णबुद्धिरपि सन्न पश्यति अर्थानभिज्ञत्वात् । अर्थपरिज्ञानफला हि वागित्यभिप्रायः । एवमेकः शृण्वन्नपि न शृणो-त्येतां वाचम् । य एव ह्यर्थं सम्यगवबुध्यते तेनैव सा सम्यक् श्रुता भवति ॥ एवमर्थेनाविद्वांसं निन्दित्वाऽर्थान्तरेण विद्वांसं स्तौति—उतो त्वस्मै । अन्येकस्मै कस्मैचिद्वायाकरणात् तन्वं शरीरं विससे विवृणोति प्रकाशयति । सम्यक् ज्ञानं हि प्रकाशनमर्थस्य । अर्थो हि वाचः शरीरम् ॥ अथोपमायुक्त्योक्तमया वाचा प्रसादेन तमेव स्तौति—यथा जाया विवृतसर्वाङ्गावयवामुद्योशती कामयमाना भर्तुं प्रेम्णा दर्शयत्यात्मानम् । कस्मिन् काले ? यदा सुवासा निर्णिकृतावासा नीर-जस्का श्रुतकालेषु । तदा ह्यतितमां स्त्री पुरुषं प्रार्थयते । यथा तत्पुरु-षस्तां यथावत्पश्यति शृणोति च तदचनार्थं, नान्यदा घनपटप्रावृतशरी-राम् । एवं स एवैनां वाचं पदशः प्रकृतिप्रत्ययविभागेन विवृण्वार्थम-स्याः पश्यति शृणोति चेत्यर्थः । अयमर्थो निरुक्ततद्भाष्ययोः (१ अ० १९ ख०) स्पष्टः । भाष्ये—वाग्विदे वैयाकरणात् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये सरस्वतीप्रसादसाधनञ्च व्याकरणाध्य-यनमित्याह—उत त्व इति । अपि खल्विति वाक्यालङ्कारे । एकः—(वैयाकरणेभ्यः) अन्यः । ददर्श विससे इत्यनयोः, दृश सुधातुभ्यां “छन्दसि लुङलङ्लिटः” इति सूत्रेण वर्त्तमाने लिट् विहित इत्याशये-नाह—पश्यतीति । वक्ष्यति च विवृणुते इति । एनाम्—वाचम् । इतिः श्लोकार्थसमाप्तौ । अत उपसहरति—अविद्वांसमिति । अनेन विद्वांसमाहोत्तरार्थमिति सूचितम् । अस्मै—वैयाकरणात् “अ-मि पूर्व” इत्यत्र “वा छन्दसी” त्यनुवृत्तेः यणं विषयाह—तन्वमिति । अस्त्यैव व्याख्यानं तनुमिति, स्वमात्मानमिति, स्वात्मानमिति च । सर्वेषां स्वसकलस्वरूपमित्यर्थः । विवृणुते इति वागिति शेषः । प्रकाशयतीत्यर्थः । धातूनामनेकार्थत्वात् । उक्तदृष्टान्तमुपपादयति—तद्य-थेति । वश कान्ताविति धातोः शान्तस्प्रसारणादौ सति निष्पन्नस्यो-शतीपदस्यार्थमाह—कामयमानेति । वागिति—व्याकरणाध्ययनप्रस-न्नेत्यादिः । सकलफलितमाह—वागिति । नः—अस्मभ्यम् ।

प्रदीपे सः—उतशब्दः । भिन्नक्रमः—पश्यन्नियुत्तरमन्वितः । पश्यन्नपीत्यादेरर्थमाह—प्रत्यक्षेणेति । समाहार इति—अप्यर्थक इति शेषः । अविद्वलक्षणमर्थमिति—अवैयाकरणरूपमर्थमित्यर्थः । उद्दिश्ये ति शेषः । अर्थं च इति—कचोऽर्थमिति व्युत्पत्तिः । “अर्थं चाः पुंसि चे”ति पुंलिङ्गता । आहेति—निन्दामित्यदिः ।

उद्घोते—अप्यर्थ इति विहाय अपिशब्दस्यार्थे इति कथनेन कैवटस्याशयविशेष इति सूचनायैवात्राह—उतशब्द इति । लोकव्य-वहारानुसारेणाह—अध्ययनमिति । अध्ययनविषयमित्यर्थः । यथाश्रु-तानुपपत्त्या लक्षणाश्रयणात् । एकः—(अर्थविवक्षः) । अन्यः । पश्यन्नपीति—स्वरूपतो वाचमित्यादिः । न पश्यति—न (सकलं) जानाति । हि—यतः । अभिप्राय इति—अर्थज्ञानाभावे शब्दाभ्यसनम-किञ्चित्करमेवेत्याशयः । एवमिति—तेषां मध्ये इति शेषः । शृण्वन्न-पीति—स्वरूपत इत्यादिः । न शृणोति—न सम्यक् शृणोति । हि—यतः । सा—वाक् । भवतीति—अर्थज्ञानासत्त्वे शब्दश्रवणं निष्फलमेवेति भावः । हि—यतः । ननु तथापि कथं शरीरं प्रकाश इत्यत आह—अर्थ इति । हि—यतः । वाचा—जायेवेत्यादिरूपया । तमेव—वैया-करणमेव । अङ्गेति—(यथाश्रुतानुपपत्तेः लक्षणया) शरीरेत्यर्थः ।

कैयटाशयमाह—वैयाकरण इति । नामोपसर्गादिकल्पे आह—शास्त्रेति । व्याकरणशास्त्रेत्यर्थः । परापश्यन्त्यादिकल्पे आह—तद्वलेति । शास्त्र-बलेत्यर्थः । गुह्यगन्धकारम्—अज्ञानान्धकारं, हृदयाद्यन्धकारञ्च । सर्व-परादिचतुष्टयम् । धातूनामनेकार्थतामिमिप्रत्याह—ज्ञानेति । अत एव “न निमिषन्ती”त्यस्य “न प्रकाशन्ते” इत्यर्थः सङ्गच्छते । आकाशवृत्तिशब्दस्य मनुष्यवृत्तित्वात्सम्भवेन यथाश्रुतानुपपत्तेराह—ज्ञानेति । भाष्यकृतो न्यूनतां निराकरोति—तस्मादिति । नामादि-पक्षे आह—सकलेति । परादिपक्षे आह—मनीषित्वायेति । वा—च । शेष इति—चतुर्थमित्यर्थ इति भाष्यस्येत्यादिः । परादेः व्याकरण-बोध्यत्वे मानमाह—हरिरिति । अनेकेति—अनेके तीर्थतः शास्त्रतो भेदा यस्या इत्यर्थः । ग्रन्थाः—परायाः । तथा च तस्या वाचः, एतद् व्या-करणम्, अदभुतं (अन्यतो) विलक्षणं, परं श्रेष्ठं, पदं स्थानमस्तीत्य-र्थः । तद्व्याख्यानमाह—तत्रेति । तासां मध्ये इत्यर्थः । श्रोत्रेति—श्रोत्रं विषयः (ग्राहकं) यस्या इति व्युत्पत्तिः । मध्यमा वागेवात्य-पर्यन्तमागच्छता वायुना कण्ठदेशमागत्य मूर्धनमाहृत्य परावृत्य कण्ठतत्वाद्यभिधातेन स्थानविशेषेष्वभिव्यक्ता श्रोत्रग्राह्या सती वैखरी-पदाभिधेया । पश्यन्ती वागेव हृदयपर्यन्तमागच्छता वायुना हृदयदेश-मागत्याभिव्यक्ता अर्थशब्दविशेषोल्लेखिवृद्धिविषयीभूता सूत्रमा कथं-ञ्चित् स्वश्रुतिगोचरा सती मध्यमाशब्दवाच्या । परा वागेव नामिपर्यन्त-मागच्छता वायुना तत्राभिव्यक्ता मनोमात्रग्राह्या सूक्ष्मतरा योगिनां समाधौ सविकल्पकज्ञानविषयीभूता सती पश्यन्तीपदवाच्या । मूला-धारचक्रे संस्कृतवायुचलनेनाभिव्यक्तं शब्दब्रह्म स्वप्रतिष्ठतया निःस्पन्दं सूक्ष्मतमं योगिनां समाधौ निर्विकल्पकज्ञानविषयः परा वाग् ॥ उक्त-ञ्च—वैखरी शब्दनिष्पत्तिः मध्यमा श्रुतिगोचरा । आन्तर्यामी च पश्यन्ती सूत्रमा वागनपायिनी ॥’ इति । तत्रापि—पश्यन्त्यामपि । परायां वाचि प्रकृतिप्रत्ययविभागज्ञानविषयत्वाभावे हेतुमाह—स्वरूपेति अनपायिनी—नित्या । तस्यां—परायाम् । दृष्टस्वरूपायां—साक्षात्कृ-तायाम् । अधिकारः—लौकिकाधिकारः । आख्यातादीति—आदिना उपसर्गनिपातयोः संग्रहः । शब्दादीति—आदिना भेरीशब्दापभ्रंश-दिसंग्रहः । तदिति—हरिकारिकेत्यर्थः ।

(भाष्यम्)

उत त्वः—

“उत त्वः पश्यन्न ददर्श वाच-

मुत त्वः शृण्वन्न शृणोत्येनाम् ।

उतो त्वस्मै तन्वं विससे

जायेव पत्य उशती सुवासाः”

‘उत त्वः’ अपि खल्वेकः पश्यन्नपि न पश्यति वाचम् । अपि खल्वेकः शृण्वन्नपि न शृणोत्येना-मिति । अविद्वांसमाहार्थम् ॥ उतो त्वस्मै तन्वं विससे तनुं विवृणुते ॥ जायेव पत्य उशती सुवासाः । तद्यथा जाया पत्ये कामयमाना सुवासाः स्वमा-त्मानं विवृणुते, एवं वाग् वाग्विदे स्वात्मानं विवृणुते ॥ वाङ्मो विवृणुयादात्मानमित्यध्येयं व्याकरणम् ॥

उत त्वः ॥

(प्रदीपः) उत त्व इति । त्वशब्दोऽन्यवाची । उतशब्दोऽपि-शब्दस्यार्थः । स च भिन्नक्रमः । प्रत्यक्षेण शब्दस्वरूपमुपलभमानोऽ-

प्यर्थापरिज्ञानान्न पश्यतीत्यर्थः । उतो इति । उत उ इति निपातसमा-हारः ॥ अविद्वांसमाहार्थमिति । अविद्वलक्षणमर्थमर्थं च आहेत्यर्थः ॥

(उद्घोतः) उत त्व इति । उत शब्दोऽप्यर्थः ॥ बहूनामपि समानपृष्ठोदरपाणिपादानामध्ययनमधीयानानामेकः कश्चित्पश्यन्नपि स्वभ्यस्ताध्ययनोऽपि तीक्ष्णबुद्धिरपि सन्न पश्यति अर्थानिमिश्रत्वात् । अर्थपरिज्ञानफला हि वागित्यभिप्रायः । एवमेकः शृण्वन्नपि न शृणो-त्येनां वाचम् । य एव ह्यर्थं सम्यगवबुध्यते तेनैव सा सम्यक् श्रुता भवति ॥ एवमर्थेनाविद्वांसं निन्दित्वाऽर्थान्तरेण विद्वांसं स्तौति—उतो त्वस्मै । अन्येकरमै कस्मैचिद्वायकरणाय तन्वं शरीरं विससे विवृणोति प्रकाशयति । सम्यक् ज्ञानं हि प्रकाशनमर्थस्य । अर्थो हि वाचः शरीरम् ॥ अथोपमायुक्तयोक्तमया वाचा प्रसादेन तमेव स्तौति—यथा जाया विवृतसर्वाङ्गावयवाभूवोशती कामयमाना भवं प्रेम्णा दर्शयत्यात्मानम् । कस्मिन् काले ? यदा सुवासा निर्णिकृतासा नीर-जस्ता ऋतुकालेषु । तदा ह्यतितमां स्त्री पुरुषं प्रार्थयते । यथा तत्पुरु-षस्तां यथावत्पश्यति शृणोति च तद्वचनार्थं, नान्यदा घनपटप्राशृतशरी-राम् । एवं स एवैनां वाचं पदशः प्रकृतिप्रत्ययविभागेन विवृणुयार्थम-स्याः पश्यति शृणोति चेत्यर्थः । अयमर्थो निरुक्ततद्वाच्ययोः (१ अ० १९ ख०) स्पष्टः । भाष्ये—वाग्विदे वैयाकरणाय ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये सरस्वतीप्रसादसाधनञ्च व्याकरणाध्य-यनमित्याह—उत त्व इति । अपि खल्विति वाक्यालङ्कारे । एकः—(वैयाकरणेभ्यः) अन्यः । ददर्श विससे इत्यनयोः, इश सुधातुभ्यां “छन्दसि लुङ्लङ्लिटः” इति श्रुतेण वर्त्तमाने लिट् विहित इत्याशये-नाह—पश्यतीति । वदयति च विवृणुते इति । एनाम्—वाचम् । इतिः श्लोकार्थसमाप्ता । अत उपसहरति—अविद्वांसमिति । अनेन विद्वांसमाहोत्तरार्थमिति सूचितम् । अस्मै—वैयाकरणाय । “अ-मि पूर्व” इत्यत्र “वा छन्दसी” त्यनुवृत्तेः यणं विधायाह—तन्मिति । अस्त्यैव व्याख्यानं तनुमिति, स्वमात्मानमिति, स्वात्मानमिति च । सर्वेषां स्वसकलस्वरूपमित्यर्थः । विवृणुते इति वागिति शेषः । प्रकाशयतीत्यर्थः । धातूनामनेकार्थत्वात् । उक्तदृष्टान्तमुपपादयति—तद्य-थेति । वश कान्ताविति धातोः शतृसम्प्रसारणादौ सति निष्पन्नस्यो-शतीपदस्यार्थमाह—कामयमानेति । वागिति—व्याकरणाध्ययनप्रस-न्नेत्यादिः । सकलफलितमाह—वागिति । नः—अस्मभ्यम् ।

प्रदीपे सः—उतशब्दः । भिन्नक्रमः—पश्यन्नित्युत्तरमन्वितः । पश्यन्नपीत्यादेरर्थमाह—प्रत्यक्षेणेति । समाहार इति—अप्यर्थक इति शेषः । अविद्वलक्षणमर्थमिति—अवैयाकरणरूपमर्थमित्यर्थः । उद्दिश्ये-ति शेषः । अर्थं च इति—कचोऽर्थमिति व्युत्पत्तिः । “अर्थं चाः पुंसि-चे”ति पुंलिङ्गता । आहेति—निन्दामित्यदिः ।

उद्घोते—अप्यर्थ इति विहाय अपिशब्दस्यार्थे इति कथनेन कैवटस्याशयविशेष इति सूचनार्थे वात्राह—उतशब्द इति । लोकव्य-वहारानुसारेणाह—अध्ययनमिति । अध्ययनविषयमित्यर्थः । यथाश्रु-तानुपपत्त्या लक्षणश्रयणात् । एकः—(अविद्वन्) । अन्यः । पश्यन्नपीति—स्वरूपतो वाचमित्यादिः । न पश्यति—न (सकलं) जानाति । हि—यतः । अभिप्राय इति—अर्थज्ञानाभावे शब्दस्थसनम-किञ्चित्करमेवेत्याशयः । एवमिति—तेषां मध्ये इति शेषः । शृण्वन्न-पीति—स्वरूपत इत्यादिः । न शृणोति—न सम्यक् शृणोति । हि—यतः । सा—वाक् । भवतीति—अर्थज्ञानासत्त्वे शब्दश्रवणं निष्फलमेवेति भावः । हि—यतः । ननु तथापि कथं शरीरं प्रकाश इत्यत आह—अर्थ इति । हि—यतः । वाचा—‘जायेवे’त्यादिरूपया । तमेव—वैया-करणमेव । अज्ञेति—(यथाश्रुतानुपपत्तेः लक्षणया) शरीरेत्यर्थः ।

निर्णिकवासा—सुधीतसूक्ष्मतमवस्था । नीरजस्का—ऋतुनाता । तत्पुरुषः—तस्याः पुरुषः । तद्वचनार्थम्—तद्वचनरूपमर्थम् । अथवा तस्याः वचनेन अर्थम् (प्रयोजनम्) । घनेति—निविष्टेत्यर्थः । सः—वैयाकरणः । अस्याः—वाचः । पश्यति—जानाति । शृणोति चेति—शब्दद्वारेति शेषः । अत्र मानमाह—अयमिति ।

(भाष्यम्)

सक्तुमिव—

“सक्तुमिव तितउना पुनन्तो

यत्र धीरा मनसा वाचमकृत ।

अत्रा सखायः सख्यानि जानते

भद्रैषां लक्ष्मीर्निहिताधिवाचि ॥”

सक्तुः—सचतेर्दुर्धावो भवति, कसतेर्वा विपरीता-
द्विकसितो भवति । तितउ—परिपवनं भवति—ततवद्वा
तुन्नवद्वा । धीरा ध्यानवन्तः । मनसा प्रज्ञानेन । वाच-
मकृत वाचमकृषत ।

अत्रा सखायः सख्यानि जानते । अत्र सखायः
सन्तः सख्यानि जानते ।

क ?

य एष दुर्गो मार्गः, एकगम्यो वाग्विषयः ॥

के पुनस्ते ? ।

वैयाकरणाः ॥

कृत एतत् ? ।

‘भद्रैषां लक्ष्मीर्निहिताधिवाचि ।’

एषां वाचि भद्रा लक्ष्मीर्निहिता भवति । लक्ष्मीर्ल-
क्षणाद्भासनात्परिवृद्धा भवति । सक्तुमिव ॥

(प्रकीर्णः) सचतेरिति । षच सेचन इत्यस्य । दुर्धाव इति ।

दुःशोधः । यथा तितउना सक्तुस्तुषाषणीयते तथा व्याकरणेन वा-
चोऽपशब्दा इत्यर्थः ॥ कसतेरिति । पृषोदरादित्वाद्गण्यत्ययः ॥
ततवदिति । विस्तारयुक्तमित्यर्थः । तुन्नवदिति । बहुच्छिद्रम् ॥
धीरा इति । वैयाकरणाः ॥ वाचमकृतेति । अपशब्देभ्यो विविक्तां
कृतवन्तः । मन्त्रे घसेति । लेलुकि सत्यकृतेति रूपम् ॥ अत्रास-
खाय इति । ऋचि तुनुषेति दार्ढ्यः । सखायः समानख्यातयो भेद-
ग्रहस्य निवृत्तत्वात्सर्वमेकमिति मन्यन्ते ॥ सख्यानीति । सायुज्या-
नीत्यर्थः ॥ एकगम्य इति । ज्ञानेनैव प्राप्यः ॥ वाचीति । वेदाख्ये
ब्रह्मणि या लक्ष्मीर्वेदान्तेषु परमार्थसंविद्विज्ञानेना सैषां निहितेत्यर्थः ॥

(उद्घोषः) भाष्ये (सक्तुमिवेति) । ये यत्र व्याकरणे धीरा

ध्यानवन्तः सन्तस्तितउना सक्तुमिव ध्यानयुक्तमनसा तत्करणकक्षानेन
वाचमकृत अकृषव असाधुभ्यो विविक्तां कृतवन्तस्ते तत्करणेन शुद्ध-
चिदा अत्र ब्रह्मप्रतिपादकशब्दे शब्दार्थयोरभेदबुद्ध्या सखायः समा-
नख्यातयः समानज्ञानाः । तच्छब्दे ब्रह्मैकत्वज्ञानवन्तस्तेनैव दृष्टान्तेन
सर्वपदार्थेषु ब्रह्मनिरूपिताभेदज्ञानवन्तः सख्यानि सायुज्यानि जानते
प्राप्नुवन्तीत्यर्थः । यत एषां वाचि भद्रा लक्ष्मीः स्वप्रकाशब्रह्मरूपा
अधि अधिकं निहिता स्थिता भवतीति ऋगर्थः ॥ सचतेर्दुर्धाव इति ।
यतः सचतेरतो दुःशोधार्थप्रतिपादको भवतीत्यर्थः ॥ तितउशब्द इति
एव भाष्यात्पुंसकः । चालनी तितउः पुमानिति कोशासुलिङ्गोपि ॥
वित्तरेरिति । ततोतेर्देहः सन्वच्चेति व्युत्पत्तेरिति भावः ॥ पुनरेति ।

तुदधातोः कर्मणि ङउः सन्वच्चेति भावः ॥ ध्यानं ज्ञातार्थभा-
नम् ॥ मनसेति व्यापारपरं, तदाह—प्रज्ञानेनेति ॥ भाष्ये हेति ।
‘किं तद, यत्र सायुज्यानि प्राप्नुवन्ति’ इति प्रश्नः । उत्तरयति—
य एष इति । दुर्गो मार्गप्राप्यत्वाद्दुर्गो मार्गत्वोपचारः ॥ दुर्गत्वमेवाह—
एकेति ॥ ज्ञानेनैवेति । निर्विकल्पकज्ञानेनैवेत्यर्थः । अत एव दुर्गत्वं
‘नान्यः पन्था’ इति श्रुतेरिति भावः ॥ भाष्ये वाग्विषय इति छेदः ।
अत एव श्रवणोपपत्तिः ॥ वाग् वेदरूपा ॥ वेदान्तेष्विति । सत्यं
ज्ञानमित्यादिषु । परमार्थसंविद्विज्ञाना परमार्थब्रह्ममात्रविषयज्ञानवि-
षयाऽऽखण्डार्थरूपा सैषां वाचि निहितेत्यर्थः । सर्वोऽपि वेदस्तेषां ब्रह्मपरो
वेदश्च सर्वैरहमेव वेद्य इत्युक्तेरिति भावः ॥ अयं भावः—ये शास्त्रतः
प्रकृतिप्रत्ययविभागेन साधून् ज्ञात्वा शास्त्रार्थध्यानवन्तो मानसज्ञानेन
वाचमसाधुभ्यः पृथक् कृतवन्तस्ते तज्ज्ञानपूर्वकसाधुशब्दप्रयोगैर्लक्ष्यन्तः
करणशुद्धयोऽत्र य एष दुर्गो मार्गो ब्रह्मरूपस्तत्रात्मना सह समान-
ख्यातयस्त्यक्तभेदभावनाः सख्यानि सायुज्यानि प्राप्नुवन्ति । यत
एषां वाचि वेदाख्ये ब्रह्मणि या भद्रा लक्ष्मीः सर्वभासकब्रह्मरूपा
सा अधि अधिकं निहिता भवति । एतच्छास्त्रसाध्यप्रयोगवृत्त्यस्य
ध्वनिरूपवैखरीरूपवृत्तित्यस्यैव तैर्वाचकत्वस्वीकारेण तस्य चात्यन्तवि-
चारे ब्रह्मातिरेके मानानुपलम्भेन तत्तदुपाधिभिन्नचित्त एव बोधकतया
तैर्ग्रहात् । एवं सर्वबोधकेषु ब्रह्मबुद्धौ जातायां तेनैव दृष्टान्तेन सर्व-
पदार्थेषु ब्रह्मबुद्धिवैयाकरणानामिति ॥ यत्तु पदपदार्थवाक्यार्थमर्यादया
सत्यमित्यादितस्तेषां तद्विधात्सा तेषां वाचि निहितेति ॥ तत्र, यतो
वाचो निवर्तन्ते अप्राप्य मनसा सहेति श्रुत्या ब्राह्मणप्रसन्नमर्यादया
शब्दाबोधत्वोक्तेः । तत्र ह्यप्राप्येत्यस्य संबन्धज्ञानेऽविषयीभूयासंबन्ध
चेत्यर्थः । आद्यं शब्दे, अन्त्यं मनसि ॥ शुद्धचित्तस्य तूभयमपि बो-
धकमखण्डविषयस्य—इत्यते त्वग्रथया बुद्धयेति श्रुत्यन्तरात् । न तु
पदपदार्थमर्यादयेति बोध्यम् ॥ लक्षणादित्यस्य व्याख्या भासनादि-
ति ॥ परिबृद्धा अज्ञाननिवर्तने प्रभ्वी ॥ एते च मन्त्राः सर्वानुक्रम-
भाष्येऽन्यत्र विनियुक्ता अपि भाष्यप्रामाण्यादेतत्तात्पर्यका अपीति बो-
ध्यम् ॥ चत्वारितीत्यादि ऋक्चतुर्थं व्याकरणस्य मोक्षजनकत्वं प्रति-
पादयति ॥

(तत्त्वालोकोः) भाष्ये—क्रमप्राप्तं व्याकरणसाध्ययनस्य ब्रह्मसा-

सुख्यावाप्तिसाधनतायाः सूचकमन्यदप्याह—सक्तुमिवेति । सक्तु-
रिति—(यतः) सक्तुः सक्तुशब्दः सचतेः षच सेचने, षच समवाये
इत्यनयोरन्यतरस्मात् (कर्मणि औणादिके तुनि कवे च निष्पन्नः,
अतः) दुर्धावः दुर्धार्थबोधको भवतीत्यर्थः । दुर्धाव इत्यत्र दुःखेन
धावयितुं योग्य इति व्युत्पत्तौ दुःपूर्वादावेः ‘ईषद्दुःसुपु कृच्छाकृच्छा-
र्थेषु खलि’ति सूत्रेण कर्मणि खल् । विनिगमकाभावादाह—कसते-
रिति । अथवा यतः (सक्तुशब्दः) कसतेः कसगावित्यस्माद् विप-
रीतात् पृषोदरादितया कृतवर्णयत्ययात् (कर्मणि तादृशे तुनि
निष्पन्नः, अतः) विकसितः विकसितार्थबोधको भवतीत्यर्थः । धात्-
नामनेकार्थत्वादिति भावः । तितउ इति—अत्र “ततोतेर्देहः सन्वच्चे”
त्यौणादिकेन ङउः । विश्लेषोच्चारणसामर्थ्यादसन्धिः । परितः पृथगे-
नेनेति व्युत्पत्तौ करणे ष्याटि निष्पन्नमाह—परिपवनमिति । परिशोधन-
करणत्वस्यान्यत्रापि सत्त्वात् तितउशब्दव्युत्पत्तिमाह—ततवदिति ।
तादृशस्याप्यतिप्रसक्तत्वादाह—तुन्नवदिति । धीरा इति—धाधातो-
रौणादिके क्रानि “धुमास्थेती”त्वे साधुः । धातुनामनेकार्थत्वादाह—
ध्यानेति । व्याकरणविषयकेत्यादिः । वाचमकृषत—वाचं शुदां कृत-
वन्तः, अत्रा सखाय इत्यत्र नञभावपञ्चनायाह—अत्र सखाय इति ।
जानते—प्राप्नुवन्ति । एकगम्यः—एकेनैव गम्यः । तत्र विशेषतया
कर्तुंनुल्लेखादाह—के पुनस्ते इति । ते सायुज्यप्राप्तिकर्ताः पुनः

के इत्यर्थः । एतत्-वैयाकरणानामेव सायुज्यप्राप्तिकर्तृत्वम् । उत्तर-यति-भट्टेयमिति । यत इत्यादिः । तदर्थमाह-एषामिति । वैयाकरणानामित्यर्थः । लक्ष्मीशब्दार्थमाह-लक्ष्मीरिति । अस्य लक्ष्म्यदर्शनाङ्गनयोरित्यस्मात् “लक्ष्मेरुद्” चे”त्यनेनौणादिके मुटीत्वे च निष्पत्तिः ।

प्रदीपे-दुःशोध इति-अत्र (तुषाद्याकान्ततया) दुःखेन शोधयितुं शक्य इति व्युत्पत्तौ पूर्ववत् खल । अपशब्दा इति-अपनीयन्ते इति शेषः । तत् विस्तृतमस्यास्तीति व्युत्पत्तौ मनुवित्याशयेनाह-विस्तारेति । तुषानि निद्राणि सन्त्यस्येति व्युत्पत्तौ भूमि मनुवित्याशयेनाह-बहिर्ति । अत्र बहुव्रीहिः । एषामिति-वाचीति शेषः । अथवा वाचीत्यस्यावृत्त्योभयत्रान्वयः ।

उद्द्योते-व्याकरणे-व्याकरणविषये । सक्तुमिव-सक्तुं पुनन्त इव । शुद्धौ सव्यापारमनसः काण्त्वादाह-तत्करणेति । तत्करणेन-वाक्शुद्धतासम्पादनेन । ब्रह्मप्रतिपादकशब्दे-व्याकरण-प्रतिपाद्ये । तच्छब्दे-ब्रह्मप्रतिपादकशब्दे । कुत एतदित्यत आह-यत इति । एषाम्-वैयाकरणानाम् । भवतीति-अत इति शेषः । सचतेरिति-रूपमिति शेषः । इत एव-इतोऽपि । तस्य “स्याद्रास्तु हिङ्गु तितउ” इति त्रिकाण्डशेषेणापि क्लीबलिङ्गता सूचनात् । नपुंसकः-नपुंसकलिङ्गः । नन्वेवममरकोशासङ्गतिरित्यत आह-चालनीति । अत्र पुमानिति पदं पुंलिङ्गत्वायोगमात्रस्य व्यवच्छेदकं न त्वन्ययोग-स्यापीति सकलसामञ्जस्यमिति भावः । प्रश्नोत्तरयोः सामानाधिक-रण्यायास्य प्रतिपदिकार्थमात्रपरतामाह-किं तदिति । दुर्गेति-ब्रह्मण इत्यादिः । दुर्गात्वमिति-ब्रह्मप्रापकमार्गे इत्यादिः । सवि-कल्पकव्यावृत्तये आह-निर्विकल्पकेति । अत एव-तत्प्रापकमार्ग-स्यातिव्यनसाध्यनिर्विकल्पकज्ञानमात्रत्वादेव । तत्र मानमाह-नान्यः पन्था इति । विद्यतेऽयनायेति शेषः । छेद इति-केचित्तु “यतो वाचो निवर्त्तन्ते” इति श्रुतिमनुरुध्य “अवागविषय” इति छेदं विद-धति । अत एव-ब्रह्मणो वाग्विषयत्वादेव । ननु कीदृशवाग्विषयता तस्येत्यत आह-वेदेति । ज्ञानमिति-अनन्तं ब्रह्मेति शेषः । नन्वेवं कथन्तस्या लक्ष्याः सकलवेदवृत्तितेत्यत आह-सर्पोपीति । तेषां-वैयाकरणानाम् । ब्रह्मपरः-ब्रह्मतात्पर्यकः । उपकमादिषड्विधलिङ्गैः वेदानां ब्रह्मतात्पर्यकतानिश्चयात् । आह च-“उपक्रमोपसंहारावभ्या-सोऽपूर्वता फलम् । अर्थवादोपपत्तौ च लिङ्गं तात्पर्यनिर्णये ॥” इति । तत्र मानमाह-वेदैश्चेति । शास्त्रतः-व्याकरणतः । साधून्-साधु-शब्दान् । वाचम्-शुद्धां वाचम् । असाधुभ्यः-असाधुशब्देभ्यः । तदिति-प्रकृतिप्रत्ययविभागेत्यर्थः । ध्वनिरूपेति-ध्वनिरूपा या वैखरी तस्या रूपेण रूपितस्य (आलिङ्गितस्य) इत्यर्थः । तैः-वैया-करणैः । पञ्चम्येऽपि । तस्य-व्यङ्ग्यस्य । चितः-ब्रह्मणः । सत्य-मित्यादितः-सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्मेत्यादिश्रुतेः । तेषां-वैयाकरणा-नाम् । तदिति-ब्रह्माभेदेत्यर्थः । सा-स्वप्रकाशब्रह्मरूपा लक्ष्मीः । तन्मयीदया-पदपदार्थादिमयीदया । अप्राप्येत्यस्योभयत्रान्वयायाह-तत्रेति । उभयम्-वाङ्मनसरूपम् । एते-चत्वारित्यादयः । अन्यत्र-अग्निध्यानादौ । एतत्तात्पर्यकाः-व्याकरणाध्ययनस्य मोक्षादिसाधनत्वपरकाः ।

(भाष्यम्)

सारस्वतीम्-

याज्ञिकाः पठन्ति-“आहितामिरपशब्दं प्रयुज्य प्रायश्चित्तीयां सारस्वतीमिष्टिं निर्वपेद्” इति ॥

प्रायश्चित्तीया मा भूमेत्यध्येयं व्याकरणम् ॥ सारस्वतीम् ।

(प्रदीपः) प्रायश्चित्तीयामिति । भवार्थे वृद्धाच्छः ॥ प्राय-श्चित्तीया इति । प्रायश्चित्ताय पापशोधनाय श्रुतिस्मृतिविहिताय कर्मणे हितास्तन्निमित्तोत्पादना मा भूमेत्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) भवार्थे इति । प्रायश्चित्तसाधनत्वेन तद्भवत्वम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये-अग्निमादधानेन व्याकरणमवश्यमध्यय-मित्याह-सारस्वतीमिति । अन्यस्यापशब्दप्रयोगे दोषो नेति सूचनायाह-आहिताग्निरिति । यज्ञमध्ये इति शेषः । ननु अनार-भ्याधीतेन “नानृतं वदेदि”ति सामान्यनिषेधेन अर्थानृतस्यैव शब्दान-नृतस्यापि त्याज्यत्वात् सर्वेषां रजतस्थाने रङ्गदानेनैव साधुशब्दस्थाने अपशब्दप्रयोगेण दोषसम्भवात् कथन्तत् सूचितमिति चेन्न, याग-प्रकरणपठितेन तादृशवाक्येन यज्ञेऽपशब्दप्रयोगे क्रतुपुरुषोभयस्य दोषोऽन्यत्र पुरुषमात्रस्येति सूचनायैव आहिताग्निपदोपादानात् । सारस्वतीं-सारस्वतीदेवताकाम् । प्रायश्चित्तीया इति-प्रायश्चित्ताय हिता इति व्युत्पत्तौ “वृद्धाच्छः” इति छः ।

प्रदीपे-भवार्थे-प्रायश्चित्ते भवति व्युत्पत्तौ । चर्मणि दीपिनं हन्तीत्यत्रैवात्र निमित्तार्थे सप्तमी । तन्निमित्तोत्पादनाः-तस्य तादृशकर्मरूपप्रायश्चित्तस्य निमित्तं यज्ञकर्मण्यपशब्दप्रयोगः तस्यो-त्पादनाः कर्तारः ।

उद्द्योते-ननु पानाशकश्रुतिस्मृतिविहितकर्मणः प्रायश्चित्तया कथन्तद्रूपार्थिकरणे इष्टेः भवत्वमित्यत आह-प्रायश्चित्तेति । तथा चात्र प्रायश्चित्तपदस्यान्तःकरणशुद्धिपरतया तत्र (तदर्थम्) इष्टेः भवत्वसम्भवादिति भावः । तदिति-प्रायश्चित्तेत्यर्थः ।

(भाष्यम्)

दशम्यां पुत्रस्य-

याज्ञिकाः पठन्ति-“दशम्युत्तरकालं पुत्रस्य जा-तस्य नाम विदध्याद् घोषवदाद्यन्तरन्तःस्थमवृद्धं त्रिपुरुषानूकमनरिप्रतिष्ठितम् । तद्वि प्रतिष्ठिततमं भवति । द्वयक्षरं चतुरक्षरं वा नाम कृतं कुर्यान्न तद्वि-तम्” इति ॥

नचान्तरेण व्याकरणं कृतस्तद्विता वा शक्या विज्ञातुम् ॥ दशम्यां पुत्रस्य ॥

(प्रदीपः) दशम्युत्तरकालमिति । दशम्या उत्तर इति पञ्च-मीति । योगविभागासमासः । ततः कालशब्देन बहुव्रीहिः । क्रिया-विशेषणं चैतत् । दश दिनान्यशौचं भवतीति दशम्युत्तरकालमित्यु-क्तम् । येऽपि गृहकाराः पठन्ति दशम्यां पुत्रस्येति, तैरपि दशम्या-मिति सामौपिकमाधिकरणं व्याख्येयम् ॥ घोषवदादीति । घोषवन्तो ये वर्णाः शिक्षायां प्रदक्षितास्तदादि ॥ अन्तरन्तःस्थमिति । मध्ये यर-लवा यस्य तदित्यर्थः ॥ त्रिपुरुषानूकमिति । नामकरणे योऽधिकारी पिता तस्य ये त्रयः पुरुषास्तानुकायत्यभिधत्त इति त्रिपुरुषानूकम् । अन्येषामपि दृश्यते इति दीर्घः ॥

(उद्द्योतः) पञ्चमीति योगविभागादिति । सुस्पष्टेति तु यु-क्तम् ॥ ननु दशम्यां पुत्रस्येति प्रयोजनस्वरूपगणने भाष्ये उक्तम् । गृह्येपि तथैव पठ्यतेऽतो दशम्युत्तरकालमित्युक्तमत आह-तैरपीति ॥ शिक्षामिति । ते च दशः ॥ अन्तरन्तःस्था यस्येत्यर्थः । त्रिपुरुषा-

नूकम् । त्रिपुरुषशब्दे द्विगुः । मूलविभुजादित्वात्कः ॥ भाष्ये—अनरी-
ति । अमनुष्येऽरिभिन्ने इति वार्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—व्याकरणाध्ययनस्य नामकरणेऽप्युपयो-
गमाह—दशम्यामिति । याज्ञिकाः—यज्ञकाण्डभवा वैदिकशब्दाः ।
ऋषिः (वेदः) पठतीतिवत् प्रयोगः । कूपे गर्गकुलमित्यत्रेव दशम्यामि-
त्यत्रौपश्लेषिकेऽधिकरणे सप्तमोऽप्यभिप्रायेणाह—दशम्युत्तरेति ।

अष्टुदं—वृद्धसंज्ञकभित्तम् । हि—यतः । कृतं—कृदन्तम् । नियमपालन-
जनितपुण्यानिच्छया तद्विज्ञानतनामकरणेऽपि प्रवृत्तिः स्यादित्यतस्तं
निषेधति—न तद्वितमिति । न तद्विज्ञानतमित्यर्थः । तथा च तद्विज्ञा-
नतनामकरणे न केवलं पुण्याप्राप्तिः, किन्तु पापावाप्तिरपीति भावः ।
नन्वेतावता किं फलितमित्याह—नचेति । नहीत्यर्थः । व्याकरणं—
व्याकरणाध्ययनम् । विज्ञातुमिति—प्रतोऽध्येयं व्याकरणमिति शेषः ।

प्रदीपे—पञ्चमीतीति—“पञ्चमी भवेये”ति सूत्रे इत्यादिः । बहु-
व्रीहिः—दशम्युत्तरः कालो यस्मिन् (कर्मणि) इति व्युत्पत्तौ ।
सामीपिकम्—औपश्लेषिकम् । व्याख्येयमिति—अनेनैवाशयेन “दश-
म्यां पुत्रस्ये”ति प्रतीकं दशम्युत्तरकालमिति गृह्यवचनानुसारेण व्या-
ख्यातं भाष्यकृता, अन्यथा असङ्गतिर्दुर्वारेति भावः । घोषवन्तः—
घोषप्रयत्नवन्तः । त्रयः पुरुषाः—पितृपितामहप्रपितामहाः । तानिति—
तेषामन्यतममिति फलितार्थः । दीर्घं इति—अनूकमित्यत्रानोरुकार-
स्येति शेषः ।

उद्द्योते—योगविभागस्य भाष्येऽदृष्टतयाऽप्रामाणिकत्वादाह—
सुप्तुपेतीति । द्विगुः—समाहारद्विगुः । पात्रादित्वात् “अकारान्तो-
त्तरपदो द्विगुः स्त्रियामिधः” इति स्त्रीत्वं न । कः—‘कै शब्दे’ इति
धातोः कप्रत्ययः । केचित्तु प्रथमं कर्मरूपोपदाविश्वक्षायाम् “अतश्चोप-
सर्गे” इति कप्रत्ययेनानूकपदं व्युत्पाद्य पश्चात् कर्मसम्बन्धे कर्मषष्ठ्य-
न्तेन षष्ठीतत्पुरुषं समाश्रित्य त्रिपुरुषानूकमिति साधयन्ति । अमनु-
ष्ये इति—देवतादाविनि फलितार्थः । अरिभिन्ने इति—मित्रादाविनि
फलितार्थः ।

(भाष्यम्)

सुदेवो असि—

‘सुदेवो असि वरुण यस्य ते सप्त सिन्धवः ।

अनु चरन्ति काकुदं सूर्यं सुषिरामिव ॥’

सुदेवो असि वरुण सत्यदेवोऽसि । यस्य ते सप्त
सिन्धवः सप्त विभक्तयः । अनुचरन्ति काकुदम् ।
काकुदं तालु । काकुजिह्वा, साऽस्मिन्नूद्यत इति काकु-
दम् । सूर्यं सुषिरामिव । तद्यथा—शोभनामूर्मि सुषि-
रामधिरन्तः प्रविश्य दहति, एवं ते सप्त सिन्धवः सप्त
विभक्तयस्तात्त्वनुचरन्ति । तेनासि सत्यदेवः ॥ सत्य-
देवाः स्यामेत्यध्येयं व्याकरणम् ॥ सुदेवो असि ॥

(प्रदीपः) सुदेवो असीति । वरुणस्येयं स्तुतिः । यतो हेतोर्व्या-
करणज्ञानाद्वरुण सत्यदेवोऽसि ततो हेतोर्न्येऽपि सत्यदेवा भवन्तीत्य-
र्थः ॥ सिन्धव इति । नद्य इव विभक्तय इत्यर्थः । अनुचरन्तीति ।
तात्त्वन्प्राप्य प्रकाशन्त इत्यर्थः ॥ सास्मिन्नुद्यत इति । अनेकार्थत्वा-
द्भातानुसृष्ट्यत इत्यर्थः ॥ सूर्यमिति । सूर्यमिति प्राप्ते अमि पूर्व
इत्यत्र वा छन्दसीत्यनुसृत्या वणादेशः ॥

(उद्द्योतः) सत्यदेव इति । वरुणे यथा सत्येन दीव्यति
द्योतत इति योगिकीयं शब्दस्तथान्वेषणीत्यर्थः ॥ यस्येति । पञ्चमीत्या-

ने षष्ठी । यस्मात्ते काकुदं तालु प्राप्य सिन्धवः सप्तसमुद्ररूपाः ॥
सप्तविभक्तयोऽनुक्षरन्ति प्रकाशन्ते इत्यर्थः ॥ अनेकार्थत्वादिति ।
वदेरधिकरणे घञर्थे इति कः । शक्युवत्पररूपं पृषोदरादित्वाद्दे-
कस्योकारस्य लोपः । नुदेर्वाधिकरणे कः । पृषोदरादित्वाद्बुलोपः ॥
सूर्यं शोभनामर्थः प्रतिमाम्, सुषिराम्, ऊषसुषीति सत्ययेन सन्धि-
द्रां प्रविश्यामिर्था तथा तत्रत्यं मलं भस्मीकृत्य प्रतिमां शुद्धां करोति एवं
तालुदेशे प्रकाशं प्राप्य विभक्तयो विभक्त्यन्ताः शब्दाः शरीरं पापम-
पाकुर्वन्तीत्यर्थः ॥ अनेन स्वर्गप्राप्तिः फलमित्युक्तम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—क्रमप्राप्तं व्याकरणाध्ययनस्य सत्यदेव-
त्वावाप्तिफलकतासूचकम् ऋग्वेदमन्त्रमाह—सुदेवो असीति । अत्र
“प्रकृत्यान्तःपादमव्यपरे” इति सूत्रेण प्रकृतिभावाच्च “एडः पदान्ता-
दतो”ति सूत्रेण पूर्वरूपापत्तिः । हे वरुण ! त्वं “सुदेवो असि” अस्य
व्याख्या सत्यदेवोऽसीति । तत्र सत्यदेवतासाधनाय हेतुमाह—यस्येति ।
तालुरूपाय काकुपदं न रूढं, किन्तु यौगिकमित्युपपादयति—काकु-
रिति । तत्र दृष्टान्तमाह—सूर्यमिति । तमुपपादयति—शोभनामिति ।
अनेनोमिश्रश्च एवायःप्रतिमावाचकः, न समिश्रश्च इति सूचितम् ।
उपनयमाह—पुवमिति । निगमनमाह—तेनासीति । फलितमाह—
सत्येति ।

प्रदीपे—वरुणस्येति—बाह्वस्पर्त्ये प्रगाथे इत्यादिः । सम्पूर्णमन्त्रभा-
वार्थमाह—यत इति । व्याकरणज्ञानाद्यतो हेतोः प्रकृतिप्रत्ययविभाग-
ज्ञानपूर्वकं साधुशब्दप्रयोगादित्यर्थः । अन्ये—वैयाकरणाः । नद्य इति—
(यथाश्रुतानुपपत्तेः लक्षणया) सागरा इत्यर्थः । इवेन मन्त्रे लुप्तो-
पमा सूचिता । अध्याहृत्याह—अनुप्राप्येति । एवमुद्योतेऽपि । “सूर्यं
स्थूणाऽयःप्रतिमे”त्यमरकोशादिवतो दीर्घान्ततामूर्मिशब्दस्याभिप्रेत्याह—
सूर्यमिति ।

उद्द्योते—सत्येन—साधुशब्दमात्रप्रयोगाख्येन । अयं शब्दः—सत्य-
देवशब्दः । अन्येषु—वैयाकरणेषु । षष्ठीति—व्यत्ययेनेत्यादिः । सप्त
विभक्तयः—प्रथमादिसप्तत्रिकरूपाः विभक्तयः । प्रकारान्ते इति—
मूर्तिमत्य इत्यादिः । अत इत्यन्तश्च । धातूनामनेकार्थत्वमभिप्रेत्याह—
वदेरिति । उत्क्षेपार्थादिति शेषः । घञर्थे इति—‘घञर्थं कविधान’मिति
वार्तिकेन । शक्युवदिति—ततः सम्प्रसारणपूर्वरूपयोः काकोरुदमिति
विग्रहे षष्ठीसमासे चेत्यादिः । विनिगमनाविरहादाह—पृषोदरादि-
त्वादिति । सम्प्रसारणाधिकरणजनितलाघवमभिप्रेत्याह—नुदेर्वेति ।
पृषोदरादित्वादिति—काकोरुदमिति व्युत्पत्तौ षष्ठीतत्पुरुषे इत्यादिः ।
कल्पद्वयेऽपि “साऽस्मिन्नूद्यते” इति भाष्यं फलि त्र्यकथनपरमेवेति
भावः । अयःप्रतिमाम्—लोहमयी मूर्तिम् । ऊषसुषीति—“ऊषसुषि-
मुष्कमथोर” इति मत्वर्थीयसूत्रेण । भाष्योक्तं सामर्थ्यलब्धमर्थं विश-
दीकृत्याह—प्रविश्येति । अन्त इत्यादिः । तास्विति—वरुणस्येति
शेषः । पापम्—पापकृतं मलम् । लोके कथञ्चिद् विनष्टमलानां वस्तूनां
द्योतनमिव साधुशब्दप्रयोगेण विनष्टपापात्मकमलस्य वरुणस्य वैयाक-
रणस्य च द्योतनमिति तयोः सत्यदेवतेति भावः । अनेन—वैयाकरणे
सत्यदेवत्वेन वरुणसादृश्यप्रतिपादनेन । वरुणस्येव वैयाकरणस्यापि
स्वर्गवाप्तिर्वा भवेदिति व्याकरणाध्ययनस्येति शेषः ।

(उक्तप्रयोजनग्रन्थोपपत्तिप्रकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

किं पुनरिदं व्याकरणमेवाधिजां समानेभ्यः प्र-
योजनमन्वाख्यायते, न पुनरन्यदपि किञ्चित् ॐ इत्यु-
क्त्वा वृत्तान्तशः शमित्येवमादीन् शब्दान्पठन्ति ? ॥

(प्रदीपः) किं पुनरिति । ननु कानि पुनरस्येति येन पृष्ठं, स एव कथं पृच्छति-किं पुनरिति । एवं तद्भि भाष्यकारः प्रयोजनान्वाख्यानस्य विषयविभागं दर्शयति । पुरा वेदाध्ययनात्पूर्वं व्याकरणमधीयते ते वाक्यान्प्रष्टुमसमर्था इति न प्रयोजनमन्वाख्येयम् । अद्यत्वे तु स्वल्पायुद्रात्पूर्वमेव वेदं प्रधानमधीयते ततः प्रष्टुं समर्थत्वाद्वाक्यकरणाध्ययनस्य प्रयोजनं पृच्छन्तीत्यवश्यान्वाख्येयं प्रयोजनम् ॥ न पुनरन्यदिति वेदमध्यधिशिगांसमानेभ्यो इत्यर्थः ॥ ॐ मित्युक्त्वेति । अभ्युपगम्येत्यर्थः । वृत्तान्तश्च इति । वृत्तान्तः प्रपाठक उच्यते । वृत्तान्तं वृत्तान्तं पठन्तीत्यर्थः ॥

(उद्घोतः) एवं तर्हीति । 'वेदातिरिक्तविषय एव प्रयोजनान्वाख्यानं, न तु वेदविषये' इत्येवंरूपं विषयविभागम् ॥ तृतीयस्य प्रश्न इत्यन्ये । किञ्चित्पदार्थमाह-वेदमपीति । शेषपूरणमन्यत् । किं तर्हिचिदित्याकाङ्क्षायांमाह-भाष्ये-ओमित्युक्त्वेति । पठन्तीत्यस्यानन्तरमेतेभ्योऽपीति शेषः ॥ एवंच वेदमध्यधिशिगांसमानेभ्यो वेदाध्ययनप्रयोजनं किमिति नान्वाख्यायत इति प्रश्नः ॥ वेदाध्ययनवद् व्याकरणप्राध्ययनमपि प्रयोजनमन्तरैव करिष्यन्तीति प्रयोजनविचारो व्यर्थ इति तात्पर्यम् ॥ नन्वोमित्यधिकमत आह-अभ्युपगम्येति । विनैव प्रयोजनज्ञानमिति शेषः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये-पुनरिति-अयमुभयत्र हेत्वर्थे वाक्यालङ्कारे वा । इदमिति-अस्य प्रयोजनमित्यनेन सम्बन्धः । अन्यत्-व्याकरणभिन्नम् । वैदिकोदाहरणे प्रथमोक्तत्वादाह-शमित्येवमादीनीति । "शत्रो देवीरभिष्टेय" इत्येवमादीनीत्यर्थः ।

प्रदीपे-किं पुनरिति-अस्य प्रतीकता, तथा अग्रिमस्य प्रश्नाकारतेति भावः प्रयोजनानाम् अवश्यान्वाख्येयतां विज्ञाय तानि पृच्छतः तदन्वाख्याने वैयर्थ्यशङ्काया असम्भवात्तस्यायं प्रश्नो न सम्भवतीत्याशयेनाह-ननु कानीति । भाष्यकार इति-एवेति शेषः । दर्शयतीति-प्रश्नपूर्वकमित्यादिः । उत्तरग्रन्थे भाष्यकृता दशितमेव विषयभागमाह-पुरेति । युगान्तरे इत्यर्थः । ते-अध्येतारः । प्रष्टुमिति-व्याकरणाध्ययनस्य प्रयोजनमित्यादिः । पुरा द्विजैः सहस्रायुष्ट्वात् साङ्गोप्राङ्गवेदा अध्येया इति विचारयन्तो गुरवः अज्ञाद्यध्ययनोत्तरमङ्गिनोऽध्यापनेन विशेषलाभो भवेदित्याशयेन वेदाध्याग्याकरणाद्येवाध्यापयन्ति स्म । सम्प्रति तु शततोऽप्यल्पायुष्ट्वात् "अनन्तशास्त्रं बहुला च विद्या अल्पश्च कालो बहुविधता च । यत्सारभूतं तदुपासनीयं हंसैर्यथा क्षीरमिवानुमुध्यात् ॥" इत्यादि समालोचयन्तो गुरवः प्रधानतया परमावश्यकं वेदमेवाज्ञादितः प्राक् पाठयन्तीति भावः । वीप्सायां शस्त्रित्यभिप्रेत्याह-वृत्तान्तमिति ।

उद्घोते-मित्रं मित्रं विषयमित्येवरूपं विषयविभागमिति-अमनिरासायाह-वेदेति । प्रकारान्तरेणापि प्रकृतभाष्यस्य सामञ्जस्यं सम्भवतीति बोधनायाह-तृतीयस्येति । प्रयोजनप्रष्टुवक्त्रमिदमेत्यर्थः । शेषेति-अनुपपन्नोक्त्यादिः । प्रदीपोक्तकिञ्चित्पदार्थस्य भाष्येकपाक्यत्वायाह-किं तदिति । आह-विशिष्याह । अत एव सामञ्जस्यायाह-एतेभ्योऽपीति । प्रयोजनमन्वाख्यायते इत्यस्यानुपपन्नः । ननु किम्किञ्चित्मात्रेण तु आह-एवञ्चेति । व्याकरणाध्ययनप्रयोजनान्वाख्यानो चेत्यर्थः । वेदेति-वेदाध्ययनप्रयोजनान्वाख्यानोऽङ्कुरे चेत्त्ववेति । प्रयोजनमिति-प्रयोजनज्ञानमित्यर्थः । अधीष्वेत्याचार्यवचनादित्यादिः । प्रयोजनमिति-प्रयोजनज्ञानमित्यर्थः । अधीष्वेत्याचार्यवचनादित्यादिः । ओमित्यधिकम्-ओमित्युक्त्वेत्यधिकम् । अत इति-विशिष्टस्यार्थमिति शेषः । अभ्युपेति-आचार्येण अधीष्वेत्युक्ते तदाज्ञा-मित्यादिः ।

(समाधानभाष्यम्)

पुराकल्प एतदासीत्-संस्कारोत्तरकालं ब्राह्मणा व्याकरणं स्माधीयते । तेभ्यस्तत्तत्स्थानकरणानादानु-प्रदानज्ञेभ्यो वैदिकाः शब्दा उपदिश्यन्ते ॥ तदद्यत्वे न तथा । वेदमधीत्य त्वरिता वक्तारो भवन्ति-

'वेदाज्ञो वैदिकाः शब्दाः सिद्धा लोकाश्च लौकिकाः, अनर्थकं व्याकरणम्'-इति । तेभ्य एवं विप्रतिपन्न-बुद्धिभ्योऽध्येतृभ्यः सुहृद् भूत्वा आचार्य इदं शास्त्रमन्वाचष्टे-इमानि प्रयोजनान्यध्येयं व्याकरणम्-इति ॥

(प्रदीपः) अद्यत्वे इति । अद्यत्वेऽशब्दो निपातोऽस्मिन् काल इत्यत्रार्थं वर्तते ॥ स्वरिता इति । विवाहादौ ॥

(उद्घोतः) भाष्ये उत्तरमाह-पुराकल्पे इति । युगान्तरे इत्यर्थः ॥ संस्कार उपनयनम् ॥ करणमाभ्यन्तरप्रयत्नः ॥ अनुप्रदानं नादादिवाङ्मयप्रयत्नः । तेनाधीतव्याकरणशिक्षेभ्य इत्यर्थः । ते तदानीमपि कर्मानुष्ठानफलकत्वं वेदस्य जानन्तो नित्यत्वं वा तदध्ययनस्य जानन्तो न तदध्ययनप्रयोजनं पृच्छन्तीति न कदाचिदपि वेदाध्ययनप्रयोजनोपदेश इति तात्पर्यम् ॥ न तथेति । किं तु विपरीतमित्यर्थः ॥ भाष्ये-आचार्यपदेन शास्त्राध्यापको भाष्यकृदेव विवक्षितः ॥ इदं शास्त्रमिति । प्रयोजनान्वाख्यानमित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये-एतदिति-अस्यैव क्रियाविशेषणस्यार्थः । संस्कारेत्यादिरुपदिश्यन्ते इत्यन्तः । ब्राह्मणा-द्विजाः । तेभ्यः-वैयाकरणेभ्यः । स्थानं-कण्ठादि । नादपदेन विवारादय उपलक्ष्यन्ते । दिश्यन्ते इति-इतीति शेषः । वक्तार इति-अस्य "वेदानित्यादि, इतीत्यन्त" कर्म । नः-अस्माकम् । कर्तुः शेषत्वविवक्षणात् षष्ठौ । लोकाश्च-लोकव्यवहाराश्च । विप्रतिपन्नेति-विप्रतिपन्ना विरुद्धार्थविषयिणी बुद्धिर्येषामिति व्युत्पत्तिः । अन्वाचष्टे-करोति । विशिष्टवाचकपदानां सति विशेषणवाचकपदसमवधाने विशेष्यमात्रपरत्वमिति न्यायात् । यथा 'सकीचकैर्मांसतपूर्णरन्ध्रै'रित्यत्र कीचकपदस्य वेणुमात्रपरता ॥ कुत इत्यत आह-इमानिति । इमानि प्रयोजनानि सन्तीत्यतोऽध्येयं व्याकरणमिति कथयितुमित्यर्थः ।

प्रदीपे-त्वशब्दस्यार्थव्यवधानायाह-अद्यत्वे इति । शेषं कथयति-विवाहादाविति । तत्रोत्सुकाः सन्तः इत्यर्थः ।

उद्घोते-केचित्तु किञ्चिदित्यन्तः पूर्वपक्षः, ओमित्यादिरुत्तरपक्ष इति वदन्ति, तदयुक्ततां सूचयन्नाह-उत्तरमिति । अष्टवर्षं ब्राह्मणमुपनयीत, तमध्यापयीते"ति अस्मिन्, "उपनीय तु यः शिष्यं वेदमध्यापयेद् द्विजः । सकल्पं सरहस्यञ्च तमाचार्यं प्रचक्षते ॥" इति स्मृतिश्चानुसन्ध्यायाह-उपेति । प्रकृतिप्रत्ययादिविभागेन स्वार्थक-थनप्रकारस्य, स्थानादेः वर्णोच्चारणरीतिश्च व्याकरणशिक्षयोः सत्त्वादाह-अधीतेति । ननु व्याकरणशिक्षाध्ययनोत्तरं इदं पिपठिषूणां प्रौढतया वेदाध्ययनप्रयोजनप्रदं करणसामर्थ्यात् कथन्न इतो वेदाध्ययनप्रयोजनोपदेशोऽन्ततस्तदर्थमेवेत्यत आह-ते तदानीमपीति । अधीतव्याकरणशिक्षाः (वेदाध्ययनकाले) प्रौढतायामपीत्यर्थः । फलकत्वम्-स्वरूपार्थबोधनद्वारा । तदिति-वेदेत्यर्थः । इति-इति हेतोः । (कदाचित्पदप्रयोगेण सूचितत्वात्) बालास्तु सामर्थ्याभावादेव न तत्पृच्छन्तीति हेतोश्च । विपरीतम्-अस्माकमुष्ट्वात् वेदाध्ययनोत्तरं व्याकरणाध्ययनम् । व्याकरणान्वाख्यानस्यानुत्तरत्वाद्, इदं शास्त्रमित्यनेन तत्परामर्शसम्भवाद्, उत्तरग्रन्थानुरोधाच्च तदर्थमाह-प्रयोजनेति ।

(अनुबन्धचतुष्टयोपसंहारभाष्यम्)

उक्तः शब्दः । स्वरूपमप्युक्तम् । प्रयोजनान्यप्युक्तानि ॥

(उद्घोतः) भाष्ये (उक्तः शब्द इति) । लौकिकानां वैदिकानां चेत्यनेन विषयभूतः शब्द उक्त इत्यर्थः ॥ स्वरूपमपीति । अथगौरित्यादिना ॥ अयमुपसंहारो ग्रन्थस्य, विषयप्रयोजननिरूपणमेतावता कृतमिति बोधयितुम् । तेनैव संबन्धाधिकारिणाहुक्ताविति तौ पृथग्नोक्तौ ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—वक्ष्यमाणप्रविवेकाय शिष्यसौलभ्याय लोकं संगृह्णाति—उक्त इति । स्वरूपम्—शब्दस्वरूपम् । प्रयोजनानीति—कानि पुनरित्यादिना, उक्तः शब्द इत्यतः प्राप्तनग्रन्थेनेत्यादिः ।

उद्घोते—विषयभूतः—व्याकरणशास्त्रविषयभूतः । आदिनेति—ध्वनिः शब्द इत्यन्तेनेति शेषः । ननु किमर्थमयं संग्रह इत्यत आह—अयमिति । ग्रन्थस्य—प्रागुक्तस्य । इदं मध्यमणिन्यायेन पूर्वोत्तरत्र चान्वेति । विषयेति—“अथ शब्दानुशासनम्” इति प्रथमवाक्यसूचितमित्यादिः । तेनैव—विषयप्रयोजनयोरभिधानेनैव । उक्तौ—उक्तप्रायौ । तौ—सम्बन्धाधिकारिणौ । पृथक्—साक्षात् ।

(इत्यनुबन्धचतुष्टयनिरूपणम् ॥)

(अथ शास्त्रनिर्माणरीतिनिरूपणाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

शब्दानुशासनमिदानीं कर्तव्यम् । तत्कथं कर्तव्यम् । किं शब्दोपदेशः कर्तव्यः, आहोस्विदपशब्दोपदेशः, आहोस्विदुभयोपदेश इति ? ॥

(प्रदीपः) उभयोपदेश इति । हेयोपादेयोपदेशे स्पष्टा प्रतिपत्तिर्भवतीत्युभयोपदेश उद्भावितः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—शब्दानुशासनविधानप्रकारनिरूपणायाह—शब्देति । इदानीम् । अनुबन्धचतुष्टयनिर्णयसमये । कर्तव्यमिति—इति सिद्धमिति शेषः । साध्वसाधुशब्दान्यतरोपदेशे अकृता-र्था, तथोभयोपदेशे गौरवं सम्भाष्य शब्दानुशासनस्य दुष्करतां विभावयन् सामान्यनस्तावत् पृच्छति—तत्कथमिति । तत्—शब्दानुशासनम् । अथ विशिष्य पृच्छति—किमिति । आहोस्विद—अथवा । उभयेति—शब्दपशब्देत्यादिः ।

प्रदीपे—ननु गौरवदुभयोपदेशो न सम्भवतीति स कथमुद्भावित इत्यत्र आह—हेयेति । इति—इति हेतोः ।

(समाधानभाष्यम्)

अन्यतरोपदेशेन कृतं स्यात् । तद्यथा भक्ष्यनियमेनाभक्ष्यप्रतिषेधो गम्यते । ‘पञ्च पञ्चनखा भक्ष्याः’ इत्युक्ते गम्यत एतद्—अतोऽन्येऽभक्ष्या इति ॥ अभक्ष्यप्रतिषेधेन वा भक्ष्यनियमः । तद्यथा ‘अभक्ष्यो ग्राम्यकुक्कुटः अभक्ष्यो ग्राम्यसूकरः’ इत्युक्ते गम्यत एतद्—आरण्यो भक्ष्य—इति ॥ एवमिहापि । यदि तावच्छब्दोपदेशः क्रियते, गौरित्येतस्मिन्नुपदिष्टे गम्यत एतद्—गाव्यादयोऽपशब्दा इति । अथाप्यपशब्दोपदेशः क्रियते,

गाव्यादिषूपदिष्टेषु गम्यत एतद्—गौरित्येष शब्द—इति ॥

(प्रदीपः) यद्यपि प्रतिपत्तिः स्पष्टा, गौरवं तु भवतीत्याह—अन्यतरेति । शब्दापशब्दयोरित्यर्थः । अन्यतरान्यतमशब्दावबु-त्पन्नौ स्वभावाद द्विवहुविषये निर्धारणे वर्तते ॥ पञ्चेति । अर्थित्वा-द्वक्षणं प्राप्तं पञ्चसु पञ्चनखेषु नियम्यमानं सामर्थ्यादन्येभ्यो निवर्तते । न त्वयं विधिः, अप्राप्तेरभावात् ॥

(उद्घोतः) कियत्तद्व्यथोऽन्यत्र उतराभावादाह—अन्यतरान्येति । तत्र सुशब्दोपदेशः प्रयोगविधर्थोनुवादः । अपशब्दोपदेशस्तु प्रयोगप्रतिषेधार्थः ॥ पञ्च पञ्चनखा इत्येव नियमत्वं दर्शयति—अर्थित्वादिति । नियम्यमानं पुनः शब्देन बोध्यमानमित्यर्थः ॥ ननु अस्य परिसङ्ख्यात्वात्कथं नियमत्वेन व्यवहारः । अस्ति च नियमपरिसंख्ययोर्भेदः । पाक्षिकाप्राप्तिकाप्राप्तांशपरिपूरणफलो नियमः । अन्यनिवृत्तिफला च परिसंख्येति चेत् । नियमेन्यप्राप्तांशपरिपूरणरूपफलबोधनद्वारान्यान्यनिवृत्तेः सत्त्वेन अभेदमाश्रित्योक्तः ॥ विधिरिति । अपूर्वविधिरित्यर्थः ॥ ये तु पञ्चपदस्य तदतिरिक्ते लक्षणा भक्ष्यपदस्य चाभक्ष्ये सेति वदन्ति तेषां पदद्वये लक्षणागौरवम् । अस्यैव नियमत्वेन भक्ष्यनियमेनाभक्ष्यप्रतिषेधो गम्यत इति भाष्यविरोधश्च । नियमपदस्य तद्व्यथे लक्षणायां सैव दोषः । अक्षरास्वास्थ्यं च । नियम्यमानं भक्षणं सामर्थ्यादन्येभ्यो निवर्तत इति कैयटासंगतिश्च । दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकधोरत्यन्तवैषम्यापत्तिश्च । अन्यनिवृत्तिफला परिसंख्येति अभियुक्तोक्ति विरोधश्च । सिद्धस्य पुनर्विधानात्प्रापकप्रमाणस्य तदितराविषयत्वरूपसङ्कोचकल्पनम् । तेनाभ्येषां भक्षणाभावस्तद्व्यथे प्रायश्चित्तं च सिध्यति । एवमभिध्याहारे सोपि स्फुटमस्यार्थस्यैव ज्ञातकः । अन्ययोगव्यवच्छेद एवकारार्थ इति तु सामान्यप्रमाणसंकोचफलितमर्थमादाय नेयम् ॥ भक्ष्यनियम इति । भक्ष्यानुमतिरूप उपदेश इत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—विनिगमनाविरहेणैकाग्रयाणासम्भवादाह—अन्यतरेति । कृतं—कृतकृत्यता । अस्योपपादनायोदाहरणमेवाह—तद्यथेति । यथेत्यर्थः । अथवा तद् अन्यतरोपदेशेनेष्टसाधकं यथेत्यर्थः । भक्ष्यनियमेन—रागतः प्राप्तस्य भक्ष्यस्य पुनः शब्दतो विधानेन । गम्यते—अर्थापत्त्या ज्ञायते । एवमग्रेऽपि । “पञ्च पञ्चनखा भक्ष्या ब्रह्मक्षत्रेण राघव । शशकः शल्लकी गोधा खड्गी कूर्मोऽथ पञ्चमः ॥” इति स्मृतेरंशमाह—पञ्चेति । एवं ग्राहानियमेनार्थादग्राहानिषेधावगती दृष्टान्तमुपपाद्य हेयनियमेनार्थादुपादेयप्रतीत्यानुदाहरणमाह—अभक्ष्येति । अभक्ष्यप्रतिषेधोपदेशेनेत्यर्थः । दार्ष्टान्तिकमुपपादयति—एवमिति । गौरित्यादेः साधुत्वोक्तावर्थाद् गाव्यादीनामसाधुत्वज्ञानमित्युक्त्वा गाव्यादेरसाधुत्वोक्तावर्थाद् गौरित्यादीनां साधुत्वज्ञानमित्याह—अथेति । ननु कीदृशी कतिविधा च साधुता असाधुता च शास्त्रकाराभिमतैति चेद्, अत्रोच्यते, “अनपभ्रष्टाऽनादिर्यद्वाऽभ्युदययोग्यता । व्याक्रिया व्यञ्जनीया वा जातिः कापीह साधुता ॥” इति स्मृतिसमीक्षया—१ अनपभ्रष्टा—अन्यथाऽनुच्चारितता, २ अनादिः—अनादिता (भावप्रधाननिर्देशात्), ३ अभ्युदययोग्यता, ४ व्याक्रिया व्यञ्जनीया कापि जातिः—शास्त्रतत्त्वविदगम्यो जातिविशेषो वा । इति चतुर्विधा साधुता तथा एतद्विपरीता—१ अपभ्रष्टा, २ सादिता, ३ प्रत्यवाययोग्यता, ४ तदवच्छेदकजातिविशेषो वा इति चतुर्धा असाधुता शास्त्रकारसम्मतैति ॥

प्रदीपे—यद्यपीति—उभयोपदेशे इति शेषः । गौरवमिति—तथापि तत्रैत्यादिः । इत्याह—इत्यतः सिद्धान्त्येकदेश्याह । इत्यर्थः—इत्यादिः । स्वभावात्—शब्दशक्तिस्वभावात् । द्विवहिति—अत्र

यथासंख्यमन्वयः । अर्थित्वात्—रागित्वात् । भक्षणमिति—युगपत् सर्वधामित्यादिः । अत एवाह—सामर्थ्यादिति । “विधिरत्यन्तमप्राप्तौ नियमः पाक्षिके सति । तत्र चान्यत्र च प्राप्तौ परिसंख्येति गीयते ॥” इति स्मृत्यनुसारेणाह—न त्विति । अर्थ—पञ्च पञ्चनखा भक्ष्या इत्ययम् । अप्राप्तेरिति—पञ्चपञ्चनखभक्षणस्येत्यादिः ।

उद्द्योते—“कियत्तदोर्निर्धारणे द्वयोरैकस्य डतरजि”ति सूत्रेण कियत्तदस्य एव डतरचो विधानमित्याशयेनाह—कियत्तदस्य इति । तत्र—शब्दापशब्दान्यतरोपदेशे । प्रयोगेति—सुशब्देत्यादिः । प्रयोगेति—अपशब्देत्यादिः । नियमस्याप्राप्तांशपरिपूर्णफलकत्वेन विधिरूपेण प्रवृत्तेः, कैयटे पुनस्त्वत्पापक्षेप्ताह—पुनरिति । नानासाधनसाध्यक्रियायामेकसाधनप्राप्तिपक्षे अप्राप्तसाधनस्य प्रापको विधिः नियमविधिः । यथा ब्रीहिनवहन्तीत्यादिः । ब्रीहोणामवघातनखविदलनदिनानासाधनसाध्यविपुलीकरणक्रियायां नखविदलनप्राप्तिकल्पे अप्राप्तावघातस्य प्रापकतयाऽस्य नियमविधित्वा । उभयोश्च युगपत्प्राप्तावितरव्यावृत्तिपरो विधिः परिसंख्याविधिः । यथा पञ्च पञ्चनखा भक्ष्या इति । पञ्चनखभक्षणापञ्चनखभक्षणयोः युगपत्प्राप्तावपञ्चनखभक्षणनिवृत्तिपरकतयाऽस्य परिसंख्याविधितेत्याशयेनाह—नन्वस्येति । पञ्च पञ्चनखा भक्ष्या इत्यस्येत्यर्थः । च—यतः । भेदमेवाह—पाक्षिकेति । पाक्षिकी अप्राप्तिसंख्येति स पाक्षिकाप्राप्तिकः, स चासौ अप्राप्तांशः पाक्षिकाप्राप्तिकाप्राप्तांशः, तस्य परिपूर्णं पाक्षिकाप्राप्तिकाप्राप्तांशपरिपूर्णं तत् फलं यस्येति व्युत्पत्तिः । अन्येति—अन्यस्य निवृत्तिरन्यनिवृत्तिः, सा फलं यस्या इति व्युत्पत्तिः । च—तु । अपिना परिसंख्यासमुच्चयः । आर्थान्यनिवृत्तेरिति—आर्थी चैयमन्यनिवृत्तिरिति व्युत्पत्तिः । यथा ब्रीहिनवहन्तीत्यनेनावघातविधिना आर्थान्नखविदलननिवृत्तिः । अभेदमिति—नियमपरिसंख्ययोरित्यादिः । उक्तेः—(अस्य) नियमत्वोक्तेः । यदर्थत्वेन प्रमाणान्तरेणाप्राप्तस्य तदर्थत्वेन प्रापको यो विधिः सोऽपूर्वविधिः । यथा यजेत स्वर्गकाम इति । स्वर्गार्थकत्वेन प्रमाणान्तरेणाप्राप्तस्य यागस्य तदर्थत्वेन विधायकत्वादस्यापूर्वविधित्वा । प्रकृते तु नियमविधिरित्याशयेनाह—अपूर्वेति । ननु परिसंख्यायां शाब्दान्यनिवृत्तिसम्भवे कथमार्थान्यनिवृत्तिरुक्तेत्यत आह—ये त्विति । पञ्च पञ्चनखा भक्ष्या इत्यत्रेति शेषः । पञ्चनखपदस्य तात्पर्यग्राहकतामभिप्रेत्याह—तदिति । पञ्चपञ्चनखेत्यर्थः । सा—लक्षणा । तथा च पञ्चपञ्चनखातिरिक्ता भक्ष्यत्वाभावावन्त इति बोधात् तत्रान्यनिवृत्तेः शाब्दता फलितेति भावः । तेषां—तेषाम्मते । ननु फलमुखगौरवं न दोषाधायकमित्यत आह—अस्यैवेति । तदतिरिक्ता अभक्ष्या इत्युक्तार्थस्यैवेत्यर्थः । ननु अर्थतो भक्ष्यनियमबोधकेन शब्दतोऽभक्ष्यनिवृत्तिः ज्ञायते इति भाष्यार्थकरणान्न विरोध इत्यत आह—नियमेति । तदिति नियमेत्यर्थः । सैव—लक्षणैव । तथा सति अभक्ष्यप्रतिषेधार्थकत्वमुच्यते “गम्यते” इति पदस्वारस्यहानिश्चेत्याशयेनाह—अचरेति । तस्याः शाब्दत्वे कैयटासाङ्ग्यमपीत्याह—सामर्थ्यादिति । अर्थतः न तु शब्दत इति भावः । अन्येभ्यः—अभक्ष्येभ्यः । तत्र मते इष्टान्तेऽन्यनिवृत्तेः शाब्दता, दार्ष्टान्तिकेऽन्यनिवृत्तेरार्थतैत्यभिप्रायेणाह—इष्टान्तेति । तेषां मतेऽन्यनिवृत्तेः शाब्दत्वेन फलत्वोक्तिरुक्तेत्याशयेनाह—विरोधश्चेति । ननु पञ्चेति वाक्यस्य पञ्चपञ्चनखभक्षणबोधकत्वे तदतिरिक्तानामभक्ष्यता न ज्ञायते, तथा च तदन्यमन्वये प्रायश्चित्तविधानवैयर्थ्यापत्तेरित्यतः स्वमते सामञ्जस्यमाह—सिद्धस्येति । (रागतः) प्राप्तस्य (पञ्चपञ्चनखभक्षणस्य) इत्यर्थः । पञ्चेति वाक्येनेति शेषः । प्रमाणस्य—रागरूपस्य । तदिति—पञ्चपञ्चनखेत्यर्थः । तेन—तत्करूपेण अन्येभ्यः—पञ्चपञ्चनखभिजानाम् । तदिति—अन्येत्यर्थः । एकसमभिध्यादरेऽपि अन्यनिवृत्तेरापीत्यनुपपादविपुलाह—पुवेति । सोऽपि—

एवकारोऽपि । अस्य—रागः पञ्चपञ्चनखेतराविषयोऽस्तु इत्याकारकसङ्कोचरूपस्य । विरोधं निराकरोति—अन्ययोगेति । इति तु—इति प्रामाणिकवाक्यन्तु । सामान्येति—सामान्यरागरूपप्रमाणस्य यः पञ्चपञ्चनखेतराविषयत्वरूपसङ्कोचः, तस्य फलितम् “एतदन्ये अभक्ष्या” इत्यर्थमादायेत्यर्थः । नेयं—सङ्गमनीयम् । तत्र नियमत्वाभावादाह—भक्ष्यानुमतीति—कैचित्तु पञ्चेत्यादाववधारणविषयबुद्धिस्थवृत्तिपञ्चत्वसंख्यावति पञ्चपदस्य लक्षणा । अवधारणञ्चात्र स्वान्यसंख्याधिकरणासम्बन्धि समभिध्याहृतप्रकारकशानरूपम्, तेन “अन्येऽभक्ष्याः” इति फलतीति सिद्धान्तिभावं वर्णयति ॥

(आक्षेपभाष्यम्)

किं पुनरत्र ज्यायः ? ॥

(प्रदीपः) किं पुनरिति । उभयोपदेशाद् गुरोर्द्वावपि प्रशस्यौ तयोः को ज्यायानित्यर्थः ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—साधुशब्दोपदेशे विधेयतायाः स्पष्टीकरणाय पृच्छति—किं पुनरिति । ज्यायः—अतिशयेन प्रशस्यम् ।

प्रदीपे—उभवेति—शब्दापशब्देत्यर्थः । द्वावपि—शब्दोपदेशापशब्दोपदेशयोः प्रत्येकमपि । तयोः—शब्दोपदेशापशब्दोपदेशयोः मध्ये ।

(समाधानभाष्यम्)

लघुत्वाच्छब्दोपदेशः ।

लघीयाच्छब्दोपदेशः । गरीयानपशब्दोपदेशः । एकैकस्य शब्दस्य बहवोऽपभ्रंशाः । तद्यथा—गौरित्यस्य शब्दस्य गावीगोखीगोतागोपोतलिकेत्येवमादयोऽपभ्रंशाः । इष्टान्वाख्यानं खल्वपि भवति ॥

(प्रदीपः) इष्टेति । साधुशब्दप्रयोगाद्भर्मावाप्तेरित्यर्थः । अथवा उपादेयोपदेशात्साक्षात्पत्तिर्भवतीति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—शब्दोपदेश इति । ज्यायानिति शेषः । लघीयान्—अतिशयेन लघुः । गरीयान्—अतिशयेन गुरुः । शब्दोपदेशकत्वे लाघवे बीजभूतामपशब्दापेक्षया शब्दाल्पतामुपपादयति—एकैकस्येति । शब्दोपदेशे न लाघवमेव, अपि तु तेनोपदेशे स्वेष्टं धर्ममपि प्राप्नोति, तथा श्रोता स्वेष्टं शब्दाशुबोधमप्यवाप्नोतीत्याह—नाह—इष्टेति । इष्टञ्चेदमन्वाख्यानमिति व्युत्पत्तिः । इष्टञ्चनकमपि शब्दान्वाख्यानं निश्चयेन भवतीत्यर्थः । इष्टान्वाख्यानपदयोः लक्षणायाः, खलुपदस्य निश्चयार्थकतायाः, अपेः भिन्नक्रमस्य च स्वीकारात् ।

प्रदीपे—उपदेशकमिप्रायेणाह—साधुसंख्येति । श्रोत्रमिप्रायेणाह—अथवेति । उपादेवेति—ग्राह्यसाधुशब्देत्यर्थः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

अथैतस्मिन्शब्दोपदेशे सति किं शब्दानां प्रतिपत्तौ प्रतिपदपाठः कर्तव्यः । गौरश्च पुरुषो हस्ती शकुनिर्मृगो ब्राह्मण इत्येवमादयः शब्दाः पठितव्याः ? ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये—प्रतिपत्तावित्यस्योपायभूत इति शेषः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एवं शब्दोपदेशे कर्तव्यत्वेन निश्चितेऽपि तत्र प्रकारविशेषजिज्ञासया पृच्छति—अथेति । अनन्तरमित्यर्थः । पृत्तस्मिन्—लघुभूते, इष्टपाठे च । शब्दोपदेशे इति—विधेयत्वेन व्यवस्थापिते इति शेषः । किमिति प्रश्ने । प्रतिपदेति—पदं पदं प्रति प्रतिपदं, तस्य पाठः प्रतिपदपाठः । पदस्य पदस्य पाठ इत्यर्थः । शब्दं प्रतिपदपाठरूपमाह—गौरिति ।

आद्ययोः—आगमस्वाध्यायकालयोः । पूर्वकमिति—परैर्दानादिति शेषः । उपयोग इति—विद्याया इत्यादिः । तृतीये—अध्यापनकाले । विशेषश्चेति—धर्मविशेषोऽपि बोध्यः । विद्याया उपयोग इत्यस्यानुषङ्गः । चतुर्थे—व्यवहारकाले । उपयोग इति—विद्याया इत्यस्यानुषङ्गस्य मध्यमणिन्यायेन पूर्वश्रोतत्र चान्वयः । पर्यवसन्नमिति पाठान्तरानुरोधेन “आगमकालेने”ति तृतीयान्तपाठानुसारेण चाह—समाप्तमिति । केचित्तु “आगमकाले” इति सप्तम्यन्तपाठमभ्युपगम्य तेषां कालानां मध्ये आगमकालादारभ्य समाप्तिपर्यन्तम् अत्याधुनिकस्य सकलमायुः नैव पर्युपयुक्तं पर्याप्तं स्यादित्यर्थं वदन्ति । प्रप्रिपदपाठेन शब्दोपदेशे अध्येतुरागमकालेनैव सकलायुषः समाप्तिः स्यादित्यापत्ताविष्टां निराकरोति—न चेति । विद्येति—तथा सति फलाभावादित्यादिः । अध्ययनकालेनैव सर्वायुषः समाप्ततया कर्मानुष्ठानासम्भवाद कर्मसु कृतानामपराधानां निवर्त्तनाय यद्यत् प्रायश्चित्तं विहितं तस्य तस्य वैयर्थ्यापघतेत्य शयेनाह—कर्मस्त्विति ।

(आद्येपभाष्यम्)

कथं तर्हीमे शब्दाः प्रतिपत्तव्याः ? ॥

(समाधानभाष्यम्)

किंचित्सामान्यविशेषवल्लक्षणं प्रवर्त्यम् । येनाल्पेन यत्नेन महतो महतः शब्दौघान् प्रतिपद्येरन् ॥

किं पुनस्तत् ? ।

उत्सर्गापवादौ । कश्चिदुत्सर्गः कर्तव्यः, कश्चिदपवादः ॥

(प्रदीपः) किंचिदिति । सामान्यविशेषौ यस्मिन्स्तत्सामान्यविशेषवत् । कर्मण्यण्, आतोऽनुपसर्गे क इत्यादि ॥

(उद्घोतः) ननु तदात्मकत्वाल्लक्षणस्य मतोरनुपपत्तिरत आह—सामान्यविशेषाविति । लक्षणं शब्दमित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—ये शब्दाः स्वरूपत उपदेशेनापि शातं परिगणितुञ्च न शक्याः, कथन्ते शास्त्रेण बोद्धुमनुगन्तुञ्च योग्या इत्याशयेन पृच्छति—कथमिति । इमे—प्रतिपदपाठेन दुर्ज्ञेयाः । उत्तरयति सिद्धान्तो—किञ्चिदिति । लघुभूतमित्यर्थः । तदित्यादिः । ननु किं स्यात्तेन प्रवर्तितेनेत्यत आह—येनेति । शास्त्रेणेति शेषः । यत्नेन—आयासेन । महतो महत इति—अस्य शब्दौघविशेषणस्य बोध्यायां “नित्यबोध्योरिति”ति सूत्रेण द्वित्वम् । अथवा तयोः प्रथमः पञ्चम्यन्तः, चरमस्तद्विशेषणम् । तथा च विशालादपि विशालान् शब्दसमुदाया-नित्यर्थः । शास्त्रीयसामान्यविशेषौ कोऽशावित्याशयेन पृच्छति—किं पुनरिति । तत्—सामान्यविशेषयोः स्वरूपम् । उत्तरयति—उत्सर्गेति । फलत्वमाह—कश्चिदिति । शास्त्रे योग इत्यादिः । अपवाद इति—कर्तव्य इत्यस्यानुषङ्गः ।

प्रदीपे—सामान्यविशेषवदित्यत्र सामान्यविशेषशब्दे समासात्तरस्य, सादृश्याय वतुपक्ष भ्रमो मा भूदित्याशयेनाह—सामान्येति । सामान्यविशेषयोः स्वरूपे क्रमशः भाष्योक्ते एवाह—कर्मणीति । आदिना—कर्तरि शप्, दिवादिभ्यः इयन् इत्यादिसंग्रहः ।

उद्घोते—तदात्मकत्वात्—सामान्यविशेषस्वरूपकत्वात् । मतोः—सामान्यविशेषवच्छब्दघटकमतुपः । नन्वेवं लक्षणपदप्रयोगो न युज्यते इत्यत आह—आत्ममिति । पाणिनीयव्याकरणमित्यर्थः ।

(आद्येपभाष्यम्)

कथंजातीयकः पुनरुत्सर्गः कर्तव्यः, कथंजातीयकोऽपवादः ? ॥

(उद्घोतः) भाष्ये कथंजातीयक इति । केन प्रकारेणेत्यर्थः । एतेनैवजातीयकेन शास्त्रेण सुशब्दोपदेशप्रवृत्तिः पाणिनेरुच्यते इति सूचितम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सामान्यविशेषयोश्चाहरणे विशेषेण पृच्छति—कथमिति । ननूक्तार्थानामप्रयोग इति नियमसंज्ञित्वात् कथं प्रकृते एकस्मिन्नेव प्रकाररूपार्थे अनुजातीयप्रत्यययोः भिन्नोऽप्येवमिति चेन्न, एतादृशभाष्यकृतप्रयोगोक्तनियमस्यानित्यतापचक्षणात् अथवा प्रकारमात्रे यमुः, प्रकारवति जातीयरित्यर्थेभेदाश्रयणात् चैकेनैव सम्भवति निर्वाहे कथमुभयमाश्रितमिति वाच्यम्, स्वतन्त्रेण च्छस्य मुनेः पर्यनुयोगानर्हत्वात्, शिशपा वृक्ष इतिवत्तदुपपत्तेः । उद्घोते—पूर्वजातीयकेन—उत्सर्गापवादजातीयकेन । अष्टाध्यायीरूपेण ।

(समाधानभाष्यम्)

सामान्येनोत्सर्गः कर्तव्यः । तद्यथा—“कर्मण्यण्” । तस्य विशेषेणापवादः । तद्यथा—“आतोऽनुपसर्गे कः” ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्रकृतसामान्यविशेषशब्दयोः सूचयन् तयोः क्रमश उदाहरणे आह—सामान्येनेति । तस्य उत्सर्गस्य ।

(जातिव्यतिपदार्थनिर्णयाधिकरणम्)

(आद्येपभाष्यम्)

किं पुनराकृतिः पदार्थः, आहोस्विद् द्रव्यम् । (समाधानभाष्यम्)

उभयमित्याह ॥

कथं ज्ञायते ? ।

उभयथा ह्याचार्येण सूत्राणि पठितानि । पदार्थ मत्वा—“जात्याख्यायामेकस्मिन्बहुवचनीमन्वत्तको रस्याम्” इत्युच्यते । द्रव्यं पदार्थ मत्वा “सरूपाणां म्—” इत्येकशेष आरभ्यते ॥

(प्रदीपः) सकलशास्त्रव्यवस्थेकतरपक्षाश्रये

पक्षद्वयाश्रयणं प्रदनपूर्वकं करोति—किं पुनरिति । आश्रीयमाणे सकृद्रूपे विप्रतिषेध इत्यादि नोपपद्ये, केन विप्रतिषेधेन पुनःप्रसङ्गविज्ञानादित्यादि न घटते । तत्र जातिवदित्वात्—जातिरेव शब्देन प्रतिपाद्यते, व्यक्तीनामानन्त्यात्संबन्धप्रसङ्गात् । सा च जातिः सर्वव्यक्त्येकाकारप्रत्ययदर्शनादस्तीत्यवसिद्धेति । तदाविशेषाच्चदवच्छिन्नं द्रव्यं प्रतीयते । शुक्लादयः शब्दस्य पक्षे जातिमाचक्षते । गुणे तु तत्संबन्धात्प्रत्ययः, द्रव्ये संबन्धविनाशसंज्ञाशब्दानामप्युत्पत्तिप्रत्ययविनाशात् पिण्डस्य वस्थान्तेऽपि स एवायमित्यभिन्नप्रत्ययनिमित्तादिवस्थान्तेऽपि जातिवत्त्वात् । क्रियास्वपि जातिविद्यते तैव पाठुमात्रम् ।

पठन्तीत्यादेरभिन्नस्य प्रत्ययस्य सद्भावाच्चिन्मित्रजात्यभ्युपगमः ॥
व्यक्तिवादिनस्त्वाहुः—शब्दस्य व्यक्तित्वे वाच्या, जातेस्तूपलक्षणभावे-
नाश्रयणादानन्त्यादिदोषानवकाशः ॥

(उच्यते :) आकृतिपक्षे इति । तत्र उद्देश्यतावच्छेदकजा-
त्याक्रान्ते कचिच्चरितार्थयोर्द्वयोः सत्यप्रतिपक्षन्यायेन विरोधस्थले उभ-
योरप्यप्राप्तौ विप्रतिषेधे परमिति विध्यर्थम्, न तु नियमार्थमिति
सकृद्व्यावृत्तिरिति न सिध्यति । व्यक्तौ तु तत्तद्व्यक्तिविषययोरपि शास्त्र-
योरचारितार्थात्प्राप्तयोभयप्राप्तौ नियमार्थं तदिति पुनःप्रसङ्गेत्यादि
न सिध्यतीत्यर्थः । इदं च विप्रतिषेधसूत्रे निरूपयिष्यते ॥ भाष्ये
जात्याख्यायामिति । व्यक्तौ पदार्थे संपन्ना ब्रूह्य इति व्यक्तिबहुत्वा-
द्बहुवचनं सिद्धमेवेति व्यर्थं तस्यादिति भावः । सरूपाणामिति ।
आकृतेरेकत्वादैकशब्दप्रयोगोपपत्तौ तदुक्तिसंभवो व्यक्तिपक्ष एवेति
भावः । न चाकृतिपक्षेऽपि अक्षाः पादा इत्याद्यर्थं स आवश्यक इति
वाच्यम् । तावतोपु कांचिदेकां जातिं स्वीकृत्य तस्या एव शब्दवा-
च्यत्वपरम्परयात्र व्यक्तिप्रत्यय इति सरूपसूत्रे कैयटेनैव वक्ष्यमाणत्वा-
त् । जातौ न जातिरिति परेषां दर्शनं नास्माकमिति च तत्रोक्तम् ॥
तस्यां प्रतीतायामिति । शब्दशक्यत्वेन गृहीतायामित्यर्थः । एवम-
भिद्व्यवृत्तौ तस्याभिधाविषयत्वेन गृह्यन्तीत्यर्थः ॥ तद्वाच्यत्वात् तत्स-
मवायात् ॥ प्रतीयत इति । अविनाभाववाच्यद्वयबोधविषयो
भवतीत्यर्थः ॥ प्रत्ययो ज्ञानम् ॥ उपलक्षणभावेनेति । शक्यतावच्छे-
दकत्वेनेत्यर्थः । तत्र तु न शक्तिरिति मञ्जूषायां प्रतिपादितम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्रकृतसामान्यविशेषशब्दयोः सूत्रपरतां
सूचयन् तयोः क्रमशः उदाहरणे आह—सामान्येनेति । तस्य—
उत्सर्गस्य उत्सर्गपवादसूत्रवदकपदानामर्थः क इति जिज्ञासया
पृच्छति—किं पुनरिति । आकृतिः—जातिः । आक्रियते व्यवच्छिद्यते
स्वाश्रयोऽन्येत्याकृतिरिति व्युत्पत्तिः । द्रव्यम्—व्यक्तिः । पदार्थ इत्य-
स्यानुबन्धः ।

उत्तरमनुवदति तदस्य—उभयमिति । उभयं (जातिव्यक्तौ
पदार्थौ) इति वदति (सिद्धान्ती) इत्यर्थः । लक्ष्यानुबोधो कचि-
ज्जातेः कचिद्द्वयत्वे वाचकं पदमाश्रित्याध्यायी रचिता पाणिनि-
नेति उत्सर्गपवादसूत्रवदकपदानां कचिज्जातिः कचिद्व्यक्तित्वात् इति
भावः । सूत्रकृता जातिं व्यक्तिं वा पदार्थमाश्रित्य शास्त्रं प्रणीतमित्यत्र
किं प्रमाणमिति जिज्ञासया सिद्धान्तवचनप्रवानभिन्नो लक्षणैकच-
तुष्कः पृच्छति—कथमिति । ज्ञाते इति—उभयं पदार्थं इतीति
शेषः । उत्तरयत्येकदेशी—उभयमेवेति । जातिपदार्थाश्रयणव्यक्तिपदार्था-
श्रयणरूपप्रकारद्वयेनेत्यर्थः । हि—यतः । आचार्येण—पाणिनिना । ननु
सूत्रद्वयस्योदाहरणतया कथं सूत्राणीति बहुवचनान्तः सङ्गच्छते इति
चेन्न, आर्षत्वाद्, अन्येषामपि उदाहरणीयसूत्राणां सम्भवाच्च । उभय-
थेत्वादेः व्याख्यानं करोति—आकृतिमित्यादिना । यदि सर्वत्र व्यक्ति-
रेव पदार्थः स्यात्तर्हि गावः पूज्या इत्यादौ व्यक्तिबहुत्वादेव बहुवचनस्य
सिद्धताया “जात्याख्यायामि”ति सूत्रं नारमेत, यतस्तत्तत्प्रकारमतेऽतो
निश्चीयते जातिरपि पदार्थ इतीति भावः । इतीति—सूत्रमिति शेषः ।
आचार्येणेत्यस्यानुबन्धः । इति—इत्यादि । एकशेषः—एकशेषविषयकः ।
बोध इति शेषः । आचार्येणेत्यस्यानुबन्धः । यदि सर्वत्र जातिरेव
पदार्थः स्यात्तर्हि जातिरेकत्वात् सर्वत्रैकशब्दप्रयोगादेव निर्वाहेण एकदा
सरूपानेकशब्दानामप्रसङ्गात् “सरूपाणामि”ति सूत्रं नारमेत, य-
तस्तत्तत्प्रकारमतेऽतो निर्वाह्यते व्यक्तिरपि पदार्थ इतीति भावः ।

प्रदीप-जातेति—अध्यायीरूपशब्देत्यर्थः । आश्रयणे इति—
सतीति शेषः । इति—इति हेतोः । लक्ष्यानुबोधेनेति शेषः । करोतीति—

सिद्धान्तीत्यादिः । अन्यतरपक्षाश्रयणे सकलशास्त्रव्यवस्थाया असिद्धि-
मुपपादयितुमुपलक्षणतयाऽह—आकृतीति । व्यक्तिपक्षव्यावृत्तनायाह—
केवले इति । परिभाषामाह—सकृदिति । आदिना “यद्वाधितं
तद्वाधितमेवे”त्यस्य संग्रहः । जातिपक्षव्यवच्छेदायाह—केवलेऽपीति ।
केवले व्यक्तिपक्षेऽपीत्यन्वयः । आश्रीयमाणे इत्यस्यानुबन्धः । परिभाषा-
माह—पुनरिति । आदिना “सिद्धमि”त्यस्य संग्रहः । उत्तरार्थं
कथयन्नुपसंहरति—तस्मादिति । सकलशास्त्रव्यवस्थाया एकतरपक्षा-
श्रयणेऽसिद्धत्वादित्यर्थः । व्यक्तिपक्षेऽपि यत्र वने अन्यबहुवृक्षसत्त्वेऽपि
आश्रयव्यक्तिरेकैव तत्र लक्षणया जातिपरत्वे इह आत्राः सन्तीति प्रयोग-
स्य साधनाय “जात्याख्यायामि”ति सूत्रस्य, तथा जातिपक्षेऽपि हरय
इत्यादौ नानार्थानुबोधोत्तमा “सरूपाणामि”ति सूत्रस्य चावश्यकतया
उभयथेत्युत्तरस्यायुक्ततां सूचयन्नाह—लक्ष्येति । लक्ष्यानुबोध एव
स्थलमेदेन जातिव्यक्तयोः पदार्थताऽश्रयणे कारणमित्याशयः । कश्चि-
त्पक्षः—यथायोग्यं जातिपक्षो व्यक्तिपक्षो वा । प्रसङ्गजजातिव्यक्तिपक्षौ
क्रमेणोपपादयितुमाह—तत्रेति । जातिव्यक्तिपक्षयोर्मध्ये इत्यर्थः ।
शब्दानां व्यक्तौ शक्तिरिति पक्षे “नागुद्गीतविशेषणा बुद्धिः विशेष्येषु-
पजायते” इति न्यायेन जातावपि शक्तेर्वाच्यत्वाद् गौरवमिति लाघवा-
ज्जातावेव शक्तिर्वाच्या, आह च—“विशेष्यं नाभिधा गच्छेत् क्षीणशक्ति-
विशेषणे” इतीत्याशयेनाह—जातिरिति । किञ्च यत्किञ्चिद्व्यक्तौ
शक्तिः ? सफलव्यक्तिषु वा ? इति विकल्पे आशयस्य शक्तिज्ञानाभावे-
ऽपि यत्किञ्चिद् (शक्यतयाश्रय) व्यक्तेः शब्दबोधोदयेन व्यतिरेकव्य-
भिचाराद् दूषिततया द्वितीयं निराकरोति—व्यक्तीनामिति । सम्ब-
न्धग्रहणेति—शक्तिज्ञानेत्यर्थः । जातिसत्त्वे मानमाह—सा चेति ।
एकाकारप्रत्ययेति—अयं गौरयं गौरित्याद्यनुगतकारप्रतीतीत्यर्थः ।
जातिपक्षं सामान्येनोपपाद्य विशेषतयोपपादयति—तत्रेति । द्रव्यगुणसं-
शक्त्याशब्दानां मध्ये इत्यर्थः । भिद्येति—नाना (गवादी) त्यर्थः ।
तस्यां—गोत्वादि) जातौ । विशिष्टबुद्धिप्रति विशेषणज्ञानस्य कारण-
त्वादाह—प्रतीतायामिति । तदिति—जातीत्यर्थः । गुणेति—शुक्लादी-
त्यादिः । तदिति—(शुक्लत्वादि) जातीत्यर्थः । द्रव्ये—शुक्लादिगुणव-
त्पटादौ । सम्बन्धिसम्बन्धात्—शुक्लत्वादिजातिसमवायिशुक्लादिगु-
णसमवायात् । प्रत्यय इत्यस्यानुबन्धः । ननु प्रयोजनाभावाद् एकमात्र-
वृत्तिधर्मस्य न जातिरेति निर्णयात् संज्ञाशब्दस्थले संज्ञिनः पिण्डस्यैक-
तया तद्वृत्तिधर्मस्य जातित्वाभावेन संज्ञाशब्दस्य जातिवाचकत्वासम्भ-
वात् कथन्तत्र निर्वाहोऽत्र मते इत्यत आह—संज्ञाशब्दानामपीति ।
अस्य जातिर्वाच्येत्यन्वयः । अत्र क्रमप्रतिपादने तात्पर्याभावादेव
गुणानन्तरं क्रियां विहाय संज्ञा समुपपादितेति भावः । अभिद्येति—
अभिन्नप्रत्ययो निमित्तं यस्या इति व्युत्पत्तिः । द्विथेति—“हित्यः
काष्ठमयो हस्ती डबित्यस्तन्मयो मृगः” इत्यादिकोशात् डित्यादयः
संज्ञाशब्दाः । सैव—जातिरेव । चेति शेषः । ननु क्रियासु जातिरस्तीत्यत्र
किं मानमित्यत आह—पठतीति । तन्निमित्तजातीति—अभिन्नप्रत्यय-
निमित्तपठनत्वादिजातीत्यर्थः । गवादिशब्दानां गोत्वादिजातौ शक्ति-
रिति पक्षे अनन्तगवादिव्यक्तिषट्तिस्तस्य गवेतरासमवेतत्वविशिष्टसकल-
गोसमवेतत्वादिरूपस्य गोत्वत्वादेः शक्यतावच्छेदकतायाः, गवादिवि-
शेष्यकगोत्वादिप्रकारकशब्दबोधमपि गोत्वादिशक्तिज्ञानस्य कारणत्वेन
कारणतावच्छेदकतायाश्च प्रसङ्गेनातिगौरवादाह—शब्दस्येति । आदिना
व्यतिरेकव्यभिचारगौरवयोः संग्रहः ।

उद्गीते—सूत्र—जातिपक्षे । कचिद्व्यक्ति—व्यक्तिविशेषे परस्परपरि-
हारेणेति शेषः । द्वयोरिति—विध्योरिति शेषः । सत्यप्रतिपक्षन्यायेन—
साम्याभावव्याख्यानं पक्षः सत्यप्रतिपक्षः । यत्र शब्दो नित्यः श्रावण-
त्वाच्छब्दत्ववदिति बाधिनः नित्यत्वव्याख्यानवत्त्वान् शब्द इति

परामर्शः, तथा शब्दोऽनित्यः कार्यत्वाद् घटवदिति प्रतिवादिनः अनित्यत्वव्याप्यकार्यत्ववान् शब्द इति परामर्शः, तत्र कचित्परामर्शेऽप्रामाण्यज्ञानात्पूर्व परस्परप्रतिबन्धाच्च काप्यनुमितिर्भवतीति न्यायेन । विरोधस्थले इति-कचिदेकत्रेत्यादिः । प्रसङ्गे परस्परप्रतिबन्धादिति शेषः । नियमार्थमिति-उभयोः प्राप्तावेवावस्य नियमार्थत्वादिति भावः । व्यक्तौ-व्यक्तिपक्षे । तुरुक्तवैलक्षण्यसूचकः । तत्तद्व्यक्तिविषययोः-सकलव्यक्त्युद्देश्यकयोः । अस्य हेतुगर्भविशेषणता । आक्षयोरिति-व्यक्त्यन्तरे इति शेषः । तत्-“विप्रतिषेधे परं कार्यम्” इति सूत्रम् । ग्रीह्य इति-ग्रीह्य इत्यत्र । तत्-“जात्याख्यायाभि” इति सूत्रम् । तदिति-सर्पसूत्रेत्यर्थः । सः-“सर्पपाणामिति योगः । तावतीषु-विभिन्नाक्षत्वादिजातिषु । एकामिति-अक्षत्वादिरूपामिति शेषः । तस्याः-स्वीकृतायाः । वाच्यत्वमिति-स्वीक्रियतामिति शेषः । नन्वेवमत्राक्षत्ववाचाश्रयनानाक्षत्वादिति जातिबोधेऽपि व्यक्तिबोधानुपपत्तिरित्यत आह-परम्परयेति । तत्समवायिसमवायेनेत्यर्थः । नन्वनवस्थापाताज्जातौ न जातिरिति निर्णयात् कथं स्वीक्रियते नानाऽक्षत्वादिति जातावत्त्वत्वादिजातिरित्यत आह-जाताविति । परेषां-वैशेषिकाणाम् । दर्शनं-मतम् । तत्र-सर्पसूत्रे । कैयटेनैवेति शेषः । तत्र तन्त्रेणैव निर्वाहसम्भवात् कैयटेनैवेत्येतेनारुचिः सूचिता । प्रतीतायामित्येतेनाभिदधतीत्यस्यैकवाक्यतायै सिंहावलोकनन्यायेनाह-एवमिति । एवमग्रेऽपि । तदवच्छिन्नमित्यनेन तद्वैशिष्ट्यरूपार्थस्यैव विवक्षितत्वादेनेनापि तदर्थस्यैव कथने तेन पुनरुक्तिः स्यादिति हेतोरन्तरमाह-तत्समेति । अत एवाग्रे तत्सम्बन्धादिति कैयटो वक्ष्यति । लक्षणाश्रयणवारणायाह-अविनाभावादिति । व्यक्तिं विना जातिमानस्यासम्भवादिति भावः । काकवन्तो रामस्य गृहा इत्यादित्यलीयकाकादिनिष्ठोपलक्षणताभ्रमनिराकरणायाह-ज्ञाप्यतेति । नन्वेवं जातेरपि वाच्यत्वापत्तिरिति चेन्न, अकार्यत्वेऽपि शक्यतावच्छेदकत्वसम्भवात् । अत एव लक्ष्यतावच्छेदके न लक्ष्येति नैयायिकनिर्णयः । इत्याशयेनाह-तत्रेति । शक्यतावच्छेदके इत्यर्थः ।

(शब्दनित्यत्वानित्यत्वविचारभाष्यम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

किं पुनरित्यः शब्दः, आहोस्वित्कार्यः ? ॥

(प्रदीपः) किं पुनरिति । विप्रतिपत्त्या संशयः । केचिद्ध्वनियङ्गर्थं वर्णात्मकं नित्यं शब्दमाहुः । अन्ये वर्णव्यतिरिक्तं पदस्फोटमिच्छन्ति । वाक्यस्फोटमपरे संतिरन्ते । अन्ये तु ध्वनिरेव शब्दः स च कार्यस्तद्व्यतिरेकेणान्यस्यानुपलम्भादित्याचक्षते ॥

(उद्घोतः) विप्रतिपत्त्येति । शब्दानां नित्यत्वे व्यर्थं व्याकरणशास्त्रमिति प्रश्नाशयः ॥ केचित् । मोमांसकाः ॥ वर्णात्मकमिति । पदवाक्ये च वर्णसमूहस्यैव तदाशयः । अत्र मते एकं पदपदमित्याद्यनुपपत्तेराह-अन्ये वैयाकरणाः ॥ अपरे त एव मुख्याः । पदे वर्णानामिव वाक्ये पदानां कश्चित्त्वात् । तेषामर्थवत्त्वमपि काल्पनिकमिति वाक्यस्यैव शब्दत्वमिति तद्भावाः ॥ अन्ये त्विति । वैशेषिकादयः ॥ ध्वनिरिति । स च वर्णावर्णात्मकत्वेन द्विविधः । एवं च कण्ठादिवच्छास्त्रमपि तस्य कारणमित्याशयः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे-विप्रतिपत्त्या-विरुद्धानेककोटयुपस्थित्या । अस्य “अय”मित्यादिः । किमिदमित्याकारकानिष्कोटिकज्ञानस्यापि संशयत्वादिति भावः । संशयः-जिज्ञासाकारणीभूतज्ञानम् । विप्रतिपत्तिमेवोपपादयितुमाह-केचिदित्यादि । ध्वनिव्यङ्ग्यं-ककारादिध्वनियङ्ग्यम् । पादवाक्ययोः वर्णातिरिक्तत्वं नेत्याशयेनाह-वर्णात्मकमिति । स्फोटमिति शेषः । असत्त्ववर्णविभागकस्य पदस्यैव शब्दत्वमिति

त्याशयेनाह-अन्ये त्विति । पदस्फोटमिति-अत्र नित्यं शब्दमित्यनुषज्यते । ननुक्तमतद्वये घटमानयेत्येकं वाक्यमिति प्रतीतिव्यवहारयोरनुपपत्तिरित्यत आह-वाक्यस्फोटमिति । अत्र तु नित्यं शब्दमित्यस्य वर्णव्यतिरिक्तमित्यस्य चानुबन्धः । सङ्गिरन्ते-प्रतिपादयन्ति । कार्यः-प्रागभावप्रतियोगी । तृतीयलक्षणवृत्तिध्वसप्रतियोगिताऽपि तस्य बोध्या । तद्व्यतिरेकेणान्यस्य-ध्वनिभिन्नतया स्फोटस्य ।

उद्घोते-तदाशयः-मोमांसकाशयः । अत्र मते-मोमांसकमते । आहूति-प्रतीतिव्यवहारेति शेषः । अन्ये इति-अस्य “इति” इति शेषः । वैयाकरणा इति-अस्य “इत्यर्थ” इति शेषः । त एव-वैयाकरणा एव । तेषां-पदानाम् । वाक्यस्यैवेति-असत्यपदविभागकस्येत्यादिः । तद्भावः-मुख्यवैयाकरणाशयः । सः-ध्वनिः । अत्र मते व्याकृत्यशास्त्रमावश्यकमित्याशयेनाह-एवमेवेति । ध्वनेः द्वैविध्ये चेत्यर्थः । तस्य-वर्णात्मकध्वनेः ।

(समाधानभाष्यम्)

संग्रह एतत्प्राधान्येन परीक्षितम्-नित्यो वा स्यात्कार्यो वेति । तत्रोक्ता दोषाः, प्रयोजनान्यप्युक्तानि । तत्र त्वेष निर्णयः-यद्येव नित्यः, अथापि कार्यः, उभयथापि लक्षणं प्रवर्त्यमिति ॥

(प्रदीपः) संग्रह इति । ग्रन्थविशेषे ॥

(उद्घोतः) संग्रहो व्याहृतो लक्ष्यलोकसंख्यो ग्रन्थ इति प्रसिद्धिः ॥ भाष्ये उभयथापीति । एवं च निष्फलोऽयं विचार इति भावः ॥ साधुत्वज्ञानाय उभयथापि शास्त्रमावश्यकमिति तात्पर्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये-प्रकृते प्रसङ्गात्प्राप्ते शब्दनित्यत्वानित्यत्वे यदि विवेचिते अपि स्यातां तर्हि गौणतयैव शब्दानुशासनव्याख्यानस्य प्राधान्यात्, संग्रहे तु ते मुख्यतया बहुधा विवेचिते स्तोऽतः तत्रत्य-निर्णयानुसारेणैवात्र कार्यं विधेयं, न मुधा तयोर्विचारे समयो यापनीय इत्याशयेनोत्तरयति सिद्धान्ती-संग्रहे इति । एतत्पदार्थमाह-नित्यो वेति । तत्र-उभयत्र । दोषाः-शब्दस्य नित्यत्वे नित्यस्य । विकारासम्भवादादेशाद्यनुपपत्तिः । अनित्यत्वे तु पूर्वशब्दनाशेन पूर्वशब्दानन्तर्यरूपसंहिताया उत्तरशब्देऽसंभवात् सन्ध्यनुपपत्तिरित्यादिदोषाः । प्रयोजनानि-शब्दस्य नित्यत्वे “इको यणचो” इत्यादिना साधुत्वमात्रसम्पादनम् । अनित्यत्वे तु नित्यस्फोटस्य यजकध्वनिधर्मोपान्वाख्यानमित्यादिप्रयोजनानि । ननुभयत्र दोषप्रयोजनयोरुक्ततया शब्दनित्यत्वानित्यत्वयोरन्यतरस्यानिश्चयाद् व्यर्थं तत्र तयोः परीक्षा विचारस्य निर्णयफलकत्वादित्यत आह-तत्र त्विति । संग्रहे एवेत्यर्थः । यद्येव-यद्यपि । शब्दस्य नित्यत्वानित्यत्वोभयपक्षेऽपि दोषनिरास इत्याशयेनाह-उभयथाऽपीति । पक्षद्वयेऽपीत्यर्थः । लक्षणं-व्याकरणशास्त्रम् ।

उद्घोते-एवमेव-संग्रहे उभयथा व्याकरणशास्त्रप्रवर्तनस्यावश्यकत्वे निर्णीते च । अयं-शब्दः नित्योऽनित्यो वेत्ययम् । ननु कथन्तत्र प्रथमं तदावश्यकतानिर्णयोक्तिरेवेत्यत आह-साधुत्वेति । शास्त्रं-व्याकरणशास्त्रम् । तात्पर्यमिति-व्याहरेति शेषः ।

(नित्यशब्दवादेपि शास्त्रस्य धर्मजनकताधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

कथं पुनरिदं भगवतः पाणिनेराचार्यस्य लक्षणं प्रवृत्तम्-

(१ आद्येपसाधकवार्तिकप्रथमखण्डम् ॥ १ ॥)

॥ * ॥ सिद्धे शब्दार्थसम्बन्धे ॥ * ॥

(व्याख्याभाष्यम्)

सिद्धे शब्देऽर्थे सम्बन्धे चेति ॥

(प्रदीपः) कथं पुनरिति । किमाचार्य एव स्रष्टा शब्दार्थ-सम्बन्धानाम्, अथ स्मरतेति प्रश्नः ॥ सिद्ध इति । तत्र नित्यः शब्दो जातिस्फोटलक्षणो व्यक्तिसफोटलक्षणो वा । कार्यशब्दिकानामपि मते प्रवाहिनित्यतया । अर्थस्यापि जातिलक्षणस्य नित्यत्वम् । द्रव्यपक्षेऽपि सर्वशब्दानामसत्योपाध्यवच्छिन्नं ब्रह्मतत्त्वं वाच्यमिति नित्यता प्रवाहिनित्यतया वा । सम्बन्धस्यापि व्यवहारपरम्परयानादित्वाश्रित्यता ॥

(उद्घोतः) अथ पाणिनिमुद्रव्याख्यानभूतं वार्तिकमवतारय-ति—कथं पुनरिति । अत एवात्रैव पाणिनिनामग्रहणम् । इतः पूर्वं तु सवार्तिकशास्त्रान्वाख्यानप्रयोजनविषयप्रदर्शनपरो भाष्यकारस्यैव ग्रन्थ इति बोध्यम् ॥ शब्दार्थसम्बन्धानामिति । शब्दाश्चार्थाश्च सम्बन्धाश्चेति द्वन्द्वः । एवं च किमपूर्वशब्दनिष्पादनद्वारा अर्थविशेषसम्बन्ध-निष्पादकत्वं शास्त्रस्य, किं वा सिद्धशब्दार्थसम्बन्धबोधकत्वमिति प्रश्नार्थ इति तात्पर्यम् ॥ सिद्धे शब्दार्थसम्बन्धे इति वार्तिके समाहारद्वन्द्वात्सप्तमी । सम्बन्धश्च प्रत्यासत्त्या शब्दार्थयोरेव । त्रयाणामात्यन्तिकाविश्लेषप्रदर्शनाय समाहारनिर्देश इति बोध्यम् ॥ व्यक्तिसफो-देति । सा पदवाक्यरूपा नित्येति तद्भाष्यः । एतच्चोपपादितं प्राक् ॥ कार्यशब्दिकानामिति । कार्यशब्दिकानामिति त्वपाठः । उत्तरपद-वृद्धेर्दुर्लभत्वात् ॥ असत्योपाधीति । जातिरूपेत्यर्थः । जातिर्हि तन्मते आविष्यको धर्मविशेषः । यद्वा सर्वेषां धर्माणां ब्रह्मण्यध्यस्तत्वेन शुक्ति-रजतादिज्ञाने शुक्त्यादीनां विशेष्यत्ववत् सर्वत्राभिष्ठानपूर्वं ब्रह्मैव विशेष्यम् । विशेष्यमेव च द्रव्यमिति भावः ॥ शब्दार्थयोनित्यत्वपक्षे तत्सम्बन्धस्य नित्यत्वेऽप्यनित्यत्वपक्षे कथं सम्बन्धस्य नित्यत्वमत्र आह-सम्बन्धस्येति । प्रवाहिनित्यतया तयोरिव तस्यापि नित्यत्वमिति भावः ॥ शब्दार्थयोः सम्बन्धश्च शक्तिरूपं तादात्म्यमेवैत्यन्यत्र प्रपञ्चिवम् ॥

(तात्बालोकः) भाष्ये-शब्दार्थसम्बन्धानां नित्यत्वमनित्यत्वं वाऽभिप्रेत्य पाणिनिरष्टाध्यायीं रचितवानित्याशयेन पृच्छति-कथं-मिति । इदम्—अष्टाध्यायीरूपम् । सत्र वार्तिकयोः विरोधे विधास्यमान-सत्रसमर्थनवार्तिकखण्डनयोः युक्तत्वाय समपेक्षितं वार्तिकद्वन्द्वपेक्षया सत्रकृत्यधिकब्रह्मं सत्यन्नाह-अगवत इति । लक्षणं—व्याकरणाख्यं शास्त्रं बध्यन्त्रोत्तरयता वार्तिककृता “शब्दार्थसम्बन्धे सिद्धे (नित्ये सति) शब्दप्रयोगे (च) लोकतोऽर्थप्रयुक्ते (अर्थज्ञापनाय प्राप्त सति) शास्त्रेण धर्मानियमः (क्रियते) यथा लौकिकवैदिकेभ्यः” इत्यर्थकम् “सिद्धे शब्दार्थसम्बन्धे लोकतोऽर्थप्रयुक्ते शास्त्रेण धर्मानियमो यथा लौकिकवैदिकेभ्यः” इत्येकं नवपदरूपं वार्तिकं प्रवर्तितम् । तथापि तत्र “लोकत” इति काकाक्षिगोलकन्यायेनोभयत्रान्वयान् खण्ड्यो वार्तिकं व्याख्यातुकामः तत्प्रथमखण्डमाह-सिद्धे इति । सम्बन्धे चेति-लक्षणं प्रवृत्तमिति शेषः । शब्दार्थसम्बन्धस्यानित्यत्वं मत्वा पाणिनिरष्टा-ध्यायीं प्रणीतवानिति भावः ।

प्रदीपे-आचार्यः-पाणिनिः । अथ-अथवा । शब्दार्थसम्बन्धेऽपि सिद्धता (नित्यता) क्रमशः उपपादयितुमाह-तत्रेति । शब्दार्थसम्बन्धानां मध्ये लक्ष्यः । आविर्भावतरोभावविषयोऽपि ककारादिध्व-नित्यवृत्त्यर्थो नित्य उत्पत्तिनाशरहितत्वादित्याशयेनाह-नित्य

इति । स किरूप इत्याकांक्षायां वैयाकरणादिमतेनाह-जातिस्फोट-लक्षण इति । जातिस्फोटाः (वर्णजातिस्फोट-पदजातिस्फोट-वाक्य-जातिस्फोटाः) लक्षणानि (स्वरूपाणि) यस्यैति व्युत्पत्तिः । व्यक्ति-स्फोटलक्षण इति—व्यक्तिस्फोटौ (पदव्यक्तिस्फोट-वाक्यव्यक्तिस्फोटौ) लक्षणे (स्वरूपे) यस्यैति व्युत्पत्तिः । अनित्यवर्णव्यक्तिस्फोटासंग्रह-सूचनायैव जातिव्यक्तिस्फोटयोः पार्थक्येनोक्तिः । वाशब्देन अखण्डप-दस्फोटाखण्डवाक्यस्फोटयोः समुच्चयः । नन्वेवमपि वैशेषिकादीनां मते शब्दस्यानित्यत्वान्नैतदुत्तरं सर्वसम्मतमित्यत आह-कार्यशब्दिक-कानामिति । अपिना मीमांसकादिसमुच्चयकेन तन्मतेऽप्ययं प्रकारः सम्भवतीति सूचितम् । महाप्रलयास्वीकर्तृमतेनाह-प्रवाहिनित्यतयेति । अनाद्यनन्तसृष्टिखण्डप्रलयप्रवाहान्तर्गततयैत्यर्थः । नित्यः शब्द इत्य-नुषज्यते । जातिरूपत्वाद् वाच्यस्य नित्येति जातिपक्षवादिमीमांसक-मतेनाह-अर्थस्येति । अभिधेयस्येत्यर्थः । अपिना शब्दसंग्रहः । जातिलक्षणस्य—गोत्वादिजातिरूपस्य । जगतो ब्रह्मविवर्त्ततायां मि-थ्याभूतगोत्वादिजातिरूपोपाध्यवच्छिन्नगवादिरूपब्रह्मतत्त्वस्यैव निखि-लग्वादिशब्दवाच्यतया वाच्यस्यैव चार्थत्वादर्थो नित्य इत्या-शयेनाह-द्रव्यपक्षे इति । व्यक्तियत्वे इत्यर्थः । अपिना जातिपक्ष-संग्रहः । इति-इति हेतोः । अर्थस्यैत्यनुषज्यते । ननु व्यक्तिपक्षवा-दिनोऽपि ये जगतो ब्रह्मविवर्त्ततां नाभ्युपगच्छन्ति तन्मते का गतिरि-त्यत आह-प्रवाहेति । अर्थस्य नित्येति शेषः । सम्बन्धस्य-शब्दा-र्थसम्बन्धस्य । अपिना-शब्दार्थयोः संग्रहः ।

उद्घोते-अथ-विषयप्रयोजनादिनिरूपणानन्तरम् । पाणिनिमुद्र-व्याख्यानभूतं—पाणिनिरचिताष्टाध्यायीरूपव्याकरणशास्त्रस्य धर्मेनि-यमार्थताप्रतिपादकम् । प्रथममिति शेषः । अत एव—अस्य प्रथमवा-सिकत्वादेव । एवेन पूर्वव्यावृत्तिः । अत आह-इत इति । शास्त्रेति-अष्टाध्यायीरूपशब्दानुशासनशास्त्रेत्यर्थः । एवेन—वार्तिककारव्या-वृत्तिः । केचित्तु “तस्यैतस्य व्याकरणस्य प्रयोजनविशेषो वररुचिना वार्तिके दर्शितः—“रक्षोहागमलध्वसन्देहाः प्रयोजनमि”ति । एतानि रक्षादिप्रयोजनानि प्रयोजनान्तराणि च महाभाष्ये पतञ्जलिना स्पष्टी-कृतानि” इति ऋक्संहिताभाष्योपोद्घातस्थसायणाचार्यवचनेन “अथ शब्दानुशासनम्, रक्षोहागमलध्वसन्देहाः प्रयोजनम्” इत्यादि वा-क्यानि वार्तिककारस्यैव वाक्यान्तराणि भाष्यकारस्य सन्तीति वदन्ति, तन्न, तथा सति “सिद्धे शब्दार्थसम्बन्धे” इति प्रकृतवार्तिकस्यसिद्ध-शब्दस्य मङ्गलार्थत्वोपपादनप्रसङ्गे “माङ्गलिक आचार्यो महतः शास्त्रौ-घस्य मङ्गलार्थं सिद्धशब्दमादितः प्रयुक्ते” इति भाष्योक्तस्य “सिद्धश-ब्दमादितः” इत्यस्यानुपपत्तिः । “अथ शब्दानुशासनमि”ति प्रथम-वाक्यस्याथशब्दस्य मङ्गलार्थत्वाकथनेन भाष्यकृतो न्यूनतापत्तेश्च । तत्र “प्रयोजनविशेषो वररुचिना वार्तिके दर्शितः” इत्येतावन्मात्रस्य प्रक्षिप्तपाठोक्तपत्तेन सर्वसामञ्जस्याच्च । तथा च सकलः प्राक्तनग्रंथो ऋक्कारस्यैवेति निर्णयः ॥ ननु ब्रह्माण्डान्तर्गतपाणिनेः कथं शब्दा-र्थसम्बन्धत्रयात्मकब्रह्माण्डप्रत्यक्षमित्यत आह-एवञ्चेति । इदं सम्ब-न्धयोः शास्त्रद्वारा पाणिनिनिष्पाद्यतामभिप्रेत्याह-किमपूर्वेति । शब्दार्थसम्बन्धानां नित्यत्वं मत्वाऽऽह-किं वेति । तात्पर्यं-कैयटता-त्पर्यम् । समाहारद्वन्द्वात्-समाहारद्वन्द्वनिष्पन्नात् (शब्दार्थसम्ब-न्धशब्दात्) । त्रयाणाम्—शब्दार्थसम्बन्धानाम् । सा—व्यक्तिः । पदवाक्यरूपा—पदवाक्यरूपैव । एवस्य भिन्नक्रमत्वात् । एवेन-वर्णव्यक्तिव्यावृत्तिः । तद्भावः-पृथङ्निर्देशभावः । एतच्च—पदवाक्य-व्यक्तिस्फोटयोः नित्यत्वञ्च । प्राक्-स्फोटस्य शब्दतात्थापनावसरे । उत्तरपदेति—कार्यशब्दमित्याहेति व्युत्पत्तौ “तदाहेति माशब्दादिभ्य उपसंख्यानमि”ति वार्तिकेन ठकि निष्पन्ने कार्यशब्दिकशब्दे

इत्यादिः । अनुशतिकादिषु तस्यापाठादुभयपदवृद्धिः न सम्भवती-
त्यभिप्रेत्याह—दुर्लभत्वादिति । तन्मते—व्यक्तिपक्षवादिदेवान्तिमते ।
शिष्यबुद्धिवैशद्याय प्रकारान्तरेणाह—यद्वेति । धर्माणां—वृत्तितान्त्रात् ।
शुक्तिरजतादिज्ञाने—शुक्त्यध्यस्तरजतादिज्ञाने (इदं रजतमित्या-
द्याकारके भ्रमे) । अधिष्ठानभूतानामिति शेषः । सर्वत्र—सर्वत्र ज्ञाने ।
द्रव्यम्—व्यक्तिः । तथा च व्यक्तेरर्थस्य ब्रह्माभिन्नतया नित्यतेति
भावः । तद्विति—शब्दार्थेत्यर्थः । अनित्यत्वेति—तयोरित्यादिः ।
सम्बन्धस्य—शब्दार्थसम्बन्धस्य । अन्यत्र—मञ्जूषायाम् ॥

(वार्तिकप्रटकसिद्धशब्दार्थनिरूपणभाष्यम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

अथ सिद्धशब्दस्य कः पदार्थः ? ॥

(प्रदीपः) सिद्धशब्दस्य नित्यानित्ययोर्दर्शनालुच्छति—

अथेति ॥

(उद्घोतः) भाष्ये सिद्धशब्दस्य कः पदार्थ इति । अत्र
पदार्थशब्दो रूढः । सिद्धशब्दसंबन्धी कः पदार्थ इत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पदार्थः—अर्थः (नित्योऽनित्यो वा) ।
अत्रार्थशब्दो न प्रयोजनपरः किन्तु वाच्यपर इति सूचनाय पद-
पदमिति परे ।

प्रदीपे—दर्शनादिति—प्रयोगदर्शनादित्यर्थः । वस्तुनोरित्यादिः ।
संशयोदये इति शेषः ।

उद्घोते—रूढः—अर्थे रूढः । सिद्धशब्दसम्बन्धी—सिद्धशब्दनिरू-
पितव्यक्तिमान् ।

(समाधानभाष्यम्)

नित्यपर्यायवाची सिद्धशब्दः ॥ कथं ज्ञायते ? ॥
यत्कूटस्थेष्वविचालिषु भावेषु वर्तते । तद्यथा—सिद्धा
द्यौः, सिद्धा पृथिवी, सिद्धमाकाशमिति ॥

(प्रदीपः) नित्येति । नित्यलक्षणस्यार्थस्य पर्यायेण वाचकस्त-
मेवार्थं कदाचिन्नित्यशब्द आह कदाचित्सिद्धशब्द इत्यर्थः ॥ कूटस्थे-
ष्विति । अविनाशिषु ॥ अविचालिष्विति । देशान्तरप्राप्तिरहितेषु ॥

(उद्घोतः) कूटस्थेष्विति । कूटमयोधनस्तद्वत्तिष्ठन्ति ये तेषु,
संसर्गिनाशेपि स्वयमनष्टेष्वित्यर्थः ॥ नन्वयोधनस्यापि तर्हि नित्यत्वं
स्यादत आह—अविचालिष्विति । भाष्ये द्यावापृथिव्याद्यपि व्यावहा-
रिकनित्यत्वाभिप्रायेण दृष्टान्तितम् । आकाशस्यापि व्यावहारिकनित्य-
त्वमेवाचार्याभिमतम् । एवं च तत्र रूढत्वान्नित्यवाचकस्यैव ग्रहण-
मिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अथ सिद्धशब्दस्य कः पदार्थ इति
प्रश्नस्य सिद्धशब्दस्य नित्यः पदार्थ इत्युत्तरं विशेष्यविशेषणभावव्य-
त्यासेनार्थतो बोधयितुमाह—नित्येति । नित्यपर्यायवाची सिद्धशब्द
इति केन प्रकारेण ज्ञायते इत्याशयेन पृच्छति—कथमिति । उत्तरयति—
यद्विति—यस्मादित्यर्थः । दृष्टान्तमाह—तद्यथेति ।

प्रदीपे—नित्यलक्षणस्य—नित्यस्वरूपस्य । वाचक इति—सिद्ध-
शब्द इति शेषः । अस्य नित्यवाचकता योगबाधिकया अवयवार्थान-
पेक्षरूढ्येति भावः । सिद्धशब्दस्य पर्यायेण तदाचकतामुपपादयति—
तमेवेति । नित्यमेवेत्यर्थः । सिद्धशब्द इति—आदेत्यनुषज्यते ।

उद्घोते—अयोधनः—लौहकारेण लौहः संस्थाप्य येन लौहमुद्गरेण
ताड्यते स लौहमुद्गरोऽयोधनः । अयोधनः सम्बन्धनाशेऽप्यनष्ट
एव तिष्ठतीत्यत आह—तद्वद्विति । अविना—संसर्गनाशसंग्रहः ।

वैशेषिकादिमते आकाशस्य पारमार्थिकनित्यता, न द्यावपृथिव्योरित्य-
भिप्रेत्य पार्थक्येनाह—आकाशस्येति । एवञ्च—सिद्धशब्दस्य नित्य-
वाचकत्वे च । योगादूर्ध्वलोयसीति न्यायेनाह—तत्रेति । नित्ये
इत्यर्थः । वाचकस्येति—सिद्धशब्दस्येति शेषः । एवेन योगतः
कार्यवाचकस्य सिद्धशब्दस्य व्युदासः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

ननु च भोः कार्येष्वपि वर्तते । तद्यथा—सिद्ध
ओदनः, सिद्धः सूपः, सिद्धा यवागूरिति । यावता
कार्येष्वपि वर्तते, तत्र कुत एतन्नित्यपर्यायवाचिनो ग्रह-
णम्, न पुनः कार्ये यः सिद्धशब्द इति ? ॥

(प्रदीपः) ननु चेति । सिद्धशब्दात्क्रियानिष्पन्नोऽप्यर्थोऽवग-
म्यत इत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—कार्येष्विति—अत्रानित्येष्विति वक्तव्ये
कार्येष्वित्युक्तिः कार्यत्वहेतुकानित्यताज्ञापनाय । अत एव वक्ष्यति
कैयटः क्रियानिष्पन्न इति । अपिना नित्यसंग्रहः । वर्तते—प्रयुज्यते ।
सिद्धशब्द इत्यनुषज्यते । दृष्टान्तमाह—तद्यथेति । यावता—यतः ।
तत्रेति—प्रकृतवार्तिके इत्यर्थः । अत इत्यादिः । एतन्नित्यपर्यायवा-
चिनः—एतेषु (नित्यकार्यवाचिषु) नित्यपर्यायवाचिनः । सिद्धशब्द-
स्येति शेषः । कार्ये इति—प्रयुज्यमान इति शेषः । शब्द इति—तस्य
ग्रहणमिति शेषः । इति—समाप्तौ ।

(समाधानभाष्यम्)

संग्रहे तावत्कार्यप्रतिद्वन्द्विभावान्मन्यामहे नित्यप-
र्यायवाचिनो ग्रहणमिति । इहापि तदेव ॥

(प्रदीपः) संग्रहे तावदिति । तत्र हि 'किं कार्यः शब्दोऽयं
सिद्धः' इति पक्षद्वयविचारः कृतः । तत्र कार्यप्रतिपक्षार्थाभिप्रायी साम-
र्थ्यात्सिद्धशब्द इति स्थितम् । तत्समानतन्त्रत्वादिहापि तथैव
युक्तमित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्रकृते निश्चायकमाह—संग्रहे इति ।
तावदिति वाक्यालङ्कारे । सिद्धशब्दस्येति शेषः । कार्यप्रतिद्वन्द्वि-
भावात्—कार्यप्रतिपक्षभावेनोपादानात् । वाचिन इति—तस्येति
शेषः । इति—इति हेतोः । इहापि—प्रकृतवार्तिकेऽपि । तदेव—नित्य-
पर्यायवाचिनो ग्रहणमेव ।

प्रदीपे—तत्र—संग्रहे । हि—यतः । इति—इति विप्रतिपत्तिवाक्येन ।
पक्षद्वयेति—शब्द नित्यत्वानित्यत्वोभयकल्पेत्यर्थः । कृतः—उपस्थापितः ।
तत्र—तस्मिन् वाक्ये । अर्थेति—नित्येत्यर्थः । अन्यस्यासम्भवादाह—
सामर्थ्यादिति । तत्समानतन्त्रत्वात्—संग्रहसदृशशालयकत्वात् ।
सादृश्यञ्च शब्दानुशासनत्वेनेति भावः । तथैव—नित्यवाचिसिद्धश-
ब्दस्य ग्रहणमेव ।

(समाधानान्तरभाष्यम्)

अथवा सन्त्येकपदान्यप्यवधारणानि । तद्यथा—
अन्मक्षो वायुमक्ष इति—अप एव भक्षयति, वायुमेव
भक्षयतीति गम्यते । एवमिहापि सिद्ध एव, न
साध्य इति ॥

(प्रदीपः) अत्रवेति । एवशब्दप्रयोगे द्विपदमवधारणं, चोक्त-
त्वेनैव शब्दस्यापेक्षणात् । यदा तु चोक्तमन्तरेण सामर्थ्यादिवधारणं
गम्यते तदा तदेकपदमित्युच्यते । तत्र सर्व एवाप्यो भक्षयन्तीत्युच्यते ॥

सामर्थ्यान्नियममवगमयत्यप एव भक्षयन्तीति । इहापि नित्यानित्य-
व्यतिरेकेण राश्यन्तराभावात्सिद्धशब्दोपादानान्नियमोऽवगम्यते सिद्ध
एवेति । कार्याणां तु पदार्थानां प्रागभावप्रध्वंसाभावयोरपि सत्त्वात्
सिद्धता नास्तीति न ते सिद्धा एव ॥

(उद्घोतः) ग्रन्थान्तरानालोचनेऽपि नियामकमाह—भाष्ये
अथवेति । एतेन तत्समानतन्त्रत्वाद्यत्येकपदार्थवादोऽपि तव स्था-
दित्यपास्तम् ॥ ननु एकपदानीत्युक्त्वाऽऽम्भक्ष इत्यस्य पदद्वयात्मक-
स्योदाहरणत्वमसङ्गतमत आह—एवमशब्देति । भाष्ये अप एवेति
गम्यते इति । वाक्ये इव समासेऽपि सामर्थ्यात् तदतिरिक्तमवगणा-
भावो गम्यत इत्यर्थः ॥ नियमप्रत्यायकसामर्थ्यं दर्शयति—इहापी-
ति । कार्यवाचिन एव ग्रहणाभावे मूलमाह—कार्याणामिति । प्राक्प्र-
ध्वंसावस्थयोरिति पाठः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एकपदानीति—एकं पदं येष्विति
व्युत्पत्तिः । उदाहरणमाह—तद्यथेति । इति—इत्यनेन । इतीति—
अवधारणमिति शेषः । एवबोधयमाह—न साध्य इतीति—गम्यते
इत्यनुषज्यते ।

प्रदीपे—सुसिद्धन्तं पदमित्यनुसारेणाह—एवेति । अम्भक्ष एवेत्या-
दावित्यादिः । द्योतकत्वेन—अवधारणद्योतकत्वेन । यदा त्विति—
अम्भक्ष इत्यादाविति शेषः । द्योतकम्—एवमशब्दम् । सामर्थ्यात्—
अम्भक्ष इत्याद्युपादानसामर्थ्यात् । अवधारणम्—अप एव भक्षयति
(न तदतिरिक्तम्) इत्यादिरूपम् । तत्—अवधारणम् । समासे प्रदर्शय
वाक्ये दर्शयति—तत्रेति । नियमाकारमेवाह—अप एवेति । राश्य-
न्तराभावात्—कल्पान्तरासम्भवात् । नियममेवाह—सिद्ध एवेतीति ।
अपिना अत्यन्ताभावात्सिद्धः । सिद्धता—सिद्धतैव । इति—इति
हेतोः । ते—कार्यपदार्थाः ।

उद्घोते—ग्रन्थेति—संग्रहरूपेत्यादिः । नियामकम्—सिद्धशब्द-
स्यैवात्र ग्रहणमिति नियमबोधकम् । एतेन—अववाकल्पानुसारेण ।
तदिति—संग्रहेत्यर्थः । अपिना नित्यवाचकसिद्धशब्दग्रहणस्य संग्रहः ।
तव—भाष्यकृतः । शक्तं पदमित्यनुसारेणाह—पदद्वयेति । अप एवेति
गम्यते इति—अप एवेत्यादि गम्यते इत्यन्तमिति । वाक्ये—अपो भक्ष
यन्तीत्यादौ । समासे—अम्भक्ष इत्यादौ । तदिति—अवादीत्यर्थः ।
नियमेति—सिद्धस्यैवात्र ग्रहणमिति नियमेत्यर्थः । प्राक्प्रध्वंसाभाव-
योरिति काचित्कपाठो न युक्तोऽनन्वयापत्तेरित्याशयेनाह—प्रागिति ।

(समाधानान्तरभाष्यम्)

अथवा पूर्वपदलोपोऽत्र द्रष्टव्यः—अत्यन्तसिद्धः
सिद्ध इति । तद्यथा—देवदत्तो दत्तः, सत्यभामा
भामेति ।

(प्रदीपः) अथवेति । कथं पुनर्देवदत्तशब्दे संज्ञात्वेन विनियुक्ते
एकदेशः प्रयुज्यते । न ह्यसौ संज्ञात्वेन विनियुक्तः । नचैकदेशात्समर्थ-
माणस्य समुदायस्य वाचकत्वमुपपद्यते । प्रतीयमानस्य प्रत्यायकत्वा-
संभवादुच्चार्यमाणस्यैव वाचकत्वात् । एवं तर्ह्यनुनिष्पादिन्योऽवयवस-
रूपाः संज्ञा विनियोगकाले विनियुक्ता एव । लोपस्तु वर्णानां साधुत्वं
मा भूदित्यन्वाख्यायते । इहापि नित्यानित्ययोर्निष्पन्नत्वाविशेषात्सिद्ध-
श्रुतिस्थाणां प्रकर्षं गमयति—अत्यन्तसिद्ध इति ॥

(उद्घोतः) अथवेति । मनुष्यवृक्षापेक्षाकाशादीनामभ्यन्त-
रसिद्धत्वमिति भावः ॥ प्रतीयमानस्येति । एतदुक्तमित्यत्र उपपाद-
यिष्यते ॥ एवं तर्ह्येति । एवमेव घटपदं कलशपर्याय इत्यादिप्रयोगाः ।
अन्यथा पर्यायवाचीति प्रयोज्यं स्यात् ॥ विनापि प्रत्ययं पूर्वोत्तर-

पदयोर्लोप इति लोपविधायकं तर्हि किमर्थमत आह—लोपस्त्विति ।
वर्णानाम् देहत्यादीनाम् । तत्रापि कचित्पूर्वपदस्यैव कचिदुत्तरपदस्यैव
कचिदुभयोरिति लोकव्यवहारेण निर्णयम् । एवं वर्णानां शक्यमावोपि
तत एव निर्णय इति तत्त्वम् ॥ निष्पन्नस्येति । विद्यमानकालसंबन्धो
निष्पन्नत्वम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—नन्वेवम् आकाशादिषु चिरकालावस्था-
यित्वाशयेन नित्यसिद्धशब्दप्रयोगसम्भवेऽपि वास्तवसिद्धत्वाभावात्
“तद्यथा सिद्धमाकाशमित्यादिदृष्टान्तो नोपपद्येत्येत आह—अथ-
वेति । “विनापि प्रत्ययं पूर्वोत्तरपदयोर्वा लोपो वाच्य” इति वार्तिके-
नेति शेषः । अत्र पदार्थमाह—अत्यन्तस्येति । दृष्टान्तमाह—तद्यथेति ।

प्रदीपे—ननु यस्य देवदत्तशब्दो नाम, न तु दत्तादिशब्दः, तस्य
बोधनाय कथं दत्तादिशब्दः प्रयुज्यते इत्याशयेन पृच्छति—कथमिति ।
संज्ञात्वेन—संज्ञावाचकत्वेन । विनियुक्ते—सङ्केतिते । एकदेशः—दत्ता-
दिशब्दः । हि—यतः । असौ—एकदेशः । एकदेशात्—दत्तादिशब्दात् ।
एकसम्बन्धिज्ञानमपरसम्बन्धिनं स्मारयतीति न्यायेनेति शेषः ।
समुदायस्य—देवदत्तशब्दरूपस्य । वाचकत्वम्—संज्ञावाचकत्वम् । प्रती-
यमानस्य—स्मर्यमाणस्य । शब्दस्येति शेषः । प्रत्यायकत्वासम्भवात्—
अर्थोपस्थापकत्वासम्भवात् । उत्तरयति—एवमिति । यदि उक्तयुक्त्या
उच्चार्यमाणस्यैव वाचकतेत्यर्थः । अनुनिष्पादिन्यः—देवदत्त इति संज्ञा-
विधानानन्तरं संज्ञिनि प्रयोज्याः । अवयवसरूपाः—देवदत्तशब्दकदे-
शदत्तादिसङ्ज्ञाः दत्तादिशब्दाः । संज्ञाः—संज्ञायोज्याः । विनियोग-
काले—(पित्रादिना) देवदत्त इति नामकरणकाले । संज्ञात्वेन संज्ञि-
नीति शेषः । विनियुक्ताः—विनियोजिताः । अन्तर्भावितव्यर्थत्वात् ।
एव—एवेत्यभ्युपेयते । लोपस्तु—लोपविधायकवार्तिकेनानु । भूदिति—
अपि तु तत्र दत्तादीनामपि साधुत्वं भवत्विति शेषः । इति—इति
हेतोः । अन्वाख्यायते—वार्तिककृता प्रवर्त्यते । इहापि—प्रकृतवार्तिके-
ऽपि । सिद्धश्रुतिः—सिद्धशब्दश्रवणम् ।

उद्घोते—एतत्—प्रतीयमानस्यार्थाप्रत्यायकत्वम् । एवमेव—समु-
दायवाच्यस्य एकदेशेनापि वाच्यत्वादेव । घटपदं कलशपदप्रतिपाद्यार्थ-
प्रतिपादकमित्यर्थे घटपदं कलशपदपर्यायवाचीति प्रयोज्ये इति शेषः ।
कलशपर्यायः—कलशपदपर्यायः । अन्यथा—समुदायेन वाच्यस्य
एकदेशावाच्यत्वे । पर्यायवाचीति—कलशपदपर्यायवाचीति । समु-
दायैकदेशयोः समानार्थवाचकत्वादेव पर्यायवाचिशब्दस्थाने पर्याय-
शब्देन निर्वाहो भवति नान्यथेति भावः । तत्रापि—देवदत्त इत्य-
त्रापि । पूर्वपदस्यैवेति—साधुत्वमिति शेषः । एवमग्रिमयोरपि । तत
एव—लोकव्यवहारादेव ।

(समाधानान्तरभाष्यम्)

अथवा “व्याख्यानतो विशेषप्रतिपत्तिर्न हि सन्दे-
हादलक्षणम्” इति नित्यपर्यायवाचिनो ग्रहणमिति
व्याख्यास्यामः ॥

(प्रदीपः) न्यायादा नित्यत्वं शब्दादीनां स्थितमित्याह—
अथवेति । नहि सदेहमात्रादलक्षणता भवति, पुनः प्रमाणान्तरेण
निश्चयोत्पादात् ॥

(उद्घोतः) ननु निर्युक्तिकं व्याख्यानमयुक्तं विपरीतस्यापि
संभवादत आह—न्यायादिति । इद्व्यवहारादेव पदार्थसंबन्धानां
नित्यत्वं सङ्ग्रहादौ स्थितमिति आख्यानतः सिद्धशब्देन तदेवोपा-
समित्यर्थः ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—हि—यतः । इति—इति परिभाषानुसा-

रेण । वाचिन इति-सिद्धशब्दस्य प्रकृते इति शेषः । व्याख्यास्यामः-
व्याख्यानेन व्यवस्थापविषयम् ।

प्रदीपे-न्यायात्-वृद्धव्यवहारात् । आदिना अर्थसम्बन्धयोः
संग्रहः । स्थितम्-स्थापितम् । इत्याह-इति व्याख्यानमेव प्रकृते
निर्णायकमिति बोधनायाह । उक्तपरिभाषार्थमाह-नहीति । अल-
क्षणता-अबोधकता । सामान्येनाख्यानानन्तरं विशेषेणाख्यानं भव-
तीत्याशयेनाह-पुनरिति । उत्पादादिति-व्याख्यानेन विशेष-
बोधादिति शेषः ।

उद्घोते-अयुक्तमिति-अग्राह्यमित्यर्थः । अनुकूलमपीत्यादिः ।
कुत इत्यत आह-विपरीतस्यापीति । निर्युक्तिकव्याख्यानस्येति
शेषः । अत आह-इत्यतोऽत्र व्याख्याने सयुक्ततां बोधयितुमाह ।
पदार्थसम्बन्धानामिति-पदानि चार्थाश्च सम्बन्धाश्चेति द्वन्द्वः ।
तदेव-नित्यत्वमेव । प्रकृते शब्दार्थसम्बन्धानामिति शेषः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

किं पुनरनेन वर्ण्येन । किं न महता कण्ठेन नित्य-
शब्द एवोपात्तः यस्मिन्नुपादीयमानेऽसन्देहः स्यात् ? ॥

(प्रदीपः) वर्ण्येनेति । प्रयत्नव्याख्यातव्येनेत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये-किं पुनरिति-नित्यत्वबोधनातिरिक्तं
प्रयोजनं सम्पाद्यमिति शेषः । अनेन-सिद्धशब्देन । वर्ण्येनेति-सन्दे-
हनिराकरणायैत्यादिः । उपादीयमानेनेति शेषः । किं नेति-कुतो
नेत्यर्थः । यदि तेन नित्यत्वमेव बोध्यं तर्हीत्यादिः । सदोषं वाक्यं
भयादुपाशङ्क्यते, निदोषन्तु भयाभावादुच्चैरिति लोकव्यवहारानुसारेण
नित्यशब्दस्य सन्देहजनकरूपदोषाभावसूचनायाह-महता कण्ठेने-
ति । उच्चैः शब्देनेत्यर्थः । एवेन सिद्धशब्दव्यावृत्तिः । उपादीय-
माने-उपादीयमानमात्रे । असन्देहः-सन्देहप्रागभावः । परिपालित
इति शेषः ।

(समाधानभाष्यम्)

मङ्गलार्थम् ॥

माङ्गलिक आचार्यो महतः शास्त्रौघस्य मङ्गलार्थं
सिद्धशब्दमादितः प्रयुङ्क्ते । मङ्गलादीनि हि शास्त्राणि
प्रथन्ते वीरपुरुषाणि च भवन्ति, आयुष्मत्पुरुषाणि
चाध्येतारश्च सिद्धार्था यथा स्युरिति ॥

(प्रदीपः) माङ्गलिक इति । अग्रहिताभीष्टार्थसिद्धिमङ्गलं तत्प्र-
योजन आचार्यो माङ्गलिकः ॥ प्रथन्त इति । अध्ययनस्याविच्छेदात् ॥
वीरपुरुषाणीति । श्रोतॄणां परैरपराजयात् ॥ आयुष्मत्पुरुषाणीति ।
शास्त्रानुष्ठाने धर्मोपचयादायुर्वर्धनात् ॥ सिद्धार्था इति । अध्ययननि-
र्वृत्तिरेव तेषां सिद्धिः ॥

(उद्घोतः) सिद्धिमङ्गलमिति । तस्या मङ्गलत्वं च कार्ये का-
रणरूपोपचारादिति बोध्यम् ॥ तत्प्रयोजनमस्येति प्राग्वतीयषष्ठम् ॥ तत्र
मङ्गलानुष्ठानप्रयोजनान्याह-भाष्ये मङ्गलादीनीत्यादिना ॥ ग्रन्थे
तत्रिबन्धनस्य फलमाह-अध्येतारश्चेत्यादिना । आनुषङ्गिकमङ्गलसम्प-
त्त्येत्यर्थः ॥ अध्ययननिर्वृत्तिः तत्समाप्तिः ॥ सिद्धिः सिद्धिविषयोऽर्थः ॥
मङ्गलार्थमित्येनेन एव वार्तिकप्रवृत्तिः सूचिता ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये-मङ्गलार्थमिति-प्रप्रार्थशब्दः प्रयोजन-
वाचकः । मङ्गलार्थश्चेति पाठः । तत्र चेन नित्यत्वबोधनसंग्रहः । तथा
च स्वरूपतो मङ्गलार्थम्, अर्थतो नित्यत्वबोधनार्थं सिद्धशब्दः प्रयुक्त
इति फलितार्थः । अत एव “सकृदुच्चरितः शब्दः सकृदेवार्थं गमय-

तीति” व्युत्पत्तिविरोधो नापद्यते ॥ व्याख्येयभाष्यमुक्त्वा व्याख्यान-
भाष्यमाह-माङ्गलिक इति । आचार्यः-“आचिनोति च शास्त्रार्थना-
चारे स्थापयत्यपि । स्वयमाचरते यस्मादाचार्यस्तेन चोच्यते ॥” इत्या-
चार्यलक्षणलक्षितो वररुचिः । शास्त्रौघस्य-शास्त्राणां वार्तिकानामोघः
समूहरूपग्रन्थस्तस्य । अथवा शास्त्रमोघः वार्तिकसमूहात्मकग्रन्थस्तस्य ।
अस्य “आदित” इत्यनेनापि सम्बन्धः । मङ्गलार्थं-निर्विघ्नसमाप्ति-
प्रचारादिसाधकमङ्गलार्थम् । आदितः-आदौ । प्रयुक्ते-प्रायुक्त । वर्त-
मानसामीप्ये वर्तमानवदेति सूत्रेण भूते लट् । कुत एवमित्यत आह-
मङ्गलादीनीति । हि-यतः । प्रथन्ते-चिरं प्रसूयन्ते । वीरपुषा-
णीति-वीराः सामर्थ्यवज्ज्ञानवन्तः पुरुषा अध्येतारो (भवन्ति) येभ्य
इति व्युत्पत्तिः । एवमग्रेऽपि । आयुष्मत्पुरुषाणि चेति-भवन्तीत्यनु-
षज्यते । स्युरिति-यथा मङ्गलसम्पादकानि च भवन्तीति शेषः । इति-
इत्यादि । आदिना सम्पूर्णानि च भवन्तीत्यादेः संग्रहः । अनुमीयते
इति शेषः ।

प्रदीपे-अग्रहितेति-अग्रहिता निर्विघ्ना चेयन् अभीष्टार्थं (ग्रन्थ-
समाप्तिप्रचारादि) सिद्धिरिति व्युत्पत्तिः । यागेन धर्मद्वारा स्वर्गं इव
मङ्गलेन प्रतिबन्धकविघ्नध्वंसद्वारा समाप्त्यादिः साध्य इति भावः ।
तत्प्रयोजन इति-तत् मङ्गलं प्रयोजनमस्येति व्युत्पत्तिः । प्रथने हेतु-
माह-अध्ययनस्येति । वीरताशाने हेतुमाह-श्रोतॄणामिति । आयु-
ष्मत्प्रायां हेतुमाह-शास्त्रेति । शास्त्राध्ययकमैत्यर्थः । तेषाम्-
अध्येतॄणाम् ।

उद्घोते-ननु मङ्गलजन्यतादृशसिद्धेः कथमुक्तं मङ्गलत्वमित्यत
आह-तस्या इति । तादृशसिद्धेरित्यर्थः । कार्ये इति-“आयुर्वं
धृतिम्”त्यत्रायुषो धृतिमिवेत्यादिः । तत्-मङ्गलम् । इति-इति
व्युत्पत्तौ । तत्र-आदौ । तत्रिबन्धनस्य-मङ्गललेखनस्य । तद्धिति-
अध्ययनेत्यर्थः । इतः-सिद्धे शब्दार्थसम्बन्धे इत्यस्मात् ॥ तत्र मङ्गलं
(कल्याणजनकं) त्रिविधं कार्याकवाचिकमानसिकभेदात् । तत्र
कार्यिकं-गङ्गागारगमनादि । वाचिकं-गोपालगीतगानादि । मान-
सिकं-नागेशगतिध्यानादि । एवं मङ्गलं सफलम् अविगीतशिष्टाचार-
विषयत्वादित्यनुमानेन तस्य सफलत्वे सिद्धे-प्राचीनाः-उपस्थितत्वात्
विघ्नध्वंसद्वारा समाप्तिः मङ्गलफलम् । द्वारत्वञ्च तज्जन्यत्वे सति
तज्जन्यजनकत्वम् । स्वप्रतियोगिचरमवर्णानुकूलकृतिमत्तासम्बन्धेन
समाप्तिं प्रति स्वजन्यविघ्नध्वंसवत्तासम्बन्धेन मङ्गलं कारणमिति च
समाप्तिमङ्गलयोः कार्यकारणभावः । तत्र विघ्नध्वंसवत्ता स्वरूप-
सम्बन्धेन । समाप्तिश्च चरमवर्णध्वंसरूपा । इति वदन्ति । नवीनास्तु
भोगेनापि विघ्नध्वंसं समाप्तेर्जननात् तां प्रतिमङ्गलस्यान्यथासिद्ध-
त्वात् विघ्नध्वंसं एव मङ्गलफलम् । स्वरूपसम्बन्धेन विघ्नध्वंससम्प्रति
स्वजन्यापूर्ववत्त्वसम्बन्धेन मङ्गलकारणमिति च मङ्गलविघ्नध्वंसयोः
कार्यकारणभाव इति वदन्ति । विस्तरस्तु अस्मत्कृतमुक्तावलीतत्त्वालोकै
द्रष्टव्यः ।

(समाधानभाष्यशेषभाष्यम्)

अयं खलु नित्यशब्दो नावश्यं कूटस्थेष्वविचालि-
षु भावेषु वर्तते ॥

किं तर्हि ? ॥

आभीक्ष्येपि वर्तते । तद्यथा नित्यग्रहसितो नित्य-
प्रजल्पित इति । यावताभीक्ष्येऽपि वर्तते तत्राप्यनेनै-
वार्थः स्यात्-“व्याख्यानतो विशेषप्रतिपत्तिर्न हि संदे-

हादलक्षणम्” इति । पश्यति स्वाचार्यो मङ्गलार्थश्चैव सिद्धशब्द आदितः प्रयुक्तो भविष्यति, शब्दयामि चैनं नित्यपर्यायवाचिनं वर्णयितुमिति । अतः सिद्धशब्द एवोपात्तो न नित्यशब्दः ॥

(प्रदीपः) नावश्यमिति । ततश्चाभीक्ष्ण्येन ये शब्दाः प्रयुज्यन्ते आगोपालाङ्गनं तेषामेवान्वाख्यानं स्याद् न विरलप्रयोगाणाम् । विनापि च क्रियापदप्रयोगेणाभीक्ष्ण्यवृत्तिर्नित्यशब्दः प्रयुज्यते । यथा आश्चर्यमनित्ये नित्यवीप्सयोरिति ॥

(उद्घोतः) असंदिग्धो नित्यशब्दः किं न प्रयुक्त इत्युक्तम् । तत्रापि सन्देहमाह—भाष्ये अयं खल्विति ॥ आभीक्ष्ण्येन बाहुल्येन । अभीक्ष्णमिति पाठेऽप्ययमेवार्थः ॥ प्रयुज्यन्त इति । साक्षाच्छब्दे आभीक्ष्ण्यमभिव्यक्त्ययोगद्वारा तद् ग्राह्यम् । एवं च नित्यशब्दोपादानेऽपि सप्रयोजनकोट्यन्तरसम्भवेन तत्रापि सन्देह एवेति भावः ॥ नित्ये शब्दार्थसंबन्धे इत्यस्य शब्दार्थसंबन्धे ज्ञाते सति नित्ये नित्यप्रयोगविषये शब्दे शास्त्रं प्रवृत्तमित्यर्थः स्यादिति तात्पर्यम् ॥ नन्वाभीक्ष्ण्यवाचिनो नित्यं क्रियापदसाक्षात्कृतया कथं केवलस्य प्रयोगोऽन्यथाह—विनापि चेति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—खलु—अपि । तथा च अयं नित्यशब्दोऽपीत्यन्वयः । अवश्यं—केवलम् । तर्हि तेभ्योऽन्यत्र कस्य वर्त्तते इत्याशयेन पृच्छति—किमिति । वर्त्तते—स वर्त्तते । उदाहरणमाह—तद्यथेति । यावता—यतः । तत्रापि—नित्यशब्दोपादानेऽपि । अस्य “अतः” इत्यादिः । अर्थः—निर्णयः । अनेनेत्यनेन निर्देश्यमाह—व्याख्यानत इति । “वर्त्तमानसामीप्ये वर्त्तमानवद्वेति सूत्रेण भूते लटि निष्पन्नमाह—पश्यतीति । अविचारयदित्यर्थः । यत इत्यदिः । च—अपि । तथा च सिद्धशब्द एवादितः प्रयुक्तो मङ्गलार्थोऽपि भविष्यतीत्यन्वयः । एवेन नित्यशब्दव्यावृत्तिः । पुनः—सिद्धशब्दम् ।

प्रदीपे—नन्वेत्वाभीक्ष्ण्यवाचिन एव नित्यशब्दस्येह प्रयोगः क्षत्यभावादित्यत आह—ततश्चेति । आभीक्ष्ण्यार्थकनित्यशब्दप्रयोगे चेत्यर्थः । आगोपालाङ्गनमिति—गोपधूपयन्तमित्यर्थः । आपामरमिति भावः । एवम्यावर्त्यानाह—विरलप्रयोगाणामिति । काचित्प्रयोगविषयाणां शब्दानामित्यर्थः । विद्वन्मात्रप्रयोज्यशब्दानामिति भावः । अन्वाख्यानं स्यादित्यनुषज्यते । आभीक्ष्ण्यवृत्तिः—आभीक्ष्ण्यवाचकः । दृष्टान्तमाह—यथेति ।

उद्घोते—असंदिग्धः—सन्देहप्रागभावपालनप्रयोजकः । अस्य “यतः” इत्यादिः । प्रयुक्त इति—वार्तिककृतेति शेषः । उक्तमिति—पूर्वपक्षिणा, अत इति शेषः । तत्रापि—नित्यशब्दोपादानेऽपि । अयमेव—बाहुल्येनेत्येव । तद्—आभीक्ष्ण्यं । एवञ्च—नित्यशब्देन आभीक्ष्ण्यस्यापि ग्राह्यत्वे च । सप्रयोजनकोट्यन्तरेति—सकलसाधुशब्दान्वाख्यानप्रयोजनककूटस्थादिवाचकारूपद्वितीयकोटीत्यर्थः । तत्रापि—नित्यशब्दोपादानेऽपि । सन्देहः—अयं नित्यशब्दः आभीक्ष्ण्यवाची वा कूटस्थादिवाची वेत्याकारकः संशयः । भाव इति—भाष्यकृत इति शेषः । नन्वाभीक्ष्ण्यवाचिनित्यशब्दोपादाने वार्तिकस्य कोऽर्थः स्यादित्यत आह—नित्ये इति । तात्पर्यमिति—आभीक्ष्ण्यवाचिनित्यशब्दोपादाने दोषं दर्शयतः कैयटस्येति शेषः । वाचिन इति—नित्यशब्दस्येति शेषः । केवलस्य—क्रियापदरहितस्य । अस्य “नित्यशब्दस्येति” शेषः ।

(नित्यतालाङ्गनपदनिर्णयविरलप्रयोगम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

अथ कं पुनः पदार्थं मत्वा एष विग्रहः क्रियते सिद्धे शब्देऽर्थे संबन्धे चेति ? ॥

(समाधानभाष्यम्)

आकृतिमित्याह ॥

कुत एतत् ? ॥

आकृतिर्हि नित्या द्रव्यमनित्यम् ॥

(आक्षेपभाष्यम्)

अथ द्रव्ये पदार्थं कथं विग्रहः कर्तव्यः ? ॥

(समाधानभाष्यम्)

सिद्धे शब्दे अर्थसंबन्धे चेति । नित्यो ह्यर्थवतामर्थैरभिसंबन्धः ॥

(प्रदीपः) अर्थसंबन्धे चेति । द्रव्यपक्षे द्रव्यस्यानित्यत्वादर्थग्रहणसंबन्धविशेषणार्थमुपात्तम् ॥ अनित्येऽर्थे कथं संबन्धस्य नित्यतेति चेद्, योग्यतालक्षणत्वात्संबन्धस्य । तस्याश्च शब्दाश्रयत्वाच्छब्दस्य च नित्यत्वादोषः ॥

(उद्घोतः) नन्वेवमर्थग्रहणं व्यर्थमत आह—द्रव्यपक्षे इति । योग्यता बोधजनकत्वयोग्यता तादात्म्यम् । तदुक्तं भाष्ये नित्यो ह्यर्थवतामिति । शब्दानामित्यर्थः ॥ ननु तादात्म्यस्य संबन्धत्वे कथं तस्य नित्यत्वमिति चेन्न । गृहभाविस्तुतोऽपि शब्देन बोधादोद्धार्येन तस्य तादात्म्यं नित्यमित्याशयात् । शब्दवृत्तिधर्मस्यैवार्थवृत्तिधर्मादेव मापन्नस्य तादात्म्यत्वेनादोषाच्च ॥ शब्दस्य च नित्यत्वादिति । आकाशवत्तन्निष्ठः शब्दोऽपि नित्यः । व्यञ्जकाभावात् न सर्वदोषलम्भ इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—जातिव्यक्तिपदार्थयोः प्राक् प्रकान्ततया संशयोऽयत् पृच्छति—अथेति । जातिव्यक्तिपदार्थयोर्मध्ये इति शेषः । एष इत्यनेन निर्देश्यमाह—सिद्धे इति । उत्तरमनुवदति तदस्थः—आकृतिमित्याहिति । आकृतिं जातिं (पदार्थं मत्वा एष विग्रहः क्रियते) इति वदति (सिद्धान्ती) इत्यर्थः । ननु कुतो जातिपक्षे एष विग्रहः क्रियते न तु व्यक्तिपक्षे इत्याशयेन पृच्छति—कुत इति । यतः शब्दार्थसंबन्धानां मध्ये प्रत्येकस्मिन् सिद्धताया नित्यताया अन्वयः जातिपक्षे सम्भवति न तु व्यक्तिपक्षे अत इत्यभिप्रायेणीत्तरयति—आकृतिरिति । जातिरित्यर्थः । हि—यतः । द्रव्यं—व्यक्तिः । एवमग्रेऽपि । कथं—किमाकारकः । चेतीति—आकारको विग्रहो विधेयो व्यक्तिपक्षे इति शेषः । नन्वत्र पक्षे संबन्धे कथं सिद्धताया अन्वय इत्यत आह—नित्य इति । हि—यतः । अर्थवतामिति—अर्थाः (वाच्यतया) सन्नेषाम् (शब्दानाम्) इति व्युत्पत्तिः ।

प्रदीपे—द्रव्यस्य—द्रव्यशब्दवाच्यषटादिरूपार्थस्य । अनित्यत्वादिति—तत्र सिद्धताया अनन्वयेऽपीति शेषः । विशेषणार्थं—विशेषणाय । उपात्तम्—कृतम् । तथा च न तस्य निष्कलेति भावः । आश्रयानित्यत्वे आश्रितानित्यता दुर्निवारेत्याशयेन पृच्छति—अनित्ये इति । (सम्बन्धाश्रये) अर्थे अनित्ये (सति) इत्यन्वयः । कथमिति—तदाश्रितस्येति शेषः । उत्तरयति—योग्यतेति । सम्बन्धस्य योग्यतास्वरूपत्वादित्यर्थः । तस्याः—योग्यतायाः । शब्दाश्रयेति—शब्द आश्रयो यस्या इति व्युत्पत्तिः । तथा चार्थस्य सम्बन्धाश्रयत्वा-

भावात् तस्यानित्यत्वेऽपि सत्त्वन्वयस्यानित्यता नापद्यते इति भावः ।

(उच्यते) इत्यर्थः—अर्थे सिद्धताया अनन्वये । तादात्म्य-
स्थिति-सम्बन्धयोरिति शेषः । सत्त्वन्वयस्ये ह्यति-सत्त्वन्वयस्य द्विष्ट-
त्वात्, तादात्म्यस्य चासुयोगिप्रवियोगिरूपत्वाच्च अर्थस्यानित्यत्वे इति
शेषः । सत्त्व-सत्त्वन्वयः । औद्धार्येन-दृष्टिरार्थेन (नित्येन) सह ।
सत्त्व-सत्त्वन्वयः । औद्धार्येन-दृष्टिरार्थेन (नित्येन) सह ।
प्रदादिशब्दवृत्तिपदकादिषु सत्त्वैत्यर्थः । अर्थवृत्तिप्रसङ्गेऽपि—प्रदाद्य-
र्थवृत्तिवत्त्वादिषु सत्त्वैत्यर्थः । तथा च शब्दार्थवृत्तिप्रसङ्गेऽपि तादात्म्यादेव
शब्दार्थरूपधर्मिणोऽपि तादात्म्यमित्याशयः । सत्त्वित्वात्-आकाशनिष्ठः ।
अपिना परिमाणविशेषः । ननु शब्दस्य नित्यत्वे कथं तस्य
सर्वदोषविशेषित्यत आह—व्यञ्जकेति । नित्यस्यापि शब्दस्यैत्या-
दिः । तु-यव ।

(द्रव्यपदार्थाभ्युपगमभाष्यम्)

अथवा द्रव्य एव पदार्थे एव विग्रहो न्याय्यः—
सिद्धे शब्दे अर्थे संवन्धे चेति । द्रव्यं हि नित्यमाकृ-
तिरनित्या ॥

कथं ज्ञायते ? ।

एवं हि दृश्यते लोके मुक्त्याचिदाकृत्या युक्ता
पिण्डो भवति, पिण्डाकृतिमुपमृच्य घटिकाः क्रियन्ते,
घटिकाकृतिमुपमृच्य कुण्डिकाः क्रियन्ते । तथा सुवर्णं
कयाचिदाकृत्या युक्तं पिण्डो भवति, पिण्डाकृतिमुपमृच्य
रुचकाः क्रियन्ते, रुचकाकृतिमुपमृच्य कटकाः क्रियन्ते,
कटकाकृतिमुपमृच्य स्वस्तिकाः क्रियन्ते । पुनरावृत्तः
सुवर्णपिण्डः पुनरपरयाकृत्या युक्तः खदिराङ्गारसवर्णं
कुण्डलो भवतः । आकृतिरन्या चान्या च भवति, द्रव्यं
पुनस्तदेव । आकृत्युपमर्देन द्रव्यमेवावशिष्यते ॥

(प्रदीपः) द्रव्यं हि नित्यमिति । असत्योपाध्यवच्छिन्नं
ब्रह्मतत्त्वं द्रव्यशब्दवाच्यमित्यर्थः ॥ आकृतिरिति । संस्थानम् ।
ब्रह्मदर्शने च गोत्वादिजातिरप्यसत्यत्वादमित्यत्वम्, 'आत्मैवेदं सर्व-
म्' इति श्रुतिवचनात् ॥

(उच्यते) ननु घटादिद्रव्यस्य कथं नित्यतेत्यत आह—
असत्येति । स च कम्बुग्रीवादिमदाकारादिरूपस्त्वङ्गन्धगतिरूपो
वा ॥ भाष्ये यथाकृतिशब्देन तद्व्यङ्ग्यमुच्यते तर्हि तदप्याविकल्पेन
व्यञ्जकानित्यत्वेन चानित्यमित्याह—जातेरपीति । अनेनैतत्प्रकरण-
स्थाकृतिपदस्य व्यङ्ग्यव्यञ्जकोभयपरतां सूचयति । गौतमेनाप्युक्तं
“जात्याकृतिव्यक्तयः पदार्थाः” इति ॥ भाष्ये खदिराङ्गारसवर्णं
कुण्डलो भवतः इति प्रयोगाद्व्यञ्जने विकृतेः कर्तृत्वं बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एव इत्यनेन निर्देश्यमाह—सिद्धे इति ।
कुत एवमित्यत आह—द्रव्यमिति । हि-यतः । पुच्छनि-कथमिति ।
केन प्रकारेणेत्यर्थः । ज्ञायते इति—द्रव्यं नित्यमाकृतिरनित्येति शेषः ।
उत्तरयति—एवमिति । हि-यतः । लोके एवं दृश्यते इत्यन्वयः ।
दृश्यमाह—मृदिति । मृत्तकैत्यर्थः । उपमृच्य-विनाश्य । अन्तर्भावि-
तव्यत्वात् । एवमप्येऽपि । रुचककटकस्वस्तिकाः—भूषणविशेषाः ।
आवृत्तः—स्वस्तिकाकृतिं विनाश्य कुण्डलादिना वस्तुलनां प्रापितः ।
खदिराङ्गारसवर्णं—खदिराग्निसमानवर्णं । रक्तरूपे इति भावः ।
स्वारम्भावावयवसंयोगनाशेन पूर्वद्रव्यनाशानन्तरं अवयवांतरसंयोगा-
न्तराद् द्रव्यान्तरतोपाद इति वैशेषिकमतव्युदासायाह—आकृतिरिति ।

एवमित्यादिः । तदेव—मृदाद्येव । यथा एक एवात्मा समयभेदाद-
नेकानि शरीराणि प्राप्नोतीत्यत आत्मा नित्यः शरीराण्यनित्यानि
तथा एकमेव द्रव्यं कालभेदादनेका आकृतीः (संस्थानानि) प्राप्नो-
तीत्यतः द्रव्यं नित्यमाकृतिरनित्येति भावः ।

प्रदीपे—वाच्यमिति—न तु घटादिद्रव्यम्, अतो नासङ्गतिरिति
शेषः । अर्थः—भावः । वस्तुतस्तु “वाचारम्भणं विकारो नामधेयं
मृत्तिकेत्येव सत्यमि”ति ब्रह्मसूत्रभाष्यानुसारेण घटकपालकपालिका-
वाक्यपेक्षया मृदोऽधिककालावस्थायित्वात् सत्यतेत्याशयेन द्रव्यस्य
नित्यतोक्तिरित्यर्थः । ब्रह्मदर्शने—दृष्टिदृष्टिवादिवेदान्तदर्शने । जाते-
रिति—ब्रह्मविवर्तयति शेषः । अपिना संस्थानसंग्रहः । कुत एतज्ज्ञा-
यते इत्यत आह—आत्मैति । सर्वमिति—नेह नानास्ति
किञ्चनेति शेषः ।

उच्यते—घटादिद्रव्यस्येति—द्रव्यशब्दवाच्यस्येति शेषः ।
स च—असत्योपाधिश्च । तद्रव्यद्रव्यजातिरूपः—कम्बुग्रीवादिमदाका-
रादिव्यङ्ग्यघटत्वादिजातिरूपः । तद्रव्यद्रव्यम्—आकृति (संस्थान)
व्यङ्ग्यम् जातिरूपम् । तदपि—जातिस्वरूपमपि । आविद्यकत्वेन-
अविद्यापरिणामत्वेन । व्यञ्जकेति—संस्थानेत्यर्थः । अनेन—जातेरप्य-
नित्यतेति कथनेन । व्यङ्ग्यव्यञ्जकोभयेति—जातिरसंस्थानोभयेत्यर्थः ।
एवं द्रव्यशब्दस्य व्यक्तीपरतया आकृतिशब्दस्य जातिरसंस्थानोभय-
परतया च त्रयाणां व्यक्तीजातिसंस्थानानां परार्थतायां भाष्यकैयटो-
भयमुचितायामन्याचार्यसम्मतिमाह—गौतमेनेति । जर्गो भवति लग्न-
मित्यादौ च्यन्ते प्रकृतेः कर्तृत्वादाह—अच्यन्ते विकृतेरिति । तथा
चात्र कुण्डलोः कर्तृत्वाभाव इत्यत्र दिवचनोपपत्तिरिति भावः ।

(आकृतिपदार्थाभ्युपगमभाष्यम्)

आकृतावपि पदार्थ एव विग्रहो न्याय्यः—सिद्धे
शब्दे अर्थे संवन्धे चेति ॥

(उच्यते) आकृतिपदेन जातिरित्यभिप्रायेण भाष्ये आकृता-
वपि पदार्थ इति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सत्तादयवादिवेदान्तिमतेन ब्रह्मरूपद्र-
व्यस्य नित्यत्वात् जातिसंस्थानयोरनित्यत्वाच्च द्रव्यपक्षे एव स विग्रहः
संभवतीत्युपाय सत्तात्रयाभ्युपगन्तुमष्टिदृष्टिवादिवेदान्तिमतेन जातेः
व्यावहारिकनित्यत्वात् जातिपक्षेऽपि स विग्रहः संभवतीत्याशयेना-
ह—आकृताविति । अथेत्यादिः । अपिना द्रव्यसंग्रहः । एव इत्यनेन
निर्देश्यमाह—सिद्धे इति ।

उच्यते—जातिरिति—एव गृह्यते इति शेषः ॥

(आक्षेपस्मारणभाष्यम्)

ननु चोक्तम्—आकृतिरनित्या—इति ॥

(समाधानभाष्यम्)

नैतदस्ति । नित्याऽऽकृतिः ॥

कथम् ? ॥

न कचिदुपरतेति कृत्वा सर्वत्रोपरता भवति । द्रव्या-
न्तरस्था तूपलभ्यते ॥

(प्रदीपः) न कचिदुपरतेति । अतन्मित्येत्यर्थः । अद्वैतेन
लोके व्यवहाराभावादव्यवहारे चाकृतेरकारपरामर्शहेतुत्वात् नित्यत्वम् ॥

(उच्यते) कचिदुपरतेति कृत्वा न सर्वत्रोपरतेत्यन्वयः ॥
ननूपरमो नाशश्चेत्तत्काते एवान्यत्र सत्त्वं विरुद्धमत आह—अन-
भीति ॥ ननु परमार्थेऽपि सर्वमनित्यमत आह—अद्वैतेनेति ।

नित्यत्वमिति । सर्वदा एकाकारपरामर्शदर्शनेन यावद्व्यवहारकालं तस्या अपि ध्रुवादित्वेन नित्यत्वमिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्रकृतोक्तौ पूर्वोक्त्या विरोधः । इत्याशयेनोक्तं स्मारयति—ननु चेति । भवतेति शेषः । विरोधपरिहारायाह—नैतदिति । आकृतेः (जातेः) अनित्यत्वमित्यर्थः । किन्तुहीत्यत आह—नित्येति । ननु कथं ज्ञायते जातिनित्येतीत्याशयेन पृच्छति—कथमिति । उत्तरयति—नेति । आकृतिरिति शेषः । द्रव्येति—तु (किन्तु) द्रव्यान्तरस्था उपलभ्यते इत्यन्वयः । तथा च नष्टघटादिव्यक्तौ अनभिव्यक्ताऽपि घटत्वादिति जातिः विद्यमानघटादावभिव्यक्तैवेति हेतोः व्यक्तित्वादेऽपि जातेरनाशस्तस्या नित्यत्वमिति भावः ।

प्रदीपे—अद्वैतेन—ब्रह्मणा । व्यवहाराभावादिति—जगतो व्यावहारिकी सत्ता मन्तव्येति शेषः । आकृतेः—(गोत्वादि) जातेः । एकाकारपरामर्शहेतुत्वात्—अयं गौरयं गौरित्याद्येकाकारानुगतप्रतीतिहेतुत्वात् ।

उद्घोते—उपरमः—उपरतेत्यत्रोपपूर्वकरमथात्वर्थः । चेत्—यदि । तर्हीति शेषः । तत्काले—नाशकाले । सर्व—ब्रह्मातिरिक्तं सकलम् । अनित्यमिति—तर्हि आकृतिः कथं नित्येति शेषः । तस्याः—आकृतेः (जातेः) । ध्रुवादित्वेन—ध्रुवकूटस्थादित्वेन ।

(समाधानसाधकनित्यलक्षणभाष्यम्)

अथवा नेदमेव नित्यतत्त्वज्ञानम्—ध्रुवं कूटस्थमविचाल्यनपायोपजनविकार्यनुत्पत्त्यवृद्धयव्यययोगि यत्तन्नित्यमिति । तदपि नित्यं यस्मिंस्तत्त्वं न विहन्यते ॥

किं पुनस्तत्त्वम् ? ॥

तस्य भावस्तत्त्वम् ॥ आकृतावपि तत्त्वं न विहन्यते ॥

(प्रदीपः) अथवेति । असत्यत्वेऽपि तत्त्वतो लोकव्यवहाराश्रयेण जातेनित्यत्वं साध्यते । त्रिविधा चानित्यता, संसर्गानित्यता यथा—स्फटिकस्य लाक्षाद्युपधाने स्वरूपतिरोधानेन पररूपभासः । उपधानापगमे स्वरूपप्रतिभासात्परिणामाभावः ॥ परिणामानित्यता यथा—बदरीफलस्य द्यामतातिरोभावे लोहित्यस्याविर्भावः ॥ प्रध्वंसानित्यता । सर्वात्मना विनाशः । एतत्त्रिविधानित्यताप्रतिक्षेपेण नित्यतां प्रतिपादयितुमुक्तं ध्रुवमित्यादि । तत्र ध्रुवं कूटस्थमिति संसर्गानित्यता परिहृता, अविचालीति परिणामानित्यता, अनपायेत्यादिना प्रध्वंसानित्यता ॥

(उद्घोतः) अथावयवसंस्थानरूपाया जातिव्यञ्जिकाया आकृत्याव्यवहारकालं मध्ये मध्ये उत्पत्तौ नाशेऽपि प्रकारान्तरेण नित्यत्वमाह—भाष्ये अथवेति । नित्यत्वलक्षणे ध्रुवपदस्यैव व्याख्यानं कूटस्थमिति । रूपान्तरापरिचिञ्चालः । यथा पयसो दध्यादिरूपता । अनेन परिणामानित्यता परास्ता । उत्पत्तेः सत्तापर्यन्तत्वादनुत्पत्तित्वेन जन्मसत्तारूपी भावविकारो निरस्तौ । अष्टाद्वीत्यनेन तृतीयो वृद्धिलक्षणः । अनुपजनेति चतुर्थः परिणामः । अनपायेति पञ्चमोऽपचयः । एतद्रूपविकाररहितमिति तदर्थः ॥ अव्ययेति षष्ठो विनाशः । इदं च ब्रह्मविषयं नित्यत्वं यावद्व्यवहारमेकरूपस्थितपदार्थविषयं च ॥ अयमेव न नित्यशब्दार्थः, प्रवाहाविच्छेदेऽतादृश्यपि नित्यत्वव्यवहारादित्याह—भाष्ये तदपीति ॥ यस्मिंस्तत्त्वमिति । यस्मिन्निवहतेऽपि तद्वृत्तिधर्मो न विहन्यते इत्यर्थः ॥ प्रवाहानित्यता चानेनोक्ता । तत्राशेषेऽपि तदर्थो न नश्यति । आश्रयप्रवाहाविच्छेदादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—नेदमेव नित्यलक्षणमिति—अस्ति, अपि

तु अन्यदपि नित्यलक्षणमस्तीति शेषः । इदमित्यनेन निर्देश्यमाह—ध्रुवमिति । ननु किमन्यत् नित्यलक्षणमित्यत आह—तदपीति । यस्मिन्निति—नष्टेऽपीति शेषः । तस्य—घटादेः । भावः—तद्वृत्तिधर्मरूपघटत्वादिः । उपसंहरति—आकृताविति । अवयवसंस्थानरूपायामाकृतावित्यर्थः । नष्टायामिति शेषः । तत्त्वम्—तद्व्यञ्जक्याविरूपस्तद्वृत्तिधर्मः । न विहन्यते इति—आश्रयप्रवाहाविच्छेदात्, अतः संस्थानरूपाऽऽकृतिरपि नित्येति शेषः ।

प्रदीपे—असत्यत्वे इति—अवयवसंस्थानरूपाया आकृतेरित्यादिः । तथा च तादृशाकृतेः तत्त्वतः (परमार्थतः) असत्यत्वेऽपीत्यन्वयः । जातेः—जातिव्यञ्जकावयवसंस्थानरूपाकृतेः । ध्रुवमित्यादिलक्षणघटकविशेषणकृत्यदर्शनाय भूमिकां रचयति—त्रिविधा चानित्यतेति । संसर्गानित्यतापरिणामानित्यताप्रध्वंसानित्यताभेदादिति शेषः । अनित्यतात्रयन्तत् क्रमेणोपपादयितुमाह—संसर्गोति । स्फटिकस्येति—शुक्लरूपस्यापीत्यादिः । लाक्षाद्युपधाने—रक्तादिशुक्लरूपान्नापाकुसुमाधात्मकोपाधिसन्निधाने । स्वरूपेति—निजशुक्लरूपेत्यर्थः । पररूपेति—उपाधिरक्तादिरूपेत्यर्थः । उपधानापगमे—उपाधिप्रगमे तु । परिणामाभावः—उपाधिरक्तादिरूपप्रतिभासाभावः । उपाधिसंसर्गसत्त्वे एवोपधेये रूपान्तरभासो नान्यथेति भावः । प्रतिक्षेपेण—निराकरणेन । परिणामानित्यतेति—परिहृतेत्यनुषङ्ग्यते । एवमग्रेऽपि ।

उद्घोते—कैयटोक्तस्य यथाश्रुतार्थकत्वे पौनरुक्त्यमापदयेतातोऽन्यथा व्याचष्टे—अथेति । “न कचिदुपरते” त्यादिना जातिरूपाया आकृतेः नित्यत्वसाधनानन्तरमित्यर्थः । प्रकारान्तरेण—नित्यलक्षणा-न्तरेण । अनेन—अविचालीत्यनेन । “अनपायेत्यादिना प्रध्वंसानित्यता परिहृते”ति कैयटकथनं न युक्तं, अन्यथेत्यात्मनात्रेण निरसितं शक्यायाः प्रध्वंसानित्यतायाः निरासाय षड्विशेषणोपादानस्य वैफल्यत् । किन्तु जायते अस्ति वर्द्धते विपरिणमते अपक्षीयते नश्यतीत्येवं रूपषडभावविकारनिरसनाय अनपायेत्यादीनि षड्विशेषणान्युपात्तानीति बोधयितुं षडभावविकारक्रमेणाह—उत्पत्तेरिति । वृद्धिलक्षणः—वृद्धिरूपः । विकारो निरस्त इति शेषः । एवमग्रेऽपि अपचयः—हासः । एतद्रूपेति—अपचयरूपेत्यर्थः । तदर्थः—अनपायशब्दार्थः । इदञ्च—उक्तद्विविधरूपञ्च । संसर्गानित्यताद्विविधानित्यताशून्यत्वरूपमेकम्, तथा तादृशषडभावविकाररहितत्वरूपमपरमिति भावः । अस्य नित्यत्वमित्यनेनान्वयः । पदार्थेति—जात्यादिरूपेत्यादिः । अयमेव—उक्तद्विविधरूपवानेव । अतादृश्यपि—उक्तद्विविधरूपामाववत्यपि अवयवसंस्थानरूपाकृत्यादौ । यस्मिन्—अवयवसंस्थानरूपे घटाद्याकारे । तद्वृत्तिधर्मः—घटत्वादिरूपः । प्रवाहानित्यता—ध्वंसाप्रतियोगिसजातीयत्वरूपा । अनेन—तदपीत्यनेन । तदिति—अवयवसंस्थानरूपाकृत्येत्यर्थः । आश्रयेति—धर्माश्रयेत्यर्थः ।

(नित्यानित्यत्वविचारस्याप्रकृतत्वबोधकभाष्यम्)

अथवा किं न एतेन—इदं नित्यमिदमनित्यमिति । यन्नित्यं तं पदार्थं मत्वैष विग्रहः क्रियते—सिद्धे शब्देऽर्थे संबन्धे चेति ॥

(प्रदीपः) यन्नित्यमिति । बुद्धिप्रतिभासः शब्दार्थो यदा यदा शब्द उच्चारितस्तदातदाऽर्थकारा बुद्धिरुपजायते इति प्रवाहानित्यत्वादर्थस्य नित्यत्वमित्यर्थः ॥

(उद्घोतः) यन्नित्यमिति । व्यक्तिजात्याकृतीनां मध्ये यन्नित्यमित्यर्थः ॥ ननु शशशृङ्गादिपदार्थानां कथं नित्यत्वं तेषां स्वरूपस्यैवाभावादत आह—बुद्धिप्रतिभास इति । बाह्यः पदार्थो न

शाब्दबोधे विषयः, किंतु बौद्धः । म च प्रवाहनित्य इति भावः ॥
एतच्च मञ्जूषायां विस्तरेण निरूपितम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—साधुशब्दव्युत्पादनाय प्रवृत्तानामस्माकं
नास्ति किमपि प्रयोजनं विषयविशेषे नित्यत्वानित्यत्वविभेद्येत्याशये-
नाह—अथवेति । किमिति—प्रयोजनमिति शेषः । नः—अस्माकम् ।
एतेनेति—विचारेणेति शेषः । एतेनेत्यनेन निर्देश्यमाह—इदमिति ।
एष इत्यनेन निर्देश्यमाह—सिद्धे इति ।

प्रदीपे—बुद्धिप्रतिभासः—बोद्धार्थः । एवेति शेषः । शब्दार्थः—शब्द-
जन्यबोधविषयः । तत्र हेतुमाह—यदा यदेति । अर्थस्य बहिः सत्त्वे-
सत्त्वे वेत्यर्थः । वक्त्रेति शेषः । शब्दः—गृहीतशक्तिकः । अर्थाकारेति—
अर्थ आकारो यस्या इति व्युत्पत्तिः । इति—इति हेतोः । एवञ्चेति
शेषः । अर्थस्य—बोद्धव्यम् । अर्थः—भावः ।

उद्योते—पदार्थानामिति—मध्ये कस्यापीति शेषः । बाह्यः—बहि-
र्वर्तमानः । बौद्ध इति—पदार्थ इत्यनुषङ्गते । स च—बौद्धपदार्थश्च ।
एतच्च—बौद्धार्थस्य प्रवाहनित्यतया नित्यत्वञ्च ।

(प्रत्याक्षेपभाष्यम्)

कथं पुनर्ज्ञायते—सिद्धः शब्दोऽर्थः संबन्धश्चेति ॥

(१ प्रत्याक्षेपसमाधानवार्तिक द्वितीयखण्डम् ॥ २ ॥)

॥ * ॥ लोकतः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

यल्लोकेऽर्थमर्थमुपादाय शब्दान्प्रयुञ्जते, नैषां
निर्वृत्तौ यत्नं कुर्वन्ति । ये पुनः कार्या भावा निर्वृत्तौ
तावत्तेषां यत्नः क्रियते । तद्यथा—घटेन कार्यं करिष्यन्
कुम्भकारकुलं गत्वाह—कुरु घटं कार्यमनेन करिष्या-
मीति । न तद्वच्छब्दान्प्रयुञ्जमानो वैयाकरणकुलं
गत्वाह—कुरु शब्दान्प्रयोद्य इति । तावत्येवार्थमुपा-
दाय शब्दान्प्रयुञ्जते ॥

(प्रदीपः) लोकत इति । अन्यथा कार्येषु वस्तुषु लोकव्यवहारः,
अन्यथा नित्येषु । शब्दश्च व्यवहारोऽनादिवृद्धव्यवहारपरम्पर-
व्युत्पत्तिपूर्वक इति शब्दादीनां नित्यत्वम् । घटादयस्त्वर्थक्रियार्थि-
भिरन्यत आनीयन्त उत्पादविनाशयुक्ताश्चोपलभ्यन्ते । नैवं शब्दा-
दयः ॥ तावत्येवार्थमिति । बुद्ध्या वस्तु निरूप्येत्यर्थः ॥

(उद्योतः) शब्दादीनां नित्यत्वमिति । व्याकरणानिष्पाद्य-
त्वमित्यर्थः ॥ तावत्येवेति । वैयाकरणकुलमगत्येत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—नवर्थसम्बन्धयोः व्याकरणानिष्पाद्यत्वेन
नित्यतानिर्णयेऽपि व्याकरणनिष्पाद्यशब्दे कुतो निश्चीयते नित्यतेत्याश-
येन पृच्छति—कथमिति । उत्तरयति—लोकत इति । ज्ञायते इति शेषः ।
यद—यतः । अहरहः सन्ध्यामुपासीतेति साभ्यासकथनेन सन्ध्यापास-
नाया आवश्यकताया इव शब्दप्रयोगकाले अर्थोपादानस्यावश्यकतायाः
सूचनाय साभ्यासमाह—अर्थमर्थमुपादायेति । अर्थं बुद्धिविषयीकृत्यै-
वेत्यर्थः । नेति—किन्त्वित्यादिः । एषां—शब्दानाम् । निर्वृत्तौ—निष्प-
त्तौ । अत्र निमित्तार्थे सप्तमी । ये इति—अपि त्वित्यादिः । भावाः—
पदार्थाः । घटनिष्पत्तये यत्नस्य करणम्, शब्दनिष्पत्तये तस्याकरणञ्चो-
दाहरणेनोपादायितुमाह—तद्यथेति । अनेन—घटेन । तद्वत्—उस्य घटार्थं
कुलालकुलगमनादिवत् । प्रयोष्ये इति—तानित्यादिः । तावतीति—

किन्त्वित्यादिः । समये इति शेषः । तथा च किन्तु वैयाकरणकुलगम-
नात्प्राक् समये एवेत्यर्थः ।

प्रदीपे—अन्यथा—अन्यप्रकारेण । नित्येषु इति—वस्तुषु लोक-
व्यवहार इत्यनुषङ्गते । शब्दस्थले घटस्थले च भिन्नो व्यवहार
इत्युपादायितुमाह—शब्द इति । शब्दसम्बन्धीत्यर्थः । व्यवहारः—
प्रयोगरूपः । अनादीति—अनादिः या वृद्ध (व्युत्पन्न) व्यवहार
परम्परा, तथा या व्युत्पत्तिः (शब्दज्ञानादि) तत्पूर्वक इत्यर्थः ।
इति—इति हेतोः । तुरक्तवैलक्षण्ययुक्तकः । अर्थक्रियार्थिभिः—
जलाहरणादिकार्यार्थिभिः । अन्यतः—कुलालकुलादितः । नेति—
किन्त्वित्यादिः । एवं—घटादय इवान्यत आनीयन्ते उत्पादविनाशयुक्ता
वोपलभ्यन्ते ।

उद्योते—उत्तरीत्या सिद्धेन—व्याकरणानिष्पाद्यत्वेनैव शब्दे
नित्यताऽनुमीयते, अथवा जन्यभावव्यवहारविजातीयव्यवहारविषय-
त्वेन शब्दे जन्यभाववैजात्यनित्यत्वमनुमीयते इत्याशयेनाह—
व्याकरणेति ।

(आक्षेपोसंहारभाष्यम्)

यदि तर्हि लोक एषु प्रमाणम्, किं शास्त्रेण क्रियते ?

(१ समाधानभूतं तृतीयखण्डम् ॥ ३ ॥)

॥ * ॥ लोकतोऽर्थप्रयुक्ते शब्दप्रयोगे

शास्त्रेण धर्मनियमः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

लोकतोऽर्थप्रयुक्ते शब्दप्रयोगे शास्त्रेण धर्मनि-
यमः क्रियते ॥

किमिदं धर्मनियम इति ! ॥

धर्माय नियमो धर्मनियमः, धर्मार्थो वा नियमो
धर्मनियमः, धर्मप्रयोजनो वा नियमो धर्मनियमः ॥

(प्रदीपः) अत्र भाष्यकारेण संभवन्तीमप्येकवाक्यतामना-
श्रित्य वाक्यत्रयं व्यवस्थापितम् । सिद्धे शब्दार्थसंबन्धे शास्त्रं प्रवृत्त-
मित्येकं वाक्यम् । कथं ज्ञायत इति प्रश्ने लोकतो ज्ञायते इति द्विती-
यम् । लोकत इत्यस्यावृत्त्या लोकतोऽर्थप्रयुक्त इत्यादि तृतीयम् ॥
शब्दप्रयोग इति प्रयोगग्रहणेन 'प्रयोगाद्धर्मो न तु ज्ञानमात्राद्'
इत्युक्तं भवति । अर्थेनात्मप्रत्यायनाय प्रयुक्तोऽर्थप्रयुक्तः ॥ धर्माय
नियम इति । चतुर्थ्या तादर्थ्यं प्रतिपाद्यते । संबन्धसामान्ये तु षष्ठौ
विधाय समाप्तः कर्तव्यः, चतुर्थीसमासस्य प्रकृतिविकारभाव एव
विधानात् ॥ धर्मार्थ इति । धर्मार्थत्वाच्चयम एव धर्मशब्देनाभिधीयते
इति कर्मधारयः समाप्तः ॥ धर्मप्रयोजन इति । लिङादिविधेय
नियोगारूपेण धर्मेण प्रयुक्त इत्यर्थः ॥

(उद्योतः) ननु सकृदन्वितस्य लोकत इत्यस्य पुनरर्थप्रयुक्ते
इत्यनेनान्वयः कथम् । वार्तिके चैकवाक्यतयैवान्वयः प्रतीयतेऽत आह—
अत्रेति । अनाश्रित्येति । न्यूनतापरिहारयेत्यर्थः । लोकत इत्यस्य
च लोकव्यवहारत इत्यर्थः ॥ भाष्ये अर्थप्रयुक्ते इति । अर्थज्ञानप्रयो-
जनेन कृत इत्यर्थः । परस्य विशिष्टार्थबोधो भवत्विति शब्दः प्रयुज्यते,
प्रयोगेणाविर्भूतशब्दज्ञानेनार्थज्ञानादिति भावः ॥ एवं प्राप्ते शब्दप्रयोगे
शास्त्रेणार्थेयं प्रकृतिरयं प्रत्यय इत्यादिप्रकृत्यादिविभागज्ञानद्वारा गवा-
दय एव प्रयुक्ता धर्मजनकाः, न गान्वादय इति नियमः क्रियत इति
तात्पर्यम् ॥ विधानादिति । तादर्थ्यस्य षष्ठ्यर्थत्वबोधनाय त्वेवं प्रयोग

इति भावः ॥ चतुर्थीति योगविभागो न भाष्यारूढः । सुप्सुपेति समास इत्यप्यगतिकगतिरित्येवं व्याख्यातम् ॥ द्वितीयपक्षात्तृतीये विशेषं दर्शयति—लिङादीति । प्रभाकराक्षीकृतमतेनेदम् । तन्मते हि लिङादीनामपूर्वसंज्ञकं कार्यं वाच्यम् । तदेव च स्वस्मिन् पुरुषं प्रयुज्जानं नियोग इत्युच्यते । स एव धर्मस्तेन प्रयुज्यते आक्षिप्यते इति कर्मण्युक्तः प्रयोजनशब्दः । स चासाधुनिवृत्तिरूपो नियमः । धर्मप्रयोजन इति षष्ठोऽसमासः । एवं च द्वितीये धर्मफलको नियम इत्यर्थः । तृतीये धर्मप्रयोज्य इत्यर्थे इति भेदः ॥ केचित्तु धर्माय नियम इत्यनेन प्रत्यवायपरिहाररूपधर्मायां नियमः ॥ असाधुप्रयोगेऽधर्मोत्पत्तेः ॥ धर्मार्थो नियम इत्यनेन धर्मस्य यज्ञादेरङ्गभूत इत्यर्थः । नानृतं वदेदिति कृत्वङ्गवाक्येन क्रतुवैगुण्यस्य बोधनात् ॥ धर्मप्रयोजनो नियम इत्यनेनैकः शब्द इति श्रुतेनियमादृष्टं पुरुषार्थकरं सूचितमित्याहुः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—ननु शब्दस्य व्याकरणानिष्पाद्यत्वे व्याकरणशास्त्रस्य वैयर्थ्यमापद्यते, “अप्राप्ते शास्त्रमर्थवदि”ति न्यायादित्याशयेन पृच्छति—यदीति । तर्हीति—अस्य किमित्यनेनान्वयः । एषु शब्देषु प्रमाणं—व्युत्पत्त्याधायकम् । अथ शब्दापशब्दयोः प्रयुक्तयो र्यस्मारकत्वाभ्येऽपि शास्त्रज्ञानपूर्वकोच्चार्यमाणशब्दस्यैव धर्मजनकता नापशब्दस्येति नियमविधायकतया शास्त्रस्य सार्थकतेत्याशयेनोच्यति—लोकत इति । धर्मनियम इत्यत्र कः समास इत्याशयेन पृच्छति—किमिदमिति ।

प्रदीपे—अत्र—“सिद्धे शब्दार्थे”ति वार्तिके । एकवाक्यताम्लोकव्यवहारतः शब्दार्थसम्बन्धे सिद्धे (नित्ये) अर्थज्ञानप्रयोजनकृते शब्दप्रयोगे च सिद्धे शास्त्रेण धर्मनियमः क्रियते इत्येकवाक्यताम् । व्यवस्थापितमिति—अत एव प्रश्नवाक्येयुः क्रमशः प्रवृत्तम्, ज्ञायते क्रियते इति विभिन्नक्रियोक्तिरिति भावः । ननु किन्तत् वाक्यत्रयमित्यत आह—सिद्धे इति । कथं शास्त्रं प्रवृत्तमिति प्रश्ने इत्यादिः । द्वितीयमिति—वाक्यमित्यनुषज्यते । एवमग्रेऽपि । लोकत इति—यदि लोकतो ज्ञायते तर्हि किं शास्त्रेण क्रियते इति प्रश्ने इत्यादिः । ननु अर्थप्रयुक्तशब्दे का व्युत्पत्तिरित्यत आह—अर्थेनेति । आत्मप्रत्यायनाय—स्वरूपबोधनाय । प्रतिपाद्यते इति—किन्तु न चतुर्थीसमासो विवक्षित इति शेषः । तर्हि तत्र कः समासो विधेय इत्यत आह—सम्बन्धेति । कथन्न तत्र चतुर्थीसमास एव विवक्षित इत्यत आह—चतुर्थीति । प्रकृतीति—नृपाय दारू वृषदारू इत्यादावित्यादिः । इति—इति हेतोः । धर्मश्चासौ नियम इति व्युत्पत्ताप्रति शेषः । लिङादिविषयेण—लिङादिवाक्येन ।

उद्योते—सकृदिति—“सिद्धे” इत्यनेनेति शेषः । एकवाक्यतया—उत्तररूपा । न्यूनतेति—वार्तिककथकतत्तदंशोपादानप्रयोजनाबोधकतारूपन्यूनतेत्यर्थः । भवत्विति—हेतोरिति शेषः । ननु कथं शब्दप्रयोगेणार्थबोध इत्यत आह—प्रयोगेणेति । शब्दप्रयोगेण शब्दाविर्भावः, आविर्भूतश्च शब्दः परेण श्रूयते, तच्छ्रवणेन च “एकसम्बन्धज्ञानमपरसम्बन्धिनं स्मारयती”ति न्यायेन तदर्थस्मरणं, ततः शब्दबोध इति भावः । एवम्—उक्तरीत्या । शब्दप्रयोगे—साधवसाधुशब्दप्रयोगे । शास्त्रेणेति—अस्य क्रियते इत्यनेनान्वयः । ननु यदि चतुर्थीसमासो न विवक्षितस्तर्हि कथं चतुर्थ्यन्ततया निर्देश इत्यत आह—तादर्थ्यस्येति । एवं—चतुर्थ्यन्ततया । नन्वेवमपि “चतुर्थी तदर्थेयवलिहितमुचरक्षितैरिति सूत्रे चतुर्थीति योगविभागेनैव तत्र कथन्न समास इत्यत आह—चतुर्थीतीति । नन्वेवमपि “सुप्सुपेत्व”नेनैव तत्र समासः कुतो नेत्यत आह—सुप्सुपेतीति । इत्येवम्—इति हेतोः षष्ठोऽसमासपरत्वेन । तत्र कैयटेनेति शेषः । तृतीये—तृतीयपक्षे ।

इदम्—विशेषोपपादनम् । तन्मते—प्रभाकरमते । हि—यतः । लिङिति—स्वर्गकामो यजेतेत्यादावित्यादिः । तदेव—अपूर्वमेव । प्रयुज्जानं—नियोजयत् । स एव—नियोग एव । तेन—धर्मेण । स च—धर्मप्रयोजनश्च । असाध्विति—असाधुशब्देत्यर्थः । प्रयोज्य इति—नियम इत्यनुषज्यते । अयम्—असाधुशब्दनिवृत्तिरूपः । तत्र हेतुमाह—असाध्विति । शब्देति शेषः । भूत इति—स नियम इति शेषः । तत्र हेतुमाह—नानृतमिति । वाक्येनेति—कृतावपशब्दभाषणे इति शेषः । शब्द इति—सम्यग् ज्ञातः सुष्ठु प्रयुक्तः स्वर्गं लोके च कामयुग्मवतीति शेषः । नियमादृष्टं—नियमपालनजनितपुण्यं । पुरुषार्थकरं—अर्थकामादित् ।

(१ वार्तिकचतुर्थखण्डम् ॥ ४ ॥)

॥ ❀ ॥ यथा लौकिकवैदिकेषु ॥ ❀ ॥

(भाष्यम्)

प्रियतद्धिता दाक्षिणात्याः—‘यथा लोके वेदे चे’ति प्रयोक्तव्ये ‘यथा लौकिकवैदिके’ ष्विति प्रयुज्यते ॥ अथवा युक्त एवात्र तद्धितार्थः । यथा लौकिकेषु वैदिकेषु च कृतान्तेषु ॥

लोके तावद् ‘अभक्ष्यो प्राग्यकुक्कुटः, अभक्ष्यो प्राग्यसूकर’ इत्युच्यते । भक्ष्यं च नाम क्षुत्प्रतिघातार्थमुपादीयते । शक्यं चानेन श्रमांसादिभिरपि क्षुत्प्रतिहन्तुम् । तत्र नियमः क्रियते—इदं भक्ष्यमिदमभक्ष्यमिति ॥ तथा—खेदात्क्षीषु प्रवृत्तिर्भवति । समानश्च खेदविगमो गम्यायां चागम्यायां च । तत्र नियमः क्रियते—इयं गम्येयमगम्येति ॥

(प्रदीपः) प्रियतद्धिता इति । नायपशब्दः किंतु ये लोकवेदयोर्भावावयवास्ते लोकवेदशब्दाभ्यामभिधातुं शक्यन्ते । आधाराधेयभावकल्पनया तु तद्धितप्रयोगः प्रियतद्धितत्वेन निमित्तः । यथा कश्चिद्वनस्पतय इति प्रयुज्यते कश्चिद्वानस्पत्यमिति समूहप्रत्ययान्तम् ॥ अथवेति । नात्रावयवावयवविभागः, किं तर्हि लोकवेदव्यतिरिक्तसिद्धान्तशब्दार्थोभयरूप इत्यर्थः ॥ लौकिकः, स्मृत्युपनिबद्धः । वैदिकः, श्रुत्युपनिबद्धः ॥ शक्यं चानेनेति । शकेः कर्मसामान्ये लिङ्गसर्वनामनपुंस्कार्युक्ते कृत्यप्रत्ययः । ततः पदान्तरसंबन्धादुपजायमानमपि कर्त्तव्यं बहिरङ्गवादनन्तरङ्गनस्कारं न वाधते इति शक्यं कुदियुक्तम् । यदा तु पूर्वमेव विशेष्यविवक्षा तदा शक्या कुदिति भवत्येव । यदा तु प्रतिघातस्यैव कृत्यं शक्येति प्रतिघाततदा कुधं प्रतिहन्तुं शक्यमिति भवति ॥ खेदादिति । खेदयतीति खेदो रागः, इन्द्रियनियमासामर्थ्यं वा खेदः ॥

(उद्योतः) नन्वीदृशो धर्मनियमः क इदोऽत आह भाष्ये—यथेति ॥ ननु लोकवेदयोरित्येव सिद्धे तद्धितनिर्देशोऽयुक्तोऽत आह—प्रियतद्धिता इति ॥ नन्वन्त्यार्थेऽन्यशब्दप्रयोगेऽपशब्दत्वं स्यादत आह—नायमिति ॥ ते लोकवेदेति । अवयवे समुदायशब्दप्रयोगदर्शनादिति भावः ॥ आधाराधेयकल्पनया त्विति । लोकवेदरूपसमुदायतदवयवयोरित्यादिः ॥ नात्रावयवावयवविभाग इति । तत्र भव इत्यादिव्यवहारप्रयोजको विभागादोपोऽवयवावयविनोर्नैत्यर्थः ॥ कृतान्तेषु । कृतान्तः सिद्धान्तः । तत्प्रतिपादकवाक्येऽप्यित्यर्थः ॥ भक्ष्यं च नामेत्यस्य तद्वति यदिति शेषः ॥ शक्यं कुदिति सामानाधिकरण्यं कथं भिन्नलिङ्गत्वादत आह—शकेरिति । तदा कुध-

मिति ॥ ननु प्रधानक्रियानिरूपितशक्तेरभिधाने गुणक्रियानिरूपित-
शक्तेरनभिहिताया अभिहितवत्प्रकाशस्य स्वादुमि णमुलित्यत्र
वक्ष्यमाणत्वेन कथमेतदिति चेन्न । प्रधानतिङन्तार्थक्रियानिरूपितशक्ते-
रेवायं स्वभावो यत्स्वसमानाधिकरणगुणशक्तेरभिहितवत्प्रकाश इत्य-
भिमानात् । वस्तुत इदमुक्तमेवेति स्वादुमीत्यत्र निरूपयिष्यामः ॥
खेद इति । एवं च ग्राम्यकुक्कुटपरदारादौ विशेषनिषेधस्येतराभ्यनु-
ज्ञाफलकतया आरण्यकतद्भक्षणस्वदारगमनयोर्वेधा दोषाभावो यथा
च ग्राम्यकुक्कुटभक्षणपरदारगमनशोरधर्मस्तथा शास्त्रजनितज्ञानपूर्वको
गवादिप्रयोगेऽपूर्वोत्पत्तिरूपं फलं शास्त्रेण बोध्यते तेषां साधुत्वबोध-
नात् । अर्थादपशुशब्दानाधर्मजनकत्वं बोध्यते, एकविधेस्तदितरनिषेध-
फलकत्वात् । यथैकनिषेधस्यापराभ्यनुज्ञाफलकत्वमिति भावः । दृष्टा-
न्तता त्वंशेन, वक्ष्यमाणवैदिकानां तु सर्वांशेनेति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्रियतद्धिता इति—प्रियास्तद्धिता येषामिति
व्युत्पत्तिः । दाक्षिणात्या इति—अत इति शेषः । प्रयुज्यते इति—वाति-
ककारा इति शेषः । अनेन वास्तिककृतां निरर्थकशब्दाडम्बरकारिदाक्षि-
णात्यान्तर्गततां सूचयता तेषामुपहासः कृतः । अत्र—लौकिकवैदिकेत्य-
नयोः । तद्धितार्थः—“अध्यात्मादेशविष्यते” इति वास्तिकविहितठ-
नर्थः । एवञ्चोपपन्नमर्थमाह—यथेति । कृतान्तेषु—दृष्टान्तवाक्येषु ।
यथाक्रमं लौकिकं दृष्टान्तवाक्यमाह—लोके इति । तावदिति—वाक्या-
लङ्कारे । ननु किं भक्ष्यपदवाच्यमित्यत आह—भक्ष्यमिति । अनेन-
बुभुक्षितेन । तत्र—तुन्निवृत्तिसाधनवस्तुषु । अपरन्तदाह—तथेति ।
खेदादिति—खेदनिवृत्तिसाधनताज्ञानेनेति शेषः । स्त्रीष्विति—पुरुषाणा-
मिति शेषः । तत्र—खेदनिवृत्तिसाधनकामिनीषु ।

प्रदीपे—अयम्—(लोके वेदे चेत्यर्थे प्रयुक्तोऽपि) लौकिकवैदि-
केष्विति शब्दः । अपशब्द इति—किन्तु साधुशब्द एवेति शेषः ।
ननु तर्हि कथमुक्तं प्रियतद्धिता इतीत्यत आह—किन्स्विति । अव-
यवाः—दृष्टान्तत्वेनोपस्थाप्या एकदेशः । शक्यते इति—अतः लोके
वेदे चेत्युक्त्यैव निर्वहं सम्भवत्वपि, तत्रेति शेषः । प्रियतद्धितत्व-
निमित्त इति—प्रियतद्धितत्वं निमित्तं यथेति व्युत्पत्तिः । उक्तरीत्या
पर्यवसानतः समानार्थं साधुशब्दतामापन्नयोः लोके वेदे चेत्यस्मिन्
लौकिकवैदिकेष्वित्यस्मिन् च यथेच्छं प्रयोज्ययोरपि लघुभूतस्य लोके
वेदे चेति शब्दस्य प्रयोगेण “अर्द्धमात्रालाघवेन पुत्रोत्सवं मन्यन्ते
वैयाकरणाः” इत्यनेन वैयाकरणप्रियतया सूचिते लाघवे सम्भवत्वपि
तं विहाय गुरुभूतस्य लौकिकवैदिकेष्विति शब्दस्य प्रयोगेण गौरवाश्र-
यणे प्रियतद्धितैव निमित्तं नान्यदिति भावः । तत्र दृष्टान्तमाह—
यथेति । वानस्पत्यम्—वनस्पतीनां समूहो वानस्पत्यम् । समूहेति-
समूहार्थकेत्यर्थः । शब्दार्थोभयस्मिन् दृष्टान्ततापूचनायाह—शब्दा-
र्थोभयरूप इति । भवात्मकतद्धितार्थ इति शेषः । शकेरिति—शक-
शक्तावित्यस्मादात्तोरित्यर्थः । स्त्रीलिङ्गलुप्तदान्वयात्पूर्वमिति शेषः ।
लिङ्गेति—लिङ्गेषु सर्वनाम्ना नपुंसकेन युक्ते इत्यर्थः । कृत्यप्रत्ययः—
“शकिसहोश्च” इति सूत्रेण यत् प्रत्ययः । पदान्तरसम्बन्धात्—लुप्त-
दसम्बन्धात् । शक्यपदस्य “या विशेष्येषु दृश्यन्ते लिङ्गसंख्याविभ-
क्तयः । तास्ता एव हि कर्तव्याः समानार्थं विशेषणे ॥” इति नियमे-
नेति शेषः । स्त्रीत्वं—स्त्रीलिङ्गत्वम् । अत्र विलम्बोपस्थितिकत्वम् बहि-
रङ्गत्वम्, तथा शीघ्रोपस्थितिकत्वमन्तरङ्गत्वमिति बोध्यम् । संस्कारं-
सोरमादिरूपम् । इति—इति हेतोः । पूर्वमिति—कृत्यप्रत्ययादि-
त्यादिः । विशेष्येति—लुप्तदान्वयेत्यर्थः । प्रतिघात इति—कर्मव्यनुष-
ज्यते । इन्द्रियनियमासामर्थ्यं—इन्द्रियनिग्रहाशक्तिजनितदुःखं ।

उद्घोते—ईदृशः—प्राप्तयोरैकविधायक एकनिषेधकः । इत्येव-
इत्यनेनैव । निर्वाहे इति शेषः । अन्यार्थे—लोके वेदे चेत्यर्थः । अन्य-

शब्द प्रयोगे—लौकिकवैदिकेष्विति शब्दप्रयोगे । लौकिकवैदिकेष्विति
शब्दस्येति शेषः । अवयवे इति—पदैकदेशे दग्धे पटो दग्ध इत्यादा-
वित्यादिः । तत्रेति—अवयवावयविनोः विभागारोपः तत्र भव इत्या-
दिव्यवहारप्रयोजको नेत्यन्वयः । प्रधानेतरयोर्वैद्य द्रव्यस्य क्रययोः
पृथक् । शक्तिगुणाश्रया तत्र प्रधानमनुसृत्यते ॥ प्रधानविषया शक्तिः
प्रत्ययेनाभिधीयते । यदा गुणे तदा तद्वदनुक्ताऽपि प्रतीयते ॥ इति
हरिकारिकानुसारेणाह—ननु प्रधानक्रियेति । प्रधानशक्तिक्रियेत्यर्थः ।
शक्तेः—कर्मत्वशक्तेः । गुणक्रियेति—गौणप्रतिहननक्रियेत्यर्थः । एतत्-
लुप्तमित्यत्र द्वितीयाविधानम् । गुणशक्तेः—गुणक्रियानिरूपितशक्तेः ।
अभिमानादिति—तथा च प्रकृते शक्यमित्यस्य कृदन्ततया तिङन्त-
विषयकतन्त्रियमानाक्रान्तत्वात् न लुप्तमित्यत्र द्वितीयाऽनुपपत्तिरिति
भावः । अभिमानपदेन तत्रारुचेः सूचनायाह—वस्तुत इति । इदं-
लुप्तमित्यत्र द्वितीयाविधानम् । तदिति—कुक्कुडेत्यर्थः । तेषां-
गवादीनाम् । लौकिकदृष्टान्ते एकनिषेधेनापराभ्यनुज्ञायाः, दार्ष्टान्तिके
एकविधिनैतरनिषेधस्य सत्त्वात्तयोः सर्वथा दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकभावास-
म्भवादाह—अंशेनेति । वैदिकदृष्टान्ते दार्ष्टान्तिके चैकविधिनैतरनिषे-
धस्य सत्त्वादाह—सर्वांशेनेति । केचित्तु लौकिकदृष्टान्ते परदारगमने
अधर्मः, स्वभार्यागमने अधर्माभावः, दार्ष्टान्तिके साधुशब्दप्रयोगे धर्मः,
असाधुशब्दप्रयोगे अधर्म इति दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकयोः सर्वथा साम्या-
भावादाह—अंशेनेति । वैदिकदृष्टान्ते पयसा वर्त्तने धर्माऽन्यथा अधर्म
इति तयोः सर्वथा साम्यसम्भवादाह—सर्वांशेनेति । इति वदन्ति ॥

(भाष्यम्)

वेदे खल्वपि—“पयोव्रतो ब्राह्मणो यवापूव्रतो
राजन्य आमिक्षाव्रतो वैश्यः” इत्युच्यते । व्रतं च
नामाभ्यवहारार्थमुपादीयते । शक्यं चानेन शालि-
मांसादीन्यपि व्रतयितुम् । तत्र नियमः क्रियते ।

तथा—‘बैल्वः खादिरो वा यूपः स्याद्’ इत्युच्यते ।
यूपश्च नाम पश्वनुबन्धार्थमुपादीयते । शक्यं चानेन
यत्किंचिदेव काष्ठमुच्छ्रित्यानुच्छ्रित्य वा पशुरनु-
बन्धुम् । तत्र नियमः क्रियते ।

तथा “अग्नौ कपालान्यधिश्रित्याभिमन्त्रयते—
भृगूणामङ्गिरसां धर्मस्य तपसा तप्यध्वम्” इति । अन्त-
रेणापि मन्त्रमग्निर्दहनकर्मा कपालानि सन्तापयति ।
तत्र च नियमः क्रियते—एवं क्रियमाणमभ्युदयकारि
भवतीति ॥

(प्रदीपः) पयोव्रत इति । सत्यामर्थितायां पय एव व्रतय-
तीति नियमोऽयं न तु विधिः, अर्थित्वाभावे कारणाभावात् ॥

(उद्घोतः) व्रतयतीति । अभ्यवहारार्थत्वेनोपादत्ते इत्यर्थः ॥
भाष्ये उच्छ्रित्यानुच्छ्रित्य वेति । संतक्ष्यासंतक्ष्य वेत्यर्थः । निखन्या-
निखन्य वेत्यर्थ इत्यन्ये ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—खल्वपि ति निपातसमुदायो निश्चया-
र्थकः । पय इति—क्षीरेत्यर्थः । आमिक्षेति—द्रव्याद्यम्लवस्तुयुक्तत-
दुग्धपरिणामभूतवस्त्वित्यर्थः । ननु किं व्रतपदाभिधेयमित्यत आह—
व्रतमिति । नामेति—उद्भवति यदिति शेषः । शक्यमिति—अनेन
भावार्थक्यत्पत्ययान्तेनान्वितस्य व्रतयितुमित्यस्य शालिमांसादीनी-
त्यत्रान्वयाच्च काष्ठपुनपपत्तिः, न वा स्वादुमि णमुलित्यत्रत्यसिद्धान्त-
विरोध इति भावः । अनेन—ब्राह्मणादिना । तत्र—अभ्यवहारार्थतपोपा-

दैवेषु । दृष्टान्तान्तरमाह—तथेति । ननु को यूपपदवाच्य इत्यत आह—यूप इति । नामेति—स भवति यदिति शेषः । शक्यमिति—अत्र पूर्ववत् सर्वप्रथमम् । अनेन—पशुवन्धकेन । तत्र—काष्ठेषु । पुनः दृष्टान्तान्तरमाह—तथेति । अधिश्रित्य—मस्थाप्य । केन मन्त्रेणेत्यत आह—भृगूनामिति । इति—इत्यनेन मन्त्रेण । सन्तापयति—सन्तापयितुं शक्नोति । तत्र—अभिमन्त्रितान् अभिमन्त्रितयोः । नियमः—अभिमन्त्रित एव सन्ताप्य इत्याकारः । कुतः स इत्यत आह—एवमिति । अभिमन्त्रितस्य सन्तापनमित्यर्थः ॥

प्रदीपः—अर्थितायां—अभ्यवहारार्थितायां । “विधिरत्यन्तमप्राप्तौ नियमः पात्रिके सती त्यनुसारेण अभ्यवहरणक्रियासाधनशालिपयसादोनां मध्ये शालिप्राप्तपक्षे अप्राप्तस्य पयसः प्रापकत्वात् “पयो-प्रतो ब्राह्मणः” इत्यादिविधेः नियमविधिता, न त्वपूर्वविधिता पयसः सर्वथा अप्राप्तेरभावादित्याशयेनाह—नियम इति । नियमविधिरित्यर्थः । अयं—“पयोप्रतो ब्राह्मण” इत्यादिः । विधिः—अपूर्वविधिः । ननु ब्राह्मणस्याभ्यवहारार्थित्वाभावे कस्यापि प्राप्तेरभावात् सर्वथा अप्राप्तस्य पयसः प्रापकतया अस्यापूर्वविधितैव कुतो नेत्यत आह—अर्थित्वाभावे इति । अभ्यवहारार्थित्वाभावे इत्यर्थः ।

उद्घोते—सन्तप्यासन्तप्य वा—वास्यादिना संस्कृत्यासंकृत्य वा । निखन्वेति—भूमावित्यादिः ।

(दार्ष्टान्तिक उपसंहारभाष्यम्)

एवमिहापि समानायामर्थावगतौ शब्देन चाप-शब्देन च धर्मनियमः क्रियते—शब्देनैवार्थोऽभिधेयो नापशब्देनेति ॥ एवं क्रियमाणमभ्युदयकारि भवतीति ॥

(प्रदीपः) समानायामिति । यद्यपि साक्षादपञ्चशा न वाचकास्तथापि स्मर्यमाणसाधुशब्दव्यवधानेनार्थं प्रत्याययन्ति, केचिच्चापञ्चशाः परस्परया निरुदिमागताः साधुशब्दानस्मारयन्त एवार्थं प्रत्याययन्ति ॥ अन्ये तु मन्यन्ते—साधुशब्दपञ्चशा अपि साक्षादर्थस्य वाचका इति ॥

(उद्घोतः) ननु अपञ्चशा न वाचका, वाच्यप्रतीत्यन्यथानुपपत्त्या कल्प्यमानशक्तेः शिष्टप्रयुक्तसंस्कृतेष्वेव कल्पनात् । तदनुसारेणैव चापञ्चशानां साधुस्मरणेन बोधकत्वोपपत्तेः समानायामित्यनुपपन्नमिति शङ्कते—यद्यपीति ॥ तथापीति । एवंच वाचकत्वाभावेऽप्यर्थप्रत्ययाकत्वाविशेषेण समानायामित्युक्तम् ॥ निरुदिमागता इति । ते च शक्तिभ्रमेण बोधका इति भावः ॥ शक्तिभ्रमश्चेत्यम्—केनचित् गावोति प्रयुक्ते गौरिति साधुस्मरणात् प्रयोज्यस्य बोधेऽपि तदस्थस्य गावोशब्दादेवास्य गोबोध इति भ्रमस्तन्मूलकोऽन्येषामपि भ्रम इति । वस्तुतो विनिगमनाविरहाद् भाषाशब्देष्वपि शक्तिरेवेत्याह—अन्ये त्विति । साधुत्वं चैतन्मते शब्दगतधर्मसाधनतावच्छेदकवैजात्यमेव । यद्यपि साधूनेव भाषेतेति न श्रूयते, तथापि फलनिर्देशवाक्ये तन्निर्देशदेवदृशविधिः कल्प्यते । तत्र के साधव इत्याकाङ्क्षा यामेत एव साधव इति व्याकरणेन निष्पादनात्तद्वारा शास्त्रेण धर्मनियमो विधीयत इति बोध्यम् ॥ भाष्ये शब्देनैवेति । साधुनेत्यर्थः ॥ एवं क्रियमाणमिति । शास्त्रज्ञानपूर्वकमुच्चार्यमाणमित्यर्थः ॥

इति शास्त्रस्य धर्मनकताधिकरणम् ॥

(तत्वालोकः) भाष्ये—दृष्टान्तेषूपपादितं दार्ष्टान्तिके योजयति—एवमिति । समानायामिति—शब्देन चापशब्देन च समानायामर्थावगतौ भिन्नत्वः । अर्थोपगताविति—अविवक्षित्वावपीति शेषः ।

नियमाकारमाह—शब्देनैवेति । कुत एवमित्यत आह—एवमिति । इति—इति हेतोः ।

प्रदीपः—साक्षादिति—अपञ्चशाः साक्षादाचका नेत्यन्वयः । अपञ्चशाः—अपञ्चशशब्दाः । ज्ञाता इति शेषः । एवमप्येऽपि । वाचकाः—अर्थबोधकाः । उत्तरयति—तथापीति । ज्ञाता अपञ्चशशब्दा इति शेषः । परस्परया—प्रयोगपरस्परया । निरुदिम्—अर्थवाचकतया लोकप्रसिद्धिम् । आगताः—प्राप्ताः ।

उद्घोते—वाच्यप्रतीतीति—वाच्यानां प्रतीतेरित्यर्थः । कल्प्यमानशक्तेः—कल्प्यमानायाः शक्तेः । संस्कृतेषु—साधुशब्देषु । तदिति—शक्तिकल्पनेत्यर्थः । साधुस्मरणेन—साधुशब्दस्मरणेन । इति—इत्याशयेन । एवञ्च—शक्तेः साधुशब्देष्वेव कल्पने च । अपञ्चशशब्दानामिति शेषः । ते च—अपञ्चशशब्दाश्च । ज्ञाता इति शेषः । ननु कथं शक्तिभ्रम इत्यत आह—शक्तिभ्रम इति । इत्यम्—अनेन प्रकारेण । प्रकारमेवाह—केनचिदिति । अशिक्षितेनेति शेषः । प्रयुक्ते इति—तच्छब्देनेति शेषः । साधुस्मरणात्—साधुशब्दस्मरणात् । प्रयोज्यस्येति—व्युत्पन्नस्येति शेषः । तदस्थस्येति—अशिक्षितस्येति शेषः । अस्य भ्रम इत्यनेनान्वयः । अस्य—प्रयोज्यव्युत्पन्नस्य । तन्मूलकः—तादृशभ्रममूलकः । भ्रान्तस्य तादृशप्रयोगेण अशिक्षितानामिति शेषः । भ्रमः—तादृशभ्रमः । भाषाशब्देषु—अपञ्चशशब्देषु । शक्तिरेवेति—अत एव “समानायामिति” भाष्यस्य, साधुशब्दज्ञानामपि अपञ्चशशब्दवर्णनार्थबोधस्य चोपपत्तिः । अन्यथा तेन तेषां साधुशब्दस्मरणानाम्भवादर्थबोधो नोपपद्येतेति भावः । वैजात्यम्—व्याकरणव्यञ्जनार्थं जातिविशेषरूपम् । श्रूयते—श्रुतिः । फलनिर्देशवाक्ये—एकः शब्दः सम्यग् ज्ञातः सुष्ठु प्रयुक्तः स्वर्गे लोके च कामधुग् भवतीति वाक्ये । तन्निर्देशादेव—साधुशब्दनिर्देशादेव । ईदृशविधिः—साधुत्वं (शब्दान्) एव भाषेतेति विधिः । तत्र—विधिवान्वये । तद्वद्वारा—साधुशब्दव्युत्पादन द्वारा । शास्त्रेण—व्याकरणशास्त्रेण । धर्मनियमः—तादृशविधिः । विधीयते—उपपाद्यते । उच्चार्यमाणम्—साधुशब्दरूपम् ।

(अनुपलब्धप्रयोगसाधुशब्दसाधकशास्त्रसार्थक्याधिकरणम्)

(२ आद्यैववार्तिकम् ॥ १ ॥)

॥ * ॥ अस्त्यप्रयुक्तः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

सन्ति वै शब्दा अप्रयुक्ताः । तद्यथा—ऊष, तेर, चक्र, पेचेति ॥

किमतो यस्तन्त्यप्रयुक्ताः ? ॥

प्रयोगाद्धि भवाञ्छब्दानां साधुत्वमध्यवस्यति । य इदानीमप्रयुक्ता नामी साधवः स्युः ॥

(प्रदीपः) अस्त्यप्रयुक्त इति । प्रयोगमूलत्वादस्याः स्मृतेरप्रयुक्तानामप्यन्वाख्यानदप्रामाण्यमाशङ्कते ॥

(उद्घोतः) अस्त्यप्रयुक्त इत्यादिः प्रकृतोपयोगमाह—प्रयोगमूलत्वादिति । श्लोकतोऽर्थप्रयुक्ते शब्दप्रयोगे शास्त्रेण धर्मनियमः—इत्यनेन प्रयुक्तेषु साधवसाधुषु प्रयुक्तसाधवन्वाख्यानेन तेषु धर्मः प्रयुक्तासाधुधर्म इत्यर्थकेनैदं सूचितम् । एवंचाप्रयुक्तानामप्रयोगेणैव साधुत्वानुमानादसाधुत्वमप्यनेनान्वाख्यानदप्रामाण्यमिति भावः ॥ वार्तिकोक्तनियमानुपपत्तिश्चेत्यपि बोध्यम् ॥ भाष्ये किमत इति । अप्रयुक्तसत्त्वं नास्माकमनिष्टं, साधुमात्रार्थत्वाद्वाचकरण-

स्थैर्यार्थः ॥ उत्तरम्—प्रयोगादिति । तथा चाप्रयोगादसाधुत्वात्-मानमिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—ननु यदि प्रयुक्तानामिदमन्वाख्यानं तर्हि किमर्थमप्रयुक्ता अपि ऊष, तेर, चक्र, पेचेत्यादयोऽनेन व्युत्पाद्यन्ते इत्याशयेनाक्षिपति—अस्त्यप्रयुक्त इति । अत्र वार्तिके जात्य-मिप्राथमिकवचनमित्याशयेन व्याचष्टे—सन्तीति । वै इति निश्चये । दिग्दर्शनाय कतिपयानप्रयुक्तशब्दानुदाहरति—तद्यथेति । आचेष्टु-राशयं तन्मुखादेवावगन्तुं तदस्थः शङ्कते—किमत इति । सन्त्यप्रयुक्ताः (शब्दा इति) यत् (उच्यते) अतः किमित्यन्वयः । अप्रयुक्तशब्द-सत्तया का क्षतिरिति शङ्काशयः । आक्षेपकः स्वाशयमाह प्रयोगा-दिति । व्युत्पन्नप्रयोगादित्यर्थः । हि—यतः । ये—शब्दाः ।

प्रदीपे—ननु “अस्त्यप्रयुक्त” इत्यादि “तन्नामि” त्यन्तग्रन्थ-स्य प्रकृतानुपयोगादसम्बद्धतया कथमुल्लेखोऽस्त्वित्यत आह—प्रयोगेति । प्रयोगः शिष्टप्रयोगः मूलं निर्माणनिदानं यस्या इति व्युत्पत्तिः । अस्याः—व्याकरणाख्यायाः । सकललक्ष्याणि साक्षात्कृत्य तदनुसारेण असम्भवाव्याप्त्यतिव्याप्तिदोषरहितलक्षणनिर्माता लक्ष्यैकचतुष्कः । तथा निजरचितस्य परनिर्मितस्य वा लक्षणस्यानुसारेण लक्ष्यव्यव-स्थापकः लक्षणैकचतुष्कः । तयोः लक्ष्यैकचतुष्कस्यैव श्रेष्ठतामभ्युप-गच्छन्ति महाजनाः । अतः पाणिनेः लक्ष्यैकचतुष्कताबोधनाय “पाणिनिः शिष्टप्रयुक्तानि सकललक्ष्याणि स्मृत्वा तदोषत्रयरहित-लक्षणसमुदायात्मकं व्याकरणमरीरचदि”ति सूचयितुमेव शास्त्रस्यैव-पहयाह—स्मृतेरिति । प्रामाण्यमत इति शेषः । अप्रयुक्तानामपि-अप्रयुक्तशब्दानामपि । अनयेति शेषः । अप्रामाण्यमिति—अस्या निर्मूलत्वापत्तादित्यादिः । आपद्येतेतीति शेषः ।

उद्द्योते—अनेन—“सिद्धे” इति वार्तिकशेन । साध्वसाधुषु—शब्देषु । एवमग्रेऽपि । व्याकरणशास्त्रद्वारेति शेषः । तेषु—प्रयुक्त-साधुषु । धर्मः—धर्मजनकता । तथेति शेषः । अधर्मः—अधर्महेतुता । अस्तीति ज्ञायते इति शेषः । इदं—व्याकरणस्मृतेः प्रयोगमूलत्वम् (शिष्टप्रयोगविषयत्वाद्येषु साधुताऽनुमिता तेषामन्वाख्यायकत्वम्) । एवञ्च—व्याकरणशास्त्रस्य प्रयोगमूलत्वात् प्रामाण्ये च । अथवा शब्दानां शिष्टप्रयोगविषयत्वात् साधुत्वानुमाने च । अप्रयुक्तानाम्—अप्रयुक्तश-ब्दानाम् । अप्रयोगेण—प्रयोगविषयत्वाभावेन । अनेन—व्याकरणशास्त्रेण । अप्रामाण्यमिति—व्याकरणशास्त्रस्यैत्यादिः । लोकव्यवहारत एव श-ब्दासम्बन्धे सिद्धे (नित्ये) अर्थज्ञानप्रयोजनकृते शब्दप्रयोगे च सिद्धे वैयर्थ्याद् व्याकरणशास्त्रं धर्मनियामकमिति वार्तिककृतः । तत्र यदि व्याकरणशास्त्रेणाप्रयुक्तशब्दानामप्यन्वाख्यानं क्रियते तर्हि “विधिर-त्यन्तमप्राप्तावि”ति नियमानुसारेण व्याकरणशास्त्रस्यापूर्वविधित्वेन वैयर्थ्यासम्भवात्तस्य धर्मनियामकता नोपपद्येतेत्याशयेनाह—वार्तिको-क्तेति । “शास्त्रेण धर्मनियमः” इत्यन्तवार्तिकोक्तस्य नियमस्यानुप-पत्तिरित्यर्थः । व्याकरणशास्त्रस्याप्रयुक्तशब्दान्वाख्यायकत्वे “लौकि-कानां वैदिकानाञ्चे”ति भाष्यबोधिता तस्य साधुशब्दमात्रानुशासक-ताऽपि नोपपद्येत, अप्रयुक्तशब्दानां सादित्वादिरूपासाधुत्वसत्तात्-इत्यपि बोध्यम् ॥ साधुमात्रार्थत्वात्—साधुशब्दमात्रव्युत्पादनार्थ-त्वात् । उत्तरं—तदस्थं प्रत्याक्षेपुरुत्तरम् । असाधुत्वानुमानम्—अप्र-युक्तशब्दा असाधवः प्रयोगविषयत्वादित्यनुमानम् ॥

(आक्षेपासंगतिभाष्यम्)

इदं तावद्विप्रतिषिद्धम्—यदुच्यते—‘सन्ति वै शब्दा अप्रयुक्ता’ इति । यदि सन्ति नाप्रयुक्ताः, अथा-प्रयुक्ता न सन्ति, सन्ति चाप्रयुक्ताश्चेति विप्रतिषिद्धम् ।

प्रयुज्ज्ञान एव खलु भवानाह—सन्ति शब्दा अप्रयुक्ता इति । कश्चेदानीमन्यो भवज्जातीयकः पुरुषः शब्दानां प्रयोगे साधुः स्यात् ? ॥

(प्रदीपः) यथा घटादीनां विनाप्यर्थक्रियया सत्त्वं गम्यते नैवं शब्दानां, ते हि सर्वदा व्यवहाराय प्रयुज्यमानाः सन्तः सत्त्वेनाव-सीयन्ते इत्याह—इदमिति । कश्चेदानीमिति । उपहासपरम् ॥

(उद्द्योतः) विप्रतिषिद्धत्वमुपपादयति—यथेति । एवंच सत्त्वे प्रयोग आवश्यक एव, अप्रयोगे च सत्त्वमेव न स्यादिति भावः ॥ ननु लक्षणवशेन सत्त्वं केनाप्यप्रयोगाच्चाप्रयुक्तत्वमिति न विरोधोऽ-तो भाष्ये—प्रयुज्ज्ञान एवेति ॥ ननु मया प्रयुक्तश्चेत्किं, तत्र सोप-हासमाह—कश्चेदानीमिति । स्वयमेव प्रयोगं कृत्वा सन्ति चा-प्रयुक्ता इत्यादीनां शब्दानां प्रयोगे साधुर्योग्यः स्यादित्यर्थः । त्वत्प्र-योगेनैव प्रयुक्तत्वावगमेऽप्रयुक्तत्वोक्तिर्विरुद्धेति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तदस्थः पूर्वपक्षे दूषणमाह—इदमिति । वाक्यालङ्कारायाह—तावदिति । परस्परमिति शेषः । इदमित्यनेन निर्देश्यमाह—यदिति । विप्रतिषिद्धतामुपपादयति—यदीति । इतीति—इदं परस्परमिति शेषः । प्रयुज्ज्ञान इति—ऊष, तेरेत्यादिशब्दानि-त्यादिः । वचनकर्माह—सन्तीति । भवज्जातीयक—भवत्सदृशः ।

प्रदीपे—अर्थक्रियया—जलानयनादिव्यापारेण । गम्यते—ज्ञायते । नैवं—न तथा अर्थक्रियया विनाऽपि सत्ता ज्ञायते । कुत एवमित्यत आह—ते इति । शब्दा इत्यर्थः । हि—यतः । सन्तः—सन्त एव । अवसीयन्ते—निर्णीयन्ते ।

उद्द्योते—एवञ्च—शब्दसत्तायाः शब्दप्रयोगाधीनत्वे च । निमित्ता-र्थकसम्बन्धन्तमाह—सत्त्वे इति । शब्दानामित्यादिः । प्रयोग इति, अप्रयोगे इति, सत्त्वमिति च—तेषामित्यादिः । लक्षणवशेन—व्युत्पा-दकसूत्रादिवशेन । शब्दानामिति शेषः । इति—इति हेतोः । अतः—इत्यत आह । मयेति—ऊषेत्यादिशब्द इति शेषः । चेत् किमिति—यदि (तर्हि तेन) किम् ? का क्षतिरित्यर्थः । तत्र—तर्हि तेन किमि-त्यत्र । शब्दानामित्यादिभाष्यस्यार्थमाह—स्वयमेवेति ॥

(आक्षेपासंगतिबाधकभाष्यम्)

नैतद्विप्रतिषिद्धम् । सन्तीति तावद्ब्रूमः । यदेता-वशास्त्रविदः शास्त्रेणानुविदधते ॥ अप्रयुक्ता इति ब्रूमः । यल्लोकेऽप्रयुक्ता इति ॥ यदप्युच्यते—कश्चेदानीमन्यो भवज्जातीयकः पुरुषः शब्दानां प्रयोगे साधुः स्यादि-ति । न ब्रूमोऽस्माभिरप्रयुक्ता इति ॥

किं तर्हि ? ॥

लोकेऽप्रयुक्ता इति ॥

(प्रदीपः) उत्तरं तु शास्त्रदृष्ट्या प्रकृतिप्रत्ययादिसद्भावानुमि-तसत्त्वाः, व्यवहारे तु न दृश्यन्त इत्युक्तम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्रदनकर्ता स्ववाक्ये आपादितं विरोधं निरा-करोति—नैतदिति । न “सन्ति वै शब्दाः अप्रयुक्ताः” इतीदं परस्परं विरु-द्धमित्यर्थः । कुतो न तन्मिथो विरुद्धमित्यत आह—सन्तीति । ये शब्दा इत्यादिः । तावत्—प्रथमम् । कुतः तत्सत्ता ज्ञातेत्यत आह—यदिति । यत इत्यर्थः । एतान्—ऊषेत्यादिशब्दान् । शास्त्रविदः—वैयाकरणाः । शास्त्रेण—व्याकरणेन । अनुविदधते—संस्कुर्वन्ति । अत इति शेषः । अप्रयुक्ता इति—नदनन्तरमित्यादिः । कथं ज्ञायते पतेऽप्रयुक्ता इत्यत

आह—यदिति । यत इत्यर्थः । लोके इति—अर्थबोधनायैते इति शेषः । इतीति—अत इति शेषः । एवं विरोधं निरस्योपहासं परिहर्तुमनुवदति—यदपीति । इतीति—तदप्यकिञ्चित्कारमेवेति शेषः । कुत एवमित्यत आह—नेति । यत इत्यादिः । इतीति—भूम इति शेषः । मत्प्रयोगो न लोकप्रयोग इति भावः ।

प्रदीपे—उत्तरन्तु—नैतदित्युत्तरन्तु । यद्यपीति शेषः । शास्त्रदृष्ट्या—व्याकरणशास्त्रदृष्ट्या । प्रकृतीति—ऊपेत्यादिघटकेत्यादिः । सत्त्वा इति—ऊपेत्यादयः, तथापि इति शेषः । व्यवहारे तु—लोकव्यवहारे तु । ते इति शेषः । इत्युक्तं—इत्याशयेनोक्तम् ।

(आक्षेपभाष्यम्)

ननु च भवानप्यभ्यन्तरो लोके ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—ननुपेत्यादीनां लोकव्यवहाराविषयता भवदुक्ता न युक्ता, तेषां लोकान्तर्भूतभवाद्दृश्यव्युत्पन्नव्यक्तिकव्यवहारविषयत्वादित्याशयेन आक्षेपः । लोकान्तर्गततामुपपादयति—नन्विति । निश्चयेनेत्यर्थः । च एव । भवान्—आक्षेपकः । अपिनाऽन्यसंयहः । अभ्यन्तरः—अन्तर्भूतः ।

(समाधानभाष्यम्)

अभ्यन्तरोऽहं लोके, न त्वहं लोकः ॥

(प्रदीपः) न त्वहं लोक इति । यथा लोकोऽर्थावगमाय शब्दान् प्रयुञ्क्तं नैवं मयैतैर्धे प्रयुक्ता अपि तु स्वरूपपदार्थका इत्यर्थः ॥

(उद्घोतः) ननु लोकान्तर्भूतस्य न त्वहं लोक इति वचो विरुद्धमत आह—यथेति । अर्थबोधाय शब्दान्प्रयुज्जानो हि मम लोकत्वेनाभिमत इत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—उत्तरयति पूर्वपक्षी—अभ्यन्तर इति ।

प्रदीपे—अर्थावगमाय—अर्थज्ञापनाय । एवं—तथा । एते—ऊपेत्यादिशब्दाः । अर्थे—अर्थबोधनाय । स्वरूपपदार्थका इति—स्वरूपं स्वरूपमात्रं पदार्थः बोध्यं येषामिति व्युत्पत्तिः । एते मया प्रयुक्ता इति शेषः ।

उद्घोते—विरुद्धमिति—लोकान्तर्भूतस्य लोकताया दुर्निवारत्वादिति शेषः । अतः—इत्यतः । अर्थबोधाय—अर्थज्ञापनाय । हि—यतः । अभिमत इति—अतोऽहं न लोकः, मया स्वरूपमात्रबोधनाय प्रयुक्तानामुपेत्यादीनामर्थज्ञापनायाप्रयुक्तत्वादिति शेषः । तथा च लोकशब्दस्य रूढतां विहाय पारिभाषिकतामभिप्रयतः लोकान्तर्भूतस्यापि न त्वहं लोक इति वचनं युक्तमेवेति भावः ।

(३ आक्षेपबाधकवार्तिकम् ॥ २ ॥)

॥ ❀ ॥ अस्त्यप्रयुक्त इति चेन्नार्थं शब्दप्रयोगात् ॥ ❀ ॥

(भाष्यम्)

अस्त्यप्रयुक्त इति चेत् । तन्न ॥ किं कारणम् ? ॥ अर्थे शब्दप्रयोगात् । अर्थे शब्दाः प्रयुज्यन्ते । सन्ति चैषां शब्दानामर्था येष्वर्थेषु प्रयुज्यन्ते ॥

(प्रदीपः) अर्थे शब्दप्रयोगादिति । अर्थसङ्गावः शब्दप्रयोगे लिङ्गम् । न हि विना शब्देनार्थप्रत्यायनमुपपद्यते ॥

(उद्घोतः) भाष्ये अर्थे शब्दप्रयोगादिति । अर्थविषयकशब्दाय शब्दप्रयोगादित्यर्थः । तदाशयमाह—अर्थसङ्गाव इति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—“अस्त्यप्रयुक्तः” इति वार्तिकेनोत्पापिताया आशङ्क्याः समाधानाय वार्तिकमेवाह—अस्त्यप्रयुक्त इति । ननुभयोः वार्तिकद्वये “अस्त्यप्रयुक्तः” इत्यंशः पुनरुक्तिदोषग्रस्त इति चेन्न, निषेधप्रति आवश्यकनिषेध्यसमर्पणाय तावदंशः वार्तिककारेण भाष्यकारेण बोलिखित इत्यभ्युपगमात् । न च पूर्वोक्तेनैव नवाहः, तस्य दूरस्थत्वात् ॥ अर्थे शब्दप्रयोगादित्यंशं व्याचष्टे—अ इति । अर्थबोधनायैत्यर्थः । अर्थाभावे एषां शास्त्रेणोपदेशोऽपि नोपपद्येतेत्याशयेनाह—सन्तीति । एषाम्—ऊपेत्यादीनाम् । अर्थेष्विति—उचो-धयिषितेषु इमे इति शेषः ।

प्रदीपे—अर्थसङ्गावः—अर्थप्रतीतिसङ्गावः । शब्दप्रयोगे—शब्दप्रयोगानुमाने । लिङ्गम्—लिङ्गयते शायतेऽनेनेति लिङ्गम्, हेतुः । कुत एयमित्याकांक्षायामन्वयव्याप्तेः सुगमतया व्यतिरेकव्याप्तिमाह—नेति । हि—यतः । शब्देनेति—प्रयुक्तेन प्रत्यक्षादिमानाभावे इति शेषः । ऊपेत्यादिशब्दाः लोकप्रयोगविषयाः तदर्थबोधजनकत्वादित्यनुमानेन तेषु प्रयुक्तत्वे सिद्धे न तेषामप्रयुक्ततेति भावः ।

(४ आक्षेपसाधकवार्तिकम् ॥ ३ ॥)

॥ ❀ ॥ अप्रयोगः प्रयोगान्यत्वात् ॥ ❀ ॥

(भाष्यम्)

अप्रयोगः स्वत्वव्येषां शब्दानां न्याय्यः ॥ कुतः ? ॥ प्रयोगान्यत्वाद् । यदेषां शब्दानामर्थेऽन्याच्छब्दान्प्रयुज्यते । तद्यथा—ऊपेत्यस्य शब्दस्यार्थे—क यूयमुपिताः, तेरेत्यस्यार्थे—क यूयं तीर्णाः, चक्रेत्यस्यार्थे—क यूयं कृतवन्तः । पेचेत्यस्यार्थे—क यूयं पकवन्त इति ॥

(प्रदीपः) इतरोऽन्यथासिद्धतामाह—अप्रयोग इति । यतोऽन्ये तेषामर्थानां सन्ति वाचकास्ततो नैषामनुमानमुपपद्यते । यद्यप्युपेत्यस्य उचिता इति समानार्थो न भवति परोक्षतादिविशेषस्यानवगमाच्चापि तत्प्रत्ययनाय पदान्तरसहितः प्रयुज्यते ॥

(उद्घोतः) भाष्ये—प्रयोगान्यत्वादिति । प्रयुज्यत इति प्रयोगः शब्दः सोऽन्यो यस्यार्थस्यास्ति तत्त्वादित्यर्थः । सर्वानाम्नां पर निपातः पूर्वनिपातप्रकरणानित्यत्वात् । पदान्तरसहित इति । पदान्तरं क यूयमिति । तत्र केत्यनेन साधनपारोक्ष्यं, निष्ठया भूतत्वं कर्तृत्वं च, यूयमित्यनेन मध्यमपुरुषबोध्याभिमुख्यं चेतनत्वं वा बहुत्वं च, वसेः साक्षाद् गत्यर्थार्थकर्मकेत्यत्र निर्देशात् तरतेर्गत्यर्थत्वात् कर्तरि कः ॥ न चाख्याते क्रियाविशेष्यको बोधोऽत्र च कर्तृविशेष्यक इति कथं लिङन्तसमानार्थत्वमिति चेन्न । विषयताविशेषानादरेण तथोक्तं । न चाख्याते क्रियाविशेष्यकबोधे पश्यति भवति अपाचीद्भवतीति भूवादिष्वन्त्यमाध्यप्रयोगविरोधः, अतीतानागतपाककर्तृकसत्ताया वर्तमानत्वासङ्गतेरिति वाच्यम् । वर्तमानसामीप्ये तत्र लटः सत्त्वात् । तरति ब्रह्महत्यां योऽभ्रमेधेन यजते इत्यादी यत्कर्तृको यणस्तत्कर्तृकं तरणमिति बोधः । अत एव ह्रस्वो नपुंसके इति घञे रमते ब्राह्मणकुलमिति क्रियाप्रधानमिति भाष्ये उक्तम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अप्रयोग इत्यंशं व्याचष्टे—अप्रयोग इति । स्वत्वपीति निपातसमुदायोऽवधारणार्थकः । एषाम्—ऊपेत्यादीनाम् । न्याय्यः—उचितः । प्रयोगान्यत्वादित्यंशं व्याचष्टे—यदिति । यस्मादित्यर्थः । एषाम्—ऊपेत्यादीनाम् । अर्थे—अर्थबोधनाय । एवमग्रेऽपि । प्रयुज्यते इति—किन्तु नेमान् शब्दानत त शेषः । ननु

कैवैव दृष्टमित्यत आह—तद्यथेति । इतीति—प्रयुज्यते इति शेषः ।

प्रदीपे—इतर इति—वादिप्रतिवादन्यस्तदस्थ इत्यर्थः । ऊषेत्याद्यर्थप्रतीतिरिति शेषः । अन्यथासिद्धतामिति—अन्येन प्रकारेण (ऊषेत्यादिशब्दातिरिक्तोपिता इत्यादिशब्दप्रयोगेण) उपपन्नतामित्यर्थः । तथा चोषेत्यादिशब्दानामर्थप्रतीतिसदभावत्वात् प्रयोगसदभावानुमानं नोपपद्यते इति भावः । अन्ये—उषिता इत्यादयः । तेषाम्—ऊषेत्यादिशब्दबोधनानाम् । एषाम्—ऊषेत्यादीनाम् । प्रयोगस्येति शेषः । तथा च ऊषेत्यादिशब्दाः लोकप्रयोगविषयत्वाभावनन्तः तदर्थबोधनप्रयोजनकप्रयोगविषयशब्दत्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकषेदानुयोगित्वादित्यनुमानेन सत्प्रतिपक्षसत्त्वाद्दानुमानानुपपत्तिरिति भावः ॥ कुत इत्यत आह—परोक्षतादेर्विशेषस्येति । ऊषेत्यनेनावगमस्य उषितेत्यनेनेति शेषः । तत्प्रत्यायनाय—परोक्षतादिविशेषबोधनाय । सहित इति—उषिता इति भाष्यकृतेति शेषः ।

उद्घोते—अन्यः—ऊषेत्यादितो भिन्नः (उषिता इत्यादिः) । बोधकतयेति शेषः । तत्त्वादिति—तदर्थवत्त्वादित्यर्थः । ऊषेत्यादीनामित्यादिः । ननु सर्वत्रैव इत्यत्रेवात्रापि “सर्वनामसंख्ययोरुपसंख्यानमिति”ति वार्तिकेन सर्वनामनः पूर्वनिपातेन अन्यप्रयोगत्वादित्युचितमित्यत आह—सर्वनाम्नामिति । पूर्वनिपातेति—“तपर”स्तत्कालस्येत्यादिनिर्देशेनेत्यादिः । तत्र—पदान्तरसहितोषितेत्यादिषट्कानां मध्ये । साधनपरोक्ष्यं—वासाद्यधिकरणपरोक्षत्वम् । प्रष्टुरित्यादिः । बोध्यते इति शेषः । एवमग्रेऽपि । निष्ठया—उषितादिषट्कत्वादिना । मध्यमेति—ऊषेत्यादिषट्कत्वादिः । आभिसुख्यमिति—निवसित्वादेरित्यादिः । एवमग्रेऽपि । ननु वसतेः तत्रैव कथं कर्त्तरि क्तप्रत्यय इत्यत आह—वसेरिति । गत्यर्थकर्मकेत्यत्र—गत्यर्थकर्मकरिष्यशब्दस्यासवसजनरुहजीर्यतिभ्यश्चेति सूत्रे । केचित्तु आख्यातार्थविशेष्यक एव शाब्दबोधो भवति, न तु धात्वर्थविशेष्यक इति वदन्ति, तत्र युक्तमित्याशयेनाह—नन्वाख्याते इति । तिङन्ते ऊषेत्यादावित्यर्थः । अत्र—कृदन्ते उषिता इत्यादौ । च—नु । इति—इति स्थितौ । कथमिति—पदान्तरसहितस्यापि उषिता इत्यादेरिति शेषः । लिङन्तेति—लिङन्तोषेत्यादीत्यर्थः । विषयताविशेषेति—प्रकारताविशेष्यतारूपेत्यादिः । विषयतासामान्यादरेणेति भावः । तथोक्तं—तयोः समानार्थत्वोक्तेः । तथा च तत्समानविषयकत्वं तत्समानार्थत्वं, न तु तत्समानविशेष्यकत्वादिमत्त्वमिति भावः । बोधे इति—अभ्युपगते सतीति शेषः । सत्तायाः—विशेष्यभूतायाः । वर्त्तमानेति—वर्त्तमानसामीप्ये वर्त्तमानवद्वेति सूत्रेणेत्यादिः । तत्र—भवतीत्यत्र । आख्याते क्रियाविशेष्यकबोध एव भवतीत्यत्रोदाहरणमाह—तरतीति । अत एव—आख्याते क्रियाविशेष्यकबोधस्य स्वीकारादेव ।

(५ सिद्धान्तसमानवार्तिकम् ॥ ४ ॥)

॥ * ॥ अप्रयुक्ते दीर्घसत्रवत् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

यद्यप्यप्रयुक्ताः अवश्यं दीर्घसत्रवत्तत्त्वोपेनानुविधेयाः । तद्यथा दीर्घसत्राणि वार्षशतिकानि वार्षसहस्रिकाणि च । न चाद्यत्वे कश्चिदप्याहरति । केवलमृषिसंप्रदायो धर्म इति कृत्वा याज्ञिकाः शास्त्रेणानुविदधते ॥

(प्रदीपः) संप्रत्यप्रयुज्यमानानामपि पूर्वं प्रयुक्तत्वादनुशासनं कर्त्तव्यमित्याह—अप्रयुक्ते इति ॥ ऋषिसंप्रदाय इति । वेदाध्ययनमित्यर्थः ॥

(उद्घोतः) नन्वप्रयुक्तानुशासने निर्मूलत्वाच्छास्त्रस्याप्रामाण्यं स्यादत आह—संप्रतीति । पाणिनेर्व्याकरणप्रणयनकाले इत्यर्थः । पूर्वप्रयोगसत्ता च व्याकरणप्रणयनादेवानुमीयते इति भावः । इदमपि यत्र भाष्यवार्तिककाराभ्यामप्रयुक्तत्वं नोक्तं तदभिप्रायकमनुमानं बोध्यम् ॥ वार्षशतिकानीति । वर्षशब्दो दिवसपरः । यथाश्रुत एव वा ॥ आहरति । सामर्थ्यभावादिति भावः ॥ ननु सत्राणां बहुयजमानकानामृषिभिर्वसिष्ठादिभिः संप्रदीयमानत्वाभावाद्भृषिसंप्रदाय इत्युक्तमत आह—वेदेति ॥ भाष्ये कृत्वेत्यनन्तरमधीयते इति शेषः । याज्ञिकाश्च कल्पसूत्रेणान्वाचक्षत इत्यर्थः । अत्र सत्राणां कर्मत्वम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—यद्यपीति—अधुना लोकैः ऊषेत्यादय इति शेषः । अवश्यमिति—तथापीत्यादिः । ते इति शेषः । लक्षणेन—व्याकरणशास्त्रसूत्रेण । अनुविधेयाः—संस्कार्याः । दीर्घसत्रवदिति दृष्टान्तसुपपादयति—तद्यथेति । सहस्रिकाणि चेति—भवन्ति, अतो यद्यपीति शेषः । आहरति—अनुतिष्ठति । तथापीति शेषः । शास्त्रेण—कल्पसूत्रेण । अनुविदधते—अन्वाचक्षते ।

प्रदीपे—संप्रतीति—लोकैरिति शेषः । अपीति—ऊषेत्यादिशब्दानामिति शेषः । पूर्वमिति—तैरिति शेषः । प्रयुक्तत्वादिति—तेषाम् व्याकरणशास्त्रेणेति शेषः । इत्याह—इत्याशयेनाह ।

उद्घोते—व्याकरणशास्त्रस्य प्रयोगमूलत्वादेव प्रामाण्यमित्याशयेनाह—अप्रयुक्तानुशासने इति । सर्वथा अप्रयुक्तानां शब्दानामनुशासने इत्यर्थः । व्याकरणशास्त्रेण कृते सतीति शेषः । निर्मूलत्वाच्च—निर्मूलत्वापातात् । शास्त्रस्य—व्याकरणशास्त्रस्य । ननु कथं ज्ञायते ते पूर्वं प्रयुक्ता इतीत्यत आह—पूर्वप्रयोगेति । विमतशब्दानामित्यादिः । व्याकरणप्रणयनात्—दिव्यदृष्टिमहर्षिपाणिनिकर्तृकतद्विषयकव्युत्पादनकरणात् । अनुमीयते—विमतशब्दाः शिष्टलोककृतपूर्वप्रयोगविषयाः तादृशपाणिनिरचितव्याकरणशास्त्रानुशिष्टत्वाच्च यत्रैवं तत्रैवं यथा असाधुशब्द इत्यनुमीयते । ननु भाष्यवार्तिककारनिर्णीताप्रयुक्तताकशब्दानां पाणिनीयव्याकरणशास्त्रेणानुशासने कृते तस्याप्रामाण्यं दुर्वारमेव, यथोत्तरं मुनीनां प्रामाण्यमिति नियमादित्यत आह—इदमिति । यत्रेति—शब्दे इति शेषः । उक्तं—सिद्धान्तितम् । तथा च पक्षे भाष्यवार्तिककारनिर्णीताप्रयुक्तताकत्वं विशेषणीयमिति भावः । “आदित्यो वा सर्व ऋतवः, स यदैवोदेत्यथ वसन्तो, यदा सङ्गवोऽथ ग्रीष्मो, यदा मध्यन्दिनोऽथ वर्षा, यदाऽपराह्णोऽथ शरदः, यदाऽस्तमेत्यथ हेमन्तश्शिशिरो” इति ब्राह्मणमूलिकायाः “समा मासा अहोरात्रास्तुस्या ब्राह्मणचोदिताः” इति गृह्यसंग्रहोक्तेरनुसारेणाह—द्विवस इति । जैमिनिना “सहस्रसम्बत्सरं तदायुषामसम्भवा—मनुष्येषु” इति पूर्वपक्षे “अहानि वाऽभिसंख्यत्वादि”ति सिद्धान्तिततया वार्षसहस्रिकाणीत्यत्र वर्षशब्दस्य दिवसपरताया आवश्यकता । प्रकृते तु यथाश्रुतमपि उपपत्तुं शक्नोति मनुष्येणां शताधिकायुषः सम्भवादित्याशयेनाह—यथाश्रुत इति । सत्राणां—दीर्घसत्राख्ययज्ञानाम् । अधीयते इति—दिज्ञा इति शेषः । चेन शेषपूर्तिं विधाय याज्ञिका इत्यादि—भाष्यस्यार्थमाह—याज्ञिकाश्चेति । अत्र—अन्वाख्याने ।

(६ सिद्धान्तसमानवार्तिकम् ॥ ५ ॥)

॥ * ॥ सर्वे देशान्तरे ॥ * ॥

(भाष्यम्)

सर्वे खल्वप्येते शब्दा देशान्तरेषु प्रयुज्यन्ते ॥

(प्रदीपः) सर्व इति । इदमत्र तात्पर्यम्—यस्य कस्यचिदचनात्ययोगप्रयोगौ न व्यवतिष्ठेते, अपितु सिद्धान्तमेव वचनात् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—विमतशब्दानां प्राक्प्रयुक्तता शास्त्रानु-
शिष्टत्वेनानुमेयेत्यभिधाय, ऊषेत्यादिशब्दे लोकप्रयोगविषयत्वाभावानु-
मापकहेतोः स्वरूपासिद्धतामुद्भावयितुं सम्प्रत्यपि तेषां प्रयोगः कचि-
दस्त्येवेत्युपपादयति—सर्वे इति । खल्वपीति निपातसमुदायः सम्भा-
वनार्थकः निश्चयार्थको वा । एते—विमता ऊषेत्यादयः । प्रयुज्यन्ते
इति—तथा च तेषां कचिद्देशेऽप्रयुक्तत्वमात्रेण शास्त्राविषयता नोचिता,
प्रत्युत कचिद्देशे प्रयुक्तत्वमात्रेण शास्त्रविषयतैव युक्तेति भावः ।

प्रदीपे—इदमित्यनेन निर्देश्यमाह—यस्येति । वचनादिति—
केवाश्रित्यिति शेषः । शिष्टानां—यथार्थवक्तृणां । वचनादिति—इतीति
शेषः । तथा च सकलश्रुतिशास्त्रालोचनं विना तदप्रयुक्तत्वादितया
अप्रामाणिकतां भजतो भवतो वचनमपि अप्रामाणिकमेव जानीयुः
जना इति भावः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

नचैवोपलभ्यन्ते ॥

(उद्घोतः) अनुपलब्ध्याऽप्रयुक्तत्वं शङ्कते—भाष्ये न चैवेति ॥

(तत्त्वा०) उद्घोते—अभावज्ञाने योग्यानुपलब्धिः हेतुः । तत्रानु-
पलब्धौ योग्यता च प्रतियोगिसत्त्वप्रसन्नप्रसजितप्रतियोगिकस्वरूपा ।
तथा च यदि ते प्रयुज्येरन् तर्हि उपलब्धेरन्, यतो नोपलभ्यन्ते अतो
न प्रयुज्यन्ते ते इति शायते इत्याशयेनाह—अनुपलब्ध्येति—योग्यानुप-
लब्ध्येत्यर्थः । तेषां शेषः । शङ्कते इति—आक्षेपक इति शेषः ।

उपलब्धौ यत्नः क्रियताम् ॥ महान् शब्दस्य
प्रयोगविषयः । सप्तद्वीपा वसुमती त्रयो लोकाः, चत्वारो
वेदाः साङ्गः सरहस्या बहुधा भिन्ना एकशतमध्वर्यु-
शास्त्राः सहस्रवर्त्मा सामवेदः, एकविंशतिधा बाह्वृच्यं
नवधाथर्वणो वेदः वाकोवाक्यमितिहासः पुराणं वैद्य-
कमित्येतावाञ्छब्दस्य प्रयोगविषयः । एतावन्तं शब्दस्य
प्रयोगविषयमननुनिशम्य 'सन्त्यप्रयुक्त' इति वचनं
केवलं साहसमात्रमेव ॥

(प्रदीपः) वाकोवाक्यमिति । वाकोवाक्यशब्देनोक्तिप्रत्युक्तिरूपो
ग्रन्थ उच्यते—यथा—“किंस्विदावपनं महद् भूमिरावपनं महद्”
इति ॥ पूर्वचरितसंकीर्तनमितिहासः । वंशानुकीर्तनं पुराणम् ॥

(उद्घोतः) [त्रयो लोका इति । भूर्भुवःस्वरात्मका इत्यर्थः ॥]
इतरलोकापेक्षया वसुमत्यां शब्दबाहुल्यात्तस्याः पृथग्ग्रहणम् । भुव-
रित्यनेनाल्पपातालपर्यन्तसंग्रहः । स्वस्त्यनोपरितनसकलसंग्रहः । रह-
स्यम् उपनिषत् । मन्वादिस्मृतयो वा, वेदनिगूढार्थप्रकाशकत्वात् ।
एवं च देशान्तरशब्दः शास्त्रान्तरवेदान्तोपलक्षक इति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—समाधानकरणाय (निमिषार्थकसप्त-
म्यन्तम्) आह—उपलब्ध्याविति । तेषामित्यादिः । यत्नः—सकलवेद-
शास्त्राध्ययनरूपः, देशान्तरगमनरूपो वा, समागतदेशान्तरभ्युत्पन्नव्य-
क्तिपुस्तकशब्दश्रवणपठनरूपो वा, योगाभ्यासरूपो वा । उक्तयत्नाकरणे
शास्त्रान्तरस्यस्य देशान्तरस्यस्य वा तत्प्रयोगस्यायोग्यतया अनुपलब्धेः,
अयोग्यानुपलब्धेश्चाभावाग्राहकत्वात् तदप्रयोगोक्तिर्न युक्तेति भावः ।
कुत इत्यत आह—महानिति । कियान् शब्दप्रयोगदेशः यो महानि-
स्यत आह—सप्तद्वीपेति । सप्तद्वीपात्मकवसुमत्येव पारं प्राप्तमशक्या,
का चर्चा लोकान्तरपारगमनस्येत्याशयेनाह—त्रयो लोका इति ।
“मन्त्रब्राह्मणयोर्वेदानामधेयमि”त्यनुसारेण मन्त्रब्राह्मणात्मकसकलवे-
दसात्यर्थेनाह—वेदा इति । साङ्गाः—शिक्षाकल्पव्याकरणनिरुक्तछन्दो-

ज्यौतिषसहिताः । भेदानेवाह—एकशतमिति । बाह्वृच्यमिति—अस्य
बह्वृचानामास्नायः (बाह्वृच्यम्) इति व्युत्पत्तौ बह्वृचशब्दात्
“छन्दोगौक्थिकयाशिकबह्वृचनटाञ्ज्यः” इति सूत्रेण “चरणाद्धर्मा-
स्नाययोरिति वक्तव्यमि”ति वार्त्तिकानुसारेणास्नाये व्यप्रत्यये अकार-
लोपादिवृद्धयोः निष्पत्तिः । अथर्वणा ऋषिणा प्रोक्तो वेदः (आथर्वणः)
इति व्युत्पत्तौ अथर्वन् शब्दात् “तेन प्रोक्तमि”ति सूत्रेणाणि “अनि”ति
सूत्रेण प्रकृतिभावेण त्वादिवृद्धयोः आथर्वणः । तमधीयते (आथर्वणिकाः)
इति व्युत्पत्तौ आथर्वणशब्दात् “वसन्तादिषष्ठकि”ति सूत्रेण ठकि
तस्यैक अकारलोपे आथर्वणिकाः । तेषामास्नायः (आथर्वणः) इति
व्युत्पत्तौ आथर्वणिकशब्दात् “आथर्वणिकस्यैकलोपश्चे”ति वार्त्तिकेना ण
इकलोपे च निष्पन्नमाह—आथर्वण इति । वैद्यकम्—चरकादि । शकु-
नाद्यागमानां वेदाङ्गज्यौतिषशेषभूतत्वात्, कल्पसूत्रादीनां गाथाधनु-
र्वेदगान्धर्ववेदार्थशास्त्रादीनाम् उपवेदानाञ्च यथायथं चतुर्दशविद्यास्था-
नान्तर्भूतत्वात्, पाषण्डाद्यागमानां काव्यनाटकादीनाञ्च साश्लो-
त्वात् तेषां पृथग्गणना न कृता भाष्यकृता । वस्तुतस्तु प्रकृतभाष्यस्य
दिग्दर्शनपरता, न तु परिगणनपरता । वेदप्रपञ्चस्य तु प्रधानत्वाद्-
क्तिरिति न न्यूनतेत्याशयेनाह—इत्येतावानिति । अननुनिशम्य—
अनालोच्य । इतीति—शब्दा इत्यादिः । यत्र प्रतिबोध्युपलम्भजनक-
कारणकलापसत्त्वात् यद्यत्र स स्यात्तर्हि उपलभ्येत, नोपलभ्येत अतो
नास्ति स इत्यापादयितुं शक्यते, तत्रैव तदभावनिश्चयो भवति,
नान्यत्र । अत एवालोकादिसमवधाने तथाऽऽपादयितुं शक्यतया षटा-
भावादेः चानुषप्रत्ययं भवति, नान्धकारादौ, तत्र तथाऽऽपादयितु-
मशक्यत्वात् । एवञ्च प्रकृते यदि सकलः शब्दप्रयोगदेशो भवता समा-
लोचितः स्यात्, तदैव भवता यदि ते प्रयुज्येरन् तर्हि उपलब्धेरन्,
नोपलभ्यन्ते अतो न प्रयुज्यन्ते ते इत्यापादयितुं शक्यतया तत्प्रयोगा-
भावः प्रमीयेत, नान्यथेत्याशयेनाह—साहसमात्रमिति ।

प्रदीपे—उक्तिमाह—किं स्विदिति । प्रत्युक्तिमाह—भूमिरिति ।
इतीति—श्रुतिरिति शेषः ।

उद्घोते—ननु भूरित्यनेनैव वसुमत्या ग्रहणे सम्भवत्यपि कथं
कृतं तस्याः पृथग् ग्रहणमित्यत आह—इतरेति । वसुमत्यामिति—
सप्तद्वीपवत्यामित्यादिः । तस्याः—वसुमत्याः । तथा च सप्तद्वीपवसुमत्यां
शब्दबाहुल्यसूचनायैव तस्याः पृथग् ग्रहणमित्याशयः । भाष्यकृन्न्यून-
तानिरासायाह—भुवरित्यनेनेति । अन्यपातालपर्यन्तसंग्रहः—भुव-
रतलवितलसुतलतलातरसातलमहातलपातालानां संग्रहः । भाष्यकार-
न्यूनतापरिहारायैव पुनरप्याह—स्वस्त्येनेति । स्वरित्यनेनेत्यर्थः ।
उपरितनसकलेति—स्वर्महर्जनतपः—सत्यलोकेत्यर्थः । देशान्तरशब्दः—
सर्वे देशान्तरे इति वार्त्तिकस्थदेशान्तरशब्दः ।

एतस्मिंश्चातिमहति शब्दस्य प्रयोगविषये ते ते
शब्दास्तत्र तत्र नियतविषया दृश्यन्ते । तद्यथा शवतिर्ग-
तिकर्मा कम्बोजेष्वेव भाषितो भवति, विकार एवैन-
मार्या भाषन्ते शव इति । हम्मतिः सुराष्ट्रेषु रंहतिः
प्राच्यमध्यमेषु, गमिमेव त्वार्याः प्रयुज्यते । दातिर्लव-
नार्थे प्राच्येषु, दात्रमुदीच्येषु ॥

(प्रदीपः) विकार इति । जीवतो मृतावस्था विकारस्तत्रेत्यर्थः ॥

(उद्घोतः) भाष्ये—हंमतिरित्यत्र रंहतिरित्यत्र च गतिकर्म
त्यनुकर्षः ॥ दातिर्लवनार्थ इति । क्लृप्तं क्लिजन्तं वा । लवनेऽर्थे
दातिशब्दं प्राच्याः प्रयुज्यते, तत्रार्थं दात्रशब्दमुदीच्या इत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एक एव भातुः देशभेदेन विभिन्नार्थे

प्रयुज्यते, तथैकस्मिन्नेवार्थे देशभेदेन विभिन्नधातुः विभिन्नशब्दश्च प्रयुज्यते, अत एव सकलशब्दप्रयोगदेशानालोच्य ऊपेत्यादिशब्दा अप्रयुक्ता इति कथनं न युक्तमित्याशयेनाह—एतस्मिन्निति । सप्तदी-पवसुमत्यादावित्यर्थः । प्रयोगविषये-प्रयोगदेशे । नियतविषयाः—नियतार्थाः । उदाहरति-तद्यथेति । गतिकर्मा-गत्यर्थकः । पुनः—श्रवति । सुराष्ट्रेष्विति-भाषितो भवतीत्यनुषज्यते । एवमग्रेऽपि । गमि-गच्छति । गत्यर्थे इत्यादिः । प्राच्येष्विति-भाषिता भवतीति शेषः । उदीच्येष्विति-लवनार्थे भाषितं भवतीति शेषः ।

प्रदीपे—तत्र-तत्रार्थे ।

उद्घोते—तत्र-लवने । उदीच्या इति-प्रयुज्यते इति शेषः ।

ये चाप्येते भवतोऽप्रयुक्ता अभिमताः शब्दा एते-षामपि प्रयोगोद्दृश्यते ॥ क ? ॥ वेदे । तद्यथा—“सप्तस्य रेवतीरेवदूष, यद्वो रेवतीरेवत्यां तमूष, यन्मे नरः श्रुत्यं ब्रह्म चक्र, यत्रा नश्चक्रा जरसं तनूनाम्” इति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये-ननु यदि मया आक्षेपकेन सकलशब्दप्रयोगदेशानालोचिमुपशक्तेन भूयते, तर्हि भवतैव समाधात्रा आत्मानं सकलशब्दप्रयोगदेशालोचकमन्यमानेनोच्यताम् ते प्रयुक्ता अप्रयुक्ता वेतीत्यत आह—ये चेति । एते-ऊपेत्यादयः । भवतः-आक्षेपकस्य । दृश्यते इति-मया समाधात्रेति शेषः । पृच्छत्याक्षेपा-कवेति । उत्तरयति समाधात्रा-वेदे इति । उदाहरति-तद्यथेति ।

इति शास्त्ररचनावश्यकविरूपणम् ॥

(अथ शब्दज्ञानस्य धर्मजनकताधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

किं पुनः-शब्दस्य ज्ञाने धर्मः, आहोस्वित्प्रयोगे ? ॥

(प्रदीपः) किं पुनरिति । “एकः शब्दः सम्यग्ज्ञातः शास्त्रान्वितः सुप्रयुक्तः स्वर्गे लोके कामधुग्भवति” इति श्रुतिः तत्र किं सम्यग्ज्ञातः कामधुग् भवति सुप्रयोगात् सम्यग्ज्ञातत्वानुमानमित्यर्थः, आहोस्वित्सुप्रयुक्तः कामधुग् भवति सुप्रयुक्तत्वं तु सम्यग्ज्ञानादित्यर्थ इति प्रश्नः ॥

(उद्घोतः) वार्तिकोक्तो धर्मनियमः श्रुतिसिद्धस्तस्यामुभयोः श्रवणात्प्रश्न इत्याह—एकः शब्द इति । तत्र यदेकस्मादपूर्वं तदितरत्तदर्थमिति (पू० मी०) न्यायाद् द्वयोः साम्येन फलसंबन्धाभावाद्विकल्पायोगेनैकस्य प्राधान्यमपरस्याङ्गत्वं कल्प्यम् ॥ तत्र प्रथमं वा नियम्येतेति (पू० सो० ११।२।४३) न्यायाश्रयेणाह—तत्र किमिति ॥

सर्वत्रैव हि विज्ञानं संस्कारित्वेन गम्यते ।

पराङ्गं चात्मविज्ञानादन्यत्रैव धर्मार्थताम् ॥

इति न्यायेन ज्ञानस्य ज्ञेयशेषतया धर्महेतुत्वाभावात् प्रयोगाङ्गतया दृष्टार्थत्वाच्च प्रयोगस्य फलं प्रति संनिहितत्वाच्चाह—आहोस्विति ॥

(तत्त्वा०) भाष्ये-आहोस्वित्—अथवा । प्रयोगे-शब्दस्य प्रयोगे धर्मः ।

प्रदीपे—सम्यग्ज्ञातः-सम्यक्त्वेन प्रकृतिप्रत्ययादिविभागतोऽर्थ-विशेषपरतया ज्ञातः । ‘प्रकृत्यादिविभागादीनां यथेच्छं कल्पनीयताया व्यवच्छेदायाह-शास्त्रान्वित इति । शास्त्रेण व्याकरणशास्त्रा-ध्ययनजनितज्ञानविषयप्रकृत्यादिविभागादिना अन्वितः सम्बद्ध इति व्युत्पत्तिः । सुप्रयुक्तः—शिक्षाप्रतिपादितशब्दप्रयोगपद्धत्या यथास्था-मप्रयत्नादि वर्णमुच्चारयता अर्थमनुसन्दधता विहितो यः अन्वृत्ता-

दिदोषरहितः प्रयोगस्तद्विषयः । लोके-लोके च । कामधुग्—(धर्म-द्वारा) अभ्युदयप्रयोजकः । तन्न-श्रुतौ । सम्यग्ज्ञात इति-शब्द इति शेषः । सुप्रयोगास्त्विति-तस्येति शेषः । सम्यग्ज्ञातत्वानुमानं-सम्यग्ज्ञातत्वसाध्यकं ‘अयं शब्दः एतेन सम्यग्ज्ञातः एतेन सुष्ठुप्रयुज्यमानत्वादिति’ अनुमानम् । सुप्रयुक्त इति-शब्द इति शेषः । सम्यग्ज्ञानादिति-सम्यग्ज्ञानविषयत्वादित्यर्थः । तस्येत्यादिः । इति—इति जिज्ञासया ।

उद्घोते-वार्तिकोक्तः—“शास्त्रेण धर्मनियमः” इति वदितवार्ति-कोक्तः । श्रुतिसिद्धः—एकः शब्द इत्यादिश्रुतिप्रमाणितः । तस्यार्थ-श्रुतौ । उभयोः—सम्यग्ज्ञानसुप्रयोगयोः । इत्याह—इत्याशयेनाह । तन्न-श्रुतौ । यदेति-यदा (द्वयोः) एकस्माद् अपूर्वं पुण्यं (जन्वते तदा) तदितरत् अपूर्वजनकभिन्नमपरं तदर्थं अपूर्वजनकाङ्गं भवतीत्यर्थः । द्वयोः—सम्यग्ज्ञानसुप्रयोगयोः । फलेति-कामधुक्पदार्थघटक-त्वादिति । तन्न—एकस्य प्रधानताया अपरस्याङ्गतायाश्च कल्पने । प्रथमं वेति-प्रधानतयेति शेषः । नियम्येति-आश्रयेति । सर्वत्रैति-हि-यतः, आत्म (विषयक) विज्ञानात् अन्यत्र सर्वत्रैव विज्ञानं संस्कारित्वेन संस्कारजनकत्वेन गम्यते प्रतीयते (अतः आत्मज्ञाना-तिरिक्तं ज्ञानं) पराङ्गं ज्ञेयाङ्गं च (भवति) इत्यवधार्यतामित्यर्थः । ज्ञानस्य-सम्यग्ज्ञानस्य । ज्ञेयशेषतया-शब्दाङ्गतया । नन्वेवं वैय-र्थ्यापातात् शब्दसम्यग्ज्ञानमनुपादेयं स्यादित्यत आह—प्रयोगाङ्ग-येति । शब्दप्रयोगद्वारेत्यर्थः । तस्येति शेषः । दृष्टार्थत्वात्-श्रोतुनिष्ठ-बोधरूपदृष्टफलार्थत्वात् । प्रयोगस्य-सुप्रयुक्तशब्दघटकसुप्रयोगस्य । सम्यग्ज्ञानशब्दघटकसम्यग्ज्ञानापेक्षयेति शेषः । फलं—कामधुक्पदार्थ-घटकफलम् । संनिहितत्वादिति-तेनैव फलसम्बन्धस्योचित्या-दिति शेषः ।

(प्रत्याक्षेपभाष्यम्)

कश्चात्र विशेषः ? ॥

(७ ज्ञानपक्षदूषणवार्तिकम् ॥ १ ॥)

॥ * ॥ ज्ञाने धर्म इति चेत्तथाऽधर्मः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

ज्ञाने धर्म इति चेत्तथाऽधर्मोऽपि प्राप्नोति । यो हि शब्दाव् जानात्यपशब्दानप्यसौ जानाति । यथैव शब्द-ज्ञाने धर्म एवमपशब्दज्ञानेऽप्यधर्मः ॥

(प्रदीपः) ज्ञाने धर्म इति चेदिति । यथा श्लेष्मणः प्रको-पनं स्नेहद्रव्यं रूढं तु वायोस्तथेहापि प्राप्तमिति भावः ॥

(उद्घोतः) यथा श्लेष्मण इति । तथा धर्मजनकज्ञानविप-रीतत्वात् तद्विपरीतजनकत्वेनापशब्दज्ञानादधर्मप्राप्तिरित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये-अन्न-शब्दज्ञाने धर्म इति शब्दप्रयोगे धर्म इति पक्षयोः । धर्म इति-भवतीति शेषः । इति चेद्—इति (अभ्युपगम्यते) यदि । तथा—तर्हि । प्राप्नोति-आपन्नते । कुत इत्यत आह—य इति । हि-यतः । व्याकरणशास्त्राध्ययने प्रवृत्तस्य परिनिष्ठितपक्षतीत्यादिज्ञानाय उपपन्नभृत्यपशब्दज्ञानमावश्यकमि-त्याशयेनाह—अपशब्दानिति । किमेतावतेत्यत आह—यथैवेति । धर्म इति-भवेदिति शेषः । एवमग्रेऽपि । अप्यधर्मः—अधर्मोऽपि । शब्दज्ञाने धर्म इति पक्षे सुप्रयुक्त इत्यस्य सम्यग्ज्ञानिदित्यर्थकतयोपपत्तिः अयं शब्दोऽयमपशब्द इति ज्ञानस्य शब्दपशब्दस्वरूपनिर्देशमन्तरेणास-म्भवादिति भावः ।

प्रदीपे-श्लेषमणः-कफस्य । प्रकोपनं-वर्द्धकम् । स्नेहद्रव्यं-स्निग्धद्रव्यं (दध्नादि) । रूक्षं-स्निग्धद्रव्यविपरीतद्रव्यं (भर्जिततण्डुलादि) । वायोः-कफविपरीतवातस्य । प्रकोपनमित्यनुषज्यते ।

उद्घोते-तथेहापि प्राप्तमिति कैथोटोक्तं व्याचष्टे-तथेति । अपशब्दज्ञानस्येति शेषः । ज्ञानेति-शब्दज्ञानेत्यर्थः । तद्विपरीतेति-धर्मविपरीतेत्यर्थः । तथा चाधीतव्याकरणशास्त्रादेव धर्मजनकशब्दज्ञाने जायमाने नान्तरीयकतया अधर्मजनकापशब्दज्ञानस्यापि जायमानत्वात् तेन धर्मेण तस्याधर्मस्य क्षये सम्भवत्यपि “प्रक्षालनाद्विपक्षस्य दूरादस्पर्शनं वरमि”ति न्यायेन व्याकरणाशास्त्रमनुपादेयमेव स्यादिति भावः ।

(अधर्माधिक्यभाष्यम्)

अथवा भूयानधर्मः प्राप्नोति । भूयांसो ह्यपशब्दा अल्पीयांसः शब्दाः । एकैकस्य शब्दस्य बहवोऽपभ्रंशाः । तद्यथा गौरित्यस्य गावीगोष्ठी-गोतागोपोतलिकेत्येवमादयोऽपभ्रंशाः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये-शब्दापेक्षया अपशब्दस्याधिक्येन अर्थापेक्षया अधिकानर्थस्यैव प्रयोजकत्वात् मधुविषसम्भक्तान्मिव व्याकरणाशास्त्रं हेयमेव स्यादित्याशयेनाह-अथवेति । अध्यापकनिर्दिष्टशब्दापशब्दस्वरूपज्ञानपूर्वकं व्याकरणाशास्त्राध्ययने इति शेषः । कुत इत्यत आह-भूयांस इति । हि-यतः । शब्दा इति-अत इति शेषः । शब्दापेक्षया अपशब्दाधिक्यमुपपादयति-एकैकस्येति । उदाहरति-तद्यथेति ।

॥ ❀ ॥ आचारे नियमः ॥ ❀ ॥

(८ ज्ञानपक्षे दूषणान्तरवार्तिकम् ॥ २ ॥)

(भाष्यम्)

आचारे पुनर्नृषिर्नियमं वेदयते-“तेऽसुरा हे-लयो हेलय इति कुर्वन्तः पराबभूवुः” इति ॥

(प्रदीपः) आचारे प्रयोगे ॥ ऋषिर्वेदः ॥

(उद्घोतः) प्रयोग इति । एवंच प्रयोगादेवाधर्मवद्वर्मोऽपीति ज्ञानाद्वर्म इति वेदविरुद्धमिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये-नियमं-शब्द एव प्रयोक्तव्यो नापशब्द इति नियमः । वेदयते-बोधयति । बोधकवेदस्वरूपमाह-तेऽसुरा इति । उद्घोते-एवञ्च-उक्तवेदालोचने च । तुल्ययुक्त्येति शेषः । प्रयोगादेवाधर्मवद्वर्मोऽपि-अपशब्दस्य प्रयोगादेवाधर्म इव शब्दस्य प्रयोगादेव धर्मोऽपि । भवतीति प्रतीयते इति शेषः । इति-इति हेतोः । ज्ञानादिति-शब्दस्येत्यादिः । इति-इति भवद्वचनम् । इति ज्ञानपक्षनिराकरणम् ॥

(अथ प्रयोगपक्षाङ्गीकारभाष्यम्)

अस्तु तर्हि प्रयोगे ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये-यदि शब्दज्ञाने धर्म इति पक्षे उक्तरीत्या दूषणानि प्राप्नुवन्ति, तर्हि शब्दप्रयोगे धर्म इति पक्ष एवास्त्वित्याशयेनाह-अस्तु तर्हि प्रयोगे इति । धर्म इति शेषः ।

(९ प्रयोगपक्षे दूषणवार्तिकम् ॥ ३ ॥)

॥ ❀ ॥ प्रयोगे सर्वलोकस्य ॥ ❀ ॥

(भाष्यम्)

यदि प्रयोगे धर्मः, सर्वो लोकोऽभ्युदयेन युज्येत ॥

(तत्त्वालोकः) प्रयोगे इति । धर्म इति चेत्येत्यनुपपद्यते सर्वलोकस्येति-धर्मः स्यादिति शेषः । प्रयोगे-शब्दस्य प्रयोगे धर्म इति-इत्यभ्युपगम्येत तर्हीति शेषः । प्रकृतपक्षे सम्भाषात इत्यस्य सम्यक्त्वेन साधुत्वेन ज्ञात इत्यर्थः, शास्त्रान्वित इत्यस्य च व्याकरणाशास्त्रव्युत्पादितस्वरूपमनतिक्रान्तः इत्यर्थमभिप्रेत्याह-सर्वो लोक इति । शब्दसाधुत्वज्ञानसाधने व्याकरणाशास्त्रे कृतश्रमोऽकृतश्रमो वा सर्वो जन इत्यर्थः । शब्दप्रयोगजनित-पुण्यद्वारेति शेषः । व्याकरणाशास्त्रस्य अन्यशास्त्रस्य वाऽध्ययनद्वारा यथा कथञ्चिद्वा ज्ञातः व्याकरणाशास्त्रसंस्कृतशब्दः सम्यक्प्रयुक्तः स्वप्रयोक्तारं सकलं व्याकरणमवैवाकरणं वा स्वजनितधर्मद्वारा अभ्युदयेन योजयेदिति भावः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

कश्चेदानीं भवतो मत्सरो, यदि सर्वो लोकोऽभ्युदयेन युज्येत ?

(तत्त्वालोकः) ननु सप्रमाणमुपादेयम् अप्रमाणं हेयमिति शिष्टवचनात् प्रमाणनैव वस्तु व्यवस्थापयन्तो वयं “सर्वं कुशलिनः सन्तु सर्वे-सन्तु निराभयाः । सर्वे भद्राणि पश्यन्तु मा कश्चिद्दुःखभागो भवे-दि”ति निरन्तरमीश्वरं याचमानाः श्रुतिप्रमाणतः शब्दप्रयोगे सकल-लोकाभ्युदयप्रयोजकतामवगम्य अमन्दानन्दसन्दोहमनुभवाम इदानीं, कथं तज्ज्ञानेन भवतो हृदये बागर्त्यमर्ष इत्याशयेनाक्षिपति-कश्चेति । भवतः-प्रयोगे धर्म इति पक्षं दूषयतः । मत्सरः-द्वेषः । इदानीं (अत्र) पदार्थमाह-यदीति ।

(समाधानभाष्यम्)

न खलु कश्चिन्मत्सरः । प्रयत्नानर्थक्यं तु भवति । फलवता च नाम प्रयत्नेन भवितव्यम् । न च प्रयत्नः फलाद्व्यतिरेच्यः ॥

(प्रदीपः) न च प्रयत्न इति । यदि प्रयत्नेन विना फलं स्यात् प्रयत्नवैयर्थ्यमापद्येत्यर्थः ॥

(उद्घोतः) भाष्ये फलाद्व्यतिरेच्य इति । फलदृष्ट्यभाव-प्रतियोगी न कार्य इत्यर्थः ॥ प्रयत्नवैयर्थ्यमिति । व्याकरणाध्ययनविषयकप्रयत्नवैयर्थ्यमित्यर्थः ॥

(तत्त्वा०) अहमपि निरन्तरपराभ्युदयकामिताऽऽत्मिकां भारतीयमानवतां न हातुं शक्नोमीत्याशयेनोत्तरयति-नेति । खल्विति-निश्चये । मत्सर इति-मम तत्रेति शेषः । नन्वेवं कथञ्चाभ्युपगम्यते शब्दप्रयोगे धर्म इति पक्ष इत्यत आह-प्रयत्नेति । व्याकरणाध्ययन-विषयकप्रयत्नेत्यर्थः । एवमग्रेऽपि । यदि अधीतव्याकरण इवानधीत-व्याकरणोऽपि शब्दप्रयोगेण धर्मद्वारा अभ्युदयं प्राप्नुयात्तर्हि व्याकरणा-ध्येतुरित्यादिः । ननु कथमुपपद्येत तस्य सार्थकतेत्यत आह-फलव-तेति । अभ्युदयसाधकतेत्यर्थः । स्वसार्थकतायेत्यादिः । नामेति-निश्चये । तत्सत्त्वे तत्सत्त्वमित्यन्वयः, तदभावे तदभाव इति व्यतिरेकाभ्यां सर्वत्र कार्यकारणभावो निश्चीयते, तथा तत्सत्त्वे तदभाव इत्यन्वयव्यभिचारेण तदभावे तत्सत्त्वमिति व्यतिरेकव्यभिचारेण वा सर्वत्र कार्यकारणभावा-भावो निर्णीयते । एवञ्च व्याकरणाध्ययनविषयकप्रयत्नस्य अन्वय-व्यतिरेकाभ्याम् अभ्युदयसाधकताया उपपत्त्यैव तस्य सार्थकता सम्प-द्येत । अत एव तस्य तत्साधकताया विषयकस्य यत्र (अनधीतव्या-करणे) प्रयत्नाभावः तत्र फलम् (शब्दप्रयोगेण धर्मद्वारा अभ्युदयः) इति व्यतिरेकव्यभिचारस्योपपादकः शब्दप्रयोगे धर्म इति पक्षो नाभ्यु-पगन्तव्य इत्याशयेनाह-नचेति ।

प्रदीपे—विनेति—अपि अनधीतव्याकरणस्य शब्दप्रयोगेण धर्म-
द्वारेति शेषः । स्यादिति—तर्हि अधीतव्याकरणस्येति शेषः ।
उद्घोते—फलवदिति—प्रयत्न इत्यादिः । तथा च फलवद्वृत्ति-
योऽभावात्तत्प्रतियोगितायाः प्रयत्ने समुपपादकः पक्षो नाङ्गीकार्य
इति भावः ।

(समाधानबाधकभाष्यम्)

ननु च ये कृतप्रयत्नास्ते साधीयः शब्दान्प्रयोच्यन्ते,
त एव साधीयोऽभ्युदयेन योच्यन्ते ॥

(उद्घोतः) साधीय इति । क्रियाविशेषणम् । शास्त्रसंस्कार-
वतां प्रभूतशब्दप्रयोगजन्यबहुपूर्वद्वारा बहुतराभ्युदयफलत्वमित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—ननु शब्द प्रयोगे धर्म इति पक्षेऽपि
व्याकरणाध्ययनविषयकप्रयत्नस्य बहुतराभ्युदयेनान्वयव्यतिरेकसम्भ-
वात् तस्य तत्साधकताया उपपत्त्या सार्थकता सम्भवत्येवेत्याशयेनाह—
ननु चेति ।

उद्घोते—साधीय इति—प्रथमं साधीय इति । क्रियेति—प्रयो-
च्यन्ते इतीत्यादिः । द्वितीयं साधीय इत्यभ्युदयविशेषणमिति भावः ।
शास्त्रसंस्कारवतां—यत्नपूर्वकाध्ययनागतव्याकरणशास्त्रज्ञानजनितसं-
स्कारवताम् । बहुतरेति—बहुतराभ्युदयः फलं येषामिति व्युत्पत्तिः ।

(समाधानसाधकभाष्यम्)

व्यतिरेकोऽपि वै लक्ष्यते । दृश्यन्ते हि कृतप्रय-
त्नाश्चाप्रवीणाः, अकृतप्रयत्नाश्च प्रवीणाः । तत्र फल-
व्यतिरेकोऽपि स्यात् ॥

(प्रदीपः) व्यतिरेक इति । परिहासः ॥

(उद्घोतः) भाष्ये तत्र फलव्यतिरेक इति । कौशलव्यतिरेक-
वत् फलव्यतिरेकोऽपि स्यादिति तस्य व्याकरणाध्ययनं व्यर्थमेव
स्यादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—ननु व्याकरणशास्त्राध्ययनविषयक-
प्रयत्नस्य बहुतराभ्युदयसाधकताया अपि निश्चये प्रतिबन्धकौ अन्वय-
व्यतिरेकव्यभिचारी स्त एवेत्याशयेनाह—व्यतिरेक इति । विपरीतः
(प्रयत्नसत्त्वे बहुशब्दप्रयोगजनितबहुपुण्यद्वारा बहुतराभ्युदयस्या-
भावः, तथा प्रयत्नासत्त्वे तद्वद्वारा बहुतराभ्युदयसत्त्वम्) इत्यर्थः ।
नै इति वाक्यालङ्कारे । कुत इत्याकांक्षायाम् केचिद्वैयाकरणाः निश्चि-
तशब्दसाधुत्वाः सन्तोऽपि प्रतिभारहिततया व्यवहारप्रत्युत्पन्नमति-
त्वाभावात् शब्दप्रयोगेऽकुशला भवन्ति, तथा केचिदनधीतव्याकरणा
अपि यथाकथञ्चिदवगतसाधुशब्दाः सन्तः शब्दप्रयोगे निपुणा भवन्ती-
त्याशयेन वैपरीत्यमेवोपपादयितुमाह—दृश्यन्ते इति । हि—यतः ।
अप्रवीणाः—कौशलरहिताः । अस्य शब्दप्रयोगे इत्यादिः । एवमग्रेऽपि ।
प्रवीणा इति—अत इति शेषः । तत्र—अप्रवीणकृतप्रयत्नप्रवीणाकृत
प्रयत्नेषु । फलव्यतिरेकोऽपि—फलवैपरीत्यमपि ।

उद्घोते—कौशलव्यतिरेकवत्—शब्दप्रयोगनिपुणतावैपरीत्यमिव ।
इति—इति हेतोः । तस्य—अधीतव्याकरणशास्त्रस्य । व्याकरणाध्य-
यनम्—व्याकरणाध्ययनविषयकप्रयत्नः ।

(पक्षद्वयनिराकरणोपसंहारभाष्यम्)

एवं तर्हि—नापि ज्ञान एव धर्मो नापि प्रयोग एव ॥
किं तर्हि ? ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—उत्तरीत्या दूषितत्वादुक्तं पक्षद्वयं
निराकुर्वन्नुपसंहारति—एवमिति । यदि तत्र पक्षद्वये दोष इत्यर्थः ।
नापि—नैव । एवमग्रेऽपि । एवेति—धर्म इति फलतीति शेषः । शब्दे
केवलसम्यग्ज्ञाते केवलसुप्रयुक्ते वा न धर्म इति निर्णयिष्येति पृच्छति—
किन्तुर्हीति । तर्हि क धर्म इत्यर्थः ।

(१० सिद्धान्तसमाधानवार्तिकम् ॥ ४ ॥)

॥ * ॥ शास्त्रपूर्वके प्रयोगेऽभ्युदयस्तत्तुल्यं
वेदशब्देन ॥ * ॥

(भाष्यम्)

शास्त्रपूर्वकं यः शब्दान्प्रयुङ्क्ते सोऽभ्युदयेन युज्यते ।
तत्तुल्यं वेदशब्देन । वेद शब्दा अप्येवमभिवदन्ति
“योऽग्निष्टोमेन यजते य उ चैनमेवं वेद” “योऽग्नि
नाचिकेतं चिनुते य उ चैनमेवं वेद” ॥

(प्रदीपः) तत्तुल्यमिति । वेदः शब्दो यस्यार्थस्य स वेदशब्द-
स्तस्य यथा शास्त्रानुष्ठानं तथा शब्दानामपि प्रकृत्यादिविभागज्ञानपूर्-
वकः प्रयोग इत्यर्थः ॥

(उद्घोतः) शास्त्रपूर्वके इति । व्याकरणाध्ययनपूर्वके इत्यर्थः ॥
तत्र वेदाङ्गत्वादेतद्व्याकरणाध्ययनपूर्वकप्रयोगः एव धर्म इति प्रामा-
णिकाः ॥ वेदः शब्द इति । बोधक इत्यर्थः । प्रमाणमित्यर्थो वा ॥
तस्य यथेति । तस्य यथा य उ चैनमेवं वेदेति ग्रन्थेन वेदतो
ज्ञानानुष्ठानं फलबोक्तम् । तथास्यापि शास्त्रज्ञानपूर्वकः प्रयोगः फला-
यैवेकः शब्द इत्यादिनोक्तमित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—ननु सम्भवे सति सकलोद्देश्य
तावच्छेदकनिष्ठप्रयोजकता निरूपिता प्रयोज्यता विधेयवृत्तिः
भवतीति सिद्धान्तः । अत एव यथा पुत्रवित्तलोकत्रयवान् सुखीत्यादौ
सुखवृत्तिप्रयोज्यतानिरूपिताप्रयोजकता पुत्रवित्तलोकत्रयनिष्ठवैपोप-
पद्यते, न तु पुत्रमात्रनिष्ठतया, न वा धनमात्रनिष्ठतया, न
वा लोकमात्रनिष्ठतया, न वा वित्तलोकभयनिष्ठतया, न वा
पुत्रलोकभयनिष्ठतया, न वा वित्तलोकभयनिष्ठतया । तथा एकः
शब्द इत्यादिश्रुतावपि कामधुक्त्वनिष्ठप्रयोज्यतानिरूपितप्रयोजकता
सम्यग्ज्ञातत्वशास्त्रान्वितत्वसुप्रयुक्तत्वत्रयनिष्ठवैपोपपद्यते, न तु तद-
न्यतमनिष्ठतया, न वा तदुभयनिष्ठतयेत्याशयेन समाधातुं ज्ञाने धर्म
इति वार्तिके ज्ञानशब्देनाभिहिते सम्यग्ज्ञातत्वशास्त्रान्वितत्वे शास्त्र-
शब्देनाभिधत्तुं सिद्धान्तवार्तिकमुपस्थापयति—शास्त्रपूर्वके इति ।
व्याकरणशास्त्राध्ययनजनितप्रकृतिप्रत्ययविभागादिज्ञानपूर्वके इत्यर्थः ।
प्रयोगे—शब्दप्रयोगे । धर्मद्वारेति शेषः । अभ्युदयः—फलम् । वेद-
शास्त्राध्ययनजनितकर्मस्वरूपफलसाधनज्ञानपूर्वके एव कर्मानुष्ठाने फलं
भवतीत्याशयेनाह—तदिति । व्याकरणशास्त्रमात्रबोध्यप्रकृतिप्रत्यय
विभागादिकशब्दात्मकं वस्त्वित्यर्थः । वेदशब्देन—स्वतः प्रमाणभूत-
वेदशास्त्रमात्रबोध्यस्वरूपसाधनफलकर्मणा । शास्त्रपूर्वकमिति—
क्रियाविशेषणम् । एवमग्रेऽपि । ननु कर्मणः तादृशज्ञानपूर्वकानुष्ठान-
मेव सफलं भवतीत्यत्र किं प्रमाणमित्यत आह—वेदशब्दा इति ।
वेदानां शब्दा इति, वेदाश्चासौ शब्दा इति वा व्युत्पत्तिः । अपि—
एव । एवं—यथा मया व्याख्यातं तथा । वेदशब्दानेवाह—योऽग्निष्टो-
मेनेति । द्वितीयं वेदेति—इत्यादय इति शेषः ।

प्रदीपे—अर्थस्य—अग्निष्टोमादिरूपकर्मणः । यथेति—स्वरूपसाध-
नफलानीति शेषः । अनुष्ठानमिति—सफलमिति शेषः । प्रयोग इति—
सफल इति शेषः ।

उद्योते—शास्त्रान्तरभ्रमनिराकरणायाह—व्याकरणेति । व्याकरणशास्त्राध्ययनजनितप्रकृतिप्रत्ययविभागादिज्ञानपूर्वकै इत्यर्थः । ननु व्याकरणशब्देन नवविधव्याकरणानां मध्ये किं व्याकरणस्य विवक्षितमित्यत आह—तत्रेति । नवविधव्याकरणानां मध्ये इत्यर्थः । एतस्य पाणिनीयव्याकरणस्येति शेषः । एतदिति—पाणिनीयव्याकरणशास्त्राध्ययनजनितप्रकृतिप्रत्ययविभागादिज्ञानपूर्वकशब्दप्रयोगे इत्यर्थः । तस्य—वेदशब्दस्य (अग्निष्टोमादिरूपकर्मणः) । वेदत इति—स्वरूपसाधनफलान्वीति शेषः । उक्तम्—इत्युक्तम् । अस्यापि—शब्दस्यापि । शास्त्रेति—व्याकरणशास्त्राध्ययनजनितप्रकृतिप्रत्ययविभागादिज्ञानपूर्वक इत्यर्थः । तथा च “एकः शब्दः.....सुप्रयुक्तः स्वर्गे लोके कामधुग् भवतीति वाक्यात् फलार्थतयाऽवगतेन शब्दप्रयोगेण स्वकर्मोभूतशब्दसंस्कारस्यापेक्षितत्वात् “सम्यग्ज्ञातः” इत्यनेन तदज्ञतया ज्ञाने विनियुक्ते, तत्राप्रामाणिक्यशङ्कानिराकरणाय “शास्त्रान्वितः” इत्यनेन तत्र व्याकरणशास्त्रसमर्थतया अभिधानात् व्याकरणशास्त्राध्ययनजनितप्रकृतिप्रत्ययविभागादिज्ञानपूर्वकशब्दप्रयोगेण धर्मद्वारा अभ्युदयो भवतीति फलितार्थः । ननु “य उ चैनमि”त्यत्रापि चकारात् ज्ञानानुष्ठानयोः साम्येन फलसम्बन्धो भवतु, तथा तददृष्टान्तेन प्रकृतेऽपि शब्दज्ञानप्रयोगयोः साम्येन फलसम्बन्धो भवत्विति चेन्न, ज्ञानेनानुष्ठाने उपकारदर्शनात् तयोः गुणप्रधानभावस्यावश्यकतया पक्षान्तराश्रयणात् । नचात्मज्ञानस्यैव शब्दज्ञानस्यापि स्वातन्त्र्येण फलसाधनता भवत्विति वाच्यम्, सर्वत्रैव हि विज्ञानं संस्कारित्वेन गम्यते । पराङ्गं चात्मविज्ञानादन्यत्रेत्यवधार्यतामिति वचनेन, “यदेव विद्यया करोति तदेव वीर्यवत्तरं भवती”ति श्रुत्या सामर्थ्येन चात्मज्ञानातिरिक्तज्ञानस्य पारार्थ्यावगमात्, अत्यन्तशेषभूतात्मज्ञानस्य “तरति शोकमात्मविदं”त्यादिना बोधितायाः शोकतरणोपलक्षितात्मस्वरूपं प्रति स्वतन्त्रकल्पसाधनताया उपपत्तावपि अन्यत्र तस्या असंभवात्, सर्वत्र ज्ञानमात्रेण कार्योपपत्तौ बह्व्याससाध्यानुष्ठानस्य वैयर्थ्यापत्तेरिति भावः ।

(व्याख्यानान्तरभाष्यम्)

अपर आह—तत्तुल्यं वेदशब्देनेति । यथा वेदशब्दा नियमपूर्वमधीताः फलवन्तो भवन्त्येवं यः शास्त्रपूर्वकं शब्दान्प्रयुक्ते सोऽभ्युदयेन युज्यत इति ॥

(प्रदीपः) अपर आहति । वेदशास्त्रो शब्दश्च वेदशब्द इति कर्मधारयः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—वेदशब्दशब्देन कर्मबोधनाय लक्षणाया बहुव्रीह्याङ्गकारे गौरवात् तस्य वेदशब्दपरतैवेत्युपपादयितुं प्रतिपाद्यमेदात् प्रतिपादकं भेदेन व्यपदिश्याह—अपर आहति । नियमपूर्वम्—“आहूतस्याध्यधीयते”त्यादिधर्मशास्त्रबोधितब्रह्मचर्यादिनियमपूर्वकम् । फलवन्तः—उद्योतिष्टोमादिकर्मस्वरूपसाधनफलबोधनेन फलवन्तः । शास्त्रपूर्वकम्—व्याकरणशास्त्राध्ययनजनितप्रकृतिप्रत्ययविभागादिज्ञानपूर्वकम् । शब्दान्—श्रोत्रशीघरः पठतीत्यादिलौकिकशब्दान् । अर्थबोधनायेति शेषः । अभ्युदयेन—व्याकरणादिगतनियमापूर्वहेतुकाभ्युदयेन ।

प्रदीपे—वेदशब्दशब्दे व्युत्पत्तिपूर्वकं समासमाह—वेदश्चेति ।

(प्रथमपञ्चाभ्युपगमभाष्यम्)

अथ वा पुनरस्तु—ज्ञान एव धर्म इति ॥

(आद्येपस्मारणभाष्यम्)

ननु चोक्तमर्कज्ञाने धर्म इति चेत्तथाऽधर्मर्क इति ॥

(आद्येपनिराकरणभाष्यम्)

नैष दोषः, शब्दप्रमाणका वयम्, यच्छब्द आह तदस्माकं प्रमाणम् । शब्दश्च शब्दज्ञाने धर्ममाह, नापशब्दज्ञानेऽधर्मम् ॥ यच्च पुनरशिष्टाप्रतिषिद्धम्, नैव तदोषाय भवति, नाभ्युदयाय । तद्यथा हिक्विततहसितकण्डूयितानि नैव दोषाय भवन्ति, नाभ्युदयाय ॥

(उद्योतः) भाष्ये प्रमाणमिति । प्रामाणिकमित्यर्थः ॥ शब्दश्च शब्दज्ञाने इति । एकः शब्दः सम्यग् ज्ञात इत्यादिः ॥ हेलयो हेल्य इत्यादि तु अपशब्दप्रयोगधर्ममाह, न तु ज्ञाने इति भावः ॥ यद्यपि तत्र प्रयुक्त इत्यप्युक्तं, तथाप्यवैयाकरणस्य सम्यक प्रयोगादपि धर्माभावेन ज्ञानमेव तद्धेतुः । प्रयोगस्तु तस्य द्वारमिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—केशलस्य शब्दज्ञानस्यापि धर्मद्वारा अभ्युदयसाधकगोपपद्यते इत्याशयेन पक्षान्तरमाह—अथवेति । ज्ञान एव—शब्दज्ञानेऽपि । केवले इत्यादिः । तत्र पक्षे कथितं दोषं स्मारयति—ननु चेति । परिहरति—नैति । तत्र पक्षे इति शेषः । एषः—अपशब्दज्ञानेन अधर्मप्रसक्तिरूपः । कुत इत्यत आह—शब्दप्रमाणका इति । यत इत्यादिः । शब्दः प्रमाणं येषामिति व्युत्पत्तिः । कर्मस्वरूपसाधनफलसु सन्निकर्षाभावात् प्रत्यक्षस्य, व्याप्तिग्रहाभावात् अनुमानस्य च विषयताया असंभवादाह—यच्छब्द इति । यद्यपि शब्देऽपि अर्थबोधने शक्तिग्रहसापेक्षः, तथापि स्वर्गकामो यजेतेत्यादिवाक्यं गृहीतशक्तिकपदार्थं बोधयन्नलौकिकमपि सम्बन्धमाकाङ्क्षादिमहिम्ना बोधयति । अस्माकं सर्वदा परोक्षोऽपि धर्मादिः सन्नादिभिः यथावेदशास्त्रमेव साक्षात्क्रियते, अत एव वेदानुसारितया तदीयस्वरूपिरपि प्रमाणभूतेति भावः । अशिष्टादोऽप्रतिषिद्धश्चेति व्युत्पत्तौ कर्मधारयसमासेन निष्पन्नमाह—अशिष्टाप्रतिषिद्धमिति । अविहितानिषिद्धमित्यर्थः । नाभ्युदयाय—नाप्यभ्युदयाय । एवमग्रेऽपि । अविहितानिषिद्धमित्यवहारे पुण्यपापे नेति समुपपादयितुं दृष्टान्तमाह—तद्यथेति ।

उद्योते—ननु “तेऽसुरा हेलयो हेल्य” इत्यादिना अपशब्दज्ञानेऽपि अधर्मस्योक्तत्वात् कथमुच्यते शब्दो नापशब्दज्ञाने अधर्ममाहेति इत्यत आह—हेलयो हेल्य इति । ज्ञाने—अपशब्दज्ञाने । तथा च “न म्लेच्छित्वै” इत्यादिः अपशब्दप्रयोगस्यैव निषेधं बोधयति न न त्वपशब्दज्ञानस्येति फलितार्थः । ननु व्याकरणशास्त्राध्ययने प्रवृत्तानां पचतीत्यादिशब्दज्ञानाय दुपचषप्रभृत्यपशब्दानां प्रयोगोऽप्यावश्यक इति चेन्न, व्याकरणाध्येतृणां पचतीत्यादिज्ञानाय दुपचषित्यादिज्ञानस्यैवापेक्षितत्वात् । नापि तेषां पचतीत्यादिव्युत्पादनाय दुपचषित्यादिप्रयोगस्यावश्यकत्वेऽपि काचन क्षतिः, दुपचषित्यादीनां शब्दस्वरूपपरत्वेन अनुकरणतया साधुत्वस्योपपत्तेः । अन्यथा हेलयो हेल्य इत्यादिश्रुतिपादोऽपि प्रत्यवायं जनयेदिति भावः ॥ तत्र—एकः शब्दः इत्यादिश्रुतौ । तथा च एकः शब्द इत्यादिशब्देनैव शब्दज्ञानप्रयोगयोः धर्मद्वारा अभ्युदयसाधकतया बोधनात् “शब्दश्च शब्दज्ञाने धर्ममाहे”ति कथनं न युक्तमिति भावः । सम्यगिति—शब्दस्येत्यादिः । धर्मेति—स्वर्गादिजनकेत्यादिः । ज्ञानमिति—तस्येत्यादिः । तद्धेतुः—स्वर्गादिसम्पादकधर्महेतुः । प्रयोगः—शब्दप्रयोगः । तस्य—शब्दज्ञानस्य ।

(समाधानान्तरभाष्यम्)

अथ वाभ्युपाय एवापशब्दज्ञानं शब्दज्ञाने । यो ह्यपशब्दाज्ञानाति शब्दानप्यसौ जानाति । तदेवं ज्ञाने धर्मः इति ब्रुवतोऽर्थादापन्नं भवति—“अपशब्दज्ञानपूर्वकं शब्दज्ञाने धर्मः” इति ॥

(प्रदीपः) अथवेति । अपशब्दज्ञानान्तरीयकत्वाच्छब्द-
ज्ञानस्य पृथक् फलमपशब्दज्ञानस्य नास्तीत्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये अभ्युपाय एवेति । अपशब्दज्ञानान्त-
रीयकं शब्दज्ञानमिति शब्दज्ञानेन फले जननीये सहकारितैवापशब्द-
ज्ञानस्य न पृथक्फलमेति भावः ॥ अपशब्दज्ञानम् अपशब्दत्वेन
तज्ज्ञानम् ॥ एवं शब्दज्ञाने इत्यपि ॥ अपशब्दत्वेन तज्ज्ञाने
हि तद्विन्नत्वेन शब्दज्ञानं भवति ॥ यो ह्येति भाष्यस्य
य एव अपशब्दान् जानाति असावेव शब्दान् जानातीति तज्ज्ञान-
नसमानाधिकरणशब्दज्ञानादेव धर्म इति न ततो विपरीतफल-
कल्पना युक्तेति भावः ॥ तदाह—अपशब्दज्ञानान्तरीयकत्वा-
दिति । बहुव्रीहिः । न हि बह्वनयननान्तरीयकं ततः पात्रानयनं
पृथक्फलं भवति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अथामिक्षाया वैश्वदेव्यामिद्वैतवचनेन
वैश्वदेव्यागे विनियोगस्यैव आमिक्षानान्तरीयकतयोत्पन्नवाजिनस्यापि
वाजिन्यो वाजिनमितिवचनेन वाजियागे विनियोगस्य दर्शनात् प्रकृ-
तेऽपि शब्दज्ञानस्य एकः शब्द इति वचनेन कामपुक्त्वे विनियोगस्यैव
शब्दज्ञानान्तरीयकतयोत्पन्नपशब्दज्ञानस्यापि क्वचित् साक्षाद्विनि-
योगाय साक्षाद्विनियोजकप्रमाणभावेऽपि तस्य कल्पना क्रियेत्यत
आह—अथवेति । अभ्युपायः—सहकारिकारणम् । हि—एव । अप्य-
सौ—असावेव । उपसंहरति—तदेवमिति । आपन्नं—प्राप्तम् । किं
प्राप्तमित्यत आह—अपशब्देति ।

प्रदीप—अपशब्देति—अपशब्दज्ञानं नान्तरीयकं यथेति द्युत्प-
त्तिः । तथा च शब्दज्ञानस्य अपशब्दज्ञानान्तरीयकत्वात् अपशब्द-
ज्ञानस्य (शब्दज्ञानस्य फलात्) पृथक् फलं नास्तीत्यन्वयः ।

उद्द्योते—यद्यपि शब्दापशब्दज्ञानयोरैकशास्त्राध्ययनजनितता,
तथापि शब्दज्ञानस्य एकः शब्द इति श्रुत्या फले विनियोगे सति
अपशब्दज्ञानस्यापि क्वचित् फले साक्षाद्विनियोगाय साक्षाद्विनियोजक-
प्रमाणकल्पनापेक्षया तस्य परम्परया शब्दज्ञानफले विनियोगाय फल-
वच्छब्दज्ञानाङ्गविविनियोजकप्रमाणकल्पनैव युक्ता फलवत्सन्निधावि-
तिन्यायात् । आमिक्षावाजिनयोस्तु तत्र तत्र विनियोजकं शास्त्रमस्तीति
ततो वैश्वन्यमत्रेत्याशयेनाह—अपशब्देति । अपशब्दज्ञानं नान्तरीयकं
यस्येति व्युत्पत्तिः । इति—इति हेतोः । ज्ञानस्येति—किन्निवति शेषः ।
पृथक्फलता—शब्दज्ञानफलपृथक्फलता । यथाकथञ्चिज्जातस्य गाव्या-
वपशब्दज्ञानस्य शब्दज्ञानानभ्युपायत्वादाह—अपशब्दत्वेनेति ।
तज्ज्ञानम्—अपशब्दज्ञानम् । उत्तकारणादेवाह—एवमिति । तदुप-
पादयति—अपशब्दत्वेनेति । तज्ज्ञाने—अपशब्दज्ञाने । सतीति शेषः ।
हि—यतः । तद्विन्नत्वेन—अपशब्दविन्नत्वेन । नन्वेवं भाष्यविरोध
इत्यत आह—यो ह्येति भाष्यस्येति । यो ह्येत्यादिभाष्यस्येत्यर्थः ।
भाव इत्यन्वयः । हेरेष्वैवार्थकतामभिप्रेत्याह—य एवेति । इति—
इति स्थितौ । तज्ज्ञानेति—अपशब्दज्ञानेत्यर्थः । इति—इति हेतोः ।
ततः—शब्दज्ञानफलात् । अपशब्दज्ञानस्येत्यादिः । तदाह—शब्दाप-
शब्दज्ञानयोः समानफलकत्वमाह । उदाहरति—नहीति । बह्वनयन-
नेति—बह्वनयननस्य नान्तरीयकमिति व्युत्पत्तिः । ततः—यतः
बह्वनयननं ततः । पृथक्फलं—बह्वनयननफलात् पृथक्फलकं ।
तदुभयं समानफलकमेवेति भावः ।

(समाधानान्तरभाष्यम्)

अथ वा कूपखानकवदेतद्विष्यति । तद्यथा कूप-
खानकः कूपं खनन्यद्यपि मृदा पांसुभिश्चावकीर्णो
भवति । सोऽप्सु संजातासु तत एव तं गुणमासाद-

यति । येन च स दोषो निर्हण्यते; भूयसा चाभ्युदयेन
योगो भवति ॥ एवमिहापि यद्यप्यपशब्दज्ञानेऽधर्मस्त-
थापि यस्त्वसौ शब्दज्ञाने धर्मस्तेन च स दोषो निर्वा-
नियते भूयसा चाभ्युदयेन योगो भविष्यति ॥

(प्रदीपः) दोष इति । उत्कृष्टधर्मफलावाप्तौ स्वल्पमधर्मफल-
मुत्पन्नमप्यनुत्पन्नकल्पं भवतीत्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) तुष्यतु दुर्जन इति न्यायेनापशब्दज्ञानस्य विप-
रीतत्वमात्रेणाधर्मसाधनत्वमभ्युपगम्यापि भाष्ये समाध्यन्तरमाह—
अथ वा कूपेति । मृदा आर्द्रा । पांसुः शुष्का । यत्कर्मनान्तरीयककर्म
जन्यो यो विपरीतत्वमात्रेण कल्प्योऽवैधो दोषः स तत्कर्मजन्यफलनाशो
यथा कूपखनननान्तरीयकशरीरव्यापारजन्यो मृदलेपस्तत्फलजलनाशय
इति सामान्यतो दृष्टानुमानात्तज्ज्ञानमानमिति बोध्यम् ॥ उत्कृष्ट-
धर्मेति । धर्मस्य विधिवोध्यत्वाद्दुःकृष्टत्वम् । अधर्मस्य तु वचनाबोध्य-
त्वेन विपरीतत्वमात्रेण कल्प्यस्याप्यत्वेन तत्फलधर्मनाशयम् ॥
यागार्गहिसाया न हिंस्यादितिवचनेन दुष्टतात्रोचनाद्दुष्टत्वमेवे-
त्यन्यत्र विस्तरः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—कूपखानकवदिति—अत्र कूपं खनतीति
विग्रहे कर्मण्यणि प्रसक्ते वासरूपम्यायेन ण्डुल् । अनित्यसमासत्वात्
कूपस्य खानक इति स्वपदविग्रहः । ननु “शिल्पिनश्चुन्” इति सूत्रेण
ण्डुल् बाध्येतेति चेन्न, अत्र खननकर्तृत्वमात्रस्य विवक्षया शिल्पित्व-
स्याविवक्षणात् । कूपखानकेन तुल्यमिति तृतीयासमर्थादिति । एतत्-
अपशब्दज्ञानम् । दृष्टान्तं कूपखानकाया मुपपादयति—तद्यथेति ।
अवकीर्णः—लिप्तः । सः—कूपखानकः । तथापीत्यादिः । तत एव—
अदभ्य एव । तं गुणम्—अत्यन्तं स्नानादिरूपेष्टसाधनम् । कर्मणि
लकारेण कर्तुस्तृतीयामभिप्रेत्याह—येनेति । स्नानादिनेत्यर्थः । कूप-
खानकस्येति शेषः । सः—कर्ममूललेपरूपः । निर्हण्यते—निराक्रियते ।
योग इति—तस्येत्यादिः । दार्ष्टान्तिकम् अपशब्दज्ञानमुपपादयति—
एवमिति । इहापि—शब्दज्ञानस्थलेऽपि । यद्यपीति—व्याकरणाध्येतु
रितिशेषः । तथापीति—तस्येति शेषः । कर्मणि लकारेण कर्तारं तृती-
यामभिप्रेत्याह—तेनेति । शब्दज्ञानजनितधर्मस्येत्यर्थः । सः—अपशब्द-
ज्ञानजनितः । तस्येत्यादिः । निर्घानिन्यते—निराकरिष्यते । अभ्युद-
येनेति—तस्येति शेषः ।

प्रदीप—उत्कृष्टेति—यथा भोजनेन उत्कृष्टतृप्त्यवाप्तौ पाकेन
स्वल्पं दुःखमुत्पन्नमपि अनुत्पन्नकल्पं भवति तथा शब्दज्ञानेनेत्यादिः ।
स्वल्पमिति—अपशब्दज्ञानेनेत्यादिः ।

उद्द्योते—अपशब्दज्ञानेति—शब्दज्ञानान्तरीयकत्वादिः । विप-
रीतेति—शब्दज्ञानेत्यादिः । अधर्मेति—शब्दज्ञानसाध्यधर्मविपरीत-
त्वादिः । समाध्यन्तरं—समाधानविशेषम् । मृत्पदेन कर्ममभिप्रे-
त्याह—आर्द्रेति । मृदिति शेषः । पांसुपदेन धूलिमभिप्रेत्याह—शुष्के-
ति । मृदिति शेषः । ननु शब्दज्ञानान्तरीयकापशब्दज्ञानजनित-
धर्मस्य शब्दज्ञानजनितधर्मनाशयता केन प्रमाणेन ज्ञायते इत्यत
आह—यत्कमेति । विपरीतत्वमात्रेण कल्प्यः—यत्कर्म स्वना-
न्तरीयककर्मविपरीतं तत्कर्म स्वान्तरीयककर्मजनितफल-
विपरीतफलजनकं यथा कूपखनननान्तरीयकशरीरव्यापार इति
व्याप्तिज्ञानजनितानुमित्योपपाद्यः । अवैधः—निषेधवचनाबोधितः ।
उपलक्षणतयाह—दोष इति । तत्फलेति—कूपखननफलेत्यर्थः ।
तज्ज्ञानानुमानम्—शब्दज्ञानान्तरीयकापशब्दज्ञानजन्याधर्मः शब्द-
ज्ञानजन्यधर्मनाशयः शब्दज्ञानान्तरीयकापशब्दज्ञानजन्यत्वादित्य
नुमितिः । ननु पूर्वमधर्मभूतत्वस्योक्तत्वात् सप्रसिद्धं तदव्युत्पत्तिक-

रयुक्तेत्यत आह—धर्मस्येति । विधीति—वाक्येति शेषः । वचनेति—निषेधेत्यादिः । तत्फलति—शब्दज्ञानफलित्यर्थः । नन्वेवं यागनान्तरीयकहिंसाजन्यधर्मस्यापि यागजनितधर्मनाशयतोपपद्येतेत्यत आह—यागीयेति । अन्यत्र—शास्त्रदीपिकादौ ।

(द्वितीयदूषणनिरासभाष्यम्)

यदप्युच्यते—आचारे नियमः इति ॥

याज्ञे कर्मणि स नियमोऽन्यत्रानियमः । एवं हि श्रूयते—यर्वाणस्तर्वाणो नाम ऋषयो बभूवुः प्रत्यक्षधर्माणः परापरज्ञाः विदितवेदितव्या अधिगतयाथातथ्याः । ते तत्रभवन्तो यद्वा नस्तद्वा न इति प्रयोक्तव्ये यर्वाणस्तर्वाण इति प्रयुज्यते, याज्ञे पुनः कर्मणि नापभाषन्ते ॥ तैः पुनरसुरैर्याज्ञे कर्मण्यपभाषितम्, ततस्ते पराभूताः ॥

(प्रदीपः) प्रत्यक्षधर्माण इति । योगजप्रत्यक्षेण सर्वं विदितवन्तः ॥ परापरज्ञा इति । विद्याविद्याविभागज्ञाः ॥

(उद्घोतः) भाष्येऽन्यत्रानियम इति । यज्ञे सुशब्दप्रयोगाद्धर्मोऽपशब्दप्रयोगाद्धर्म इति तत्रैव तयोः प्रयोगनियमः । तदतिरिक्तस्थले तु सुशब्दापशब्दयोः प्रयोगेऽनियमः । योऽपि यज्ञे दोषः सोऽपि तदङ्गभूतसंकल्पोहादिविषये एव । श्रुतौ हेलयो हेलयो नश्यध्वमित्युह एव ॥ विदितवेदितव्या इत्यनेन श्रवणमनननिदिध्यासनसंपदुक्ता ॥ अधिगतयाथातथ्या इत्यनेन साक्षात्कार उक्तः । याथातथ्ये स्वार्थे ध्यम् । वेदितव्यस्य यथायातास्वरूपं सत्यं स्वरूपं शुद्धचिदानन्दरूपं तदधिगतं प्रत्यक्षेण प्राप्तं यैरित्यर्थः ॥ याज्ञे पुनरिति । अनेन तत्त्वज्ञानिनामपि कर्माधिकारं सूचयति ॥ प्रयुज्यते इति वर्तमानसमीपे भूते लट् । एवं नापभाषन्ते इत्यपि । अत एव तत्रामानो बभूवुरित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—शब्दज्ञाने धर्म इति पक्षे उक्तं द्वितीयदूषणं निराकर्तुं स्मारयति—यदपीति । भवतः वार्तिककृतेति शेषः । परिहरति—याज्ञे इति । तत्र मयोच्यते इत्यादिः । सः—शब्दप्रयोगविषयकः । नियम इति—न म्लेच्छित्वे इत्यस्य यज्ञप्रकरणे पाठादिति शेषः । अन्यत्र—यज्ञातिरिक्तस्थले । अपशब्दप्रयोगनिषेधकवाक्याभावादिति शेषः । अनियम इति—शब्दापशब्दप्रयोगयोरित्यादिः । यज्ञे नियमोऽन्यत्रानियम इति व्यवहारेणोपपादयितुमाह—एवं हीति । श्रूयते—श्रुतिः । श्रुतेः स्वरूपमाह—यर्वाण इति । याथातथ्या इति—इतीति शेषः । ते—तादृशा ऋषयः । तत्रभवन्तः—पूज्याः । यतः यज्ञातिरिक्तस्थले यद्वा यदस्तु तद्वा तदस्तु वर्त्ततां नोऽस्माकं किमित्यर्थः विवक्ष्येति शेषः । प्रयुज्यते—प्रयुक्तवन्तः । अतस्ते यर्वाणस्तर्वाणनामका अपि सम्पन्ना इति शेषः । याज्ञे इति—ते एवेत्यादिः । नापभाषन्ते—न यर्वाणस्तर्वाण इति भाषन्ते । किन्तु यद्वा नस्तद्वा न इत्येव प्रयुज्यते इति शेषः । तैः—हेलयो हेलय इति वादिभिः । यत इत्यादिः । अपभाषितम्—दे अरयो हे अरय इति वक्तव्ये हेलयो हेलय इति भाषितम् । ते—हेलयो हेलय इति वादिनोऽसुराः । पराभूताः—पराभवमायुः ।

प्रदीपे—योगजप्रत्यक्षेण—अलौकिकेन श्रुत्यादिप्रतिपाद्ययोगाभ्यासजनितधर्मविशेषरूपयोगजसन्निकर्षेण । विदितवन्तः—साक्षात्कृतवन्तः । परा वेदबोध्यत्रयविद्याविद्या, अपरा व्याकरणादिबोध्यलोकाविद्या अविद्येत्याशयेनाह—विद्याविद्येति ।

उद्घोते—यतः एकः शब्द इत्यादिविधेः शब्दमात्रसंयोगात् पुरुषार्थतैव न ऋत्वर्थता, तथा “न म्लेच्छित्वे” “आहिताग्निरपशब्दं प्रयुज्य प्रायश्चित्तीयम्” इत्यादिनिषेधप्रायश्चित्तविधयोः ज्योतिष्टोमप्रकरणपठितत्वात् ऋत्वर्थतैव न पुरुषार्थता, अतः शब्दज्ञाने धर्म इति पक्षे न विरोध इत्याशयेनाह—यज्ञे इति । धर्म इति—तथेति शेषः । इति—इति हेतोः । तत्रैव—यज्ञे एव । तयोः—शब्दापशब्दयोः । तदिति—यज्ञेत्यर्थः । एवमग्रेऽपि । श्रुताविति—यदुक्तमिति शेषः । ऊह इति—सोऽसुराणामित्यादिः । श्रवणेति—आत्मा वाऽरे द्रष्टव्यः श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्यासितव्य इति श्रुतिसूचितेत्यादिः । साक्षादिति—आत्मेत्यादिः । यथा तथैव याथातथ्यमित्याशयेनाह—याथातथ्ये इति । वेदितव्यस्येति—आत्मन इति शेषः । प्राप्तं—प्राप्तेऽपि अप्राप्तज्ञानं निराकृतम् । जपाकुसुमसन्निहितस्फटिकस्थले आरुण्यभ्रमाधिष्ठानस्फटिकतत्त्वे साक्षात्कृतेऽपि स्फटिकाधिष्ठानकारुण्यभ्रमस्य सोपाधिकतया अनुवृत्तिरिव, अन्तःकरणसन्निहितात्मस्थलेऽपि जगद्भ्रमाधिष्ठानात्मतत्त्वे साक्षात्कृतेऽपि आत्माधिष्ठानजगद्भ्रमस्य सोपाधिकतया अनुवृत्तिरुपपद्यते । तथा च तत्त्वज्ञानिनामपि कर्मणि सत्यताभ्रमेण श्रद्धोदीयादित्याशयेनाह—कर्माधिकारमिति । केचित्तु तत्त्वज्ञानिनां जगद्भ्रमानुवृत्तावपि जगति मिथ्यात्वनिश्चयतत्त्वेन कर्मणि सत्यताभ्रमो नोदीयादिति न तेषां कर्माधिकार इति वदन्ति । एवं—वर्तमान समीपे भूते लट् । अत एवेति—यत एव यर्वाणस्तर्वाण इति प्रयुक्तवन्त इत्यादिः । तन्नामानः—यर्वाणस्तर्वाणनामकाः ।

इति शब्दज्ञानस्य धर्मजनकतानिर्णयप्रकरणम् ।

(अथ व्याकरणपदार्थनिरूपण आक्षेपभाष्यम्)

अथ व्याकरणमित्यस्य शब्दस्य कः पदार्थः ॥

(प्रदीपः) अथेति । उक्तमिदं न चान्तरेण व्याकरणमित्यादि । तत्र पक्षद्वयेऽपि दोषदर्शनात् पदार्थप्रश्नः ॥

(उद्घोतः) व्याकरणपदार्थविचारस्य सङ्गतिं दर्शयितुमाह—उक्तमिदमिति । आदिना तस्मादध्ययं व्याकरणमित्यादि पुनः पुनरुक्तिगृह्यते ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पदार्थः—अर्थः । अत्रार्थशब्दो वाच्य पर एव न तु प्रयोजनपर इति सूचनार्थैव पदरहितमर्थ इत्यपहाय पदसहितमर्थ इत्याहेति भावः ।

प्रदीपे—उक्तमिति—भाष्यकृतेत्यादिः । इदमित्यनेन निर्देश्यमाह—न चेति । तत्र—व्याकरणपदार्थः । पक्षद्वये—यज्ञशब्दोभयपक्षे ।

(समाधानभाष्यम्)

सूत्रम् ॥

(११ सूत्रपक्षे आक्षेपवार्तिकम् ११ ॥)

॥*॥ सूत्रे व्याकरणे षष्ठ्यर्थोऽनुपपन्नः ॥*॥

(भाष्यम्)

सूत्रे व्याकरणे षष्ठ्यर्थो नोपपद्यते—‘व्याकरणस्य सूत्रम्’ इति ॥ किं हि तदन्यत्सूत्राद् व्याकरणम्, यस्यादः सूत्रं स्यात् ॥

(प्रदीपः) षष्ठ्यर्थ इति । दाभ्यामपि शब्दाभ्यामष्टाध्याभ्याः प्रतिपादनाद्व्यतिरेकाभावः । सामान्यविशेषशब्दतया तु द्वयोः सह-

प्रयोगो न विरुध्यते, यदा त्वष्टाध्याय्येकदेशः सूत्रशब्देनोच्यते, तदा षष्ठ्यर्थोऽनुपपद्यते ॥

(उद्घोतः) ननु सूत्रसमुदायस्य व्याकरणस्यैवं सूत्रमित्युपपद्यतेऽत आह—**द्वाभ्यामिति** । सूत्रपदेनाप्यष्टाध्याय्येव यदोच्यते तदापीष्यतेऽयं प्रयोगः, स न सिध्येदित्यर्थः ॥ किमुच्यते—**षष्ठ्यर्थोऽनुपपन्न** इति, पर्यायतया सहप्रयोगोऽपि न स्यादत आह—**सामान्यविशेषेति** । सूत्रं सामान्यं व्याकरणं विशेषः । सूत्रशब्देनाष्टाध्याय्येव, तदेकदेशे तु योगव्यवहार एव योगे योगे उपतिष्ठत इत्यादौ ॥ यदा त्विति । सूत्राणि चाप्यधीयान इति भाष्ये वक्ष्यमाणत्वादिति भावः । वस्तुत एकदेशस्य सूत्रत्वेऽपि तस्यापि साक्षात्परम्परया वा व्याकरणत्वात्षष्ठ्यर्थानुपपत्तिरेवेति तत्त्वम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—**सूत्रमिति**—व्याकरणपदार्थ इति शेषः । वार्त्तिककारः सूत्रस्य व्याकरणपदार्थत्वे प्रथमं दूषणमाह—**सूत्रे इति** । व्याकरणे—व्याकरणपदार्थे । सतीति शेषः । षष्ठ्यर्थः—स्वस्वामिभावरूपः । क्वेत्यत आह—**व्याकरणस्येति** । इति—इत्यत्र । नन्वत्र पक्षे तत्र षष्ठ्यर्थः कथं नोपपद्यते इत्यत आह—**किमिति** । (अरिमन् कल्पे) हि—यतः सूत्रादन्यत् किन्तत् **व्याकरणं**—व्याकरणपदार्थः (स्यात्) इत्यन्वयः । **सूत्रमिति**—इत्यभिप्रायेण प्रयुक्ततया व्याकरणस्य सूत्रमित्यत्र षष्ठ्यर्थ इति शेषः । स्यात्—उपपद्यते । अर्थात् अत्र पक्षे तत्र षष्ठ्यर्थोपपादकं सूत्रमिन्नं किञ्चिदपि व्याकरणपदार्थो नास्तीति भावः ।

प्रदीपे—**शब्दाभ्यामिति**—सूत्रव्याकरणाभ्यामित्यादिः । **अष्टाध्याय्याः**—पाणिनिप्रणीतसूत्रसमुदायरूपायाः । **व्यतिरेकाभावः**—अभेदः । प्रतिपाद्याभेदेन प्रतिपादकाभेदात्तयोरित्यादिः । तथा च तत्र षष्ठ्यर्थोऽनुपपन्न एवेति भावः । **सामान्येति**—सूत्रव्याकरणशब्दयोरित्यादिः । **द्वयोः**—सूत्रव्याकरणशब्दयोः । ननु भवन्मते तत्र षष्ठ्यर्थः कथमुपपद्यते इत्यत आह—**यदेति** । उच्यते इति—अष्टाध्यायी च व्याकरणशब्देनोच्यते, समुदाय एकदेशमित्र इति च स्वीक्रियते इति शेषः । **तदेति**—तत्रेति शेषः ।

उद्घोते—**इतीति**—विवक्षणेन प्रयुक्ततया तत्र षष्ठ्यर्थ इति शेषः । **अपीति**—अस्य यदेत्यनेनान्वयः । उच्यते इति—व्याकरणपदेन च शब्द एव, लक्ष्यलक्षणसमुदाय एव बोध्यते इति शेषः । **अयं**—व्याकरणस्य सूत्रमित्ययम् । **स इति**—सूत्रव्याकरणशब्दयोरैकार्थवाचकत्वे इत्यादिः । **षष्ठ्यर्थ इति**—तत्रैत्यादिः । **पर्यायतया**—एकार्थप्रतिपादकतया । सूत्रव्याकरणशब्दयोरित्यादिः । **अपिना**—षष्ठ्यर्थसंग्रहः । **सूत्रं**—सूत्रशब्दः । **व्याकरणं**—व्याकरणशब्दः । कुत इत्यत आह—**सूत्रशब्देनेति** । यत इत्यादिः । **अष्टाध्याय्येव**—सामान्याष्टाध्याय्येव । व्याकरणशब्देन च विशेषाष्टाध्याय्येवोच्यते अत इति शेषः । नन्वेवमष्टाध्याय्येकदेशे कस्य शब्दस्य प्रयोग इत्यत आह—**तदेकदेशे इति** । अष्टाध्याय्येकदेशे इत्यर्थः । **योगव्यवहारः**—योगशब्दप्रयोगः । कुत इत्यत आह—**योगे इति** । इत्यादाविति—तथा दर्शनादिति शेषः । **वक्ष्यमाणत्वादिति**—सूत्रशब्देन अष्टाध्याय्येकदेशस्येत्यादिः । **एकदेशस्येति**—अष्टाध्याय्या इत्यादिः । **तस्यापि**—अष्टाध्याय्येकदेशस्यापि । **व्याकरणत्वात्**—व्याकरणपदार्थत्वात् । तत्रेति शेषः ।

(१२ आक्षेपान्तरवार्त्तिकम् ॥ २ ॥)

॥ * ॥ शब्दाप्रतिपत्तिः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

शब्दानां चाप्रतिपत्तिः प्राप्नोति—‘व्याकरणाच्छ-

ब्दान्प्रतिपद्यामहे’ इति । नहि सूत्रत एव शब्दान्प्रतिपद्यन्ते ॥

किं तर्हि ? ॥

व्याख्यानतश्च ॥

(प्रदीपः) शब्दाप्रतिपत्तिरिति । न हि व्याख्यानरहितसूत्रमात्रश्रवणाच्छब्दाः प्रतीयन्ते ॥

(उद्घोतः) समुदायस्यातिरिक्तत्वेऽपि दोषमाह—भाष्ये ‘शब्दाप्रतिपत्तिरिति । व्याकरणाच्छब्दान्प्रतिपद्यामहे इति शब्दविषयव्यवहारासिद्धिः प्राप्नोतीत्यर्थः । यतः केवलसूत्रेभ्यः शब्दप्रतिपत्तिर्न दृश्यते, व्याकरणस्य शब्दप्रतिपत्तिहेतुत्वं च लोकसिद्धम् । व्याकरणाच्छब्दान्प्रतिपद्यामहे इति व्यवहारात् । सेयं प्रतिपत्तिसाधनता सूत्राद्भावर्तमाना तद्व्याख्यां व्याकरणशब्दवाच्यातां व्यावर्तयतीति भावस्तादाह—न हीति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—वार्त्तिककारः सूत्रस्य व्याकरणपदार्थत्वे द्वितीयं दूषणमाह—**शब्देति** । अत्र पक्षे इत्यादिः । **अप्रतिपत्तिः**—व्याकरणप्रयोज्यप्रतिपत्तिविषयकव्यवहारानुपत्तिः । तादृशव्यवहारस्वरूपमाह—**व्याकरणादिति** । कुत इत्यत आह—**नेति** । हि—यतः । **प्रतिपद्यन्ते इति**—अत इति शेषः । पृच्छति—**किमिति** । तर्हि कुतः शब्दान् प्रतिपद्यन्ते इत्यर्थः । उत्तरयति—**व्याख्यानतश्चेति** । व्याख्यानसहितात् चकारसमुच्चितात् सूत्रात् व्याकरणपदवाच्यात् शब्दान् प्रतिपद्यन्ते इत्यर्थः ।

प्रदीपे—नन्वत्र पक्षे तादृशव्यवहारः कथं नोपपद्यते इत्यत आह—**नेति** । हि—यतः । प्रतीयन्ते इति—अत इति शेषः ।

उद्घोते—**समुदायस्येति**—अष्टाध्यायीतदेकदेशयोः व्याकरणशब्दशब्दाभ्यां वाच्यत्वेऽभ्युपगते इत्यादिः । **अतिरिक्तत्वेऽपीति**—एकदेशत इत्यादिः । स्वीकृते तत्र षष्ठ्यर्थोपपत्तेः सम्भवात् वार्त्तिकद्वन्द्वपक्षे द्वितीयमिति शेषः । **इतीति**—अस्य व्यवहारेऽन्वयः । **शब्दविषयेति**—व्याकरणप्रयोज्यशब्दप्रतिपत्तिविषयकैत्यर्थः । कुत इत्यत आह—**यत इति** । ननु व्याकरणस्य शब्दप्रतिपत्तिप्रयोजकता कथं सिद्धेत्यत आह—**व्याकरणस्येति** । हेतुत्वं—प्रयोजकत्वम् । ननु कथन्तस्य तत् लोकसिद्धमित्यत आह—**व्याकरणादिति** । व्यवहारात्—लोकव्यवहारात् । तस्य तत् लोकसिद्धमिति शेषः । फलितमाह—**सेयमिति** । प्रतिपत्तीति—शब्देत्यादिः । **तद्व्याख्यां**—शब्दप्रतिपत्तिसाधनताव्याख्याम् । व्यापकाभावे व्याख्याभाव इति नियमात् सूत्रे इत्यादिः । **तदाह**—तदाशयेनाह ।

(आक्षेपसाधकभाष्यम्)

ननु च तदेव सूत्रं विगृहीतं व्याख्यानं भवति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—आक्षिपति—**नन्विति** । च—अपि अस्य व्याख्यानमित्यनन्तरमन्वयः । **तदेव**—व्याकरणपदवाच्यातया विवक्षितमेव । **विगृहीतं**—विभक्तम् । **भवतीति**—तथा च सूत्रव्याख्यानयोरभेदेऽपि भेदविवक्षया व्याख्यानसहित्वं भजत्सूत्रमेव शब्दप्रतिपत्ति जनयेदिति स लोकव्यवहारः उपपद्येतैवेति भावः ।

(आक्षेपबाधकभाष्यम्)

न केवलानि चर्चापदानि व्याख्यानम्—‘वृद्धिः, आत’ ऐज्’ इति ॥

किं तर्हि ? ॥

उदाहरणं प्रत्युदाहरणं वाक्याध्याहार इत्येतत्समु-
दितं व्याख्यानं भवति ॥

(प्रदीपः) समुदितमिति । समुदायादेवार्थावसायोत्पादादि-
त्यर्थः ॥

(उद्घोतः) भाष्ये—चर्चापदानि । चर्च्यमानानि विभ-
ज्यमानानीत्यर्थः ॥ वाक्याध्याहार इति । वाक्यवटकानां सूत्रा-
न्तरे श्रुतानां स्वरितत्वप्रतिज्ञाध्याहारः कल्पनमित्यर्थः । यद्वा वाक्या-
ध्याहार इत्यनेन वार्तिककृष्याख्यानां सूत्रतात्पर्यविषयता वाक्यैकदेशन्या-
येन सूचिता ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—परिहरति—नेति । वृद्धिरादैजित्यस्य
माङ्गलिकवृद्धिपदघटितत्वात् अष्टाध्याय्यादिमसूत्रतया तत्रैव विभज्य-
मानपदस्वरूपमाह—वृद्धिरिति । पृच्छति—किमिति—व्याख्यानमिति
शेषः । उत्तरयति—उदाहरणमिति ।

प्रदीप—ननु कुतः तत्समुदितमेव व्याख्यानपदवाच्यमित्यत
आह—समुदायादिति । उदाहरणादीनामित्यादिः । अवसायेति—
निश्चयेत्यर्थः ।

उद्घोते—विभज्यमानानीति—पदानीति शेषः । वाक्येति—
वृत्तीत्यर्थः । कल्पनमिति—वृत्तावित्यादिः । यथाश्रुतार्थानुरोधेनाह—
यद्वेति । न्यायेन—वाक्ये वाक्यैकदेश इति न्यायेन । यथा “अनामन-
वतिनगरीणामुपसंख्यानमि”ति वार्तिकस्य “न पदान्ताद्वीरनामि”ति
सूत्रस्थनिर्विमक्तिनानामुपदेन शेषपूर्वतत्त्वसूचनमिति भावः ।

(पञ्चान्तरभाष्यम्)

एवं तर्हि शब्दः ।

(उद्घोतः) शब्द इति । लक्ष्यमित्यर्थः । अत्र पक्षे षष्ठ्यर्थं
उपपद्यते । शब्दाप्रतिपत्तिहेतुता तु तदवस्था ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एकदेशी यक्षानुरूपो वलिरिति न्यायेन
व्याकरणमित्यत्र व्याक्रियते इतीति कर्मव्युत्पत्तौ व्युडित्यभिप्रायमाह—
एवमिति । यदि सूत्रस्य व्याकरणपदार्थत्वे दोष इत्यर्थः । शब्द इति—
एव व्याकरणपदार्थोऽस्त्विति शेषः ।

उद्घोते—लक्ष्यमिति—अष्टाध्याय्या व्युत्पाद्यमित्यादिः । तथा च
शब्दान्तरे न व्याकरण-पदवाच्यताप्रसक्तिः । सूत्रन्वत्र पक्षे शब्दव्यु-
त्पादकत्वेनोपचाराद् व्याकरणमित्युच्यते इति भावः ॥ सूत्रस्य व्याक-
रणपदार्थत्वे आपादितं दोषद्वयं शब्दस्य तस्यैव नापद्यते इति भ्रमनि-
राकरणायाह—अत्रेति । षष्ठ्यर्थ इति—यद्यपि तत्रेत्यादिः । शब्देति—
तादृशव्यवहारानुपपत्तिहेतुतेत्यर्थः । तथापीत्यादिः । तदिति—शब्देन
शब्दप्रतिपत्तिसंभवदित्यादिः ।

(१३ आक्षेपवार्तिकम् ॥ ३ ॥)

॥ * ॥ शब्दे ल्युडर्थः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

यदि शब्दो व्याकरणं ल्युडर्थो नोपपद्यते—व्या-
क्रियन्ते शब्दा अनेनेति व्याकरणम् । नहि शब्देन कि-
चिद् व्याक्रियते ॥

केन तर्हि ? ॥

सूत्रेण ॥

(प्रदीपः) शब्द इति । करणे ल्युडविधीयते । शब्दश्च व्या-
क्रियमाणत्वात्कर्म न तु करणमिति भावः ॥

(उद्घोतः) ननु राजभोजना इतिवत्कर्मणि ल्युटि न दोषोऽत
आह—करणे इति । कर्मणि स तु काचित्क इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—वार्तिककारोऽत्र पक्षे प्रथमं दूषणमाह—
शब्दे इति । व्याकरणं—व्याकरणपदार्थः । तर्हीति शेषः । ल्युडर्थः—
करणत्वम् । क्वेत्यत आह—व्याक्रियन्ते इति । व्याकरणमिति—
इत्यत्रेति शेषः । नन्वत्र पक्षे तत्र ल्युडर्थः कुतो नोपपद्यते इत्यत आह—
नेति । हि—यतः । व्याक्रियते इति—अत इति शेषः । पृच्छति—
केनेति । तर्हि केन किञ्चिद्व्याक्रियते इत्यर्थः । उत्तरयति—सूत्रेणेति ।
किञ्चिद् व्याक्रियते इति शेषः ।

प्रदीपे—करणे इति—व्याकरणमित्यत्रेत्यादिः । ननु तत्र कर्मण्येव
ल्युट् कुतो न विधीयते इत्यत आह—शब्दश्चेति । सूत्रेणेति शेषः ।
कर्मणि—व्याकरणक्रियाया इत्यादिः । कर्मत्वकरणत्वयोः गुणप्रधान-
रूपत्वात् व्याकरणक्रियायाः कर्मणः शब्दस्य तस्याः करणत्वं न
सम्भवतीत्याशयेनाह—न तु करणमिति ।

उद्घोते—राजभोजना इति—मुज्यन्ते (शालयः) इति भोजनाः,
राज्ञः भोजनाः राजभोजना इति व्युत्पत्तिः । इतिवत्—इतिषट्कभो-
जना इत्यत्रेव । व्याकरणमित्यत्रापीति शेषः । कर्मणि ल्युटोऽगतिक-
गतित्वाच्च कर्मणि ल्युट् न विधीयते इत्याशयेनाह—कर्मणीति ।
सः—ल्युट् ।

(१४ आक्षेपान्तरवार्तिकम् ॥ ४ ॥)

॥ * ॥ भवे च तद्धितः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

भवे च तद्धितो नोपपद्यते—“व्याकरणे भवो यो-
गो वैयाकरणः” इति । नहि शब्दे भवो योगः ॥

क तर्हि ?

सूत्रे ॥

(प्रदीपः) भवे चेति । शब्देऽप्यन्वाख्यापकत्वेन भवो योग
इति चेन्मीमांसादियोगस्यापि शब्दं प्रति विचारकत्वाद्वाक्यकरणत्व-
प्रसङ्गः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—वार्तिककारः शब्दस्य व्याकरणपदार्थत्वे
द्वितीयं दोषमाह—भवे चेति । भवे इति—अत्र पक्षे इत्यादिः । अर्थे
इति शेषः । च तद्धितः—तद्धितश्च । क्वेत्यत आह—व्याकरणे इति ।
इति—इत्यत्र । कुत इत्यत आह—नेति । हि—यतः । योग इति—अत
इति शेषः । पृच्छति—क्वेति । क्व तर्हि भवो योग इत्यर्थः । उत्तरयति—
सूत्रे इति । भवो योग इति शेषः ।

प्रदीपे—अन्वाख्यापकत्वेन—संस्कारकत्वेन । योग इति—उप-
पद्यते इति शेषः । चेदिति—न, तथा सति हीति शेषः । शब्दं—
वेदशब्दम् ।

(१५ आक्षेपान्तरवार्तिकम् ॥ ५ ॥)

॥ * ॥ प्रोक्तादयश्च तद्धिताः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

प्रोक्तादयश्च तद्धिता नोपपद्यन्ते ॥ पाणिनिना

प्रोक्तं पाणिनीयम् । आपिशलं काशकृत्स्नमिति । नहि पाणिनिना शब्दाः प्रोक्ताः ॥

किं तर्हि ? ॥

सूत्रम् ॥

(तत्त्वालोकः)—वात्तिककारोऽत्र पक्षे तृतीयं दूषणमाह—प्रोक्तेति । प्रोक्तादयः—प्रोक्तार्थाकादयः । अत्र पक्षे इत्यादिः । च तद्धिताः—तद्धिताश्च । क्वेत्यत आह—पाणिनिनेति । इति—इत्यादौ । कुत इत्यत आह—नेति । हि—यतः । प्रोक्ता इति—अत इति शेषः । पृच्छति—किमिति । तर्हि किं पाणिनिना प्रोक्तमित्यर्थः । उत्तरयति—सूत्रमिति । पाणिनिना प्रोक्तमिति शेषः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

किमर्थमिदमुभयमुच्यते ॥ भवे ॥ प्रोक्तादयश्च तद्धिताः ॥ इति । न ॥ प्रोक्तादयश्च तद्धिताः ॥ इत्येव भवेऽपि तद्धितश्चोदितः स्यात् ? ॥

(तत्त्वालोकः) प्रोक्तार्थाकादितद्धितमध्ये भवार्थकतद्धितस्याप्यन्तर्भावसम्भवात्पौनरुक्त्यमापादयति—किमर्थमिति । इदमित्यनेन निर्देश्यन्तदुभयमाह—भवे इति । भवे च तद्धित इति पाठः । नेति—किमित्यादिः । इत्येव—इत्यनेनैव । चोदितः—आपादितः । अनुपपन्न-तथेत्यादिः ।

(परिहारभाष्यम्)

पुरस्तादिदमाचार्येण दृष्टम् ॥ भवे च तद्धितः ॥ इति, तत्पठितम् । तत उत्तरकालमिदं दृष्टम् ॥ प्रोक्तादयश्च तद्धिताः ॥ इति, तदपि पठितम् । न चेदानीमाचार्याः सूत्राणि कृत्वा निवर्तयन्ति ॥

(प्रदीपः) न चेदानीमिति । लक्षणप्रपञ्चाभ्यां मूलसूत्रवद्वार्तिकानामुपपत्त्या दोषाभावः ॥

(उद्घोतः) लक्षणप्रपञ्चाभ्यामिति । यथा कर्मधारयप्रकरणे अलुक्प्रकरणे च । विजिगीषुकथायां हि अभिहिताभिधानमशक्तिसूत्रकत्वादोषाय । इह तु व्युत्पादनार्थत्वात् दोषकृदिति भावः ॥ पूर्वं सामान्ये उक्ते पश्चाद्विशेषकथनं प्रपञ्चार्थमिति युज्यते, अत्र तु विपरीतमिति न तत्साम्यमित्यन्ये ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—आशङ्कितं तत्र पौनरुक्त्यं परिहरति—पुरस्तादिति । पूर्वकालमित्यर्थः । आचार्येण—वात्तिककृता । दृष्टम्—स्मृतम् । इदमित्यनेन निर्देश्यमाह—भवे चेति । तत्—भवे च तद्धित इति । अतः पूर्वकालमित्यादिः । ततः—भवे च तद्धित इति वात्तिकप्रणयनात् । इदमित्यनेन निर्देश्यमाह—प्रोक्तेति । तत्—प्रोक्तादयश्च तद्धिता इति । अत उत्तरकालमित्यादिः । इदानीं—द्वितीयवात्तिकप्रणयनकाले । सूत्राणि—वात्तिकानि । सूत्रपदस्य यथाश्रुतार्थकत्वात्पुनःपत्त्या वात्तिके लक्षणाकरणात् ।

प्रदीपे—लक्षणप्रपञ्चाभ्यां—सामान्यसूत्रत्वविशेषसूत्रत्वाभावात् । मूलसूत्रवत्—पाणिनीयसूत्राणामिव । सामान्यवात्तिकत्वविशेषवात्तिकत्वाभ्यामिति शेषः । उपपत्त्या—पृथग्भिधानोपपत्त्या । दोषाभावः—पौनरुक्त्यदूषणोपपत्त्यभावः ।

उद्घोते—कर्मधारयप्रकरणे इति—विशेषणं विशेष्येण बहुलमिति सामान्यसूत्रस्य विशेषसूत्रभूतत्वादेव तदग्रिमसूत्राणि सङ्गतानि इति शेषः । अलुक्प्रकरणे चेति—अलुगुत्तरपदे इति लक्षणस्य प्रप-

ञ्भूतत्वादेव तदग्रिमसूत्राण्युपपन्नानि, तथा प्रकृतेऽपि एकस्य सामान्यवात्तिकस्य विशेषवात्तिकभूतत्वादेवापरं वात्तिकं सङ्गमिष्यते इति शेषः । ननुक्तार्थानामप्रयोग इति न्यायेन तत्रात्र च कथितकथनं कथञ्च दोषाधायकं भवतीत्यत आह—विजिगीषुकथायामिति । जल्पे इत्यर्थः । हि—एव । अशक्तिसूचकत्वात्—अनभिहिताभिधानासामर्थ्यबोधकत्वात् । अभिधातुरित्यादिः । दोषाय—प्रतिवाधूहितपुनरुक्तिदोषाय । भवतीति शेषः । इहेति—तत्त्वबुद्धिसूक्तथायां, तत्र चेति शेषः । व्युत्पादनार्थत्वात्—शब्दव्युत्पादनप्रयोजनकत्वात् । अभिहिताभिधानमित्यादिः । दोषकृत्—पुनरुक्तिदोषाधायकम् । वेदसदृशमहर्षय आचार्याः यतः तत्त्वव्युत्पादनाय व्याख्येयेऽर्थे वात्पर्यवन्तो भवन्ति, अतस्ते ईदृशलाघवमगमयन्तः स्वोक्तं न निवर्तयन्ति, इत्येतावन्मात्रेण तथाभिधानस्य युक्तत्वेऽपि कैयटेनोक्ता दृष्टान्तद्वारा तदुपपत्तिरसङ्गतेत्याशयेनाह—पूर्वमिति । यतः अष्टाध्यायीस्थकर्मधारयप्रकरणादावित्यादिः । कथनमिति—अतः तत्र विशेषकथनमिति शेषः । इति—इति वक्तुम् । विपरीतं—पूर्वं भवे च तद्धित इति विशेषे उक्ते पश्चात् प्रोक्तादयश्च तद्धिता इति सामान्यकथनम् । इति—इति हेतोः । तत्साम्यम्—तत्रत्यकर्मधारयप्रकरणादिसाम्यम् ।

(प्रथमाक्षेपकबाधकभाष्यम्)

अयं तावदोषः—यदुच्यते ॥ शब्दे ल्युडर्थः ॥ इति । नावश्यं करणाधिकरणयोरेव ल्युड्विधीयते ॥

किं तर्हि ? ॥

अन्येष्वपि कारकेषु—“कृत्यल्युटो बहुलम्” इति । तद्यथा प्रस्कन्दनं प्रपतनमिति ॥

(प्रदीपः) प्रस्कन्दनमिति । यद्यप्ययं भीमादिस्तथापि कृत्यल्युटो बहुलमित्यस्येव भीमादयोऽपादान इत्ययं प्रपञ्च इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—शब्दस्य व्याकरणपदार्थत्वे उक्तं प्रथमदूषणं परिहरति—अयमिति । तावदिति—त्रायालङ्कारे । तथा च (अत्र पक्षे) शब्दे ल्युडर्थ इति (वात्तिकेन) यत् (व्याकरणमित्यत्र ल्युडनुपपत्तिरूपं दूषणम्) उच्यते, अयम् अदोषः (दोषो नोपपद्यते) इत्यवयवः । ननु कथमत्र पक्षे स दोषो नोपपद्यते इत्यत आह—नावश्यमिति । यतो नेत्यर्थः । विधीयते इति—अत इति शेषः । पृच्छति—किमिति । तर्हि क्व ल्युड्विधीयते इत्यर्थः । उत्तरयति—अन्येष्विति । करणाधिकरणभिन्नेष्वित्यर्थः । अपिना करणाधिकरणयोः संग्रहः । इति—इत्यनेन । ल्युट्विधीयते इति शेषः । उदाहरति—तद्यथेति । इति—इत्यादौ । तथा च व्याकरणमित्यत्र अगत्यैव कर्मणि ल्युड्विधीयते इति नात्र पक्षे तत्र ल्युडनुपपत्तिरूपो दोष इति भावः ।

प्रदीपे—अयं—प्रस्कन्दनमित्यादिः । भीमादिरिति—भीमादिगणान्तर्गततया भीमादयोऽपादाने इत्यनेन निष्पन्न इति तस्य कृत्यल्युटो बहुलमित्यस्योदाहरणतयाऽभिधानं न सङ्गच्छते इति भावः । तथापीति—यत इति शेषः । प्रपञ्च इति—अतस्तस्य कृत्यल्युटो बहुलमित्यस्योदाहरणतयाऽभिधानमुपपद्यते इत्याशयः ।

(करणल्युटसमर्थनभाष्यम्)

अथ वा शब्दैरपि शब्दा व्याक्रियन्ते । तद्यथा गौरित्युक्ते सर्वे संदेहा निवर्तन्ते, नाश्वो न गर्दभ इति ॥

(प्रदीपः) गौरित्युक्ते इति । साक्षादिमति यदा कंचित्पति

‘अयं गौः’ इत्युच्यते तदा तत्र वाचकान्तराणां निवृत्तिः कृता भवति एवमेकस्मिन्नुदाहरणे उपन्यस्ते सर्वाणि तत्सदृशानि शब्दान्तराणि प्रतीयन्ते ॥

(उद्घोतः) प्रतीयन्त इति । एवं च विपरीतव्यावृत्तिः सदृशसं-
ग्रहश्च व्यावृत्तिरिति भावः ॥ एतेन शब्दाप्रतिपत्तिरप्यत्र पक्षे उद्घृताः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—ननु शब्दे ल्युट् इति वार्तिकेन अत्र
पक्षे व्याकरणमित्यत्र यत्किञ्चिदर्थकस्य ल्युटोऽनुपपत्तिः नोक्ता, किन्तु
करणार्थकल्युट इत्यतः अत्र पक्षे तत्र करणार्थकल्युट उपपादनायाह—
अथवेति । उदाहरति—तथ्येति । वक्त्रा सास्नादिमित्यर्थे अयमिति
शेषः । सर्वे—गोपदतदतिरिक्ताश्चादिपदवाच्यताविषयकाः । श्रोतुस्त-
त्रेत्यादिः । कुत्र एवमित्यत्र आह—नाश्व इति । नाश्वपदवाच्य
इत्यर्थः । तस्मिन् श्रुते तत्रायमित्यादिः । न गर्दभः—न गर्दभपद-
वाच्यः । इति—इत्यादेः । अयं गोपदवाच्य इत्यस्य च निश्चयस्यो-
त्पादादिति शेषः । तथा चात्र पक्षे तत्र करणेऽपि ल्युटुपपद्यते इति
नात्र पक्षे तत्र स दोष इति भावः ।

प्रदीपे—सास्नेति—यदा (केनचिद् व्युत्पन्नेन) कञ्चित्
(जिज्ञासुं) प्रति सास्नादिमति (अर्थे) इति योजना । तत्र—सा-
स्नादिमित्यर्थे । श्रोतुरित्यादिः । वाचकान्तराणाम्—अश्वादिपदानाम्
वाच्यतायाः संशयस्येति शेषः । भवतीति—गोपदस्य च वाच्यतायाः
निश्चयः कृतो भवतीति शेषः । प्रतीयन्ते इति—तथा सर्वाणि तद्वि-
परीतानि शब्दान्तराणि व्यावृत्त्यन्ते इति शेषः । यथा सुदृष्ट्यास्य
इत्यस्मिन्नुपन्यस्ते प्रद्व्युपास्यः, दध्युन्नयनमित्यादीनि प्रतीयन्ते, तथा
महेशः, दैत्यारिरित्यादीनि व्यावृत्त्यन्ते इति भावः ।

उद्घोते—एवञ्च—एकशब्दोपन्यासेन तत्सदृशप्रतीतेः तद्विसदृश-
व्यावृत्तेश्चोपपत्तौ । विपरीतेति—उपन्यस्तशब्दविपरीतशब्देत्यर्थः ।
सदृशेति—उपन्यस्तशब्दसदृशशब्देत्यर्थः । एतेन—एकस्मिन् शब्दे
उपन्यस्ते तत्सदृशशब्दान्तराणि प्रतीयन्ते इत्युपपादनेन । शब्दाप्रति-
पत्तिः—व्याकरणाच्छब्दान् प्रतिपद्यामहे इति व्याकरणप्रयोज्यशब्द-
प्रतिपत्तिविषयकव्यवहारानुपपत्तिः । अपिना व्याकरणमित्यत्र
करणार्थकल्युटोऽनुपपत्तिः समृद्धते । अत्र पक्षे—शब्दो व्याकरणप-
दार्थ इति पक्षे ।

(अनुद्व्युत्तदोषप्रदर्शकभाष्यम्)

अयं तर्हि दोषः—ॐ भवे ॐ ॐ प्रोक्तादयश्च
तद्धिताः ॐ इति ॥

(तत्त्वालोकः) अत्र पक्षे दोषदातोपसंहरति—अयमिति ।
तर्हि—अत्र पक्षे आपन्नानां सूत्रपक्षोक्तदोषद्वयस्य, व्याकरण-
शब्दे करणल्युटुपपत्तेश्चोक्तरीत्या निराकरणे सति । अत्र पक्षे इति
शेषः । दोष इति—अवशिष्यते इति शेषः । अयमित्यनेन निर्देश्य-
माह—भवे इति । भवे च तद्धित इति पाठः । इति—इति वार्तिक-
द्वयसंचितः ।

(समाधानभाष्यम्)

एवं तर्हि—

(१९ सिद्धान्तवार्तिकम् ॥ १६ ॥)

॥ * ॥ लक्ष्यलक्षणे व्याकरणम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

लक्ष्यं च लक्षणं चैतत्समुदितं व्याकरणं भवति ॥
किं पुनर्लक्ष्यम्, किं वा लक्षणम् ? ॥

शब्दो लक्ष्यः, सूत्रं लक्षणम् ॥

(उद्घोतः) व्यावृत्त्यवर्तकरूपलक्षणस्यातिप्रसक्तत्वात् उच्यते
—भाष्ये किं पुनरिति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्ती समाधानाद्योपक्रमे—एवं
तर्हीति । उक्तरीत्या सूत्रशब्दोभयव्याकरणपदार्थत्वे दृष्टिते सतीत्यर्थः ।
वार्तिककारः सिद्धान्तभूतं तृतीयपक्षमुपस्थापयति—लक्ष्यलक्षणे
इति । अत्र दिवचनेन व्याकरणत्वस्य व्यासञ्च्यवृत्तिता सूचिता ।
साच एकत्वानवच्छिन्नानुयोगिताकपर्याप्तिप्रतियोगितारूपेति भावः ।
व्याकरणं—व्याकरणपदार्थः । लक्षणञ्चेति—इति लक्ष्यलक्षणे इति शेषः ।
एतत्समुदितमिति—एतयोः समुदितं (रूपम्) इति व्युत्पत्तिः ।
व्याकरणमिति—व्याकरणशब्दस्य योगरूढया लक्ष्यलक्षणसमुदाय-
परता । अत्र पक्षे वृक्षस्य शाखेत्येव व्याकरणस्य सूत्रमित्यत्रापि
समुदायावयवयोर्भेदविवक्षया षडर्थोपपत्तिः । तथा लक्ष्यलक्षणसमु-
दायात् शब्दप्रतिपत्तेः जायमानतया व्याकरणाच्छब्दान् प्रतिपद्यामहे
इति व्याकरणप्रयोज्यशब्दप्रतिपत्तिविषयकव्यवहारस्योपपत्तिः । एवं
तादृशसमुदायस्य व्याक्रियारूपक्रियाकरणतया व्याकरणमित्यत्र करणे
ल्युटोऽप्युपपत्तिः । तथा समुदायस्यैकदेशाभिन्नतया भवार्थं प्रोक्तार्थं
च तद्धितानामप्युपपत्तिरिति अत्र पक्षे न कश्चन प्रागुक्तो दोष इति
भावः । उत्तरयति शब्द इति । लक्षणमिति—तथा च नातिव्याप्ति-
रिति भावः ।

(समाधानबाधकभाष्यम्)

एवमप्ययं दोषः—समुदाये व्याकरणशब्दः प्रवृ-
त्तोऽवयवे नोपपद्यते । सूत्राणि चाप्यधीयान इष्यते—
वैयाकरण इति ॥

(तत्त्वालोकः) शङ्कते—एवमपीति । सूत्रशब्दोभयसमुदायस्य
व्याकरणपदार्थत्वेऽपीत्यर्थः । अयमित्यनेन निर्देश्यमाह—समुदाये
इति । शब्दसूत्रसमुदाये इत्यर्थः । अवयवे—तदेकदेशे सूत्रे । ननु तेन
का क्षतिरित्यत आह—सूत्राणीति । सूत्रमात्राणीत्यर्थः । चाप्यधीयाने-
अधीयानेऽपि च । इष्यते इति—वैयाकरण इति (प्रयोगः) इष्यते
इत्यन्वयः । तथा सति तत्र तत्प्रयोगस्यानुपपत्तिरिति भावः ।

(समाधानसाधकभाष्यम्)

नैष दोषः । समुदायेषु हि शब्दाः प्रवृत्ता अवयवे-
ष्वपि वर्तन्ते । तद्यथा पूर्वं पञ्चालाः, उत्तरे पञ्चालाः,
तैलं भुक्तम्, घृतं भुक्तम्, शुक्लो नीलः कपिलः कृष्ण
इति ॥ एवमयं समुदाये व्याकरणशब्दः प्रवृत्तोऽवयवे-
ष्वपि वर्तते ॥

(प्रदीपः) पूर्वं पञ्चाला इति । जनपदान्तरनिवृत्तिविवक्षाया-
मेकदेशेऽपि समुदायरूपारोपात्ययोगः ॥ तैलमिति । यदोषधसंस्कृता
घृततैलमात्रा भवति तदेदमुदाहरणम् । आकृतिवाचित्वे तु घृततैलश-
ब्दयोः संस्थानप्रमाणनिरपेक्षा सर्वत्र मुख्या वृत्तिः ॥ शुक्ल इति ।
अशुक्लेऽप्यवयवेऽवयवान्तरस्य शौक्यात्समुदायस्य शुक्लत्वे सत्या
(तस्या) रोपात्ययोगः ॥

(उद्घोतः) जनपदान्तेरिति । भावप्रधानो निर्देशः ॥ यदेति ।
मात्रा । परिच्छिन्नोऽंशः । औषधसंस्कृते तत्र समुदाये घृतादिशब्दस्य
रुदिरिति भावः ॥ अशुक्लेऽप्यवयवे इति । ‘प्रयोग’ इत्यनेनान्वे-
ति ॥ आरोपादिति समुदायस्य शुक्लत्वे अशुक्लावयवे प्रयोगे च
हेतुः । तत्र समुदाये शुक्लत्वारोपे हेतुरवयवान्तरस्य शौक्यत्वा

दिति । वनैकदेशे 'पुष्पितं वनम्' इति वदेकदेशेऽपि शुक्ले 'शुक्लः पटः' इति व्यवहार इति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—समाधत्ते-नैष इति । अत्र पक्षे
इत्यादिः । कुत इत्यत आह—समुदायेष्विति । हि-यतः
समुदायेषु प्रवृत्ताः शब्दा इत्यन्वयः । अवयवेष्विति—लक्षणयेत्यादिः ।
वर्त्तन्ते—प्रयुज्यन्ते । उदाहरति—तद्यथेति । इति—इत्यादि । दार्ष्टान्ति-
कोपपदानयाह—एवमिति । एवमयं व्याकरणशब्दः समुदायेषु
(शब्दसूत्रसमुदायेषु) प्रवृत्त इत्यन्वयः । अवयवेष्विति—तदेकदेश-
सूत्रेष्वित्यर्थः । लक्षणयेत्यादिः । वर्त्तन्ते—प्रयुक्तो ज्ञायते । तथा चात्र-
पक्षे सकलदोषपरिहारात् समीचीनत्वमेवेति भावः ।

प्रदीपे — जनपदान्तरम् (देशान्तरम्) अस्थैवामिति व्युत्पत्तौ जन-
पदान्तरशब्दादश आद्यमित्यनेनाचि निष्पन्नं जनपदान्तरशब्दमभि-
प्रेत्याह—जनपदान्तरेति । पूर्वशब्दविवक्षितलोकानमित्यादिः
एकदेशे—पञ्चालदेशवर्तित्लोकसमुदायैकदेशे पूर्वशब्दविवक्षितलोके । स-
मुदायरूपेति — पञ्चालशब्दबोध्यपञ्चालदेशवर्तित्लोकसमुदायत्वैत्यर्थः ।
प्रयोग इति—एवम् उत्तरे पञ्चाला इति प्रयोगोऽप्युपपाद्यः । इदं—तैल-
मुक्तं घृतं मुक्तमितिद्वयम् । आकूतीति—घृततैलशब्दयोरारकृति (जाति)
वाचित्वे तु (तयोः) सर्वत्र (समुदाये एकदेशे वा) संस्थानप्रमाण
(आकारपरिमाण) निरपेक्षा मुख्या (गौणीभिन्ना) वृत्तिः (शक्तिः)
इत्यन्वयः । अशुक्ले इति—अवयवान्तरस्य शौकल्यात् (शुद्धाशुक्ल-
तन्तुरूपवयवसमुदायात्मकपटे शुक्लत्वस्य) आरोपात् समुदायस्य
(तादृशावयवसमुदायरूपपटस्य) शुक्लत्वे सति अशुक्लोऽप्यवयवै तस्य
(शुक्लत्वस्यारोपात् शुक्ल इति) प्रयोगः (उपपद्यते) इत्यन्वयः । एवं
नील इत्यादि प्रयोगोऽप्युपपाद्य इति भावः ।

उद्घोते—निर्देश इति—तथा च तस्य जनपदान्तरत्वेत्यर्थः ।
परिच्छिन्नोऽंशः—परिमितो भागः । तत्र—इत्तादौ । समुदाये—अवय-
वसमुदायरूपे । प्रयोगे—शुक्ल इति प्रयोगे । एकत्रारोपितस्यान्यत्रारोपा-
सम्भवात् प्रकारान्तरेण भाष्यं योजयन्नाह—वनैकदेशे इति । पुष्पिते
वनत्वारोपादिति शेषः । इति वत्—इति व्यवहार इव । एकदेशे-
पदैकदेशे । शुक्ले—वास्त्रवशुक्ले । पटत्वारोपादिति शेषः ।

(प्रथमपक्षाभ्युपगमभाष्यम्)

अथ वा पुनरस्तु सूत्रम् ॥

(तत्त्वालोकः)—सूत्रं व्याकरणमितिलोकव्यवहारानुरोधात्
सिंहावलोकनन्यायेन सूत्रं व्याकरणपदार्थ इत्युक्तमाश्रयत्वं युक्तमव-
लोक्य तं समर्थयते—अथवेति । सूत्रमिति—व्याकरणपदार्थ इति पक्ष
एवेति शेषः ।

(प्रथमाक्षेपस्मारणभाष्यम्)

ननु चोक्तम् *सूत्रे व्याकरणे षष्ठ्यर्थोऽनुपपन्नः*
इति ॥

(तत्त्वालोकः) तत्र पक्षे उक्तं प्रथमदोषं स्मारयति-ननु चेति ।

(प्रथमाक्षेपनिरासभाष्यम्)

नष दोषः, व्यपदेशिवद्भावेन भविष्यति ॥

(प्रदीपः) व्यपदेशिवद्भावेनेति । यथा राहोः शिर इत्येकस्मिन्नपि वस्तुनि शास्त्रार्थभेदाद्भेदव्यवहारः, एवमिहापि व्याकरणशास्त्रेण शास्त्रस्थ व्याकृतिक्रियायां करणरूपत्वमुच्यते सत्रशब्देन तु समुदायरूपतेति भेदव्यवहार उपपद्यते ॥

(उद्घोतः) शब्दार्थभेदादिति । अनेकावस्थायुक्तं शिरो

राहुशब्दार्थः यत्किञ्चिदेकावस्थायुक्तं तच्च शिरःशब्दार्थः । तादृशरा-
हुशब्दार्थस्य तादृशशिरः पदार्थोऽवयव इति षष्ठ्यर्थोपपत्तिरिति भावः ॥
सूत्रशब्देन तु समुदायरूपतेति । श्रनेकावस्थायुक्तस्य तस्य व्याकृ-
तिक्रियाकरणवस्थाविशिष्टमवयव इति तद्रूपावयवस्यायं समुदाय
इत्यर्थः ॥ ईदृशस्थले विकल्पात्मकं ज्ञानं वस्तुशून्यमेव । व्यपदेशिवद्भाव-
विषयेऽप्येवमेव “शब्दज्ञानानुपाती वस्तुशून्यो विकल्पः” इति
योगसूत्रे पतञ्जल्युक्तिरित्यन्ये ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये-परिहरति-नेति । तत्र पक्षे इत्यादिः ।
एष-व्याकरणस्य सूत्रमित्यत्र षष्ठ्यर्थानुपपत्तिरूपः । कुत इत्यतः
आह-व्यपदेशिवद्भवेनेति । मुख्यं यवहारतुल्यत्वकरणेन तत्र
षष्ठ्यर्थोपपत्तिः भविष्यतीत्यर्थः ।

प्रदीपे—इतीति—अस्य भेदव्यवहार इत्यनेनान्वयः । इहापि—
व्याकरणस्य सूत्रमित्यत्रापि । शास्त्रस्य—सूत्रसमुदायरूपस्य । समुदा-
यरूपतेति—सूत्राणामित्यादिः । उच्यते इति शेषः । इति—इति हेतोः ।
उद्धोते—तत्—शिरः । तादृशराहुशब्दार्थस्य—अनेकावस्थायु-
क्तशिरोरूपराहुपदार्थस्य । अवयविन इति शेषः । तादृशशिरः पदार्थः—
यत्किञ्चिदेकावस्थायुक्तशिरोरूपशिरः शब्दार्थः । इतीति—रूपेण अव-
यवावयविभावरूपसम्बन्धस्य विवक्षया राहोः शिर इत्यत्रेति शेषः ।
ननु सूत्रव्याकरणशब्दाभ्यामष्टाध्यायी प्रतिपाद्यते इति पूर्वोक्त्या सूत्र-
शब्देन तु समुदायरूपतेत्यन्तप्रकृतोक्तिः विरुणद्भ्येत्यत आह—अनेकेति ।
तस्य—सूत्रसमुदायरूपस्य वयविनः । विशिष्टं—विशिष्टसूत्रसमुदायरूपः ।
इति—इति हेतोः । व्याकरणस्य सूत्रमित्यस्येति शेषः । तद्रूपावयव-
स्य—व्याकृतिक्रियाकरणावस्थाविशिष्टसूत्रसमुदायरूपावयवस्य । अयम्—
अनेकावस्थायुक्तः । समुदायः—सूत्रसमुदायरूपावयवी । तयोः अमु-
रथेऽपि भेदे औपाधिकभेदस्य, अवयवावयविभावरूपसम्बन्धस्य च
कल्पनायाः तुल्यतया दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकभावोपपत्तिः, न तु विशेष्या-
दितुल्यतयेति भावः । ईदृशस्थले—राहोः शिरः, व्याकरणस्य सूत्रमि-
त्यादिस्थले । विकल्पात्मकमिति—विकल्प आत्मा (नाम) यथेति
व्युत्पत्तिः । वस्तुशून्यं विकल्पात्मकं ज्ञानमेवेत्यन्वयः । एवमेव—वस्तु-
शून्यं विकल्पात्मकं ज्ञानमेव । ननु विकल्पात्मकज्ञानस्य किं लक्षण
मित्यत आह—शब्दज्ञानेति ।

(द्वितीयाक्षेपस्मारणभाष्यम्)

यदप्युच्यते ❀शब्दाप्रतिपत्तिः❀ इति । नहि सूत्रत
एव शब्दान्प्रतिपद्यन्ते ॥ किं तहि ? ॥ व्याख्यानतश्चे-
ति ॥ परिहृतमेतत्—तदेव सूत्रं विगृहीतं व्याख्यानं
भवतीति ॥

(तत्त्वालोकः) — सूत्रं व्याकरणपदार्थ इति पक्षे उक्तं द्वितीयदोषं स्मारयति—यदपीति । उच्यते—उपपाद्यते । चेति—चेत्यनेन । तत्रोक्तद्वितीयदोषस्य कुतमेव परिहारं स्मारयति—परिहृतमिति । एतत्—तत्राशङ्कितं द्वितीयदूषणम् । इति—इत्यनेन ।

(परिहारबाधकस्मारणभाष्यम्)

ननु चोक्तम्—न केवलानि चर्चापदानि व्याख्या-
नम्—वृद्धिः आत् ऐजिति, ॥

किं तर्हि ? ॥

“उदाहरणं प्रत्युदाहरणं वाक्याध्याहार इत्येतत्स-
मुद्धितं व्याख्यानं भवति” इति ॥

(तत्त्वालोकः) तत्रापादितद्वितीयदूषणस्य यः परिहारः स्मारितः, तस्य बाधकतया तत्रोक्तं स्मारयति—ननु चेति ।

(परिहारसाधकभाष्यम्)

अविजानत एतदेवं भवति । सूत्रत एव हि शब्दान् प्रतिपद्यन्ते ॥ आतश्च सूत्रत एव । यो ह्युत्सूत्रं कथयेन्नादो गृह्येत ॥

(प्रदीपः) सूत्रत एवेति । पदच्छेदादिभिः सूत्रार्थस्यैवाभिव्यजनात् ॥ आत इति निपातः । अतश्च हेतोरित्यर्थः । नाद इति । नैतदित्यर्थः ॥ अथवा नादोऽर्थरहितत्वाद् घोषमात्रमेवेत्यर्थः ॥

(उद्घोतः) भाष्ये—अविजानत इति । मन्दबुद्धेरित्यर्थः ॥ सूत्रत एवेति । एतन्मूलमेव पठ्यते “सूत्रेभ्येव हि तत्सर्वं यद्भूतौ यच्च वार्तिके” इति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तत्रोक्तद्वितीयदोषस्य स्मारितं परिहारं समर्थयते—अविजानत इति । विचारेणेति शेषः । एतत्—शब्दज्ञानम् । एवम्—उदाहरणादिसमुदायरूपव्याख्यानसहितसूत्रात् । कुतः तादृशविचारवतो मन्दबुद्धितोच्यते इत्यत आह—सूत्रत एवेति । हि—यतः । प्रतिपद्यन्ते इति—अत इति शेषः । अन्वयमुखेनोक्त्वा व्यतिरेकमुखेनाह—आतश्चेति । एवेति—शब्दान् प्रतिपद्यन्ते इत्यनुषज्यते । कुत इत्यत आह—य इति । हि—यतः । उत्सूत्रमिति—उत् (उद्घृतं) सूत्रं यस्मादिति व्युत्पत्तः ।

प्रदीपे—सूत्रत एव शब्दान् प्रतिपद्यन्ते इत्यत्र हेतुमाह—पदच्छेदेति । आदिना उदाहरणादिसंग्रहः । एतत्—उत्सूत्रकथनम् । अर्थेति—उत्सूत्रकथनस्येत्यादिः ।

उद्घोते—एतन्मूलमेव—सूत्रत एव शब्दान् प्रतिपद्यन्ते इत्येतन्मूलकमेव ।

(इति व्याकरणपदार्थनिरूपणम् ॥)

(अथ वर्णोपदेशप्रयोजनाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

अथ किमर्थो वर्णानामुपदेशः ? ।

(प्रदीपः) किमर्थं इति । नहि वर्णोपदेशेन कस्यचित्साधुशब्दस्यानुशासनमिति भावः ॥

(उद्घोतः) ननु लोकप्रसिद्धमातृकापाठेनैव वर्णज्ञानसंभवाद्माहेश्वरो वर्णसमाज्ञायः किमर्थं इति पृच्छति—भाष्ये किमर्थं इति । पाणिनये महादेवकृत इत्यर्थः ॥ ननु साधुत्वान्वाख्यानं फलमत आह—नहीति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—किमर्थः—किमप्रयोजनकः । वर्णानाम्—अइउ (ण्) इत्यादीनाम् ।

उद्घोते—ननु वर्णज्ञानस्यैव वर्णोपदेशप्रयोजनतेति कथं तस्य प्रयोजनशङ्केत्यत्र आह—लोकेति । मातृकेति—“ककहरा” शब्दवाच्या “अ आ इ ई” इत्यादिवर्णसमुदायरूपेत्यर्थः । माहेश्वरः—माहेश्वरप्रणीतः । वर्णसमाज्ञायः—अइउणित्यादिरूपः । इति—इत्याशयेन । ननु पुरोः शिष्यं प्रति जायमाने व्यवहारविशेषे उपदेशशब्दप्रयोगस्य दर्शनात् प्रकृते उपदेशशब्दप्रयोगो नोपपद्यते सकलाया अष्टाध्याय्याः पाणिनिप्रोक्तत्वादित्यत आह—पाणिनये इति । तथा च पाणिनिरूपशिष्यमिति महादेवरूपगुरोः दक्षानिनाद्वारा जायमाने अ इ उणि-

त्याद्यभिव्यक्तिरूपप्रयोगे उपदेशपदव्यवहारो युक्त एवेति भावः । साधुत्वेति—शब्दानामित्यादिः । फलमिति—वर्णोपदेशस्येत्यादिः ।

(१७ समाधानवार्तिकम् ॥ १ ॥)

॥ * ॥ वृत्तिसमवायार्थ उपदेशः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

वृत्तिसमवायार्थो वर्णानामुपदेशः ॥

किमिदं वृत्तिसमवायार्थं इति ? ।

वृत्तये समवायो वृत्तिसमवायः । वृत्त्यर्थो वा समवायो वृत्तिसमवायः । वृत्तिप्रयोजनो वा समवायो वृत्तिसमवायः ॥

का पुनर्वृत्तिः ? ॥

शास्त्रप्रवृत्तिः ॥

अथ कः समवायः ? ॥

वर्णानामानुपूर्व्येण संनिवेशः ॥

अथ क उपदेशः ? ॥

उच्चारणम् ॥

कुत एतत् ? ॥

दिशिरुच्चारणक्रियः । उच्चार्य हि वर्णानाह—उपदिष्टा इमे वर्णा इति ॥

(प्रदीपः) वृत्तिसमवायार्थं इति । लाघवेन शास्त्रप्रवृत्त्यर्थ इत्यर्थः । धर्मनियमवत्समासः ॥ वृत्त्यर्थ इति । शास्त्रप्रवृत्तिप्रत्यासन्नत्वं समवायस्य दर्शयति । इय्यण इत्यादौ हि यथासंख्यशास्त्रं वर्णसंनिवेशमात्रादेवावतिष्ठते ॥ वृत्तिप्रयोजन इति । पारम्पर्येण शास्त्रप्रवृत्तावस्थाङ्गत्वम् । सति हि समवाये इत्संज्ञा । तत आदिरन्त्येनेति [प्रत्याहारः ।] ततो द्रष्टव्य इत्यादिशास्त्रप्रवृत्तिः ।

(उद्घोतः) उत्तरम्—वृत्तिसमवायार्थं इति । वृत्तिः शास्त्रप्रवृत्तिस्तदुपयोगो समवायो वर्णगतः क्रमविशेषः, स बोध्यत्वेनार्थः प्रयोजनं यस्य स तथोक्तः । सति ह्यक्षरसामान्यायेऽजादिसंज्ञाभिलाषेन शास्त्रप्रवृत्तिरिष्यण इत्यादौ यथासङ्ख्यप्रवृत्तिश्चेति भावः । अनेनास्य शास्त्रबहिर्भूतत्वं सूचितम् । अत एव मङ्गलार्थं महतः शास्त्रौघस्यादितो वृद्धिशब्दं पठतीति वक्ष्यति । अन्यकर्तृकत्वं च सूचितम् । पाणिनिशास्त्रप्रवृत्त्यर्थ उपदेश इत्युक्ते उपदेशे गुरुकर्तृकतायाः स्वरसतः प्रतीतिः, सिद्धोच्चारणेपि मन्त्रोपदेश इत्यादावुपदेशव्यवहारात् ॥ अनुबन्धकरणार्थं इत्यत्र करणपदेनेतरस्य सिद्धत्वसंचनात् । तत्करणं चोपदेशकर्तृकमेव प्रत्यासत्तेरित्याहुः ॥ भाष्ये—किमिदमिति । कोऽयं समास इति प्रश्नः । धर्मनियमवदिति । षष्ठीसमासः । पक्षत्रयभेदमुपपादयति—शास्त्रेति । आद्यत्वात्पत्रं तूक्तं लाघवेन शास्त्रप्रवृत्त्यर्थ इति । ननु नेदमाथोच्चारणमस्यानादित्वात् तत्कथमुपदेशत्वव्यवहारोऽत आह—भाष्ये उच्चारणमिति । द्रव्यकानिनादेनाभिव्यक्तिरित्यर्थः ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—वार्तिककारः वर्णोपदेशस्य प्रथमं प्रयोजनमाह—वृत्तीति । पृच्छति—किमिदमिति । समसनमिति शेषः । इति—इतिपदकवृत्तिसमवायेत्यत्र । उच्यते—वृत्तये इति । वृत्ति-

पदेन स्थितेः शक्तिलक्षणान्यतरस्य च वाच्यतया संशयोदयात् पृच्छ-
ति-का पुनरिति । वृत्तिः-वृत्तिपदार्थः । उत्तरयति-शास्त्रेति । सम-
वायशब्देन समुदायस्य समवायसम्बन्धस्य च वाच्यतया संशयोदयात्
पृच्छति-अथ क इति । समवायः-समवायशब्दार्थः । उत्तरयति-
वर्णानामिति । उपदेशशब्दस्य देशसमीपस्थवाचकत्वसंशयात् पृच्छ-
ति-अथ क इति । उपदेशः-उपदेशपदार्थः । उत्तरयति-उच्चारण-
मिति । पृच्छति-कुत इति । एतत्-उच्चारणम् । उपदेशपदार्थ इति
शेषः । उत्तरयति दिशिरिति । दिश धातुरित्यर्थः । उच्चारणक्रिय
इति-उच्चारणं क्रिया यस्येति व्युत्पत्तिः । अत इति शेषः । ननु कुतो
दिशेऽस्त्वारणक्रियता प्रतीयते इत्यत आह-उच्चार्येति । हि-यतः ।
आहेति-उच्चारयितेति शेषः । इतीति-अत इति शेषः ।

प्रदीपे—वृत्तिसमवायेत्यत्र प्रथमव्युत्पत्त्यनुसारेण चतुर्थीसमासो
न भवति, तस्य प्रकृतिविकृतिभाव एव विधानात् । तथा च तत्र
चतुर्थ्या तादर्थ्ये प्रतिपादिते सम्बन्धसामान्ये षष्ठी विधाय (षष्ठी)
समासः कर्तव्य इत्याशयेनाह-लाघवेनेति । प्रत्याहारद्वारेत्यादिः ।
प्रवृत्त्यर्थ इति-समवाय इति शेषः । अर्थः-वृत्तिसमवायेत्यस्यार्थः ।
तत्र द्वितीयव्युत्पत्त्या कर्मधारयसमासो विवक्षितः, वृत्त्यर्थ (समवाय)
स्य वृत्तिशब्देनाभिधानादित्यभिप्रायेणाह-शास्त्रेति । प्रत्यासन्न-स्वम्
उपयोगित्वम् । हि-यतः । तत्र तृतीयव्युत्पत्त्या अज्ञाज्जिभावसम्बन्धे षष्ठी
विधाय (षष्ठी) समासो विधेय इति सूचितमित्याशयेनाह-पारम्पर्ये-
नेति । प्रत्याहारद्वारेत्यर्थः । अस्य-समवायस्य । पारम्पर्येणैवोपपाद-
यितुमाह-सतीति । हि-यतः । इति-इत्यनेन ।

उद्घोते—स तथोक्तः-वर्णोपदेशः वर्णगतक्रमविशेषेण कृतः ।
हि-यतः । आद्यसमासफलमाह-लाघवेनेति । द्वितीयसमासफलमाह-
इव्यण इति । तृतीयसमासप्रयोजनेत्संज्ञादिप्रवृत्तिसमुच्चयायाह-चेति
अनेन-उक्तार्थकवृत्तिसमवायेति वार्तिकेन । अस्य-अ इ उणित्याद्या-
त्मकवर्णसमासायस्य । शास्त्रेति-अथाध्यायीत्यर्थः । अत एव तादृ-
शवर्णसामान्यायस्य शास्त्रबहिर्भूतत्वादेव । बृद्धिशब्द-प्रथमाध्याय-
प्रथमपाद प्रथममूत्रबृद्धिरादौ जितिषट्कम् । अन्येति-वृत्तिसमवायेति
वार्तिकेन वर्णसामान्यायस्येत्यादिः । वर्णसामान्यायस्य पाणिनिभिर-
शिवोपदिष्टत्वे हेतुमाह-पाणिनीति । ननु शिवकर्तृके अनादिसिद्धवर्ण
समासास्त्रायस्य ढक्कानिनादद्वाराऽभिव्यञ्जनरूपोच्चारणे कथमुपदेशपद-
प्रयोग इत्यत आह-सिद्धेति । सिद्धमन्त्रादीत्यर्थः । उपदेशव्यवहा-
रात्-उपदेशपदप्रयोगात् । ननु केन वर्णसामान्यायस्य सिद्धत्वं सूचित
मित्यत आह-अनुबन्धेति । इतरस्य-अनुबन्धातिरिक्तवर्णसामान्या-
यस्य । ननु तर्हि अनुबन्धाः केन कृता इत्यत आह-तदिति । अनुब-
न्धेत्यर्थः । उपदेशकर्तृकर्तृकमेव-वर्णसामान्यायोपदेशकर्तृशिवकर्तृ-
कमेव । आधेति-प्रथमसमासैत्यर्थः । इति-इत्यनेन । इदम्-वर्णस-
मान्यायोच्चारणम् । अस्य-वर्णसामान्यायस्य । तत्कथम्-तर्हि कथम् ।
वर्णसामान्यायस्योच्चारणे इति शेषः । अभिव्यक्तिरिति-वर्णसामान्या-
यस्येत्यादिः । तथा च पाणिनिरूपशिष्यं प्रति महादेवरूपगुरुकर्तृके
वर्णसामान्यायस्य प्रथमे ढक्कानिनादद्वाराऽभिव्यञ्जनरूपे उच्चारणे उप-
देशपदप्रयोगो युक्त एवेति भावः ।

(१८ वर्णोपदेशप्रयोजनान्तरवार्तिकम् ॥ २ ॥)

॥ * ॥ अनुबन्धकरणार्थश्च ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अनुबन्धकरणार्थश्च वर्णानामुपदेशः-अनुबन्धा-
नासङ्ख्यामीति । नह्यनुपदिश्य वर्णाननुबन्धाः शक्या

आसङ्क्तम् । स एष वर्णानामुपदेशो वृत्तिसमवाया-
र्थश्चानुबन्धकरणार्थश्च । वृत्तिसमवायश्चानुबन्धकरणं
च प्रत्याहारार्थम् । प्रत्याहारो वृत्त्यर्थः ॥

(प्रदीपः) प्रत्याहारार्थमिति । प्रत्याहारशब्देनाणादिकाः संज्ञा
उच्यन्ते ॥

(उद्घोतः) फलान्तरमाह-अनुबन्धकरणार्थश्चेति । अनु-
बन्धबोधनार्थ इत्यर्थः । चेनाकारस्य विवृतगुणत्वसंग्रहः । उपलक्षण-
त्वेन वा । अनुबन्धत्वं च समुदायात्त्यत्वे सति नान्यथेति तात्पर्यम् ॥
ननु प्रत्याहारशब्देन सूत्रं चेत् तादर्थ्यमनुबन्धानामनुपपन्नमत आह
प्रत्याहारशब्देनेति । अधिकरणव्युत्पत्त्या अर्शआद्यन्वा वेति भावः ॥
भाष्ये-वृत्त्यर्थ इति । लाघवेन शास्त्रप्रवृत्त्यर्थ इत्यर्थः ॥ एतेन प्रत्या-
हारद्वारा समवायस्य वृत्त्यर्थता दक्षिता ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये-वार्तिककारेण वर्णोपदेशस्य द्वितीय-
प्रयोजनाभिधानाद्योक्त अनुबन्धेति वार्तिकं व्याचष्टे-अनुबन्धेति ।
ननुबन्धा उपदेशककृता इति कुनो ज्ञायते इत्यत आह-अनुबन्धा-
निति । आसङ्ख्यामि-करिष्यामि । इतीति-उपदेशकव्यवहारादिति
शेषः । ननु अनुबन्धकरणाय वर्णोपदेशस्य कुत आवश्यकतेत्यत आह-
नेति । हि-यतः । शक्या इति-अत इति शेषः । तादर्थ्याय पुनराह-
स एष इति । ननु वृत्तिसमवायानुबन्धकरणेरेव किं प्रयोजन-
मित्यत आह-वृत्तीति । ननु प्रत्याहार एव किम्प्रयोजनक इत्यत
आह-प्रत्याहार इति ।

उद्घोते-फलान्तरमिति-द्वितीयप्रयोजनमित्यर्थः । वार्तिककारः
वर्णोपदेशस्येत्यादिः । विवृत गुण संग्रहः-विवृतत्वगुण समुच्चयः ।
तथा चाकारस्य विवृतत्वगुणबोधनार्थोऽपि वर्णोपदेश इति भावः ।
उपलक्षणत्वेन वेति-अनुबन्धशब्दस्येत्यादिः । अकारस्य विवृतगुण-
त्वसंग्रह इत्यनुषज्यते । नन्वकारस्य विवृतत्वगुणस्यानुबन्धत्वमेव कुनो
नेत्यत आह-अनुबन्धत्वमिति । चेत्-अदि । उच्यते तर्ह्येति शेषः ।
तादर्थ्यं-प्रत्याहारप्रयोजनकत्वम् । अधिकरणव्युत्पत्त्या-प्रत्याहयित्वे
वर्णा एवमि व्युत्पत्त्या । अर्शेति-प्रत्याहारोऽस्ति एवमिति व्युत्पत्तौ
प्रत्याहारशब्दादित्यादिः । वेति-निष्पन्नेनेति शेषः । समवायस्य-
वर्णगतक्रमविशेषस्य । वृत्त्यर्थता-शास्त्रप्रवृत्त्यर्थता ।

(१९) वर्णोपदेशप्रयोजनान्तरवार्तिकम् ॥ ३ ॥)

॥ * ॥ इष्टबुद्ध्यर्थश्च ॥ * ॥

(भाष्यम्)

इष्टबुद्ध्यर्थश्च वर्णानामुपदेशः-‘इष्टान्वर्णान् भो-
त्स्यामहे’ इति । नह्यनुपदिश्य वर्णानिष्टान्वर्णाः शक्या
विज्ञातुम् ॥

(प्रदीपः) इष्टबुद्ध्यर्थश्चेति । सति ह्युपदेशे कञादिदोष-
रहिता ये वर्णा निर्दिष्टास्तथैव प्रयोक्तव्या इत्युक्तं भवति ॥

(उद्घोतः) भोत्स्यामहे इति । अन्तर्भावित्यर्थः । बोध-
यिष्यामहे इत्यर्थः ॥ एवं विज्ञातुमित्यस्य विज्ञापयितुमित्यर्थः ॥ सति
ह्युपदेशो इति । एवं च व्याकरणाध्येतृणामक्षरसामान्यायैर्न बावश्यक-
केनेष्टवर्णज्ञाने सिद्धे न तदर्थं मातृका पाठनीयेति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये-वार्तिककारः वर्णोपदेशस्य तृतीय-
प्रयोजनमाह-इष्टेति । इष्टबुद्ध्यर्थः-कलत्वादिदोषरहितेष्टवर्णोप-

नार्थः । ननु तादृशेष्टवर्णा उपदेशज्ञानां बुबोधविधिता इति कुतो ज्ञायते इत्यत आह—इष्टानिति । इतोति—वर्णोपदेशकव्यवहारमिति शेषः । नन्विष्टवर्णबोधनाय वर्णोपदेशस्य कुत आवश्यकतेत्यत आह—नेति । हि—यतः । विज्ञानमिति—अत इति शेषः ।

प्रदीपे—सति हि उपदेशे इति—यतः वर्णोपदेशे सतीत्यर्थः । अस्य इत्युक्तं भवतीत्यनेनान्वयः । निर्दिष्टा इति—शिक्षादिषु इत्यादिः । ते इति शेषः । भवतीति—अतः वर्णोपदेशः कृत इति शेषः ।

उद्घोते—अन्तरिति—यत इत्यादिः । बोधेति—अत इत्यादिः । एवम्—अन्वर्भावितव्यर्थतया । वर्णोपदेशस्य किं प्रयोजनमिति प्रदेने कृतस्य समाधानत्रयस्याशयमाह—एवञ्चेति । वर्णोपदेशस्य तादृशफलत्रयसत्त्वे चेत्यर्थः । तदर्थ—व्याकरणाध्यैत्र्यम् ।

(२० आक्षेपवार्तिकम् ॥ ४ ॥)

॥ * ॥ इष्टबुद्ध्यर्थश्चेति चेदुदात्तानुदात्त-
स्वरितानुनासिकदीर्घप्लुतानामप्यु-
पदेशः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

इष्टबुद्ध्यर्थश्चेति चेदुदात्तानुदात्तस्वरितानुनासिक-
दीर्घप्लुतानामप्युपदेशः कर्तव्यः । एवंगुणा अपि हि
वर्णा इष्यन्ते ॥

(प्रदीपः) एकश्रुत्या हि सूत्राणां पाठात्सर्वेषामुदात्तादीनामुप-
देशः कर्तव्य इत्याह—इष्टबुद्ध्यर्थश्चेति चेदिति ।

(उद्घोतः) एकश्रुत्येति । त्रैस्वर्यपाठे तु द्वयोरेव कर्तव्यता
वदेदित्यर्थः । तेषां लोकातः सिद्धौ तु दोषरहितानामपि तत एव सिद्धे-
रुपदेशवैयर्थ्यापत्तिरिति भावः ॥ त्रैस्वर्येण पाठेऽपि अन्यतमपाठेऽन्यस्य
कर्तव्यत्वाभिप्रायेण सर्वेषां ग्रहणमित्यन्ये ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—आक्षेपाय कर्तव्यकृतोपस्थापितं इष्टेति
वार्तिकं व्याचष्टे—इष्टबुद्ध्यर्थश्चेति । उपदेशकैरित्यादिः । वर्णोपदेशः
कृत इति शेषः । चेत्—यदि । अभ्युपगम्यते तर्हि तैः उदात्तत्वादिगुण-
कवर्णज्ञापनायेति शेषः । कुत इत्यत आह—एवं गुणा इति । एवम्
(उदात्तत्वादयः) गुणा येषामिति व्युत्पत्तिः । हि—यतः । इष्यन्ते
इति—ज्ञेयतया इत्यादिः । अत इति शेषः ।

प्रदीपे—एकश्रुत्या हि—एकस्वरेणैव । एककाले इत्यादिः । सूत्र-
पाठाय स्वराश्रयणे विनिगमनाविरहादाह—सर्वेषामिति ।

उद्घोते—त्रैस्वर्यपाठे—त्रैस्वर्येण उदात्तानुदात्तस्वरितेति त्रैस्वर-
येण पाठे । सूत्राणामित्यादिः । एककाले त्रैस्वर्येण सूत्राणां पाठासम्भ-
वात् यैनैकस्वरेण तेषां पाठः, तस्यैकस्वरस्योच्चारणादेव सिद्धतामभि-
प्रेत्याह—इयोरिति । यैनैकस्वरेण सूत्राणां पाठः तदेकस्वरातिरिक्तो-
भयोः स्वरयोरित्यर्थः । तेषां—उदात्तादीनाम् । ज्ञानस्येति शेषः ।
दोषरहितानामिति—वर्णानामिति शेषः । ततः—लोकातः । ज्ञानस्ये-
त्यादिः । उपदेशेति—वर्णोपदेशेत्यर्थः । सिद्धान्तमतमाह—त्रैस्वर्येणेति ।
सूत्राणामिति शेषः । अपिना एकस्वरेण सूत्राणां पाठे इत्यस्य संग्रहः ।
एककाले त्रैस्वर्येण सूत्राणां पाठासम्भवात्, सूत्रपाठाय स्वराश्रयणे
विनिगमनाविरहादाह—अन्यतमपाठे इति । तत्स्वरत्रयान्यतमस्वरेण
पाठे इत्यर्थः । सूत्राणामित्यादिः । अन्यस्य—यदा येन स्वरेण सूत्राणां
(पाठस्तदा तदतिरिक्तस्य । त्रैस्वर्येति शेषः ।

(२१ सिद्धान्तवार्तिकम् ॥ ५ ॥)

॥ * ॥ आकृत्युपदेशात्सिद्धम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अवर्णाकृतिरुपदिष्टा सर्वमवर्णकुलं ग्रहीष्यति । तथे-
वर्णाकृतिः । तथोवर्णाकृतिः ॥

(प्रदीपः) आकृत्युपदेशादिति । उपात्तोऽपि विशेषो नान्तरी-
यकत्वाज्जातिप्राधान्यविवक्षायां न विवक्ष्यत इत्यर्थः ॥

(उद्घोतः) आकृत्युपदेशे किमित्यकारादिह्रस्वव्यक्तिविशेषो-
पादानं तदुपादाने व्यक्त्यन्तरग्रहणानापत्तिश्चेत्यत आह—उपात्त
इति । नान्तरीयकत्वं च तं विना जातेस्त्वारयितुमशक्यत्वात् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—वार्तिककारः समाधत्ते—आकृत्युपदे-
शादिति । वर्णगतजात्युपदेशादित्यर्थः । वर्णोपदेशेन विवक्षितदित्या-
दिः । उदात्तत्वादियुगकवर्णानां बोधनमिति शेषः । सिद्धमिति—तथा
च उदात्तादिज्ञापनाय तदुपदेशः कर्तव्यो न भवतीति शेषः । आकृत्येति
वार्तिकं विशेषतो व्याचष्टे—अवर्णेति । अवर्णोपदेशेनेत्यादिः । एवम-
ग्रेऽपि । अवर्णकुलं—अवर्णसमूहम् । इवर्णाकृतिरिति—उपदिष्टा सर्व-
मिवर्णकुलं ग्रहीष्यतीति शेषः । एवम ग्रेऽपि ।

प्रदीपे—उपात्त इति—जातिप्राधान्यविवक्षायां (मुख्यतया वर्ण-
गतजात्युपदेशविवक्षायां) नान्तरीयकत्वात् (अकारादिह्रस्वव्यक्तिवि-
शेषोपादानं विना तदगतजातेरुपदेष्टुमशक्यतया तदुपादानस्यावश्यक-
त्वात्) उपात्तोऽपि (गौणतयोपदिष्टोऽपि) विशेषः (अकारादिह्रस्व-
व्यक्तिविशेषः) न विवक्ष्यते इत्यन्वयः । तथा च व्यक्तिविशेषोपा-
दानसामर्थ्यात् उपात्तव्यक्तिविशेषमिन्नव्यक्तिग्रहणस्यानुपपत्तिः सम्मा-
न्यमाना परिहृतेति भावः ।

उद्घोते—आकृत्युपदेशे—वर्णगतजात्युपदेशे । विवक्षिते इति शेषः ।
किमिति—कुतो हेतोः । तदुपादाने—अकारादिह्रस्वव्यक्तिविशेषोपा-
दाने । क्रियते इत्यादिः । कृते सति तदुपादानं (करणं) सामर्थ्यात्
इति शेषः । व्यक्त्यन्तरेति—उपात्तव्यक्तिविशेषमिन्नव्यक्त्यन्तरेति
नान्तरीयकत्वमिति—तदुपादानस्येत्यादिः । तम्—अकारादिह्रस्वव्य-
क्तिविशेषम् ।

(२२ आक्षेपवार्तिकम् ॥ ६ ॥)

॥ * ॥ आकृत्युपदेशात्सिद्धमिति चेत्
संवृतादीनां प्रतिषेधः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

आकृत्युपदेशात्सिद्धमिति चेत् संवृतादीनां प्रतिषे-
धो वक्तव्यः ॥

के पुनः संवृतादयः ? ॥

संवृतः, कलो, भ्मात्, एणीकृतो, ऽम्बूकृतो, ऽर्धको,
प्रस्तो, निरस्तः, प्रगीत, उपगीतः, द्विगणो, रोमश,
इति ॥ अपर आह—

“प्रस्तं निरस्तमवलम्बितं निर्हृतमम्बूकृतं भ्मातमथो
विकम्पितम् ।

संदष्टमेणीकृतमर्धकं द्रुतं विकीर्णमेताः स्वरदोषभावनाः” इति ॥

अतोऽन्ये व्यञ्जनदोषाः ॥

(प्रदीपः) संवृतादीनामिति । एकारादीनां संवृतत्वं दोषो न-
त्वरकारस्य तस्य संवृतगुणत्वात्, तत्र संध्यक्षरेषु विवृतत्वमेषूच्चार्येषु
संवृतत्वं दोषः । कलः स्थानान्तरनिष्पन्नः काकलिकत्वेन प्रसिद्धः ।
ध्मातः श्वासभूषिततया ह्रस्वोऽपि दीर्घ इव लक्ष्यते । एणीकृतोऽवि-
शिष्टः किमयमोकार अथौकार इति यत्र संदेहः । अन्वृकृतो यो व्य-
क्तोऽप्यन्तर्मुख इव श्रूयते । अर्धको दीर्घोऽपि ह्रस्व इव । ग्रस्तो जि-
ह्वामूले निगृहीतः, अव्यक्त इत्यपरे । निरस्तो निधुरः । प्रगीतः सा-
मनदुच्चारितः । उपगीतः समीपवर्णान्तरगीत्यानुरक्तः । चिक्वणः
कम्पमान इव । रोमशो गम्भीरः । अवलम्बितो वर्णान्तरासंभ्रमः ।
निर्हतो रूक्षः सन्दृष्टो वर्धित इव । विकीर्णो वर्णान्तरे प्रसृतः ।
एकोऽप्यनेकनिर्भासीत्यपरे । स्वरदोषभावना इति । स्वरदोषगोत्रा-
णि । अनन्ता हि दोषा अशक्तिप्रमादकृताः ॥

(उद्घोतः) संवृतादीनामिति भाष्ये तादृशदोषसहितानामा-
कृतिग्रहणात्प्राप्तस्य ग्रहणस्य प्रतिषेधो वक्तव्य इत्यर्थः ॥ तदाह—
एकारादीनां संवृतत्वमिति ॥ अविशिष्ट इति । संक्षिप्तः संदिग्ध
इति यावत् ॥ ह्रस्व इवेति । तद्वत्कालसङ्कोचेनेष्कारित इत्यर्थः ।
निधुर इति । त्वरित इत्यन्ये ॥ गोत्राणीति । स्वरदोषजातय इत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये-वर्णगतजात्युपदेशात् इष्टानां उदात्तत्वा-
दिगुणकवर्णानां शैत्येन ग्रहणमिव अनिष्टानां संवृतत्वादितोषकवर्णा-
नामपि तथा ग्रहणं प्राप्नोति । अतस्तस्य प्रतिषेधो वक्तव्य इत्याशयेन
वार्त्तिककार आक्षिपति-आकृतोति । सिद्धमिति-उदात्तत्वादिगुणक-
वर्णानां ग्रहणमित्यादिः । चेत्-यदि । अभ्युपगम्यते तर्हीति शेषः ।
संवृतादीनाम्-संवृतत्वादितोषसहितवर्णानाम् । वर्णगतजात्युपदेशात्
प्राप्तस्य ग्रहणस्येति शेषः । संवृतत्वादितोषवर्णजिज्ञासया पृच्छति-
के पुनरिति । नाम्ना संवृतादीन् निर्दिशन्नुत्तरयति-संवृत इति ।
इतीति-संवृतादिपदेन बोधया इति शेषः । प्रतिपाद्यभेदात् प्रतिपाद-
कभेदविवक्षयाऽऽह-अपर इति । इतीति-ग्रस्तत्वादितोषसहितवर्णा-
निति शेषः । अतः-संवृतादिवः ।

प्रदीपे-एकारादीनामिति-आकारादीनामिति भावः । अका-
रस्येति-संवृतत्वं दोष इति शेषः । कुत्र इत्यत आह-तस्येति । अका-
रस्येत्यर्थः । तत्र-एकारादिषु । स्थानान्तरेति-स्वस्थानभिन्नस्थाने-
त्यर्थः । ह्रस्व इति-य इत्यादिः । लक्ष्यते इति स इति शेषः । अवि-
शिष्टः-भेदक विशेषरहितः । अत एवाह-किमिति । अथौकारः-अथवा
औकारः । सन्देह इति-स इति शेषः । श्रूयते इति-स इति शेषः ।
दीर्घ इति य इत्यादिः । इवेति-स इति शेषः । कस्पेति-य इत्यादिः ।
इवेति-स इति शेषः । वर्धित इति-य इत्यादिः । इवेति-स इति
शेषः । एकोऽपीति-य इत्यादिः । सन्निति शेषः । निर्भासीति-स
इति शेषः । हि-यवः ।

उद्घोते-तादृशेति-संवृतत्वादीत्यर्थः । संवृतत्वगुणकह्रस्वावर्ण-
ग्रहणस्य प्रतिषेधतया व्यवच्छेदायाह-दोषेति । सहितानामिति-
वर्णानामिति शेषः । आकृतिग्रहणात्-वर्णगतजात्युपदेशकरणात् ।
तदाह-तदाशयेनाह । तद्वत्-ह्रस्ववत् । जातयः-समूहाः ।

(सिद्धान्तभाष्यम्)

नैव दोषः ॥

(२३ समाधानवार्त्तिकम् ॥ ७ ॥)

[॥ * ॥ गर्गादिविदादिपाठात्संवृता-
दीनां निवृत्तिः ॥ * ॥]

(भाष्यम्)

गर्गादिविदादिपाठात्संवृतादीनां निवृत्तिर्भविष्यति ॥

(उद्घोतः) भाष्ये गर्गादिविदादिपाठादिति । संवृतादिदो-
षरहितानामेव तत्र पाठादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये-उत्तरवति-नेति । एषः-वर्णगतजात्यु-
पदेशप्रयुक्तसंवृतत्वादितोषवर्णग्रहणप्रतिषेधवक्तव्यत्वरूपः । कुत इत्या-
कांक्षायां वार्त्तिककारः समाधत्ते-संवृतादीनां-संवृतत्वादितोषसहित-
वर्णानाम् । भविष्यतीति-अत इति शेषः ।

उद्घोते-संवृतादिदोषरहितानां-संवृतत्वादितोषरहितवर्णवर्धित-
गर्गादिविदादीनाम् । तत्र-गर्गादिविदादिगणयोः । पाठात्-पाठसा-
मर्थ्यात् ।

(आक्षेपभाष्यम्)

अस्त्यन्यद् गर्गादिविदादिपाठे प्रयोजनम् ॥
किम् ? ॥

समुदायानां साधुत्वं यथा स्यादिति ॥

(प्रदीपः) अस्यन्यदिति । गर्ग इत्यादिनैव संनिवेशेन गर्गा-
दीनां साधुत्वं यथा स्यात् गर्ग्य इत्यादीनां मा भूत् । ततश्च तद्वता-
नामेवाकारादीनां दोषनिवृत्तिः कृता स्यात्, न तु समुदायान्तरस्था-
नाम् । यद्यपि प्रत्ययविध्यर्थो गर्गादीनां पाठस्तथापि प्रसङ्गात्समुदाय-
साधुत्वार्थोपि भवति ॥

(उद्घोतः) साधुत्वमिति । निवृत्तकलादिदोषवत्त्वमित्यर्थः ॥
गार्ग्य इत्यादीनामिति । तत्रत्यानां कलादिदोषनिवृत्तिर्न स्यादि-
त्यर्थः । तदाह-ततश्चेति ॥ परे तु समुदायानामेत्प्रकृतिकयज-
न्तसमुदायानां साधुत्वं यथा स्यादित्यर्थं पाठश्चरितार्थो न कलादिदोषं
निवर्तयेदित्येव भाष्यार्थः । पाठश्चैव विशेष्यत इत्यग्रिमभाष्यस्वरसा-
दित्याहुः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये-आक्षिपति-अस्तीति । अन्यत्-संवृत-
त्वादितोषवर्णनिवृत्तिभिन्नम् । गर्गादिविदादिगणयोरिति शेषः ।
गर्गादिविदादिपाठे-संवृतत्वादितोषरहितवर्णवर्धितगर्गादिविदादिपाठ-
स्य, गर्गादिविदादिपाठस्य वा । ननु तत्र (तादृश) गर्गादिविदादि-
पाठस्य सदोषवर्णनिवृत्तिभिन्नं किं प्रयोजनमित्याशयेन पृच्छति-
किमिति । अन्यत् तस्य प्रयोजनमिति शेषः । उत्तरयति-समुदाया-
नामिति । गर्गादिविदादिसमुदायानामित्यर्थः । साधुत्वं-कलत्वादितो-
षरहितवर्णवर्धिततावत्त्वम्, यत्रादिप्रत्ययप्रकृतितावत्त्वं वा । स्यादि-
ति-उत्तर (तादृश) गर्गादिविदादिपाठस्य प्रयोजनमिति शेषः ।

प्रदीपे-संनिवेशेन-आनुपूर्व्या । मा भूत्-न भवतु । साधुत्वं
(कलत्वादितोषरहितवर्णवर्धिततावत्त्वम्) इत्यादिः । इति तत्र तादृशग-
र्गादिपाठस्य प्रयोजनमिति शेषः । ननु कुत्रास्तस्य तत्प्रयोजनमुपपद्यते
इत्यत आह-तत इति । (तत्र) तादृशगर्गादिपाठादित्यर्थः । यत
इत्यादिः । तद्गतानां-गर्गा इत्यादिघटकानां । दोषेति-कलत्वादी-
त्यादिः । गार्ग्यादिसमुदायानां तत्र पाठाभावादाह-न स्त्विति ।
समुदायान्तरस्थानां-गार्ग्य इत्यादिघटकानाम् । अत इति शेषः ।
यद्यपीति-गर्गादिभ्यो यजिति सूत्रेण गर्गादिशब्देभ्य इति शेषः ।

गर्गेति—तत्रेत्यादिः । समुदायसाधुत्वेति—गर्ग इत्यादिसमुदायकल-
त्वादोषरहितवर्णघटितनावर्त्येत्यर्थः । स इत्यादिः ।

उद्द्योते—निवृत्तकलादिदोषवस्त्वं—कलत्वादोषरहितवर्णघटित-
तावत्त्वम् । साधुत्वस्येदृशार्थकरणेन गार्ग्य इत्यादीनां साधुत्वस्य सत्त्वेऽपि
नासङ्गतिः, न वा प्रकृताननुकूलता तस्येति भावः । तत्रत्यानां—गार्ग्य
इत्यादिस्थानाम् । अकारादीनामिति शेषः । कलादीति—कलत्वादी-
त्यर्थः । स्यात्—भवतु । तदाह—तदाशयेनाह । कैयटोक्तभाष्यार्थस्या-
साङ्ग्यं सूचयन् स्वमतेन भाष्यार्थमाह—परे त्विति । एतदिति—गर्गा-
दीत्यर्थः । चरितार्थ इति—सामर्थ्याभावादिति शेषः । कलादीति—
कलत्वादीत्यर्थः ।

(समाधानैकदेशिभाष्यम्)

एवं तर्ह्यष्टादशधा भिन्नां निवृत्तकलादिकामवर्णस्य
प्रत्यापत्तिं वक्ष्यामि ॥

(प्रदीपः) निवृत्तकलादिकामिति । अकारस्य संवृतत्वान्निवृ-
त्तसंवृतत्वादिकामिति नोक्तम् । अकारस्य निदर्शनार्थत्वात्सर्ववर्णानां
शास्त्रान्ते प्रत्यापत्तिरित्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) निदर्शनार्थत्वादिति । तत्रावर्णस्य अ अ इति
कृतैव, तद्वत्तदनन्तरमन्येषामपि करिष्यामीति भावः ॥ एतेनावर्णप्रत्या-
पत्तेः कृतत्वाद्वाच्यमीत्यनुपपन्नमिति परास्तम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एकदेशी समाधत्ते—एवं तर्हीति । वर्णग-
तजात्युपदेशात् प्राप्तस्य संवृतत्वादोषवर्णग्रहणस्य प्रतिषेधे कर्तव्य-
त्वेन प्राप्ते इत्यर्थः । वर्णमामान्ये निदिष्टानामकागादिचतुर्णां प्रत्येक-
मष्टादश भेदाः सन्तीत्याशयेनाह—अष्टादशयेति । निवृत्तकलादिकां-
कलत्वादोषनिवृत्तिसहिवां (शुद्धां) । प्रत्यापत्तिं—प्रतिविधिं ।
वक्ष्यामि—करिष्यामि ।

प्रदीपे—ननु संवृतादीनामिति भाष्यानुसारेण निवृत्तसंवृतत्वादि-
कामिति कुतो नावादीत्यत आह—अकारस्येति । संवृतत्वात्—संवृत-
त्वगुणकत्वात् । नन्ववर्णमात्रतादृशप्रत्यापत्तिकरणात् सर्वत्र निर्वाहास-
म्भवेन तदतिरिक्तवर्णतादृशप्रत्यापत्तिकरणकथनान्न्यूनताऽपद्यते
इत्यत आह—अकारस्येति । अवर्णनिर्देशस्येत्यर्थः । निदर्शनार्थत्वात्-
दिदर्शनार्थत्वात् अष्टादशधाभिन्नानामित्युक्तिसत्त्वेऽपि अवर्णपदं वर्ण-
मात्रस्योपलक्षणं, न त्वकारादिचतुष्टयमात्रस्येत्याशयेनाह—सर्ववर्णा-
नामिति । शास्त्रान्ते—अष्टाध्याय्यन्ते । प्रत्यापत्तिरिति—करिष्यते,
तथा च कलत्वादोषसहितानकारादीनुद्दिश्य शुद्धा अकारादयो
विधायन्ते इति शेषः ।

उद्द्योते—तत्र—वर्णानां मध्ये, अष्टाध्याय्यन्ते वा । इति—इत्य-
नेन । तादृशप्रत्यापत्तिरिति शेषः । तद्वत्—अवर्णस्येव । तदनन्तरं-
अ अ इत्यनन्तरम् । अन्येषामपि—अवर्णभिन्नेवर्णादीनामपि । तादृ-
शप्रत्यापत्तिमिति शेषः । एतेन—अवर्णोपलक्षितेवर्णादीनां तादृश-
प्रत्यापत्तेः करिष्यमाणत्वेन । इति—इति कथनम् ।

(आद्येपभाष्यम्)

सा तर्हि वक्तव्या ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये—सा तर्हि वक्तव्येति । तथा च प्रत्याप-
त्त्याश्रये गौरवमिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सा—तादृश प्रत्यापत्तिः । सर्ववर्णानां
शास्त्रान्ते इत्यादिः । तर्हि—वर्णानां संवृतत्वादोषनिवृत्तये सर्वव-
र्णानां तादृशप्रत्यापत्तेराश्रये । वक्तव्या—कतव्या । भवतीति शेषः ।

उद्द्योते—तथा च—सर्ववर्णानां शास्त्रान्ते तादृशप्रत्यापत्तेः कर्त-
व्यत्वे च । वर्णगतसंवृतत्वादोषनिवृत्तये सर्ववर्णानामिति शेषः ।

(१४ एकदेशिसमाधानवार्तिकम् ॥ ८ ॥)

॥ * लिङ्गार्था तु प्रत्यापत्तिः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

लिङ्गार्था सा तर्हि भवति ॥

(उद्द्योतः) लिङ्गार्था इति ॥ अनुबन्धस्थानीयतत्तद्वात्वादि-
गतकलादिलिङ्गनिवृत्त्यर्थेत्यर्थः ॥ नाकृतिनिर्देशप्रयुक्तदोषपरिहारमात्रप्र-
योजना प्रत्यापत्तिः, किं तु सर्वानुबन्धेत्संज्ञाशाखाद्यकरणफलिक्वापीति
न गौरवमिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—यत्फलाय धात्वादिषु अनुबन्धाः
पठ्यन्ते, तत्फलाय तत्रानुबन्धानपठित्वा धात्वादिघटकवर्णा एव कल-
त्वादोषसहिताः पठिष्यन्ते, तेन वर्णगतजात्युपदेशेन च धात्वा-
दिषु अन्यत्र च प्राप्तस्य कलत्वादोषसहितवर्णानां ग्रहणस्य निवृत्तिः
सर्ववर्णानां शास्त्रान्ते तादृशप्रत्यापत्तिकरणेन करिष्यते । तथा च
अनुबन्धेत्संज्ञालोपशाखाद्यपि न कर्तव्यं भवतीति सर्ववर्णानां शास्त्रान्ते
तादृशप्रत्यापत्तिकरणे न गौरवमापद्यते इत्याशयेन वार्तिककारः समा-
धत्ते—लिङ्गति । लिङ्गार्था—लिङ्गार्थाऽपि । सा—तादृशप्रत्यापत्तिः ।
सर्ववर्णानां शास्त्रान्ते कृतेत्यादिः । तु शब्दार्थमाह—तर्हीति । वर्ण-
गतजात्युपदेशप्राप्तसंवृतत्वादोषवर्णग्रहणनिवृत्तये सर्ववर्णानां शा-
स्त्रान्ते तादृशप्रत्यापत्तेराश्रये इत्यर्थः । भवति—भविष्यति । तथा
च तादृशप्रत्यापत्तेः तादृशफलद्वयवत्त्वान्न तत्र गौरवमित्यर्थः ।

उद्द्योते—अनुबन्धेति—(तत्तद्वात्वादिषु अनुबन्धपाठस्य फलाय)
अनुबन्धस्थानीयतया तत्तद्वात्वादि (घटकवर्णेषु) गतानां कल (त्वा)-
दिलिङ्गानां निवृत्त्यर्थापीत्यर्थः । नाकृतीति—न वर्णगतजातीयर्थः ।
तथा चेत्यादिः । दोषेति—संवृतत्वादोषवर्णग्रहणापत्तिरूपदूषणे-
त्यर्थः । अपि—ना धात्वादिघटकवर्णगतकलत्वादोषनिवृत्तिफल-
कायाः संग्रहः । इति—इति हेतोः । तत्रेति शेषः । भाव इति—वार्ति-
ककृत इत्यादिः ।

(आद्येपभाष्यम्)

तत्तर्हि वक्तव्यम् ॥

(उद्द्योतः) तदेव विवृणोति—तत्तर्हीत्यादिना । धात्वादिग-
तकलादिलिङ्गमित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्रत्यापत्तिपदे अनुबन्धानाम् इत्संज्ञालो-
पशाखादीनाञ्च कर्तव्यत्वाभावान्न गौरवमिति वार्तिककाराशयांशम-
जानन् शङ्कते—तदिति । तर्हि—प्रत्यापत्तिपदे गौरवावधारणाय उक्त-
रीत्या तादृशप्रत्यापत्तेः तादृशफलद्वयवत्त्वाश्रये । वक्तव्यमिति—
भवतीति शेषः । तथा च तत्र गौरवं तदवस्थमेवेति भावः ।

उद्द्योते—तदेव—उक्तभाष्यानुसारमेव । तस्य वक्तव्यमिति शेषः ।
विवृणोति—आक्षिपति । तत्पदार्थमाह—धात्वादीति । धात्वादि (घट-
कवर्ण)गततया कलत्वादि (दूषणरूप) लिङ्गमित्यर्थः ।

(समाधानभाष्यम्)

यद्यप्येतदुच्यते । अथवैतर्हि अनेकमनुबन्धशतं
नोच्चार्यमित्संज्ञा च न वक्तव्या, लोपश्च न वक्तव्यः ।
यदनुबन्धैः क्रियते तत्कलादिभिः करिष्यते ॥

(प्रदीपः) यदनुबन्धैरिति । यथा स्वरितत्वमधिकारार्थमेवमा-
त्मनेपदार्थं कलादिकं प्रतिशाय कलादात्मनेपदमित्यादि करिष्यते
न त्वनुदात्तकृति इत्यादि ॥ ननु चानुबन्धाभावे कथमगादिकाः संज्ञा

(उद्घोतः) भाष्ये—अपाणिनीयमिति । वर्णसमाम्नायसमर्थनाय प्रवृत्तस्य एकदोषपरिहाराय सकलशालस्य व्याख्यानसापेक्षगु-

तत्र कृतं परिहारं स्मारयति—परिहृतमिति । एतत्—वर्णगतजाल्युपदे-
शप्रयुक्तसंवृतत्वादोषवद्गणप्रतिषेधवक्तव्यस्वरूपदूषणम् । इति—
इत्यनेन । आवेसा कृतां तत्परिहारानुपपत्तिं स्मारयति—ननु चेति ।
समाधत्ते—एवमिति । अनेन—गर्गादिबिदादिगणयोः संवृतत्वादोष-
रहितवर्णघटितगर्गादिबिदादिपाठेन । ननु किमुभयमनेन क्रियते
इत्यत आह—पाठ इति । पाठोऽस्ति अस्याति व्युत्पत्तौ अर्थ आद्यजि-
त्यनेनाचि निष्पन्नोऽयं पाठशब्दः । अत एवास्य गर्गादिबिदादिरित्य-
र्थः । एव—अपि । कलादय इति—कलत्वादय इत्यर्थः । गर्गादिबिदा-
दिषट्कारादिवर्णस्थिता इत्यादिः । च—चापि । पृच्छति—कथमिति ।
उत्तरमनुवदति तटस्थः—लभ्यमित्याहेति । (एकेनापि यत्नेनोभयं)
लभ्यमिति (सिद्धान्तौ) वदतीत्यर्थः । पृच्छति—कथमिति । समा-
धत्ते—द्विगता इति । यत इत्यादिः । भवन्तीति—अत इति शेषः ।
उदाहरति—तद्यथेति । इतीति—अत्र आग्रमूले जलदानस्य आग्रतेकपि-
तृप्तिरूपोभयप्रयोजनसम्पादकतेति भावः । वाक्यान्वाह—यथेति इति ।
प्रदीपे—एवेति—अकारादय इति शेषः । अर्थ इति—कलादयश्च
निवर्त्यन्ते इत्यस्येत्यादिः । गता इति—इति व्युत्पत्तिरिति शेषः ।
उद्द्योते—अपठितेषु—अत्र पठितशब्दघटकवर्णेषु । गर्गादिबिदा-
दिगणयोरित्यादिः । एकरूपेण—शुद्धरूपेण । तज्जातीयः—गर्गादि-
घटकाकारादि सदृशः । सस्वित्यादिः । ते—अकारादयः । तत्र-
वाक्येषु । श्वेत इति—धावतीति शेषः । श्वेति—तत्रेत्यादिः । उत्तर-
मिति—इवेतीति शेषः । इदं—श्वेत इति । अलम्बुसा इति—तत्रेत्यादिः ।
विशेषा इति—इति व्याख्यानेन तत्प्रथमप्रश्नोत्तरं जातमिति शेषः ।
इति चेति—व्याख्यानेन तद्वितीयप्रश्नोत्तरं जातमिति शेषः ।

(भाष्यम्)

अथ वा इदं तावदयं प्रष्टव्यः—केमे संवृतादयः
श्रूयेरन्निति ? ॥

आगमेषु ।

आगमाः शुद्धाः पठ्यन्ते ॥

विकारेषु तर्हि ॥

विकारा अपि शुद्धाः पठ्यन्ते ॥

प्रत्ययेषु तर्हि ॥

प्रत्यया अपि शुद्धाः पठ्यन्ते ॥

धातुषु तर्हि ॥

धातवोऽपि शुद्धाः पठ्यन्ते ॥

प्रातिपदिकेषु तर्हि ॥

प्रातिपदिकान्यपि शुद्धानि पठ्यन्ते ॥

यानि तर्ह्यग्रहणानि प्रातिपदिकानि ॥

एतेषामपि स्वरवर्णानुपूर्वाज्ञानार्थं उपदेशः कर्त-
व्यः । शशः षष इति मा भूत् । पलाशः पलाष इति
मा भूत् । मञ्जको मञ्जक इति मा भूत् ॥

‘आगमाश्च विकाराश्च प्रत्ययाः सह धातुभिः ।

उच्चार्यन्ते ततस्तेषु नेमे प्राप्ताः कलादयः’ ॥ १ ॥

इति श्रीमद्भगवत्पतञ्जलिविरचिते महाभाष्ये प्रथमाध्यायस्य
प्रथमपादे प्रथममाह्निकम् ॥

(प्रदीपः) अथ वेति । केवलानां वर्णानां लोके प्रयोगाभावा-
द्वात्तादीनां च शुद्धानां पाठात् तत्स्थत्वाच्च वर्णानां न कश्चिदोषः ॥
यानि तर्हीति । इत्यादीनि ॥ एतेषामपीति । शिष्टप्रयुक्तत्वेनोणा-
दीनां पृषोदरादीनां च साधुत्वाभ्यनुज्ञानात्सर्वेषामत्र सङ्ग्रहः सिद्धः ॥

इत्युपाध्यायजैयटपुत्रकैयटकृते महाभाष्यप्रदीपे प्रथमध्यायस्य
प्रथमे पादे प्रथममाह्निकम् ॥ १ ॥

(उद्द्योतः) केवलानामिति । एवं च कलादिदोषाणां न
कुत्रापि प्रसक्तिरिति भावः ॥ भाष्ये यानि तर्ह्यग्रहणानीति । कार्य-
विधावकृतानुवादीनीत्यर्थः ॥ उपदेश इति । उवापप्रातिप-
दिकादिवादावनुवादरूपेण ग्रहणमित्यर्थः ॥ एतेनोद्देशश्च प्रातिपदि-
कानां नोपदेश इत्यादेच इति सूत्रस्थभाष्यविरोध इत्यपास्तम् ॥
नन्वेवमितिप्रसङ्गः स्यादत आह—शिष्टेति । एवं संवृतादीनां प्रतिषेध
इत्यस्मिन् प्रत्याख्याते इष्टबुद्धयर्थ इत्यपि प्रत्याख्याताप्रायगेवेत्यलम् ॥
इति शिवभट्टसुतसतीगर्भसंभवनयोगोभट्टेन कृते भाष्यप्रदीपो-
द्द्योते प्रथमाध्यायस्य प्रथमे पादे आद्यमाह्निकम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—वर्णोपदेशस्य वृत्तिसमवायार्थताऽनुव-
न्धकरणार्थे एव, न तु इष्टबुद्धयर्थेत्याशयेनेष्टबुद्धेरन्योपपादना-
याह—अथवेति । तावदिति—शक्यालङ्कारे । अयं—वर्णोपदेशप्रयोजन
वादिनो मम प्रतिपक्षी । इदमित्यनेन निर्देश्यमाह—क्वेति । इमे-
येषां संवृतत्वादीनां निवृत्तये मया (वर्णोपदेशप्रयोजनवादिना)
यत्नो विधेयः ते अमी । संवृतादयः—संवृतत्वादयः । प्रतिपक्षी—उत्तर-
यति—आगमेष्विति । इमे संवृतत्वादयः श्रूयेरन्नित्यनुषज्यते । एवम-
ग्रेऽपि । वर्णोपदेश प्रयोजनवादी उत्तरयति—आगमा इति । तत्रैषां
संवृतत्वादीनां श्रवणस्य वारणेत्यादिः । एवमग्रेऽपि । प्रातिपदि-
कानीति—तेषु इमे संवृतत्वादयः श्रूयेरन्निति शेषः । स उत्तरयति—
एतेषामिति । अग्रहणप्रातिपदिकानामित्यर्थः । किमर्थं इत्यत आह—
शश इति । भूदिति—इत्यर्थ इति शेषः । एवमग्रेऽपि । उपसंहरति—
आगमाश्चेति । उच्चार्यन्ते इति—शुद्धा इत्यादिः । ततः—आगमा-
दीनां शुद्धानामुच्चारणात् । तेषु—आगमादिषु ।

प्रदीपे—तत्स्थत्वात्—धात्वादस्थत्वात् । दोष इति—कलत्वादि-
रूप इत्यादिः । कश्चित् श्रूयेतेति शेषः । उणादीनां—उणादिनिष्प-
न्नानाम् । सर्वेषामिति—साधुशब्दानामेवेति शेषः । अत्र—अनुवाद-
रूपेण ग्रहणे । अत्र निमित्तार्थे सप्तमी ।

उद्द्योते—एवञ्च—शुद्धानां धात्वादीनां पाठे च । दोषाणा-
मिति—श्रवणस्येति शेषः । एतेन—अत्रोपदेशशब्दस्य “अनुवादरूपेण
ग्रहणमित्यर्थकरणेन । एवं—कार्यविधावकृतानुवादीनां शब्दानाम् अ-
नुवादरूपेण ग्रहणे कर्त्तव्ये । असाधुशब्देऽपि अनुवादरूपेण ग्रहण-
स्येति शेषः । एवं—शुद्धधात्वादीनां पाठे न सर्वत्र कलत्वादोषश्रव-
णप्रसक्तौ निवारितायाम् । इत्यस्मिन्निति—वाचित्के इति शेषः । इत्य-
पीति—वाचित्कमिति शेषः । तथा च वर्णोपदेशस्य प्रयोजनद्वयमेव, न
तु तृतीयं प्रयोजनमिति फलितम् ।

इति व्याकरण-न्याय-वेदान्ताचार्य-लब्धस्वर्णपदक-पण्डित-
श्रीरुद्रधरम्राणीते महाभाष्यप्रदीपोद्द्योततत्त्वालोके
प्रथमाध्यायस्य प्रथमपादे प्रथममाह्निकम् ।

॥ इति भगवत्पतञ्जलिमुनिविरचितं प्रथमं पस्पशाह्निकम् ॥

अथ द्वितीयं प्रत्याहाराहिकम् ।

(शिवसूत्रम्)

अइउण् ॥ १ ॥

(२५ विवृतोपदेशप्रतिज्ञावार्तिकम् ॥ १ ॥)

॥ * ॥ अकारस्य विवृतोपदेश

आकारग्रहणार्थः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अकारस्य विवृतोपदेशः कर्तव्यः ।

किं प्रयोजनम् ? ।

आकारग्रहणार्थः । अकारः सवर्णग्रहणेनाऽऽकार-
मपि यथा गृहीयात् ॥

(प्रदीपः) अइउण् ॥ सर्ववर्णनिविशेषेण विचार्य विशेषेणात्र
विचारः क्रियते—अकारस्येति । अत्राकारादीनां स्वरूपेणानुकार्येण
वा सतोऽप्यर्थवत्त्वस्याविवक्षितत्वाद्विभक्तयनुत्पत्तिः । स्वरसन्धिस्तु न
प्रवर्तते वर्णोपदेशकालेऽजादिसंज्ञानामनिष्पादात् ॥ तत्राकारस्य संवृ-
तत्वादीर्वृत्तयोर्विवृतत्वात्प्रयत्नभेदासवर्णसंज्ञाया अप्रसङ्गात्प्रदेशेष्व-
कारेण दीर्घप्लुतयोर्ग्रहणं न प्राप्नोतीति विवृतत्वमस्योपदिश्यते । विवृ-
तस्य गुणस्थोपदेशो विवृतोपदेशः । तत्र गुणस्य नित्यतापेक्षादकारा-
पेक्षत्वेऽपि समासः । यथा—देवदत्तस्य गुरुकुलमिति ॥ आकारग्रह-
णार्थं इति । विवृतोपदेश आकारग्रहणार्थं इति सामानाधिकरण्यात्
निर्देशादाकारग्रहणं विवृतोपदेशस्य प्रयोजनमिति सामर्थ्यादवगमा-
च्चोधानुरूपमुत्तरं न भवतीति न चोदनीयम् ॥ सवर्णग्रहणेनेति ।
येन शास्त्रेणाण्डित्सवर्णस्येत्यनेन सवर्णां गृह्यन्ते तेन कारणेनेत्यर्थः ॥

(उद्घोतः) ननु चतुर्दशस्युच्चार्यः प्रयोजनमुक्तमेव तर्हि पुन-
रत्र तद्व्यहणेनेत्याशङ्क्याह—सर्वेति ॥ विशेषेण । तत्तद्व्यहणे ॥ प्रत्येकं
वर्णस्यो विभक्तिमाशङ्क्याह—स्वरूपेणेति । शब्दजन्यज्ञानविषयो हि
शब्दस्यार्थः । एवं च स्वरूपमपि स्वरूपविषयविषयस्वेत्यर्थः । अनु-
कार्यमर्थ इति तु स्पष्टमेव । एवं विद्यमानस्याप्यर्थवत्त्वस्याविवक्षित-
त्वादर्थवत्सूत्रेऽग्रहणादित्यर्थः । स्वरूपस्य श्रोत्रगृहीतस्यैव शाब्दे मा-
नोपपत्तौ न तत्र शक्तिः कल्प्या । अनुकार्यं च सादृश्येनोपस्थापयतीति
न तत्रापि वृत्तिः । वृत्त्यर्थबोधकत्वं चार्थवत्त्वमर्थवत्सूत्रे निविष्ट-
मिति भावः ॥ अनुकरणत्वमङ्गात्र विभक्तिरिति तत्त्वम् । सौत्रत्वाद्वा ।
कारप्रत्ययोऽपि बाहुलकात् ॥ स्वरसंघिसिद्धिः । सौत्रत्वासंज्ञिताया
अविभक्त्यादिति भावः ॥ अजादिसंज्ञानामनिष्पादादिति तु चिन्त्यं,
वर्णोपदेशे इत्संज्ञायामचप्रत्याहारे च निष्पन्ने प्रवर्तमानानां यणादीनां
सुष्ठुपास्य इत्यादौ तटस्थ इतीदृशतया च्छेदकाक्रान्ते वर्णो-
पदेशादावपि प्रवृत्तेर्द्वारत्वात् । अन्यथा तुल्यास्यप्रयत्नमित्यादौ
सवर्णदीर्घादि न स्यात् ॥ अत्र सूत्रे ॥ तत्रेति पाठेऽप्ययमेवार्थः ॥ वा-
क्यापरिसमासिन्यायेनेह ग्रहणकशाखाप्रवृत्तेः सावर्ण्येऽपि नात्र तदग्रह-
णमिति व्यर्थं विवृतोपदेशोऽत आह—प्रदेशोऽपि । अकः सवर्ण

इत्यादौ । तत्राप्यकारः संवृत एवेति भावः ॥ ननु विवृतपदस्य गुणि-
परत्वे सविशेषणत्वात्समासो न स्यादत आह—विवृतस्य गुणस्येति ॥
भाष्ये कर्तव्य इत्यस्य प्रतिषेध इत्यर्थः । एतेन तस्योच्चारयितुमश-
क्यत्वमित्युपास्तम् ॥ भाष्ये किं प्रयोजनम् इत्यत्र उद्दिश्येत्युपधा-
हारः । कर्तव्य इत्यनुषङ्गश्च । नन्वाकारग्रहणं सवर्णग्रहणमेवेति भेदा-
भावात्कर्तव्य तस्य करणत्वमत आह—येन शास्त्रेणेति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अकारस्य—अइउणि सवर्णपदफाकार-
स्य । शुक्लादिशब्दस्यैव विवृतादिशब्दस्यापि गुणगुणिनीः प्रयोगो
भवतीति प्रकृते विवृतशब्द गुणपरतया प्रयुज्जान आह—विवृतोपदेश
इति । नन्वेवमपि अकारस्य विवृतता, “विवृतकरणाः स्वराः, तेभ्य
एओ विवृततरो, ताभ्यामैओ, ताभ्यामप्याकारः । संवृतोऽकार” इति
शिक्षावाक्येन अकारस्य च विवृततरनेति प्रयत्नभेदात् तयोः साव-
र्ण्यमनुपपन्नमेवेति चेत्, अत्र विवृतपदस्य लक्षणया विवृततरपरतया
आश्रयणात् । अथवा अकारस्य विवृतत्वप्रतिज्ञानसामर्थ्यात्तस्य विवृत-
तरेणाप्याकारेण सावर्ण्यस्योपपत्तिः । वस्तुतस्तु अकारस्य विवृततैव
त्रिमुनिसम्भूता, “स्वराणामुष्मणाञ्चैव विवृतं करणं स्मृतं, तेभ्योऽपि
विवृतावेडौ ताभ्यामैओ तथैव चेति शिक्षावाक्यात् । तथा च लक्ष-
णाऽपि नाश्रयणीया भवति । न्यासकारादिमताभिप्रायेणोक्तस्य प्रागु-
क्तशिक्षावाक्यस्य तु यथाश्रुतानुसूलादनुपदेयतयाऽऽविरोधः ।
अथवा नाञ्जलाविति पठतः पाणिनिः मते विवृततरादिप्रयत्नानाम-
भावात् अन्येन विवृततरत्वेनाभिप्रेतस्याप्याकारस्याकारेण विवृतत्व-
मात्रेण सवर्णता । नचैवमेडैचोः सावर्ण्यप्रसङ्गः, तथा सति तयोः वर्ण-
सामान्याये पृथङ्निर्देशस्य वैयर्थ्यापातात् ॥ आकारग्रहणार्थं इति—
अकारेणेत्यादिः । स कर्तव्य इति शेषः । कथितमेव स्पष्टयति—अ-
कार इति ।

प्रदीपे—अविशेषेण—सामान्यरूपेण । अस्य प्रथमाहिके इति
शेषः । अत्र—द्वितीयाहिके । अत्र—अइउणित्यादिसूत्रे । वेति—
अर्थेनेति शेषः । विभक्तीति—तेभ्य इत्यादिः । केचित्तु अकारादीनां
चादिषु पाठान्निपातत्वेनाव्यवत्वात्तेभ्यो जातायाः विभक्त्युत्पत्तिरिति वद-
न्ति । वस्तुतस्तु अइउणित्यादीनां श्रुतितया “सुपां सुलुगि” त्यनेन
तेभ्यो निष्पन्नायाः विभक्त्युत्पत्तिरिति भावः । स्वरैति—अत्रेत्यादिः ।
भेदादिति—अकारस्य दीर्घप्लुताभ्यां सहेति शेषः । इति—इति हेतोः ।
अस्य—अकारस्य । तत्र—अकारस्य विवृतोपदेश इत्यत्र । गुणस्य-
विवृतरूपस्य । समासः—विवृतस्थोपदेशेन समासः । इति—
इत्यत्र । अस्य देवदत्तार्थेक्षणोऽपि गुरोः कुलेन समास इति शेषः ।
निर्देशादिति—अकारेणिति शेषः । चोदयेति—प्रश्नेत्यर्थः । चोद-
नीयम्—शङ्कनीयम् ।

उद्घोते—प्रयोजनं—वृत्तिसमवायादिरूपम् । तदग्रहणेन—
चतुर्दशसूत्रविषयकविचाररूपेण । अर्थः—स्वत्वार्थः । अनुकार्यमिति—
अनुकरणस्य आख्यादिति शेषः । एवमिति—स्वरूपाद्यर्थनाकारादा-
विति शेषः । तत्र—स्वरूपे । अनुकार्यानुकरणयोरभेदविवक्षायामाह-
अनुकार्यमिति । अनुकरणमिति शेषः । तस्य कर्तृता । तत्रापि—
अनुकार्येऽपि । नन्वीदृशार्थवत्त्वादेव तेषां कुतो न प्रातिपदिकतेत्यत

आह—वृथेति । तयोर्भेदविवक्षायामाह—अनुकरणेति । अ—इत्यादो-
नामित्यादिः । विभक्तिरिति—तेभ्य इत्यादिः । ननु अ—इत्यादिभ्यः
कारप्रत्ययः कुतो नेत्यत आह—कारेति । वर्णात्कार इत्यत्र रोगाख्या-
यां प्लुस्बहुलमिति सूत्रतो बहुलमित्यनुवर्त्तते इत्याशयेनाह—बाहुल्य-
कादिति । केचित्तु तत्र इक्षितपौ धातुनिर्देशे इत्यतो निर्देश इत्यनु-
वर्त्तते । तेन येनोच्चार्यमाणवर्णनं प्रयोगस्थवर्णो निर्देशः (प्रतिपादयः)
तस्मात्कार प्रत्यय इति तस्यार्थः । तथा चात्रानुपूर्वीसम्पादनमात्रे ता-
त्पर्यं, न तु राम इत्यादौ दृष्टानामकारादीनां प्रतिपादने इति कार-
प्रत्ययो नेति वदन्ति । संहितायाः—“वाक्ये तु सा विवक्षामपेक्षते”
इति वाक्यात् विवक्षाधोनायाः । ननु अ—इत्यादिभ्यो विभक्तिर्नोत्पद्यते
इति मते तेषां पदत्वाभावेन अइङ्गित्यादीनां वाक्यत्वाभावात् कथ-
मत्र वाक्योऽविवर्त्तते चेन्न, तत्र वाक्यपदेन परिनिष्ठतत्समुदायस्य
ग्रहणात् । तदस्यै—उपजीव्योपजीवकभाषाणाकान्ते । इह—पूत्रे । अत्र—
सूत्रे । तदिति—आकारेत्यर्थः । अकारेणेत्यादिः । गुणिपरत्वे—अकार-
स्य विवृतस्य विवृतगुणवत् उपदेश इत्येवं तस्य गुणिपरत्वे । तस्य—
विवृतगुणस्य । अशक्यत्वमिति—इति विधिवैयर्थ्यमिति शेषः । कर्त-
व्य इति—स इत्यादिः । तस्य—सर्वणग्रहणस्य ।

(आक्षेपभाष्यम्)

किं च कारणं न गृहीयात् ? ॥

(प्रदीपः) किं च कारणमिति । आकृतिपक्षाश्रयेण ग्रहणक-
शास्त्रस्य प्रत्याख्यानादाकारस्याप्यत्वजातिसद्भावात् सिद्धं ग्रहणमिति
भावः । अत्र च छनिमित्तकारणहेतुषु सर्वासं प्रायदर्शनसम्प्ल इति
प्रथमा कृता । तेन कस्मात्कारणादित्यर्थः संपद्यते ॥

(उद्घोतः) नन्वाकृतिभेदात् कथं तत्पक्षेऽप्यकारेणाकारग्रहण-
मत आह—आकारस्यापीति । केवलकण्ठत्वे सति स्वरत्वमत्वजा-
तिव्यञ्जकमिति दीर्घप्लुतयोरपि सेति भावः ॥ प्रातिपदिकार्यमात्रे प्रथ-
मायां यथाश्रुतेऽन्यो न जायतेऽत आह—अत्र चेति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—जातिपक्षमाश्रित्याक्षिपति—किं च कार-
णमिति । अकारेणाकारमिति शेषः ।

प्रदीपे—सिद्धमिति—तेन तस्येति शेषः । अत्र—कारणमित्यत्र,
उद्घोते—तत्पक्षेऽपि—आकृतिपक्षेऽपि । इति—इति हेतोः । सा—
अवजातिः ।

(समाधानभाष्यम्)

विवारभेदात् ॥

(प्रदीपः) विवारभेदादित्यत्र तु कारणशब्दप्रयोगाभावाद्वा-
ग्रहणादसर्वनाम्नो वा प्रथमाद्वितीययोरभावद विभाषा गुणेऽस्त्रि-
यामिति पञ्चमी विहिता ॥ विवारयति विकासयति आस्यमिति विवारः
प्रयत्नः ॥ व्यक्तिवक्षे ग्रहणकशास्त्रारम्भादोषापत्तिः ॥

(उद्घोतः) उत्तरेऽपि तर्हि प्रथमा कुतो नेत्यत आह—प्रयो-
गाभावादिति । निमित्तादिशब्दप्रयोगाभावेऽपि तदर्थं गम्यमाने स्था-
देव विभक्तिरत आह—प्रायग्रहणादिति । विभाषा गुणे इति ।
निमित्तेत्यादिवातिके सर्वासामित्येतन्न पञ्चमोत्तरीयाविषयकं, किं तु
हेताविति विभाषागुणेति सिद्धयोस्तयोरन्याभिरभाषायानुवादकमेवेति
भावः ॥ विवारयतीति । स चाभ्यन्तरप्रयत्नः ॥ दोषापत्तिरिति ।
दण्डाढकमित्यादौ दीर्घानापत्तिर्दोष इत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—व्यक्तिपक्षमवलम्ब्य समाधत्ते—विवारेति ।
विवारेण भेदादित्यर्थः । कर्तृकरणे इति समासः ।

उद्घोते—उत्तरे इति—यदि प्रश्ने प्रथमेत्यादिः । तदर्थे—निमित्ता-
यै । विभक्तिः—प्रथमा । तयोः—उत्तरीयापञ्चम्योः । अन्याभिः—प्रथ-
माऽदिभिः । ननु विवारस्य बाह्यान्तर्गततया सर्वणसंज्ञायामग्रहणादुत्त-
रासन्नतिरित्यत आह—स चेति । विवारश्चेत्यर्थः । तथा च विवारपदं
विवृतपरमिति भावः । आदिना इहाग्निदत्तेत्यस्य प्लुतेन सह दीर्घ-
स्थलस्य संग्रहः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

किमुच्यते—विवारभेदादिति, न पुनः कालभे-
दादपि । यथैव ह्ययं विचारभिन्नः, एवं कालभि-
न्नोऽपि ? ॥

(प्रदीपः) व्यक्तिपक्षे भेदान्तरसद्भावात्—किमुच्यत इति ॥

(उद्घोतः) ननु प्रयत्नभेदेऽपि जातिपक्षाभावात्स्यादेव ग्रहणमत
उक्तम्—व्यक्तिपक्ष इति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—व्यक्तिपक्षे सजोः विवृतकालभेदयोः
विवृतभेदमात्रस्योपादानात् भाष्यकृजो न्यूनतयाशयेनाक्षिपति—किमु-
च्यते इति । अपि—इत्यपि—हीति वाक्यालङ्कारे । अयं—
आकारः ।

प्रदीपे—भेदान्तरसद्भावात्—विवृतभेदभिन्नकालभेदस्यापि स-
त्त्वात् । आह—न्यूनतामाह ।

उद्घोते—जातीति—अवजातीत्यर्थः । ग्रहणमिति—अकारेण
आकारस्येत्यादिः ।

(समाधानभाष्यम्)

सत्यमेव तत् । वदयति “तुल्यास्यप्रयत्नं सर्वणम्”
इत्यत्रास्यग्रहणस्य प्रयोजनम्—आस्ये येषां तुल्यो देशः
प्रयत्नश्च ते सर्वणसंज्ञा भवन्तीति । बाह्यश्च पुनरास्या-
त्कालः तेन स्यादेव कालभिन्नस्य ग्रहणम्, न पुनर्विवा-
रभिन्नस्य ॥

(प्रदीपः) बाह्यश्चेति । प्रयत्नाभिनिर्भूतत्वात्कालस्य प्रयत्नत्व-
मभ्युपगम्य शङ्का, बाह्यत्वेन परिहारः । प्रसिद्धपरिमाणवत्स्वन्तरगतप-
रिच्छेदकक्रियान्तरापेक्षणात्कालव्यवहारस्य बाह्यत्वं कालस्य । यथा
व्रीहेः प्रस्थादिव्यवहारः परिमाणद्रव्यकृतः, एवमत्रापि मात्रादिव्यप-
देशो निमेषादिक्रियाभेदकृतः ॥ अथ वा नाभिप्रदेश एव विशिष्टप्रय-
त्नारम्भादीर्घादिनिष्पत्त्या नाभेश्चास्याद्बाह्यत्वात्कालस्य बाह्यत्वम् ।
विवृतत्वादीनां चास्य वर्तिप्रयत्ननिष्पाद्यत्वाद्वाभ्यन्तरत्वम् । हुतादिवृ-
त्तयस्तु यथा न भेदिकास्तथा तत्परसूत्रे वक्ष्यते ॥

(उद्घोतः) ननु कालस्य व्यापकत्वाद् बाह्यत्वेन समाधान-
मयुक्तम् ॥ किं च कालो न प्रयत्न इति तद्वदे कथं सर्वणत्वाप्राप्तिरत
आह—प्रयत्नाभिनीति । बाह्यत्वं व्युत्पादयति—प्रसिद्धेति । प्रसिद्ध-
परिमाणं यदस्वन्तरगतं परिच्छेदकक्रियान्तरं परिच्छेदक्रियापेक्षयान्यत्त-
दपेक्षणादित्यर्थः । एवं च बाह्यपरिच्छेदकक्रियापेक्षया बाह्यत्वोक्तिरिति
भावः ॥ क्रियैव कालो नातिरिक्त इति मते इदम् ॥ अतिरिक्तः क्षण-
समूहः काल इति मते परिहरति—अथ वेति । अयं भावः । नाभि-
प्रदेशावच्छिन्नयत्नेन प्रेरितो वायुस्तत्तस्यानाभिघातोत्तरं वर्णाभिव्य-
ञ्जक इति शिक्षादौ स्पष्टम् । वायोऽल्पत्वाधिक्यानि च ह्रस्वदीर्घयो-
स्तादिरूपकालव्यञ्जकानीति ॥ ननु ह्रस्वदीर्घयोः कालभेदशङ्कतोभिस-
हत्यादौ दीर्घाग्रहणवद्विलम्बितवृत्त्योच्चारितस्य ह्रस्वाकारस्यापि द्रवम-

ध्यापेक्षया कालाधिक्याद् ऐतन्भावविधायके ग्रहणानापत्तिरत आह—
जुतादीति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सत्यमेव—युक्तमेव । तत्—कालभेदानु-
पादानं कुत्र इत्यत आह—वक्ष्यतीति । यत इत्यादिः । फलितमाह—
बाह्यश्चेति ।

प्रतीपे—अभिनिर्वृत्तेति—जन्येत्यर्थः । परिमाणद्रव्येति—परिमा-
णद्रव्येत्यर्थः । अत्र—अकारादौ । मात्रादिव्यपदेशः—एकमात्रिकत्वा-
दिव्यवहारः ।

उद्द्योते—व्यापकत्वादिति—आभ्यन्तरताया अपि सम्भवादिति
शेषः । इति—इति स्थितौ । तद्भेदे कालभेदे । प्रसिद्धपरिमाणं—लोक-
प्रसिद्धपरिमाणकम् । वस्त्वन्तरगतं—नयनप्रदेशगतम् । क्रियान्तरं—
निमेषोन्मेषादिरूपम् । परिच्छेदप्रक्रियेति—उच्चारणक्रियेत्यर्थः । क्रियै-
व—परिच्छेदकनिमेषोन्मेषादिरूपनयनप्रदेशगतक्रियैव । शिष्टादाविति—
आत्मा बुद्ध्या समेत्यर्थान्मनो युङ्क्तं विवक्षया । मनः कायाग्निमाह-
न्ति स प्रेरयति मांस्तम् ॥ मारुतस्तूरसि चरन्मन्द्रं जनयति स्वरम् ॥
सोदीर्णो मूर्धन्यभिहतो ववन्नमापदय मारुतः । वर्णाजनयते तेषां
विभागः पञ्चधा स्मृतः ॥ इत्यादिनेत्यादिः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

किं पुनरिदं विवृतस्योपदिश्यमानस्य प्रयोजनमन्वा-
ख्यायते, आहोस्वित् संवृतस्योपदिश्यमानस्य विवृतोप-
देशश्चोद्यते ? ॥

(प्रदीपः) किं पुनरिति । किं सूत्रकारेणैव विवृतोपदेशः कृतो
वार्तिककारेण तु तस्य प्रयोजनमुक्तम्, अथाकृत एव विवृतोपदेशो
वार्तिककृता चोद्यत्वेनोपन्यस्त इति प्रश्नः । दुरवधारत्वादुपदिष्टोऽपि
विवृतो व्याख्यानेन विना न शक्यते ज्ञातुमिति प्रत्यक्षेऽप्यकारे प्रश्नो-
ऽयं नासमञ्जसः ।

(उद्द्योतः) उपदिश्यमानस्येत्यत्र वार्तिककृतः कर्तृत्वे पक्षयोर्भेदो
न स्यादत आह—किं सूत्रकारेणेति । सूत्रकारो महेश्वरो वेदपुरुषो
वा 'येनाक्षरसमाग्न्यामिन्त्यायैतिहादित्याहुः ॥ ननु प्रत्यक्षतोऽ-
कारे भुवे तद्वतगुणस्यापि ज्ञातत्वात्प्रश्नोऽयमसंज्ञतोऽत आह—दुरव-
धारत्वादिति । विवृतत्वादीनां श्रोत्रेन्द्रियग्राह्यत्वाभावादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—विवृतस्य—गुणस्य । अस्य सूत्रकृता
अकारे इत्यादिः । अन्वाख्यायते इति—उच्यते इत्यर्थः । वार्तिककृ-
तेति शेषः । संवृतस्य—संवृतगुणवतोऽकारस्य । अस्य सूत्रकृतेत्यादिः ।
विवृतेति—गुणेति शेषः । चोद्यते—प्रतिज्ञायते । अस्य वार्तिककृतेति
शेषः । प्रदीपे—तस्य—विवृतोपदेशस्य । चोद्यत्वेन—प्राप्तयेत्येव ।

उद्द्योते—सिद्धान्तमतेनाह—वेदपुरुष इति । पाणिनिरित्यर्थः ।
तस्य कर्तृतावेषः स्मृतित्वाभावाद्—ऐतिहादिति । तदिति अका-
रित्यर्थः ।

(समाधानभाष्यम्)

विवृतस्योपदिश्यमानस्य प्रयोजनमन्वाख्यायते ॥

कथं ज्ञायते ? ॥

यद्यम्—“अ अ”—इत्यकारस्य विवृतस्य संवृतता-
प्रत्यापत्तिं शास्ति ॥

१० म०

(प्रदीपः) तत्र प्रत्यापत्त्या पूर्वः पक्ष आश्रितः । अन्यथा शास्त्रा-
न्ते प्रत्यापत्तिवचनमनर्थकं स्यात्, स्वरूपप्रच्यवाभावात् ॥

(उद्द्योतः) अन्यथा संवृतत्वे । स्वरूपप्रच्यवे हि पुनः संवृत-
विधानं युक्तं स्यादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—समाधाता प्रथमपक्षं स्वीकुर्वन्नुपस्थाप-
यति—विवृतस्येति । कथमिति—प्रथमपक्ष इति शेषः । यत्—यन्मात् ।
अयं—सूत्रकारः । इति—इत्यनेन । प्रत्यापत्तिं—प्रतिविधिं । शास्तीति—
अत इति शेषः । यदि सूत्रकारोऽकारस्य विवृततां नोपादेक्ष्यत्तर्हि
कथं विवृतन्तमुद्दिश्य संवृततां प्रतिव्यवधारयति ज्ञायते प्रथमपक्षस्तद-
भिमत इतीति भावः । नच विवृताकारेण ग्रहणात् दीर्घादीनामपि
संवृतताप्राप्तावधानापत्तिः, अद्—अ—इति निर्देशात् ॥

प्रदीपे—तत्र—ववृताकारे । प्रत्यापत्त्या—संवृतताप्रतिविधि-
सामर्थ्येन । पूर्वः—प्रथमः । यद्यमित्यादिभाष्येणाभ्येन साधितां अ-
अ—इत्यस्य प्रथमपक्षज्ञापकतां व्यतिरेकेण व्यवस्थापयति—अन्यथेति ।
शास्त्रान्ते—अष्टाध्याय्यन्ते । प्रत्यापत्तिवचनम्—विवृताकारे संवृतता-
प्रतिविधायकं अ अ इति सूत्रम् । कुत इत्यत आह—स्वरूपप्रच्यवेति ।
संवृतत्वविगमेत्यर्थः । अकारे इत्यादिः ।

उद्द्योते—संवृतत्वे इति—अकारस्येत्यादिः । हि—यतः । प्रथमपक्षे
समाश्रिते तु अकारे संवृततायाः प्रच्युतताया तत्र तस्याः प्रतिविधानाय
सार्थकं अ अ—इति सूत्रमिति भावः ।

(समाधानवाचकभाष्यम्)

नैतदस्ति ज्ञापकम् । अस्ति ह्यन्यदेतस्य वचने प्रयो-
जनम् ॥

किम् ? ॥

अतिखट्वः अतिमाल इत्यत्रान्तर्त्यतो विवृतस्य विवृतः
प्राप्नोति, संवृतः स्यादित्येवमर्था प्रत्यापत्तिः ॥

(प्रदीपः) अस्ति ह्यन्यदिति । प्रयोग एव प्राप्ते विवृतत्वे संवृ-
तत्वप्रत्यापत्तिः स्यादित्यज्ञापकमेतदित्यर्थः ॥ नन्विहासति विवृतोपदेशे
सावर्ण्याभावादकारेणाकारस्याग्रहणादचत्वाभावात्कथमतिखट्व इति
हस्वः । नैष दोषः, उदीचामातः स्थाने इति ज्ञापकाद्भवत्याकारस्य
हस्वः ॥

(उद्द्योतः) प्रयोग एवेति । अतिखट्व इत्यादिप्रयोगे हस्वे-
नान्तरस्याद्विवृतोऽकारः प्रातः संवृत एव भवतित्यर्थं प्रत्यापत्तिवच-
नं इति भावः । नन्विति । अक्षश्चेत्युक्तेरत्र एव हस्वत्वेन भाष्यमिति
भावः । गोख्योरित्यत्रैतद्वारणाथमेवोपस्थितिः स्यादिति तात्पर्यम् ॥
उदीचामात इति ॥ न चापोन्यतरस्यामिति हस्वे चरितार्थमिदम् ।
न चात्राचूर्णभाषोपपत्तिरिति, फलभावादिति वाच्यम् । शास्त्रस्याप्य-
विषयतापत्तेर्गोशब्दसाहचर्येण ख्यंशेऽप्यक्षश्चेत्यस्याप्रवृत्तेश्च । तदंशे
हि फलभावान्न प्रवर्तते इति निरु ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अ अ—इत्यस्य प्रथमपक्षज्ञापकतां विवृ-
यितुमाह—नेति । एतत्—अ अ—इति सूत्रम् । अस्तीति—प्रथमपक्षस्येति
शेषः । कुत इत्यत आह—अस्तीति । हि—यतः । एतस्य—अ अ—इत्य-
स्य । किमिति—अन्यदिति शेषः ।

प्रदीपे—प्रयोगे एव—अतिखट्व इत्यादिप्रयोगे एव । अस्य
अकारस्येति शेषः । इति—इति हेतोः । एतत्—अ अ—इति । इह—
आक्षरसमाग्न्याकारे । इति—इत्यत्र । अस्य गोख्योरित्यनेनेति

शेषः । भवतीति—अन्यथा आकारस्थानिकाकारस्याभावात् उदीचा-
मिति सूत्रमेव व्यर्थं स्यादिति भावः ।

उद्घोते—पुतद्वारणार्थ—अतिखट्व इत्यादावाकारादेः ह्रस्वतावा-
रणार्थः । उपस्थितिः—अच्छरिभाषोपस्थितिः । नचेति—अस्य वाच्यमि-
त्यनेनान्वयः । इदं—उदीचामिति सूत्रं । नच—नहि । अत्र—आपोऽ-
न्यतरस्यामित्यत्र । शास्त्रस्य—उदीचामिति सूत्रस्य । तदंशे—गोशब्दां-
शे । हि—यतः फलेति—व्यावर्त्येत्यर्थः । ओकारस्याच्चेनेत्यादिः ।
प्रवर्त्तते इति—अच्छरिभाषेत्यादिः ।

(समाधानसाधकभाष्यम्)

नैतदस्ति । नैव लोके न च वेदेऽकारो विवृतोऽ-
स्ति ॥

कस्तर्हि ? ।

संवृतः, योऽस्ति स भविष्यति । तदेतत्प्रत्यापत्ति
वचनं ज्ञापकमेव भविष्यति 'विवृतस्योपदिश्यमानस्य
प्रयोजनमन्वाख्यायते' इति ॥

(प्रदीपः) नैव लोक इति । प्रयुक्तानामनुशासनात् प्रयोगे च
विवृतस्याकारस्यासंभवात्संवृत एव भविष्यतीति प्रत्यापत्तिर्ज्ञापिकैव ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अ अ—इत्यस्य प्रथमपक्षज्ञापकताया विष-
ट्कं तस्योक्तप्रयोजनकत्वं खण्डयन् तस्य तज्ज्ञापकत्वं साधयति—नेति ।
पुतत्—अ अ—इत्यस्योक्तप्रयोजनकत्वं । कुत इत्यत आह—नैवेति । यत
इत्यादिः । अस्तीति—अत इति शेषः । तत्—तस्मात् (अ अ—इत्य-
स्योक्तप्रयोजनकत्वाभावात्) । पुतत्—अ अ—इति । शाप्यमाह—विवृत-
स्येति । इति—इत्यस्य ।

प्रदीपे—असंभवादिति—आनन्तर्यस्यासंभवग्रस्ततयेति शेषः ।
इति—इति हेतोः ।

(आद्येपभाष्यम्)

कः पुनरत्र विशेषः—विवृतस्योपदिश्यमानस्य प्र-
योजनमन्वाख्यायते, संवृतस्योपदिश्यमानस्य वा विवृ-
तोपदेशश्चोद्येतेति ? ॥

(प्रदीपः) कः पुनरिति । विवृतोपदेश इत्यत्र कृत इति वा,
कर्तव्य इति वा वाक्यशेषाध्याहारे न कश्चिद्विशेष इत्यर्थः ॥

(उद्घोतः) नन्वाद्यपि प्रयोजनान्वाख्यानमात्रपरत्वं, द्वितीये
विवृतोपदेशपरत्वमपीति विशेषस्य स्पष्टत्वमत आत—विवृतोपदेश
इत्यत्रेति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अत्र—अनयोः । अस्य इतेरनन्तरम-
न्वयः ।

प्रदीपे—प्रथमपक्षमिप्रायेणाह—कृत इति । द्वितीयपक्षाशये-
नाह—कर्तव्य इति ।

उद्घोते—द्वितीये इति—पक्षे इति शेषः ।

(समाधानभाष्यम्)

न खलु कश्चिद्विशेषः । आहोपुरुषिकामात्रं तु भ-
वानाह—संवृतस्योपदिश्यमानस्य विवृतोपदेशश्चोद्यत
इति । वयं तु ब्रूमो—विवृतस्योपदिश्यमानस्य प्रयोजन-
मन्वाख्यायत इति ॥

(प्रदीपः) आहोपुरुषिकेति । आहो अहं पुरुष इत्यङ्कारवा-
नहोपुरुषस्तस्य भाव इति मनोशादित्वादबुद्धम् । अहंकारवत्वमित्यर्थः ।

(उद्घोतः) पुरुषिकेत्यत्र बुद्धः प्राग् मयूरव्यं सकादित्वात्स-
मासः । अहो इति अहमित्यर्थः । तत्र प्रयोजनान्वाख्यानमित्येव व्या-
यः, प्रत्यापत्तेः । अकर्तृके आशापादनाभावाच्चेत्याहुः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—खल्विति—वाक्यालङ्कारे ।

उद्घोते—तत्र—तयोः (पक्षयोः) । अकर्तृके—अपौरुषेये (अह-
णित्यादिवेदे) ।

(॥ २६ ॥ धात्वादिषु विवृतत्वप्रतिज्ञावार्तिकम् ॥ २ ॥)

॥ * ॥ तस्य विवृतोपदेशादन्यत्रापि
विवृतोपदेशः सवर्णग्रहणार्थः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

तस्यैतस्याक्षरसमाम्नायिकस्य विवृतोपदेशादन्यत्रा-
पि विवृतोपदेशः कर्तव्यः ॥

कान्यत्र ? । धातुप्रातिपदिकप्रत्ययनिपातस्थस्य ॥

किं प्रयोजनम् ? । सवर्णग्रहणार्थः । आक्षरसमाम्ना-
यिकेनास्य ग्रहणं यथा स्यात् ॥

किं च कारणं न स्यात् ? ।

विवारभेदादेव ॥

(प्रदीपः) तस्येति । यदा प्रत्याहारे विवृतोऽकार उपदिष्ट-
दा प्रयत्नभेदात्तेन संवृतस्याकारस्य ग्रहणाभावाद्दुर्कार्यं न स्यादिति
तत्सिद्धये सर्वस्याकारस्य विवृतत्वं कर्तव्यमित्यर्थः । तेन शान्द्यती-
त्यादौ दीर्घादि सिध्यति ॥ ननु च सर्वेषामकाराणां यत्सामान्यं तद-
नुकरणमत्राकारः । तस्य च विवृतत्वे प्रतिज्ञायमाने सर्वेषां तत्प्रति-
ज्ञातं भवतीति किमुच्यते—तस्य विवृतोपदेशादिति ॥ एवं वरिं यदा
कस्यचिदेवाकारस्येदमनुकरणं स्वरूपपदार्थको वाऽकारस्तदेदमुच्यत
इत्यदोषः ।

(उद्घोतः) प्रत्यापस्या अहउणित्यत्रैव प्रक्रियादशायां सर्वत्रा-
कारो विवृतः प्रतिज्ञात इत्यजानन् शङ्कते—भाष्ये तस्य विवृतोपदे-
शादिति । तस्येत्यस्य वर्णसमाम्नायस्थस्येत्यर्थः ॥ संवृतस्येति ।
धात्वादित्यस्येत्यर्थः ॥ ननु अहउणित्यादौ कस्यानुकरणमित्यत्र वि-
निगमकामावादाह—स्वरूपपदेति । स्वरूपपदार्थकत्वं यथा तयो-
क्तम् ॥ भाष्ये विवारभेदादिति । प्रयत्नभेदादित्यर्थः ॥ ग्राहकस्य वि-
वृतत्वाद् ग्राह्यस्य संवृतत्वादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पुतस्य—अकारस्य । अन्यत्रापि—अन्यत्र
विद्यमानस्यापि (अकारस्य) । विवृतोपदेशः कर्तव्य इति—अ अ-
इत्यस्य इह शास्त्रे यावानकारः स सर्वापि प्रक्रियायां विवृत इति
सामान्यापेक्षज्ञापकता बोध्येति भावः । क्वान्यत्र—कुत्रान्यत्र विद्यमा-
नस्य । अत एव प्रश्नोत्तरयोरनुरूपता । अस्य—धात्वादित्यस्य (अ-
कारस्य) । अस्य अकारेणेत्यादिः । नेति—अन्यथा तेन तस्य ग्रहण-
मित्यादिः ।

प्रदीपे—तेन—प्रत्याहारस्थविवृताकारेण । अस्य धात्वादित्यस्येति
शेषः । अजिति—उत्रेत्यादिः । इति—इति हेतोः । तत्सिद्धये—तत्र
तत्कार्यसिद्धये । दीर्घादीति—अकारादेरित्यादिः । सिद्धयतीति—अन्य-
था शमामथनामित्यत्र अचक्षते परिभाषया बाधादनुपस्थितौ अ-

लोऽन्यपरिभाषाया उपस्थित्या तेन शाम्यतीत्यादावन्यस्यैव दीर्घः स्यान्न त्वकारस्येति भावः । जातिपक्षाभिप्रायेणाशङ्कते-ननु चेति । यदिति-अत्वरूपमिति शेषः । अत्र-वर्णसमाम्नाये । तस्य-वर्णसमाम्नायस्थाकारस्य । तत्-विवृतत्वं । इति-इति हेतोः । इति-इत्यादि । व्यक्तिपक्षाभिप्रायेण समाधत्ते-एवमिति । इदं-वर्णसमाम्नायस्थमकाररूपं वस्तु । अकारः-वर्णसमाम्नायस्थः । इदं-तस्य विवृतोपदेशादित्यादि ।

उद्घोते-उक्तमिति-द्वितीयान्दिकादिमोद्घोते इत्यादिः ।

(धात्वादिषु विवृतत्वप्रतिज्ञाबाधकभाष्यम्)

आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति-भवत्याक्षरसमाम्नायिकेन धात्वादित्यस्य ग्रहणमिति । यदयम् “अकः सर्वर्णे दीर्घः” इति प्रत्याहारेऽको ग्रहणं करोति ॥

कथं कृत्वा ज्ञापकम् ? ।

न हि द्वयोराक्षरसमाम्नायिकयोर्युगपत्समवस्थानमस्ति ॥

(प्रदीपः) यदयमिति । अत्र हि ककारेण चिन्हेन प्रत्याहारस्थो विवृतो निर्दिष्टः, तेन च संवृतस्याग्रहणे इकः सर्वर्ण इति वक्तव्यम् ॥ न हि द्वयोरिति । यद्यप्येकोऽपि विवृतो नास्ति, तथापि द्व्यधिष्ठानत्वादेकादेशस्य द्वयोरित्युक्तम् ।

(उद्घोतः) प्रत्याहारे इति । संग्राहके शास्त्र इत्यर्थः ॥ वक्तव्यमिति । एदं च प्रत्यक्षभेदेनासर्वर्णस्यापि अत्वजात्याक्रान्तस्य विवृतनाकारेण ग्रहणं ज्ञाप्यत इत्यर्थः ॥ यद्यप्येकोऽपीति । प्रत्युच्चारणं वर्णान्यत्वादाक्षरसमाम्नायिकस्य प्रयोगेऽभावादिति भावः ॥ आदिरन्येनेत्यस्य चान्यसदृशेन सहोच्चार्यमाण आदिसदृश इत्याद्यर्थः । तत्र ककारादिचिन्हेनागादिशब्दस्यस्तत्सदृशत्वाद्विवृत एव । सादृश्यं च व्यक्तिभेदे सति सर्वधर्मसाम्यप्रयुक्तं ग्राह्यम् । तस्य च प्रयोगस्थेऽभावेऽप्यनेन तदग्रहणं ज्ञाप्यत इति तात्पर्यम् ॥ केचित्तु देवदत्त अजस्तीत्यादौ प्रत्याहारलिङ्गेनैक आक्षरसमाम्नायिकोऽस्ति तदर्थं भाष्ये द्वयोरित्युक्तमित्युक्तमित्याहुः ॥ भाष्ये युगपत्समवस्थानमिति । अस्य प्रयोगे इत्यादिः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये-एकदेशी समाधत्ते-आचार्येति । आक्षरसमाम्नायिकेनेति-विवृताकारेणेति शेषः । धात्वादित्यस्येति संवृताकारस्येति शेषः । कुत इत्यत आह-यदिति । यत इत्यर्थः । अयम्-पाणिनिः । अकः-ककारात्मकचिन्हानुमितवर्णसमाम्नायस्थविवृताकारस्य । करोतीति-अत इति शेषः । हि-यतः । आक्षरसमाम्नायिकयोः-विवृताकारयोः । अस्तीति-अत इति शेषः ।

प्रदीपे-अत्र हि-“अक” इत्यत्र हि । विवृतः-अकारः । तेन-निर्दिष्टेन । संवृतस्य-धात्वादित्यस्थकारस्य । विवृत इति-अकारः प्रयोगे इति शेषः । द्व्यधिष्ठानत्वात्-द्वयोः स्थाने जायमानत्वात् ।

उद्घोते-नन्वकः प्रत्याहारवत्या प्रत्याहारे अक इत्यनुपपन्नमित्यत आह-संग्राहके इति । शास्त्रे-यत्र । जात्याक्रान्तस्येति-धात्वादित्यसंवृताकारस्याक्षरसमाम्नायिकेनेति शेषः । आक्षरसमाम्नायिकस्य-विवृताकारस्य । ननु प्रत्युच्चारणं वर्णानां भेदे अगित्यादावाक्षरसमाम्नायिकाकारभिन्नोऽकार इति कथमगित्यादिप्रत्याहारसिद्धिरित्यत आह-आदिरिति । इत्यादीति-अत्रादिना अनुबन्धान्यमध्यगानां स्वस्य च संज्ञा रस्यादित्यस्य संग्रहः । तत्र-“अक” इत्यत्र । शब्दस्थः-अकारः । तदिति-आक्षरसमाम्नायिकविवृताकारेत्यर्थः ।

एवेति-इति प्रतीयते इति शेषः । तस्य-(प्रत्याहारस्थविवृताकारेण) सर्वधर्मसाम्यस्य । प्रयोगस्थे-संवृताकारे । अनेने प्रत्याहारस्थविवृताकारेण । तदिति-प्रयोगस्थसंवृताकारेत्यर्थः । केचित्तु-भाष्यनस्त्वविदः । लिङ्गेन-चकारादिना । अस्तीति-उभयत्रेत्यादिः । प्रयोगे इति-एकत्रेत्यादिः ।

(धात्वादिषु विवृतत्वप्रतिज्ञासाधकभाष्यम्)

नैतदस्ति ज्ञापकम् । अस्ति ह्यन्यदेतस्य वचने प्रयोजनम् ॥

किम् ? ।

यस्याक्षरसमाम्नायिकेन ग्रहणमस्ति, तदर्थमेतस्यात् खट्वाढकं मालाढकमिति । सति प्रयोजने न ज्ञापकं भवति । तस्माद्विवृतोपदेशः कर्तव्यः ॥

(प्रदीपः) नैतदिति । अक इत्यकारेण विवृतेन दीर्घस्य विवृतस्य ग्रहणादज्ञापकमेतदित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये-पूर्वपक्षी तस्य तज्ज्ञापकतां विषटयति-नेति । एतत्-“अक” इत्यत्र करूपचिन्हबलबलविवृताकारोपादानं । ज्ञापकमिति-तस्येत्यादिः । कुत इत्यत्र आह-अस्तीति । हि-यतः । एतस्य-(तत्र) तादृशविवृताकारस्य । किमिति-अन्यत् इति शेषः । यस्येति-विवृतदीर्घस्येति शेषः । आक्षरसमाम्नायिकेन-विवृताकारेण । अस्ति-संभवति । तदर्थ-तदग्रहणार्थं । एतत्-(तत्र) विवृताकारोपादानं । इति-इत्यत्र । तस्मात्-(तस्य) तज्ज्ञापकत्वाभावात् । धात्वादित्यस्थकारस्येति शेषः ।

प्रदीपे इति-इत्यत्रत्येन । अज्ञापकमिति-तस्येत्यादिः । एतत्-(तत्र) विवृताकारोपादानम् ।

(आक्षेपभाष्यम्)

क एष प्रलक्ष्यते, विवृतोपदेशो नाम । विवृतो वोपदिश्येत, संवृतो वा । कोन्वत्र विशेषः ? ॥

(प्रदीपः) क एष यत्न इति । धात्वादयः पठितास्तत्राकारो विवृतः पठ्यतां न हि किंचिद् गौरवं भवति तत्किमुच्यते-अन्यत्रापि विवृतोपदेशः कर्तव्य इतीति प्रश्नः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये-एकदेशी शङ्कते-क एष इति । चोद्यते-क्रियते । अस्य वार्तिककृतेति शेषः । एष इत्यनेन निर्देश्यमाह-विवृतेति । धात्वादित्यस्थकारस्येत्यादिः । विवृत इति-स इत्यादिः । अत्र-धात्वादाववश्यकर्तव्ये विवृतसंवृतयोरकारयोरन्यतरोच्चारणे । न कोऽपि विशेष इति भावः ।

प्रदीपे-तत्र-तस्मात् धात्वादिषु

(समाधानभाष्यम्)

स एष सर्व एवमर्थो यत्नः क्रियते । यान्येतानि प्रातिपदिकान्यग्रहणानि तेषामेतेनाभ्युपायेनोपदेशश्चोद्यते, तद् गुरु भवति । तस्मादुक्तव्यम्-“धात्वादित्यश्च विवृत” इति ।

(प्रदीपः) यानीति । प्रतिपदपाठ्याशङ्क्यत्वात्तस्य विवृतोपदेशादित्यनेन सर्वस्याकारस्य विवृतोपदेशः कार्यतया चोद्यत इत्यर्थः ॥ धात्वादित्य इति । अग्रहणप्रातिपदिकार्थे विवृतत्वेऽवश्यचोदनीये

धात्वादस्थस्यापि संवृतस्यैव पठितस्य कार्यार्थं विवृतत्वं प्रतिशेषम् । अन्यथा दोषरूपविवृतोच्चारणे प्रयत्नस्य गौरवं स्यात् ॥

(उद्घोतः) एवमर्थं इति । वृत्तावेवंशब्दः प्रकारवति वर्तते इति बहुव्रीहिः ॥ प्रातिपदिकानीति । धातुप्रत्यययोरप्युपलक्षणं बोध्यम् । सर्वाण्यग्रहणानि प्रातिपदिकादीनि विवृताकारयुक्तानि पठनीयानीत्यर्थः ॥ तद् गुरु भवति । तस्मादिति । यतः सर्वोच्चारणं गुरु अतो धात्वादस्थ इति वाच्यमित्यर्थः ॥ ननु धातूनां बहुधा पाठाद् धात्वादीनि अयुक्तमत आह—अग्रहणेति । प्रातिपदिकेयुपलक्षणम् ॥ धात्वादस्थस्यापीति । पठितधात्वादस्थस्यापीत्यर्थः । एतेनाग्रहणधात्वादीत्येव वक्तुमुचितमित्युपास्तम् ॥ संवृतस्यैवेति । एवञ्च धात्वादस्थश्च विवृतवत् कार्यं लभत इत्यतिदेशोऽयमिति भावः ॥ अन्यथेति । गुणोच्चारणादोषोच्चारणे यत्नाधिक्यमिति भावः ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्ती उत्तरयति—स एष इति । क्रियते इति—तेनेति शेषः । यानीति—यदीत्यादिः । एतेन—विवृताकारसहिततया पाठरूपेण । चोद्यते—क्रियते । तत्—सर्वेषां विवृताकारसाहित्येन पठनं । अस्य तद्वर्त्तयादिः । विवृत इति—अकार इत्यादिः ।

प्रदीपे—प्रतिपदंति—विवृताकारसाहित्येन अग्रहणप्रातिपदिकादीनामित्यादिः । कार्यतया—प्रति शेषतया । चोद्यते—कथ्यते । विवृतत्वे इति—प्रकारस्येत्यादिः । चोदनीये—प्रतिशेषे । पठितस्येति—अकारस्येति शेषः । दोषरूपविवृतोच्चारणे—दोषरूपविवृतत्वसाहित्येनाकारोच्चारणे । स्यादिति—प्रतिपत्त्याश्रयणप्रयुक्तमपि गौरवमिति भावः ।

उद्घोते ननु एवंशब्दस्य प्रकारवाचितया अर्थशब्देन सामानाधिकरण्याभावात् तस्य तेन कथं समाप्त इत्यत आह—वृत्ताविति । इति—इति हेतोः । अस्य तयोः सामानाधिकरण्यात् एवम् एतत्प्रकारकः अर्थः प्रयोजनं यस्येति व्युत्पत्ताविति शेषः । सर्वोच्चारणं—सर्वेषां विवृताकारसाहित्येन पठनं । धात्वादस्थ इति—विवृताकारो विवृत इति शेषः । उपलक्षणमिति—धातुप्रत्यययोरपीत्यादिः । धात्वादस्थश्चेति—विवृताकार इति शेषः । विवृतवत्—विवृताकारवत् । गुणोच्चारणात्—संवृतगुणसहिताकारोच्चारणात् । दोषोच्चारणे—विवृतदोषसहिताकारोच्चारणे ।

(॥ २७ ॥ प्रयोजनान्तरवार्तिकम् ॥ ३ ॥)

॥* दीर्घप्लुतवचने च संवृतनिवृत्त्यर्थः॥*॥

(भाष्यम्)

दीर्घप्लुतवचने च संवृतनिवृत्त्यर्थो विवृतोपदेशः कर्तव्यः दीर्घप्लुतो संवृतौ मा भूतामिति । वृत्ताभ्याम्, देवदत्ता ३ इति ।

(प्रदीपः) विवृतत्वप्रतिज्ञाने प्रयोजनान्तरमाह—दीर्घेति । असति विवृतत्वप्रतिज्ञाने संवृतस्याकारस्य स्थाने सावर्ण्यात्संवृतयोरेव दीर्घप्लुतयोः प्रसङ्ग इत्यर्थः ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—दीर्घप्लुतवचने इति—इत्यस्य स्थाने ङपि चेत्यनेन दीर्घः दूरादपूते चेत्यनेन प्लुतो वा उच्यते विधीयते यत्र (प्रयोगे) तत्रेत्यर्थः । अधिकरणे ल्युट् । विवृतेति—धात्वादस्थसंवृताकारस्येत्यादिः । संवृतनिवृत्त्यर्थ इत्यंशं व्याचष्टे—दीर्घप्लुताविति । संवृताकारस्थाने प्राप्तावित्यादिः । इति—इति हेतोः । उदाहरति—बुधेति । इति—इत्यत्र ।

प्रदीपे—विवृतत्वेति—धात्वादस्थसंवृताकारस्येत्यादिः । आह—

ति—सिद्धान्त्युक्तं श्रुत्वा आहोपुरुषिकयैकदेशीति शेषः । असतीति—तस्येत्यादिः । प्रसङ्ग इति—इति तत्र तौ मा भूतामिति धात्वादस्थसंवृताकारस्य विवृतता प्रतिशेषेति शेषः ।

(निराकरणभाष्यम्)

नैव लोके न च वेदे दीर्घप्लुतौ संवृतौ स्तः । कौ तर्हि ? ॥ विवृतौ ॥ यौ स्तस्तौ भविष्यतः ।

(प्रदीपः) नैव लोक इति । असत्यपि सावर्ण्ये लिङ्गादकारस्य संवृतस्य विवृतौ दीर्घप्लुतौ भविष्यतः । यद्यमृतो दीर्घो यत्र अतो रोरप्लुतावप्लुत इत्याहेति भावः ।

(उद्घोतः) ननु संवृतयोस्तयोरभावेऽपि संवृतस्य विवृतौ न स्यातामेव । आन्तरतस्याभावात् । न चेको यणिव एव इगिवानन्तरतमावपि भविष्यतः । सामर्थ्येन तत्र तथाङ्गीकारेऽपि खट्वाढकमित्यादौ चरितार्थस्याकः सर्वणं इत्यादेर्विषये तथा कल्पने मानामावादत आह—असत्यपीति । सावर्ण्ये इति । आन्तरतम्ये इत्यर्थः । एवं चातो दीर्घ इति, अतो रोरित्यत्राप्लुतादित्यत्र विशेषणं च सामान्यापेक्षं शापकमिति भावः ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—लोकवेदयोः संवृतदीर्घप्लुतयोरभावादेव तत्र तयोरप्राप्तिरिति तत्र तयोः निवृत्तये तस्य विवृतता न प्रतिशेषेत्याशयेन सिद्धान्ती तन्निराकरोति—नैवेति ।

प्रदीपे—सावर्ण्ये इति—संवृताकारस्य विवृतदीर्घप्लुताभ्यां सहेत्यादिः । लिङ्गादिति—वच्यमाणात् । तस्मादित्यादिः । लिङ्गमाह—यदिति । अयं—पाणिनिः ।

उद्घोते—तयोः—दीर्घप्लुतयोः । आन्तरेति—तस्य ताभ्यां सहेत्यादिः । अनन्तरेति—तस्येत्यादिः । भविष्यत इति—तौ तत्रेत्यादिः । तत्र—यणादिविषये । तथाङ्गीकारेऽपि—अनन्तरतमादेशस्वीकारेऽपि । तथा कल्पने—अनन्तरतमादेशकल्पने ।

(एकदेशिप्रयोजनसाधकभाष्यम्)

‘स्थानी प्रकल्पयेदेतावनुस्वारो यथा यणम् ।

संवृतः स्थानी संवृतौ दीर्घप्लुतौ प्रकल्पयेद् ।

अनुस्वारो यथा यणम् । तद्यथा—संयन्ता संवत्सरः यल्लोकं तल्लोकमिति—अनुस्वारः स्थानी यणमनुनासिकं प्रकल्पयति ।

(उद्घोतः) संवृतदीर्घादिवदनुनासिकयवलानामपि वेदलोकयोरस्त्व मन्यमान आह—[भाष्ये] स्थानी प्रकल्पयेदित्यादि ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—स्थानीत्याद्यंशं व्याचष्टे—संवृत इति । अनुस्वार इत्याद्यंशं व्याचष्टे—तद्यथेति । इति—इत्यत्र ।

उद्घोते—मन्यमान इति—एकदेशीति शेषः ।

(निराकरणभाष्यम्)

विषम उपन्यासः । युक्तं यत्सतस्तत्र प्रकल्पमिर्भवति । सन्ति हि यणः सानुनासिका निरनुनासिकाश्च । दीर्घप्लुतौ पुनर्नैव लोके नैव च वेदे संवृतौ स्तः ॥ कौ तर्हि ? । विवृतौ, यौ स्तस्तौ भविष्यतः ॥

(प्रदीपः) सतस्त्विति । अशक्यत्वादीर्घप्लुतयोः संवृतयोश्चकारणस्येत्यर्थः ।

(उद्घोतः) तद्वत् संवृतौ दीर्घप्लुतावपि कुतो न सन्तावित्यत आह—अशक्यत्वादिति ॥ केचित्तु शिष्टसमतत्वात् सन्तः । इमौ तु न तथेति भाव इत्याहुः ॥ सन्ति हि यण इति [भाष्ये] यण इति बाहुल्याभिप्रायेण, रेफस्यानुनासिकत्वाभावादिति बोध्यम् ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्ती प्रकृते दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकयोः महावैषम्योपपादनेन दृष्टान्तं विषटयति—विषम इति । तत्र—अनुनासिकयणविषये । हि—यतः ।

उद्घोते—तद्वत्—अनुनासिकयणवत् । ते—अनुनासिकयणः । इमौ—संवृतदीर्घप्लुतौ । तथा—शिष्टसम्मतौ । यण इतीति—बहुवचनान्त इति शेषः । प्रायेणेति—प्रयुक्तः, न तु साकल्याभिप्रायेणेति शेषः । कुत इत्यत आह—रेफस्येति ।

(आक्षेपभाष्यम्)

एवमपि कुत एतत्—तुल्यस्थानौ प्रयत्नभिन्नौ भविष्यतः, न पुनस्तुल्यप्रयत्नौ स्थानभिन्नौ स्याताम् ईकार उकारो वेति ? ॥

(प्रदीपः) एवमपीति । असति विवृतत्वप्रतिशाने संवृतस्याकारस्य संवृतावेकारोकारौ प्राप्तुतः, यवृतः संवृता अन्यत्राभैव सामान इति कैश्चिदीकारोकारयोः संवृतत्वस्याभ्युपगमात् ॥

(उद्घोतः) नन्वीकारोकारयोः कथं संवृतत्वमत आह—यवृतः संवृता इति । ईञ्ज्यत इत्यर्थः ॥ कचित्तु यवत इति पाठः । ईकारोकाराकारा इत्यर्थः ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एकदेशी शङ्कते—एवमिति । अनन्तरतमादेशस्वीकारे इत्यर्थः । तुह्येति—संवृताकारस्य स्थाने इत्यादिः । प्रयत्नभिन्नाविति—विवृतदीर्घप्लुतावकाराविति शेषः । स्यातामिति—संवृतदीर्घप्लुताविति शेषः ।

प्रदीपे—असतीति—यत्त्वादित्यसंवृताकारस्येत्यादिः । इति—इति वचनेन । कैश्चित्—अन्तर्दोषविशेषैः ।

(समाधानभाष्यम्)

वक्ष्यति “स्थानेऽन्तरतमः” इत्यत्र स्थान इत्यनुवर्तमाने पुनः स्थानेग्रहणस्य प्रयोजनम् ‘यत्रानेकविधमान्तर्यं’ तत्र स्थानत आन्तर्यं बलीयो भवति’ इति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्ती समाधत्ते—वक्ष्यतीति । यत इत्यादिः । भवतीति—अतस्तत्र तथा भवतीति शेषः । एवं धात्वादित्यसंवृताकारे विवृतत्वप्रतिशानस्यैकदेशयुक्तं प्रयोजनान्तरं निराकृतं सिद्धान्तिनेति भावः ।

(इति विवृतत्वप्रतिशानिरूपणम्)

(वर्णसमाम्नाये जातिपक्षाधिकरणम्)

(२८ पूर्वपक्ष्याक्षेपवार्तिकम् ॥ १ ॥)

॥ * ॥ तत्रानुवृत्तिनिर्देशे सवर्णाग्रहणमनणत्वात् ॥ ॥

(भाष्यम्)

तत्रानुवृत्तिनिर्देशे सवर्णानां ग्रहणं न प्राप्नोति—“अस्य च्चौ” “यस्येति च” ॥ किं कारणम् ? ।

अनणत्वात् । न ह्येतेऽणः येऽनुवृत्तौ ॥ के तर्हि ? । येऽक्षरसमाम्नाये उपदिश्यन्ते ॥

(प्रदीपः) तत्रानुवृत्तिनिर्देश इति । अकः सवर्णे दीर्घ इत्यादावयमेवाकारोऽनुवृत्त इति ककारादिना चिह्नेन ज्ञायते । ततश्चात्वात्स्य ग्राहकत्वमस्तु । अस्य च्चावित्यादौ त्वकारस्यानणत्वाद् ग्राहकत्वं न प्राप्नोतीत्यर्थः ॥ वृत्तिः शास्त्रस्य लक्ष्ये प्रवृत्तिस्तदनुगतो निर्देशोऽनुवृत्तिनिर्देशः ॥

(उद्घोतः) एवंचाद्यप्रयोजनार्थमेव सर्वत्राकारस्य विवृतत्वं प्रतिज्ञेयमिति स्थिते शङ्कते [भाष्ये] तत्रानुवृत्तीति ॥ एतद्विशेषणोपादानस्य फलमाह—अकः सवर्ण इति ॥ अनणत्वादिति । अक्षरसमाम्नायेऽपठितत्वादाकारस्येवानणत्वमित्यर्थः ॥ प्रत्युच्चारणं वर्णभेदेऽपि अक इत्यादौ ककारेण चिह्नेनेतदनुकरणत्वानुमानमिति भावः ॥ तदनुगत इति । साक्षाल्लक्ष्यसंस्कारकबोधजनक इत्यर्थः ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—हि—यतः । तर्हीति—अण इति शेषः । प्रदीपे—अयमेव—आक्षरसमाम्नायिक एव । तस्य—अक्षटकस्य । ग्राहकत्वमिति—वर्णानामित्यादिः ।

उद्घोते—आद्येति—सवर्णग्रहणेत्, १ः । शङ्कते इति—व्यक्तिपक्षे इदं, न तु जातिपक्षे इति स एव दुष्ट इति प्रतिपादयितुमित्यादिः । एतदनुकरणेति—वर्णसमाम्नायिकाकारानुकरणेऽप्यर्थः । तदनुगतताया अक इत्यादावपि सत्त्वादाह—साक्षादिति । प्रत्याहारमद्वारीकृत्यैत्यर्थः । अक इत्यादौ तु तद्द्वारा सेति भावः ।

(२९ एकदेशिसमाधानवार्तिकम् ॥ २ ॥)

॥ * ॥ एकत्वादकारस्य सिद्धम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

एकोऽयमकारो यश्चाक्षरसमाम्नाये, यश्चानुवृत्तौ यश्च धात्वादित्यः ।

(प्रदीपः) एकत्वादकारस्येति । एकैवाकारव्यक्तिः, उदात्तादिभेदप्रतिभासस्तु व्यञ्जकध्वनिहेतुः, खल्वतैलादर्शादिभेदे प्रतिबिम्बप्रतिभासभेदवत् । अकारस्य निदर्शनार्थत्वादिकारादीनामप्येकं बोद्धव्यम् ।

(उद्घोतः) ननूदात्तादिविरुद्धमार्ध्यासाद्भेदः स्यादत आह—उदात्तादीति ॥ प्रतिबिम्बप्रतिभासभेदवदिति । भिन्नभिन्नाक्षरप्रतिबिम्बप्रतिभासवदित्यर्थः ॥ इकारादीनामपीति । सर्वध्वनिभिरस्य स्फोटस्यैव तत्तद्रूपेणाभिव्यजनात् । तत्तद्रूपाभिव्यक्तिकृतश्च परस्परं भेदव्यवहारोऽपीति भावः ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एकदेशी उत्तरयति—एकत्वादिति अनुवृत्तौ—प्रत्याहारमद्वारीकृत्य लक्ष्यसंस्कारकबोधजनकनिर्देशे ।

प्रदीपे—आदर्शेति—दर्शयेत्यर्थः । निदर्शनेति—दिग्दर्शनेत्यर्थः । उद्घोते—अकारादीनां प्रत्येकमेकत्वमात्रेण निर्वाहसम्भवेऽपि सर्ववर्णानामेकत्वमिति सिद्धान्तरीत्या आह—सर्वेति । तथा च धात्वादित्यसंवृताकारो न विवृतत्वेन प्रतिज्ञेय आक्षरसमाम्नायिकाभिन्नत्वादनुवृत्तिस्थवदिति भावः ।

(३० आनेपवार्तिकम् ॥ ३ ॥)

॥ * ॥ अनुबन्धसङ्करस्तु ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अनुबन्धसङ्करस्तु प्राप्नोति । “कर्मण्यण्” “आतोऽनुपसर्गे कः” इति केऽपि णित्कृतं प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) अनुबन्धसङ्कर इति । एकत्वे काण्टादीनां भेदाभावादगोदादौ डीबादिः प्राप्नोति ।

(उद्घोतः) [भाष्ये] अनुबन्धसंकर इति । अस्यानुबन्धकार्यसंकर इत्यर्थः ॥ डीबादीति । टिड्ढेत्यादिना । आदिना गित्वप्रयुक्तयुक् । पर्यायेण कित्त्वणित्व प्रयुक्तकार्ययोरप्यविरोध इति भावः ।

(तत्वालोकः) भाष्ये—अकाराणामेकत्वे अनुबन्धकार्यसङ्कररूपं प्रथमदोषमाह—अनुबन्धेति । अकाराणामेकत्वे सतीत्यादिः ।

प्रदीपे—एकत्वे इति—अकारादीनामित्यादिः । सतीति शेषः । भेदेति—सनुबन्धस्वरूपे भेदेऽपि निरनुबन्धस्वरूपे इत्यादि ।

उद्घोते—युक्—आतो युक् चिण्कृतोरित्यनेन ।

(३१ द्वितीयाचेपवार्तिकम् ॥ ४ ॥)

॥*॥ एकाजनेकाजग्रहणेषु चानुपपत्तिः ॥*॥

(भाष्यम्)

एकाजनेकाजग्रहणेषु चानुपपत्तिर्भवति ॥ तत्र को दोषः ? ॥ किरिणा गिरिणेत्येकाजलक्षणमन्तोदात्तत्वं प्राप्नोति । इह च घटेन तरति घटिक इति द्वयजलक्षणः ठन् न प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) किरिणेत्येति । न गोश्चन्साववर्णेति प्रतिषेधादकारो नोदाहृतः ॥ घटेनेति । एक एवाकारो द्विरुच्चार्यत इति द्वयत्वाभावः । ठन्तु बाहुलकादिषु कृतार्थः ।

(उद्घोतः) [भाष्ये] अनुपपत्तिरिति । इष्टव्यवस्थाया इति भावः ॥ अन्याप्यतिव्याप्योः प्रसङ्गादिति तात्पर्यम् ॥ प्रतिषेधादिति । सावेकाच इति प्राप्त्येत्यर्थः ॥ ठन्तिवति । नौद्वयचञ्चलिति विहितः ॥

(तत्वालोकः) भाष्ये—तत्र इष्टानुपपत्तिरूपं द्वितीयदोषमाह—एकाजिति । तत्र—एकाजनेकाजग्रहणेषु । अस्य एकाच् अनेकाच् वा गृह्यते येषु तेष्वित्यर्थः । अधिकरणेऽत्र ल्युट् । इति—इत्यत्र ।

प्रदीपे—इति—इत्यनेन । इति—इति हेतुः । कृतार्थः—चरितार्थः । उद्घोते—अन्याप्यतिव्याप्योः—घटिक इत्यत्राव्याप्तेः, किरिणेत्यादावतिव्याप्तेश्च । इति—इत्यनेन ।

(३२ तृतीयाचेपवार्तिकम् ॥ ५ ॥)

॥ * ॥ द्रव्यवचोपचाराः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

द्रव्यवचोपचाराः प्राप्नुवन्ति । तद्यथा—द्रव्येषु नैकेन घटेनानेको युगपत्कार्यं करोति । एवमिममकारं नानेको युगपदुच्चारयेत् ॥

(प्रदीपः) द्रव्यवदिति । उपचारो व्यवहारः यथैकेन घटेनोदकाहरणादिक्रिया युगपदनेको न करोति, तथैवैकमकारं युगपदनेको नोच्चारयेदित्यर्थः ।

(तत्वालोकः) भाष्ये—तत्र व्यवहारविरोधरूपं तृतीयदोषमाह—द्रव्यवदिति । द्रव्येषु—घटादिषु ।

(३३ प्रथमाचेपवार्तिकम् ॥ ६ ॥)

॥ ❀ ॥ विषयेण तु नानालिङ्गकरणा-

त्सिद्धम् ॥ ❀ ॥

(भाष्यम्)

यद्यं विषये विषये नानालिङ्गमकारं करोति—“कर्मण्यण्” “आतोऽनुपसर्गे कः” इति । तेन ज्ञायते—नानुबन्धसङ्करोऽस्तीति । यदि हि स्यात् नानालिङ्गकरणमनर्थकं स्याद्, एकमेवायं सर्वगुणमुच्चारयेत् ॥

(प्रदीपः) विषयेणेति । वार्तिककारेण करणत्वेन सामान्यरूपतया चाभेदेन विषयो निर्दिष्टः । भाष्यकारस्त्वधिकरणत्वं व्यक्त्येवादिप्सां च प्रतिपादयति—विषये विषय इति । सर्वगुणमिति । गुणा अनुबन्धाः, कार्यायाश्रितत्वादुपकारकत्वात् । तत्र कर्मणि कण्टिति ब्रूयादित्यर्थः ॥

(उद्घोतः) करणत्वेनेति । अधिकरणस्य करणत्वविवक्ष्येत्यर्थः । सामान्यरूपतयेति । विषयत्वरूपेणेत्यर्थः ॥ भाष्यकारस्त्विति । एकविषये नानालिङ्गकरणादर्शनाद्विषयभेदेन तदित्यत्र तात्पर्यम् ॥ गुणा उदात्तादय इति श्रमं व्यावर्तयति—गुणा अनुबन्धा इति ॥ तेषां गुणत्वमुपपादयति—कार्यायेति ॥

(तत्वालोकः) भाष्ये—एकदेशो अकाराणामेकत्वे आपादितं अनुबन्धकार्यसङ्कररूपं प्रथमदोषं परिहरति—विषयेणेति । यत्—यस्मात् । अयं—पाणिनिः । एवमग्रेऽपि । नानालिङ्गं—विभिन्नानुबन्धचिह्नितम् । इति—इत्यादौ । हीति—वाक्यालङ्कारे । स्यादिति—अनुबन्धकार्यसङ्कर इत्यादिः । तर्हि अकारे इति शेषः । एकमेवेति—तथेत्यादिः । अकारमिति शेषः । सर्वगुणं—सर्वानुबन्धचिह्नितम् ।

प्रदीपे—चाभेदेन—एकत्वेन च । अनुबन्धानां कुतः कार्यायाश्रितत्वमित्यत आह—उपकारकेति । संसर्गभेदकं यद्यत् सत्त्वापारं प्रतीयते । गुणत्वं परतन्त्रत्वात्तस्य शास्त्रे व्यवस्थितम् ॥ इत्यनुसारेण भेदकत्वादनुबन्धानां गुणत्वमिति भावः । तत्र—सकलानुबन्धचिह्नितकारस्योच्चारणीयत्वे ।

उद्घोते—नानेति—अकारे इत्यादिः । तत्—अकारे । विभिन्नानुबन्धचिह्नितताकरणं । तेषाम्—अनुबन्धानाम् ।

(ज्ञापकनिराकरणभाष्यम्)

नैतदस्ति ज्ञापकम् । इत्संज्ञाप्रकृत्यर्थमेतत्स्यात् । न ह्ययमनुबन्धैः शल्यकवच्छेदक्य उपचेतुम् । इत्संज्ञायां हि दोषः स्याद् । आयम्य हि द्वयोरित्संज्ञा स्यात् ॥

कयोः ? ॥

आद्यन्तयोः ॥

(प्रदीपः) शल्यकवदिति । शल्यकः प्राणिविशेषः । स यथा कण्टकतुल्यैः पक्षैर्व्याप्यते । नैवं सर्वानुबन्धयुक्तोऽकारः शक्यो निर्देष्टुम् । आद्यन्तयोरेवेत्संज्ञाविधानान्मध्यपातिनां श्रवणप्रसङ्गात् । इत्संज्ञैवायच्छेदे व्याप्रियत इत्येककर्तृकत्वादायभ्येत्युक्तम् ॥

(उद्घोतः) व्याप्रियते । विषयत्वेन गृह्यतीत्यर्थः ॥ एककर्तृकत्वादिति । स्यादित्यनेनेत्संज्ञारूपैककर्तृकत्वादित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अकारे विभिन्नानुबन्धचिह्नितताकरण-
स्य अनुबन्धकार्यसङ्कराभावज्ञापकत्वं विषययति—नेति । एतत्—अकारे
विभिन्नानुबन्धचिह्नितताकरणम् । एवमग्रेऽपि । ज्ञापकमिति—अनु-
बन्धकार्यसङ्कराभावस्येत्यादिः । कुत इत्यत आह—इत्संज्ञेति । यत
इत्यादिः । प्रकृत्यसिद्धि-सिद्धीत्यर्थः । स्यादिति—अत इति शेषः ।
हि—यतः । अयम्—अकारः । कुत इत्यत आह—इत्संज्ञायामिति ।
तथा कृते इत्यादिः । कृतायामिति शेषः । हि—यतः । दोषः—मध्यपा-
तिश्रवणरूपः । कुत इत्यत आह—आयस्येति । व्यावृत्त्य (स्वविष-
यत्वं सम्पाद्य) इत्यर्थः । हि—यतः । आद्यन्तयोरिति—न तु मध्य-
पातिनामिति भावः ।

प्रदीपे—पदैरिति—एतेन शल्यकस्य पक्षिता द्योत्यते । वस्तुत-
स्तु सर्वाङ्गव्याप्तकण्टकः पञ्चनखो मृगः शल्यकपदवाच्य इति भावः ।
कुत इत्यत आह—आद्यन्तयोरिति । इति—इति हेतोः । अस्य
(आद्यन्तयोः विषयीकरणरूपस्य) व्यापारस्येति शेषः ।

उद्घोते—विषयत्वेनेति—आद्यन्तावित्यादिः ।

(आद्येनिराकरणवार्तिकव्याख्यानान्तरभाष्यम्)

एवं तर्हि—

ॐ विषयेण तु पुनर्लिङ्गकरणात्सिद्धम् ॐ ।

यद्यं विषये विषये पुनर्लिङ्गमकारं करोति—
“प्राग्दीव्यतोऽण्” “शिवादिभ्योऽण्” इति तेन ज्ञायते-
नानुबन्धसङ्करोऽस्तीति । यदि हि स्यात्पुनर्लिङ्गकरणम-
नर्थकं स्यात् ॥

(प्रदीपः) एवं तर्हीति । विषयेणेत्येतदन्यथा व्याचष्टे नाना-
शब्दमपनीय पुनःशब्दं पठित्वा । यद्यनुबन्धसंकरः स्यादकारमेव
शिवादिभ्यो विदध्यात् ॥ अथोच्येत—गित्कृतमेव यथा स्यात् अित्कृतं
मा भूदिति नियमार्थमेतत् स्यात् । तत्र, नियमाद्विधेर्बलीयस्त्वात् ॥

(उद्घोतः) नानेति स्थिते कथमन्यथाव्याख्यानमत आह—
नानाशब्दमिति ॥ नियमादिति । ज्ञापकत्वे हि विध्यर्थत्वमिति
भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पुनर्लिङ्गं—पुनरनुबन्धचिह्नितम् । शेषं
पूर्ववत् ।

प्रदीपे—अकारमिति—तर्हीत्यादिः । एतत्—अकारस्य पुनरनुब-
न्धचिह्नितताकरणम् । वलीयस्त्वादिति—तथा च तस्य विधित्वमाश्रि-
त्य अनुबन्धकार्यसङ्कराभावज्ञापकत्वं मन्तव्येति भावः ।

(प्रथमव्याख्याभ्युपगमभाष्यम्)

अथवा पुनरस्तु—

ॐ विषयेण तु नानालिङ्गकरणात्सिद्धम् ॐ इत्येव ॥

(ज्ञापकनिराकरणस्मारणभाष्यम्)

ननु चोक्तम्—इत्संज्ञाप्रकल्प्यर्थमेतत् स्याद् इति ॥

(ज्ञापकसाधकभाष्यम्)

नैष दोषः, लोकत एतत्सिद्धम् । तद्यथा लोके
कश्चिदेवं देवदत्तमाह—इह मुण्डो भव, इह जटिलो
भव, इह शिखी भवेति यल्लिङ्गो यत्रोच्यते तल्लिङ्गस्त-
त्रोपतिष्ठते । एवमयमकारो यल्लिङ्गो यत्रोच्यते तल्लिङ्ग-
स्तत्रोपस्थास्यते ॥

(प्रदीपः) अथवेति । न ब्रूमः—सर्वगुणमुच्चारयेदिति, किं तु
यथा लोके—इह मुण्डो भव इह नग्नो भवेति प्रदग्गुणको यत्रोच्यते
तद्गुण एव तत्र भवति, एवमिहापि याभ्यः प्रकृतिभ्यो यदनुबन्धवि-
शिष्टो विधीयते तासु तदनुबन्धनिमित्तमेव कार्यं संपादयति ॥

(उद्घोतः) यथा लोके इति । प्रभाष्यया गूढचारादिरिति
शेषः ॥ एवंच लोकव्यवहारदृष्टान्तेनैवास्कारः सिद्ध इत्यर्थः ॥ यत्र
देशे काले वा ॥ तद्गुण एवेति । भाष्येऽपि—तल्लिङ्गस्तत्रेति साव-
धारणं व्याख्येयमिति भावः ॥ [अत्र वाक्यत्रयेऽपि तु शब्दः पूर्वपक्ष-
व्यावृत्तौ] ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—नाना (अनुबन्धरूप) लिङ्गकरणस्यैव
अनुबन्धकार्यसङ्कराभावज्ञापकतेति पुनरुत्थापयति—अथवेति । तस्य
तत्ज्ञापकतायाः कृतं निराकरणं स्मारयति—ननु चेति । लोकतः
अनुबन्धकार्यसङ्कराभावं सा धयति—नेति । एषः—अनुबन्धकार्यासङ्क-
रासिद्धिरूपः । कुत इत्यत आह—लोकत इति । एतत्—अनुबन्ध-
कार्यासङ्करणम् । लोकतः तस्य सिद्धिमुपपादयति—तद्यथेति ।

प्रदीपे—सर्देति—अकारमित्यादिः । भवेतीति—रूपेणेति शेषः ।
इह—व्याकरणशास्त्रे । विधीयते इति—अकार इत्यादिः ।

उद्घोते—गूढचारेति—गुप्तचरेत्यर्थः । असङ्करो इति—अनुबन्धका-
र्यस्येत्यादिः । वाक्यत्रये—विषयेण तु नानेति प्रथमवाक्ये, विषयेण
तु पुनरिति द्वितीयवाक्ये, लोकाभिप्रायके विषयेण तु नानेति तृतीय-
वाक्ये च ।

(द्वितीयाद्येपानुवादभाष्यम्)

यदप्युच्यते ॐ एकाजनेकाग्रहणेषु चानुपपत्तिः ॐ
इति ॥

(३४ द्वितीयाद्येपानिराकरणवार्तिकम् ॥ ७ ॥

॥ * ॥ एकाजनेकाग्रहणेषु चावृत्तिसं-
ख्यानात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

एकाजनेकाग्रहणेषु चावृत्तेः संख्यानादनेकाचत्वं
भविष्यति । तद्यथा—“सप्तदश सामिधेन्यो भवन्ति”
इति “त्रिः प्रथमामन्वाह त्रिरुत्तमाम्” इत्यावृत्तितः
सप्तदशत्वं भवति । एवमिहाप्यावृत्तितोऽनेकाचत्वं
भविष्यति ॥

(प्रदीपः) आवृत्तिसंख्यानादिति । यथा विकृतियागे त्रयोदश
सामिधेन्यः प्रथमोत्तमयोस्त्रिरावृत्त्या सप्तदश संपद्यन्ते । तथा घटेन
तरतीति द्वयजलक्षणः ठन् भवति ॥ ननु मुख्ये विषये कृतावृत्तादच-
नस्य गौणं द्वयचत्वं कथं कार्यस्य निमित्तम् ? उच्यते—गोद्वयच
इत्यत्राश्वशब्दप्रतिषेधाल्लिङ्गादावृत्तिभेदेनापि भेदाश्रयकार्यप्रवृत्तिः ॥

(उद्घोतः) यथा विकृतियागे इति । तत्र हि प्राप्तसामिधे-
न्यनुवादेन सप्तदशत्वं विहितम् । तच्च त्रिः प्रथमामित्यादिवाक्यबोधि-
तया प्रथमोत्तमयोस्त्रिरावृत्त्यैवेति भावः ॥ त्रिरावृत्त्येति । आवृत्तिः
पुनरुच्चारणम् । तल्लिङ्गसङ्ख्यायां सप्तदशत्ववदत्रानेकाचत्वमिति
भावः ॥ [लिङ्गादिति । अनेन लिङ्गेन श्रुतिस्मृतिसिद्धत्वादस्य
व्यवहारस्य गौणत्वमेव नेति शङ्क्य इति भावः] ॥ [भाष्ये]
आवृत्तेः संख्यानाद् । गणनादित्यर्थः ।

(तत्वालोकः) भाष्ये—अकारैकत्वे समापादितस्य इष्टानुपपत्तिरूपद्वितीयदोषस्य परिहाराय तत्र दोषशतवचनमनुवदितुम् । एकदेश्याह—यदपीति । एकाजिति—तत्र मयोच्यते इत्यादिः । इति—इत्यत्र । इतीति—रूपेणेति शेषः । इह—वटिक इत्यादौ ।

प्रदीपे—इतीति—इत्यत्रेत्यर्थः । अकारस्यावृत्त्या द्वित्रादिति शेषः । उद्घोते—तत्र—विकृतियागे । प्राप्तेति—प्रकृतिद्विकृतिः कर्तव्येत्यतिदेशेनेत्यादिः । तच्च—सप्तदशत्वञ्च । तज्जन्येति—आवृत्तिजन्येत्यर्थः । सप्तेति—तत्रेत्यादिः । अत्र—वटिक इत्यादौ । अस्य—आवृत्तिजन्यसंख्याविषयकस्य । ज्ञाप्यते इति—तथा च संख्याविषये गौणमुख्यन्यायो न प्रवर्तते इति भावः ।

(आद्येपभाष्यम्)

भवेदावृत्तितः कार्यं परिहृतम् । इह तु खलु—किरिणा गिरिणेत्येकाजलक्षणमन्तोदात्तत्वं प्राप्नोत्येव ॥

(प्रदीपः) भवेदिति । गिरिणेत्यादावावृत्तिभेदेऽपि मुख्यमेकात्वं न निवर्तते इति भावः ॥

(उद्घोतः) भवेदावृत्तितः कार्यं परिहृतमिति । आवृत्त्या कार्यं सिद्धमिति कृत्वा दूषणं परिहृतं भवेदित्यन्वयः ॥ मुख्यमिति । आवृत्तिरूपवत्त्वेन स्वगतैकाचत्वस्य बाधयोग इति भावः ॥

(तत्वालोकः) भाष्ये—अयं भवतः परिहारप्रकारो न व्यापकः, अनेनाव्याप्तौ परिहृतायामपि अतिव्याप्तः परिशिष्यमाणत्वादित्याशयेन शङ्कते—भवेदिति । इति—इत्यत्र ।

उद्घोते—कार्यं—घटेन तरति घटिक इत्यत्र द्वयलक्षणठनूपम् । दूषणं—तत्र अव्याप्तिरूपम् ।

(समाधानभाष्यम्)

एतदपि सिद्धम् ॥

कथम् ? ।

लोकतः । तद्यथा—ऋषिसहस्रमेकां कपिलामेकैकशः सहस्रकृत्वो दत्त्वा तथा सर्वे ते सहस्रदक्षिणाः संपन्नाः ॥ एवमिहाप्यनेकाचत्वं भविष्यति ॥

(प्रदीपः) एतदपीति । लोके पूर्वा संख्या संख्यान्तरेण मुख्येन गौणेन च बाध्यत इत्यर्थः । ऋषिसहस्रमिति । विचोने क्रीत्वा २ प्रत्येकं दत्त्वा सहस्रदक्षिणाः ऋषयः संपन्ना इत्यर्थः । सहस्रमृषयः ऋषिसहस्रमिति कर्मधारये संपन्ना इत्यस्य साक्षादृषिभिः संबन्धः । षष्ठीसमासे तु सामर्थ्यलक्षणः संबन्धो, यथा ब्राह्मणशतं भोज्यतामिति भुजेर्ब्राह्मणैः सह ॥

(उद्घोतः) ननु स्वस्य प्रतिग्रहीतृत्वासंभवादेकन्यूनता; न च पुनर्दानं, दत्तस्यान्यस्वत्वाक्रान्ततया पुनर्दानसंभवादत्त आह—विषेवेति ॥ ननु षष्ठीसमासे सहस्रसंस्थाया विशेष्यत्वात्कथं दानेन संबन्धः । कथं वा संपन्ना इति बहुवचनात्तेन सामानाधिकरण्यमत आह—सहस्रमृषयः ऋषिसहस्रमिति । अत एव सर्वे ते इत्यनेन सामानाधिकरण्यम् । परनिपातो भाष्यप्रामाण्यात् ॥ [सामर्थ्यलक्षण इति । सामर्थ्यकृतो गुणभूतैरृषिभिः संबन्ध इत्यर्थः । सर्वे ते इत्यत्र तच्छब्देन गुणभूतस्यापि परामर्शोऽत्र पक्षे बोध्यः । अत एव दत्तेति समानकर्तृकेति क्त्वा ॥ भुजेर्ब्राह्मणैरिति । सहस्रथायां भोक्तृत्वानुपपत्तेर्गुणभूतब्राह्मणैरेव भुजेः संबन्ध इति भावः ॥] [भाष्ये] एकैकश इत्यत्र उभयोरपि द्योतकत्वेन द्योतकसमुच्चयस्य

च बहुशो दृष्टत्वेन दिवंचनशसौयोगपद्यम् । यथा—यथाजातीयको गार्गायणीत्यादौ । तत्र च यथा षफसत्त्वे समुच्चित्यद्योतकता, तदभावे गार्गीति ङीपैव, तथा प्रकृतेऽपि शसो वैकल्पिकत्वात्पक्षे एकैकमित्यपि । इयादिशब्दविषये तु न समुच्चित्य द्योतकता, अनभिधानात् । एकशब्दे तु समुच्चित्य प्रत्येकं च द्योतकता, अभिव्यानस्वभावात् । यत्र तद्धितेनानुक्ता वीप्सा तत्र दिवंचनं भवत्येव यथैकैकशो देहोति । भाष्यस्याप्ययमाशयः—यत्र तद्धितमात्रेण लोके वीप्सानभिधानं तत्र दिवंचनमपि । यत्र माषश इत्यादौ तावतैव वीप्सानभिधानं तत्र न कदापि तयोः समुच्चय इति दिक् ॥ [भाष्ये] सहस्रदक्षिणा इति । सहस्रं दक्षिणा गोरूपा येषां दातृणां इत्यर्थः ॥ तेन गेसहस्रदानफला एव ते; न त्वेकगोदानमात्रफला इति व्यवहारो यथा स्मृतौ तथा प्रकृतेऽपीति भावः ॥ [भाष्ये] अनेकाचत्वमिति । तन्मात्रमित्यर्थः ॥

(तत्वालोकः) भाष्ये—अकारादीनामेकत्ववादी किरिणेत्यादावतिव्याप्तिमपि निराकरोति—एतदिति । किरिणेत्यादौ एकाजलक्षणमन्तोदात्तत्वाप्रापणमित्यर्थः । तथा—एककपिलया । इह—किरिणेत्यादौ ।

प्रदीपे—इति भुजेः—इत्यत्र भुजेः ।

उद्घोते—स्वस्येति—स्वकर्तृकसर्वोद्देश्यकदाने इत्यादिः । केचित् ऋषीणां दानप्रतिग्रहमालासहस्रेण सहस्रदक्षिणत्वोपपादनं युक्तं, गोविक्रयस्य स्मृतिप्रतिषिद्धत्वादिति वदन्ति, तत्र, अव्यपवृत्तं गावः सर्वपाश्व विक्रीयन्ते” इत्येवोक्तिं सूत्रभाष्यविरोधात् । षष्ठीति—ऋषिसहस्रमित्यत्रेत्यादिः । कथमिति—विशेषणानां ऋषीणामिति शेषः । इत्यनेनेति—ऋषीणामिति शेषः । परेति—सहस्रशब्दस्येत्यादिः । सामर्थ्यस्वरूप इत्यर्थवारणयाह—सामर्थ्यकृत इति । तथा चात्र सामर्थ्यलक्षणं निमित्तं यस्येति—युत्पत्तौ बहुव्रीहिरिति भावः । सम्बन्ध इति—दानस्येत्यादिः । अत्र पक्षे—षष्ठीसमासपक्षे । अत एवेति—दानसम्पत्त्येककर्तृकतयेति शेषः । अन्यथा तयोः संख्याकर्तृकत्वासम्भावात् तदनुपपत्तिरिति भावः । सम्बन्ध इति—तथा प्रयोगस्तु गुणगुणनोरभेदात् संख्याश्रये भोजिते संख्यैव भोजित। भवतीत्यनुसारेणेति भावः । उभयोः—एकशब्ददिवंचनशसोः । द्योतकसमुच्चयमुदाहरति—यथेति । तत्र—गार्गायणीत्यत्र । तदभावे—आभावे । गार्गीति—गार्गीत्यत्र । ङीपैवेति—द्योत्यते इति शेषः । देहोति—देहीत्यत्र । ते—ऋषयः ।

(तृतीयाद्येपनिराकरणभाष्यम्)

यदप्युच्यते—द्रव्यवच्चोपचाराः प्राप्नुवन्तीति । भवेद् यदसंभवि कार्यं तन्नानेको युगपत्कुर्याद् । यत्तु खलु संभवि कार्यमनेकोऽपि तद्युगपत्करोति । तद्यथा—घटस्य दर्शनं स्पर्शनं वा । संभवि चेद् कार्यमकारस्योच्चारणं नाम । अनेकोऽपि तद्युगपत्करिष्यति ॥

(प्रदीपः) संभवि चेति । एकस्यैवाकारस्य युगपत् स्थानकरणनिष्पन्नध्वनियुक्तत्वात्सर्वैरुच्चारणं शक्यमित्यर्थः ॥

(उद्घोतः) एकस्यैवेति । व्यापकस्येत्यपि बोध्यम् । अकारस्यैवपुलक्षणमित्युक्तम् । [भाष्ये] उच्चारणं नामेत्युत्तरमत इति शेषः ॥

(तत्वालोकः) भाष्ये—अकाराद्येकत्वे दत्तस्य व्यवहारविरोधरूपतृतीयदोषस्य परिहाराय तत्र दोषदातुः वाक्यमनुवदितुम् एकदेश्याह—यदपीति । भवेदिति—अस्य कुर्यादिति त्वनेनाव्ययः । कुर्याद—कुर्यादिति । प्रदीपे—शक्यमिति—कर्तुमित्यादिः ।

(३५ पूर्वपक्षिसंमतनानात्वसाधकवार्तिकम् ॥ ८ ॥)

॥ * ॥ आन्यभाव्यं तु कालशब्दव्य-
वायात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

आन्यभाव्यं त्वकारस्य ॥ कुतः ? ॥ कालशब्दव्य-
वायात् । कालव्यवायाच्छब्दव्यवायाच्च । कालव्य-
वायात्-दण्ड अग्रम् । शब्दव्यवायाद्-दण्डः ।
नचैकस्यात्मनो व्यवायेन भवितव्यम् । भवति चे-
द्भवत्यान्यभाष्यमकारस्य ।

(प्रदीपः) एवं परिहृतेष्वपि दोषेषु तत्र न्यायेनाकारस्य भेदं
साधयति—आन्यभाव्यमिति । अन्यस्य भावोऽन्यभावस्ततो ब्राह्म-
णादिषु स्वार्थे विधानार्थात्पाठात् स्वार्थे खञ् । अथवान्यो भावोऽन्य-
इस्तु तस्य भाव इति भावे खञ् । इह कालशब्दाभ्यां व्यवधानं
भिन्नानां दृष्टम् । यथाऽसंहितायाम्-अ इ उ इत्यादीनां कालव्यवायः,
इतिरित्यादौ शब्दव्यवायः । तत्र तकारेण ऋकारेणोर्व्यवधानात् ।
एकत्वे तु व्यवधानं न दृष्टं यथा अ इति केवलाकार उच्चार्यते, तस्मा-
दुदात्तादिगुणभेदात्कालशब्दव्यवायाच्च नानात्वमकारस्य । प्रत्यभि-
ज्ञानं चात्वादिसामान्यनिबन्धनम् । यद्यपि शब्दव्यवायेऽपि काल-
व्यवायोऽस्ति, तथापि कालव्यवाय एव द्विधा दर्शितः शब्दशून्यः
शब्दवाञ्छ ॥

(उद्घोतः) आन्यभाव्यमित्यस्यान्यत्वमित्यर्थो नेत्याह—
अन्यस्येति ॥ अथवेति । भावशब्दः कर्तृसाधन इति भावः ॥ एवंच
प्रतिप्रयोगमकारस्यान्यत्वमित्यर्थः । यथेति । एवंचाग्र इत्याद्यकारो
दण्डेत्यकाराद्भिन्नः । दण्ड अग्रमित्यादौ कालव्यवधानात्, दण्ड
इहेति प्रयोगे इकारवत् । तथा दण्ड इत्याद्याकारोऽन्याकाराद्भिन्नः,
शब्दव्यवायात्, कुतिरित्यादौ तकारव्यवहितेकारवद्-इत्यनुमानैर्भेदे
सिद्धे उदात्तादिविरुद्धमप्रत्ययोऽपि पारमार्थिक एवेत्याशयेन तद्वेदा-
दपि भेदसिद्धिरित्यभिप्रेत्याह—उदात्तादीति । नानात्वमकार-
स्येति । युक्तमिति शेषः ॥ ननु य एवेदाद्योकारः स एव देवदत्तेना-
नुदात्तः कृत इति प्रत्यभिज्ञाविरोधोऽत आह—प्रत्यभिज्ञानं चेति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—आन्यभाव्यं-परस्परं भेदः ।

प्रदीपे—तत्रेति—अकारैकत्वे इत्यर्थः । समापन्नेष्विति शेषः ।
भेदमिति—परस्परमित्यादिः । उच्चार्यते इति—अत्र उच्चारिते इति
पाठो युक्तः ।

उद्घोते—भेदे इति—अकारस्य परस्परमित्यादिः । तद्भेदाद-
पीति—उदात्तादिधर्मभेदादपीत्यर्थः । तस्य परस्परमिति शेषः ।

(३६ नानात्वहेतुवार्तिकम् ॥ ९)

॥ * ॥ युगपच्च देशपृथक्त्वदर्शनात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

युगपच्च देशपृथक्त्वदर्शान्मन्थामहे—आन्यभा-
व्यमकारस्येति । यदयं युगपदेशपृथक्त्वेषूपलभ्यते—
अथः, अर्कः, अर्थ इति । न ह्येको देवदत्तो युगपत्सु-
ग्ले च भवति मथुरायां च ॥

(उद्घोतः) विभुत्वं निराचष्टे [भाष्ये] युगपच्च देशेति ।

अर्कादिशब्दा एव देशपदेनोच्यन्ते ॥ देशपृथक्त्वेति । देशानां
पृथक्त्वेषु भेदेषु सत्स्वित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अकारस्य एककालावच्छेदेन विभिन्न-
देशेषूपलब्धस्तस्य नानात्वस्याविभुत्वस्य च साधिकेत्याशयेनाह—युग-
पदिति । अयम्—अकारः । इति—इत्यादौ । हि—यतः ।

उद्घोते—विभुत्वमिति—अकारस्यैकत्वं निरस्यन् विभुत्वमपीति
भावः । अत एवात्र भाष्ये कृत आन्यभाव्यमित्यस्यानुयङ्गः संगच्छते ।

(एकत्ववादिभाष्यम्)

यदि पुनरिमे वर्णाः—

(३७ एकत्वसाधकवार्तिकम् ॥ १०)

॥ * ॥ शकुनिवत्स्युः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

तद्यथा—शकुनय आशुगः त्वात्पुरस्तादुत्पत्तिताः
पश्चाद्दृश्यन्ते । एवमयमकारो द इत्यत्र दृष्टो एड इत्यत्र
दृश्यते ॥

(प्रदीपः) यदि पुनरिति । कालशब्दाभ्यां व्यञ्जकानामेव
ध्वनीनां व्यवयो, न व्यङ्ग्यस्येति व्यक्तिस्रोतवादिनो भावः ॥ यथा
शकुनिः पक्षीरादौ स्थित आशुसंचारात्तदन्ते भवति, एवं व्यञ्जक-
ध्वनिसंनिधानासंनिधानाभ्यामकारस्योपलम्भात्पलम्भावित्यर्थः ॥

(उद्घोतः) एवं वर्णानामेकत्वे परेण साधिते वर्णैकत्ववादी
एकत्वं स्थापयितुं तद्दूषणोद्धारमाह [भाष्ये] यदि पुनरिति ॥
तत्र शकुनिवदिति दृष्टान्तस्य तद्वत्परिच्छिन्नत्वे न तात्पर्यम्, तन्मते
तस्य विभुत्वादिति ध्वनयमाह—कालशब्दाभ्यामिति ॥ व्यक्ति-
स्फोटवादिन इति । व्यक्तित्ववैकत्ववादिन एकैव शब्दव्यक्तिरिति
वादिन इत्यर्थः । अनेनाद्यं दूषणं परिहृतम् ॥ द्वितीयं परिहरति—
यथेति । एवमिति । अस्यनेकदेशेषु युगपदुपलम्भो व्यञ्जकवशादिति
शेषः । पूर्वदृष्टस्य पश्चाद्दर्शनेऽपि, अव्यवहितस्य व्यवधानेऽपि न भेद
इत्येतन्मात्रेण दृष्टान्त इति भावः ॥ नन्वेवं विभुत्वे नित्यत्वे च सर्वत्र
देशे सर्वदोषलम्भापत्तिरत आह—व्यञ्जकेत्यादि ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इमे अकारादयः । एवमग्रेऽपि । शकु-
नीति—पक्षीत्यर्थः । तर्हीत्यादिः ।

प्रदीपे—व्यङ्ग्यस्य—स्फोटस्य । तदन्ते—पङ्क्त्यन्ते ।

उद्घोते—एकत्वं—तेषामेकत्वम् । तद्दूषणोद्धारं—तस्मिन् वर्ण-
कत्वे यद् दूषणं तस्योद्धारम् । तत्र—शकुनिवत्स्युरिति वार्तिके । तद्-
द्विति—शकुनिवदित्यर्थः । वर्णस्येत्यादिः तन्मते—वर्णैकत्ववादिसमते ।
व्यक्तीर्वाचकतैवेति न व्यक्तिस्रोतपदार्थ इत्याशयेनाह—व्यक्तेरिति ।
वादिन इति—इत्यर्थ इति शेषः । सिद्धान्तरीत्याह—एकैवेति । इत्य-
र्थः—इति भावः । अनेन—कालशब्दाभ्यामित्यनेन । आद्यम्—अकार-
स्य कालशब्दव्यवायादन्यत्वम् । द्वितीयं—तस्य विभुत्वनिराकरणम् ।
अस्य—अकारस्य । एवमिति—उक्तदोषद्वये निराकृते इत्यर्थः । अ-
कारस्येति शेषः । चेति—स्थिते, तस्येति शेषः ।

(नानात्ववादिभाष्यम्)

नैवं शक्यम् । अनित्यत्वमेवं स्यात् । नित्याश्च श-
ब्दाः । नित्येषु च शब्देषु कूटस्थैरविचालिभिर्वर्णैर्भव-
ितव्यमनपायोपजनविकारिभिः । यदि चायं द इत्यत्र
दृष्टो एड इत्यत्र दृश्येत, नायं कूटस्थः स्यात् ॥

(प्रदीपः) जातिस्फोटवादी व्यक्तिस्फोटवादिनं पथंनुगुडके- अनित्यत्वमिति । मवता जातिस्तावन्नाशुपगम्यते, व्यक्तेरेवैकल्यनित्य- त्वप्रतिज्ञानात् । तच्चैकत्वं नित्यत्वं च नोपपद्यते, दण्ड इत्युदात्तानु- दात्तस्वरादिभेदेन भिन्नत्वात् । न ह्येकस्यैवोदात्तत्वपरित्यागेनानुदात्त- त्वं युक्तम्, रूपान्तरपरिग्रहादनित्यत्वप्रसङ्गात् । तस्माद्विज्ञा एवानि- त्या एवाकाराः प्रत्यभिज्ञात्वाकृतिनिबन्धनेति जातिस्फोटपक्षोऽत्र व्यव- स्थितः ॥

(उद्घोतः) जातिस्फोटेति । जातिरेव एका; शब्दव्यक्त्यस्त्व- नन्ता इति वादीत्यर्थः ॥ [भाष्ये] अनित्यत्वमेवं स्यादिति । व्यक्ते- रेकत्ववादी तस्या नित्यत्वं मन्यते इति भावः ॥ ननु विभोरेकस्यापि व्यञ्जकवशादनैकपक्षोऽप्येव कथमनित्यतेत्यत आह भवतेति । भाष्येऽ- पि नित्याश्च शब्दा इत्यस्य तवेत्यादिः । भाष्योक्तकूटस्थत्वाभावमुप- पादयति—रूपान्तरेति ॥ तस्माद्विज्ञा एवानित्या एवाकारा इति पाठः । नित्या एवेति पाठस्त्वयुक्तः । अनन्तवर्णवादे तदनित्यत्वस्यैव- दृष्टवादिति बोध्यम् ॥ यद्यप्यनुदात्तत्वादीनां ध्वनिनिष्ठत्वाङ्गीकाराच्च दोषस्तथापि स्फटिकस्यैवास्यापि इतरसंनिधानेन तद्रूपपरिग्रहे संसर्गा- नित्यताविरोधिकूटस्थत्वाभाव इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पूर्वपक्षो उक्तदूषणद्वयोद्धारं निराकरो- ति—नेति । एवमिति—शकुनिभिरिवेत्यर्थः । वर्णः भवितुमिति शेषः । एवमिति—सति, वर्णानामिति शेषः । अयम्—अकारः ।

प्रदीपे—इति—इत्यत्र । भेदेनेति—अकारस्येति शेषः । हि—यतः । इति—इति हेतोः ।

उद्घोते—तस्याः—वर्णव्यक्तेः । तदनित्यत्वस्य—वर्णानित्यत्व- स्य । अस्यापि—अकारादेरपि । विरोधिकूटस्थत्वेति—विरोधिनः कूट- स्थत्वस्येत्यर्थः ।

(एकत्ववादिभाष्यम्)

यदि पुनरिमे वर्णाः—

(३८ एकत्ववादिमतवार्तिकम् ॥ ११ ॥)

॥ * ॥ आदित्यवत्स्युः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

तद्यथा एक आदित्योऽनेकाधिकरणस्थो युगपदेश- पृथक्त्वेपूपलभ्यते ॥

(उद्घोतः) पुनरप्येकल्यनित्यत्वे साधयति—भाष्ये यदिपुन- रित्यादिना । एकस्यैवाकारस्यानेकदेशेषूपलम्भिरादित्यस्यैव संभवतीति न तावदाक्तिभेदः सिध्यति । अन्यथा आदित्यस्याप्यनेकत्वापत्तिरनि- त्यत्वापत्तिश्च । तत्तद्देशसंसर्गोत्पत्तिप्रकाशत्वाधिकप्रकाशत्वादिगुणसं- सर्गादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—आदित्येति—तर्हीत्यादिः ।

उद्घोते—एकत्वेति—अकारस्येत्यादिः । साधयतीति—“आदि- त्वबोधोपपत्ति”ति जैमिनिवचनमनुसृत्य शब्दैक्यवादी मीमांसक इति शेषः । आदित्यस्यैव—एकस्यैवादित्यस्यानेकदेशेषूपलम्भिरिति । इति—इति हेतोः । व्यक्तेति—अकारव्यक्तीत्यर्थः । अन्यथा—अनेक- त्रौपल्येः अनेकत्वानित्यत्वप्रयोजकत्वं ।

(नानात्ववादिभाष्यम्)

विषम सपन्यासः—नैको द्रष्टा आदित्यमनेकाधि- करणस्थं युगपदेशापृथक्त्वेपूपलभते । अकारं पुनरुपल- भते ॥

(उद्घोतः) विषम इति । आदित्यदृष्टान्तेनानेकदेशेषूपलम्भ- मानाकारादिपक्षकैक्यसाधकः प्रत्यभिज्ञायमानत्वहेतुरनेकद्रष्टृकानेकदे- शेषूपलम्भविषयत्वरूपोपाधियुक्त इति न तेन भेदसाधकशब्दव्यवाय- हेतोः सत्यतिपक्षता युक्तेति भावः ॥ अकारं पुनरुपलभत इत्यस्यैको द्रष्टृनेकाधिकरणस्थमिति शेषः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—आदित्यदृष्टान्तं विषययति—विषम इति । कुत इत्यत आह—नक इति । यत इत्यादिः । उपलभते इति—अत इति शेषः ।

उद्घोते—अनेकेति—एतद्वद्वक्तव्यार्थस्य विषयत्वेनान्वय इति भावः । उपाधीति—तत्त्वज्ञ साध्यव्यापकत्वे सति साधनाव्यापकत्वम् इति—इति हेतोः । तेन—एकत्वसाधकप्रत्यभिज्ञायमानत्वहेतुना ।

(एकत्ववादिभाष्यम्)

अकारमपि नोपलभते । किं कारणम् ? ॥ श्रोत्रो- पलम्भिवृद्धिनिर्माहः प्रयोगेणाभिष्वलित आकाशदेशः शब्दः । एकं च पुनराकाशम् ॥

(प्रदीपः) व्यक्तिस्फोटवाद्याह—अकारमपीति ॥ श्रोत्रोपल- म्भिरिति । श्रोत्रोपलम्भ्याकाशदेशत्वं शब्दस्य प्रतिपादयति । आका- शप्रदेशविशेषस्य श्रोत्रत्वादिन्द्रियाणामसंबद्धविषयाग्रहणाच्छ्रोत्रस्य च निष्क्रियत्वाद्गमनाभावादाकाशदेशत्वं शब्दस्यावश्यमभ्युपेयम् ॥ बुद्धि- निर्माह इति । पूर्वपूर्वध्वन्युत्पादितामिव्यक्तिजनितसंस्कारपरम्परा- प्रातपरिपाकान्त्यबुद्धिनिर्माह इत्यर्थः ॥ प्रयोगेणेति । प्रयुज्यत इति प्रयोगो ध्वनिस्तेनाभिव्यक्तः । देशभेदेन तु प्रतिभासो निम्नदेशावस्थि- तपुरुषोदीरिताभिव्यञ्जकध्वनिकृतः ॥

(उद्घोतः) शब्दस्याकाशरूपैकाधिकरणत्वेनानेकाधिकरणत्व- मयुक्तमित्याशयेनाह [भाष्ये] अकारमपि नोपलभत इति । अ- कारमप्यनेकाधिकरणस्थं नोपलभत इत्यर्थः ॥ श्रोत्रोपलम्भिरिति । श्रोत्र एव उपलम्भिरस्येत्यर्थः ॥ करणक्तिन्नन्तत्वेन समानाधिकरणव- द्बुद्धीर्हिवा ॥ एतद्दिशेषणफलं दर्शयति—श्रोत्रेति । ननु दिश एव श्रोत्र- त्वात् कथं तत्रोपलम्भ्याकाशदेशत्वसिद्धिरत आह—आकाशेति । कर्णशङ्कुल्यवच्छिन्नं नभ एव श्रोत्रम् । चक्षुरादिवच्छ्रोत्रस्यापि भूत- त्वमावश्यकमिति भावः । दिशोऽनतिरिक्तमेव चाकाशमिति तत्त्वम् ॥ ननु तथाप्येतज्जगत्तद्वदिरूपस्य तैजसचक्षुर्ग्राह्यत्ववदनाकाशदेश- गतस्यापि शब्दस्याकाशात्मकश्रोत्रग्राह्यत्वं किं न स्यादित्याशङ्क्य किमसंबद्धं तद्ग्राहकं, संबद्धं वा, नाद्य इत्याह—असंबद्धेति । अन्यथा रामेश्वरादिप्रदेशावच्छिन्नशब्दस्यापि श्रवणप्रसङ्गः । द्वितीयेऽपि किं श्रोत्रस्य विषयदेशगमनासंबन्धः, उत शब्दस्य श्रोत्रदेशगमनात्, नोभयमपीत्याह—गमनाभावादिति । श्रोत्रस्य चेति । वेन शब्द- परिग्रहः । उभयोरपि गमनाभावे हेतुनिष्क्रियत्वं, दूरदेशस्थशब्दाग्रहणं तु दूरत्वादेदोषस्य प्रतिबन्धकत्वाच्छ्रोत्रदेशेऽनभिव्यक्तः । आकाशदेश- त्वे च तद्देव तस्यापि व्यापकत्वेन श्रोत्रदेशेऽभिव्यक्तस्य तेन ग्रह इति भावः ॥ आहकारिकाणीन्द्रियाणीति सांख्यमतेऽपि इन्द्रियाणां स्वाधिष्ठानभूतवृत्तिगुणग्राहकत्वनियमादाकाशदेशत्वं श्रोत्रोपलम्भ्या शब्दस्य सिध्यतीति बोध्यम् ॥ श्रोत्रोपलम्भिरित्येव बुद्धिनिर्माहत्वस्यो- क्तत्वापोनस्कृत्यमाशङ्क्याह—पूर्वपूर्वेति । एवं चाशुतिरोपीयमाना- नेकवर्णवद्वद्वत्कलत्रादिशब्दग्रहणसंभवदर्शनाय तदुक्तमिति न पीनर- क्तम् । प्राप्तपरिपाकेति । तत्तद्भूतत्वार्थः । अन्यत्रबुद्धिरन्यवर्ण- बुद्धिः । एवं च तादृशसंस्कारविशिष्टान्तःकरणसंयुक्तेन तादृशसंस्कार- विशिष्टेन श्रोत्रेणान्यवर्णवर्णवदेन वर्णसमुदायप्रतिबिम्बवदखण्डस्फोटरु-

पपदादिप्रत्यक्षमिति भावः ॥ नन्वेवं सर्वदा शब्दोपलम्भः स्यादतो [भाष्ये] प्रयोगेणाभिज्वलित इति । तद्वथाचष्टे—प्रयुज्यत इति ॥ ध्वनिरिति । वर्ण इत्यर्थः ॥ [भाष्ये] एकं च पुनराकाशमिति । एवं चैकस्मिन्नात्रफले एक एव यथा रूपरसगन्धादिस्तथा तदाश्रयस्यैकत्वात्तदगतः शब्दोऽप्येक एव । तत्रैव च तस्योपलम्भ इति भिन्नदेशोपलम्भ एवासिद्ध इति भावः ॥ नन्वेकत्वेऽयं पूर्वोऽयं परोऽयं देवगृहेऽयं राजगृह इति भेदप्रतिभासः कथमत आह—देशभेदेन त्विति । औपाधिको भेदस्तु आकाशस्यैव न शब्दस्याप्येकत्वे बाधकः । एवं संसर्गानित्यत्रापि तस्यैव नास्यापि बाधिका, तस्यापि नीलं नभ इत्यादि संसर्गानित्यताप्रतीतिरित्याशयः ॥ अत्र शब्द इत्येकवचनेन स्फोटस्यैकत्वमखण्डत्वं च ध्वनितम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—शब्दव्यक्त्यैकत्ववादी मोमांसकः दृष्टान्तवैषम्यं निराकरोति—अकारमिति । एको द्रष्टेत्यादिः । श्रोत्रेति—यत इत्यादिः । आकाशमिति—अत इति शेषः ।

प्रदीपे—असम्बद्धेति—असन्निकृष्टेत्यर्थः ।

उद्घोते—उपलब्धिशब्दस्य भावक्तिन्नन्ततां मत्वा व्यधिकरणवद्बुद्धिमाह—श्रोत्र एवेति । तस्या अगतिकगतित्वादाह—करणेति । तस्यैत्यादिः । एतदिति—श्रोत्रोपलब्धीत्यर्थः । “पदभ्यां भूमिदिशः श्रोत्रादि”ति पुरुषसूक्तश्रुत्यनुसारेणाह—दिश एवेति । तत्र—दिशि । अस्य शब्दस्येति शेषः । “दिव्कालौ नेश्वरादतिरिच्येते मानाभावादित्यादिग्रन्थेन दिश ईश्वरानतिरिक्तत्वं प्रतिपाद्य, शब्दकारणत्वेन क्लृप्तस्यैश्वरस्यैव शब्दसमवायिकारणत्वमित्यादिग्रन्थेन आकाशस्यापि ईश्वरानतिरिक्ततायाः दीधितिभूता प्रतिपादितत्वात् “तदभिन्नाभिन्नस्य तदभिन्नत्वमिति न्यायेनाह—दिश इति । असम्बद्धमिति—श्रोत्रमिति शेषः । अन्यथा—श्रोत्रस्यासम्बद्धस्य शब्दग्राहकत्वे । द्वितीये—सम्बद्धश्रोत्रस्य शब्दग्राहकत्वे । सम्बन्ध इति—शब्देनेत्यादिः । उभयोः—श्रोत्रशब्दयोः । तद्देव—आकाशदेव । तस्यापि—शब्दस्यापि । तेन—श्रोत्रेण । इत्येव—इत्यनेनैव । तदुक्तं—बुद्धिनिर्गन्ध इत्युक्तम् । इति—इति हेतोः । तत्सहकृतेति—तादृशसंस्कारपरम्परासहकृतेत्यर्थः । प्रतिबिम्बवदिति—अत्र मनुष्यं । तदाश्रयस्य—शब्दाश्रयस्याकाशस्य । तदगत—आकाशगतः । तत्रैव—आकाशे एव । तस्य—शब्दस्य । इति—इति हेतोः । एकत्वे इति—शब्दस्यैत्यादिः । तस्यैव—आकाशस्यैव । अस्यापि—शब्दस्यापि । अस्य नित्यत्वे इति शेषः । तस्यापि—आकाशस्यापि ।

(नानात्ववादिभाष्यम्)

आकाशदेशा अपि बहवः । यावता बहवः, तस्मादान्यभाव्यमकारस्य ॥

(प्रदीपः) भेदवाचाह—आकाशदेशा इति । यथा पृथिव्या एकत्वेऽपि सृष्ट्यनभ्युदादिदेशव्यवहार एवमाकाशस्यापि संयोगिषटादिपदार्थावच्छेदेन भेदव्यवहार इत्यर्थः ॥

(उद्घोतः) ननु निरवयवस्य कथं प्रदेशबाहुल्यमत आह—यथेति । एवं चौपाधिकभेदेन भेदो दुर्वारः । सर्वत्र भेद औपाधिक एव, स एव च व्यवहारोपयोगीत्याशयः । श्रोत्रसंबन्धस्तु प्रदेशान्तरोत्पन्नशब्दस्यापि वीचीतरङ्गन्यायेन कदम्बमुकुलन्यायेन वा तन्त्रान्तरे व्युत्पादित एव ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—बहव इति—अनेनाकाशस्य जातिताऽपि सूचिता । आह च—संयोगिधर्मभेदेन देशेऽत्र परिकल्पिते । तेषु देशेषु सामान्यमाकाशस्यापि विद्यते ॥ इति । यावता—यस्मात् ।

प्रदीपे—भेदेति—अकारस्येत्यादिः । आकाशस्येति—एकत्वे इति । शेषः । उद्घोते—निरवयवस्येति—आकाशस्येति शेषः । भेद इति—आकाशस्येत्यादिः । स एव—औपाधिकभेद एव । तन्त्रान्तरे—वैशेषिकदर्शने ।

(३१ सिद्धान्तसमाधानवार्तिकम् ॥ १२ ॥)

॥ * ॥ आकृतिग्रहणात्सिद्धम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अवर्णाकृतिरुपदिष्टा सर्वमवर्णकुलं ग्रहीष्यति । तथेवर्णाकृतिः, तथेवर्णाकृतिः ॥

(प्रदीपः) एवं व्यक्तिस्फोटपक्षे निराकृते जातिस्फोटपक्ष एवाश्रीयते—आकृतिग्रहणादिति । अकारजातिः सर्वप्रदेशेषु निर्दिश्यते । नान्तरियकस्तु व्यक्तिनिर्देशः तत्र । प्रत्याहारेऽकारजातेर्निर्देशात्स्याश्च विवृतत्वप्रतिज्ञानाच्छ्रान्ते तस्या एव प्रत्यापत्तिविधानम् । तदेवं जातिनिर्देशादनुवृत्तिनिर्देशस्थेनाकारेण ग्रहणमाकारस्य सिद्धम् । अष्टन आ विभक्तावित्यत्र सत्यपि जातिनिर्देशे दीर्घोच्चारणसामर्थ्याद्भ्रस्वस्य ग्रहणं न भवति । अन्यथा ह्रस्वमेवोच्चारयेद् । प्लुतश्च विषये स्मृतः इति न्यायात् प्लुतस्याग्रहणम् ।

(उद्घोतः) तत्रापि पक्षेऽस्य स्वावित्यादौ दोषो नेत्याह—भाष्ये आकृतिग्रहणादिति । तदाह—अकारजातिरिति । सर्वप्रदेशेष्विति । प्रत्याहारेऽस्य स्वावित्यादौ च । अकारव्यक्तीनामानन्त्यमाश्रित्य वार्तिककृता वर्णसमाम्नायस्यस्य विवृतत्वेऽपि धात्वादिस्यस्यापि विवृतोपदेशो नोदितः । भाष्यकृता तु प्रयोगस्थानां प्रत्याहारस्यैर्ग्रहणाय तत्र जातिनिर्देशे आवश्यकं जातेर्विवृतत्वप्रतिज्ञानेनैव सर्वसिद्धेः स दोषो वारितः । अस्य स्वावित्यादौ तु सत्यपि विवृतत्वेऽनण्वात्सर्वावर्णग्रहणं न स्यादित्यपि जातिनिर्देशेनैव परिहृतम् । एवं चाणुदित्यत्रेऽणग्रहणं न कार्यमित्याशयः ॥ तस्याश्चेति । स्वाश्रयव्यक्तिद्वारेत्यर्थः ॥ तत्र प्रत्यापत्तिवाक्ये तपरनिर्देशात् षण्णामेकशेषनिर्देशाद्वा ह्रस्वस्यैव संवृतत्वं बोध्यम् ॥ ननु जातिनिर्देशेऽतिप्रसक्त इत्याह—अष्टन इति । अन्यथा ह्रस्वमेवेति । न च तद्विर्देशेऽन्तरतमपरिभाषया दीर्घो न स्यादिति दीर्घविधानम्, दीर्घनिर्देशे तु तत्सामर्थ्यात्तस्यापि विधानम्, जातिग्रहणादन्यस्यापीति वाच्यम् । दीर्घनिर्देशसामर्थ्येनान्तरतमपरिभाषाबाधकत्वापेक्षया हस्तानुपस्थितेरेव कल्पने लाघवमित्याशयात् ॥ ननु दीर्घोच्चारणसामर्थ्यान्मा भूद्भ्रस्वः प्लुतस्तु स्यादत आह—प्लुतश्चेति । विषये—दूराद्भ्रतादौ । अनेनापि प्लुतविधानेऽशेषोवाददोषः स्यादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—तत्र—जातिनिर्देशे । तस्याः—अत्वजातेः । प्रत्यापत्तिविधानं—संवृतताप्रतिविधानम् । अन्यथा—ह्रस्वस्याग्राह्यत्वे ।

उद्घोते—तत्रापि—व्यक्तिभेदेऽपि । नोदितः—नोदितः । तत्र—प्रत्याहारस्थे । जातेः—अत्वजातेः । सः—सर्वाग्रहणरूपः । ननु जातिपक्षे अ अ इत्यनेन दीर्घादिरपि संवृतत्वं स्यादित्यत आह—तत्रेति । जातिपक्षे इत्यर्थः । प्रत्यापत्तिवाक्ये—अ अ इत्यत्र । तन्निर्देशे—ह्रस्वनिर्देशे । इति—इति हेतोः । तत्सामर्थ्यात्—दीर्घनिर्देशसामर्थ्यात् । अस्य अन्तरतमपरिभाषाबाधद्वारेति शेषः । तस्यापि—दीर्घस्यापि । अस्य पर्यायेति शेषः । अनेन—अष्टन आ इत्यनेन ।

(सिद्धान्तसाधकवार्तिकद्वितीयखण्डम् ॥ १२ ॥)

॥ * ॥ तद्वच्च तपरकरणम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

एवं च कृत्वा तपराः क्रियन्ते—आकृतिग्रहणेनातिप्रसक्तमिति ॥

(प्रदीपः) तद्वच्चेति । स आकृतिपक्षो यत्रास्ति तत्तद्वत् । अथवा वत्यन्तमेतत्, तत्र न्यायेनाकृतिपक्षस्य स्थापितत्वात्तपरेष्वपि स एव पक्षः स्थित इत्यर्थः ॥

(उद्घोतः) सर्वत्राकृतिनिर्दिष्टेयत्र ज्ञापकमाह—भाष्ये तद्वच्चेति । सादृश्ये वतिभ्रमं व्यावर्तयति—स इति । अथवा वत्यन्तमेतदिति । तदा तद्वदित्यस्यास्य च्वावित्यादिवदित्यर्थः ॥ तदाह—तत्र न्यायेनेति । तत्रास्य च्वावित्यादौ । आकृतिग्रहणप्रयुक्तातिप्रसङ्गनिवारणार्थमेव हि तत्र तत्र तपरकरणम् ॥ जातिपक्षेऽपि विवृतत्वप्रतिज्ञाऽकः सवर्ण इत्यादेर्दण्डानतिरित्यादौ दीर्घार्थमावश्यकैव । एवं प्रत्यापत्तिवचोऽप्यावश्यकमेव, तुल्यन्यायाज्जातिग्रहणप्रयुक्तातिप्रसङ्गनिवारणाय तपरत्ववत् । विधेये स्यदादीनाम इत्यादौ तद्वारणयाप्रत्यय इत्येतदिति बोधितम् । अत्र पक्षेऽणग्रहणप्रत्याख्यानेऽपि ऋलृवर्णयोः सावर्ण्येन समानजातित्वादिदेशान्न दोष इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तपरा इति—अ इत्यादय इत्यादिः । प्रदीपे—एतत्—तद्वत् । स एव पक्षः—जातिपक्ष एव ।

उद्घोते—तदा—तद्वत् वत्यन्तत्वे । तद्वारणाय—जातिनिर्देशप्रयुक्तातिप्रसङ्गनिवारणाय । अत्र पक्षे—जातिपक्षे ।

(सिद्धान्तदूषकभाष्यम्)

ननु च सवर्णग्रहणेनातिप्रसक्तमिति कृत्वा तपराः क्रियेरन् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तपरकरणस्य जातिपक्षज्ञापकत्वं विवृत्यति—ननु चेति । क्रियेरन्निति—तथा च तपरकरणस्य सवर्णग्रहणप्रयुक्तातिप्रसङ्गनिवारणार्थकतया सामर्थ्याभावात् सर्वत्र जातिनिर्देशज्ञापकता न सम्भवतीति भावः ।

(सिद्धान्तभूषकभाष्यम्)

प्रत्याख्यायते तत् * सवर्णेऽणग्रहणमपरिभाष्यमाकृतिग्रहणादनन्यत्वाच्च * इति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तपरकरणस्य सर्वत्राकृतिनिर्देशज्ञापकत्वं समर्थयति—प्रत्याख्यायते इति । तत्—सवर्णग्राहकेऽणुदित्सूत्रे—ऽणग्रहणम् । सवर्णे—सवर्णग्राहकेऽणुदित्सूत्रे । इति—इत्यनेन ।

(४० सिद्धान्तवार्तिकम् ॥ १३ ॥)

॥ * ॥ हल्ग्रहणेषु च ॥ * ॥

(भाष्यम्)

किम् ? ॥ “आकृतिग्रहणात्सिद्धम्” इत्येव । ‘भूलो भलि’ अवात्ताम् अवात्तम् अवात्तम् । यत्रैतन्नास्ति—अणु सवर्णान्गृह्णाति—इति ॥

(प्रदीपः) हल्ग्रहणेषु चेति । अवस्थाश्रयणीयतामाकृतिपक्षस्य दर्शयति । व्यक्तिपक्षे ह्येकस्यैव तकारस्यानुकरणं खण्ड्येति तत्र इति द्वयोस्तकारयोर्भेदं न स्यात्, अपि त्वेकस्यैवेत्यवधारामित्यत्र

सिजलोपो न स्यात्, अभित्या इत्यादावेव स्यात् ।

(उद्घोतः) अवानामिति । वसेर्लुङ् । तसस्ताम् । सिच् । सः सीति तत्त्वम् । वद्वज्जेति वृद्धिः । झलो झलीति सलोपः ॥ ननु वचनसामर्थ्याज्झलसदृशेऽपि भविष्यतीत्यत आह—अभित्या इति । भिदेर्लुङि सिचि रूपम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—जातिपक्षाक्षीकारे प्रयोजनान्तरमाह—हल्ग्रहणेति । तद् व्याचष्टे—झल इति । अवात्तेति—इत्येपु हल्ग्रहणेषु इति शेषः । कुत इत्यत आह—यत्रेति । हल्ग्रहणेषु इत्यर्थः । यत इत्यादिः । एतत्पदार्थमाह—अणिति । इतीति—अत इति शेषः । प्रदीपे—हि—यतः । इतीति—अत इति शेषः । इति—इति हेतोः ।

(४१ सिद्धान्तसमाधानवार्तिकम् ॥ १८ ॥)

॥ * ॥ रूपसामान्याद्वा ॥ * ॥

(भाष्यम्)

रूपसामान्याद्वासिद्धमेतत् । तद्यथा—‘तानेव शाटकानाच्छादयामः, ये मथुरायाम्’ ‘तानेव शालीन् भुञ्जमहे, ये मगधेषु’ ‘तदेवेदं भवतः कार्षापणं यन्मथुरायां गृहीतम्’ अन्यस्मिन्प्रान्त्यस्मिन् रूपसामान्यात् ‘तदेवेदम्’ इति भवति । एवमिहापि रूपसामान्यात्सिद्धम् ॥ १ ॥

(प्रदीपः) रूपसामान्यादिति । व्यक्तिनिर्देशेऽपि भेदापरामर्शेन लोकवदभेदव्यवहारोऽस्तीति सिद्धमिष्टम् । व्यक्तिव्यतिरिक्तं तु सामान्यं भवतु मा वा भूत्सर्वथा लोक इव शास्त्रे व्यवहार इत्यर्थः ।

(उद्घोतः) आकृत्यनाश्रयणेऽप्याह—भाष्ये रूपसामान्यादिति ॥ तद् व्याचष्टे—व्यक्तीति । अभेदव्यवहार इति । रूपसादृश्यनिबन्धनप्रत्यभिज्ञाकृताभेदव्यवहार इत्यर्थः । अल्पमहत्स्थूलकुशलस्वदीर्घगोषटादिषु गौष्ठ इत्यादिव्यवहारवदिति भावः ॥ एवं च व्यक्तिव्यतिरिक्तजातिस्वीकारोऽपि व्यर्थ एवेत्याशयेनाह—व्यक्तिव्यतिरिक्तं त्विति । मा वेति ॥ अनुगतप्रतीतिव्यवहारयोः सादृश्येनैवोपपत्तेरिति भावः । सादृश्यं चात्र समानध्वनिकृतम् ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एतत्—प्रत्यभिज्ञाकृताभेदव्यवहारम् । तद्यथेति—लोके इति शेषः । गृहीतमिति—इत्येवमिति शेषः ।

प्रदीपे—व्यक्तीति—व्याकरणशास्त्रे इत्यादिः । इति—इति हेतोः । इष्टम्—अस्य च्वावित्यादौ सवर्णग्रहणम् । सामान्यं—जातिः ।

उद्घोते—आकृतीति—उभयं पदार्थ इत्यनुसारेणेत्यादिः । ननु जात्यभावे कथं सादृश्यमित्यत आह—सादृश्यमिति । अत्र—वर्णेषु । कृतमिति—न तु समानजातिमत्प्रयुक्तमिति शेषः ।

(शिवसूत्रम्)

॥ ऋलृक् ॥

(आक्षेपभाष्यम्)

अथ लृकारोपदेशः किमर्थः ? ॥

(उद्घोतः) ऋलृक् ॥ [भाष्ये] अथ लृकारेति । यद्यप्येतत्तदुद्देशसूत्रविवृतौ नन्दीश्वरकृतकाशिकायामनेकेषामृषीणां नानाविधार्थजिज्ञासायां शिवेन सर्वजिज्ञासानिवृत्तये एषा द्वाकानिवादेन प्रकाशितेत्युक्तमितीदमनुपपन्नम्, तथापि पाणिन्युद्देश्यकं फलमस्ति

नवेनि एतत्तात्पर्यम् । अन्त्यवर्णचतुर्दशं तु पाणिनिः द्वे शेषौ पदिष्टमित्यपि तत्रैव स्पष्टम् ।

(तत्त्वालोकः) उद्घोते—एषा—वतुर्दशम् । उक्तमिति—नृत्तावसाने नटराजराजो ननाद ढक्कां नवपञ्चमम् । उद्धर्तुकामः सनकादिसिद्धानेतद्विमर्शं शिवपूजनालम् ॥ इति पद्येनेत्यादिः । इति—इति हेतोः । इदम्—लकारोपदेशप्रयोजनप्रश्लादिकम् । तथापीति—तस्या इति शेषः । तत्रैव—अत्र सर्वत्र सूत्रेण अन्त्यं वर्णचतुर्दशम् । धात्वर्थं समुपादिष्टं पाणिन्यादोष्टसिद्धये” इति नन्दीश्वरकृतकाशिकायामेव ।

(आक्षेपसाधकभाष्यम्)

किं विशेषेण लृकारोपदेशश्चोद्यते, न पुनरन्येषामपि वर्णानामुपदेशश्चोद्यते, यदि किञ्चिदन्येषामपि वर्णानामुपदेशो योजनमस्ति लृकारोपदेशस्यापि तद् भवितुमर्हति । को वा विशेषः ? ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—चोद्यते—प्रयोजनप्रदनविषयीक्रियते । अस्तीति—तद्वाति शेषः । तत्—प्रयोजनम् ।

(आक्षेपसाधकभाष्यम्)

अयमस्ति विशेषः । अस्य हि लृकारस्याल्पीयांश्चैव प्रयोगविषयः । यस्यापि प्रयोगविषयः सोऽपि क्लृपस्थस्यैव । कृपेश्च लत्वमसिद्धम् । तस्यासिद्धत्वाद् लृकारस्यैवाच्कार्याणि भविष्यन्ति नार्थं लृकारोपदेशेन ।

(प्रदीपः) ऋलृक् । अल्पीयानिति । ऋकारापेक्षः प्रकर्षः । ऋकारस्याल्पः प्रयोगस्ततोऽप्यस्याल्पतर इत्यर्थः ॥ अल्पप्रयोगस्यापि कार्यार्थं उपदेशः कर्तव्य इत्याशङ्क्याह—यस्यापीति । तत्र ऋकारावस्थायामेवोदात्तादिषु कृतेषु स्थानेऽन्तरतम इति स्थानिसिद्धं लृकारो भविष्यति ।

(उद्घोतः) [भाष्ये] प्रयोगविषय इति कर्मधारयः । प्रयोगादन्वयानभिप्रेयमानतया प्रयोगो विषय इत्युक्तः । अल्पेति । यथा मुद्राङ्गित्यादिः । ननु ऋकारे कार्यप्रवृत्तावपि लृकारे कथं तत्कार्योदात्तत्वादीनां दर्शनमत आह—तत्रेति ॥ स्थानेऽन्तरतम इतीति । यद्यपि कृपो रोल इत्यत्र रेफलकारयोः स्थान्यादेशभावस्तथापि तद्द्वारा ऋकारलृकारयोरपि स इति भावः ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—हि—यतः । तस्य—लत्वस्य । नार्थ इति—अत इत्यादिः । प्रदीपे—अस्य—लृकारस्य । अल्पप्रयोगस्यापि—अल्पतरप्रयोगस्यापि लृकारस्य । इति—इत्यनेन । उद्घोते—तत्कार्येति—ऋकारकार्येत्यर्थः । तद्द्वारा—रेफलकारद्वारा । सः—स्थान्यादेशभावः ।

(भाष्यम्)

अत उत्तरं पठति—

(४२ समाधानवार्तिकम् ॥ १ ॥)

॥ * ॥ लृकारोपदेशो यद्दृच्छाशक्तिजनककरणप्लुत्याद्यर्थः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

लृकारोपदेशः क्रियते यद्दृच्छाशब्दार्थोऽशक्तिजनकरणाद्यर्थः प्लुत्याद्यर्थश्च ।

यद्दृच्छाशब्दार्थस्तावत्—यद्दृच्छया कश्चिद् लृतको नाम । तस्मिन्नच्कार्याणि यथा स्युः—दध्यूलृतकाय देहि मध्यूलृतकाय देहि, उदङ् लृतकोऽगमत्, प्रत्यङ् लृतकोऽगमत् । चतुष्टयी शब्दानां प्रवृत्तिः—जातिशब्दा गुणशब्दाः क्रियाशब्दा यद्दृच्छाशब्दाश्चतुर्थाः ॥

(प्रदीपः) यद्दृच्छेति । अर्थगतं प्रवृत्तिनिमित्तमनपेक्ष्य यः शब्दः प्रयोक्त्रभिप्रायेणैव प्रवर्तते स यद्दृच्छाशब्दो ढित्यादिः । ऋकारलृकारयोः सर्वर्णविधिरित्यस्य वार्तिककारवाक्यत्वात्सूत्रकारेणानाश्रितत्वादन लृकारोपदेशः कृतः ॥ अर्थवत्सूत्रारम्भाच्चान्युत्पन्ना यद्दृच्छाशब्दाः सन्तीत्यवगम्यते । गाव्यादीनां तु गवादिभिर्निवर्तितत्वादसाधुत्वम् । ऋतकशब्दस्वरथाश्रयेणैव विनिश्चित इति लतकशब्दस्यानिवर्तकः ।

(उद्घोतः) अर्थगतमिति । शब्दातिरिक्तमर्थरूपमित्यर्थः । यद्वा व्यक्तेरेव वाच्यता । तस्यां च प्रकारवाविशेष्यताख्यविषयताद्वयाङ्गीकाराच्छक्तिग्रहोपपत्तिः । सविकल्पकोपपत्तिश्च तत इति भावः ॥ प्रयोक्त्रभिप्रायेणैवेति । शक्तिबोधनं प्रयोक्त्रधीनमिति भावः । अन्यथा शब्दार्थसम्बन्धस्यानित्यतापत्तिः । एवं च “स्वेच्छयैकस्या व्यक्तौ संकेत्यमानः शब्दो यद्दृच्छाशब्दः” इति बोध्यम् ॥ ननु ऋकारस्याच्चे ऋल्वर्णयोः सावर्ण्याद् ऋकारेण लृकारस्यापि ग्रहणादच्कार्यसिद्धौ किम् लृकारोपदेशेनेत्यत आह—ऋकारेति ॥ उपदेशः कृत इति । पाणिनये शिवेनेति शेषः । वस्तुतोऽत्र तस्यानुपदेशेऽप्रामाणिकत्वशङ्क्या सर्वर्णविधिरपि तयोर्वक्तुमशक्य इति तदुपदेशः ॥ सर्वर्णविधिराकं फलमपि स्थलत्रय एवेति तत्रैव प्रयोजनोपन्यास इति बोध्यम् । ननु सन्तमसन्तं वा क्रियायोगमर्थगतमङ्गीकृत्य ढित्यादीनामपि व्युत्पत्तार्यगताथैरूपप्रवृत्तिनिमित्तानपेक्षशब्दसत्त्वे किं मानमत आह—अर्थवदिति । चिन्त्यमिदम् । बहुचूर्णं तस्य चारितार्थात् । एतदर्थं तद्धितपदं तद्विशिष्टपरम् । अप्रत्यय उत्पुक्तेश्च पचतकोत्यादौ न दोषः । प्रत्ययश्च तद्धितमिदं एव । बहुपटवस्तिष्ठन्तीत्यादौ यं समुदायमिति न्यायेन न दोष इति कैयटाशयमन्ये । ननु लतकस्यासाधुत्वात्कथं शास्त्रविषयतेत्येत आह—गाव्यादीनामिति । ऋतकेन लतकानिवृत्तौ हेतुर्थाश्रयेणेति । स्वगतक्रियारूपाश्रयेणेत्यर्थः । अर्थतः सजातीयस्यैव निवृत्तिः । एकप्रवृत्तिनिमित्तकत्वे सति अन्वाख्यातमनन्वाख्यातस्य निवर्तकमिति भावः । तद् ध्वनयन्नाह—भाष्ये चतुष्टयीति शब्दानामर्थं या प्रवृत्तिः सा प्रवृत्तिनिमित्तमेदात्प्रकारचतुष्टयवतीत्यर्थः । तत्र तद्दृच्छाशब्दो नाम वक्त्रा स्वेच्छया सन्निवेशितः । स चानेकविधः—एकव्यक्तिसन्निवेशितो ढित्यादिकः, तत्र न किञ्चिदतिरिक्तं प्रवृत्तिनिमित्तमानन्त्यव्यभिचारयोरभावात् । किन्तु सव्यस्यैवार्थस्य विषयताद्वयेन मानम् । तदुत्तरत्वादेः प्रकारत्वावच्छिन्नः स एवार्थः । यद्वा शब्दपरादाच्चेऽर्थे एव त्वादिः । एवं कादिपदानां कादीनामेकत्वमते तेषु शक्तिः । ततो ढित्यपदादिव शक्यार्थे एव त्वादिः । कुत्वमिति कुरिति च पर्यायौ । अनेकत्वमते तत्तज्जात्युपलक्षिते सा । टिप्पणादीनां तु तच्छब्धानामानन्त्यात्तत्पदमेव प्रवृत्तिनिमित्तम् । तदेव च तदुत्तरत्वाद्यर्थः । भत्वादपदैर्भादिसंज्ञैर्बोध्यते । अत एव बृहस्पते वक्ष्यति “कुत्वं कस्माच्च भवति योः कुः पदस्येति । भत्वात् । कथं “भसंज्ञे” इति । अनेन च भाष्येण कुकुत्वपदयोः भत्त्वभत्संज्ञाप्रदयोः पर्यायत्वं स्पष्टमेव उक्तम् । संज्ञा च पदमेव ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्लुत्याद्यर्थ इति—इतीति शेषः । तस्मिन्—लतकशब्दे परे । अगममिति—इत्यादाविति शेषः । चतुर्था इति—इतीति शेषः । प्रदीपे—अत्र—वर्णसमान्भावे । इति—इति हेतोः ।

उद्द्योते—तस्यां—व्यक्तौ । ततः—प्रकारतादिविषयताङ्गीकारात् ।
अत्र—वर्णसमाप्ताये । तस्य—लृकारस्य । तयोः—अकारलृकारयोः ।
इति—इति हेतोः । तदुपदेशः—लृकारोपदेशः । इति—इति हेतोः ।
तत्रैव—स्थलत्रयम् । तस्य—अर्थवत्त्वस्य । एतदर्थ—बहुचपूर्वा-
र्थम् । तद्विशिष्टेति—तद्विविशिष्टेत्यर्थः । संनिवेशितः—प्रवर्तितः । स
च—यदृच्छाशब्दश्च । तत्र—इत्यादौ । विषयतेति—प्रकारताविशेष्य-
ताख्येत्यादिः । तदुत्तरत्वादेः—तदुत्तरस्य त्वादिप्रत्ययस्य । स
एव—इत्यादिरेव । शब्दपरात्—इत्यादिशब्दात् । तेषु—कादिषु ।
ततः—कुप्रभृतिशब्दात् । अनेकत्वेति—कादीनामित्यादिः । तत्त-
ज्जातीति—कत्वत्वादिजातीयर्थः । सा—कादिशब्दानां शक्तिः ।
तच्छब्दानां—टिबुभादिशब्दशब्दानाम् । तत्पदमेव—टिबुभादिपद-
मेव । तदेव—टिबुभादिपदमेव । तदुत्तरत्वाद्यर्थः—टिबुभादिपदोत्त-
रत्वादिप्रत्ययार्थः ।

(भाष्यम्)

अशक्तिजानुकरणार्थः—अशक्त्या कयाचिद् ब्रा-
ह्मण्या ऋतक इति प्रयोक्तव्ये लृतक इति प्रयुक्तम् ।
तस्यानुकरणं ब्राह्मण्यलृतक इत्याह कुमार्यलृतक
इत्याहेति ॥

(प्रदीपः) अशक्तिजेति । अशक्तिजानुकरणस्य जातिशब्दत्व-
मिच्छन्ति । यस्मादनुक्रियमाणे शब्दे या जातिः समवेता तत्संबद्धम-
नुकार्यमनुकरणं प्रत्याययति ॥

(उद्द्योतः) ननु चतुर्विधेऽनुकरणशब्दः कान्तर्भवतीत्यत
आह—अशक्तिजेति ॥ यस्मादिति । अनुक्रियमाणशब्दव्यक्तयो
बह्वयः । प्रत्यभिज्ञा तु जातिनिबन्धना रूपसादृश्यनिबन्धना वेति
भावः ॥ एतेऽपि यदृच्छाशब्दाः, स्वेच्छयैव वक्त्रा शब्दपरतया प्रयो-
गाद् इत्यन्ये ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इत्याहेतीति—तत्राच्कार्याणि यथा
स्युरिति शेषः । प्रदीपे—कर्माह—अनुकार्यमिति । प्रत्याययतीति—
अत इति शेषः । उद्द्योते—चतुर्विधेषु—जातिशब्दगुणशब्दादिषु ।

(भाष्यम्)

प्लुत्याद्यर्थश्च [लृकारोपदेशः कर्तव्यः] ॥

के पुनः प्लुत्यादयः ? ॥

प्लुतिद्विर्वचनस्वरिताः क्लृप्शमिश्र । क्लृप्शः ।
प्रक्लृप्शः । प्लुत्यादिषु कार्येषु कृपेर्लृत्वं सिद्धम् । तस्य
सिद्धत्वाच्चकार्याणि न सिद्धयन्ति । तस्माद् लृकारोप-
देशः क्रियते ॥

(उद्द्योतः) प्लुत्यादिकं च, गुरोरनृत इति प्लुतः अनचि
चेति द्वित्वम् ॥ प्रपूर्वात्कृपेरन्तर्भावित्वमर्थान्तरमणि के गतिरन-
न्तर इति पूर्वपदप्रकृतित्वरे, वर्ज्यमानस्वरेण शिष्टस्यानुदात्तत्वे उदा-
त्तादनुदात्तस्येति स्वरितत्वम् ॥ अनृत इति निषेधस्तु न, ऋदिवल्लः
दिविति पृथगनुबन्धकारणेन कचित्परस्परग्रहणज्ञापनात् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—कार्येषु—कर्तव्येषु । तस्य—लृत्वस्य ।
उद्द्योते—इति प्लुतः—इत्यनेन अच्सापेक्षगुरोर्सापेक्षप्लुतः ।
इति द्वित्वम्—इत्यनेन अनुत्तरपकारस्य द्वित्वम् । इति—इत्यनेन ।

(अथ प्रयोजननिराकरणभाष्यम्)

नैतानि सन्ति प्रयोजनानि ।

(३३ प्रयोजनप्रत्याख्यानवार्तिकम् ॥ २ ॥)

॥ * ॥ न्याय्यभावात्कल्पनं संज्ञादिषु ॥ * ॥

(भाष्यम्)

न्याय्यस्य ऋतकशब्दस्य भावात् कल्पनं संज्ञादिषु,
साधु मन्यन्ते—ऋतक एवासौ, न लृतक इति ॥

(प्रदीपः) न्याय्यभावादिति । ऋतकशब्दो न्याय्यः कृदन्तं
नाम कुर्यादिति स्मृतावृत्तत्वात् । ऋतिः सौत्रो धातुः, तत औणा-
दिकः क्नुन्शिष्टिपसंज्ञयोरपूर्वस्यापीति कुन्प्रत्ययः ॥ संज्ञादि-
ष्विति । आदिशब्देनैतद्वर्णयति—जातिगुणक्रियानिमित्तं अपि शास्त्रा-
न्विता एव प्रयोक्तव्या इति ॥ सर्वशब्दव्युत्पत्तिपक्षे किमर्थवत्सुत्रे-
येति चेत्, शिष्टप्रयुक्तानामेवाव्युत्पत्तिपक्षोऽप्यस्तीति ज्ञापनायार्थव-
त्सूत्रोपादानम् । अनुकरणशब्दानामव्युत्पन्नत्वात्तदर्थं च ॥

(उद्द्योतः) न्याय्य इति । संज्ञात्वेन कल्पयितुमिति शेषः ।
तत्र हेतुमाह—कृदन्तमिति । प्रकृतिप्रत्ययादिविभागान्वाख्यातत्वं
मेव न्याय्यत्वमित्याशयेन शङ्कते—सर्वशब्देति । शिष्टप्रयुक्तत्वमपि
न्याय्यत्वमिति परिहारः ॥ न च तस्यैव प्रयोगे लृतकशब्दो बोधकोऽपि
न स्यादिति वाच्यम् । बोधकत्वेऽप्यसाधुत्वान्न शास्त्रीयकार्यनिमित्त-
त्वमित्याशयात् । तदध्वनितं भाष्ये “साधु मन्यन्ते” इति ग्रन्थेन ॥
ऋतक एवासाविति । ऋतकशब्दप्रतिपाद्य एवासौ, न लृतकशब्द-
प्रतिपाद्य इत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पूतानि—यदृच्छाशब्दादीनि । सन्ती-
ति—लृकारोपदेशस्येति शेषः । कुत इत्यत आह—न्याय्येति । यत
इत्यादिः । इतीति—अत इति शेषः । प्रदीपे—तदर्थम्—अनुकरण-
शब्दार्थम् । उद्द्योते—तस्यैव—शास्त्रान्वितस्यैव । बोधकत्वे इति—
तस्येत्यादिः । असौ—लृतकः ।

(व्याख्यानतरभाष्यम्)

अपर आह—न्याय्य ऋतकशब्दः शास्त्रान्वितोऽ-
स्ति । स कल्पयितव्यः साधुः संज्ञादिषु—ऋतक एवा-
सौ, न लृतकः ॥

(प्रदीपः) अपर आहिति । पूर्वमुक्तम् ऋतक एव न्याय्यत्वा-
त्प्रयोक्तव्यो ननु लृतकशब्द इति, इदानीं तु ऋतकशब्दस्यैवायमप-
भ्रंशोऽशक्तिजत्वाद् लृतक इत्युच्यते ॥

(उद्द्योतः) इदानीं विवृति । भाष्ये कल्पयितव्य इत्यस्य
विनिश्चितत्वेन श्रेय इत्यर्थः । साधुर्ऋतक एव नामत्वेन कृतो न
लृतकः । अशक्त्या तु तयोच्चारणमित्यपभ्रंशत्वान्न शास्त्रविषय
इति भावः ॥ अशक्तिजत्वादिति । जिह्वाऽपाटवजत्वादित्यर्थः । एवं
चासाधुरेवेति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—न्याय्य इति व्याचष्टे—शास्त्रेति । स-
ऋतकशब्दः । लृतक इति—इति प्रकारेणेति शेषः । इत्योते—तथा-
ऋतक इत्यस्य लृतक इति रीत्या । इति—इति हेतोः । अस्य
लृतकशब्द इति शेषः । एवञ्चेति—लृतकशब्द इति शेषः ।

(प्रत्याख्यानबाधकभाष्यम्)

अयं तर्हि यदृच्छाशब्दोऽपरिहार्यः—लृकिङ्
लृकिङ्चेति ॥

वार्तिके शिष्टप्रयुक्तत्वमेवेत्यभिसन्धाय भगवतानुक्तमपि स्वयं मन्दु-
द्वयग्रहाय स्फुटमाह—अव्युत्पत्तेति ॥ पारम्पर्यायाताः अनादयः ।
एवं च शिष्टप्रयुक्त्यद्वैतशब्दाः असाधुत्वेन शाखाविषया इति भाष्य-
तात्पर्यम् ॥ यस्तु—चतुर्थोति पक्षे लतकादीनां टिघुआदिवच्छास्त्र-
विषयत्वमेवेत्यस्माद्व्याख्यास्यत—इति । तत्र पक्षमेदेजैकस्य शाखा-
विषयत्वतदविषयत्वाङ्गीकारे न वेति सूत्रस्य भाष्यविरोधात् । टिघु-
आदीनां पाणिन्यादिशिष्टप्रयुक्तत्वेन साधुत्वाच्छास्त्रविषयत्वेऽपि
अन्येषां तद्विषयत्वे मानाभावाच्च । किं च साध्वसाधुबहिर्भूतानामपि
शाखविषयत्वे साध्वनुशासनेऽस्मिन्शाखे इति तत्र तत्र भाष्यो-
क्त्यसङ्गतिः । किं च शाखविषयत्वमथ तदव्यङ्ग्यसाधुत्वाभाव इत्य-
शक्यमिति दिक् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—लकारोपदेशप्रयोजनखण्डयिता तत्प्र-
योजनवादिना अन्यथेत्यादिना समाने चेत्यादिना चापादितमुभयदोषं
खण्डयति—नेति । एषः—उक्तोभयरूपः । कुन इत्यत आह—पक्षेति ।
यत इत्यादिः । परिहारा इति—तत्प्रयोजनस्येत्यादिः । भवन्तीति—
अत इति शेषः ।

प्रदीपे—अस्यापि—लकारस्यापि ।

उद्धोते—समाधत्ते इति—तत्प्रयोजनखण्डकः तत्प्रयोजनवाधु-
त्वापितामुभयशङ्कामित्यादिः । तत्पक्षेऽपीति—जातिपक्षेऽपीत्यर्थः ।
सरूपाणमिति सूत्रमिति शेषः । जातिगतजातीति—अक्षत्वादिनाना-
जातिगताक्षत्वत्वादिजातीयर्थः । इति—इति हेतोः । एवम्—न्याय-
भावादित्येवम् । दोषेति—समाने चेत्याद्युक्त्यादिः । तस्य—श्रुतकथ-
तस्मिन्—लतकानिश्चितः । अन्येषाम्—लतकादीनाम् । तद्विषयत्वे-
शाखविषयत्वे । तदव्यङ्ग्येति—शाखान्यङ्ग्येत्यर्थः ।

(इति षट्छाशब्दनिराकरणम् ॥)

(॥ ४४ ॥ द्वितीयप्रयोजनप्रत्याख्यानवार्तिकम् ॥ ३ ॥

॥ * ॥ अनुकरणं शिष्टाशिष्टाप्रतिषिद्धेषु
यथा लौकिकवैदिकेषु ॥ ४४ ॥

(भाष्यम्)

अनुकरणं हि शिष्टस्य वा साधु भवति, अशिष्टा-
प्रतिषिद्धस्य वा नैव तद्दोषाय भवति, नाभ्युदयाय ॥
यथा लौकिकवैदिकेषु । यथा लौकिकेषु वैदिकेषु
च कृतान्तेषु । लोके तावद्—य एवमसौ ददाति
य एवमसौ यजेत, य एवमसावधीते, इति । तस्यानुकु-
र्वन् दद्याच्च यजेत चाधीयत च । सोऽप्यभ्युदयेन
युज्यते ॥ वेदेऽपि—“य एवं विश्वसृजः सञ्ज्वालयन्त्या-
सते” इति, तेषामनुकुर्वन् तद्वत्सञ्ज्वालयन्त्यासीत् । सोऽ-
प्यभ्युदयेन युज्यते ॥ अशिष्टाप्रतिषिद्धं यथा—य एव-
मसौ हिक्कति, य एवमसौ हसति, य एवमसौ कण्डू-
यतीति । तस्यानुकुर्वन् हिक्केच्च हसेच्च कण्डूयेच्च, नैव
तद्दोषाय स्यान्नाभ्युदयाय ॥ यस्तु खल्वेवमसौ ब्राह्मणं
हन्ति एवमसौ सुरां पिबतीति तस्यानुकुर्वन् ब्राह्मणं ह-
न्यात्सुरां वा पिबेत्, सोऽपि मन्ये पतितः स्यात् ॥

(प्रदीपः) प्रयोजनान्तरमपि वार्तिककारः प्रत्याचष्टे—अनुकर-

णमिति । अनुकार्यस्य दुष्टत्वादनुकरणस्यापि दुष्टत्वं मन्यते सुरापा-
नानुकरणवत् ॥

(उद्धोतः) अनुकरणं शिष्टस्य वा अशिष्टाप्रतिषिद्धस्य वा
भवति तत्रार्थं साधु, अन्यं न दोषाय नाभ्युदयायेति भाष्येऽन्यत्र ।
अर्थाप्रतिषिद्धानुकरणस्य दुष्टत्वं बोध्यम् ॥ ननु शिष्टानुकरणं नासाधु,
अशिष्टाप्रतिषिद्धस्य वा नासाधु । आद्यस्याभ्युदयजनकत्वाद्, अन्य-
स्याभ्युदयाजनकत्वेऽपि दोषाजनकत्वात् । एवं च प्रकृते किमायातमत
आह—अनुकार्यस्य दुष्टत्वादिति । अर्थलब्धं तदादाय प्रकृतोपयोग
इत्यर्थः ॥ अत एव भाष्ये तदुद्धोतान्तेनोपपादयित्यति—यस्तु खल्वि-
ति । एवं चासाध्वनुकरणस्यासाधुत्वाच्छास्त्रविषयत्वात्तदर्थता ल-
कारोपदेशस्य न युज्यत इति भावः ॥ भाष्ये यजेत वेति । यागोऽत्र
स्मार्तो ग्राह्यः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तत्—अशिष्टाप्रतिषिद्धस्यानुकरणम् ।
कृतान्तेषु—कृतसिद्धान्तेषु । शिष्टानुकरणस्य लौकिकवैदिकोदाहरणे
प्रतिपादयति—य एवमिति । सोऽपि—अनुकारकोऽपि । अशिष्टाप्रति-
षिद्धानुकरणस्य वैदिकमुदाहरणं नास्तीति तस्य लौकिकमात्रं तदाह-
यथेति । अर्थादापन्नं प्रकृतोपयोग्यर्थमाह—यस्मिन् इति । पतित इति—
तथा च ब्राह्मणहननाद्यनुकरणस्येव असाधुशब्दानुकरणस्य निषिद्ध-
तया न लतकाद्यनुकरणार्थता लकारोपदेशस्येति भावः ।

प्रदीपे—प्रयोजनान्तरमिति—एवमाद्यं षट्छाशब्दरूपं प्रयोजनं
निरस्य तस्य अशक्तिजानुकरणरूपमित्यादिः ।

उद्धोते—वा नासाध्विति—अनुकरणमित्यादिः । वार्तिकाप्रति-
पाद्यत्वादाह—अर्थेति । तत्—प्रतिषिद्धानुकरणस्य दुष्टत्वम् । एवमयेऽ-
पि । प्रकृतेति—वार्तिकस्येत्यादिः । तदर्थता—अशक्तिजानुकरणार्थता ।
ननु वैदिकस्य यागस्य कथं लौकिकोदाहरणतयाऽभिधानमित्यत
आह—याग इति । अत्र—लौकिकोदाहरणे । (प्रकृत) वार्तिके प्रयो-
गमेदमिप्रायतया बहुवचनस्य, सञ्ज्वायिनोऽधिकरणत्वविवक्षया सप्त-
म्याश्च प्रयोग इति भावः ।

(प्रयोजनसमर्थनभाष्यम्)

विषम उपन्यासः । यश्चैवं हन्ति, यश्चानुहन्ति,
उभौ तौ हतः । यश्चापि पिबति, यश्चानुपिबति, उभौ तौ
पिबतः ॥ यस्तु खल्वेवमसौ ब्राह्मणं हन्ति एवमसौ सुरां
वा पिबतीति तस्यानुकुर्वन्स्नातानुलिप्तो माल्यगुणकण्ठः
कदलीस्तम्भं छिन्द्यात्पयो वा पिबेत्, न स मन्ये पति-
तः स्यात् ॥

(प्रदीपः) भाष्यकारस्त्वनुकरणार्थत्वं समर्थयते—विषम इति ।
न अनुकार्यस्य दोषानुकरणस्य दुष्टत्वमिति दर्शयति—यश्चेति ।
विहितकरणादभौतपतिः प्रतिषिद्धाचरणान्नाभौतपत्तिर्न त्वनुमानेन ध-
र्माधर्मोन्वयस्थेति मन्यते । सुरापानादौ तु तस्या एव क्रियाया अ-
नुष्ठानात्सादृश्याभावात्तस्यानुकरणत्वम् । दानादीनां स्मार्तत्वालौकि-
कत्वमुच्यते ॥ स्नातानुलिप्त इति । स्वत्यचित्तत्वं दर्शयति । अस्वत्येन
हि चित्तेनाकार्यं क्रियते ॥ माल्यगुणकण्ठ इति । लोकमध्ये प्रकाशते
इत्यर्थः । अकार्यं अप्रकाशं क्रियते । तत्र लतकशब्दोऽपि यदा श्रु-
तकार्यं प्रयुज्यते तदाप्यशब्दः यदा त्वनुकार्यं प्रत्याययति तदा साधुरेवा-
र्थभेदाद् अश्वगोष्ठादिवत् ॥

(उद्धोतः) सादृश्याभावादिति । न चैकजातीयेष्वपि व्य-
क्तिभेदेन सादृश्यसंभवः । सुरापानात्सादृश्येन वादृश्यत्वे सादृश्येन तद-

तिरिक्तसादृश्याभावादित्याशयः । तदाह—आस्त्येति ॥ वानाबोनां कथं लौकिकत्वेनोपन्यासोऽत आह—स्मार्तत्वादिति ॥ अस्वस्थेने-
ति । आस्तिकत्वे सत्यपीति भावः ॥ साध्यागुणकण्ड इति ॥ माला-
यां साधूनि साध्यानि पुष्पाणि तैर्जुको गुणः स्रजं कण्डे सत्यैत्यर्थः ।
गण्डाद्विधात्परनिघातः ॥ अकार्यं ह्येति । एव लोके भाग्येत्यर्थः ॥
[अर्थभेदेन साधुत्वे दृष्टान्तमाह—अस्वेति ॥]

(तत्त्वालोकाः) भाष्ये—एवमिति—प्राज्ञमिति शेषः । अनु-
हन्ति—अनुकृत्य प्राज्ञं हन्ति । हन्ति इति—प्राज्ञमिति आदिः ।
अपीति—एवमित्यर्थः । सुरामिति शेषः । अनुपिबन्ति—तमनुकृत्य सुरां
पिबन्ति । पिबन्ति इति—सुरामित्यादिः । अनुकार्यविजातीयानुकार्यस्य
अनुकरणत्वे सत्यपि अनुकार्यसमानफलत्वाभावात्—अस्त्विति ।

प्रदीपे—भाष्यकारस्त्विति—लकारोपदेशस्य अशक्तियेति शेषः ।
तस्याः—सुरापानादिरुपायाः । अस्त्वगोपवादिष्वेति—यथा अस्व-
शब्दो बाहने असाधुः, निर्धने तु साधुः गोपीशब्दश्च त्वि असाधुः,
आवपने तु साधुरित्यर्थः ।

उद्घोते—एकेति—तदर्थमभिव्येदमौन्यमित्यादित्यादिः । स्वाह-
शब्देन—साहचर्यरूपतया । तथा च अनुकार्यमाह्वयहननाद्यनुकरणमाह-
गहननायोः पातित्वजनकतावच्छेदकं माह्वयहननत्वाद्येव, न त्वनुकार्य-
त्वमनुकरणत्वं वेति तयोः तदवच्छेदकत्वाभावात्प्रतिपादन एवात्र तात्पर्यं,
न तु तत्र तयोरभावे इति भावः । नास्तिकत्वे सति तु स्वस्थेनापि
चित्तेनाकार्यं क्रियते इत्यत आह—आस्तिकत्वे इति । साधुत्वे इति
—लतलशब्दस्येत्यादिः । तथा चानुकरणस्यादृष्टत्वेन अशक्तिमानुकर-
णार्थं लकारोपदेशः कर्तव्य इति भाष्यकदम्भिप्रायः ।

(प्रयोजनप्रत्याख्यानभाष्यम्)

एवमिहापि य एवमसावपशब्दं प्रयुक्ते इति त-
स्यानुकुर्वन्नपशब्दं प्रयुज्जीत, सोऽप्यपशब्दभाक् स्यात् ॥

(उद्घोतः) भाष्ये प्रयोजनप्रत्याख्यानवादी शङ्कते—एवमि-
हापीति ॥

(तत्त्वालोकाः) भाष्ये—एवम्—प्राज्ञगहननानुहननसुरापाना-
नुपानादिवत् । उद्घोते—प्रयोजनेति—लकारोपदेशस्येत्यादिः ।

(समाधानभाष्यम्)

अयं त्वन्योपशब्दपदार्थकः शब्दो, यदर्थ उपदेशः
कर्तव्यः । न चापशब्दपदार्थकः शब्दोऽपशब्दो भवति ।
अवश्यं चैतदेवं विज्ञेयम् । यो हि मन्यतेऽपशब्दपदा-
र्थकः शब्दोऽपशब्दो भवतीति, अपशब्द इत्येव तस्या-
पशब्दः स्यात् । न चैवोऽपशब्दः ॥

(प्रदीपः) अपशब्द इत्येवेति । अस्य हि गाव्यादयोऽपशब्दं
वाच्याः ॥

(उद्घोतः) प्रयोजनवादी समापत्ते—अयं त्वन्य इति ॥
अस्य ह्येति । एवं च तत्तदर्थं व्याख्यानानुगतत्वमपशब्दत्वमिति
भावः ॥

(तत्त्वालोकाः) भाष्ये—अयं—लतकः । अन्यः—अपशब्दान्यः ।
उपेति—लकारस्येत्यादिः । कुत इत्यत आह—न चेति । अन्वयमुखेनो-
क्त्वा व्यतिरेकमुखेनाह—अवश्यमिति । एतत्—लतक इति । एवम्—
अपशब्दभिन्नशब्दत्वेन । हि—यतः । एषः—लतकशब्दः ।

उद्घोते—प्रयोजनेति—तस्येत्यादिः ।

(प्रयोजनभाष्यम्)

अयं स्वत्वपि भूयोनकरणशब्दोऽपरिहार्यः, यदर्थ
उपदेशः कर्तव्यः—साधुत्वाकारमधीते मधुत्वाकारमधीते
इति ॥

(प्रदीपः) अयमिति । असाधोरनुकरणमित्येतदप्यत्र नास्तीति
भावः ॥

(उद्घोतः) भाष्ये—तुष्यतु तुर्जनः—यायेन साधुत्वाकारार्थं
लकारोपदेशस्याह—अयं स्वत्वपीति । यद्यप्यर्थान्वयवर्णानां न साधु-
त्वम्, तथापि वर्णात्कारविधानेन तेषां साधुत्वमिति भावः ॥

(तत्त्वालोकाः) भाष्ये—उपेति—तस्येत्यादिः । मधु—मनोहरम् ।
प्रदीपे—अत्र—साधुत्वाकारमधीते इत्यादौ ।

उद्घोते—तेवासु—अर्थान्वयवर्णानाम् ।

(अण्डनभाष्यम्)

कस्यस्य पुनरेतदनुकरणम् ? ॥

कतुपिस्थस्य ॥

यदि कतुपिस्थस्य, कतुपेश्च त्वमसिद्धम् । तस्या-
सिद्धत्वाद्वाकार एवाच्चार्याणि भविष्यन्ति ॥

(तत्त्वालोकाः) भाष्ये—साधुत्वाकारार्थताऽपि लकारोपदेशस्य
न युक्त्याशयेन दृच्छति—कस्येति । सिद्धान्ती समापत्ते—कतुपिस्थेति ।
खण्डयिता आह—यद्वीति । कतुपिस्थस्येति—लकारस्यैतदनुकरणं
तर्हीति शेषः । तस्य—लत्वस्य ।

(प्रयोजनभाष्यम्)

भवेत्तदर्थेन नार्थः स्यात् । अयं त्वन्यः कतुपिस्थप-
दार्थकः शब्दः, यदर्थ उपदेशः कर्तव्यः ॥

(प्रदीपः) भवेद्विती । प्रयोगस्येत्येदमनुकरणम् । प्रयोगे च
नास्ति पूर्वप्रासिद्धमिति भावः ॥

(उद्घोतः) भवेत्तदर्थेनेति । तदर्थेन कतुपिस्थलकारार्थेन त्व-
कारस्योपदेशेन प्रयोजनं न भवति—एवं यद्यपि भवेत्तथापि तदनुकर-
णार्थेनार्थ इत्यर्थः । ननु कतुपिस्थस्यासिद्धत्वात्कथं तदनुकरणमत आह—
प्रयोगस्थस्येति ॥ प्रयोगे अनुकरणप्रयोगे । शास्त्रे तदीयकार्यं वा-
सिद्धत्वं पीर्वापर्यस्य तत्रैव संभवात् । न चैवं प्रकृते इति भावः ।

(तत्त्वालोकाः) भाष्ये—लकारोपदेशप्रयोजनवादी आह—अगो-
द्विती । उपेति—तस्येत्यादिः ।

प्रदीपे—प्रयोगस्थस्येति—लकारस्येति शेषः ।
उद्घोते—प्रयोजनमिति—तस्येत्यादिः । तदनुकरणार्थेन—नर-
पितृलकारानुकरणार्थेन । अस्य तेन तस्येति शेषः । कतुपिस्थस्येति—
लत्वस्येति शेषः । तदनुकरणं—कतुपिस्थलकारानुकरणम् । नन्वनुकार्य-
प्रयोगे कार्यप्रवृत्तिसमये पूर्वप्रासिद्धमित्यस्य प्रवृत्तिसत्त्वेन कथं प्रयोगे
तदप्रवृत्तिरित्यत आह—अनुकरणेति । तत्रैव—शास्त्रे एव ।

(अण्डनभाष्यम्)

न कर्तव्यः । इदमवश्यं कर्तव्यम्—“प्रकृतिवदनु-
करणं भवति” इति ॥ किं प्रयोजनम् ? ॥ “द्विः पच-
न्वित्याह” “तिङ्कृतिङ्” इति निघातो यथा स्यात् ।
“अरानी इत्याह” “इद्वेद्विचनं प्रगृह्यम्” इति प्रगृह्य-
संज्ञा यथा स्यात् ॥

(प्रदीपः) प्रकृतिवदिति । तत्र यथा कल्पेर्लत्वस्यासिद्धत्वाद्-
कारद्वारेण लकारस्याचकार्यं तथानुकरणस्यापीत्यर्थः । द्विरिति । पच-
न्तु पचन्त्विति वेनचिदुक्ते द्विः पचन्त्वित्यनुकरणम् । एतच्च क्रिया-
साधनान्नभिधानातिङन्तं न भवति । एवमर्थः इत्यनुकरणं द्वयर्थान-
भिधानान्न द्विवचनान्तम् ॥ ननु गम्ल् सृष्ट् इत्यादिस्थस्य यदानुकरणं
तदा कथं प्रकृतिवद्भावः । घुताद्यलुदित इति लकारे परतो यणादेशक-
रणादित्संज्ञानुवादाच्च धात्वनुबन्धस्य लकारस्याचकार्याप्यनु मीयन्ते
तत्स्वदनुकरणस्य सिद्धः प्रकृतिवद्भावः ॥

(उद्घोतः) ऋकारद्वारेणेति । ऋकारयुद्धयेत्यर्थः ॥ भाष्ये—
द्विः पचन्त्विति । पचन्त्विति द्विराहेत्यन्वयः । असत्यतिदेशे तिङन्त-
त्वाभावे हेतुमाह—एतच्चेति । द्वयर्थेति । एतदर्थमेव द्विवचनमि-
त्यन्वयसंज्ञाकरणम् ॥ नन्विति । एवं च पाठाभावे मूलस्यैवाच्चाभा-
वात्कथं तदनुकरणेऽचकार्यमिति तदर्थं उपदेश आवश्यक इति भावः ॥
अनुमीयन्त इति । इदं चिन्त्यम् । आनुमानिकवचनेन कृतस्य वर्ण-
स्य प्रत्याख्यानायोगात् । तस्मादस्मृ इत्यादिस्थ लृकारो धर्माजनक-
त्वाच्च साधुरिति वक्तुं युक्तम् । एवं चाशक्तिजानुकरणेति वातिकेऽ-
शक्तिजपदं व्यर्थमिति कैयटतात्पर्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तत्प्रयोजनखण्डक आह—नेति । तदर्थं
लृकारोपदेश इति शेषः । कुत इत्यत आह—इदमिति । यत इत्यादिः ।
इत्याहेति—इत्यत्रेति शेषः । इति—इत्यनेन ।

प्रदीपे—तत्र—अनुकार्ये । एवं प्रकृतिवदित्यतिदेशाश्रयणेन लृका-
रोपदेशस्य साध्वनुकरणार्थत्वे भाष्यकृता खण्डिते तदसाक्ष्यं सूच-
यन् कश्चिदैकदेशविषयतया तस्य तदर्थत्वं प्रतिपादयितुमाह—नन्विति ।
यदेति—लृकारस्येत्यादिः । उत्तरयति—घुतेति । इति—इत्यनेन । तद-
नुकरणस्य—गम्ल्प्रभृतिस्थलृकारानुकरणस्य ।

उद्घोते—अतिदेशे इति—प्रकृतिवदित्यतिदेशे इत्यर्थः । पचन्वि-
त्यनुकरणस्येति शेषः । एतदर्थ—द्वयर्थानभिधानार्थम् । पाठेति—वर्ण-
सामान्ये लृकारस्येत्यादिः । मूलस्यैव—अनुकार्यस्यैव लृकारस्य ।
तदनुकरणे—लृकारानुकरणे । इति—इति हेतोः । तदर्थः—अनुकर-
णार्थः । उपेति—तस्येत्यादिः । कृतस्य—उपदिष्टस्य । युक्तमिति—
तथा च गम्ल्प्रभृतिस्थलृकारानुकरणस्य दुष्टत्वेन शास्त्राविषयत्वाच्च सा-
ध्वनुकरणार्थता लृकारोपदेशस्येति भावः ।

(खण्डनोपसंहारभाष्यम्)

यदि—प्रकृतिवदनुकरणं भवतीत्युच्यते, अपशब्द
एवासौ भवति कुमाय् लुतक इत्याह ब्राह्मण्यलुतक इत्या-
ह । अपशब्दो ह्यस्य प्रकृतिः ॥

(उद्घोतः) एवं साध्वनुकरणार्थत्वे लृकारोपदेशस्य प्रकृति-
वदित्याश्रयणेन खण्डिते तेनैवाशक्तिजानुकरणार्थत्वमपि खण्डयति पूर्व-
पक्षो भाष्ये यदि प्रकृतिवदिति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—उच्यते इति—उद्घोति शेषः । असौ-
लुतकः । इत्याहेति—इत्यादाविति शेषः । हि—यतः ।

उद्घोते—तेनैव—प्रकृतिवदित्यतिदेशाश्रयणेनैव । अस्य तस्ये-
ति शेषः ।

(प्रयोजनभाष्यम्)

न चापशब्दः प्रकृतिः । नह्यपशब्दा उपदिश्यन्ते ।
न चानुपदिष्टा प्रकृतिरस्ति ॥

(प्रदीपः) न चापशब्द इति । सिद्धान्तवादी । प्रकरणादि

शास्त्रीया प्रकृतिराश्रीयते, शास्त्रनिबन्धनं च कार्यमतिदिश्यते, अपश-
ब्दश्च न शास्त्रीया प्रकृतिरनुपदिष्टत्वात् । नचापशब्दत्वं शास्त्रीयं कार्यं
नापि तदतिदेशं शक्यम् । नहि साधोरसात्वातिदेशो युक्तिमान् ।
तदेवं भाष्यकारेणाशक्तिजानुकरणार्थत्वं लृकारोपदेशस्य स्था-
पितम् ॥

(उद्घोतः) ननु मा भूदपशब्दोपदेशः प्रकृतिर्व तु कथं नेत्यत
आह—प्रकरणादिति । अतिदेशस्य शास्त्रीयत्वमनेन दर्शयते । तत्र च
प्रत्यासत्त्या शास्त्रीयप्रकृत्यादेरेव ग्रहणमुचितमिति भावः ॥ उपलक्षणं
भाष्यमित्याह—शास्त्रनिबन्धनं चेति ॥ नापि तदतिदेशुमित्यादि
चिन्त्यम् । अमात्रेण ब्राह्मण्यत्वाद्यतिदेशवत्संभवादिति कश्चित् ॥ तदे-
वमिति । अशक्तिजस्य शास्त्रीयप्रकृतिर्भावाच्च तदनुकरणेऽतिदेश-
प्रवृत्तिरित्यपशब्दत्वाभावादचकार्यसिद्धयर्थं लृकारोपदेश इत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्ती तस्याशक्तिजानुकरणार्थतां
स्थापयति—न चेति । हि—यतः ।

प्रदीपे—वादीति—आहेति शेषः । हि—यतः । तत्—अपशब्दत्वम् ।
हि—यतः । तत्—स्मृत्वात् । एवम्—उत्तरीत्या ।

उद्घोते—कथमिति—तस्येत्यादिः । ननु प्रकृत्यादिलक्षणस्य
शास्त्रेऽकृततया तत्प्रकरणभावात् कथं प्रकरणेन प्रकृत्याश्रयणमित्यत
आह—अतिदेशस्येति । अनेन—प्रकृतिवदिति वचनेन । तत्र—प्रकृतिव-
दिति वचनेऽतिदेशे वा । सम्भवात् । साधो असाधुत्वातिदेशसम्भवात् ।
अशक्तिजस्य—अपशब्दस्य । अतिदेशेति—प्रकृतिवदित्यतिदेशेत्यर्थः ।
इति—इति हेतोः । अस्य अशक्तिजानुकरणस्येति शेषः । अजिति-
तयेत्यादिः ।

(इत्यशक्तिजानुकरणखण्डनमण्डनम्)

(४५ तृतीयप्रयोजनप्रत्याख्यानवार्तिकम् ॥ ४ ॥)

॥ * ॥ एकदेशविकृतस्यानन्यत्वा-
त्प्लुत्यादयः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

“एकदेशविकृतमनन्यवद्भवति” इति प्लुत्यादयोऽ-
पि भविष्यन्ति ॥

(प्रदीपः) एकदेशविकृतस्येति । ऋकारे रेफभागस्य ले कृते
स एव ऋकार इति प्रत्यभिज्ञानादिति भावः ॥

(उद्घोतः) इदानीं प्लुत्याद्यर्थत्वं तस्य परिहरति भाष्ये—
एकदेशेति ॥ रेफभागस्येति । वर्णैकदेशा वर्णग्रहणेन गृह्यन्त इति
पक्षे इत्यर्थः ॥ प्रत्यभिज्ञानादिति । एवं च छिन्नपुच्छशृङ्गान्तेन
लोकन्यायसिद्धमस्य ऋत्वमित्यर्थः । व्याख्यानभाष्ये अनन्यवद् इत्य-
स्यान्यवन्तेत्यर्थः । अन्यसादृश्यस्यापि निषेधे तत्त्वं दृढीकृतम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—विकृतमिति—अत्र कर्मणि क्ते बहु-
व्रीहिः । सामान्ये नपुसकञ्च । इति—इत्यनेन ।

उद्घोते—तस्य—लृकारोपदेशस्य । अस्य—लृकारस्य । अनन्य-
वदित्यस्य अन्यभिन्नवदित्यर्थकतयाऽस्य वैयर्थ्यं स्यादित्यत आह—
व्याख्यानेति । अपिना अन्यत्वस्य समुच्चयः ।

(प्रयोजनवाचाच्चेपभाष्यम्)

यदि “एकदेशविकृतमनन्यवद्भवति” इत्युच्येत,
“राज्ञः क च” राजकीयम् “अल्लोपोऽन” इति लोपः
प्राप्नोति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एवं तत्प्रयोजनखण्डकसिद्धान्त्येकदेशे-
शिना तस्य तदर्थत्वे निराकृतौ तत्प्रयोजनवादिसिद्धान्त्येकदेशी शङ्कते-
यदीति । उच्येतेति—तर्हीति शेषः । क चेति—इत्यनेन कादेशान्ति-
ष्यते इति शेषः । कीयमिति—इत्यनेन । इति—इत्यनेन । अस्य
अकारस्येति शेषः ।

(प्रत्याख्यातुसमाधानभाष्यम्)

एकदेशविकृतमनन्यवत् षष्ठीनिर्दिष्टस्य ॥

(प्रदीपः) षष्ठीनिर्दिष्टस्येति । राज्ञः क चेत्तत्र राजन्शब्दः
षष्ठीनिर्दिष्टो न त्वन् इति लोपाभावः ॥

(उद्घोतः) सिद्धान्त्येकदेशी वति दृष्ट्वा स्थानिवत्प्रमनेनोप-
न्यस्तमित्याशयेनाह—षष्ठीनिर्दिष्टस्येति ॥ तत्संबन्धेकदेशविकृतमा-
देशरूपमित्यर्थः । नन्वलोपोऽन इत्यत्रापि षष्ठीनिर्दिष्ट एवेत्यत
आह—राज्ञ इति । येन विकारेण यस्य विकृतस्य यद्रूपमेकदेशविकृत-
न्यायेन प्राथ्यते तद्रूपावच्छिन्नस्य तेन रूपेण तद्विकारविधौ षष्ठीनिर्दि-
ष्टस्येति तदर्थ इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तत्प्रयोजनखण्डकसिद्धान्त्येकदेशी—
समाधत्ते—एकदेशेति । प्रदीपे—इति—इति हेतोः । अस्य अकारस्ये-
ति शेषः ।

उद्घोते—सिद्धान्तीति—तत्प्रयोजनखण्डकेत्यादिः । वतिम्—
अनन्यवदित्यत्र वतिम् । अनेन—तत्प्रयोजनवादिना । तदिति—षष्ठी-
निर्दिष्टेत्यर्थः । येन—ककाररूपादेशेन । यस्य—अकः । यद्रूपम्—
अन्तवम् । तद्रूपावच्छिन्नस्य—अन्तवावच्छिन्नस्य अनः । नन्वन्तवा-
वच्छिन्नस्यानो राजन्वेन षष्ठीनिर्दिष्टत्वमस्येति तस्य आह—तेन रूपेणेति ।
अन्मात्रनिष्ठान्त्वेन रूपेण । तद्विकारेति—ककाररूपादेशात्मकविकारे-
त्यर्थः । निर्दिष्टस्येति—एकदेशे विकृतमनन्यवद् भवतीति शेषः ।
तदर्थः—प्रकृतवार्तिकार्थः ।

(प्रयोजनवादिभाष्यम्)

यदि—षष्ठीनिर्दिष्टस्येत्युच्यते, 'क्लृप्प्रशिख' इति
प्लुतो न प्राप्नोति । नद्यत्र ऋकारः षष्ठीनिर्दिष्टः ॥ कस्त-
र्हि ? ॥ रेफः ॥

(प्रदीपः) ययं कृपो रो ल इत्यत्रापि ककारः षष्ठ्या न निर्दिष्ट
इत्यनन्यत्वे न प्राप्नोतीत्याह—यदीति ॥

(उद्घोतः) भाष्ये प्लुतो न प्राप्नोतीति द्विवचनादेरप्युप-
लक्षणम् ॥ कस्तर्हि रेफ इति । कृप इति त्ववयवषष्ठीति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—उच्यते इति—तर्हीति शेषः । इति—इ-
त्यत्र । हि—यतः । अत्र—लत्वावधौ ।

प्रदीपे—एवमिति—तर्हीति शेषः । इति—इति हेतोः । आहेति—
तत्प्रयोजनवादिसिद्धान्त्येकदेशीति शेषः । उद्घोते—इति—इत्यत्र ।

(प्रत्याख्यातुभाष्यम्)

ऋकारोऽप्यत्र षष्ठीनिर्दिष्टः ॥ कथम् ? ॥ अविभ-
क्तिको निर्देशः—कृप उः रः लः "कृपो रो ल" इति ॥

(उद्घोतः) कृप उरिति ॥ कृपे रेफस्य लस्तदवयवऋकारस्य
च लकारवदित आदेश इत्यर्थः । स्थानिनिर्देश एव तादृशादेशकल्पक
इति भावः ॥ एतेन तस्यावयवषष्ठ्यन्तत्वेन स्थानषष्ठीनिर्दिष्टत्वाभावा-
दिदं चिन्त्यमित्यपास्तम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तत्प्रयोजनखण्डक आह—ऋकार
इति । अत्र—लत्वावधौ । अविभक्तिक इति—यत इत्यादिः ।

उद्घोते—ननु ल इत्युक्त्या कथं लकारवदित्वादेश इत्यत आह—
स्थानीति । उरित्यनेनेत्यादिः । तादृशेति—लकारवदितेत्यर्थः । एतेन—
उरित्यस्य स्थानषष्ठ्यन्तत्वाश्रयणेन । तस्य—उरित्यस्य । इदं—ऋका-
रस्य षष्ठीनिर्दिष्टत्वकथनम् ।

(प्रत्याख्यातुरेव भाष्यम्)

अथवा पुनरस्तु अविशेषेण ॥

(प्रदीपः) अथवेति । षष्ठीनिर्दिष्टस्येति नापेक्ष्यते ॥

(उद्घोतः) ननु स्थानिवत्सूत्रे हि तथा । प्रकृते च न तेना-
तिदेश उच्यते, किं तु चिञ्चपुच्छश्चदृष्टान्तेन प्रत्यभिधायानन्यत्वमुच्य-
ते । तत्र षष्ठीनिर्दिष्टस्येति वक्तुमेवाशक्यमित्याशयेनाह भाष्ये—अथ-
वेति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अविशेषेणेति—वार्तिकमिदमिति शेषः ।
प्रदीपे—नेति—विशेष इत्यादिः । उद्घोते—तथा—षष्ठीनिर्दिष्ट-
स्येति विशेष आश्रयितुं शक्यः । तेन—स्थानिवत्सूत्रेण । आहेति—तत्प्र-
योजनखण्डक एवेति शेषः ।

(आक्षेपस्मारणभाष्यम्)

ननु चोक्तं—“राज्ञः क च” राजकीयम् “अल्लोपो-
नः” इति प्राप्नोतीति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तत्प्रयोजनवादी अविशेषेण तदाश्रयणे
दत्तं दोषं स्मारयति—नन् चेति ।

(आक्षेपबाधकभाष्यम्)

नैष दोषः । वक्ष्येत्येतत्—“ऋ आदीनां संप्रसारणे
नकारान्तप्रहणमनकारान्तप्रतिषेधार्थम् ऋ” इति । तत्प्र-
कृतमुत्तरत्रानुवर्तित्यते—“अल्लोपोनः” नकारान्त-
स्येति ।

(प्रदीपः) नकारान्तस्येति । न च राजन्शब्दः कादेशे कृते
नकारान्ता भवति, श्वेव पुच्छे चिञ्चने न पुच्छवानिति भावः ॥

(उद्घोतः) ननु कादेशेऽन्त्वमिवैकदेशविकृतन्यायेन नका-
रान्तत्वमपि कुतो नत्यत आह—न च राज्ञिति । एकदेशपदान
संसंबन्धकतयापस्थितवयवविषम एव विकारविशिष्टे आरोप्यते, न
त्ववयव एव, लोकव्यवहारादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तत्प्रयोजनखण्डकः तं निराकरोति—
नैष इति । कुत इत्यत आह—वक्ष्यतीति । यत इत्यादिः । तद्—
तस्मात् । अल्लोपोऽन इति—इत्यनेन शेषः ।

(प्रयोजनवाद्याक्षेपभाष्यम्)

इह तर्हि क्लृप्प्रशिख “अनृत” इति प्रतिषेधः प्रा-
प्नोति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तत्प्रयोजनवादी सिद्धान्त्येकदेशी प्लु-
त्यस्तदुपदेश आवश्यक इत्याशयेन शङ्कते—इहेति । तर्हि—एकदेशे-
तित्यायाश्रयणे । शिख इति—इत्यनेन शेषः । इति—इत्यनेन । अस्य
प्लुतस्येति शेषः ।

(४६ प्रत्याख्यातुसमाधानवार्तिकम् ॥ ५ ॥)

॥ * ॥ रवत्प्रतिषेधाच्च ॥ * ॥

(भाष्यम्)

रवत्प्रतिषेधाच्चैतत्सिध्यति । “गुरोररवतः” इति वक्ष्यामि ॥

(प्रदीपः) अरवत इति । रोऽस्यास्ति नित्यमिति नित्ययोगे मनुष्यं । तेन ऋकार एव रवान् न तु वर्तक इत्यादावकारः । न रवान्नरवानिति समासः । नित्ययोगप्रतिपादनाय बहुव्रीहिर्न श्रुतो—गुरोररस्येति ॥

(उद्घोतः) भाष्ये ब्रूह तर्हीति । एकदेशविकृतन्यायेन कत्वा-दिति भावः । रोऽस्यास्तीति । इदं चिन्त्यम्—अवयवादावेव मत्त्वर्थानानन्तरादाविति वर्तक इत्यादौ रवत्त्वस्योपपादयितुमशक्यत्वाच्चित्य-जोगपर्यन्तथावनमफलमिति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तत्प्रयोजनखण्डक एकदेशी समापत्ते-रवदिति । एतत्—लकारस्य प्लुतत्वम् । गुरोरिति—गुरोरनुत्तरस्यैवस्य स्थाने इत्यादिः ।

उद्घोते—न्यायेनेति—लकारस्येति शेषः । इतीति—इति हेतो-रित्यर्थः । प्रकृतेऽवयवे मनुष्यपीति शेषः । रवत्त्वस्येति—ऋकारे इत्या-दिः । इतीति—इति हेतोरित्यर्थः । तथा च कलतश्चिह्न इत्यत्र ऋकारस्य रवत्त्वाभावात् प्लुतो भविष्यत्येवेति तस्य न तदर्थताऽपीति भावः । नचैकदेशेति न्यायेन तत्र रवत्ता सेत्स्यति, लोके द्विप्रपुच्छस्य पुच्छवत्ताया अदर्शनात् ।

(आक्षेपभाष्यम्)

यदि ‘अरवतः’ इत्युच्यते, होट् + ऋकारः ‘होतृ-कारः’ अत्र न प्राप्नोति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तत्प्रयोजनवादी सिद्धान्त्येकदेशी प्रकृत-न्यासेऽपि दोषमाह—यदीति । अनृत इत्येवेति शेषः । उच्यते इति—तर्हीति शेषः ।

(आक्षेपबाधकभाष्यम्)

“गुरोररवतो ह्रस्वस्य” इति वक्ष्यामि ॥

(प्रदीपः) ह्रस्वस्येति । तेन ह्रस्वस्यैव रवतः प्लुतनिषेधो, न दीर्घस्य ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तत्प्रयोजनखण्डक एकदेशी आह—गुरोरिति । तत्रेति शेषः ।

(सिद्धान्तभाष्यम्)

स एष सूत्रभेदेन लृकारोपदेशः प्लुत्याद्यर्थः सन्प्र-त्याख्यायते, सैषा महतो वंशस्तम्बाल्लघ्नानुकुण्यते ॥ २ ॥

(प्रदीपः) वार्तिककारस्य लृकारप्रत्याख्यानं निष्प्रयोजनमि-त्याह—सैषेति ॥ २ ॥

(उद्घोतः) भाष्ये स एष इति प्लुत्याद्यर्थं विद्यमान लृकारो-पदेशोऽरवतो ह्रस्वस्येति गुरुयासरूपसूत्रभेदेन प्रत्याख्यायत इति यत्तदनुक्तमित्यर्थः ॥ कुत इत्यत आह—सैषेति । यतः सैषा प्रत्या-ख्यानात्मिका उक्तिर्महतो वंशस्तम्बाल्लघ्नानुकाराभिन्नेत्युक्ते यथा महतो वंशस्तम्बाल्लघ्नानुकारणमनुक्तमेवम् लृकारप्रत्याख्यानमिति गम्यते ।

तदाह—निष्प्रयोजनमिति । सूत्रभेदपरिकल्पनं विना ननुप्रशिखे प्लुतसाधनस्याखन्यत्वादिप्रयोगे न प्रमित्यर्थः । यथास्तम्बादिति । ल-वृत्तौपे पञ्चमी । तत्रवलम्ब्येत्यर्थः । उद्घोता पक्षिविशेषः फलविशेषो वा । तस्यैवावृत्तवत्त्वमन्वयफलं न युक्तं तथा लृकारोपदेशप्रत्या-ख्यानप्रतीत्यर्थः ॥ २ ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तत्प्रयोजनवादी सिद्धान्ती आह—स एष इति ।

उद्घोते—प्रत्याख्यायतेति—लृकारेत्यादिः । प्रत्याख्यानमिति—अनुक्तमिति शेषः । “उद्घोता करजभेदे स्यात् फले मये खगान्तरे” इति विश्वकोशाधुनारेण प्रकृतोपयोगिनमर्थमाह—यदीति ।

(शिवसूत्रे)

एओङ् ॥ ३ ॥ ऐऔच् ॥ ४ ॥

(संध्यसूत्रेऽनु तपरस्वस्थापनभाष्यम्)

इदं विचार्यते—‘इमानि संध्यचराणि तपराणि चोपदिश्येरन्’ ‘एत् ओत् ङ्’ ‘ऐत् औत् च्’ इति, अत-पराणि वा यथान्यासम्—’ इति ॥

(प्रदीपः) एओङ् ॥ ऐऔच् ॥ इदं विचार्यत इति । तपरात-परसंध्यक्षरौपदेशो विचार्यत इत्यर्थः ॥ तत्रोपदिश्येरन्नित्यत्रासत्त्वभूता यद्यपि क्रियाभिधीयते, तथापि उद्घोता परामृष्टा सत्त्वरूपवामापादिता विचारक्रियायां कर्मभावमनुभवति । यथा पश्य मृगो धावतीति सरणं दर्शने ॥

(उद्घोतः) एओङ् ॥ ३ ॥ ऐऔच् ॥ ४ ॥ विचार्यत इति । कृत्वाचिन्तान्यायेनायं विचार इति बोध्यम् ॥ इदंपदार्थमाह—तपरे-ति ॥ अस्तत्त्वभूतेति । एवं चेदगा परामर्शोऽनुपपन्न इति भावः ॥ उद्घोता परामृष्टेति । उपदेशपदार्थभूतेत्यर्थः ॥ कर्मभावमिति । इदंप-दवाच्यत्वेनेति भावः ॥ यथेति । इदं चिन्त्यम् । कर्तृकर्मतरकारका-भाववत्त्वस्यैवासस्वपदार्थत्वात् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तुल्यन्यायत्वात् प्रकृतसूत्रद्वयस्य एक-दैव विचारमारभते—एओङ्किति । इमानि—ए, ओ, ऐ, औ, इत्याका-रकाणि । इति—इत्येवम् । यथेति—उपदिश्येरन्नित्यादिः ।

प्रदीपे—इत्यत्र—इत्यनेनात्र । क्रिया—तदुपदेशक्रिया । धाव-तीति—धावतीत्यत्र । दर्शने इति—कर्म भवतीति शेषः ।

उद्घोते—कृत्वा चिन्तान्यायेनेति—तेषां तपराणामुपदेशो युक्तो-ऽतपराणां वेति चिन्तां (संशयं) स्वयं विधायेत्यर्थः । प्रवर्तित इति शेषः । इदमेति—तदुपदेशस्येति शेषः । क्रियायां “पच्यादयः क्रिया भवतिक्रियायाः कर्म्यो भवन्ती”ति भूवादिसूत्रभाष्येण कर्तृत्वस्य, “क्रियाऽपि क्रियैषिस्ततसा भवति । कथा क्रियया । संदर्शनक्रि-यया प्रार्थनक्रियया अध्यवस्यतिक्रियये”ति सम्प्रदानसंज्ञासूत्रभाष्येण कर्मत्वस्य चाङ्गीकारादाह—कर्तृकर्मति ।

(भाष्यम्)

कश्चात्र विशेषः ? ॥

(प्रदीपः) कश्चात्रेति । कार्ये को विशेष इति प्रश्नः ॥

(उद्घोतः) पक्षद्वये स्वरूपवैलक्षण्यस्यानु भवसिद्धत्वेन तद्विषयः प्रश्नोऽनुचितोऽत आह—कार्ये इति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अत्र—तेषां तपराणामतपराणां वो-
पदेशे । उद्घोते- तद्विषयः-विशेषविषयकः ।

(४७ तपरपक्षदूषणवार्तिकम् ॥ १ ॥

॥ * ॥ सन्ध्यक्षरेषु तपरोपदेशश्चेत्तपरो-

चारणम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

सन्ध्यक्षरेषु तपरोपदेशश्चेत्तपरोचारणं कर्तव्यम् ।

(प्रदीपः) तपरोपदेशश्चेदिति । यद्यप्युपदेश उच्चारणं तथापि
तपरोपदेशे फलं चेदस्ति ततस्तपरोचारणं कर्तव्यमित्यर्थः । सन्ध्यक्ष-
राणीत्यन्वयां पूर्वाचार्यसंज्ञा संशयमानावयवत्वात् ॥

(उद्घोतः) भेदाभावादुद्घोतविधेयभावोऽनुपपन्न इत्याशङ्क्य-
परिहरति—यद्यपीत्यादि ॥ फलं चेदिति । संप्रदाने वर्जित भावः ॥
फलस्यैव कारणत्वविवक्षया कारणे वर्जित्यन्ये ॥ सन्धीयमानावयव-
त्वादिति । अइउणिति शिष्यमाणवर्णसंज्ञाशयवत्सन्धानेनास्य निष्प-
न्नत्वादित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तपरोपदेश इति—सफल इति शेषः ।
चेदिति—यदीत्यर्थः । तर्हीति शेषः ।

प्रदीपे—उच्चारणमिति—इति तपरोपदेशतपरोच्चारणयोः भेदा-
भावादुद्घोतविधेयभावोऽनुपपन्न इति शेषः । तथापीति—तेषामिति
शेषः । इत्यर्थ इति—तथा च तयोः भिन्नत्वात् त उपपद्यते इति
शेषः । सन्ध्यक्षरेति—तेषामित्यादिः ।

उद्घोते—भेदेति—तयोरित्यादिः । सम्प्रदाने—(तपराः) उप-
दिश्यन्ते यस्यै इति व्युत्पत्तौ । करणे—(तपराः) उपदिश्यन्ते येनेति
व्युत्पत्तौ । अइउणिति—अइउणित्वादौ अनुशिष्यमाणा ये वर्णाः
तत्संज्ञा येऽवयवाः रमेशो गङ्गोदकम् देवैश्वर्यम् कुष्णौकण्ड्यमि-
त्यादिप्रयोगस्थाः तेषां सन्धानेन तत्र अस्यैवो निष्पन्नत्वादित्यर्थः ।

(४८ तपरपक्षदूषणवार्तिकम् ॥ २ ॥

॥ * ॥ प्लुत्यादिष्वजिविधिः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

प्लुत्यादिष्वजाश्रयो विधिर्न सिध्यति ॥ गोश्त्रात
नौश्त्रात इत्यत्र “अनचि च” इत्यत्र उत्तरस्य यरो
द्वे भवत इति द्विवचनं न प्राप्नोति । इह च प्रत्यङ्ङै-
तिकायन उदङ्ङौऽपगव इति “अचि” इति ऊमुडा-
गमो न प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) प्लुत्यादिष्विति । प्लुतसंज्ञामभ्युपगम्याच्चार्याणि
न सिध्यन्तीत्युच्यते ॥

(उद्घोतः) भाष्ये प्लुतिग्रहणं त्रिमात्रपरम् । आदिना चतुर्मा-
त्रग्रहणम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—वक्ष्यमाणोभयसंग्रहाद्—अजाश्रय
इति । अत एव च प्लुत्यादिष्वित्यत्र न परसप्तमी, किन्तु विषय-
सप्तमीत्यभिप्रायेणोदाहरति—गोश्त्रात इति । अत्र तुजन्तस्य सम्बो-
धने निष्पन्ने गुरोरुच्यत इत्यनेन प्लुतः । नौश्त्रात इति—अत्र “प्लुता-
वैच इडतावि”त्यनुसारेण औकारस्योत्तरभागे उकारे तेन प्लुते कृते
तस्य त्रिमात्रतया तस्य पूर्वभागस्याकारस्यैकमात्रतया च चतुर्मात्र-

तेति भावः । इति—इत्यनेन । इति—इत्यर्थकेन । इति—इत्यत्र ।
इतीति—अस्य सप्तमेति शेषः । न प्राप्नोतीति—तेषां तपरत्वेनो-
पदेशे कृते त्रिमात्रादीनामनन्वयादिति शेषः ।

प्रदीपे—प्लुतसंज्ञा—प्लुतं प्लुतसंज्ञा । प्लुतस्य प्लुतसंज्ञापूर्व-
कत्वात् ।

(४९ तपरपक्षदूषणवार्तिकम् ॥ ३ ॥

॥ * ॥ प्लुतसंज्ञा च ॥ * ॥

(भाष्यम्)

प्लुतसंज्ञा च न सिध्यति ॥ ऐशतिकायन औऽपगव
“ऊकालोऽह्रस्वदीर्घप्लुतः” इति प्लुतसंज्ञा न प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) प्लुत एव न प्राप्नोतीति दर्शयितुमाह—प्लुतसंज्ञा
चेति । त्रिमात्रस्याचः प्लुतसंज्ञा विधीयते, तपरत्वे च त्रिमात्रस्याम-
हणादच्चाभावः । तत्रैवा प्लुतो विधीयमान इकारोकाराभ्यां गृहीत
ईकार ऊकारश्च स्यात् ।

(उद्घोतः) नन्वोभयस्यादाने इत्यादिनान्तरतमपरिभाषासं-
स्कृतेनैव रूपप्लुतविधानादनन्वयेपि तेषां प्लुतसंज्ञा भविष्यतीत्यत आह—
तत्रैवामिति । ताभ्यामपि तेषां यथाकर्तव्यचिदान्तरतम्यसत्त्वादिति
भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—औऽपगव इति—इत्यत्रेति शेषः । इति—
इत्यनेन । प्रदीपे—तपरत्वे—एचां तपरत्वेनोपदेशे ।

उद्घोते—तेषाम्—एचाम् । ताभ्याम्—ईकारोकाराभ्याम् ।

(अतपरपक्षदूषणवार्तिकम्)

सन्तु तर्ह्यतपराणि ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्ती तेषामतपरत्वेनोपदेश इति
द्वितीयपक्षमवलम्बते—सन्धित्वे—सन्ध्यक्षराणीति शेषः । तर्हि—तेषां
तपरत्वेनोपदेश इति प्रथमपक्षे दूषिते ।

(५० अतपरपक्षदूषणवार्तिकम् ॥ ४ ॥

॥ * ॥ अतपर एव इग्रस्वादेशे ॥ * ॥

(भाष्यम्)

यद्यतपराणि “एच इग्रस्वादेशे” इति वक्तव्यम् ॥
किं प्रयोजनम् ? ॥ एचो (ङो) ह्रस्वादेशाशासनेष्वर्थ
एकारोऽर्ध ओकारो वा मा भूदिति ॥

(प्रदीपः) अतपर इति । असतोह तपरत्वे एकारोकाराभ्यां
मात्रिकयोरर्थेकारार्थोकारार्थह्रस्वादेशादप्रस्वत्त्वादिधानं स्यादिति
सर्वं कर्तव्यम् । तपरत्वे तु तयोरग्रहणात्प्राप्त्यभावः ॥

(उद्घोतः) भाष्ये अर्ध एकार इति । मात्रिकत्वेनार्थत्वम् ।
समांशवाचिनोऽपि पुंस्त्वमेकस्त्वप्रामाण्यात् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एकदेशी आह—अतपरे इति । अत-
परत्वे इत्यर्थः । तेषामित्यादिः । अतपराणीति—तानीत्यादिः ।
तर्हीति शेषः । वक्तव्यमिति—भवतीति शेषः । इति—इति हेतोः ।

प्रदीपे—इह—सन्ध्यक्षरेषु । इतीति—इति हेतोरित्यर्थः । अनिष्ट-
वारणयेति शेषः । सुष्ठुम्—एच इगिति सूत्रम् । तपरत्वे इति—तेषा-
मित्यादिः । तयोः—एकमात्रिकयोस्तयोः । अस्य ताभ्यामित्यादिः ।
अभाव इति—तथा ताभ्यां गृहीतयोः द्विमात्रिकयोस्तयोः ह्रस्वत्वाभा-

वादेवाप्रतिरिति तत्रकारोकारावेव भविष्यत इति तत्पूर्वं न कर्तव्यं भवतीति शेषः ।

उद्द्योते—ननु स्वरूपतोऽर्थे एकार इत्यादि प्रयोगो न युज्यते इत्यत आह—मात्रिकत्वेनेति । द्विमात्रस्य वर्णसमाप्तावस्थेचोऽपेक्षया तस्य अर्थत्वाङ्गीकारात् फलितेन एकमात्रिकत्वेनेत्यर्थः । आचिनोऽपि—अर्थशब्दस्य ।

(प्रतिबन्दीसमाधानभाष्यम्)

ननु च यस्यापि तपराणि, तेनाप्येतद्वक्तव्यम् । इमावैचौ समाहारवर्णौ—मात्राऽवर्णस्य; मात्रेवर्णोवर्णयोस्तयोर्ह्रस्वादेशशासनेषु कदाचिद्वर्णः स्यात् कदाचिदिवर्णोवर्णो; मा कदाचिद्वर्णो भूदिति ॥

(प्रदीपः) ननु चेति । सूत्रारम्भं प्रति न कश्चिद्विशेष इत्यर्थः । अतपरत्वे एव इति वक्तव्यं तदपरत्वे त्वैव इति । एचोर्विशिष्टावर्णावात्संक्षिप्तावर्णावर्णकारार्थकारौ न भवतः ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये तेनाप्येतद्वक्तव्यम् । इत्यत्र एतच्छब्देन नियामकं सूत्रं परामृश्यते ॥ सूत्रस्यासमवेदेऽपि गुरुलाघवकृती विशेषो नास्तीत्याह—सूत्रारम्भं प्रतीतिः ॥ विश्लिष्टेति । उपलभ्यमानेत्यर्थः ॥ संश्लिष्टेति । स्पष्टमनुपलभ्यमानेत्यर्थः । एवं चैङ्विषये नावर्णप्राप्तिः । अर्थेऽस्तु तपरनिर्देशेऽनच्छब्दा ह्रस्वत्वमेव नेति भावः ॥ एङोः शुद्धतालव्यादित्वमेवेति न तयोः स्थानेऽवर्णप्राप्तिरिति तत्त्वम् ॥ संक्षिप्तावर्णाविति कैयटरथाप्यत्रैव तात्पर्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तदतपरत्ववादी स्वमते गौरवाभावं शङ्कते—ननु चेति । यस्यापीति—मते तानीति शेषः । एतत्—एव इत्यप्रवादेशे इति । कुत इत्यत आह—इमाविति । वर्णाविति—तत्रेति शेषः । तयोरिति—पेचोरित्यर्थः । अत इत्यादिः । मेति—तत्रेत्यादिः । इति—इति हेतोः ।

प्रदीप—सूत्रात्—पक्षद्वय इत्यादिः । सूत्रयोः विशेषमाह—अतपरत्वे इति । तेषामित्यादिः ।

उद्द्योते—ननु पक्षद्वये सूत्रयोः भिन्नस्वरूपत्वात् “एतदिति” कथनमसङ्गतमित्यत आह—नियामकं सूत्रमिति । एवं च—एङोः संश्लिष्टावर्णत्वे च । तपरेति—तपरसन्ध्यक्षरेत्यर्थः । इति—इति हेतोः । अस्य स्थानभेदादिति शेषः । तयोः—एङोः । अत्रैव—एङोः स्थानद्वयनिवृत्तिपूर्वकशुद्धतालव्यादित्वे एव ।

(प्रतिबन्दीनिराकरणभाष्यम्)

प्रत्याख्यायत एतत्,—“ॐ ऐचोश्चोत्तरभूयस्त्वान् ॐ” इति ॥

(प्रदीपः) ऐचोश्चेति । अर्थमात्रावर्णस्याध्यर्थमात्रेवर्णोवर्णयोर्भूयसा च व्यपदेशो मल्लग्रामादिवदित्कारोकारावेव भविष्यतुः ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये प्रत्याख्यायत एतदिति । एतत् ऐचोर्विषये एव इति सूत्रम् । वृत्तमानसामोप्ये लट् ॥ भूयसा चेति । तद्वद्वारकभूयःस्थानसाम्यादित्यर्थः ॥ [इदं च मतमस्मै पि भाष्ये स्पष्टम् ॥ शब्दपरविप्रतिषेधेनोक्तमात्रास्तदृश इति विवरणोक्तं न चिन्त्यम् । अन्तरङ्गत्वेन पूर्वसदृशस्यैवापत्तेः । स्पष्टं चेदं ‘नित्यः परयणादेशः’ इत्यादिना ‘अचः परस्मिन्—’ इत्यत्र भाष्ये ॥]

(तत्त्वालोकः) भाष्ये सिद्धान्ती परत्ववादमत उरमाह—प्रत्याख्यायते इति । कुत इत्याह—ऐचोश्चेति ।

प्रदीप—वर्णयोरिति—अत इति शेषः । इति—इति न्यायेन । अस्य ऐचोरिति शेषः ।

उद्द्योते—इदं च अतस्—अर्थमात्राऽवर्णस्य, अध्यर्थमात्रेवर्णोवर्णयोरिति मतम् । अष्टमेऽपि भाष्ये—एतुतावैव इदुतौ इति सूत्रभाष्येऽपि ।

(समाधानसिद्धान्तिभाष्यम्)

यदि प्रत्याख्यायतपक्षः, इदमपि प्रत्याख्यायते—“ॐ सिद्धमेङः सस्थानत्वान् ॐ” इति ॥

(प्रदीपः) सिद्धमेङ इति । अर्थकारार्थकारौ न स्तः, तत्र तालव्य एकार ओष्ठ्य ओकार इति तयोः स्थाने इकारोकारावेव भविष्यतः ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये इदमपीति । एङ्विषयवर्णत्वार्थः ॥ सस्थानत्वादिति । इकारोकाराभ्यां समानस्थानत्वादित्यर्थः । तदह—तालव्य इति । तालव्य एवेत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तदतपरत्ववादी सिद्धान्ती आह—यदीति । तदतपरत्ववादिमते तस्येति शेषः । पक्ष इति—तर्हीति शेषः । कुत इत्याह—सिद्धमिति ।

प्रदीप—सूत्र—एङोः । इति—इति हेतोः । अस्य स्थानभाष्यादिति शेषः । तयोः—एङोः ।

उद्द्योते—विषयमिति—एव इति सूत्रमिति शेषः । तथा च तदतपरत्वोऽपि तत्पूर्वं प्रत्याख्यायतमिति नास्ति तयोः विशेष इति भावः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

ननु चैङः सस्थानतरावर्ध एकारोऽर्थ ओकारः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तदतपरत्ववादी तदतपरत्वपक्षे तत्सूत्रावश्यकतां दर्शयति—ननु चेति । यत इति शेषः । ओकार इति—च स्तोऽतः तदतपरत्ववादिना तत्सूत्रमारब्धव्यमिति शेषः ।

(समाधानभाष्यम्)

न तौ स्तः । यदि हि तौ स्यातां तावेवायमुपदिशेत् ॥

(प्रदीपः) तावेवेति । ताभ्यामुपदिष्टाभ्यां दीर्घोऽतयोरपि ग्रहणं स्थित्यतीति भावः । गुणसंज्ञायां तु दीर्घाकारोकारौ निर्देश्यौ ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये तावेवेति । लाघवादिति भावः ॥ ग्रहणमिति । प्रदर्शयति शेषः ॥ नन्वेवं मात्राकारयोरेव गुणप्राप्त्याह—आह—गुणेति । एवमपि अत्र ह्रस्वपाठेऽर्थमात्रालाघवं भावितम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तदतपरत्ववादी स्वमते तद्वत्प्रावश्यकतां खण्डयति—नेति । तौ—अर्थकारोकारौ । हि—यतः । स्यातामिति—तर्हीति शेषः । अयं—शिवः पाणिनिर्वा ।

प्रदीप—ताभ्यां—एकमात्रिकाभ्याम् एकारेण ओकारेण च । अपीति—एकारोकारयोरिति शेषः ।

उद्द्योते—प्रदेशेषु—एचोऽयवायाव इत्यादिषु । एवेति—एकारस्य ओकारस्य चेति शेषः । एवमपि—गुणसंज्ञायां दीर्घयोरेकारोकारयोः निर्देशेऽपि । अत्र—वर्णसमाप्ताये । ह्रस्वपाठे—ह्रस्वयोः एकारस्य ओकारस्य च पाठे । अर्थमात्राति—सिद्धान्तपक्षे वर्णसमाप्ताये दीर्घयोः ए. ओ. इत्यनयोः पाठे तयोः मात्राचतुष्टयं, अर्द्धांति पाठे एङित्यस्य सार्धमात्राद्वयमिति सङ्कलनया साधवणमात्राः । कृतपक्षे अत्र ह्रस्वयोः ए. ओ. इत्यनयोः पाठे तयोः मात्रा द्वयम्, अर्द्धोऽत इति पाठे ए, ओ, इत्यनयोः दीर्घतया मात्राचतुष्टयमिति सङ्कलनया षडैव मात्रा इत्यत्र पक्षे अर्थमात्रालाघवमात्रेवेति भावः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

ननु च भोऽङ्गयोगानां सात्वमुग्रिरासां चार्धमेकारमर्धमोकारं चाधीयते—सुजाते एवमुच्यते, अर्धयोः ओद्रिभिः सुतम्, शुक्रं ते एन्यद्, यत्तत् ते एन्यत्—इति ॥

(प्रदीपः) सुजात इति । अन्तःपादस्थस्यान्धपरस्याकारस्यार्धमेकारमर्धमोकारं च विदधति ॥

(उद्द्योतः) अकारस्यार्थमिति । सुजाते ए अर्थेति अकारलेखस्तु प्रामादिकः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तत्परत्ववादी वर्णसमाप्ताये ह्रस्वयोः ए. ओ. इत्यनयोरनुपदे तयोरसत्त्वे न प्रमाणं लक्ष्यविरोधादिति शङ्कते—ननु चेति । इति—इत्यत्र ।

प्रदीपे—अन्त इति—अत्रेत्यादिः । उद्द्योते—इति—इत्यत्र ।

(समाधानभाष्यम्)

पारिषदकृतिरेषा तत्रभवताम् । नैव हि लोके नान्यस्मिन्वेदेऽर्थ एकारोऽर्थ ओकारो वास्ति ॥

(प्रदीपः) पारिषदकृतिरिति । गीतिवशात्तयोच्चारणमित्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) शास्त्रविशेषाध्यायिनां समवायः परिषत् पञ्चदश तत्र भवा कृतिरित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तदतपरत्ववादी तत्परिहरति—पारिषदेति । एषा—ह्रस्वयोः ए, ओ, इत्यनयोः स्थापना । हि—यतः ।

प्रदीपे—तथा—ह्रस्वयोः ए, ओ, इत्यनयोः । उच्चारणमिति—न तु तयोः सत्त्वादिति न तयोरसत्त्वाङ्गीकारे लक्ष्यविरोध इति शेषः ।

(५१ अतपरपञ्चदूषणवार्तिकम् ॥ ५ ॥)

॥ * ॥ एकादेशो दीर्घग्रहणम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

एकादेशो दीर्घग्रहणं कर्तव्यम्—“आद्गुणो दीर्घः” “वृद्धिरेचि दीर्घः” इति ॥ किं प्रयोजनम् ? ॥ आन्तर्यतस्मिन्मात्रचतुर्मात्राणां स्थानिनां त्रिमात्रचतुर्मात्रा आदेशा मा भूवन्निति । खट्वा इन्द्रः खट्वेन्द्रः, खट्वा उदकं खट्वोदकं, खट्वा ईषा खट्वेषा, खट्वा उडा खट्वोडा, खट्वा एलका खट्वैलका, खट्वा ओदनः खट्वोदनः, खट्वा ऐतिकायनः खट्वैतिकायनः, खट्वा औपगवः खट्वौपगव इति ॥

(प्रदीपः) आन्तर्यत इति । अन्यस्यासम्भवादिदमत्र नास्ति प्लुतश्च विषये स्मृत इति ॥

(उद्द्योतः) तदेवमतपरतपरत्वादितमसाधारण्येनैव इमिति सूत्रस्य कर्तव्यताकर्तव्यते उपपाद्यातपरत्वादितमसाधारणदूषणमाह—भाष्ये एकादेशे इति । एकः पूर्वपरयोर्दीर्घ इति सूत्रं कार्यमित्यर्थः ॥ अन्यस्यासम्भवादिति । अयं भावः—यथा स्थाण्वोरित्यत्रातपरत्वे स्थाण्वोर्दीर्घस्य स्थाने घुमास्थेयैव दोषकारे सिद्धे पुनर्वचनमदीर्घार्थमित्यविशेषाद् ह्रस्वप्लुतयोः प्रसङ्गे तदुक्तं प्लुतश्च निषेधे इति । एवं च दूराद्भूतादिविषयेऽप्यनेनैव प्लुते पक्षेऽनुवाददोषस्तत्र, इह तु प्लुत एव

प्रामोतीति खट्वा इन्द्र इत्यादिविषयकशास्त्रवैयर्थ्यमेवेत्यनुवाददोषः सोढव्य एवेति वैषम्यमिति ॥ [वस्तुतोऽस्य द्विवाभावादेतद्विषये प्लुताप्रवृत्तेरित्यमेवेदमिति स्थाण्वोरिति सूत्रे निरूपयिष्यामः ॥]

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एकादेशो—एकादेशस्य विधेयतया नियम्यतया वा बोधके सूत्रे । इति—इति रूपेण । “इत्यत एव चतुर्मात्रः प्लुतः” इति “प्लुतावैव इदुतावि” इति सूत्रभाष्यानुसारेणाह—चतुर्मात्रा इति । इति—इति हेतोः । इति—इत्यादौ ।

उद्द्योते—आहेति—तत्परत्ववादीति शेषः । अतपरत्वे इति—इ, इत्येत्येत्यादिः । इत्येव—इत्यनेनैव । इति—इति हेतोः । अविशेषात्—अनान्त्यार्थविशेषात् । अस्य तत्रेति शेषः । प्लुतयोरिति—इकारयोरिति शेषः । अनेनैव—प्लुतइत्यनेनैव । पक्षे—दूराद्भूतादावप्ये । तत्र—स्थाण्वोरित्येव । इति—इति हेतोः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

तत्तर्हि दीर्घग्रहणं कर्तव्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—मध्यस्थः पृच्छति—तदिति । तर्हि—एवामतपरत्वनोपदेशे । अस्य तत्रेति शेषः ।

(समाधानभाष्यम्)

न कर्तव्यम् । उपरिष्ठाद्योगविभागः करिष्यते—“अकः सवर्णे” एको भवति ॥ ततो—“दीर्घः” दीर्घश्च स भवति, यः स ‘एकः पूर्वपरयोः’ इत्येवं निर्दिष्ट इति ॥

(उद्द्योतः) (भाष्ये यः स इति प्रसिद्धयर्थकम् ॥)

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एकदेशी समाधत्ते—नेति । कुत इत्यत आह—उपरीति । यत इत्यादिः । योगविभागं दर्शयति—अक इति । एकः—इत्येको योगः । दीर्घ इति—इत्यपरो योग इति शेषः । अपरयोः गस्यार्थमाह—दीर्घश्चेति । तथा च तेनैव निषमेन सर्वत्रेष्टं सिद्धयतीति भावः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

इहापि तर्हि प्राप्नोति—पशुं, विद्धं, पचन्तीति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्ती तथान्यासे योगविभागे च दोषमाशङ्कते—इहेति । तर्हीति—तादृशनियमाङ्गीकारे इत्यर्थः । दीर्घ इति शेषः ।

(समाधानभाष्यम्)

नैष दोषः । इह तावत्पशुमिति, “अन्येकः” इतीयता सिद्धम् । सोऽयमेवं सिद्धे सति यत्पूर्वग्रहणं करोति तस्यैतत्प्रयोजनम्—यथाजातीयकः पूर्वस्तथाजातीयक उभयोर्यथा स्यादिति ॥

विद्धमिति । पूर्वं इत्येवानुवर्तते ॥ अथवाचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति—नानेन सम्प्रसारणस्य दीर्घो भवतीति । यदयं हल उत्तरस्य सम्प्रसारणस्य दीर्घत्वं शारित ॥

पचन्तीति । “अतो गुणे परः” इतीयता सिद्धम् । सोऽयमेवं सिद्धे सति यद्रूपग्रहणं करोति, तस्यैतत्प्रयोजनम्—यथाजातीयकं परस्य रूपं तथाजातीयकमुभयोः यथा स्यादिति ॥

(प्रदीपः) अन्येक इति । प्रथमयोरिति सिद्ध एतदपि किम् ।

(आक्षेपभाष्यम्)

ननु च भोक्षन्योगानां सात्वमुग्रिरासाभ्यामव-
र्धमेकारमर्थमोकारं चाधीयते—सुजाते एवमुच्यते, अ-
ध्वर्यो ओद्रिभिः सुतम्, शुक्रं ते एन्यद्, गन्धं ते ए-
न्यत्—इति ॥

(प्रदीपः) सुजात इति । अन्तःपादस्थस्याध्वपरस्याकारस्या-
वर्धमेकारमर्थमोकारं च विदधति ॥

(उद्घोतः) अकारस्याध्वमिति । सुजाते ए अक्षेति अकारले-
खस्तु प्रामादिकः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तत्परत्ववार्ता वर्षातमग्नाये हस्वयोः
ए. ओ. इत्यनयोस्तु तयोस्तत्त्वे न प्रमाणं लक्ष्यविरोधादिति
शङ्कते—ननु चेति । इति—इत्यत्र ।

प्रदीपे—अन्त इति—अत्रेत्यादिः । उद्घोते—इति—इत्यत्र ।

(समाधानभाष्यम्)

पारिषदकृतिरेषा तत्रभवताम् । नैव हि लोके नान्य-
स्मिन्वेदेषु एकारोर्ध्वं ओकारो वास्ति ॥

(प्रदीपः) पारिषदकृतिरिति । गीतिवशात्तथोच्चारणमि-
त्यर्थः ॥

(उद्घोतः) शास्त्रविशेषाध्यायिनां समावायः परिषत् पर्वद्वा
तत्र भवा कृतिरित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तदतत्परत्ववार्ता तत्परिहरति—पारिष-
देति । एषा—हस्वयोः ए, ओ, इत्यनयोः स्थापना । हि—यतः ।

प्रदीपे—तथा—हस्वयोः ए, ओ, इत्यनयोः । उच्चारणमिति—
न तु तयोः सत्त्वादिति न तयोरसत्त्वाङ्गीकारे लक्ष्यविरोध इति शेषः ।

(५१ अतपरपञ्चदूषणवार्तिकम् ॥ ५ ॥)

॥ * ॥ एकादेशे दीर्घग्रहणम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

एकादेशे दीर्घग्रहणं कर्तव्यम्—“आदूगुणो दीर्घः”
“वृद्धिरेचि दीर्घः” इति ॥ किं प्रयोजनम् ? ॥ आन्तर्य-
तस्मिन्मात्रचतुर्मात्राणां स्थानिनां त्रिमात्रचतुर्मात्रा आ-
देशा मा भूवन्निति । खट्वा इन्द्रः खट्वेन्द्रः, खट्वा
उदकं खट्वोदकं, खट्वा ईषा खट्वेषा, खट्वा ऊढा
खट्वोढा, खट्वा एलका खट्वैलका, खट्वा ओदनः
खट्वोदनः, खट्वा ऐतिकायनः खट्वैतिकायनः, खट्वा
औपगवः खट्वौपगव इति ॥

(प्रदीपः) आन्तर्यत इति । अन्यस्यासम्भवादिदमत्र नास्ति
प्लुतश्च विषये स्मृत इति ॥

(उद्घोतः) तदेवमतपरतत्परवादितसत्साधारण्येनैव इति स-
त्यं कर्तव्यताकर्तव्यते उपाधातपरवादितसत्साधारण्यदूषणमाह—
भाष्ये एकादेशे इति । एकः पूर्वपरयोर्दीर्घ इति सूत्रं कार्यमित्यर्थः ॥
अन्यस्यासम्भवादिति । अयं भावः—यथा स्थाण्वोरित्यत्रातपरत्वे
स्थाण्वोर्दीर्घस्य स्थाने घुमास्थेयैव दीर्घकारे सिद्धे पु नर्वचनमदीर्घार्थ-
मित्यविशेषाद् हस्वप्लुतयोः प्रसङ्गे तदुक्तं प्लुतश्च विषयोरिति । एवं च
दूराद्भूतादिविषयेऽप्यनेनैव प्लुते पक्षेऽनुवाददोषस्तत्र, इह तु प्लुत एव

प्रामोतीति खट्वा इन्द्र इत्यादिविषयकशास्त्रवैयर्थ्यमेवेत्यनुवाददोषः
सोढ्य एवेति वैषम्यमिति ॥ [वस्तुतोऽस्य दिवाभावादेतद्विषये प्लुता-
प्रवृत्तिस्त्यमेवेदमिति स्थाण्वोरिति सूत्रे निरूपयिष्यामः ॥]

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एकादेशे—एकादेशस्य विधेयतया
नियम्यतया वा बोधके सूत्रे । इति—इति रूपेण । “इत्यत एव चतु-
मात्रः प्लुतः” इति “प्लुतावैव इदुतावि” इति सूत्रभाष्यानुसारेणाह-
चतुर्मात्रा इति । इति—इति हेतोः । इति—इत्यादौ ।

उद्घोते—आहेति—तत्परत्ववादीति शेषः । अतपरत्वे इति—इ,
इत्येत्येत्यादिः । इत्येव—इत्यनेनैव । इति—इति हेतोः । अवशिष्टात्-
अनान्तर्भावविशेषात् । अस्य तत्रेति शेषः । प्लुतयोरिति—इकारयोरिति
शेषः । अनेनैव—प्लुतश्चेत्यनेनैव । पक्षे—दूराद्भूतादाविषये । तत्र-
स्थाण्वोरित्येत्यत्र । इति—इति हेतोः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

तत्तर्हि दीर्घग्रहणं कर्तव्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—मध्यस्थः पृच्छति—तदिति । तर्हि—
एवामतपरत्वनोपदेशे । अस्य तत्रेति शेषः ।

(समाधानभाष्यम्)

न कर्तव्यम् । उपरिष्ठाद्योगविभागः करिष्यते—
“अकः सवर्णे” एको भवति ॥ ततो—“दीर्घः” दीर्घश्च
स भवति, यः स ‘एकः पूर्वपरयोः’ इत्येवं निर्दिष्ट इति ॥

(उद्घोतः) (भाष्ये यः स इति प्रसिद्धयर्थकम् ॥)

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एकदेशी समाधत्ते—नेति । कुत इत्यत
आह—उपरीति । यत इत्यादिः । योगविभागं दर्शयति—अक इति ।
एकः—इत्येको योगः । दीर्घ इति—इत्यपरो योग इति शेषः । अपरयो-
गस्यार्थमाह—दीर्घश्चेति । तथा च तेनैव निबन्धेन सर्वत्रेष्टं सिद्धय-
तीति भावः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

इहापि तर्हि प्राप्नोति—पशुं, विद्धं, पचन्तीति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्ती तथान्यासे योगविभागे च
दोषमाशङ्कते—इहेति । तर्हीति—तादृशनियमाङ्गीकारे इत्यर्थः । दीर्घ
इति शेषः ।

(समाधानभाष्यम्)

नैष दोषः । इह तावत्पशुमिति, “अग्न्येकः” इती-
यता सिद्धम् । सोऽयमेवं सिद्धे सति यत्पूर्वग्रहणं करोति
तस्यैतत्प्रयोजनम्—यथाजातीयकः पूर्वस्तथाजातीयक
उभयोर्यथा स्यादिति ॥

विद्धमिति । पूर्वं इत्येवानुवर्तते ॥ अथवाचार्यप्रवृ-
त्तिर्ज्ञापयति—नानेन सम्प्रसारणस्य दीर्घो भवतीति ।
यदयं हल उत्तरस्य सम्प्रसारणस्य दीर्घत्वं शास्त्रे ॥

पचन्तीति । “अतो गुणे परः” इतीयता सिद्धम् ।
सोऽयमेवं सिद्धे सति यद्रूपग्रहणं करोति, तस्यैतत्प्रयोज-
नम्—यथाजातीयकं परस्य रूपं तथाजातीयकमुभयो-
यथा स्यादिति ॥

(प्रदीपः) अग्न्येक इति । प्रथमयोरिति सिद्ध एतदपि किम्-

(आक्षेपभाष्यम्)

ननु च भोश्छन्दोगानां सात्त्विकप्रियाणां च धर्मकारमर्धमोकारं चाधीयते—सुजाते एवमुच्यते, अक्षर्यो ओद्रिभिः सुतम्, शुक्रं ते एन्यद्, यत्तं ते एन्यत्—इति ॥

(प्रदीपः) सुजात इति । अन्तःपादस्थस्याख्यपरस्याकारस्याधर्मकारमर्धमोकारं च विदधति ॥

(उद्घोतः) अकारस्यार्थमिति । सुजाते ए अक्षेति अकारलेखस्तु प्रामादिकः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तत्परत्ववादी वर्णसमाप्त्याय ह्रस्वयोः प. ओ. इत्यनयोरनुपपत्तौ तयोरसत्त्वे न प्रमाणं लक्ष्यविरोधादिति शङ्कते—ननु चेति । इति—इत्यत्र ।

प्रदीपे—अन्त इति—अत्रेत्यादिः । उद्घोते—इति—इत्यत्र ।

(समाधानभाष्यम्)

पारिषदकृतिरेषा तत्रभवताम् । नैव हि लोके नान्यस्मिन्वेदेऽर्धं एकारोर्धं ओकारो वास्ति ॥

(प्रदीपः) पारिषदकृतिरिति । गीतिवशात्तयोच्चारणमित्यर्थः ॥

(उद्घोतः) शास्त्रविशेषाध्यायिनां समवायः पारिषत् पर्वहा तत्र भवा कृतिरित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तदतत्परत्ववादी तत्परिहरति—पारिषदेति । एषा—ह्रस्वयोः प, ओ, इत्यनयोः स्थापना । हि—यतः ।

प्रदीपे—तथा—ह्रस्वयोः प, ओ, इत्यनयोः । उच्चारणमिति—न तु तयोः सत्त्वादिति न तयोरसत्त्वाङ्गीकारे लक्ष्यविरोध इति शेषः ।

(५१ अतपरपक्षदूषणवार्तिकम् ॥ ५१)

॥ * ॥ एकादेशे दीर्घग्रहणम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

एकादेशे दीर्घग्रहणं कर्तव्यम्—“आदूगुणे दीर्घः” “वृद्धिरेचि दीर्घः” इति ॥ किं प्रयोजनम् ? ॥ आन्तर्य-तस्मिन्मात्रचतुर्मात्राणां स्थानिनां त्रिमात्रचतुर्मात्रा आदेशा मा भूवन्निति । खट्वा इन्द्रः खट्वेन्द्रः, खट्वा उदकं खट्वोदकं, खट्वा ईषा खट्वेषा, खट्वा ऊढा खट्वोढा, खट्वा एलका खट्वैलका, खट्वा ओदनः खट्वोदनः, खट्वा ऐतिकायनः खट्वैतिकायनः, खट्वा औपगवः खट्वौपगव इति ॥

(प्रदीपः) आन्तर्यं इति । अन्यस्यासम्भवादिदमत्र नास्ति प्लुतश्च विषये स्मृत इति ॥

(उद्घोतः) तदेवमतपरतत्परवादितत्साधारण्येनैव इवमिति सूत्रस्य कर्तव्यताकर्तव्यते उपपाद्यातत्परवादितत्साधारण्यदूषणमाह—भाष्ये एकादेशे इति । एकः पूर्वपरयोर्दीर्घ इति सूत्रं कार्यमित्यर्थः ॥ अन्यस्यासम्भवादिति । अयं भावः—यथा स्थावोरित्यत्रातपरत्वे स्थावोर्दीर्घस्य स्थाने घुमास्येत्येव दीर्घकारे सिद्धे पु नवचनमदीर्घार्थमित्यविशेषाद् ह्रस्वप्लुतयोः प्रसङ्गे तदुक्तं प्लुतश्च विषयो रिति । एवं च दूराद्भूतादिविषयेऽप्यनेनैव प्लुते पक्षेऽनुवाददोषस्तत्र, इदं प्लुत एव

प्राप्नोतीति खट्वा इन्द्र इत्यादिविषयकशास्त्रवैयर्थ्यमेवेत्यनुवाददोषः सोढव्य एवेति वैषम्यमिति ॥ [वस्तुतोऽस्य द्वित्वाभावादेतद्विषये प्लुताप्रवृत्तेरित्यमेवेदमिति स्थावोरिति सूत्रे निरूपविध्यमः ॥]

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एकादेशे—एकादेशस्य विधेयतया नियन्वयतया वा बोधके सूत्रे । इति—इति रूपेण । “इत्यत एव चतुर्मात्रः प्लुतः” इति “प्लुतावैव इदुतावि”ति सूत्रभाष्यानुसारेणाह—चतुर्मात्रा इति । इति—इति हेतोः । इति—इत्यादौ ।

उद्घोते—आहेति—तत्परत्ववादीति शेषः । अतपरत्वे इति—इ, इत्यस्येत्यादिः । इत्येव—इत्यनेनैव । इति—इति हेतोः । अविशेषात्—अनान्तर्याविशेषात् । अस्य तत्रेति शेषः । प्लुतयोरिति—इकारयोरिति शेषः । अनेनैव—प्लुतश्चेत्यनेनैव । पक्षे—दूराद्भूतादिविषये । तत्र—स्थावोरिति चेत्त्यत्र । इति—इति हेतोः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

तत्तर्हि दीर्घग्रहणं कर्तव्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—मध्यस्थः पृच्छति—तदिति । तर्हि—एवामतपरत्वेनोपदेशे । अस्य तत्रेति शेषः ।

(समाधानभाष्यम्)

न कर्तव्यम् । उपरिष्ठाद्योगविभागः करिष्यते—“अकः सवर्णे” एको भवति ॥ ततो—“दीर्घः” दीर्घश्च स भवति, यः स “एकः पूर्वपरयोः” इत्येवं निर्दिष्ट इति ॥

(उद्घोतः) (भाष्ये यः स इति प्रतिषेधार्थकम् ॥)

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एकदेशी समाधत्ते—नेति । कुत इत्यत आह—उपरीति । यत इत्यादिः । योगविभागं दर्शयति—अक इति । एकः—इत्येको योगः । दीर्घ इति—इत्यपरो योग इति शेषः । अपरयोगस्यायमाह—दीर्घश्चेति । तथा च तेनैव निबन्धेन सर्वत्रेष्टं सिद्धयतीति भावः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

इहापि तर्हि प्राप्नोति—पशुं, विद्धं, पचन्तीति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्ती तथाग्यासे योगविभागे च दोषमाशङ्कते—इहेति । तर्हीति—तादृशनियमाङ्गीकारे इत्यर्थः । दीर्घ इति शेषः ।

(समाधानभाष्यम्)

नैव दोषः । इह तावत्पशुमिति, “अम्येकः” इतीयता सिद्धम् । सोऽयमेवं सिद्धे सति यत्पूर्वग्रहणं करोति तस्यैतत्प्रयोजनम्—यथाजातीयकः पूर्वस्तथाजातीयक उभयोर्यथा स्यादिति ॥

विद्धमिति । पूर्व इत्येवानुवर्तते ॥ अथवाचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति—नानेन सम्प्रसारणस्य दीर्घो भवतीति । यद्यं ह्यत उत्तरस्य सम्प्रसारणस्य दीर्घत्वं शास्ति ॥

पचन्तीति । “अतो गुणे परः” इतीयता सिद्धम् । सोऽयमेवं सिद्धे सति यद्रूपग्रहणं करोति, तस्यैतत्प्रयोजनम्—यथाजातीयकं परस्य रूपं तथाजातीयकमुभयोयथा स्यादिति ॥

(प्रदीपः) अम्येक इति । प्रथमयोरिति सिद्ध एतदपि किम् ।

धमुच्यते इति चेद्, वा छन्दसीत्यत्रानुवृत्त्यर्थम् । तस्मात् पूर्वश्रुतिः पूर्वरूपार्था । सैवोत्तरत्रानुवर्तत इति विद्वमिति पूर्वरूपं भविष्यति ॥ अथवेति । विधिनियमसंभवे विधिरेव बलीयानिति विधेर्बलीयस्त्वाक्षिप्तमो न भवति हल एव दीर्घत्वं यथा स्याद्, उत इत्यादौ मा भूदिति ॥

(उद्घोतः) वा छन्दसीत्यत्रेति । वा छन्दसीत्यस्यात्रानुवृत्त्यर्थमित्यर्थः ॥ पूर्वरूपार्थेति । पूर्वव्यक्त्यात्मकपूर्वरूपार्थेत्यर्थः ॥ भाष्ये पर इतीयतेति हःवत्वादिरूपमिति भावः ॥ सिद्धान्ते तु रूपग्रहणं स्पष्टार्थमेव, अस्य भाष्यस्य पूर्वपक्षमुक्तिश्चात् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एकदेशी तमुदरति-नैष इति । तावदिति-वाक्यालङ्कारे । अर्थ-पाणिनिः । एवमग्रेऽपि । विद्वमितीति-सिद्ध मति शेषः । पूर्व इति-यतः सम्प्रसारणाच्चेत्यत्रेत्यादिः । अनेन-नियमेन । यत्-यस्मात् ।

प्रदीपे—इति-इत्यनेन । अस्य तस्मिन्निति शेषः । एतत्-अमीति । सैव-पूर्वश्रुतिरेव । उत्तरत्र-सम्प्रसारणान्वेत्यत्र । इति-इति हेतोः । इति-इत्यत्र । इति-इत्यनेन । नियमाकारमाह-हल इति । हलः परस्यैत्यर्थः । तथा च विद्वमित्यादौ दीर्घावारणेन दोषस्तद्वस्थ एवेति भावः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

इह तर्हि खट्वशर्यो मालशर्य इति दीर्घवचनादकारो न, अनान्त्यार्थादकारौकारौ न ॥ [तत्र को दोषः ?] विगृहीतस्य श्रवणं प्रसज्येत ।

(उद्घोतः) अकारो नेति । रपरत्वेपि दिमात्रत्वरूपदीर्घत्वासम्भव एव ॥ विगृहीतस्येति । दीर्घं निपरिमाणयोर्बिरोधेन जातिपक्षे व्यक्तपक्षे वा तद्विषयकलक्षणानुपपत्वादिति भावः ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तदतपरत्ववादी तत्र दोषमुपन्यस्यति-इहेति । तर्हि-आद् गुणो दीर्घ इत्यादिकरणे । दीर्घ इति-तत्रेत्यादिः । तत्रेति-तर्ह्येत्यादिः । वि हीतस्य-खट्वा ऋक्ष इत्याद्याकारकस्य ।

उद्घोते—रपरत्वेऽपीति-अकारस्येत्यादिः । साधकमात्रिकत्वेनेति शेषः । परिभाषेति-स्थानेऽन्तरतम इतीत्यादिः ।

(समाधानभाष्यम्)

न ब्रूमो—यत्र क्रियमाणे दोषस्तत्र कर्तव्यमिति । किं तर्हि ? ॥ यत्र क्रियमाणे न दोषस्तत्र कर्तव्यमिति ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये एवम् एकादेशे इति वार्तिके दूषिते वार्तिककृतदुयायो तत्तपरत्ववादी आह-न ब्रूम इति । यत्र-आद् गुण इत्यादौ । अस्य दीर्घग्रहणे इति शेषः । तत्रेति-उदिति शेषः । एवमग्रेऽपि । यत्रेति-तस्मिन्निति शेषः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

क च क्रियमाणे न दोषः ? ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तदतपरत्ववादी पृच्छति-क्व चेति । तस्मिन्निति शेषः ।

(समाधानभाष्यम्)

संज्ञाविधौ । वृद्धिरादैर् दीर्घः, अदेर् गुणो दीर्घ इति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तादृशः तत्तपरत्ववादी समापत्ते-संज्ञाविधाविति । एवञ्च एकादेशे इत्यस्य एकादेशविधिमूलभूतसंज्ञाविधावित्यर्थकतया सञ्ज्ञतिः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

तत्तर्हि दीर्घग्रहणं कर्तव्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पुनरपि भाष्यस्य तत्त्वं शान्तं पृच्छति-तत्तर्हीति । संज्ञाविधावित्यनुषज्यते ।

(सिद्धान्तिसमाधानभाष्यम्)

न कर्तव्यम् ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्ती समापत्ते-नेति ।

(आक्षेपभाष्यम्)

कस्मादेवान्तर्यतस्मिन्मात्रचतुर्मात्राणां स्थानिनां त्रिमात्रचतुर्मात्रा आदेशा न भवन्ति ? ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—मध्यस्थः पृच्छति-कस्मादिति ।

(समाधानभाष्यम्)

तपरे गुणवृद्धी ॥

(प्रदीपः) तपरे इति । तपरसंक्षिप्तसहचरिते गुणवृद्धिसंज्ञे इत्यर्थः ।

(उद्घोतः) ननु गुणवृद्धिसंज्ञयोस्तपरत्वाभावात्पूर्वोक्तदोषा-परिहृतेष्व भाष्यमशुक्तमित्याशङ्क्याह-तपरसंज्ञीति । तपरशब्दनिर्दिष्टे संज्ञिनि गुणवृद्धिसंज्ञे प्रवर्तते इत्यर्थः । एवं च त्रिमात्रादीनां तत्र संक्षिप्तयाऽनिर्देशात्तत्रोक्तदोष इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्ती समापत्ते-तपरे इति । यत इत्यादिः । उद्घोते—तत्र-गुणवृद्धिसंज्ञयोः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

ननु च तः परो यस्मात्सोऽयं तपरः ॥

(उद्घोतः) भाष्ये ननु चेति । एवं चेदेवौ न तपराविति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—ननु तपरशब्दे बहुव्रीहिरेवेति अदा-तोस्तपरत्वेऽपि एदेवोस्तत्त्वाभावादुक्तदोषस्तद्वस्थ एवेति तत्तपरत्ववादी शङ्कते-ननु चेति ।

(समाधानभाष्यम्)

नेत्याह, तादपि परस्तपर इति ॥

(प्रदीपः) तादपीति । तन्त्रन्यायाश्रयणादेकस्यैव द्विशक्तित्वा-देकशेषाश्रयणाद्देशेकार्थाभिधानमिति भावः ।

(उद्घोतः) नेत्याहेति । स एव तपर इति नेत्याहेत्यर्थः ॥ अर्थभेदेन शब्दभेदे-तन्त्रन्यायेति । तद्भेदेऽपि शब्देक्यपक्षे आह-एकस्यैव द्विशक्तित्वादिति ॥ एकशेषेति । समाहारद्वन्द्वविषये एकशेषाभावेनैकवचनानुपपत्त्येदं चिन्त्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तटस्थः तदतपरत्ववादिनः सिद्धान्तिन उत्तरमनुवदति-नेत्याहेति । कुत इत्यत आह-तादिति । अपिना तः परो यस्मात्स्य संग्रहः । इति-इति हेतोः । अत्र पञ्चमी-बहुव्रीहिसमासयोः सञ्ज्ञेति भावः ।

उद्घोते—सः-तः परो यस्मात्सः । आह-स आह । शब्दभेदे इति-आहेति शेषः । तद्भेदे-अर्थभेदे । चिन्त्यमिति-वस्तुतस्तु प्रकृते एकशेषशब्दस्यावृत्तिपरतया तत्समञ्जसमिति भावः ।

(आद्येपभाष्यम्)

यदि तादृषि परस्तपरः “ऋदोरव” इतीहैव स्यात्-
यवः स्तवः; तत्रः पव इत्यत्र न स्यात् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तत्परत्ववादी एकदेशी शङ्कते—यदी-
ति । तपर इति—वर्हीति शेषः । स्तव इति—इतीति शेषः । स्यादि-
ति—उकारस्य तपरत्वादिति शेषः ।

(समाधानभाष्यम्)

नैष तकारः ॥ कस्तर्हि ? ॥ दकारः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तत्परत्ववादी सिद्धान्ती परिहरति—
नेति । दृषः—ऋदोरवित्यत्र विद्यमानः ।

(आद्येपभाष्यम्)

किं दकारे प्रयोजनम् ? ॥

(प्रदीपः) बहुव्रीहिवादी चोदयति—किं दकार इति ।

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—बहुव्रीहि—तत्रेत्यादिः ।

(प्रतिबन्दीसमाधानभाष्यम्)

अथ किं तकारे ? । यद्यसन्देहायस्तकारः, दकारोऽ-
पि । अथ मुखमुखार्थस्तकारः, दकारोऽपीति ॥

(प्रदीपः) समासद्वयवादी तं प्रत्याह—अथ किं तकार इति ।
तव केवलबहुव्रीहिवादिनो निष्प्रयोजनं तपरत्वम्, ऋकारस्यानष्टा-
द्विज्जकालानां ग्रहणाप्रसङ्गादगुणानां चाभेदकत्वाच्चत्प्राप्त्यर्थत्वाभावात् ।
अथ तवासन्देहायं मुखमुखार्थो वा तकार एव मम दकार इत्यर्थः ॥
तिस्त्वरिति मित्यत्रत्यभाष्येणास्य विरोधः । तत्र हि—तिति प्रत्ययग्र-
हणं चोदितम्, इह मा भूत्—दिव उक्त्वा भूम्यामिति, ततो दिक्वा-
श्रयणेन प्रत्याख्यातम्, तपर सूत्रे च तकारश्चत्वंभूतो निर्दिश्यते ।
तेन तत्कालस्य ग्राहको दकारः—इत्युक्तम् । इह च दकाराभ्युपगमेन
लवादिसु दोषः परिहृतः ॥ अत्राहुः—यकारस्थानिको धकारस्थानिको
वा दकारोऽत्र विवक्षितः—कस्तर्हि, दकार इति ।

(उद्घोतः) मुखमुखार्थ इति पाठे मयूरभ्यंसकादित्वात्स-
मासः । ननु एवेति संज्ञायास्तात्परत्वेऽपि संज्ञानामेकारादीनां
किमागतमिति चेत्, न । तपरशब्दबोध्योऽपि वर्णस्तत्कालस्यैव
संज्ञेत्यर्थश्च दोषः ॥ गुणानां चेति । अणु गुणानां तत्त्वाभावेऽपि
अनष्टत्वादेव दीर्घादिविषये तत्त्वमिति भावः ॥ ननु दिक्त्वे दिव उदि-
त्यत्र तत्कालग्रहणं न स्यादत आह—तपरसूत्रे चेति ॥ इहेति । तप-
रसूत्रे दकारानाश्रयणेन चेत्यपि बोध्यम् ॥ यकारस्थानिक इति ।
तस्य चैतद्दृष्ट्याऽसिद्धत्वाच्च तत्र तपरसूत्रप्रवृत्तिरिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—समासेति—तत्रेत्यादिः । तं—बहुव्रीहि-
वादिनम् । तवेति—तत्रेति शेषः । तपरत्वमिति—ऋदोरित्यत्र ऋका-
रस्येत्यादिः । अनष्टत्वाविति—तेनेति शेषः । कालानामिति—ऋकारा-
णामिति शेषः । तत्प्राप्तीति—ऋदोरितिप्राप्तीत्यर्थः । तस्य भिन्नकाल-
गुणकेषु तेषु इत्यादिः । असन्देहेति—तत्रेत्यादिः । शङ्कते—तिदिति ।
अस्य—भाष्यस्य । हि—यतः । कुप इत्यत आह—इहेति । इतीति—
अत इति शेषः । दिक्त्वेति—दिव उदित्यनेन विहितोकारे इत्यादिः ।
प्रत्येति—तिति प्रत्ययग्रहणमितीत्यादिः । उत्तरयति—अत्राहुरिति ।
इति—इत्यत्र ।

उद्घोते—अणुस्त्विति—अणुदित्यत्रे अणुग्रहणसामर्थ्यादित्यादिः ।
तत्त्वेति—अभेदकत्वेत्यर्थः । एवमग्रेऽपि । दिक्त्वे—उकारस्य दिक्त्वे ।

तत्कालेति—तेनेत्यादिः । एतद्दृष्ट्या—तपरसूत्रदृष्ट्या । तत्र-
कदरित्यत्र ।

(इति सन्ध्यक्षरेष्वतपरपाठनिर्णयः ॥)

~*~*~

(अथ वर्णैकदेशग्रहणाग्रहणनिर्णयः ॥)

(भाष्यम्)

इदं विचार्यते—य एते वर्णेषु वर्णैकदेशा वर्णान्तर-
समानाकृतय एतेषामवयवग्रहणेन ग्रहणं स्याद्वा न
वेति ॥ कुतः पुनरियं विचारणा ? ॥ इह हि समुदाया
अप्युपदिश्यन्ते, अवयवा अपि । अभ्यन्तरश्च समुदा-
येऽवयवः, तद्यथा वृक्षः प्रचलन् सहावयवैः प्रचलति ।
तत्र समुदायस्थस्यावयवस्यावयवग्रहणेन ग्रहणं स्याद्वा
न वेति जायते विचारणा ॥

(प्रदीपः) वर्णान्तरसमानाकृतय इति । आकारादिष्वकारा-
दिसदृशा अवयवा ऋकारलकारयो रेफलकारसदृशावयवौ सन्ध्यक्ष-
रेष्वकारेकारोकारसदृशाः, तत्र केवलवर्णकार्यमवयवेषु भवति न वेति
विचारः ॥ इह हि समुदाया अपीति । ऋलपओऐऔ इति ॥ अव-
यवा अपीति । अहण्णट्णिति ॥ तत्र समुदायपरे निर्देशे सन्धि-
हिता अवयववा नान्तरीयकत्वादेजादिसंज्ञां न लभन्ते, अवयवपरे च
निर्देशे समुदायो न संज्ञाभाक् यथा ह्यवयवत्वावयवचूकस्य हलो दुःखे-
नोच्चार्यत्वान्निर्दिष्टोऽप्यकारोऽन्यत्र प्राधान्येन निर्देशादलसिंज्ञां न
प्रतिपद्यते इति दध्यत्रेत्वादावन्तक एव यणादेशः प्रवर्तते । तत्रास्त्या-
मत्येजादिसंज्ञायामथदयः समुदायादेशा अपि नान्तरीयकत्वादवयवा-
न्निवर्तयन्ति । एवं स्थिते अग्रहण इत्यादौ यत्रावयवकार्यं प्राप्नोति समु-
दायकार्यं च तत्रान्तरङ्गत्वात्तत्र च साक्षाच्चोदितत्वात्प्रत्यक्षत्वात्परत्वाच्चा-
वयवकार्यप्रसङ्गः । अवयवावातिपूर्वकत्वादि समुदायावगमस्य समुदाय-
कार्यं बहिरङ्गम् । अयादीनां चावकाशः—अग्न आयाहीति ॥ नन्व-
त्रापि यणादेशोऽवयवस्य प्राप्नोति ॥ येन नाप्राप्ते इति वा मध्येऽप-
वादा इति वा यण एवायादयो बाधकाः स्युः । तत्र यथा दीर्घ-
इत्यत्र दधिश्चब्दस्य इकारः सर्वर्णदीर्घत्वं प्रतिपद्यते, एवमेकारस्योपि
प्रतिपद्यते । प्रत्याहारे एओङ्पेऔजित्यत्रावयवानां प्राधान्येनानिर्दे-
शादित्येवं ग्रहणपञ्चाशक्काबीजमुपन्यस्तम् । इदानीमग्रहणपञ्चाश-
क्काबीजमुपन्यस्यते—अभ्यन्तरश्चेति । तिरोहितत्वादवयवानां समु-
दायकार्यं पारतन्त्र्यात् स्वकार्यस्याप्रयोजकत्वाच्चरसिद्धवज्जात्यन्तरयो-
गादग्रान्तरसारूप्यमात्रेण तत्कार्याप्रवर्तनदित्यर्थः ।

(उद्घोतः) अवयवग्रहणेनावयवसदृशवर्णग्रहणेन ग्रहणं स्यात्
वेति भाष्यार्थः । तत्फलितमाह—तत्र केवलेति ॥ नन्वकारेण एङ-
वयवग्रहणसन्देहवद् अकारादीनामेङादिसंज्ञा प्राप्नोतीति विचारोऽपि
कुतो नेत्यत आह—तत्र समुदायेति । अत एव प्राटनीत्यादौ न
पररूपम् । तत्र दृष्टान्तमाह—अवयवपरे चेति । यथावयवपरे
निर्देशे समुदायो न संज्ञाभाक् एवं समुदायपरे निर्देशेऽवयवा न
तद्भाज इत्यर्थः । तदुपपादयति—यथेति ॥ अन्यत्रेति । सर्वस्या-
वयवस्यान्यत्र पृथङ्निर्देशे समुदायनिर्देशः स्वपर एव, सर्वस्यावय-
वस्यान्यत्रादिर्देशे तु समुदायनिर्देशोऽनिर्दिष्टावयवपर इति विवेकः ।
नन्वेजादिसंज्ञानामवयवावृत्तित्वे कथमेवो निवर्तकेनायादिना तदवय-
वस्य निवृत्तिरत आह—तत्रास्त्यामपीति । तन्निवृत्तिं विना समु-
दायनिवृत्तेः कर्तुमशक्यत्वादिति भावः ॥ अवयवकार्यं दीर्घः ॥ समु-

दायकार्यम् ॥ तत्र च साक्षादिति । दीर्घे । अयादिकार्ये हि समु-
दायव्यवधानेनावयवो नोदितो न साक्षादिति भावः ॥ साक्षाच्चोदि-
तत्वं प्रत्यक्षत्वे हेतुः ॥ नवयादिरनवकाशोऽत आह—अयादीना-
मिति ॥ नन्विति । ततश्च विध्यन्तरपूर्वकोऽयादिः सर्वस्य बाधकः
स्यादिति भावः ॥ परिहरति—येनेति ॥ प्राधान्येनानिर्देशादिति ।
अस्यैजादिसंज्ञाभावेऽपि स्वतन्त्राकारेण ग्रहणं स्यादिति शेषः ॥ भाष्ये
अभ्यन्तरेति । तदुच्चारणं विना समुदायोच्चारणस्याशक्यत्वा-
दित्यर्थः ॥ तदाह—तद्यथा ब्रह्म इति ॥ तदुपपादयति—तिरो-
हितत्वादित्यादिना ॥ समुदायकार्यं पारतन्त्र्यादिति । समुदाय-
संपादनरूपे कार्यं पारतन्त्र्यादित्यर्थः ॥ स्वकार्यस्याप्रयोजकत्वा-
दिति । स्वकार्यनिरूपितप्रयोजकत्वाभावादित्यर्थः ॥ तत्प्रयोजकत्वा-
भावे हेतुः—नरसिंहवदिति । तदवयवे नरत्वाद्यभाववदेतदवयवेऽ-
प्यत्वाद्यभाव इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये वर्णेषु—आकारादिषु । वर्णैकदेशाः—
आकाराद्यवयवाः । वर्णान्तरेति—अकारादित्यर्थः । अवयवग्रहणेन—
अकाराद्यवयवसदृशवर्णग्राहकशब्देन । ननु “कोटिद्वयस्य विज्ञानं
विचार इति कथ्यते । विचार्यमाणस्तज्ज्ञानविषयीभूत उच्यते” इति
पदमञ्जुर्कतेः कोटिद्वयानुपरिथौ कथमयं विचार इत्याशयेन पृच्छति—
कुत इति । उत्तरयति—इहेति । वर्णसामान्याये इत्यर्थः । हि—यतः ।
अवयवाः—अवयवाश्च । तद्यथा—अत एव । तत्रेति—अत इत्यादिः ।

प्रदीपे—सदृशा इति—अवयवा इत्यनुषज्यते । समुदायमप्यकारं
वर्णसामान्यायानुपदिष्टत्वात् परित्यज्य गणयति—श्रद्धाति । अवयव-
परे इति—यथेयादिः । समुदाय इति नान्तरीयकत्वात् सन्निहितोऽ-
पीत्यनुषज्यते । अन्यत्र—अदृष्टिगत्यत्र इति इति हेतोः । तत्र—अव-
यवे । तत्र—अग्ने इन्द्र इत्यादौ । साक्षादिति—अवयवस्येत्यादिः ।
हि—यतः । अत्रापि—अग्ने आयाहीत्यत्रापि । इति—इत्यनेन । तत्र—
अग्ने इन्द्र इत्यादौ । अपीति—इकारः दीर्घत्वमिति शेषः । तिरोहि-
तेति—समुदाये इत्यादिः । तत्कार्येति—स्वसदृशवर्णान्तरकार्येत्यर्थः ।

उद्घोते—पररूपमिति—एङि पररूपमित्यनेनेत्यादिः । तद्-
भाजः—संज्ञाभाजः । अन्यत्र—अदृष्टिगत्यादौ । समुदायनिर्देशः—ऋ-
ल इत्यादिसमुदायनिर्देशः । समुदायनिर्देशः—इय इत्यादिसमुदायनि-
र्देशः । अनिर्दिष्टावयवपरः—इय इत्याद्यनिर्दिष्टावयवपरः । तदवय-
वस्य—एजवयवस्य । तद्विभृतिम्—अवयवनिर्भृतिम् । विध्यन्तरेति—
गुणादीत्यादि । अस्य अवयवस्य । तदुच्चारणम्—अवयवोच्चारणम् ।
तदवयवे—नरसिंहावयवे । एतदवयवे—एजावयववे ।

(भाष्यम्)

कश्चात्र विशेषः ? ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पृच्छति—कश्चेति । अत्र—पक्षद्वये ।

(१२ ग्रहणपक्ष आक्षेपवार्तिकम् ॥ ६ ॥)

॥ * ॥ वर्णैकदेशा वर्णग्रहणेन चेत्संध्य-
क्षरे समानाक्षरविधिप्रतिषेधः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

वर्णैकदेशा वर्णग्रहणेन चेत्संध्यक्षरे समानाक्ष-
राश्रयो विधिः प्राप्नोति । स प्रतिषेध्यः ॥ अग्ने इन्द्र,
वायो उदकम्, “अकः सवर्णे दीर्घः” इति दीर्घत्वं
प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) समानाक्षरेति । समानशब्देन पूर्वाचार्यनिर्देशा-
दकोऽभिधीयन्ते । दश समाना इति वचनात् । तेन समानकार्यं
प्राप्नोतीत्यर्थः ॥

(उद्घोतः) वचनादिति । अ आ इ ई उ ऊ ऋ ॠ लृ लृ
दश समाना इति पूर्वव्याकरणवचनादित्यर्थः ॥ समानकार्यम् ।
अग्रूपसमानाक्षरकार्यमित्यर्थः । सवर्णकार्यमिति । पाठे सवर्णदीर्घ-
रूपकार्यमित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तेन तस्य ग्रहणमिति पक्षे दूषणमाह—
वर्णेति । चेदिति—यदीत्यर्थः । गृह्यन्ते, तदेति शेषः । उदकमिति-
इत्यादाविति शेषः । इति—इत्यनेन । अस्य अयादितः परत्वादिति
शेषः ।

(१३ आक्षेपान्तरवार्तिकम् ॥ ७ ॥)

॥ * ॥ दीर्घे ह्रस्वविधिप्रतिषेधः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

दीर्घे ह्रस्वाश्रयो विधिः प्राप्नोति, स प्रतिषेध्यः ।
आल्य, प्रल्य “ह्रस्वस्य पिति कृति तुग” इति तुक्
प्राप्नोति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पुनः तत्र पक्षे दोषमाह—दीर्घे इति ।
दीर्घघटको यो ह्रस्वः ह्रस्वसदृशः तं स्थानित्वेन निमित्तत्वेन वा आ-
श्रित्य यो विधिः ह्रस्वस्य ह्रस्वोत्तरस्य वा प्राप्तस्तस्य प्रतिषेधो वक्तव्य
इत्यर्थः । प्रलयेति—इत्यादाविति शेषः । इति—इत्यनेन ।

(आक्षेपबाधकभाष्यम्)

नैष दोषः, आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति—‘न दीर्घे ह्रस्वा-
श्रयो विधिर्भवति’ इति । यदयं दीर्घाच्छे तुकं शास्ति ॥

(उद्घोतः) भाष्ये दीर्घाच्छे इति । दीर्घस्य च्छे तुगिति हि
तदर्थः ॥ ननु ह्रस्वस्येत्यत्राह इत्येव सिद्धे ह्रस्वग्रहणसामर्थ्यादेव तुग्ने-
ति चेन्न । पदलाघवाभावादित्याशयात् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—दोषं द्वितीयं परिहरति—नैष इति ।
कुत इत्यत आह—आचार्येति । यत इत्यादिः । कुतः सा तज्ज्ञापयती-
त्यत आह—यदिति । यस्मादित्यर्थः । अयं—पाणिनिः ।

उद्घोते—हीति वाक्यालङ्कारे । इत्येव—इत्यनेनैव । एवेति—
तत्रेति शेषः ।

(आक्षेपबाधकभाष्यम्)

नैतदस्ति ज्ञापकम्, अस्ति ह्यन्यदेतस्य वचने
प्रयोजनम् ॥ “किम् ? ॥” “पदान्ताद्वा” इति विभाषां
वक्ष्यामीति ॥

(उद्घोतः) अस्ति श्रूति । तत्र दीर्घादित्यस्याभावे कुव्यच्छा-
वेत्यादावपि विकल्पः स्यादेति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—दीर्घग्रहणस्य तज्ज्ञापकतां खण्डयति—
नेति । एतत्—दीर्घग्रहणम् । ज्ञापकमिति—तत्स्येत्यादिः । हि—यतः ।
एतस्य—दीर्घादित्यस्य । किमिति—अन्यदिति शेषः । इति—इत्यनेन ।
तथा च तत्र दीर्घग्रहणस्य पदान्तादेत्यत्रानुवृत्त्यर्थत्वेन सामर्थ्याभावात्
न तस्य ज्ञापकतेति भावः ।

(आक्षेपबाधकभाष्यम्)

यत्तर्हि योगविभागं करोति । इतरथा हि “दीर्घा-
त्पदान्ताद्वा” इत्येव ब्रूयात् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तस्य ज्ञापकान्तरमाह—यदिति । क-
रोतीति—तत् तस्य ज्ञापकमिति शेषः । हि—यतः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

इह तर्हि—खट्वाभिः, मालाभिः, “अतो भिस ऐस्”
इत्यैस्भावः प्राप्नोति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एवं सति ज्ञापकस्य सजातीयापेक्षत्वात्
तेनावारितं दीर्घं इति वार्तिकस्य लक्ष्यमाह—इहेति । मालाभिः—मा-
लाभिरिति । इति—इत्यनेन ।

(आक्षेपबाधकभाष्यम्)

तपरकरणसामर्थ्यान्न भविष्यति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तदपि निराकरोति—तपरेति । अत्रे-
त्यादिः । न—तत्र स न ।

(आक्षेपभाष्यम्)

इह तर्हि—याता वाता “अतो लोप आर्धधातुके”
इत्यकारलोपः प्राप्नोति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पुनः तस्य तादृशं लक्ष्यान्तरमाह—इहे-
ति । वाता—वातेति । इति—इत्यनेन ।

(आक्षेपबाधकभाष्यम्)

ननु चात्रापि तपरकरणसामर्थ्यादेव न भविष्यति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तत्रापि खण्डयति—ननु चेति । एवेति—
तत्र स इति शेषः ।

(आक्षेपसाधकभाष्यम्)

अस्ति ह्यन्यत्तपरकरणे प्रयोजनम् ॥ किम् ? ॥
सर्वस्य लोपो मा भूदिति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अतो लोप इत्यत्र तपरकरणस्य साम-
र्थ्यं विषटयति—अस्तीति । अत्रेति शेषः । किमिति—अन्यदि-
ति शेषः । सर्वस्येति—तस्यातपरत्वे तेन सर्वग्रहणात् सम्पूर्णस्य आ-
कारस्येत्यर्थः । मा भूदिति—किन्त्वाकारघटकस्य अकारस्य लोपो यथा
स्यादिति शेषः ।

(प्रयोजनबाधकभाष्यम्)

अथ क्रियमाणेऽपि तपरे परस्य लोपे कृते पूर्वस्य
कस्मान्न भवति ? ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तत्र तपरकरणप्रयोजनासिद्धिं शङ्कते-
अथेति । तत्रेति शेषः । परस्य—आकारघटकस्य अकारस्य । पूर्वस्य-
तस्य । अस्य लोप इति शेषः । तथा च फलतः सर्वस्य आकारस्य लो-
पप्रसक्तिरिति भावः ।

(प्रयोजनसाधकभाष्यम्)

परलोपस्य स्थानिवद्भावादसिद्धत्वाच्च ॥

(प्रदीपः) असिद्धत्वाच्चेति । असिद्धवदत्राभादित्यनेन ।

(उद्घोतः) असिद्धवदिति । चिणो लुङ्न्यायेनेति भावः ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तां परिहरति—परेति । तथा च तत्र
तपरकरणसत्त्वे आकारघटकस्य एकस्य अकारस्य लोपो भवति, तद-
सत्त्वे तु सम्पूर्णस्य आकारस्य लोपः प्रसज्यते इति तत्र तपरकरणं
सार्थकमेवेति भावः ।

उद्घोते—चिण इति—यथा/ अपाचितरामित्यत्र चिणो लुगित्य-
नेन तप्रत्ययलुकि, चिणः परत्वात् तरामित्यत्रापि तस्मिन् प्रवृत्ते, तेन
कृतस्य तप्रत्ययलुकोऽसिद्धता स्वीक्रियते, तथा प्रकृतेऽपि अतो लोप
इत्यनेन परलोपे, पूर्वत्रापि तस्मिन् प्रवृत्ते, तेन कृतस्य परलोपस्या-
सिद्धताऽङ्गीक्रियते इति भावः ।

(समाधानसाधकभाष्यम्)

एवं तर्ह्याचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति—“नाकारस्थस्याका-
रस्य लोपो भवति” इति । यद्यम् “आतोऽनुपसर्गे कः”
इति ककारमनुबन्धं करोति ॥ कथं कृत्वा ज्ञापकम् ? ॥
कित्करणे एतत्प्रयोजनम्—कितीत्याकारलोपो यथा
स्यादिति । यद्याकारस्थस्याकारस्य लोपः स्यात्, कित्क-
रणमनर्थकं स्यात् । परस्याकारस्य लोपे कृते द्वयोरका-
रयोः पररूपे हि सिद्धं रूपं स्याद्—गोदः कम्बलद इति ।
पश्यति त्वाचार्यो—नाकारस्थस्याकारस्य लोपः स्यादिति,
अतः ककारमनुबन्धं करोति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—दीर्घे इति वार्तिकस्य यातेत्यादिलक्ष्यं
वारयितुं ज्ञाप्यान्तरमवलम्बते—एवमिति । यत्—यस्मात् । अर्थ—पा-
णिनिः । इति—इत्यत्र । कृत्वेति—तत् तस्येति शेषः । किदिति—उत्रे-
त्यादिः । कितीति—कितीत्यनेन । स्यादिति—तर्हि तत्रेति शेषः । हि-
यतः ।

(समाधानबाधकभाष्यम्)

नैतदस्ति ज्ञापकम् । उत्तरार्थमेतत्स्यात्—“तुन्दशो-
कयोः परिमृजापनुदोः” इति ॥

(उद्घोतः) भाष्ये उत्तरार्थमेतदिति, इह किञ्चित्प्रपो इती-
ति न्यायस्तु नाश्रितः । अत्र केवलाकारोच्चारणे उत्तरत्र ककाराकार-
योर्लुच्चारणे गौरवादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तत्र कित्करणस्य तज्ज्ञापकतां विषट-
यति—नेति । एतत्—तत्र कित्करणम् । ज्ञापकमिति—तस्यैत्यादिः ।
कृत इत्यत आह—उत्तरेति ॥

उद्घोते—इह किञ्चित्प्रपो इतीति न्यायस्तु लण्प्रवे मयोपपा-
दयिष्यते । अत्र—आतोऽनुपसर्गे इत्यत्र । उत्तरत्र—तुन्दशोकयोस्तिथ्य ।

(समाधानसाधकभाष्यम्)

यत्तर्हि “गापोष्टग” इत्यनन्यार्थं ककारमनुबन्धं
करोति ॥

(प्रदीपः) यत्तर्हीति । नन्वसति किञ्चे आकारस्थस्याकारस्य
लोपे कृते द्वयोरकारयोः पररूपस्य धातुं प्रत्यन्तवद्भावाच्चन्दोगाद्येत्य-
त्रातो धातोरित्याकारलोपप्रसङ्गः । नैष दोषः, सन्निपातपरिभाषया
लोपो न भवत्यति । अकारं ह्याश्रित्य यशब्दः कृतो लोपस्यानिमि-
त्तम् । दीर्घत्वं तु कष्टायेति निपातनाद्भवति ॥

(उद्घोतः) सन्निपातेति । न च दीर्घेणैव स निवर्तितो, दी-
र्घेऽप्यल्लजातिसंबन्धसत्त्वेन न तथा सन्निपातश्चेति । लोपे तु तस्यापि

निवृत्तेस्तद्विरोधस्य स्पष्टत्वादिति भावः ॥ परे तु जातिपक्षे तत्परिपूर्वं व्याप्यजातिनिर्देशस्यैव बोधकमिति यत्त्वनिमित्तसन्निपातस्य दीर्घस्य निवृत्तिर्जातिवत् न कस्यचननुवृत्तिस्तस्माद्व्याप्यत्वात् जातिपक्षादिसन्निपातनिमित्तो दीर्घो न स्वसंनिपातविधातकलोपनिमित्तम् । सन्निपातपरिभाषायाश्च स्वप्रवृत्तेः प्राङ् निमित्तभूतो यादृशः सन्निपातः स्वातिरिक्तविधातकस्य स्वयमनिमित्तमित्यर्थः । मात्राकालिकत्वसमानाधिकरणव्यापकजातिनिर्देशपक्षेऽप्यङ्गसंज्ञा तर्जनिमित्तं स्यादिति कुन्मेजन्तपुत्रवक्ष्यमाणभाष्यरीत्या यादेशनिमित्तसंनिपातस्य न लेशतोऽपि सचेति वदन्ति ॥ प्रातश्चर्यं वद्लकार इत्यादौ 'रो रि' तोलौति तु नापादितं, तस्याभितोऽङ्गागस्त्येन तेन व्यवधानात्तदप्राप्तेः ॥

(तत्वालोकः) भाष्ये—एवं सति तस्य अनन्यथासिद्धं ज्ञापकमाह—यत्तर्हीति । इति—इत्यत्र । करोतीति—तत् तस्य ज्ञापकमिति शेषः ।

प्रदीपे—तस्य तज्ज्ञापकताप्रयोजकम् अनन्यार्थत्वं विधत्तयितुं शङ्कते—नन्विति । तस्येति शेषः । अकारस्य—उत्तरभागस्य । अन्तवद्भावादिति—धात्ववयवत्वे, तस्य सुपि चेत्यनेन दीर्घे, तस्यैककदेशविकृत्यायेन धात्ववयवत्वादिति शेषः । इति—इत्यनेन । तस्य किरत्रे सति तु तत्र “आतो लोप इदी” त्यनेनालोपे, प्रत्ययाकारस्य सुपि चेत्यनेन दीर्घेऽपि तत्र धात्ववयवत्वामावात् “आतो धातो” रित्यस्याप्राप्तिरिति भावः । हि—यत्तः । ननु तथा तत्र दीर्घत्वाप्राप्तिरपि कुतो नेत्यत आह—दीर्घत्वमिति । तत्रेत्यादिः ।

उद्योते—नचेति—अस्य निवृत्तिरिति इत्यनेनान्वयः । सः—अकारः । तथा—दीर्घत्वे । तस्यापि—अत्वस्यापि । तद्विरोधस्य—सन्निपातपरिभाषाविरोधस्य । व्याप्येति—अत्वादीति शेषः । इति—इति हेतोः । सन्निपातस्य—स्वाकारण्डेसन्निपातस्य । यथाहीति—प्रत्ययेति शेषः । तद्विधातकस्य—स्वप्रवृत्तिनिमित्तभूतादृशसंनिपातविधातकस्य । तथा च स्वेन तद्विधाते न सा परिभाषा प्रवर्तते इति भावः । ननु भाष्यकृता ऋकारलकारयोरपि दोषोद्भावनं कुतो न कृतमित्यत आह—प्रातरिति । तस्य—ऋकारादेः । तेन—अचा । तदप्राप्तेः—रोरीत्यावप्राप्तेः ।

(१४ आक्षेपवार्तिकम् ॥ ८ ॥)

॥ * ॥ एकवर्णवच्च ॥ * ॥

(भाष्यम्)

एकवर्णवच्च दीर्घो भवतीति वक्तव्यम् ॥ किं प्रयोजनम् ? ॥ वाचा तरतीति द्र्यञ्लक्षणं यन्मा भूदिति । इह च वाचो निमित्तम्, “तस्य निमित्तं संयोगोत्पातौ” इत्यनुवर्तमाने “गोव्यच” इति द्र्यञ्लक्षणा यन्मा भूदिति ॥

(प्रदीपः) एकवर्णवदिति । अवयवसंख्याश्रयणेन वाक्यशब्दस्य व्यञ्ज्याच्च निमित्तं कार्यं प्राप्नोतीत्येकवर्णवदित्यतिदेशः क्रियते ॥

(तत्वालोकः) भाष्ये—वर्णकदेशः वर्णग्रहणेन गृह्यन्ते इत्यत्र पक्षे दोषान्तरमाह—पुकेति । द्र्यञ्लक्षणकायस्य प्रतिषेधो वाच्य इति भावः । तेन दीर्घे एकवर्णत्वसिद्धत्वेऽपि नातिदेशवैयर्थ्यम् । तरतीति—तरतीत्यर्थः । तरतीत्यधिकारे नौदयचञ्चित्रिति विहित इति शेषः । इति—इति हेतोः । निमित्तम्—निमित्तमित्यर्थः । इति—इत्यस्मिन् । इति—इत्यनेन । इति—इति हेतोः । प्रदीपे—इति—इति हेतोः ।

(आक्षेपबाधकभाष्यम्)

अत्रापि गोनौग्रहणं ज्ञापकम्—“दीर्घाद् द्र्यञ्लक्षणा विधिर्न भवति” इति ॥

(प्रदीपः) गोनौग्रहणं ज्ञापकमिति । सामान्येन ज्ञापकं वर्णावयवाश्रयकार्याभावस्येति अग्न एहीत्यादावेकः पदान्ताद्वीत्याद्यपि न भवति ॥

(उद्योतः) अग्ने इन्द्रेत्यादौ सर्वर्णदीर्घव्यावृत्तये आह—सामान्येनेति ॥ गोद्वयोऽसङ्ख्येति गोग्रहणं नौद्वयवृत्तिरिति नौग्रहणम् ॥ वर्णावयवाश्रयकार्याभावस्येति । वर्णावयवेषु भेदेनाप्रतिभासमानेषु वर्णाश्रयकार्याभावस्येत्यर्थः । तेन मातृणामित्यादौ णत्वादिसिद्धिः । भेदेन प्रतिभासात् ॥

(तत्वालोकः) भाष्ये—तत् परिहरति—अत्रेति । प्रदीपे—इति—इति हेतोः । उद्योते—इति—इत्यत्र । एतन्पक्षेऽपि । भेदेनेति तत्र वर्णावयवस्येत्यादिः । तथा च तेषां तेन ग्रहणमित्यत्र पक्षे न कोऽपि दोष इति सिद्धम् ।

(सर्वाक्षेपपरिहारभाष्यम्)

अयं तु सर्वेषामेव परिहारः—

(५५ सिद्धान्तसमाधानवार्तिकम् ॥ ६ ॥)

॥ * ॥ नाव्यपवृत्तस्यावयवे तद्विधेयथा द्रव्येषु ॥ * ॥

(भाष्यम्)

नाव्यपवृत्तस्यावयवस्यावयवाश्रयो विधिर्भवति यथा द्रव्येषु । तद्यथा द्रव्येषु “सप्तदश सामिधेन्यो भवन्ति” इति न सप्तदशारत्निमात्रं काष्ठमग्नावभ्याधीयते ॥

(प्रदीपः) नाव्यपवृत्तस्येति । व्यपवर्गो व्यपवृत्तं भेदः । तेनाव्यपवृत्तस्याभिन्नबुद्धिविषयस्यैकत्वालम्बनज्ञानप्राप्त्यस्य समुदायस्य योऽवयवस्तस्मिन्स्तद्विधिः पृथग्भूतवर्णविधिर्न भवतीत्यर्थः ॥ अव्यपवृत्तस्यावयवस्येति । व्यधिकरणे षष्ठ्यौ, अव्यपवृत्तस्य समुदायस्य योऽवयवस्तस्येत्यर्थः । न हि संभवमात्रेण कार्याणि क्रियन्ते, अपि तु यत्र तद्विद्विरस्ति तत्रैवेत्यर्थः । भाषा न भोक्तव्या इति निषेधस्तु मिश्रेऽपि प्रवर्तते ॥ तत्र तद्विद्विस्तद्रसात्वादनसंभवात् ॥ सप्तदशेति । सामिधेनीशब्द ऋचां वाचकः साहचर्यात्काष्ठेषु वर्तते । तत्र सप्तदशहस्ते काष्ठे सप्तदश काष्ठानीति बुद्धेरभावान्न तस्याभाधानम् ॥

(उद्योतः) सामान्यापेक्षज्ञापकं विनापि न्यायेन निर्वाहमाह—भाष्ये—अयन्निवति । अभिन्नबुद्धिविषयस्यैकस्य व्याख्या—एकत्वालम्बनज्ञानप्राप्त्यस्येति ॥ समुदायस्य योऽवयव इति । वर्णसमुदायस्येत्यर्थः । व्यधिकरणे इति । सामानाधिकरण्येनाव्येऽव्यपवृत्तस्येति व्यर्थं, सर्वस्याव्यवयवस्यावयविनाव्यपवृत्तत्वादिति भावः ॥ भाष्ये अवयवाभ्याः । अवयवसदृशस्वतन्त्रवर्णाश्रयः ॥ उक्तोऽर्थं युक्तिमाह—न हीति । ननु सामिधेनीशब्दस्य ऋक्तु शक्तत्वेन काष्ठमग्नावधीयत इति भाष्यमयुक्तमत आह—साहचर्यादिति । तदर्थेयत्वेनेति भावः । तत्र सप्तदशेति । यद्यपि एकैका समिदरत्निमात्रमिति मिलितानां सप्तदशानां समिधां सप्तदशार-

त्तिमात्रत्वं भवति, एकस्यापि तावत्त्वमस्ति, तथाप्यव्यपवृक्तसमुदा-
यावयवत्वात् न व्यपवृक्ताश्रयकार्यप्रसङ्ग इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—द्रव्येषु—द्रव्यैर्विति । इति—इत्येतावता ।

प्रदीपे—मिश्रेषु—माषमिश्रितवज्जलादिषु । कुत इत्यत आह—त-
त्रेति । माषमिश्रितवज्जलादिष्वित्यर्थः । यत इत्यादिः । तद्वज्जलादि-
माषवृद्धिः । अस्य अस्तीति शेषः । तत्र हेतुमाह—तद्वसति । माष-
स्येत्यर्थः । तस्य—सप्तदशहस्तकाष्टस्य । अस्य अगनाविति शेषः ।

उद्घोते—सामान्येति—तयोः गोनौग्रहणस्य तादृशेत्यादिः ।
ज्ञापकं—ज्ञापकत्वम् । न्यायेन—न्यायेनात्र । सामानाधिकरण्यात्वेति—
अव्यपवृक्तस्यावयवे इत्यादिः । अन्वये इति—अवयवस्य विशेषणमिति
शेषः । मात्रत्वं—प्रमाणत्वम् । एकस्यापि—सप्तदशहस्तकाष्टस्य । ताव-
त्वं—सप्तदशहस्तकाष्टत्वम् ।

(दृष्टान्तवैषम्यभाष्यम्)

विषम उपन्यासः, प्रत्यृचं चैव हि तत्कर्म चोद्यते ।
असंभवश्चान्नौ वेदां च ॥

(प्रदीपः) असंभव इति । अर्धचतुर्हस्ता हि वेदिः ॥

(उद्घोतः) न ह्यव्यपवृक्तत्वमात्रनिबन्धनं तदनभ्याधानं,
किं तु असंभवननिबन्धनमित्याह—भाष्ये विषम इति । आहितपुन-
ग्रहणस्य निषिद्धत्वादेकस्य काष्टस्य प्रत्यृचमाधानं न संभवतीति भावः ॥
युक्त्यन्तरमाह—असंभवश्चेति ॥ तमुपादयति—अर्धचतुर्हस्तेति ।
अर्धेन चतुर्हस्तेति तृतीयातत्पुरुषः । समिधोऽग्निवेदिवहिर्भावनिषेधा-
च्चासम्भव इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एकदेश्युक्तं तं दृष्टान्तं सिद्धान्ती विव-
र्यति—विषम इति । हि—यतः । तत्कर्म—समिध आधानं कर्म ।
असंभव इति—सप्तदशहस्तकाष्टाधानस्येत्यादिः । प्रदीपे—हि—यतः ।
उद्घोते—तदनभ्याधानं—सप्तदशहस्तकाष्टस्यैकस्य अगनावन-
भ्याधानम् ।

(दृष्टान्तान्तरभाष्यम्)

यथा तर्हि “सप्तदश प्रादेशमात्रीराश्वत्थीः समि-
धोऽभ्यादधीत” इति न सप्तदशप्रादेशमात्रं काष्ठमग्ना-
वभ्याधीयते ॥

(प्रदीपः) यथा तर्हि । अल्पप्रमाणत्वात्सात्समव इति
भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एकदेशी दृष्टान्तान्तरमाह—यथेति ।
इति—इत्येतावता । प्रदीपे—अल्पेति—उत्प्रेत्यादिः ।

(दृष्टान्तवैषम्यभाष्यम्)

अत्रापि प्रतिप्रणवं चैतत्कर्म चोद्यते । तुल्यश्चासंभ-
वोऽग्नौ वेदां च ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पूर्वदृष्टान्तस्यैव अस्य दृष्टान्तस्यापि
निराकरणमाह—अत्रेति । दृष्टान्ते इति शेषः । च—हि । एतत्कर्म—
समिधोऽग्नौ आधानं कर्म । आहितपुनर्ग्रहणस्य निषिद्धत्वा एका-
ष्टस्य प्रतिप्रणवं तत्राधानं न संभवतीत्याशयः । तुल्यश्चेति—पूर्वदृष्टान्ते-
नात्र दृष्टान्ते इत्यादिः । सप्तदशप्रादेशमात्रकाष्टाधानस्येति शेषः । वेदा-
म्—अर्धचतुर्हस्तायाम् । चेति—समिधोऽग्निवेदिवहिर्भावनिषेधादिति ।
शेषः ।

(सिद्धान्तदृष्टान्तभाष्यम्)

यथा तर्हि “तैलं न विक्रेतव्यम्” “मांसं न विक्रे-
तव्यम्” इति व्यपवृक्तं च न विक्रीयते, अव्यपवृक्तं—
गावः सर्षपाश्च विक्रीयन्ते । तथा “लोमनखं स्पृष्ट्वा
शौचं कर्तव्यम्” इति व्यपवृक्तं स्पृष्ट्वा नियोगतः कर्त-
व्यम्, अव्यपवृक्तं कामचारः ॥

(प्रदीपः) अव्यपवृक्तमिति । व्यपवर्गस्याभावेत्यर्थः ॥

(उद्घोतः) अव्यपवृक्तमिति । अर्थाभावेऽन्यथीभावः ॥
तदाह—व्यपवर्गस्येति । वस्तुनस्तत्पुरुष एवायं, व्यपवृक्तमिन्नतैलमां-
सकृपा गावः सर्षपाश्चेत्यर्थः । ननाप्यथीभावस्याभावादित्यत्रे वक्ष्यते ॥
भाष्ये कामचार इति । स्पर्शं कामचारस्तेन शौचभाव इत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्ती दृष्टान्तमाह—यथेति । इति—
इति निषेधवचनसत्त्वेन । अव्यपवृक्तमिति—अत्र तृतीयाया अभावः ।
किन्तिवत्यादिः । इति—इति विधिवादेन । कामचार इति—स्पृष्टे
इत्यादिः । विधेय इति शेषः ।

उद्घोते अव्यमिति—अव्यपवृक्तमित्यत्रेत्यर्थः । तथा चेति शेषः ।
स्पर्श—अव्यपवृक्तस्पर्शः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

यत्र तर्हि व्यपवर्गोऽस्ति ॥ क च व्यपवर्गोऽस्ति ? ॥
सन्ध्यक्षरेषु ॥

(प्रदीपः) यत्र तर्हि । ऐ औ इत्यत्र हि स्फुटोऽकारप्रतिभा-
सोऽस्ति ॥

(उद्घोतः) पङ्क्तौः संहितावर्णत्वेन व्यपवर्गस्यास्पष्टत्वात्सन्ध्य-
क्षरग्रहणेजमिप्रायमित्याह—ऐ औ इति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—नन्वेवं समाधानस्य अव्यपवृक्तत्वाका-
रादिषु सम्भवेऽपि व्यपवृक्तत्वाकारादिषु दोषस्तदवश्य एवेत्याशयेन
ब्रूते—यत्रेति ।

(२६ समाधानवार्तिकम् ॥ १० ॥

॥ * ॥ सन्ध्यक्षरेषु विवृततत्वात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

यदत्रावर्णम्, विवृततरं तदन्यस्मादवर्णाद् । ये
अपीवर्णोर्वर्णे, विवृततरे ते अन्याभ्यामिवर्णोर्वर्णा-
भ्याम् ॥

(प्रदीपः) विवृतत्वादिति । प्रकारस्य विवृतोपदेशादत्र प्रकर्षो
विवक्षितः । तदाह—विवृततरमिति । तत्र प्रयत्नभेदादवर्णार्था-
कारेण सन्ध्यक्षरावयवस्य ग्रहणं नास्तीत्यर्थः । तदेवमाकारादित्यस्या
वयवस्य भेदेनाग्रहणादग्रहणम् । सन्ध्यक्षरस्थस्य त्वसावर्ण्यात् । ऋका-
रस्थस्तु रेफो भेदेन प्रतिभासादग्रहणे इति नुवादिसिद्धिः ॥

(उद्घोतः) अकारस्येति । यद्यप्येवो विवृततमास्तथापि विवृ-
ततरत्वमस्त्येवेति भावः ॥ प्रयत्नभेदादेव एवैवोः परस्परं सावर्ण्या-
भावः । पङ्क्तौ विवृततरत्वादौ विवृततमत्वादिति बोध्यम् ॥ नुवा-
दिति । आनुजे इत्यत्र नुद् । आदिना चकल्पे इत्यत्र लत्वम्, मातृ-
णामित्यादौ णत्वं चेति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—समाधत्ते—सन्ध्यक्षरेष्विति । अत्र—
ऐ, औ, इत्यत्र । अन्यस्माद्—“अक” इत्यादिस्थात् । एवमग्रेऽपि ।

प्रदीपे—अत्र—प्रकृतवार्तिकस्थविनशब्दे । उपसंहरति—तदेव-
मिति । ग्रहणपक्षे इति शेषः । सन्ध्यक्षरस्थस्य त्विति—भेदेन ग्रहेऽपि
तेनेति शेषः । असावर्ण्यमिति—अग्रहणमिति शेषः । इति—इति हेतोः ।

उद्धोते—तथापीति—तेषामिति शेषः । विदुतः पक्षया प्रकर्षमात्रे
तत्पर्यमिति भावः । बोध्यमिति—तथा च न ग्रहणपक्षे काव्यनुपपत्ति-
रिति भावः ।

(अग्रहणपक्षाभ्युपगमभाष्यम्)

अथवा पुनर्न गृह्यन्ते ।

(प्रदीपः) अथवेति । नरसिंहवद्वर्गान्तरत्वात्सादृश्याच्च प्रत्य-
भिज्ञानात्तत्त्वमिदं चाक्षुषगुणलब्धानां वर्णानां समुदाये नास्ति सत्त्वम् ।
समुदायवाचोयुक्तिरिति तत्र वर्णान्तरे न तात्त्विकी, आन्तिवशात्त्ववय-
वसद्भावाश्रयेण प्रवृत्ता ॥

(उद्धोतः) सादृश्याच्चेति । चत्वर्ये । समुदाये सन्ध्यक्ष-
रादौ ॥ सत्यपि गोसादृश्ये गवये गोत्वस्यैव सन्ध्यक्षराद्यवयवेषु
अत्वादिजातेरभावादकारादिग्रहणेन ग्रहणं नेति भावः ॥ ऐका-
रादीनामेकेच्छाप्रयत्नजन्यत्वेनैकत्वमेव अकारादिवत् । अत एवैषां
पदवन्न वर्णसमूहेत्वेन प्रतिभास इति तदेवाह—समुदायवाच
इति ॥ आन्तिवशादिति । आन्तिगृहीतावयवसद्भावाश्रयेण-
त्यर्थः । एवं च आन्तिरेव ग्रहणपक्षे बीजमिति भावः ॥ अत एव
गोनौग्रहणं चरितार्थम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अग्रहणपक्षेऽपि आनृजे इत्यादौ नुदादि
विशेषवचनं विनैव सुसाधमित्यभिप्रायेणाह—अथवेति ।

प्रदीपे—नरेति—सन्ध्यक्षरादीनामित्यादिः । सादृश्याच्चेति—उद-
वयवानाम् अकारादिनेत्यादिः । तत्रेति शेषः । तत्त्वेति—अत्वादिजाती-
त्यर्थः । तत्र—सन्ध्यक्षरादौ । तु—हि ।

उद्धोते—अवयवेषु इति—अकारादिसादृश्येऽपीति शेषः । ग्रह-
णमिति—तेषामित्यादिः । भावः—सत्त्वमित्यन्तकैयटाशयः । तत्र
युक्त्यन्तरमाह—ऐकारादीति । अत एव—एषामेकत्वादेव । एषां—
सन्ध्यक्षरादीनाम् । अत एव—अग्रहणपक्षसत्त्वादेव ।

(१७ अग्रहणपक्षदूषणवार्तिकम् ॥ ११ ॥)

॥ * ॥ अग्रहणं चेन्नुद्धिधिलादेशविना-
मेषु ऋकारग्रहणम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अग्रहणं चेन्नुद्धिधिलादेशविनामेषु ऋकारग्रहणं
कर्तव्यम् । “तस्मान्नुद्धिद्विहलः” ऋकारे चेति वक्त-
व्यम् ॥ इहापि यथा स्यात्—आनृधतुः, आनृधुरिति ।
यस्य पुनर्गृह्यन्ते “द्विहलः” इत्येव तस्य सिद्धम् ॥

(उद्धोतः) [वार्तिके] विनामो गत्वम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अग्रहणपक्षे दूषणमाह—अग्रहणमिति ।
चेदिति—यदीत्यर्थः । तर्हीति शेषः । कुत इत्यत आह—इहेति । यस्ये-
ति—यते इति शेषः । एवमग्रेऽपि । इत्येव—इत्येनेनैव । सिद्धम्—उत्ति-
द्धम् । एवमग्रेऽपि ।

(अग्रहणपक्षदूषणोद्धारभाष्यम्)

यस्यापि न गृह्यन्ते, तस्याप्येष न दोषः । द्विहल-
ग्रहणं न करिष्यते । तस्मान्नुद्धिभवतीत्येव ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तत्परिहरति—यस्येति । कुत इत्यत
आह—द्विहलिति । तत्रेत्यादिः । तस्मादिति—तत्रेति शेषः । इत्येव-
इत्येव हेतोः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

यदि न क्रियते, आटुः, आटुरित्यत्रापि प्राप्नोति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तत्र तदकरणे तस्यातिव्याप्तिं शङ्कते—
यदीति । तत्र द्विरग्रहणमिति शेषः । क्रियते इति—तर्हि तस्य आनृ-
धतुरित्यादावव्याप्तिनिवारणेऽपि तदिति शेषः ।

(आक्षेपबाधकभाष्यम्)

अशनोतिग्रहणं नियमार्थं भविष्यति—अशनोतेरे-
वावर्ण्योपधस्य नान्यस्यावर्ण्योपधस्येति ॥ [नुद्धिविधिः] ॥

(प्रदीपः) अशनोतेरेवेति । सामान्येनावर्ण्योपधो निवर्त्यते, न
त्वशनातिरेव सामान्यापेक्षत्वान्नियमज्ञापकस्य ॥

(उद्धोतः) ननु विकरणविशेषनिर्देशेन शनाविकरणनिवृत्त्यर्थं
सूत्रं स्यादत आह—न त्वशनातिरेवेति । तथा हि सति नाश्न इत्येव
वदेदिति भावः ॥ नियमज्ञापकस्य नियमबोधकस्य ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तस्यातिव्याप्तिनिरासायाह—अशनो-
तीति ।

उद्धोते—तथा हि सति—यतः अशनातिरेव निवर्त्यत्वे सति ।
वदेदिति—न तु द्विहल इतीति शेषः ।

(आक्षेपवार्तिकखण्डभाष्यम्)

लादेशे च ऋकारग्रहणं कर्तव्यम् । “कृपो रो लः”
ऋकारस्य चेति वक्तव्यम् । इहापि यथा स्यात्—कलृप्तः
कलृप्तवानिति । यस्य पुनर्गृह्यन्ते, र इत्येव तस्य सिद्धम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अग्रहणमिति वार्तिकं आशं व्याकथ्ये—ला-
देशे इति । कुत इत्यत आह—इहेति । इत्येव—इत्येनेनैव ।

(आक्षेपनिरासभाष्यम्)

यस्यापि न गृह्यन्ते तस्याप्येष न दोषः । ऋकारो-
प्यत्र निर्दिश्यते ॥ कथम् ? ॥ अविभक्तिको निर्देशः—
कृप, लः, रः, लः = “कृपो रो लः” इति ॥ अथवा
उभयतः स्फोटमात्रं निर्दिश्यते—रश्रुतेर्लश्रुतिर्भवतीति ॥
[लादेशः] ॥

(प्रदीपः) अविभक्तिक इति । तत्र ऋकारनिर्देशसामर्थ्याद्-
भागं प्रकरण्यादेशो विधीयते ॥ स्फोटमात्रमिति । जातिस्फोट इत्यर्थः ॥
तज्ज्ञान्तर्भूतानन्तर्भूतरेफलकारव्यङ्ग्यं सामान्यं स्थान्यादेशभावेना
श्रीयते ॥

(उद्धोतः) नन्वखण्डवर्णपक्षे ऋकारप्रक्षलेऽपि कथं सिध्यती-
त्यत आह—तत्र ऋकारेति । एवं च रेफपदेन वत्सदृश आरोपितरे-
फत्ववानपि गृह्यत इति फलितम् ॥ मात्रशब्दः सामान्याभिप्राय इत्या-
ह—जातीति । जातिश्चावयवानवयवसाधारणीत्याशयेनाह—तत्तत्क्षे-
ति । एवं विधा च रत्वलत्वजातिरेवेत्यतिप्रसङ्गो न । स्थान्यादेशभावश्च
जातेर्भ्यंक्तिद्वारको बोध्यः । वस्तुतः स्फोट एव श्रोत्रग्राह्यः । वायुनिष्ठ-
रत्वादिना च तस्याभिव्यक्तिः । एवं च साक्षाद्रत्ववतोऽभावेन कषपत
इत्यत्राप्यप्रवृत्तावस्य वैषम्योपपत्तिः ॥ एवं च रेफावभासिनः स्फोटस्य

प्रसङ्गे लकारावभासः स्फोट इत्यर्थः ॥ एवं च कृपावपि तत्प्रवृत्तिः सम्भवत्येव । तत्रापि रेफावभाससत्त्वात् । आकारादौ तु नैवं हत्वाद्य-वभास इति न तत्राकारावभासप्रयुक्तकार्यापत्तिः । तदुक्तम् रश्रुतेरित्यादि । यत्तु स्वतन्त्रास्वतन्त्रसाधारणजातिपरतयैव द्वाभ्यव्याख्या-नम् । तत्र । तादृशजातौ मानाभावात् । नरसिंहदृष्टान्तानुपपत्तेश्च । सादृश्यात् प्रत्यभिज्ञेत्यादिस्वोक्तिविरोधापत्तेश्च । किं चैवं सति रजा-तेरित्येव भगवान्वदेत् ॥ किं च तादृशजातिसत्त्वे वर्णकदेशानामपि तज्जातिमत्त्वेन वर्णग्रहणेन ग्रहणपक्षस्यैव सिद्ध्या ग्रहणपक्षमुक्त्वाऽथ वा न गृह्यन्ते इति पक्षे तत्समाधानपरमाभ्यासङ्गतेः । अत एवाष्टमे रषाभ्यामिति सूत्रे-यथा नरसिंहावयवानां नरत्वसिद्धत्वजातियोगाभा-वात्पुरुषस्यराजाभ्यामेकाकृतियोगाभावः, एवं वर्णवर्णकदेशयोरपि कथं तद्वदिति वदन्ति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तत् खण्डयति-यस्येति । कुत इत्यत आह-ऋकार इति । यत इत्यादिः । अत्र-कृपो रोल इत्यत्र । कृप इति-अस्य लुप्तपृथीकस्य तन्त्रेणादृत्या वा ऋकारे रेफे चावयवः । तथा च कृपेः रेफस्य ल इति, कृपिघटकऋकारावयवो यो रेफः रेफस-दृक्त्वः तस्य ल इति च तदर्थः । एवञ्च न तत्रानुपपत्तिरिति भावः । उभयतः-उद्घोतयविधेयोः ।

प्रदीपे-तत्र-कृपो रोल इत्यत्र । विभागमिति-अखण्डेऽपि ऋ-कारे इत्यादिः । आदेशः-रेफस्य लादेशः ।

उद्घोते-पक्षे इति-तत्रेति शेषः । कथमिति-तदिति शेषः । तत्सदृशः-रेफसदृशः । सामान्येति-जातीत्यर्थः । इति-इति हेतोः । तस्य-स्फोटस्य । रस्ववतः-वायोः । अस्य-कृपो रोल इत्यस्य । तत्प्रवृत्तिः-कृप इत्यस्य प्रवृत्तिः । तत्रापि-कृपावपि । इति-इति हेतोः । तत्र-आकारादौ । ऋकारावयवयवे रत्वादिजात्यभ्युपगमे नरसि-ंहावयवे नरत्वजातेरन्त्युपगमे च ऋकारादिनरसिंहयोः दृष्टान्तदार्ष्टा-न्तिकते नोपपद्येते इत्याशयेनाह-नरेति । प्रत्यभिज्ञेति-न तु स-मानजातिमत्त्वादिति शेषः । तादृशेति-अवयवानवयवसाधारणेत्यर्थः ।

(आक्षेपवार्तिकखण्डभाष्यम्)

विनामे ऋकारग्रहणं कर्तव्यम् । “रषाभ्यां नो णः समानपदे” ऋकाराच्चेति वक्तव्यम् । इहापि यथा स्यात्-मातृणां पितृणामिति । यस्य पुनर्गृह्यन्ते रषाभ्या-मित्येव तस्य सिद्धम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अवशिष्टम् अग्रहणमिति वार्तिकभागं व्याचष्टे-विनेति । कुत इत्यत आह-इहेति । इत्येव-इत्यनेनैव ।

(अग्रहणवादिभाष्यम्)

न सिध्यति । यत्तद्रेफात्परं भक्तेस्तेन व्यवहित-त्वाच्च प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) यत्तदिति । रेफाद्वक्तेरिति समानाधिकरणे पञ्चम्यौ ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तत् निराकरोति अग्रहणवादी-नेति । तस्य तदिति शेषः । कुत इत्यत आह-यत्तदिति । यदित्यर्थः । यत इत्यादिः । भक्तेः-भागात् । तेन-अत्र । नेति-तत्र तदिति शेषः ।

(अग्रहणवादिभाष्यम्)

मा भूदेवम् । अङ्गव्याय इत्येव सिद्धम् ॥

(प्रदीपः) अङ्गव्याये इति । ऋकारेण यथा दीर्घो गृह्यते एव-ऋकारभागोऽपीत्यर्थः ॥

(उद्घोतः) ऋकारेणेति । ऋकारावयवस्य रेफस्यैव तदज्भा-स्यापि केनचिदकारादिना ग्रहणादद्वयमिति मन्यते ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये-ग्रहणवादी स्वेष्टं साधयति-मा भूदि-ति । न भवतीत्यर्थः । कुत इत्यत आह-अङ्गिति । इत्येवेति-इत्य-नुवृत्तिसत्त्वादेवेत्यर्थः । तस्य तेन तदिति शेषः । प्रदीपे-भागः-अत्र । उद्घोते-रेफस्यैव-रेफस्य रेफेणैव । तदिति-ऋकारावयव-स्यर्थः ।

(अग्रहणवादिभाष्यम्)

न सिध्यति । वर्णकदेशाः के वर्णग्रहणेन गृह्यन्ते, ये व्यपवृत्ता अपि वर्णा भवन्ति । यत्रापि रेफात्परं भक्तेः, न तत्कचिदपि व्यपवृक्तं दृश्यते ॥

(प्रदीपः) न सिध्यतीति । तस्य भागस्य स्फुटप्रतिभासाविष-यत्वाज्जात्यभिव्यक्तिहेतुत्वाभावाच्चेति भावः ॥

(उद्घोतः) जात्यभिव्यक्तीति । अत्वादिजातीत्यर्थः ॥ एवं च न केनाप्यत्रा तदग्रहणमिति भावः । अत्र जात्यभिव्यक्तिहेतुत्वाभावे स्फुटप्रतिभासाविषयत्वं हेतुः । चो हेतो । अतो न सिध्यतीत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये-अग्रहणवादी तत् खण्डयति-नेति । तस्य तेन तदिति शेषः । कुत इत्यत आह-वर्णंति । यत इत्यादिः । वर्णाः-वर्णसदृशाः । प्रदीपे-तस्य भागस्य-ऋकारावयवस्य अज्भा-गस्य । उद्घोते-तदिति-ऋकारावयवजातित्यर्थः । अत्र-ऋकारा-वयवाच्च ।

(ग्रहणवादिभाष्यम्)

एवं तर्हि योगविभागः करिष्यते, “रषाभ्यां नो णः समानपदे” ततः-“व्यवाये” व्यवाये च रषाभ्यां नोणो भवतीति । ततः-“अट्कुप्वाङ्नुम्विभः” इति ।

इदमिदानीं किमर्थम् ? ।

नियमार्थम्—“एतैरेवाक्षरसमाम्नायिकैर्व्यवाये, नान्यैः” इति ॥

(प्रदीपः) एतैरेवेति । आकारादयोऽप्यकारादिभिः प्रत्यायि-तत्वादाक्षरसमाम्नायिकाः । भक्तिस्तु न प्रत्याय्या न च प्रत्यायिकेति नियमेन न निवर्त्यते ॥

(उद्घोतः) नन्वाकारादिभिर्व्यवायेऽपि न स्यादाक्षरसमाम्ना-यिकत्वाभावादत आह-आकारादयोऽपीति ॥ भक्तिस्त्विति । अस-वर्णत्वादनुपदेशाच्चेति भावः ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये-ग्रहणवादी पुनः स्वेष्टं साधयति-एव-मिति । रषाभ्यामिति-प्रथममित्यादिः । इति-इति हेतोः ।

प्रदीपे-भक्तिः-ऋकारावयवाज्भक्तिः । इति-इति हेतोः । अस-सा तेनेति शेषः ।

उद्घोते-न स्यादिति-रेफकाराभ्यां परस्य नकारस्य जात्वमि-त्यादिः । तेषामिति शेषः । तस्याः प्रत्याय्यत्वाभावे हेतुमाह-अस-वर्णत्वादिति । तस्याः प्रत्यायकत्वाभावे हेतुमाह-अनुपदेशादिति ।

(अग्रहणवादिभाष्यम्)

यस्यापि न गृह्यन्ते तस्याप्येष न दोषः । आचार्य-प्रवृत्तिर्ज्ञापयति-भवत्यृकारान्नो ग्रात्वमिति । यद्यं क्षुभ्नादिषु नृनमनराब्दं पठति ॥

(उद्घोतः) भाष्ये—नृनमनशब्दमिति । संज्ञाभूतमित्यभि-
प्रायः । गन्धर्वगानमित्यादौ सुवृत्तः पूर्व समासेपि गत्वशरणाया-
खण्डपदे इत्यर्थे समानपद इत्यत्र पदस्यार्थबोधकस्यैव ग्रहणेन सख
ण्डत्वेऽसंज्ञायां गत्वप्राप्त्यभावादिति बोध्यम् । छन्दस्यवृत्तित्वस्य तु नात्र
प्राप्तिः । ईदृशे विषयेऽवग्रहाभावादित्याहुः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अग्रहणवादी सिद्धान्ती स्वमते गौरवं
निराकरोति—यस्येति । एकदेशी आठ—यद्विति । वस्मादित्यर्थः ।

उद्घोते—अत्र—नृनमनशब्दे । ईदृशे विषये—संज्ञाविषये ।

(ग्रहणवादिभाष्यम्)

नैतदस्ति ज्ञापकम् । वृद्धयर्थमेतत्स्यात्—नानर्मनिः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—ग्रहणवादी तस्य तज्ज्ञापकतां विवृ-
यति—नेति । एतत्—छन्नादिषु नृनमनशब्दस्य पठनम् । वृद्धयर्थ-
वृद्धौ कृतायां रेफात् परस्य नस्य गत्वप्राप्तौ तन्निवृत्त्यर्थम् । अनिरिति-
इत्यत्रेति शेषः ।

(अग्रहणवादिभाष्यम्)

यत्तर्हि वृत्नोतिशब्दं पठति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अग्रहणवादी सिद्धान्ती अनन्वबोपपन्नं
तज्ज्ञापकमुपस्थापयति—यत्तर्हि । तत्रेति शेषः । पठतीति—तत् तस्य
ज्ञापकमिति शेषः । अत्र वृद्धिः न सम्भवतीति भावः ।

(एकदेशिभाष्यम्)

यद्यापि नृनमनशब्दं पठति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एकदेशी स्वोक्तं तस्य तज्ज्ञापकत्वं स-
मर्थयति—यच्चापीति । तत्रेति शेषः । पठतीति—तदपि तस्य ज्ञापक-
मिति शेषः ।

(बाधकस्मारणभाष्यम्)

ननु चोक्तम्—वृद्धयर्थमेतत्स्यात् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—ग्रहणवादी स्वकृतं तस्य तद्विघटनं
स्मारयति—ननु चेति । स्यात्—स्यादिति ।

(समाधानभाष्यम्)

बहिरङ्गा वृद्धिरन्तरङ्गं गत्वम् । असिद्धं बहिरङ्ग-
मन्तरङ्गे ॥ अथवा उपरिष्ठाद्योगविभागः करिष्यते—
“ऋतः” नो यो भवति । ततः—“छन्दस्यवग्रहात्”
ऋत इत्येव ॥

(उद्घोतः) बहिरङ्गा वृद्धिरिति । त्रिषाधामपि बहिरङ्गप-
रिभाषा प्रवर्तत इति वार्तिकमतेनैतत् । भाष्यमते तु वृत्नोतिशब्दपाठ-
स्यैव ज्ञापकता बोध्या । ऋतो नो ण इति । मातृणामित्यादौ
दीर्घस्य बहिरङ्गासिद्धत्वाणत्वम् । यदा प्रशास्तृणांमिति निर्देशाण-
त्वम् । अत्र तपरत्व मुखमुखार्धमेव । उत्तरत्राऽऽवमेव । फलाभावाद् ।
ध्वनितं चेदं वृत्तौ ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये एकदेशी तस्य समाधानमाह—बहिर-
ङ्गेति । तथा च वृद्धेरसिद्धत्वात् रेफात्परत्वाभावेन नस्य गत्वप्राप्तौ
छन्नादिषु नृनमनशब्दपाठः व्यर्थः सन् तज्ज्ञापक एवेति भावः । स
प्रकारान्तरेण समाधत्ते—अथवेति । “ छन्दस्यवग्रहादि”ति सूत्रे ऋ-
दिति “सुपां सुलुगि”त्यनेन छत्तपञ्चमीकमित्यभिप्रेत्याह—ऋत इति ।
उद्घोते—एतत्—समाधानम् । निर्देशादिति—वस्तुतस्तु निर्दे-

शस्यास्य सौत्रत्वैनोपपन्नत्वात् इष्टासाधकत्वे तत्साधनाय ग्रहणपक्षे योग-
विभागनियमाश्रयणेन गौरवात्, तस्याशुक्तत्वे अग्रहणपक्ष एव
शुक्ततां भजते इति भावः । अत्र—ऋत इत्यत्र । उत्तरत्र—छन्दस्यव-
ग्रहादित्यत्र । फलेति—दीर्घात्परस्यापि उत्तरीत्या गत्वसिद्धिसम्भ-
वेनेत्यादिः । इदं—तस्य मुखमुखार्धमेव ।

(१८ आक्षेपवार्तिकम् ॥ ११ ॥)

॥ * ॥ प्लुतावैच इदुतौ ॥ * ॥

(भाष्यम्)

एतच्च वक्तव्यम् । यस्य पुनर्गृह्यन्ते गुरोष्टेरित्येव
प्लुत्या तस्य सिद्धम् ॥

(प्रदीपः) गुरोष्टेरिति । ऐकारो गुरुरतस्य ढेरिति सिद्धम् ।
तन्त्रन्यायाश्रयणाच्च गुरोरपि स्थाने प्लुतो भवति देवदश्चेति ॥

(उद्घोतः) ननु गुर्वव्यवहारेतिर्याङ्गीकारे गुरुरूपदेः प्लुतो न
स्यादत आह—तन्त्रेति । स्थानेष्वप्यन्ताव्यवषष्ट्यन्तयोर्गुरुशब्दयोरि-
त्यर्थः । गुर्वव्यवहारेति च एव संभवति, नान्यस्य आकारादेः, तदव्यवस्य
व्यपवृत्तत्वाभावादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—ग्रहणवादी अग्रहणपक्षे गौरवं दर्शयति—
एतच्चेति । अग्रहणपक्षे इति शेषः । इत्येव—इत्यनेनैव । ऐचः प्लु-
तिप्रसङ्गे तदव्यवहारेतिर्याङ्गीकारे भवत इत्यर्थकस्य ऐचां चतुर्मात्रता-
साधकस्य प्लुतावैच इति सूत्रस्यावश्यकर्तव्यत्वाद् गौरवमग्रहणपक्षे ।
ग्रहणपक्षे तु गुरोरैवोऽव्यवस्य ढेरिकारादेः प्लुतिः गुरोरनृत इत्यनेनैव
सिद्धेति लाघवमित्याशयः । प्रदीपे—देः इकारस्य । गुरोः—गुरुरूपदेः ।

(आक्षेपवाचकभाष्यम्)

यस्यापि न गृह्यन्ते तस्याप्येष न दोषः । क्रियत
एतन्न्यास एव ॥

(प्रदीपः) क्रियत एतन्न्यास एवेति । अवश्यकर्तव्यतां दर्शयति,
व्यपवृत्तत्वेपि भाग्योर्विघृततत्त्वात् प्रयत्नभेदादिकारोकाराभ्यामग्रह-
णादच्त्वाभावात् ॥

(उद्घोतः) अच्त्वाभावादिति । तन्मूलटित्वाभावाच्चेत्यपि
बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अग्रहणवादी सिद्धान्ती तत्सूत्रस्याव-
श्यकर्तव्यत्वाद् आवश्यकं गौरवं न दोषायैति प्रतिपादयति—यस्येति ।
एषः—तत्सूत्रकरणप्रयुक्तगौरवनिमित्तकः । कुत इत्यत आह—क्रियते
इति । यत इत्यादिः । तथा च यतः एतत् न्यासे (सूत्रपाठे) क्रियते
एवेत्यन्वयः ।

प्रदीपे—अवश्येति—तत्सूत्रस्येत्यादिः । भाग्योः—देवभागयोरि-
कारोकारयोः । भावादिति—तत्र गुरोरनृत इत्यस्याप्राप्तेरिति शेषः ।

(२९ आक्षेपवार्तिकम् ॥ १३ ॥)

॥ * ॥ तुल्यरूपे संयोगे द्विव्यञ्जन-

विधिः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

तुल्यरूपे संयोगे द्विव्यञ्जनाश्रयो विधिर्न सिध्यति—
कुरक्कुटः पिश्लप्ली पिश्लमिति । यस्य पुनर्गृह्यन्ते तस्य
द्वौ ककारौ, द्वौ पकारौ, द्वौ तकारौ ॥

(प्रदीपः) तुल्यरूप इति । तुल्यरूपावयवत्वात्संयोगस्तुल्यरूपस्तस्यैकवर्णत्वं पूर्वपक्षे, सिद्धान्ते तु वर्णद्वयरूपता । आशुच्चारणाच्च आन्तमेकत्वज्ञानमिति शिष्टसमाचारः ॥

(उद्घोतः) संयोग इति । संयोगसंज्ञार्ह इत्यर्थः । तस्यैकवर्णत्वमिति । एवं च संयोगसंज्ञा न स्यादिति भावः ॥ संयोगे इति भाष्यं तु संयोगार्ह इत्यर्थपरमिति तात्पर्यम् ॥ शिष्टसमाचारः । शिष्टव्यवहारः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अग्रहणवादी अग्रहणपक्षे दोषान्तरमाह—तुल्येति । संयोगे—क्व इत्यादौ । विधिः—संयोगसंज्ञा । इतीति—इत्यत्रेत्यर्थः । अतः अग्रहणपक्षे तत्र संयोगसंज्ञाया वक्तव्यत्वाद् गौरवमिति शेषः । तस्येति—तत्रेति शेषः । तकाराविति—इति हेतोः सा सिद्धयतीति अग्रहणपक्षे तत्र तस्या अवक्तव्यत्वाद् लाघवमिति शेषः ।

प्रदीपे—तस्य—संयोगस्य क्व इत्यादेः । आशुचिति—तस्येत्यादिः । उद्घोते—शिष्टेति—शास्त्रकारकल्पितप्रक्रियादशायामित्यादिः । परमार्थदशायान्तु “पदे न वर्णा विद्यन्ते वर्णेष्ववयवा न च । वाक्यात्पदानामत्यन्तं प्रविवेको न कश्चने”ति वाक्यपदीयोक्त्या स्फोटं सिद्धान्तयतो नास्य पूर्वपक्षस्यावसर इति भावः ।

(आक्षेपबाधकभाष्यम्)

यस्यापि न गृह्यन्ते तस्यापि द्वौ ककारौ, द्वौ पकारौ, द्वौ तकारौ ॥ कथम् ? ॥ मात्राकालोऽत्र गम्यते । न च मात्रिकं व्यञ्जनमस्ति । अनुपदिष्टं सत्कथं शक्यं विज्ञातुम् । असच्च कथं शक्यं प्रतिपत्तुम् ॥

(उद्घोतः) [भाष्ये] मात्राकालोऽस्ति । बहुव्रीहिः, संयोगोऽन्यपदार्थः ॥ मात्रिकव्यञ्जनाभावेऽनुपदिष्टत्वं हेतुः । कुक्कुट इत्याद्युच्चारणं तु न उपदेशः ॥ अनुपदिष्टत्वं नाम अक्षरसमानायेऽपठितत्वं ग्राहकशास्त्रेणागृहीतत्वं च ॥ अनुपदिष्टं सत् सत्त्वेन कथं शक्यं विज्ञातुमित्यर्थः । एवं चानुपदिष्टस्यासत्त्वात् तत्प्रतिपत्तिरशक्येत्याह—असच्चेति । क्वचित् असच्चेत्यादिग्रन्थो न दृश्यते ॥ अनेन लकारापाठे तस्यासत्त्वशङ्कया तयोः सावर्ण्यविधिरप्यशक्य इति सूचितम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अग्रहणवादी स्वपक्षे तं निराकरोति—यस्येति । तस्यापीति—तत्रेति शेषः । अत्र—क्व इत्यादौ । न च—न हि । कुत इत्यत आह—अनुपेति ।

उद्घोते—अनेन—अनुपदिष्टमित्यादि ग्रन्थेन । तस्य—लकारस्य । तयोः—अल्लवर्णयोः ।

(आक्षेपसाधकभाष्यम्)

यद्यपि तावदत्र तच्छक्यते वक्तुं यत्रैतन्नास्ति—‘अणुसवर्णान् गृह्णाति’ इति । इह तु कथम्—सयं यन्ता, सर्व्व बत्सरः, यल्लो लोकम्, तल्लो लोकमिति यत्रैतदस्त्यणुसवर्णान् गृह्णातीति ? ॥

(उद्घोतः) यत्रैतदस्तीति भाष्ये हलोऽनन्तरा इत्यत्र यकारादिभिरस्य ग्रहणे हलद्वयाभाव इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एवमग्रहणपक्षे उक्तदोषवारणेऽपि अन्यत्र दोषोऽस्त्वेवेति अग्रहणवादी आह—यद्यपीति । तावदिति—वाचकशब्दे । अत्र—कुक्कुट इत्यादौ ।

उद्घोते—यस्येति । क्व इत्यादेरित्यर्थः । अण्त्वादिति शेषः ।

(आक्षेपबाधकभाष्यम्)

अत्रापि मात्राकालो गृह्यते । न च मात्रिकं व्यञ्जनमस्ति । अनुपदिष्टं सत्कथं शक्यं विज्ञातुम् । असच्च कथं शक्यं प्रतिपत्तुम् ॥ ४ ॥

(प्रदीपः) अत्रापि । सानुनासिकनिरनुनासिकौ द्वावणवर्णावित्यर्थः ॥

(उद्घोतः) सानुनासिकेति । अणुद्विच्छास्त्रं हि विद्यमानस्य लोकसिद्धस्य सवर्णस्य ग्राहकमेव, न त्वप्रसिद्धसवर्णकल्पकमिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अग्रहणवादी तत्रोक्त परिहारमेव अत्रातिदिशति—अत्रेति । यं इत्यादावित्यर्थः ।

उद्घोते—ननु अग्रहणकशास्त्रगृहीतत्वरूपमुपदिष्टवन्तु यं इत्यादावपि वर्तते एवेति कथमुच्यतेऽस्यानुपदिष्टतेत्याह—अणुद्विति ।

(शिवसूत्रम्)

हयवरट् ॥ ५ ॥

(अथ हकारस्य द्विरुपदेशाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

सर्वे वर्णाः सकृदुपदिष्टाः, अयं हकारो द्विरुपदिश्यते—पूर्वश्चैव परश्च । यदि पुनः पूर्वं एवोपदिश्येत, पर एव वा । कश्चात्र विशेषः ? ॥

(प्रदीपः) हयवरट् ॥ पूर्वश्चेति । पूर्वपरोच्चारणक्रियाभेदादेकस्यैव हकारस्य पूर्वपरव्यपदेशः ॥

(उद्घोतः) हयवरट् ॥ नन्वयं हकार इत्यनेनैकत्वं हकारस्य सूचितमिति कथं तद्विरुद्धं पूर्वश्चेत्यादिना भेदाश्रयणमत आह—पूर्वपरेति । एतद्भाष्यादेकत्वं वर्णानामित्येव पक्षो भगवतः संमत इति ज्ञायते । भाष्ये यदि पुनरिति । न चैवं परहकाराभावे लकारस्याप्यभावेन तन्त्राद्याश्रयणेन हलन्त्यमित्यत्रान्योन्याश्रयपरिहारो बह्वभाणो विरुध्यतेति वाच्यम् । रन्त्यं हरिति न्यासेन लन्त्यं हकिति न्यासेन वा तत्परिहारालाघवाभावेऽपि एवं कर्तुं शक्यं न चेत्सर्वं विचारतात्पर्यात् । यद्वा हरन्त्यमित्यस्यैवावृत्त्या हर्बोधकसूत्रसमुदायान्त्यमिदित्यर्थः ॥ परे तु परहकाराभावेऽपि “लृ” इत्येव सूत्रं कार्यं प्रातिशास्त्रादिप्रसिद्धहलादिप्रत्याहारसिद्धयर्थम् । तदर्थं रान्तस्त्वामि शक्तिकल्पने गौरवात् । हलन्त्यमित्यस्यावृत्त्या ‘हलप्रत्याहारबोधकसूत्रसमुदायान्त्यमिदं’ इत्यप्यर्थ इत्यदोष इत्याहुः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—क इति—तर्हीत्यादिः ।

उद्घोते—इति—इति हेतोः । तद्विरुद्धम्—एकत्वविरुद्धम् । लकारस्य—अनुबन्धरूपस्य । तत्परिहारात्—अन्योन्याश्रयपरिहारात् । तदुभयाभावे लाघवादाह—यद्वेति । तदर्थं—हलर्थं । रान्तस्य—हरित्यस्य ।

(१० पूर्वानुपदेशे दूषणवार्तिकम् ॥ १ ॥)

॥ * ॥ हकारस्य परोपदेशोऽङ्ग्रहणेभु

हग्रहणम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

हकारस्य परोपदेशोऽङ्ग्रहणेभु हग्रहणं कर्तव्यम्

(अथ रेफोपदेशस्थानाधिकरणम्)

इदं विचार्यते—अयं रेफो यकारवकाराभ्यां पूर्व एवोपदिश्येत—हरयत्रडिति, पर एव वा यथान्यासमिति । कश्चात्र विशेषः ? ॥

(प्रदीपः) इदमिति । उभयत्रापि दोषप्रयोजनसंज्ञावात्प्रश्नः ॥

(उद्घोतः) दोषप्रयोजनेति । अन्यतरपक्षीयदोष एवान्यतरपक्षे प्रयोजनमिति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अत्र—पक्षद्वये ।

(६४ यथान्यासोपदेशदूषणवार्तिकम् ॥ ५ ॥)

॥ * रेफस्य परोपदेशोऽनुनासिकद्विर्वचनपरसवर्णप्रतिषेधः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

रेफस्य परोपदेशोऽनुनासिकद्विर्वचनपरसवर्णानां प्रतिषेधो वक्तव्यः ॥

अनुनासिकस्य—स्वर्नयति प्रातर्नयति । “यरोऽनुनासिकेऽनुनासिको वा” इत्यनुनासिकः प्राप्नोति ॥

द्विर्वचनस्य—मद्रहदः भद्रहदः “यरः” इति द्विर्वचनं प्राप्नोति । परसवर्णस्य—कुण्डं रथेन; वनं रथेन “अनुस्वारस्य ययि—” इति परसवर्णः प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) स्वर्नयतीति । णकारोऽत्र प्राप्नोति । न ह्यत्र सवर्णग्रहणमस्ति ॥ मद्रहद इति । द्विर्वचने कृते तस्यासिद्धत्वाद् रो रीति रेफलोपो नास्ति, हलो यमामिति लोपस्तु पाक्षिक इति पक्षे रेफद्वयश्रवणप्रसङ्गः ॥ कुण्डं रथेनेति । अनुनासिकेनैव परसवर्णेन भाष्यमिति नियमाभावादेतत् प्राप्नोति, तस्य चासिद्धत्वाद् रो रीति लोपो नास्ति ॥

(उद्घोतः) णकारोऽत्रेति । स्थानेऽन्तरतमत्वादिनिमित्तं भावः ॥ ननु रेफस्य सवर्णाभावात्कथमनुनासिकोऽत आह—न ह्यत्रेति ॥ ननु द्वित्वेऽपि रो रीति हलो यमामिति वा लोपान्न दोषोऽत आह—द्विर्वचन इति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अनुनासिकस्येति—प्रतिषेधो वक्तव्य इत्यनुषङ्ग्यते । एवमग्रेऽपि । प्रातर्नयतीति—इत्यत्र, यतः तत्रेति शेषः । एवमग्रेऽपि । इति—इत्यनेन । एवमग्रेऽपि ।

प्रदीपे—अत्र—रेफे । हि—यतः । अत्र—अनुनासिकविधौ । तस्य—द्विर्वचनस्य । इति—इति हेतोः । तस्य—रेफस्य ।

उद्घोते—अत्र—रेफे ।

(इति यथान्यासे दूषणानि ॥)

(यकारापूर्वत्रपाठाभ्युपगमभाष्यम्)

अस्तु तर्हि पूर्वोपदेशः ।

(६५-६६ पूर्वोपदेशदूषणवार्तिके-६-७)

॥ * ॥ पूर्वोपदेशो किञ्चप्रतिषेधो व्यलो-

पवचनं च ॥ * ॥

(भाष्यम्)

यदि पूर्वोपदेशः किञ्चं प्रतिषेधम् । देवित्वा

दिदेविषति ‘रलोऽभ्युपधादिति किञ्चं प्राप्नोति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—किञ्चमिति—तर्ह्येत्यादिः । दिदेविषतीति—इत्यत्र, यतस्तत्रेति शेषः ।

(दूषणनिराकरणभाष्यम्)

नैष दोषः, नैवं विज्ञायते—‘रलः व्युपधाद्’ इति ॥

किं तर्हि ? ॥

“रलः अव् व्युपधाद्” इति ॥

‘किमिदम् अव् व्युपधाद्’ इति ? ॥

अवकारान्ताद् व्युपधादव् व्युपधादिति ॥

(उद्घोतः) भाष्ये—अव् व्युपधादिति । अव् इति लुप्तपञ्चमीकम् ॥ ननु पूर्वोपदेशे इत्यत्र इत्यादौ यथासङ्ग्यनिर्वाहः कथमिति चेन्न । संज्ञाविधानसामर्थ्येन तत्र तस्माद्वितपक्षाश्रयणात् दोषः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—कुत इत्यत आह—नैवमिति । यत इत्यादिः । तथा च दिवित्यस्य रलन्तत्वेऽपि अवकारान्तत्वाभावात् ततः परस्य किञ्चापत्तिरिति भावः ।

(भाष्यम्)

व्यलोपवचनं च ॥ व्योश्च लोपो वक्तव्यः । गौषे-रः, पचेरन्, यजेरन्, ‘जीवे रदानुः’—जीरदानुः । वलीति लोपो न प्राप्नोति ॥

(तत्त्वालोकः) जीरदानुरिति—इत्यत्र, यतस्तत्रेति शेषः ।

(दूषणनिराकरणभाष्यम्)

नैष दोषः, रेफोऽप्यत्र निर्दिश्यते—‘लोपो व्योर्वलि’ इति रेफे च वलि चेति ॥

(तत्त्वालोकः) तत्र व्यलोपानुपपत्तिं परिहरति—नैष इति । कुत इत्यत आह—रेफ इति । यत इत्यादिः । एवञ्च ओसृष्टकसकारस्य स्त्वे रोरीति लोपे च व्योर्वलीति निर्देश इति भावः ।

(यथान्यासाभ्युपगमभाष्यम्)

अथ वा पुनरस्तु परोपदेशः ॥

(तत्त्वालोकः) एवं पूर्वोपदेशसमर्थनसम्भवेऽपि तत्र तत्र पाणिनीयन्यासपरिवर्त्तनेन इह शास्त्रे पुण्यजनकता भज्येतेत्यत्र आह—अथवेति ।

(आद्येपस्मारणभाष्यम्)

ननु चोक्तम् *रेफस्य परोपदेशोऽनुनासिकद्विर्वचनपरसवर्णप्रतिषेधः* इति ॥

(समाधानभाष्यम्)

अनुनासिकपरसवर्णयोस्तावत्प्रतिषेधो न वक्तव्यः, रेफोष्मणां सवर्णा न सन्ति ॥

(प्रदीपः) रेफोष्मणामिति । अनुनासिकपरसवर्णविधाने हि स्थानेऽन्तरतमपरिभाषोपस्थाना दोषाभावः । नहि रेफस्य णकारोऽन्तरतमो, नाप्यनुस्वारस्य रेफः ॥

(उद्घोतः) भाष्ये रेफोष्मणामिति । विजातीय इति शेषः । तेन सजातीयेषु सत्स्वपि न दोषः ॥ ननु माभूदरेफस्य विजातीयः

सर्वार्थस्तथाप्यनुनासिकविधौ सर्वार्थग्रहणाभावादनुनासिकः स्यादेवेत्यत आह—अनुनासिकपरिति ॥ नहि रेफस्येति ॥ न च रेफस्य एकारः स्थानेनान्तरतमो भवत्येवेति वाच्यम् । स्थानेऽन्तरतमे इति सप्तम्यन्तपाठे स्थानप्रयत्नोभयान्तरतमस्य चिन्मात्रमित्यादौ चरितार्थोऽनुनासिकविधिः प्रयत्नासदृशे रेफे न प्रवर्तते इति भावात् ॥ नापीति । बध्पन्तरतमानन्तरतमयोः प्राप्तावन्तरतम एवेति स्थानेऽन्तरतम इत्यनेन नियमः, कुण्डं रथेनेत्यादौ चानन्तरतमस्यैव प्राप्तिरितोदमशुक्तम् । तथापि संभवदनुस्वारान्तरतमकेऽङ्कित इत्यादौ चरितार्थः परः सर्वार्थविधौ रेफे न प्रवर्तते इति भावः । इदं जतिपक्षे इति केचित् ॥ वस्तुतो व्यक्तिपक्षेऽपि तादृशव्यक्तौ चरितार्थोऽस्यां व्यक्तौ न प्रवर्तते इति वक्तुं शक्यम् । तद्व्यतीकोपयोग्यत्वेऽपि कैयटः—“द्रव्येऽपि पदार्थे उत्सर्गापवादभावः संदिग्धत्वश्रयोऽत्येव” इति ॥ केचित्तु स्थानेऽन्तरतम इति सप्तम्यन्तपाठप्रत्याख्यानपरिभाष्यविरोधेनास्यां शुक्तेरसंभवदुक्तिकत्वम् । किं चैवं सति कुण्डग्रहणं भाष्ये व्यर्थं स्यात् । तस्मादनुनासिकविधौ सर्वार्थपदापकर्षपरं भाष्यं रेफोष्मणामिति । अस्व चानुनासिकोऽनुस्वारान्तरतमश्च सर्वार्थो नास्तीत्यर्थः । अत एव महिष्मानित्यादौ स्वरतीत्या स्थानप्रयत्नोभयान्तरतमकारसम्भवेऽपि नानुनासिकः, नाज्जलाचित निषेधेन सर्वार्थत्वाभावादिति भाष्याशय इत्याहुः ॥

(तत्त्वालोकाः) भाष्ये—रेफोष्मणामिति—यत इत्यादिः ।

उद्द्योते—सस्त्विति—सर्वार्थत्वित्यादिः । स्यादेवेति—तथा अनुनासिकेनैव परसर्वर्णे भाष्यमित्यत्र नियामकाभावात् परसर्वर्णः सजातीयो रेफः स्यादेवेति शेषः । इति—इति हेतोः । ननु व्यक्तिपक्षे प्रतिपक्षं लक्षणभेदेन अनन्तरतमविषयकशास्त्रस्याचारितार्थात्कथमिदमित्यत आह—इदमिति । तथा च शास्त्रस्यैकत्वात् तस्य अन्तरतमपरिभाषासहकारेण जातिद्वारा अन्तरतमव्यक्तिमात्रे चारितार्थ्येऽपि न ह्यतिरिक्ति भावः । व्यक्तिपक्षेऽपि अन्तरतमपरिभाषैकवाक्यतया अन्तरतमलक्ष्यविषयक एव लक्षणविशेषो न तु सकलव्यक्तिविषयक इत्याशयेनाह—वस्तुत इति । तादृशव्यक्तौ—अन्तरतमव्यक्तौ । अस्यां व्यक्तौ—अनन्तरतम व्यक्तौ । प्राप्तं सकलं दूषयितुमाह—केचिन्विति । भाष्यत्वविदस्त्वित्यर्थः । “अनुस्वारस्येति” इति सूत्रे “पर” इति तुल्यपद्वन्तं पृथक् पदं, “सर्वर्ण” इति च पृथक्पदमित्याशयेनाह—सर्वर्णपदेति ।

(भाष्यम्)

द्विर्वचनेऽपि । नेमौ रहौ कार्यिणौ द्विर्वचनस्य ॥ किं तर्हि ? ॥ निमित्तमिमौ रहौ द्विर्वचनस्य । तद्यथा ‘ब्राह्मणा भोव्यन्तां माठरकौण्डिन्यौ परिवेविषाताम्’ इति । नेदानीं तौ भुञ्जते ॥

(प्रदीपः) नेमौ रहाविति । हकारवद्वेफोऽपि न कार्यित्यर्थः । तत्रैकवाक्यतायां सामान्यविशेषविध्योर्लोकव्यवहारादेव शब्दार्थसंबन्धपरिज्ञानात्सामान्यविशेषविधिनिर्वाहकः । प्रत्यक्षश्च विशेषविधिः, सामान्यविधिस्तदनुमेय इति रेफस्य कार्यित्वं निमित्तत्वेन बाध्यते । दध्नुदकादौ तु स्थानित्वेन निमित्तत्वमिकस्तस्मादित्युत्तरस्येत्यादेर्जापकाश्च बाध्यते । लक्ष्यस्थित्यपेक्षणादा बाध्यबाधकभावो न ॥ कचिदपेक्षा नास्ति । यथा—चिचोषतीति दीर्घत्वद्विर्वचनयोः ॥

(उद्द्योतः) नन्वयत्नादप्रसक्तद्वित्वस्य इत्य ग्रहणमशुक्तमत आह—हकारवदिति । ननु एककर्तृकमोर्भोजनपरिवेविषातादौर्गपदसम्भवात्सु तत्र बाधः, प्रकृते तु लक्ष्यभेदेन मित्रवानवागतनिमित्त-

कार्यिभावः किं न स्यात् । यथाऽवगतकार्यित्वस्यापि इको निमित्तत्वं दध्नुदकादावत आह—तत्रेति । लक्ष्यभेदेन कार्यिनिमित्तत्वसंभवेऽपीत्यर्थः ॥ सामान्यविशेषविध्योरेकवाक्यतायामित्यन्वयः । शब्दो वाक्यात्मा । अर्थस्तदर्थः । संबन्धः प्रतिपाद्यप्रतिपादकभावः । तेषां परिज्ञानं तद्यथा लोकव्यवहारादेव, तथा तयोर्बाध्यबाधकभावः संभवेऽपि भवतीत्येतदपि लोकव्यवहारादेव ब्राह्मणेभ्यो दधि दीयतां तर्कं कौण्डिन्यायेत्यादिरूपादवगतमित्यर्थः । विशेषसंनिधाने सामान्यशब्दस्य तद्व्यतिरिक्तपरत्वं च तद्वीजम् ॥ परिज्ञानवदिति पाठः । एवं चाचोरहास्यामित्यत्र सामान्यविशेषविधित्वाभावेऽपि तत्र बाधे यद्वीजं तत्प्रकृतेऽप्यत्यैवेत्याह—प्रत्यक्षश्चेति । अविलम्बितप्रतीतिकत्वं प्रत्यक्षत्वम् । विलम्बिततत्त्वत्वं चानुमेयत्वम् ॥ लक्ष्येति । शापकालाद्यानुरोधाद्वा सत्यपि सामान्यविशेषभावे कचिद्बाधकत्वं विशेषविधेर्नाश्रियते जातिव्यक्तिपक्षयोरुभयोरपीति भावः ॥ कचिदुपेक्षा नास्तीति । बाध्यबाधकभावयैति शेषः ॥ यथेति । बाध्यबाधकभावाभावे दृष्टान्तोऽयम् । न तु कार्यित्वनिमित्तत्वयोः समावेशे इति बोध्यम् ॥ केचित्तु तर्ककौण्डिन्यायोऽपि सामान्यविषयानाक्रान्तविषयाभावरूपानवकाशत्वमूलक एव । अस्ति च प्रकृते तत् । न ह्येतद्विध्यनिमित्तत्वं सामान्ययत्नैर्प्रयुक्तकार्यित्वानाक्रान्ते कचिदप्यस्ति सर्वत्राचः परत्वादनचीत्यस्य प्राप्तेरतोऽप्युक्तौ लक्ष्यानुरोधात्सामान्ये न कार्यित्वबाधः । न चैवमिको यणित्यादौ, मत्वर्थ इत्यादौ सामान्यप्राप्तनिमित्तत्वाभावेन कार्यित्वस्य चारितार्थादिति भाष्याभिप्रायमाहुः ॥

(तत्त्वालोकाः) भाष्ये—द्विर्वचनेऽपीति—प्रतिषेधो न वक्तव्य इत्यनुषज्यते । नेमाविति—यत इत्यादिः । कार्यिणौ—साक्षात् कार्यिणौ निमित्तमिति—अत्र निमित्तत्वस्य तुल्यत्वादेकवचनमिति भावः । इति—इति कथिते । इदानीम्—ब्राह्मणभोजनकाले । तौ—माठरकौण्डिन्यौ । उद्देशकमेण परिहारस्य वक्तव्यत्वेऽपि अनुनासिकपरसर्वार्थयोरेकेन परिहरणीयत्वात्तौ निर्दिश्य द्विर्वचननिर्देशः कृत इति भावः ।

प्रदीपे—इति—इति हेतोः । इति—इत्यत्र ।

उद्द्योते—बाध इति—तत्काले इत्यादिः । तत्र कर्तृकालयोरेक्यं क्रियामात्रे भेदः । अत्र तु देशशास्त्रयोर्भेद इति वैलक्षण्यसूचनायाह—स्त्विति । तत्कार इत्यादौ लक्ष्यैक्येऽपि लकारादेः निमित्तत्वकार्यित्वोभयदर्शनेन तयोरविरोधादाह—भग्ननेति । तयोः—सामान्यविशेषविध्योः । सम्भवे इति—देशकालभेदेनेत्यादिः । तद्व्यतिरिक्तैति—विशेषव्यतिरिक्तैत्यर्थः । तद्वीजम्—विशेषविधेः सामान्यविधिबाधकत्वे वीजम् । तत्कत्वम्—प्रतीतिकत्वम् । समावेशे इति—सनीत्यादिः । केचित्तु—भाष्यत्वविदस्तु । तत्—मूलम् । हि—यतः । अशुक्तः—अजन्तर्गतोक्तः । सामान्ये—सामान्यान्तर्गतत्वेऽपि । कार्यित्वबाध इति—कार्यित्वेन बाध इत्यर्थः । तन्निमित्तत्वस्येति शेषः । नचैवम्—नक्षेवम् ।

(इति रेफोपदेशस्थानाधिकरणम् ।)

(अथायोगवाहोपदेशाधिकरणम्)

(भाष्यम्)

इदं विचार्यते—इमेऽयोगवाहा न कचिदुपदिश्यन्ते, श्रूयन्ते च । तेषां कार्यार्थ उपदेशः कर्तव्यः ॥ के पुनरयोगवाहाः ? ॥ विसर्जनीयजिह्वामूलीयोपध्मानीयानुस्वारनासिकययमाः ॥ कथं पुनरयोगवाहाः ? ॥ अबबुक्ता बहन्ति, अनुपदिश्याश्च श्रूयन्ते ॥

(प्रदीपः) इम इति । विधानादेशं साधुत्वं स्यात् । प्रत्याहारप्रतिषेधं तु कार्यं न प्राप्नोति ॥ के पुनरिति । तत्त्वरूपप्रश्नः ॥ कथमिति । प्रवृत्तिनिमित्तप्रश्नः । अयुक्ता इत्यस्यैव हेतुकथनम् अनुपदिष्टाश्चेति । अयुक्ताः प्रत्याहारलक्षणेन पाठाभावादसंबद्धा इत्यर्थः । उपदेशो द्विविधः पाठो ग्रहणकशाखेण प्रत्यायनं च । स द्विविधोऽप्येषां नास्तीत्यर्थः ॥ चशब्दो हेतौ । यतोऽनुपदिष्टास्ततोऽयुक्ता इत्यर्थः । कचिचु चशब्दो न पठ्यते ॥

(उद्घोतः) ननु कार्यार्थ इत्यत्र कार्यं साधुत्वं चेत् खरवसानयोरित्यादिना सिद्धम् । आह—विधानादिति । उपदिश्यन्त इति पाठे भाष्ये वर्णमानसामोष्ये लट् । उपदिष्टा इत्यर्थः ॥ प्रवृत्तिनिमित्तेति । प्रवृत्ते भासमानवैशिष्ट्यप्रतियोगिरूपः प्रकारस्थमर्थ इति भावः । केन प्रवृत्तिनिमित्तेनायोगवाद्ग्रहणव्यवहृतैषामित्यत्र तात्पर्यम् ॥ नन्वनुपदिष्टाश्चेति चकारश्रवणादनुच्चारितत्वमयोगवाद्ग्रहणस्य प्रवृत्तिनिमित्तान्तरमित्यामिति, तदयुक्तम् । अनुपदेशपदार्थस्यानुच्चारणस्य तत्राभावात् । प्रयोगपूज्चारितत्वात् । न च प्रत्याहारपूज्चारितत्वं तथा, यद्युक्ता इत्यनेनैव तदर्थलाभेन पौनरुक्त्यापत्तेरत आह—अयुक्ता इत्यस्यैव हेतुकथनमिति । प्रत्याहारबोधकलक्षणेनायुक्ता इत्यन्वयः । तद्व्याचष्टे—पाठाभावादिति । ग्रहणकशाखेण प्रदेशे प्रवर्तमानेन यो वर्णस्तेषां ग्राहकस्तस्य पाठाभावादित्यर्थः ॥ एषां नास्तीति । अतोऽयुक्ता इत्यर्थः । एवं चाक्षरसमाम्नायेऽयुक्ताः सन्तो बहन्ति प्रयोगं निर्वाह्यन्तीत्ययोगवाद्ग्रहणव्युत्पत्तिर्दिशति । न पठ्यत इति । तत्र यत् इत्याध्याहार्यमिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः)—भाष्ये—“अयोगवाहानाम्”ति वास्तिकावताराय विचारभारभते—इदमिति । नन्वेवं ते न सन्त्येवैत्यत आह—अयुन्ते चेति । लट्, विसर्जनीयस्य स इत्यादिलक्षणे चेति शेषः । कर्तव्यः—कर्तव्य इति । नासिध्येति—हुँ इत्यर्थः । यत्—यः । बहन्ति—प्रयोगं निर्वाहयन्ति । अयुन्ते इति—अतोऽयोगवाहा इति शेषः । तथा च वर्णसमाम्नायेऽकारादिवदनुपदिष्टत्वात् तत्रोपदिष्टैराकारादिवदगृहीतत्वाच्च अविद्यमानः योगः सम्बन्धः प्रत्याहारेषु येषां ते अयोगाः प्रत्याहारसम्बन्धश्चान्याः । वाहयन्ति संस्कर्तव्यादिप्रयोगं निर्वाहयन्ति इति वाहाः । अयोगाश्च ते वाहाश्चेति अयोगवाहाः । प्रत्याहारसम्बन्धश्चान्यत्वे सति प्रयोगनिर्वाहकतया भूयमाणा इत्यर्थः । प्रदीपे—एषाम्—अयोगवाहानाम् । एवमग्रेऽपि । प्रतिबद्धम्—सम्बद्धम् ।

उद्घोते—चेदिति—तर्हीति शेषः । सिद्धम्—तत्सिद्धम् । एषाम्—विसर्जनीयादीनाम् । तत्र—अयोगवाहेषु । तथा—प्रवृत्तिनिमित्तम् । तदर्थलाभेनेति—प्रत्याहारपूज्चारितत्वरूपार्थलाभेनेत्यर्थः । अनुपदिष्टाश्चेत्यनेन तस्येति शेषः । प्रदेशो—इको यणचोत्यादी । तेषाम्—अयोगवाहानाम् । ग्राहक इति—सम्बन्धेदिति शेषः ।

(भाष्यम्)

क पुनरेषामुपदेशः कर्तव्यः ? ॥

(६७ सिद्धान्तवार्तिकम् ॥ ८ ॥)

॥॥॥ अयोगवाहानामदसु पठ्यतम् ॥॥॥

(भाष्यम्)

अयोगवाहानामदसुपदेशः कर्तव्यः ॥

क प्रयोजनम् ? ॥ यात्वम् । उरःकेण, उरःकेण,

उरःपेण, उरःपेण । “अद्ध्यवाये” इति यात्वं सिद्धं भवति ॥

(उद्घोतः) भाष्ये उरःकेणेति । उरः कायतीति सुदुत्पत्तेः पूर्वं समासेऽपि सोपदादाविति न सत्वम् । पाशकल्पककार्येष्वेव तत्प्रवृत्तेः ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अदिस्विति—अकारानन्तरमिकारात्प्रागिति शेषः । तेन तेषामिप्स्वनन्तर्भावात् पयःस्वित्यादौ इण्कोरित्यधिकृत्य विधीयमानम् आदेशप्रत्यययोरित्यनेन षत्वं न भवति । उरःपेणेति—इत्यादाविति शेषः ।

उद्घोते—इति—इत्यत्र । अपिना सुदुत्पत्त्युत्तरं समासे तत्र तदप्रवृत्तिरेवेति समसूचि । तत्प्रवृत्तेः—सोऽपदादावित्यस्य प्रवृत्तेः ।

(६८ सिद्धान्तवार्तिकम् ॥ ९)

॥ * ॥ शर्षु जश्रुभाष्यषत्वे ॥ * ॥

(भाष्यम्)

शर्षुपदेशः कर्तव्यः ॥ किं प्रयोजनम् ? जश्रुभाष्यषत्वे । अयमुब्जिरूपध्मानीयोपधः पठ्यते । तस्य जश्रुत्वे कृते उब्जिता उब्जितुर्मित्येतद् रूपं यथा स्यात् ॥

(प्रदीपः) शर्ष्विति । शर्षु पाठे जश्रुत्वमिति झलां जश्रुशब्दोक्ति जश्रुत्वं सिध्यति ॥

(उद्घोतः) ननु शराज् जश्रो भवन्तीति लक्षणाभावाच्च शर्षु पाठस्य न जश्रुभावः प्रयोजनमत आह शर्षु पाठे इति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अयोगवाहानां हकारस्यैवानेकत्र पाठः कार्य इत्याशयेनाह—शर्ष्विति । च तेषामिति शेषः । तस्येति—तदीयोऽपध्मानीयस्येति शेषः ।

प्रदीपे—पाठे इति—तेषामित्यादिः शेषश्च । इति—इति हेतोः । झलां जश्रोऽन्ते इत्यस्यापत्तिस्तु न शङ्क्या, एतद्वृष्ट्या विसर्गादीनामसिद्धत्वात् ।

(उपध्मानीयोपधदूषणभाष्यम्)

यद्युब्जिरूपध्मानीयोपधः पठ्यते, उब्जिजिषतीत्युपध्मानीयादेरेव द्विवचनं प्राप्नोति । दकारोपधे पुनर “न न्द्राः संयोगादयः” इति प्रतिषेधः सिद्धो भवति ॥

(प्रदीपः) उपध्मानीयादेरिति । यदि द्विवचने पूर्वत्र कर्तव्ये जश्रुत्वमसिद्धमथापि पूर्वत्रासिद्धीयमद्विवचन इति सिद्धं सर्वबोधिजिषतीति प्राप्नोति ॥

(उद्घोतः) यदीति । पूर्वत्र द्विवचने इत्यन्वयः ॥ ननु पूर्वं द्वित्वे जश्रुत्वात्पूर्वमेव हलादिः शेषे कथमुपध्मानीयस्याभ्यासे जश्रुत्वं, भद्रपरत्वाभावात् । अभ्यासे चर्चैत्यनेन स्वान्तरतरम्यात्प्रकृतिचरौ चर एवेति उपध्मानीय एव स्यादिति चेन्नित्यमेवेत्यत । उपध्मानीयश्रवणापादनेनापि भाष्यसामञ्जस्यात् । अन्यत्वे तु द्वित्वे कृतेपि द्वित्वाश्रवस्य कार्यं कर्तव्येऽसिद्धत्वं नेत्यपि पूर्वत्रासिद्धीयमित्यस्यार्थ इति परत्वाज्जश्रुत्वे कृत एव हलादिः शेष इत्याशयात्र दोषः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एतत् दूषयति—यदीति । पठ्यते इति—तर्हीति शेषः । इति—इत्यत्र । उपध्मानीयादेः—जश्रुत्वस्यासिद्धत्वात् अजादेद्वितीयस्येति सर्वत्र उपध्मानीयजकारविशिष्टस्य । प्राप्नोतीति—तथा च उब्जिजिषतीत्यनिष्टं रूपं प्रसज्यते इति भावः ।

पुनरिति—तस्मिन् पठिते इत्यादिः । तत्रेति शेषः । भवतीति—तथा च जिस् इत्ययं द्वित्वे दृश्य वत्वे च उब्जिजिषतीति इष्टरूपं सिद्धयतीत्याशयः ।

प्रदीपे—प्राप्नोतीति—न तु उब्जिजिषतीति इति शेषः ।

उद्द्योते—पूर्वत्रासिद्धीयमिति परिभाषाया उभौ साभ्यासस्येत्यनेनानित्यवायाः शापनात्तदप्रवृत्तिपक्षे शङ्कते—नन्विति । जश्त्वादिति—अस्य काकाक्षिगोलकन्यायेन उभयत्र पूर्वमित्यत्रान्वयः । चेदिति—तर्हीति शेषः । एतत्—उब्जिजिषतीत्यस्यापादनम् । अन्ये तु—तत्परिभाषाप्रवृत्तौ तु । इति—इति हेतोः । न दोष इति—एवञ्च भाष्ये उपध्मानीयशब्दस्य स्थान्यादेशसाधारणतेति उपध्मानीयादेर्द्वित्वे इष्टरूपसिद्धौ भाष्यकैयट्योस्तात्पर्यमिति भावः ।

(दकारोपधदूषणभाष्यम्)

यदि दकारोपधः पठ्यते, का रूपसिद्धिः—उब्जिता उब्जितुमिति ? ॥

(तत्त्वालोकः) पृच्छति—यद्गीति । स इति शेषः । केति—कीदृशीत्यर्थः । तर्हीत्यादिः । इति—इत्यत्र ।

(दकारोपधदूषणनिराकरणभाष्यम्)

असिद्धे भ उद्जेः । इदमस्ति—“स्तोः श्चुना श्चुः” इति, ततो वक्ष्यामि “भ उद्जेः” उद्जेः श्चुना सञ्जिपाते भो भवतीति ॥

(तत्त्वालोकः) समाधत्ते—असिद्धे इति । पूर्वत्रासिद्धमित्यसिद्धप्रकरणे इत्यर्थः । भ उद्जेरिति—इति वाक्यमिति शेषः । भ उद्जेः—भ उद्जेरिति । सञ्जिपाते—योगे ।

(आक्षेपभाष्यम्)

तत्तर्हि वक्तव्यम् ॥

(समाधानभाष्यम्)

न वक्तव्यम्, निपातनादेव सिद्धम् । किं निपातनम् ? ॥ “भुजन्मुकुजौ पाण्युपतापयोः” इति ॥

(प्रदीपः) निपातनादिति । द्विवचनं कथम् । निपातनादाक्यशेषोऽनुमीयते—असिद्धप्रकरणे स्तोऽनुमित्यत्रोद्देशः इति । तत्र न न्ना इति दकारस्य द्विवचननिषेधः कर्तव्यो न तु द्विवचनमिति पूर्वत्रासिद्धीयमद्विवचन इत्यस्याप्रवृत्त्या भवत्स्यासिद्धत्वाद्विवचनसिद्धिः । अथापि न वाक्यशेषानुमानं, निपातनमेव प्रतिपादकं, तथापि दकारोपदेशसामर्थ्याद्विवचने कृते दकारस्य बत्वं प्रवर्तते ॥

(उद्द्योतः) द्विवचनं कथमिति ॥ वकाररहितस्येति शेषः ॥ ननु निपातनालक्षणमात्रं स्यात्तु प्रदेशविशेषावच्छिन्नमत आह—अथापीति । न चाभ्युदग इत्यादौ दकारोच्चारणं सार्थकं, नैतदुब्जे रूपमिति भाष्योक्त्या दोषाभावात् । उपतापातिरिक्तविषयेऽस्माद् घञ् नानभिधानादिति तदाशयः ॥ अकुत्वविषये निपातनमिति पञ्चान्तरे त्वाद्यमेव समाधानम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—कुत इत्यत आह—निपातनादिति । यत इत्यादिः । सिद्धम्—तत्सिद्धम् ।

प्रदीपे—घञन्तस्य अकुत्वविषयकवचने वकारपाठरूपनिपातनादेव तत्र बत्वं भाष्यकृताऽवादीयाशयेन शङ्कते—द्विवचनमिति । समाधत्ते—निपातनादिति । अथापि—अथ यद्यपि । एवेति—तत्र वत्त्वस्येति शेषः ।

उद्द्योते—प्रदेशविशेषेति—असिद्धप्रकरणेत्यर्थः । अस्मात्—उब्जे । आद्यमिति—अभ्युदग इत्यादिः उब्जेः रूपतया तत्र दकारोच्चारणस्य सार्थक्यात्तत्रेत्यादिः ।

(समाधानबाधकभाष्यम्)

इहापि तर्हि प्राप्नोति—अभ्युदगः समुद्र इति ॥

(तत्त्वालोकः) प्राप्नोतीति—वत्वमित्यादिः ।

(समाधानसाधकभाष्यम्)

अकुत्वविषये तन्निपातनम् ॥ अथवा नैतदुब्जे रूपं, गमेरेतद् द्व्युपसर्गाद्धो विधीयते । अभ्युदगतोऽभ्युदगः समुद्रगतः समुद्रग इति ॥

(प्रदीपः) अकुत्वविषय इति । विशिष्टविषयमनुमानमित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तद्विति—वत्वेत्यर्थः । एतत्—अभ्युदग इत्यादि । गमेरिति—किन्त्वित्यादिः । इति—इत्यत्र ।

प्रदीपे—विशिष्टेति—विशेषविषयकवाक्यशेषानुमानमित्यर्थः । तथा च कुत्वाभावे निपातनस्योपतापविषयत्वेन घञ्मात्रविषयत्वाभावात् तद्विषये तत्र श्चुना योगे वत्वमिति पर्यवस्यति । तेन अभ्युदग इत्यादौ घञ्विषयत्वेऽपि उपतापाविषयत्वात् “चञोरिति” कुत्वविषयत्वेन तत्र श्चुनाऽयोगात् वत्वं न । उपतापविषयत्वात् उब्जिजिषतीत्यादिसिद्धिश्च । एवञ्चायोगवाहानां शर्पूर्वदेशस्य जश्नरूपं प्रयोजनम् उपध्मानीयोपधोऽस्वीकर्तृवार्तिककारमतोऽस्ति, दकारोपधतदङ्गीकर्तृभाष्यकारमते तु नास्तीति फलितम् ।

(प्रयोजनभाष्यम्)

षत्वं च प्रयोजनम् । सर्पिःषु । घनुःषु । ‘शर्व्यवाये’ इति षत्वं सिद्धं भवतीति “नुम्विस्सर्जनीयशर्व्यवाये-ऽपि” इति विस्सर्जनीयग्रहणं न कर्तव्यं भवति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—शर्षु जश्भावषत्वं इति वार्तिके जश्भावपदं व्याख्याय षत्वपदं व्याचष्टे—षत्वं चेति । शर्षु तदुपदेशस्येति शेषः । घनुःष्विति—इत्यादाविति शेषः । इति—इत्यनेन । इति—तथा । इति—इत्यत्र ।

(आक्षेपभाष्यम्)

नुमश्चापि तर्हि ग्रहणं शक्यमकर्तुम् ।

कथं, सर्पीषि षनूषि ? ।

अनुस्वारे कृते ‘शर्व्यवाये’ इत्येव सिद्धम् ॥

(तत्त्वालोकः) ग्रहणमिति—तत्रेत्यादिः । इत्येव—इत्यनेनैव ।

(समाधानभाष्यम्)

अवश्यं नुमो ग्रहणं कर्तव्यम् । अनुस्वारविशेषणं नुमग्रहणम्, नुमो योऽनुस्वारस्तत्र यथा स्याद्, इह मा भूत्—पुंस्त्विति ॥

(प्रदीपः) अवश्यमिति । अनुस्वारस्य शर्त्वात्तद्व्यवाये वत्वे सिद्धे नुमग्रहणं नियमार्थम्—नुमो योऽनुस्वारस्तत्रैव यथा स्यादन्वयमा भूत्—पुंस्त्विति ॥

(उद्द्योतः) अनुस्वारस्य शर्त्वादिति । यद्यपि शङ्कवर्गाभ्यामुत्तरो नुमा व्यवहितः सकारः सुहिन्सु इत्यादौ संभवति, तथापि तदनभिधानमिति भावः । पुंस्त्वित्यत्र संपुङ्गानामित्वेतत्पटुचिपरिव-

रणग्रन्थस्तु चिन्त्य एव । तस्य समस्तुष्टि, पुनः खय्यम्परे, कानात्रे-
द्विते इति सूत्रत्रयमात्रविषयत्वात् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अवश्यमिति—तत्रेत्यादिः । कुत इत्यत्र
आह—अनुस्वारेति । यत इत्यादिः । ननु तत् तद्विशेषणमेव किमर्थ-
मित्यत्र आह—सुम इति । पुंस्वितीति—इति नियमार्थमिति शेषः ।

प्रदीपे—पुंस्विति—पुंस्वितीति ।

उद्घोते—तदिति—सुहृन्वित्यस्येत्यर्थः । तस्य—संपुद्गानामि-
त्यस्य ।

(भाष्यम्)

अथवाऽविशेषेणोपदेशः कर्तव्यः ॥

(प्रदीपः) अविशेषेणेति । प्रयोजनविशेषमनपेक्ष्य सकलप्रयो-
जनोद्देशेन यत्र यत्र प्रदेशे प्रयोजनसिद्धिस्तत्र तत्रोपदेशः कार्य इत्यर्थः ॥

(उद्घोतः) ननु सूत्रविशेषानाश्रये तत्प्रत्याहारसंनिवेशात्कथं
तन्निबन्धनकार्यप्रवृत्तिरत आह—प्रयोजनविशेषमिति ॥ अविशेषेणेति
भाष्यस्य प्रयोजनविशेषनिर्देशो विरुद्ध इति भावः ॥ यत्र यत्रेत्यादि
यथप्रयोजनसिद्धिरुद्देश्या तत्तद्विषयसकलप्रयोजनोद्देशेनेत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—उपदेश इति—अयोगवाहानामित्यादिः ।
एवं प्रदीपेऽपि ।

उद्घोते—सूत्रेति—अयोगवाहानामुपदेशायेत्यादिः । तत्प्रत्याहा-
रेति—अडादिप्रत्याहारेत्यर्थः । तेषामित्यादिः । तन्निबन्धनेति—अडा-
दिप्रत्याहारनिबन्धनेत्यर्थः । तत्रेत्यादिः । तत्तद्विषयेति—तत्तत्प्रदेशस्थे
त्यर्थः । अनेन प्रदीपे सकलप्रयोजनोद्देशेनेत्यस्य उपदेश इत्यनेनान्वयः
सूचितः । तथा च अदर्शरोरेव तेषामुपदेशेन सकलफलानां सिद्धत्वात्
तयोरेव तेषां स कार्य इति भावः ।

(भाष्यम्)

किं प्रयोजनम् ? ॥

(६९ सिद्धान्तवार्तिकम् ॥ १०)

॥ * ॥ अविशेषेण संयोगोपधासंज्ञाऽलो-
न्त्यद्विर्वचनस्थानिवद्भावप्रतिषेधाः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अविशेषेण संयोगसंज्ञा प्रयोजनम् उद्बज्जकः
“ह्रलोऽनन्तराः संयोगः” इति संयोगसंज्ञा, “संयोगे
गुर्विति” गुरुसंज्ञा, “गुरो”रिति प्लुतो भवति ॥

(प्रदीपः) उद्बज्जक इति । उपध्मानीयस्य जश्वे कृते संयोग-
संज्ञायां तस्यासिद्धतासंयोगसंज्ञाभावादगुत्वाभावात् प्लुतो न स्यात् ॥

(उद्घोतः) जश्वे कृते संयोगसंज्ञायामिति । कार्यकारणत्वे
इदम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—उपध्मानीयोपधोऽजस्वीकर्तृवार्तिकका-
रमतेनाह—अविशेषेणेति । तेषामुपदेशस्येति शेषः । उद्बज्जक इति—
इत्यत्रेति शेषः ।

प्रदीपे—तस्य—जश्वस्य ।

(प्रयोजनभाष्यम्)

उपधासंज्ञा च प्रयोजनम्—दुष्कृतं, निष्कृतं, दुष्पीतं

निष्पीतम् “इदुदुपधस्य चाप्रत्ययस्ये”ति षत्वं सिद्धं
भवति ॥

(उद्घोतः) भाष्ये इदुदुपधस्येति । विसर्गस्याल्वे झुपधात्व-
मिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—चेति—अयं वार्तिककारमतेन पूर्वप-
रसमुच्चा यकः । भाष्यकारमतेन तु वक्ष्यमाणमात्रसंग्राहक इति भावः ।
निष्पीतमिति—इत्यादौ, यतस्तत्रेति शेषः ।

(प्रयोजननिरासभाष्यम्)

नैतदस्ति प्रयोजनम् । न इदुदुपधग्रहणेन विसर्ज-
नीयो विशेष्यते ॥

किं तर्हि ? ॥

सकारो विशेष्यते—इदुदुपधस्य सकारस्य यो विस-
र्जनीय इति ॥

अथ वोपधाग्रहणं न करिष्यते, इदुदुभ्यां तु परं
विसर्जनीयं विशेषयिष्यामः—इदुदुभ्यामुत्तरस्य विसर्ज-
नीयस्येति ॥

(उद्घोतः) इदुदुपधस्य सकारस्येति । विसर्गस्थान्युपलक्षण-
मेतत् । अत एव निरोपि निष्कृतमिति सिध्यति । अत एव वक्ष्यमाण-
पक्षान्तरेणाविरोधः । निष्कृतमित्यादौ सुवृत्तत्वे पूर्व—समासेऽपि इणः
ष इति न । पाशकल्पककाभ्येभ्येव तत्प्रवृत्तेः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एतत्—उपधासंज्ञारूपम् । कुत इत्यत्र
आह—नेति । यत इत्यादिः । इति—इत्येवम् । लाघवादाह—अथवेति ।
तत्रेति शेषः । इदुदुभ्यामिति—इदं वृत्तीयान्तम् । तु—यतः । परम्—
परत्वेन । इति—इत्येवम् । एतावता “इदुदुभ्यामप्रत्ययस्ये”ति न्यासः
सूचितः ।

उद्घोते—स्थानीति—रेफेत्यर्थः । एतत्—सकारपदम् । तथा च
इदुतोः रेफरूपमन्त्यमलमादाय उपधात्वं वाच्यं, न तु विसर्गरूपमन्त्य-
मलमादायेति विसर्गस्य अल्लाभाभावेऽपि न काऽपि क्षतिरिति भावः ।
अपिना निसः इत्यस्य संग्रहः । वक्ष्यमाणेति—अथवेत्यादिनेत्यादिः ।
तत्प्रवृत्तेः—इणः ष इत्यस्य प्रवृत्तेः ।

(प्रयोजनभाष्यम्)

अलोन्त्यविधिश्च प्रयोजनम्—वृत्तस्तरति प्लक्ष-
स्तरति “अलोऽन्त्यस्य” विधयो भवन्तीत्यलोन्त्यस्य
सत्त्वं सिद्धं भवति ॥

(तत्त्वालोकः) प्लक्षस्तरतीति—इत्यादौ, यतस्तत्रेति शेषः ।
विधयः—आदेशाः । इति—इति विध्यैकवाक्यतया लब्धेनार्येन । अव-
तीति—तद् विसर्गस्याल्वे एव सम्भवतीति भावः ।

(प्रयोजननिराकरणभाष्यम्)

एतदपि नास्ति प्रयोजनम्—“निर्दिश्यमानस्या-
देशा भवन्ति” इति विसर्जनीयस्यैव भविष्यति ॥

(तत्त्वालोकः) निर्दिश्येति—यत इत्यादिः । इति—इति परि-
भाषाबलेन । एवेति—सत्त्वमिति शेषः ।

(प्रयोजनभाष्यम्)

द्विर्वचनं प्रयोजनम्—उरः५५कः : । उरः५५पः : ।

“अनचि च” अच उत्तरस्य यरो द्वे भवत इति द्विर्वचनं सिद्धं भवति ॥

(उद्घोतः) द्विर्वचनं प्रयोजनमिति । विसर्गजिह्वामूलीयादेर्द्विस्कारणे विशेषस्याग्रहाद् उच्चारणस्य कर्तुमशक्यत्वाद् शास्त्रप्राप्तिमात्रेणैतत्प्रयोजनकथनमिति संतोष्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—भाष्यकारमतेन प्रथममन्यथासिद्धं प्रयोजनमाह—द्विर्वचनमिति । अत एवात्र चकारो न प्रयुक्तः । उर प इति—इत्यादौ, यतस्त्रेति शेषः । चेति—इत्यनेनेति शेषः । इति—इत्यर्थकेन ।

(प्रयोजनभाष्यम्)

स्थानिवद्भावप्रतिषेधश्च प्रयोजनम्—यथेह भवति—उरःकेण, उरःपणेति “अडव्यवाय” इति णत्वम्; एवमिहापि स्थानिवद्भावात्प्राप्नोति—व्यूढोरस्केन महोरस्केनेति । तत्र “अनल्विधौ” इति प्रतिषेधः सिद्धो भवति ॥

(प्रदीपः) महोरस्केनेति । पूर्वत्रासिद्धीयेन स्थानिवदिति निषेधोऽचः परस्मिन्पूर्वविधावित्यस्य, न तु स्थानिवदादेश इत्यस्य ॥

(उद्घोतः) ननु सोऽपदादाविति सत्वस्य स्थानिवत्त्वं पूर्वत्रासिद्धीये इति निषेधानेत्यत आह पूर्वत्रेति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—भवतीति—तथा च वार्तिककृता तेषामविशेषणोपदेशस्य प्रयोजनपञ्चके उक्ते, भाष्यकृता द्वयोः खण्डितत्वात् प्रथमस्य उज्जेशोपधत्वाङ्गीकारेण अनभिप्रेतत्वाच्च फलद्वयं, विशेषतया चरमफलं तस्य पर्यवस्यतीति भावः ।

(इत्ययोगवाहोपदेशाधिकरणम् ॥)

(अथ वर्णार्थवत्ताधिकरणम्)

(भाष्यम्)

किं पुनरिमे वर्णा अर्थवन्तः, अहोस्विदनर्थकाः ?

(प्रदीपः) इदानीमन्यदपि वर्णगतं वस्तु विचार्यते—किं पुनरिति । पञ्चद्वयेऽपि प्रतिवर्णं विभक्त्युत्पत्त्यनुत्पत्तिज्ञानं विचारस्य प्रयोजनम् ॥

(उद्घोतः) इमे इत्यनेन न ह्यवरट्पत्रस्था एव गृह्यन्ते, किं तु वर्णमात्रमित्याह—इदानीमिति । अर्थवन्त इति साध्यम् । वर्णा इति पक्षः । पञ्चतावच्छेदकमेव हेतुः । धातुप्रातिपदिकेत्यादिस्तु दृष्टान्तः ॥ अनुत्पत्तिज्ञानम् । अनुत्पत्त्युपायज्ञानम् ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—अन्यत्—अर्थवत्त्वानर्थकत्वरूपम् । विचार्यते इति—अनेनात्र भाष्यादौ “इदं विचार्यते” इति पाठस्य भूतलुप्तता सूचिता । उद्घोते—पञ्चतावच्छेदकम्—वर्णत्वम् ।

(७० अर्थवत्तासाधकप्रथमवार्तिकम् ॥ ११ ॥)

॥ * ॥ अर्थवन्तो वर्णा धातुप्रातिपदिकप्रत्ययनिपातानामेकवर्णानामर्थदर्शनात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अर्थवन्तो वर्णाः ॥

कुतः ? ॥

धातुप्रातिपदिकप्रत्ययनिपातानामेकवर्णानामर्थदर्शनात् ॥

धातव एकवर्णा अर्थवन्तो दृश्यन्ते—एति, अभ्येति, अधीत इति ॥

प्रातिपदिकान्येकवर्णान्यर्थवन्ति—आभ्याम्, एभिः, एषु ॥

प्रत्यया एकवर्णा अर्थवन्तः,—औपगवः, कापटवः ॥

निपाता एकवर्णा अर्थवन्तः,—अ अपेहि, इ इन्द्रं पश्य, उ उत्तिष्ठ, ए अपक्काम । धातुप्रातिपदिकप्रत्ययनिपातानामेकवर्णानामर्थदर्शानान्मन्यामहे—अर्थवन्तो वर्णाः—इति ।

(उद्घोतः) भाष्ये धातव इत्यादि । प्रक्रियाश्रयप्रकृतिप्रत्ययानां वाचकत्वमित्येवंरूपवर्णस्फोटश्रवणेण । अयं च शास्त्रव्यवहारमात्रोपयोगी । एतद्भासनावशादेव लोकव्यवहारेऽपि शास्त्रज्ञास्तथा व्यवहरन्ति धर्मे चैवंविधज्ञानस्योपयोग इति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इति—इत्यत्र । अर्थवन्तीति—इत्यन्ते इत्यनुषज्यते । एवमग्रेऽपि । एष्विति—इत्यत्रेत्यनुषज्यते । एवमग्रेऽपि उपसंहरति—धारिविति ।

उद्घोते—अयं—वर्णस्फोटः । एतद्विति—वर्णस्फोटित्यर्थः । तथा—प्रकृतिप्रत्ययविभागेन । एवं विधेति—प्रकृतिप्रत्ययविभागपूर्वकैत्यर्थः ।

(७१ अर्थवत्तासाधकद्वितीयवार्तिकम् ॥ १२ ॥)

॥ * ॥ वर्णव्यत्यये चार्थान्तरगमनात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

वर्णव्यत्यये चार्थान्तरगमनान्मन्यामहे—अर्थवन्तो वर्णा इति । कूपः सूपो यूप इति । कूप इति सकारारेण कश्चिदर्थो गम्यते । सूप इति ककारापाये सकारोपजने चार्थान्तरं गम्यते । यूप इति ककारसकारापाये यकारोपजने चार्थान्तरं गम्यते । तेन मन्यामहे—यः कूपे कूपार्थः स ककारस्य, यः सूपे सूपार्थः स सकारस्य, यो यूपे यूपार्थः स यकारस्येति ॥

(प्रदीपः) वर्णव्यत्यय इति । एकस्य वर्णस्याभ्युपगमेऽन्यापगमो व्यत्ययः ॥ स ककारस्येति । तस्यैवान्वयव्यतिरेकावनुविधत्तेऽर्थावसाय इत्यर्थः ॥

(उद्घोतः) हेतुन्तरमाह—वर्णव्यत्यये चेति ॥ ननु कृपादौ न तिहादाविव वर्णव्यत्ययोऽत आह—एकस्येति ॥ तस्यैवान्वयेति । उपपन्नस्य तु तदीयव्यत्ययोपपन्नस्यैव योक्तत्वं प्रादिबत् । अत एव तेषामिवैवमपि प्रातिपदिकसंज्ञापादनं करिष्यते ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इति—इत्यत्र । इति—इत्यनेन । एवमग्रेऽपि ।

प्रदीपे—तस्यैव—ककाराद्यन्यतमस्यैव । अनुविधत्ते—आश्रयति । अर्थावसायः—अर्थनिर्णयः ।

उद्घोते—हेतुन्तरमिति—साधारणं हेतुवत्त्वा असाधारणम्

अन्वयव्यतिरेकरूपमित्यादिः । अत एव—द्योतकत्वेन अर्थवत्त्वादेव ।
तेषां—कादीनाम् । एषाम्—ऊपादीनाम् ।

(७२ अर्थवत्तासाधकतृतीयवार्तिकम् ॥ १३ ॥)

॥ * ॥ वर्णानुपलब्धौ चानर्थगतेः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

वर्णानुपलब्धौ चानर्थगतेर्मन्यामहेऽर्थवन्तो वर्णा इति । वृत्त ऋत्तः, काण्डीर आण्डीरः । वृत्त इति सवकारेण कश्चिदर्थो गम्यते, ऋत्त इति वकारापाये सोऽर्थो न गम्यते । काण्डीर इति सवकारेण कश्चिदर्थो गम्यते, आण्डीर इति ककारापाये सोऽर्थो न गम्यते ॥

(प्रदीपः) वर्णानुपलब्धौ चेति । अर्थान्तरावगमात्प्रकृतोऽर्थो न गम्यत इति विवक्षितम् ॥

(उद्घोतः) तृतीयहेतुमाह—वर्णानुपलब्धौ चेति ॥ अनर्थगतेरित्यस्य तद्वर्णसत्तायां योऽर्थस्तद्वर्णानवगतेरित्यर्थ इत्याह—अर्थान्तरेति ॥

(तत्त्वालोकः) आण्डीर इति—इत्यत्रेति शेषः । इति—इत्यनेन । एवमग्रेऽपि ।

(आक्षेपभाष्यम्)

किं तर्ह्यच्यते—‘अनर्थगतेः’ इति । न साधीयो ह्यत्रार्थस्य गतिर्भवति ॥

(प्रदीपः) इतरस्वार्थावगत्य भावमात्रमनेनोक्तमिति मत्वा पृच्छति—किं तर्ह्येति । न साधीय इति । परमतापेक्षया प्रकर्ष आरोप्यते । यथा न किंचिदयं तत्र करोतीत्युक्ते कश्चिदाह सुतरामयं करोतीति ॥

(उद्घोतः) प्रश्नमुपपादयति—भाष्ये न साधीय इति । नञि काकुः ॥ परमतापेक्षयेति । परेणानर्थगतेरित्युक्तत्वादिहार्थगतिरस्तीत्यभ्युपगमस्य परमते कदाचैव अन्यस्थलीयार्थगत्यपेक्षयात्रातिशयेनार्थगतिरस्तीति विवक्षेति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—हि—यतः । तथा च अतदर्थगतेरिति वक्तव्यमिति भावः ।

प्रदीपे—अनेन—अनर्थगतेरित्यनेन ।

(समाधानभाष्यम्)

एवं तर्ह्येदं पठितव्यं स्याद्—“*वर्णानुपलब्धौ चातदर्थगतेः*” इति ॥

किमिदम्—अतदर्थगतेरिति ॥

तस्यार्थस्तदर्थः, तदर्थस्य गतिस्तदर्थगतिः, न तदर्थगतिरतदर्थगतिरतदर्थगतेरिति ॥ अथवा सोऽर्थस्तदर्थस्तदर्थस्य गतिस्तदर्थगतिर्न तदर्थगतिरतदर्थगतिरतदर्थगतेरिति ॥

(प्रदीपः) एवं तर्ह्येति । प्रकृतोऽर्थो न गम्यतेऽर्थान्तरं तु गम्यत इत्यर्थः ॥ तस्यार्थ इति । तस्य वर्णस्य ॥ परं प्रति वर्णानामर्थवत्त्वमसिद्धमिति कथं तस्येति वर्णः परावृत्त्यत इत्याह—सोऽर्थ इति । प्रकृतोऽर्थ इत्यर्थः ॥

(उद्घोतः) तच्छब्दार्थमाह—वर्णस्येति ॥ परे तु तच्छब्देन तद्वर्णवर्णितपरामर्शेन कश्चिदोषः ॥ अत एव पूर्वं भाष्ये सवकारेण कश्चिदर्थो गम्यत इत्युक्तमित्याहुः ॥ लाघवेन तु कर्मधारयमाह—भाष्ये सोऽर्थ इति । प्रकृतोऽर्थः । तस्मिन्वर्णे सति योऽर्थः प्रतीयते स इत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तुभ्यतु दुर्जन इति न्यायेन इतरोक्तमभ्युपगम्य परः समाधत्ते—एवं तर्ह्येति । इष्टार्थस्य स्पष्टप्रतिपत्तये इति शेषः । इतरः प्रकृते न सः, असः, असश्चासौ अर्थः अतदर्थः, अतदर्थस्य गतिः अतदर्थगतिरिति समासमभिप्रेत्य पृच्छति—किमिदमिति । प्रदीपे—इति—इति हेतोः । कथमिति—तस्मिन्प्रतीति शेषः । इति—इत्यनेन । इत्याह—इत्यत आह ।

उद्घोते—वर्णितेति—समुदायेति शेषः । प्रतीयते इति—समुदायेनेत्यादिः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

स तर्हि तथा निर्देशः कर्तव्यः ? ॥

(तत्त्वालोकः) न्यासान्तरं प्रत्याख्यापयितुं तदस्थः पृच्छति—स तर्ह्येति । तथा—तत्पदवर्णितः ।

(सिद्धान्तभाष्यम्)

न कर्तव्यः । उत्तरपदलोपोऽत्र द्रष्टव्यः । तद्यथा—उद्ग्रुमुखमिव मुखमस्य उद्ग्रुमुखः खरमुखः । एवमतदर्थगतेरनर्थगतेरिति ।

(प्रदीपः) उद्ग्रुमुख इति । गतार्थत्वादप्रयोग एव द्वितीयमुखशब्दस्य लोपोऽभिधीयते । अत्र हि उद्ग्रो मुखमस्येत्येव विग्रहः ॥ न च प्राणी प्राण्यन्तरस्य मुखं भवतीति विशिष्टावयववृत्तिरुद्ग्रुशब्दः सादृश्यान्मुखं विञ्चिनष्टि । एवमिहाप्यनर्थगतेरित्यत्रार्थशब्देन प्रकान्तोऽर्थ उच्यते, नार्थमात्रमित्यर्थः ॥

(उद्घोतः) ननु दृष्टान्ते सस्युपमानपूर्वेति वचनेनोत्तरपदलोपोऽपि प्रकृते तच्छब्दलोपः केन । किं च तच्छब्द उत्तरपदमपि न । तच्छब्देन नञः समाप्ताभावात्त आह—गतार्थत्वादिति । तथा च तद्वदत्रापि लक्षणेति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तस्य व्याख्यानविशेषणैव इष्टार्थलाभ इत्यभिप्रायेण सदृष्टान्तं समाधत्ते—नेति । उत्तरेति—यत इत्यादिः । तत्—उत्तरपदलोपनम् । अस्म्येति—स इति शेषः । खरमुख इति—इत्यत्रेति शेषः । इति—इत्यत्रापि ।

प्रदीपे—हि—यतः । इति—इति हेतोः । विशिष्टावयववृत्तिः—विलक्षणाकृतिकमुखरूपावयवे लक्षण्या वृत्तिः ।

उद्घोते—प्रकृते—अनर्थगतेरित्यत्र । तद्वत्—उद्ग्रुमुख इत्यत्रोद्ग्रुशब्दस्य विचित्रमुखे लक्षणावत् । अत्रापि—अनर्थगतेरित्यत्रापि अर्थशब्दस्य प्रकान्तार्थः ।

(७३ अर्थवत्तासाधकतृतीयवार्तिकम् ॥ १४ ॥)

॥ * ॥ संघातार्थवत्त्वाच्च ॥ * ॥

(भाष्यम्)

संघातार्थवत्त्वाच्च मन्यामहेऽर्थवन्तो वर्णा इति । येषां संघाता अर्थवन्तोऽवयवा अपि तेषामर्थवन्तः ॥ [येषां पुनरवयवा अनर्थकाः समुदाया अपि तेषाम-

नर्थकाः ।] तथा एकश्चक्षुष्मान्दर्शने समर्थः तत्समु-
दायश्च शतमपि समर्थम्, एकश्च तिलस्तैलदाने समर्थः
तत्समुदायश्च खार्यपि तैलदाने समर्थः ॥ येषां पुनर-
वयवा अनर्थकाः, समुदाया अपि तेषामनर्थकाः ।
तथा—एकोऽन्यो दर्शनेऽसमर्थस्तत्समुदायश्च शतम-
प्यसमर्थम्, एका च सिकता तैलदानेऽसमर्था तत्समु-
दायश्च खारीशतमप्यसमर्थम् ॥

(उद्घोतः) चतुर्थहेतुमाह—भाष्ये सङ्घातार्थवशाच्चेति ।
एका सिकते ते भाष्यप्रयोगादेव सिकताशब्दस्यैकवचनान्तत्वमपि ॥

(तत्त्वालोकः) वृक्ष इति सङ्घातः, अर्थवदवयवकः, अर्थवत्त्वात्,
यो योऽर्थवान् स स अर्थवदवयवकः यथा चक्षुष्मदादिसङ्घातः, तथा
चार्यं, तस्मात् तथा । अथवा यन्नेवं तन्नेवं, यथा अन्वादिमुदायः,
न चार्यं तथा, तस्मात् तथा, इत्यनुमानप्रयोगमभिप्रेत्याह—सङ्घातेति ।

(अर्थवत्तादूषणभाष्यम्)

यदि तर्हीमे वर्णा अर्थवन्तः । अर्थवत्कृतानि
प्राप्नुवन्ति ॥

कानि ? ॥

“अर्थवत्प्रातिपदिकम्” इति प्रातिपदिकसंज्ञा,
“प्रातिपदिकाद्” इति स्वाद्युत्पत्तिः, “सुबन्तं पदम्”
इति पदसंज्ञा ॥

तत्र को दोषः ? ॥

“पदस्य” इति नलोपादीनि प्राप्नुवन्ति—धनं
वनमिति ॥

(प्रदीपः) नलोपादीनीति । भवणं तु विभक्तौ भवति, यतो
यदैवावयवानां प्रातिपदिकसंज्ञा प्रवर्तते तदैव समुदायस्यापि । तत्र
तदन्तर्गतत्वाद्विभक्त्युत्पत्तिरिति भवितव्यम् । समासग्रहणेन च तुल्यजाती-
यस्य सुबन्तावयवसमुदायस्य प्रातिपदिकसंज्ञा निवार्यते, न त्वर्थवत्स-
मुदायमात्रस्य । येनैव चार्थेन समुदायस्यार्थवत्त्वं तेनैव तदवयवानाम-
पीति विभक्त्युत्पत्तिश्चोच्यते ॥

(उद्घोतः) तदन्तर्गतत्वादिति । इदं चिन्त्यम् । इत्थंभूत-
लक्षणं इति सूत्रस्य स्वग्रन्थविरोधात् । तत्र हि—संज्ञाप्रवृत्त्युत्तरकारु-
जातिभित्तोस्तन्मध्यपतितत्वेऽपि तदवयवत्वं नेत्युक्तम् । तस्मादन्तर-
ज्ञत्वादवयवप्रातिपदिकत्वे तन्निमित्तमुपि तदनन्तरं कृदन्तत्वनिमित्त-
कप्रातिपदिकत्वे सुबन्तोपपत्तिरिति वक्तुं युक्तम् । ध्वनतीत्यादौ तु न
तदापत्तिः । धातुप्रत्ययान्तपदयोस्तदवयवपरत्वेन तत्र तदप्राप्तेः ।
धात्वादस्तदवयवत्वं तु व्यपदेशिवद्भावेन बोध्यम् । वस्तुत इत्थंभूतेति
सूत्रस्थकैयटोक्तिरयुक्तेति तत्रैव निरूपयिष्याम इति न दोषः ॥ भकारे
जडत्वमादिपदार्थः ॥ सुबन्तावयवसमुदायस्येति । सुबन्तावयवैति-
बहुव्रीहिस्ततः कर्मधारयः । इदमुपलक्षणम्—भेदे सति यदर्थयोः
संसर्गस्तद्भेदाकार्थवत्समुदायस्य, तेन तिष्ठन्तसमुदायस्य व्यावृत्तिः ।
प्रकृते न भेद इत्याह—येनैव चेति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तर्हीति—अस्य अर्थवत्कृतानीत्यनेना-
न्यः । प्राप्नुवन्तीति—प्राप्तव्यादिः । तत्र—तेषु सप्त । इति—इत्यत्र ।
प्रदीपे—तदैवेति—ननु एकाद्विभक्त्यन्यथायैव समुदायस्यैव सा
संज्ञा स्यात्तदवयवानामिति चेन्न, यत्र समुदायकार्येणावयवानामभ्युप-

कारस्तत्रैव तन्न्यायप्रवृत्तेरभ्युपगततया प्रकृते समुदायप्रातिपदिकत्वेन
विभक्त्यादिरूपोपकारस्यावयवेष्वभावात् तदप्रवृत्तेः । नचैवमपि संख्या-
कर्मादिरभावादवयवेष्वनो विभक्तिरिति वाच्यम्, अर्थवत्त्वे सति तत्र
संख्यादेरपि सम्भवात् ॥ तत्र—समुदायस्य तत्संज्ञायां सत्याम् ।
तदिति—समुदायेत्यर्थः । एवमग्रेऽपि । विभक्तेः—तदनन्तर्गतायाः । समा-
सेति—कृतद्धितेति सूत्रे इत्यादिः । इतीति—इति हेतोरित्यर्थः । अवय-
वस्य इति शेषः ।

उद्घोते—हि—यतः । तदिति—समुदायेत्यर्थः । एवमग्रेऽपि ।
तन्निमित्तमुपि—अवयवप्रातिपदिकत्वनिमित्तमुपि । तदनन्तरं—तन्नि-
मित्तमुबनन्तरम् । तदापत्तिः—सुधापत्तिः । धात्विति—अर्थवदिति सूत्रे
इत्यादिः । तत्र—ध्वनतीत्यादौ । तदप्राप्तेः—प्रातिपदिकमंशया अप्राप्तेः ।
तदवयवत्वं—धात्वावयववत्त्वम् । इति—इति हेतोः । आदीति—नलो-
पादीनीति भाष्ये इत्यादिः । न भेदः—न समुदायार्थविभक्त्यर्थवत्त्वम्
अवयवानाम् ।

(७४ अर्थवत्तायां दोषनिराकरणवार्तिकम् ॥ १५ ॥)

॥ * ॥ संघातस्यैकाध्यात्सुबन्ताभावो
वर्णात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

संघातस्यैकत्वमर्थः । तेन वर्णात्सुबन्तुत्पत्तिर्न
भविष्यति ॥

(प्रदीपः) तत्र परिहारमाह—संघातस्येति । वृक्ष इत्यत्रैकत्वं
विभक्त्या द्योत्यते । तच्चैकमित्येकैव विभक्तिरुत्पद्यते । यथा बहवो
द्रष्टारो दृश्यमर्थमेकैव प्रदीपेन पश्यन्ति । सा चोत्पद्यमाना समुदा-
यादेव तन्त्रेण सर्वानुग्राहिषुत्पद्यते समुदायद्विवचनवत् । पदसंज्ञा तु
समुदायस्यैव भवति, न प्रत्येकम् । यस्मात् प्रत्येकविधिरित्यनुवर्त-
नादसुबन्तत्वाद् ॥

(उद्घोतः) तच्चैकमिति । सङ्घातस्यैकत्वमिति भाष्यस्य
सङ्घातस्याप्येकत्वमर्थः । एवं च विभक्तिः समुदायादेवेति भावः ॥
ननु समुदायादुत्पद्यमाना विभक्तिः सर्ववर्णसंबन्धिनी चेत् प्रतिवर्णं
पदत्वं प्राप्नोतीत्यत आह—पदसंज्ञा खिति । यतश्चार्थबोधनाय
विभक्त्युत्पत्तिस्तस्य संज्ञा प्रवर्तते न त्वेषामिति भावः ॥ केचित्तु
विभक्तिः प्रकृत्यर्थगतप्रकृतिबोधकसङ्ख्यायथोक्तिका । सङ्ख्या च समुदा-
यस्यैवार्थो, न प्रत्येकवर्णानामिति न तेभ्यः स्वाद्युत्पत्तिः । एकत्वंसङ्घा-
तस्यार्थ इति भाष्यस्वरसात् ॥ प्रकृत्यर्थे वर्णान्यथापाययोः सङ्ख्या-
न्तरानुपगमनात्सा समुदायस्यैवार्थ इति तद्भाषः । न चावयवस्य
इकैकवचनं दुर्भारम् । सङ्ख्यारहितार्थप्रतिपादेषु तत्संस्वीकारेपि
वस्तुतः सङ्ख्यावत्यर्थे सङ्ख्यानमिधायकस्वाद्युत्पत्तिरिति मानान्तात् ।
एवमेवां प्रकृतिरिति न केवला प्रकृतिरित्यस्यापि न िषयः ।
एतेन प्रत्येकं पदसंज्ञानुग्राह्यं द्विवचनवैषम्यात् । स्वादेव प्रत्येकं
सुबन्तुत्पत्तिरित्यपास्तमित्याहुः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—तच्च—एकत्वञ्च । एकमिति—सङ्घाता-
वयवयोरिति शेषः । इति—इति हेतोः । सा—विभक्तिः । द्विवचनेति—
नच समुदायविभक्त्या अवयवानां विभक्तिमत्त्वाभावात् तुल्योपकारा-
सत्त्वे कथमिदमिति वाच्यम्, सङ्घातावयवयोरैकैकत्वार्थकत्वेन समुदा-
यविभक्त्या अवयवगतैकत्वस्यापि उक्ततया तत्संभवात् । असुबन्तेति—
अवयवानामित्यादिः ।

उद्घोते—अपिना अवयवानामित्यस्य संग्रहः । समुदायावय-

वयोरनतिरिक्तत्वात् । एवेन अवयवानां व्यावृत्तिः । चेदिति—तर्हीति शेषः । यतः—समुदायात् । एषाम्—अवयवानाम् । कैयटोक्तौ वक्ष्यमाणाख्या सिद्धान्तमतेनाह—केचित्त्विति । पञ्चकं प्रातिपदिकार्थ इत्याशयेनाह—प्रकृतिबोधेति । इति—इति हेतोः । तेभ्यः—प्रत्येकवर्णभ्यः । सा—संख्या । तद्भावः—भाष्याशयः । एकवचनमिति—औत्सर्गिकैकवचनमित्यर्थः । अवयवभ्योऽपीत्यादिः । तथेति—औत्सर्गिकैकवचनेत्यर्थः । एषाम्—अवयवानाम् । इति—इति हेतोः ।

(७५ अनर्थकतासाधकप्रथमवार्तिकम् ॥ १६ ॥)

॥ * ॥ अनर्थकास्तु प्रतिवर्णमर्थानुपलब्धेः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अनर्थकास्तु वर्णाः ॥

कुतः ? ॥

प्रतिवर्णमर्थानुपलब्धेः । नहि प्रतिवर्णमर्था उपलभ्यन्ते ॥

किमिदं प्रतिवर्णमिति ? ॥

वर्णं वर्णं प्रति प्रतिवर्णम् ॥

(प्रदीपः) अनर्थकास्त्विति । धात्वादिव्यतिरिक्ता वर्णाः पक्षीक्रियन्तेऽन्यथा शास्त्रविरोधः प्राप्नोति ॥ किमिति । असमासशङ्कया प्रश्नः, समासेन तूत्तरम् । तेनैव वीप्सा द्योतितेति द्विवचनं न भवति ॥

(उद्घोतः) अनुमानेन साधितमर्थवर्णां प्रत्यक्षविरोधेन दूषयति—अनर्थकास्त्विति ॥ सर्ववर्णानां पक्षत्वे हेतोर्भागासिद्धत्वं स्यादत आह—धात्वादीति ॥ विपक्षे बाधकमाह—अन्यथेति ॥ वर्णव्यत्ययेत्यादिहेतोरर्थानुपलब्धेरिति हेतोश्च धात्वाद्यतिरिक्तवर्णविषयत्वे एव सङ्गतेरित्यपि बोध्यम् ॥ असमासशङ्कयेति । तथा च वीप्सा न प्रतीयेतेति भावः ॥ तेनैवेति । वीप्सायां तस्य विधानादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अर्थानुपलब्धेरिति—यदि प्रतिवर्णम् अर्था भवेयुः तादृ ते तथोपलभ्येरन्, यतस्ते तथा नोपलभ्यन्ते, अतस्ते न सन्तीति निश्चीयते । योग्यानुपलब्धेरभावग्राहकत्वात् ।

प्रदीपे—अन्यथेति—सकलवर्णानां पक्षत्वे इत्यर्थः । धातुरूपवर्णानां शास्त्रेणार्थवत्तायाः बोधनादिति शेषः । समासेनेति—वीप्सार्थकेनेत्यादिः । एवञ्च प्रतिशब्दस्यानेकार्थत्वात् संशयेन समुदायद्वाराऽवयवे प्रश्नः, वीप्सा प्रतिशब्दबोध्येत्युत्तरमिति भावः । तेनैव—समासेनैव । इति—इति हेतोः ।

उद्घोते—साधितामिति—वर्णानामिति शेषः । विपक्षे—सर्ववर्णानां पक्षत्वे । तथा च—असमासे च । तस्य—समासस्य ।

(७६ अनर्थकत्वसाधकद्वितीयवार्तिकम् ॥ १७ ॥)

॥ * ॥ वर्णव्यत्ययापायोपजनविकारेऽर्थदर्शनात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

वर्णव्यत्ययापायोपजनविकारेऽर्थदर्शनान्मन्यामहे—अनर्थका वर्णा इति ॥ वर्णव्यत्यये—कृतेस्तर्कः, कसेः

सिकताः, हिंसेः सिंहः । वर्णव्यत्ययो नार्थव्यत्ययः ॥ अपायो लोपः—हतः, घ्नन्ति, घ्नन्तु, अघ्नन् । वर्णापायो नार्थापायः ॥ उपजन आगमः—लविता, लवितुम् । वर्णापजनो नार्थोपजनः ॥ विकार आदेशः—घातयति घातकः । वण विकारो नार्थविकारः ॥ यथैव वर्णव्यत्ययापायोपजनविकारा भवन्ति तद्वदर्थव्यत्ययापायोपजनविकारैर्भवितव्यम् । न चेह तद्वद् । अतो मन्यामहे—अनर्थका वर्णा इति ॥

(प्रदीपः) वर्णव्यत्ययेति । यदुक्तम्—वर्णव्यत्यये चार्थान्तरगमनाद्गणानुपलब्धौ चानर्थगतेः * इति, तस्यानैकान्तिकत्वमुद्घातयेत् ॥

(उद्घोतः) ननु वर्णव्यत्ययादिष्वर्थदर्शनं नार्थवत्त्वाभावासाधकमत आह—यदुक्तमिति । एवंचार्थवत्त्वसाधकहेतौ व्यभिचारप्रदर्शनद्वारानर्थकतासाधकत्वमस्य ॥ भाष्ये अर्थदर्शनादित्यस्य वर्णव्यत्ययाद्यभावे योऽर्थस्त्वैव दर्शनादित्यर्थः ॥ नार्थव्यत्यय इत्यस्य नार्थान्तरावगतिः, किं तु तथैवावगतिरित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—विकारेष्विति—सत्त्वपीति शेषः । क्रमेणोदाहरति—वर्णव्यत्यये इत्यादिना । सिंह इति—इत्यत्रेति शेषः । एवमग्रेऽपि । अपायशब्दस्य शास्त्रप्रसिद्धं पर्यायमाह—लोप इति । उपसमीपे जायते इत्युपजनस्तरस्य तादृशं पर्यायमाह—आगम इति । भावरूपः अन्यथाभावः विकार इत्यभिप्रायेण तस्य तादृशं पर्यायमाह—आदेश इति । उपसंहरति—यथैवेति । वर्णानामर्थवत्त्वे इत्यादिः । नचेति—यत इत्यादिः । अत इति—तत्र अर्थवत्त्वसाधकहेतोर्व्यभिचारादिति शेषः ।

प्रदीपे—अनैकान्तिकत्वं—सव्यभिचारत्वम् । उद्भाष्यते इति—वर्णेषु अनर्थकत्वस्य साधनायेति शेषः ।

उद्घोते—दर्शनमिति—विरोधादिति शेषः । अस्य—वर्णव्यत्ययापायेत्यादेः ।

(तदस्थानेषुभाष्यम्)

उभयमिदं वर्णेषूक्तम्—अर्थवन्तोऽनर्थका इति च ॥ किमत्र न्याय्यम् ?

(समाधानभाष्यम्)

उभयमित्याह ॥ कुतः ?

स्वभावतः । तद्यथा समानमीहमानानां चाधीयानानां च केचिदर्थैर्युज्यन्ते अपरे न । न चेदानीं कश्चिदर्थवानिति कृत्वा सर्वैरर्थवद्भिः शक्यं भवितुम्, कश्चिद्वाऽनर्थक इति कृत्वा सर्वैरनर्थकैः । तत्र किमस्माभिः शक्यं कर्तुम्—यद्वातुप्रातिपदिकप्रत्ययनिपाता एकवर्णा अर्थवन्तोऽतोऽन्येऽनर्थका इति । स्वाभाविकमेतत् ॥

(प्रदीपः) उभयमित्याहेति । यत्रान्वयव्यतिरेकाभ्यामर्थवत्ता शक्यते कल्पयितुं तत्रैवासावभ्युपगन्तव्या, न सर्वत्रैत्यर्थः ॥

(उद्घोतः) उभयस्य न्याय्यत्वं विषयभेदेनेत्याह—यत्रान्वयेति । यथा एति इत इत्यादौ ॥ न सर्वत्र कृपादावित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—स्वभावतः—स्वाभाविकशक्यश्चकिम-

स्वात् । केषाञ्चिद्वर्णानां स्वाभाविकशक्तिमत्त्वेन अर्थवत्त्वेऽपि सर्वेषां नार्थवत्ता, केषाञ्चित् स्वाभाविकशक्तिमत्त्वेन अनर्थकत्वेऽपि सर्वेषां नानर्थकतेत्यत्र दृष्टान्तमाह—तद्यथेति । समानमिति—अस्य उभयत्र क्रियायामन्वयः । इदानीम्—अर्थोपार्जनसमये । अनर्थकैरिति—न च भवितुं शक्यमित्यनुषज्यते । एतत्—तदुभयम् ।

प्रदीपे—असौ—अर्थवत्ता ।

उद्द्योते—वर्णत्वाच्छेदेन अर्थवत्त्वानर्थकत्वयोः न्याय्यत्वस्य दुर्वचत्वादाह—विषयभेदेनेति । समुदायस्य तदर्थवत्त्वसम्पादनेन कृतार्थानां समुदायस्थवर्णानां फलवत्सन्निधौ न्यायात् न पृथक्तदर्थवत्ता कल्प्यते इत्याशयेनाह—कृपादाविति ।

(आक्षेपभाष्यम्)

कथं य एष भवता वर्णानामर्थवत्तायां हेतुरुपदिष्टः—‘अर्थवन्तो वर्णा धातुप्रातिपदिकप्रत्ययनिपातानामेकवर्णानामर्थदर्शनाद्वर्णव्यत्यये चार्थान्तरगमनाद्वर्णानुपलब्धौ चानर्थगतेः संघातार्थवत्त्वाच्च’ इति ? ॥

(तत्त्वालोकः)—एवं निर्णयमवगम्य तदस्थः पूर्वपक्षिणं पृच्छति—कथमिति । तथा निर्णयसत्त्वे इत्यादिः । एवञ्च इत्येष यो हेतुः स तथा निर्णयसत्त्वे कथं (सिद्धान्तिनं प्रति किमुत्तरमभिसन्धाय) भवता (पूर्वपक्षिणा) वर्णानामर्थवत्तायाम् उपदिष्ट इत्यन्वयः । हेतुरिति—अत्र जातावेकवचनम् ।

(समाधानभाष्यम्)

संघातान्तराण्येवैतान्येवजातीयकानि अर्थान्तरेषु वर्तन्ते—कूपः सूपो यूप इति । यदि हि वर्णव्यत्ययकृतमर्थान्तरगमनं स्यात्, भूयिष्ठः कूपार्थः सूपे स्यात्, सूपार्थश्च कूपे, कूपार्थश्च यूपे, यूपार्थश्च कूपे, सूपार्थश्च यूपे, यूपार्थश्च सूपे । यतस्तु खलु न किंचित्सूपस्य वा यूपे, यूपस्य वा कूपे, कूपस्य वा यूपे, सूपस्य वा कूपे, कूपस्य वा सूपे, यूपस्य वा सूपे । अतो मन्यामहे—संघातान्तराण्येतान्येवजातीयकान्यर्थान्तरेषु वर्तन्ते इति । इदं खल्वपि—भवता वर्णानामर्थवत्तां ब्रुवता साधीयोऽनर्थकत्वं द्योतितम् । यो हि मन्यते—यः कूपे कूपार्थः स ककारस्य, यः सूपे सूपार्थः स सकारस्य, यो यूपे यूपार्थः स यकारस्येति । उपशब्दस्त्वस्यानर्थकः स्यात् ॥

(प्रदीपः) संघातान्तराणीति । तदुक्तं—

‘न कूपसूपयूपानामन्वयोऽर्थस्य विद्यते ।

अतोऽर्थान्तरवाचित्वं संघातस्यैव गम्यते ॥’ इति ।

(उद्द्योतः) न कूपसूपेति । वर्णानामर्थवत्त्वे उपशब्दस्य त्रिष्वन्वयादर्थान्वयः स्यान्न च दृश्यतेऽतः समुदायान्तरत्वप्रयुक्तमेवार्थान्तरत्वं तदर्थानवगतिश्च न तु व्यत्ययादिकृतमित्यर्थः ॥ ननु ककारसकारयकाराणामेवार्थवत्त्वमुपेतुं शक्त्युद्बोधकमेवेति कस्यार्थस्य सत्ता तत्र तत्रापाद्यत इति चेत्तर्हि भग्नमेव वर्णानामर्थवत्त्वम् । तत्रैव पदे उपयोरर्थाभावात् । किं च सङ्ख्या समुदायस्यैवार्थ इत्यपि निबन्तुमशक्यं, कूपगतैकत्वस्य यूपदिभिरप्रतीत्या संख्ययापि कादिभिरन्वयव्यतिरेकसत्त्वात् । द्विवचनेन वैभवं तु प्रागुक्तमेव । तस्मात्समुदायस्यैवार्थवत्त्वम् । तदेव ध्वनयन्नाह—भाष्ये इदं खल्वपितीति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पूर्वपक्षिणि सूकीभूते सिद्धान्त्येव तदस्थं प्रति समाधानमाह—संघातेति । हि—यतः । स्यादिति—तर्हीति शेषः । सूपार्थश्चेति—भूयिष्ठ इत्यनुषज्यते । एवमग्रेऽपि । कूपे इति—स्यादित्यनुषज्यते । एवमग्रेऽपि । खल्विति निश्चये । इदं खल्वपीति—इदं युक्त्यन्तरमपि निश्चितं तत्रोच्यते इत्यर्थः । तदेवाह—भवतेति । हि—यतः ।

उद्द्योते—त्रिषु—कूपसूपयूपेषु । अर्थान्वय इति—अन्योऽन्यस्मिन्नित्यादिः । न च दृश्यते—न हि इतरतरस्मिन् तेषामर्थानामन्वयः दृश्यते । इति—इति स्थितौ । चेत्तर्हि—चेन्न, यतस्तर्हि । संख्येति—अत्र संख्याया इति पाठः । द्विवचनेन—एकाज्द्विवचनेन ।

(आक्षेपभाष्यम्)

तत्रेदमपरिहृतम्—संघातार्थवत्त्वाच्च इति ॥

(समाधानभाष्यम्)

एतस्यापि प्रातिपदिकसंज्ञायां परिहारं वक्ष्यति ॥

(प्रदीपः) एतस्यापीति । ‘दृष्टो ह्यतदर्थेन गुणेन गुणिनोऽर्थभावः’ सुराङ्गवद्रथाङ्गवच्चेति ॥

(उद्द्योतः) दृष्टो हीति । अतदर्थेन रथाङ्गेन गुणिनो रथस्य यथार्थवत्ता तथा प्रकृतेपीति भावः ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एतस्य—संघातार्थवत्त्वाच्चेत्यस्य । परिहारम्—अवयवस्थानर्थकत्वेऽपि समुदायस्यार्थवत्त्वेवैक्यम् ।

उद्द्योते—तथेति—यथा रथाङ्गानां प्रत्येकं गमनाजनकत्वेऽपि समुदायस्य रथस्य गमनजनकता, यथा च सुराङ्गानां प्रत्येकम् उन्मादाजनकत्वेऽपि समुदायस्य सुराया उन्मादजनकता, तथा शब्दाङ्गानां प्रत्येकम् अनर्थकत्वेऽपि समुदायस्य शब्दस्यार्थवत्ता । एवञ्च संघातार्थवत्त्वस्य व्यभिचारित्वाद्विष्टासाधकतेति भावः ।

इति वर्णानामर्थवत्ताधिकरणम् ॥

(अथ प्रत्याहारेण्वित्संज्ञकग्रहणाभावाधिकरणम्)

(भाष्यम्)

अइउण् ऋलृक् एओङ् ऐऔच् ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्रासङ्गिकशङ्कया प्रत्याहारेऽनुबन्धानामिति श्लोकवार्तिकं खण्ड्यो व्याख्यातुम् आसक्तानुबन्धसूत्राणि निर्दिशति—अइउणित्यादिना ।

(७७ आक्षेपवार्तिकम् ॥ १८ ॥)

॥ * ॥ ‘प्रत्याहारेऽनुबन्धानां कथमज्ग्रहणेषु न’ ॥ * ॥

(भाष्यम्)

य एतेऽक्षु प्रत्याहारार्था अनुबन्धाः क्रियन्ते, एतेषामज्ग्रहणेन ग्रहणं कस्मान्न भवति ? ॥

किं च स्यात् ? ॥

दधि गाकारीयति, मधु गाकारीयति, “इको यणचि” इति यणादेशः प्रसज्येत ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये अज्ग्रहणेण्विति । प्रत्याहारेऽक्षरसमाप्ता-

येऽजग्रहणेषु अचप्रत्याहारग्राहकेषु पठितानामनुबन्धानां प्रत्यासत्याहु
ग्रहणं कुतो नेत्यर्थः ॥ तत्फलितार्थमाह—य एते अहु इति । तदौ-
धकप्रेषु प्रागुक्तेषु ॥ प्रत्याहाराध्यासदुपकारकाः ॥ अजग्रहणेन
अचशब्देन ॥ अणगादिप्रत्याहारेषु तेषां ग्रहणे फलाभावं मनसि
निधायजग्रहणेनेत्युक्तम् । न च हशादौ दग्रहणस्यापत्तिः । हल्लु
उच्चारणार्थाकारोच्चारणेनोच्चारणार्थवर्णहीनहलां हल्वदितप्रत्याहारे ग-
हणाभावस्य वक्तुं शक्यत्वात् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्रासङ्गिकशङ्कया “प्रत्याहारेऽनुबन्धा-
नामि”ति श्लोकवार्तिकं खण्ड्यो व्याख्यातुम् आसक्तानुबन्धसूत्राणि
निर्दिशति—अहुउणित्यादिना । किं चेति—यदि तेषामनुबन्धानाम्
अचशब्देन ग्रहणं स्यात्तर्हीत्यादिः । मधु णकारीयतीति—इत्यादाविति
शेषः । उद्घोते—ग्राहकेष्विति—सूत्रेभ्य इति शेषः । तेषाम्—अनुब-
न्धानाम् ।

(७८ सिद्धान्तसमाधानवार्तिकखण्डम् ॥ १९ ॥)

॥ * ॥ आचारात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

किमिदमाचारादिति ? ॥

आचार्याणामुपचारात् । नैतेष्वाचार्या अचकार्या-
णि कृतवन्तः ॥

(प्रदीपः) आचारादिति । आचारो व्यवहारः । वृषिमृषिकृषे-
रिति यण् न कृतः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एतेषु—अनुबन्धेषु परेषु ।

प्रदीपे—इतीति—इत्यत्रेत्यर्थः । ककारे परे इति शेषः । तथा चात्र
यणकरणरूपेण आचार्यव्यवहारेण अहु अनुबन्धानामग्रहणं ज्ञापित-
मिति भावः ।

(७९ सिद्धान्तसमाधानवार्तिकखण्डम् ॥ २० ॥)

॥ * ॥ ‘अप्रधानत्वात्’ ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अप्रधानत्वाच्च । न खल्वप्येतेषामधु प्राधान्येनोप-
देशः क्रियते ॥

क तर्हि ? ॥

हल्लु ॥

कुत एतत् ? ॥

एषा ह्याचार्यस्य शैली लक्ष्यते—यत्तुल्यजातीयां-
स्तुल्यजातीयेषूपदिशति—अचोऽहु हलो हल्लु ॥

(प्रदीपः) अप्रधानत्वादिति । प्रधानाप्रधानसंनिधौ
प्रधानमेव कार्याणां प्रयोजकमिति परार्थानामनुबन्धानामचसंज्ञा न
प्रवर्तत इत्यर्थः । शैलीति । शैले भवा शैली समवधानपूर्विका
प्रवृत्तिः । यथा लोके ब्राह्मणैः सह ब्राह्मणा भोज्यन्ते क्षत्रियैः सह
क्षत्रिया इति एवमिहाप्याचार्येण वर्णा निर्दिष्टा इत्यर्थः ॥

(उद्घोतः) प्राधान्येन प्रत्याहारेषु ग्रहणार्थत्वेन । परार्थेति ।
अजादित्वरूपबोधनार्थत्वेन परार्थत्वम् । यथाकारादयः संक्षिप्तशेष-
सर्पणयोपात्ता न तथा णादय इत्यर्थः ॥ अप्रधानत्वमप्याचार्याचारेण

साधयति—[भाष्ये] आचार्यस्येति । आचार्यशब्देनानादिः शब्द-
पुरुषः । एवं चान्यत्र संक्षिप्तशेषसर्पणयोपात्तत्वादितामसंक्षिप्तमेवेति
भावः ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एतेषाम्—अनुबन्धानाम् । तर्हीति—
तेषां प्राधान्येनोपदेश इति शेषः । हि—यतः ।

प्रदीपे—इति—इति लौकिकन्यायेन । इति—इति व्यवहारः । वर्णा
इति—सजातीयेषु सजातीया इत्यादिः ।

उद्घोते—तथेति—संक्षिप्तशेषसर्पणयोपात्ता इति शेषः । शब्द-
पुरुषः—शिवः । अन्यत्र—हल्लु । इतामिति—अनुबन्धानामित्यर्थः ।
अक्षिति शेषः । आचार्याचारेण ज्ञापितस्यैव अहु अनुबन्धानामग्रह-
णस्य प्रधानेति लोकन्यायेन दृढीकृतत्वात् एक एव हेतुरत्रेति वार्तिककृ-
दाशयः । किन्तु भाष्यकृता सचकारं व्याख्यातत्वात् प्रकृते हेतुद्वयमेव
बोध्यम् ।

(८० सिद्धान्तसमाधानवार्तिकखण्डम् ॥ २१)

॥ ❀ ॥ ‘लोपश्च बलवत्तरः’ ॥ * ॥

(भाष्यम्)

लोपः खल्वपि तावद्भवति ॥

(प्रदीपः) लोपश्चेति । परत्वान्नित्यत्वाद्वा आदिरन्येनेत्यने-
नाचसंज्ञाविधानकालेनुबन्धानां लोपादसंनिधानाश्चसंज्ञा न प्रवर्तते ।
अनुबन्धा वृत्त्यारण एव सन्ति इत्संज्ञाप्रतिबद्धं च कार्यमसन्त एव
प्रतिपादयन्ति, स्वतस्तु न किञ्चित्कार्यं प्रतिपद्यन्ते ॥

(उद्घोतः) परत्वादित्याद्यन्तरङ्गलोपलक्षणम् । एवंच पूर्व-
मनुबन्धलोपादादिरन्येनेति संज्ञाविधानकालेऽसंनिधानादित्यन्वयः ।
एवं चानुबन्धसदृशमिन्नानामेव मध्यगसदृशानां ग्राह्यतां बोधयतीति
भावः ॥ भाष्ये लोपः खल्वपि तावदिति । सर्वतः प्रथममित्यर्थः ॥
यत्तु एवमपि लणित्यकारस्य हल्लु ग्रहणापत्तेराचारादित्येव समा-
धिरत्र युक्त इति ॥ तत्र । अतो वरान्तस्येति सूत्रे लकारोच्चारणेन
लणसूत्रस्थस्यानुनासिकत्वाभावज्ञापनात् । एवंच तस्यानुबन्धत्वमेव
न, किंतुच्चारणार्थत्वमेव । अत एव भाष्येऽहुउणित्यादिसूत्रचतुष्टयोपा-
दानेनैवैतद्विचारप्रवृत्तिः कृता । श्लोके चाजग्रहणेष्वित्येवोक्तम् । उर-
णरपरसूत्रे च लपरत्वस्योपसंख्यानमेव कार्यमिति तुल्यास्यसूत्रे
वक्ष्यते ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—बलवत्तरलोपाच्चेत्याशयेनाह—लोप-
श्चेति । प्रदीपे—परत्वादिति “आदिरन्येने”त्येतदपेक्षया “तस्य
लोप” इत्यस्येत्यादिः । नित्यत्वादिति—कृताकृतप्रसङ्गित्वेनेत्यादिः ।
प्रतिबद्धं—सम्बद्धम् ।

उद्घोते—एवञ्च—परत्वान्नित्यत्वाद्वाऽन्तरङ्गत्वाद्वा तस्य तद्वाधकत्वे
च । सर्वतः—सकलसंज्ञातः । एवमपीति—लोपस्य बलवत्त्वेऽपीत्यर्थः ।
इत्प्रत्याहारसिद्धेः पूर्वमप्यदार्थतिसूत्रभावेन “उपदेशेऽजि”त्यस्य
वाक्यार्थाभावात् लणघटकाकारस्येत्संज्ञालोपयोभावेनेति शेषः । तस्य-
लणसूत्रस्थाकारस्य । तथा च तस्य विचारकोटिप्रविष्टत्वाभावात् समा-
धानविषयत्वेऽपि न क्षतिरिति भावः । एवञ्च अनुबन्धाः (अच्)
प्रत्याहारजन्यबोधविषयत्वाभाववन्तः आचार्यकर्तृकाचसंनिधिमित्तत्वे-
नानाश्रितत्वात्, अप्रधानत्वाच्च, लोपशालीयोर्द्वयतावच्छेदकान्त-
त्वाच्चेति अनुमानप्रयोगः सिद्धः ।

(८१ सिद्धान्तसमाधानरीत्यन्तरवार्तिकम् ॥ २२ ॥)

॥ ❀ ॥ ऊकालोऽजिति वा योगस्तत्कालानां यथा भवेत् । अचां ग्रहणमचकार्यं तेनैषां न भविष्यति ॥ ❀ ॥

(भाष्यम्)

अथवा योगविभागः करिष्यते—“ऊकालोऽच्” उ ऊ उ ३ इत्येवं कालोऽभवति । ततो “ह्रस्वदीर्घप्लुतः” ह्रस्वदीर्घप्लुतसंज्ञश्च भवति—ऊकालोच् ॥

(प्रदीपः) ऊकालोऽजिति । सिद्धेऽच्चे योगविभागेन कालविशेषावच्छिन्नस्याच्त्वं नियम्यते ततोऽनुबन्धानामूकालत्वाभावादच्त्वाभावः ॥

(उद्घोतः) भाष्ये तत्कालानामचां ग्रहणमप्यदेन यथा स्वादिति योगविभागः कार्य इत्यन्वयः ॥ सिद्धेऽच्त्व इति । अकारादीनामुपदेशात्सर्वग्रहणाच्चेति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—न्यायव्यवहाराद्यनभिज्ञं प्रति समाधानान्तरमाह—ऊकालोऽजिति । तत्कालानाम्—उ ऊ उ ३ इत्येवं कालानाम् । ग्रहणमिति—अचसंशयामित्यादिः । अचकार्यम्—अचसंशयरूपकार्यम् । तेन—ऊकालत्वाभावेन । एषाम्—अनुबन्धानाम् । अथवेति—ऊकालोऽस्त्रस्वदीर्घप्लुत इत्यत्रेति शेषः ।

प्रदीपे—सिद्धे इति—आदिरन्त्येनेत्यनेनैवेत्यादिः । अस्त्वम्—अचसंशयोध्यत्वम् । ततः—तादृशस्य तत्त्वनियमानात् ।

उद्घोते—इति—इति हेतोः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

एवमपि कुक्कुट इत्यत्रापि प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) एवमपीति । ककाराकृतेरुपदेशान्मात्रिकस्याचत्वं मन्यते ॥

(उद्घोतः) ननु ककारद्वयस्य मात्रिकवर्णत्वं कथम्, एकस्यैव श्रुतिगतिप्रदेशादत आह—ककाराकृतेरिति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एकदेशी तत्र दोषमाह—एवमपीति ।

अपीति—क्क् इत्यस्य ऊकालत्वादच्त्वमिति शेषः ।

प्रदीपे—मात्रिकस्येति—क्क् इत्यस्य ऊकालत्वादिति शेषः ।

(समाधानभाष्यम्)

तस्मात्पूर्वोक्त एव परिहारः ॥

(प्रदीपः) अत्र च यद्यप्ययं परिहारोऽस्ति, द्वावेतौ ककारौ, न च वर्णद्वयेनैका जातिर्व्यज्यते इति । तथापि पूर्वमेव मात्राकालोऽत्र गम्यते । न च मात्रिकं व्यञ्जनमस्तीत्युक्तत्वात्पुनरिदं नोक्तः ॥

(उद्घोतः) न च वर्णद्वयेनेति । जातिरपि स्वपर्याप्तधिकरणव्यवस्थैव तद्द्वारेण च कार्यमागिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्ती तं परिहरति—तस्मादिति । यतोऽत्र “न च मात्रिकं व्यञ्जनमस्ती”ति एओडिति सूत्रोक्तरीत्या न दोषप्राप्तिरित्यादिः । पूर्वोक्त एव—एओडिति सूत्रोक्त एव । अस्य अत्रेति शेषः ।

प्रदीपे—कत्वादिजातिः प्रत्येकं पर्याप्तिः, न तु द्वित्वादिवाच्यस-

व्यवृत्तिरित्याशयेनाह—न चेति । पुनरिहेति—तेनैवात्र परिहारसम्भवादित्यादिः । स “द्वावेताविति” परिहार इति शेषः ।

उद्घोते—तद्द्वारा—स्वपर्याप्त्यधिकरणद्वारा ।

(भाष्यम्)

एष एवार्थः ॥ अपर आह—

॥ ❀ ॥ ह्रस्वादीनां वचनात् प्राग्यावत्तावदेव योगोऽस्तु । अचकार्याणि यथा स्युस्तत्कालेष्वक्षु कार्याणि ॥ ❀ ।

(उद्घोतः) भाष्ये एष एवार्थ इति । अपर आहत्यादिना वार्तिककृतोक्त इत्यर्थः ॥ ह्रस्वादीनामिति । ह्रस्वदीर्घप्लुत इत्यतः प्राग्यावद् ऊकालोऽजिति तावदेवास्तु पृथक्त्वम् । फलं दर्शयति—अचकार्याणीति । अजन्मिन्मिताकार्याणि । तत्कालेष्वनु कर्तुमर्हाणि यथा स्युरित्यन्वयः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एवम् ऊकालोऽजितिती समाधानस्यादुष्टत्वादेव तत् ऋष्यन्तरवचनेन समर्थयति—एष एवेति । तत्कालेषु—ऊकालेषु ।

(इति प्रत्याहारेणैवतां ग्रहणाभावाधिकरणम् ॥)

(‘अणुदित्’ सूत्रेऽणुपदप्रयोजनाधिकरणम् ॥)

(आक्षेपभाष्यम्)

अथ किमर्थमन्तःस्थानामणसूपदेशः क्रियते ? ।

(प्रदीपः) अथ किमर्थमिति । अणुदित्सर्वस्येति कस्मान्न कृतमिति प्रश्नः ॥ इणग्रहणेन ग्रहणार्थस्त्वन्तःस्थानामत्रावश्यकर्तव्य उपदेशो—गीर्णित्यादौ मूर्धन्यो यथा स्यादिति ॥

(उद्घोतः) अणः + सुष्टुपदेशः = अणसूपदेशः = अणशब्दोच्चारणम् । तदन्तःस्थानां बोधकम् अणुदित् इत्यत्र किमर्थं क्रियत इत्यर्थो भाष्यस्येत्याह—अणुदित् इति ॥ अणसु अणुमध्ये । तेनात्र स्थाने किमर्थं उपदेश इति तु नार्थ इत्याह—इणग्रहणेनेति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्रसङ्गात् यत्कालानामणमध्ये उपदेशस्य प्रयोजनं पृच्छत—अथेति । प्रदीपे—अत्र—अक्षरसामान्याये यथास्थानम् । इति—इति हेतोः । उद्घोते—अत्र स्थाने—वर्णसामान्याये यथास्थानम् ।

(समाधानभाष्यम्)

इह सय्यंयन्ता सव्वंवत्सरः यल्लल्लोक्तं तल्लल्लल्लोक्तमिति परसवर्णस्यासिद्धत्वादानुस्वारस्यैव द्विवचनम् । तत्र परस्य परसवर्णे कृते तस्य ययग्रहणेन ग्रहणाद् पूर्वस्यापि परसवर्णो यथा स्यात् ॥

(उद्घोतः) इह सय्यंयन्तेत्यादिभाष्यं गुणा भेदका इति पक्षे । भेदकत्वपक्षे चेदमेवाणग्रहणं मानमिति भावः । यथास्थितसूत्रन्यासे इदम् । जातिपक्षेणाणग्रहणप्रत्याख्याने तु न कश्चिद्विचारः । एवं गुणा अभेदका इति न्याय्यपक्षेपि न विचार इति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—समाधत्ते—इहेति । परसवर्णस्येति—द्विवचनापेक्षेत्यादिः । अनुस्वारस्येति—अपवादे परसवर्णे तिरोहिते पूर्वमित्यादिः । एवेन—मस्य परसवर्णस्य च व्यावृत्तिः । परस्य—अनुस्वा-

रयोः परस्य । तस्य—सानुनासिकस्य यं इत्यस्य । अणुदित्पूजं अणु-
ग्रहणाकारणे वर्णसमाम्नायपठितनिरनुनासिकयकारवदितयग्रहणेन
तस्याग्रहणात् तस्मिन् परे पूर्वस्य परसवर्णो न स्यादिति भावः । पूर्व-
स्येति—तस्मिन् परे इत्यादिः ।

(समाधानबाधकभाष्यम्)

नैतदस्ति प्रयोजनम् । बध्यत्येतत्,—❖द्विर्वचने
परसवर्णत्वं सिद्धं वक्तव्यम्❖ इति । यावता सिद्धत्वमु-
च्यते परसवर्ण एव तावद्भवति ॥

(उद्घोतः) भाष्ये वध्यत्येतदिति । सिद्धत्ववचनं चावश्य-
कम् । अन्यथा परस्यानुस्वारस्य वा पदान्तस्येति परसवर्णं तस्या-
सिद्धत्वात्पूर्वस्य अनुस्वारस्य यथीत्यस्यानापत्तौ रूपासिद्ध्यापत्तेः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—परसवर्णत्वमिति—इदं “पूर्वत्रासिद्धीयम्
द्विर्वचने” इति परिभाषाया अभ्युपलक्षणमिति भावः । यावता—यतः ।
परेति—अत इत्यादिः । एवेन द्वित्वव्यावृत्तिः । इदानीं परसवर्णस्य
यग्रहणेनाग्रहणात् । तावदिति—वाक्यालङ्कारे ।

(समाधानसाधकभाष्यम्)

परसवर्णे तर्हि कृते तस्य यग्रहणेन ग्रहणाद्द्विर्व-
चनं यथा स्यात् ॥

(उद्घोतः) तर्हि द्विर्वचनसिद्धिरेव फलमिच्छाह—
परसवर्णे तर्हीति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तस्य—सानुनासिकस्य इत्यस्य ।
उद्घोते—तर्हि—एवं तस्य प्रयमप्रयोजने खण्डिते । अस्य तत्रेति
शेषः । फलमिति—तस्येत्यादिः ।

(समाधानबाधकभाष्यम्)

मा भूद् द्विर्वचनम् ॥

(तत्त्वालोकः) तस्य द्वितीयमपि प्रयोजनं निकारोत्पेकदेशी—
मा भूदिति ।

(समाधानसाधकभाष्यम्)

ननु च भेदो भवति—सति द्विर्वचने त्रियकारकम्,
असति द्विर्वचने द्वियकारकम् ॥

(प्रदीपः) ननु च भेद इति । आतेकतोऽस्त्येव भेदः
सूक्ष्मत्वाच्च दुर्लभः ॥

(उद्घोतः) ननु न भेदोऽनुपलब्धेरत आह—श्रुतिकृत इति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्ती समापत्ते—ननु चेति । तत्र
द्विर्वचनकरणाकरणयोः उच्चारणे रूपे वेति शेषः ।

प्रदीपे—त्विति—स इति शेषः ।

उद्घोते—“भ्यजनपरस्यैकारयानेकस्य वोच्चारणे विशेषो नास्ति”
इति भाष्यमनुसृत्याह—अनुपलब्धेरेति ।

(समाधानबाधकभाष्यम्)

नास्ति भेदः, सत्यपि द्विर्वचने द्वियकारकमेव ॥

कथम् ? ॥

“हलो यमां यमि लोपः” इत्येवमेकस्य लोपेन
भवितव्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) खण्डयितैकदेशो आह—नास्तीति । कुत इत्यत
आह—सत्यपीति । यत इत्यादिः ।

(समाधानसाधकभाष्यम्)

एवमपि भेदः । सति द्विर्वचने कदाचिद्विद्यका-
रकम्, कदाचित् त्रियकारकम् । असति द्वियकारक-
मेव ॥ स एष कथं भेदो न स्याद् ? ॥ यदि नित्यो
लोपः स्याद् । विभाषा च स लोपः ॥

(उद्घोतः) भाष्ये यदि नित्यो लोपः स्यादिति । तदा भेदो
न स्यादित्यर्थः ॥ विभाषा चेति । चत्वर्ये ॥

(तत्त्वालोकः) सिद्धान्ती उत्तरयति—एवमपीति । द्विर्वचने
सति एकस्य लोपे कृतेऽपीत्यर्थः । तत्र द्विर्वचनकरणाकरणयोरिति शेषः ।
लोपस्य वैकल्पिकत्वाभिप्रायेणाह—कदाचिदिति । असति—असति
द्वित्वे । प्रश्नपूर्वकं भेदमुपसङ्हरति—स एष इति । प्रश्नस्यासम्भवा-
रूपमुत्तरमाह—यदीति । असम्भावनामेव दर्शयति—विभाषेति ।

(समाधानबाधकैकदेशिभाष्यम्)

यथाऽभेदस्तथास्तु ॥

(उद्घोतः) एकदेश्याह—यथाऽभेद इति । यथा द्विर्वचन-
प्रवृत्त्यग्रहणोर्भेदो न भवति तथैवास्तु । मानुवृत्त्य विभाषाग्रह-
णमिति भावः ॥

(समाधानसाधकसिद्धान्तवार्तिकम्)

॥ * ॥ अनुवर्तते विभाषा, शरोऽचि
यद्धारयत्ययं द्वित्व ॥ * ॥

(भाष्यम्)

यद्यं “शरोऽचि” इति द्विर्वचनप्रतिषेधं शास्ति,
तज्ज्ञापयत्याचार्यो—ऽनुवर्तते विभाषेति ॥

(तत्त्वालोकः) अनुवर्तते इति—ज्ञयो होऽन्यतरस्यामिति
सूत्रादित्यादिः । कथं ज्ञायते इत्यत आह—शरोऽचीति । शरोऽचीत्यने-
नेत्यर्थः । यत्—यस्मात् । एवमग्रेऽपि । अयम्—आचार्यः । एवमग्रेऽपि ।
तत्—तस्मात् ।

(जिज्ञासाभाष्यम्)

कथं कृत्वा ज्ञापकम् ?

(तस्यैव हेतुसूचकमुत्तरार्धम्)

॥ * ॥ नित्ये हि तस्य लोपे प्रतिषेधार्थो
न कश्चित्स्यात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

यदि नित्यो लोपः स्यात्, प्रतिषेधवचनमनर्थकं
स्यात् । अस्त्यत्र द्विर्वचनम्, “भरो भरि सवर्णे” इति
लोपो भविष्यति । पश्यति त्वाचार्यः—विभाषा सलोप
इति ततो द्विर्वचनप्रतिषेधं शास्ति ॥

(उद्घोतः) एतयो ज्ञापकमुपन्यस्यति—अनुवर्तते इत्या-
दिना । भरो भरीति लोपे इत्यर्थः । मध्यस्थतया हलो यमामित्य-
स्यापि वैकल्पिकत्वं सिद्धमिति भावः ।

(तत्त्वालोकः) हि—यतः । तस्य—शरः । एवमग्रेऽपि । लोपे—
भरो भरीति लोपे । एवमग्रेऽपि । स्यादिति—तर्हीति शेषः । कुत

इत्यत आह—अस्त्विति । यत इत्यादिः । अत्र—गीष्वित्यादौ । स लोपः—
भरो ह्यरीति लोपः ।

(समाधानवाचकभाष्यम्)

नैतदस्ति ज्ञापकम् । नित्येपि तस्य लोपे स प्रति-
षेधोऽवश्यं वक्तव्यः । यदेतद् “अचो रहाभ्याम्” इति
द्विर्वचनम् लोपापवादः स विज्ञायते ॥

कथम् ? ॥

यः इत्युच्यते ॥ एतावन्तश्च यः । यदुत श्रो
वा यमो वा । यदि चात्र लोपः स्याद्विद्वर्चनम-
नर्थकं स्यात् ॥

किं तर्हि तयोर्योगयोरुदाहरणम् ? ॥

यदकृते द्विर्वचने त्रिव्यञ्जनः संयोगः—प्रसप्तम्
अवत्तम् आदित्यः ॥ इहेदानीं कर्ता हर्तेति द्विर्वच-
नसामर्थ्याल्लोपो न भवति । एवमिहापि लोपो न
स्यात्कर्षति वर्षतीति । तस्मान्नित्येऽपि लोपेऽवश्यं स
प्रतिषेधो वक्तव्यः ॥

(उद्घोतः) लोपापवाद इति । यद्यपि हर्षनुभव इत्यादौ
तदुदाहरणे लोपेऽप्राप्तेः द्विर्वचनमारभ्यते तथापि कृते द्वित्वे पश्चाद्लो-
पेऽपि द्विर्वचनं व्यर्थमित्याशयेनापवादत्वोक्तिरिति भावः ॥ तयोर्यो-
गयोः । लोपविधायकयोः ॥ प्रसप्तमित्यादौ दाधातोः कौ आतस्तकारोऽ-
च उपसर्गादित्यनेन । आदित्ये आदित्याद्वाच्यार्थान्ताण्यः ॥

(तत्त्वालोकः) स एकदेशी निराकरोति—नैतदिति । कुत
इत्यत आह—नित्ये इति—यत इत्यादिः । सः—शरोऽचीति । लोपाप-
वादः स इति—तस्य लोपापवादाभावे सर्वत्र लोपस्य प्रवृत्त्या कचि-
दपि द्वित्वश्रवणासम्भवात् द्वित्वविधिवैयर्थ्यापात इति तस्य लोपापवा-
दात् । ततश्च कर्षतीत्यादौ द्विषकारश्रवणनिवृत्तये शरोऽचीति द्वित्वप्र-
तिषेधवचनमावश्यकमिति भावः । कथमिति स लोपापवाद इति शेषः ।
यः इति—यत इत्यादिः उच्यते इति—द्वित्वविधायित्यादिः । कियन्त
इत्या आह—यदुतेति । अत्रेति—श्रो ह्यरीत्यनेन हलो यमामित्यनेन
वेति शेषः । स्यादिति—तर्हीति शेषः । तर्हि—तस्य लोपापवादत्वे ।
त्रिव्यञ्जनः संयोग इति—त्रीणि व्यञ्जनानि यस्यावयवाः स त्रिव्य-
ञ्जनः, संयोगः समुदाय इत्यर्थः । बहूनां समपाये द्वयोर्द्वयोरिव संयोग-
संज्ञेति सिद्धान्तिततया यथाश्रुतस्यायुक्तत्वात् । इदानीं—लोपस्य
नित्यत्वे ।

(उपसंहारभाष्यम्)

तदेतदत्यन्तं संदिग्धं वर्तते—आचार्याणां विभाषा-
नुवर्तते नवेति ॥ ५ ॥

(प्रदीपः) तदेतदिति । ज्ञापकत्वमस्य विषयति ॥ आचा-
र्योपदेशपारम्पर्यांशु ज्ञायते—अनुवर्तते विभाषेति । तस्मान्नि-
व्यञ्जनसंयोगश्रवणायानुद्विदिति णकारेण प्रत्याहारः कृतो न चका-
रेणेति स्थितम् ॥ ५ ॥

(उद्घोतः) तद्व्याचष्टे—ज्ञापकत्वमस्य विषयतीति ।
सर्वथाऽसंभवोऽप्युपसंहारोऽतीत्यर्थः ॥ ज्ञापकेन तदनुवृत्तिं साधयतस्त-
त्त्वण्डनेऽनुवृत्तिः संदिग्धैवेति भावः ॥ लण्घुत्वे विभाषा सलोप
इत्युक्तोह—आचार्येति । अण्ग्रहणां ज्ञापकादित्यपि कश्चित् ।
तत्तु वाविककृताण्यण्ग्रहणप्रत्याख्यानोक्तम् ॥ ५ ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—कृततज्ज्ञापकत्वखण्डनं प्रकृते योजय-
न्नुपसंहारति—तदिति । तस्मादित्यर्थः । यस्मात् लोपस्य नित्यत्वेऽपि
शरोऽचीति द्वित्वप्रतिषेधवचनं वक्तव्यमित्यादिः ।

प्रदीपे—ज्ञापकत्वं—लोपविधायकसूत्रे विभाषातुल्यं ज्ञापकत्वम् ।
अस्य—शरोऽचीत्यस्य । इति—इत्यत्र ।

उद्घोते—तदनुवृत्तिमिति—विभाषाऽनुवृत्तिमित्यर्थः । तत्रेत्या-
दिः । तत्त्वखण्डने—ज्ञापकखण्डने ।

(शिवसूत्रम्)

लण् ॥ ६ ॥

(व्याख्यानत इति परिभाषाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

अयं णकारो द्विरनुबध्यते पूर्वश्चैव परश्च । तत्रा-
ण्ग्रहणेष्विण्ग्रहणेषु च संदेहो भवति—पूर्वेण वा स्युः,
परेण वेति ॥

(प्रदीपः) लण् ॥ ६ ॥ संदेहो भवतीति । किं प्रत्यासत्ति-
श्रियतेऽथ व्याप्तिरिति संदेहः ॥

(उद्घोतः) लण् ॥ ६ ॥ किमिति । क प्रत्यासत्तिः, क व्या-
प्तिरिति सन्देह इत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एव—अपि । अयं मध्यमणिन्यायेनोभ-
यत्रान्वेति । पूर्वेणेति—णकारेणेति शेषः । एवमग्रेऽपि । स्युरिति—
अण्ग्रहणानि इण्ग्रहणानि चेत्यादिः ।

प्रदीपे—किमिति—णकाराश्रयणे इति शेषः । प्रत्यासत्तिः—
सामीप्यम् । अथ—अथवा । व्याप्तिः—अधिकव्यापनम् । तथा च अण-
पदम् अकारादिपूर्वकारान्तबोधवर्णवृत्तिजात्यवच्छिन्नबोधतात्पर्येणो-
च्चारितम् अथवा अकारादि परणकारान्तबोधवर्णवृत्तिजात्यवच्छिन्न-
बोधतात्पर्येणेति सन्देहः फलितः । एवमिण् विषयेऽपि ऊहो विधेयः ।

(प्रत्याक्षेपभाष्यम्)

कतमस्मिन्स्तावदण्ग्रहणे संदेहः ? ॥

(उद्घोतः) भाष्ये कतमस्मिन्निति । वक्ष्यमाणरीत्या सर्वत्र
निर्णायकसत्त्वात्प्रश्नः ॥ कतरस्मिन्निति पाठेऽपि इतरादिविधौ उपाधि-
प्रत्याख्यानान्न दोष इति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) उद्घोते—उपाधीति—द्वयोरेकस्यैवैवं रूपेत्यादिः ।

(प्रत्याक्षेपसमाधानभाष्यम्)

“द्वलोपे पूर्वस्य दीर्घोऽणः” इति ॥

(तत्त्वा०) इतीति—इत्यत्रेत्यर्थः । अण्ग्रहणे सन्देह इति शेषः ।

(८२ सिद्धान्तिसमाधानवार्तिकम् ॥ १ ॥)

[॥ * ॥ असंदिग्धम् ॥ * ॥]

(भाष्यम्)

असंदिग्धम्—पूर्वेण, न परेण ॥

(तत्त्वालोकः)—“असंदिग्धं, पराभावाद, सर्वण्डण् तपरं
ह्युक्तं । योरन्यत्र परेण स्वत्, व्याख्यानान्न दिरुक्तः” इति
श्लोकवार्तिकं समाधानाय खण्डशो व्याचष्टे—असंदिग्धमिति ।
पूर्वेणेति तत्राणित्यादिः । एवमग्रेऽपि । परेण—परेणेति । एवमग्रेऽपि ।

(हेत्वाक्षेपभाष्यम्)

कुत एतत् ? ॥

(८३ सिद्धान्त्येकदेशहेतुवार्तिकम् ॥ २ ॥)

॥ * ॥ पराभावात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

नहि दूलोपे परेऽणः सन्ति ॥

(उद्घोतः) नहि दूलोप इति । वदंत्यादौ गुणोऽसिद्ध इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पराभावात्—द्वेफलोपनिमित्तपरकस्य पूर्वणकारघटिताण्ग्राह्यमित्यस्य परणकारघटिताण्ग्राह्यस्य अभावात् । हि—यतः । दूलोपे—द्वेफलोपनिमित्तपरकाः । परेऽणः—पूर्वणकारघटिताण्ग्राह्यभिन्नाः परणकारघटिताण्ग्राह्याः । द्वेफलोपनिमित्तपरकाः पूर्वणकारघटिताण्ग्राह्या एव सन्तीति भावः ।

उद्घोते—ननु बृहधातोस्तृचि ऊदित्वादिङभावे गुणे रपरे ढत्व-धत्वष्टत्वढलोपेषु कृतेषु रेफस्य दीर्घं स्थानसाभ्यादृकारे जाते ढलोप-स्यासिद्धत्वात् “उपधायाश्चे”तीत्वे रपरे पूर्वेण सह “आदृगुण” इति गुणे कृते वेदंति यथा स्यादित्येतदर्थं परणकारेणाण्ग्रहणं स्यादित्यत आह—वेदंत्यादाविति । अन्तरङ्गपरिभाषया पूर्वं इति शेषः । तथा च वेदंत्याद्येव रूपमिदं न तु वेदंत्यादौति भावः ।

(हेतुनिरासभाष्यम्)

ननु चायमस्ति—आवृढ आवृढ इति ॥

(तत्त्वालोकः) अयं—ढलोपनिमित्तपरकः पूर्वणकारकाण्ग्राह्यभिन्नः परणकारकाण्ग्राह्यः ऋकारः । इति—इत्यत्र ।

(सिद्धान्तिसमाधानभाष्यम्)

एवं तर्हि सामर्थ्यात्पूर्वेण, न परेण । यदि हि परेण स्यादग्रग्रहणमनर्थकं स्यात् । “दूलोपे पूर्वस्य दीर्घोऽचः—” इत्येव ब्रूयात् ॥ अथ वैतदपि न ब्रूयात् । अचो ह्येतद्भवति—ह्रस्वो दीर्घः प्लुत इति ॥

(उद्घोतः) दीर्घोऽच इत्येवेति । मात्रालाघवाभावेपि संग्राह्य-लाघवायासंदेहाय चेति भावः ॥ [भाष्ये अचो हीति । अचश्चेति परिभाषणादिति भावः ॥]

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पूर्वेणेति—तत्राणित्यादिः । हि—यतः । स्यादिति—तत्राणित्यादिः । तर्हि तत्रेति शेषः । हि—यतः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

अस्मिन्तर्हणप्रहणे संदेहः—“केऽणः” इति ॥

(समाधानभाष्यम्)

असंदिग्धं पूर्वेण, न परेण ॥

कुत एतत् ? ॥

पराभावात् ॥

न हि के परेऽणः सन्ति ॥

(प्रदीपः) नहि के पर इति । नन्वस्योपानदुपानत्केति ह्रस्वे कर्तव्ये ‘नहो षष्ठ इत्यस्यासिद्धत्वादस्ति के परतो ङकारः तथा गीष्के-

त्वादौ रेफः ॥ अत्राहुः । न मु न इत्यत्र नेति योगविभागेन धत्वा-दीनामसिद्धत्वाभावात्तेषु न कृतेषु ङकारादीनामभावः ॥

(उद्घोतः) तथा गीष्केति । विसर्गस्यासिद्धत्वादिति भावः ॥ तेषु च कृतेष्विति । परत्वादिति भावः । योगविभागस्य भाष्याना-रूढत्वाद्भेदेत्यादिभाष्यात्के परे इति भाष्याच्च तेषामनभिधानं वक्तुं युक्तम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पराभावात्—कपरकस्य पूर्वणकारकाण्ग्राह्यभिन्नस्य परणकारकाण्ग्राह्यस्य अभावात् । हि—यतः । के-कपरकाः । परेऽणः—पूर्वणकारकाण्ग्राह्यभिन्नाः परणकारकाण्ग्राह्याः । एवमग्रेऽपि ।

प्रदीपे—इति—इत्यत्र । रेफ इति—कपरक इत्यादिः । तेषु—धत्वादिषु । उद्घोते—तेषाम्—अस्योपानदुपानत्केत्यादीनाम् ।

(हेतुनिरासभाष्यम्)

ननु चायमस्ति—गोका नौकेति ॥

(तत्त्वालोकः) अयं—कपरकः पूर्वणकारकाण्ग्राह्याण्यः पर-णकारकाण्ग्राह्य ओकारः । इति—इत्यत्र ।

(सिद्धान्तिसमाधानभाष्यम्)

एवं तर्हि सामर्थ्यात्पूर्वेण, न परेण । यदि हि परेण स्यादग्रग्रहणमनर्थकं स्यात् । “केऽचः” इत्येव ब्रूयात् । अथवैतदपि न ब्रूयात् । अचो ह्येतद्भवति—ह्रस्वो दीर्घः प्लुत इति ॥

(तत्त्वालोकः) पूर्वेणेति—तत्राणित्यादिः । हि—यतः । स्या-दिति—तत्राणित्यादिः । तर्हि तत्रेति शेषः । हि—यतः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

अस्मिन्तर्हणप्रहणे सन्देहः—“अणोऽप्रगृह्यस्यानुना-सिक” इति ॥

(समाधानभाष्यम्)

असंदिग्धं पूर्वेण, न परेण ॥

कुत एतत् ? ॥

पराभावात् । न हि पदान्ताः परेऽणः सन्ति ॥

(प्रदीपः) न हि पदान्ता इति ॥ ननु च भोभगोऽत्यत्राश-ग्रहणस्य प्रयोजनं वक्ष्यते वृक्षव् करोतीत्यत्र हलि सर्वेषामिति लोपो मा भूद् इति । [तत्र वृक्षं वृक्षतीति किपि कृते वृक्षवृक्षमाचष्टे इति निचि ढिलोपे च कृते वृक्षवयतेविचि कृते वृक्षव् इति भवति । किपि तु कौ लुसं कौ विधि प्रति च न स्थानिवदिति निषेधात्संप्रसारण-प्रसङ्गो लोपोऽन्योर्वलीति वलोपप्रसङ्गश्च । विचि तु स्थानिवद्भावादल्लि-मित्तो लोपो न भवति । हलि सर्वेषामित्यनेन तु लोपे क्रियमाणे पूर्वत्रासिद्धे न स्थानिवदिति स्थानिवत्त्वनिषेधाद्ढलोपः प्रातोऽग्रह-णानुवृत्त्या निवर्त्यते ॥] तत्कथमुच्यते—न हि पदान्ता इति ॥ उच्य-ते—अप्रगृह्यस्येति पर्युदासेनाच एवानुनासिकेन भाव्यं न तु हल् इत्युक्तं—न हि पदान्ता इति । कार्यभाज इत्यर्थः ॥

(उद्घोतः) न हि पदान्ता इति । पदानामेवानुनासिको-वसाने जायत इत्याश्रित्येदमुक्तम् । न तु तत्र पदान्ताभिकारोऽस्ति ॥ लोप इति । अस्मा इको विशेषणादिति भावः ॥

[निषेधात्संप्रसारणप्रसङ्ग इति । चिन्त्यमिदम् । णौ परतस्त-
त्प्रकृतिभूतप्रतिपदिकस्य टिलोपविधानेन वृश्चतेः स्थानित्वे मानाभावेन-
वकारे एकदेशविकृतन्यायेन वृश्चित्वस्य दुर्लभत्वात् । अर्धाधिक-
विकारेण प्रत्यभिज्ञाभावाच्च । अत एव राजकीयमित्यादौ अक्षोपो न ।
तत्र एव टिलोपस्थानित्वे तु प्रकृतिभावापत्तिः । एतेन विचि एकदे-
शविकृतन्यायेन वृश्चित्वात्त्वापत्तिः । न च णिलोपस्य स्थानिव-
त्वाच्च षत्वम् । पूर्वत्रासिद्धीये तन्निषेधादिति परास्तम् ॥ न च अश्नेति
सूत्रे पदाधिकारेण त्रशान्तत्वमेकदेशविकृतन्यायेन सुलभमिति वाच्य-
म् । स्कोरिति सूत्रान्ते ग्रहणमनुवर्त्य वैयधिकरणेनैवान्वयाश्रयणे-
नादोषात् । अत एवान्तेग्रहणं चरितार्थम् । अर्धाधिकविकाराच्च ।
एवं च वृक्षभृजोऽगिजन्तात्किपि वृक्षम् । इत्यादौ षत्वं नेत्याहुः ॥
बलोपप्रसङ्गश्चेति । इदमुपलक्षणं कौ विधौ स्थानिवत्त्वनिषेधादूटप्रस-
ङ्गश्चेत्यपि बोध्यम् ॥] पर्युदासेनेति । क्रियमाणेऽप्यणग्रहणे इत्यर्थः ॥
भाष्येपि न सर्वं निषिध्यते किं तु कार्यत्वमेवेत्याह—कार्यभाज
इति । एवं चानुनासिकप्राप्तियोग्याः पदान्ता न सन्तीत्यर्थः ॥ वस्तुते-
ऽस्या अग्रे सिद्धान्त्युक्तिवैने तदज्ञानेनैव पूर्वपक्षस्योचित्येनैवं
भाष्यन्याख्यानमनुचितम् , पूर्वपक्षस्य संदेहस्य चानुत्थानात् ॥ तस्मा-
दष्टमाध्यायस्थं भाष्यमेकदेश्युक्तिरित्येवोचितम् । व्याख्यातं च तत्रो-
पाध्यायैरित्यमेव ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पराभावात्—पदचरमावयवीभूतस्य
पूर्वणकारकाण्यग्राह्यभिन्नस्य परणकारकाण्यग्राह्यस्य अभावात् । हि—यतः ।
प्रदीपे—निषेधादिति—णिलोपस्य स्थानिवत्त्वादेत्यादिः । सप्र-
सारणेति—ग्रहिज्येत्यनेनेत्यादिः । स्थानिवत्त्वावादि—णिलोपस्ये-
त्यादिः । स्थानिवत्वेति—णिलोपस्येत्यादिः । इत्युक्तम्—इत्याश-
वेनोक्तम् ।

उद्योते—नन्वेवमपि लौकिकन्यायेन वकारे वृश्चित्वं स्यादित्यत
आह—अर्धाधिकेति । तत्र इत्यस्य लोपनेत्यर्थः । प्रत्यभिज्ञेति—वृश्च-
तित्वेत्यादिः । अत एव—अर्थन्यूनविकारे प्रत्यभिज्ञासत्त्वेन लौकिक-
न्यायप्रवृत्त्यङ्गीकारेऽपि अर्धप्रभृतिविकारे तदसत्त्वेन तत्प्रवृत्त्यनङ्गीका-
रादेव । प्रकृतिभावेति—प्रकृत्यैकाजिति सूत्रेणेत्यादिः । कैयटोक्ति
खण्डयितुमाह—वस्तुत इति । अस्याः—अप्रगृह्यस्येत्याद्युक्तयुक्तेः ।
पूर्वपक्षस्येति—अष्टमाध्यायस्थस्येति शेषः । तस्मादिति—वृक्षवा-
दिसाधनपरमिति शेषः ।

(हेतुनिरासभाष्यम्)

ननु चायमस्ति—कर्तृ हर्तृ इति ॥

(उद्घोतः) भाष्ये कर्तृ हर्त्रिति एचामप्युपलक्षणम् । अत
एवाचोऽप्रगृह्यस्येत्युक्तम् । अन्यथाऽकोऽप्रगृह्यस्येति वदेत् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अयं पदान्तः तादृशः ऋकारः ।
इति—इत्यत्र ।

उद्घोते—अग्रे, वायो, पचै, वायौ, इत्यादौ पदान्तानां पूर्वणका-
रकाण्यग्राह्याणां परणकारकाण्यग्राह्याणां सम्भवादाह—एचामिति ।
अत एव—तस्य तदुपलक्षणत्वादेव । अन्यथा—तस्य तदुपलक्षण-
त्वाभावे ।

(सिद्धान्तिभाष्यम्)

एवं तर्हि सामर्थ्यात्पूर्वेण, न परेण । यदि हि
परेण स्याद्, अणग्रहणमनर्थकं स्याद् “अचोऽप्रगृह्य-
स्थानुनासिकः” इत्येव ब्रूयात् । अथवैतदपि न ब्रूयात्,
अथ एव हि प्रगृह्या भवन्ति ॥

(प्रदीपः) अचोऽप्रगृह्यस्येति । हलो हि न भाव्यमित्यत्राण-
ग्रहणसामर्थ्यात्पूर्वेणेति स्थितम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पूर्वेणेति—तत्राणित्यादिः । हि—
यतः । स्यादिति—तत्राणित्यादिः । तर्हि तत्रेति शेषः । अप्रगृह्यस्येति
पर्युदासादाह—अच एवेति । हि—यतः ।

प्रदीपे—हि—यतः । भाव्यमिति—अनुनासिकेनेत्यादिः । इति-
इत्यतः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

अस्मिन्स्तर्ह्यणग्रहणे संदेहः—“उरण्परः” इति ॥

(समाधानभाष्यम्)

असंदिग्धं पूर्वेण, न परेण ॥

कुत एतत् ? ॥

पराभावात् ।

न ह्यः स्थाने परेऽणः सन्ति ॥

(तत्त्वालोकः) पराभावात्—कारकास्थानिकस्य तादृशस्य
अभावात् ।

(हेतुनिरासभाष्यम्)

ननु चायमस्ति—कर्त्रर्थं हर्त्रर्थमिति !

(तत्त्वालोकः) अयं—ऋस्थानिकः पूर्वणकारकाण्यग्राह्यः परण-
कारकाण्यग्राह्यः रेफः । इति—इत्यत्र ।

(आपत्तिप्रक्षभाष्यम्)

किं च स्याद् यद्यत्र रपरत्वं स्याद् ? ॥

(तत्त्वालोकः) उरणित्यत्र परणकारकाण्यग्राह्यस्य पृच्छति—
किं चेति । अत्र—रेफे । स्यादिति—तर्ह्येति शेषः ।

(आपत्तिदर्शनभाष्यम्)

द्वयो रेफयोः श्रवणं प्रसज्येत ॥

(आपत्तिबाधकभाष्यम्)

“हलो यमां यमि लोपः” इत्येवमेकस्यात्र लोपो
भविष्यतीति ॥

(आपत्तिसाधकभाष्यम्)

विभाषा स लोपः, विभाषाश्रवणं प्रसज्येत ॥

(तत्त्वालोकः) सः—हलो यमामिति ।

(आपत्तिबाधकभाष्यम्)

अयं तर्हि नित्यो लोपः “रो रि” इति ॥

(उद्घोतः) भाष्ये रो रीति । त्रिपाद्यां बहिरङ्गासिद्धत्वाभा-
वादिति भावः ॥

(आपत्तिसाधकभाष्यम्)

पदान्तस्येत्येवं सः ॥

(तत्त्वालोकः) सः—रीरीति लोपः । एवमग्रेऽपि ।

(आपत्तिबाधकभाष्यम्)

न शक्यः स पदान्तस्येत्येवं विज्ञातुम् । इह हि

लोपो न स्यात्, -जर्गुर्धेल्ङ् अजर्घाः, पास्पर्द्धेः अपास्पाः इति ॥

(प्रदीपः) अजर्घा इति । गृधेर्यङ्लुकि रुगागमेऽभ्यासस्य कृते लङि सिपि शब्दुकि गुणरपरत्वसिन्लोपभ्रमभावजश्वरत्व-रलोपदीर्घत्वेपु रूपम् ॥

(उद्घोतः) भ्रमभावः । एकाचो ब्रह्मो अभित्यत्यनेन । तत्र ह्येकाच इति भ्रमन्तयेति च धातोरित्यपेक्षया व्यधिकरणघृष्टीति भावः ॥ कृत्वम् । दश्वेत्यनेन ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—हीति—यत इत्यर्थः । तर्हीति शेषः ।

(आपत्तिसाधकभाष्यम्)

इह तर्हि—मातृणां पितृणामिति रपरत्वं प्रसज्येत ॥

(तत्त्वालोकः) तर्हि—कर्त्रर्थमित्यादौ रेफस्य रपरत्वात् प्रस-क्तयोः रेफयोरेकस्य रोरिति लोपेन रेफद्वयश्रवणप्रसङ्गवारणेऽपि । रपरत्वम्—कस्यानिकदीर्घाकारस्य केवलपरणकारका ग्राह्यस्य रपरत्वात् रेफद्वयश्रवणम् ।

(आपत्तिसाधकभाष्यम्)

आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति—नात्र रपरत्वं भवतीति । यद्यम् “ऋत इच्छातोः” इति धातुग्रहणं करोति ॥

कथं कृत्वा ज्ञापकम् ? ।

धातुग्रहणस्यैतत्प्रयोजनम्—इह मा भूत्—मातृणां पितृणामिति । यदि चात्र रपरत्वं स्याद्धातुग्रहणमनर्थकं स्याद् । रपरत्वे कृतेऽनन्त्यत्वादित्त्वं न भविष्यति । पश्यति त्वाचार्यो—नात्र रपरत्वं भवतीति । ततो धातु-ग्रहणं करोति ॥

(तत्त्वालोकः) अत्र—दीर्घाकारे । यत्—यस्मात् । अयम्—आचार्यः । इति—इत्यत्र । कृत्वेति—तस्य तदिति शेषः । इहेति—इत्वमिति शेषः । स्यादिति—तर्हि तत्रेति शेषः । कुत इत्यत आह—रपरत्वे इति । यत इत्यादिः । अनन्त्यत्वादिति—ऋकारस्येत्यादिः ।

(आपत्तिसाधकभाष्यम्)

इहापि तर्हि न प्राप्नोति—चिकीर्षति जिहीर्षतीति ॥

(प्रदीपः) इहापि तर्हीति । धातुग्रहणेन हि लिङ्गेनाधातोरेव रपरत्वं निवर्तितम् । धातोस्तु रपरत्वे सत्यनन्त्यत्वात् प्राप्नोतीति प्रश्नः ।

(उद्घोतः) भाष्ये इहापि तर्हि इत्यस्य—ऋत इत्वमिति शेषः ॥ ननु धातुग्रहणेन ऋकारस्य दीर्घो न रपर इति ज्ञापनाद्-ङ्लनेति दीर्घस्याप्यरपरत्वात् कथमत्रेवाप्राप्तिरत आह—धातुग्रहणेनेति ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—हि—यतः । एवेति—ऋकारस्येति शेषः । धातोस्त्विति—अत इत्यादिः । तस्येति शेषः । प्राप्नोतीति—इत्वमित्यादिः ।

(आपत्तिसाधकभाष्यम्)

मा भूदेवम् । “उपधायाश्च” इत्येवं भविष्यति ॥

(तत्त्वालोकः) इत्येवमिति—इत्वं चिकीर्षतीत्यादाविति शेषः ।

(आपत्तिसाधकभाष्यम्)

इहापि तर्हि प्राप्नोति—मातृणां पितृणामिति ॥ तस्मात्तत्र धातुग्रहणं कर्तव्यम् ॥

(प्रदीपः) इहापीति । तस्माद्धातुग्रहणस्य सप्रयोजनत्वात् ज्ञापकत्वमित्यर्थः ॥

(उद्घोतः) भाष्ये तस्मात्तत्रेति न च इह किञ्चित्प्रपो इती-ति न्यायेन ज्ञापकत्वमप्यस्त्विति वाच्यम् । गृह्यदेरनुकरणे प्रकृति-वदनुकरणमित्यस्याभावे त्र्योङ्गीत्यादावित्वाभावार्थमहापि तदाव-श्यकत्वात् । गत्यन्तराभावे एव तन्न्यायेन ज्ञापकत्वाश्रयणाच्च । तदाह—तस्मादिति । एवं च रपरत्वेऽपि मातृणामित्यादौ उपधायाश्चेतीत्व-वारणेन धातुग्रहणस्य चारितार्थ्येन रपरत्वनिवृत्तौ न ज्ञापकत्वमित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तर्हीति—उपधायाश्चेतीत्वमिति शेषः । तस्मादिति—उपधायाश्चेत्यत्र धातुग्रहणसम्बन्धायेति शेषः । तत्र—ऋत इदित्यत्र । तथा च तत्र धातुग्रहणस्य अधातोः ऋकारस्य रपरत्वं नेति ज्ञापकत्वान्मन्वात् उरणित्यत्र परणकारेणानुग्रहणे मातृणामि-त्यादौ रपरत्वं प्राप्नोत्येवेति भावः ।

उद्घोते—इकोऽचि व्यञ्जने मा भूदस्तु लोपः स्वरः कथम् । स्वरो वै श्रूयमाणेऽपि लुप्ते किं न भविष्यति । रायात्वं तिसृभावश्च व्यवधानान्तुमा अपि । नुङ्वाच्य उत्तरार्थं तु इह किञ्चित् त्रपो इति ॥ इति इकोऽचि विभक्ताविति सूत्रस्य भाष्ये स्पष्टीकृतेन “इह किञ्चित् त्रपो इति” न्यायेन यथा इकोऽचीति सूत्रस्याचीत्यस्य अस्मिन्धीलु-त्तरसूत्रार्थमावश्यकत्वेऽपि इकोऽचीति सूत्रेऽचीति करणेन न लुमतेति निषेधस्थानित्यत्वज्ञापनात् त्रपो इत्यत्र गुणः साधितः । तथा ऋत इच्छातोरितिसूत्रस्थधातुग्रहणस्य उपधायाश्चेत्युत्तरसूत्रार्थमावश्यकत्वेऽपि ऋत इदित्यत्र धातोरितिकरणेन अधातोः ऋकारस्य रपरत्वं नेति ज्ञापनात् मातृणामित्यादौ रपरत्वं न प्रसज्येत इत्याशयकोनाह—नचेति । तदावश्यकत्वात्—धातुग्रहणावश्यकत्वात् । तन्न्यायेन—इह किञ्चित् त्रपो इतीति न्यायेन ।

(सिद्धान्तिसमाधानभाष्यम्)

एवं तर्हि—सामर्थ्यात्पूर्वेण, न परेण । यदि परेण स्याद्, अणुग्रहणमनर्थकं स्याद् “उरज्जपरः” इत्येव त्रयात् ॥

(उद्घोतः) भाष्ये सामर्थ्यात्पूर्वेणेति । न च गन्तेत्यादौ यणादेशे लपरत्वार्थमेव परेणानुग्रहणं स्यादिति सामर्थ्यं कथम् । ऋकारांशे इल्लरूपाणि रो रीति प्रवृत्त्या फलाभावेन तत्साहचर्याद् लकारांशेपि इल्लरूपाणि अप्रवृत्तिरित्याशयात् । रलयोः समानश्रुतित्वेन तत्रापि रो रीत्यस्य प्रवृत्तेरित्यन्ये ॥ लकारे यणघटितप्रयोगानभिधान-मेवैतद्भाष्यप्रामाण्यादित्यन्ये ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पूर्वेणेति—उरणित्यत्राणित्यादिः । स्यादिति—तत्राणित्यादिः । तर्हि तत्रेति शेषः । इकारयकारवकारा-णाम् उः स्थाने अवधानात्, रेफस्य तत्र विहितत्वेऽपि तत्र रोरित्य-नेन निर्वाहाच्चाह—इत्येवेति ।

(आक्षेपभाष्यम्)

अस्मिन्निर्णयग्रहणे सन्देहः—“अणुदित्सवर्णस्य चाप्रत्ययः” इति ।

(समाधानभाष्यम्)

असन्दिग्धं परेण, न पूर्वेण ॥

(हेत्वाक्षेपभाष्यम्)

कुत एतत् ? ।

(८४ सिद्धान्तवार्तिकम् ॥ ३ ॥)

॥ * ॥ सवर्णेऽण् त परं ह्युक्तम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

यद्यम् “उक्तम्” इत्युक्ते तपरकरणं करोति, तज्ज्ञापयत्याचार्यः—परेण, न पूर्वणेति ॥

(प्रदीपः) सवर्णे इति । अचीकृतदिति ऋकारस्य ऋकार एव यथा स्यात् ऋकारो मा भूदित्येवमर्थं तपरत्वं क्रियते । यदि च पूर्वणकारेणाण्ग्रहणं स्यात्कारोऽनण्त्वाङ्गिकालस्य ग्राहक एव न भवतीति ऋकारो नैव स्थानी, नाप्यादेशः प्रसज्यतीति किं तपरत्वेन । कुत तज्ज्ञापकं परेणाण्ग्रहणस्य ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये—सवर्णेण तपरमिति । यदुक्तसूत्रे तपरं करोति तज्ज्ञापकं सवर्णेऽण्ग्रहणं परणकारकमिति वार्तिकान्निरासार्थः ॥ इत्येवमर्थमिति । ह्रस्वो यथा स्याद् दीर्घो मा भूदित्येवमर्थमित्यर्थः ॥ ऋकार इति । उद्देश्यसमर्पक इत्यर्थः । न च भाष्यमानत्वेन सवर्णग्रहणाप्रसक्तस्तद्वैयर्थ्यम्, तपरत्वाभावे आदेशान्तरनिवृत्त्यर्थत्वेन स्वरूपाम्यनुज्ञानार्थत्वेनापूर्वबोध्यत्वाभावेन चाविधेयत्वात् । कुते तु तपरत्वे भाष्यमानतापीत्यन्यत् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सवर्णे इति—सवर्णग्राहकसूत्रे इत्यर्थः । परेणेति शेषः । हि—यतः । यत्—यस्मात् । अयम्—आचार्यः । इति—इत्यत्र । तत्—तस्मात् । परेणेति—अणुदित्यत्राणित्यादिः । प्रदीपे—इति—इत्यत्र । तपरत्वमिति—उक्तदित्यत्र ऋकारस्येत्यादिः । यदि चेति—अणुदित्यत्रे इति शेषः । स्यादिति—तर्हीति शेषः । इति—इति हेतोः । किमिति—तत्र तस्येति शेषः । तत्—तत्र ऋकारे तपरकरणम् । परेणेति—अणुदित्यत्रे इत्यादिः ।

उद्द्योते—तज्ज्ञापकमिति—अत्र बहुव्रीहिः । तद्वैयर्थ्यम्—तत्र तस्य तपकरणवैयर्थ्यम् । अभ्यनुज्ञानेति—प्रतिप्रसवेत्यर्थः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

इण्ग्रहणेषु तर्हि सन्देहः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तर्हि—एवमण्ग्रहणेषु निर्णयेऽपि ।

(समाधानभाष्यम्)

असन्दिग्धम् परेण, न पूर्वणे ॥

(तत्त्वालोकः) परेणेति—इणित्यादिः । पूर्वण—पूर्वणेति ।

(हेतुजिज्ञासाभाष्यम्)

कुत एतत् ? ॥

(८५ सिद्धान्तहेतुवार्तिकम् ॥ ४ ॥)

॥ * ॥ खोरन्यत्र परेणेण स्यात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

यत्रेच्छति पूर्वण, सम्मृद्य ग्रहणं तत्र करोति—खोरिति । तच्च गुरु भवति ॥

कथं कृत्वा ज्ञापकम् ? ।

तत्र विभक्तिनिर्देशे सम्मृद्यग्रहणे चार्धचतस्रो मात्राः, प्रत्याहारग्रहणे पुनस्तिस्रो मात्राः । सोयमेवं

लघीयसा न्यासेन सिद्धे सति यद्वरीयांसं यत्नमारभते तज्ज्ञापयत्याचार्यः—परेण, न पूर्वणेति ॥

(प्रदीपः) अर्धचतस्र इति । अर्धेन चतस्रः । चतुर्थी हि मात्रा तत्रार्थेति ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये सम्मृद्येति । आदेशेन तौ निवर्त्येत्यर्थः । अर्धचतुर्था इति वक्तुमुचितमत आह—अर्धेनेति ॥ भाष्ये—तिस्रो मात्रा इति । ‘इणः’ इति पदच्छेदाभिप्रायेणेदम् । तदुक्तम्—विभक्तिनिर्देशे इति । संहितायां तु सार्धमात्राद्वयमेवेति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—यत्रेति—इणमिति शेषः । ग्रहणमिति—इकारोकारयोरित्यादिः । करोतीति—यथेति शेषः । तत्र—खोरिति निर्देशे । प्रत्याहारग्रहणे—इण इति निर्देशे । सोऽयम्—आचार्यः । यत्—यस्मात् । तत्—तस्मात् । परेणेति—इणित्यादिः ।

प्रदीपे—हि—यतः ।

उद्द्योते—आदेशेन—यणा । तौ—इकारोकारौ ।

(आक्षेपभाष्यम्)

किं पुनर्वर्णोत्सत्ताविचार्य णकारो द्विरनुबध्यते ? ॥

(प्रदीपः) किं पुनरिति । वर्णोत्सत्तिर्वर्णोच्छेदः । वर्णान्तरमनुबन्धः किं न क्रियते इत्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) अणादिग्रहणेषु कौर्महद्विर्लैः सन्देहपरिहारे प्रतिपत्तिगौरवमिति लाघवाय वर्णान्तरमेव किं नानुबध्यत इत्याशयेनाह—भाष्ये किं पुनरिति ॥

(तत्त्वालोकः) उद्द्योते—इति—इति हेतोः ।

(८६ समाधानवार्तिकम् ॥ ५ ॥)

[॥ * ॥ व्याख्यानाच्च द्विरुक्तितः ॥ * ॥]

(भाष्यम्)

एतज्ज्ञापयत्याचार्यो—भवत्येषा परिभाषा—“व्याख्यानातो विशेषप्रतिपत्तिर्न हि सन्देहादलक्षणम्” इति । “अणुदित्सवर्णस्य—” इत्येतत्परिहाय पूर्वणाण्ग्रहणम्, “परेणेण्ग्रहणम्” इति व्याख्यास्यामः ॥ ६ ॥

(प्रदीपः) व्याख्यानात् इति । न्यायादागमाद्वा शब्दशक्तिरनुसरणीयेत्यर्थः ॥ ६ ॥

(उद्द्योतः) एतत् वक्ष्यमाणम् । आचार्यः शिवः । ननु ज्ञापितेति प्रवर्तकतया निवर्तकतया वा नास्य चारितार्थ्यमत आह—न्यायादिति । उक्तो न्यायः ॥ आगम उपदेशपरम्परा । तस्मिन् एवावमर्णोणकारानुबन्धनरूपस्वव्यवहारेण बोध्यम् इत्यर्थः । एवञ्च व्याख्यानेनैव—पूर्वणकारेण केचित् केचित्परणकारेणेति निर्णये ज्ञापकानुसरणक्लेशो वृथेति सूचितम् ॥ ६ ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—व्याख्यानाच्चेति—व्याख्यानादेव इमे पूर्वण इमे परेणेति निर्णयमिति णकारद्विरनुबन्धीकरणात् ज्ञायते इत्यर्थः । परिहायेति—सर्वत्रेति शेषः ।

उद्द्योते—इति—इति हेतोः । अस्य—व्याख्यानात् इत्यस्य । उक्त इति—ज्ञापकसामर्थ्यान्यतररूप इति शेषः । उपदेशेति—परेणेण्ग्रहणः सर्वं पूर्वणेवाण्ग्रहणं मताः । ऋतेऽणुदित्सवर्णस्येत्येतदेकं परेण तु ॥ इतीत्यादिः । तस्मिन्—न्यायागमसिद्धः । अयं—व्याख्यानात् इति । व्यवहारेण—व्यवहारद्वयेन । निर्णये इति—सम्भवतीति शेषः ।

(शिवसूत्रे)

जमङ्गणनम् ॥ ७ ॥ झभञ् ॥ ८ ॥

(आक्षेपभाष्यम्)

किमर्थमिमौ मुखनासिकावचनावुभावनुबध्येते, न
ञकार एवानुबध्येत ? ॥

(तत्त्वालोकः) इमौ—मकारञकारौ । जमङ्गणनम् भवित्येव
विधेयमित्याशयेनाह—ञकार एवेति ।

(प्रत्याक्षेपभाष्यम्)

कथं—यानि मकारेण ग्रहणानि ? ॥

(तत्त्वालोकः) कथमिति—तर्हीति शेषः ।

(प्रत्याक्षेपसमाधानभाष्यम्)

[सन्तु ञकारेण ॥]

(आक्षेपभाष्यम्)

[कथं] “हलो यमां यमि लोपः” इति ॥

(इष्टापत्तिभाष्यम्)

[अस्तु ञकारेण] “हलो यमां यमि लोपः” इति ॥

(इष्टापत्तिबाधकभाष्यम्)

नैवं शक्यम् । झकारभकारपरयोरपि झकार-
भकारयोर्लोपः प्रसज्येत ॥

(तत्त्वालोकः) नैवमिति—कर्तुमिति शेषः । एवमग्रेऽपि ।
झकारेति—यतः तथासतीत्यादिः ।

(इष्टापत्तिसाधकभाष्यम्)

न झकारभकारौ झकारभकारयोः स्तः ॥

(उद्घोतः) जमङ्गणनम् ॥ ७ ॥ झभञ् ॥ ८ ॥ भाष्ये—न
झकारेत्यादि । अज्झितहल्मात्रानुकरणं तु स्यादन्त्यत्र नास्तीति ह्य-
वरट्स्वे प्रपञ्चितम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—झकारभकारयोः—झकारभकारपरकौ ।

(आक्षेपभाष्यम्)

कथं—“पुमः खय्यम्परे” इति ? ॥

(तत्त्वालोकः) कथमिति—तर्हीति शेषः । एवमग्रेऽपि ।

(इष्टापत्तिभाष्यम्)

एतदप्यस्तु ञकारेण “पुमः खय्यम्परे” इति ॥

(इष्टापत्तिबाधकभाष्यम्)

नैवं शक्यम् । झकारभकारपरपि हि खयि रुः
प्रसज्येत ॥

(तत्त्वालोकः) हीति—यत इत्यर्थः । तर्हीति शेषः । एवमग्रेऽपि ।

(इष्टापत्तिसाधकभाष्यम्)

न झकारभकारपरः खयस्ति ॥

(आक्षेपभाष्यम्)

कथं—“ङमो ह्रस्वादचि ङमुणित्यम्” इति ? ॥

(इष्टापत्तिभाष्यम्)

एतदप्यस्तु ञकारेण “ङमो ह्रस्वादचि ङमुणित्य-
त्यम्” इति ॥

(इष्टापत्तिबाधकभाष्यम्)

नैवं शक्यम् । झकारभकारयोरपि हि पदान्तयो-
र्झकारभकारावागमौ स्याताम् ॥

(उद्घोतः) झकारभकारयोरपि हि पदान्तयोरिति । पदा-
न्तयोस्तयोः सतोस्ततः परस्याजादेः पदस्य झमौ स्यातामित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—आगमाविति—भुट्भुट्शब्दाभ्या-
मितिशेषः ।

(इष्टापत्तिसाधकभाष्यम्)

न झकारभकारौ पदान्तौ स्तः ॥

(प्रदीपः) झभञ् ॥ न झकारेति । [झकारस्य] झकारस्य
[च] पदान्तस्य जश्चेन भाष्यमिति तस्य भावः । उच्छेदझकारः
सयोगान्तस्येति लुप्यते इति तस्याप्यभावः ।

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—तस्य—प्रत्याख्यातुः । इति—इति
हेतोः । तस्य—झकारस्य । अपिना झकारस्येति गृह्यते ।

(इष्टापत्तिबाधकैकदेशिभाष्यम्)

एवमपि पञ्चागमास्त्रय आगमिनो वैषम्यात्संख्या-
तानुदेशो न प्राप्नोति ॥

(उद्घोतः) एवमपि पञ्चागमा इति । लक्ष्यसंस्कारकालिकं
संख्यासाम्यं यथासंख्यसूत्रप्रवृत्तौ निमित्तमिति मन्यते ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पञ्चानाम् आगमानां ङ्बोध्यत्वा-
दाह—पञ्चेति । पञ्चानाम् आगमिनां ङ्बोध्यत्वेऽपि पदान्तयोः
झभयोरभावात् त्रय एवागमिनोऽवशिष्यन्ते इत्याशयेनाह—अत्रय इति ।

(इष्टापत्तिसाधकैकदेशिभाष्यम्)

सन्तु तावद्येषामागमानामागमिनः सन्ति ।

झकारभकारौ पदान्तौ न स्त इति कृत्वा आगमावपि
न भविष्यतः ॥

(प्रदीपः) सन्तु तावदिति । उद्देशानुदेशाभ्यां संख्यासाम्या-
द्यथासंख्ये लब्धे प्रयोगे यस्यागमस्यागमी विद्यते स प्रवर्तते नान्य
इत्यर्थः ॥

(उद्घोतः) सिद्धान्तौ तु प्रतिपत्तिकालिकमेव संख्यासाम्यं
तत्प्रवृत्तौ निमित्तमित्याह—सन्निवृत्ति । येषामागमानामागमिनः
सन्ति ते भवन्तु इत्यर्थः ॥ अनुदेशः प्रतिनिर्देशः । भगवता तु स्पष्ट-
प्रतिपत्त्येऽनुबन्धद्वयमदर्शितं ॥ ७ ॥ ८ ॥

(तत्त्वालोकः) उद्घोते—प्रतिपत्तीति—विध्यर्थेत्यादिः ।
तत्प्रवृत्तौ—यथासंख्यसूत्रप्रवृत्तौ ।

(अथाक्षरशब्दनिर्वचनम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

अथ किमिदमक्षरमिति ।

(प्रदीपः) किमिदमिति । अक्षरसमाग्न्या इति व्यवहारादो
वा इमां स्वरशोऽक्षरश इति चोक्तत्वात्प्रश्नः ॥

(उद्घोतः) इति व्यवहारादिति । अह्उणसूत्रेऽयं व्यवहारो भाष्ये ॥ प्रश्न इति । तद्वदकीर्तनाक्षरपदार्थावगमायेति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अक्षरशब्दनिर्वचनपरवार्तिकानि क्रमशोऽवतारयितुं शक्नोति—अथ किमिदमिति । अक्षरशब्दप्रवृत्तिनिमित्तभूतं वस्तु किमित्यर्थः ।

(८० सिद्धान्तसमाधानवार्तिकम् ॥ १ ॥)

॥ * ॥ 'अक्षरं न क्षरं विद्यात्' ॥ * ॥

(भाष्यम्)

न क्षीयते न क्षरतीति वाऽक्षरम् ॥

(प्रदीपः) अक्षरं न क्षरमिति । क्रियाशब्दोऽयं नित्यस्यार्थस्य वाचक इति दर्शयति । अत्र क्षियः क्षरतेर्वा विनाशार्थस्य नञ्पूर्वस्य रूपम् । तच्च ब्रह्मतत्त्वं परमार्थतो नित्यम् । व्यवहारनित्यतया तु वर्णपदवाक्यस्फोटानां जातिस्फोटस्य वा ॥

(उद्घोतः) भाष्ये—अक्षरमित्यस्य न क्षरमिति विग्रहप्रदर्शनम् ॥ तद्वचेति । अक्षरं चेत्पर्यः ॥ ब्रह्मतत्त्वस्यैव तत्त्वे हेतुगर्भविशेषणमाह—परमार्थतो नित्यमिति । यस्तत् प्रागभावाप्रतियोगित्वे सति ध्वंसप्रतियोगित्वरूपनित्यत्ववदित्यर्थः नन्वेवं प्रकृते किमायातमते आह—व्यवहारनित्यतया चेति । सर्वेषां शब्दानामाकाशादिवत् सृष्ट्यादावुत्पत्तिः प्रलये च नाश इत्यर्थः । एवं च व्यवहारनित्यतयाक्षरब्रह्मादृश्यवर्णां तेषां पदादिरूपाणामयं वर्णसमाम्नायः शास्त्रप्रवृत्तिद्वारा बोधक इत्यक्षरसमाम्नाय इति चतुर्दशस्वीविषयव्यवहारोपपत्तिः । एवं च शब्दे औपचारिकोऽक्षरपदप्रयोग इति भावः ॥ न्यायादिनयेऽप्याह—जातिस्फोटस्य वेति ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—अयम्—अक्षर इत्याकारकः । रूपमिति—इन्द्रप्रत्यये इत्यादिः । जातिस्फोटस्य वेति—तेषु औपचारिकोऽक्षरशब्दप्रयोग इति शेषः ।

उद्घोते—तत्त्वे—अक्षरत्वे । तत्—ब्रह्मतत्त्वम् । नित्यत्ववदिति—अतः तदक्षरमिति शेषः । शब्दे इति—ध्वनावित्यर्थः । नित्यस्फोटाभिव्यक्तत्वादिति शेषः । तथा च अक्षरशब्दप्रवृत्तिनिमित्तम् अविनाशित्वमिति भावः ।

(८८ सिद्धान्तसमाधानान्तरवार्तिकम् ॥ २ ॥)

॥ * ॥ 'अश्रोतेर्वा सरोक्षरम्' ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अश्रोतेर्वा पुनरयमौणादिकः सरन् प्रत्ययः । अश्रुते इत्यक्षरम् ॥

(प्रदीपः) अश्रोतेर्वेति । सरन्प्रत्ययस्यानुबन्धलोपे कृतेऽनुकरणं सर इति । तत्रार्थमश्रुते व्याप्नोतीत्यक्षरं पदं वाक्यं वा ॥

(उद्घोतः) भाष्ये अश्रोतेर्वेति ॥ तद्याचष्टे—अर्थमश्रुते इति । वर्णानामनर्थकत्वेन चिन्त्यमिदम् । नानादेशेषु युगपदैकस्यैव शब्दस्याभिव्यक्तिदर्शनेन स्फोटस्यापि व्यापकत्वमिति भाष्यार्थ इत्यन्ये ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अथवा व्यापकत्वम् अक्षरशब्दप्रवृत्तिनिमित्तमित्युपपादयति—अश्रोतेर्वेति ।

प्रदीपे—सर इतीति—सरोक्षरमित्यत्र, पदानुराधादिति शेषः ।

(८१ सिद्धान्तसमाधानान्तरवार्तिकम् ॥ ३ ॥)

॥ * ॥ 'वर्णं वाहुः पूर्वसूत्रे' ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अथवा पूर्वसूत्रे वर्णस्याक्षरमात्रं संज्ञा क्रियते ॥

(प्रदीपः) वर्णं वाहुरिति । रुदिरियं वर्णेत्येत्यर्थः ॥ पूर्वसूत्रे इति । व्याकरणान्तरे वर्णां अक्षराणीति वचनात् ॥

(उद्घोतः) ननु न्यायादिनयेऽप्याप्यवृत्तिषु विनाशिषु वर्णेषु कथं तद्व्यवहारोऽन आह—वर्णं वाहुरिति ॥ चघटितः पाठोऽत्र प्रामादिकः । व्याख्यानभाष्ये अथवेत्युक्तेः ॥ नन्वनन्तरोक्तयोगाभावात्कथं तेषु प्रयोगोऽन आह—रुदिरिति । तदुक्तं भाष्ये—अक्षरमिति संज्ञेति ॥ व्याकरणान्तरे इति । पूर्वसूत्रशब्दे षधीतत्पुरुष इति भावः ॥ एवं चाक्षरसमाम्नाय इत्यस्य श्रुतिरूपो वर्णसंघात इत्यत्र तात्पर्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अथवा वर्णत्वम् अक्षरशब्दप्रवृत्तिनिमित्तमिति व्युत्पादयति—वर्णं वेति । अक्षरमिति शेषः ।

प्रदीपे—इयम्—अक्षरमिति संज्ञा ।

उद्घोते—तद्व्यवहारः—व्यापकाविनाशार्थकाक्षरशब्दप्रयोगः । अनन्तरोक्तेति—अव्यवहितपूर्वोक्तेत्यर्थः । तेषु—वर्णेषु अव्याप्यवृत्तिविनाशिषु । वर्णेति—नित्यव्यापकत्वादिः ।

(इत्यक्षरशब्दनिर्वचनम् ॥)

(अथाक्षरसमाम्नायोपदेशप्रयोजनम्)

(९० प्रश्नवार्तिकम् ॥ १ ॥)

॥ * ॥ 'किमर्थमुपदिश्यते' ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अथ किमर्थमुपदेशः क्रियते ।

(प्रदीपः) किमर्थमिति । वर्णानां साधुत्वस्याप्रतिपाद्यत्वात्पदस्यैव साधुत्वान्वाख्यानात्प्रश्नः ॥

(उद्घोतः) भाष्ये उपदिश्यते इति । अक्षरसमाम्नायोपदेशः किमर्थ इत्यर्थः ॥ पूर्वं कृतोऽप्ययं विचारः कञ्चिद्विशेषं वक्तुं पुनः क्रियते ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एवं लोकवार्तिकस्य पादत्रये व्याख्याते चतुर्थपादेन उत्तरश्लोकवार्तिकावतारणाय प्रयोजनप्रश्नं करोति वार्तिककारः—किमर्थमिति । अक्षरसमाम्नाय इति शेषः । उपदेश इति—वर्णसमाम्नायस्येत्यादिः ।

(९१ समाधानवार्तिकम् ॥ २ ॥)

॥ * ॥ 'वर्णज्ञानं वाग्विषयो यत्र च ब्रह्म वर्तते ॥ तदर्थमिष्टबुद्ध्यर्थं लघ्वर्थं चोपदिश्यते' ॥ २ ॥ * ॥

(भाष्यम्)

सोयमक्षरसमाम्नायो वाक्समाम्नायः पुष्पितः फलितश्चन्द्रतारकवत्प्रतिमण्डितो वेदितव्यो ब्रह्मराशिः,

सर्ववेदपुरण्यफलावाप्तिश्चास्य ज्ञाने भवति, मातापितरौ चास्य स्वर्गे लोके महीयेते ॥

इति श्रीमद्भगवत्पतञ्जलिविरचिते महाभाष्ये प्रथम-
स्याध्यायस्य प्रथमे पादे द्वितीयमाहिकम् ॥

(इति माहेश्वरीयं विधिशेषप्रकरणम् ॥)

(प्रदीपः) वर्णज्ञानमिति । वर्णा येन शास्त्रेण ज्ञायन्ते तदाचो विषयः, शास्त्रेण वाग्वितीयते आबध्यते, शास्त्रेण तस्याः परिज्ञाना-
दित्यर्थः ॥ यत्र चेति । ब्रह्म वेदः पदे वर्तते । तस्य च शास्त्रं विषयः,
लौकिकानां वैदिकानां च शास्त्रं विषय इत्यर्थः ॥ तदर्थमिति । शास्त्र-
प्रवृत्त्यर्थमित्यर्थः ॥ इष्टवृद्धयर्थमिति । कलादिदोषरहितवर्णज्ञानार्थ-
मित्यर्थः ॥ लब्धव्यमिति । अनुबन्धकरणार्थमित्यर्थः ॥ वाक्समाग्राय
इति । एतावद्भिरेव वर्णवर्णव्यवहार इत्यर्थः ॥ पुष्पितः फलित
इति । दृष्टादृष्टफलाभ्यामभ्युदयेन श्रेयसप्राप्तिं च ॥ चन्द्रतारकव-
दिति । अनादित्वान्निमित्तत्वं वाग्व्यवहारस्य सूचयति ॥ ब्रह्मराशि-
रिति । ब्रह्मतत्त्वमेव शब्दरूपतया प्रतिभातीत्यर्थः ॥ सर्ववेदेति ।
सर्ववेदाध्ययनकृतस्य पुण्यस्य यत्फलं तत्प्राप्तोतीत्यर्थः ॥ मातापि-
तराविति । माहात्म्यातिशयः शास्त्रस्य प्रत्याहारमात्रफलाख्याय-
द्वारेणान्वाख्यायते ॥ महीयेते इति । पूजां प्राप्तुम् इत्यर्थः । महीय-
शब्दः कण्ठ्यादियन्तः ॥

इत्युपाध्यायजैयटपुत्रकैयटकृते महाभाष्यप्रदीपे प्रथमा-
ध्यायस्य प्रथमे पादे द्वितीयमाहिकम् ॥ २ ॥

(उद्घोतः) येन शास्त्रेणेति । चतुर्दशस्य्यात्मकेन तन्मूल-
कपाणिनिव्याकरणेन चेत्यर्थः ॥ तत् शास्त्रम् ॥ वाचो विषयः ।
बन्धनं प्रतिपादकमित्यर्थः ॥ भाष्ये यत्र चेत्यनेन वाक् पराश्रयते
इत्याह—पदे वर्तते इत्यादिना ॥ शास्त्रं विषय इति । प्रतिपादक-
मित्यर्थः ॥ वर्णज्ञानं शास्त्रं वाचो विषयः ॥ का सा वाग् ? यत्र ब्रह्म
च वर्तते । चात्पुराणादि इति भाष्याक्षरार्थः ॥ तदर्थमित्येतद्व्या-
चष्टे—शास्त्रप्रवृत्त्यर्थमिति ॥ कलादीति । इदं प्रयोजनं पश्यशान्ते
दूषितम् ॥ अनुबन्धकरणार्थमिति । लब्धव्यमित्यक्षराणामत्रार्थं
स्वारस्यं चिन्त्यम् । अनुबन्धकरणमूलकप्रत्याहारद्वारा लावणेन शास्त्र-
प्रवृत्त्यर्थमित्यर्थो वा ॥ वाक्समाग्रायः । वाक्सङ्ग्रहोपाय इत्यर्थः ॥
तदाह—एतावद्भिरेवेति । दृष्टफलेनाभ्युदयेन वा पुष्पितः । अदृष्ट-
फलेन निःश्रेयसेन वा फलितः ॥ वाग्व्यवहारस्येति । तत्संग्राहकस्य
चतुर्दशस्य्यात्मकेत्यर्थः ॥ यथाश्रुते हि भाष्येऽक्षरसमाग्रायोद्देशेन
प्रवृत्तिविशेषणानामनुपपरतया योजने भाष्यविरोधः । अत एवेतत्प्रती-
कमुपादाय हरिणा “अस्याक्षरसमाग्रायस्य वाग्व्यवहारजनकस्य
न कश्चित्कर्तास्येवमेव वेदे पारंपर्येण स्मर्यमाणम्” इति व्या-
ख्यातम् ॥ ब्रह्मतत्त्वमेवेति । तदुक्तं नन्दिकेश्वरेण—

‘अकारः सर्ववर्णाग्रयः प्रकाशः परमेश्वरः ॥’

इत्यादिना सर्ववर्णानां महेश्वररूपता वर्णस्य एव च महदादिसु-
ष्टिरित्यर्थपरतया चतुर्दशस्य्यात्मकेन योजनता ॥ तदाह—सर्ववेदेत्यादि ॥
अन्ये तु वर्णज्ञानं चतुर्दशस्य्यात्मकं शास्त्रं वाचो वेदशास्त्रपुराणरू-
पायाः सकलवाचो विषयो बन्धनम् । यत्र च वर्णसमाग्राये ब्रह्म
बोधतया वर्तते । व्याख्याता चेद्वा चतुर्दशस्य्यात्मकं ब्रह्मपरतया नन्दिकेश्वरे-
ण तदर्थं सकलवागज्ञानार्थं ब्रह्मबोधनार्थं च । अनेन सकलवेदाध्ययनेन
यत् फलं तदक्षरसमाग्रायज्ञानेन सूचितम् । तद्वदिति—सर्ववेदेत्या-
दि ॥ सोयमित्यादि भाष्यग्रन्थश्चैतच्छ्लोकपूर्वार्थस्यैव व्याख्यातपरः ।
तत्र वर्णज्ञानमित्यस्य व्याख्या सोयमक्षरसमाग्राय इति । वाग्व्य-
वहारस्य व्याख्या वाक्समाग्राय इति, सर्ववाग्ग्रहणत्वात् । तदध्य-
यनतन्मूलव्याकरणाध्ययनाभ्यां पुष्पितः । फलितः तदर्थभावनया
जनिततत्त्वज्ञानरूपफलः । चन्द्रतारकवत् प्रतिमण्डित इत्यनेनारया-
नादित्वं सूचयति । तादृशीयं ब्रह्मराशिर्वेदितव्यः । बोध्यबोधकयोरभे-
दात् ॥ सर्ववेदेति । सर्ववेदाध्ययनजन्यपुण्यफलस्य चित्तशुद्धिरूपस्य
प्राप्तिरस्य ज्ञानेऽध्ययनमात्रे, भवति । इदमेव पूर्वं पुष्पितत्वम् । तादृश-
पुत्रवत्त्वेन च मातापित्रोः स्वर्गं पूजां भवति । यथा कुवराजस्यशुधि-
ष्टिरूपपुत्रेण पाण्डोः स्वर्गं पूजति । इष्टवृद्धयर्थमित्यादि तु प्राग्व्या-
ख्यातत्वाच्च व्याख्यातमित्याहुः ॥

इति कालोपनामकशिवभट्टसुतसतीगर्भजनागेशभट्टकृते भाष्यप्र-
दीपोद्घोते प्रथमाध्यायस्य प्रथमे पादे द्वितीयमाहिकम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अक्षरसमाग्रायोपदेशप्रयोजनबोधनपरं
सम्पूर्णं श्लोकवास्तिकमाह—वर्णज्ञानमिति । उपदिश्यते इति—
अक्षरसमाग्राय इत्यादिः । अस्य—अक्षरसमाग्रायस्य । अस्य—
अक्षरसमाग्रायाध्येतुः ।

प्रदीपे—तस्याः—वाचः । तस्य—पदस्य । एतावद्भिः—अक्षरस-
माग्रायोपदिष्टैः । शब्दरूपतया—नामरूपतया । शास्त्रस्य—व्याक-
रणशास्त्रज्ञानस्य । मात्रेति—ज्ञानेति शेषः ।

(उद्घोते) तन्मूलकेति—चतुर्दशस्य्यात्मकेत्यर्थः । एवमप्येऽपि ।
इदं—कलादिदोषरहितवर्णज्ञानरूपम् । अत्रार्थे—अनुबन्धकरणार्थ-
मित्यत्रार्थः । तत्संग्राहकस्य—वाग्व्यवहारसंग्रहकस्य । हि—यतः ।
अन्यपरतया—वाग्व्यवहारपरतया । एतत्प्रतीकं—चन्द्रतारकव-
दिति इत्येतत्प्रतीकम् । तदध्ययनेति—अक्षरसमाग्रायाध्ययनेत्यर्थः ।
तदर्थेति—अक्षरसमाग्रायतन्मूलकपाणिनीयव्याकरणार्थेत्यर्थः । अस्य—
अक्षरसमाग्रायस्य । इदमेव—चित्तशुद्धिप्रयोजकत्वमेव । तादृशेति—
अक्षरसमाग्रायाध्येतित्यर्थः ।

इति व्याकरणन्यायवेदान्ताचार्यलब्धव्यवर्णपदक-पण्डित-

श्रीरुद्रधरम्नाप्रणीते महाभाष्यप्रदीपोद्घोततत्त्वालोकं

प्रथमाध्यायस्य प्रथमपादे द्वितीयमाहिकम् ।

इति भगवत्पतञ्जलिमुनिविरचितं द्वितीयं प्रत्याहाराहिकम् ।

अथ प्रथमाध्याये प्रथमपादे तृतीयाह्निकम् ।

अथ पाणिनीयं विधिशेषप्रकरणम् ।

(१—वृद्धिसंज्ञासूत्रम् १ । १ । ३ । १ ॥)

वृद्धिरादैच् (१ । १ । १) ॥

(उद्घोतः) वृद्धिरादैच् ॥ द्विपदं सूत्रं, कृतमनयोः साधुत्वमिति भाष्यदर्शनात् । अन्यथोद्देश्यानेकत्वाद् वृद्धिशब्दस्यावृत्तिर्वाक्यार्थबोधाय कार्या स्यात् । द्वन्द्वे तु समाहारस्यैकस्थोद्देश्यस्य शब्दतः संभवात् तां विनापि सिद्ध्यति । न च समाहारे टच्प्रसङ्गः, समासान्तविधेरनित्यत्वात् । प्रतेरंश्चादय इति सर्वेश्चादिगणे राजञ्शब्दपाठाङ्गिहात् । अन्यथा राजाह इति टच्प्रसिद्धे किं तेन ॥ यद्वा पदत्रयं, पस्पशायां भाष्ये वृद्धिः, आद्, ऐजिति पदविभागदर्शनात् । वृद्धिशब्दस्त्वावृत्त्या योज्यः । अत्र पक्षेऽनयोरिति भाष्यं खण्डयोरित्यर्थकम् ॥

(तत्वालोकः) उद्घोते — पदच्छेदः पदार्थोक्तिर्विग्रहो वाक्ययोजना । आक्षेपश्च समाधानं व्याख्यानं षड्विधं मतम् ॥ इत्याप्तवाक्यानुसारेणादौ पदच्छेदमाह—द्विपदमिति । इदमिति शेषः । अन्यथा—तस्य त्रिपदसूत्रत्वे । उद्देश्येति—आदैच्, ऐत्यादिः । द्वन्द्वे—आदैजित्यत्र द्वन्द्वे । ताम्—आवृत्तिम् । विनापीति—वाक्यार्थबोध इति शेषः । अन्यथा—समासान्तविधेः नित्यत्वे । तेन—राजन् शब्दस्य अंश्चादिगणे पाठेन ॥ हरदत्तानुरोधादाह—यद्वेति । अत्रेति शेषः । आवृत्त्येति—नचैवं प्रकृते वाक्यभेदरूपदोषापत्तिः, वाक्यभेदस्य अपूर्वभेदकल्पनावारणाय वेदमात्रे दूषकत्वात् । अत्र पक्षे—त्रय पदत्रयमिति पक्षे । खण्डयोः—उद्देश्यविधेयरूपभागयोः । तथा चात्र पक्षे न तन्माध्यविरोधः ।

(असाधुत्वनिराकरणाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

कुत्वं कस्मान्न भवति “चोः कुः, पदस्य” इति ? ॥

(प्रदीपः) वृद्धिरादैच् ॥ १ ॥ कुत्वं कस्मान्न भवतीति । अनेकशक्तेः शब्दस्य शक्यवच्छेदेन संज्ञिनि विनियोगान्त्रित्वाच्च सर्वसंज्ञानां लौकिकत्वादौच्छब्दस्यानुकरणशब्दत्वाज्जातिशब्दत्वाद्वा शास्त्रप्राप्तिरस्तीति प्रश्नः । तत्र कुशब्दः पञ्चसु वर्णैश्चासत्करो वाचकत्वेन विनियुक्त इति कुशब्दे वाचकशब्दस्वरूपे प्रवृत्तिनिमित्ते भावप्रत्ययः ।

(उद्घोतः) असाधुशब्दोच्चारणे पाणिनेरश्रद्धेयतापत्त्या तदुक्तपदानां साधुत्वं विचारयति—भाष्ये कुत्वमित्यादि । ननु ऐच्छब्दस्यादिरन्त्येनेत्यनेन कृत्रिमतया लौकिकवैदिकवर्तिभूतत्वेन कथं सुप्तादिशास्त्रप्राप्तिः । लौकिकत्वं च लोकेऽर्थबोधनाय प्रयुक्तशब्दत्वमत आह—अनेकेति ॥ नित्यत्वाच्चेति । चो हेतौ । यतः शब्दार्थसंबन्धस्य नित्यत्वात्सर्वसंज्ञानां नित्यत्वमतो लौकिकत्वाच्चात्रप्राप्तिरित्यन्वयः ॥ लोकेऽर्थापत्तेऽप्रसिद्धानामपि संज्ञानां नित्यत्वमिति बोधवितुं सर्वशब्दः ॥ नन्वेवं वृद्धिरादैजित्यादीनां वैवर्ध्यमत आह—शक्तीति ।

शक्यवच्छेदस्तत्संकोचः । विनियोगो विशेषे नियमः । अभिमतातिरिक्तार्थान्तरव्युत्पादाय च सः ॥ परिसंख्यायां चात्र शास्त्रे प्रायेण नियमव्यवहार इति बोध्यम् । यद्वा—शक्यवच्छेदः शक्तिनिश्चयः ‘शब्दार्थस्यानवच्छेदे’ इत्यादाववच्छेदशब्दस्य तदर्थकत्वदर्शनात् । फलरूपे हेतौ तृतीया ॥ विनियोगः उपदेशः । शक्तिनिश्चयफलकोपदेशादित्यर्थः । एवं च तत्संज्ञितकरणरूपप्रकरणादर्थान्तराप्रतीतिरिति बोध्यम् ॥ इदमेव युक्तं, सार्थवाचकत्वेपि संज्ञेतरूपत्वेनाज्ञातशक्तिबोधकतया विधित्वसंबन्धेनैषां नियमाभित्वासंभवात् ॥ नन्वेवं लौकिकार्थबोधो न स्यादत उक्तम्—अनेकशक्तेरिति । स्वशास्त्रे एव प्रकरणादर्थार्थबोध इति भावः । अनेकरिमन्त्रनेका वा शक्तिरस्येति विग्रहः । अन्त्ये सर्वनाम्नो वृत्तिमात्र इति पुंवत्वम् । कोपधप्रतिषेधे तद्विस्तृतग्रहणाद्वा ‘स्त्रिया’ इति पुंवत्वम् । आश्रयभेदादेव शक्तिभेद इति मते आद्यः । निरूपकभेदाद्भेदे द्वितीयः । नित्ये शब्दार्थसंबन्धे पुरुषव्यापाराप्रागवाचकस्य न पुरुषव्यापारेण वाचकता शक्या कर्तुमनः सर्वे सर्वार्थवाचका इत्यभ्युपगमादनेकशक्तिवावसायः । तादात्म्यमेव च शब्दार्थयोः शक्तिः । अत्र पक्षे गौणमुख्यविभागः प्रसिष्णप्रसिद्धिभूतः । ‘अन्यायोऽनेकार्थत्वमिति’ त्वश्रद्धेयमेवेति निरूपितं सञ्ज्ञायाम् । अत्र लौकिकशब्दत्वं साध्यम् । शास्त्रीयसंज्ञात्वसमानाधिकरणं नित्यत्वं हेतुः । अतो न वैदिकेषु व्यभिचारः । सर्वसंज्ञानामिति वदता सूचितमिदम् ॥ अपूर्वाः संज्ञाः क्रियन्त इति पक्षेपि लौकिकत्वं साधयति—अनुकरणेति । अयमपि लौकिकत्वे हेतुः, आदिरन्त्येनेत्यनेन संज्ञात्वेन विनियुक्तस्यैव शब्दस्यानुकरणं सूत्रे, लक्षणया तेनैवोपस्थापितयोरैकारोकारयोस्तात्पर्यवशाच्चादबोधविषयतेति बोध्यम् । अनुकरणे च सर्वशब्दानां साधुत्वेन शास्त्रविषयतेति भावः ॥ यत्सैजित्याद्यन्तावयवद्वारा समुदायानुकरणमिति । तत्र । तथा सत्यादिरन्त्येनेति सूत्रवैयर्थ्यापत्तेः । वृद्धिशब्दादेः शास्त्रविषयताया एवमभ्यनुपपादनाच्च ॥ नन्वनुकरणत्वाननुभवः । किं च त्रयी शब्दानां प्रवृत्तिरिति पक्षे उक्तहेतुद्वयस्याप्यभावेऽत आह—जातीति । वैयाकरणव्यवहाराच्च तत्सिद्धिरिति भावः ॥ अत्र पक्षे जातिबोधार्थमेव संज्ञासूत्रापीति बोध्यम् । अत्रापि पक्षे लौकिकत्वं संज्ञापक्षवदेव बोध्यम् ॥ हरदत्तस्तु—वृद्धिशब्दो वृधेर्भावे क्तिन्नन्तः । अभेदोपचाराच्च वृद्धियुक्तादैचु वृत्तिः । लक्षणयैव सिद्धे सूत्रं नियमार्थं, वृद्धियुक्तस्युतर्दीर्घकारादीनां बोधो मा भूदिति त्रयीपक्षे सूत्रार्थमाह ॥ तत्र अदेकगुण इत्यादावसंभवात् ॥ ननु कुत्वमित्यत्र संज्ञात्वपक्षे ककारादिपञ्चकगतप्रवृत्तिनिमित्ताभावाच्चात्रप्रत्ययोऽनुपपन्नः । किं चात्र ककारस्य प्राप्तिर्न तु कुवृत्तिधर्मस्येति कुत्वमित्यसङ्गतमत आह—तत्रेति । आसत्कल्पः सम्बद्धस्वरूपः । एवं च कुशब्दः कुशब्दवत्ककारादिषु शक्त इत्येवं शक्तिग्रहात्कुशब्दस्य प्रवृत्तिनिमित्तत्वम् । सम्बन्धशानादिव्यवहारसिद्धतादात्म्यम् । तादात्म्येन कुशब्दं प्रवृत्तिनिमित्तीकृत्य शक्तित्वेन तस्य ग्रहे बाधकामावादा । केचित्तु शब्दस्य स्वरूपं कुशब्दत्वं सामान्यं तत्कादिध्वारोपितं प्रवृत्तिनिमित्तं तत्कश्चिच्च बाधिकेयादुः ॥ तेन च कुत्वशब्देन स्वार्थाश्रयः ककारो लक्ष्यते इति ककारः कस्माच्चेति चोषपर्यवसानम् ॥ वस्तुतः कुत्वपदवोर्भस्वसंज्ञापदयोश्च पर्यायतेति शब्दस्य सर्वे निरूपितमिति न कश्चिदोषः ॥

(तत्त्वालोकोः) भाष्ये—कुत्त्वजिति—अत्र चकारत्वेत्यादिः । कस्मादिति—हेतोरिति शेषः । प्रदीपे—शास्त्रेति—कुत्त्वशास्त्रेत्यर्थः । तत्र—भाष्ये । इति—इति हेतोः ।

उद्घोते—आपश्येति—तथा च तदीयशास्त्रस्याप्रामाण्यपत्तिरिति भावः । तदिति—पाणिनीत्यर्थः । साधुत्वमिति—तावत्, भाष्यकार इति शेषः । इत्यनेनेति—सङ्केतितत्वेनेति शेषः । एवम्—आदैः कुत्त्वयादिष्वर्थसम्बन्धस्य नित्यत्वे । अभिमतेति—आदैर्जादीत्यादिः । अर्थान्तरेति—वर्द्धनादीत्यादिः । सः—तथा विनियोगः । सिद्धांत-माह—यद्वेति । तदर्थकत्वेति—निश्चयार्थकत्वेत्यर्थः । तत्सङ्के-तेति—वृद्धयादिष्वर्थसङ्केतेत्यर्थः । स्वरूपसत्याः शक्तेः शास्त्रबोधे नोपयोगः, किन्तु ज्ञाताया एवेत्याशयेनाह—बोधकतयेति । एषां—संज्ञासूत्राणाम् । एवं—शालेण शक्तिनिर्णये सति । लौकिके-ति—वृद्ध्यादिष्वर्थेन वर्द्धनादीत्यादिः । अन्ये—अनेका शक्तिरिति विग्रहे । आद्य इति—विग्रह इति शेषः । एवमग्रेऽपि । भेदे—शक्ति-भेदे । अत्र पक्षे—सर्वे सर्वार्थवाचका इति पक्षे । इदम्—अग्रेत्यादि । नन्वेवं सूत्रस्थेचा अनुकारार्थोपस्थितापि ऐकारादिवोषो न स्यात् “उच्चारितः शब्द एवे”ति भाष्योक्तेरित्यत आह—लक्षणयेति । स्ववान् वाच्ये इत्यादिः । तेनैव—सूत्रस्थेचैव । तात्पर्यज्ञानस्य चाब्द-बोधे कारुण्येत्याशयेनाह—तात्पर्येति । हारेति—अनुकरणेत्यादिः । ऐओजितिति शेषः । तथा च अनुकरणेन लोपस्व बलवत्तरत्वात् चस्यासन्निधानेन ऐकारौकारावेव उपतिष्ठेते इति भावः । वृद्धि-शब्देति—आदैर्जोषकेत्यादिः । च तस्मिन्—वृद्धित्वादिनातिसि-द्धिश्च । चैन ब्रह्मसत्तायाः जातित्वसिद्धेः संग्रहः । अत्र पक्षे—त्रयी शब्दानामिति पक्षे । एवमग्रेऽपि । सूत्रार्थ—सूत्रप्रयोजनम् । कुत्त्व-वत्कारादिषु—सङ्केतसम्बन्धेन कुत्त्ववन्तो ये ककारादयः तेषु । तस्य—तादात्म्यस्य । चोद्येति—प्रदनेत्यर्थः ।

(समाधानभाष्यम्)

भत्वात् ॥

(तत्त्वालोकोः) भाष्ये—परिहरति—भत्वादिति । भत्वेन पद-त्वस्य बाधादिति भावः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

कथं भसंज्ञा ?

(तत्त्वालोकोः) ननु यच्च भमिति निमिषाभावान्न प्रवर्ततेति सा भमेत्याशयेन शङ्कते—कथमिति ।

(समाधानभाष्यम्)

“अयस्मयादीनि च्छन्दसि” इति ॥

(समाधानबाधकभाष्यम्)

छन्दसीत्युच्यते, न चेदं छन्दः ॥

(तत्त्वालोकोः) भाष्ये—छन्दसीति—तत्रेत्यादिः । इदं—वृद्धिसंज्ञासूत्रम् ।

(समाधानसाधकभाष्यम्)

छन्दोवत्सूत्राणि भवन्ति ॥

(प्रदीपः) छन्दोवदिति । न वैशेषिकादिसूत्राणि, अपि त्वङ्-त्वाद्याकरणासूत्राण्येव । इष्टिश्चैयम्—छन्दोवदिति ॥

(उद्घोतः) अङ्गत्वात् । पदपदार्थबोधनद्वारा वेदोपकारकत्वात् । मुख्यं व्याकरणमित्यादिनाङ्गत्वरूपणाच्च । प्रधानं च षट्स्वङ्गेषु १७ मं

व्याकरणमिति पदपञ्चायां भाष्योक्तेः ॥ अस्यामिष्टौ नावत्त्वं प्रयोजकं, नैवेष्टिरिति ‘छन्दोवत्कथं कुर्वन्ती’ति सूत्रस्याख्यादिति सूत्रे भाष्योक्तेः । तस्मादङ्गत्वमेव प्रयोजकमिति भावः ॥ ननु छन्दसि विहितस्य सूत्रे कथं प्रवृत्तिरत्र आह—इष्टिरिति । तथा च भाष्यका-रोषादिदेशासूत्रेषु छन्दः कार्यप्रवृत्तिरिति भावः ॥

(तत्त्वालोकोः) प्रदीपे—इष्टिरिति—भाष्यकृत इत्यादिः ।

उद्घोते—अङ्गत्वेति—व्याकरणस्येत्यादिः । अस्यामिष्टौ—एत-दिष्टिप्रवृत्तौ । आर्षत्वमिति—व्याकरणसूत्राणामित्यादिः । अङ्गत्वमे-देति—तेषां तत्रेति शेषः । सूत्रे इति—सूत्रेभ्यस्त्यर्थः । मुख्यच्छन्दः—सुसाफत्वात् छन्दोपकारकत्वेनोपचरितच्छन्दस्त्वकोषित्वादिः । अलि-देशात्—छन्दोवदित्यतिदेशात् ।

(आक्षेपभाष्यम्)

यदि भसंज्ञा, “वृद्धिरादैजदेङ्ग्याः” इति जश्त्वमपि न प्राप्नोति ॥

(उद्घोतः) भाष्ये जश्त्वमपीति । संहिताया पाठे इत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकोः) भाष्ये—इतीति—संहितापाठे इति शेषः ।

(समाधानभाष्यम्)

उभयसंज्ञान्यपि छन्दांसि दृश्यन्ते । तद्यथा ‘स सुष्ठुभास ऋक्ता गणेन’ पदत्वात्कुत्त्वम्, भत्वाज्जश्त्वं न भवति । एवमिहापि पदत्वाज्जश्त्वम्, भत्वात्कुत्वं न भविष्यति ॥

(उद्घोतः) उभयसंज्ञान्यपीति । उभे संज्ञे वेधमिति विग्रहः । संज्ञाद्वयहेतुककार्यदेशनेन तद्वत्त्वकल्पनेति भावः ॥

(तत्त्वालोकोः) भाष्ये—उभयसंज्ञान्यपीति वक्तव्यमिति वांस्ति-कानुसारेणाह—उभयसंज्ञानीति । गणेनेति—इत्यत्रेति शेषः ।

उद्घोते—तद्वत्वेति—संज्ञाद्वयवत्त्वेत्यर्थः ।

(इत्त्वसाधुत्वनिराकरणम् ॥)

(अथ तद्भावितपञ्चनिराकरणाधिकरणम् ।)

(उभयपक्षस्वरूप-तद्भावितपक्षदूषणभाष्यम्)

किं पुनरिदं तद्भावितग्रहणम्—वृद्धिरित्येवं ये आकारैकारौकारा भाव्यन्ते, तेषां ग्रहणम्, आहोस्वि-दादौऽमात्रस्य ? ॥

किं चातः ? ॥

यदि तद्भावितग्रहणम्, शालीयो मालीय इति वृद्धलक्षणाशङ्को न प्राप्नोति । आत्रमयम्, शालमयम्, वृद्धिलक्षणा मयश्च न प्राप्नोति । आत्रगुप्तायनिः, शाल-गुप्तायनिः, वृद्धलक्षणाः फिक् न ोति ॥

(प्रदीपः) किं पुनरिति । उभयथा शास्त्रे दर्शनात्पक्षद्वयेऽपि दोषसंभवात्प्रश्नः ॥

(उद्घोतः) ननु सूत्रादादौऽमात्रग्रहणपक्ष एव प्रतीयत इति प्रश्नात्पक्षपरित आह—उभयथेति । उगादिंसंज्ञासु तद्भावितपक्षस्य, लोपसंज्ञायामदर्शनमात्रस्येति भावः ॥ ननु द्विषादिसंज्ञास्वतद्भावित-त्वानामेव ग्रहणं दृश्यते, इति सोऽपि पक्षः शङ्कितुमुचित इति चेत् ॥

न । तत्र हि तद्भावितार्थभावादतद्भावितानामेव ग्रहणम्, न च तथा

प्रकृते इति उभयथेत्युक्तम् । वृद्धिशब्दे तन्त्राद्यङ्गीकारे तद्भावितग्रहणम्, वृद्धिशब्दे कत्वे द्वितीयः पक्ष इति भावः ॥ भाष्ये वृद्धिलक्षणो मयदिति । नित्यं वृद्धशरादिभ्य इत्यस्य वृद्धसंज्ञाद्वारा वृद्धिलक्षणं बोध्यम् ॥ वृद्धलक्षण इति पाठे एषां वृद्धिभावात्वेन समुदायानां वृद्धत्वाभावादित्यर्थः ॥ फिजिति । उदीचां वृद्धादगोत्रादिति । न च प्राचामवृद्धादिति फिनाप्येतत्सिद्धं, पुंवद्भावनियेषोऽप्याग्रगुप्तायनीभार्य इत्यादौ जातेऽप्येति सिद्ध इति वाच्यम् । आग्रगुप्तायनेरपत्यं युवेत्यर्थेऽगोप्यञ्चत्रियार्चमित इति लुकि आग्रगुप्तायनिरित्येव रूपं पितरि पुत्रे चेष्यते, फिनि तु भितः परत्वाभावात् सिध्येत् । न चात्राहणगोत्रमात्राद्युपप्रत्ययस्योपसंख्यानमिति तत्सिद्धिः । ब्राह्मणगोत्रे तदप्रवृत्तेः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—ननु किं वृद्धिरादैजित्यत्र वृद्धिपदमावर्ष्य, एकं वृद्धिपदं वृद्धिशब्देन विहितपरं सदाद्वैविशेषणम्, अपरं तत् संशपरमिति रीत्या वृद्धिशब्देन विहिता ये आदैचः ते वृद्धिसंज्ञका इत्यर्थः । अथवा आदैज्मात्रं वृद्धिसंज्ञकमित्यर्थ इत्याशयेन पृच्छति—किं पुनरिति । इदं—वृद्धिसंज्ञासूत्रम् । तद्भावितग्रहणमिति—अत्र तेन वृद्धिशब्देन भाविताः विहिता ये (आदैचः) ते गृह्यन्ते अनेनेति व्युत्पत्तिः । तदनुसारेण तदर्थमाह—वृद्धिरित्येवमिति । शब्दोच्चारणेनेति शेषः । भाष्यन्ते—विधीयन्ते । अत इति—प्रश्नादभिप्रेतं भवत इति शेषः । प्रष्टा स्वभिप्रेतं प्रकटयति—यदीति । इदमिति शेषः । ग्रहणमिति—तद्गीति शेषः । इति—इत्यत्र । वृद्धीति—इत्यत्रेत्यादिः । एवमग्रेऽपि ।

उद्घोते—इति—इति हेतोः । इति सोऽपि पक्षः—इति हेतोः अतद्भावितपक्षोऽपि । तत्र हि—यतः टिबुभादिसंज्ञासु । न च—न तु । तथा—अतद्भावितपक्षसम्भवः । इति—इति हेतोः । उक्तमिति—न तु त्रेषेतीति शेषः । आदिना आवृत्तिसंग्रहः । द्वितीयः—आदैज्मात्रग्रहणमिति । एषाम्—आत्रादिषट्कानामाकाराणाम् । एतत्—आग्रगुप्तायनिरित्यादि ।

(आदैज्मात्रग्रहणे दूषणभाष्यम्)

अथादैज्मात्रस्य ग्रहणम्, सर्वो भासः सर्वभास इति “उत्तरपदवृद्धौ सर्वं च” इत्येष विधिः प्राप्नोति ॥ इह च तावती भार्या यस्य तावद्भार्यः यावद्भार्यः “वृद्धिनिमित्तस्य” इति पुंवद्भावप्रतिषेधः प्राप्नोति ॥

(उद्घोतः) भाष्ये एष विधिरिति । पूर्वपदान्तोदात्तत्वमित्यर्थः ॥ तावद्भार्ये आसर्वनाम्न इत्यात्वस्य वतुनिमित्तमिति पुंवत्वनिषेधप्राप्तिः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अथेति—यदीति शेषः । ग्रहणमिति—तद्गीति शेषः । बहुव्रीहौ पूर्वपदप्रकृतिस्वरान्तोदात्त इष्ट एवेति बहुव्रीहिवत्तंस्यनिराकरणाय विग्रहं प्रदर्शयति—सर्वो भास इति । इति—इत्यत्र । प्राप्नोतीति—किन्त्वत्र समासान्तोदात्तत्वमिष्टमिति भावः । यावद्भार्यः—यावद्भार्य इति । उद्घोते—इति—इति हेतोः ।

(सिद्धान्तभाष्यम्)

अस्तु तर्हि—आदैज्मात्रस्य ग्रहणम् ॥

(उद्घोतः) यदि प्रथमपक्षे दोषो दुरुद्धोऽस्तु तर्हीत्यन्वयः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्ती द्वितीयपक्षं स्वीकरोति—अस्ति चेति । उद्घोते—प्रथमपक्षे—तद्भावितग्रहणपक्षे । दोषः—आवृत्तादिरूपः ।

(आक्षेपस्मरणभाष्यम्)

ननु चोक्तम्—सर्वो भासः सर्वभास इति “उत्तरपदवृद्धौ सर्वं च” इत्येष विधिः प्राप्नोतीति ॥

(समाधानभाष्यम्)

नैष दोषः । नैवं विज्ञायते—उत्तरपदस्य वृद्धिरुत्तरपदवृद्धाविति ॥

कथं तर्हि ? ॥

“उत्तरपदस्य” इत्येवं प्रकृत्य या वृद्धिस्तद्व्युत्तरपदे, इत्येवमेतद्विज्ञायते ॥ अवश्यं चैतदेवं विज्ञेयम् । तद्भावितग्रहणे सत्यपीह प्रसज्येत—सर्वः कारकः सर्वकारक इति ॥

(प्रदीपः) उत्तरपदस्येत्येवमिति । तत्र हि वृद्धौ सर्वं चेत्यप्युच्यमाने वृद्धिमात्रस्योत्तरपदस्याभावात्सामर्थ्यादवृद्धिमदुत्तरपदं ग्रहीष्यत इत्यतिरिच्यमानमुत्तरपदग्रहणं सामर्थ्यादुत्तरपदाधिकारमवगमयति ॥

(उद्घोतः) तद्व्युत्तरपदे इति । समासान्तोत्तरपदशब्देन सामानाधिकरण्याय उत्तरपदस्येत्येवं वृद्धिर्यस्मिन्निति बहुव्रीहिरिति भावः ॥ तत्राधिकारलक्षणार्था बीजमाह—तत्र हीति ॥ न च आश्रयतीति श्रीः सर्वस्य श्रीः सर्वोरित्यादौ वृद्धिरूपोत्तरपदसंभवः । न चैकादेशे व्यपवर्गाभावः । नेन्द्रस्येति निषेधेन पूर्वोत्तरपदसंबन्धिकार्यस्यैकादेशात्प्राक् प्रवृत्तिस्वीकारात् । तथा च सर्वशब्दान्तोदात्तत्वे शेषनिघातेन औकारस्यानुदात्तत्वे एकादेशस्य स्वरितो वातुवाचे इति पाक्षिकः स्वरितः स्यादिति वाच्यम् ॥ तादृशानामभिधाने इदुत्तरमानाभावात् । स्वरितत्वाद्वाधिकारलाभ इति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—नैवमिति—यत इत्यादिः । उत्तरपदवृद्धाविति शेषः । तर्हीति—विज्ञायते इति शेषः । प्रकृत्य—अधिकृत्य । एतत्—उत्तरपदवृद्धाविति । तद्भावितेति—अन्येत्यादिः । इहेति—एतदिति शेषः । तथा च पक्षद्वये एतस्य एवंविशेष्यताया आवश्यकतया सिद्धान्त्यभिमतद्वितीयपक्षे एतस्य एवंविशेष्यताया आश्रयणेन न गौरवमिति भावः ।

प्रदीपे—तत्र—उत्तरपदवृद्धौ सर्वं चेत्यत्र । हि—यतः । इत्यपि—इत्यस्मिन्नपि । सामर्थ्यादिति—वृद्धिपदोपादानेत्यादिः । वृद्धिपदेनेति शेषः । इति—इति हेतोः ।

उद्घोते—शब्देनेति—अन्यपदार्थस्येति शेषः । बहुव्रीहिरिति—न च व्यधिकरणबहुव्रीहिः असाधुः, अर्थ हेतुः साध्याभाववदवृत्तिरित्यादौ तदङ्गीकारात् । नचेति—अस्य वाच्यमित्यनेनान्वयः । तादृशानां—सर्वोरित्यादीनाम् । तुष्यतु दुर्जन इति न्यायेन तदभ्युपेत्याह—स्वरितत्वाद्देति । उत्तरपदशब्दे स्वरितत्वप्रतिज्ञया तदधिकारावगतिरिति भावः ।

(द्वितीयदूषणनिराकरणभाष्यम्)

यदप्युच्यते—इह तावती भार्या यस्य तावद्भार्यः यावद्भार्य इति च “वृद्धिनिमित्तस्य—” इति पुंवद्भावप्रतिषेधः प्राप्नोतीति ॥ नैष दोषः । नैवं विज्ञायते—वृद्धेनिमित्तं वृद्धिनिमित्तं वृद्धिनिमित्तस्येति ॥

कथं तर्हि ? ॥

वृद्धेर्निमित्तं यस्मिन्सोऽयं वृद्धिनिमित्तः वृद्धिनि-
मित्तस्येति ॥

किं च वृद्धेर्निमित्तम् ? ॥

योऽसौ ककारो ञकारो णकारो वा ॥

अथवा यः कृत्स्नाया वृद्धेर्निमित्तम् ॥

कश्च कृत्स्नाया वृद्धेर्निमित्तम् ? ॥

यत्स्वायाणामाकारैकारौकाराणाम् ॥

(प्रदीपः) वृद्धेर्निमित्तं यस्मिन्निति । निमित्तशब्दोपादान-
सामर्थ्याद्व्यधिकरणपदो बहुव्रीहिराश्रीयतेऽन्यथा वृद्धेस्तद्धितस्येत्येव
ब्रूयात् । वृद्धिनिमित्तत्वाच्च तद्धितस्य तद्धित एव वृद्धिशब्देनाभिधा-
यिष्यते । अथवा वृद्धेः संबन्धी यस्तद्धित इति वैयधिकरण्येन संबन्ध
आश्रयिष्यते ॥ योऽसौ ककार इति । कत्रयेषु सत्सु वृद्धिर्भवतीति
तेषामेव निमित्तत्वम् ॥ अथवेति । निमित्तशब्दोपादानदेवाश्रित-
बहुत्वसंख्यो वृद्धिशब्दः समस्यते, वृद्धीनां निमित्तं वृद्धिनिमित्त-
मिति ।

(उद्घोतः) अन्यथा वृद्धेरिति । वृद्धात्मकतद्धिताभावाद्वृद्धि-
निमित्तग्रहणम् [मिति भावः ॥ नन्वर्थः शब्दादर्शाद्यच्च टाप्-
शंसेत्यादौ वृद्धिरूपसंभव इत्यरुचैराह—अथवेति ।] व्यधिकरणबहु-
व्रीह्याश्रयणसामर्थ्यादेव व्यपदेशिवद्भावाप्रवृत्तिरिति भावः ॥ तेषा-
मेवेति । एवमशब्दोऽप्यर्थः । विशिष्टस्य निमित्तत्वे विशेषणानामपि
तत्त्वमिति भावः ॥ ननु वृत्तावभेदैकत्वसंख्यावगतेर्वहुवचनान्तेन विग्र-
होऽनुपपन्नोऽत आह—निमित्तेति । तत्र कात्स्न्यं प्रतिपत्तिर्कालिकं
न प्रयोगसमवायीति न परिषदाभार्यं दोषः । न च वैयाकरण-
भार्येण निषेधापत्तिः, इष्टापत्तेः । अत एवाद्वैजमात्रस्येति पक्षेऽत्र
दोषानुद्धानम् । तद्भाषितानामेवेति पक्षेऽपि न उवाच्यमिति सूत्रे
ऐजंशेपि वृद्धिपदसंबन्धेन निषेधप्रवृत्तिरत्र संपादा । अत एव
देविकाशिंशेपि सूत्रे भाष्यकृता तत्संबंधो दर्शित इत्याहुः ॥ आदौ-
ज्मात्रग्रहणादेव मालादीनां चेति सार्थकम् । अन्यथास्यावृद्धत्वा-
त्प्रस्थेऽवृद्धमित्येव सिद्धे किं तेन ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एवं द्वितीयपक्षे प्रथमदोषं परिहृत्य
द्वितीयदोषं निराकरोति—यदुपीति । नैवमिति—यत इत्यादिः ।
तर्हीति—विज्ञायते इति शेषः । निमित्तस्येतीति—एवं विज्ञायते
इति शेषः ।

प्रदीपे—अन्यथा—व्यधिकरणपदबहुव्रीह्यस्वीकारे । चेन वृद्धि-
रूपतद्धिताभावादित्यस्य संग्रहः । वृद्धेरिति—स्वनिमित्तत्वसम्बन्धे-
नेति शेषः । सम्बन्धः—अन्वयः । इति—इति हेतोः । तेषामेवेति—
कण्ठानामेवेत्यर्थः । वृद्धेरिति शेषः । इति—इत्यत्र ।

उद्घोते—वृद्धयामकेति—वृद्धिशब्देनेत्यादिः । शब्दादिति—
लिखां मत्वर्थे इति शेषः । वृद्धिरूपेति—एकादेशे अन्तवद्भावेन तद्धि-
तत्वादित्यादिः । तद्धितेति शेषः । नन्वेवमपि तावद्भाष्यं इत्यादौ व्यप-
देशिवद्भावेन वतरेव वृद्धिनिमित्तत्वाद् दोष एवेत्यत आह—व्यधि-
करणेति । तत्त्वं—निमित्तत्वम् । तत्र—वृद्धौ । इति—इति हेतोः ।
दोष इति—अप्रसङ्ग इत्यर्थः । तद्धितस्य आकारमात्रप्रवर्त्तकत्वादि-
त्यादिः । अत्र—वैयाकरणभार्य इत्यत्र । पञ्चदशे फलैक्यायाह—तद्भा-
वितानामेवेति । ग्रहणमिति शेषः । अत्र—वैयाकरणभार्य इत्यत्र ।
तत्सम्बन्धः—वृद्धिपदसम्बन्धः । द्वितीयपक्षे पाणिनिसम्मतं दर्श-
यति—आदौजिति । अन्यथा—तद्भावितग्रहणे । अस्य—मालादेः ।

तेन—मालादीनां चेत्यनेन । तथा च—“आवृत्तौ गौरवापत्तेः, शाली-
यादेरसिद्धितः । मालादीनां चेति लिङ्गाद् व्याप्तिन्यायात्तथैव च ॥
भाविसंज्ञात्वविज्ञाने गौरवाच्चेह निश्चितम् । आदौज्मात्रस्याविशेषाद्वि-
संज्ञा विधीयते” ॥

(इति तद्भावितपक्षनिराकरणम् ॥)

(अथ संज्ञासूत्रत्वसाधनाधिकरणम्)

(९१ आक्षेपवार्तिकप्रथमखण्डम् ॥ १ ॥)

॥*॥ संज्ञाधिकारः संज्ञासंप्रत्ययार्थः ॥*॥

(भाष्यम्)

“अथ संज्ञा” इत्येवं प्रकृत्य वृद्ध्यादयः शब्दाः
पठितव्याः ॥

किं प्रयोजनम् ? ॥

संज्ञासंप्रत्ययार्थः । वृद्ध्यादीनां शब्दानां ‘संज्ञा’
इत्येष संप्रत्ययो यथा स्यात् ॥

(प्रदीपः) संज्ञाधिकार इति वार्तिकम् । तस्य व्याख्यानम-
थसंज्ञेत्येवमिति । अथशब्दः संज्ञायाः प्रस्तावव्योतनार्थः ॥ वृद्ध्या-
दीनामिति । संप्रत्यय इत्येतदपेक्षया कर्मणि षष्ठी । वृद्ध्यादयः संज्ञा-
त्वेन यथा प्रतीयेरन्नित्यर्थः ॥

(उद्घोतः) वार्तिकमिति । सूत्रेऽनुक्तदुरुक्तचिन्ताकरत्वं वा-
र्तिकत्वम् ॥ एतेन सूत्रव्याख्यानाय प्रवृत्तस्य कात्यायनस्यायुक्ता दुरु-
क्तचिन्तित्यपातम् ॥ प्रस्तावेति । वार्तिकेऽधिकारशब्दोक्तः स इति
भावः ॥ वृद्ध्यादीनां संज्ञात्वाद्भेदनिबन्धनपष्ठयनुपपन्नेत्यत आह—
संप्रत्यय इति ॥ भाष्ये संज्ञेत्येष इति । शब्दाश्चानानामितरेतरा-
ध्यासादिदं नानुपपन्नम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—वृद्धिरादैजित्यादीनां संज्ञासूत्रत्वसिद्धये
पूर्वपक्षवार्तिकं खण्डशो व्याचष्टे—संज्ञाधिकार इति । कर्तव्य इति
शेषः । प्रकृत्य—अधिकारसूत्रं कृत्वा । वृद्ध्यादयः शब्दाः—वृद्ध्यादि-
पदपरितानि सूत्राणि । सम्प्रत्ययः—ज्ञानम् ।

प्रदीपे—संज्ञेतिवार्तिकव्याख्यानभाष्ये अथशब्दाधिक्यात् अप-
व्याख्यानभ्रमो मा भूदिति हेतोराह—अथशब्द इति ।

उद्घोते—सः—प्रस्तावः । इदं—संज्ञेत्येष सम्प्रत्यय इति ।

(९२ आक्षेपसाधकवार्तिकद्वितीयखण्डम् ॥ १ ॥)

॥ * ॥ इतरथा ह्यसंप्रत्ययो यथा

लोके ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अक्रियमाणे हि संज्ञाधिकारे वृद्ध्यादीनां संज्ञेत्येष
संप्रत्ययो न स्यात् ॥

इदमिदानीं बहुसूत्रमनर्थकं स्यात् ॥

अनर्थकमित्याह ॥

कथम् ? ॥

‘यथा लोके’ लोके ह्यर्थवन्ति चानर्थकानि च वा-
क्यानि दृश्यन्ते । अर्थवन्ति तावत्—‘देवदत्त गाम-

अथाज शुक्तां दण्डेन' देवदत्त गामभ्याज कुष्माण्ड' इति । अनर्थकानि—'दश दाडिमानि षड्रूपाः कुण्ड-
नजाजिनं पतलपिण्डः अजरोरुक्रमेतत्कुमार्याः स्फैय-
कृतस्य पिता प्रतिशीनः' इति ॥

(प्रदीपः) यथा लोके इति ॥ कात्यायनेनासंप्रत्यये लोको
दृष्टान्तत्वेनोपात्तः । भाष्यकारस्तु वाक्याध्याहारेणानर्थकत्वे लोको दृष्टा-
न्तत्वेन योजयति—बहुसूत्रमिति । बहुव्रीहिः । प्रकरणं चान्य-
पदार्थः । समाहारे दिशुर्वा ॥ अर्थवन्ति सैति । यथा लोकोऽर्थवन्ति
प्रयुक्ते एवमनर्थकान्यपीत्यर्थः । वाक्यादस्तत्त्वमाचर्य न साधितं
तावदनर्थकत्वबद्धा भटिति, समन्यवाचनमाह ॥ दश दाडिमानो-
ति । पदार्थानां समन्यवाचावादनानर्थक्यम् ॥

(उद्घोतः) भाष्यकारस्त्विति । अधिकारं विनाऽसंप्रत्यये
दृष्टान्तत्वं लौकिकस्याभावादपारिधाने दृष्टान्तानुपयोगाच्चेति तद्भा-
वः ॥ वाक्याध्याहारेणेति । इदमिदानीमिति वाक्याध्याहारेणे-
त्यर्थः ॥ ननु द्विगो अकारान्तोत्तरपदत्वात् स्त्रीत्वे लोप्यादत्त आह—
बहुव्रीहिरिति । अन्यपदार्थस्याशब्दत्वाद्बहुव्रीहिर्दुर्ज्ञेयोऽत आह—
समाहारे इति । पात्रादिस्वास्तीत्वाभावः । अत एव त्रिसूत्रीत्यादि
सङ्गच्छते । बहुसूत्रशब्दस्यैव तत्र पाठादित्यभिमानः ॥ नन्वनर्थकदृष्टा-
न्तेऽर्थवन्तीत्यादि व्यर्थमत आह—यथेति । व्यर्थत्वनिवार्थकपदसमूह
एव वाक्यम् । तथापि भाष्ये पदसमूहे एव वाक्यशब्दः प्रयुक्तोऽ-
तोऽनर्थकानि वाक्यानीति न विरुद्धम् ॥ इदमिति विनाचार्याचारादि-
ज्ञानेन ॥ पदार्थानां कुण्डमजाजिनमित्यादीनाम् । स्वयंकृतोपत्यं
स्फैयकृतः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—संज्ञाधिकाराकारये दोषमाह—इतर-
थेति । हि—यतः । इदं—प्रकरणम् । इदानीं—संज्ञासम्प्रत्ययामावे ।
बहुसूत्रमिति—अत्र बहुनि (संज्ञा) सूत्राणि यस्मिन्निति, बहुनां
(संज्ञा) सूत्राणां समाहार इति वा व्युत्पत्तिः । आह—यदाह ।
कथं—तत् कथम् । सार्थकविधिसूत्रकर्तृकर्तृकसंज्ञासूत्राणां कथमनर्थ-
कतेति प्रष्टुः भावः । यथा लोके सार्थकवाक्यप्रयोक्तृप्रयोक्तृकवाक्यस्यापि
अनर्थकता दृश्यते, तथा शास्त्रे सार्थकविधिसूत्रप्रयोक्तृप्रयोक्तृकसंज्ञासूत्राणा-
मपि अनर्थकता स्यादित्याशयैव समावाता आह—यथेति । हि—यतः ।
अभ्याज—प्रेरय । अजरोरुक्—चण्डालकम् । प्रतिशीनः—कृशः ।

प्रदीपे—तावदिति—लोकदृष्टान्तेनेति शेषः । ननु केनचित् दृष्टा-
न्तेन कचित् बद्धा नोचितेत्यत आह—समन्वयेति । पदार्थानां पर-
स्परमित्यादिः । पदार्थानामिति—मिथ इत शेषः । अत्र—दश दा-
डिमानोत्यादौ । आनर्थक्यमिति—न तु पदानामर्थशून्यत्वादिति
शेषः । तेन पदानामर्थवत्त्वाऽपि नानुपपत्तिरिति भावः ।

उद्घोते—अधिकारं—संज्ञाधिकारम् । तद्भावाः—वाक्याध्या-
हारकरणाशयः । अनर्थकवाक्यस्य लोके सत्त्वात् अनर्थकत्वे लोको
दृष्टान्तः सम्भवतीति भावः । इति वाक्येति—इत्यादिवाक्येत्यर्थः ।
अत एवैत्यर्थमाह—बहुसूत्रेति । तत्र—पात्रादौ ।

(१३ आद्येपान्तरवार्तिकम् ॥ २ ॥)

॥ * ॥ संज्ञासंज्ञसंदेहश्च ॥ * ॥

(भाष्यम्)

क्रियमाणोऽपि संज्ञाधिकारे संज्ञासंज्ञिनोरसंदेहो
वक्तव्यः ॥ कुतो ह्येतत्—वृद्धिशब्दः संज्ञा, आदैचः

संज्ञिन इति । न पुनरादैचः संज्ञा, वृद्धिशब्दः
संज्ञीति ? ॥

(तत्त्वालोकः) यत्नान्तरस्यापि विवेकतामाह—संज्ञेति । संज्ञा-
संज्ञिविषयकसन्देहनिवर्तकः कश्चन शब्दो वक्तव्य इत्यर्थः । परा संज्ञा,
पूर्वः संज्ञीति वक्तव्यमिति भावः । हि—यतः । एतदिति—ज्ञा-
तेति शेषः ।

(आद्येपनिराकरणभाष्यम्)

यत्तावदुच्यते—'संज्ञाधिकारः कर्तव्यः संज्ञासंप्रत्य-
यार्थः' इति ॥ न कर्तव्यः ।

(तत्त्वालोकः) पूर्वोपपत्तिकं खण्डयितुमनुवदति—यत्ताव-
दिति । न कर्तव्य इति—तत्रोच्यते स इत्यादिः । इतीति शेषः ।

(१४ सिद्धान्तवार्तिकप्रथमखण्डम् ॥ ३ ॥)

॥ * ॥ आचार्याचारात्संज्ञासिद्धिः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

आचार्याचारात्संज्ञासिद्धिर्भविष्यति ॥

किमिदम्—आचार्याचारादिति ? ॥

आचार्याणामुपचारात् ।

(प्रदीपः) आचार्याचारादिति । आचार्याणां व्यवहारादि-
त्यर्थः ॥

(उद्घोतः) उपचारो नाम गौणी वृत्तिरिति भ्रमं व्युदस्यति-
व्यवहारादिति । अनेन व्यवहाराच्छक्तिग्रह उक्तः । स च शक्तिग्रा-
हकशिरोमणिः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—ननु तर्हि कथं संज्ञासम्प्रत्यय इत्यत
आह—आचार्येति । आचार्याणां वृत्तिकृतां व्यवहारादेव इमानि
संज्ञासूत्राणीति निश्चयो भविष्यतीति न “अथ संज्ञा” इत्यधिकारस्य
कर्तव्यमित्याशयः । उद्घोते—स च—व्यवहारश्च ।

(सिद्धान्तवार्तिकद्वितीयखण्डम् ॥ ३ ॥)

॥ * ॥ यथा लौकिकवैदिकेषु ॥ * ॥

(भाष्यम्)

तद्यथा लौकिकेषु वैदिकेषु च कृतान्तेषु ॥ लोके
तावन्मातापितरौ पुत्रस्य जातस्य संवृत्तेऽवकाशे नाम
कुर्वन्ति—देवदत्तो यज्ञदत्त इति । तयोरुपचारादन्येऽपि
जानन्ति इयमस्य संज्ञेति ॥ वेदे याज्ञिकाः संज्ञां कुर्व-
न्ति—स्फयो यूपश्चपात् इति । तत्रभवतामुपचारादन्येऽ-
पि जानन्ति—इयमस्य संज्ञेति ॥

(उद्घोतः) भाष्ये वेदे याज्ञिका इति । यज्ञकाण्डद्वयार-
म्भय इत्यर्थः । वेदकर्तृत्ववत्संज्ञाकर्तृत्वं तेषां द्रष्टव्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—कृतान्तेषु—कृतसिद्धान्तेषु । संवृत्ते-
श्रोतृजनसन्निहिते । तयोः—मातापित्रोः । उपचारात्—व्यवहारात् ।
कुर्वन्ति—पश्यन्ति । स्फयः—खादिरं खन्नसदृशं यज्ञसाधनकाष्ठम् ।
यूपः—तक्षणादिसंस्कृतं पशुमिर्योजनकाष्ठम् । चपात्—यूपाग्रे स्थाप्यमानं
यूपवलयसंज्ञकं काष्ठम् । तत्रभवताम्—पूज्यानां याज्ञिकानाम् ।

उद्घोते—कर्तृत्वेति—द्रष्टृत्वैत्यर्थः ।

(दार्ष्टान्तिकभाष्यम्)

एवमिहापि—इहैव तावत्केचिद्व्याचक्षणा आ-
हुः—वृद्धिशब्दः संज्ञा, आदैचः संज्ञिन इति ॥ अपरे
पुनः “सिचि वृद्धिः” इत्युक्त्वाऽऽकारैकारौकारानुदाह-
रन्ति । तेन मन्यामहे—यया प्रत्याय्यन्ते सा संज्ञा, ये
प्रतीयन्ते ते संज्ञिन इति ॥

(प्रदीपः) वृद्धिशब्दः संज्ञेति । वृद्धिशब्दस्य प्रत्यायनशक्ति-
व्याख्यानेनैव प्रकाशयते । यथादैचां वर्णानामिति वर्णत्वम् ॥ अपर
इति । प्रदेक्षायां संज्ञासंज्ञ्यभिव्यक्तिः । संज्ञाप्रश्नाद्यां प्रदेशार्थस्य व्यव-
स्थेति भावः ॥

(उद्घोतः) भाष्ये इहैवेति । वृद्धिरादैचसूत्रे एवेत्यर्थः ॥
अस्त्याः शब्देव्याख्यानेनोत्पादयितुमशक्यत्वादाह—वृद्धिशब्दस्ये-
ति । प्रत्यायनशक्तिः प्रत्यायने बोधजनने कारणीभूता शक्तिः । भाष्ये
उदाहरन्तीति । वृद्धिरादैजिति सूत्रार्थकथनार्थं तत्प्रदेशत्वेन सिचि
वृद्धिरित्युक्त्वा तदुदाहरणत्वेनाकार्षाद् अक्षरौदश्रीषीदित्युदाहरन्ती-
त्यर्थः । एवं च वृद्धिशब्दस्य प्रत्यायकत्वमादैचां प्रत्याय्यत्वं निर्णय
वृद्धिरादैचसूत्रस्य संज्ञाबोधकत्वं वृद्धिशब्दस्य संज्ञात्वं च निर्णयन्तीति
भावः ॥ तेन अपाचार्योक्तोदाहरणेन ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इहापि—व्याकरणशब्दोऽपि ।
प्रदीपे—व्याख्यानेनैवेति—नच व्याख्यानाच्छक्तिज्ञानं शक्तिज्ञा-
नाच्च व्याख्यानमित्यन्योन्याश्रयः, यस्माद्व्याख्यानाच्छक्तिज्ञानं
तस्माच्छक्तिज्ञानात्तद्व्याख्यानस्याभावात् ।

(आक्षेपान्तरानुवादभाष्यम्)

यदप्युच्यते—क्रियमाणोऽपि संज्ञाधिकारे संज्ञा-
संज्ञिनोरसंदेहो वक्तव्य इति ॥

(तत्त्वालोकः) वक्तव्य इतीति—तत्रोच्यते स न वक्तव्य
इतीति शेषः ।

(९५ सिद्धान्तवार्तिकम् ॥ ४ ॥)

॥ * ॥ संज्ञासंज्ञ्यसंदेहश्च ॥ * ॥

(भाष्यम्)

संज्ञासंज्ञिनोश्चासंदेहः सिद्धः ॥

कुतः ? ॥

आचार्याचारादेव । उक्त आचार्याचारः ॥

(तत्त्वालोकः) नन्वेवं कुतः संज्ञासंज्ञिनोरसंदेहः सिद्धयेदि-
त्यत आह—संज्ञेति । आचार्येतिवार्तिकोक्तहेतुरनुवर्तते—आचार्या-
चारादिति । एव हेतुसुलभताद्योक्तः । वृत्तिकारव्यवहारात् एकस्य
संज्ञात्वे, अपरस्य संज्ञित्वे निर्णीते का संज्ञा कः संज्ञीति सन्देह एव
नोदेतीति भावः ।

(९६ सिद्धान्तहेतुवार्तिकप्रथमखण्डम् ॥ २ ॥)

॥ * ॥ अनाकृतिः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अथवाऽनाकृतिः संज्ञा, आकृतिमन्तः संज्ञिनः ।
लोकेऽपि ह्याकृतिमतो मांसपिण्डस्य देवदत्त इति संज्ञा
क्रियते ॥

(प्रदीपः) अनाकृतिरिति । आकृत्या साहचर्याद्भेदो लक्ष्यते ।
तेनायमर्थः—वृद्धिशब्द एकवारसंज्ञा, आदैचां बहुत्वात्संज्ञ्यः । लाघ-
वार्थं हि संज्ञाकरणम् । यथा—सर्वादीनि सर्वनामानीत्यनेकस्यैका
संज्ञा क्रियते, न त्वेकस्यानेका संज्ञा, प्रयोजनाभावात् ॥ आकृतिमन्त
इति । अवस्थाभेदेऽपि स एवायमिति प्रत्यभिज्ञानमित्तकं देवदत्तत्वा-
दिकं सामान्यमस्तीत्याकृतिमन्त इत्युक्तम् ॥

(उद्घोतः) नन्वाकृतिर्जातिस्तद्भेद आदैचपि तदभावात् न
वृद्धिशब्देऽपीत्यत आह—आकृत्येति । बहुव्रीहिरिति भावः ॥ अना-
कृतिरित्येतन्न्यायसिद्धमित्याह—लाघवार्थमिति ॥ नन्वेकस्यापि
तव्यादेरनेकाः कृत्कृत्यप्रत्ययसंज्ञाः क्रियन्तेऽन आह—प्रयोजनेति । सति
हि प्रयोजने तथा, प्रकृते तु न तथा, प्रयोजनाभावादिति भावः ॥
प्रत्यभिज्ञानमित्तकम् । प्रत्यभिज्ञाप्रमाणकमित्यर्थः । वस्तुतो भाष्ये
आकृतिमन्त इत्यस्य भेदवत् इत्यर्थः । अवस्थाभेदेन च तत्रारोपितः
सः । आरोपितभेदेन च जातिसत्त्वे न मानम् । अत एव देवदत्तेत्यादौ
न जीविति कश्चित् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एकस्य आचार्याचाररूपहेतोरुक्तत्वात्
“अनाकृतिर्लिङ्गेन वा” इत्यत्रयथाशब्दस्य उभयत्रान्वयमभिप्रेत्याह—
अथवेति । संज्ञादिसन्देहस्य “अनाकृतिः” इत्येतावन्मात्रकथनेन
अनिवृत्तेः संज्ञादिपक्षाभावापेक्षया तद् व्याचष्टे—अनाकृतिः संज्ञेति ।
हि—यतः । इतीति—अनाकृतिरिति शेषः ।

प्रदीपे—साहचर्यात्—यत्राकृतिः तत्र भेद इत्याकारकात् । हि—
यतः । सामान्यं—जातिः । इति—इति हेतोः ।

उद्घोते—नन्विदं—अनाकृतिरित्यत्रेति शेषः । जातिरिति—
नञर्थो यदि भेदस्तर्हीति शेषः । अपीति—इति तेष्वपि संज्ञात्वप्रसङ्गः,
यद्यत्यन्ताभावस्तर्हि प्रायुच्चारणं शब्दा भिद्यन्ते इति सिद्धान्ते वृद्धि-
शब्दे वृद्धिशब्दस्वरूपजातिसत्त्वादिति शेषः । अपीति—इति तत्रापि
संज्ञात्वाप्रसङ्ग इति शेषः । बह्विति—अनाकृतिपदे इत्यादिः । हि—
यतः । तथा—एकस्य अनेका संज्ञा क्रियते । तत्र—देवदत्ते । सः—
भेदः

(सिद्धान्तहेतुवार्तिकद्वितीयखण्डम् ॥ ५ ॥)

॥ * ॥ लिङ्गेन वा ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अथ वा—किंचिल्लिङ्गमासज्य वक्ष्यामि—इत्थं-
लिङ्गं संज्ञेति । वृद्धिशब्दे च तल्लिङ्गं करिष्यते, नादै-
च्छब्दे ॥

(प्रदीपः) लिङ्गेन वेति । कलादिना वर्णदोषेणेत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—लिङ्गेन वेति—असन्देह इत्यनुषङ्गते ।

(आक्षेपभाष्यम्)

इदं तावदयुक्तम् । यदुच्यते—आचार्याचा-
रादिति ॥

किमत्रायुक्तम् ? ॥

तमेवोपात्तव्यं “अगमकं ते सूत्रम्” इति, तस्यैव
पुनः प्रमाणीकरणमित्येतदयुक्तम् । अपरितुष्यन्
स्त्वपि भवाननेन परिहारेण “अनाकृतिर्लिङ्गेन
वा” इत्याह ॥

(प्रदीपः) तमेवोपाख्येति । यो हि सूत्रकारमुपाख्यते—
अगमकं ते सूत्रमिति, स कथं वृत्तिकाराप्रामाण्येनाश्रयतीत्यर्थः ॥
अपरितुष्यन्निति । त्वयापि परिहारान्तरं ब्रुवताऽऽचार्याचारो न
प्रमाणत्वेनाश्रित इत्यर्थः ॥

(उद्घोतः) स कथं वृत्तिकारानिति । तस्यैवेति भाष्यस्य
तदीयस्यैवेत्यर्थ इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये प्रथमहेतुं खण्डयति—इदं तावदिति ।
किमिति शब्दार्थयोरित्यादिः । तमेव—सूत्रकारमेव । उपाख्य—
विनिन्द्य । अगमकं—पदार्थमिथः संसर्गाबोधकत्वादन्वयकम् । अनेन—
आचार्याचारादित्यनेन ।

प्रदीपे—वृत्तिकारान्—वृत्तिकाराचारान् । परिहारान्तरम्—
अनाकृतिलिङ्गेन वेति ।

उद्घोते—तदीयस्यैवेति—आचारस्यैति शेषः ।

(तृतीयहेतौ गौरवाच्चेपभाष्यम्)

तच्चापि वक्तव्यम् ॥

(प्रदीपः) तच्चापीति । लिङ्गेन वेत्येतद्वक्तव्यमित्यर्थः । अना-
कृतिः संज्ञेत्येतत्तु न्यायसिद्धत्वाच्च वक्तव्यम् ॥

(उद्घोतः) लिङ्गेन वेत्येतदिति । लिङ्गासङ्गः इत्यलिङ्गा संज्ञेति
च वक्तव्यमित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तृतीयहेतुं दूषयति—तच्चापीति ।

प्रदीपे—द्वितीयहेतुः युक्त एवेत्याह—अनाकृतिरिति ।

उद्घोते—लिङ्गेति—प्रतिशंसं कलादीत्यादिः । तथा च संज्ञाधि-
कारासन्देहयोः करणापेक्षया लिङ्गेन वेति पक्षश्रयणे न लाघवं, यत्न-
द्वयस्योभयत्र कर्तव्यत्वादिति भावः ।

(तृतीयहेतुस्वीकारे लाघवप्रदर्शकभाष्यम्)

यद्यप्येतदुच्यते । अथवैतर्हि इत्संज्ञा न वक्तव्या ।
लोपश्च न वक्तव्यः । संज्ञालिङ्गमनुबन्धेषु करिष्यते ।
न च संज्ञाया निवृत्तिरुच्यते । स्वभावतः संज्ञा संज्ञिनं
प्रत्याग्य स्वयं निवर्तते । तेनानुबन्धानामपि निवृत्ते
र्भविष्यति ॥

(प्रदीपः) अथवैतर्हि । एवं सतीत्यर्थः । उकारादिष्वनु-
बन्धेषु कलादिकमासङ्ग्यते । ततश्च तेषां संज्ञात्वे सति लादात्मने-
पदमिति करिष्यते । संज्ञाश्च संज्ञिनं प्रत्याग्य स्वयं निवर्तन्त इतीत्संज्ञा
लोपश्च न वक्तव्यौ भवत इत्यर्थः ।

(उद्घोतः) उकारादिष्विति । धात्वादिपठितेष्वित्यर्थः । ननु
संज्ञालिङ्गे कृतेऽपीत्संज्ञाधभावे कथं तेषां निवृत्तिरित आह—भाष्ये
स्वभावतः संज्ञेति ॥ तदध्याचष्टे—संज्ञाश्च संज्ञिनमिति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—संज्ञाधकारासन्देहयोराश्रयणापेक्षया
तृतीयहेतौराश्रयणे लाघवं दर्शयति—यद्यपीति । एतत्—प्रतिशंसं
कलादिलिङ्गासङ्गनम्, इत्यलिङ्गा संज्ञेति च । अथवेति—तथापीत्यादिः ।

प्रदीपे—संज्ञालिङ्गमिति भाष्यस्यार्थमाह—उकारेति । तेषां—उका-
राद्यनुबन्धानाम् । इतीति—इति हेतोरित्यर्थः । अनुबन्धनिवृत्तये
इति शेषः ।

उद्घोते तेषाम्—अनुबन्धानाम् ।

(आच्चेपभाष्यम्)

सिध्यत्येवम् । अपाणिनीयं तु भवति ॥

(उद्घोतः) भाष्ये अपाणिनीयं त्विति । अनन्तस्थलेषु दोष-
विशिष्टपठने आनुनासिक्यादिवत् प्रतिष्ठाकरणे च दुर्ज्ञेयत्वादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एवमुपपादितलाघवकमपि तृतीयहेत्वा-
श्रयणं दूषयति—लिङ्गेतीति । यद्यपीत्यादिः ।

उद्घोते—अपाणिनीयत्वापत्तिः श्चाऽपि न कर्तुं शक्यते इत्यत्र
हेतुमाह—अनन्तेति ।

(सिद्धान्तिभाष्यम्)

यथान्यासमेवास्तु ॥

(तत्त्वालोकः) यथान्यासासमिति—तर्हीत्यादिः । इत्संज्ञादि-
कमिति शेषः ।

(आच्चेपस्मारणभाष्यम्)

ननु चोक्तम्—“*संज्ञाधिकारः संज्ञासंप्रत्ययार्थ
इतरथा ह्यसंप्रत्ययो यथा लोके*” इति ॥

(तत्त्वालोकः) तथा च अनाकृतिरिति समाधानस्यासार्वत्रिक-
त्वात्, लिङ्गेन वेति समाधेश्च संज्ञाधिकाराद्याश्रयणेन साम्यात्, प्रथ-
मोपस्थिततया संज्ञाधिकारादिकरणमेव वरमित्वाशयेन स्मारयति—
ननु चेति ।

(समाधानभाष्यम्)

न च यथा लोके, तथा व्याकरणे । प्रमाणभूत
आचार्यो दर्भपवित्रपाणिः शुचाववकाशे प्राङ्मुख
उपविश्य महता प्रयत्नेन सूत्राणि प्रणयति स्म ।
तत्राशक्यं वर्णनाप्यनर्थकेन भवितुम्, किं पुनरियता
सूत्रेण ॥

किमतो यदशक्यम् ? ॥

अतः संज्ञासंज्ञिनावेव ॥

(प्रदीपः) प्रमाणभूत इति । प्रामाण्यं प्राप्त इत्यर्थः । भू-
प्राप्तान्तिन्यस्याऽऽष्टाद्वेति निबन्धात् रूपम् । वृत्तिविषये च प्रमाण-
शब्दः प्रामाण्ये वर्तते ॥ दर्भपवित्रेति । प्रमादाभावं दर्शयति ।
प्राङ्मुख इति । प्राच्या अभ्युदयहेतुत्वात् ॥ महतेति मनःप्रणिधानं
दर्शयति ॥ एतच्च सर्वभागमाद्बोध्यम् । एवमानर्थक्ये परिहृते संज्ञा-
संप्रत्ययाय पक्षान्तराणि प्रश्नमुखेन प्रतिक्षिपति—किमत इति ॥

(उद्घोतः) ननु भवतेर्जन्मार्थत्वेनाभूततद्भावप्रतीत्या च्चौ
सति प्रमाणीभूत इति स्यात् तदविबुद्ध्यां तु प्रमाणमाचार्यः, प्रकारा-
न्तरेण भूत इति अर्थः स्यादत आह—प्रामाण्यमिति । वृत्तिविषये
इति प्रकृताभिप्रायम् ॥ प्रमादः पिशाचादिसंन्यः ॥ आगमः संप्रदायः
प्रकृतभाष्योक्तिर्वा । भाष्ये अनर्थकेनेति । बोधयार्थरहितेनेत्यर्थः । तेन
पारायणे सर्वेषामदृष्टार्थत्वेपि दृष्टप्रयोजनराहित्यरूपमनर्थकत्वं वर्णपद-
सूत्राणामस्त्यैवेति न वक्ष्यमाणसूत्रादिप्रत्याख्यानासङ्गतिः ॥ संज्ञा-
संप्रत्ययाय संज्ञात्वनिश्चयाय ॥ भाष्ये किमत इति । अत—तादृश-
कर्तृकत्वात्किं कथमर्थवत्त्वं (यद्) यतस्तद् (अशक्यम्) अशक्य-
निरूपणमित्युद्धारार्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—दृष्टान्तविघटनेन, स्मारितं दूषयति—
न च यथेति । यथा लोके, न च तथा व्याकरणे इत्यन्वयः । भ्रमप्र-
मादविप्रलिप्ताकरणापादवादिरूपः वक्तृदोष एव वाक्यानर्थक्यप्रयोजक
इति लोके तत्सत्त्वात् दश दाडिमानीत्यादिवाक्यानामानर्थक्यं, शास्त्रे

तु तदसत्त्वात् सूत्राणामानर्थक्यं न सम्भवतीति भावः । शास्त्रे तद-
सत्त्वमुपपादयति—प्रमाणेति । अनेन अभावावः सूचितः । विप्रलि-
प्ताऽभावमाह—आचार्य इति । दर्शयति—कुशेत्यर्थः । भूयशुद्धिप्रयुक्त-
चित्तविवेकाभावमाह—शुचाविति । शुद्धभूमावित्यर्थः । जनवाचांदि-
प्रयुक्तव्यासङ्गाभावमाह—अवकाश इति जनासन्निहितदेशे इत्यर्थः ।
तत्र—सूत्रेषु । सूत्रेणेति—वृद्धिरादैजित्यनेनेति शेषः । एवेति—प्रकृ-
तसूत्रेण प्रतीयते इति शेषः ।

प्रदीपे—ननु प्राप्त्यर्थकभूधातोः चुरादिष्वन्ततया प्रमाणभावित
इति स्यादित्यत आह—भू प्रासाविति । “प्राचीं देवा अभजन्त”
इति श्रुत्यनुसारेणाह—प्राच्या इति । एतच्च—दर्शग्रहणादि च ।

उद्घोते—तद्विवक्षायांमिति—जनार्थकत्वाविषयावित्यर्थः ।
भ्रतेरित्यादिः । सत्तार्थकत्वविवक्षणे इति शेषः । अस्त्येवेति—अस्त्ये-
वेति हेतोः । तत्—अर्थवत्त्वम् ।

(आक्षेपभाष्यम्)

कुतो नु खल्वेतत्—संज्ञासंज्ञिनावेवेति । न पुनः
साध्वनुशासनेऽस्मिन्शास्त्रे साधुत्वमनेन क्रियते ? ॥

(उद्घोतः) साध्वनुशासन इति । अनेन साधुत्वपक्षस्या-
काण्डता वारिता ॥

(तत्त्वालोकः)—वृद्धिरादैजित्यस्य वृद्धिपदादौच्यदयोः साधु-
त्वप्रतिपादकत्वेऽपि अर्थवत्त्वमभावात् तस्य योः संज्ञासंज्ञित्वप्रतिपा-
कतैवेति कथं निर्णयते इत्याशयेन पूर्वपक्षी शङ्कते—कुतो न्विति ।
शास्त्रे इति—क्षय्यज्यौ शक्यार्थे इत्यनेनेव अनयोरिति शेषः । क्रिय-
ते—क्रियते इति ।

(आक्षेपनिराकरणभाष्यम्)

कृतमनयोः साधुत्वम् ॥

कथम् ?

वृधिरस्मायविशेषेणोपदिष्टः प्रकृतिपाठे, तस्मात्
किमप्रत्ययः आदैचोऽप्यक्षरसमाग्नये उपदिष्टाः ॥

(प्रदीपः) कृतमनयोरिति । आदैच्छब्दस्य द्वन्द्वत्वादनयो-
रिति द्विवचननिर्देशः ॥ आदैच इति । तेषां च द्वन्द्वनिर्देशोऽयमा-
दैच्छब्द इत्यर्थः ॥

(उद्घोतः) द्वन्द्वत्वादिति । अनयोरित्यस्य पदयोरिति विशे-
षम् ॥ पदानामेव साधुत्वान्वाख्यानादिति भावः ॥ भाष्ये अविशेषे-
णेति । प्रत्ययविशेषमनादावेत्यर्थः ॥ ननु वर्णसमाग्नये आकाराद्युपदेशे
ऽप्यादैच्छब्दस्य किमागतमत आह—तेषां चेति । संज्ञाग्रहणद्वारे-
णेति शेषः ॥ तपर इति आदिरन्येनेति च तेषां कृतयोरदैचसंज्ञयो-
र्द्वन्द्वनिर्देशेन द्वन्द्वशास्त्रेण कृतं साधुत्वमित्यर्थः । ऐजित्यपि तन्मूल-
कादिरन्येनेत्यनेन बोधितमित्याशयेन भाष्ये-ऽक्षरसमाग्नये उप-
दिष्टा इत्युक्तम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्ती उत्तरयति—कृतमिति ।
अलाक्षणिकं हि कार्यं निपातनेन क्रियते इति भावः । अस्मै—जिज्ञा-
सुवे । आदैजित्यस्य अर्थमात्रपरत्वंशापनाय कहुवचनान्तमाह—आ-
दैचोऽपीति । अविशेषेणेत्यनुषज्यते ।

उद्घोते—तेषाम्—आकारस्य ऐकारोकारयोश्च । अपिना—आ-
कारादिसमुच्चयः । तन्मूलकेति—अक्षरसमाग्नयमूलकैत्यर्थः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

प्रयोगनियमार्थः तर्हीदं स्यात्—वृद्धिशब्दात्परे
आदैचः प्रयोक्तव्य—इति ॥

(प्रदीपः) प्रयोगनियमार्थमिति । आदैचवृद्धिरिति प्रयोगो मा
भूदित्यर्थः ॥

(तत्त्वा०) भाष्ये—एवमस्य अनयोः साधुत्वबोधकत्वे खण्डिते
पूर्वपक्षी अस्य विधेयान्तरम् शङ्कते—प्रयोगेति । इदं—प्रकृतसूत्रम् ।
अस्य ते प्राग्धातोरिति वदिति शेषः । अत्र प्रयोगनियमशब्देन
पौर्वापर्यनियम एवाभिप्रेतः न साधुभाषणनियम इत्याशयेनहा—
वृद्धीति ।

(आक्षेपनिराकरणभाष्यम्)

नेह प्रयोगनियम आरभ्यते ॥ किं तर्हि ? । संस्कृत्य
संस्कृत्य पदान्युत्सृज्यन्ते तेषां यथेष्टमभिसंबन्धो भवति ।
तस्मात्—आहर पात्रम्, पात्रमाहरेति ॥

(प्रदीपः) नेहेति । प्रयुज्यत इति प्रयोगस्तत्र स्वतन्त्रस्य
पदस्य प्रयुज्यमानस्य नियमो नारभ्यते, अपि तु पदावयवस्य
प्रकृतिप्रत्ययौपसर्गनागमादिरूपस्य । लोके च केवल एव
वृद्धिशब्दः प्रयुज्यत इति न तस्यानेन नियमः क्रियते, लोके
प्रयुक्तानामिदमनुशासनम् ॥

(उद्घोतः) ननुपसर्जनं पूर्वं परश्चेत्यादिभिः प्रयोगनियम
आरभ्यत एवेत्यत आह—प्रयुज्यत इति ॥ स्वतन्त्रस्येति । गद्य-
पसर्गनिरासः । तौ हि द्योतकत्वात्परतन्त्रौ ॥ पदावयवस्येति ।
आदिना द्योतकाः ॥ युक्त्यन्तरमाह—लोके चेति, शिष्टलोकाभि-
प्रायम्, प्रयुक्तानां चेदमनुशासनमिति भावः ॥ केवलः आदैच-
पदासंबन्धः ॥ भाष्ये संस्कृत्येति । साधुत्वेनान्वाख्यायेत्यर्थः ॥
अभिसंबन्धः पौर्वापर्यलक्षणः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्ती तत् खण्डयति—नेहेति ।
इह—याकरणशास्त्रे । तेषां—पदानाम् ।

प्रदीपे—तत्र—युज्यमानानां मध्ये । इति—इति हेतोः ।
तस्य—वृद्धिशब्दप्रयोगस्य । अनेन—प्रकृतसूत्रेण लोके इति—
यत इत्यादिः । उद्घोते—तौ—गद्यपसर्गौ ह—मतः । द्योतकत्वात्-
स्वसमभिव्याहृतपदनिष्ठवृत्त्युद्बोधकत्वात् ।

(आक्षेपभाष्यम्)

आदेशास्तर्हीमे स्युः । वृद्धिशब्दस्यादैच आदेशाः ॥

(तत्त्वालोकः)—एवम् अस्य प्रयोगनियमार्थत्वे दूषिते पूर्वपक्षी
पक्षान्तरं शङ्कते—आदेशा इति । इमे—आदैचः ।

(आक्षेपनिराकरणभाष्यम्)

षष्ठीनिर्दिष्टस्यादेशा उच्यन्ते । न चात्र षष्ठी
पश्यामः ॥

(प्रदीपः) षष्ठीनिर्दिष्टस्येति । स्थानशब्दोऽर्थवाची तिष्ठन्त्य-
स्मिन्शब्दा इति स्थानम् । न च वृद्धिशब्दार्थमादैचो वक्तुं शक्तास्ते-
नान्न वध्यर्थमाभादिति तात्पर्यम् । तथा हि षष्ठ्यभावेऽपि
तदर्थसंज्ञावाङ्मत्वैव स्थान्यादेशभावो यथा ‘नाभि नभं च’ परस्त्री
परशुं च’ इति ॥

(उद्घोतः) षष्ठ्यभावेऽपि नाभि नभमित्यादादेशदर्शना-

दाह—स्थानेति । षष्ठीस्थाने इति—सङ्गत इति शेषः । तत्र हि सत्रे स्थानशब्दोऽधिकरणव्युत्पत्त्यर्थवाची । भावव्युत्पत्त्या प्रसङ्गवाची च तन्त्रेणोपादीयते । अन्यथा केवलार्थशब्दं प्राप्तिशब्दं वोपाददीत । एवं च—याऽनियोगा षष्ठी सा प्रसङ्गनिरूपितसंबन्धार्थिकैवेत्येकोऽर्थः । द्वितीये तु षष्ठीशब्दो ब्रह्मणया स्थानपरः । स्थाने इति सप्तमी वाच्य-स्वार्थस्याधिकरणत्वविवक्षया बोध्या । योगशब्दश्च व्युत्पत्त्य इति व्युत्पत्त्या आदेशवाची ततोऽर्थाच्छाब्दः । तेन स्थानी स्वार्थभिधानसमर्थदेशवानित्यर्थ इति भावः ॥ भाष्यस्य तु षष्ठीनिर्दिष्टस्य स्थानिनो योऽर्थस्तस्य वाचका उच्यन्ते । न चात्रादैतु षष्ठीनिर्दिष्टस्य स्थानिनोऽर्थानभिधेयत्वेन पश्याम इत्यर्थः ॥ षष्ठ्यर्थ-भावादिति षष्ठीबोधस्थान्यर्थाभिधानसामर्थ्याभावादिति भावः ॥ तदर्थसंज्ञावादिति । आदेशस्य स्थान्यर्थबोधनसामर्थ्यसंज्ञावादि-त्यर्थः ॥ वस्तुतस्तु स्थानं प्रसङ्ग एव । स चार्थवत् एव । अर्थप्रत्या-यनाय शब्दप्रयोगात् । एवं चार्थप्रयुक्त एव स्थान्यादेशयोः संबन्ध इति स्थान्यर्थाभिधानसमर्थस्यैवादेशेति वदन्ति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्ती तदपि खण्डयति—षष्ठीति । अत्र—वृद्धिशब्दे । प्रदोषे—अत्र—आदैतु ।

उद्योते—तत्र—षष्ठीस्थाने योगेत्यत्र । हि—यतः । अन्यथा—केवले अर्थे प्रसङ्गे वा विवाचिते । व्युत्पत्त्येति—कर्मत्वादिः । वाचका इति—आदेशा इति शेषः । एवेति—अनेन अर्थनिरासः । स च—प्रसङ्गश्च । इति—इति हेतोः । तथा च षष्ठीनिर्दिष्टस्येति भाष्यस्य बाहुल्यामिप्रायकत्वात् “नामि नमञ्चे”त्यादेः नानुपपत्तिरिति भावः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

आगमास्तर्हिमे स्युर्वृद्धिशब्दस्यादैच आगमाः ॥

(तत्त्वालोकः)—एवमादेशपक्षे खण्डिते पूर्वपक्षी आगमपक्ष-मुत्थापयति—आगमा इति ।

(आक्षेपनिरासभाष्यम्)

आगमा अपि षष्ठीनिर्दिष्टस्यैवोच्यन्ते । लिङ्गेन च । न चात्र षष्ठी, न खल्वप्यागमलिङ्गं पर्यायः ॥

(प्रदीपः) आगमा अपीति । अत्राप्यर्थोऽपेक्षते । अनागम-कानामर्थे सागमका इत्यर्थः ॥ लिङ्गेन चेति । देशविशेषप्रतिपत्तये टकारादिलिङ्गं तत्र क्रियत इत्यर्थः ॥

(उद्योतः) अत्रापीति । वस्तुतोऽवयवषष्ठ्यैवागमा उच्यन्ते इत्यर्थो भाष्यस्य ॥ कलादिलिङ्गप्रमत्वावृत्तये आह—देशेति । देशवि-शेषप्रतिपत्त्यर्थं लसाध्यागमप्रतीतिर्यलाभावे नेत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्ती तमपि खण्डयति—आगमा इति । प्रदीपे—ननु “न व्याभ्यामि”त्यादौ षष्ठ्यभावेऽपि आगमस्तं दृश्यते इत्यत आह—अत्रापीति । अर्थः—आगमो आगम्यर्थाभिधा-नसमर्थागमवान् भवतीत्यर्थः । ननु आगमस्यानर्थकत्वात् कथम् आग-म्यर्थाभिधानसामर्थ्यमित्यत आह—अनागमकानामिति । तत्र—आगमे ।

उद्योते—वस्तुत इति—किञ्चाल्यस्थले इति शेषः । प्रतीति-रिति—न व्याभ्यामित्यादौ पूर्वादिग्रहणात्मकलिङ्गकूपयत्नेनागमत्वप्र-तीतिरिति भावः ।

(सिद्धान्तसमाधानभाष्यम्)

इदं खल्वपि भूयः सामानाधिकरण्यमेकविभक्तित्वं च । द्वयोश्चैतद्भवति ॥

कयोः ? ॥

विशेषणविशेष्ययोर्वा संज्ञासंज्ञिनोर्वा ॥

तत्रैतस्याद्विशेषणविशेष्ये इति ॥

तत्र न, द्वयोर्हि प्रतीतपदार्थकयोर्लोके विशेषणवि-शेष्यभावो भवति । न चादैच्छब्दः प्रतीतपदार्थकः । तस्मात्संज्ञासंज्ञिनावेव ॥

(प्रदीपः) इदं खल्वपीति । विशेषणविशेष्यभावनिराकरणेन संज्ञापत्वं स्थापयति ॥ देवदत्तः पचतीत्यस्ति सामानाधिकरण्यं न त्वेकविभक्तित्वम्, गोरथ इत्यस्यैकविभक्तित्वं न तु सामानाधिकर-ण्यमित्युभयोरुपादानम् । संज्ञासंज्ञिनोरप्यस्ति विशेषणविशेष्यत्वं प्रसि-द्धप्रसिद्धिबशत्तु भेदेनोपादानम् । तत्तु सामानाधिकरण्यं शब्दयोरैव केचिद्विच्छन्ति । द्वाभ्यां शब्दाभ्यां भिन्नप्रवृत्तिनिमित्ताभ्यामेकस्याधि-करणस्याभिधेयत्वं प्रतिपादनाद्विशेषणविशेष्यार्थप्रतिपादनाच्च विशेषण-विशेष्यत्वम् ॥ अन्ये तु नीलमुत्पलमिति प्रवृत्तिनिमित्तयोर्जातिगुणयो-रेकमधिकरणमाश्रय इति सामानाधिकरण्यं विशेषणविशेष्यभावं चार्थ-योरैव मन्यन्ते ॥ न चादैच्छब्द इति । न ह्यस्य कश्चिद्वैकिकोऽर्थः प्रसिद्ध इत्यर्थः ॥

(उद्योतः) इदं खल्वपीति भाष्यं पूर्वोक्तपक्षानामसम्भवं प्रतिपादयति ॥ [तद्याचष्टे—विशेषणेति ॥] अस्ति सामानाधिकर-ण्यमिति । न च तादृशे संज्ञासंज्ञित्वसम्भावनेति भावः ॥ इत्युभयो-रिति । विशेषणविशेष्यत्वसंज्ञासंज्ञित्वसम्भावनात्पलप्रदर्शनायेत्यर्थः ॥ संज्ञासंज्ञिनोरपीति । अद्विवादिसंज्ञा हि स्वरूपेणैव संज्ञिनं सज्जती-याथागन्तरादिजातीयान्च होमादेर्व्यवच्छिन्नत्वात् विशेषणम् । संज्ञी च व्यवच्छेद्यः सन्निवेश्यः । विषयताविशेषरूपमपि तत्तयोरस्त्येवेति भावः ॥ प्रसिद्धीति । द्वयोर्हि प्रतीतेःत्यादिना भाष्ये उक्तमेतत् । यद्वा सत्यपि व्य-वच्छेद्यव्यवच्छेदकभावे संज्ञासंज्ञिनोर्विशेष्यविशेषणभावो लोके न प्रसिद्ध इत्यर्थः ॥ ननु सामानाधिकरण्यं नाम द्वयोः शब्दयोरैकामिधेयसम्-न्धः । तत्तु न युक्तम् । सामानाधिकरण्यस्य शब्दधर्मत्वेन विशेषणत्वा-देशार्थधर्मत्वेन विशेषणविशेष्ययोः सामानाधिकरण्यमिति भाष्या-सङ्गतेः । संज्ञासंज्ञिनोरेकामिधेयसम्बन्धाभावेन संज्ञासंज्ञिनोर्वा सा-मानाधिकरण्यमित्यस्याप्यसङ्गतेरत आह—तत्त्विति ॥ भिन्नप्रवृत्ती-त्यनेन पर्यायनिरासः ॥ वस्तुत इदं चिन्त्यम् । अन्ये देवि सरस्वति

इहे काव्ये विहृष्ये एतानि तेऽप्ये नामानीत्यादौ नामान्त्रिते समानाधिकरणे इत्यस्य व्यावृत्तये तत्र सामान्यवचनग्रहणमिति तत्सूत्रस्थभाष्यविरोधापत्तेः । युगपदधिकरणवचनतापक्षे पट्वीश्रुद्धावि-त्त्वत्र समानाधिकरणलक्षणपुंवद्भावशङ्कापरभाष्यविरोधापत्तेश्च । विशेष-णत्वादिकं चोपपद्यत इत्याह—विशेषणेति । भाष्ये संज्ञासंज्ञिनो-रित्यत्र संज्ञिपदेन संज्ञिसमर्पकः शब्दोऽभिप्रेतः । संज्ञाशब्दे च शब्दः प्रवृत्तिनिमित्तं संज्ञिनि तत्सम्बन्धात् । संज्ञिबोधकशब्दे च संज्ञिगतत-त्त्वमः प्रवृत्तिनिमित्तम् । एवं च वृद्धिशब्दवदभिज्ञा आदैच इति बोधः । वृद्धिशब्दवत्त्वं च लोकसिद्धतादात्म्येनेत्याश्रयः ॥ अन्ये त्विति । संज्ञासंज्ञिनोस्तत्त्वं प्रवृत्तिनिमित्तमिति सामानाधिकरण्यम् । एकविभ-क्तित्वं तत्र पदे शब्दद्वारा बोध्यम् । विभक्तिशब्देन शक्तिर्वा । भाष्ये संज्ञासंज्ञिनोरित्यस्य तत्प्रवृत्तिनिमित्तयोरित्यर्थः ॥ अन्ये त्विति मतेऽवचिनीजं तु प्रतीतपदार्थकयोरिति बहुव्रीहिसंस्वरसंज्ञः ॥ विशे-षणविशेष्यभावो भवतीत्यस्य तदर्थप्रतिपादकत्वं भवतीत्यर्थः ॥ ननु वैयाकरणानामादैच्छब्दः प्रतीतपदार्थक एवेत्यत आह—न इति ।

वृद्धिशब्दार्थान्वययोग्य इति शेषोऽत्र द्रष्टव्यः ॥ केचित्तु वृद्धादिशब्दाः शब्दपरा एव । वृद्धिशब्दामित्रा आदैच इति बोधः । तदुक्तं हरिणा—

“वृद्ध्यादयो यथा शब्दाः स्वरूपोपनिबन्धनाः ।
आदैचप्रत्यायितैः शब्दैः सम्बन्धं यान्ति संज्ञिभिः ॥”

इति । सामानाधिकरण्यं चैकविशेषकप्रतीतिजनकत्वमित्याहुः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्ती प्रतिपादयति—इदमिति ।
खल्वपि—अयं निश्चयार्थकः । भूय इति—पुनरित्यर्थः । अत्र संज्ञासंज्ञिभावनिर्णये दृढतरं प्रमाणमिति शेषः । द्वयोरिति—यत् इत्यादिः । शङ्कते—तत्रेति । तयोरित्यर्थः । समाधत्ते—तच्चैति । विशेषणविशेष्ये इत्येतच्चैत्यर्थः । हि—यतः । लोके इति—मध्यमणिन्यायेन पूर्वत्र परत्र चान्वेति । तस्मादिति—विशेषणविशेष्ययोरसम्भवेन परिशेषादिति शेषः । एवेति—अनेन प्रतिपाद्येते इति शेषः ।

प्रदीप—इत्यस्ति—इत्यत्रास्ति । इति—इति हेतोः । उभयोः—सामानाधिकरण्यैकविभक्तित्वयोः । संज्ञेति—यद्यपीत्यादिः । प्रसिद्धप्रसिद्धिवशात्—लोके प्रसिद्धयोरेव विशेषणविशेष्यभावः, संज्ञासंज्ञिभावस्तु अप्रसिद्धयोरपि भेदात् । भेदेनेति—विशेषणविशेष्यभावसंज्ञासंज्ञिभावयोरित्यादिः । समानमधिकरणमभिधेयं ययोरिति व्युत्पत्त्यनुसारेणाह—तत्रेति । प्रतिपादनादिति—इदं पूर्वनिर्दिष्टेन सामानाधिकरण्यमित्यनेनान्वेति । प्रतिपादनाच्चेति—शब्दयोरैवेति शेषः । समानमधिकरणमाहारः ययोरिति व्युत्पत्त्यनुसारेणाह—अन्येति । इति—इत्यत्र । जातिगुणयोः—उत्पलत्वजातिनीलगुणरूपार्थयोः । इति—इति हेतोः । अस्य—आदैच्छब्दस्य ।

उद्घोते—तादृशे—देवदत्तः पञ्चतीत्यत्र । अनेनात्र विशेषणविशेष्यभावसम्भावना सूचिता । गौरश्च इत्यत्र तु न कस्यापि सम्भावनेति भावः । हि—यतः । इति—इति हेतोः । तत् तयोः—विशेषणविशेष्यत्वं, संज्ञासंज्ञिनोः । संज्ञासंज्ञिनोरिति—अस्य मध्यमणिन्यायेन पूर्वत्र परत्र चान्वयः । इदं—भिन्नप्रवृत्तिनिमित्ताभ्यामिति विशेषणम् । तस्मिन्स्थेति—“नामन्त्रिते” इति स्मृत्येत्यर्थः । भवन्मते तत्र भिन्नप्रवृत्तिनिमित्तासत्वात् सामानाधिकरण्यासम्भवेन तदप्राप्तेराह—विशेषेति । एवमप्येव । तस्मिन्स्थेति—शब्दसम्बन्धात् । इति—इति हेतोः । अत्र पक्षे—अन्येति पक्षे । वृद्धीति—लोकप्रसिद्धेत्यादिः । केचित्तु—सिद्धान्तस्तु । स्वरूपोपनिबन्धनाः—स्वरूपबोधकाः । शब्दैः—आकारादिभिः ।

(सिद्धान्तभाष्यम्)

तत्र त्वेतावान्सन्देहः—कः संज्ञी का संज्ञेति ॥ स चापि क सन्देहः ? ॥ यत्रोभे समानाक्षरे ? यत्र त्वन्यतरल्लघु सा संज्ञा, यद्गुरु स संज्ञी ॥

कुत एतत् ? ॥

लघ्वर्थं हि संज्ञाकरणम् ॥ तत्राप्ययं नावश्यं गुरुलघुतामेवोपलक्षयितुमर्हति ॥ किं तर्हि ? ॥ अनाकृतितामपि । अनाकृतिः संज्ञा, आकृतिमन्तः संज्ञिनः । लोकेऽपि ह्याकृतिमतो मांसपिण्डस्य देवदत्त इति संज्ञा क्रियते ॥

(उद्घोतः) भाष्ये यत्रोभे इति । प्रत्यय अनोरित्यादौ ॥ लघ्वर्थमित्यस्य लघ्वर्थमित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एवमत्र संज्ञासंज्ञिभावे निर्णयसि विविधेषु वक्तुमुपक्रमे सिद्धान्ती—तत्रेति । अत्र संज्ञापक्षे स्थापिते इत्यर्थः । सन्देह इति—त्यादिति शेषः । उभे—उद्देश्यविधेये । लघ्विति—अस्याक्षरमित्यर्थः । तत्रेति शेषः । गुरु—बहुक्षरम् । हि—यतः । ननु सर्वनामसर्वनामस्थानादौ लघवामावात् कथं संज्ञासंज्ञिनिर्णय इत्यत आह—तत्रापि । संज्ञासंज्ञिनिर्णयेऽपीत्यर्थः । अयम्—आचार्यः । उपलक्षयितुम्—निर्णायकत्वेन अभ्युपगन्तुम् । अदृष्टित्वादाह—अनाकृतीति । अपिना लघवसमुच्चयः । तथा च संज्ञासंज्ञिनिश्चयाय लघवानाकृतितयोरन्यतरत्वं द्वयं वा यथासम्भवमाश्रयणीयमिति न च कचनानुपपत्तिरिति भावः ।

(समाधानान्तरभाष्यम्)

अथवाऽऽवर्तिन्यः संज्ञा भवन्ति । वृद्धिशब्दश्चावर्तते, नादैच्छब्दः । तद्यथा—इतरत्रापि देवदत्तशब्द आवर्तते, न मांसपिण्डः ॥

(प्रदीपः) आवर्तिन्य इति । देवदत्तादिशब्दा हि दानादिप्रतिपादनायावर्तन्ते ॥

(उद्घोतः) न मांसपिण्ड इति । दूरस्थस्यापि नामोच्चारणमात्रेण दानादिसम्भवादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—ननु यद्यनाकृतिशब्देन अखण्डपदत्वं विवक्षितं तर्हि सर्वनामादिसंज्ञासु अनुपपत्तिरेव अन्यतरस्याप्यसंभवादित्यत आह—अथवेति । आवर्तिन्यः—प्रदेशेषु पुनः पुनरुच्चार्यमाणाः । संज्ञी संज्ञार्थानुपपत्तिकत्वात् स्वरूपतः उच्चारितोऽपि न भवतीति भावः । न केवलं शास्त्रे एवैवं किन्तु लोकेऽपीत्याह—तद्यथेति । उद्घोते—दूरस्थं पात्रमुद्दिश्य जलमध्ये जलं क्षिपेत् । दाता तत्फलमाप्नोति प्रतिग्राही न दोषभाक् ॥ इति स्मृत्यनुसारेणाह—दूरस्थस्येति ।

(समाधानान्तरभाष्यम्)

अथवा पूर्वोच्चारितः संज्ञी, परोच्चारिता संज्ञा ॥ कुत एतत् ? । सतो हि कार्यिणः कार्येण भवितव्यम् । तद्यथा—इतरत्रापि सतो मांसपिण्डस्य देवदत्त इति संज्ञा क्रियते ॥

(प्रदीपः) अथवेति । सत्यसति वा संज्ञिनि बुद्ध्या विषयीकृते शब्देन पूर्वं निर्दिष्टे संज्ञा प्रवर्तते इत्यर्थः ॥ ततश्चादैकगुण इत्यादावदेकादयः संज्ञिनो गुणादयः संज्ञाः ॥

(उद्घोतः) सतो हीत्यादिना न भावरूपं विवक्षितमभावस्यापि लोपादिसंज्ञादर्शनात् । नापि विद्यमानत्वं प्रत्ययविधौ संज्ञाविशिष्टस्यापि विधानादत आह—बुद्धयेति । अत एव सावर्णिर्भविता मनुरित्यादौ न दोषः । एवं च सच्छब्देन पूर्वं बुद्ध्या विषयीकृतत्वं विवक्षितमित्यर्थः ॥ बुद्धिसत्तासमाविष्ट एव कार्यः शब्देन बोध्यत इति सिद्धान्तात् । तत्त्वं हि पूर्वोच्चारितस्यैव भवतीत्याह—शब्देन पूर्वमिति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—ननु संज्ञाया अपि नावृत्तिनिमित्तम्, “पुमानयं जनिष्यते असौ नामेति नामधेयं गृह्णाति यत्तदगुह्यमेव भवति” इति गृह्ये गृह्यस्यापि नाम्नो दर्शनादित्यत आह—अथवेति । “यच्छब्दयोगः प्राथम्यमित्यादिदेव्यलक्षणम् । सिद्धं धर्मिणमुद्दिश्य साध्यो धर्मो विधीयते ॥” इति न्यायानुसारेणाह—सत इति ।

हि—यतः । न केवलं शास्त्रे एवैवं, किन्तु लोकेऽपीत्याह—तद्यथेति ।
प्रदीपे—अज्ञातस्यानुवादासम्भवादाह—बुद्धयेति । शब्देन—
स्वरूपेण संज्ञादारेण वा । निर्दिष्टे इति—उद्देश्ये इति शेषः । प्रव-
र्तते—विधीयते । उद्द्योते—रूपमिति—सत्त्वमिति शेषः । विद्य-
मानत्वं—विद्यमानस्वरूपम् । तत्त्वं—पूर्वं बुद्ध्या विषयीकृतत्वम् ।

(आक्षेपभाष्यम्)

कथं “वृद्धिरादैज्” इति ? ॥

(तत्त्वालोकः)—नन्वेवं प्रकृतसूत्रे वैपरीत्यमापद्येत्याशङ्के-
नाह—कथमिति ।

(समाधानभाष्यम्)

एतदेकमाचार्यस्य मङ्गलार्थं मृष्यताम् । माङ्गलिक
आचार्यो महतः शास्त्रौघस्य मङ्गलार्थं वृद्धिशब्दमादितः
प्रयुक्ते । मङ्गलादीनि हि शास्त्राणि प्रथन्ते वीरपुरुष-
काणि भवन्त्यायुष्मत्पुरुषकाणि चाध्येतारश्च वृद्धियुक्ता
यथा स्युरिति ॥ सर्वत्रैव हि व्याकरणे पूर्वोच्चारितः
संज्ञी, परोच्चारिता संज्ञा “अदेङ् गुणः” इति यथा ॥

(प्रदीपः) इह तु मङ्गलाभौन्यथा पाठक्रमः, आर्वस्वन्यथा
क्रमः । अन्ये तु सिद्धिहेतवे भविष्यन्ति ॥ अपृक्त एकालप्रत्यय इति
परिभाषा, न संज्ञेति नास्ति व्यभिचारः । अपृक्तशब्देन ह्येकाकी कथ्यत
इत्यनेनानियमेन ग्रहणे प्राप्ते नियमः क्रियते ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये माङ्गलिको मङ्गलप्रयोजनः ॥ महतः
अर्थतः ॥ एकैकं सूत्रं शास्त्रमिति शास्त्रौघस्येत्युक्तम् ॥ मङ्गलादीनी-
त्यादिना स्वप्रयोजनं श्रोतृप्रयोजनं चोक्तम् ॥ प्रथन्ते विस्तृतानि
भवन्ति । तेन समाप्तिर्याक्षिप्ता ॥ आर्थस्त्वन्यथेति । आदेङ् वृद्धि-
रित्याकारः । आनुपूर्वीज्ञानस्यासत्तिविषया हेतुत्वादिति भावः ॥ कथं
तर्हि वृद्धिशब्दस्य संज्ञावप्रतीतिरित आह—अन्ये स्त्विति लाघवादायः ।
आदेचो वृद्धिपदाभिज्ञा इत्यर्थः । एवंज्ञानपूर्वीग्व्यत्पासेन विलम्बेन
बोधजनकशब्दोच्चारणं मङ्गलार्थं क्षम्यतामिति बोध्यम् । अत्रैकशब्दः
प्रथमार्थकः प्रथमं तथाकरणं मङ्गलार्थमेव । एवं चान्त्राणि तथाकरण-
मुद्देश्यविधेयभावेनान्वये तादृशस्यैव साधुत्वमिति अमवारणार्थमि-
त्याहुः ॥ परिभाषेति । तदा हि यत्रापृक्तपदं तत्रैकालित्यायुषति-
ष्ठत इत्यर्थात्प्राप्यं युक्तमेवेत्यर्थः ॥ वस्तुत इव वृद्धिपदेति सुषचम् ।
किं चैवमपृक्तसंज्ञायामित्यादि भाष्यवार्तिकव्यवहारानुपपत्तिः ॥ के-
चित्तु परिभाषात्वेपि एकालप्रत्यय इत्येतदुद्देशेनापृक्तपदवद्देश्यत्वं
विधेयम् पदपरत्वात् तत्रापि लक्षणावश्यकत्वेन सामानाधिकरण्यान्वा
वार्थं तावत्पर्यन्तलक्षणाया उचितत्वात् । पदत्रयाध्याहारे गौरवाच्च ।
एवं च परिभाषात्वेऽप्युद्देश्यत्वेन तस्यैव पूर्वपाठो युक्तः । आनुपूर्वी-
ग्व्यत्पासाद्बोद्धव्योः सम इति वदन्ति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—लाघवादीनां संज्ञासंज्ञिव्यवस्थापकतां
जानताऽपि आचार्येणात्र कृते पाठव्यत्यये विशेषकारणमित्याह—
एतदिति । हि—यतः । भवन्तीति—नैत्यादिः । इति—इति हेतोः ।
अत्रत्यार्थक्रमानुसारेण शास्त्रदृष्टान्तमाह—सर्वत्रैवेति । हिरिति—
निश्चये इति—इत्यादी ।

प्रदीपे—अन्यथा—वृद्धिरादैमित्याकारः । अन्ये इति—पूर्वोच्चा-
रितः संज्ञी परोच्चारिता संज्ञेत्यस्यादित्यादिः । सिद्धिरिति—अत्र संज्ञा-

संज्ञिव्यवस्थेत्यादिः । इति नास्ति—इति हेतोरत्र नास्ति । हि—यतः ।
इत्यनेन—इति हेतोः अपृक्तसिद्धयेण । अस्य क्रियते इत्यनेनान्वयः ।
उद्द्योते—शास्त्रमिति—शास्त्रमिति हेतोः । आसत्तीति—उप-
स्थितीत्यर्थः । तथाकरणं—पूर्वं संज्ञोच्चारणकरणम् । एवमग्रेऽपि ।
अन्यत्रापि—आर्थयातुकं शेष इत्यादावपि । तादृशस्य—पूर्वमुद्देश्य-
स्य, परं विधेयस्य चोच्चारणत्वं । तदा—परिभाषात्वे । हि—यतः ।
इत्यर्थादिति—अपृक्तशब्दोच्चारणत्वेति शेषः । कैयटोक्तं लण्डवति—
वस्तुत इति—अस्व वदन्तीत्यनेनान्वयः । इदं—परिभाषात्वम् ।
एवम्—अपृक्तसूत्रस्य परिभाषात्वे । तस्य परिभाषात्वमभ्युपेत्यापि
लण्डवति—केचित्स्त्विति । पदपरति—अपृक्त इत्यस्य अपृक्तत्वादिः ।
तत्रापि—परिभाषात्वमादिनोऽपि । तावदिति—अपृक्तपदवद्देश्यत्वे-
त्यर्थः । पदत्रयेति—यत्र, तत्र, उपतिष्ठते, इतीत्यादिः । तस्यैव—
एकालप्रत्यय इत्यस्यैव । उभयोः—वृद्धिपत्रापृक्तसूत्रयोः ।

(सिद्धान्तिभाष्यम्)

दोषबान्धवत्वमपि संज्ञाधिकारः । अष्टमेऽपि हि संज्ञा
क्रियते—“तस्य परमाग्रेऽदितम्” इति । तत्रापिदमनु-
वर्त्यं स्यात् ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये अनुवर्त्यं स्यादिति । तच्चासम्बद्धबहुव्य-
वायादशक्यमिति भावः ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—न केवलमुक्तकारणादेव संज्ञाधिकारो
न क्रियते, अपितु दोषवत्त्वादीत्याह—कोपेति । हीति—यत
इत्यर्थः । अध्वायै इत्यादिः । इदम्—अथ संज्ञेत्यधिकारश्चतुर्म् ।
उद्द्योते—तच्च—अनुवर्तनम् ।

(समाधानान्तरभाष्यम्)

अथवाऽस्थानेऽयं यत्र क्रियते । न हीदं लोका-
द्भिद्यते । यदीदं लोकाद्भिद्येत ततो यत्नाहं स्यात् । तच्च-
था—अगोक्षाय कश्चिदां सक्थनि कर्णे वा गृहीत्वोपदि-
शति—अयं गौरिति । न चाभ्यायाच्छे “इयमस्य संज्ञा”
इति । भवति चास्य सम्प्रत्ययः ॥

(प्रदीपः) अस्थान इति । अन्तरेणापि संज्ञाशब्दप्रयोगं लोक-
व्यवहारवदत्र संज्ञासंज्ञिसम्बन्धः सिध्यतीत्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) अस्थाने अनवसरे । भिद्यते विलक्षणं अवतीत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—विधीयमानोऽपि संज्ञाधिकारो निष्फ-
लत्वादयुक्त इत्याह—अथवेति । अयं—संज्ञाधिकारः । हि—यतः ।
इदं संज्ञाकरणम् । लोकात्—लोकव्यवहारात् । अस्मै—अगोक्षाय ।
सम्प्रत्ययः—संज्ञासंज्ञिकानम् । प्रदीपे—अत्र—प्रकृतसूत्रादी ।
उद्द्योते—अनवसरे—निवर्त्यसम्यग्देश्यसमये ।

(आक्षेपभाष्यम्)

तत्रैतत्स्यात्—“कृतस्तत्र पूर्वैरभिसम्बन्धः” इति ॥

(उद्द्योतः) अभिसम्बन्धः संज्ञासंज्ञिभावः । ततो शातुं कथं
इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तत्र—लोके । एतत्—शास्त्रो
वैषम्यम् । कृतः—व्यवहृतः । इति—इति हेतोः । उद्द्योते—तत्र—
पूर्वैरभिसंज्ञिभावव्यवहारात् । अस्य लोके स इति शेषः ।

(समाधानभाष्यम्)

इहापि कृतः पूर्वैरभिसम्बन्धः ॥

कैः ? ।

आचार्यैः ॥

(तत्त्वा०) तयोः वैषम्यं खण्डयति—इहेति । शास्त्रे इत्यर्थः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

तत्रैतत्स्यात्—यस्मै तर्हि सम्प्रत्युपदिशति तस्याकृत इति ॥

(उद्घोतः) तस्याकृत इत्यस्य तेनाज्ञात इत्यर्थः । तथा च तेन कथं प्रतिपत्तुं शक्य इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पुनः तयोः वैषम्यं शङ्कते—तत्रेति । शास्त्रे इत्यर्थः । उद्घोते—कथमिति—संज्ञासंज्ञिभाव इति शेषः ।

(समाधानभाष्यम्)

लोकेऽपि हि यस्मै सम्प्रत्युपदिशति तस्याकृतः । अथ तत्र कृतः, इहापि कृतो द्रष्टव्यः ॥

(उद्घोतः) अथ तत्रेति । अनुमाणादिना ज्ञात इत्यर्थः ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पुनस्तयोः वैषम्यं निराकरोति—लोके इति । तत्र—लोके । इह—शास्त्रे ।

उद्घोते—आदिना—अयं गौरित्यादिवाक्यप्रयोगसामर्थ्यादिसंग्रहः ।

(इति संज्ञाधिकारसंज्ञासंज्ञिसन्देहापाकरणधिकारणम्)

(अन्योन्याश्रयपरिहाराधिकरणम्)

(९८ अथान्योन्याश्रयाक्षेपवार्तिकम् ॥ १ ॥)

॥ * ॥ सतो वृद्ध्यादिषु संज्ञाभावात्तदाश्रय इतरेतराश्रयत्वादप्रसिद्धिः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

सतः संज्ञिनः संज्ञाभावात् । तदाश्रये संज्ञाश्रये संज्ञिनि वृद्ध्यादिष्वितरेतराश्रयत्वादप्रसिद्धिः ॥

का इतरेतराश्रयता ? ॥ सतामादैचां संज्ञया भवि-
तव्यम्, संज्ञया चादैचो भाव्यन्ते । तदेतदितरेतराश्रयं
भवति । इतरेतराश्रयाणि च कार्याणि न प्रकल्पन्ते ।
तद्यथा—नौर्नावि बद्धा नेतरत्राणाय भवति ॥(प्रदीपः) सतो वृद्ध्यादिष्विति । विधौ चायं दोषो नानुवा-
दे—वृद्धिर्यस्येत्यादौ । तत्र च संज्ञाविधानस्य चरितार्थत्वान्मृजेर्बुद्धि-
रित्यादौ वृद्धिशब्द एवादेशः प्रान्नोति ॥(उद्घोतः) सतो वृद्ध्यादिष्विति । सतो निष्पन्नस्य संज्ञा-
भावात् संज्ञासंबन्धात् तदाश्रये संज्ञाश्रये संज्ञया संज्ञिविधायकं शास्त्रे
मृजेर्बुद्धिरित्यादौ ॥ वृद्ध्यादिषु वृद्ध्यादिपदेषु ॥ इतरेतराश्रयत्वा-
दप्रसिद्धिर्वाक्यार्थाप्रसिद्धिरित्यर्थः । अविद्यमाने संबन्धस्य ननुमुश-
क्यत्वादिति भावः ॥(तत्त्वालोकः) भाष्ये—आदैर्ज्माश्रय वृद्धिसंज्ञेति सिद्धान्तपक्षे
दोषमाह—सत इति । संज्ञिनि—संज्ञिविधायकं शास्त्रे । तत्—
तस्मात् । एतत्—संज्ञासंज्ञिद्वयरूपम् । तत्रेष्टपक्षं निराकरोति—इतरेतरेति । कर्णधारशून्यं नौद्वयं मिथः सम्बद्धं परस्परस्य परतीर-
प्रापणाय न समर्थं भवतीत्याशयेनाह—नौरिति ।प्रदीपे—विधौ—मृजेर्बुद्धिरित्यादौ । ननु संज्ञाविधानसामर्थ्यात्
विधौ भाविसंज्ञाश्रयणेन नायं दोष इत्यत आह—तत्रेति । अनुवाद-
इत्यर्थः ।

(इतरेतराश्रयिदृष्टान्तभाष्यम्)

ननु च भो इतरेतराश्रयाण्यपि कार्याणि दृश्यन्ते ।
तद्यथा—नौः शकटं वहति, शकटं च नावं वहति ॥(प्रदीपः) ननु च भो इति । नौशकटस्याभिमतदेशान्तरप्रा-
प्तिरितरेतराश्रयेति चोद्यम् ॥(उद्घोतः) वहनक्रियायामितरेतराश्रयत्वाभावेपि तत्फलती-
त्याह—नौशकेति ॥(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इतरेतराश्रयाणि च कार्याणि न प्रक-
ल्पन्ते इत्यस्य व्यभिचारं शङ्कते—ननु चेति । प्रदीपे—नौशकट-
स्येति—अत्र सेनाज्ञत्वादेकबद्धावः । उद्घोते—तत्फलति—देशान्तर-
प्राप्तिरूपफले इतरेतराश्रयत्वसत्त्वात् वहनक्रियायामपि इतरेतराश्रयत्वं
पर्यवस्यति ।

(दृष्टान्तनिरासभाष्यम्)

अन्यदपि तत्र किंचिद्भवति जलं स्थलं वा । स्थले
शकटं नावं वहति । जले नौः शकटं वहति ॥(तत्त्वालोकः) तत्र व्यभिचारं परिहरति—अन्यदपीति ।
अन्यदेवेत्यर्थः ।

(इतरेतराश्रयिदृष्टान्तान्तरभाष्यम्)

यथा तर्हि त्रिविष्टब्धकम् ॥

(तत्त्वालोकः) पुनस्तस्य व्यभिचारं शङ्कते—यथेति । त्रिविष्ट-
ब्धकम्—मिथः सम्बद्धाख्यो वेणवः । परस्पराभिता अपि ते परस्परां-
धारयन्तीति भावः ।

(दृष्टान्तान्तरनिराकरणभाष्यम्)

तत्राप्यन्ततः सूत्रकं भवति ॥

(प्रदीपः) सामग्रयन्तरानुपवेशेन चोत्तरम् ॥

(उद्घोतः) सामग्रयन्तरेति । कारणान्तरेत्यर्थः ॥ सूत्रकं
कीलकादि ॥ न च सामान्यलक्षणया भूतभाषिसकलविषयकशक्तिग्रहः
संभवत्येव । अन्वयात् तत्रापि तत्तद्बुद्धौ असंनिहितसकलाकारविष-
यकशक्तिग्रहासम्भवेनानुवादेपि दोषः स्यात् । सामान्यलक्षणानुवादा-
रेपि शक्तिग्रहबोधादीनां समानप्रकारकत्वेनैव कारणकारणभावाभ्युप-
गमात् दोष इति वाच्यम् । जातिप्रकारकशक्तिग्रहस्य स्वाश्रयीभूतसक-
लव्यक्तिबोधकत्वेप्यनुत्पन्ने जात्याश्रयत्वसंबन्धस्य वक्तुमशक्यतया
भाविव्यक्तेर्जात्याश्रयत्वाभावात् तद्बोधासंभवेन मृजेर्बुद्धिरित्यत्र तज्ज-
न्तोत्पत्तिज्ञप्तयोः परस्पराश्रय इति भावात् । वृद्धिरादैर्जित्यस्य विष-
यानेषु बुद्धिस्थेषु चारिणार्येण भाविनामुद्देश्यत्वासंभवेन तत्र वृद्धिप-
दस्य शक्तिग्रहासंभवाच्च ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तत्रापि व्यभिचारं खण्डयति—तत्रापीति ।

उद्घोते—नचेति—माकादावाकारे श्रुते सति भावः—इति शेषः ।
सामान्यलक्षणयेति—प्रत्यासत्त्येति शेषः । शक्तीति—वृद्धिशब्दे-
त्यादिः । अन्यथा—उक्तप्रकारानभ्युपगमे । तत्रापि—शब्दनित्य-
स्वबादिनोऽपि । स्थेति—जातीत्यर्थः । उद्घोतेति—भाविव्यक्ति-

नोपेत्यर्थः । तज्जन्येति—वृद्धिशब्दजन्येत्यर्थः । भावात्—“सतो वृद्ध्यादिबिम्बितं वदतो वार्तिककृदादेराशयात् । तत्र—भाविषु ।

(आक्षेपोपसंहारभाष्यम्)

इदं पुनरितरेतराश्रयमेव ॥

(तत्त्वालोकः) एवं तत्र तत्र अन्योन्याश्रये वारितेऽपि प्रकृते सोऽनित्यार्थं एवेत्तुपसंहरति—इदमिति । सज्ञासंज्ञिद्वयरूपमिति शेषः ।

(१८ अन्योन्याश्रयचारकसिद्धान्तवार्तिकम् ॥ २ ॥)

॥ * ॥ सिद्धं तु नित्यशब्दत्वात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

सिद्धमेतत् ॥

कथम् ? ॥

नित्यशब्दत्वात् । नित्याः शब्दाः, नित्येषु शब्देषु सतामादौ संज्ञा क्रियते, न च संज्ञया आदौ चो भाव्यन्ते ॥

(प्रदीपः) सिद्धं त्विति । न हि मृजेरपूर्वं आकारो भाव्यते किं तु मृजावपदिष्टे माथीत्यादीनामसाधुत्वबुद्धिः प्राप्नोतीति तेषां साधुत्वान्वाख्यानं क्रियते ॥

(उद्घोतः) यद्यप्यस्य सूत्रस्य शाटकं वयेत्यादाविव भावि-संज्ञाविधानेन सिध्यति, यथा च तत्रोत्पत्त्यनन्तरं गृहीतशक्तिकशाट-कसाट्टस्याच्छाटकपदशक्तिग्रहस्था प्रकृतेऽपि, स्पष्टं चेदस्मिन्मयण इति सूत्रे भाष्ये । तथाप्यत्र वास्तवमेव परिहारमाह—भाष्ये सिद्धं त्विति । एतच्च मञ्जूषायां विस्तरेण निरूपितम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एवं प्राप्तमत्रान्योन्याश्रयं परिहरति—सिद्धमिति । प्रदीपे—इति तेषाम्—इति हेतोः माथीत्यादीनाम् । उद्घोते—सिद्धयतीति—विधिप्रदेशे वाक्यार्थबोध इत्यादिः । तत्र—शाटकं वय इत्यत्र ।

(आक्षेपभाष्यम्)

यदि तर्हि नित्याः शब्दाः, किमर्थं शास्त्रम् ? ॥

(तत्त्वालोकः)—शब्दानां नित्यत्वे शास्त्रवैयर्थ्यमिति शङ्कते—यदीति ।

(१९ आक्षेपवारकसिद्धान्तवार्तिकम् ॥ ३ ॥)

॥ * ॥ किमर्थं शास्त्रमिति चेन्नवर्त-
कत्वात्सिद्धम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

निवर्तकं शास्त्रम् ॥

कथम् ? ॥

मृजिरस्मायविशेषेणोपदिष्टः तस्य सर्वत्र मृजिबुद्धिः प्रसक्ता । तत्रानेन निवृत्तिः क्रियते मृजेरङ्गित्सु प्रत्ययेषु मृजिप्रसङ्गे माजिः साधुर्भवतीति ॥

(तत्त्वालोकः) शब्दानां नित्यत्वेऽपि न शास्त्रवैयर्थ्यमिति समाधत्ते—निवर्तकमिति । अस्मै—साधुशब्दविज्ञासवे । अवि-शेषेण—प्रत्ययविशेषानामयमेन । उपविष्टः—पातुपाठे उपदिष्टः ।

तस्य—साधुशब्दबुद्धिः । सर्वत्र—किञ्चिद्विस्तृत्यु प्रत्ययेषु । तत्र—तद्वुद्धौ प्रसक्त्याम् । अनेन—मृजेरिति सूत्रेण । किञ्चित् चेति निषेधविषयपरिहारेण विधिप्रवृत्तेराह—अकिञ्चिस्त्विति ।

(इत्यन्योन्याश्रयनिराकरणाधिकरणम् ।)

(अथ समुदितसंज्ञानिराकरणाधिकरणम्)

(१०० आक्षेपवार्तिकम् ॥ ४ ॥)

॥ * ॥ वृद्धिगुणसंज्ञयोः प्रत्येकं
वचनम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

वृद्धिगुणसंज्ञयोः प्रत्येकं ग्रहणं कर्तव्यम् ॥ प्रत्येकं वृद्धिगुणसंज्ञे भवत इति वक्तव्यम् ॥

किं प्रयोजनम् ? ॥

समुदाये मा भूतामिति ॥

(प्रदीपः) प्रत्येकमिति । यद्यपि नित्यशब्दत्वेनैतदपि व्यव-तिष्ठते तथापि न्यायव्युत्पादनायोपन्यासः ॥ समुदाये मा भूता-मिति । अन्यथा मृजेर्बुद्धिरित्यादौ समुदाय आदेशः प्राप्नोति । समुदायावयवसन्निधौ क तात्पर्यं कस्य च नान्तरीयकत्वमिति विचार्यते ॥

(उद्घोतः) न्यायेति । वक्ष्यमाणन्यायद्वयेत्यर्थः ॥ ननु वृद्धि-र्यस्येत्यादौ समुदायासंभवात् प्रत्येकमेव संज्ञेत्यत आह—अन्यथेति । एवं च तमाशय तत्रापि संभवः । द्वन्द्वनिर्देशात्समुदायस्यैव स्यादिति भावः ॥ समुदायेति । “मातापित्रोर्मृतेहनी”तिवद्बोधे साहित्यं न तु क्रियानिष्पत्तौ इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—एतदपि—प्रत्येकमपि । अन्यथा—समुदायस्य संज्ञित्वे ।

(उद्घोते) न्यायद्वयेति—ब्राह्मणभोजनन्यायगर्गदण्डनन्याय-त्यर्थः । तम्—समुदायरूपादेशम् । तत्रापि—वृद्धिर्यस्येत्यादावपि । संभवः—समुदायसम्भवः । इन्द्वेति—आदेर्जित्यादीत्यादिः ।

(१०१ आक्षेपवारकसिद्धान्तवार्तिकम् ॥ ५ ॥)

॥ * ॥ अन्यत्र सहवचनात्समुदाये
संज्ञाप्रसङ्गः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अन्यत्र सहवचनात्समुदाये वृद्धिगुणसंज्ञयोरप्र-सङ्गः । यत्रेच्छति सहभूतानां कार्यं, करोति तत्र सहग्र-हणम् । तद्यथा “सह सुपा” “उभे अभ्यस्तं सह” इति ॥

(प्रदीपः) अन्यत्रेति । यत्साध्या समुदायप्रतिपत्तिरिति यत्साभावे न भवतीत्यर्थः ॥ ननु सहग्रहणं नियमार्थं स्यात्समुदा-यस्यैव समाससंज्ञा यथा स्यान्नावयवानामिति ॥ नैतदस्ति, उभयत्र-तात्पर्याभावाद्युपपदुभयत्र प्रसङ्गाभावाङ्गित्वमेव सहग्रहणस्यान्यत्र समुदाये तात्पर्यं नास्तीत्यस्यार्थस्य ॥ उभे अभ्यस्तं सहेति । अत्र सहग्रहणं वार्तिककारस्य कर्तव्यत्वेन स्थितम् । भाष्यकारस्तु प्रग्रह-स्यैतत्प्रयोजनं स्थापयिष्यति ॥

(उद्घोतः) उभयत्रेति । समुदायेऽवयवे चेत्यर्थः ॥ उभयत्र तात्पर्याभावे हेतुर्गुणपदिति । फलाभावादिति भावः ॥ यद्यपि पर्यायः प्राप्नोति, तथापि समासविधिनियमोभयपरत्वे गौरवमित्यतो लिङ्गत्वकल्पनमेवोचितमित्यत्र तात्पर्यम् ॥ भाष्यकारस्त्विति । तदेकदेशीत्यर्थः । द्वे इत्यनुवृत्त्यै सिद्धे उभेग्रहणं सहार्थकमिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्ती तत्र प्रत्येकग्रहणशंकां प्रथमं शापकेन निराकरोति—अन्यत्रेति । गुणादितोऽन्यत्र सहसुपेत्यादावित्यर्थः । इति—इत्यादौ ।

प्रदीपे—इति—इति हेतोः । न भवति—अत्र सा न भवति । सहेति—सह सुपेत्येत्यादिः । प्रसङ्गति—समाससंज्ञाया इत्यादिः । एतत्प्रयोजनं—सहग्रहणप्रयोजनम् ।

(१०२ आक्षेपवत्तदसिद्धान्तिवार्तिकम् ॥ ६ ॥)

॥ * ॥ प्रत्यवयवं च वाक्यपरि-

समाप्तेः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

प्रत्यवयवं च वाक्यपरिसमाप्तिर्दृश्यते । तद्यथा देवदत्तयज्ञदत्तविष्णुमित्रा भोज्यन्तामिति । न चोच्यते प्रत्येकमिति । प्रत्येकं च भुजिः परिसमाप्यते ॥

(प्रदीपः) प्रत्यवयवं चेति । अत्र वाक्यशब्देन वाक्यार्थः फलमुच्यते । तच्च देवदत्तादीनां भोजनम् । तस्य चैतदेव रूपं यत्प्रत्येकपरिसमाप्त्या संपद्यतेऽन्नादनादिरूपत्वाच्चृतिफलत्वाच्च भोजनस्य । नाव्यक्रिया तु समुदाये समाप्यते गीतादिक्रियासमुदायरूपत्वात्तस्याः । संयोगसंज्ञा त्वन्वयत्वात्समुदाये प्रवर्तते । वृद्धिसंज्ञा तु लक्ष्ये पृथगादैर्चां दर्शनाद् मालादीनां चेति लिङ्गाच्च प्रत्येकं व्यवतिष्ठते ॥

(उद्घोतः) न शापकादेव, किं तु युक्तितो पे प्रत्येकं सञ्ज्ञेत्याह—भाष्ये प्रत्यवयवमिति ॥ ननु प्रत्येकं वाक्यपरिसमाप्तिमुपक्रम्य प्रत्येकं भुजिसमाप्त्युक्तियुक्ता, न हि भुज्यर्थोत्र वाक्यार्थः । किं तु प्यन्तर्धोत आह—अत्रेति । वाक्यार्थस्तु अत्र प्रयोजकव्यापारस्तस्य समुदायविषयत्वसंभवात्फलग्रहणम् । तच्च प्रयोज्यव्यापाररूपमित्याह—तच्चेति ॥ ननु विशिष्टपरिमाणस्यादनीयस्य भोजनक्रिया समुदायपर्याप्तित्वेति वक्तुं शक्यमत आह—नृसिफलत्वाच्चेति ॥ सर्वापि क्रिया प्रत्येकं समाप्यत इति श्रमो न कार्य इत्याह—नाट्येति ॥ गीतादीति । आदिना नृत्तवाद्यादि ॥ अन्वर्थत्वात् संयुज्यन्ते वर्णा अत्रेति ॥ लक्ष्यानुसारात्तत्र समुदाये वाक्यपरिसमाप्तेराश्रयणमिति तत्त्वम् ॥ प्रकृतेऽन्यतरन्यायाश्रयणे हेतुमाह—वृद्धिसंज्ञेति ॥ लिङ्गादिति । प्रस्थेऽवृद्धमिति निषेधवाधनार्थं हि तदिति भावः ॥ न च नामधेयरूपमालादीनामाद्युदात्तार्थं तत्, तस्य वा नामधेयस्येति पक्षे वृद्धत्वादिति वाच्यम् । अभिव्यक्तेति न्यायेन तत्राप्रवृत्तेः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अधुना तां लोकयुक्तिः परिहरति—प्रत्यवयवमिति । भुजिः—मुज्यर्थः ।

प्रदीपे—अत्र—भाष्ये । तच्च—फलञ्च । तस्य च—भोजनस्य च । प्रत्येकपरिसमाप्त्या—सामर्थ्यात् प्रत्येकं भुजिक्रियापर्यवसानेन । तस्याः—नाव्यक्रियायाः ।

उद्घोते—अयुक्तेति—भुजेः घातुपरत्वात्, वाक्यस्य च पदसमूहपरत्वादित्यादिः । ननु भुजिवाक्यशब्दयोः अर्थपरत्वात् कथं सा अयुक्तेत्यत आह—नहीति । तच्च—फलञ्च । तत्र—संयोगसंज्ञायाम् । अन्यतरन्यायेति—ब्राह्मणभोजनन्यायिगर्गदण्डनन्यायान्तरब्राह्मण-

भोजनन्यायेत्यर्थः । तत्—मालादीनां चेति सूत्रम् । समुदायस्य संज्ञायां तु मालादौ समुदायाभावेन संज्ञाभावात् वृद्धत्वाभावेन पूर्वेणापशुंदासात्तेनैव सिद्धे मालादीनान्वेतिष्वारम्भो व्यर्थ एव स्यादित्याशयः । तस्य—नामधेयरूपमालादेः । अभिव्यक्तेति—अभिव्यक्तपदार्था ये स्वतन्त्रा लोकविश्रुताः । शास्त्रार्थस्तेषु कर्तव्यो न शब्देषु तदुक्तिषु इति । तत्र—नामधेयरूपमालादौ ।

(आक्षेपभाष्यम्)

ननु चायमप्यस्ति दृष्टान्तः—“समुदाये वाक्यपरिसमाप्तिः” इति । तद्यथा—“गर्गाः शतं दण्ड्यन्ताम्” इति । अथिनश्च राजानो हिरण्येन भवन्ति । न च प्रत्येकं दण्डयन्ति ॥

(प्रदीपः) गर्गाः शतं दण्ड्यन्तामिति । अत्र शतस्येस्मितमत्वात् प्राधान्यम्, अपादानस्थानप्राप्ता गर्गा गुणकर्म, न च गुणभेदे प्रधानस्य भेद इति शतदण्डनं समूहे परिसमाप्यते ॥ अथिनश्चेति, शतस्य प्राधान्यं प्रतिपाद्यते । दण्डपरायां हि चोदनायां शतस्य प्राधान्यमतो वाक्यादवगम्यते ॥

(उद्घोतः) समुदाये समानी युक्तिमाह—अत्र शतस्येति । एवं चाकथितद्वारे दण्डिरपि परिगणनीय इति भाव इत्येकः ॥ उद्देश्यत्वरूपमार्थं प्राधान्यं शतस्येत्यनुद्देश्यत्वेन गर्गा गुणकर्म । दण्डेऽथ स्वसंप्रदानकदानानुकूलव्यापारानुकूलव्यापारः शासनरूपोऽर्थः । शासनं नियन्त्रणम् । तत्र प्यन्त इयं कर्तुरित्युभयोः कर्मत्वम् । कर्तृप्रत्ययसमभिव्याहारे धात्वर्थप्रधानव्यापारविशेषणफलाश्रयत्वेन गर्गाणां शाब्दं प्राधान्यम् । तत्रैव प्रधाने कर्मणि लकारः । “प्रधानकर्मण्याख्येये लादीनाहुर्द्विकर्मणाम्” इत्युक्तेः । दहादिष्वस्याप्रामाणिकः पाठ इति वक्ष्यते ॥ अपादानस्थानप्राप्ता इत्यनेन चानुद्देश्यत्वमात्रमभिप्रेतमिति परे ॥ शतस्य प्राधान्यमिति । शारीराभिहननलक्षणदण्डव्यावर्तनेनेति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—ननु प्रत्येकस्य समुदायस्य वा सञ्ज्ञेति नृशयनिराकरणाय लोकयुक्तिः नाश्रयणीया मर्यादिवृद्धद्विविधलोकयुक्तिसत्त्वेन तस्य सन्देहस्य तदवस्थतापातदित्याशयेनाह—ननु चेति । दृष्टान्तः—सदृष्टान्तः—न च—न तु ।

प्रदीपे इति—इति हेतोः । समूहे—गर्गसमूहे ।

उद्घोते—समुदाये इति—समुदायपरिसमाप्तिदृष्टान्ते इत्यादिः एके इत्यनेन तत्राक्षेः सूचनात् स्वाभिमतमाह—उद्देश्यस्येति । इति—इति हेतोः । तत्र—दण्डने । नन्वेवं “प्रधानकर्मण्याख्येये” इति वचनात् प्रधानत्वेन शतरूपकर्मणि लकारो युक्त इत्यत आह—कर्तृप्रत्ययेति । तत्रैवेति—शाब्दप्राधान्ये एवेत्यर्थः । शब्दशास्त्रे शाब्दप्राधान्यार्थप्राधान्ययोः शाब्दप्राधान्यस्यैव प्राधान्येन ग्रहणादिति भावः । दहादीति—तथा चेत्यादिः । अस्य—दण्डेः अभिप्रेतमिदं—इह ईप्सिततमत्वादित्यस्य उद्देश्यत्वादित्यर्थ इति भावः ।

(समाधानभाष्यम्)

सत्येतस्मिन्दृष्टान्ते यदि तत्र सह ग्रहणं क्रियते, इहापि प्रत्येकमिति वक्तव्यम् । अथ तत्रान्तरेण सहग्रहणं सहभूतानां कार्यं भवति, इहापि नार्थः प्रत्येकमिति वचनेन ॥

(प्रदीपः) अथ तत्रान्तरेणेति । न्यायादन्वर्थत्वाच्च समास-

संज्ञायाः समुदाये परिसमाप्तौ सिद्धायां जोगविभागार्थं तत्र सहग्रहणं स्थितमिति तत्रान्तरेणेत्युक्तम् ॥

(उद्घोतः) नन्वन्तरेणापीति वाच्ये सार्वकालिकासत्त्वप्रतिपादकमपिशब्दरहितमयुक्तमत आह—न्यायादिति । शतदण्डनन्यायेत्यर्थः ॥ योगविभागेति । तिबन्तसमाप्तयेति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एवम् आक्षेप्या कथिते सिद्धान्ती निर्णयमाह—सतीति । सत्यधीत्यर्थः । एतस्मिन्—गर्गदण्डनरूपे । तत्र—सह सुपेत्बत्र । क्रियते इति—ब्राह्मणभोजनन्यायप्रवृत्तिसंभवादिति शेषः । इहेति—तर्हि गर्गदण्डनन्यायप्रवृत्तिसम्भवादित्यादिः । यदि लौकिकन्याय आश्रयणीयस्तर्हि उभयत्र, अर्थजरतीयस्यायुक्तत्वादिति भावः । ब्राह्मणभोजनन्यायात्, मालादीनाञ्चेति शापकाच्चेष्टसिद्धिमभिप्रेत्याह—इहेति । तर्हीत्यादिः । प्रदीपे—इति—इति हेतोः ।

(इति समुदायसंज्ञानिराकरणाधिकरणम् ।)

(अथ तपरग्राह्यनिराकरणीयाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

अथ किमर्थमाकारस्तपरः क्रियते ? ॥

(प्रदीपः) अथ किमर्थमिति । किमाकृतपक्षे भिन्नकालनिवृत्त्यर्थमथवा व्यक्तिपक्षे गुणान्तरयुक्तानां ग्रहणार्थमिति प्रश्नः ॥

(उद्घोतः) भाष्ये किमर्थमिति । चतुर्थीतत्पुरुषः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—किमर्थमिति—वृद्धिरादैजित्वत्रेति शेषः । प्रदीपे—भिन्नकालेति । अत्र बहुव्रीहिः । व्यक्तिपक्षे आकारस्यानपेक्षात् तेन सवर्णानां ग्रहणस्याप्रसङ्गादाह—गुणान्तरमिति ।

(१०३ सिद्धान्तसमाधानवार्तिकम् ॥ १ ॥)

॥ * ॥ आकारस्य तपरकरणं

सवर्णार्थम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

आकारस्य तपरकरणं क्रियते ॥

किं प्रयोजनम् ? ॥

सवर्णार्थम् ॥ “तपरस्तत्कालस्य” इति तत्कालानां सवर्णानां ग्रहणं यथा स्यात् ॥

केषाम् ? ॥

उदात्तानुदात्तस्वरितानाम् ॥

(प्रदीपः) आकारस्येति । व्यक्तिः पदार्थो, भेदकाश्च गुणा इति दर्शने यद्ग्रणस्यैवोच्चारणं तद्ग्रणस्यैव संज्ञाप्रसङ्गे गुणान्तरयुक्तानामपि संज्ञाप्रतिपत्त्यर्थं तपरत्वमित्यर्थः ॥

(उद्घोतः) तपरकरणं क्रियत इति । पाकं पचतीतिवत् सामान्यविशेषभावेन सहप्रयोगः ॥ आत्वजातेभिन्नकालावर्णवृत्तित्वाभावाद् द्वितीयमाश्रयति—व्यक्तिरिति ॥ यद्गुणस्येत्यादिबहुव्रीहिः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तपरेति—तपरत्वेत्यर्थः । सवर्णेति—सवर्णग्रहणेत्यर्थः । प्रदीपे—दर्शने—सते । उद्घोते आदिना—नदगुणस्येत्यस्य संग्रहः ।

(कारणजिज्ञासाभाष्यम्)

किं च कारणं न स्यात् ? ॥

(प्रदीपः) किं च कारणमिति । अभेदका हि गुणाः, सुष्ठेन हि कृते चौर्ये कुन्तलित्वावस्थायामपि चौर्यमिति व्यपदिश्यत इति प्रश्नः ॥

(उद्घोतः) भाष्ये किं च कारणमिति । निमित्तकारणहेतुत्विति हेतोः प्रथमा ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—हि—यतः । इति—इति हेतोः ।

(१०४ कारणप्रदर्शकैकदेशिवार्तिकम् ॥ २ ॥)

॥ * ॥ भेदकत्वात्स्वरस्य ॥ * ॥

(भाष्यम्)

भेदका उदात्तादयः ॥

कथं पुनर्ज्ञायते—भेदका उदात्तादय इति ? ॥

एवं हि दृश्यते लोके,—य उदात्ते कर्तव्येऽनुदात्तं करोति खण्डिकोपाध्यायस्तस्मै चपेटां ददाति अन्यत्वं करोषीति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—भेदकत्वात्—उपात्तविजातीयनिवर्धकत्वात् । हि—यतः । खण्डिकोपाध्यायः—अथर्वणवेदाध्यापकः । चपेटां—करतलसंयोगम् । करोषीतीति—वदन्ति शेषः ।

(भाष्यम्)

अस्ति प्रयोजनमेतत् ॥ किं तर्हि ? ॥ इति—

(उद्घोतः) अस्ति प्रयोजनमेतदिति काका सूचितमाश्रयं पृच्छति—किं तर्हीति । कितर्हीति प्रश्ने, इति इदं वक्तव्यमित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) उद्घोते—पृच्छति—प्रश्नपूर्वकं प्रतिपादयति ।

(१०५ कारणप्रदर्शकवार्तिकन्यासान्तरम् ॥ २ ॥)

[॥ * ॥ भेदकत्वाद्गुणस्य ॥ * ॥]

(भाष्यम्)

भेदकत्वाद्गुणस्येति वक्तव्यम् ॥

किं प्रयोजनम् ? ॥

आनुनासिक्यं नाम गुणः, तद्विन्नस्यापि ग्रहणं यथा स्यात् ॥

किं च कारणं न स्यात् ? ॥

भेदकत्वाद्गुणस्य । भेदका गुणाः ॥

कथं पुनर्ज्ञायते—भेदका गुणा इति ? ॥

एवं हि दृश्यते लोके, एकोऽयमात्मा = उदकं नाम, तस्य गुणभेदादन्यत्वं भवति—अन्यदिदं शीतम्, अन्यदिदमुष्णमिति ।

(प्रदीपः) भेदकत्वादिति । सर्वगुणसंग्रहार्थं गुणग्रहणं कर्तव्यमित्यर्थः ॥ एकोऽयमिति । उदकत्वजातियोगादत्रैकत्वं न विवक्षितं किं तर्हि विशिष्टभाजनस्थमेकमुदकद्रव्यम् । तदेव च गुणान्तरयोगादन्वयेन लोके व्यपदिश्यते ॥

(उद्घोतः) तदाह—भेदकरवादित्यादि ॥ जात्यात्मनैकत्वे व्यक्तिभेदादेवोपपत्तेर्न गुणभेदकृतभेदे इदमुदाहरणं स्यादत आह—उदकत्वेति । आत्मशब्दो इव्यवाची भाष्ये ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तदभिन्नस्य—तेन अनुनासिक्याख्यगुणवत्त्वेन भिन्नस्य प्रकृतसंज्ञोपाकाराभिन्नस्य आकारस्य । हि—यतः । प्रदीपे—पृच्छति—किमिति । विवक्षितमिति शेषः । समाश्रिते—विशिष्टेति ।

उद्घोते—तदाह—इदं वक्तव्यमित्यनेन यन्निर्दिष्टं तदाह । जातीति—उदकत्वेत्यादिः । व्यक्तिभेदादेवेति—जातिप्रयुक्तव्यक्तिभेदोदाहरणत्वादेवेत्यर्थः । विवक्षिते इत्यादिः । अत्येति शेषः । भेदे—व्यक्तिभेदे ।

(अभेदकरवाचेपसिद्धान्तिभाष्यम्)

ननु च भो अभेदका अपि गुणा दृश्यन्ते । तद्यथा देवदत्तो मुख्यपि जड्यपि शिष्यपि स्वामाख्यां न जहाति, तथा बालो युवा वृद्धो वत्सो दम्भ्यो बलीबर्द इति ॥

(उद्घोतः) बालो युवेति । भाष्ये स्वामाख्यां न जहातीत्यनुकर्षः । एतेनाभेदकत्वे प्रत्यभिज्ञा प्रमाणं दक्षितम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्ती गुणानामभेदकत्वपक्षम् उत्थापयति—ननु चेति । उद्घोते—एतेनेति—गुणानामिति शेषः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

उभयमिदं गुणेषूक्तम्—भेदकाः, अभेदका इति । किं पुनरत्र न्याय्यम् ? ॥

(प्रदीपः) उभयमिति । आम्नायशब्दा नियतत्वा इति वेदे गुणानां भेदकत्वम् । लोके तुभयथा व्यवहारः, गोपिण्डो हि वत्सावस्थाभेदात् ऋषविक्रमादिषु मूलादिभेदाद्भेदेन व्यवहियते, स एवायमिति प्रत्यभिज्ञानादभेदेनापि ॥ इति प्रश्नः—किं पुनरिति । अत्रेति । शास्त्रे ॥

(उद्घोतः) ननु गुणेषुभयाशोकारे खण्डिकोपाध्याय(स्य)च-पेठादानं विरुध्यतेति चेन्न, यत् उभयमिति लोकमात्रविषयमिति न विरोध इत्याह—आम्नायेति ॥ ननुमयोरपि न्याय्यत्वप्रतिपादनेन किं पुनरत्र न्याय्यमिति प्रश्नोऽयुक्तोऽत आह—शास्त्रे इति । अत्रेति निर्धारणसप्तमी नेति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एकदेशी सिद्धान्तिनं पृच्छति—उभयमिति ।

प्रदीपे—आम्नायेति—नैवेत्यर्थः । नियतेति—‘मन्त्रे त्रैस्वर्यं ब्राह्मण एकश्रुतिः बह्वचानां, तैत्तरीयाणां तूभयत्रापि त्रैस्वर्यं मित्यादिनेत्यादिः । इति—इति हेतोः । उभयथा—गुणानां भेदकत्वेन अभेदकत्वेन च । हि—यतः । नापीति—व्यवहियते इत्यनु-व्रज्यते । एवं नाप्यन्तेन पूर्वप्रतीकं व्याख्याय, उच्यतेप्रतीकावतरण माह—इतीति । इत् एव हेतोरित्यर्थः ।

उद्घोते—इति न—इति हेतोः न । अत्रेति—अत्रेत्यत्र ।

(सिद्धान्तसमाधानभाष्यम्)

अभेदका गुणा इत्येव न्याय्यम् ॥

कुत एतत् ? ।

यद्यम्—“अस्थिदधिसक्थ्यक्षणांमनकुदात्तः” इत्यु-दात्तग्रहणं करोति तज्ज्ञापयत्याचार्योऽभेदका गुणा इति । यदि हि भेदका गुणाः स्युः, उदात्तमेवो-च्चारयेत् ॥

(प्रदीपः) उदात्तमेवेति । तस्मादगुणरहितस्योच्चारणाभावा-न्तन्तरीयकत्वादुच्चार्यमाणोऽपि गुणः प्रयत्नमन्तरेण न विवक्षित इत्यर्थः ॥ यथेवं कथमन्यत्रोक्तमुदात्तनिपातनं करिष्यत इति यावता तत्राप्यविवक्षा प्राप्नोति ॥ नैष दोषः, तत्रापि स्थानेन्तरतमवचना-दादेशस्य यः स्वरः प्राप्तस्तिमनुच्चारितम्य उदात्तोच्चारणं प्रयत्नेन विवक्षार्थं विज्ञायते । एवमनुनासिकस्य प्रयत्नाधिक्येनोच्चारं तद्विव-क्षार्थमेव । उजः ऊं इति यथा । अन्ये त्वाङ्—एकश्रुत्या सूत्राणि पठ्यन्त इति कचिदुदात्तोच्चारणं तद्विवक्षार्थमिति ॥

(उद्घोतः) इत्येव न्याय्यमिति । विषेयाण्यभिन्नविषये इति शेषः । तत्रैतत्कृतस्यापि अप्रत्यय इति निषेधात् । अतस्तथैव ज्ञापकमुपन्यस्यति—यद्यमिति ॥ प्रयत्नं स्वशब्देनोपादानरूपम् ॥ कथमिति । यथा बध्यादेशे उदात्तनिपातनेन एकाच इति सूत्रस्थमे-काग्रहणं न कार्यमिति ॥ यः स्वरः प्राप्त इति । हन्तेरनुदात्तत्वा-दनुदात्त इत्यर्थः । न चैवमस्थ्यादीनामाधुदात्तत्वेनादेशान्नः स्थान्य-नुरूपेऽनुदात्ते उच्चारणोभे उदात्तोच्चारणं विवक्षार्थमिति ज्ञापितेऽपि श्रव्यमुदात्तग्रहणमिति वाच्यम् । परमास्थिशब्दादावन्तोदात्ते उदात्त-गुणकस्यापि स्थानित्वेन विवक्षायां मानाभावादित्याशयात् ॥ नन्वेव-मपि चतसर्याधुदात्तनिपातनसामर्थ्याच्चतस्र इत्यत्र चतुरः शसीत्य-स्याप्रवृत्तिरिति भाष्योक्तमनुपपन्नम् । चतुःशब्दस्य त्रः संख्याया इत्याधुदात्तया तत्स्थानिकचतस्रि स्थानिस्वरेणाधुदात्तोच्चारणोप-स्या चतुरः शसीत्येतद्वाधकावयोगादत आह—अन्ये स्थिति । एकश्रुतिश्च विभाषा छन्दसीति वैकल्पिकी, तत्पाठे कचिदुदात्तोच्चा-रणं विवक्षार्थम् । त्रैस्वर्येण पाठमभिप्रेत्य तु प्रकृतसूत्रस्य ज्ञापकमि-त्यविरोधः ॥ अन्ये त्वित्यरुचिबीजं तु निपातनं नामान्यादृशे प्रयोगे प्राप्तेऽन्यादृशप्रयोगकरणं तदुपायत्वात् तत्र तत्रोदात्तादिबिबक्षा । तिसृचतस्र इत्यत्रापि इन्द्रमयुक्तेऽन्तोदात्ते उच्चारणोभे आधुदात्तो-च्चारणं विवक्षार्थम् । संपूर्णाध्यायायी आचार्येणैकश्रुत्या पठितेत्यत्र न मानम् । कचित्कस्यचित्पदस्यैकश्रुत्या पाठो यथा दाण्डिनायनादि सूत्रे देव्वाकेति । एतावदेव भाष्यालम्ब्यते ॥ यद्यप्यध्येतार एकश्रुत्ये-वाङ्गानि पठन्ति ब्राह्मणवद, तथापि व्याख्यानतोऽनुनासिकत्वादिबहु-दात्तनिपातनादिज्ञानमित्याहुः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्ती समाश्रिते—अभेदका इति । एवेन भेदका गुणा इत्यस्य व्यावृत्तिः । यत्—यस्मात् । इति—इत्यत्र । तत्—तस्मात् । हि—यतः । स्युरिति—तर्हि तत्रेति शेषः । उच्चारयेदिति—अनलोऽकारमित्यादिः । न तु उदा-त्तशब्दमिति शेषः ।

प्रदीपे—गुणरहितस्य—उदात्तशब्दरहितस्य उदात्तस्य । गुणः—उदात्तादिः । एवमिति—तर्हि भाष्यकारेणेति शेषः । यावता—यतः । विज्ञायते इति—तथा च अनुदात्तत्वप्रयुक्तनिषेधाप्राप्त्या “एकाच” इति सूत्रे एकाग्रहणाकार्यत्वोक्तिः युक्तैवेति भावः । प्रस-ङ्गादाह—एवमिति । लाघवेन प्राप्ताननुनासिकोपदेशं विहाय गौर-वेणेति शेषः । इति—इत्यत्र । इति—इति हेतोः ।

उद्घोते—तत्र—विषेयाणि । एतत्कृतस्य—गुणाभेदकत्वक-

तस्य । तथैव—विधेयाणामिदं विषयकमेव । यथेति—इत्यादेश-
वधेः स्थानिवद्भावेनानुदात्तत्वादिप्रतिषेधे प्राप्ते तद्वारणायेति शेषः ।
स्थानित्वेनेति—अन्यः येत्यादिः । त्वदुक्तरीत्येति शेषः । भाष्योक्तं—
“त्रिचतुरोः” “चतुरः शस्ति” इत्यत्रत्यभाष्योक्तम् । तत्पाठे—एक-
श्रुत्या पाठे । तद्रूपात्—उदात्तादिनिपातनरूपात् ।

(आक्षेपभाष्यम्)

यदि तर्ह्यभेदका गुणा अनुदात्तादेरन्तोदात्ताच्च
यदुच्यते तत्स्वरितादेः स्वरितान्ताच्च प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) अनुदात्तादेरिति । अनुपलक्षणार्थानुदात्तश्रुतिः स्या-
दिति प्रश्नः ॥

(उद्घोतः) स्वरितादेरिति भाष्ये उपलक्षणम्—उदात्तादेर-
न्तानुदात्ताच्च प्राप्नोतीत्यपि बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—गुणभेदकत्ववाचकदेशी आह—
यदीति । यद्यभेदका गुणास्तर्हीत्यन्वयः ।

प्रदीपे—एवं सति अनुदात्तत्वस्य गुणत्वेनाव्यावर्तकत्वादाह—
अजिति । उद्घोते—उपलक्षणमिति—अत्र इत्यादिः । तथा
चाविशेषादिति शेषः ।

(समाधानभाष्यम्)

नैव दोषः । आश्रीयमाणो गुणो भेदको भवति ।
तद्यथा—‘शुक्लमालभेत’ ‘कृष्णमालभेत’ । तत्र यः
शुक्ल आलब्धव्ये कृष्णमालभते, न हि तेन यथोक्तं
कृतं भवति ॥

(प्रदीपः) उत्तरे त्वज्जगृहमेव कुर्यादित्यभिप्रायः ॥

(उद्घोतः) आश्रीयमाण इति । शब्देन निपातनेन आश्रीय-
माण इत्यर्थः ॥ नन्वेवमनुदात्तादिग्रहणं व्यर्थं स्यादत आह—अजिति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—गुणभेदकत्ववादी सिद्धान्ती खण्ड-
यति—नन्वदोष इति । यत इति शेषः ।

प्रदीपे—उत्तरे तु—उत्तरवा ये तु । अस्य अभिप्राय इत्यने-
नान्वयः । उद्घोते—आश्रीयमाणः—कार्यान्वयित्वेनोपात्तः ।

(एकदेशिसमाधानभाष्यम्)

असंदेहार्थस्तर्ह्येतकारः । ऐजित्युच्यमाने संदेहः
स्यात्—किमिमावैचावेभ, आहोस्विदाकारोऽप्यत्र निर्दि-
श्यत इति ? ॥

(तत्त्वालोकः) एवं गुणभेदकत्ववाचकदेशिनोपपादिते अत्र-
त्याकारतत्परत्वे भिन्नगुणकसर्वार्थग्रहणार्थत्वे गुणभेदकत्ववादिसिद्धान्ति-
ना खण्डिते एकदेशी तस्य प्रयोजनान्तरमाह—असन्देहेति ।
ऐजिति—यतः असति तकारे इत्यादिः । अपिना ऐचोः संग्रहः ।

(समाधानबाधभाष्यम्)

संदेहमात्रमेतद्भवति । सर्वसंदेहेषु चेदमुपतिष्ठते—
‘व्याख्यानतो विशेषप्रतिपत्तिर्न हि संदेहादलक्षणम्’
इति । त्रयाणां ग्रहणमिति व्याख्यास्यामः । अन्यत्रापि
ह्ययमेवंजातीयकेषु संदेहेषु न कचिद्यत्नं करोति ।
तद्यथा—‘अतोम्यासोः’ इति ॥

(प्रदीपः) व्याख्यानत इति । प्रस्थेऽवृद्धमित्याद्युदात्तत्वे
सिद्धे मालादीनां चेति मालाशब्दस्य वृद्धार्थत्वादुपादानस्याकारप्र-
क्षेपनिश्चय इत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्ती तदपि खण्डयति—सन्देहेति ।
प्रदीपे—प्रस्थेऽवृद्धमिति—अत्राकाराप्रक्षेपे इत्यादिः । माला-
दिशब्दस्येति शेषः ।

(सिद्धान्तिसमाधानभाष्यम्)

इदं तर्हि प्रयोजनम्—आन्तर्यतत्त्वमात्रचतुर्मात्रा-
णां स्थानिनां त्रिमात्रचतुर्मात्रा आदेशा मा भूवन्निति ।
खड्गा इन्द्रः खड्गेन्द्रः, खड्गा उदकं खड्गोदकम्, खड्गा ईषा
खड्गेषा, खड्गा ऊढा खड्गोढा, खड्गा एलका खड्गेलका,
खड्गा ओदनः खड्गोदनः, खड्गा ऐतिकायनः खड्गैति-
कायनः, खड्गा औपगवः खड्गोपगव इति ॥

(प्रदीपः) इदं तर्हीति । ननु भाष्यमानत्वादौ चोऽत्र आहका
न भविष्यन्ति । नैतदस्ति । न ह्यत्र संज्ञाविधावैचो भाष्यस्ते, किं त्वै-
डिभरणत्वात्रिमात्रचतुर्मात्राणां ग्रहणात्संज्ञाप्रसङ्गादवृद्धिगुणविधौ च
तेषामपि प्रसङ्गात्तन्निषेधाय तत्परत्वम् ॥

(उद्घोतः) ऐषर्थं तपर(त्व)मित्याह—इदं तर्हीति
भाष्ये । चतुर्मात्रोऽपि प्लुतः प्लुतावैच इति सूत्रे भाष्ये स्पष्टः ॥
कार्यकालमाश्रित्य नोदयति—नन्विति । अयं भावः—तत्पक्षे मृजे-
वृद्धिरित्यादावुपस्थितं वृद्धिरादैजिति पदैकवाक्यतयावेति । एकं वृद्धि-
पदं तु प्रत्यभिज्ञामात्रफलकमनुवाद एव । एवं च भाष्यमानत्वं स्पष्ट-
मेवेति ॥ उत्तरस्य त्वयं भावः—अनुवादत्वकल्पनापेक्षया तत्रोपस्थितं
वृद्धिरादैजिति तत्रैव शक्तिग्रहं संपाद्य वाक्यभेदेन मृजेवृद्धिरित्य-
स्यार्थं बोधयति । ज्योतिष्टोमेन यजेतेत्यादौ तु शक्तिग्राहकत्वात्ता-
न्तरमावादगत्या विधावैव सामानाधिकरण्यान्नामधेयत्वावगतिः
कल्पयते । न तु विद्यमाने शक्तिग्राहके तथाकल्पनमुचितं पदस्यानु-
वादकत्वकल्पनं चेति ॥ यत्—कार्यकालपक्षे वृद्धिरादैजित्यादिर्बन्धवृद्धि-
पदं तत्रादैजित्युपतिष्ठत इत्यर्थः । यथा च ज्योतिष्टोमादिविशदानां याग-
विधावैव सामानाधिकरण्यान्नामधेयत्वावगतिरित्येहापि मृजेवृद्धिरि-
त्यादौ सामानाधिकरण्यान्नामधेयत्वावगतिः । उपस्थापकेन वृद्ध्यादिपदेन
उपस्थाप्यस्य वृत्त्या बोधनात्परं संज्ञासूत्रत्वावगतिरिति ॥ तत्र, कार्य-
कालं संज्ञापरिभाषं भवेत्युपस्थितमिदं भवति—‘यचि भम्’
इतीति प्यङ्गः संप्रसारणमिति सूत्रस्थभाष्येण कार्यकालं संज्ञापरि-
भाषं प्रगृह्यः प्रकृत्येत्युपस्थितमिदं भवति—‘ईदूदेद्विचचनं प्रगृह्य’
मिति ईदूदेद्विति सूत्रस्थभाष्येण च विरोधात् । त्वद्रीत्या ह्युपस्थित-
मिदं भवति यचीतीत्येव वक्तव्यं स्यात् । अथ संज्ञेत्यादिप्रकृतसूत्र-
स्थवार्तिकविरोधश्च । प्रकारान्तरेणाश्रित्यतत्प्रत्याख्यानपरमाश्रयविरोध-
श्च । किंच मृजेवृद्धिरित्यादिसूत्रस्थवृद्ध्यादिपदानां तदुपस्थितिसंप्रत्या-
चारितार्थ्येन स्वोपस्थापितपदार्थेऽन्वये मानाभावात् तत्रैकपरिभाषानु-
पस्थित्यापत्तिः, वृद्धिपदेनाविधानात् । मृजेवृद्धिरित्यादौ इत्यपदोपस्था-
पकस्यापि विधेयाकांक्षासत्त्वात् विधिविषये एव तत्प्रवृत्तेश्च भवत्ये-
तन्वयः । एवं च ज्योतिष्टोमवाक्यादौलक्षण्येनात्र नामधेयता दुरुपपादा ।
किं चोपस्थाप्यार्थस्य वृत्त्या बोधनात्संज्ञासूत्रत्वं वा इको गुणेत्यादिवदु-
पस्थापकत्वात्परिभाषात्वं वेत्यत्र विनिगमकाभावः ॥ वृद्ध्यादिपदैर्वृत्त्या
बोधनं च दुरुपपादम् । अनुवादेऽपि संज्ञासूत्रोपस्थितिरणोऽप्रगृह्य-
स्य वृद्धिरित्येत्यादिविषये भाष्ये स्पष्टेति दिक् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एवं सिद्धान्तित्वा स्वोपास्ततत्प्रयोजन-

द्वयखण्डनेन मूर्काभूते एकदेशिनि स्वयं सिद्धान्ती वार्तिकवदके “सव-
र्णार्थमि”त्यत्र अर्थशब्दस्य निवृत्तिवाचिनामभिप्रेत्य ऐचोऽण्वात्प्रस-
क्तायाः सवर्णग्राहकताया निवृत्तये तत्र तपरकरणमित्याह—इद-
मिति । अदेडित्यत्रापि एडोऽण्वात् प्राप्तायाः सवर्णग्राहकताया
निवृत्त्यर्थं तपरकरणमिति सूचयन् गुणोदाहरणपूर्वकं वृद्ध्युदाहरणं
दर्शयति—खटवेति ।

प्रदीपे—हि—यतः । ऐजिति—एडोऽपि उपलक्षणम् । तेषां—
त्रिसात्रचतुर्मात्राणाम् । तन्निषेधाय—एडा, ऐचा च सवर्णग्रहण-
निषेधाय ।

उद्घोते—ऐजाय—ऐचा सवर्णग्रहणनिवृत्त्यर्थम् । ननु चतुर्मा-
त्रस्य कस्याप्यभावात् कथं तदुपादानमित्यत आह—चतुर्मात्र
इति । तत्पक्षे—कार्यकालपक्षे । अन्वेतीति—तथा च वृद्धिसंज्ञावि-
शिष्टा न भवन्तीति वाच्यम् । नन्वेवम् एकवृद्धिपदस्य वैयर्थ्य-
मित्यत आह—एकमिति । तत्रैवेति—तत्रैव वाक्यभेदेन शक्ति-
ग्रहं सम्पाद्येत्यन्वयः । तदुपस्थाप्यस्य—ऐजादेः । तदुपस्थिति-
ऐजाद्युपस्थित्यर्थः । इक्षुपदोपस्थापकस्यापि—वृद्ध्यादिपदस्य ।
विधेयेति—उद्देश्यस्येत्यादिः । एवेति—अनेन अनुवादविषयव्या-
वृत्तिः । तत्प्रवृत्तेः—इको गुणवृद्धीति परिभाषासूत्रप्रवृत्तेः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

अथ क्रियमाणोऽपि तकारे कस्मादेव त्रिसात्रचतु-
र्मात्राणां स्थानिनां त्रिसात्रचतुर्मात्रा आदेशा न
भवन्ति ? ॥

(तत्त्वालोकः)—तपरस्ते “तपर” इत्यत्र पञ्चमीसमासस-
जानन्तेकदेशां शङ्कते—अथेति ।

(समाधानभाष्यम्)

“तपरस्तत्कालस्य” इति नियमात् ॥

(तत्त्वालोकः)—तत्र पञ्चमीसमासमभिप्रयन् सिद्धान्ती समा-
धत्ते—तपर इति ।

(समाधानबाधकभाष्यम्)

ननु तः परो यस्मात्सोऽयं तपरः ॥

(तत्त्वालोकः)—तत्र पञ्चमीसमासाज्ञानम् एकदेशी प्रकटयति—
मन्विता ।

(समाधानसाधकभाष्यम्)

नेत्याह । तादपि परस्तपरः ॥

(तत्त्वालोकः)—तत्राभिप्रेतं पञ्चमीसमासमपि सिद्धान्ती प्रक-
टयति—नेत्याहेति । तत्र बहुव्रीहिसमास एव न इत्याहेत्यर्थः । अत
एव व्याख्यानाश्रयणेनाह—तादृपीति । यत इत्यादिः । अपिना
बहुव्रीहिसमाससंग्रहः ।

(इष्टानुपपत्तिसाधकभाष्यम्)

यदि तादपि परस्तपरः “ऋदोरप्” इतीहैव स्यात्—
यवः स्तवः, लवः पव इत्यत्र न स्यात् ॥

(तत्त्वालोकः)—तत्र पञ्चमीसमासाभ्युपगमे एकदेशी दोषमाह—
वदीति । तपर इति—तदीति शेषः ।

(अनुपपत्तिबाधकभाष्यम्)

नैष तकारः ॥

कस्तर्हि ? ॥

दकारः ॥

(तत्त्वालोकः)—सिद्धान्ती तं परिहरति—नैष इति । दकार
इति—यस्यानिको धस्यानिको नैत्यादिः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

किं दकारे प्रयोजनम् ? ॥

(तत्त्वालोकः)—एकदेशी पृच्छति—किमिति ।

(प्रतिबन्धा समाधानभाष्यम्)

अथ किं तकारे ? । यद्यसंदेहार्थस्तकारः, दका-
रोऽपि । अथ मुखसुखार्थस्तकारः, दकारोऽपि । वृद्धि-
रादैच् ॥ १ ॥

(प्रदीपः)—एवं स्थिते चोदयन्ति—यद्यैज्यस्तकारस्तेनाकारस्य
संबन्धाभावात् कथमादित्येतत्पदम् ॥ उच्यते—तात्पर्येणैज्यत्वं तका-
रस्योच्यते आनुषङ्गिकं तत्कारार्थत्वं तकारस्योच्यते । ज्ञापकद्वारेण
ज्ञाकारप्रक्षेपे विज्ञायमाने प्रतिपत्तिगौरवं भवति । सति तु तकार आका-
रस्य स्वरूपप्रतिपत्तिः स्पष्टा भवतीति तकारसहितस्याकारस्यासंदिग्धा-
नुकार्यप्रतिपादनार्थवत्त्वाद्विभक्तोरूपत्वात् सत्यामादित्येतत्पदं सिद्धम् ॥ १ ॥

(उद्घोतः)—भाष्ये किं तकार इत्यस्य तादपि परस्तपर इत्यन-
ङ्गीकुर्वत इति शेषः ॥ संबन्धाभावादिति । शेषशेषिभावाभावादि-
त्यर्थः । तान्तस्य पदत्वाभावे जश्वं न स्यादिति भावः ॥ आनुष-
ङ्गिकं फलं दर्शयति—ज्ञापकद्वारेणेति ॥ १ ॥

(तत्त्वालोकः)—भाष्ये—तत्र बहुव्रीहिमात्रवादिनो भवतः
निष्प्रयोजनं तत्र तपरत्वं, ऋकारस्यानन्तत्वेन सवर्णग्रहणाप्रसङ्गादि-
त्याशयेन सिद्धान्ती प्रतिबन्धा समाधत्ते—अथेति ।

प्रदीपे—एवं स्थिते—वृद्धिरादैजित्यत्र तकारे स्थिते । तेनेति—
तकारेणेत्यर्थः । तदीत्यादिः । हि—यतः । इति—इति हेतोः ।

उद्घोते—नन्वाकारस्य तकारेणाश्रयविहीनस्य सम्बन्धसत्त्वात्
कथमुच्यते तस्य तेन सम्बन्धाभाव इत्यत आह—शेषेति । तादर्थ्येन
हि शेषत्वं नाश्रयाश्रयिभावतः । राजार्थोपपत्तिकं नित्यमुद्घो वदति
कुङ्कुमम् इत्यनुसारेण तकारस्य आकारार्थत्वाभावे तयोः शेषशेषिना
नास्तीति भावः ।

(२ इक्षुपरीभाषासूत्रम् ॥ १ । १ । ३ । आ. २ ॥)

इको गुणवृद्धी ॥ १ । १ । ३ ॥

(योगविभागप्रयोजनाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

इक्षुग्रहणं किमर्थम् ? ॥

(प्रदीपः)—इको गुणवृद्धी ॥ ३ ॥ इक्षुग्रहणमिति वक्ष्यमाण-
ज्ञापकवशादाकारादिनिरासादिक एव गुणवृद्धी भविष्यत इति प्रश्नः ॥

(उद्घोतः)—इको गुण—२ ॥ गुणवृद्धिग्रहणस्योत्तरत्र निषे-
ध्यसमर्पणायावश्यकत्वेऽपि इक्षुपदस्यैकः स्थान इत्यर्थमावश्यकत्वेऽ-
पि योगविभागविषयकोऽयं प्रश्नो भाष्ये इक्षुग्रहणमिति ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—इति—इति हेतोः ।

उद्द्योते—उत्तरत्र—न धातुलोप आर्धधातुके इत्यत्र । योगवि-
भागविषयकः—“इको गुणवृद्धौ न धातुलोप आर्धधातुके” इत्येक-
योगविधानेनैव दृष्टोपपत्तेः कथमत्र योगविभाग इत्याशयकः ।

(१०५ समाधानवार्तिकम् ॥ १ ॥)

॥ * ॥ इग्रहणमात्सन्ध्यक्षरव्यञ्जन-
निवृत्त्यर्थम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

इग्रहणं क्रियते ॥

किं प्रयोजनम् ? ॥

आकारनिवृत्त्यर्थं सन्ध्यक्षरनिवृत्त्यर्थं व्यञ्जननि-
वृत्त्यर्थं च ॥

(प्रदीपः) आत्सन्ध्यक्षरेति । आकारादीनां स्थानित्वस्य निवृ-
त्त्यर्थमित्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) ननु इग्रहणेनाकारादीनां निवृत्तिरशक्या कर्तुं मत-
आह—स्थानित्वस्येति ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—आत्सन्ध्यक्षरव्यञ्जनपदस्य आत्स-
न्ध्यक्षरव्यञ्जनस्थानित्वे लक्षणया आह—आकारेति ।

(प्रथमप्रयोजनोपपादनभाष्यम्)

आकारनिवृत्त्यर्थं तावद्—याता वाता । आका-
रस्य गुणः प्राप्नोति । इग्रहणात् न भवति ॥

(प्रदीपः) आकारस्याज्ञान्त्यस्य वृद्धिविधाबभानाद्विशेषाभावा-
त्आकारस्य चातो लोप इति लोपविधानादाकारस्य गुणप्रसङ्गमुदा-
हरति—यातेति ॥

(उद्द्योतः) ननु आकारस्य वृद्धिमुदाहरणादाने गुणोऽपि च
अकारोदाहरणादाने किं बीजमत आह—आकारस्येति । वृद्धिविधौ
सिचिवृद्धिविधौ । अयासीदित्यादौ अपवादत्वात्सिचिवृद्ध्यां सा बाध्यते
इति भावः ॥ इतरवृद्धिविधौ संभवेऽप्याह—विशेषाभावाद्धिति ।
अकारस्येति । पञ्चलोपाविति पूर्वविप्रतिषेधेनातो लोपस्य वृद्धिगुण-
बाधकत्वादिति भावः ॥ गुणीयतीत्यादौ त्वविशेष इति बोध्यम् ॥
आकारस्य गुणेति । सार्वधातुकार्धधातुकयोरित्यनेन ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—विशेषाभावाद्—आकारस्य कृतावा-
जकृतायां वा वृद्धौ विशेषाभावाद्, अथवा “अच” इति निर्दिष्टस्था-
निकत्वेन ह्रस्वप्रभावायाः सत्त्वेऽसत्त्वे वा विशेषाभावाद् । विधा-
वाद्धिति—तस्य च गुणवृद्धयोरप्रसङ्गादिति शेषः ।

उद्द्योते—सा—सिचि वृद्धिः । इतरिति—अथो णितीति
इत्यर्थः । संभवे—अज्ञान्त्याकारसंभवे । बाधकत्वादिति—एवञ्च
निकीर्णितेत्यादौ अज्ञान्त्यस्यातोऽसंभव इत्याशयः । अविशेष इति—
गुणे, रूपे इत्यादिः ।

(द्वितीयप्रयोजनोपपादनभाष्यम्)

सन्ध्यक्षरनिवृत्त्यर्थम्—ग्लायति ग्लायति । स-
न्ध्यक्षरस्य गुणः प्राप्नोति । इग्रहणात् न भवति ॥

(प्रदीपः) व्यञ्जयतीति । यथा विमानस्याविशेषात् प्रवत्या-
पिपानागादौऽतोऽप्येवमेकारो गुणः स्यात् ॥

(उद्द्योतः) ननैकारोच्चारणसामर्थ्याद् गुणो नेत्यत आह—
एवामिति । सर्वेषां विवृत एव प्रयत्न इत्यभिमानः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—ओकारो गुणः स्यादिति—एवञ्च
गुणे कर्तव्ये अनुस्वारादेरसिद्धतया उनवितेत्यादि प्रसज्येत । यद्यपि
व्यञ्जनस्य मात्रिकेनैव गुणेन भवितव्यं, तथापि स्थानत आन्तर्यस्य
प्रावश्यात् तस्य ओकारेणैव गुणेन भूयेतेत्याशयः ।

(तृतीयप्रयोजनोपपादनभाष्यम्)

व्यञ्जननिवृत्त्यर्थम्—उम्भिता उम्भितुम् उम्भि-
तव्यम् । व्यञ्जनस्य गुणः प्राप्नोति । इग्रहणात् न
भवति ॥

(प्रदीपः) उम्भितेति । मकारस्योष्ठयत्वादीकारो गुणः स्यात् ॥

(प्रथमप्रयोजननिराकरणभाष्यम्)

आकारनिवृत्त्यर्थेन तावन्नार्थः । आचार्यप्रवृत्ति
ज्ञापयति—नाकारस्य गुणो भवतीति । यद्यप्य
“आतोऽनुपसर्गे कः” इति ककारमनुबन्धं करोति ॥

कथं कृत्वा ज्ञापकम् ? ।

कित्करण एतत्प्रयोजनम्—कितीत्याकारलोपो यथा
स्याद् । यदि चाकारस्य गुणः स्यात्, कित्करणमन-
र्थकं स्याद् । गुणे कृते द्वयोरकारयोः पररूपेण सिद्धं
रूपं स्याद्—गोदः कम्बलद इति । पश्यति त्वाचार्यो—
नाकारस्य गुणो भवतीति, ततः ककारमनुबन्धं करोति ॥

(प्रदीपः) पररूपेणेति । अतो लोपस्तु न भवत्यार्धधातुको-
पदेशे यदकारान्तं तस्य लोपविधानात् ॥

(उद्द्योतः) आर्धधातुकोपदेश इति । गुणनिष्पन्नश्च तदुत्तर-
कालिक इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—ज्ञापकाश्रयेण प्रयोजनानि क्रमशः
खण्डयति—आकारेति । उद्द्योते—तदुत्तरेति—आर्धधातुकोपदेशोत्त-
रेत्यर्थः । अकार इत्यादिः ।

(द्वितीयप्रयोजननिराकरणभाष्यम्)

सन्ध्यक्षरनिवृत्त्यर्थेनापि नार्थः । उपदेशसामर्थ्या-
त्सन्ध्यक्षरस्य गुणो न भवति ॥

(प्रदीपः) उपदेशसामर्थ्यादिति । प्रतिपत्तिलाभवार्थमेकारमे-
वोपदेशेदित्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) प्रतिपत्तिलाभवम् प्रक्रियालाभवम् । “तेभ्योऽपि
विब्रुतावेकौ ताम्यामैकौ तथैव च ॥” इति पाणिनीबन्धिश्लोकेः
प्रयत्नलाभवमपि बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—बुधेति—अनेन ऐकारव्यावृत्तिः ।

(तृतीयप्रयोजननिराकरणभाष्यम्)

व्यञ्जननिवृत्त्यर्थेनापि नार्थः । आचार्यप्रवृत्तिज्ञा-
पयति—न व्यञ्जनस्य गुणो भवतीति । यद्यप्य जनेर्द
शास्ति ॥

कथं कृत्वा ज्ञापकम् ? ।

कित्करण एतत्प्रयोजनम्—कितीति द्विलोपो यथा

स्याद् । यदि व्यञ्जनस्य गुणः स्याद् , डिक्करणमनर्थ-
कं स्याद् । गुणे कृते त्रयाणामकाराणां पररूपेण सिद्धं
रूपं स्यादुपसरजो मन्दुरज इति । पश्यति त्वाचार्यो-
न व्यञ्जनस्य गुणो भवतीति । ततो जनेर्दं शास्ति ॥

(प्रदीपः) यदयं जनेरिति । यथेवं मिदेर्गुणो विधीयमानो
ज्ञापकेन व्यञ्जनस्य निरस्तत्वादिग्रहणाभावाच्च सर्वादेशः प्राप्नोति ।
मिदं इमिदिरित्याश्रयणादिकारस्यैव भविष्यतीत्यदोषः ॥

(उद्घोतः) इग्रहणेति । ततश्च मिदेरिति नावयवषष्ठी, किंतु
स्थानषष्ठीति सर्वादेशो गुणः स्वादित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—ज्ञापकत्वेन आकारादिस्थानित्वनिवृत्तेः
इष्टोपपत्त्या इक्षुपरिभाषां प्रत्याचक्षणं प्रति शङ्कते—यदीति ।
एवमिति । ज्ञापकप्रभावात् इष्टोपपत्त्या इक्षुपरिभाषाया अभिभाव
इत्यर्थः । तर्हीति शेषः । समापत्ते—मिदं इति । इत्यदोषः—इति
हेतोरदोषः । उद्घोते—इति—इत्यत्र । इति—इति हेतोः ।

(प्रथमप्रयोजनबाधकज्ञापकनिराकरणभाष्यम्)
नैतानि सन्ति ज्ञापकानि । यत्तावदुच्यते—कि-
त्करणं ज्ञापकं नाकारस्य गुणो भवतीति, ॥ उत्तरा-
र्थमेतत्स्यात्—“तुन्दशोकयोः परिमृज्यापनुदोः” इति ॥

(प्रदीपः) यत्तावदिति । विशेषप्रतिपादनाय सकलज्ञापका-
न्तेषु । केचिदाहुः—एकः किस्वेन ज्ञापकेनाकारनिवृत्त्यर्थत्वे निराकृते
बदप्युच्यते इति ज्ञापकान्तेषु अन्यच्छायां न पुष्पाति । तस्मादर्थेन
क्रमेण सर्वज्ञापकमङ्गोपन्यासं कृत्वा यथासंभवं ज्ञापकसमर्थनं कर्तव्यम् ।

(उद्घोतः) भाष्ये नैतानि सन्ति ज्ञापकानीति । छत्रि-
न्यायेन ॥ ननु नैतानि सन्ति ज्ञापकानीति प्रतिशयाग्रे ज्ञापकसमर्थ-
नमश्रुतमित्यत आह—विशेषेति । ‘एकः किस्वं ज्ञापकम् । यं विधिं
प्रति’ इत्यादिविशेषप्रतिपादनावेत्यर्थः ॥ शङ्कते—केचिदिति ॥ बद-
प्युच्यते इति समुच्चयार्थापिशब्देनेति शेषः ॥ आर्थेन सामर्थ्यप्राप्तेन ॥
भङ्गति । भङ्गसदृश इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इक्षुपरिभाषाऽऽम्भवादी आद्यान्त्ययोः
साफल्यं मध्यमस्यातिप्रसक्तत्वञ्चाभिप्रेत्य प्रतिजानीते—नैतानीति ।
उत्तरार्थमिति—तदयुक्तं, यत इत्यादिः । एतत्—कित्करणम् ।
स्यादिति—यथा च तुन्दपरिमृज्य इत्यादौ गुणाभाव उपपद्यते
इति भावः ।

प्रदीपे—“नैतानी”त्यादिना प्रकान्तसकलज्ञापकखण्डनमहाप्रक-
रणे तत्तज्ज्ञापकोपन्यासेन तत्तज्ज्ञापकनिराकरणवान्तरप्रकरणविच्छे-
देऽपि तादृशमहाप्रकरणस्याविच्छेदात् केषाञ्चिदन्त्येऽर्चिं सूचय-
न्नाह—केचिदिति । एक इति—ज्ञापकखण्डनप्रकरणे इत्यादिः ।
ज्ञापकेनेति—तस्येत्यादिः । आकारेति—तस्येत्यादिः । पुष्पा-
तीति—ज्ञापकखण्डनप्रकरणविच्छेदादिति शेषः । सर्वज्ञापकमङ्गति-
“अपनुदो”रित्यग्रे “बदप्युच्यते उपदेशे”त्यादि “न प्राप्नुवन्ती”
त्यन्तस्य, “यदप्युच्यते जने”रित्यादि “ओकारः प्राप्नोती”त्यन्तस्य
चेत्यर्थः । ज्ञापकेति—‘यत्तर्ही’त्यादि “करोती”त्यन्तेन, “नैव”
इत्यादि “निमित्तमेवे”त्यन्तेन चेत्यादिः ।

उद्घोते—ननु त्रयाणां मध्ये उपदेशसामर्थ्यस्य अज्ञापकतया
द्वयोः ज्ञापकत्वात् कथं ज्ञापकानीत्यत्र बहुवचनमित्यत आह—
जुहीति । यथा छत्रिणो बान्तीत्यत्र एकसाधबाहिरत्वेन द्वयञ्चद्वयस-

मुदाये द्वित्रिशब्दप्रयोगाद्बहुवचनोपपत्तिः, तथा प्रकृतेऽपि एककार्य-
कारित्वेन ज्ञापकाज्ञापकसमुदाये ज्ञापकशब्दप्रयोगात्तदुपपत्तिरित्याशयः ।

(प्रथमप्रयोजनबाधकज्ञापकान्तरभाष्यम्)

यत्तर्हि “गापोष्टग” इत्यनन्यार्थं ककारमनुबन्धं
करोति ॥

(तत्त्वालोकः) एवमाद्यज्ञापके खण्डिते तस्य ज्ञापकान्तरमाह—
यत्तर्हीति । अनन्यार्थम्—आकारलोपमात्रार्थम् । करोतीति—
तज्ज्ञापकमिति शेषः । अत्र कित्करणं सामग इत्यादावाकारलोपार्थं,
यथाकारस्य गुणः स्यात्तर्हि द्वयोरकारयोः पररूपेण सामग इत्यादेः
सिद्धौ तत् व्यर्थं स्यादित्याशयः ।

(द्वितीयप्रयोजनबाधकसामर्थ्यदूषकभाष्यम्)

यदप्युच्यते—उपदेशसामर्थ्यात्संयन्त्रस्य गुणो न
भवतीति ॥ यदि—यद्यत्संयन्त्रस्य प्राप्नोति, तत्तदुप-
पदेशसामर्थ्याद्वाध्यते । आयादयोऽपि तर्हि न प्राप्नु-
वन्ति ॥

(प्रदीपः) आयादयोऽपीति । ऐकारोच्चारणस्याविकृतरूपश्रव-
णार्थत्वादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—यदीति—तदप्ययुक्तं, यत इत्यादिः ।
तर्हीति—तस्येति शेषः ।

(सामर्थ्यदूषणनिराकरणभाष्यम्)

नैव दोषः । यं विधिं प्रत्युपदेशोऽनर्थकः स वि-
धिर्बाध्यते । यस्य तु विधेर्निमित्तमेव नासौ बाध्यते ।
गुणं च प्रत्युपदेशोऽनर्थकः, आयादीनां पुनर्निमित्तमेव ॥

(प्रदीपः) यं विधिमिति । आयादेशस्यैकार एव निमित्तमि-
त्यायादेशो न बाध्यते । न हि ग्लायित्वेन पाठः शक्यः कर्तुम्, त्वया
ग्लायत इत्यादिरूपासिद्धिप्रसङ्गात् । न ध्याक्येति निपातनाच्चात्वं
गुणवन्न बाधिम्यते ॥

(उद्घोतः) ग्लायत इत्यादीति । आदिना जग्लायित्वादि ॥
नन्वेवमात्रमपि बाध्येत । न हि तस्य ऐकारो निमित्तं ग्ले इति पाठे-
ऽपि सुकरत्वाद् अत आह—न ध्याक्येति । ध्या इति कृतात्वनि-
र्देशेनैकारोच्चारणस्यात्वाबाधकत्वज्ञापनादिति भावः ॥ न चास्य सौत्र-
त्वम् । बाधकत्वमङ्गीकृत्य सौत्रत्वकल्पनापेक्षयाऽबाधकत्वज्ञापनस्य
लघुत्वादित्वाहुः ॥ न च रैशब्दादिभ्य आचारकिपि रावतीत्यादौ
सन्ध्यश्चरस्य गुणः स्यादिति बाध्यम् । एजन्तेभ्य आचारकिवभाष एत-
द्भाष्यप्रामाण्यादित्यदोषात् ॥ गुणवदिति । वैभर्म्यं वृथान्तः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एवमुपदेशसामर्थ्याभ्युपगमे दशमनु-
पपत्तिं परिहरति—नैव इति । यमिति—यत् इत्यादिः । बाध्यते
इति—उपदेशसामर्थ्यादित्यादिः । एवमग्रेऽपि एवेति—उपदेश इति
शेषः । असाविति—विधिरिति शेषः । अनर्थक इति—“ग्ले”इत्य-
स्यापि सुपठत्वादिति भावः । पुनरिति—स इति शेषः ।

प्रदीपे—इति—इति हेतोः । यकारद्वयश्रवणप्रसङ्गमभिप्रेत्याह—
असिद्धीति । उद्घोते—तस्य—आत्वस्य ! अस्य—कृतात्वनिर्देशस्य ।
इत्यदोषात्—इति हेतोरदोषात् ।

(तृतीयप्रयोजनबाधकज्ञापकनिराकरणभाष्यम्)

यदप्युच्यते—जनेर्दंबचनं ज्ञापकम् ?—न व्यञ्ज-

नस्य गुणो भवतीति ॥ सिद्धे विधिरारभ्यमाणो ज्ञापकार्यो भवति । न च जनेर्गुणेन सिद्धयति । कुतो ह्येतत्—जनेर्गुण उच्यमानोऽकारो भवति, न पुनरेकारो वा स्यादोकारो वेति ? ॥

(तत्त्वालोकः) सिद्धे इति—तदप्युक्तम् । यत इत्यादिः । असिद्धिमुपपादयति—कुत इति । हि—यतः ।

(ज्ञापकसाधकभाष्यम्)

आन्तर्यतोऽर्थमात्रिकस्य व्यञ्जनस्य मात्रिकोऽकारो भविष्यति ॥

(तत्त्वालोकः) एवं तृतीयज्ञापकविषयनाय प्रतिपादितामसिद्धि-मिकपरिभाषाप्रत्याख्याता परिहरति—आन्तर्यत इति । अत्यन्ताधिककालापेक्षया स्वल्पाधिककाल एवान्तरतमो भवतीत्याशयः ।

(ज्ञापकसाधकभाष्यम्)

एवमप्यनुनासिकः प्राप्नोति ॥

(तत्त्वालोकः) तदारम्भवादी पुनरसिद्धिं प्रतिपादयति—एवमिति ।

(ज्ञापकसाधकभाष्यम्)

पररूपेण शुद्धो भविष्यति ॥

(प्रदीपः) पररूपेणेति । रूपग्रहणस्येदमेव प्रयोजनम्—यादृक् परस्य रूपं तादृगेव यथा स्यादिति ॥

(उद्घोतः) ननु पररूपेऽपि गुणानामभेदकतया कदाचित्सानुनासिकोऽपि स्यादत आह—रूपग्रहणस्येति ॥ परे तु अत्र पररूपशब्देन परशब्देन वा यदुपस्थितं रूपं प्रयोगस्थं तस्य ग्रहणम्, स्थाने जायमानः किं गुणक इत्याकाङ्क्षाग्रामन्तरतमपरिभाषयोभयगुणकः । प्रकृते चोभयान्तरमासंभवात् परशब्देन यद्गुणस्योपस्थितिस्तद्गुणक एव भविष्यतीति भाष्याशयाद्रूपग्रहणस्येत्यादि चिन्त्यम् । गुणानां शब्दत्वादिवत् शब्दस्वरूपत्वाभावेन व्यावृत्त्यसंभवश्च रूपग्रहणेनेत्याहुः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तत्प्रत्याख्याता पुनस्तां परिहरति—परेति ।

(ज्ञापकसाधकभाष्यम्)

एवं तर्हि गमेरप्ययं डो वक्तव्यः । गमेश्च गुण उच्यमान आन्तर्यत ओकारः प्राप्नोति ॥ तस्मादिग्रहणं कर्तव्यम् ॥

(प्रदीपः) गमेरप्ययमिति । सप्तम्यां जनेर्ह इत्यतोऽन्येष्वपि हरयत् इत्यत्र डोऽनुवर्तमानो गमेरपि विधीयत इत्यज्ञापकं द्वित्वमिति व्यञ्जननिवृत्त्यर्थं सूत्रं स्थितम् ॥

(उद्घोतः) ननु गमेरप्ययं ड इति भाष्यमनुपपन्नं, गमो 'गमश्चान्तात्यन्ताश्वदूरपारेति' सूत्रे पठितेनान्यत्रापि हरयत् इति वार्तिकेन नगोऽग इत्यादी डस्य सत्त्वादत आह—सप्तम्यामिति । सप्तम्यां जनेरित्युत्तरं पठितेऽन्येष्वपि हरयत् इति सूत्रे वृत्तिग्रहणस्य सर्वोपाधिभ्यश्चिचारार्थत्वेन तेनैव प्रकृत्यन्तरादपि डे सिद्धेऽन्तात्यन्तेति प्रकरणस्थं वार्तिकं न कार्यमिति भावः ॥ भाष्ये आन्तर्यत ओकार इति । स्थानत आन्तर्यादिति भावः ॥ ननु तनोतेर्हः सन्वच्चेति द्विकरणज्ञ व्यञ्जनस्य गुण इति चेन्न । उणादीनामभ्युपपत्तिपञ्चाशो-कारात् ॥ नचैवमपि स्थानप्रत्याख्यातारतमेव इकारादिषु वरिताविति

गुणादिशाखाणि व्यञ्जने नश्वरवर्तन्त इति वाच्यम् । ईशाशौ शकारे तथाप्यतिप्रसङ्गात् । सूत्रमते स्थानप्रत्यनैक्यादिति भाष्याशयः । स्थानेन्तरतमे इति सप्तम्यन्तपाठस्य भाष्ये प्रत्याख्यानेनास्या युक्तेरसंभवदुक्तिर्नात्वाच्च ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एवं सति तस्य व्यञ्जनस्थानित्वनिवृत्त्यर्थ-तायाः खण्डकं तृतीयज्ञापकं द्वित्वाभावे इष्टानुपपत्तेः प्रतिपादनेन विव-टयन् योगविभागेन इकपरिभाषाद्वित्रारम्भं व्यवस्थापयति—एवमिति । गमेरिति—यत इत्यादिः । उपसंहरति—तस्मादिति । अतः द्वित्वस्य तदर्थं भवत्यवक्तव्यत्वात् तस्य ज्ञापकत्वासम्भवेन व्यञ्जनस्थानित्वनि-वृत्तेरप्यथा असम्भवादित्यर्थः ।

प्रदीपे—इति—इति हेतोः । एवमग्रेऽपि । उद्घोते—भाष्यं—भाष्यस्यम् अयमिति ।

(इति योगविभागप्रयोजननिरूपणाधिकरणम्)

(अथ इकपदोपस्थापकलिङ्गाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

यदीग्रहणं क्रियते, यौः, पन्थाः, सः, इममिति, एतेऽपीकः प्राप्नुवन्ति ॥

(उद्घोतः) भाष्ये एतेपीति । औकारादयः ॥ एषुदाहरणे-ष्विकः प्राप्नुवन्तीत्यन्वयः ॥ स इत्यत्र तु न स्यादेवेति भावः ॥ त्य-दादीनाम इत्यत्र त्यदादीनामिति तु तदोः सः सावित्युत्तरार्थं स्यात् संक्षोपसर्जनव्यावृत्त्यर्थं च स्यादिति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एवं योगविभागेन इकपरिभाषाद्वित्रस्य गुणवृद्धिमात्रविषयकत्वे व्यवस्थापिते तत्खण्डयि-दोषमाह—यदीति । क्रियते इति—तर्हीति शेषः । इति—इत्यत्र ।

(१०६ सिद्धान्तसमाधानवार्तिकम् ॥ २ ॥)

॥ * ॥ संज्ञया विधाने नियमः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

संज्ञया ये विधीयन्ते तेषु नियमः ॥

(प्रदीपः) संज्ञयेति । गुणवृद्धानुवृत्त्यैव गुणवृद्धोरिकः सिद्ध (स्थानि) त्वादद्वितीयं गुणवृद्धिग्रहणमाश्रितगुणवृद्धिशब्दव्यापारार्थं विज्ञायते । तेन गुण इत्येवं यो गुणः वृद्धिरित्येवं वा वृद्धिरिति विज्ञा-यते । अथवा गुणवृद्धिमात्रग्रहणे गुणवृद्धाधिकारादेव सिद्धे पुनर्गुण-वृद्धिग्रहणं गुणवृद्धिशब्दव्यापाराश्रयणार्थं विज्ञायते ॥

(उद्घोतः) आश्रितेति । आश्रितो गुणवृद्धिशब्दव्यापार उच्चारणं येषु आदौ विधीयमानेषु तदर्थमित्यर्थः ॥ तेनेति ॥ इत्येव-मित्यध्याहृत्य स्वरूपपदार्थकेनान्वतरेण विशेषणादीदृशार्थलाभ इति भावः ॥ अत एव संबन्धानुवृत्तिप्रदर्शनपरभाष्ये गुणवृद्धी इत्युच्यते गुणवृद्धिग्रहणमनुवर्तत इति उक्तम् ॥ उपक्रमस्यगुणवृद्धिग्रहणसा-मर्थ्यादित्येतद्भाष्यस्वारस्यादाह—अथवेति । पुनरुपादानसामर्थ्यादि-इत्थं गुणवृद्धिग्रहणं गुणवृद्धिशब्दविहितगुणवृद्धिलाक्षणिकमिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्ती समाचरे—संज्ञयेति । गुणवृद्धिसंज्ञेत्यर्थः । ये—आदेचः । नियमः—नियामकोऽयं परि-भाषारूपो योगः । प्रदीपे—गुणवृद्धीति—गुणवृद्धिसंज्ञासूत्राभ्यामि-त्यादिः ।

उद्घोते—अन्यतरेण—गुणवृद्धयन्तरेण । ततोऽत्रानुवर्तमानयोः असमस्तैकवचनान्तगुणवृद्धयोः, असम्भन्धः पदार्थः पदार्थेनान्वेति न तु पदार्थैकदेशेनेति नियमात्, सामान्यिकरणेनान्वये समानवचनताऽपि न्यायेति नियमाच्च अथयसमस्तदिवचनान्तगुणवृद्धिपदार्थसमुदाये तद्विशेषगुणवृद्धयोश्च सामान्यिकरणेनान्वयो न सम्भवीत्याशयेनाह—उपक्रमेति । तत्र इत्यादिः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

किं वक्तव्यमेतत् ? ॥

(तत्त्वालोकः) उक्तभाषानभिज्ञ आह—किमिति । एतद्—संज्ञयेति विशेषणमपूर्वम् ।

(समाधानभाष्यम्)

ना ॥

कथमनुच्यमानं गंस्यते ? ॥

गुणवृद्धिग्रहणसामर्थ्यात् ॥

(आक्षेपसाधकभाष्यम्)

कथं पुनरन्तरेण गुणवृद्धिग्रहणमिको गुणवृद्धी स्याताम् ? ॥

(समाधानसाधकभाष्यम्)

प्रकृतं गुणवृद्धिग्रहणमनुवर्तते ॥

क प्रकृतम् ? ॥

“वृद्धिरादैजदेङ्गुणः” इति ॥

(तत्त्वालोकः) प्रकृतमिति—तदुपपत्त्ये इत्यादिः । समस्तदिवचनान्तस्य तस्याप्रकृतत्वात् पृच्छति—कवेति । असमन्तैकवचनान्तमेव तत् गुणवृद्धिसंज्ञासूत्रद्वयानुवर्तते इत्याशयेनाह—वृद्धिरिति । इति—इत्यत्र ।

(आक्षेपभाष्यम्)

यदि तदनुवर्तते “अदेङ्गुणो वृद्धिश्च” इत्यदेङ्गो वृद्धिसंज्ञाऽपि प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) अदेङ्गमिति । पूर्वसूत्रे संज्ञासंज्ञितसंबन्धयोपात्तो यादृशो वृद्धिशब्दस्तादृश एवोत्तरत्रानुवर्तते इत्यदेङ्गमित्युक्तम् । तेनैतन्न चोदनीयं, वृद्धिशब्दोऽनुवर्तमान आदैजः प्रत्याययतीत्यादैचां गुणसंज्ञा प्राप्नोतीति ॥

(उद्घोतः) यादृश इति । स्वरूपपदार्थक इत्यर्थः ॥ नन्वेवं सति उत्तरत्र निषेधसमर्पणार्थं गुणवृद्धिग्रहणस्य चारितार्थ्येन सामर्थ्यं दुरुपपादम् । अनुवर्तमानस्य स्वरूपपरत्वेन निषेधसमर्पकत्वाभावादिति चेत् ॥ न । आगन्तूनामन्ते निवेश इति न्यायेनादेङ्गसूत्रे गुणपदोत्तरं वृद्धिपदोपस्थित्या तत्साहचर्येण तत्र सूत्रे स्वरूपपरत्वं तस्य, उत्तरत्र तु बोध्यतयाऽर्थपरत्वम् । इह इति सूत्रेऽपि न धात्वित्यादिसाहचर्येणाऽर्थपरत्वमिति वृद्धीनिर्देशाच्चेति भाष्याशयात् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अनुवृत्तेः धाराप्रवाहस्यावेनास्पृगमात् ततोऽत्रानुवृत्तवृद्धिपदस्य मध्ये सम्बन्धाद् दोषं शङ्कते—यदीति । अनुवर्तते इति—तदीति शेषः ।

प्रदीपे—ननु शब्दाधिकारे संज्ञासंज्ञादन्वयसंज्ञाशब्दानां संबन्धपरत्वेति नियमेन आदैचां गुणसंज्ञा प्राप्नोतीत्येव वक्तव्यमित्यतः

आह—पूर्वसूत्रे इति । सम्बन्धाय—सम्बन्धबोधनाय । अर्थाधिकारमभिप्रेत्याह—तादृश एवेति । इति—इति हेतोः ।

उद्घोते—उत्तरत्र—न धातुलोप इत्यादौ । एवमत्रेऽपि । तत्साहचर्येण—गुणपदसाहचर्येण । तत्र सूत्रे—अदेङ्गसूत्रे । तस्य—वृद्धिपदस्य । अर्थेति—तस्येत्यादिः । पृष्टी—स्थानपृष्टी ।

(समाधानभाष्यम्)

संबन्धमनुवर्तिष्यते—“वृद्धिरादैच्” । “अदेङ्गुणः” इति वृद्धिरादैच् । ततः—“इको गुणवृद्धी” इति, गुणवृद्धिग्रहणमनुवर्तते, आदैजदेङ्गग्रहणं निवृत्तम् ॥

(प्रदीपः) संबन्धमिति । संबध्यत इति संबन्धं, कर्मणि घञ् । ननुसकस्याभिधेयत्वात्पुंसकनिर्देशः । आदैजग्रहणसंबन्धं वृद्धिग्रहणमदेङ्गगुण इत्यत्रानुवर्तते, तेनादेङ्गभिर्न संबध्यते । इह त्वनुवृत्तमादैचो जहाति । कान्तारोत्तरणाय सार्थस्येव त्यागोपाशाने ॥

(उद्घोतः) ननुसकस्येति । घञजपः पुंसीति तु प्रायिकमिति भावः ॥ यत्तु भावविषयमेवैतदिति । तत्र । मांसं मश्रोऽस्येति कर्मण्यपि सत्यस्य भाष्यप्रयोगविरोधात् ॥ तेनेति । अत्रादैजित्यनुवृत्तिर्न स्वकार्याय, किं तु वृद्धिशब्दस्यान्यसंबन्धनिवृत्त्ये इति भावः ॥ भाष्ये वृद्धिरादैजदेङ्गुण इति सूत्रक्रमनिर्देशः । पुनर्वृद्धिरादैजित्यभिधानमदेङ्गित्यत्र संबन्धानुवृत्तिं दर्शयितुम् ॥ इको गुणवृद्धी इत्युक्तिस्तु यथान्यासाभिप्रायेण ॥ आदैजदेङ्गग्रहणमिति । स्वरितत्वाप्रतिज्ञानेनादेङ्गग्रहणवदादैजित्यपि निवृत्तमित्यर्थः ॥ क्वचित् आदैजग्रहणं निवृत्तमित्येव पाठः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—समाधत्ते—सम्बन्धमिति । नैष दोषः । यत इत्यादिः ।

प्रदीपे—ननुसकस्य—वृद्धिग्रहणस्य । तेनेति—वृद्धिग्रहणमिति शेषः । इह त्विति—इको गुणवृद्धीत्यत्र त्वित्यर्थः । (गुण) वृद्धिग्रहणमिति शेषः । कथा धनवान् दुर्गममार्गतरणाय रक्षापुरखान् सह नयति, तीर्णे च दुर्गमार्गे तान् परित्यजति तथा प्रवृत्तेऽपीत्याशयेनाह—कान्तारिति ।

उद्घोते—एतत्—घञ् । अत्र—अदेङ्गुण इत्यत्र । अन्येति—अदेङ्गित्यर्थः । सम्बन्धानुवृत्तिम्—आदैजसंबन्धवृद्धिग्रहणानुवृत्तिम् ।

(समाधानान्तरभाष्यम्)

अथवा मण्डूकगतयोऽधिकाराः । यथा मण्डूका उत्प्लुत्योप्लुत्य गच्छन्ति तद्वदधिकाराः ॥

(प्रदीपः) अथवेति । वृद्धिशब्दस्यैहाकाङ्क्षावशादुपस्थानं नन्वेङ्गित्यत्र ॥

(उद्घोतः) ननु मण्डूकस्य चेतनत्वात्तथा गतिसंभवेऽपि शब्दस्य कथं सेतव्य आह—वृद्धिशब्दस्येति । स्वरितत्वासंज्ञादनुवर्तमानस्यापीति शेषः ॥ इहेति । इह इति सूत्र इत्यर्थः । अदेङ्गित्यत्र तु न सम्बन्धः । गुणसंज्ञासम्बन्धेनादेङ्गं निराकाङ्क्षत्वादिति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—ननु “अदेङ्ग” इति सूत्रे आदैजसंबन्धवृद्धिपदस्यानुवृत्तौ “इक” इति सूत्रेऽपि तस्यैवानुवृत्तिः स्वादितोऽर्थो नोपपद्येतेत्यत आह—अथवेति ।

उद्घोते—तथा—उत्प्लुत्य । शब्दस्येति—अचेतनत्वादिति शेषः । सा—उत्प्लुत्य गतिः । सम्बन्ध इति—वृद्धिशब्दस्येत्यादिः ।

(एकदेशिसमाधानान्तरभाष्यम्)

अथवैक्ययोगः करिष्यते—“वृद्धिरादैजदेङ्गुणः”
ततः “इको गुणवृद्धी” इति । न चैकयोगेऽनुवृत्ति-
र्भवति ॥

(प्रदीपः) अथवैक्ययोग इति । एको भवतिरध्याहियते ।
वृद्धिरादैजदेङ्गुणो भवतीत्येकवाक्यत्वं संपद्यते । यद्यपि प्रतिपत्तिकाले
भवतिक्रिया भिद्यते, तथाप्येककाला प्रतिपत्तिरित्यादैच्संबद्धा वृद्धि-
संज्ञाऽदेङ्गुणसंबद्धा गुणसंज्ञेति नास्ति वृद्धिसंज्ञाया अदेङ्गुणिः सम्बन्धः ॥

(उद्घोतः) नन्वेकयोगत्वं नैकार्थत्वं, भिन्नविषयसंज्ञादयविधा-
नात् । नापि निरन्तरपाठः, तस्येदानीमपि सत्त्वेन करिष्यत इत्य-
स्यासङ्गतेः । णेरणावित्यादौ एकयोगेऽप्यनुवृत्तिदर्शनाच्चात् आह—
एक इति ॥ प्रतिपत्तिकाले लक्ष्यसंस्कारकवाक्योपप्लवकाले ॥
एककालेति । आदैज् वृद्धिसंज्ञोऽदेङ्गुणसंज्ञो भवतीति संज्ञाहकवा-
क्यार्थबोध एककाल इति भावः ॥ समूहालम्बनात्मक एको वाक्या-
र्थबोध इति तात्पर्यम् ॥ यद्वादैज् वृद्धिसंज्ञोऽदेङ्गुणसंज्ञश्च भवत
इत्येको वाक्यार्थबोध इति तात्पर्यम् । प्रतिपत्तिर्वाक्यार्थबोधः ।
णेरणावित्यादौ अवान्तरवाक्यार्थभेदाज् बोधः ॥ केचित्तु एककाला
प्रतिपत्तिर्भवतु । तावतापि स्वरितत्वगुणप्राप्तवृद्धिपदसंबन्धाभावः कुत
इति चिन्त्यम् । न च स्वविषयवाक्यजबोधानन्तरं निराकाङ्क्षतया-
न्यत्रान्वयाप्राप्तौ हि तत्प्राप्तये स्वरितासङ्को न ह्येतदेकयोग इति
वाच्यम् । व्यवधाननिबन्धनायामनेकसंबन्धाप्राप्तावनेकसंबन्धाय स्वरि-
तत्वासङ्ग इत्यस्यापि वक्तुं शक्यत्वात् ॥ तस्मादयमत्र भाष्यार्थः—
तदधीते तद्वेदेत्यत्र दिस्तदग्रहणादेकयोगेऽनुवृत्त्यभावः—इति ।
स्पष्टं चेदं तदस्मिन्नस्तीति सूत्रे भाष्ये । एकयोगत्वं च द्वयोः संहि-
तापाठ एव ॥ वस्तुत एकयोगेऽप्यनुवृत्तिर्भवति, तदस्यास्त्यस्मिन्निति
सूत्रे दिस्तदग्रहणाभावाच्च, तदधीत इति सूत्रे तु बालानां सुखबोधाय
दिस्तदग्रहणमित्यप्युक्तं तत्रैव । अतोऽत्र भाष्येऽयं समाधिरेकदे-
शिन इत्याहुः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अनुवृत्तेः मण्डूकप्लुतिन्यायेनाभ्यु-
पगमे मध्यमे सम्बन्धाभावकल्पनया गौरवादाह—अथवेति । गुणः—
“गुणः” इति ।

प्रदीपे—विभिन्नसंज्ञिसम्बद्धसंज्ञाद्वयस्य अध्याहृतभवतिक्रियया
गुणपक्षेत्रेणान्वयमभिप्रेत्याह—एककालेति । इति—इति हेतोः ।

उद्घोते—इदानीं—भिन्नसूत्रसंहितापाठकाले । तादृशबोधस्या-
दृष्टचरत्वात् भवत इत्यस्माद्ध्याहाराभिप्रायेणाह—यद्वेति । कैयटोक्तं
खण्डयति—केचित्त्विति । तत्रैव—“तदस्मिन्नस्ती”ति सूत्रभाष्ये एव ।

(समाधानान्तरभाष्यम्)

अथवा—

अन्यवचनाच्चकाराकरणाच्च प्रकृतापवादो विज्ञा-
यते, यथोत्सर्गेण प्रसक्तस्यापवादो बाधको भवति ॥

अन्यस्याः संज्ञाया वचनाच्चकारस्य चानुकर्षणा-
र्थस्याकरणात्प्रकृताया वृद्धिसंज्ञाया गुणसंज्ञा बाधिका
भविष्यति । यथोत्सर्गेण प्रसक्तस्यापवादो बाधको
भवति ॥

(प्रदीपः) अथवान्यवचनादिति । यथा कप्रत्ययेनाण्
वच्यतेऽसदिश्वत्वादिनवाक्यत्वात्तात्पर्याच्च कविधेः । अणस्तु विप-
र्ययात् । एवमदेङ्गुण इत्यत्र वृद्धिग्रहणमनुवृत्तं सत्संदिह्यते—किमुच-

रावैवास्यानुवृत्तिरथेहार्थापीति । सावकाशा च वृद्धिसंज्ञा, तात्पर्यं च
नास्ति । गुणसंज्ञा तु तात्पर्यादसन्देहाच्चिरवकाशत्वाच्च वृद्धिसंज्ञा-
सम्बन्धमदेङ्गं बाधते । प्रत्ययसंज्ञा तु संज्ञिबिशेषेणासंयुक्ताधिकारेणैव
विधेयमाना कृत्यादिसंज्ञाविषयेऽपि प्रवर्तते ॥

(उद्घोतः) ननु वृद्धिगुणसंज्ञयोः सामान्यविशेषत्वाभावात्क-
थमुत्सर्गापवादसाम्यमत आह—यथेति । आत इत्युपादानादेव
तद्विषये कस्यासंदिग्धत्वम् । अत एव तदतिरिक्तावकाशविरहस्तदुद्देशे-
नैव प्रवृत्तिरूपं तात्पर्यं च ॥ ननु गुणसंज्ञया वृद्धिसंज्ञावत् कृत्यादि-
संज्ञयापि प्रत्ययसंज्ञा बाध्यतेत्यत आह—प्रत्ययेति । न तन्वाचाकाङ्क्षया
प्रत्ययसंज्ञायाः संबन्धः । येन सनिहितकृत्यादिसंज्ञा निराकाङ्क्षत्वाच्च
प्रत्ययसंज्ञया संबन्धः स्यात् । किं तु संज्ञाकाङ्क्षया ॥ सा हि स्वस्य
बहुविषयत्वलाभाय कतिपयानन्तरविषयलाभेऽपि पुनः पुनर्विषयान्तर-
माकाङ्क्षते । बहुविषयत्वं चास्याः—संज्ञिविशेषासंबन्धेनाधिकारकरणा-
दवसीयत इति भावः ॥ प्रकृते तु न तथेति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—“तदस्यास्त्यस्मिन्नि”त्येकयोगेऽपि
अनुवृत्तिदर्शनादाह—अथवेति । व्याख्येयभाष्यमाह—अन्येति । व्या-
ख्यानभाष्यमाह—अन्यस्या इति । गुणरूपाया इत्यर्थः । अदेङ्गुणे
इत्यादिः । अनुकर्षणेति—वृद्धिपदेत्यादिः ।

प्रदीपे—विपर्ययात्—सन्दिग्धत्वात्, सावकाशत्वात्, भतात्प-
र्याच्च । सत्—उदपि । उत्तरेति—“इक”इति सूत्रेत्यर्थः । चेन—
“सन्दिग्धा” इति समुच्चयते । अदेङ्गुणेनानुवृत्तेरभावादाह—
तात्पर्यमिति —

उद्घोते—तद्विषये—आदन्तधातुविषये । कस्य—कप्रत्ययस्य ।
तदतिरिक्तेति—आदन्तधात्वतिरिक्तैत्यर्थः । तस्येत्यादिः । तदु-
द्देशेन—आदन्तधातूद्देशेन । अपि प्रत्ययसंज्ञा—प्रत्ययसंज्ञाऽपि ।
निराकाङ्क्षेति—तन्वादीनामित्यादिः । सा—प्रत्ययसंज्ञा । अस्याः—
प्रत्ययसंज्ञायाः ।

(समाधानान्तरभाष्यम्)

अथवा वक्ष्येत्येतद्—“अनुवर्तन्ते च नाम विध-
यः । न चानुवर्तनादेव भवन्ति । किं तर्हि ? यत्नाह-
वन्ति” इति ॥

(प्रदीपः) अथवेति । विभाषा तिलमाषोमेत्यत्र ह्युमाभङ्ग-
योरुपान्यत्वात्खण्डोऽप्राप्तौ चोदितायां खञ्ग्रहणस्यानुवृत्तिराश्रिता,
अनुवर्तमानश्च खञ् यलाभावाद् ब्रीहिशल्वादिभिर्न संबध्यते,
अपि तु विभाषाश्रुत्या यत्नेन तिलादिभिरेव संबध्यते । तथेहापि
वृद्धिग्रहणसदेङ्गुण इत्यत्रानुवर्तमानमपि यलाभावाददेङ्गुभिर्न संबध्य-
ते । इह तु पुनर्गुणवृद्धिग्रहणं यत्नो भवति ॥

(उद्घोतः) खण्डोऽप्राप्ताविति । यता मुक्ते इति शेषः ।
मण्डूकगतयोऽधिकारा इत्यस्यैव ‘स्वरितलिङ्गेनानुवर्तमानं यत्रा-
काङ्क्षा, तत्रैव संबध्यते’ इति विशेषमभियातुमयं पक्षः । स च
संबन्धाय तत्र विभाषाग्रहणरूपं यत्नविशेषं कुर्वतः सूत्रकृतोऽप्यभि-
मतः । अस्य विशेषस्य प्रागकथनं तु एतद्विशेषद्वारा पुनस्तत्प-
रामर्शेन तत्रैव परिहारे मुख्यतानोपनयेति बोध्यम् ॥ इह स्विति ।
अकर्तव्यत्वविशिष्टपुनर्गुणवृद्धिग्रहणं यत्न इत्यर्थः । अनुवृत्तौ हि
तदकर्तव्यं भवतीत्याहुः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—आकङ्क्षारूपेण अन्यत्र संज्ञानां बाध्य-
वाचकभावाभावापवादनादाह—अथवेति । वक्ष्यतीति—विभाषा मिलेति
सूत्रे भाष्यकार इत्यादिः । च—एव । नामेति—निश्चये । विषयः—

(तत्त्वालोकः) गुणानाञ्च परार्थत्वादसम्बन्धः समत्वात्
त्वादिति न्यायेन जनयोः परस्परमसम्बन्धादनेकयोग्यवद्विज्ञेयत्वम्

(उद्घोतः) अङ्गस्येति च स्थानषष्ठीति । अङ्गस्य स्थाने गुणो भवति । स च यत्रान्त्य इक तत्रान्त्यस्येक इत्यर्थः इत्यभिमानस्तदाह—भेदेनेति । शास्त्रस्य बहुविषयत्वायेत्यर्थः ॥ तत्रेगन्तेष्वेवेति । तच्छेषत्वादिति भावः ॥ अन्यत्र अनिगन्तविषये गुणशास्त्रे ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—चैव—चापि । हि—यतः । अन्यमिति—अङ्गस्येत्यादिः । स्थानषष्ठीति—भेदेन व्यापृता, अनिगन्तेषु अन्येऽलि अनुपसंहता चेति शेषः । तत्—तस्मात् ।

प्रदीपे—चकारस्वारस्यादेकदेशिमताह—दोषान्तरमिति । भेदेन—प्रतिलक्ष्यं सार्वाधातुकार्धधातुकयोरिति लक्षणमेवैनं । सर्वाङ्गेषु—सार्वाधातुकार्धधातुकान्यतराव्यवहितपूर्वत्वविशिष्टेषु इगन्तेषु अनिगन्तेषु च अङ्गेषु । तत्र—लक्ष्यभेदेन भिन्नानां तेषां लक्षणानां मध्ये । इगन्तेषु—इगन्तविषयकगुणशास्त्रे । अलोऽन्त्येति—इकपरिभाषासहितेत्यादिः । षष्ठ्येति—अङ्गस्येति स्थानषष्ठ्येत्यर्थः । अयोग्यत्वाद् इकपरिभाषाऽनुपस्थितौ अलोऽन्त्यपरिभाषाया अप्यनुपस्थानादित्यादिः । इति—अत्यत्र । उद्घोते—स च—गुणश्च । तस्यैकदेशयुक्तत्वादाह—अभिमान इति ।

(दूषणोद्धारभाष्यम्)

नैष दोषः, यथैव ह्यलान्त्यस्येति षष्ठी अन्त्यमिकमुपसंक्रान्ता, एवमङ्गस्येत्यपि स्थानषष्ठी । तद्यदिदानीमनिगन्तमङ्गं तत्र षष्ठ्येव नास्ति, कुतो गुणः कुतः सर्वादेशः ॥

(प्रदीपः) यथैव हीति । अङ्गस्येति षष्ठ्युच्चारित्वान्त्वमलं नीतेति नास्या अपरं रूपमस्तीति नास्ति सर्वादेशगुणप्रसङ्गः ॥

(उद्घोतः) अन्त्यमलमिति । इकपरिभाषाशेषभूतालोन्त्यपरिभाषायेत्यर्थः ॥ अङ्गस्येत्यपि स्थानषष्ठीति भाष्येऽन्त्यमिकमुपसंक्रान्तेत्यनुकर्षः । एवं च संग्राहकवाक्यस्यैगन्तमात्रविषयकत्वादनिगन्तविषयकलक्षणभाव एव । आवृत्तौ च न मानमिति भावः । अत एव गापोष्टकः कित्वं सार्यकम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्त्येकदेशी तच्छेषपक्षदूषणानि निराकरोति—नैष इति । हि—यतः । तत्—तस्मात् । तत्र षष्ठी—तद्विषयकस्थानषष्ठीषडितिलक्षणम् । विषयत्वस्य सप्तम्यर्थत्वात्, षष्ठीपदस्य स्थानषष्ठीषडितिलक्षणे लक्षणश्रयणाच्च ।

प्रदीपे—अङ्गावयवान्त्याल इक इत्यर्थाभिप्रायेणाह—नीतेति । इति—इति हेतोः । एवमग्रेऽपि । अस्याः—अङ्गस्येति षष्ठ्याः ।

उद्घोते—संग्राहकवाक्यस्य—अङ्गस्येत्यादिवचनस्य । अत एव अनिगन्तविषयकतादृशलक्षणमावादेव ।

(वार्तिकसमन्वयान्तरभाष्यम्)

एवं तर्हि नायं दोषसमुच्चयः ॥

किं तर्हि ? ।

पूर्वापेक्षोऽयं दोषः । ह्यर्थे चायं चः पठितः—

॥ मिदिमृजिपुगन्तलघूपर्धाच्छदृशिचिप्रभुद्रेष्वग्रहणं सर्वादेशप्रसङ्गोऽननिगन्तस्य*इति ।

मिदेर्गुणः ‘इक’ इति वचनादन्त्यस्या न, ‘अलोन्त्यस्य’ इति वचनादिको न । उच्यते च गुणः । स सर्वादेशः प्राप्नोति ॥ एवं सर्वत्र ॥

(प्रदीपः) पूर्वापेक्षोऽयमिति । मिदादिष्विग्रहणं कर्तव्यमित्यत्रैवार्थं हेतुत्वेनेदमुपपत्तमित्यर्थः ॥ उच्यते चेति । मिदेरिति चोदनया ।

(उद्घोतः) हिश्च हेत्वर्थ इत्याह—मिदादिष्विति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एवं सति पूर्वपक्षी असङ्गतिनिवारणाय द्वितीयवार्तिकं प्रथमवार्तिककशेषत्वेन सङ्गमयति—एवं तर्हि ॥ एवं सतीत्यर्थः । अयं—द्वितीयवार्तिकबोधः । पूर्वापेक्षः—तत्र इग्रहणाकारणापेक्षः । ननु चकारस्य समुच्चयार्थकत्वाभावे कोऽर्थ इत्यत आह—ह्यर्थ इति । एवं सति फलितं वार्तिकयोरैकाकारं स उपन्यस्यति—मिदीति । यतः (मिदेरित्यादिवक्ष्यमाणरोत्या) अनिगन्तस्य सर्वादेशप्रसङ्गः, अतः मिदेरित्यादौ इक इति वक्तव्यमिति भावः । तथा च मिथः एकवाक्यतापन्नयोस्तयोः अनिगन्तेऽप्यवृत्तौ “षष्ठी स्थाने योगे”त्यस्याः प्रवृत्तिः स्यादित्याशयेनाह—स सर्वेति । सर्वत्र—मृज्यादौ । प्रदीपे—इदम्—अनिगन्तस्य सर्वादेशप्रसङ्गजनम् । चोदनया—सूत्रेण ।

(इति तच्छेषपक्षदूषणम्)

(अथ तदपवादपक्षाभ्युपगमभाष्यम्)

अस्तु तर्हि तदपवादः ॥

(तत्त्वालोकः) एवं प्रथमतश्चेषपक्षे दूषणान्यभिप्राय द्वितीयतदपवादपक्षेऽपि दूषणान्यभिप्रायमुपक्रमते—अस्त्विति ।

(१०४ तदपवादपक्षदूषणवार्तिकम् ॥ २ ॥)

॥ ❀ ॥ इङ्मात्रस्येति चेज्जुसिसार्वधातुकार्धधातुकह्रस्वाद्योर्गुणेष्वनन्त्यप्रतिषेधः ॥ ❀ ॥

(भाष्यम्)

इङ्मात्रस्येति चेज्जुसिसार्वधातुकार्धधातुकह्रस्वाद्योर्गुणेष्वनन्त्यप्रतिषेधो वक्तव्यः ॥

जुसि गुणः—स यथेह भवति—‘अजुहवुः अविभयुः’ इति । एवम् ‘अनेनिजुः पर्यवेविषुः’ अत्रापि प्राप्नोति ॥

सार्वधातुकार्धधातुकयोर्गुणः—स यथेह भवति—‘कर्ता हर्ता नयति तरति’ इति । एवम् ‘ईहिता ईहितुम् ईहितव्यम्’ इत्यत्रापि प्राप्नोति ॥

ह्रस्वस्य गुणः—स यथेह भवति—‘हे अग्ने हे वायो’ इति । एवम् ‘हे अग्निचित् हे सोमसुद्’ इत्यत्रापि प्राप्नोति ॥

जसि गुणः—स यथेह भवति—‘अप्रयो वायवः’ इति । एवं ‘अग्निचितः सोमसुतः’ इत्यत्रापि प्राप्नोति ॥

ऋतो ङिसर्वनाम्नस्थानयोर्गुणः—स यथेह भवति—‘कर्तरि कर्तारौ कर्तारः’ इति । एवं ‘सुकृति सुकृतौ सुकृतः’ इत्यत्रापि प्राप्नोति ॥

धेङिति गुणः—स यथेह भवति—‘अग्नये वायवे’ इति । एवम् ‘अग्निचिते सोमसुते’ इत्यत्रापि प्राप्नोति ॥

ओर्गुणः—स यथेह भवति—‘बाभ्रव्यो माण्डव्यः’ इति । एवं ‘सुश्रुत्-सौश्रुतः’ इत्यत्रापि प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) इङ्मात्रस्येति । यद्यङ्गयेतीगपेक्षयावयवषष्ठी तदाऽलोन्त्यस्येत्यस्य निमित्ताभावादनुपस्थानम्, स्थानषष्ठी हि तस्योपस्थाने निमित्तम् । ततश्चाङ्गावयवस्यान्त्यस्यानन्त्यस्य चेको गुणः प्राप्नोति दोषः । ह्रस्वस्य गुण इति समानन्यायत्वादेतदुक्तम् । अङ्गस्यावयवो ह्रस्वस्तस्य गुण इति । न त्वत्रेकपरिभाषोपस्थाने, निर्दिष्ट्यानिकत्वात् ॥ अन्ये त्वाङ्गः—अत्रापि परिभाषोपस्थाने सति ह्रस्वे-नेतिवशेऽप्येत ह्रस्वस्येको गुणो यथा स्याद् दीर्घस्य मा भूदिति ॥ ओर्गुण इत्यत्राप्यस्या उपस्थानमनन्त्यस्याप्युकारस्य गुणार्थम् । असति ह्रस्वा उपस्थानेऽङ्गस्येति स्थानषष्ठी स्यादङ्गश्लोकारेण विशेष्यत इत्यु-कारान्तस्यैवाङ्गस्य गुणः स्यात् ॥

(उद्घोतः) अनन्त्यस्य चेक इति । यद्यपि जुसि चेत्यादीनां प्रधानभूतेष्विशेषणत्वे तस्मिन्निति परिभाषया व्यवहितस्येको न भविष्यति, तथापि प्रत्ययस्याङ्गशि उचितताकाङ्क्षतया जुसि चेत्यादिभिरप्यङ्गमेव विशेष्यत इत्यभिप्रायः ॥ समानन्यायेति । गुणप्रकरणावैरूप्याय सर्वत्राङ्गस्येत्यवयवषष्ठयेव स्यादिति भावः ॥ निर्दिष्टेति । अनियमे नियमकारिणीत्वात्परिभाषाया इति भावः ॥ अन्ये स्त्विति । अयं भावः—न ह्यनियम इति श्रुतिः स्मृतिर्वा, किं तु परिभाषा लिङ्गवती फलवती चेति नियमः, फलं चेतरेव्यावृत्तिवदितरसंग्रहोपेति ह्रस्वस्येत्यस्याङ्गविशेषणत्वव्यावर्तनेनावयवषष्ठीत्वबोधनेनानन्त्यस्यापि गुणसम्पादनमेव फलं स्यात् । अकारे तु गुणागुणयोर्न विशेष इति ॥ तदेतद्व्यति—अनन्त्यस्याप्युकारस्येति ॥ नन्वेवं ह्रस्वग्रहणं व्यर्थमत आह—दीर्घस्येति । विसंज्ञा वर्णयोरिवेति पक्षे ङिति गुणस्याग्निचिते इत्यादौ प्रसङ्गो बोध्यः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—मात्रेति—अनेन अलोऽन्त्यपरिभाषा व्यावृत्तिः । चेदिति—तद्वर्ति शेषः । अत्रापि—इत्यत्रापि । अनन्त्यस्येकः अङ्गावयवत्वादिति भावः । वार्तिकस्थादिपदसंग्राहं सूत्रत्रयं क्रमशः उपस्थापयति—जसीति । प्रकृतेः हलन्तत्वबोधनायाह—सुश्रुदिति । प्रदीपे—इति—इत्यत्र । हि—यतः । तस्य—अलोऽन्त्यस्येत्यस्य । ततश्च—‘अङ्गस्ये’त्यस्य, ‘इक’ इत्यस्य चोपस्थितेश्च । इति—इति हेतोः । तथा च मिदेरित्यादौ इक इति न वक्तव्यं भवतीति भावः । अत्र—ह्रस्वस्य गुण इत्यत्र । उक्तपक्षे ‘इङ्मात्रस्येति’ वार्तिकस्वारस्यभङ्गादाह—अन्ये स्त्विति । परिभाषा—इकपरिभाषा । अस्याः—इकपरिभाषायाः । हि—यतः । इति—इति हेतोः ।

उद्घोते—इक इति—गुण इति शेषः । अनियम इतीति—अनियमे नियमकारिणी परिभाषा इतीत्यर्थः । इति—इति हेतोः । फलमिति—अत्रेकपरिभाषोपस्थानस्येत्यादिः । ननु अग्निचिदादेरन्त्यत्वादिद्विधा भाष्ये धेङितीत्यस्योपन्यासो न युक्त इत्यत आह—विसंज्ञेति ।

(भाष्यम्)

नैष दोषः ।

(तत्त्वालोकः) एवं तदपवादपक्षे दत्तानि दूषणानि सिद्धान्त्येकदेशी निराकरोति—नैष दोष इति । नैते दोषा इत्यर्थः । आतावेकवचनसत्त्वात् । यत इति शेषः ।

(१०९ सिद्धान्त्येकदेशिवार्तिकम् ॥ ६ ॥)

॥ * ॥ पुगन्तलघूपधग्रहणमनन्त्यनियमार्थम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

पुगन्तलघूपधग्रहणमनन्त्यनियमार्थं भविष्यति—पुगन्तलघूपधस्यैवानन्त्यस्य नान्यस्यानन्त्यस्येति ॥

(प्रदीपः) पुगन्तेति । भेत्त्यादौ गुणे सिद्धे पुनः श्रुतिनियमार्थेति गुरुपधस्येहितेत्यादौ न भविष्यति, नापि हे अग्निचिदित्यादावुभयनियमाश्रयणादिति भावः ॥ ननु च भेत्तेति दकारस्य हेपयतीति पकारस्य च यथा स्यादिति विध्यर्थमेतत्स्यात् ॥ नैतदस्ति, पुकि अन्तः पुगन्तो, लघ्वी उपधा लघूपधा ततः समाहारद्वन्द्वनिर्देश इत्यन्त्यस्य गुणेन न भाष्यम् ॥

(उद्घोतः) पुनः श्रुतिः पुनर्गुणविधानम् ॥ ननु चेति । बहु-मोहिसमासः सामर्थ्यादिकपरिभाषानुपस्थितिश्चेति भावः ॥ भिदो दकारोच्चारणं तु भिदो भित्तमित्यादौ चरितार्थम्, कोः क्त्वेनानि-रलक्षणत्वेपि निषेधप्रवृत्तेः । पुग्विधानमपि ह्यमापयतीत्यादौ यलोपा-र्थम् । ओकाररूपगुणार्थं च चरितार्थमित्याशयः ॥ पुकीति । लाघवा-त्तत्पुरुषे निर्णीते निषादस्थपत्तिन्यायेन नियमार्थत्वं न दोषावहमि-त्यर्थः ॥ ननु पुगन्तग्रहणं दापयत्यादौ अनन्त्यस्यानिकोपि गुणार्थं स्यादिति कथं नियमार्थत्वमिति चेन्न । गुणे उपधावृद्ध्या विशेषाभावात् ।

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—गुणे सिद्धे इति—अत्र पक्षे सार्वधातु-कार्धधातुकयोरित्यनेनेत्यादिः । पुगन्तलघूपधस्य चेत्यनेनेति शेषः । इति—इति हेतोः । उभयेति—सार्वधातुकार्धधातुकयोर्यदि गुणस्तर्हि पुगन्तलघूपधस्यैवेति, पुगन्तलघूपधस्य यदि गुणस्तर्हि सार्वधातुका-र्धधातुकयोरिवेति चोभयेत्यर्थः । यथेति—गुण इत्यादिः । एतत्—‘पुगन्ते’त्यनेन पुनर्गुणविधानम् । इति—इति हेतोः । भाष्यमिति । अनन्त्यस्य चेकः ‘सार्वधातुके’त्यनेन गुणः सिद्ध इति तस्य नियमार्थता युक्तैवेति भावः ।

उद्घोते—वङ्किति—पुगन्ते लघूपधे च शब्दे इत्यादिः । साम-र्थ्यात्—‘पुगन्ते’ति सूत्रारम्भसामर्थ्यात् । ननु भिदो दकारस्य पुकः पकारस्य च गुणे तत्र दकारोच्चारणं पुग्विधानञ्च व्यर्थं स्यादि-त्यत आह—भिद इति । ननु तत्रापि दस्य गुणः कथं नेत्यत आह—क्नोरिति । निषेधेति—वङ्किति चेतोर्यादिः ।

(नियमदूषणभाष्यम्)

प्रकृतस्यैव नियमः स्यात् ॥

किं च प्रकृतम् ? ॥

‘सार्वधातुकार्धधातुकयोः’ इति ॥ तेन भवेद्विह नियमान्न स्याद् ईहिता ईहितुम् ईहितव्यम् इति । ह्रस्वाद्योर्गुणस्त्वनियतः सोऽनन्त्यस्याऽपि प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) प्रकृतस्येति । एकेन वाक्येन नियमद्वयस्यालाम-त्वकृतस्यैव गुणस्य नियमः स्यात् पुगन्तलघूपधस्यैव सार्वधातुका-र्धधातुकयोरिति, न तु सार्वधातुकार्धधातुकयोरिव पुगन्तलघूपधस्येति ॥

(उद्घोतः) प्रकृतस्यैवेति । अनन्तरस्यैवेत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—नियमेन दोषोद्धारो न सार्वत्रिक

इत्याशयेनाह—प्रकृतस्येति । भवेत्—इति भवेत् । अस्य स्यादित्य-
नेनानुयोगितया भवत्यर्थः ।

प्रदीपे—प्रकृतस्यैवेति—अन्यतरस्य लभ्यत्वे “अनन्तरस्य वि-
धिरा भवति प्रतिषेधो वेति” न्यायेनेत्यादिः । अत्रत्यैवकारव्यावर्त्यमाह—
न स्त्विति ।

(नियमान्तरदूषणभाष्यम्)

अथाप्येवं नियमः स्यात्—पुगन्तलघूपधस्य सार्व-
धातुकार्धधातुकयोरेवेति ॥ एवमपि सार्वधातुकार्धधा-
तुकयोगुणोऽनियतः सोऽनन्त्यस्यापि प्राप्नोति—ईहिता
ईहितुम् ईहितव्यमिति ।

(प्रदीपः) अथापीति । अनन्तरस्य विधिर्वेति परिभाषा
यदि नाश्रीयते इत्यर्थः ॥

(उद्घोतः) नन्वनन्तरस्येति न्यायविरुद्धोऽयं नियम इत्यत
आह—अनन्तरस्येति । लक्ष्यानुसारश्चानाश्रयणे बीजं बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अथापीति । एकेन वाक्येन नियम-
द्वयस्यालामादप्रकृतस्येति शेषः । ईदृशनियमाभ्युपगमेन हत्वाद्योर्गुण-
विषये दोषवारणेऽपि तादृशनियमवारणीयदोषकविषये दोषस्तदवस्थ
एवेत्याशयेनाह—एवमपीति । इति—इत्यत्र ।

उद्घोते—सारश्चेति—तस्या इति शेषः ।

(उभयविधनियमदूषणभाष्यम्)

अथाप्युभयतो नियमः स्यात्—पुगन्तलघूपधस्यैव
सार्वधातुकार्धधातुकयोः । सार्वधातुकार्धधातुकयोरेव
पुगन्तलघूपधस्येति ॥ एवमप्ययं जुसिगुणोऽनियतः सो-
नन्त्यस्यापि प्राप्नोति—“अनेनिजुः पर्यवेविषुः” इति ॥

(प्रदीपः) अथापीति । अभ्युपेत्यवादेनोच्यते आवृत्त्यादिन्या-
याश्रयणेन वा । एकस्मिन्तु वाक्ये नियमद्वयं न लभ्यते ॥ अनेनि-
जुरिति । अत्र लघूपधं चार्जं सार्वधातुकं चास्तीति जुसि चेति गुणः
प्राप्नोति । हेपिचम्य हे बुद्धे हे बुद्धय इत्यादौ चालघूपधत्वादनन्तरस्य
गुणोऽपरिहृतः ॥

(उद्घोतः) अभ्युपेत्यवादः क्लेशेनाङ्गीकार इत्याहुः ॥ पिच-
भ्येति । उगवादित्वाद्यत् । उग्वर्णान्तस्याङ्गस्यैको गुण इति व्याख्यान-
मभिप्रेत्यात्र दोषोपन्यासः ॥ परंतु सौश्रुत इत्यत्रापि प्राप्नोतीति
भाष्यानुगुणा सा व्याख्येति चिन्त्योऽयं कैयट इत्याहुः ॥ कचिस्तु
कैयटपुस्तके पिचम्य इति न दृश्यत एव ॥

(तत्त्वा०) भाष्ये—उभयतः—उभयोः प्रकृताप्रकृतयोः ॥ इति—इत्यत्र ।
प्रदीपे—आवृत्त्यादिन्यायाश्रयणकारणमाह—एकस्मिन्निति ।
इति—इति हेतोः । भाष्यस्योपलक्षणताबोधनायाह—हे पिचभ्येति ।

उद्घोते—उगवादित्वादिति—पिचुश्चन्द्रस्येत्यादिः । तस्मादि-
तार्थे इति शेषः । अत्र—हे पिचभ्येत्यत्र । एवमिदं कैयटं सङ्गमस्य दूष-
यति—परन्त्विति । इति—इति हेतोः । आहुरित्यनेन सूचिताया अरुचेः
बीजं प्रतिपादयति—कश्चित्त्विति ।

(इति तदपवादपक्षदूषणप्रकरणम्)

(अथासंबद्धपरिभाषापक्षनिराकरणधिकरणम्)

(भाष्यम्)

एवं तर्हि—नायं तच्छेषः, नापि तदपवादः । अ-
न्यदेवेदं परिभाषान्तरमसंबद्धमनया परिभाषया ॥

(प्रदीपः) एवं तर्हीति । परस्परानपेक्षयोः स्वस्वनिमित्तप्रयु-
क्तसन्निधानयोर्द्वयोः परिभाषयोः प्रदेशेषु स्वस्वकार्यप्रतिपादनम् ।
तत्र यदि कथंचिदेकविषये सन्निपातो भवति, नैवावता परस्परापेक्षा
भवतीत्यर्थः ॥ अन्यदेवेति । अनन्तरशब्दो विशेषवाचीत्यन्यान्तरशब्द-
योरविरुद्धः प्रयोगोऽपर्यायत्वात् ॥

(उद्घोतः) तच्छेष इति शब्दोऽसंबद्धवृत्तिकत्वग्रस्तोऽपीत्याह-
परस्परेति । विशेषणविशेष्यभावमात्रेण शेषशेषव्यवहारो न कापि
दृष्टचर इति भावः ॥ अत एवाग्रे एतत्पक्षोक्तदूषणोद्घारेऽपि नायं
तच्छेष इत्युक्तिः सङ्गच्छते ॥ सन्निपात इति । जायमानोपि
संनिपातः सावकाशत्वेन विप्रतिषेधोपयोग्येव न तच्छेषत्वोपयोगी ।
अत एव नापवादत्वमपि । उक्तशेषाच्चेति भावः ॥ असंबद्धमनयेति
भाष्यस्य शेषशेषिभावानापक्षमुत्सर्गापवादभावानापक्षं चेत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अथ क्रोष्ट्रीयसम्मतं पूर्वविप्रतिषेधपक्षं
दूषयितुमुत्थापयति—एवमिति । तर्हि—तच्छेषतदपवादपक्षयोर्दृष्टत्वे ।
अयम्—इको गुणेति योगः । अन्यदिति—किन्त्वित्यादिः । अन्यदित्य-
स्यार्थमाह—असंबद्धमिति । अयं स्वतन्त्रः परिभाषाविशेष
इति भावः । प्रदीपे—द्वयोः—अलोऽन्यस्य, इको गुणवृद्धोऽन्यस्योः ।
विषये इति—प्रदेशे इत्यर्थः । तयोरिति शेषः । इति—इति हेतोः ।

(भाष्यम्)

परिभाषान्तरमिति च मत्वा क्रोष्ट्रीयः पठन्ति—

॥ * ॥ नियमादिको गुणवृद्धी भवतो
विप्रतिषेधेन ॥ * ॥

इति ॥ यदि चायं तच्छेषः स्यात्तेनैव तस्यायुक्तो
विप्रतिषेधः । अथापि तदपवादः, उत्सर्गापवादयोरप्य-
युक्तो विप्रतिषेधः ॥ तत्र नियमस्यावकाशः—“राज्ञः
क च” राजकीयम् । “इको गुणवृद्धी” इत्यस्यावका-
शः—“चयनं चायको लवनं लावकः” इति । इहोभयं
प्राप्नोति—“मेघति मार्ष्टि” इति । “इको गुणवृद्धी” इत्ये-
तद्वति विप्रतिषेधेन ॥

(प्रदीपः) चयनमिति । अलोऽन्यपरिभाषायाः प्रयोजना-
भावादत्रानुपस्थानमित्याशयः ॥ चायक इति । कथमिदं परिभाषा-
त्रोपतिष्ठते यावताऽच इति स्थानी निर्दिष्टः ॥ अत्राहुः, अच इत्यस्या-
ङ्गविशेषणतयोपयोगादचः स्थानित्वाभावादङ्गिग्रहणेन लिङ्गनेकपरिभा-
षात्राप्युपतिष्ठत एव ॥ मेघतीति । इक इति वचनादिकारस्य प्राप्नो-
त्यलोऽन्यस्येति वचनादिकारस्य ॥

(उद्घोतः) नियमादिति । अलोऽन्यपरिभाषायाः पूर्वाचार्य-
संज्ञा नियम इति । तेनैव तस्यायुक्त इति । स्वाङ्गेन स्वस्येत्यर्थः ।
शेषशेषिणोरभेदं मत्वा तेनैवेत्यायुक्तम् ॥ नन्वङ्गस्येति स्थानशब्दोदर्श-
नात्सार्वधातुकेत्यादावप्यलोऽन्यपरिभाषाप्रवृत्त्या कथमिदं परिभाषा-
याश्रयनमित्यवकाशोऽत आह—अलोऽन्येति । अङ्गेनेको विशेषणेन
पुगन्तेत्यादिनियमेन च तत्प्रयोजनसिद्धेरिति भावः ॥ अत्राहुरिति ।
अत्रा विशेषिताङ्गेनेको विशेषणसंभवात्प्रापयति । गावावित्यादि त्वेव
न जानातीति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अत्र क्रोष्ट्रीयसम्मतं दर्शयति—परि-
भाषेति । इदमित्यादिः । च—एव । नियमात्—अलोऽन्यस्यत्रात् ।
इति—इति पूर्वविप्रतिषेधवार्तिकम् । ननु तच्छेषतदपवादपक्षयो-

पि विप्रतिषेधसंभवात् कथमिदं वार्तिकं विप्रतिषेधपक्षाशयं कथमेवेत्यत आह—यदि चेति । स्यादिति—तर्हीति शेषः । मिथो नैरपेक्ष्येण लब्धवार्त्ताशयोरैकत्र समावेशः तुल्यबलविरोधरूपविप्रतिषेधः । तस्य मिथ एकवाक्यतापत्रयोरसम्भवादाह—अयुक्त इति । तदपवाद इति—स्याच्चर्हीति शेषः । तस्य एकत्राप्रतिषेधसम्भवादाह—अयुक्त इति । एवं तच्छेषतदपवादपक्षयोः विप्रतिषेधानुपपत्तिं प्रतिपाद्य विप्रतिषेधपक्षमुपपादयति—तत्रैति । वार्तिकोक्तयोर्मध्ये इत्यर्थः । विप्रतिषेधेन—पूर्वविप्रतिषेधेन । वार्त्तिकांशस्य “इको गुणवृद्धी भवत” इत्यस्य इको गुणवृद्धी, इत्येतदभवतीति व्याख्यानेन प्रतीयते तत्र विषेयगतद्वित्वस्य सूत्रे आरोपाद् “भवत” इत्यवादीति ।

प्रदीपे—अत्र—“सार्वधातुके”त्यादौ । अत्र—अचो ङिति त्यत्र । इक्परिभाषेति—अनिगङ्गनिरासायेति भावः ।

उद्धोते—नन्वेवम् अनन्त्येऽतिप्रसङ्ग इत्यत आह—पुगन्तेति । तदिति—अलोऽन्त्यपरिभाषेत्यर्थः । अचेति—हलन्तव्यवच्छेदायेति भावः ।

(विप्रतिषेधबाधकभाष्यम्)

नैष युक्तो विप्रतिषेधः । “विप्रतिषेधे परम्” इत्युच्यते । पूर्वश्रायं योगः, परो नियमः ॥

(प्रदीपः) नैष युक्त इति । इष्टसिद्धये इत्यर्थः । यथोद्देशपक्षे च परिभाषयोः पूर्वापर्यम्, न तु कार्यकालतायाम् ॥

(उद्धोतः) इष्टेति । इष्टसिद्धिफलकत्वमेव हि तस्य युक्तत्वमिति भावः ॥ ननु कार्येति । द्वयोरप्येकदेशस्थत्वेन परत्वासंभवादिति भावः ॥ वस्तुतः कार्यकालपक्षे पाणिन्युच्चारणरूपपाठकृतं परत्वमस्त्येव । अन्यथैकत्र प्रयोगरूपदेशे सर्वेषां मेलनेन परत्वस्योच्छेद एव स्यात् । प्रयोगसाधनफलकान्येव शास्त्राणि । न चैवं कार्यकालपक्षमादाय त्रिपाथामेषां प्रवृत्तिर्यथोद्देशे तु पूर्वाण्येतानि प्रति त्रिपाथा असिद्धत्वेनाप्रवृत्तिरेव स्यादिति भाष्याद्युक्तं विरुद्धेति वाच्यम् । परिभाषायाः सिद्धत्वेन तत्पक्षेऽसिद्धेनापि कार्येण स्वार्थं तदाकर्षणसंभवद्वित्यष्टमे उपपादयिष्यमाणत्वाद् । ध्वनितं चेदं तस्मिन्निति निर्दिष्ट इत्यत्र भाष्यकैयटयोरिति चिन्त्यमेतत् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्तीं विप्रतिषेधं खण्डयति—नैष इति । एकदेशी तत्र हेतुमाह—विप्रतिषेधे इति । यत इत्यादिः ।

उद्धोते—तस्य—विप्रतिषेधस्य । एवं—कार्यकालपक्षेऽपि पाणिन्युच्चारणरूपपाठकृतपूर्वापर्याभ्युपगमे । तत्पक्षे—कार्यकालपक्षे । इति—इति हेतोः ।

(विप्रतिषेधसाधकभाष्यम्)

इष्टवाची परशब्दः । विप्रतिषेधे परं यदिष्टं तद्वतीति ।

(तत्त्वालोकः) विप्रतिषेधवादी एकदेश्युक्तहेतुं निराकरोति—इष्टेति ।

(विप्रतिषेधबाधकभाष्यम्)

एवमप्ययुक्तो विप्रतिषेधः । द्विकार्ययोगो हि विप्रतिषेधः । न चात्रैको द्विकार्ययुक्तः ॥

(प्रदीपः) द्विकार्ययोग इति । द्वाभ्यां कार्याभ्यां योगो यस्य स्थानिनः स विप्रतिषेधविषयत्वाद् विप्रतिषेधः ॥

(उद्धोतः) ननु द्विकार्ययोग इत्यस्य द्वाभ्यां कार्याभ्यामन्यस्य योग इत्यर्थः, उत द्वयोः परस्परं योग इत्यर्थः । उभयथापि त्रिपदत-

त्पुरुषो दुर्लभः । कर्मधारयपूर्वपदकोपि न, दिक्सङ्ख्ये इति नियमेन तस्य दुर्लभत्वादत आह—द्वाभ्यामित्यादि ॥ अत्रापि पक्षे विप्रतिषेधशब्देन सामानाधिकरण्यानुपपत्तेराह—विप्रतिषेधेति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्तीं निजोक्तं द्रढयति—एवमपीति । एष इति शेषः । एकदेशी तत्र हेतुमाह—द्विकार्येति । हि—यतः । अत्र—मेघतीत्यादौ । एकः—इकारदकारान्यतरादिरूपः ।

उद्धोते—विधायकासत्त्वादाह—दुर्लभ इति । कर्मधारयपूर्वपदकः—विशेषणमिति सप्तपूर्वपदकषष्ठोत्तरपुरुषः । तस्य—कर्मधारयस्यैव । अत्रापि पक्षे—त्रिपदव्यधिकरणबहुव्रीहिपक्षेऽपि ।

(विप्रतिषेधसाधकभाष्यम्)

नावश्यं द्विकार्ययोग एव विप्रतिषेधः ॥

किं तर्हि ? ॥

असंभवोऽपि । स चास्त्यत्रासंभवः ॥

कोऽसावसंभवः ? ॥

इह तावद्—‘वृत्तेभ्यः प्लत्तेभ्यः’ इति—एकः स्थानी, द्वावादेशौ, न चास्ति संभवः यदेकस्य स्थानिनो द्वावादेशौ स्याताम् । इहेदानीं—‘मेघति मेघतः, मेघन्ति’ इति द्वौ स्थानिनौ, एक आदेशः, न चास्ति संभवः—द्वयोः स्थानिनोरेक आदेशः स्यादित्येषोऽसंभवः । सत्येतस्मिन्नसंभवे युक्तो विप्रतिषेधः ॥

(प्रदीपः) नावश्यमिति । द्विकार्ययोगत्वाभावे केवलप्यसंभवो विप्रतिषेध इत्यर्थः ॥ इह तावदिति । दीर्घत्वं यन्त्यनन्तरे विधीयते, एत्वं च भ्रम्यनन्तरे । न च संभवोस्ति यद् द्वयोः स्वेन स्वेन निमित्तेनानन्त्यं स्यात् ॥ इहेदानीमिति । मिदेरित्येका षष्ठी सा यद्यवयवसंबन्धे तदेकारस्य गुणेन भाष्यम् । अथ स्थानषष्ठी तदालोच्येत्येति वचनादकारस्य । न चास्ति संभवो युगपदुभयोर्गुणस्येत्यर्थः ॥

(उद्धोतः) द्विकार्ययोगेऽसंभवसत्त्वादाह—केवलोपीति । ननु आ ए इति ए आ इति वादेशसंभवोस्त्येवेत्यत आह—न चेति ॥ द्वयोरिति । कार्ययोरित्यर्थः । अनन्तरे यच्च दीर्घः साधुरनन्तरे मलि एत्वं साधुरित्यर्थ इति भावः ॥ अद्गुण इत्यादौ द्वयोः स्थानिनोरेकादेशस्य संभवादाह—मिदेरिति ॥ न चास्ति संभवो युगपदिति । युगपद्वाक्यार्थद्वयबोधाभावादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—विप्रतिषेधवादी एकदेश्युक्तहेतुं खण्डयति—नावश्यमिति । न नियत इत्यर्थः । असंभवमात्रेण विप्रतिषेधे दृष्टान्तमाह—इहेति ।

(विप्रतिषेधबाधकभाष्यम्)

एवमप्ययुक्तो विप्रतिषेधः । द्वयोर्हि सावकाशयोः समवस्थितयोर्विप्रतिषेधो भवति । अनवकाशश्रायं योगः ॥

(तत्त्वालोकः) सिद्धान्तीं स्वोक्तं पुनः द्रढयति—एवमपीति । असंभवमात्रसत्त्वेऽपीत्यर्थः । एष इति शेषः । स्वयं तत्र हेतुमाह—द्वयोरिति । हि—यतः । समवस्थितयोः—युगपदेकत्र प्राप्तयोः । अयम्—इको गुणेति

(विप्रतिषेधसाधकभाष्यम्)

ननु च—इदानीमेवास्यावकाशः प्रकल्पितः—चयनं चायको लवनं लावक इति ॥

(तत्त्वालोकः) विप्रतिषेधवादी आह—ननु चेति ।

(विप्रतिषेधसाधकभाष्यम्)

अत्रापि नियमः प्राप्नोति । नाप्राप्ते नियमेऽयं योग आरभ्यते । यावता च नाप्राप्ते नियमेऽयं योग आरभ्यते, ततस्तस्यापवादोऽयं योगो भवति । हत्सर्गापवादोऽप्युक्तो विप्रतिषेधः ॥ अथापि कथं—चिद् “इको गुणवृद्धी” इत्यावकाशः स्यात् । एवमपि यथेह विप्रतिषेधादिको गुणो भवति मेघति मेघतः मेघन्ति, इति, एवमिहापि स्यात्—अनेनिजुः पर्यवेविषुरिति ॥

(प्रदीपः) एवमपीति । यदीदं नारभ्येत गुणवृद्धी कस्य स्याताम्, अलोन्यस्येति चेत्, येन नाप्राप्तिन्यायेन तर्ह्यपवादत्वादिति प्रतिषेधानुपपत्तिरित्यर्थः । एवं च क्रोष्ट्रीयमतमसंबद्धपरिभाषान्तरपक्षश्च नोपपद्यते ॥

(उद्घोतः) ननु उक्तरीत्या प्रयोजनाऽभावादलो-
म्यस्याप्रवृत्तौ “अत्रापि नियमः प्राप्नोति” त्यसङ्गतमित्यत आह—यदीदमिति । एतदभावे संभवति सामानाधिकर-
ण्ये वैयधिकरण्यस्यान्याथ्यत्वात्सर्वत्राङ्गस्यैति स्थानपक्षयेव । कुत त्वस्मिन्ननवयवषष्ठी सेति भावः ॥ अथापि कथंचिदिति भाष्यस्य उक्त एवाशयः ॥ क्रोष्ट्रीयमतं विप्रतिषेधः । असंबद्धपरिभाषापक्षश्च तदुपजीव्यः । तत्र विप्रतिषेधरहितोऽन्त्यस्त्वयुक्त एव । क संनिपातः कान्यतरत्यागः स च कश्चैत्यत्र विनिगमकाभावेन सर्वेष्टासिद्धेः । तस्माद् द्वयमप्येकपक्षभूतमेव बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्ती आह—अत्रापि । चयन-
मित्यादावपीत्यर्थः । पर्जन्यवल्गुचणपटुत्तिरिति न्यायेनेति शेषः । ना-
प्राप्ते इति—अवश्यं प्राप्ते इत्यर्थः । यत इत्यादिः । यावता—यतः ।
तस्य—नियमस्य । कथञ्चिद्—चयनमित्यादावफलत्वाच्चिन्त्यमानुप-
स्थित्या ।

प्रदीपे—इदम्—इको गुणेति सूत्रम् । गुणेति—तर्ह्येत्यादिः ।
अपवादेति—अस्येत्यादिः ।

उद्घोते—भावादिति—चयनमित्यादाविति शेषः । एतदभावे-
इको गुणेति सूत्रभावे । तत्र—तयोर्मध्ये । कुत इत्यत आह—क्रेति ।
तयोरिति शेषः । स च—त्यागश्च ।

(इत्यसंबद्धपरिभाषापक्षनिरासाधिकरणम्)

(अथ सिद्धान्तभूतपदोपस्थितिपञ्चनिरूपणम्)

(सिद्धान्तभाष्यम्)

एवं तर्हि—वृद्धिर्भवति गुणो भवतीति यत्र ब्रूयाद्
“इकः” इत्येतत्तत्रोपस्थितं द्रष्टव्यम् ॥

किं कृतं भवति ? ॥

द्वितीया षष्ठी प्रादुर्भाव्यते ॥ तत्र कामचारः—

गृह्यमाणेन वेकं विशेषयितुम्, इका वा गृह्यमाणम् ।
यावता कामचारः, इह तावन्मिदिमृजिपुगन्तलधू-
पधच्छिद्यदृशित्तिप्रक्षुद्रेण गृह्यमाणेनेकं विशेषयिष्यामः—
एतेषां य इगिति । इहेदानीं जुसिसार्वधातुकार्धधातु-
कह्रस्वाद्योगुणेष्विका गृह्यमाणं विशेषयिष्यामः—
एतेषां गुणो भवति “इकः” इगन्तानामिति ॥

(प्रदीपः) एवं तर्हीति । प्रदेशार्थत्वादन्वयोः परिभाषोगुण-
त्वात्परस्परं संबन्धाभावात्प्रदेशवाक्यपर्यालोचनया वाक्यार्थस्याव-
स्थानमित्यर्थः ॥

(उद्घोतः) प्रदेशार्थत्वादिति । परस्परं संबन्धाभावा-
दत्यन्तेन तच्छेषत्वात्तत्र उक्तः । पदोपस्थितिपक्षे च विधेयसमर्प-
कत्वेन गृहीतगुणादिपदश्रुतिरस्या लिङ्गमित्येषान्तरङ्गा । तत्त्वेन ग्रहश्च
प्रथमः । विधेयविभक्तिवत्त्वेन तदन्तत्वेन पदज्ञानकाल एव । तदुक्तं
भाष्ये—गुणो भवतीति । यत्रेत्यादि ॥ नियमस्तु स्थानपक्षीलिङ्गक
इति अवाप्तरवाक्यार्थबोधोत्तरकालिकत्वेन बहिरङ्गः ॥ एवं च मिदादा-
वुपस्थितेकपरिभाषायाः सामानाधिकरण्यासंभवाद्वैयधिकरण्यान्वये वृत्ते
निमित्ताभावादालोम्यस्येत्यस्यानुपस्थितिः । सार्वधातुकार्धधा-
तुकयोरित्यादौ सामानाधिकरण्यान्वयेऽलोम्यस्येत्यनेनान्यस्यादेश-
व्यवस्था ॥ एतेनैकस्या अप्रवृत्तौ अपरापि न प्रवर्ततेत्यपास्तम् ॥
पर्यालोचनयेति । प्रदेशे सति संभवे परिभाषाद्वैकवाक्यतया वाक्या-
र्थः । अन्यथा त्विकपरिभाषागर्भ एव अस्या अन्तरङ्गत्वादित्यर्थः ॥
भाष्ये—वृद्धिर्भवतीत्यादि । इति शब्दो यत्रेत्यर्थः ॥ इक इत्ये-
तदिति । सूत्रे इक इति षष्ठ्यन्तानुकरणमित्यर्थः ॥ अनुवृत्तस्य
स्वरूपपरत्वेन गुणशब्दो भवतीत्याद्यर्थः स्यादतः पुनरत्र गुणवृद्धि-
ग्रहणम् । अनुवृत्तस्यार्थपरत्वं तु न । शब्दाधिकारापत्तेः । उभाभ्यां
च गुणशब्दवान् गुणो यत्रेत्यादिरर्थस्तदुक्तमिति यत्रेत्यादि । गुणपदं
यत्र वर्तते इत्याद्यर्थस्तु न, अतोऽगुण इत्यादावप्यापत्तेः । भवतिक्रिया-
या अन्तरङ्गत्वाच्च । अस्मादेव गुणवृद्धिग्रहणादत्र विधीयत इत्यस्य
तदर्थकस्य भवतीत्यस्य वाध्याहार इति बोध्यम् । एतन्मूलकमेवानुवादे
परिभाषा नोपतिष्ठते इति । अ एव तदैतद्विषयमेवाचक्षेत्रेत्येतद्वि-
षयमेव च । अचोऽगुणित्तीत्यादौ तु वाक्यार्थबोधकाले श्रौताचपदेनैवा-
काङ्क्षाशान्तौ लिङ्गोपस्थितस्य दुर्बलतयान्वय इति दिक् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अथ सिद्धान्ती निर्दुष्टं पदोपस्थिति
पक्षमुपन्यस्यति—एवमिति । अङ्गस्येति प्रथमषष्ठ्यन्तपदप्रतिभाषे-
णाह—द्वितीया षष्ठीति । द्वितीयं षष्ठ्यन्तं पदमिक इतित्यर्थः । तत्र
विशेषणविशेष्यभावे । यावता—यतः । कामचार इति—अत इति
शेषः । अनुवृत्तस्याङ्गस्येत्यस्य सूत्रभेदेन भेदमभिप्रेत्य बहुवचनात्त-
माह—एतेषामिति । अज्ञानमित्यर्थः । एवमग्रेऽपि । अत्र षष्ठ्यन्तयोः
व्यधिकरणसम्बन्धः सूचितः ॥ अत्र षष्ठ्यन्तयोः सामानाधिकरणसम्बन्ध
सूचनायाह—इगन्तानामिति ।

उद्घोते—अस्याः—इकपरिभाषोपस्थितेः । इति—इति हेतोः ।
एषा—इकपरिभाषा । तत्त्वेन—विधेयसमर्पकत्वेन । चेति—यत
इत्यर्थः । असति वाक्ये इति शेषः । तदुक्तं—तस्मादुक्तम् । इति—
इति हेतोः । मिदादाविति—अन्तरङ्गत्वादिति शेषः । सामानेति—
अङ्गस्येत्यनेनेत्यादिः । वैयधिकरण्येति—अङ्गस्येति षष्ठ्या अवयवा-
र्थकत्वेनेत्यादिः । निमित्तेति—स्थानपक्षीरूपेत्यादिः । परिभाषाह-
यैकवाक्यतया—परिभाषाद्वयस्य विविधावयवेन सह वाक्यैकवा-
क्यतया पदैकवाक्यतया वा । एवेति—प्रदेश इति शेषः । इति

शब्दः—विधेयसमर्पकगुणादिशब्दः । उभाभ्यां—अनुवृत्तपठित-
भ्याम् । तदर्थकस्य—विधीयते इत्यर्थकस्य । तत् —“अनुवादे” इति ।
नन्वेवम् अचो जिगीतीत्यादावपि गुणादिपदश्रवणात् इकपरिभाषोप-
प्लेतेत्यत आह—अचो जिगीतीति । लिङ्गोपस्थितस्येति—गुणादि-
पदश्रुतिरूपलिङ्गोपस्थितस्येक इत्यस्येत्यर्थः । श्रुतिलिङ्गः । क्यप्रकरणस्थान-
समाख्यानं समाख्ये पारदौर्वत्यमर्थविप्रकर्षादिति न्यायेनेति शेषः ।

(तच्छेषपक्षोक्तदूषणनिराकरणभाष्यम्)

अथवा सर्वत्रैवात्र स्थानी निर्दिश्यते । इह
तावन्निर्देशरित्यविभक्तिको निर्देशः—मिद् एः मिदेरि-
ति ॥ अथवा षष्ठीसमासो भविष्यति—मिद् इः मिदिः
मिदेरिति ॥

पुगन्तलघूपधस्येति । नैवं विज्ञायते—पुगन्ताङ्गस्य
लघूपधस्य चेति ॥

कथं तर्हि ? ॥

पुकि अन्तः पुगन्तः, लघ्वी उपधा लघूपधा, पुग-
न्तश्च लघूपधा च पुगन्तलघूपधम्, पुगन्तलघूपध-
स्येति । अवश्यं चैतदेवं विज्ञेयम्, अङ्गविशेषणे सतीह
प्रसज्येत भिनत्ति छिनत्तीति ॥

ऋच्छेरपि प्रश्निष्ठनिर्देशोऽयम्—ऋच्छति ऋ ऋ
ऋताम् = “ऋच्छत्यृताम्” इति ॥

दृशेरपि योगविभागः करिष्यते,—“उरङि गुणः”
उः अङि गुणो भवति । ततो “दृशेः” दृशेश्चाङि गुणो
भवति । उरारयेव ॥

क्षिप्रक्षुद्रयोरपि “यणादिपरं गुणः” इतीयता
सिद्धम् । सोऽयमेवं सिद्धे सति यत्पूर्वग्रहणं करोति
तस्यैतत्प्रयोजनम्—इको यथा स्यादनिको मा भूदिति ॥

(प्रदीपः) अथवेति । तच्छेषपक्षोक्तदोषपरिहारः । क्षिप्रक्षुद्र-
योरपीति । अत्र च योगविभागः क्रियते स्थूलादीनां यणादिपरं
लुप्यते, ततः पूर्वस्य च गुण इति । अत्र च स्वरितत्वात् क्षिप्रक्षुद्र-
शब्दशेवावुक्तं, स्थूलादयो निवृत्ताः, तेषां तु यणादिलोपे सत्योर्गुण
इति गुणो भवतीति । असिद्धवद्भावादित्यसिद्धत्वमनित्यत्वाच्च
भवति । तत्र क्षिप्रक्षुद्रयोर्यण आदिः पकारो दकारश्च तस्माद्यणादेः
परं लुप्यते, तस्मादेव च यणादेः पूर्वस्य गुण इति सिद्धम्—चेपिष्ठः
क्षोदिष्ठ इति ॥ यणादिपरमिति पञ्चमीसमासः ॥ यदि तर्हि
पुगन्तलघूपधस्येति स्थानी निर्दिश्यते तच्छेषपक्षाश्रयणाच्चात्रैकपरिभाषा
नोपप्लेष्टे तदा तस्य गुणस्यानिलक्षणत्वाद् भिन्नं छिन्नमित्यादौ
ङ्किति चेति गुणनिषेधो न प्राप्नोति । यथा लैगवायन इति ॥ नैव
दोषः, वनुसनोः कित्वविधानाच्च शापकादनिलक्षणत्वेऽपि लघूपध-
गुणस्य प्रतिषेधो भविष्यति ॥

(उद्घोतः) (पुकि अन्त इति) । सुप्सुपेति समासः ।

भिनत्तीत्यत्र गुणापादनं छिन्तीत्यस्य निमित्तसप्तमीत्वाद् । इकः
सर्वधातुकार्थधातुकयोरिति विशेषणमिति तु न युक्तम् । तस्याङ्गशे-
उत्थिताकाङ्क्षत्वात् ॥ भाष्ये यणादि परं गुण इति । यणादिपरं
लुप्यतेऽवशिष्टस्य गुण इत्यर्थेन क्षिप्रादेः सर्वादेशो गुणः सिद्धः ।
स्थूलादौ तु ओर्गुण इत्येव सिद्धमिति भावः ॥ ननु पूर्वस्यैत्युक्तावपि

यणपेक्षादेः परमित्यर्थे पूर्वस्य गुण इत्यनेनापि तत एव पूर्वस्य
गुणापत्तौ स्थूलादिषु धकारादेशुणः स्यात् । यणादिर्यस्य तद्रूपं परं
लुप्यते ततः पूर्वस्य च गुण इत्यर्थे क्षिप्रक्षुद्रयोरन्यस्य व्यञ्जनस्य
गुणः स्यादत आह—अत्रचेति ॥ अनित्यत्वादिति । आसन्नित्यत्र
लोपनिवृत्त्यर्थान्च इनसोरक्षोप इति तपरकरणादित्यर्थः । तथा हि ।
अस्य अन्तीति स्थिते परत्वादलोपे तस्यासिद्धत्वात्पुनः प्रपञ्चेनापि वि-
कारान्यानुपूर्व्येयत्वाभावेन लक्ष्ये लक्षणस्येति न्यायाप्राप्तौ प्राप्तलोप-
वारणार्थं तपरत्वमाटोऽसिद्धत्वे व्यर्थं सत्तदनित्यत्वे शापकम् । न
चाटोप्यनापत्तिः । तत्रानित्यत्वे मानाभावात् । तस्मादेव चेति ।
पूर्वत्वेत्यावध्याकाङ्क्षयां परत्वेऽवधित्वेन कलसत्वादुपस्थितत्वाच्च तस्यै-
वावधित्वमिति भावः । तदध्वनयन्याचष्टे—पञ्चमीसमास इति ।
सुप्सुपेत्यनेन अवयवभूते यणादीत्यत्र समुदिते चेत्यर्थः । न चैवं ह्रस्व-
शब्दे ह्रस्वशब्दस्यापि लोपापत्तिः, स्थूलादिसाहचर्येणोपान्ययणादेः
परस्यैव लोपादित्याहुः ॥ पञ्चाश्रयणाच्चेति । परिभाषाणामनियमे
नियमकारिणीत्वाच्चेत्यपि बोध्यम् । एवं समापयति इत्यादौ पुगन्तेति
गुणे उपधावृद्धिरिति न दोषः ॥ वनुसनोरिति । एतत्किञ्चित् चेति
सूत्रे उपपादयिष्यते ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सर्वत्र—बहुषु । एवः—निर्दिश्यते
इत्यनेनानुयोगितयाऽन्वेति । अत्र—मिदेर्गुण इत्यादिषु । तथा च
तैरिक्तो गुणाय तेषु इक इति न वक्तव्यमिति भावः । लाघवादाह—
अथवेति । एतत्—पुगन्तलघूपधस्येति । अङ्केति—यत् इत्यादिः ।
तथा च तस्य पुगन्तलघूपधाङ्गावयवयोः गुण इति नार्थः, किन्तु अङ्गा-
वयवपुगन्तलघूपधयोः गुण इत्यर्थः इति भावः । ऋच्छेरपीति—
स्थानी निर्दिष्टः । यत् इति शेषः । एवं दृशेरपीतिवशापि । क्षिप्रक्षुद्रयो-
रपीति—सिद्धं । यत् इति शेषः ।

प्रदीपे—तच्छेषेति—एकदेशिनः तच्छेषपक्षस्थापनायेत्यादिः ।
वस्तुतस्तु तत्पक्षोक्तस्य मृज्यंशे दोषस्यापरिहारात्, असम्बद्धानामेक-
वाक्यत्वासम्भवात्, शुक्लभूतयोगविभागादेः तत्पक्षे आश्रयणेन गौर-
वाच्च तच्छेषपक्षो न युक्तः, किन्तु पदोपस्थितिपक्ष एवेति भावः ।
स्वरितेति—एकदेशे उभयत्रेत्यादिः । नन्वेवं तेषां गुणासम्बन्धे स्थ-
वीयानित्यादि कथं सिद्धयेदित्यत आह—तेषामिति । स्थूलादीना-
मित्यर्थः । असिद्धत्वमिति—यणादिपरलोपस्येत्यादिः । परं—वर्ण-
रूपम् । शङ्कते—यदीति ।

उद्घोते—तस्य—सर्वधातुकार्थधातुकयोरित्यस्य । तत एव—
यणपेक्षादेरेव । लोपेति—आट इत्यादिः । विकारेति—आगमेति
भावः । प्राप्तेति—आट इत्यादिः । तदनित्यत्वे—असिद्धवदित्यस्या-
नित्यत्वे । अनापत्तिः—अप्राप्तिः । तत्र—आटि । शापकस्य सामान्या
पेक्षत्वे आटो लोपवारणाय कृतस्य तपरत्वस्य वैयर्थ्यप्रसङ्गेन तस्य
विशेषापेक्षताया आश्रयणादिति भावः । तस्यैवेति—यणादेरेवेत्यर्थः ।
पूर्वत्वे इति शेषः । समुदिते—यणादिपरमित्यत्र । शङ्कते इति—
अथवेत्यादिना कृततच्छेषपक्षोक्तदूषणोद्धारमध्ये क्रमप्राप्तमृज्यंशदो-
षस्यापरिहारेण तत्र प्रसज्यमानस्य दुरुद्धरताभ्रमस्य निवारणायै-
कदेशीत्यादिः ।

(वृद्धिपदप्रयोजनाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

अथ वृद्धिग्रहणं किमर्थम् ? ॥

(उद्घोतः) भाष्ये शङ्कते—अथ वृद्धिग्रहणमिति ।

(प्रत्याक्षेपभाष्यम्)

किं विशेषणं वृद्धिग्रहणं चोद्यते न पुनर्गुणग्रहणं

मपि । यदि किञ्चिद्गुणग्रहणस्य प्रयोजनमस्ति, वृद्धि-
ग्रहणस्यापि तद्वितुमर्हति । को वा विशेषः ? ॥

(तत्त्वालोकः) तदस्थ एकदेशिनमाक्षिपति— किमिति ।
अस्तीति—तर्हीति शेषः ।

(प्रत्याक्षेपसमाधानभाष्यम्)

अयमस्ति विशेषः । गुणविधौ न कचित्स्थानी
निर्दिश्यते, तत्रावश्यं स्थाननिर्देशार्थं गुणग्रहणं कर्त-
व्यम् । वृद्धिविधौ पुनः सर्वत्रैव स्थानी निर्दिश्यते
“अचो ङ्गिति” “अत उपधायाः” “तद्धितेऽवचा-
मादेः” इति ॥

(प्रदीपः) गुणविधाविति । कचिन्न निर्दिश्यत इति नञो
व्यवहितेन सम्बन्धः । कचिन्न निर्दिश्यत एव, ओर्गुण इत्यादी ।

(उद्घोतः) न कचित्स्थानी निर्दिश्यते इत्युक्त्या—सर्वत्रैव
न निर्दिश्यते—इति प्रतीयते, कचिदादिपदप्राग्वतिनञः कचिदादिपद-
बोध्याधिकरणदौ सर्वत्राभावप्रतीतेर्व्युत्पत्तिसिद्धत्वात्तच्चायुक्तमत आह—
कचिदिति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एकदेशी स्वाशयं प्रकटयति—अयमिति ।
तत्र—प्रनिर्दिष्टस्थानिकगुणविधौ । सर्वत्रेति—बहुष्वित्यर्थः । सिचि
वृद्धिरित्यादौ स्थान्यनिर्देशात् ।

(समाधानभाष्यम्)

अत उत्तरं पठति—

(११० सिद्धान्तिसमाधानवार्तिकप्रथमखण्डम् ॥ ६ ॥)

॥ * ॥ वृद्धिग्रहणमुत्तरार्थम् ॥ * ॥

वृद्धिग्रहणं क्रियते ॥ किमर्थम् ? उत्तरार्थम् ।
“किञ्चि” इति प्रतिपेयं वक्ष्यति । स वृद्धेरपि यथा
स्यात् ॥

(उद्घोतः) भाष्ये सिद्धान्त्याह—वृद्धिग्रहणमुत्तरार्थमिति ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—उत्तरार्थम्—उत्तरस्य निषेधसूत्रस्य
स्वविषये प्रवृत्तये तस्यैगलक्षणतासम्पादनार्थम् ।

(पूर्वपक्षिभाष्यम्)

कश्चेदानीं किञ्चप्रत्ययेषु वृद्धेः प्रसङ्गः । यावता
“ङ्गिति” इत्युच्यते ? ॥

(उद्घोतः) पूर्वपक्ष्याह—कश्चेत्यादि ॥

(११० सिद्धान्तिसमाधानवार्तिकद्वितीयखण्डम् ॥ ७ ॥)

॥ * ॥ तच्च मृज्यर्थम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

मृजेर्बृद्धिरविशेषणोच्यते । सा किञ्चि मा भूत्
मृष्टः मृष्टवानिति ॥

(उद्घोतः) अविशेषणोच्यते । सा किञ्चितीति ॥ प्रत्यय-
विशेषणान्प्रयणमत्राविशेषः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तच्च—उत्तरार्थम् । मृज्यर्थमिति—वृद्धि-
ग्रहणं कर्तव्यमिति शेषः । तथा च वृद्धिग्रहणं मृष्ट इत्यादौ मृजेर्बृद्धि-

रिति प्राप्तवृद्धेः किञ्चितीत्यनेन निषेधाय तस्यैगलक्षणत्वसम्पादनार्थं
कर्तव्यमित्यर्थः । उद्घोते—ननु धातुना प्रत्ययसामान्यस्याक्षेपादविशे-
षेणेत्यसङ्गतमित्यत आह—प्रत्ययविशेषेति ।

(१११ सिद्धान्तिसमाधानान्तरवार्तिकम् ॥ ८ ॥)

॥ * ॥ इहार्थं चापि ॥ * ॥

(भाष्यम्)

इहार्थं चापि मृज्यर्थं वृद्धिग्रहणं कर्तव्यम् । मृजेर्बृ-
द्धिरविशेषणोच्यते । सेको यथा स्यात्, अनिको मा
भूदिति ॥

(प्रदीपः) मृजेर्बृद्धिरिति । तत्र हि सूत्रेऽभिमतस्थान्यनुपादा-
नादलोन्त्यपरिभाषयान्त्यस्यैव स्यादित्यर्थः ॥

(उद्घोतः) उत्तरस्याविशेषणेत्यस्य स्थानिविशेषानुच्चारणेने-
त्यर्थः ॥ तदाह तत्र हि सूत्र इति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—मृज्यर्थं—मृजेर्बृद्धिरित्यस्यैगलक्षणत्व-
सम्पादनार्थम् । अपिना पूर्वसमुच्चयः । अनिकः—अन्त्यस्य ।

प्रदीपे—तत्र—मृजेर्बृद्धिरित्यत्र । अभिमतेति—ऋकाररूपेत्या-
दिः । अलोऽन्त्येति—इह वृद्धिग्रहणासत्त्वे स्थानपठ्यासत्त्वेनेत्यादिः ।
अन्त्यस्य—ऋकारस्य । उद्घोते—उत्तरस्य—द्वितीयस्य ।

(११२ अन्यथोपपत्तिवार्तिकम् ॥ ९ ॥)

॥ * ॥ मृज्यर्थमिति चेद्योगविभागा-

त्सिद्धर ॥ * ॥

(व्याख्याभाष्यम्)

मृज्यर्थमिति चेद्योगविभागः करिष्यते—“मृजेर्बृ-
द्धिरचः” । ततः—“ङ्गिति” मिति णिति च वृद्धिर्भ-
वति ‘अचः’ इत्येव ॥

(तत्त्वालोकः) एवन्तस्य प्रयोजनद्वये श्रुते पूर्वपक्षो, प्रत्यसङ्गता
व्युत्क्रमेण द्वितीयप्रयोजनं खण्डयति—मृज्यर्थमिति । इहार्थमि-
त्यादिः । चेदिति—न, यत इति शेषः ।

(अन्यथोपपत्तिबाधैकभाष्यम्)

यद्यचो वृद्धिरुच्यते, ‘न्यमाट्’ अटोऽपि वृद्धिः
प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) अटोऽपीति । नन्वडागमात्पूर्वमेव परत्वाद्वृद्धिर्भ-
विष्यतीति लक्षणस्य प्रवृत्तत्वादिति कृते पुनर्लक्षणं न प्रवर्तिष्यते ॥ एवं
तर्हि विप्रतिषेधानपेक्षयैवात्र चोषपरिहारादुक्तौ ॥

(उद्घोतः) अडागमात्पूर्वमिति । लादेशेषु कृतेष्वङिति
पक्षे—इदम् ॥ अटि कृते इति । विकारान्यानुपूर्व्या भेदेन लक्ष्यभेदा-
च्चिन्त्यमिदम् ॥ परत्वादित्यपि चिन्त्यं, द्वयोर्गोपपत्तिसम्भवात् ॥ एवं
तर्हीति । लावस्थायामङिति पक्षे इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्ती आह—यद्यच इति । न्यमा-
ङिति—तर्हीत्यादिः । इत्यत्रेति शेषः ।

प्रदीपे—इति इति हेतोः । पुनरिति—लक्ष्ये लक्षणस्य सङ्गदेव
प्रवृत्तिरिति न्यायसत्त्वेनेत्यादिः ।

(११२ अन्यथोपपत्तिसाधकशेषवार्तिकम् ॥ १० ॥)

॥ * ॥ अटि चोक्तम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

किमुक्तम् ? ॥

‘अनन्त्यविकारेऽन्यसदेशस्य कार्यं भवति’ इति ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये अनन्त्यविकारे इति । तयापि सिध्यती-
त्यभिमानः ॥ सिद्धान्ते तन्मार्थमिष्टग्रहणे कृते तेनैवाटो व्यावृत्तिसिद्धौ
सा नैतदर्थेति प्यङ् इति सूत्रे वक्ष्यत इति न विरोधः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पूर्वपक्षी आह—अटि चेति ।

उद्द्योते—तया—अनन्त्येति परिभाषया । तेन—इष्टग्रहणेन ।
सा—अनन्त्येति परिभाषा । एतदर्थ—अटो व्यावृत्त्यर्थः ।

(११३ सिद्धान्तवार्तिकम् ॥ ११ ॥)

॥ * ॥ वृद्धिप्रतिषेधानुपपत्तिस्त्विक्प्रक-
रणात् [तस्मादिरग्लक्षणा वृद्धिः] ॥ * ॥

(भाष्यम्)

वृद्धेऽनु प्रतिषेधो नोपपद्यते ।

किं कारणम् ? ।

इक्प्रकरणात् । इत्तत्तत्तयोर्गुणवृद्धयोः प्रतिषेधः ।
न चैवं सति मृजेरिग्लक्षणा वृद्धिर्भवति । तस्मान्मृजे-
रिग्लक्षणा वृद्धिरेषितव्या ॥

(उद्द्योतः) तस्मान्मृजेरिति । निषेधस्य सिद्धये योगविभाग-
मकृत्वा स्थानिसमर्पणायास्या एवोपस्थितिरङ्गीकार्येति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एवं तस्येहार्थत्वे खण्डिते उत्तरार्थताया
अभ्यनुपपन्नताया मृष्ट इत्यादौ दोष एवेत्याशयेन सिद्धान्तो आह—
वृद्धीति । एवं—तस्येहार्थत्वाभावे । उपसंहरति—तस्मादिति । एव-
न्तस्येहार्थत्वे समुपपन्ने उत्तरार्थताऽपि समुपपन्नेति भावः ।

उद्द्योते—अस्याः—इक्परिभाषायाः । एवेन गुरुभूतनियमा-
दित्यावृत्तिः ।

(इक्परिभाषानुपस्थितिसूचकभाष्यम्)

एवं तर्हि—इहान्ये वैयाकरणा मृजेरजादौ संक्रमे
विभाषा वृद्धिभारभन्ते—परिमृजन्ति परिमार्जन्ति परि-
मृजन्तु परिमार्जन्तु परिममृजतुः परिममार्जतुर्गित्याद्य-
र्थम् ॥ तदिहापि साध्यम् । तस्मिन् साध्ये योगविभागः
करिष्यते—‘मृजेवृद्धिरचो’ भवति ॥

ततः—‘अचि किञ्चि’ अजादौ च किञ्चि मृजे
वृद्धिर्भवति । परिमार्जन्ति परिमार्जन्तु परिममार्जतुः ॥
किमर्थमिदम् ? ।

नियमार्थम्, अजादावेव किति, नान्यत्र ॥

कान्यत्र मा भूत् ? ॥

मृष्टः मृष्टवानिति ॥

ततो “वा” वाचि किञ्चि मृजेवृद्धिर्भवति । परि-
मृजन्ति परिमार्जन्ति परिममृजतुः परिममार्जतुरिति ॥

(उद्द्योतः) संक्रम इति । गुणवृद्धिप्रतिषेधविषयविडितः प्राचां
संज्ञा । “अचि” इत्येव वचनम् । आदाविति तु तदादिपरिभाषाल-
व्याधिरनुवादः । अत एवाग्रे वक्ष्यति—ततोऽचि किञ्चितीति । एवं च
ममृजे यथं ममृजेत्यादौ विकल्पो भवत्येव ॥ एतेनादिग्रहणसामर्थ्या-
न्मुल्लङ्घनाद्वावेव प्रवृत्तिस्तेन पूर्वोदाहृतेषु न वृद्धिरिति हरदत्तोक्तमा-
स्तम् ॥ तुन्दपरिमृज इत्यत्र यदि वृद्धयभाव इष्टस्तर्हि व्यवस्थितविभा-
षया नेति बोध्यम् ॥ अजादावेवेति । विपरीतनियमस्तु न । इष्टा-
नुरोधात् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पूर्वपक्षी प्रयोजनद्वयं निराकरोति—
एवमिति । इह—मृजिविषये । तत्—परिमृजन्तीत्यादि रूपम् । इहा-
पि—अस्मिन् व्याकरणेऽपि । मृजेवृद्धिरचः, अचि किञ्चि, वा, इति
योगस्य क्रमश्च विभागत्रयं दर्शयति—मृजेरिति ।

(इक्परिभाषोपस्थितिसूचकभाष्यम्)

इहार्थमेव तर्हि सिजर्थं वृद्धिग्रहणं कर्तव्यम् । सिचि
वृद्धिरविशेषोच्यते सेको यथा स्याद्, अनिको मा
भूदिति ॥

(उद्द्योतः) उत्तरार्थत्वे खण्डिते सिद्धान्त्याह—इहार्थमेवेति ।
[सिचि वृद्धौ स्थानिविशेषानाश्रयणरूपोऽविशेषः]

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिजर्थं—सिचिनिमित्तकवृद्धेरिक्स्या-
निकत्वसम्पत्त्यर्थम् ।

उद्द्योते—उत्तरार्थत्वे खण्डिते इति—एवन्तस्य मृजर्थे इत्यादिः ।
मृजर्थेहार्थत्वस्यापि खण्डनादिति शेषः । उत्तरार्थतां विना इहार्थत्वस्य
दुर्वचस्वात् । वस्तुतस्तु तस्य मृजर्थेहार्थत्वोत्तरार्थत्वयोः अतिगुरुभूत-
योगविभागनियमादिसमाश्रयणेन खण्डनमपेक्ष्य स्वीकरणमेव वर-
मिति भावः ।

(इक्परिभाषानुपस्थितिभाष्यम्)

कस्य पुनरनिकः प्राप्नोति ? ॥

(उद्द्योतः) तत् खण्डयति पूर्वपक्षी—कस्य पुनरित्यादि ॥

(इक्परिभाषोपस्थितिभाष्यम्)

अकारस्य । अचिकीर्षीत् अजिहीर्षीत् ॥

(तत्त्वालोकः) तत् समापत्ते सिद्धान्तो—अकारस्येति ।

(इक्परिभाषानुपस्थितिभाष्यम्)

नैतदस्ति । लोपोऽत्र बाधको भविष्यति ॥

(प्रदीपः) अचिकीर्षीदिति । पूर्वविप्रतिषेधादतो लोपो यथा
चिकीर्षक इत्यादौ ॥

(उद्द्योतः) पूर्वविप्रतिषेधेति ॥ ण्यल्लोपाविरुद्धित्यादि ॥
चिकीर्षक इति । अन्यथा ह्यत्र परत्वाद्बुद्धौ युकि चिकीर्षायक
इति स्यात् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पूर्वपक्षी तत् निराकरोति—नैतदिति ।
लोप इति—यत् इत्यादिः ।

प्रदीपे—पूर्वपक्षग्रन्थप्रतीकमादाय उत्तरपक्षग्रन्थस्य ‘लोपोऽत्रे’
त्यादेरर्थमाह—पूर्वेति । वृद्धेरिग्लक्षणात्वे अभ्युपगतेऽनभ्युपगते
चेत्यादिः । उद्द्योते—अन्यथा—वृद्धेरिग्लक्षणत्वं स्वीकृत्य पूर्वविप्रति-
षेधानङ्गीकारे ।

(इक्ष्वरिभाषोपस्थितिभाष्यम्)

आकारस्य तर्हि प्राप्नोति—अयासीत् अवासीत् ॥

(तत्त्वालोकः)—सिद्धान्ती आह—आकारस्येति ।

(इक्ष्वरिभाषानुपस्थितिभाष्यम्)

नास्त्यत्र विशेषः सत्यां वृद्धावसत्यां वा ।

(प्रदीपः) अयासीदिति । परत्वादत्र समिधोः कृतयोरनन्त्यत्वादाकारस्य नास्ति वृद्धिप्रसङ्ग इति यद्यपि परिहारोक्तिः, तथापि विशेषाभावेन परिहृतत्वात्तद्व्याप्यः ॥

(उद्द्योतः) परत्वादत्रेति । अपवादत्वादित्यर्थः । परशब्द उत्कृष्टवाची ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तत् खण्डयति पूर्वपक्षी—नास्तीति ।

प्रदीपे—पूर्वपक्षग्रन्थप्रतीकमादाय उत्तरपक्षग्रन्थस्य “नास्त्यत्रे” त्यादेरर्थमाह—परत्वादिति । अत्र—अयासीदित्यादौ । अयं—परिहारः । उद्द्योते—तस्योदक्षरत्वनिराकरणायाह—परेति ।

(इक्ष्वरिभाषोपस्थितिभाष्यम्)

संध्यक्षरस्य तर्हि प्राप्नोति ॥

(तत्त्वालोकः) सिद्धान्ती आह—संध्यक्षरेति ।

(इक्ष्वरिभाषानुपस्थितिभाष्यम्)

नैव संध्यक्षरमन्यमस्ति ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये नैव संध्यक्षरमिति । वृद्धिबोध्यमिति शेषः । उपदेश आत्वविधानादिति भावः ॥ अन्यमिति । अङ्गस्य वृद्धिरित्यर्थेऽलोन्मयारिभाषाप्रवृत्तेरिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पूर्वपक्षी तत् खण्डयति—नैवेति । उद्द्योते—कुत इत्यत्र आह—उपदेशे इति ।

(इक्ष्वरिभाषोपस्थितिभाष्यम्)

ननु चेदमस्ति ढलोपे कृते उदवोढाम् उदवोढम् उदवोढेति ॥

(तत्त्वालोकः)—सिद्धान्ती तत् समापत्ते—ननु चेति ।

(इक्ष्वरिभाषानुपस्थितिभाष्यम्)

नैतदस्ति । असिद्धो ढलोपः । तस्यासिद्धत्वात्तदन्त्यं भवति ॥

(प्रदीपः) उदवोढामिति । ढलोपादीनामसिद्धत्वात्पूर्वं हलन्तलक्षणा वृद्धिः, ततो ढलोपादिषु कृतेषु ढलोपस्यासिद्धत्वादाकारस्य न भविष्यति ॥ गोशब्दादाचारकिपि कृतेऽगोदिति संध्यक्षरमन्त्यमस्ति तस्य कस्माद्वृद्धिर्न भवति । उच्यते—सिचि वृद्धिरित्यत्र धातुग्रहणमृत इद्वीतोऽस्ति औपदेशिकधातुग्रहणार्थमनुवर्तत इत्यदोषः ॥

(उद्द्योतः) ढलोपस्यासिद्धत्वादिति । पूर्वं हलन्तलक्षणाया वृद्धेर्जातत्वेनेदानीं सिचि वृद्धिरित्यस्य प्राप्त्या लक्ष्ये लक्षणस्येत्यस्याप्रवृत्तिरिति भावः । धातुग्रहणमिति । सिचा तदाक्षेपे सिद्धे इति भावः ॥ एवंच कस्यादिभ्य आचारकिपि अकवायोदित्यादौ वृद्धिर्नैति लभ्यते ॥ माधवस्तु वृद्धिं मनुते । बहुलं छन्दसीत्यतो बहुलग्रहणानुवृत्त्या सन्ध्यक्षरान्तनामधातो वृद्धिर्न, अन्यत्र भवत्येवेति तदाशयः ॥ तेन शेषादिभ्य आचारकिपि न वृद्धिरित्यल्म । वस्तुतस्तु नैव सं-

संध्यक्षरमिति, एवमर्भेतद्वाध्यप्रामाण्येन सन्ध्यक्षरान्तेभ्य आचारकि-
वेव नैत्याहुः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पूर्वपक्षी तत् खण्डयति—नैतदिति । असिद्ध इति—यत् इत्यादिः ।

प्रदीपे—पूर्वपक्षग्रन्थप्रतीकमादाय उत्तरपक्षग्रन्थस्य “असिद्ध” इत्यादेरर्थमाह—ढलोपादीनामिति । इति—इत्यत्र । इत्यदोषः—इति हेतोर्दोषः । उद्द्योते—तदाक्षेपे—धात्वानेपे । वृद्धिमिति—तत्रेत्यादिः । अन्यत्र—अकवायोदित्यादौ । तदाशयः—माधवाशयः ।

(इक्ष्वरिभाषोपस्थितिभाष्यम्)

व्यञ्जनस्य तर्हि प्राप्नोति अमैत्सीत् अच्यैत्सीत् ॥

(तत्त्वालोकः)—सिद्धान्ती आह—व्यञ्जनस्येति ।

(इक्ष्वरिभाषानुपस्थितिभाष्यम्)

हलन्तलक्षणा वृद्धिर्बाधिका भविष्यति ॥

(उद्द्योतः) हलन्तलक्षणा वृद्धिर्बाधिकेति भाष्ये—इत्यग्रह-
णाभावे येन नाप्राप्तिरित्येनेति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पूर्वपक्षी तत् खण्डयति—हलन्तेति ।

(इक्ष्वरिभाषोपस्थितिभाष्यम्)

यत्र तर्हि सा प्रतिषिध्यते—“नेटि” इति अको-
षीद् अमोषीत् ॥

(तत्त्वालोकः) सिद्धान्ती आह—यत्रेति । तत्र व्यञ्जनस्य प्राप्नोतीति भावः । सा—हलन्तलक्षणा वृद्धिः ।

(इक्ष्वरिभाषानुपस्थितिभाष्यम्)

सिचिवृद्धेरप्येव प्रतिषेधः ॥

कथम् ? ॥

लक्षणं हि नाम ध्वनति भ्रमति मुहूर्तमपि नावति-
ष्ठते ॥

(प्रदीपः) लक्षणं हीति । नेटीति लक्षणमविशेषेण वृद्धिमात्रस्य निषेधं कथयतीति ध्वनतीत्युच्यते । यो ह्यव्यक्तं कथयति स ध्वनती-
त्युच्यते । एवमिहाप्यस्या एव वृद्धेर्निषेध इति नास्ति व्यक्तिः ॥ स्या-
देतत्—प्रतिषेधस्यैकनिषेधे चरितार्थत्वात्पुनः प्रतिषेधान्तरे प्रवृत्तिर्न
स्यादित्याह—अमतीति । सर्वत्र व्याप्तिरित्यत्र इत्यर्थः । स्यादेतत्—
यावदेकनिषेधस्य व्यापारस्तावदेव द्वितीयो विधिः प्रवृत्तः, प्रवृत्तस्य
च निषेधोऽशक्यः कर्तुमित्याह—मुहूर्तमिति । उभयत्रापि व्यापारा-
नैकत्र विश्राम्यतीत्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) इत्याहेति । इत्याशङ्क्यायामाहेत्यर्थः ॥ नैकत्रेति ।
वाध्यसामान्यचिन्तेयम् । नेटीत्यत्र हलन्तस्येत्यनुवर्त्य हलन्तस्य या
वृद्धिः प्राप्ता सा सर्वापि नेत्यर्थः । तेनालावीदित्यादौ न दोष इति
बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पूर्वपक्षी तत् निराकरोति—“सिचीति ।
पृषः—नेटीति योगः । ननु “अनन्तरस्य विधिर्वा भवति प्रतिषेधो वा”
इति न्यायेन हलन्तलक्षणवृद्धेरेव तेन निषेधो युक्तः, न तु सिचिवृद्धेरि-
त्याशयेन पृच्छति—कथमिति । हि—यतः ।

प्रदीपे—इति—इति हेतोः । हि—यतः । अव्यक्तमिति—अवि-
शेषमित्यादिः । अस्याः—हलन्तलक्षणायाः । इति—इत्यस्य ।

व्यक्तिः—प्रमिव्यक्तिः । एकनिषेधे—हलन्तलक्षणवृद्धौ । प्रतिषेध्यान्तरे—सिचि वृद्धौ । अस्य—नेटीति निषेधशास्त्रस्य । शब्दबुद्धिकर्मणां विरम्य व्यापाराभावात् तस्य युगपदेवोभयत्र प्रवृत्तिरित्याशयेनाह—उभयत्रेति ।

उद्योते—चिन्तेति—अत्र पक्षे “अनन्तरस्ये”ति न्यायो न प्रवर्तत इति भावः ।

(इकपरिभाषानुपस्थितिभाष्यम्)

अथवा “सिचि वृद्धिः परस्मैपदेषु” इति सिचि वृद्धिः प्राप्नोति । तस्या हलन्तलक्षणा वृद्धिर्बाधिका । तस्या अपि “नेटि” इति प्रतिषेधः ॥

(प्रदीपः) तस्या अपीति । अपिशब्दात्सिचि वृद्धेरपि ॥

(उद्योतः) बाध्यविशेषचिन्तायामाह—भाष्ये अथवेति । तद्याचष्टे—अपिशब्दादिति ।

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—अष्टावसरन्यायेनाह—अपीति ।

उद्योते—चिन्तायामिति—पदे “अनन्तरस्ये”ति न्यायप्रवृत्त्या नेटीत्यनेन हलन्तलक्षणवृद्धेरेव निषेधत्वात् पूर्वपक्षी तत्खण्डनायेति शेषः । नन्वत्र पक्षे तत्र सिचि वृद्धिः दुर्वारैवेत्यत आह—तदिति । विशेषचिन्तनमित्यर्थः ।

(इकपरिभाषोपस्थापकभाष्यम्)

अस्ति पुनः कचिदन्यत्रापि अपवादे प्रतिषिद्धे उत्सर्गोऽपि न भवति ? ॥

(उद्योतः) स्वप्रतिषेधहलन्तलक्षणवृद्धिप्रतिषेधद्वारा अष्टावसरन्यायेन सिचि वृद्धेरन्यभावः प्रतिपाद्यते इत्यर्थस्तद्व्यनयनाह—भाष्ये अस्ति पुनः कचिदित्यादि ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तदस्यः पूर्वपक्षिणं पृच्छति—अस्तीति । उद्योते—स्वप्रतिषेधेति—नेटीत्यनेनेत्यादिः ।

(इकपरिभाषानुपस्थापकभाष्यम्)

अस्तीत्याह, सुजाते अश्वसूनुते, अध्वर्यो अद्रिभिः सुतम्, शुक्रं ते अन्यदिति । पूर्वरूपे प्रतिषिद्धेऽयादयोऽपि न भवन्ति ॥

(प्रदीपः) अस्तीत्याहेति । नान्तः पादमव्यपर इति पाठमाश्रित्यैवमुक्तम् ॥ यथेवं वृक्षावित्यत्र नाद्विचीत्यनेन पूर्वसवर्णदोषबद्धवृद्धेरपि निषेधप्रसङ्गः । नैष दोषः, संघोद्धाविस्थादेशापकादनन्तरस्यैव नाद्विचीति निषेधात् ॥

(उद्योतः) ननु तत्र प्रकृतिभावेन साक्षादेवोत्सर्गपवादयोर्निवृत्तिर्न त्वपवादेन बाधादुत्सर्गस्येत्यत आह—नान्त इति । भाष्ये न भवन्तीति । अष्टावसरन्यायेनेति भावः ॥ पूर्वसवर्णदीर्घबद्धवृद्धेरपीति । अवर्णाद्विचि यत्प्रसार्तं तत्रेति बाध्यसामान्यचिन्तारूपाधिवेगेणं शङ्का ॥ आपकाद्बाध्यविशेषचिन्तैवाश्रीयते इत्युत्तरम् ॥ पूर्वसवर्णदीर्घे निषिद्धे वृद्धेरपीति पाठे अष्टावसरन्यायानित्यत्वेन कचिदपवादनिवृत्तावपि तद्विषये उत्सर्गप्रवृत्तिर्ज्ञाप्यते इति भावः ॥

परे स्वयमेवेति भाष्यं पूर्वपक्षयुक्तित्वात्प्रोदया । अष्टावसरन्यायस्तु नास्त्येवोक्तनिर्देशात् । अत एव नान्तः पादमिति सूत्रे एकोऽस्तीत्यनुवर्त्य एवोऽति यद्यप्राप्नोति तस्य निषेध इत्यर्थमाश्रित्य सर्वनिषेधकत्वं तत्सोक्तमिति वदन्ति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पूर्वपक्षी उत्तरयति—अस्तीति । इति—इत्यादी । प्रदीपे—वृक्षाविति—तर्हीत्यादिः ।

उद्योते—प्रकृत्यान्तःपादमव्यपरे इति पाठमभिप्रेत्य शङ्कते—नन्विति । तद्विषये—अपवादविषये । तस्य—“नान्त” इत्यस्य

(प्रयोजनान्तरभाष्यम्)

उत्तरार्थमेव तर्हि सिजर्थं वृद्धिग्रहणं कर्तव्यम् । सिचि वृद्धिरविशेषेणोच्यते सा किञ्चित् मा भूत् न्यनुवीत् न्यधुवीत् ॥

(उद्योतः) इहार्थत्वे पूर्वपक्षिणा द्वेधा प्रौढयापि खण्डिते सिद्धान्ती तदनुपेत्याह—उत्तरार्थमेवेति ॥ तुधूयात् कुदादी ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—उत्तरार्थमिति—वृद्धिग्रहणं न्यनुवीदित्यादी प्राप्तायाः सिचि वृद्धेः किञ्चित्त्वनेन निषेधाय तस्यैगलक्षणत्वसम्पादनार्थमित्यर्थः । उद्योते—द्वेधा—बाध्यसामान्यचिन्तापचण, अष्टावसरन्यायेन च । तत्र द्वितीयस्य प्रौढित्यमुपपादितं, प्रथमस्य तदवक्ष्यमाणित्याशयः ।

(प्रयोजनान्तरनिराकरणभाष्यम्)

नैतदस्ति प्रयोजनम् । अन्तरङ्गत्वाद्गोवङ्ङादेशे कृतेऽनन्त्यत्वाद्वृद्धिर्न भविष्यति ॥

(प्रदीपः) अन्तरङ्गत्वादिति । उवङ्ङादेशः सिचमेवापेक्षते, वृद्धिस्तु सिचपरस्मैपदे ॥

(उद्योतः) भाष्ये अनन्त्यत्वादिति । अचोऽनन्त्यत्वादित्यर्थः ॥ नन्विकपरिभाषाभावेऽन्यास्मात्तस्य सा प्राप्नोतीति अनन्त्यत्वादित्यसङ्गतमिति चेत् । न, हलन्तेषु हलन्तलक्षणया बाधेनास्या वृद्धेरजन्त एव व्यवस्थितेरित्याशयात् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पूर्वपक्षी तत् खण्डयति—नैतदिति । अन्तरङ्गतेति—यत् इत्यादिः । प्रदीपे—सिचम्—इवादिस्सिचम् । उद्योते—सा—सिचि वृद्धिः । इति—इति हेतोः ।

(सिद्धान्तिभाष्यम्)

यदि तर्हि सिच्यन्तरङ्गं भवति—“अकार्षीत्, अहार्षीत्, गुणे कृते रपरत्वे चानन्त्यत्वाद्वृद्धिर्न प्राप्नोति ॥

(उद्योतः) सिद्धान्त्याह—यदि तर्हीति ॥ अत्र यदीत्यनेनापवादत्वात्तद्विषयेऽन्तरङ्गप्रवृत्तिरेव वक्तुमशक्येति ध्वनितम् ॥ इत उत्तरग्रन्थस्तु सिद्धान्त्याशयानभिज्ञपूर्वपक्षैकदेशिसिद्धान्त्येकदेशिनोरिति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—यदीति—यदि सिचि (परे) अन्तरङ्गं (पूर्वं) भवति, तर्हीत्यन्वयः ।

उद्योते—अपवादत्वादिति—सिचि वृद्धेरित्यादिः । इत उत्तरं—“मा भूदिति”त्यादिः “कृतेऽपि”त्वन्त इत्यादिः ।

(पूर्वपक्षिभाष्यम्)

मा भूदेवम् । “हलन्तस्य—” इत्येवं भविष्यति ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—मा भूदेवमिति—यत् इति शेषः । एवमग्रेऽपि ।

(दूषणभाष्यम्)

इह तर्हि—न्यस्तारीत् न्यदारीत् । गुणे कृते रपर-

त्वे चानन्त्यत्वाद्वृद्धिर्न प्राप्नोति । हलन्तलक्षणायाश्च
“नेटि” इति प्रतिषेधः ॥

(दूषणनिराकरणभाष्यम्)

मा भूदेवम् । “लान्तस्य” इत्येवं भविष्यति ॥

(दूषणभाष्यम्)

इह तर्हि अलावीत् अयावीत् । गुणे कृतेऽयादेशे
चानन्त्यत्वाद्वृद्धिर्न प्राप्नोति । हलन्तलक्षणायाश्च “नेटि”
इति प्रतिषेधः ॥

(दूषणनिराकरणभाष्यम्)

मा भूदेवम् । “लान्तस्य” इत्येवं भविष्यति ॥

(निराकरणबाधकभाष्यम्)

“लान्तस्य” इत्युच्यते, न चेदं लान्तम् ॥

(निराकरणसाधकभाष्यम्)

“लान्तस्य” इत्यत्र वकारोऽपि निर्दिश्यते ॥

किं वकारो न श्रूयते ? ॥

लुप्तनिर्दिष्टो वकारः ॥

(प्रदीपः) लुप्तनिर्दिष्ट इति । लोपो व्योर्वलीति भावः ॥
किमत्र प्रमाणमिति चेदभियुक्तस्मरणमेव ॥

(उद्घोतः) लुप्तनिर्दिष्ट इत्यत्र पूर्वं निर्दिष्टः पश्चात्लुप्त
इत्यर्थे मयूरव्यंसकादित्वात्समासः । न च गुणे वाणादाङ्गमिति
न्यायेनावं बाधित्वा वृद्धौ आवादेशेऽलावीदित्यादेः सिद्धौ वप्रश्लेषो
व्यर्थ इति वाच्यम् । सिचि वृद्धिरित्यस्यापवादत्वाज्ज्ञानेनेव एतत्परि-
भाषाऽज्ञानेनैवास्य प्रवृत्तेरदोषात् । न च वकारप्रश्लेषेऽशवीदशावी-
दिति शब्दधातोरित्यवृद्ध्यापत्तिः । अस्या एकदेश्युक्तिवत्त्वेन तदज्ञाने-
नैवास्य भाष्यस्य प्रवृत्तेः जिरिचिर्वाचज्ञानवद् इत्याहुः ॥ एतद्भाष्यप्रा-
माण्यात्स धातुः पवर्गीयान्तो ववयोः समानश्रुतित्वालोके दन्त्योष्ठय-
श्रुतिरित्यन्ये ॥

(तत्त्वालोकः) उद्घोते—एतत्परिभाषेति—वाणां शङ्खं बलीय इति
परिभाषेत्यर्थः । अस्य—अवादेशस्य । अस्याः—वकारप्रश्लेषोक्तेः ।
तदज्ञानेन—शब्दधात्वज्ञानेन । स धातुः—शब्द धातुः ।

(निराकरणबाधकभाष्यम्)

यद्येवम्—मा भवानवीत्, मा भवान् मवीद् अ-
त्रापि प्राप्नोति ॥

(उद्घोतः) अवेराटि वृद्धयवृद्धयोरविशेष इति आणनिवृत्तये
भाष्ये माङ् प्रयुक्तः । एकादेशे पुनरप्यविशेषस्तदवस्थ इति भवानि-
त्युक्तं मवी तु प्रयोजनान्तरासत्त्वेऽप्यैकरूप्याय तत्प्रयोगः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—यद्येवमिति—तर्ह्येति शेषः । अत्रा-
पीति—उभयत्र नित्या वृद्धिरिति शेषः । अनयोरावे “नेटि”ति
निषेधः, अन्त्ये च “अतो हलादेरिति” विकल्प इष्यते इति भावः ।

उद्घोते—इति—इति हेतोः । एवमग्रेऽपि । तत्प्रयोगः—मवि
प्रयोगः ।

(निराकरणसाधकभाष्यम्)

अविमन्योर्नेति वक्ष्यामि ॥

(आक्षेपभाष्यम्)

तद्वक्तव्यम् ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तत्—अविमन्योर्नेति । वक्तव्यमिति—
एवञ्च गौरवमिति भावः ।

(समाधानबाधकभाष्यम्)

न वक्तव्यम् । ‘णिश्चिभ्यां तौ निमातव्यौ’ ।
यद्यप्येतदुच्यते । अथवैतर्हि णिश्च्योः प्रतिषेधो न
वक्तव्यो भवति । गुणे कृतेऽयादेशे च यान्तानां नेत्येव
प्रतिषेधो भविष्यति ॥

(प्रदीपः) णिश्चिभ्यामिति । णिश्चिग्रहणमकृत्वाऽविमवी प्रति-
षेधार्थं वक्तव्यौ । एवं सति गौरवाभावः ॥ निमातव्याविति । मेडो
रूपम् । परिवर्तनीयावित्यर्थः ॥

(उद्घोतः) अविमन्योर्नेति निषेधश्च मध्येऽपवादन्यायेनातो-
लान्तस्येत्यस्यैव । तेनातोहलादेरिति विकल्पो भवत्येवेति बोध्यम् ।
सिचि वृद्धिरिति सूत्रं तु अचेष्टादित्यादौ गुणे कृते चरितार्थमेतन्मते
इति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—गौरवं निराकरोति—नेति । ननु तर्हि
कथन्तत्रेष्टसिद्धिरित्यत आह—णिश्चीति । ह्यन्तस्त्वयेति सूत्रे इत्या-
दः । तौ—अविमवी । उक्तं विवृणोति—यद्यपीति । तत्रेति शेषः ।
एतत्—अविमवी इत्येतत् । अथवैतर्हि—तथापि । नन्वेवं कथं
णिश्च्योः प्रतिषेध उपपद्यत इत्यत आह—गुणे इति । नोनयतीति
चङि प्रतिषिद्धे औनयीत् अश्वयीदित्यादावन्तरङ्गत्वादित्यादिः ।

उद्घोते—तत्र णिश्च्योः स्थाने पठितयोः अविमन्योः मध्येऽपवा-
दन्याय आश्रीयते, ननु ह्यन्यन्तस्त्वयेत्यादिष्विति अर्थजरत्नीयतया तत्रा-
रुचेः सूचनायाह—एतन्मते इति ।

(भाष्यम्)

एवं तर्ह्यार्च्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति—न सिच्यन्तरङ्गं
भवति—इति । यद्यम् “अतो हलादेर्लघोः” इत्यकार-
ग्रहणं करोति ॥

कथं कृत्वा ज्ञापकम् ? ॥

अकारग्रहणस्यैतत्प्रयोजनम् । इह मा भूत्—अको-
पीत्, अमोपीत् । यदि सिच्यन्तरङ्गं स्याद्,
अकारग्रहणमनर्थकं स्याद् । गुणे कृतेऽलघुत्वाद्बृ-
द्धिर्न भविष्यति । पश्यति त्वाचार्यो ‘न सिच्यन्तरङ्गं
भवति’ इति । ततोऽकारग्रहणं करोति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—यत्—वस्मात् । इति—इत्यत्र
स्यादिति—तर्हि तत्रेति शेषः । कुत इत्यत आह गुणे इति ।
तत्रान्तरङ्गत्वादित्यादिः ।

(ज्ञापकनिराकरणभाष्यम्)

नैतदस्ति ज्ञापकम् । अस्त्यन्यदेतस्य वचने प्रयो-
जनम् ॥

किम् ? ॥

यत्र गुणः प्रतिषिद्धयते तदर्थमेतस्यात् । न्यकुटीत्, न्यपुटीत् ॥

(उद्घोतः) नैतदस्ति ज्ञापकमिति । न्यकुटीदित्यादावन्त-
रङ्गतया वृद्धिवाचकगुणस्य निषेधेऽपि अष्टावसरन्यायेन न वृद्धभावाः ।
सिद्धान्ते न्यायाभावादिति भावः ॥

(तत्त्वा०) भाष्ये—एतत्—अकारग्रहणम् । अस्यन्यदिति—
यत इत्यादिः । तदर्थ—तत्र वृद्धभावावर्थम् ।

उद्घोते—ननु अष्टावसरन्यायेन न्यकुटीदित्यादावपि वृद्धभा-
वस्य सिद्धत्वात् युक्ता तस्य तज्ज्ञापकता कथं खण्डयत इत्यत आह—
न्यकुटीदिति । न्यायेति—अष्टावसरन्यायेत्यर्थः ।

(ज्ञापकान्तरभाष्यम्)

यत्तर्हि शिश्योः प्रतिषेधं शास्ति । तेन 'नेहान्त-
रङ्गमस्ति' इति दर्शयति ॥

(उद्घोतः) यत्तर्हि शिश्योरिति । ननु निश्चिस्थानेऽविमर्शो
इति वदन्तं प्रति निश्चिप्रतिषेधस्य ज्ञापकत्वाभिधानमयुक्तमिति चेत् ।
न । ज्ञापकत्वे संभवति निमानासंभव इत्याशयात् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इह—सिचि । दर्शयति—बोधयति ।
सिच्यन्तरङ्गाभावे गुणादितः प्राप्तप्राप्ताया वृद्धेः वारणाय निश्चिग्रहणं
सार्थकमिति भावः ।

(पूर्वोक्तज्ञापकस्थिरीकरणभाष्यम्)

यच्च करोत्यकारग्रहणं लघोरिति कृतेऽपि ॥

(प्रदीपः) न सिचिं न्यायादप्येतत्सिच्यति—येन
नाप्राप्तिन्यायेनान्तरङ्गस्य वृद्ध्या बाधनात् । प्रयोजनं च चिर-
रिजियर्थलुगन्तानां च नयत्यादीनामचिरायीद् अचिरायीद् अनेना-
यीद् अचेचायीद् इत्यादौ सिचि वृद्धिः । अन्यथा गुणायादेशयोः कृत-
योर्वान्तत्वाद्बुद्धिप्रतिषेधः स्यात् ॥

(उद्घोतः) यच्च करोतीति । इग्रहणाभावेऽकोषीदित्यादौ
व्यञ्जनस्य वृद्धिवारणाय बाध्यविशेषचिन्तापक्षे त्वया सिचिवृद्धयपवा-
दहलन्तलक्षणाया निषेधे तेन न्यायेन सिचि वृद्धयप्राप्तेः स्वीकारेण
त्वद्रीत्या ज्ञापकमेवेति भावः ॥ एतेन सिच्यन्तरङ्गाभावेऽपि परत्वा-
द्गुणस्य वृद्धिवाचकताया दुर्वास्त्वेनाकोषीदित्यादौ लघुत्वाभावादेव
वृद्धभावेऽत इति व्यर्थमेवेत्यनर्थं ज्ञापकमसङ्गतम् । तथा शिश्योऽगुणे
वार्णपरिभाषयाऽयादेशं बाधित्वा प्राप्तवृद्धेर्निषेधाय निश्चिग्रहणमप्या-
वश्यकमित्याद्यमप्यसङ्गतमित्यपास्तम् ॥ एकदेशयुक्तत्वेनादोषात् ॥
एतदेव ध्वनयन्—'यदि तर्हि' इति सिद्धान्त्युक्तौ यद्यन्तर्भावसूचितं
['कृतेऽस्य चारितार्थेऽपि स्वप्राप्तिकाले प्राप्तस्य येन नाप्राप्तिन्यायेन
बाधः' इत्येतदाह—न्यायादपीत्यादि । बाध्यसामान्यचिन्तया च
सकलान्तरङ्गबाध इति बोध्यम् । एवञ्च न ज्ञापकोपयोगः । नापि ज्ञाप-
कसम्भवो, नापि प्रयोजनं, वार्णपरिभाषयाऽचिरायीदित्यादौ गुणे कृतेऽ-
यादेशपूर्वं वृद्धिप्राप्तेः । न वा वकारप्रश्लेषस्य फलं, नाप्यविमर्शोः
प्रतिषेधस्येति शक्यता वृद्धिकल्प एवेति बोध्यम् ॥]

(तत्त्वा०) भाष्ये—सिद्धावलोकनन्यायेन निरस्तज्ञापकत्वस्यापि
तस्य तज्ज्ञापकं समर्थयते—यच्छेति ।

प्रदीपे—२१ :—पक्षसमुच्चयः । न्यायमाह—येनेति ।

अन्तरङ्गस्य—गुणस्य । अपिना तत्समुच्चयाय ज्ञापकप्रयोजनमाह—
प्रयोजनमिति । अन्यथा—सिच्यन्तरङ्गप्रवृत्तौ ।

उद्घोते—निषेधे—नेटीत्यनेन निषेधे । तेन न्यायेन—अष्टा-
वसरन्यायेन । त्वद्रीत्येति—न्यकुटीत्यादावपि तेन न्यायेन वृद्धय-
प्राप्तौ तयाकारग्रहणं सिच्यन्तरङ्गाभावस्येति शेषः । यद्यन्तर्भावसू-
चितमिति—यद्यन्तर्भावेन सूचितमित्यर्थः, अस्य इत्येतदित्यनेना-
न्वयः । कृते—गुणे कृते । अस्य—वृद्धिशास्त्रस्य । प्राप्तस्येति—
गुणादेरिति शेषः । येन नाप्राप्ते इत्यस्य स्वविषये स्वेतरेण प्राप्तस्य
सर्वस्य स्वेन बाध इत्यर्थमभिप्रेत्याह—बाध्यसामान्येति । सिद्धान्ते
अष्टावसरन्यायासत्त्वेन न्यकुटीदित्यादौ अन्तरङ्गतया वृद्धिवाचकगुण-
निषेधे प्राप्तवृद्धेः वारणाय तत्राकारग्रहणस्य, औनयोदित्यादौ अन्तरङ्ग-
स्वात्कृतेऽपि गुणे "वार्णादि"ति परिभाषया अयादेशात्प्राक् प्राप्ताया
वृद्धेः वारणाय तत्र निश्चिग्रहणस्य च सार्थक्यमभिप्रेत्याह—नापि
ज्ञापकेति ।

(सिद्धान्तवार्तिकोपसंहारखण्डम्)

॥ * ॥ तस्मादिग्लक्षणा वृद्धिः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

तस्मादिग्लक्षणा वृद्धिरास्थेया ॥

(उद्घोतः) एवं च न्यनुवीदित्यादौ उवर्द्धं बाधित्वा प्राप्ताया
वृद्धेर्निषेधायैग्लक्षणा सिचिवृद्धिरास्थेयुपसंहरति सिद्धान्ती—
तस्मादिति भाष्ये । इग्लक्षणत्वेन निषेधायाकोषीदित्यादावतिको
गुणव्यावृत्तये चेति भावः ॥ बाध्यसामान्यचिन्ता अष्टावसरन्यायश्चैक-
देशयुक्तिर्न तु सिद्धान्तः ॥ अत्र एव न्यस्तरीदित्युपक्रम्य हलन्तल-
क्षणायाश्च नेटीति प्रतिषेध इत्युक्तमित्यलम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तस्मात्—यस्मात् न्यनुवीदित्यादौ उवर्द्धं-
बाधित्वा अकोषीदित्यादौ व्यञ्जनस्य च वृद्धिः प्राप्नोति तस्मात् ।
इग्लक्षणा—इक् लक्षणं—स्थानी यस्याः सा । आस्थेया—स्वीकार्या ।

उद्घोते—निषेधायेत्यनेन तस्योत्तरार्थतुमुपसंहृत्य व्यावृत्तये
इत्यनेन इहार्थता उपसंहृतेति भावः । अष्टावसरन्यायस्य एकदेशयुक्त-
त्वस्य साधिततया बाध्यसामान्यचिन्तायाः एकदेशयुक्तत्वं प्रतिपादयति—
अत एवेति ।

(इति पदोपस्थितिस्थापनाधिकरणम् ॥)

(अथ स्वतन्त्रविधित्वनिराकरणाधिकरणम्)

(११४ आक्षेपवार्तिकप्रथमखण्डम् ॥ १२ ॥)

॥ * ॥ षष्ठ्याः स्थानेयोगत्वादिगु-
निवृत्तिः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

षष्ठ्याः स्थानेयोगत्वात्सर्वेषामिकां निवृत्तिः प्राप्नो-
ति । अस्यापि प्राप्नोति दधि मधु ॥

(प्रदीपः) षष्ठ्या इति । स्वतन्त्रमिदं गुणवृद्धोर्विधायकमिति
पूर्वः पक्षः ॥

(उद्घोतः) विधायकमिति । इको यणचौत्यादि तु स्ववि-
षयेऽस्य बाधकमिति न तद्वैयर्थ्यरूपो दोषः ॥ भाष्ये इङ्निवृत्तिरि-
त्यस्य गुणवृद्धिरूपादेशोनेत्यादिः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—षष्ठ्याः—इक इत्यत्र षष्ठ्याः । इक इति षष्ठ्यन्तमर्थपरं न तु अनुकरणमिति तत्र षष्ठ्या अनिर्धारितसम्बन्धविशेषत्वात् षष्ठी स्थाने योगेति प्रवर्तते इत्याशयेनाह—स्थाने योगेति । प्रदीपे—विधिनियमसम्भवे विधिरेव बलीयानिति न्यायेनाह—विधायकमिति ।

उद्घोते—अस्य—इको गुणेत्यस्य । इति—इति हेतोः । तद्वैयर्थ्येति—यण्शास्त्रवैयर्थ्येत्यर्थः । गुणेति—अनेन विधीयमानेत्यादिः ।

(अस्य स्वतन्त्रत्वे दूषणभाष्यम्)

पुनर्वचनमिदानीं किमर्थं स्यात् ? ॥

(उद्घोतः) पुनर्वचनं 'मिदेगुण' इत्यादिरूपम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इदानीम्—अस्य स्वातन्त्र्येण गुणवृद्धि-विधायकत्वे । उद्घोते—आदिना—सार्वधातुकार्धधातुकयोः, मृजे-वृद्धिः, सिचि वृद्धिः परस्मैपदेभ्य इत्यादिसंग्रहः ।

(११४ स्वतन्त्रत्वे दूषणसमाधानवार्तिकं २ यखण्डम् ॥ १३ ॥)

॥ * ॥ अन्यतरार्थं पुनर्वचनम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अन्यतरार्थमेतत्स्यात्—सार्वधातुकार्धधातुकयोर्गुण एवेति ॥

(प्रदीपः) अन्यतरार्थमिति ॥ नन्वनिकोऽपि यथा स्यादिति विध्यर्थं स्यात्, न तु नियमार्थम्, नियमाद्विधेर्वलीयस्त्वात् ॥ एवं मन्यते—द्वितीयं गुणवृद्धिग्रहणमनुवर्तते, तेन गुणवृद्धिप्रदेशेषु इक इत्यस्योपस्थानात्वात्त्यनिकः प्रसङ्गः ॥

(उद्घोतः) नियमाद्विधेरिति । प्राप्तवाधादिरूपदोषापर्यापरिसंख्यारूपो नियमो गुरारिति भावः ॥ द्वितीयमिति । केवलविधायकत्वेऽनुवृत्त्यै सिद्धे इह्यगुणवृद्धिग्रहणमनर्थकं स्यादिति भावः ॥ यातीत्यादिनिर्देशैर्गुरोरपि नियमस्याश्रयणमित्यन्ये ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये अन्यतरार्थं—पर्यायेण सर्वत्र प्राप्तयोरनेन गुणवृद्धयोः तत्तन्निमित्ते “सार्वधातुकार्धधातुकयोः गुण एव न वृद्धिः, मृजेवृद्धिरेव न गुण” इत्यादिरूपेण अन्यतरस्य विधानाय अन्यतरस्य च निवृत्त्यर्थम् । एतत्—पुनर्वचनम् ।

प्रदीपे—शङ्कते—नन्विति । पुनर्वचनमिति शेषः । उत्तरयति—एवमिति । तस्य वाक्यभेदेन विधायकतोपस्थापकता चेति भावः ।

उद्घोते—आदिना स्वार्थहानिपरार्थकल्पनयोः परिग्रहः । दोषेति—दोषत्रयेत्यर्थः । निर्देशेरिति—अनिको वारणसंभवे इति शेषः ।

(११५ आक्षेपवार्तिकप्रथमखण्डम् ॥ १४ ॥)

॥ * ॥ प्रसारणे च ॥ * ॥

(भाष्यम्)

प्रसारणे च सर्वेषां यणां निवृत्तिः प्राप्नोति । अस्यापि प्राप्नोति—याता वाता ॥

(प्रदीपः) प्रसारणे चेति । तुल्यन्यायत्वादुपस्थासः । इग्यण इत्यत्र यण इति स्थानषष्ठी । तेन यणः स्थान इग्यमवति, स च संप्रसारणसंज्ञ इति वाक्यार्थः स्यात् । वाक्यभेदेन च कार्यद्वयं विधीयते ॥

(उद्घोतः) तुल्यन्यायेति । षष्ठीदर्शनरूपो न्यायः ॥ वाक्यभेदेनेति । व्यङ्ग्यः संप्रसारणमित्यादिनिर्वाहाय सामान्येन संज्ञाविधानार्थं वाक्यभेद आवश्यक इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्रसारणे चेति—संप्रसारणसंज्ञाविधायकमुत्रैकदेशे यण इत्यत्र षष्ठ्याः स्थानेयोगत्वात्तेन विधीयमानेभ्यः पादेशेनेत्यर्थः । प्रदीपे—नन्वनन्तरस्येति न्यायेन “इग्यण” इति विहितस्यैव संप्रसारणसंज्ञा स्यात् तु “व्यङ्ग्य” इत्यादिविहितस्येत्यत आह—वाक्यभेदेन चेति ।

(स्वातन्त्र्ये दूषणभाष्यम्)

पुनर्वचनमिदानीं किमर्थं स्यात् ? ॥

(तत्त्वालोकः) पुनर्वचनं—वचिस्वपात्यादिरूपम् । इदानीम्—अस्य स्वतन्त्रतया इग्विधायकत्वे ।

(११५ स्वातन्त्र्ये दूषणनिराकरणवार्तिकं २ यखण्डम् ॥ १५ ॥)

॥ * ॥ विषयार्थं पुनर्वचनम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

विषयार्थमेतत्स्यात्, वचिस्वपियजादीनां कि-त्येवेति ॥

(उद्घोतः) विषयार्थमित्यस्य निमित्तनियमार्थमित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एतत्—पुनर्वचनम् ।

(११६ आक्षेपवार्तिकम् ॥ १६ ॥)

॥ * ॥ उरण्रपरे च ॥ * ॥

(भाष्यम्)

उरण्रपरे च सर्वेषामृकाराणां निवृत्तिः प्राप्नोति । अस्यापि प्राप्नोति—कर्तृ हर्तृ ॥

(प्रदीपः) कर्तृ हर्तृ इति । अन्तरतमस्याभावात्सर्वेऽप्यणः पर्यायेण प्राप्नुवन्ति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तमानषष्ठीदर्शनत्वात् स्वतन्त्रतया अण्विधायकत्वाय उपन्यस्यति—उरण्रपरे चेति । उरित्यत्र उरिति षष्ठ्याः स्थाने-योगत्वात्तेन विधीयमानाण्युपादेशेनेत्यर्थः । उरण्रमवति स च रपरो भवतीति वाक्यार्थः । वाक्यभेदेन च कार्यद्वयं विधीयते ।

(११७ सर्वाक्षेपनिराकरणसिद्धान्तवार्तिकम् ॥ १७ ॥)

॥ * ॥ सिद्धं तु षष्ठ्यधिकारे

वचनात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

सिद्धमेतत् ॥

कथम् ? ॥

षष्ठ्यधिकारे इमे योगाः कर्तव्याः । एकस्तावत् क्रियते तत्रैव । इमावपि योगौ षष्ठ्यधिकारमनुवर्तिष्येते ॥

(प्रदीपः) सिद्धमिति । स्वातन्त्र्यमेवां निवर्तयति । तेन यत्र षष्ठी तत्रैवामुपस्थानम् । अङ्गस्य वक्ष्यादीनामत इदानी-

रित्यादौ ॥ इमावपीति । स्वरितत्वादनयोरन्तरालवर्तिभिश्चायोग्य-
त्वात्संबन्धाभावः ॥

(उद्घोतः) गुणादिविधावपि अधिकारलब्धा षष्ठीत्याह—
अङ्गस्येति । तत्रोरण् रपर इत्यत्र षष्ठीत्यनुवृत्त्यं पूर्वोक्तार्थः सुलभः ।
एतयोरपि तत्रानुवृत्त्या षष्ठीति संबन्धेन तदर्थलाभः ॥ तत्रानुवर्तनं
यदि लौकिकोऽधिकारस्तर्हि स आकाङ्क्षानिवन्धनः । न च षष्ठीस्थान
इत्यस्याकाङ्क्षेत्यत आह—स्वरितत्वादिति ॥ लक्ष्यानुरोधा-
च्चेत्यपि बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—षष्ठ्यधिकारे—षष्ठां स्थानेयोगेति सूत्र
स्थषष्ठ्यधिकारे । एकः—उरण् रपर इति । तत्र—षष्ठ्यधिकारे ।
इमौ—इको गुणवृद्धो, इग्यणः सम्प्रसारणमित्येतौ ।

प्रदीपे—तेन—षष्ठ्यधिकारस्थत्वेन । तथा च इको गुणेत्यस्य
यत्र स्थानषष्ठीनिर्दिष्टस्य गुणवृद्धिश्चाभ्यां गुणवृद्धौ विधीयते तत्रैक
इति षष्ठ्यन्तं पदमुपतिष्ठते इत्यर्थः । एवम् इग्यण इत्यस्य यत्र स्थान-
षष्ठीनिर्दिष्टस्य सम्प्रसारणं विधीयते तत्रैग्यण इत्युपतिष्ठते इत्यर्थः ।
एवम् उरणित्यस्य यत्र स्थानषष्ठीनिर्दिष्टस्य उरण् विधीयते तत्र रपर
इत्युपतिष्ठते इत्यर्थः । एवञ्चैषां न स्वतन्त्रतया तत्तद्विधायकता, किन्तु
विधिप्रदेशे तत्तदुपस्थापकतैव । संज्ञा तु अर्थापत्तिमूलकवाक्यान्तरेण
साध्येत्याशयः । उपस्थानस्थानानि निर्दिशति—अङ्गस्येत्यादिना ।
नन्वेवमनयोः मध्यवर्तिभिः सम्बन्धः कुतो नेत्यत आह—अनयो-
रिति । उद्घोते—षष्ठीत्याह—षष्ठीत्यस्य सूचनाय, सार्वधातुकेत्यादौ
निर्देश्ये आह । तत्र—तेषु । तत्र—षष्ठ्यधिकारे । तत्रेति—नवि-
त्यादिः । बहुषु स्वरितत्वकरूपेण गौरवादाह—लक्ष्येति ।

(भाष्यम्)

अथवा—षष्ठ्यधिकारे इमौ योगावपेक्षित्यामहे ॥

(प्रदीपः) अथवेति । षष्ठीस्थाने योगेत्यत्र योगविभागः
करिष्यते—“षष्ठी,” यदेतदनुकान्तं तद्, यत्र षष्ठी, तत्रोपतिष्ठत
इत्यर्थः । तत्र योग्यत्वादनयोरेवापेक्षा नान्येषाम् । ततः—“स्थाने-
योगा” इति, षष्ठीत्येतदुपतिष्ठते ॥

(उद्घोतः) षष्ठीति । योगविभागे च षष्ठीति सूत्रं साकाङ्क्ष-
मिति लौकिकोऽपेक्षालक्षणोऽधिकार इति भावः ॥ योग्यत्वादिति ।
व्याख्यानाच्चेत्यपि बोध्यम् ॥ उपतिष्ठत इति । अनुवर्तत इत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एवं शास्त्रीयमधिकारमुपपाद्य लौकिकं
तमुपपादयति—अथवेति ।

प्रदीपे—ननु षष्ठीपदस्य स्थानेयोगेत्यनेन सम्बद्धतया अनयोरार्का-
क्षाऽभावात् कथमार्काक्षालक्षणो लौकिकोऽधिकार इत्यत आह—
षष्ठी स्थाने इति ।

(समाधानान्तरभाष्यम्)

अथवेदं तावदयं प्रष्टव्यः—“सार्वधातुकार्धधातु-
क्योगुणो भवति” इतीह कस्मान्न भवति—याता
वाता ? ॥ इदं तत्रापेक्षित्यते—“इको गुणवृद्धी” इति ॥

यथैव तर्हि इदं तत्रापेक्षित्यते, एवमिहापि तदपेक्षित्या-
महे “सार्वधातुकार्धधातुकयोः” इति ॥ इको गुणवृद्धी ॥ ३ ॥

इति श्रीमद्भगवत्पतञ्जलिबिरचिते महाभाष्ये प्रथमस्या-
ध्यायस्य प्रथमे पादे तृतीयमाहिकम् ॥ ३ ॥

(प्रदीपः) अथवेति । अन्यतरार्थं पुनरिति वदताऽवश्यमेवं
संबन्धः कर्तव्यो—‘यत्र गुणवृद्धिश्चोच्चारणेन गुणवृद्धौ विधीयते तत्रैक
इति उपतिष्ठते’ इति । अन्यथा याता वातेत्यादिषु विध्यर्थत्वे संभवति
कथमन्यतरार्थं पुनर्वचनं स्यादित्युच्यते । अवश्यकर्तव्यायां चापेक्षया-
मेकवाक्यतयैवापेक्षास्तु । तेनैकरूप एवार्थो, न तु वाक्यभेदेन स्वातन्त्र्यं
पारतन्त्र्यं च ॥ तदपेक्षित्यामहे इति । अस्य स्वातन्त्र्यं निरसितु-
मित्यर्थः ॥ ३ ॥

इत्युपाध्यायजेयटपुत्रकैयटकृते महाभाष्यप्रदीपे प्रथमाध्याय-
प्रथमपादे तृतीयमाहिकम् ॥ ३ ॥

(उद्घोतः) अन्यतरार्थमिति । केवले विधित्वे पुनर्गुणवृद्धि-
ग्रहणवैयर्थ्यमुक्तमेव ॥ न तु वाक्यभेदेनेति । एकवाक्यत्वे संभवति
तस्यायुक्तत्वमिति भावः । एतेनेग्यण इत्यपि व्याख्यातम् । तत्रापि
संज्ञाविधाने इगुवाच्यः । अनुवाक्यत्वं च ष्यङः सम्प्रसारणमित्यादीनां
सार्वध्यायावश्यकम् । एवं चैकरूप्यायानुवाक्यत्वमेवास्तु । न तु
विधेयत्वं चच्चिस्वर्पीत्यादीनां नियामकत्वापादकमिति बोध्यम् ॥
तदपेक्षित्यामहे इति । एवं च यथा विधेः स्थान्याकाङ्क्षा, तथास्यापि
स्वसंबन्धविधेयबोधकशास्त्रापेक्षेति एकवाक्यतयैवेति भावः । एवं च
स्वातन्त्र्यं दूरापास्तमेव । तदाह—अस्येति । आवृत्तौ तु न मान-
मिति शिवम् ॥ ३ ॥

इति श्रीशिवभट्टसुतसतीगर्भजनागोजी (नागेश) भट्टकृते भाष्य-
दीपोद्घोते प्रथमाध्यायस्य प्रथमे पादे तृतीयमाहिकम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एवमेषां स्वातन्त्र्यं सम्भाव्य प्रकार-
द्वयेन समाहितम् । वस्तुतस्तु एषां स्वातन्त्र्यमेव नेति प्रतिवन्धा साध-
यति—अथवेति । अयम्—एषां स्वातन्त्र्यवादी । इदमित्यनेन निर्दे-
श्यमाह—सार्वधातुकेति । उच्यते—इदमिति । तत्र—सार्व-
धातुकेत्यत्र । इदमित्यनेन निर्देश्यमाह—इक इति । इहापि—इको
गुणेत्यत्रापि । तदित्यनेन निर्देश्यमाह—सार्वेति

प्रदीपे—विध्यर्थत्वे इति—सार्वधातुकत्वस्येत्यादिः । अपेक्षा-
यामिति—तत्र तत्र तस्य तस्येत्यादिः । अस्य—इको गुणेत्यस्य ।
उद्घोते—केवले इति—इको गुणेत्यस्येत्यादिः । तस्य—
वाक्यभेदस्य । तत्रापि—इग्यण इत्यत्रापि । अस्यापि—इको गुणे-
त्यस्यापि । नन्वावृत्त्या भवतु द्वितीयोऽर्थ इत्यत आह—आवृत्तौ
त्विति ।

इति व्याकरणन्यायवेदान्ताचार्यलब्धस्वर्णपदक-पण्डित-
श्रीरुद्रधरसाम्प्रणीते महाभाष्यप्रदीपोद्घोततत्त्वालोक-
प्रथमाध्यायस्य प्रथमपादे तृतीयमाहिकम् ।

इति भगवत्पतञ्जलिमुनिविरचितं पाणिनीयं विधिशेषप्रकरणम् ।

प्रथमाध्याये प्रथमपादे चतुर्थमाह्निकम् ।

(३ परिभाषासूत्रम् ॥ १।१।४। आ १ सू०)

न धातुलोप आर्धधातुके ॥ १।१।३ ॥

(प्रदीपः) न धातुलोप आर्धधातुके ॥ ४ ॥ गुणवृद्धयोः प्राधान्यादयं निषेधो, न तु तद्गुणभावादिपरिभाषायाः । दीधीवेवीटा-मिति चासंबद्धं परिभाषाया निषेधे स्यात् ॥ कृत्स्नस्य धातुलोपे गुणवृद्धिप्रसङ्गात् प्रादनर्थको निषेधः स्यादिति सामर्थ्याद्वात्वेकदेश-लोपोऽत्र धातुलोपोऽस्मिन्तोऽवयवक्रियायापि समुदायस्य व्यपदेश-दर्शनात् । यथा पटो दग्ध इति । अथवा समुदायशब्दोऽवयवे तद्रूपारोपाद्वर्तते ॥

(उद्घोतः) न धातु ॥ ४ ॥ प्राधान्यादिति । प्राधान्यं च संस्कार्यस्वरूपम् ॥ असंबद्धमिति । अलोन्यस्येत्यनेनापि एक एव प्रसक्त्या परिभाषानिषेधे वैयर्थ्यम् ॥ कृत्स्नस्येति । तुरीणो लोपेऽप्येति रक्संनियोगेन कृत्स्नधातुलोपोऽस्तीति तदसंभवो नोक्तः ॥ अथवेति । आद्यपक्षे अवयवधर्मस्य समुदाये आरोपोऽन्ये समुदाय-धर्मस्य प्रवृत्तिनिमित्तस्य अवयवे आरोपितत्वमिति भेदः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—तद्गुणभावात्—तयोः इक्परि-भाषोपस्थितये प्रदेशप्रदर्शनलिङ्गतया गुणभूतत्वात् । कुत इत्यत आह—दीधीति । इति—इति हेतोः । सामर्थ्यात्—निषेधसामर्थ्यात् । यथेति—पटैकदेशे दग्धे इति शेषः । इति—इत्यत्र । तद्रूपा-रोपात्—समुदायरूपारोपात् । उद्घोते—इति—इति हेतोः । तद-संभवः—कृत्स्नधातुलोपासंभवः । अवयवधर्मस्य—क्रियारूपस्य ।

(पदकृत्यनिर्वचनाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

धातुग्रहणं किमर्थम् ? ॥

(प्रदीपः) धातुग्रहणमिति । उपसर्जनस्यापि यथा परामर्शं तथा केषां शब्दानामित्यत्र प्रतिपादितम् ॥ विनापि धातुग्रहणेन लोपविशेषणमार्धधातुकग्रहणं विज्ञास्यते । अनुबन्धलोपस्य चानैमित्ति-कत्वाच्चितेति गुणनिषेधो न भविष्यतीति प्रश्नः ॥

(उद्घोतः) परामर्शः—शब्देन पृथगुपादानम् ॥ प्रतिपादित-मिति । बुद्ध्या पृथङ् निष्कर्षादिति भावः ॥ लोपविशेषणमिति । एवै श्रुतत्वादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—प्रश्नबीजमाह—विनापीति । इति—इत्यत्र । इति—इति हेतोः ।

(समाधानभाष्यम्)

इह मा भूत्—लुप् लविता लवितुम्, पूष् पविता पवितुम् ॥

(प्रदीपः) सिद्धान्ते तु गुणवृद्धिविशेषणमार्धधातुकग्रहणमित्य-जिप्रायः ॥ अनुबन्धो न धात्वेकदेशो, यस्मादुपदेश एवेत्संज्ञा । प्रयोगे तु लृशब्द एव धातुसंज्ञः । केवलमसौ निष्कार्यं लभते । लृशब्दस्यैव हि क्रियावाचित्वमिति तस्यैव धातुसंज्ञा युक्ता ॥

(उद्घोतः) सिद्धान्ते स्मिति । निषेधस्येन गुणवृद्धयोः शाब्दप्राधान्याल्लोपस्य तद्विशेषणत्वादिति भावः ॥ न च लोपशब्दो-धिकरणजन्यः । अदर्शनं लोप इत्यादौ भावसाधनस्यैव प्रसिद्धत्वात् ॥ गणे सानुबन्धस्य पाठाद् विशिष्टस्यैव धातुत्वं स्यादत आह—अनुबन्ध इति ॥ यस्मादिति । उपदेशपदभावेऽपि अन्तरङ्गत्वात्सर्वतः पूर्वं सा । धातुसंज्ञा तु प्रत्ययविशेषे विधिरिक्त इति भावः ॥ धातुसंज्ञेत्सं-ज्ञयोः समकालत्वेऽपि न क्षतिरित्याह—लृशब्दस्यैवेति । अन्यव्य-तिरेकाभ्यां तस्यैव क्रियावाचित्वावगात् । गणपठितक्रियावाचिनां च धातुत्वविधानादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—इत्संज्ञेति—अनुबन्धस्येत्यादिः । असौ—लृशब्दः । हि—यतः । इति—इति हेतोः । तस्यैव—लृश-ब्दस्यैव । उद्घोते—“सर्वो हि गुणमुल्लङ्घ्य प्रधानैव सम्बध्यते” इति न्यायेनाह—शब्देति । अश्रुतत्वेऽपीत्यादिः । तद्विशेषणत्वात्—निषेधविशेषणत्वात् । अस्य उपक्षीणतया आर्धधातुकरूपविशेषणस-म्बन्धयोग्यत्वाभावादिति शेषः । घञन्त इति—सन् आर्धधातुक-विशेषणमिति शेषः । एवेति—तस्येति शेषः । गणे इति—नमित्यादिः । सा—रत्संज्ञा । संज्ञयोरिति—अविरोधेन धातुसंज्ञाया इत्संज्ञोत्तर-माचित्वे मानाभावात्तयोरिति शेषः । तस्यैव—लृशब्दस्यैव । नन्वेव-मपि केवलगणपठितानां धातुसंज्ञाविधानेन सानुबन्धकस्य तस्य सा स्यादेवेत्यत आह—गणपठितेति ।

(आक्षेपभाष्यम्)

आर्धधातुक इति किमर्थम् ? ॥

(तत्त्वालोकः) नन्वार्धधातुके इत्यस्यासत्त्वेऽपि धातुलोप इत्यत्र धातुलोपो यस्मिन्निति बहुव्रीहौ धातुलोपनिमित्ते गुण-वृद्धी न स्त इत्यर्थे रोरवीतीत्यत्र लुकोऽनैमित्तिकत्वाद् गुणनिषेधाप्रा-तिरित्याशयेन शङ्कते—आर्धधातुकेति ।

(समाधानभाष्यम्)

‘त्रिधा बद्धो वृषभो रोरवीति’ (ऋ.सं. ४।५।३) ॥

(प्रदीपः) रोरवीतीति । सत्यार्धधातुकग्रहणे शब्दवत्त्वादन्य-पदार्थस्य बहुव्रीहिरसंदिग्धो भवति नान्यथा ॥ क्रमेण सूत्रप्रत्याख्याना-यार्धधातुकस्य च लोपविशेषणत्वे धातुग्रहणानर्थक्यप्रतिपादनाय प्रत्यु दाहरणोपन्यासः ॥

(उद्घोतः) रोरवीतीति । यङ्लुगन्तस्य रूपम् ॥ शब्दव-त्त्वात् शब्देनोपादानात् ॥ नान्यथेति । अन्यथाऽन्तरङ्गत्वात्तत्पुरुष एव स्यादित्यर्थः ॥ ननु पदप्रयोजनचिन्ता वृत्तिकारस्योचिता, न भाष्यकारस्येत्यत आह—क्रमेणेति । तत्तत्पदप्रयोजनखण्डनक्रमेणे-त्यर्थः ॥ क्रममेवाह—आर्धधातुकस्य चेति ॥

(तत्त्वालोकः) उद्घोते—रुधातोः यङि अनैमित्तिकत्वेनान्तर-ङ्गत्वात्लुकि अन्तरङ्गत्वादित्वेऽभ्यासकार्यं—‘मृ’वादि’सूत्रेण धातुत्वा-ल्लटि तिपि अपि “चर्करीवम्” इत्यस्यादादौ पाठचल्लुकि “यडो वा” इत्यनेन तस्येति तस्मिन्नेति गुणेऽवादेशे च “रोरवीति” इति

निष्पन्नमित्यभिप्रेत्याह—यदुक्तान्तस्येति । अन्यथा—आर्धधातुकग्रहणेऽसति । स्यादिति—तथा च धातोलोपे सति गुणवृद्धी न स्त इत्यर्थे रोरवीतीत्यत्र धात्वन्शब्दे लुक्सत्त्वात् गुणनिषेध आपद्येतेति बहुव्रीहिलाभाय आर्धधातुकग्रहणमावश्यकमिति भावः ।

(अथाधर्धातुकपदार्थान्वयविचाराधिकरणम्)

(आद्येपभाष्यम्)

किं पुनरिदमार्धधातुकग्रहणं लोपविशेषणम्—
‘आर्धधातुकनिमित्ते लोपे सति ये गुणवृद्धी प्राप्नु-
तस्ते न भवतः’ इति ।

आहोस्विद् गुणवृद्धिविशेषणमार्धधातुकग्रहणम्—
‘धातुलोपे सत्यार्धधातुकनिमित्ते ये गुणवृद्धी प्राप्नुतस्ते
न भवतः’ इति ? ॥

(प्रदीपः) किं पुनरिति । आर्धधातुकग्रहणं लोपविशेषणं
वा, गुणवृद्धिविशेषणं वा, बहुव्रीहिपक्षे तूभयविशेषणं वेति पक्षत्रयं
मवात् प्रश्नः ॥

(उद्घोतः) लोपविशेषणम् । श्रुतत्वात् ॥ गुणादिविशे-
षणम् । प्राधान्यात् ॥ तत्र लोपविशेषणत्वे ‘आर्धधातुके परे पूर्वस्य
धात्वन्शस्य लोपे’ इति वाच्योऽर्थस्तत्कलितमुक्तम्—भाष्ये आर्धधातु-
कनिमित्ते लोप इति । एवं गुणवृद्धिविशेषणत्वे ‘आर्धधातुके परे
प्रत्यासत्त्या पूर्वस्य धातोर्गुणवृद्धी’ इति वाच्योऽर्थः । अनुवादेऽपि
‘इको गुणवृद्धी’ ‘अचश्चेति’ परिभाषातिरिक्तपरिभाषाणां प्रवृत्ति-
स्वीकारात् । तत्कलितमुक्तम्—आर्धधातुकनिमित्ते ये इति ॥
प्राप्नुत इत्यनेन प्रसक्तस्यैव निषेध इति सूचयति ॥ बहुव्रीहीति ।
उभयातुग्रहायेति भावः ॥ यद्यपि धातुलोप इति समस्तमार्धधातुक-
विशेषणं तथापि विशेषणशब्दः परिच्छेदकपर इति न दोषः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—आर्धधातुकेति—तत्पुरुषपक्षे इत्यादिः ।
भाष्यस्योपलक्षणत्वादाह—बहुव्रीहीति । कण्ठतोऽस्य कोटिरनुक्तिस्तु
बहुव्रीहिपक्षस्य निर्दुष्टतासूचनायैति भावः ।

उद्घोते—आर्धधातुकविशेषणमिति—एवञ्चोभयविशेषणमित्य-
सङ्गतमिति भावः । इति—इति हेतोः ।

(विशेषप्रश्नभाष्यम्)

किं चातः ? ॥

(तत्त्वालोकः) अन्यतरपक्षे विशेषं पृच्छति—किं चात इति ।

विशेषदर्शनभाष्यम्)

यदि लोपविशेषणम्, ‘उपेद्धः, प्रेद्धः’ अत्रापि
प्राप्नोति ।

अथ गुणवृद्धिविशेषणम्, ‘कनोपयति’ अत्रापि
प्राप्नोति ॥

(तत्त्वालोकः) अन्यतरपक्षे दोषरूपं विशेषं दर्शयति—
यदीति । विशेषणमिति—तर्हीति शेषः । एवमग्रेऽपि । अत्रापिति—
इन्धेः कौ तान्निमित्ते “अनिदितामि”ति नलोपे धत्वे प्रोपयोगे आद्यगुण
इति गुणे निष्पत्त्यमानयोः अनयोरपीत्यर्थः । आद्यगुण इति गुणस्य
निषेध इति शेषः । अत्रापिति—न्यूयथातोः णिचि “अस्तिही”ति
पुकि तन्निमित्ते “लोपो ष्योरि”ति यलोपे णिज्रपार्धधातुकनिमित्तके

“पुगन्ते”ति गुणे निष्पत्त्यमाने अस्मिन्नपीत्यर्थः । पुगन्तेति गुणस्य
निषेध इति शेषः ।

(उभयेष्टापत्तिभाष्यम्)

यथेच्छसि तथारु ॥

(तत्त्वालोकः) सिद्धान्ती उभयथा दोषाणां सुपरिहरतासूचनाय
यथेच्छमङ्गीकरोति—यथेति ।

(प्रथमपञ्चाङ्गीकारभाष्यम्)

अस्तु लोपविशेषणम् ॥

(आद्येपभाष्यम्)

कथम्—‘उपेद्धः प्रेद्धः’ इति ? ॥

(प्रदीपः) प्रेद्ध इति । नन्वाद्यगुणोऽनिलक्षण इति तन्निषेधो
न भविष्यति ॥ परिहारान्तराभिधानादेतन्नाश्रितमित्यदोषः ॥

(उद्घोतः) नन्वाद्यगुण इति ॥ नन्विच्छान्तिकत्वादयमपि
इलक्षणः । न चात्राप्यनुवृत्तिक इति स्वरूपपरम् । उत्तरसूत्रे
इव स्वरूपपदार्थकत्वव्यवस्थापकचशब्दाभावादिति चेत् । न, ।
इको गुणवृद्धी इति संपूर्णमनुवृत्त्यर्थे यत्रेदं तत्र न धात्वित्युप-
तिष्ठत इत्यर्थेनास्यापि परिभाषात्वाङ्गीकार इति भावात् । यदा
यत्रेदं तद्विहिते गुणवृद्धी नेत्यर्थः । तद्वच्यति ‘यत्रेकपरिभाषा
व्याप्रियते तत्रायं निषेधः’ इति इवप्रकरणादिति भाष्यप्रतीके ॥
अर्थाधिकारेण स्वरूपपरस्यैव इत्यस्यानुवर्तनादा ॥

(तत्त्वा०) भाष्ये—आद्यपक्षोक्तदृष्ट्या पृच्छति—कथमिति ।

प्रदीपे—इति—इति हेतोः । अस्य “अनेन इलक्षणेने”ति शेषः ।

एतत्—परिहरणम् । इति—इति हेतोः ।

उद्घोते—अयं—न धातुलोप इति योगः । अत्रापि—न धातुलोप
इति सूत्रेऽपि । उत्तरसूत्रे—विदितेति सूत्रे । अस्यापि—न धातु-
लोप इति सूत्रस्यापि । तद्वच्यति—तस्माद् वच्यति ।

(समाधानभाष्यम्)

बहिरङ्गो गुणोऽन्तरङ्गः प्रतिषेधः ‘असिद्धं बहि-
रङ्गमन्तरङ्गं’ ॥

(प्रदीपः) बहिरङ्ग इति । यदा पूर्वं प्रत्ययः, पश्चादुपसर्ग-
योगस्तदा प्रतिषेधोऽन्तरङ्गो गुणो बहिरङ्गः ॥ यदा तु पूर्वमुपसर्गयो-
गस्तदा गुणोऽन्तरङ्गः पश्चात्प्रत्ययोत्पत्तौ निषेधो बहिरङ्गः । सर्वथा
बहिरङ्गस्यासिद्धत्वादिसिद्धिः । ननु नाजानन्तर्यं इति निषेधात्
कथं परिभाषाप्रवृत्तिः ॥ यत्र कार्यविधानानन्तर्येणाचोराश्रयणं तत्र
निषेधादनुपस्थानं परिभाषाया ययाऽक्षयति । तत्र हीको यणचीति
वचनादिगचोराश्रयणम् । अस्मिन्तु प्रतिषेधसूत्रे नास्त्यचोराश्र-
यणमित्यदोषः ॥

(उद्घोतः) यदेति । पूर्वं धातुः साधनेनेति सिद्धान्तपक्षे
इत्यर्थः ॥ यदा त्विति । पूर्वं धातुरुपसर्गयोगेति पक्षे पूर्वमेव
जातस्य निषेधायोगादिति भावः ॥ बहिरङ्गस्यासिद्धत्वादिति ।
द्वितीये बहिरङ्गनिमित्तस्यासिद्धत्वाद् विधिवृत्तिकालेऽनिष्पन्नत्वात्
निषेधाप्राप्त्येष्टसिद्धिरित्यर्थः ॥ एतेन ‘जातस्य बहिरङ्गस्यान्तरङ्गं कर्त-
व्ये’नेनासिद्धत्वप्रतिपादनेऽपि जातेऽन्तरङ्गे पश्चात्प्राप्तबहिरङ्गस्यानेना-
सिद्धत्वप्रतिपादने मानाभावः फलाभावो शापकविरोधश्च त्यपास्तम् ॥
परं त्वयं पक्षः सुट्कापूर्वं इत्यादिसूत्रेषु भाष्ये दूषित इति भाष्यो-

कमेव सन्त्यक् ॥ नन्विति । इयं च पस्त्वतुकोरिति सूत्रेण ज्ञापिता । अन्यथा बहिरङ्गासिद्धत्वेनैव सिद्धे तद्वैयर्थ्यं स्पष्टमेव ॥ अचोरिति । द्वित्वमविवक्षितम्, धर्मिग्राहकमानस्य तथैव सत्त्वात् । अनुपस्थानमिति । अस्यान्त्यादिः ॥ तत्र हीति । ततश्च यण्युद्धसिद्धो नेत्यर्थः ॥ “तेनासिद्धपरिभाषाया अनित्यत्वं ज्ञाप्यते । अत एव भाष्ये—विप्रतिषेधपञ्चमित्रस्थले न काप्येतदुल्लेखो यथाऽसिद्धपरिभाषाज्ञापकं विप्रतिषेधपञ्चने उक्तमपि पुनर्वाहकं सूत्रे उक्तमिति” विवरणकृतः ॥ अस्मिन्निति । निषेधस्य प्रातिपूर्वकत्वात्पश्चात्प्रवर्तमाने इत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्ती प्रथमपक्षोक्तदोषपरिहारं दर्शयति—बहिरङ्ग इति ।

प्रदीपे—एकदेशपक्षमाह—यदा त्विति । योग इति—पश्चात्प्रत्यय इति शेषः । उ पश्चादिति—तन्निमित्ते नलोपे च सति प्रदुत्तियोग्य इति शेषः । अत्र पक्षे भाष्यविरोधं निराकरोति—सर्वथैति । परिभाषेति—अन्तरङ्गपरिभाषेत्यर्थः । उत्तरयति—यत्रेति । आनन्तर्येण—अन्यप्रतियोगिकानन्तर्येण । इति—इत्यत्र । हि—यतः । इगचोः—निमित्तभूताचप्रतियोगिकानन्तर्यानुयोगिनोऽत्रपरस्वेकः । इति—इति हेतोः ।

उद्घोते—जातस्येति—गुणस्येति शेषः । आद्ये जातस्य समकालप्राप्तस्य वा बहिरङ्गगुणस्यासिद्धत्वेन निषेधभावात् निषेधो नेत्यर्थस्य स्पष्टत्वादाह—द्वितीये इति । द्वितीये त्वित्यर्थः । बहिरङ्गनिमित्तस्य—बहिरङ्गनिषेधनिमित्तनलोपनिमित्तकत्तस्य । निषेधस्तु लोलुवादावेकपदाश्रितगुणाभावात् सफल इत्याशयः । अयं पक्षः—पूर्वं धातुरूपसंगेनेति पक्षः । इति—इति हेतोः । इयं—नाजानन्तर्यपरिभाषा । सूत्रेण—सूत्रस्थतुगग्रहणेन । तेन—उत्तरत्यतुगग्रहणेन । एतदुल्लेखः—सहापकनाजानन्तर्यपरिभाषोल्लेखः ।

(लाघवभाष्यम्)

यद्येवं, नार्थो धातुग्रहणेन ॥

(तत्त्वालोकः) आद्यपक्षे लाघवमपि दर्शयति—यदीति । एवमिति—तत् लोपविशेषणमित्यर्थः । तदीति शेषः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

इह कस्मान्न भवति लून् लविता लवितुम् ? ।

(तत्त्वालोकः) तदस्यः पृच्छति—इहेति । धातुग्रहणाच्चेति निषेध इत्यादिः ।

(समाधानभाष्यम्)

आर्धधातुकनिमित्ते लोपे प्रतिषेधः । न चैष आर्धधातुकनिमित्तो लोपः ॥

(तत्त्वालोकः) सिद्धान्ती समाचचे—आर्धधातुकेति । यत इत्यादिः । एषः—अनुबन्धलोपः ।

(द्वितीयपक्षस्वीकारभाष्यम्)

अथवा—पुनरस्तु गुणवृद्धिविशेषणम् ॥

(तत्त्वालोकः)—सिद्धान्ती “यथेच्छसि तथास्त्विति” स्वोक्त्यनुरोधेन द्वितीयपक्षमपि समर्थनायोपस्थापयति—अथवेति ।

(आक्षेपस्मारणभाष्यम्)

ननु चोक्तम्—कनोपयतीत्यत्रापि प्राप्नोतीति ॥

(उद्घोतः) ननु धातोर्णिचि पुकि लोपो व्योरिति लोपः ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—द्वितीयपक्षोक्तदोषोद्धाराय स्मारयति—ननु चेति ।

(समाधानभाष्यम्)

नैष दोषः,

निपातनास्तिद्वम् ॥

किं निपातनम् ? ॥

“चेत्ते क्लोपे” इति ॥

(तत्त्वालोकः) सिद्धान्ती द्वितीयपक्षोक्तदोषोद्धारं दर्शयति—नैष इति । कुत इत्यत आह—निपातनादिति । यत इत्यादिः ॥ तत्र वर्णमात्राश्रयेऽन्तरद्वये क्लोपे कर्तव्ये बहिरङ्गपक्षोऽस्तिद्वयम् अत्रास्तस्य यलोपस्योपपत्तये समाश्रितेन निपातनेनैव गुणोऽपि तेत्यर्थः । एवं निर्दुष्टतया व्यवस्थापने पक्षद्वये आद्यः लघुभूतः तत्र धातुग्रहणासत्त्वात्, द्वितीयस्तु सुप्रभूतः तत्र तदावदलकादिति बोध्यम् ॥

(इत्यर्थधातुकपदाश्रित्यविचारविकरणम्)

(अथ परिगणनाधिकरणम्)

(भाष्यम्)

परिगणनं कर्तव्यम्—

(तत्त्वालोकः) परिगणनमिति—पक्षद्वये तेषां लोपे निषेध इष्टस्तेषामित्यादिः ।

(११८ परिगणनपूर्वपञ्चिवार्तिकम् ॥१॥)

॥ * ॥ यङ्यक्कचवलोपे प्रतिषेधः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

यङ्यक्कचवलोपे प्रतिषेधो वक्तव्यः ॥

यङ्—वेभिदिता मरीमृजः ॥

यक्—कुषुमिता मगधकः ॥

क्य—समिधिता दृषदकः ॥

वलोपे—जीरदानुः ॥

(प्रदीपः) यङ्यक्कचवलोप इति । य इत्यनाकारोऽपि विवक्षितः । तेन धातुपाठे योऽकारान्तः पठितस्तस्य ग्रहणम् । अन्यथा सिद्धिः कथं निवार्यते ॥ वेभिदितेति । वेभिपञ्चम्यात्पुच, इट्, यस्य हल इति यलोपः ॥ मरीमृज इति । वलोऽपि चेति यङो लुक् ॥ कुषुममगधशब्दौ कण्ठ्वादिगणपठितौ यद् ताभ्यां यक्, ण्वुल्तुचौ, यस्य हल इति यलोपः ॥ समिधदृषदशब्दाभ्यां क्यजन्ताभ्यां प्रत्ययौ ण्वुल्तुचौ । क्यस्य विभाषेति यलोपः ॥

(उद्घोतः) वाक्यकारः सूत्रेऽभाष्यसिद्धातिपरिहाराय परिगणनमाह—भाष्ये परिगणनमिति ॥ जय कस्य इह इति लोपः समुदायलोप इति मत्वा यङ्यक्कचोः परिगणनं वेभिदितेत्तु-दाहरणं च बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—यङ्यक्कचवलोपे—तथा च पक्षद्वये धातुग्रहणमपनोक्तं “न यङ्यक्कचवलोप आर्धधातुके” इति सूत्रं कस्यचामिति

भावः । जीरदानुः—जीवधातोः “जीवे रदानुरि” त्यनेन रदानुप्रत्यये ‘लोपो व्योर्’ इति वलोपे निष्पन्नः ।

प्रदीपे—अकारान्तः—जीवघटको वः । अन्यथा—अकारावि-
बद्धये । यलोऽचीति—यञन्तान्मरीमृज्यशब्दात्पचायचीत्यादिः ।

(भाष्यम्)

किं प्रयोजनम् ? ॥

(११८ परिगणनसाधकवार्तिकद्वितीयखण्डम् ॥ २ ॥)

॥ * ॥ नुम्लोपस्त्रिव्यनुबन्धलोपेऽप्रति-
षेधार्थम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

नुम्लोपे स्त्रिव्यनुबन्धलोपे च प्रतिषेधो मा
भूदिति ॥

नुम्लोपे—अभाजि, रागः, उपबर्हणम् ॥

स्त्रिवेः—आस्त्रेमाणम् ॥

अनुबन्धलोपे—लून् लविता लवितुम् ॥

(प्रदीपः) नुम्लोप इति । नुमिति नकारस्य पूर्वाचार्यसंज्ञा ॥
उपबर्हणमिति । वृद्धि वृद्धौ इदित्वात्तुम्, वृद्धेरच्यन्टीति वार्तिकेन
नलोपः ॥ आस्त्रेमाणमिति । अस्त्रेमाणमित्यपि वेदे पठ्यते ।
तत्र नञपूर्वात् स्त्रिवेर्मनिन् प्रत्ययो—वकारलोपः ॥ ऊहादेशश्छा-
न्दसत्वाद्भकारस्य न भवति ॥ परिगणने सति धातुग्रहणं न कर्तव्यं
भवतीत्यनुबन्धलोपः प्रयोजनत्वेन पठितः ॥

(उद्घोतः) ननु भजिरज्योरोपदेशिकनस्यैव ‘भजेश्च त्विणि’
‘इज्जेश्च’ वञि चेत्यादिना लोप इति नुम्लोप इत्यसङ्गतमत आह—
नुमितीति ॥ नन्वनिदिद्वृद्धिणा इदं सिद्धमत आह—वृद्धि
वृद्धाविति । स नास्त्येवेति पूर्वपक्ष्याशयः ॥ ऊहादेश इति । उवर-
त्वरस्त्रिवीत्यनेन ।

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—ननु परिगणनासत्त्वेऽपि धातुग्रहणादेव
अनुबन्धलोपे प्रतिषेधाभावस्य सिद्धत्वात् कथमिदं परिगणनप्रयोजन-
मित्यत आह—परिगणने इति । इति—इति हेतोः । उद्घोते—
इदम्—उपबर्हणमितिरूपम् । सः—अनिदिद्वृद्धिधातुः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

यदि परिगणनं क्रियते, ‘स्यद्’, प्रश्रथः, हिमश्रथः’
इत्यत्रापि प्राप्नोति ॥

(उद्घोतः) भाष्ये इत्यत्रापि प्राप्नोतीति । वृद्धिरिति
शेषः ॥ न प्राप्नोतीति पाठे—निषेध इति शेषः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तटस्थः शङ्कते—यदीति । क्रियते
इति—वर्हाति शेषः । एतेषां परिगणनानन्तर्गततया निषेधाप्रवृत्तेः
शङ्कः प्राप्नोतीत्याशयेनाह—स्यद् इति ।

(समाधानभाष्यम्)

वक्ष्येयत्तद् * निपातनात्यदादिषु* इति ॥

(उद्घोतः) निपातनादिति ॥ ‘स्यदो जवे’ ‘अवोदैधौत्र-
प्रश्रथहिमश्रथाः’ इति निपातनम् । अस्य नलोपमात्रफलत्वे
नलोपविधानेनैव सिद्धे निपातनवैयर्थ्यापत्तिरिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पूर्वपक्षी समाधत्ते—वक्ष्यतीति ।

अनुपदं वार्तिककार इति शेषः ।

उद्घोते—ननु निपातनं नलोपमात्रार्थं, न तु वृद्धयभावार्थमि-
त्यत आह—अस्येति । निपातनस्येत्यर्थः । आपत्तिरिति—तथा
च निपातनेन स्वसार्थक्याय नलोपवृद्धयभावोभयं शङ्क्यते इति
भावः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

तत्तर्हि परिगणनं कर्तव्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) तटस्थः पृच्छति—तत्तर्हीति ।

(परिगणनप्रत्याख्यानभाष्यम्)

न कर्तव्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) सिद्धान्ती उत्तरयति—न कर्तव्यमिति ।

(आक्षेपभाष्यम्)

नुम्लोपे कस्मान्न भवति ? ॥

(तत्त्वालोकः) तटस्थः पुनः पृच्छति—नुम्लोपे इति । नलोपे
इत्यर्थः । प्रतिषेध इति शेषः ।

(११९ सिद्धान्तसमाधानवार्तिकम् ॥ ३ ॥)

॥ * ॥ इक्प्रकरणान्नुम्लोपे वृद्धिः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

इग्लक्षणयोगुणवृद्धयोः प्रतिषेधः । न चैषेग्ल-
क्षणा वृद्धिः ॥

(प्रदीपः) इक्प्रकरणादिति । तेन यत्नेक्परिभाषा स्थान्यन्त-
रनिवृत्तये व्याप्रियते तत्रार्थं निषेधः ॥

(उद्घोतः) तेनेति । अन्यथौर्गुण इत्यादावपि परिभाषाप्र-
वृत्तौ तस्यापीग्लक्षणत्वे लैगवायन इत्यादौ निषेधः स्यादिति भावः ॥
यत्रैवपरिभाषेति । न चेक इत्यनुवर्त्य ‘इको न ते’ इत्येव व्याख्या-
नमुचितमिति वाच्यम् । मरीमृजः सरीसृप इत्यादाविकः प्रत्ययाव्य-
वहितपूर्वत्वाभाषाविधेयानापत्तेः । तद्वाह भाष्ये इग्लक्षणयोरिति ।
यथैतदर्थलाभस्तथोक्तम् । इक्परिभाषालक्षणयोरिति तदर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्ती समाधत्ते—इगिति । यत
इत्यादिः । तथा च यतः स्थानिनियामकेक्परिभाषां प्रस्तुत्य निषेधा-
रम्भः, अतः निषेधमात्रस्य इक्परिभाषाविषयकत्वेन नुम्लोपे अभा-
वीत्यादौ निषेधाविषयत्वात् वृद्धिरित्यर्थः । एषा—नुम्लोपे अभावी-
त्यादौ जायमाना । प्रदीपे—तेन—स्थानिनियामकेक्परिभाषाप्रस्तावेन ।

उद्घोते—अन्यथा—स्थानिनियामकेक्परिभाषाप्रस्तावं विना इक्-
परिभाषाप्रवृत्त्यभ्युपगमे । परिभाषा—इक्परिभाषा । तस्यापि—
ओर्गुण इत्यादैरपि । ते—गुणवृद्धौ । प्रत्ययेति—आर्थधातुकेत्यादिः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

यदीग्लक्षणयोगुणवृद्धयोः प्रतिषेधः ‘स्यद्’, प्रश्रथः
हिमश्रथः’ इत्यत्र न प्राप्नोति ।

इह च प्राप्नोति—‘अवोदः, एधः, ओषाः’ इति ॥

(तत्त्वालोकः) प्रतिषेध इति—वर्हाति शेषः । न प्राप्नोती-
ति—प्रतिषेध इति शेषः । प्राप्नोतीति—प्रतिषेध इति शेषः ।

(१२० सिद्धान्तसमाधानवार्तिकम् ॥ ४ ॥)

॥ * ॥ निपातनात्स्यदादिषु ॥ * ॥

(भाष्यम्)

निपातनात्स्यदादिषु प्रतिषेधो भविष्यति, न च भविष्यति ॥

(तत्त्वालोकः) भविष्यतीति—अवोदादिष्विति शेषः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

यदीग्लक्षणाद्योर्गुणवृद्धयोः प्रतिषेधः, सिध्यनुबन्धलोपे कथम् ? ॥

(तत्त्वालोकः) प्रतिषेध इति—तद्वति शेषः । कथमिति—गुणस्यैग्लक्षणत्वादित्यादिः । अप्रतिषेध इति शेषः ।

(१२१ सिद्धान्तसमाधानवार्तिकम् ॥ ५ ॥)

॥ * ॥ प्रत्ययाश्रयत्वादप्यत्र सिद्धम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

आर्धधातुकनिमित्ते लोपे प्रतिषेधः । न चैव आर्धधातुकनिमित्तो लोपः ॥

(प्रदीपः) प्रत्ययाश्रयत्वादिति । लोपविशेषणमार्धधातुकग्रहणमित्यर्थः ॥

(उद्घोतः) लोपेति । प्रत्ययाश्रयत्वादिति भाष्यस्य लोपे आर्धधातुकप्रत्ययनिमित्तकत्वाश्रयणादित्यर्थ इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अन्यत्र—सिध्यनुबन्धलोपे । एषः—आक्षेपमाणमित्यत्र सिद्धेः वकारस्य लोपो व्योरिति वलमात्रनिमित्तको लोपः, तथा लवितेत्यादावनैमित्तिकोऽनुबन्धलोपः ।

उद्घोते—ननु “प्रतिषेधस्यार्धधातुकप्रत्ययनिमित्तकत्वादिति” वाचिकार्ये गुणवृद्धिविशेषणमार्धधातुकग्रहणमिति पक्षलाभेन तत्र धातुग्रहणसत्त्वात् लवितेत्यादौ दोषवारणेऽपि आक्षेपमाणमित्यत्र दोष एवेत्यत्र आह—प्रत्ययाश्रयेति । तथा च परिगणने पक्षद्वये साम्येऽपि तदभावे प्रथम एव युक्तो धातुग्रहणाकरणलाघवात्, न तु द्वितीयः तत्करणगौरवादिति पर्यवस्यति ।

(आक्षेपभाष्यम्)

यद्यार्धधातुकनिमित्ते लोपे प्रतिषेधः, “जीरदानुः” (ऋ० सं० ५।८३।१) अत्र न प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) जीरदानुरिति । वर्णनिमित्तोऽत्र वकारलोपो न प्रत्ययनिमित्तः ॥

(उद्घोतः) न प्रत्ययेति । प्रत्ययस्याश्रयत्वादनान्वितत्वाच्चेति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्रतिषेध इति—तद्वति शेषः । न प्राप्नोतीति—प्रतिषेध इति शेषः ।

(१२२ सिद्धान्तसमाधानवार्तिकम् ॥ ६ ॥)

॥ * ॥ रकि ज्यः सम्प्रसारणम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

नैतज्जीवे रूपम्, रक्येतज्ज्यः सम्प्रसारणं भवति ॥ । निवृद्धते ।

(प्रदीपः) रकि ज्य इति । एवं च जीरेत्यवग्रहः सिध्यति । वृद्धीहित्वाच्च जीरदानुशब्दे रेफाकार उदात्तः ॥

(उद्घोतः) अवग्रहं जीरदानुशब्दस्यैवमेव व्युत्पत्तिः कार्येत्याह—एवं चेति । अवान्तरपदत्वे सत्येवावग्रह इत्युत्सर्गादिति भावः ॥ ननु रदानुप्रत्यये रेफाकार उदात्तः, समाप्ते त्वन्तोदात्तः स्यादत आह—बद्धिति । जीरेत्य प्रत्ययग्वरेणान्तोदात्तस्य वृद्धीहो पूर्वपदप्रकृतिस्वरेणेत्यर्थः ॥ जीवेर्विचि तु गुणनिषेधो भवत्येव ॥ एतेनार्धधातुकत्वेन यत्र लोपे निमित्तत्वा तत्रैव लोपे निषेध इत्यपास्तम् ॥ वार्तिकविरोधात् । यद्धोऽञ्चि चेत्यत्रापि तत्त्वेनानिमित्तत्वालोपवदस्यासिद्ध्यापत्तेश्च । धिव्यादिभ्यस्तु विष्णुभाव एव ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एतत्—जीरदानुरिति । रूपमिति—किन्तिवति शेषः ।

उद्घोते—एतेनेत्यस्यार्थमाह—वार्तिकेति । ‘वलोपे प्रतिषेध’ इति वार्तिकेत्यर्थः । तस्य वार्तिकस्य खण्डितत्वादाह—यद्धोऽञ्चितीति । तत्त्वेन—आर्धधातुकत्वेन । सूत्रपरिगणनयोः प्रत्याख्यानपरभाष्यप्रामाण्यादाह—धिव्यादीति । अन्यथा परिगणनसत्त्वे सूत्राभावे वा गुणः, परिगणनाभावे सूत्रसत्त्वे वा गुणनिषेध इति फलभेदापत्तिरिति भावः ।

(एकदेशिभाष्यम्)

यावता चेदानीं रकि, जीवेरपि सिद्धं भवति ॥

(उद्घोतः) भाष्ये यावता चेदानीमिति । किन्त्वेन गुणनिषेधादिति भावः । अत्र वलोपो लोपो व्योरित्यनेन ॥ इदं च यथाश्रुतसूत्रमते । वलोपप्रत्याख्याने तु रकि ज्य इत्येव शरणम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—यावता—यतः । इदानीं—परिगणनप्रत्याख्यानकाले । सिद्धमिति—तदित्यादिः । भवतीति—अतः जिनातेः रकि तत्सिद्धये सम्प्रसारणपूर्वरूपदीर्घविधानकलेऽङ्गीकारो न युक्त इति भावः ।

उद्घोते—अस्या उक्तेः एकदेशयुक्तास्यचनायाह—इदञ्चेति ।

(पूर्वपक्षभाष्यम्)

कथमुपबर्हणम् ? ॥

(तत्त्वालोकः) “नुलोपे कस्मान्न भवती”ति प्रश्नग्रन्थेन उपस्थितेषु अभाजि, रागः, उपबर्हणमित्येषु “इकप्रकरणादि” त्युत्तरग्रन्थेन अभाजि राग इत्यनयोरेव समाहितत्वात् पृच्छति—कथमिति ।

(सिद्धान्तभाष्यम्)

वृद्धिः प्रकृत्यन्तरम् ॥

(प्रदीपः) वृद्धिरिति । वृद्ध वृद्धि वृद्धाविति पाठात् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—उपबर्हणमित्यस्य अनिदिद्वृद्धेः रूपतया तत्र नलोपाभावेन गुणनिषेधप्राप्तिरेव नेत्याशयेन सिद्धान्ती समाधत्ते—वृद्धिरिति ।

(आक्षेपभाष्यम्)

कथं ज्ञायते—वृद्धिः प्रकृत्यन्तरमिति ? ॥

(तत्त्वालोकः) अनिदिद्वृद्धिमजानम् शङ्कते—कथमिति ।

(सिद्धान्तभाष्यम्)

अचीति हि लोप उच्यते, अनजादावपि दृश्यते—

अनिर्णीते चोच्यते, इत्यादावपि दृश्यते—निर्निहिता
निर्निर्णीतमिति ।

अस्मादावपि न दृश्यते—बुद्ध्यति बुद्धकः ॥

(तत्त्वालोकः) हीति—यत् इत्यर्थः । “हिरण्यनि-
दी”ति वासिष्ठेति शेषः । उच्यते इति—किञ्चित् शेषः । एवम-
वेऽपि । दृश्यते इति—येष इति शेषः । एवमेवेऽपि । बुद्धक
इति—तथा चाव्याख्यतिभ्यामिदं दर्शनात् तत्तद्रूपसिद्धये तद्वातिर्गं नाश्र-
यणीयं, किन्तु प्रवृत्त्यन्तरमेवेति भावः ।

(उपसंहारभाष्यम्)

तस्मात्कार्यः परिगणनेन ॥

(आक्षेपभाष्यम्)

यदि परिगणनेन न क्रियते ‘भेद्यते, छेद्यते’ अत्रापि
प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) भेद्यत इति । गुणो णिलोपश्चात्तु कनिमित्त
इति पक्षद्वयेऽपि दोषः । अपवादविषयपरिहाराच्चान्तरङ्गोऽपि गुणोऽत्र
न प्रवर्तत इत्युपपन्नासः ॥

(उद्घोतः) पक्षद्वयेऽपीति । तन्नेणोमयविशेषणत्वपक्षेऽपी-
त्यपि बोध्यम् ॥ गुणो व्याश्रयः । णिलोपो यगाश्रयः ॥ अपवादेति ।
प्रकल्प्य चापवादाच्चिन्तयमिति परिभाषयेति भावः ॥ एतेन “गुण-
प्रतिषेधौ यत्र समानकालौ, तत्र चरितार्थो निषेधो नान्तरङ्गं गुणं
वाचितुं क्षमत” इत्यपास्तम् ॥ यच्च शेषते इत्यत्राचः परस्मिन्निति
णिलोपस्य स्थानिवत्त्वेन तत्रायावातिदेशस्य च सत्त्वेन स्थानिनि
णिवि सति अभवतो निषेधस्य लोपेऽप्यभावातिदेशाच्च दोष इति
वाच्यम् । स्थानिवद्भावाश्रये सप्रप्रकाराख्यानमेवेति, तदनाश्रयेण
सप्रवत् तदनाश्रयेनेवायं दोष इत्याशयात् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—क्रियते इति—तर्हीति शेषः । अत्रा-
पीति—मिदादेः ण्यन्तात्कर्मणि लुटि तद्धि यकि नित्यत्वात्पूर्वं णिलोपे
प्रत्ययलक्षणेन प्राप्नुवतो लघूपधगुणस्यानेन निषेध इति शेषः ।

प्रदीपे—इति—इति हेतोः ।

उद्घोते—उत्तीयपक्षे दोषं योजयितुं तयोः विभिन्ननिमित्तक-
त्वमाह—गुण इति । तदनाश्रयेण—स्थानिवद्भावानाश्रयेण ।

(समाधानभाष्यम्)

नैष दोषः । धातुलोप इति नैवं विज्ञायते—‘धातो-
र्लोपो धातुलोपो धातुलोपे’ इति ॥

कथं तर्हि ? ॥

‘धातोर्लोपो यस्मिस्तदिदं धातुलोपं धातुलोपे’ इति ॥

(प्रदीपः) कथं तर्हीति । बहुव्रीहौ सत्येकार्थधातुकनिमित्तत्वं
लोपस्य गुणवृद्धयोश्चाश्रितमिति भेद्यते इत्यादौ भिन्ननिमित्तत्वाद्गुणो
न निषिध्यते ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—श्रुतान्यपदार्थपरित्यागेनाश्रुतान्यपदा-
र्थकल्पनाया अभाव्यत्वात् भाष्यकृते नपुंसकप्रयोगेण आर्षधातुकस्यै-
वाप्यपदार्थत्वेनाश्रयणीयतायाः सूचनादाह—बहुव्रीहाविति । गुण-
वृद्धयोः—निषेधयोः । इति—इति हेतोः । भिद्येति—लोप-
गुणयोरित्यादिः ।

(उपसंहारभाष्यम्)

तस्यादिगलक्षणा वृद्धिः ॥

(उद्घोतः) भाष्ये तस्मादिगलक्षणा वृद्धिरिति । प्रतिषेधेति
शेषः । अत एवाभावीत्यादिसिद्धिरिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पूर्वपक्षिणः प्रश्नावसरदानाय विवे-
चितगुणसंहरति—तस्मादिति । यस्मात् सर्वे दोषा निरस्वास्त-
त्वादित्यर्थः । उद्घोते—अत एव—इगलक्षणवृद्धेः प्रतिषेधपक्षाद्भी-
कारादेव । अन्यथा बहुव्रीहिसवीकारेऽपि तत्र नलोपवृद्धोरकनिमित्त-
कत्वात् प्रतिषेधो दुष्परिहर एवेत्याशयः ।

(इति परिगणनाधिकरणम्)

(अथेगलक्षणे दोषनिराकरणाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

यदि तर्हीगलक्षणेयोरुगलवृद्धयोः प्रतिषेधः, पाप-
चकः, पापठकः, मगधकः, दृषदकः अत्र न प्राप्नोति ॥

(तत्त्वालोकः) पूर्वपक्षी तयोरिगलक्षणस्याभ्युपगमेऽनु-
पपत्तिं दर्शयति—यदीति । पापचक इति—अत्र पचादेः यद्धि
द्वित्वादिकार्ये “दीर्घोऽकित” इति दीर्घेण वुलि तस्याकि “अतो लोप”
इत्यलोपे “यस्य हल” इति यलोपः । मगधक इति—अत्र मगधात्
कण्ठवादियकि ण्वुलादिः । दृषदक इति—अत्र दृषदः “गुप” इति
क्वचि सः । अत्रेति—“अत्र उपधाया” इति वृद्धेरनिगलक्षणत्वात्
निषेध इति शेषः ।

(१२३ सिद्धान्तिसमाधानवार्तिकम् ॥ ७ ॥

॥ * ॥ अल्लोपस्य स्थानिवत्त्वात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अकारलोपे कृते तस्य स्थानिवत्त्वाद् गुणवृद्धी
न भविष्यतः ॥

(उद्घोतः) अकारलोप इति । अतो लोप इत्यनेन । बहुलु-
गन्ताण्वुलि तु सूत्रमतेऽपि निषेधो न, आर्षधातुकनिमित्तलोपा-
भावात् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्तिना पूर्वं सूत्रसमर्थनाय स्थानि-
वद्भावमनाश्रित्य परिहारे कृतेऽपि इदानीमगत्या तमाश्रित्योत्तरमु-
च्यते—अल्लोपस्येति । अकारलोप इति—परत्वात् “यस्य हल”
इति यकारलोपोत्तरमित्यादिः । उद्घोते—भावादिति—तथा च तत्र
पापाचक इत्याद्येव रूपमित्याशयः ।

(इतीगलक्षणे दोषनिराकरणम्)

(अथ सूत्रप्रत्याख्यानाधिकरणम्)

(१२४ सिद्धान्तवार्तिकम् ॥ ८ ॥)

॥ * ॥ अनारम्भो वा ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अनारम्भो वा पुनरस्य योगस्य न्याय्यः ॥

(आक्षेपभाष्यम्)

कथं 'वेभिदिता मरीमृजकः कुपुभिता समिधिता' इति ? ॥

(तत्त्वालोकः) आरम्भवादी पूर्वपक्षी वृच्छति—कथमिति । तर्हीति शेषः । इतीति—अत्र प्रतिषेध इति शेषः ।

(समाधानभाष्यम्)

अत्राप्यकारलोपे कृते तस्य स्थानिवद्भावाद् गुण वृद्धी न भविष्यतः ॥

(उद्घोतः) मरीमृजक इति । अत्रालोपस्य स्थानिवत्वे किङ्कर्यजादौ वेष्यत इति विकल्पो न, व्यवस्थितविभाषाश्रयात् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्रत्याख्याता सिद्धान्ती उत्तरयति—अत्रापीति । भावादिति—रवापार्धधातुकादिनिमित्तक इति शेषः । उद्घोते—इतीति—लुमाकारनिमित्तक इति शेषः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

यत्र तर्हि स्थानिवद्भावो नास्ति तदर्थमयं योगो वक्तव्यः ॥

क च स्थानिवद्भावो नास्ति ? ॥

यत्र हलचोरादेशः, लोलुबः पोपुवः मरीमृजः सरीसृप इति ॥

(प्रदीपः) यत्र हलचोरादेश इति । लुका कृत्स्नो यङ् लुप्यत इत्याशयः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पूर्वपक्षी शङ्कते—यत्रेति । तटस्थः वृच्छति—कृ चेति । पूर्वपक्षी समापद्ये—यत्रेति ।

प्रदीपे—“यङोऽची”त्यनेन समुदायस्य लुको विवक्षितत्वाद्वा ह—लुकेति । यङन्तेभ्यो लोलूयादिभ्यः पचाद्यचि तेनेत्यादिः । कृत्स्नः—साधकः ।

(समाधानभाष्यम्)

अत्राप्यकारलोपे कृते तस्य स्थानिवद्भावाद् गुण-वृद्धी न भविष्यतः ॥

(प्रदीपः) अत्रापीति । कृतेऽप्यकारलोपे एकदेशविकृतमन-न्यवद्भवतीति यकारः प्रत्ययसंज्ञो भवत्येवेति भावः ॥

(उद्घोतः) नन्वेवं लुकाशब्दं व्यर्थं स्यादत आह—कृतेऽपीति । अवशिष्टे तच्चरितार्थमिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्ती समापद्ये—अत्रेति ।

उद्घोते—पूर्वम्—अकारलोपे कृते । लुक्शास्त्रं—प्रत्ययापेक्षि “यङोऽची”ति शास्त्रम् । तत्—लुक्शास्त्रम् ।

(समाधानभाष्यम्)

लुकि कृते न प्राप्नोति ॥

(उद्घोतः) भाष्ये लुकि कृते इति । अनवकाशत्वाद्दन्तर-ज्ञानपीति न्यायाच्च लुकि कृते ऽतोलोपो न प्राप्नोतीत्यर्थः ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पूर्वपक्षी खण्डयति—लुकीति ।

(समाधानभाष्यम्)

इदमिह संप्रधार्यम्—लुक् क्रियतामल्लोप इति । किमत्र कर्तव्यम् ? ॥ परत्वादल्लोपः ॥

(उद्घोतः) इतर आशयानभिज्ञ आह—परत्वादिति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्ती समर्थयति—इदमिति । क्रियतामिति—वेति शेषः । पूर्वपक्षी शङ्कते—किमत्रेति ।

(समाधानभाष्यम्)

नित्यो लुक् । कृतेऽप्यल्लोपे प्राप्नोति, अकृतेऽपि प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) नित्यो लुगिति । लुक्शास्त्रप्रवृत्तिनित्या ।

(उद्घोतः) ननु यस्य लोपः कृतरतस्य लुगप्राप्तेराह—लुक्शास्त्रेति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पूर्वपक्षी निराकरोति—निश्चय इति ।

(समाधानभाष्यम्)

लुगप्यनित्यः ॥ कथम् ? । अन्यस्य कृतेऽल्लोपे प्राप्नोति, अन्यस्याकृते ॥ शब्दान्तरस्य च प्राप्नुवन्विधिरनित्यो भवति” ॥

(तत्त्वालोकः) सिद्धान्ती समर्थयति—लुगिति । भवतीति—यद्यत्कौ पूर्व प्राप्तिः, तदव्यक्तावेव पुनः प्राप्ति कृताकृतप्रसङ्गित्वान्नित्यता भवतीति भावः । तथा च द्वयोरनित्ययोः परत्वादल्लोपः सेत्स्यति ।

(समाधानभाष्यम्)

अनवकाशस्तर्हि लुक् ॥

(प्रदीपः) अनवकाश इति । नाप्राप्ते लोपे लुगारम्भात् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पूर्वपक्षी निराकरोति—अनवकाश इति । तर्हि—अनित्यत्वे । प्रदीपे—नाप्राप्ते—अवश्यप्राप्ते । अनेन येननाप्राप्त्यायः सूचितः ।

(समाधानभाष्यम्)

सावकाशो लुक् ॥

कोऽवकाशः ? ॥

अवशिष्टः ॥

(प्रदीपः) सावकाश इति । भिन्नविषयो लुलोपो । अकारस्य लोपो, यकारस्य लुक् । ततश्च नास्ति येन नाप्राप्त्यायः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्ती समर्थयति—सावकाश इति । अवशिष्टः—अल्लोपावशिष्टो यकारः ।

(अभ्युपेत्य समाधानभाष्यम्)

अथापि कथंचिदनवकाशो लुक् स्यादेवमपि न दोषः । अल्लोपे योगविभागः करिष्यते—“अतो लोपः” । ततो “यस्य” यस्य च लोपो भवति । अत इत्येव ॥

किमर्थमिदम् ? ॥

लुक् वक्ष्यति तद्वाधनार्थम् ॥

ततो “हलः” हल उत्तरस्य यस्य च लोपो भवतीति ।

(प्रदीपः) अथापीति । यङोचि चेत्तत्र यकाराकारसमुदायस्य यङ इति निदिष्टस्य विवक्षितत्वादेव यद्ये च यङ्पदस्य गौणत्वादिति भावः ॥

(उद्घोतः) गौणत्वादिति । अतिदेशविषये गौणत्वाङ्गीकारे-

सतिदेशवैयर्थ्यापत्तेरिदं चिन्त्यम् ॥ किंच भिन्नविषयेऽपि बाधबाधक-
भावो दृष्टः, यथा व्यथोल्लिटीति संप्रसारणस्य वकारे चारितार्थ्येऽपि
हलादिः शेषबाधकता । भाष्यकारोऽपि सिद्धोऽन्त्यादित्यस्य विषय-
भेदेऽपि प्रत्ययपरत्वबाधकतां वक्ष्यति ॥ तस्मात्कृते चारितार्थ्येऽपि
तत्प्राप्तिकालेऽवश्यं प्राप्याऽपवादार्थं भवत्येवेत्याशयः ॥ असंभव एव
बाधकत्वमिति वार्तिकानुयायिना सावकाशो लुगित्युक्ते न एव
अथापीत्याहेति तदुक्तिः—कथंचिदिति ॥ भाष्ये अत इत्येवेति ।
अलोल्यपरिभाषया अत इत्यनुवृत्तेर्वैति भावः ॥ अयं च लुकोपवादः ।
एवं चार्थादवशिष्टस्य लुगिति बोध्यम् । अत्र च असंजोरोपधेति
सुत्रान्यतरस्याग्रहणस्य सङ्ख्यकलुप्त्याऽनुवर्तनेन योगविभागस्येष्टसि-
द्धयर्थत्वेन च कचिदेव पृथगलोपो न सर्वत्रैति बोध्यम् ॥ मरोऽनृज इत्यत्र
विकल्पस्तु न । व्यवस्थितविभाषाप्रयणात् । यदा तत्र विकल्प इष्ट एव ।
तदर्थं सूत्रकृतोऽप्येतत्कल्पनावश्यकत्वं मनसि निधायैव तामा-
श्रित्य सूत्रप्रत्याख्यानामेव वरमिति भाष्याशयः ॥ लोलुवादी उवङि
अनादिष्टादचः पूर्वस्य विधेरभावेन स्थानिवत्त्वाभावेऽपि नोपधागुणः,
अचः पूर्वत्वेन दृष्टलोलुवादात्परस्य गुणे कर्तव्ये पञ्चमीसमासनालो-
पस्य स्थानिवद्भावसोलभ्यात् । निमित्तत्वेनाश्रितात्पूर्वस्मादित्यर्थे तु न
मानम् । अतिप्रसङ्गस्य तदनित्यत्वेनैव परिहारात् । भाष्यादुक्तत्वाद-
नित्यत्वाभावेऽपि पूर्वस्मात्परस्याव्यवहितस्यैव ग्रहणेन हे गौरित्यत्रा-
दोषः । अचः पूर्वत्वेनैव स्वग्रहणाद्वाच्यप्रामाण्याच्चाव्यवधानांशबाधे-
ष्यत्र तद्विधे मानाभावात् । अतिदेशप्रवृत्तिप्राक्कालिकं च तदंशेऽव्यव-
धानं निविष्टम् । किं चाशालीयस्यापि तस्य तत्स्थानापन्न तद्वर्त्मलाभ
इति लोकन्यायेनातिदेश इति स्थानिवत्त्वसूत्रे वक्ष्यते । लोलु इत्यस्य
लोलुवादेशस्तस्य च गुणवृद्धिर्लो लोलुवित्यादेश इत्याहुः ॥
दरोऽनृज इत्यत्राङ्निमित्तगुणस्तु न अस्याङस्तर्कैकगोचरत्वेन लाक्ष-
णिकतया अङ्ग्रहणेनाग्रहणात् ॥ अत एव दरोऽनृज इत्यादौ
यङन्ताण्युलि अङ्निमित्तगुणाभावः । जङ्गम इत्यादौ यङन्ताण्युलि
उपधालोपश्च अनङीति निषेधाप्रवृत्तेः ॥ जङ्गम इत्यादौ तूक्त्युक्त्या
समुदायलुगेवेति न दोषः ॥ निजेगिल इत्यादौ प्रो यङीति नित्यल-
त्वमिष्टमेव । सूत्रमतेऽपि न लुमतेति निषेधस्यानित्यत्वाद यङ्परत्व-
मस्ति । न वेति विभाषेति सूत्रे भाष्ये चेदं ध्वनितमिति तत्रैव निरु-
पविष्यामः ॥ यदि जरीगृह्यादेः सामर्थ्यतेश्चाचि संप्रसारणयङ्गिचेति-
गुणाविष्टौ, तर्हि सूत्रमतेपि न लुमतेति निषेधानित्यत्वेन साधनीयौ ।
भाष्यप्रामाण्यादिष्टाविति गम्यते । अत्र एव पृथगलोपे यङो विषयापहा-
राभावेन अजेव्यदिशे यणि वेव्य इति स्यादित्यपास्तम् । योगविभागस्य
काचित्कत्वेन तत्र लुक् एव प्रवृत्त्याऽक्षतेः ॥ पुर्वादिभ्यो वान्तेभ्यो
विज्नास्त्येव । अनभिधानात् । इदं च लोपो व्योरिति सूत्रे भाष्येपि
ध्वनितम् । एतद्भाष्यविरुद्धप्रयोगाणां भाष्यानुक्तानामनभिधानमित्यन्ये ।
न चैवं न धातुलुक्चयीत्येव सिद्धे आर्धधातुकग्रहणं व्यर्थमिति
वाच्यम् । लोपार्धधातुक इत्येव षष्ठीतत्पुरुषेण लोपनिमित्तार्धधातुक
इत्यर्थेन लुगदेश्यावृत्तिसिद्धौ धातुग्रहणवत्तस्यापि सत्त्वात् ॥ भाष्ये
लुक् वक्ष्यतीति । लुगतोलोपापवादः । अपवादश्च प्रायेण पश्चाद्भावीति
अविश्वविद्वेष्टः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तुण्यत्वं दुर्जनं इति न्यायेन तमभ्युपे-
त्व स समाचरे—अथापीति । कुत इत्यत आह—अल्लोपे इति ।
अल्लोपनिमित्तमित्यर्थः । यत इत्यादिः । योगेति—यस्य हल इत्यत्रे-
त्यादिः । अतो लोप इत्यनेनैव तत्राल्लोपसिद्धिमभिप्रेत्य वृञ्चति—
किमर्थमिति । उत्तरयति—लुक्मिति ।

उच्यते—वक्ष्यतीति—श्नमादाविति भावः । तस्मात्—अति-
देशेत्यादिना, किञ्चेत्यादिना च अथापीत्यस्य, सावकाश इत्यस्य च

कैयटीयव्याख्यायाः खण्डितत्वात् । इत्याशय इति—अनवकाशस्त-
र्ह्येति भाष्यस्येति शेषः । सत्यपि संभवे बाधनं भवति, अस्ति च स-
म्भवो यदुभयं स्यादिति न्यायेनेति भावः । कथंचिदिति—अन्य-
मताभ्युपगम एव क्लेश इति भावः । अतो लोप इत्यत्र तदसंभवा-
याह—सङ्ख्यकेति । प्रकृतसुत्राभावे प्राचोक्तदोषान् तदुक्तरीत्या कमशः
परिहरति—मरोऽनृज इति । विकल्प इति—वृद्धीत्यादिः । व्यव-
स्थितविभाषाणां परिगणितत्वादाह—यद्वेति । तदर्थं—विकल्पार्थम् ।
एतदिति—पृथगल्लोपरूपेत्यर्थः । फलभेदवारणायेत्याशयः । नन्वेवं
लोलुवादावुवङि उपधागुण आपद्येत्यत आह—लोलुवादाविति ।
कैयटायुक्तिं दूषयति—निमित्तेति । नन्वेवं हे गौरित्यत्रातिप्रसङ्ग इ-
त्यत आह—अतिप्रसङ्गेति । तदनित्यत्वेन—पञ्चमीसमासानित्य-
त्वेन । अदोषः—वृद्धेः स्थानिवत्त्वेन सम्बुद्धिलोपरूपो दोषो न ।
नन्वेवं तत्र तस्मिन्निति प्रवर्तते इति सिद्धान्तो भज्येत्यत आह—
अच इति । भाष्येति—चिकीर्षक इत्युदाहरणपरभाष्येत्यर्थः । नन्व-
तिदेशप्रवृत्त्युत्तरं पूर्वस्मादव्यवहितपरत्वं बाधितमित्यत आह—अति-
देशेति । ननु पञ्चमीसमासस्य प्रत्याख्याने अनित्यत्वे वा लक्ष्यविशे-
षपरत्वे वा लोलुवादावनिर्वाह इत्यत आह—किं चेति । तस्य—प्र-
नादिष्टादचः पूर्वत्वरूपधर्मस्य । वक्ष्यते इति—स्वं रूपमित्यस्या-
विषये इत्याशयः । नन्वेवमपि अत्रोवङ् आदेशत्वेन स्थानिद्वारा अना-
दिष्टादचः पूर्वत्वसंभवेऽपि तस्य कार्यविधानात् अल्लोपस्य स्थानिव-
द्भावो न संभवति, उकारस्य कार्यविधानेऽपि तस्यानादेशत्वात् स्था-
निद्वारा तत्रमेव न संभवतीत्यत आह—लोलु इति । लोलुवेति—
स्थानिवद्भावादचः पूर्व इत्याशयः । इत्यादेश इति—एवञ्चास्मिन्
विधेयेऽल्लोपस्य स्थानिवत्त्वसंभवात् नोपधागुण इति स्थितिः । अशाली-
यवर्मातिदेशे मानाभावादत्राक्षिप्यनयाह—आहुरिति । उक्तेति—
योगविभागस्येष्टसिद्धयर्थत्वेन पृथगल्लोपस्य काचित्कत्वेनेत्यर्थः ।
दोषः—उपधालोपः । नन्वेवं निजेगिल इत्यादौ नित्यलत्वमापद्येत,
पृथगल्लोपपदे तु विकल्प इष्यते इत्यत आह—निजेगिल इति ।
आदेश इति—ततो यङि द्वित्वेऽस्यासगुणे अचि प्रत्यये अलोपेऽव-
शिष्टस्य तु लुकीति शेषः । लुक् एवेति—एवञ्च प्रत्ययलक्षणसत्त्वेन
विषयापहाराद्यादेशस्याभावेनाहलादित्वात् यङेव नेत्याशयः । नन्वेव-
मपि पुर्वादिबान्तधातोः किंच “लोपो व्योरिति” वलापे सूत्रसत्त्वे गुण-
निषेधेन पूः, पुरोः, इत्यादिरूपाणि जायमानानि सूत्राभावे नोपपद्ये-
रक्षित्यत आह—पूर्वादिभ्य इति । अनुक्तानामिति—उक्तप्रकार-
द्वयान्यतरप्रकारेणासाधनीयानामिति शेषः । एवं—तादृशानामनभि-
धाने । तस्यापि—आर्धधातुकग्रहणस्यापि । तथा चोभयमदृष्टार्थमेवेति
भावः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

इहापि तर्हि परत्वाद्योगविभागाद्वा लोपो लुक्
बाधेत—“कृष्णो नोनाव वृषभो यदीदम् (ऋ. सं. १।
७६।२)” नोनूयतेर्नोनाव ॥

(तत्त्वालोकः) पूर्वपक्षी शङ्कते—इहापीति । नोनूय-
तेरिति—गु धातोः यङि द्वित्वादिकार्यं अभ्यासगुणे “सने”ति धातु-
त्वाखिलवादिकार्यं “अमन्त्रे” इति निषेधादामभावे यङो लुकि वृद्ध्या-
दिकार्यं नोनावेति सिद्ध्यति । तत्र पृथगल्लोपे तस्य स्थानिवत्त्वात्तेन
व्यवधाने नत्परत्वाभावाद वृद्धिर्न सेत्स्यतीति भावः ।

(समाधानभाष्यम्)

समानाश्रयो लुगलोपेन बाध्यते ॥

कश्च समानाश्रयः ? ॥

यः प्रत्ययाश्रयः, अत्र च प्रागेव प्रत्ययोत्पत्तेर्लु-
ग्भवति ॥

(प्रदीपः) समानाश्रय इति । तुल्यकालत्वादिति भावः ॥
नोनावेत्यत्र तु बहुलग्रहणानुवृत्त्याऽनैमित्तिकोऽन्तरङ्गो लुक् प्रागेव
प्रत्ययोत्पत्तेर्भवति ॥

(उद्घोतः) ननु मित्राश्रययोरपि दीर्घवृद्धयोरियावैत्यादौ
बाध्यबाधकभावो दृष्ट इत्यत आह—तुल्यकालेति ॥ बहुलेति । यङोऽ-
चि चेति चकारेण ॥ अन्तरङ्ग इति । प्राक्प्रवृत्तिकत्वमन्तरङ्गत्वम् ।
न हि तदापवादप्रवृत्तिरिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्ती समाधत्ते—समानेति ।
तदस्थः शङ्कते—कश्चेति । सिद्धान्ती उत्तरयति—य इति । “यङोऽचि
चेत्यत्र “यङोऽची”ति पूर्वांशेन अन्त्यप्रत्ययनिमित्तको यङो लुक् क्रियते
तथा “चे”ति परांशेन अनैमित्तिको यङो लुक् विधीयते । एवञ्च लोलुब
इत्यादौ लोलुबैत्यादियङन्त्वात् पचाद्यचि कृते पूर्वांशेन यङलुक्, अतो
लोप इत्यनेन अलोपस्य च प्रापणात् समानकालिकतया लुक् लोपेन
बाध्यते । नोनावेत्यत्र तु गुणातोः यङि, तस्य परांशेन लुक् प्राप्त्या
अकारस्य चार्धधातुकपरत्वाभावाल्लोपाप्रवृत्त्या असमानकालिकत्वाल्लु-
को लोपेनावधात् लुकि प्रत्ययलक्षणेन यङन्त्वाद् द्विवादि कार्ये
अस्यास्युत्ते “चर्करीतं चे”त्यस्यादादौ पाठेन यङ्लुगन्तस्य भ्वादि-
त्वात् भूवादिपुत्रेण धातुत्वाल्लिङादिकार्ये उत्तनिषेधादामभावे वृद्ध्या-
दिरित्याशयः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

कथम्—स्यदः प्रश्रथः हिमश्रथः ‘जीरदानुः (ऋ.
सं. ५।८।१)’ निकुचित इति ?

(तत्त्वालोकः) एवं सूत्राभावे बेभित्तेत्यादौ अलोपस्य
स्थानिवत्त्वाद् गुणादिवारणेऽपि स्यद इत्यादौ कथन्तद्वारणमित्या-
शयेन पृच्छति पूर्वपक्षी—कथमिति ।

(१२५ समाधानवार्तिक(भाष्य)म् ॥ ९ ॥)

॥ * ॥ उक्तं शेषे ॥ * ॥

(भाष्यम्)

किमुक्तम् ? ॥

* निपातनात्स्यदादिषु * ।

[* प्रत्ययाश्रयत्वादित्यत्र सिद्धम् * ।]

* रकि व्यः सम्प्रसारणम् * इति ॥

निकुचितेऽप्युक्तम् ।

किम् ? ।

सन्निपातलक्षणो विधिरनिमित्तं तद्विधातस्येति ॥

न धातुलोपः ॥ ४ ॥

(प्रदीपः) निकुचित इति । किरसंयोगेन नलोपे सत्तुदुप-
त्वमिति निमित्तमकिरस्य न भवति ॥ यदि तर्थाकारलोपः क्रियते,
तदा जङ्गम इत्यत्र तस्य स्थानिवद्भावादुपधालोपः प्राप्नोति ॥ नैष
दोषः, अनङ्गीति प्रतिषेधात् ॥ अनर्थकोऽयमङ्गीति चेत् । लोपस्यापि
तर्थाकारलोपादौ प्रत्यये तस्य विधानात् ॥ ननु लोलुबादिपुत्रेणैव
स्थानिवद्भावेन न सिद्धयन्ति तेषां स्थानिवद्भावात् । सम्भवभावेना-
प्यतिदेशो भवतीत्यदोषः ॥ ४ ॥

(उद्घोतः) अकिरस्येति । उदुपधाद्भावादिकर्मणोरिति
विहितयेत्यर्थः ॥ एवंचाकिरभावे क्विङिति चेत्येव निषेधः सिद्धो
निकुचित इति भावः । सन्निपातः संबन्धः । तद्विधात इति कर्मण्यण् ।
अजादौ प्रत्यये इति । यायायतेः क्तिचि यातिरित्यादौ आलोपाना-
त्तरेग्रहणस्य वैयर्थ्याच्च चिन्त्यमेतत् । अथ समाधानं त्वसर्वाभ-
क्तमेव ॥ संभवेति । अत एव न पदान्तपुत्रे चरेग्रहणं चरितार्थम् ।
सत्यकारे यदि स्याद्यकारलोपस्तदा संभव उवङादिरिति भावः ॥ ४ ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्ती समाधत्ते—उक्तमिति ।
स्तुतमध्योपात्तत्वात् प्रकृतानुपपुक्तमप्युपन्यस्यति—प्रत्ययेति ।

प्रदीपे—किरस्येति । कुञ्ज धातोः क्ते इत्यादिः । इतीति—इति
हेतोरित्यर्थः । तदिति शेषः । अकारेति—यङलुक्ः पृथगित्यादिः ।
तस्य—अलोपस्य । उपधेति—“गमहनजने”ति सूत्रेणेत्यादिः ।
लोपस्य—उपधालोपस्य । तस्य—उपधालोपस्य । तेषाम्—उवङ्क-
दीनाम् । अस्य सतीति शेषः । इति—इति हेतोः ।

(४ परिभाषासूत्रम् ॥ १ । १ । ४ आ ३ ॥)

क्विङिति च ॥ १ । १ । ५

(अथ सप्तम्या निमित्तार्थकत्वाधिकरणम्)

(१२५ आक्षेपवार्तिकम् ॥ १ ॥)

॥ * ॥ क्विङिति प्रतिषेधे तन्निमित्तग्रह-
णम् [उपधारोर्वीत्यर्थम्] ॥ * ॥

(आक्षेपभागव्याख्याभाष्यम्)

क्विङिति प्रतिषेधे तन्निमित्तग्रहणं कर्तव्यम् ।
क्विङन्निमित्ते ये गुणवृद्धी प्राप्नुतस्ते न भवत इति
वक्तव्यम् ॥

(प्रदीपः) क्विङिति च ॥ ५ ॥ क्विङिति प्रतिषेध इति ।
इक इत्यनुवर्तते, गुणवृद्धी इति च । तत्र यदीक् क्विङीत्यनेन विने-
ष्यते क्विङिति परतो य इगिति, तदा तस्मिन्निति निर्दिष्टे पूर्वस्येति
परिभाषोपस्थानान्निर्दिष्टग्रहणस्य चानन्तर्याथत्वाच्चिन्तितस्तुतमित्यादावेव
निषेधः स्यात्, न तु मित्रो मित्रवानित्यादाविति तन्निमित्तग्रहणं
कर्तव्यम् ॥ यदा तु किङ्ग्रहणं गुणवृद्धिविशेषणम्, तदा परसप्तम्या
अप्रसङ्ग एव । न हि विहितयोनिषेधः अपि त्वननिर्निर्णयोरिवेति
परिभाषानुपस्थानान्निमित्तसप्तम्येव किङ्ग्रहणं भवति, किङ्ग्रहिता
हि तयोः प्रवृत्तिः ॥

(उद्घोतः) क्विङिति च ॥ ५ ॥ तत्र यदीति । तस्मिन्नि-
तिपरिभाषानुग्रहायेत्यर्थः ॥ यदास्त्विति । निषेध्यत्वेन तयोः प्राषा-
न्यादिति भावः ॥ नहीति ॥ अनभिनिर्णयं पूर्वरव्यवहारस्य कर्तु-
मशक्यत्वात्तदनुपस्थानम् । निर्णयनिषेधे तु देवदत्तहन्तुहृतन्यायै-
चित्तमित्यादाविकः श्रवणं न स्यादिति भावः ॥ निमित्तेति । अत्र
यस्य च आवेनेति सप्तमी । सा च शापकत्वार्थिका । शापकत्वं च संबन्धं
विनाऽनुपपन्नं सद्य विविशास्त्रकलमनिमित्तत्वमादाय पर्यवस्यति । एवं च
निमित्ततया क्विङ्ग्रहणं गुणवृद्धौ नेत्यर्थः । तदाह—क्विङ्ग्रहिता
हि तयोः प्रवृत्तिरिति ॥ केचित् सिद्धसाध्यसममिण्याहारन्यायेन
निमित्तत्वं फलति इत्याहुः ॥ परे तु—क्विङीत्येतद् गुणवृद्धिविशेषण-
मेव । अवनक्रियातदभावयोरमूर्तत्वेन किङ्ग्रहणसंभवात् । इक इत्य-
स्याप्यनुवृत्त्यनुक्तेः । अनुवृत्तापि तस्य क्विङ्ग्रहणत्वात् । तस्मान्नि-
मित्तग्रहणमावे किङ्गीति सप्तम्या निर्दिष्टे पूर्वस्थेऽनुपस्थित्या किङ्गिति

अव्यवहिते पूर्वस्य ये गुणवृद्धी प्राप्नुवन्ते नेत्यर्थः । अनुवादे परिभाषा नोपतिष्ठत इति त्विको गुणवृद्धी अवश्येति सूत्रद्वयविषयमेवेत्युक्तम् । भाष्ये तस्य निषेधस्यानुपलम्भाच्च । तद्वद्वति—भाष्ये—किङ्कत्यनन्तरो गुणभाष्यस्तीति । निमित्तग्रहणे तु तत्सामर्थ्यापरिभाषानुपस्थानम्, तत्प्रत्याख्याने तु लिङ्गादिना तदनुपस्थानम् ॥ सम्भवन्त्यां परसप्तम्यां यस्य चेति समस्या असंभवाच्च । उपपदविभक्तेरिति न्यायात् ॥ सिद्धसाध्यसमभिव्याहारन्यायस्यापि तस्मिन्निति शालेण बाध एव । अत एव निमित्तग्रहणप्रयोजनावसरे—हृत इत्युदाहरिष्यति । कैयटोक्तरीत्या इक्षुपदानुवृत्तावेव निमित्तग्रहणमिति वार्तिकस्थोक्तिमंभवेन तत्प्रयोजनदानानुक्तिसंभवः स्पष्ट एवेत्याहुः ॥

(तत्वालोकः) भाष्ये—किङ्कति प्रतिषेध इति—किङ्कति यः प्रतिषेधस्तस्मिन्नित्यर्थः । अथवाऽत्र किङ्कति स्वरूपपरम् ।

प्रदीपे—इक्षु इत्यनुवर्त्तते इति । अत्र सूत्रे “इको गुणवृद्धी” इति सूत्रादित्यादिः । तथा “न वातुलोप” इति सूत्रान्नेत्यनुवर्त्तते इति भावः । अत्र “इको गुणवृद्धो” इत्यनुवर्त्तते इति वक्तव्ये विभागोक्तिः वक्ष्यमाणपक्षद्वयोपपादनाय, एकं शब्दपरम्, अपरमर्थपरमिति सूचनाय चेत्याशयः । आनन्तर्येति—अव्यवहितत्वेत्यर्थः । इति—इति हेतोः । हि—यतः । अनभिनिर्वृत्तयोः—अनिष्पन्नयोः । इति—इति हेतोः । परिभाषेति—“तस्मिन्निति” परिभाषेत्यर्थः । इति—इत्यत्र । हि—यतः । तयोः—गुणवृद्धयोः ।

उद्द्योते—तयोः—गुणवृद्धयोः । तदिति—तस्मिन्निति परिभाषेत्यर्थः । अत्र—किङ्कतीत्यत्र । आहुति—तथा च निमित्तग्रहणं न कर्तव्यमिति भावः । विशेषणमेवेति—निषेधत्वेन तयोः प्रधानत्वादिति भावः । ननु गुणवृद्धितोऽपि प्राधान्यात् भवनक्रियायास्तदभावस्य वा तद्विशेषणमुचितमित्यत्र आह—भवनेति । तस्य—इक्षु इत्यस्य । तस्य—“अनुवादे” इत्यस्य । ननु निमित्तग्रहणे कृतेऽपि तस्मिन्निति परिभाषोपस्थित्या भिन्न इत्यादौ दोष एवेत्यत आह—निमित्तेति । तदिति—निमित्तग्रहणेत्यर्थः । लिङ्गादिना—कनोः कित्करणदिना । तदिति—तस्मिन्निति परिभाषेत्यर्थः । निमित्तग्रहणामावे निमित्तार्थलाभो न सम्भवतीत्याह—सम्भवन्त्यामिति ।

(भाष्यम्)

किं प्रयोजनम् ? ॥

(१२५ आचेषवार्तिकप्रयोजनखण्डम् १)

॥ * ॥ उपधारोरवीत्यर्थम् ॥ * ॥

(प्रयोजनखण्डव्याख्याभाष्यम्)

उपधार्यं रोरवीत्यर्थं च ॥

(प्रदीपः) उपधारोरवीत्यर्थमिति । उपधाया अपीकः प्रतिषेधार्थम्, रोरवीत्यर्थानामतः प्रतिषेधनिवृत्त्यर्थम् । अत्र हि तिबन्निमित्तो गुणो, न यङ्निमित्तः ॥

(उद्द्योतः) उपधाया अपीति । उपधायां रोरवीवौ चार्थः प्रयोजनं प्रवृत्तिनिवृत्तिभ्यां प्रतिषेधो यस्य तत्तस्मिन्नित्तग्रहणमिति भाष्यार्थ इति भावः ॥ उपधारोरवीतिभ्यामित्युपधारोरवीत्यर्थमित्यर्थेन नित्यसमास इत्यन्ये ॥

(तत्वालोकः) प्रदीपे—अत्र—रोरवीतीत्यत्र । हि—यतः ।

(प्रथमप्रयोजनसमन्वयभाष्यम्)

उपधार्यं तावत्—भिन्नः भिन्नवानिति ॥

किं पुनः कारणं न सिध्यति ॥

किङ्कतीत्युच्यते । यत्र किङ्कत्यनन्तरो गुणभाषी-गस्ति तत्रैव स्यात्—चित्तम्, स्तुतम् । इह तु न स्याद्-भिन्नः भिन्नवानिति ? ॥

(तत्वालोकः) सिद्धयतीति—निमित्तग्रहणामावे तत्र तस्य प्रतिषेधे इत्यनेति शेषः । समाधत्ते—किङ्कतीति । यत इत्यादिः । यत्रेति—अतः तस्मिन्निति परिभाषोपस्थित्येत्यादिः । अनन्तरः—अव्यवहितः । स्यादिति—प्रतिषेध इति शेषः ।

(प्रथमप्रयोजनवाधकभाष्यम्)

ननु च—यस्य गुण उच्यते, तं किङ्कत्परत्वेन विशेषयिष्यामः । पुगन्तलघूपधस्य चाङ्गस्य गुण उच्यते । भिन्नं, तच्चात्र किङ्कत्परम् ॥

(प्रदीपः) ननु चेति । आकाङ्क्षया पुगन्तलघूपधस्येति सन्निधानं मन्यते । तथाहि “किङ्कति गुणवृद्धी न भवतः” इत्युक्ते कस्येत्याकाङ्क्षायां “यस्य प्राप्ते” इत्यस्ति पुगन्तलघूपधस्यापेक्षा ॥ अथवा किङ्कतीतिप्रत्ययग्रहणात्प्रत्ययेनाङ्गं सन्निधाप्यते । ततश्च किङ्कति भिन्नमित्यादौ लघूपधस्यानन्तर्यासिद्धौ निषेधः ॥

(उद्द्योतः) नन्वसंनिहितं पुगन्ताङ्गादि कथं तत्परत्वेन विशेष्यमत आह—आकाङ्क्षयेति ॥ ननु निषेधे गुणवृद्धी प्रति किङ्कत्परं निषेधविषयं प्रति चाकाङ्क्षा नाङ्गं प्रतीत्यत आह—अथवेति । निषेध्यगुणादेरप्रत्यये क्विङ्कत्प्रसङ्गेन प्रत्ययग्रहणमिति भावः ॥ एवं च प्रत्ययस्याङ्गांशे उचितताकाङ्क्षात्तात्पर्यैव तद्विशेषणमिति भावः ॥

(तत्वालोकः) भाष्ये—भिन्नं—भिन्नमित्यत्र । तच्च—तादृशञ्च । अत्र—भिन्नमित्यत्र । प्रदीपे—इतीति—इत्यस्येत्यर्थः । अत्रेति शेषः । इत्यस्ति—इति वचनादस्ति ।

उद्द्योते—तत्परत्वेन—किङ्कत्परत्वेन । विशेष्यं—विशेषणीयम् । निषेधे इति—निषेधस्येत्यादिः । तस्यैव—अङ्गस्यैव । तत्—किङ्कतीति ।

(प्रथमप्रयोजनसाधकभाष्यम्)

पुगन्तलघूपधस्येति नैव विज्ञायते—पुगन्तस्याङ्गस्य लघूपधस्य चेति ॥

कथं तद्दि ? ॥

पुकि अन्तः पुगन्तः । लघ्वी उपधा लघूपधा । पुगन्तश्च लघूपधा च पुगन्तलघूपधं पुगन्तलघूपधस्येति ॥ अवश्यं चैतदेवं विज्ञेयम् । अङ्गविशेषणे हि सतीहापि प्रसज्येत—भिनत्ति, छिनत्तीति ॥

(प्रदीपः) लघूपधेति । ततश्च समुदायस्यानिर्देशादवश्यस्य चेको व्यवधानात्तदवश्येवाप्राप्तिरित्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) आख्याख्यायां परिहारभाष्यं योजयति—ततश्च समुदायस्येति ॥ द्वितीये त्वदं बोध्यम्—नास्तिविशेषणत्वं न्याय्यमिति ॥ भाष्ये—अङ्गविशेषणे हीति । पुगन्तलघूपधस्येत्यस्य बहुव्रीहिणाऽङ्गविशेषणत्वे इत्यर्थः ॥

(तत्वालोकः) भाष्ये—अत्र तत्पुरुषः प्रकृतार्थ एव न अपि त्वन्धार्योपीत्याह—अवश्यमिति । एतत्—पुगन्तलघूपधस्येति । हि—यतः । प्रसज्येतेति—नकाराकारेणाङ्गस्य लघूपधत्वाद् अकाराकारेकारस्य तिपं निमित्तीकृत्य गुण इत्यादिः । निमित्तस्यापि अङ्गविशेषण-

त्वात् न येन नाव्यवधानमिति न्यायेन निर्वाहसम्भव इति भावः ।
उद्द्योते-आद्येति—ननु चेत्यस्य कैयटीयायामित्यादिः । कैयटी-
यन्मूलानां निराकरोति—द्वितीये त्विति । तस्य तदोषे द्वितीयव्या-
ख्याने त्वित्यर्थः ।

(द्वितीयप्रयोजनसम्बन्धभाष्यम्)

रोरवीत्यर्थं च । 'त्रिधा बद्धो वृषभो रोरवीति' ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एवं निमित्तग्रहणस्योपपत्त्यर्थत्वं व्यव-
स्थाप्य रोरवीत्यर्थत्वमपि साधयति—रोरवीत्यर्थं चेति ।

(आक्षेपभाष्यम्)

यदि तन्निमित्तग्रहणं क्रियते, शचङ्गन्ते दोषः,
रियति पियति धियति प्रादुर्भवन् प्रासुस्रवत् । अत्र
न प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) तन्निमित्तपक्षस्यापि दुष्टतामाह—शचङ्गन्ते दोष
इति । सार्वधातुकनिमित्तस्य गुणस्य निषेधेऽपि लघूपधलक्षणस्य नि-
षेधाप्रसङ्ग इत्यर्थः ॥ रियतिपियतिधियतीति । रि पि गती धि धारणे
इति तुदादौ पाठः ॥

(उद्द्योतः) यदीत्यनेन न स्वपक्षस्योपादेयतोच्यते । किं तूभयोः
साध्यमुच्यत इत्याह—तन्निमित्तपक्षस्यापीति ॥ सार्वधातुकनिमि-
त्तस्य । शनिमित्तस्य ॥ लघूपधलक्षणस्य त्वनिमित्तस्य ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—क्रियते इति—उद्द्योति शेषः । प्राप्नो-
तीति—प्रतिषेध इति शेषः ।

प्रदीपे—रि अ इत्यादेः लघूपधत्वादाह—लघूपधेति ।

उद्द्योते—स्वपक्षस्य—तन्निमित्तग्रहणाभावापक्षस्य उभयोः—
तन्निमित्तग्रहणाग्रहणपक्षयोः ।

(१२६ सिद्धान्तसमाधानवार्तिकम् ॥ २ ॥)

॥ * ॥ शचङ्गन्तस्यान्तरङ्गलक्षणत्वात्

[सिद्धम्] ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अन्तरङ्गलक्षणत्वाद्द्वित्रेयद्वयोः कृतयोरनुपधात्वाद्
गुणो न भविष्यति ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये अन्तरङ्गलक्षणत्वादिति । प्राधान्येनात्र
एव यत्रानन्तर्याश्रयणं तत्रैव नाजानन्तर्यं इति निषेधप्रवृत्तेस्तस्या
अभावाच्चेति भावः ॥ नन्वदुर्बलित्यत्र सार्वधातुकेति गुणपूर्वं नित्य-
त्वाच्च द्विर्वचनेऽपीति निषेधादुक्तभावे द्वित्वात्परत्वाल्लघूपधगुणो
दुर्वार इति चेन्न । अन्तरङ्गत्वादित्यस्यैव प्रवृत्तेः । श्रोत्रेर्द्विकरणे-
नोपधाकार्यस्य द्वित्वात्प्राबल्यबोधनेऽपि न क्षतिः । शपकाय सजाती-
नापेक्षत्वेनोपधाकार्यस्य यत्र द्वित्वसमाननिमित्तता द्वित्वनिमित्तचङ्ग-
निमित्तता वा तत्रैव तत्प्राबल्यबोधनादित्याहुः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अन्तरङ्गलक्षणत्वादिति—पूर्वोपस्थि-
तनिमित्तकत्वेन तयोरन्तरङ्गत्वादित्यर्थः । शचङ्गन्तस्येत्यत्र अधिकरणस्य
सम्बन्धित्वेन विवक्षायां षष्ठीमभिप्रेत्याह—अत्रेति । शचङ्गन्ते इत्यर्थः ।
उद्द्योते—आनन्तर्येति—अन्यप्रतियोगिकानन्तर्येत्यर्थः । प्रकृते
च अन्तरङ्गे अत्रो न प्राधान्येनाश्रयणं, बहिरङ्गे च नात्र एवाश्रयणमि-
त्याशयः । तस्याः—नाजानन्तर्यपरिभाषायाः । तत्प्राबल्येति—
उपधाकार्यप्राबल्येत्यर्थः ।

(तन्निमित्तग्रहणस्य निर्दोषतोपसंहारभाष्यम्)

एवं क्रियते चेदं तन्निमित्तग्रहणम् । न च कश्चि-
दोषो भवति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एवमिति—उपधारोरोवीत्यर्थमिति
शेषः । न चेति—तस्मिन् क्रियमाणे इति शेषः ।

(फलान्तरप्रदर्शकभाष्यम्)

इमानि च भूयस्तन्निमित्तग्रहणस्य प्रयोजनानि हतो
ह्युपोयते औयत लौयमानिः पौयमानिः नेनिक इति ॥

(प्रदीपः) हतो ह्य इति । यथैवादिप्रभृतिभ्यः ऋप इति
शब्दनिवर्त्यते एवमकारोपि निषेधेन निवर्त्येत्याशयः ॥ नन्विगलक्ष-
णोयं गुणो न भवतीति निषेधाप्रसङ्गः, सत्यम् । परिहारान्तरसम्भवा-
न्नैतदश्रितम् ॥

(उद्द्योतः) भूयः पुनरर्थः ॥ एवमकारोऽपीति । 'कुञ्जिपरे
गुणवृद्धौ न प्रयोक्तव्ये' इति सूत्रार्थः । तत्र यथा चित्तिमित्यादावसतो
गुणादेः प्रागभावः पात्यते । एवं सतोपि निवृत्तिः साध्यते—सतोऽपि
निवृत्तेरदिप्रभृतिभ्य इत्यादौ दृष्टत्वादिति भावः ॥ नन्विति । तथा
चेक इत्यनुवृत्तिसामर्थ्यादसत् एवाप्रयोगः प्रतिपाद्यत इति भावः ॥
नेनिके इत्यत्र निजां त्रयाणां गुणः श्रवित्यभ्यासस्य गुणः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एवं तन्निमित्तग्रहणस्य मुख्यफलानि
प्रतिपाद्य गौणफलानि दर्शयति—इमानि चेति ।

प्रदीपे—अकारोपीति—हन्षट्क इत्यादिः । तन्निमित्तग्रहणा-
भावे इति शेषः । इति—इति हेतोः । एतत्—परिहरणम् ।

उद्द्योते—ननु बहुनीत्यर्थे भूयासीति वक्तव्ये कथं भूय इत्युच्यते
इत्यत आह—पुनरिति । तथा च भूय इत्यस्याभ्ययत्वान्ानुपपत्तिरि-
त्याशयः । तादृशयोस्तयोरप्रयोगो द्वेधा, एकः सतोर्निवृत्त्या, अपरः
असतोः प्रागभावपरिपालनेन । तयोरन्यमाह—तत्रेति । प्रथममाह—
एवमिति । सतोऽपीति—अकारादेरिति शेषः । तन्निमित्तग्रहणे तु
इत इत्यादावकारस्य छित्तिसाधनिमित्तकत्वात् उपोयते इत्यादावो-
कारोकारयोः यगनिमित्तकत्वात् नेनिके इत्यत्रैकारस्य छित्तेऽ-
निमित्तकत्वान्नानेन निवृत्त्यापत्तिरिति भावः । सतोऽपीति—शप
इति शेषः । अप्रयोग इति—छित्ति चेत्यनेनेति शेषः ।

(फलान्तरप्रत्याख्यानभाष्यम्)

नैतानि सन्ति प्रयोजनानि । इह तावद्—हतो
ह्य इति । प्रसक्तस्थानभिनिवृत्तस्य प्रतिषेधेन निवृत्तिः
शक्या कर्तुम् । अत्र च धातूपदेशावस्थायामेवाकारः ॥

(प्रदीपः) प्रसक्तस्येति । सामान्यलक्षणेन विशेषलक्षणापरा-
मर्शेन यत्प्राप्तं पुनर्विशेषलक्षणपरामर्शनात्स्वरूपेणानभिनिर्ततं तस्य
निवृत्तिः क्रियते । परमार्थतत्त्वसुखापवादयोरेकवाक्यतायामप्राप्त्यनु-
मानं बाध इति सिद्धान्तः ॥ चित्तिमित्यादौ च प्रसक्तानभिनिवृत्तगुण-
निषेधे वचनस्य चरितार्थत्वाद्धतो ह्य इति भूताकारनिवृत्त्यावस्थापारः ।

अदिप्रभृतिभ्य इत्यनेन तु गत्यन्तराभावात्तत्रैव प्रक्रियादशायां शब्-
दनिवर्त्यते ॥ नन्वेवं भवत इत्यादौ प्रसक्तोऽनभिनिवृत्त एव शब्दकारः
कस्मादनेन न निवर्त्यते, नैव दोषः, शब्दभवतीत्यस्यां चोदनायां गुण-
रूपेणाचोदनाप्रायं गुणनिषेधविषयः ॥

(उद्द्योतः) प्रसक्तत्वानभिनिवृत्तत्वयोर्विरोधमाशङ्क्याह—सा-
मन्येति ॥ निवृत्तिः । अनभिनिवृत्तिः ॥ विहितप्रतिषिद्धयोर्विकल्प-

स्तर्हि स्यादत आह—परमार्थेति । गुणविध्वैकवाक्यतया कृत्स्निक-
सार्वधातुत्वात् इत्यर्थात् कृत्स्नित्वेन तयोरेकप्रतिरेवे त आह—सा न
पर्युदासविधया । यद्वा प्रत्ययप्रतिषेधेन वानुसार्थयोषे तदंशे सामान्य-
शास्त्रज्ञानस्याप्राप्त्यायं कल्पये । एकवाक्यताफलसम्पत्तौ सत्त्वैकवाक्य-
तायामित्युक्तमिति दृष्टव्यम् ॥ भूताकारेति । सिद्धाभावपरिपाक्येनैव
सिद्धौ असिद्धाभावविधाने गौरवादिति भावः ॥ अक्रियत्वमिति ।
वस्तुतस्तत्रापि लक्ष्म्यद्वाराणुपत्तिरेवान्वयव्याप्ये इति बोध्यम् ॥ नैष
इति । एकान्ता अनुबन्धा इति भावः । अयमेव न्यायश्च इति स्वस्थ-
लोप इति खदे वक्ष्यति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सन्तीति—गौणानि तस्येति शेषः ।
इतीति—न प्रयोजनमिति शेषः । कुत इत्यत आह—प्रत्यक्षस्येति ।
यत इत्यादिः । अनभिनिर्गुणस्य—अनिष्पन्नस्य । अन्त—इतो इय
इत्यत्र ।

प्रदीपे—एकवाक्यतायामिति—फलितयामिति शेषः । निषेधे
इति—सतीति शेषः । इति—इत्यत्र । अनेन—किञ्चित् चेत्यनेन । अर्थ-
शवकारः ।

उद्घोते—तर्हि—निषेधस्य प्राप्तिपूर्वकत्वात् सामान्यशास्त्रप्राप्त-
स्यैव गुणादेरनेन निषेधत्वे सति । गुणेति—किञ्चित् चेत्यस्यैत्यादिः ।
नेत्यनुवृत्तस्य किञ्चिदंशेभ्यर्णां गुणादिनिमित्तसार्वधातुकादिविशेषणता-
व्याप्तिप्रत्याह—किञ्चिन्नेति । तयोः—गुणवृद्धयोः । ननु तयोर्विषे-
यभेदात्कथमेकवाक्यतेत्यत आह—सा चेति । एकवाक्यता चेत्यर्थः ।
नन्वसमसप्रयोगे नञोऽत्यन्ताभावावर्थकत्वात् कथं पर्युदासार्थकतेत्यत
आह—यद्वेति । तदंशे । किञ्चदंशे । अप्रामाण्यमिति—नानेन
शास्त्रस्याप्राप्त्यापत्तिः, सामान्यशास्त्रमात्रलोचनेन तस्य सर्व-
विषयकताप्रमानन्तरं विशेषशास्त्रालोचनात् सङ्कोचेन विशेष-
विषयकतायाः कल्पनादित्याशयः । अयमेव—एकान्ता अनुबन्धा
इति पक्ष एव ।

(भाष्यम्)

इह चोपोयते औयत लौयमानिः पौयमानिरिति ।
बहिरङ्गे गुणवृद्धी, अन्तरङ्गः प्रतिषेधः । असिद्धं बहि-
रङ्गमन्तरङ्गे ॥

(प्रदीपः) उपोयत इति । वेजो षक्ति सम्प्रसारणे कृते उभ-
यपदाश्रितत्वाद्बहिरङ्गो गुणः । औयतेत्यादौ बहिरङ्गाश्रयत्वादवृद्धिर्व-
हिरङ्गा ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे बहिरङ्गाश्रयत्वात् बहिर्भूतलक्ष्यत्वात्
लौयमान्यादौ बहिर्भूतनिर्वादिनिमित्तकत्वाद् वृद्धेः बहिरङ्गतेति भावः ।

(भाष्यम्)

नेनिक्त इति । परेण रूपेण व्यवहितत्वान्न भ-
विष्यति ॥

(प्रदीपः) नेनिक्ते इति । कृत्स्नपरत्वेनाङ्गस्य विशेषणादङ्गस्य
च कार्यत्वात्पूर्वः पक्षः । उत्तरस्त्वस्यास्य कार्यत्वात्तस्य च परेण
रूपेण व्यवधानादिति ॥

(उद्घोतः) कार्यत्वादिति । अङ्गस्य गुणो भवति, तच्च
तत्सम्बन्धस्यासके इत्यर्थे इत्यभिमानः ॥ उत्तरस्त्विति । पक्ष इति
शेषः ॥ कृत्स्नपरस्य यस्य गुणः प्राप्तस्तस्य नेति सूत्रार्थ इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इति—इत्यत्र । परेण रूपेण—निजि-
त्यनेन । अविष्यतीति । प्रतिषेध इति शेषः । प्रदीपे तस्य अभ्या-

सता । उच्यते—तच्च गुणम् । तर्हि—अङ्गेत्यर्थः । अभिमान इति—
योजनदातुमित्यादिः । निजाय अङ्गसम्बन्धस्यास्य गुण इति
“निजाय”ति सूत्रार्थेन यस्य गुणः प्राप्तस्तस्य किञ्चीति विशेषणमि-
त्यभिप्रेत्याह—किञ्चिरेति । सूत्रेति—किञ्चित्चेतीत्यादिः ।

(अथ तन्निमित्तग्रहणप्रत्यक्षानभाष्यम्)

उपधार्थेन तावन्नार्थः । धातोरिति वर्तते । धातुं
कृत्स्नपरत्वेन विशेषयिष्यामः ॥

(प्रदीपः) धातुं कृत्स्नपरत्वेनेति । न धातुलोप इत्यत्रोपस-
र्जनेऽपि धातौ धातुशब्दमात्रस्य स्वरित्वादिधानुवृत्तिरित्यर्थः ॥

(उद्घोतः) भाष्ये धातुं कृत्स्निति । परात्वेन निर्दिष्टं यत्
कृत्स्निति तद्भातुं प्रति विहितमिति विशेषयिष्यामः । तथा च धातुवि-
हितं कृत्स्नं यतः कुतश्चित्परं तदवयवस्य गुणो नेति सूत्रार्थ इत्यर्थः ॥
तत् प्रत्ययत्वाह—मत्वा प्रश्न इति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—यवन्तस्य गौणफलानि निरादृत्य
मुख्यफलानि खण्डयति—उपधेति । अर्थः—तस्य प्रयोजनम् ।
कुत इत्यत आह—धातोरिति । यतोऽनेत्यादिः । वर्तते—अनुवर्तते ।
प्रदीपे—उपसर्जने—समाप्ते मुख्यभूते । धातौ—धातुपदे । धा-
तुशब्दमात्रस्य—उपसर्जनस्य । इहेति—शब्दाधिकार्येति भावः ।
उद्घोते—निष्ठत् परत्वेनेति पृथक्पदे शयाशयेनाह—परत्वे-
नेति । किञ्चीत्यत्रयसम्बन्धेत्यादिः । आह—वक्ष्यति । तस्य
विभक्तिप्रतिरूपकत्वात् । मत्वा प्रश्न इतीति—द्वयोः प्रतीकम् ।

(आक्षेपभाष्यम्)

यदि धातुविशेष्यते, विकरणस्य न प्राप्नोति—चि-
नुतः सुनुतः लुनीतः पुनीत इति ॥

(प्रदीपः) यदीति । किञ्चनन्तरस्य धातोरुपवृद्धौ न भवत
इति वाक्यार्थं मत्वा प्रश्नः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—किञ्चनपरत्वे बहुव्रीहिनिष्पन्नमेकं पद-
मित्याशयेनाह—यदीति । किञ्चनपरत्वेनेति शेषः । विकरणस्येति—
तर्हीत्यादिः । इन्वादेरधातुत्वात् किञ्चनमित्तको निषेध इति शेषः ।

(समाधानभाष्यम्)

नैष दोषः । विहितविशेषणं धातुग्रहणम्—धातोर्यो
विहित इति ॥

(तत्त्वालोकः) दोष इति—यत इति शेषः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

धातोरेव तर्हि न प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) धातोरेवेति ! धातुर्विहितस्य किञ्चनन्तरे नेति
मत्वा प्रश्नः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—मत्वेति—वाक्यार्थमित्यादिः ।

(समाधानभाष्यम्)

नैवं विज्ञायते—धातुर्विहितस्य किञ्चनीति ॥

कथं तर्हि ?

धातुर्विहिते किञ्चनीति ॥

(प्रदीपः) धातुर्विहित इति । धातुर्विहिते किञ्चनन्तरे
नो धातुविकरणो वा तस्य प्रतिषेध इत्यर्थः ॥

(उद्घोतः) धातुविकरणो वेति । धातुना विहितविशेषणवल्-
लक्षणेनतदुभयम् ॥

(समाधानान्तरभाष्यम्)

अथवा—कार्यकालं संज्ञापरिभाषं यत्र कार्यं तत्र
द्रष्टव्यम् “पुगन्तलघूपधस्य गुणो भवति” इत्युपस्थित-
मिदं भवति “क्किञ्चि न” इति ।

(प्रदीपः) अथवेति । यत्र गुणवृद्धौ विधीयते, तत्र ‘क्किञ्चि न’ इत्युपस्थिते इत्येवमियं परिभाषा भवति । तत्र पुगन्तलघूपध-
स्येत्यत्रस्या उपस्थाने सति येन नान्यथाभावमिति भिन्नमित्यादीं
निषेधो भविष्यति ॥

(उद्घोतः) येन नेति । पुगन्तलघूपधेति तत्पुरुष इति भावः ॥
श्रुतत्वात्सार्वधातुकादिकं कृच्छितीति च पुगन्तादीनामेव विशेषणमित्य-
भिमानः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—धातुप्रवृत्तस्य दृष्टस्य च प्रत्याख्यानानात्
समाधानान्तरमाह—अथवेति । इति—इत्यत्र ।

प्रदीपे—क्किञ्चि नेत्यस्य गुणवृद्धिलिङ्गकत्वात् परिभाषात्वं
साधयति—यत्रेति । इयं—क्किञ्चि चेति । अस्याः—क्किञ्चि चेति
परिभाषायाः । इति—इति न्यायेन । उद्घोते—बहुव्रीहौ दोषता
दवस्थादाह—तत्पुरुष इति । एवेनाङ्गन्यावृत्तिः ।

(समाधानान्तरभाष्यम्)

अथवा यदेतस्मिन्योगे कृच्छिद्रहणं क्रियते तदन-
वकाशम् । तस्यानवकाशत्वाद् गुणवृद्धौ न भविष्यतः ॥

(प्रदीपः) अथवेति । मा भूत्परिभाषा, तथापि प्रतिषेधस्य
प्रतिषेध्यापेक्षायां यावन्तो यादृशाः प्रतिषेधं यास्तावन्ति प्रतिषेधवृत्ता-
णीति पुगन्तलघूपधगुणे प्रतिषेधेऽनवकाशः प्रतिषेधो व्यवहितेऽपि
प्रवर्तते ॥ अथवा ययोदेशपक्षाश्रयेण भाष्यम् । तथाहि—प्रधानान्या-
त्मसंस्काराय सन्निधीयमानानि गुणभेदं प्रयुज्यते इति यदेतस्मिन्नि-
त्युक्तम् ॥

(उद्घोतः) प्रतिषेध्यापेक्षायामिति । गुणवृद्धिश्च तद्रूपप्र-
तिषेध्याकाङ्क्षायां यावदगुणवृद्धिविधायकशास्त्रविषयकनिषेधवाक्यानां
व्यक्तिपक्षे विनिगमनाविरहादुपप्लव इत्यर्थः ॥ प्रधानानीति । अनेन
तद्विषयकनिषेधोपप्लवे बीजं दक्षितमित्याहुः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पूर्वोत्तरसूत्रसाहचर्यात् क्किञ्चित्चेत्य-
स्य निषेधत्वस्यैवौचित्येन परिभाषात्वस्यायुक्तत्वात् समाधानान्तर-
माह—अथवेति । प्रदीपे यदेतस्मिन् योगे इति भाष्यस्वारस्यादाह—
अथवेति । गुणवृद्धयोः निषेधत्वेन प्राधान्यात् निषेधस्य गुणत्वात्
“प्रतिप्रधानं गुणवृत्तिरिति न्यायप्रवृत्तिमभिप्रेत्याह—प्रधाना-
नीति । इति—इत्याशयेन । उद्घोते—व्यक्तिपक्षयोर्देशपक्षयोः
दुर्बलत्वादत्राहविषयवचनायाह—आहुरिति ।

(समाधानान्तरभाष्यम्)

अथ वाचार्थप्रवृत्तिर्ज्ञापयति—भवत्युपधातलक्ष-
णस्य गुणस्य प्रतिषेधः इति । यदयं “त्रसिगृधिधृषि-
क्षिपेः क्तुः” “इको मल्ल् हलन्ताच्च” इति क्तुसन्तौ
कितौ करोति ॥

कथं कृत्वा ज्ञापकम् ? ॥

कित्करण एतत्प्रयोजनम्—गुणः कथं न स्याद्

इति । यदि चात्र गुणप्रतिषेधो न स्यात्, कित्करण-
मनर्थकं स्यात् । पश्यति त्वाचार्यो—भवत्युपधातलक्षण-
स्यापि गुणस्य प्रतिषेध—इति । ततः क्तुसन्तौ कितौ
करोति ॥

(प्रदीपः) अथवेति । लिङ्गादिदिङ्गविकल्पा तस्मिन्निहित
परिभाषोपस्थिते इत्यर्थः ॥ अनेकपरिहारोपन्यासो न्यायव्युत्पा-
दनार्थः ॥

(उद्घोतः) अङ्गविकलेति । पूर्वस्य परस्य वेति तन्नेदेन तदु-
पस्थितेति भावः ॥ न चैवं नेनेति इत्यत्रापि निषेधः स्यात् । येन-
नेति न्यायैक्यवर्णकवधाने एव निषेधप्रवृत्तेर्बोधनात् ॥ न्यायव्युत्पा-
दनेति । न्यायव्युत्पत्तिस्तत्प्रतिपक्षिः औत्तुगां तदुत्पादनायेत्यर्थः ॥
भाष्ये हलन्ताच्चेति ॥ नन्वेतदिदिङ्गकिस्त्वस्य न ज्ञापकत्वम् । दिङ्ग-
तात्पर्यान्वयमागमनिषेधेन विप्लवीत्यादीं नलोपेन च चारिताभ्याम् ।
इको क्किञ्चित्यपि न, तदिप्ये इकः क्किञ्चिपरत्वस्यैव संभवादिति चेन्न ।
“क्किञ्चिदशोऽक्षयमक्किञ्चि” “इको झल्” “दूश्मे” इति लघुन्या-
सेन सिद्धे सामान्यतोऽतिदेशस्य गुणप्रतिषेधार्थत्वेन ज्ञापकसात्रा-
ज्यात् । रुदविदमुषां क्त्वासन्तौर्भूदृष्टदुषकुषक्षिणां क्तवः किस्त्वविधानं
च ज्ञापकं बोधयम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तस्या एवास्वेराह—अथवेति । यत्-
वस्मात् कथं नेति—कथमपि नेत्यर्थः । स्यादिति—तर्ह्येति शेषः ।
उद्घोते—दिङ्गक्षतीति—अत्र परस्मैपदासम्भवात् सितृक्षतीति
पाठ आश्रयणीयः । इत्यपि न—इति विहितकिस्त्वमपि ज्ञापकं न ।

(द्वितीयप्रयोजनप्रत्याख्यानभाष्यम्)

रोरवीत्यर्थेनापि नार्थः । क्किञ्चितीत्युच्यते, न चात्र
क्किञ्चि पश्यामः ॥

(तत्त्वालोकः) अर्थः—तस्य प्रयोजनम् । क्किञ्चितीति—यत् इत्यादिः ।
अत्र—रोरवीतीत्यत्र ।

(आक्षेपभाष्यम्)

प्रत्ययलक्षणेन प्राप्नोति ॥

(तत्त्वालोकः) प्राप्नोतीति—यङ्निमित्तः प्रतिषेध इत्यादिः ।

(समाधानभाष्यम्)

“न लुमता तस्मिन्” इति प्रत्ययलक्षणप्रतिषेधः ।
अथापि “न लुमताङ्गस्य” इत्युच्यते, एवमपि न
दोषः ॥

कथम् ? ।

न लुमता लुप्तेऽङ्गाधिकारः प्रतिनिर्दिश्यते ॥

किं तर्हि ? ॥

योऽसौ लुमता लुप्यते तस्मिन्यदङ्गं तस्य यत्कार्यं
तत्र भवतीति ॥ अथाप्यङ्गाधिकारः प्रतिनिर्दिश्यते ।
एवमपि न दोषः ॥

कथम् ? ॥

“कार्यकालं संज्ञापरिभाषम्” यत्र कार्यं तत्र द्रष्ट-
व्यम् । “सार्वधातुकार्धधातुकयोर्गुणो भवति” इत्युप-
स्थितमिदं भवति “क्किञ्चि न” इति ॥

वात् “धातुलोप” इत्यत्र बहुव्रीहिणार्धधातुकस्यैवान्यपदार्थत्वेन
लामादार्धधातुकग्रहणस्याधिक्यादित्यादिः । वर्त्तते—अनुवर्त्तते ।
तत्पुरुषश्चेति—तत्राश्रीयते इति शेषः । शब्दाधिकारपदत्वेत्याशयः ।
उदाहरणमिति—अत्र अनुनासिकादिप्रत्ययपरत्वात् रःलोप इत्यस्य
प्रवृत्तिरित्याशयः । दुर्वार इतीति—तेन तद्वारणं कृत्वा स्यादिति
शेषः । बहिरङ्गेति—तिवाश्रयत्वादित्यादिः । तदप्राप्तिः—विडि
चेति निषेधप्रवृत्तिः । ननुक्तज्ञापकादनेकव्यवधानेऽपि प्राप्तिरित्यत
आह—सन इति ।

(आक्षेपभाष्यम्)

इह कस्मान्न भवति—‘लैगवायनः’ ‘कामयते’ ? ॥

(तत्त्वालोकः) “तद्धितेति” वार्तिकमत्रारयति—इहेति । विडि-
प्रयुक्तो गुणवृद्धिनिषेध इति शेषः । लैगवायन इति—अत्र लियोः
नडादिभ्य इति फकि, किति चेति वृद्धो, ओर्गुण इति गुणोऽवादेशादि ।
कामयते इति—अत्र कर्मेणिङि उपधावृद्ध्यादि ।

(१२७ सिद्धान्तसमाधानवार्तिकम् ॥ ३ ॥)

॥ ❀ ॥ तद्धितकाम्योरिकप्रकरणात् ॥ ❀ ॥

(भाष्यम्)

इंग्लक्षणयोर्गुणवृद्धयोः प्रतिषेधः । न चैते
इंग्लक्षणे ॥

(प्रदीपः) इंग्लक्षणयोरिति । इह इत्येवं ये गुणवृद्धी
तयोर्निषेध इत्यर्थः ॥

(उद्घोतः) नन्विग्लक्षणयोरित्युक्तावपि लैगवायने इक्ष्वा-
निकत्वेनेग्लक्षणत्वात्स्यादेव गुणनिषेधोऽत आह—इह इतीति ।
अर्थाधिकारानुरोधेन पदपरमेवैक इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इक्ष्परिभाषाप्रस्तावेन निषेधारम्भा-
दाह—इंग्लक्षणेति । यत् इत्यादिः । धृते—तद्धितकाम्योः जायमाने
गुणवृद्धीः । उद्घोते—अपि—कामयते इत्यत्र वृद्धिनिषेधवारणेऽपि ।

इति निमित्तार्थत्वनिराकरणम् ॥

(अथ स्थानिवत्त्वप्रासदोषवारणम्)

(१२८ आक्षेपवार्तिकम् ॥ ४ ॥)

॥ ❀ ॥ लकारस्य डित्त्वादादेशेषु
स्थानिवद्भावप्रसङ्गः ॥ ❀ ॥

(भाष्यम्)

लकारस्य डित्त्वादादेशेषु स्थानिवद्भावः प्राप्नोति—
अचिवनम् असुनवम् अकरवम् ॥

(प्रदीपः) लकारस्येति । अनुबन्ध इत्संज्ञकत्वालोपात्स्थानिनि
न सन्निधीयत इत्यनन्विधाविति निषेधो न प्रवर्तते । ‘पिद् डिञ्च
भवति’ ‘डिञ्च पिञ्च भवती’ति भाष्यकारस्य कल्पना, न वार्तिकका-
रस्येति दोषोपन्यासः ॥

(उद्घोतः) लोपादिति । पदार्थोपस्थितिकाल एवान्तरङ्गत्वा-
ल्लोपप्रवृत्तिरिति भावः ॥ पिद् डिञ्चेति । सार्वधातुकमित्यत्रापिदिति
योगविभागेन प्रसज्यप्रतिषेधेनायमर्थो लभ्यते । तत्र योगविभाग-
सामर्थ्यात् स्थानिवत्त्वप्राप्ता अन्या वा डित्त्वप्राप्तिः सर्वा प्रतिषिध्यत

इत्याशयः ॥ भाष्ये स्थानिवद्भावः प्राप्नोतीति । तथा आचिवन-
मित्याहो गुणनिषेधप्रसङ्ग इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—वार्तिककारमतेनाह—लकारस्येति ।
स्थानिवद्भावः—स्थानिवद्भावेन डित्वम् ।

प्रदीपे—नन्वन्विधाविति निषेधात् कथं स्थानिवद्भाव इत्यत्र
आह—अनुबन्ध इति । इति—इति हेतोः । न प्रवर्त्तते इति—न
रूपोति लिङ्गादिति भावः ननु पिद् डिञ्चेति निषेधात् । कथं लादे-
शेषु स्थानिवद्भावेन डित्वमित्यत आह—पिद् डिञ्चेति ।

उद्घोते—अयमर्थः—पिद् डिञ्च, डिञ्च पिञ्चेत्ययमर्थः ।
गुणेति—डिञ्चिमित्तक इत्यादिः ।

(१२९ एकदेशिसमाधानवार्तिकम् ॥ ५ ॥)

॥ ❀ ॥ लकारस्य डित्त्वादादेशेषु
स्थानिवद्भावप्रसङ्ग इति चेद्यासुटां
डिद्वचनात्सिद्धम् ॥ ❀ ॥

(भाष्यम्)

यद्ययं यासुटो डिद्वचनं शास्ति तज्ज्ञापयत्या-
चार्यो—न डिदादेशा डितो भवन्तीति ॥

(तत्त्वालोकः) यद्यमिति—यासुटि डिति कार्याभावात् अवयव
वेऽचरितार्थतया समुदायस्यैव डित्वात्, तत्र स्थानिवत्त्वेन तस्य लाभे
विधानं व्यर्थं सज्ज्ञापकमित्याशयः । डिदादेशाः—स्थानिवत्त्वमात्रातिदि-
ष्टडित्त्वा उकारोत्कादेशाः । तेन तसांदेशा डितो भवन्त्येवेत्याशयः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

यद्येतज्ज्ञाप्यते, कथं—“नित्यं डितः” “इतश्च”
इति ? ॥

(प्रदीपः) कथं नित्यं डित इति ॥ ननु डितो लकारस्येति
तत्रार्थः स्थितो, न तु डित आदेशस्येति । अन्यथा पचावः पचन्तीति
लोपः स्यात् ॥ एवं मन्यते—यासुटो डित्वेन ज्ञापकेन स्थानिन एव
लकारस्य डिद्वयपदेश उच्छिद्यते । उकारोच्चारणं तु लुङ्लङ्लुङ्-
क्षित्यादौ विशेषणार्थं स्यात् ॥

(उद्घोतः) ननु डित इति । तथा च न स्थानिवत्त्वेन डित्वं
प्रार्थम्यमिति भावः ॥ डिद्वयपदेश इति । स्थानिलसंबन्धिऽस्येत्त-
ज्ञाभाव एव ज्ञाप्यते । लस्येत्यस्य लघटितस्येति व्याख्या कार्येत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—ज्ञापकस्य सामान्यापेक्षत्वमभिप्रेत्य, ह-
यदीति । कथमिति—तर्हीत्यादिः । आदेशस्य स्थानिवत्त्वेनाडि-
त्वात् भवेत् भवेमेत्यादाविसलोपो न स्यातामित्याशयः ।

प्रदीपे—पचन्तीतीति—पचन्तीत्येत्येत्यर्थः । सकारोच्चारणरिति
शेषः । सार्वधातुकमपिदिति डित्वादित्याशयः । नन्वेवं उकारोच्चा-
रणं व्यर्थं स्यादित्यत आह—उकारेति ।

(समाधानभाष्यम्)

डितो यत्कार्यं तद्वद्वति, डिति यत्कार्यं तन्न
भवतीति ॥

(प्रदीपः) डितो यदिति । स्थानिवद्भावेन लादेशे डिति
यत्कार्यं पूर्वस्य तन्न भवतीति ज्ञाप्यते, न तु स्थानिन एव डिद्वयपदेश
उच्छिद्यते । अन्यथा नित्यं डित इत्येतन्निविषयं स्यात् ॥

(उद्घोतः) यत्कार्यं पूर्वस्येति । प्राप्तमिति शेषः ॥ नन्वेति । प्रथमोपरिस्थितस्तज्ञाशास्त्रवाधापेक्षया स्थानिवत्त्ववाध एव युक्त इति भावः ॥ युक्त्यन्तरमप्याह—अन्यथेति । लङ्लिङादेर्द्विषपदेश-स्योच्छिन्नत्वादित्यर्थः । इति आदेशस्येत्यर्थस्तु नेत्युक्तमेव ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—शापकस्य विशेषापेक्षत्वमभिप्रेत्याह—
इति इति । प्रदीपे—स्यादिति—एवञ्च निर्विषयस्य नित्यं इति इत्यस्य
वाधापेक्षया सविषयस्य स्थानिवद्भावस्य बाध एव युक्त इत्याशयः ।
उद्घोते—ननु इति आदेशस्येत्यर्थेन न तस्य निर्विषयतेत्यत
आह—इति इति ।

(आक्षेपभाष्यम्)

किं वक्तव्यमेतत् ? ।

(समाधानभाष्यम्)

न हि ।

(आक्षेपभाष्यम्)

कथमनुच्यमानं गंर्यते ? ।

(समाधानभाष्यम्)

यासुट एव द्विचनान्त । अपर्याप्तश्चैव हि यासुट्
समुदायस्य द्वित्वे, इतं चैनं करोति । तस्यैतत्प्रयो-
जनम् इतो यत्कार्यं तद्यथा स्याद्, इति यत्कार्यं
तन्मा भूदिति ॥ क्विडिति च ॥ ५ ॥

(प्रदीपः) यासुट् एवेति । इतो यत्कार्यं तद्यासुटो न किञ्चि-
दतिदेश्यमस्ति, किंतु इति यत्कार्यं विधीयते संप्रसारणादिकं तदति-
दिश्यते । तच्चेत्स्थानिवद्भावेन स्यादतिदेशोऽनर्थकः स्यादित्यतिदेशः
क्रियमाणो इति यत्कार्यं तदभावस्यैव शापकः ॥ अपर्याप्तश्चेति ।
समुदायस्य द्विषपदेशे कर्तव्ये यासुट्समर्थः । यासुट् एव ह्यनेन द्वित्वं
क्रियते, न समुदायस्य । क्विडिति चेत्यत्र तन्निमित्तग्रहणस्य प्रत्या-
ख्यातत्वादगुणनिमित्तोऽपि यासुटि इति गुणनिषेधः सिध्यति । यदि
समुदाये स्थानिवद्भावेन द्वित्वकार्यमभविष्यद्, यासुटो द्वित्वं न
व्यधास्यद् । विहितं तज् शापयति—इति यत्कार्यं तत्त्वदेशे न
भवतीति ॥ केषांचिपाठः—सुपर्याप्तश्चैव हीति । तत्रावयवद्वित्वद्वारेण
समुदाये द्वित्वं विधीयत इति व्याख्येयम् ॥ एवं हि क्विडतीति
निमित्तमसमीपचेऽपि गुणनिषेधः सिद्ध्यति । अस्मिन्पक्षे इतं चैनं
करोतीति समुदायः परामृश्यते ॥ ५ ॥

(उद्घोतः) तदभावस्यैवेति । शापकस्य सजातीयापेक्ष-
त्वादिति भावः । भाष्ये यासुट् एवेत्यस्य 'न समुदायस्य' इत्यर्थः ।
एवस्यावधारणार्थत्वात् । यदि समुदायस्य द्वित्वं स्यात्तदा इतो
यत्कार्यं तदपि तत्र प्राप्तियोग्यमिति तदभावमपि शापयेत् । तथा हि
नित्यं इति इत्यादेर्द्वित्वं आदेशस्येत्येवार्थः । पचावः पचन्तीत्यादौ
तु न दोषः । सार्वधातुकमपिदित्यत्रानुवृत्तद्वित्वस्य लुप्तसप्तमी-
कतया इतीव कार्यस्यैवातिदेशादिति भावः ॥ न च यासुटि इति
किं कार्यं प्राप्नोति तन्निमित्तग्रहणेन निषेधाप्राप्तेरिति वाच्यम् ।
संप्रसारणप्राप्तेः । न हि तत्र प्रत्यय इत्यस्तीत्याहुः ॥ नन्ववयवे कृत्वस्य
लङ्गस्य समुदायविशेषकत्वाद्यासुट् द्विदित्युक्तावपि समुदायस्य द्वित्वं
भवत्येव । अत एव तन्निमित्तग्रहणेऽपि निषेधः सिध्यति । तच्च
स्थानिवत्त्वेन सिद्धमिति व्यर्थं द्वित्वं स्थानिनो द्विषपदेशोच्छेदेऽपि
शापकं स्याद् इतो यत्कार्यं तदभावस्यापि वा शापकं स्यादत आह—
भाष्ये अपर्याप्तश्चैवेति । अस्य द्वित्वस्य केवले प्रागमे संप्रसारण-
विधानेन चरितार्थत्वात् । अवयवेऽचरितार्थस्यैव च समुदायविशेषक-

त्वम् । अत एव पठिता विद्येत्यादौ ङीप् नेति भावः ॥ इतं चैनमि-
त्यवयवमित्यर्थः ॥ यासुट् एव हीति । यासुट् द्विदिति सामानाधि-
करण्यात् । यासुट्पदस्य स्वविधानाय स्वरूपपरस्य द्वित्वसंज्ञे
तदादिलक्षणार्थां मानाभाव इति भावः ॥ प्रत्याख्यातत्वादिति ।
स्वरितत्वप्रतिशान्तात्समुदायगतनिमित्तत्वस्यावयवे आरोपादपि निषेध-
प्रवृत्तिरित्यन्ये ॥ यदि समुदाये इति ॥ ननु स्थानिवत्त्वेन
समुदायस्य द्वित्वे यासुटः कथं द्वित्वमिति चेत् । न तन् द्वित्वसाध्य-
फलस्य तावतापि सिद्धेरिति भावः ॥ केषांचिदिति । अत्र पाठे—
यासुट् एवेत्येवकारः प्रसिद्धर्थकः । केवलयासुटो द्वित्वं व्यर्थं
गुणनिषेधे तन्निमित्तग्रहणात् । संप्रसारणमपि धात्वाक्षिप्ते प्रत्यये एव ।
एवं च सामर्थ्यात्समुदायविशेषकं तदिति भावः ॥ इतं चैनमिति ।
स्थानिवत्त्वेन द्वित्वे सिद्धेऽपीति शेषः ॥ इतो यत्कार्यमित्यादि ।
शापकस्य सजातीयापेक्षत्वादिति भावः ॥ न हि यासुट्विशिष्टस्य द्वित्व-
प्रयुक्तं किञ्चिदनेन द्वित्वेन प्राप्नोति । नित्यं इति इत्यस्य च इतो
लस्येत्येवार्थात् । आदेशस्य इति इत्यर्थे तु दोष उक्त एव ।
सार्वधातुकमित्यादौ द्विदित्यस्य उपमेये प्रथमादर्शनेन सप्तम्यन्तताया
अन्याथ्यत्वादिति भावः ॥ नन्वेदं द्वित्वं स्तुयादित्यादावनिलक्षण-
वृद्धिवाधनार्थं चिनुयुरित्यादौ जुसि चेति निषेधार्थं च चरितार्थमिति
चेत् । न, द्विष्य पिन्नेति भाष्योक्तकल्पनस्यैव सिद्धेः । एतदर्थमेव हि
भाष्ये तत्त्वोक्तः ॥ यत्तु—संज्ञापूर्वकविधेरन्त्यत्वेन वृद्धिवारणमत-
पवोत औदिति नाम्नीति ॥ तत्र । अस्यार्थस्य भाष्यारवृष्टत्वात् ।
ज्ञाजनोर्जेत्यस्याङ्गवृत्तपरिभाषाशापकत्वपरभाष्यासङ्गतेश्च । अनयैवा-
न्यथासिद्धेः । जुसि चेत्यत्र कसस्याचीत्यतोऽचीत्यनुक्त्यादौ जुसि
गुणविधानाच्च चिनुयुरित्यत्र दोषः ॥ एवं च अत्रत्यपूर्वपक्षसिद्धान्ता-
वेकदेशिन एवेति बोध्यम् ॥ ५ ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये तस्येति—पूर्वोक्तपदत्वा स्थानिनो
द्विष्यपदेशोच्छेदेन तस्यासामर्थ्यादित्याशयः । तत्रेति—स्थानि-
वत्त्वेनेत्यादिः । प्रदीपे—स्यादिति—तर्हीति शेषः । हि—
यतः । नन्वेवं तस्य फलाभाव इत्यत आह—क्विडतीति । सार्व-
धातुकत्वादेरभावादाह—अगुणेति । अभविष्यदिति—तर्हीति शेषः ।

उद्घोते—यादृशकार्यप्राप्त्यर्थमतिदेशः तादृशकार्यमेव स्थानिव-
त्त्वेन न भवतीति तेन शाप्यते इत्याशयेनाह—शापकस्येति ।
स्यादिति—“इङ्” इति चकारेणानुवृत्त्यासुटः तदादिलक्षणेत्याशयः ।
तत्र—यासुट्विशिष्टे । अस्य—यासुटः । अत एव—तत्राचरितार्थ-
स्यैव तद्विशेषकत्वादेव अन्यथा टितोऽवयवत्वसम्पादकस्यापीडाङ्गि-
त्वस्य समुदायविशेषकत्वात् टिड्ङेति ङीप् स्यादित्याशयः । ननु
पूर्वोक्तपदत्वा समुदायस्य द्वित्वमित्यत आह—यासुट्पदस्येति ।
ननु तन्निमित्तग्रहणस्य प्रत्याख्यानेऽपि तदर्थोऽभिमत एवेत्यत आह—
स्वरितत्वेति । स्वरितेनाधिकं कार्यमिति “स्वरितेने”त्यर्थादित्याशयः ।
तन्निषेधेति—यासुट्द्वित्वेत्यर्थः । फलस्य—गुणनिषेधादेः । ताव-
तापि—समुदायद्वित्वेनापि । समग्र्यन्तेति—लुप्तित्यादिः । उपमा-
नोपमेयोः समानविभक्तिकतानियमादित्याशयः । अनिलङ्गुणेति—
“उतो वृद्धि” रितित्यादिः । निषेधार्थ—गुणस्य निषेधवाचकस्य
निषेधार्थम् । पुनर्द्वित्वादित्याशयः । एतदर्थ—स्तुयादित्यार्थम् ।
हि—यतः । तदिति—तत्कल्पनेत्यर्थः । कौस्तुभाधक्ति निराकरोति-
यत्त्विति । ज्ञाजनोर्जेत्यस्य—ज्ञाजनोर्जेतिषट्कादेशसम्बन्धिदीर्घा-
रभस्य । अनयैव—संज्ञापूर्वको विधिरनित्य इति परिभाषयैव ।
द्वितीयदूषणं परिहरति—जुसि चेति—उपसंहरति—एवं चेति
भाष्योक्तप्रकारेणैव निबन्धि चेत्यर्थः । वस्तुतस्तु यासुटो द्वित्वस्य
स्तुयादित्यार्थतया साफल्यान्न क्षपकतेत्याशयः ॥ ५ ॥

(५ परिभाषासूत्रम् ॥ १।१।४।३ ॥)

दीधीवेदीदाम् ॥ १।१।४ ॥

(आक्षेपभाष्यम्)

किमर्थमिदमुच्यते ? ॥

(तत्त्वालोकः)—दीधीति—अत्रेह आगमः, न धातुः । ननु धातुसाहचर्यात् सोऽपि धातुरेव गृह्यतेति चेन्न, “द्विजिह्वरिति”ति सूत्रे कृतोऽर्थग्रहणेन सहचरितपरिभाषाया अनित्यत्वशेषनात् । तद्व्यागमत्वादेव आगमपेक्षया प्रकृतेरन्यद्विदत्त्वात् दीध्यादेरेव पूर्वनिपातः । धातुत्वे तु प्रकृतिस्त्वाविशेषादन्त्यात्वरत्वेन तस्यैव पूर्वनिपातः प्रसज्येत । नन्वत्र “दीधीङ् दीतिदेवनयोः” “नेवीङ् दीतिना तुस्यै” इत्यनयोरेव कुतो ग्रहणं न तु “दीङ् क्षये” “वीङ् अनादरे” “नेञ् तन्तुसन्ताने” “वी गत्यादिषु” इत्येवामिति चेन्न अवयवप्रसिद्धयपेक्षया समुदायप्रसिद्धेरलवत्त्वात्, “दीधीवेव्योरिति”ति वार्तिके द्विचनदर्शनात्, भाष्ये आदीध्यनम् आवेव्यनमित्याहुदाहरणदर्शनाच्च ॥

(समाधानभाष्यम्)

गुणवृद्धि मा भूतामिति । आदीध्यनम् आदीध्यकः । आवेव्यनम् आवेव्यकः ॥

(तत्त्वालोकः) आदीध्यनमित्यादिषु गुणादौ निविद्धे “एरनेकाच” इति यण् । आदीध्यक आविव्यक इति—एते शुद्धाभ्यामेव ण्वुलि रूपे न तु ण्यन्ताभ्याम् । “आदीध्ययतेरादीधकः आविव्ययतेराविवकः” इति “नालोपी”ति सूत्रस्थभाष्यात् ।

(दीधीवेदीप्रत्याख्यानभाष्यम्)

अयं योगः शक्योऽकर्तुम् ॥

कथम् ? ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एकदेशयुक्तं दीधीवेव्योरेव फलं श्रुत्वाऽसहमानः सिद्धान्ती वैषम्यादिटः फलमश्रुत्वैवाह—अयमिति । कर्मणि घनमभिप्रेत्याह—योग इति । दीधीवेवीरूपयुगममित्यर्थः । अत एव “कथम्”ति प्रश्ने वार्तिककारो वक्ष्यति—दीधीवेव्योरिति ।

(१३० सिद्धान्तवार्तिकम् ॥ १ ॥)

॥ * ॥ दीधीवेव्योश्छन्दोविषयत्वाद्
हृष्टानुविधित्वाच्च छन्दसश्छन्दस्यदीधेद-
दीधयुरिति च गुणदर्शनादप्रतिषेधः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

दीधीवेव्योश्छन्दोविषयत्वात् । दीधीवेव्यो छन्दोविषयौ । हृष्टानुविधित्वाच्छन्दसः । हृष्टानुविधिश्च छन्दसि भवति । अदीधेददीधयुरिति च गुणस्य दर्शनादप्रतिषेधः अनर्थकः प्रतिषेधः अप्रतिषेधः । “प्रजापतिर्वै यत्किंचन मनसादीधेत्”, “होत्राय वृतः कृपय-अदीधेत् (ऋ० सं० १०।६।१०)” “अदीधयुर्दाशराज्ञे वृतासः (ऋ० सं० ७।३३।५)” ॥

(प्रदीपः) दीधीवेवी ॥ ६ ॥ छन्दोविषयत्वादिति । भाषायामेतयोः प्रयोगाभावात् ॥ हृष्टानुविधित्वाच्चेति । यद्यपि भाषायामपि

हृष्टमेवानुविधीयते सिद्धे शब्दार्थसंबन्ध इति न्यायात् । तथाप्यादीध्वनमित्यादिप्रयोगश्छन्दसि नास्ति दृष्टस्यैव छन्दस्यनुविधानमित्यर्थः, न तु छन्दस्येव हृष्टानुविधानमिति । अथवा हृष्टानुविधिरित्यस्यायमर्थः—गुणश्छन्दसि दृश्यते न तु सर्वत्र गुणनिषेध इति ॥ अदीधेदिति । लङ् व्यत्ययेन तिप् ॥ अदीधयुरिति । जक्षित्यादयः षडित्यभ्यस्तत्वाज्जुसादेशो केः ॥

(उद्घोतः) दीधी ॥ ६ ॥ भाषायामिति । अनन्वभावे हि विवक्ष्यशब्दार्थ इति भावः ॥ हृष्टस्यैवेति । भाषायां तु संप्रति प्रयोगे—हृष्टस्यापि व्याकृत्यान्तरानुसारेण शिष्टप्रयोगादिना वाऽवगतसात्त्विकस्याप्यनुविधानमित्यर्थः ॥ एवं च वेदे आदीध्यनमित्यादिलक्षणाभावादसंभवदुक्तिकं सूत्रमिति भावः ॥ अथवेति । एवं च लक्षणस्याप्यातिप्रतिपादकं भाष्यमिति भावः ॥ व्यत्ययेनेति । दीधीवो डित्वात् ॥ परस्मैपदोपलक्षणं त्रिविधं ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—वृत्तास इति—यद्यपि “नि वे वेति पक्षितो दूतः” (ऋ० ३।५।५) इत्यादौ वेवीडोऽपि गुणो दृश्यते, तथापि तस्मै यङ्लुगन्तवेतिनापि निर्बाहसम्भवादनुक्तिरिति भावः । प्रदीपे—पुतयोः—दीधीवेव्योः । अपिना वेदसमुच्चयः । आदीध्यनमित्यादि “नास्ती”त्यन्तप्रत्ययः “हृष्टानुविधानमिति”त्यस्मादग्रे योजनीयः । गुण इति—क्वचिदिति शेषः ।

उद्घोते—प्रयोगाभावे हेतुमाह—अनन्येति । हि—यतः लक्ष्यैकचतुष्कमतेनाह—व्याकरणेति । लक्ष्यैकचतुष्कमतेनाह—शिष्टप्रयोगेति । प्रथमहेत्वभिप्रायेणाह—एवञ्चेति । उक्तभाष्यस्य तथार्थकत्वे चेत्यर्थः । सूत्रं—दीधीवेवीर्यसः । द्वितीयहेत्वभिप्रायेणाह—एवञ्चेति । केचित्तु वार्तिककारमते हेतुद्वयं, भाष्यकारमते चैकमेव हेतुमभिप्रयन्ति ।

(आक्षेपभाष्यम्)

अवेदिदं युक्तमुदाहरणम्—अदीधेदिति । इदं त्वयुक्तम्—अदीधयुरिति । अयं जुसिगुणः प्रतिषेधविषय आरभ्यते, स यथैव “क्क्ङिति न” इत्येतं प्रतिषेधं बाधते, एवमिममपि बाधते ॥

(तत्त्वालोकः)—तटस्थ आक्षिपति—अवेदिति । इदमिति—प्रकृतनिषेधे सत्यपि गुणो दृश्यते इत्यस्येत्यादिः । एवमग्रेऽपि । कुत इत्यत आह—अयमिति । यत इत्यादिः । इममपि । “दीधी”ति प्रतिषेधमपि । तथा च न द्वितीयोदाहरणमस्याप्यातिविषय इति भावः ।

(समाधानभाष्यम्)

नैष दोषः, जुसि गुणः प्रतिषेधविषय आरभ्यमाणस्तुल्यजातीयं प्रतिषेधं बाधते ॥

कश्च तुल्यजातीयः प्रतिषेधः ?

यः प्रत्ययाश्रयः । प्रकृत्याश्रयश्चायम् ॥

(प्रदीपः) प्रकृत्याश्रयश्चायमिति । तत्त्वान्तरङ्गत्वाद्नेनैव भाष्यमित्यर्थः ॥

(उद्घोतः) अन्तरङ्गत्वादिति । नन्वेवं बहिरङ्गस्य जुसि गुणस्य कथमनेन निषेध इति चेत् । न । सर्वस्यापि गुणस्य प्रत्ययाश्रयत्वेन बहिरङ्गत्वान्तरङ्गनिषेध्याभावादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्ती समग्रचे—नैष दोष इति । यत इति शेषः । तुल्यजातीयं—जुसिमित्युक्तम् ।

प्रदीपे—नन्वेवं जुसि गुणे प्रकृतनिषेधवाचकता अपवादत्वाद-
दनुपपन्नाऽपि परत्वात् कृतो नोपपद्यते इत्यत्र आह—ततश्चेति ।
तस्य तुल्यजातीयप्रतिषेधवाचकत्वं हेत्यर्थः । एवेन जुसि गुणव्यावृत्तिः ।
उद्योते—निषेधः—निषेधप्रसङ्गः । अन्तरङ्गेति—अन्तरङ्गस्य
निषेधस्याभावादित्यर्थः ।

(समाधानान्तरभाष्यम्)

अथवा—येन नाप्राप्ते तस्य बाधनं भवति । न
चाप्राप्ते 'किञ्चिदिति' नेत्येतस्मिन्प्रतिषेधे जुसि गुण आर-
भ्यते । अस्मिन्पुनः प्राप्त चाप्राप्ते च ॥

(प्रदीपः) येन नाप्राप्त इति । कार्यविशेषचिन्तापेक्षायामयं
न्यायो, न तु कार्यसामान्यं वाक्यमित्यस्यपेक्षायामेतन्न्यायावतारः ॥

(उद्योतः) सर्वत्रैतन्न्यायानाश्रयणे हेतुमाह—कार्यविशे-
षेति । यच्छब्देन तत्तद्वेषणं कार्याणां परामर्शादिति भावः । किञ्चित्तु-
सामान्यचिन्ताविषयेऽप्येतन्न्यायं योजयन्ति । तत्र येनेत्यस्य
स्वेतरेणेत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तुल्यजातीयतायाः सर्वत्रानियामकत्व-
माह—अथवेति । नाप्राप्ते—अवश्यं प्राप्ते ।

(आक्षेपभाष्यम्)

यदि तर्ह्ययं योगो नारभ्यते । कथं—दीध्यदिति ? ॥

(प्रदीपः) कथं दीध्यदीति । लट् तिप् । इतश्च लोपः पर-
स्मैपदेष्वितीकारलोपः । लोटोऽडाटाकित्यङागमः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एकदेशी शङ्कते—यदीति । योगः—
दीधीवेवीरूपयुग्मम् । दीध्यदिति—अनेन गुणनिषेधे “परनेकाव”
इति यणि सिद्ध्यति, अन्यथा दीध्यदिति प्रसज्येतेति भावः ।

(१२१ सिद्धान्तसमाधानवार्तिकम् ॥ २ ॥)

॥ * ॥ दीध्यदिति च श्यन्त्य-
त्ययेन ॥ * ॥

(भाष्यम्)

दीध्यदिति च श्यन् व्यत्ययेन भविष्यति ॥

(प्रदीपः) श्यन्त्यस्ययेनेति । श्यनो ङित्वादगुणभावः ।
यीवर्णयोर्दीधीवेव्योरितीकारलोपः ॥ कचित्तु श्यन्त्यस्ययेनेति पाठः ।
तत्र शस्य ङित्वादगुणभावः । परनेकाच इति यणादेशः ॥

(उद्योतः) [कचित्तु शो व्यत्येति पाठः]

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—दीध्यदिति—दीध्यदित्यत्र । चो
वाक्यालङ्कारः ।

(एकदेशिप्रत्याख्यानभाष्यम्)

इदञ्चापि ग्रहणं शक्यमकर्तुम् ॥

(तत्त्वालोकः)—एवं सिद्धान्तिना कृतं दीधीवेवीग्रहणप्रत्या-
ख्यानमभ्युपेत्याहमहमिकाऽन्यायेनैकदेशी आह—इदञ्चापीति ।

(आक्षेपभाष्यम्)

कथम्—अकणिषम्, अरणिषम्, कणिषता श्वः,
रणिषता श्व इति ? ॥

(उद्योतः) भाष्ये अकणिषमिति । सिजन्तस्याङ्गस्य
मिपोऽमि लघूपधगुणः प्राप्नोति ॥ श्वःप्रयोगो लुब्धः । तत्र हि तिपो

वादेशे टिलोपे च तात्प्रत्ययान्तमङ्गं भवति । तुचि ह्यनङ्गत्वाच्च गुण-
प्राप्तिरिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्ती शङ्कते—कथमिति ।

उद्योते—अनङ्गत्वादिति—तान्तस्यैत्यादिः ।

(समाधानभाष्यम्)

“आर्धधातुकस्येड्वलादेः” इत्यत्र इडित्यनुवर्त-
माने पुनरिडग्रहणस्य प्रयोजनम्—इड इडेव यथा स्याद्,
यदन्यत्प्राप्नोति तन्मा भूदिति ॥

किं चान्यत्प्राप्नोति ? ॥

गुणः ॥

(प्रदीपः) इडित्यनुवर्तमाने इति । नेड्वशि कृतीत्यतः ॥

(उद्योतः) भाष्ये पुनरिडग्रहणस्येति ॥ न च नेत्यस्य
निवृत्त्यर्थं तत् ; स्पष्टं चेदं नेड्वशीत्यत्र भाष्ये इति वाच्यम् । क्वचि-
देकशोऽप्यनुवर्तते इति न्यायेन नेड्वशीत्यत्रत्यनञो निवृत्ति-
द्विरिति भावः ॥ वस्तुतस्तत्त्वत्रयमिदं भाष्यमेकदेश्युक्तिः । आर्धधातु-
कस्येति सूत्रस्येड्वग्रहणस्य नेड्वशीति सूत्रे भाष्ये प्रत्याख्यानत्वात् ।
तत्कारणेन नियमरूपगुणतरयत्नमाश्रित्यैतत्प्रत्याख्यानस्यायुक्तत्वात् ॥
अङ्गस्येत्यनुवृत्तावपि अङ्गाधिकारविहितविकारस्यैव न्यावृत्तेः शब्द-
मयोदयाऽलाभाच्च । अन्येऽपि सिद्धत्ववचनस्य शापकत्वाश्रयणे
गौरवमिति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एकदेशी समाधत्ते—आर्धधातुकेति ।

उद्योते—भाष्यान्तरविरोधपरिहाराय शङ्कते—नचेति । तत्-
तत्र पुनरिडग्रहणम् । भाव इति—एवञ्च तत्रत्यपूर्वपक्षभाष्यमेकदेश्यु-
क्तिरित्याशयः । इदम्—इदञ्चापीत्यादि । ननु विनिगमकाभाव
इत्यत्र आह—तत्करणेनेति । वक्ष्यमाणे ‘आङ्ग यत्कार्यमिति’
समाधाने दोषमाह—अङ्गस्येति । तादृशे “अथवे”ति समाधाने
दूषणमाह—अन्येऽपीति । अथवेति पक्षेऽपीत्यर्थः । सिद्धत्वेति—
सिजलोप एकादेश इतीत्यर्थः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

यदि नियमः क्रियते, ‘पिपठिषतेरप्रत्ययः पिपठीः’
दीर्घत्वं न प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) पिपठीरिति । पिपठिषतेः क्तिप् । अतो लोप इत्य-
कारलोपः । पत्वस्यासिद्धत्वात्ससञ्जो हरिति हत्वम् । पूर्वत्रासिद्धे
न स्थानिवदित्यल्लोपस्य हत्वे स्थानिवद्भावाभावः ॥

(उद्योतः) किञ्चित् । अप्रत्यय इ यस्याश्रूयमाणः प्रत्यय
इत्यर्थः । कृदन्तत्वात्प्रातिपदिकत्वे स्वादयः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्ती शङ्कते—यदीति । क्रियते
इति—तर्ह्येति शेषः । दीर्घत्वमिति—“बोरुपधाया” इत्यनेनेत्यादिः ।
प्रदीपे—अथवेत्येति—पूर्वत्रासिद्धमित्यनेनेति शेषः । हत्वे-
पदान्तत्वप्रयुक्ते हत्वे ।

(समाधानभाष्यम्)

नैष दोषः । आङ्गं यत्कार्यं तन्नियम्यते । न चैतदा-
ङ्गम् ॥

(प्रदीपः) आङ्गमिति । अङ्गस्येत्यनुवर्तनादङ्गाधिकारविहितं
यद्रूपान्तरमिदस्तदेव निवार्यते—इडेव यथा स्यादिति नियमेनेत्यर्थः ॥

वोरूपध्याया इति च दीर्घत्वं नाङ्गम् । यत्तु ग्रहोऽल्लिङ्गि दीर्घ इति दीर्घत्वं, तद्वचनाङ्गवति ॥ पिपठिषि ब्राह्मणकुलानीत्यत्र त्वकारलोपस्य स्थानिवद्भावाद् झलन्तत्वाभावाद्भुमभावस्तेन पिपठिषीति कथं सान्तमहत्तः संयोगस्येति दीर्घत्वमिति न चोदनीयम् । कौ विधिं प्रति न स्थानिवदि यथो व्यवस्थापयिष्यते, न तु कौ लुप्तं न स्थानिवदिति ॥

(उद्द्योतः) झलन्तत्वाभावादिति । स्वविधौ स्थानिवत्त्वाभावादजन्तलक्षणोऽपि नेति द्रष्टव्यम् । ननु कौ लुप्तस्य स्थानिवत्त्वनिषेधादलोपस्य स्थानिवत्त्वं दुर्लभमत आह—काविति ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एकदेशो उत्तरयति—नैष दोष इति । यत इति शेषः ।

प्रदीपे—तदेवेति—साजात्यादित्याशयः । नाङ्गं—नाङ्गाधिका-रहितम् । नन्वेवमग्रहादित्यत्र ग्रहोऽल्लिङ्गि आङ्गदीर्घो न स्यादित्यत आह—यस्त्विति । तेन—नुमभावेन । कौ विधिमिति—“न पदान्ते”त्यत्रेत्यादिः । तथा च नुमः विवनिमित्तकविधित्वाभावादलोपस्य स्थानिवत्त्वं सुलभमिति भावः ।

उद्द्योते—ननु तस्य स्थानिवत्त्वादजन्तलक्षणो नुम स्यादित्यत आह—स्वविधाविति । लुप्तस्येति—“क्लिपुपठे”ति वचनेनेति शेषः ।

(समाधानान्तरभाष्यम्)

अथवा असिद्धं दीर्घत्वं तस्यासिद्धत्वान्नियमो न भविष्यति ॥ दीर्घवेदीटाम् ॥ ६ ॥

(प्रदीपः) अथवेति । इडेवेत्यस्मिन्नियमे दीर्घत्वस्यासिद्धत्वात्नास्ति नियमेन व्यावृत्तिः । ततश्च शास्त्रदृष्ट्याऽविकृतरूप एवेद्, प्रयोग एव तु विकृतः । अलावीदित्यत्र तु सिज्जलोप एकादेशे सिद्ध इत्यसिद्धत्वनिषेधवचनाः सर्वर्णदीर्घत्वं भवति ॥ ६ ॥

(उद्द्योतः) अलावीदित्यत्रेति ॥ न च समार्त्तत्वत्र ह्रस्वादङ्गादिति सिज्जलोपाय सिद्धत्ववचनं चरितार्थं, सिद्धत्वे हि परत्वात्सिज्जलोपे ततो वृद्धिः । अन्यथा पूर्वं वृद्धौ स न स्यादिति वाच्यम् । लावस्थायामडिति पक्षे सर्वतो वृद्धेरन्तरङ्गत्वेन तत्पक्षे सिज्जलोपाप्राप्त्या तदेकवाक्यत्वेन पक्षान्तरेऽपि सिज्जलोपाभावरस्यैवौचित्येन समार्त्तत्वेन रूपस्यौचित्यास्तत्प्रभियाने ॥ सिज्जलोप एकादेशे इति तु सिज्जलोपोत्तरप्राप्तसर्वर्णदीर्घरूपैकादेशविषयमेवेति बोध्यम् । वस्तुतो नियमस्यैकदेश्युक्तित्वाद्विकलोपं विचार इति तत्त्वम् ॥ ६ ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एवं तस्य नियमेन निवृत्तिं सम्भाव्य समाधाय चाधुना संभावनामेव निराकरोति—अथवेति ।

प्रदीपे—दीर्घत्वस्य—त्रिपादीरथ “वोरि” ति दीर्घत्वस्य । नन्वेवम् अलावीदित्यत्र सर्वर्णदीर्घस्य पूर्वकल्पे अनाङ्गत्वाद्व्यावृत्त्यसंभवेऽपि अत्र कल्पे व्यावृत्तिः स्यादित्यत आह—अलावीदिति । वचनात्—वचनसामर्थ्यात् ।

उद्द्योते—वचनसामर्थ्यं खण्डयति—नचेति । हि—यतः । अन्यथा—तस्यासिद्धत्वे । स इति—सिज्जलोप इत्यर्थः । ह्रस्वत्परत्वाभावादित्यादिः । नन्वेवं “सिज्जलोप” इत्यस्य का गतिरित्यत आह—सिज्जलोप इति । तत्त्वमिति—तथा च दीर्घवेदीग्रहणप्रत्याख्यानमेव सिद्धान्तिसम्मतं न तु इद्ग्रहणप्रत्याख्यानं तस्येदो गुणप्रतिषेधायावश्यकत्वादिति भावः ॥ ६ ॥

(६ संयोगसंज्ञासूत्रम् ॥ १।१।४ आ, ४ ॥)

हलोऽनन्तराः संयोगः ॥ १।१।७ ॥

(अनन्तरपदार्थनिरूपणाधिकरणम्)

(आनेपभाष्यम्)

अनन्तरा इति । कथमिदं विज्ञायते—अविद्यमानमन्तरं येषामिति, आहोस्विदविद्यमाना अन्तरैषामिति ॥

(प्रदीपः) हलोऽनन्तराः ॥ ७ ॥ कथमिति किमन्तरशब्दस्य नञा बहुव्रीहिः, अथ अन्तराशब्दस्येति प्रश्नः । अन्तरं विवरं वर्णशून्यकाल इत्यर्थः ॥ अविद्यमाना इति । मध्ये येषामन्ये वर्णा अविद्यमाना इत्याधेयस्य निषेधो न त्वाधारस्य ॥

(उद्द्योतः) हलोऽनन्तराः ॥ ७ ॥ अन्तराशब्दो मध्ये इत्यर्थः ॥ नत्वाधारस्येति । कालमात्रस्येत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पूर्वपक्षी वाक्यार्थबोधे पदार्थज्ञानस्य कारणत्वात् पृच्छति—अनन्तरा इति । कथं—किमर्थकम् ।

प्रदीपे—प्रश्न इति—किमाधारकालमात्रनिषेध उताधेयवर्षमात्रनिषेध इति भावः । अनेकार्थकान्तरशब्दस्य अन्यार्थस्य प्रकृतेऽसम्भवादाह—विवरमिति । विवरशब्देन मूर्तद्रव्यरहितदेशभ्रमवारणायाह—वर्णशून्येति । आधेयस्य—वर्णमात्रस्य ।

उद्द्योते—अन्तराशब्दोऽधिकरणशक्तिप्रधानोऽन्ययमित्याशयेनाह—मध्ये इति । नन्वाधारनिषेधं विना आधेयनिषेधस्यासंभवात् आधेयनिषेधेन आधारनिषेधस्य प्राप्तेः कथमुच्यते “न त्वाधारस्ये”तीत्यत आह—कालेति । मात्रादेन वर्णव्यावृत्तिः ।

(प्रत्यापेक्षभाष्यम्)

किं चातः ? ॥

(प्रत्यापेक्षसमाधानभाष्यम्)

यदि विज्ञायते—अविद्यमानमन्तरं येषामिति, अवग्रहे संयोगसंज्ञा न प्राप्नोति—‘अप्स्वित्यप्’सु’ (ऋ० सं० पद० १।२३।१६) इति । विद्यते ह्यत्रान्तरम् ॥

अथ विज्ञायते—अविद्यमाना अन्तरैषामिति, न दोषो भवति ॥

(प्रदीपः) अवग्रह इति । अर्धमात्राकालोऽवग्रह इत्यतः । अर्धमात्राकालं स्थित्वा वर्णान्तरं समुच्चार्यते तत्र गुरोरवृत्त इति प्लुतो न भवेत् ॥

(उद्द्योतः) अर्धेति । वर्णाद्वर्णोच्चारणस्येऽर्धमात्राकालस्य नियतत्वात्तदधिकोऽर्धमात्राकाल इत्यर्थः ॥ अत एव मात्राकालोऽवग्रह इति प्रतिशक्त्यान्तरैर्विरोधः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पूर्वपक्षी उत्तरयति—यदीति । अवग्रहे इति—तर्हीत्यादिः । अथ—यदि । न दोष इति—तर्हीत्यादिः । आधेयवर्णमात्रस्य निषेधादाधारकालमात्रव्यवधानेऽपि संयोगसंज्ञा सिद्धयतीत्यर्थः । प्रदीपे—अर्धमात्राकालमिति—यत्रेत्यादिः । तत्रेति—संयोगसंज्ञाया अभावात् गुरुसंज्ञाया अभावेनेति शेषः ।

(द्वितीयपक्षाभ्युपगमभाष्यम्)

यथा न दोषस्तथास्तु ।

(प्रथमपक्षाभ्युपगमभाष्यम्)

अथवा पुनरस्तु अविद्यमानमन्तरं येषामिति ॥

(आक्षेपस्मारणभाष्यम्)

ननु चोक्तम्—अवग्रहे संयोगसंज्ञा न प्राप्नोति—
‘अप्स्वित्यप्सु’ इति । विद्यते ह्यत्रान्तरमिति ॥

(आक्षेपबाधकभाष्यम्)

नैव दोषो न प्रयोजनम् ॥

(प्रदीपः) नैव दोष इति । दोषनिवृत्तये संज्ञा क्रियते, प्रयो-
जनमिनिवृत्तये वा, इह चोभयाभावः । अधिकरणवृत्तेर्दूराद्धूते
संबन्धाभावात् । विचार्यमाणानामित्यादौ तु वाक्यस्य ढेरित्यनु-
वर्तते, न गुरोरनुत् इति । अप्सव्यशब्दे दोष इति चेद्, नैवविधे
विषये प्रकृत्यवयवस्यावग्रहं पदकाराः कुर्वन्ति । अप्सुयोनिरित्या-
दावपि समासघटकपदानामन्तोऽवगृह्यते इति सुशब्दात्पूर्वस्य
नास्त्यवग्रहः ॥

(उद्घोतः) नैव दोष इत्यादेः संज्ञाभावेन दोषः । संज्ञायां
च न प्रयोजनमित्यर्थं इत्याह—दोषनिवृत्तये इत्यादि ॥ अप्सव्य-
शब्दे इति । अप्सुशब्दादिगादियति अपो योनियन्मनुष्वित्यलुक् ॥
प्रकृत्यवयवस्य तद्धितप्रकृत्यवयवरथः । अत्र च वैदिकसंप्रदाय एव
शरणम् ॥ अन्तोऽवेति । समासे समस्यमानपदान्ते एवावग्रहः ।
अयमपि वैदिकसंप्रदाय एव ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्ती उत्तरयति—नैवेति ।

प्रदीपे—इह—अप्सु इत्यत्र । वृत्तेरिति—अप्स्वित्यस्येति शेषः ।
दूराद्धूते—“गुरोरनुत्” इत्यत्रानुवृत्तेन “दूराद्धूते” इत्यनेनो
पलक्षिते सम्यग्बोधने । ननु तत्र “विचार्यमाणाना”मित्यनेन प्लुत-
सिद्धये अपेक्षिता गुरुसंज्ञा संयोगसंज्ञायाः प्रयोजनं स्यादित्यत आह—
विचार्येति । तथा च अप्स्वित्यस्यावाक्यत्वात् तत्र तस्याप्रवृत्तिरिति
भावः । अप्सव्यशब्दे दोष इति—अप्सव्यशब्दात् संबोधने हे
अप्सव्य इत्यत्र दूराद्धूतसम्बन्धसत्त्वेऽपि अवग्रहात् संयोगसंज्ञाया
अभावात् गुरुसंज्ञाया अभावेन प्लुतानुपपत्तिरित्यर्थः । नन्वेवमपि
अप्सुयोनिरित्यादौ दूराद्धूतसम्बन्धसत्त्वेऽपि अवग्रहात् संयोगसंज्ञाया
अभावेन गुरुसंज्ञाया अभावात् प्लुतो न स्यादित्यत आह—अप्स्विति ।
इति—इति हेतोः । पूर्वस्य—अप्सव्यस्य ।

उद्घोते—संज्ञेति—संयोगसंज्ञेत्यर्थः । शब्दादिति—मवायं इति
शेषः । अनुगिति—सप्तम्या इत्यादिः । “ओरुण” इति गुणो “वान्तो
यी” त्यवादेशश्चेति शेषः । तद्धितप्रकृत्यवयवस्य—तद्धितप्रत्ययप्रकृ-
तिभूताप्सुशब्दावयवभूताप्सव्यस्य । अवान्तरपदे अवग्रहस्यानियमा-
दाह—अत्र चेति ।

(अथ प्रत्येकं संयोगसंज्ञानिराकरणाधिकरणम्)

(१३१ आक्षेपवार्तिकम् ॥ १ ॥)

॥ * ॥ संयोगसंज्ञायां सहवचनं
यथान्यत्र ॥ * ॥

(भाष्यम्)

संयोगसंज्ञायां सहग्रहणं कर्तव्यम् । “हलोनन्तराः
संयोगः सह” इति वक्तव्यम् ॥ किं प्रयोजनम् ? । सह-
भूतानां संयोगसंज्ञा यथा स्यादेकैकस्य मा भूदिति ॥
यथान्यत्र । तद्यथान्यत्रापि यत्रेच्छति सहभूतानां कार्यं,
करोति तत्र सहग्रहणम् । तद्यथा “सह सुपा” “उभे
अभ्यस्तं सह” इति ॥

(प्रदीपः) संयोगसंज्ञायामिति । वृद्धिसंज्ञावदानन्तर्यव्यव-
स्थितानां हलां प्रत्येकं संयोगसंज्ञा प्राप्नोति ॥

(उद्घोतः) नन्वनन्तरग्रहणादेकैकस्य संज्ञा दुर्लभेत्यत
आह—आनन्तर्येति । एवं च तदुपलक्षणमिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इच्छतीति—आचार्य इति शेषः । वृत्त-
मानसामीप्ये लट् । एवं करोतीत्यत्रापि । दृष्टान्तयोरावेऽभिप्रेते
भूतप्रतिपत्तिः, अन्ये च भाषित्वस्य । अत एव “उभे” इत्यत्र सहग्र-
हणस्यासिद्धत्वेऽपि नानुपपत्तिरिति भावः । प्रदीपे—अत्र सहग्रहणा-
भावे दोषमाह—वृद्धीति । उद्घोते—एवं चेति—आनन्तर्येण व्यवस्थि-
नानां, न त्वानन्तर्यविशिष्टानामित्यर्थकानन्तर्येत्याद्युक्तौ चेत्यर्थः ।
तत्—आनन्तर्यम् ।

(दूषणप्रश्नभाष्यम्)

किं च स्याद् यद्येकस्य संज्ञा स्यात् ? ।

(प्रदीपः) किं च स्यादिति । द्वयोरानन्तर्ये एकैकस्यापि
संयोगसंज्ञायां गुरुसंज्ञाप्रतिबद्धकार्यसिद्धिरिति प्रश्नः ॥

(उद्घोतः) संज्ञाप्रतिबन्धेति पाठे कर्मणि षञ् बोध्यः ।
संज्ञाप्रतिबद्धेति पाठः सुगम एव ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तदस्थः पृच्छति—किं चेति । प्रदीपे—
प्रतिबद्धकार्येति—सम्बद्धकार्यस्य शिक्षेत्यादौ “गुरोश्च हल” इत्यप्र-
त्ययस्येत्यर्थः । तथा च तत्र सहग्रहणाभावे कोऽन्यो दोष
इत्याशयः ।

(दोषप्रदर्शनभाष्यम्)

इह निर्यायात्, निर्वायात्, “वान्यस्य संयोगादेः”
इत्येत्वं प्रसज्येत ॥

इह च संहृषीष्टेति, “ऋतश्च संयोगादेः” इतीद्
प्रसज्येत ॥

इह च संह्रियत इति, “गुणोऽर्तिसंयोगाद्योः” इति
गुणः प्रसज्येत ॥

इह च दृष्टकरोति, समित्करोतीति, “संयोगान्त-
स्य” इति लोपः प्रसज्येत ॥

इह च शक्ता वस्तेति, “स्कोः संयोगाद्योरन्ते च”
इति लोपः प्रसज्येत ॥

इह च निर्यातो निर्वातः “संयोगादेरातो धातोर्-
ण्वतः” इति निष्ठानन्तत्वं प्रसज्येत ॥

(प्रदीपः) निर्यायादिति । सति रेफे यकारः संयोग इत्येत्व-
प्राप्तिः ॥ ननु समुदायस्यापि संज्ञित्वेऽचो रहाम्यां द्वे इति यकारस्य
द्विवचने कृते कस्मादेत्वं न भवति यथा निर्मल्येयादिति । एत्वं कर्तव्ये
पूर्वत्रासिद्धमिति द्विवचनस्यासिद्धत्वाच्चायं दोषः ॥

शक्तेति तकारे शलि परतः ककारः संयोगो भवत्यादिश्चेति
लोपप्रसङ्गः ॥

(उद्घोतः) कस्मादिति । बहूनां संनिधानेऽविशेषेण द्वयो-
र्बहूनां च संज्ञायाः सिद्धान्तविषयमाणत्वादिति भावः ॥ परिहरति-
एत्वे इति । पूर्वत्रासिद्धीयमद्विवचने इति तु द्विवचने कार्येन्य-
स्यासिद्धत्वं नेत्यर्थकम्, न तु द्विवचनस्य तदभावप्रतिपादक-
मिति भावः ॥

संयोगो भवत्यादिश्रैति । प्रत्येकं संज्ञापने स्कोः संयोगा-
वयवत्वासंभवेन षष्ठीसमासासंभवाद्यावाच्च कर्मधारय एवेति
भावः ॥ आदिशब्दश्च पूर्व [भूत] समीपवाची । आदित्वं च प्रत्या-
सस्या संयोगत्वाक्रान्तवर्गान्तरापेक्षयैवेति पदान्तांशे संयोगादिग्रहण-
चारितार्थं बोध्यम् ॥ अन्यथा ह्यर्कयत्प्रत्ययेऽण् इत्यादावन्तक-
स्यापि लोपः स्यात् ॥

(तत्वालोकः) भाष्ये-आक्षेपको दोषान् दर्शयति-इहेति ।
संक्षेपेति-संपूर्वाद्धरेतराशीर्लिङि तडि रूपम् । तत्र “उश्च”ति
कित्वाद् गुणो न । प्रसज्येतेति-तथा च तत्र लिङोऽञ्जला-
दित्वेनाकित्वादगुणे संहरीषीष्टेति आपद्यतेत्याशयः । संहियत इति-
सामान्यशिष्टरिक्तं प्रवाध्येति शेषः । गुणः-संयोगादित्वेन विशेषविहितो
गुणः । तथा च तत्र संहयत इति स्यादिति भावः । संयोगान्तस्येति-
अत्र बहुव्रीहिः, पदञ्चान्यपदार्थः, अलोऽन्त्यस्येति चोपतिष्ठते । तथा
च दृष्टकरोतीत्यादौ कसन्निधौ संयोगत्वादित्यदस्य लोपः स्यादित्या-
शयः । प्रदीपे-इत्येत्वप्राप्तिः-इति हेतोरेत्वप्राप्तिः । निःश्लेषादिति-
निःश्लेषादित्यत्र । इति लोपेति-इति हेतोः लोपेत्यर्थः । उद्घोते-
तदिति-अस्तिद्वैत्यर्थः । ननु शक्तेत्यादौ वृचस्तकारे झलि परे
यौ कसौ न तौ संयोगयोरादौ इति कथन्तयोः “झल् परो यः संयोगः
ततः पूर्वयोः कसयोलोप” इत्यर्थेकेन “स्कोरि” त्यनेन लोपप्रसङ्ग
इत्यत आह-प्रत्येकमिति । षष्ठीति-संयोगाद्योरित्यत्रेत्यादिः ।
परव्यावृत्तये आह-पूर्वेति । अत्र भूतपदमनावश्यकम् । आदित्वं-
पूर्वसमीपत्वम् । स्यादिति-“रात्सस्ये”ति नियमादत्र संयोगान्तलो-
पाप्रवृत्तिः । स चोर्गित्यादौ सावकाश इति भावः ।

(दोषबाधकभाष्यम्)

नैष दोषः । यत्तावदुच्यते-इह तावन्निर्यायात्
निर्वायात् “वान्यस्य संयोगादेः” इत्येत्वं प्रसज्येतेति ॥
नैवं विज्ञायते-संयोग आदिर्दस्य सोऽयं संयोगादिः
संयोगादेरिति ॥

कथं तर्हि ? ।

संयोगावादी यस्य सोऽयं संयोगादिः संयोगादेरि-
ति । एवं तावत्सर्वमाङ्गं परिहृतम् ॥

(प्रदीपः) संयोगाविति । कथं वृत्तावुपसर्जनार्थास्य द्वित्वाव-
गतिरिति चेद । आदिग्रहणसामर्थ्यात् । अन्यथा संयोगादिति वक्तव्यं
स्यात् । संयोगात्परो य आकारस्तदन्तस्याङ्गस्यैवत्वमित्यर्थलाभात् ॥

(उद्घोतः) कथं वृत्ताविति । अयं पूर्वपक्षोऽयुक्तः, संयोगस्य
द्वित्वत्वेन प्रतीतेरेवाभावात् । संयोगत्वेनैवानेकसंयोगप्रतीतिः । न हि
वृत्तावनेकबोध उपसर्जनान्नेति भाष्यसंमतम् । संख्याविशेषानवगम-
स्यैव भाष्यकृतोक्तत्वात् । न त्वनेकानवगम इति तेनोक्तमिति विभा-
व्यताम् ॥ संयोगात्पर इति । न चाङ्गावयवसंयोगग्रहणायादिग्रह-
णम् । तत्र यद्यपि दरिद्रातौ न फलम् । आर्धधातुकविवक्षायां तस्या-
होपविधानात्, तथापि खट्वादिभ्य आचारिक्रिबन्तेभ्यो लिङि
खट्वायादित्यादौ एत्ववारणं फलमिति वाच्यम् । स्यसिचूषाद्-
पदेशपदानुवृत्त्या घुमास्थाद्यन्यस्योपदेशिकस्यैव ग्रहणेन नामधातु-
ष्वेत्वाप्रवृत्तेरिति भावः ॥ खट्वादिभ्य आतो धातोरिति
सुत्रस्थभाष्यप्रामाण्येनाचारिकपोऽभावाच्च । सिद्धान्ते तु निर्वाया-
दित्यादिवारणायङ्गावयवसंयोगग्रहणाय तदिति बोध्यम् ।

(तत्वालोकः) भाष्ये-तदस्यः ताम् परिहरति-नैष दोष
इति । नैते दोषा इत्यर्थः, जातावैकवचनसत्त्वात् । अन्यथासिद्धेरिति

शेषः । तमेव प्रत्येकमाह-यदिति । तावत्-प्रथमम् । नैवमिति-
तत्रोच्यते, तत्रेत्यादिः । एवमग्रेऽपि । संयोगः-एकवचनान्तेन समा-
सादेकसंयोगः । द्विवचनान्तेन समाससमिप्रेत्याह-संयोगाविति ।
न चैवं स्यायादित्यादौ त्रयाणां संयोगत्वादव्याप्तिः, बहूनां समवधा-
नेऽपि द्वयोरेव संयोगसंज्ञास्वीकारादिति भावः । सर्व-“ऋतश्च
संयोगादेः” “गुणोऽस्ति संयोगाद्योरि” त्यादिना विधीयमानम् ।
उद्घोते-पूर्वपक्ष इति-अनेनोत्तरपक्षो युक्त एवेति सूचितम् ।
“संयोगावि”ति फलितार्थकथनपरं, विग्रहस्वेकवचनान्तेनैवेत्याशये-
नाह-संयोगस्येति । संयोगस्येनेति-आदिग्रहणसामर्थ्यादिति भावः ।
प्रतीतेरिति-तथा च बहूनां सन्निधाने बहूनामपि संयोगसंज्ञास्वीकारे
स्यायादित्यादौ नाव्याप्तिरिति भावः । तत्र बीजमाह-न हीति ।
उक्तवादि-एवञ्चैकत्वस्याप्यनवगम इत्याशयः । तेन-भाष्यकृता ।
सिद्धान्तं द्रढयितुं शङ्कते-न चेति । अङ्गावयवेति-अङ्गस्य प्रथमावय-
वेत्यर्थः । तस्य-दरिद्रातेः । अप्रवृत्तेरिति-तेषामुपदेशाभावादित्या-
शयः । भाष्येति-“आतो नापः” इति वार्तिकप्रत्याख्यानपरभाष्ये-
त्यर्थः । सिद्धान्ते तु-समूहे संयोगसंज्ञायां तु । इत्यादिवारणाय-
इत्यादावैत्ववारणाय । तद्-आदिग्रहणम् ।

(द्वितीयदूषणोद्धारभाष्यम्)

यदप्युच्यते-इह च दृष्टकरोति समित्करोति
“संयोगान्तस्य”-इति लोपः प्रसज्येतेति ॥ नैवं
विज्ञायते-संयोगोऽन्तो यस्य तदिदं संयोगान्तं संयो-
गान्तस्येति ॥

कथं तर्हि ? ।

संयोगावन्तौ यस्य तदिदं संयोगान्तं संयोगा-
न्तस्येति ॥

(प्रदीपः) संयोगावन्ताविति । अत्रापि संयोगस्य लोप
इत्येव संयोगेन पदस्य विशेषणान्तदन्तविधौ लब्धेऽन्तग्रहणमाश्रित-
संख्याभेदः संयोगो यथा गृह्येत्येवमर्थं विज्ञायते ॥

(तत्वालोकः) प्रदीपे-अत्रापि-संयोगान्तस्य लोप इत्य-
त्रापि । इत्येव-इत्येतावतैव । शेषविचारोऽत्रापि च यथासंभवं
पूर्वबद्धोध्यः ।

(तृतीयदूषणोद्धारभाष्यम्)

यदप्युच्यते-इह च शक्ता वस्तेति “स्कोः संयो-
गाद्यो”-इति लोपः प्रसज्येतेति ॥ नैवं विज्ञायते-
संयोगावादी संयोगादी संयोगाद्योरिति ॥ कथं तर्हि ? ॥
संयोगयोरादी संयोगादी संयोगाद्योरिति ॥

(प्रदीपः) संयोगयोरिति । षष्ठीसमास आश्रीयत इत्यर्थः ।
संयोगयोरिति द्विवचननिर्देशः स्कोद्वित्वात्तत्समीपयोरपि हलोद्वित्वा-
त्कृतः । तेनायमर्थः-झलि परतो यः संयोगः पदान्ते च यः संयो-
गस्तस्यादिः समीपो यः सकारः ककारश्च तयोलौप इति । न चैवं
सति शक्ता वस्तेत्यत्र लोपः प्रामोति ॥

(उद्घोतः) भाष्ये-आदी इति । यद्यपि मुख्यादिलुभयौ
व्याहृतं तथाप्येक आदिशब्दो गौण इति भावः ॥ पूर्ववदिद्विवचनान्त-
समासेन दोषपरिहार इति न भाष्यार्थः । उभयत्रापि द्विवचनो-
पादानादत आह-षष्ठीति । एवं च झलशेषेऽपि संयोगादिनिर्दिष्टे-
मर्थवद्भवतीति भावः ॥ आदिशब्दश्च ना(द्य)वयववाची असंभवादि-
त्याह-समीप इति । भलादिविशेष्यस्य संयोगस्योपसर्जनान्तेऽपि

सौत्रत्वादवृत्तिः । न च शक्तेत्यत्र व्यपदेशिवद्भावेन स्वस्यापि स्वसमीपत्वेन दोषस्तदवस्थः । आदिग्रहणसामर्थ्याद् व्यपदेशिवद्भावाप्रवृत्तेः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—कृत इति—तथा च न उपसर्जनद्वित्व-प्रतिपादनपरमाध्यमित्याशयः । उद्योते—उभयोः—संयोगयोः उभयत्रापि—हेयोपादेययोरपि । झलंशोऽपीति—उपसर्जनस्यापि संयोगस्य, विशेषणीकृते एवेति शेषः । अपिना पदान्तांशे इति समुच्चयते ननु सविशेषणानां वृत्तिर्नेति निषेधात् कथंमत्र वृत्तिरित्यत आह—झलादीति । आदिना पदान्तसंग्रहः ।

(चतुर्थदूषणोद्धारभाष्यम्)

यदप्युच्यते—इह च निर्यातो निर्वात इति “संयोगादेरातो धातोर्येव” इति निष्ठानत्वं प्रसज्येतेति ॥ नैवं विज्ञायते—संयोग आदिर्यस्य सोऽयं संयोगादिः संयोगादेरिति ॥

कथं तर्हि ? ॥

संयोगावादी यस्य सोऽयं संयोगादिः संयोगादेरिति ।

(प्रदीपः) संयोगादेरात इति । अत्रापि संयोगादात् इयेव संयोगात्परो य आकारस्तदन्ताद्धातोर्नत्वमिति सिद्धे आदिग्रहणं द्वित्वसंख्याश्रयणार्थम् ॥

(आक्षेपभाष्यम्)

कथं कृत्वा एकैकस्य संयोगसंज्ञा प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) कथं कृत्वेति । संयोगसंज्ञाया अन्वर्थत्वात्संयुज्यन्तेऽस्मिन्वर्णा इति समुदायः संयोग इत्यर्थस्याश्रयणात्सहग्रहणं न कर्तव्यमित्यर्थः ॥

(उद्योतः) वस्तुतस्तु प्रत्येकं संज्ञेति पक्षो वाक्यवृत्त्या सञ्ज्ञा लभ्यत एवेति व्युत्पादयितुं गूढाशयः पृच्छति—भाष्ये कथं कृत्वेति । तमेवालामं व्याचष्टे—संयोगेति । एवंचान्वर्थसंज्ञाविरोधात्प्रत्येकं वाक्यपरिसमाप्तिन्यायो नात्राश्रयितुं शक्यत इति व्यर्थं सहेतीति भावः ॥ किं च श्रुतमानन्तर्यं प्रत्येकसंज्ञावादिनोपलक्षणमाश्रयितव्यम् । विशेषणत्वमेवोचितं, तस्य संभवति उपलक्षणत्वस्यान्याव्य-त्वात् । किं चाद्यन्तग्रहणसामर्थ्याद्विवचनान्तेनैव विग्रह इत्यर्थस्य नियमेनालामः । बहुवचनान्तेनापि संभवादित्याहुः ॥ वस्तुतोऽन्वर्थ-संज्ञा चिन्त्या, तदाश्रयणे वटपटौ संयुज्येते यत्रेत्यादौ संयोगानुयोगि-प्रतियोग्यतिरिक्तस्यैवान्यपदार्थतया प्रतीतेर्व्युत्पन्नत्वेन तद्वतिरिक्त-तद्वदितवदवाक्यरूपसमुदायस्य संज्ञापत्तावनिष्टापत्तेः । तस्मान्महा-संज्ञाकरणं प्राचामनुरोधेनेत्येव ज्यायः ॥ अत एव भगवता गर्गदण्डन-न्यायमाश्रित्य सहग्रहणं प्रत्याख्यातं, न तु महासंज्ञेत्यलम् ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—आश्रयणादिति—प्रत्येकं संयोग संज्ञाया अलामादिति शेषः । उद्योते—वस्तुतस्तु—एवं प्रत्येकं संयोगसंज्ञामभ्युपेत्य तत्र दोषपरिहारेण सहग्रहणस्याफलत्वं प्रतिपा-दायुनेत्यादिः । संज्ञा—संयोगसंज्ञा । एवेतीति—अफलं सहग्रहणमि-तीति शेषः । गूढाशय इति—सिद्धान्तीति शेषः । इति—इति हेतोः । अस्य दूष्यत्वादाह—किं चेति । उचितं—वृत्तितम् । तस्य—विशेषणत्वे । दोषपरिहारासङ्गतिमप्याह—किं चेति । सम्भवादिति—एवञ्च पाक्षि-कवच्यमाणदोषापत्तिरित्याशयः । आङ्गिरित्युचितारचिबीजं प्रकाश-यति—वस्तुत इति ।

(समाधानभाष्यम्)

प्रत्येकं वाक्यपरिसमाप्तिर्दृष्टा इति । तद्यथा वृद्धि-गुणसंज्ञे प्रत्येकं भवतः ॥

(तत्त्वालोकः) आक्षेपा प्रत्येकं संयोगसंज्ञासाधकदृष्टान्तमुपस्था-पयति—प्रत्येकमिति ।

(समाधानबाधकप्रतिबन्दीसिद्धान्तभाष्यम्)

ननु चायमप्यस्ति दृष्टान्तः—“समुदाये वाक्यपरि-समाप्तिः” इति । तद्यथा—गर्गाः शतं दण्डयन्ताम् । अर्थिनश्च राजानो हिरण्येन भवन्ति । न च प्रत्येकं दण्डयन्ति ॥

(सहग्रहणप्रत्याख्यानभाष्यम्)

सत्येतस्मिन्दृष्टान्ते यदि तत्र प्रत्येकमित्युच्यते, इहापि सहग्रहणं कर्तव्यम् । अथ तत्रान्तरेण प्रत्येक-मितिवचनं प्रत्येकं गुणवृद्धिसंज्ञे भवतः, इहापि नार्थः सहग्रहणेन ॥

(तत्त्वालोकः) एवं निजप्रतिदृष्टान्तेन प्रतिबन्धा आक्षेप-दृष्टान्तं प्रदूष्य निर्येतुकामः सिद्धान्ती आह—सतीति । सत्य-पीत्यर्थः । एतस्मिन्—ब्राह्मणभोजनरूपे । तत्रेति—वृद्धिगुणसंज्ञासूत्रे इत्यर्थः । एवमग्रेऽपि । वार्त्तिककृता स्पष्टार्थमिति शेषः । इहापीति—तर्हि सत्यपि गर्गदण्डनन्याये इत्यादिः । वार्त्तिककृता स्पष्टार्थमिति शेषः । अथ—यदि । भवत इति—ब्राह्मणभोजनन्याया-दिति भावः । इहेति—तर्हि गर्गदण्डनन्यायेनेष्टसिद्धिसंभवादित्यादिः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

अथ यत्र बहूनामानन्तर्यं, किं तत्र द्वयोर्द्वयोः संयो-गसंज्ञा भवति, आहोस्विदविशेषेण ॥

(प्रदीपः) आहोस्विदिति । द्वयोरित्यस्य विशेषस्यानाश्रयणा-द्बहूनामेवत्यर्थः । यथा पपाचेत्यत्र समुदायस्यैकाचो द्विवचनं नाव-यत्यैकाचः । यदा तु द्वयोरेव हलोरान्तर्यं तदा द्वयोर्भक्त्येव । हल इति जातौ बहुवचननिर्देशात् ॥

(उद्योतः) नन्वविशेषेणेत्यस्य द्वयोर्बहूनां चेति नार्थः । अस्या-विशेषस्याग्रे वक्ष्यमाणत्वात् । मस्त्वौ दोषदानासङ्गत्वात् आह—द्वयोरित्यस्येति । अत एव भाष्ये—समुदाये संयोगादिलोप इति वक्ष्यति ॥ तत्र युक्तिमाह—यथेति ॥ हल इति जाताविति । वस्तुतो हलौ च हलश्चेत्येकशेषः । स्वरितादिति सूत्रेऽनुदात्ताना-मित्यत्र भाष्ये तथैव वक्ष्यमाणत्वात् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—बहूनां समवधाने संयोगसंज्ञा “द्वयो-र्द्वयोरेव, बहूनामेव वा, बहूनामपि द्वयोर्द्वयोरपीति वा” इति त्रयः पक्षाः सम्भवन्ति । तत्रान्तिमपक्षो दूषयित्वा वर्णव्यवधानानाश्रयणस्वार-स्येन प्रथमपक्षं व्यवस्थापयितुकामः एकदेशिना चरमपक्षस्योत्था-पयिष्यमाणत्वात् आदिमपक्षादुत्थापयति—अथेति । द्वयोर्द्वयोः—द्वयोर्द्वयोरेव । प्रदीपे—अयं पक्षो बहूनां सन्निधाने एवेत्यभिप्रायेणाह—यदेति । वर्णग्रहणे जातिग्रहणादाह—जाताविति । उद्योते—अस्य—द्वयोर्बहूनाञ्चेत्यस्य । असङ्गतेरिति—तथा सति सजयोः संयोगत्वेन सलोपसिद्धेरिति भावः । तत्र—बहूनामेवेति पक्षे । अनन्तरा इति विशेषणैकवचनान्तस्यासंभवादाह—हलौ चेति ।

(भाष्यम्)

कश्चात्र विशेषः ? ।

(१३३ आक्षेपवार्तिकम् ॥ २ ॥)

॥ * ॥ समुदाये संयोगादिलोपो

मस्जेः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

समुदाये संयोगादिलोपो मस्जेर्न सिद्धयति । मङ्गलं मङ्गलम् ॥

इह च निर्गल्यात् निर्गल्यात् निर्गल्यात् निर्गल्यादिति, “वाच्यस्य संयोगादेः” इत्येवं न प्राप्नोति ॥

इह च संस्वरिषीष्टेति, “ऋतश्च संयोगादेः” इतीदं न प्राप्नोति ॥

इह च संस्वर्यते इति, “गुणोऽस्ति संयोगाद्योः” इति गुणो न प्राप्नोति ॥

इह च गोमान्करोति यद्यमान्करोतीति, “संयोगान्तस्य लोपः” इति लोपो न प्राप्नोति ॥

इह च निर्गलानो निर्गलान इति, “संयोगादेरातो धातोर्यत्त्वतः” इति निष्ठान्तत्वं न प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) मङ्गलेति । मस्जिनशोर्हलीति नुमि कृते न सजानां संयोगसंज्ञा, न तु सजयोरिति सलोपाप्रसङ्गः ॥ निर्गल्यादिति । यः संयोगो नासावङ्गादिः । यश्चाङ्गादिर्गकारलकारसमुदायो नासौ संयोगः ॥

(उद्घोतः) [भाष्ये ‘पूर्वं धातुपसर्गेण’ इत्याश्रित्य कचित् कचिच्च वाच्यसंस्कारपक्षाश्रयेण दोषोपन्यासः ॥]

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—समुदाये—समुदाये एव संयोगसंज्ञाभ्युपगमे । तस्योपलक्षणत्वादाह—इह च निर्गल्यादीत्यादि । लोपः—तलोपः, प्रदीपे—इति—इति हेतोः । यः संयोग इति—रगलसमुदाय इति शेषः । उद्योते—कचिच्च—स्थलचतुष्टये । कचिच्च—गोमान् करोतीत्यत्र च । पूर्वं धातुः साधनेनेति सिद्धान्तपक्षे स्थलचतुष्टये, पद-संस्कारपक्षे गोमान् करोतीत्यादौ च दोषस्यासंभवादिति भावः ।

(प्रथमपक्षाभ्युपगमभाष्यम्)

अस्तुतर्हि—द्वयोर्द्वयोः संयोगः ॥

(१३४ आक्षेपवार्तिकम् ॥ ३ ॥)

॥ * ॥ द्वयोर्हलोः संयोग इति चेद्-

द्विर्वचनम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

द्वयोर्हलोः संयोग इति चेद्द्विर्वचनं न सिद्धयति । इन्द्रमिच्छति इन्द्रीयति । इन्द्रीयतेः सन् इन्द्रिरीयिषति । “न न्द्राः संयोगादयः” इति द्विर्वचनं न प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) इन्द्रिरीयिषतीति । अत्र द्वौ संयोगौ नदौ द्रौ च, तत्र दकारस्य संयोगादित्वाद् द्विर्वचननिषेधप्रसङ्गः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—चेदिति—तर्हीति शेषः । इति द्विर्वचनम्—इत्यनेन निषेधात् दकारसहितस्य द्वित्वम् ।

(१३५ समाधानवार्तिकम् ॥ ४ ॥)

॥ * ॥ न वाज्विधेः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

न वा एष दोषः ॥

किं कारणम् ?

अज्विधेः । न्द्राः संयोगादयो न द्विरुच्यन्ते ।

अजादेरिति वर्तते ॥

(प्रदीपः) न वाज्विधेरिति । अजाश्रयः प्रतिषेधविधिः । अजादेरिति कर्मधारयः । तेनाच आदेः परेऽनन्तरान्द्रा न द्विरुच्यन्ते । इन्द्रशब्दे तु दकारो नकारेण व्यग्रहितत्वाद् द्विरुच्यते एव ॥

(उद्घोतः) परेऽनन्तरा इति । तस्माद्विर्युत्तरस्येत्यस्योपस्थितेरिति भावः । चन्द्रोद्यतेः सनोऽभिधाने यथेष्टं नामधातुर्विधिति द्वितीयैकाचो द्वित्वं नकारसहितस्यैव । आद्यवयवाच्चः परत्वाभावेनैतन्निषेधाप्रवृत्तेरिति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—वर्तते—अनुवर्तते । प्रदीपे—अर्थान्तर-अमनिरासाय अज्विधेरित्यस्यार्थमाह—अजाश्रय इति ।

(आक्षेपभाष्यम्)

अथ यद्येवं बहूनां संयोगसंज्ञा, अथापि द्वयोर्द्वयोः, किं गतमेतद्व्यतिरिक्तं सूत्रेण । आहोस्विदन्यतरस्मिन्पक्षे भूयः सूत्रं कर्तव्यम् ?

(तत्त्वालोकः) एवं द्वयोर्द्वयोरेवेति पक्षस्य निर्दुष्टत्वेऽपि सूत्रं हल इति बहुवचनान्तसत्त्वात् सूत्रतस्तस्यालाभ एवेत्याशयेन शङ्कते—अथेति । गतम्—अवगतम् । एवमप्येऽपि । एतत्—पक्षद्वयम् । आहोस्विदिति—अन्यतरस्मिन् पक्षे इयता सूत्रेणावगते इति शेषः । पक्षे—पक्षावगतिनिमित्तम् । भूयः—इतो गुह्यतरम् ।

(समाधानभाष्यम्)

गतमित्याह ॥

कथम् ? ॥

यदा तावद्बहूनां संयोगसंज्ञा, तदैवं विग्रहः करिष्यते—“अविद्यमानमन्तरमेषाम्” इति ॥

(प्रदीपः) अविद्यमानमिति । बहूनां चाविवरत्वे समुदाय-द्विर्वचनवद्बहूनामेव संयोगसंज्ञा न द्वयोर्द्वयोः ॥

(उद्घोतः) बहूनां चाविवरत्वे इति । बहूनां चानन्तरत्वे इति कचित्पाठः ॥ नन्वत्र विग्रहे कमित्यादौ कमयोः संयोगसंज्ञा स्यात्तयोर्मध्ये वर्णशून्यकालरूपच्छिद्राभावादिति चेन्न । वर्णशून्यकालव्यवयवात्राण्ये फलभावात्सामर्थ्येन वर्णकालव्यवयोऽपि व्यावर्त्यत इत्यदोषः ॥ द्विर्वचनवदिति । एषमिति बहुवचनादिति न अमितव्यम् । तस्य सूत्रे हल इतिवत्सत्त्वात् । अन्तराशब्देन विग्रहेऽपि तत्सत्त्वाच्च । अन्यथा द्वयोर्न स्यात् । किं त्वन्तराशब्देन विग्रहाद्बहूनां समवधाने तेषामप्यनन्तरत्वादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—यथाश्रुतसंज्ञादेव पक्षद्वयमवगतमित्याह—गतमिति । यदेति—यत इत्यादिः । बहूनां—बहूनामेव । अन्तरं—वर्णशून्यकालः । प्रदीपे—बहूनां चेति—बहूनां सन्निधाने द्वयोर्द्वयोरित्यादिः । उद्योते—मध्ये इति—वर्ण (काल) सत्त्वेन विशेषणाभावेऽपि विशिष्टाभाव इति नियमादिति शेषः । वर्णशून्येति—यत इत्या-

दिः । एषामिति—बहूनामेवैतीत्यादिः । तस्य—एषामिति बहुवचनस्य । इतिवत्—इति बहुवचनस्येव । सत्त्वात्—अविवक्षया सत्त्वात् । तत्सत्त्वात्—एषामिति बहुवचनसत्त्वात् । अन्यथा—एषामिति बहुवचनात् बहूनामेवैत्यस्याभ्युपगमे । द्वयोरिति—यत्र द्वौवै तत्रैत्यादिः । तेषां—बहूनाम् । अपिना द्वयोर्द्वयोरित्यस्य संग्रहः । तथा च द्वयोर्द्वयोः बहूनां चाविशेषेण संयोगसंज्ञायां प्राप्तायाम् एकाज्जिह्वचनन्यायेन बहूनामेवैत्यस्याभ्युपगम इति भावः ।

(समाधानशेषभाष्यम्)

यदा द्वयोर्द्वयोः संयोगसंज्ञा, तदैवं विग्रहः करिष्यते—‘अविद्यमाना अन्तरैषाम्’ इति द्वयोश्चैवान्तरा कश्चिद्विशते वा न वा ॥

(प्रदीपः) अविद्यमान इति । मध्ये य आधेयः स द्वयोरेव मध्ये भवतीति संसर्गवद्विप्रयोगस्यापि विशेषावगतिहेतुत्वाद्बहुषु द्वयोर्द्वयोः संयोगसंज्ञा भवतीति पक्षः । द्वयोश्चैवान्तरेति । अन्तरान्तरेण युक्ते इति द्वितीया कस्मादत्र न भवति । उच्यते—यदा मध्यापेक्षया नियतावधिरूपत्वं विवक्ष्यते त्वां च मां चान्तरा कमण्डलुः’ अग्रे अन्तरा धवखदिरावन्तरेति, तदा द्वितीया ॥ यदा तु नियतावधित्वं न विवक्ष्यतेऽपि तु संबन्धमात्रं तदा पष्ठयेव भवति । तदा हि न ज्ञायते—किं तयोरेवावधित्वमुताभ्यसहितयोरित्यवधिनियमाभावाद् द्वितीयाया युक्तग्रहणान्नियतावधिविवक्षाविषयाया अभावः ॥

(उद्घोतः) संसर्गविप्रयोगावेव भाष्ये दर्शयति—द्वयोश्चैवेति । विद्यत इत्यन्तं दृष्टान्तार्थम् । अवस्थाधेनुरित्यादौ विप्रयोगोऽपि विशेषावगतिहेतुर्दृष्टः । अन्तरा विद्यत इति न विद्यत इति वा यत्तद् द्वयोरेवेत्यर्थः ॥ नियतावधिरूपतेति । अवधित्वं हि अन्यासहितत्वे एव तयोनियमेन भवति, अन्यसाहित्ये तु न तत्रावधित्वस्य नियमेन प्रतीतिः, अवधित्वविवक्षायामेव च द्वितीयेति भावः ॥ यस्य च नियमेनावधित्वं तस्यैवावधित्वविवक्षा शब्देनेति तात्पर्यम् । नियतत्वमन्यासहितत्वं, तद्वैशिष्ट्येन यावधिरूपता सा विवक्षिता यदा भवतीत्युत्तरार्थः । अन्यथा अवधित्वविवक्षायां द्वितीया, तत्त्वाविवक्षायां षष्ठीत्यर्थस्यैव शब्दतो लामेन नियतेति कथनमधिकं स्यादिति बोध्यम् । युक्तग्रहणादिति । न च तदभावेऽन्तरान्तरेण शब्दाभ्यां द्वितीयापत्तिः । तयोरव्ययत्वेन विशेषाभावात् । न च प्रथमावधानेन सपूर्वायाः प्रथमाया इत्यस्याप्रवृत्त्यर्थम् । व्यवस्थितविभाषया तस्य सुपरिहरत्वात् । तस्माद्युक्तग्रहणं संबन्धविशेषस्य प्रतिपादनाय अवधित्वस्य प्रतियोगित्वस्य वा तेन प्रयोगमन्तरेणैव सिद्धम् । एवं च संबन्धमात्रविवक्षायां पष्ठयेवेति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—द्वयोर्द्वयोः—द्वयोर्द्वयोरेव । अविद्यमाना इति वर्णा इति शेषः । अन्तरा—मध्ये । प्रदीपे—आधेयः—वर्णः । इति—इति हेतोः । द्वयोर्द्वयोः—द्वयोर्द्वयोरेव । मध्यापेक्षया—मध्यरूपाधिकरणपेक्षया । अस्य “निरूपकयोरिति” शेषः । इति—इत्यत्र । प्रकृताभिप्रायेणाह—यदा स्मिति । तदपेक्षया तयोरिति शेषः । हि—यतः । इति—इति हेतोः । उच्यते—दृष्टान्तार्थमिति—तथा च प्रथमो वाशब्द इवार्थे, द्वितीयश्चाप्यर्थे इति भावः । चो यदर्थक इत्याशयेन समुदितवाक्यार्थमाह अन्तरेति । अत्र वाशब्दस्तन्त्रेण इवाप्योरर्थे । तथा च यथा अन्तरा विद्यते इति यत् तद् द्वयोरेव, तथा अन्तरा न विद्यते इत्यपि यत् तद् द्वयोरेवेत्यर्थः । मध्यत्वनिरूपकौ द्वौवै भवतो, न बहव इति भावः । हि—यतः । तयोः—निरूपकयोः । ननु स्यास्याप्यते इत्यादी अन्यस्यापि अन्यरूपेण विवक्षा इत्यत आह—

यस्य चेति । तदभावे—युक्तग्रहणाभावे । तयोः—अन्तराऽन्तरेण शब्दयोः । अप्रवृत्त्यर्थमिति—युक्तग्रहणमिति शेषः । तस्य—“सपूर्वाया” इत्यस्य । कैयटोक्तावधिप्रत्ययोपलक्षणत्वादाह—प्रतियोगीति ।

(आक्षेपभाष्यम्)

एवमपि बहूनामेव प्राप्नोति । यान् हि भवानत्र षष्ठ्या प्रतिनिर्दिशति, एतेषामन्येन व्यवधये न भवितव्यम् ॥

(प्रदीपः) यान् हीति । एषामिति बहुवचननिर्देशादिति न बोध्यम्, बहुत्वस्याविवक्षणाद् । अन्यथा शिष्येत्यादौ द्वयोर्न स्यात् । तस्माद्योऽसावन्तरा स द्वयोर्भवति न वेति यदुक्तं तत्रोच्यते—यदा द्वयोर्द्वयोरन्तरा न भवति तदा बहवोऽनन्तरा इति तेषामेव प्राप्नोति । यदा हि बहूनां मध्ये भिन्नजातीयोऽब्जं भवति तदा मा भूत् । तदभावे तु प्रवर्तितव्यमेव बहूनां संज्ञाया समुदायद्विवचनवदित्यर्थः ॥

(उद्घोतः) ननु भाष्ये द्वयोरिति षष्ठीद्विवचननिर्दिष्टस्य द्वित्वाद्—यान्—इति बहुवचननिर्देशोऽनुपपन्न इति चेत् । प्रकृते द्वयोरित्यनेन न केवलौ वर्णौ निर्दिष्टौ । तथा सति तयोरेवावधित्वे द्वितीयापत्तिः । किं त्वन्यसहितावपि अत एव षष्ठौ । एवं च त्रयाणां समवधाने द्वयोः समुदाययोरवधित्वविवक्षणेन द्वयोः समुदाययोरन्तरत्वे तत्समुदाययोरिति बहूत्वात्तदुपपत्तिः । अनन्तरा इत्यनेन च न विद्यतेऽन्तरा यौ वर्णौ तौ, यौ च समुदायावन्तरा न विद्यते तौ च गृह्यन्ते एकशेषादिति न दोषः । तत्सर्वमभिप्रेत्याह—यदा द्वयोर्द्वयोरिति । अवयवकसमुदाययोरित्यर्थः । यान् वर्णान् द्वयोः समुदाययोरित्यर्थकषष्ठ्या प्रतिनिर्दिशतीति भाष्यार्थ इति भावः ॥ अनन्तरा इत्यस्यात्र पक्षे व्यावर्त्य दर्शयन् पूर्वोक्तमेवार्थं दृष्टान्तेनोपादधितुमाह—यदा हि बहूनामिति । न च सध्वेत्यादौ रेफकारयोर्वर्णयोरन्तरा कस्यचित्सत्त्वेऽपि सरो रषौ चेति समुदायो तयोश्चान्तरा न कश्चिदिति तेषां संयोगत्वं स्यादिति वाच्यम् । वर्णयोरन्तरा विद्यमानत्वेनन्तरत्वाभावात् । सर्वविधानन्तरत्वस्यैव निमित्तत्वादित्याहुः ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एवं विग्रहद्वयेन यथाश्रुतसंज्ञादेव बहूनां समवधाने पक्षद्वये प्राप्ते निणेतुकाम आह—एवमपीति—संसर्गवद् विप्रयोगस्यापि विशेषावगतिहेतुत्वेऽपीत्यर्थः । हि—यतः । अन्येन—अत्र । व्यवधये इति—सति, संयोगसंज्ञयेति शेषः ।

प्रदीपे—बहुत्वस्येति—तत्र, सत्रस्थ—हल इत्यत्रेवेत्यादिः । द्वयोर्न—द्वयोः संयोगसंज्ञाप्रयुक्तगुत्वप्रयुक्ताप्रत्ययो न । इति तेषामेव—इति हेतोः बहूनामेव । हि—यतः । तदभावे—मध्ये अचोऽभावे ।

उद्घोते—बहुवचननिर्देशः—बहुवचनान्तेन प्रतिनिर्देशः । प्रकृते इति—यत इत्यादिः । तदुपपत्तिरित्यत्र चान्वयः । तयोरेव—केवलवर्णयोरेव । अपिना—केवलसमुच्चयः । एवञ्च—तथा निर्देशे च । हल इत्यत्रेवानन्तरा इत्यत्रापि एकशेष इत्याह—अनन्तरा इति । वर्णाविति—केवलाविति भावः । अवधित्वविवक्षणेन द्वितीया । एवमग्रेऽपि ।

(समुदायसंज्ञाभ्युपगमभाष्यम्)

अस्तु तर्हि समुदाये संज्ञा ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एवं बहूनां समवधाने द्वयोर्द्वयोः बहूनाञ्चानन्तरत्वे एकाज्जिह्वचनन्यायेन बहूनामेवेति निर्णयः सिद्धान्तो आह—अस्तिविति । समुदाये इति—एवेति शेषः ।

(समुदायसंज्ञादूषणस्मारणभाष्यम्)

ननु चोक्तं—*समुदाये संयोगादितोपो मस्जेः* इति ॥

चतुर्थमाहिकम् ।

प्रदीपोद्घोततत्त्वालोकैर्विभूषितम् ।

(समुदायसंज्ञादूषणनिराकरणसिद्धान्तिभाष्यम्)
नैष दोषः । वक्ष्यते—“अन्यात्पूर्वो मस्जे-
मिदनुषङ्गसंयोगादिलोपार्थम्” इति ।

(प्रदीपः) अन्यात्पूर्व इति । तच्चातुषङ्गलोपार्थमवश्यं वक्त-
व्यम् । अन्यादिवः परे तुमि सत्यनुपधात्वान्मस इत्यत्र नलोपो न
स्यात् । कृतेऽपि संयोगादिलोपे तस्यासिद्धत्वादननुपधात्वमेव नकारस्य ॥
(उद्घोतः) अनुषङ्गे नकारः । तद्दोषोऽनिर्दिष्टमित्यनेन ॥
(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्ती तं निराकरोति—नैष दोष
इति । यतः “मिदचोऽन्यात्पर” इति सूत्रे वार्तिककार इति वेषः ।

(समुदायसंज्ञादूषणनिराकरणैकदेशिभाष्यम्)
अथत्राऽविशेषेण संयोगसंज्ञा विज्ञास्यते-द्वयोरपि,
बहुनामपि तत्र द्वयोर्या संयोगसंज्ञा, तदाश्रयो लोपो
भविष्यति ॥

(प्रदीपः) अविशेषेणेति । बहुभवनन्तरेषु द्वयोर्द्वयोरपि भवति
बहुनामपीत्यभिधानीमविशेषः । कार्यार्थत्वात्संयोगसंज्ञाया विरोधा-
भावादिकया संज्ञया सर्वेषामनुग्रहासिद्ध्या द्विवचनेन वैषम्यादविशेषे-
णेत्युक्तम् ॥

(उद्घोतः) बहुनामपीति । न्यायतः सूत्रात्सम्भवमात्रेणेद-
मुक्तम् । न तु फलोदाहरणमस्य न्याय्यमस्ति । ध्वनितं चेदमङ्गेन
संयोगादिमिति ग्रन्थेन भाष्ये ॥ ननु द्विवचनन्यायेन समुदायस्यैव
संज्ञा स्यादिति कथमेतत्पक्षोत्थानमत आह—कार्येति । द्विवचनं
हि श्रवणार्थमेव न शास्त्रीयकार्यार्थम् । एकस्याचो बहवयवत्वं युगपदि-
रुद्धं च । एकेन द्वित्वेन सर्वानुग्रहश्चेति वैषम्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एकदेशी अन्यात्पूर्व” इति वार्तिका-
करणजलाघवमभिप्रेत्य तृतीयपक्षमुत्थापयति—अथवेति । तत्र—तयो-
र्मध्ये । लोपः—संयोगादिलोपः ॥ अनुषङ्गलोपार्थम् “अन्यात्पूर्व” इति
वार्तिकस्यः संयोगादिलोपसिद्धत्वापकस्य वाऽवयवाश्रयणीयतयाऽयं
पक्षः गौरवदूषित एव ।

प्रदीपे—द्वयोर्द्वयोरिति—विनिगमनाविरहेण द्वयोर्द्वयोरिव, बहु-
नामेववेतिविशेषाश्रयणासम्भवादिति भावः । संयोगसंज्ञाया इति—
अस्य मध्यमणिन्यायेनोभयत्रान्वयः । बहुध्विति शेषश्च । संज्ञाया-
संयोगसंज्ञया । उद्घोते—न्यायेनेति—विनिगमकेनेति भावः । बह्वव-
यवत्वं—बहुनामवयवत्वम् ।

(समुदायसंज्ञापक्षोक्तदूषणान्तरनिराकरणसिद्धान्तिभाष्यम्)
यदप्युच्यते—“इह च निर्गल्यात् निर्गल्यात् निर्मल-
यात् निर्मल्यादिति “वान्यस्य संयोगादेः” इत्येवं न
प्राप्नोति” इति ॥ अङ्गेन संयोगादिं विशेषयिष्यामः—
अङ्गस्य संयोगादेरिति ॥ एवं तावत्सर्वमाङ्गं परिहृतम् ॥

यदप्युच्यते—इह च गोमान्करोति यवमान्करोती-
ति “संयोगान्तस्य लोपः” इति लोपो न प्राप्नोति” इति ॥
पदेन संयोगान्तं विशेषयिष्यामः—पदस्य संयोगान्तस्येति ॥

यदप्युच्यते—“इह च निर्गलानो निर्गलान इति
“संयोगादेरातो धातोर्येष्वतः” इति निष्ठानत्वं न प्राप्नो-
ति” इति ॥ धातुना संयोगादिं विशेषयिष्यामः—धातोः
संयोगादेरिति ॥

(प्रदीपः) बहूनां संनिधौ बहूनामेव संयोगसंज्ञेत्यस्मिन्पक्षे आ-
श्रीयमाणे मस्जेर्दोषोऽन्यात्पूर्व इति परिहृतः । शेषान्दोषान्परिहर्तु-
माह—यदप्युच्यते इति । पाठक्रमादर्थक्रमो बलीयानिति—मस्जे-
रन्यात्पूर्व इत्यस्यानन्तरमिदं द्रष्टव्यम् ॥ निर्गल्यादित्यादिषु यद्यपि
त्रयो हलः सन्निहितास्तथापि कार्यार्थत्वात्संज्ञायास्त्रिषु कार्यभावाद-
ङ्गपदधात्ववयवस्य संयोगस्य तेषु तेषु लक्षणेष्वाश्रितत्वात्समुदाये का-
र्याभावे चाश्रयानां स्वकार्यारम्भाद् द्वयोरेव संज्ञा प्रवर्तत इति भाष्या-
र्थः ॥ व्याख्यानान्तरमत्र छिद्यत्वान्नोक्तम् ।

(उद्घोतः) ननु पक्षान्तरेण व्यवधानादासत्यभाव इत्यत
आह—पाठेति । शब्दस्यार्थप्रत्यायनाङ्गत्वेन गुणत्वात्तदर्थः क्रम
आर्थक्रमविरोधे दुर्बल इति भावः ॥ अङ्गपदधात्ववयवेति । संयो-
गादेरित्यादावाच्यन्तशब्दयोरवयववाचितयेति भावः ॥ अयमाशयः—
अङ्गादेरादावन्ते वा व्यञ्जनवयाभावात् त्रयाणां फलाभावात्संज्ञाप्राप्तौ
कथं द्वयोर्न स्यादिति ॥ यद्यपि सामानाधिकरण्यान्वयेऽपि अङ्गाव-
यवस्यैव संयोगस्याश्रयणं नाप्येति अङ्गेन संयोगादिं विशेष-
यिष्याम इत्यनुपपन्नं तथापि संयोगरूपमादिमङ्गेन परिच्छेत्स्यामोऽङ्गा
वयवस्यसंयोगस्यैव बहुव्रीहिणाश्रयणमित्यर्थ इति न दोषः । एवंच
बहुनामपीत्याश्रयणे फलाभाव इति स्पष्टमेवोक्तम् । किञ्चकल्पनया
तादृशसंयोगानयनं तु नानभिधानादित्याशयः ॥ अदादिषु षस स्वप्ने
इत्येव पाठो न तु षस सस्ति स्वप्न इति एतद्भाष्यप्रामाण्याज्ज-
न्वित्यादिद्वयस्थभाष्यप्रामाण्याच्चेति बोध्यम् ॥ व्याख्यानान्तर-
मिति । पाठक्रमावायार्थेव व्याचक्षते—न प्राप्नोतीतीत्यत्रेतिशब्दो
यस्मादर्थ उत्तरान्वयी, यस्मादङ्गेन संयोगादिर्विशेष्यतेऽङ्गावयवः
संयोगो गृह्यते इत्यर्थः । एवं च बहुनामेव संयोगत्वे यः संयोगो
नासावङ्गावयवो यश्चाङ्गावयवो नासौ संयोगस्तस्मादेवं न प्राप्नोतीति
यदपि—तदप्यसत् । यतोऽविशेषेण संबोध्यते इति शेष इति ॥ तत्
क्लिष्टम् । शेषपूरणात् । इतेः स्वरसतो वाक्यसमाप्त्यर्थतायाः प्रती-
यमानत्वाच्च । एवं तावत्सर्वमाङ्गं परिहृतमित्यस्यास्त्वारस्याच्च ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—न प्राप्नोतीति—तदपि न, यत इति
शेषः । एवमग्रेऽपि । सर्वम्—“ऋतश्च संयोगादेः” “गुणोऽस्ति संयोगा-
द्योरि”त्यादिना आपाद्यमानम् ।

प्रदीपे—द्वयोरेवेति—एवेन बहुनामेवेत्यस्य बहुनामपीत्यस्य च
व्यावृत्तिः । उद्घोते—पक्षान्तरेण—अथवेति पक्षेण । ननु मस्जेरन्ते व्य-
ञ्जनवयमस्तीत्यत आह—त्रयाणामिति । द्वयोरेव संयोगसंज्ञया कार्य-
सिद्धेरिति भावः । कथमिति—फलसत्त्वात्, अन्यथा शास्त्रवैयर्थ्यापा-
ताच्चेति भावः । तदपीति—उच्यते इति शेषः । ननु शेषपूरणं सिद्धा-
न्तेऽपीत्यत आह—इतेरिति । ननु निपातानामनेकार्थत्वात्त्रेदं दूषण-
मित्यत आह—एवमिति । एवञ्च बहूनां समवधाने बहुनामेवेति पक्ष-
स्य निष्फलत्वात्, अथवा पक्षस्य गौरवदूषितत्वाच्च द्वयोर्द्वयोरवेति
पक्ष एव युक्त इति भावः ।

(इति समुदायसंज्ञापक्षस्थापनम्)

(अथानन्तरशब्दार्थनिरूपणम्)

(१३६ आक्षेपवार्तिकम् ॥ ५ ॥)

॥ * ॥ स्वरानन्तर्हितवचनम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

स्वरैरनन्तर्हिता ह्यः संयोगसंज्ञा भवन्तीति वक्त-
व्यम् ॥

किं प्रयोजनम् ?

व्यवहितानां मा भूत् । पचति पनसम् ॥

(प्रदीपः) पचति पनसमिति । हल इति वचनादत्रा सह सकारमकारयोर्मा भूत्संज्ञा तयोरेव तु प्राप्नोति । ततश्च सलोपप्रसङ्गः ॥

(उद्घोतः) हल इतीति । तद्धि असावित्यादौ स्फोरिति सलोपवारणायावश्यकमिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—हल इति—अनन्तरा इत्यादिः । तस्य अनन्तरव्यवहारविषया इत्यर्थः । अत एव च तस्य भाष्येऽनुल्लेखः । व्यवहितानामिति—स्वरैरित्यादिः ।

प्रदीपे—तयोरेवेति—तयोरेतु प्राप्नोत्येवेत्यन्वयः ।

उद्घोते—नन्वत्रा सह हलःसंयोगसंज्ञायामपि दोषाभावात् हल इति व्यर्थमित्यत आह—तदिति । हल इतीत्यर्थः । हि—यतः । इत्यादाविति—सावित्यस्य संयोगत्वादिति शेषः ।

(आक्षेपबाधकभाष्यम्)

ननु चानन्तरा इत्युच्यते । तेन व्यवहितानां न भविष्यति ॥

(१३६ आक्षेपसाधनवार्तिकम् २ यखण्डम् ॥ ६ ॥)

॥ * ॥ दृष्टमानन्तर्यं व्यवहितेऽपि ॥ * ॥

(भाष्यम्)

व्यवहितेऽप्यनन्तरशब्दो दृश्यते । तद्यथा—‘अनन्तराविमौ ग्रामौ’ इत्युच्यते, तयोश्चैवान्तरा नद्यश्च पर्वताश्च भवन्तीति ॥

(आक्षेपबाधकभाष्यम्)

यदि तर्हि व्यवहितेऽप्यनन्तरशब्दो भवति । आनन्तर्यवचनमिदानीं किमर्थं स्यात् ? ॥

(१३७ आक्षेपसाधनवार्तिकम् ॥ ७ ॥)

॥ * ॥ आनन्तर्यवचनं किमर्थमिति

चेदेकप्रतिषेधार्थम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

एकस्य हलः संयोगसंज्ञा मा भूदिति ॥

किं च स्यात् यद्येकस्य हलः संयोगसंज्ञा स्याद् ? ।

इयेष उवोष, “इजादेश्च गुरुमतो नृच्छः” इत्याम् प्रसज्येत ॥

(प्रदीपः) एकप्रतिषेधार्थमिति । अनन्तरा इत्यनेन संज्ञाया विषयो निर्दिश्यते । यत्रानन्तरव्यवहारस्तत्र संज्ञा । नचैकाकिन्यानन्तरव्यवहार इति भावः । एकप्रतिषेधस्य च प्रयोजनम् इयेषेत्यादाविजादेरित्यामो निवृत्तिः । गुरुमद्वचनमियायेत्यादिनिवृत्त्यर्थं स्यात् ॥

(उद्घोतः) नचेति । आनन्तर्यस्य सप्रतियोगकत्वादिति भावः ॥ प्रकृते चान्यस्य प्रतियोगिनोऽनुपादानादुपस्थितहलेव प्रतियोगित्वेनाश्रीयत इति बोध्यम् ॥ भाष्ये उवोषेति प्रसङ्गोच्चारितम् । तस्य विकल्पितान्कत्वात् । उवोषेति कवर्गद्वितीयान्तो वा पाठः ॥ इयावेति । इण् ल् इत्यस्यामवस्थायां व्यपदेशिवद्भावादित्वादि-

मस्ति, गुरुमत्त्वं तु न । न चैयङि कृते गुरुमदिजादित्वादाम् स्यादिति वाच्यम् । लिङ्धातुसंनियोगेन संपन्नस्य गुरुमदिजादित्वस्य तद्विजातकत्वाभावादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पूर्वपक्षी उत्तरयति—आनन्तर्येति । हल इत्यत्र हल् च हलो च हल श्वेत्येकशेषमभिप्रेत्याह—एकस्येति । किं च—किन्तर्हि । प्रसज्येतेति—पस्य संयोगत्वे इकारादेः गुरुत्वादिति भावः ।

प्रदीपे—ननु अनन्तरा इत्यनेन कथमेकप्रतिषेधोऽवगम्यते इत्यत आह—अनन्तरा इति ।

उद्घोते—नन्वन्त्यं प्रतियोगि वेनाश्रित्यैकस्मिन्ननन्तरव्यवहारः कुतो नेत्यत आह—प्रकृते चेति । तथा च तदर्थमनेकहल्ग्रहणमावश्यकमिति भावः । तस्येति—“उपविदजागृभ्य” इत्यनेनेति शेषः ।

(१३८ समाधानवार्तिकम् ॥ ८ ॥)

॥ * ॥ न वाऽतज्जातीयव्यवायात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

न वा एष दोषः ॥

किं कारणम् ? ।

अतज्जातीयस्य व्यवायात् । अतज्जातीयकं हि लोके व्यवधायकं भवति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अनन्तरा इत्यनेनैव स्वरैर्व्यवहितेषु संज्ञाया अप्रसङ्गात् “स्वरानन्तरित्ववचनं” न कार्यमित्याशयेन सिद्धांती आह—न वेति । एषः—“स्वरे”तिवचनाभावे स्वरैर्व्यवहितेषु संज्ञाप्रसङ्गरूपः । हि—यतः ।

(अनुयोगभाष्यम्)

कथं पुनर्ज्ञायते—ऽतज्जातीयकं लोके व्यवधायकं भवतीति ? ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पूर्वपक्षी पृच्छति—कथमिति । केन व्यवहारेणेत्यर्थः ।

(उत्तरभाष्यम्)

एवं हि कश्चित् कश्चित्पृच्छति—‘अनन्तरे एते ब्राह्मणकुले’ इति । स आह—‘नानन्तरे, वृषलकुलमनयोरन्तरा’ इति ॥

(प्रदीपः) वृषलकुलमिति । यद्यपि ब्राह्मणकुलमपि तयोर्व्यवधायकं तथापि भिन्नजातीयकमव्यवधायकमिति यदुक्तं तदनेन निवर्त्यते ॥

(उद्घोतः) कुलमत्र गृहम् ॥ ब्राह्मणकुलमपीति । तत्तद्रूपेण ग्रहणे तस्यापि विजातीयत्वादिति भावः ॥ भाष्ये अनयोरन्तरेति पृच्छुपादानादन्यस्य हतयोरवधित्वसूचनात्तत्तद्रूपेणग्रहणबोधनात् ब्राह्मणकुलस्याव्यवधायकत्वमेवेत्यन्ये ॥ भिन्नजातीये त । तयोश्चान्तरा नद्यश्च पर्वताश्च भवन्तीति भाष्येणेत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्ती तं व्यवहारं दर्शयति—एवमिति । हि—यतः । प्रदीपे—तयोः—ब्राह्मणकुलयोः । उद्घोते—तस्यापि—ब्राह्मणकुलस्यापि ।

(आक्षेपभाष्यम्)

किं पुनः कारणं कचिदतज्जातीयं व्यवधायकं भवति, कचिन्न ? ॥

२५ म०

(प्रदीपः) निपातनादिति । प्रसङ्गेनास्य लौकिकशब्दस्य साधुत्वं क्रियते । निपातनानां च बाधकत्वान्मुखनासिकवचन इति न भाव्यम् । अबाधकत्वपक्षे तु भाव्यमेव ॥

(उद्घोतः) सौत्रत्वादिति कुतो नोक्तमित्यत आह—प्रसङ्गेनेति । अबाधकत्वेति । पक्षेऽस्त्वित्यनेनाबाधकत्वस्वीकर्तुं वृत्तिमत्तमसङ्गतमित्युक्तम् । भाष्यकृतसंमतरूपपक्षेः । बाधकान्येव निपातनानीति सर्वादिपक्षे भाष्ये उक्तेः ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्ती समाधत्ते—निपातनादिति । प्रदीपे—सौत्रत्वादित्यस्यानुक्तौ हेतुसूचनायाह—लौकिकेति । इति—इत्यनेन ।

(समाधानान्तरभाष्यम्)

अथ वा-मुखनासिकमावचनमस्य सोयं मुखनासिकावचनः ॥

(तत्त्वालोकः) निपातनस्यागतिकगतित्वादाह—अथवेति ।

(आक्षेपभाष्यम्)

अथ किमिदमावचनमिति ? ॥

(तत्त्वालोकः) पूर्वपक्षी पृच्छति—किमिति । किमर्थकमित्यर्थः ।

(समाधानभाष्यम्)

ईषद्वचनमावचनमिति, किञ्चिन्मुखवचनं किञ्चिन्नासिकावचनम् ।

(प्रदीपः) ईषद्वचनमिति । भागस्य मुखेनोच्चारणाङ्गागस्य नासिकया । अस्मिन्पक्षे मुखनासिकवचन इत्यपि भवति । यो हीषद्वच्यते स उच्यते एव । यथा ईषच्छुद्धोऽपि शुद्ध एव ॥

(उद्घोतः) अस्मिन् पक्षे इति । आङ्गहितस्येति शेषः । वस्तुत आक्षेपकवाक्यतया आङ्गहितैतत्पदार्था समासस्यामभिधानमेवेत्याहुः ॥ ननु भागस्य मुखमुच्चार्यत्वेन मुखनासिकं वचनमुच्चारणकरणं यस्य वर्णस्येत्यर्थको मुखनासिकवचन इति प्रयोगस्तत्रासङ्गतोऽत आह—यो हीति ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्ती समाधत्ते—ईषद्वचति । ईषद्वचनमित्यनेन आंशिकावचनभ्रमनिवारणाय आह—किञ्चिदिति ।

उद्घोते—आक्षेपवेति—कृत्स्नो वर्णो मुखेन नासिकया चोच्चार्यते इत्याक्षेपचेत्यर्थः । एतत्पदार्था—मुखनासिकवचनपदार्था । समासस्य—बहुव्रीहेः ।

(समासान्तरभाष्यम्)

मुखद्वितीया वा नासिका वचनमस्य सोयं मुखनासिकावचनः ॥

(प्रदीपः) मुखद्वितीयेति । मुखसहायेत्यर्थः । तत्र नासिका मुखसाहचर्यान्मुखशब्देनोच्यते । मुखं च तत्रासिका च मुखनासिका । सा वचनमस्येति ॥

(उद्घोतः) सहायेति । अव्युत्पन्नो द्वितीयशब्दः सहायवाचीत्यर्थः ॥ साकपार्थिबादिबाहुत्तरपदलोपे शब्दानित्यत्वापत्तिरत आह—तत्रेति ॥ परन्निबद्धं चिन्त्यं, भाष्यकृतैर्वर्तीत्या तदप्रत्याख्यानम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—ननु सम्पूर्णवर्णस्य सुखादिवचनलोपपादकेन “अक्रुहे” त्यादिना द्वितीयपक्षो विरुध्यतेत्यत आह—मुखद्वितीयेति । मुखं द्वितीयं यस्या इति व्युत्पत्तिः ।

उद्घोते—ननु द्वितीयशब्दस्य पूरणप्रत्ययान्तत्वे कथमुभयवचनस्येत्यस्य लाभ इत्यत आह—अव्युत्पन्न इति ।

(समाधानान्तरभाष्यम्)

मुखोपसंहिता वा नासिका वचनमस्य सोयं मुखनासिकावचनः ॥

(प्रदीपः) मुखोपसंहितेति । मुखस्य च नासिकायाश्च यदन्तरालं स्थानान्तरमेवानुनासिकस्य दर्शयति । तत्र सामीप्यान्मुखं च तत्रासिका चेत्युभयाभ्यामन्तरालं व्यपदिश्यते । पदसंस्कारपक्षे तु मुखनासिकापदनिरपेक्षं वचनमिदमेतत्पदं लिङ्गसर्वनामनपुंसकाश्रयेण संस्क्रियते । पश्चात्स्वीत्वस्य पदान्तरसंबन्धेन प्रतीयमानत्वाद्विज्ञातान्डीप्रत्ययो न भवति । यदा तु स्वीत्वाश्रयेण वचनीतिपदं व्युत्पाद्यते तदा मुखनासिकावचनीक इत्येव भवति ॥ अत्र चानेकदर्शनम् । अनुनासिकस्य पूर्वः परो वा भागो मुखेनोच्चार्यते भागो नासिकया, तत्र नासिकावचनभागानुरागवशाद् मुखवचनोऽपि भागो नासिकावचन इव लक्ष्यते । यथा संयन्ते यत्रानुनासिकयकारानुरागाद् अकारोऽनुनासिक इव प्रतिभाति ॥ अत्र च प्रासादवासिन्यायो नास्ति, भागस्यैव मुखेन नासिकया चोच्चारणान्न तु समग्रस्य ॥ अथैषां तु दर्शनं मुखनासिकान्तरालं स्थानान्तरमेवास्वेति । अत्रापि नास्ति प्रासादवासिन्यायः ॥ यदा सर्व एव वर्णो मुखेन नासिकया चोच्चार्यते तदा प्रासादवासिन्यायेन भाष्यकारो मुखग्रहणं प्रत्याचष्टे । यथा आर्द्रेणोखधा च पक्षः सूप उभाभ्यां व्यपदिश्यते ॥

(उद्घोतः) मुखस्य चेति । उपशब्दसामर्थ्यादिति भावः ।

यद्यपि वचनशब्दे कर्मणि ल्युटि मुखनासिकेनावचनो मुखनासिकया वचन, इति वा तत्पदार्थोऽपि वक्तुं शक्यः तथापि कर्मणि तस्य बाहुलकलभ्यत्वात्करणे ल्युटा बहुव्रीहिरेवाश्रितो भाष्ये ॥ तत्रान्त्ययोर्नासिकाशब्दसामानाधिकरण्यात्स्वीत्वविशिष्टस्यैव करणत्वेन ल्युटि ङीपि नष्टतश्चेति कवापत्तिरत आह—पदसंस्कारेति ॥ भागस्य मुखेनोच्चारणाननुभवादाह—अत्रेति ॥ तस्यादित इति सूत्रस्वरसाङ्गानां सखण्डत्वमित्याशयः ॥ ये तु तत्तद्देशावच्छिन्नवाक्यविधातस्य तत्तद्दर्शनकत्वात्स्थानानां करणत्वमेव । स्थानव्यवहारस्तु वर्णजनकवायुसंयोगाधारत्वाद्गणधारत्वमारोप्य । अत एवोत्तरसूत्रे भाष्ये अस्यन्यनेन वर्णानित्यास्यमिति कारणे व्युत्पत्तिर्दृशितेति वदन्ति ॥ तन्मते प्रासादवासिदृष्टान्तासङ्गतेराह—आर्द्रेण चेति । एतेन कण्ठादिकं तु स्थानं, नासिका तु कारणमिति मन्दोक्तमपास्तम् । अत एवात्र सूत्रे हरिणा—“स हि वर्णो न मुखेनव” नापि नासिकयैव चारमवृत्तिं लभते, किं तु वायुनानुपरतश्चकिनाऽन्यतरकरणमभिहृत्यान्तरकरणेऽभिहन्यमाने आत्मव्यक्तिं लभते” इत्युक्तम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अस्य भिन्नस्थानकत्वादाह—मुखोपसंहितेति ।

प्रदीपे—यदन्तरालमिति—तदिति शेषः । नन्वेवं कथं मुखनासिकापदप्रयोग इत्यत आह—तत्रेति । सूत्रे इत्यर्थः । वाक्यसंस्कारपक्षे आह—यदा त्विति । अत्र च—अनुनासिकविषये च । दर्शनं—मतम् । तत्र प्रथमं द्वितीयपक्षेणाह—अनुनासिकस्येति । विनियमनाविरहादाह—परो वेति । भागः—अवशिष्टः । तत्र—

(तत्त्वालोकः) शङ्कते—भवेदिति । एवं मुखग्रहणाभावे प्रासादवासिन्यायेनेत्यादिः । सिद्धमिति—भावक्तान्तम् । अस्य अनुनासिकसंज्ञाया इत्यादिः । किन्तु सेति शेषः ।

(समाधानभाष्यम्)

नैव दोषो न प्रयोजनम् ॥

(प्रदीपः) नैव दोष इति । अनुवादे तावद् यमानुस्वाराणा-
मसंभव एव । विधावप्यान्तरतम्यान्मुखवचनस्योभयवचनो भविष्यति
न तु केवलो नासिकावचनः ॥ ८ ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इष्टापत्त्या परिहरति—नैवेति ।

(१३९ अन्योन्याश्रयपरिहारायाच्चेपवार्तिकम् ॥ १ ॥)

[॥ * ॥ इतरेतराश्रयं तु ॥ * ॥]

(भाष्यम्)

इतरेतराश्रयं तु भवति ॥

का इतरेतराश्रयता ? ।

सतोनुनासिकस्य संज्ञया भवितव्यम् । संज्ञया च
नामानुनासिको भाव्यते ॥ तदितरेतराश्रयं भवति ।
इतरेतराश्रयाणि च कार्याणि न प्रकल्प्यन्ते ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इतरेति—इत आरभ्य प्रायः सकल-
भाष्यस्य प्रकृतोपयोगिपदमात्रपरिवर्तनव्यतिरिक्तस्य वृद्धिसंज्ञाश्रो-
क्तस्यैव भाष्यकृतानूदितत्वात्तस्य व्याख्या तत एवावगन्तव्या ।

(सिद्धान्तसमाधानवार्तिकम्)

॥ * ॥ अनुनासिकसंज्ञायामितरेतरा-
श्रये उक्तम् ॥ * ॥

(प्रश्नभाष्यम्)

किमुक्तम् ? ॥

(समाधानभाष्ये १८ सिद्धान्तवार्तिकम्)

सिद्धं तु नित्यशब्दत्वात् इति ।

(प्रकृतोपयुक्तव्याख्याभाष्यम्)

नित्याः शब्दाः । नित्येषु शब्देषु सतोऽनुनासिकस्य
संज्ञा क्रियते । न संज्ञयाऽनुनासिको भाव्यते ॥

(आक्षेपभाष्यम्)

यदि तर्हि नित्याः शब्दाः । किमर्थं शास्त्रम् ? ॥

(९९ सिद्धान्तवाक्यम् ॥ ५ ॥)

॥ * ॥ किमर्थं शास्त्रमिति चेन्नवर्तक-
त्वात्सिद्धम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

निवर्तकं शास्त्रम् ॥

कथम् ? ॥

व्याख्येयविशेषणोपविष्टोऽनुनासिकः । तस्य
सर्वत्राननुनासिकबुद्धिः प्रसक्ता । तत्रानेन निवृत्तिः

क्रियते—छन्दस्यचि परत आङोऽनुनासिकस्य प्रसङ्गे-
नुनासिकः साधुर्भवतीति ॥ मुखनासिकावचनोऽनुना-
सिकः ॥ ८ ॥

—००५०००—

(सर्वणसंज्ञाप्रकरणम्)

(८ सर्वणसंज्ञासूत्रम् ॥ १ । १ । ४ आ. सू. ६ ॥)

तुल्यास्यप्रयत्नं सर्वणम् ॥ १ । १ । ९ ॥

(तुल्यास्यप्रयत्नपदार्थनिरूपणाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

[किमिदं तुल्यास्यप्रयत्नमिति ? ॥]

(समाधानभाष्यम्)

तुल्या संमितं तुल्यम् । आस्यं च प्रयत्नश्च आस्य-
प्रयत्नम् । तुल्यास्यं च तुल्यप्रयत्नं च सर्वणसंज्ञं भवति ॥

(प्रदीपः) तुल्यास्यप्रयत्नम् ॥ १ ॥ चत्वारोऽत्र पक्षाः
संभवन्ति—द्रव्यभेदो बहुव्रीहिः, त्रिपदो बहुव्रीहिः, तुल्यास्यशब्दयो-
स्तत्पुरुषस्ततो बहुव्रीहिः, आस्यप्रयत्नशब्दयोस्तत्पुरुषस्ततो बहुव्रीहि-
रिति । तत्र द्रव्यभेदो बहुव्रीहिरिति पक्षे वार्तिकस्यावतार इति तमेव
भाष्यकारः पूर्वं दर्शयति—तुल्या संमितमिति । व्युत्पत्त्यर्थमेव तुलो-
पादीयते । रुद्धिशब्दस्त्वयं सदृशपर्यायः । यथा प्रवीणः कुशलः प्रति-
लोमोऽनुलोम इत्यवयवार्थाभावः, एवं तुल्यशब्देऽपि ॥

(उद्घोतः) तुल्यास्यप्र० ॥ ९ ॥ तत्पुरुष इति । तुल्या-
स्यशब्दयोर्मयूरव्यंसकादित्वात्पूर्वपदार्थप्रधानस्तत्पुरुषः । आस्यप्रय-
त्नशब्दयोश्च साधनं कृतेत्यनेन समासः ॥ ननु स्थानादिकं न
तुल्या संमीयतेऽत आह—व्युत्पत्त्यर्थमेवेति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—आस्यप्रयत्नमिति—अत्र “जाति-
प्राणिनामि” त्येकवद्भावः । तथा “तुल्यम् आस्यप्रयत्नं यस्य तत्
तुल्यास्यप्रयत्नमिति” ति शेषः ॥ द्वन्द्वान्ते द्वन्द्वादौ वा श्रूयमाणं पदं
प्रत्येकमभिसम्बध्यते इति न्यायेन तुल्यपदस्योभयत्रान्वयात् सूत्रार्थ-
माह—तुल्यास्यमिति ।

प्रदीपे—त्रिपदः—तुल्य आस्ये प्रयत्नो यस्येति व्यधिकरणत्रि-
पदः । तत्र—तेषां पक्षणां मध्ये । वार्तिकस्य—“सर्वणसंज्ञायां
भिन्नदेशेऽपि” ति वार्तिकस्य । इति—इति हेतोः । तमेव—द्रव्य-
गर्भवबहुव्रीहिमेव । अयं—तुलाशब्दः । इति—इत्यत्र ।

(आक्षेपभाष्यम्)

किं पुनरास्यम् ? ।

(प्रदीपः) किं पुनरास्यमिति । किं मुख्यम्, अथ तत्र भवं
तात्त्वादिकं स्थानमिति प्रश्नः ॥

(उद्घोतः) किं मुख्यमिति । अतद्विद्वान्ततद्विद्वान्तात्स्यशब्द-
विषये सन्देह इत्याशयः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—तत्र—मुखे ।

(समाधानभाष्यम्)

लौकिकमास्यम् । ओष्ठात्प्रभृति प्राक्काकलकात् ॥

(प्रदीपः) लौकिकमिति । पशुरपत्यं देवतेत्यादिवत् प्रसिद्ध-
मित्यर्थः ॥ यद्यपि तात्त्वादिकमपि लौकिकमास्यम्, तथापि तत्र

योगवशादास्यशब्दो वर्तते इति झटिति न तत्प्रसिद्धमिति मुखमेव प्रसिद्धत्वालौकिकमुक्तम् । तस्यैव च प्राथम्याद् ग्रहणं युक्तमित्यर्थः ॥ ओष्ठादिति । काकलकं हि नाम ग्रीवायामुन्नतप्रदेशः ॥

(उद्घोतः) तद्वितान्तमपि लौकिकमेव न वैदिकमित्यत आह—पशुरिति ॥ झटिति । पदश्रवणमात्रेणेत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—तत्र—तात्त्वादिके । इति—इति हेतोः । तत्—तात्त्वादिकम् । इति—इति हेतोः । तस्यैव—मुख-स्यैव । तथा चात्रास्यपदार्थः मुखे, आस्यशब्दश्चातद्वितान्त इति भावः ॥

(आक्षेपभाष्यम्)

कथं पुनरास्यम् ? ।

(प्रदीपः) कथं पुनरिति । यदि निमित्तवशात्प्रवर्तते तत-स्तात्त्वादिविषयि प्रवर्तित इति प्रश्नः ॥

(उद्घोतः) निमित्तवशात् अवयवार्थवशात् ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—मुखवाचिनोऽपि आस्यशब्दस्य साधु-त्वावायवार्थोऽवश्यमाश्रयणीय इत्याशयेनाह—यदीति । आस्यशब्दो मुखे इति शेषः ।

(समाधानभाष्यम्)

अस्यन्त्यनेन वर्णानिति आस्यम् ॥ अन्नमेतदा-स्यन्दत इति वास्यम् ॥

(प्रदीपः) अस्यन्त्यनेनेति । सत्यपि निमित्ते रुडिवशान्मुखे एव तत्प्रवर्तते न तात्त्वादिवित्यर्थः । कृत्यलुपट इति करणे ण्यत् । असन्मत्र जातिस्फोटपक्षेऽभिव्यक्तिः, व्यक्तिसफोटपक्षे तत्पत्तिः ॥ अन्नमेतदिति । आहपूर्वात्त्यन्दतेरन्येष्वपि दृश्यते इति डः । एतदस्य कर्मात्रं कर्तुं, आस्यन्दते द्रवो करोति, अन्नप्रक्षेपणेन मुखस्य द्रवत्वोत्पादनात् ।

(उद्घोतः) जातिस्फोटेति । वर्णानिति वर्णपदं बोधक-परम् । तत्र जातेर्बोधकत्वे तस्या नित्यत्वादभिव्यक्तिरसनं तदाश्रय-व्यक्तीनां वाचकत्वे तत्पत्तिरिति भावः ॥ अतएव वर्णानिति बहुव-चनं सङ्गच्छते । एकैव व्यक्तस्तत्तद्रूपेण अभिव्यक्ता वाचिकेति पक्षे तदसङ्गतिः स्पष्टैव ॥ क्वचित् व्यक्तिसफोटपक्षेऽभिव्यक्तिः । जाति-स्फोटपक्षे तत्पत्तिरिति पाठः ॥ अयमेव सांप्रदायिकः पाठः ॥ 'एकैव व्यक्तिर्वाचिका कस्वादिकं तु ध्वनिनिष्ठं ध्वनिविशेषव्यङ्ग्यं वा । सा च नित्या' इति व्यक्तिसफोटवादः तदाभिव्यक्तिः स्पष्टैव । बहु-वचनं त्वेकस्यैव बहुरूपत्वादारोपितबहुत्वमादाय नेयम् ॥ 'व्यक्तयोऽ-नन्ता जन्याश्च । तत्र जातिरेव शक्ता' इति जातिस्फोटवादः तदो-त्पत्तिरित्यर्थः । अन्येष्वपीति दृशिग्रहणाद्वात्स्वन्तरादपि स इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—अवयवार्थस्य शब्दव्युत्पत्तिनिमित्तत्वेऽपि न शब्दप्रवृत्तिनिमित्तत्वेत्याशयेनाह—सत्यपीति । तत्—आस्यपदम् । स्यन्दतेरिति—अन्तर्भावितपर्यायात् कर्मणि आस्यदधते (द्रवीक्रियते) इति (आस्यम्) इति विग्रहे इति शेषः । एवम्फलितार्थपरकभाष्यस्य अक्षरार्थमाह—एतदिति । तथा चास्यपदं मुखे योगरूढमिति भावः । उद्घोते—इति-इत्यत्र । तस्याः—जातेः । तदिति—जाती-त्यर्थः । तदसङ्गतिः—वर्णानिति बहुवचनासङ्गतिः । वाद् इति—यदेति शेषः । एवमग्रेऽपि । सः—डः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

अथ कः [पुनः] प्रयत्नः ॥

(प्रदीपः) कः प्रयत्न इति । किं प्रयतनं प्रयत्नः, अथ प्रारम्भो यत्नस्येति प्रश्नः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—अथ—अथवा ।

(समाधानभाष्यम्)

प्रयतनं प्रयत्नः । प्रपूर्वाद्यततेर्भावसाधनो नङ् प्रत्ययः ।

(प्रदीपः) भावसाधन इति । भावेऽभिधेये नङ् प्रत्ययः क्रियते । तेन नङ् शब्दस्य भावः साधनं भवति ॥

(उद्घोतः) ननु साधनशब्देन कारकशक्तिरभिधीयते इति भावस्य साधनत्वमनुपपन्नमत आह—भावे इति ॥ नङ् । यजयाच्चेत्यनेन ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—लोके यत्नप्रयत्नयोः पर्यायतया प्रसि-द्धेरापक्षमेव स्वीकरोति—प्रयतनमिति । यत्नमात्रमित्यर्थः ।

प्रदीपे—तेन—प्रत्ययस्यार्थप्रयुक्तत्वात् नङ् प्रत्यये भावस्य प्रयो-जकत्वेन ।

(आक्षेपभाष्यम्)

यदि लौकिकमास्यम् । किमास्योपादाने प्रयोजनम् । सर्वेषां हि तत्तुल्यम् ? ॥

(प्रदीपः) किमास्योपादान इति । आस्य एव सर्ववर्णानां निष्पादादिति भावः ॥ नासिकापि न बाह्या वर्णोत्पत्तिनिमित्तम् । किं तर्ह्यस्यान्तश्चर्म विततमस्ति तत्संबद्धा रेखा नासिका तस्यां वाय्वभिघाताद्गणोत्पत्तिः, विसर्जनीयस्यैकोयमतेनोरस्यत्वात्सावर्ण्या-भावेऽपि न दोषः ॥

(उद्घोतः) ननु तुल्यावास्यप्रयत्नमात्रौ येषां जनकावित्यर्थे नासिकास्थानजडादिनिवृत्त्यर्थमास्योपादानं स्यादत आह—नासि-कापीति । एवं चास्यग्रहणे कुतेऽपि तद्यावृत्तिर्दृश्यपादेति भावः । वस्तु-तस्तु अवधारणार्थमासे ह्रस्वाकारादिभिर्ह्रस्वाकारादीनां सावर्ण्याना-पत्तिः । तज्जनकवायुसंयोगा[दी]नामपि तुल्यत्वात् । अवधारणार्थमासे त्वनुनासिकव्यावृत्तिरपि दुरुपपादैवेति भाष्याशयः ॥ एवंच नासि-काया बाह्यत्वेऽपि न क्षतिः । अतएव मुखनासिकेति सूत्रे मुखं च नासिका चेति, मुखद्वितीया नासिकेति च विग्रहप्रदर्शनं भाष्ये । नह्यवयवव्यवस्थेय एव प्रयोगः सचेतसाम् । सहस्रो देवदत्त इत्यादौ विद्यमानवाची सहशब्दः । अत एव मुखवचनोऽनुनासिक इतीयस्युच्यमाने कचटपानामेव प्रसज्येतेति भाष्ये 'एव' शब्दः सङ्गच्छते । अन्यथा यमादीनां डादीनां च मुखवचनत्वात्तदसङ्गतिः स्पष्टैव । आस्यान्नन्तर्गतत्वे तु न दोषः । मुखमात्रवचनत्वाभावात् । प्रासादवासिन्यायप्रदर्शकभाष्येणपि ध्वनितमेतत् । कैयटोक्तास्या-त-र्गतत्वपक्षे तु सूत्रे मुखपदं मुखावयवपरम् । ब्राह्मणवसिष्ठन्यायेन च नासिकातिरिक्तावयवग्रहणम् । एवकाराध्याप्यर्थः । दृष्टान्तोऽप्येकांशेन बोध्य इति । नन्वेवमपि विसर्जनीयव्यावृत्तये तत्स्यादत आह—विस-र्जनीयस्येति । ततश्चान्येषां कण्ठादिस्थान एवेति भावः ॥ उरस्यमतेऽ-प्याह—सावर्ण्याभावेऽपीति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिंहावलीकनन्यायेनाह—यदीति । किमिति—तदीत्यादिः । सर्वेषां—वर्णानाम् । हि—यतः । तत्—आस्यम् ।

प्रदीपे—बाह्येति—आस्यत इत्यादिः ।

उद्घोते—बाहिना—यमानुस्वारयोः, अन्तस्थापञ्चप्रयुक्तद्वका-

कर्त्तव्येति बोध्यम् । आस्ये इत्यस्य 'यत्कार्यं, तज्जनक' इति शेषो वा ॥ भाष्ये ते हापिता इति । सर्वार्थसंज्ञा स्वनिमित्तत्वेन बाह्य-प्रयत्नाज्जातीति तथा ते स्वनिमित्तत्वं हापिता इत्यर्थः ॥ विचार-संबारी कण्ठविलस्य विकाससङ्कोचौ । विवृतः कण्ठो यैः । आसोऽनु प्रदीयते यैरित्यर्थः । नादो वर्णोत्पत्त्यनन्तरभावी अनुरणनरूपः शब्दः ॥ [एके उक्तवाक्ययोः प्रथमोपात्ताः] यथा तृतीया इत्यनेन तेषामल्पप्राणत्वं बोधितम् । देशविशेषणमप्यास्यग्रहणमावश्यकमिति गूढाशयेनाह—भाष्ये आनुनासिक्यमेषामधिको गुण इति । अयं भावः—अत्र देशपदेन ताल्वादिस्य नमुच्यते । स्थानशब्देन च योग-रूढ्या वर्णभिव्यक्तजनकवायुसंयोगानुयोगि ताल्वाद्युच्यते । तत्र यद्यपि अकारादीनां गुणमात्रजनिका नासिका, स्वरूपस्य कण्ठादि-भिरैवाभिव्यक्तिसिद्धेः । तथापि आरीनां स्वरूपस्य न केवलतात्वा-दिना नापि केवलनामिकाया भिव्यक्तिरिति विनिगमनाविरहादुभ-यावच्छिन्नवायुसंयोगस्यैव तज्जनकत्वात्तेषां नासिकापि स्थानम् । न चैवं त्वङ् करोषी यात्रै चरितार्थं परसर्वणशब्दं संयन्तेयादौ न प्रवर्तते । उक्तीत्या यादीनां नामिकास्थानवाभावेन स्थानत आन्तर्यामात्रादिति वाच्यम् । स्थानेऽन्तरनमे इति समन्वयतपाठस्य दूषितत्वेनास्या युक्तैर्भेदात्वात् ॥ अनुनासिकाकादीनामपि सा स्थानमिति त्वयुक्तमेव । एवं हि उत्पादकसामाभेदात्कडयोरेव स्वरूपभेदस्यैवाप्तौ अमेदवगुणत्वेऽपि निरनुनासिकैः सानुनासिक-ग्रहणानापत्तिः । एवं च यावत्स्थानसाग्ये सर्वार्थसंज्ञेति सिद्धान्ते नासिकारूपदेशभेदगल्कडादीनामप्राप्तसावर्ण्यसिद्धये आरभ्येन देश-विशेषणमावश्यकम् । नासिकाया आस्यान्तर्गतत्वेऽपि मुखनासिकेति विशेषणमावश्यकम् । नासिकाया आस्यान्तर्गतत्वेऽपि मुखनासिकेति सूत्रे नासिकातिरिक्तावयवकमस्वस्यैव ग्रहणेन त साहचर्यादत्राप्या-स्यपदेन तादृशस्यैव ग्रहणं बोध्यम् । अन्यथाऽत्र स्थाने एतत्कथन-वैयर्थ्यापत्तिः । आस्यग्रहणव्यावर्त्यानां सावर्ण्यानुपयुक्तानां प्रदर्शन-मेव ह्यत्र प्रकान्तम् ॥ न चेदं प्रयत्नविशेषणस्य ग्रहणव्यावर्त्यमेवास्तु, अनुनासिकयकारादीनां आदिभिः सावर्ण्यं च व्यावर्त्यम्, तत्फलं च तत्पञ्चुवे तन्नमतीत्यादौ अनुस्वारस्य ययीत्यनेन यकारलकार-योरनुनासिकयोरभाव इति वाच्यम् । अनुस्वारस्य नासिकास्थानत्वेन स्थानतोऽन्तरतमयोर्जनयोरिव प्रवृत्तेः । अनुनासिकयादीनां तु उक्त-रीत्या न नासिका स्थानमित्यदोषात् इदमेव धनयितुं गुण इत्यु-क्तम् । गुणपदेन च सावर्ण्यानुपयोगिन आन्तरतम्यपरीक्षोपयोगिनो विवारादय उच्यन्ते । एवं च तसादृश्यादत्रापि गुणशब्दप्रयोगः । अत एव बाह्यप्रयत्नानुपक्रम्याऽमोनुनासिका न हाविति शिक्षाया-मुक्तम् । अत एवोदात्तादिभिः सहैकादश बाह्यप्रयत्ना इति कैयटो वक्ष्यति । उदात्तादीनामपि वृद्धिसंज्ञासूत्रशेषे गुणत्वेन व्यवहारात् । अत एव 'एवमप्यवर्णस्य सर्वार्थसंज्ञा न प्राप्नोति । बाह्यं ह्यास्या-स्थानमवर्णस्य' 'एवमपि व्यपदेशो न प्रकल्पते आस्ये येषां तुल्यो देशः' इति भाष्यं स्वरसतः सङ्गच्छते । अन्यथा प्रयत्नविशे-षणमात्रस्योक्तेर्देशविशेषणत्वाभावेन तदसङ्गतिः स्पष्टैव । आस्येन देशविशेषणमावात्र दोष इत्येव वक्तव्ये सर्वमुखेत्यादिसमाधानस्यापि निर्दलत्वापत्तिश्च ॥ एके इत्यनेन सर्वमतं तु कण्ठस्थानमिति धनयति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तत्र संभवस्य स्पष्टतया व्यभिचार-माह—सन्तीति । हि—यतः । तथा विशेषणफलमाह—हापिता इति । बोधवदबोधता—बोधवत्ता, अधोषता । इतिना उदात्तादि-समासां संग्रहः । यद्यपि बोधाधोषत्वप्राणमहाप्रायेति प्रयत्नचतुष्ट-येनैव प्रक्रिया निर्वहति, तथापि शिक्षानुरोधेनेतरेषामुक्तिः । अपरे—द्वितीयाः । अपरे—चतुर्थाः । एषां—पञ्चमानाम् ।

प्रदीपे—तस्य—तत्र ।

उद्घोते—नन्वेवं न्यासान्तरस्य तुल्यस्थानम् आस्ये तुल्यप्रय-त्नञ्च सर्वार्थमित्यर्थसम्भवात् । कथन्तत्र द्रष्टव्यं आह—देशेति । नन्वेतेषामभ्यन्तरत्वं स्पष्टत्वादि च कथमित्यत आह—आस्येति । एतैः—स्पष्टतादिभिः । तेषां मुख्यस्य आस्यवृत्तित्वस्याभावादाह—तेषां चेति । अत्र पक्षे आस्ये इत्यस्य व्यस्तत्वेन तदसम्भवादाह—आस्ये इति । तथा—सर्वार्थसंज्ञा । ते—बाह्यप्रयत्नाः । विवृत इति—विवासाख्यबाह्यप्रयत्नयोगादिति भावः । अनु प्रदीयते—वर्णनिष्पत्तेरनु पश्चात् प्रदीयते । अनुरणनरूपः—गुणनिर्हादा-दिषु स्पष्टमुपलभ्यमानसदृशः । प्रथमोपात्ताः—प्रथमास्तृतीयाश्च । तेषां—पञ्चमानाम् । अपिना प्रयत्नविशेषणसमुच्चयः । अत्र—तादृश-न्यासे । तत्र—अनुनासिकानां मध्ये । मात्रपदेन स्वरूपव्यावृत्तिः । आदीनां गुणविभक्तस्वरूपानुपलम्भादाह—तथापीति । तेषां—आदी-नाम् । अपिना कण्ठादिषुमुच्चयः । त्वोक्तं निराचष्टे—अनुनासि-केति । अपिना—आदिसंग्रहः । सा—नासिका । उत्पादकेति—एकस्थान, स्थानद्वयरूपे यादिः स्वरूपेति—सानुनासिकनिरनुनासिकयोरि या-दिः अपिना भेदपक्षसंग्रहः । प्रकृतमाह—एवं चेति । आदीनामुभय-स्थानक वेवेत्यर्थः । नन्वेवमपि नासिकाया आस्यान्तर्गतत्वात् कथमिष्ट-सिद्धिरित्यत आह—नासिकाया इति । अपिना आस्यान्तर्गतत्व-संग्रहः । ग्रहणेनेति—मुखपदेनेत्यादिः । अन्यथा—तस्य देशवि-शेषणत्वानावश्यकत्वे । अत्र स्थाने—बाह्यप्रयत्नकथनावसरे । एतत्—अनुनासिक्यमेवामिति । हि—यतः । इदम्—आनुनासिक्यम् । एवेन देशविशेषणव्यावृत्तिः । तत्फलं—तेषां तैः सावर्ण्याभावफलम् । उक्त-रीत्या—नासिकायास्तत्र गुणजनकतेत्युक्तीत्या । ननु अनुनासिक्ये न लोकप्रसिद्धगुणत्वमित्यत आह—गुणपदेनेति । एवञ्च—ववा-दीनां गुणवे च । अत्रापि—आनुनासिक्येऽपि । अत एव—तस्य तथा गुणत्वादेव । तदसङ्गतिः—तादृशभाष्यासङ्गतिः । अपिना व्यप-देशवदितिसमाधानसंग्रहः । एके इत्यनेन—भाष्यकैयटोभयस्थेन

(आक्षेपभाष्यम्)

एवमप्यवर्णस्य सर्वार्थसंज्ञा न प्राप्नोति, बाह्यं ह्यास्या-स्थानमवर्णस्य ॥

(प्रदीपः) बाह्यं ह्यास्यादिति । काकलकस्यापस्थादुपजन्तु-स्थानमवर्णस्यैक इच्छन्ति । सति च बाह्यदेशसंभवे तद्व्यवच्छेदाया-स्येन देशो विशेष्यत इति प्रश्नः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एवमपि—बाह्यप्रयत्नवारणाय आ-स्यस्य प्रयत्नविशेषणत्वेऽपि । अवर्णस्येति—अष्टादशभेदभिन्नस्याव-र्णस्येत्यर्थः । मिथ इति शेषः । हि—यतः ।

(समाधानभाष्यम्)

सर्वमुखस्थानमवर्णम् एक इच्छन्ति ॥

(प्रदीपः) सर्वमुखेति । अवर्णनिष्पत्तौ सर्वमेव मुखं व्याप्रीय इति नात्य बाह्यस्थानता ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—मतान्तरेणोत्तरयति—सर्वमुखेति अत्र बहुव्रीहिः ।

प्रदीपे—इति—इति हेतोः । अस्य—अवर्णस्य ।

(आक्षेपभाष्यम्)

एवमपि व्यपदेशो न प्रकल्पते—'आस्ये येषां तुल्यो देशः' इति ॥

(प्रदीपः) एवमपीति । अवर्णस्यास्यमेव देशो न त्वास्ये देशः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एवमपि—अवर्णस्य सर्वमुखस्थानक-
त्वेऽपि । व्यपदेशः—भेदेन व्यवहारः । अभेदे आधाराधेयभावस्या-
नुपपत्तेरिति भावः ।

(समाधानभाष्यम्)

व्यपदेशिवद्भावेन व्यपदेशो भविष्यति ॥

(प्रदीपः) व्यपदेशिवद्भावेनेति । सर्वावस्थायुक्तमास्यमास्य-
शब्देनोच्यते, देशशब्देन तु विशिष्टैवावस्था वर्णोत्पादनहेतुः । तत्र
बुद्धिकृतभेदाश्रयेण व्यपदेशः ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—व्यपदेशिवद्भावेनेति—“व्यपदे-
शिवदेकस्मिन्” ति परिभाषयेत्यादिः ।

प्रदीपे—सर्वावस्थेति—आरोपितेत्यादिः । हेतुरिति—उच्यते
इत्यनुपपद्यते ।

(आक्षेपभाष्यम्)

सिध्यति । सूत्रं तर्हि भिद्यते ॥

(तत्त्वालोकः) एवं न्यासान्तरे अन्यदोषे वारिते पूर्वपक्षो
आह—सिध्यतीति । यद्यपि न्यासान्तरेणेत्यादिः । तर्हि—तथापि ।
तत्र सूत्रभेदरूपो दोषो वर्त्तते एवेति भावः ।

(सिद्धान्तिसमाधानभाष्यम्)

यथान्यासमेवास्तु ॥

(तत्त्वालोकः) सिद्धान्ती उत्तरयति—यथान्यासमिति । तर्ही-
त्यादिः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

ननु चोक्तम् ॐ सवर्णसंज्ञायां भिन्नदेशेष्वतिप्रसङ्गः
प्रयत्नसामान्याद् ॐ इति ॥

(तत्त्वालोकः) तत्र दत्तं दोषं स्मारयति—ननु चेति ।

(सिद्धान्तिसमाधानभाष्यम्)

नैष दोषः ॥ न हि लौकिकमास्यम् ॥

किं तर्हि ?

तद्धितान्तमास्यम् । आस्ये भवमास्यम् । “शरी-
रावयवाद्यत्” ॥

किं पुनरास्ये भवम् ? ॥

स्थानं करणं च ॥

(प्रदीपः) नहीति । प्राथमकल्पिकमित्यर्थः । यौगिकस्य तु
व्यवहितस्य ग्रहणम् ॥ स्थानमिति । तात्वादि ॥ करणमिति ।
सृष्टतादि, जिह्वाया अग्रोपाग्रमध्यमूलानि वा ॥ यद्येवं प्रयत्नग्रहणं
न कर्तव्यं तस्याप्यास्ये भवत्वाद् आस्यग्रहणेन ग्रहणात् ॥ सत्यमे-
तद्, प्रत्येकं तु व्यापारनिरासार्थमुभयोल्पादानम्, तेन द्वयोस्तु-
ल्यत्वे सवर्णसंज्ञा भवति ॥

(उद्घोषः) व्यवहितस्येति । यद्यपि रूढिर्योगापहारिणी,
तथाप्यास्यपदोपादानसामर्थ्याव्यवहितस्यापि ग्रहणमिति भावः ॥
तात्वादीति । शिक्षायां तेन रूपेणैव वर्णस्थानत्वकथनादिति भावः ।
एतेन तात्वादिपूर्वाधरभागभेदादुदात्तादीनां सवर्णसंज्ञा न प्राप्नोति

इत्यपास्तम् । आस्यभवशब्देन तद्रूपावच्छिन्नस्यैव ग्रहणेनादोषात् ॥
ननु प्रयत्नपदेनैव तद्ग्रहणसिद्धिरत आह—जिह्वाया अग्रेत्यादि ॥
प्रत्येकं स्वितीति । प्रत्येकनिरूपितसादृश्यग्रहणनिरासार्थमित्यर्थः ।
यद्यपि ज्ञापकेनापि प्रत्येकव्यापारनिरासः सुकरः, तथापि यावदास्य-
भवेक्यविवक्षायां ह्रस्वदीर्घयोः सावर्ण्यानापत्तिः ॥ तत्तज्जनकवासुसंयो-
गानामतुल्यत्वात् । अतः प्रयत्नपदमास्यपदेन स्थानमात्रग्रहणार्थम् ।
स्थानं करणं चेति भाष्ये करणपदेन वायुसंयोगोऽपि । प्रयत्नग्रह-
णाच्च नातिप्रसङ्ग इति तात्पर्यम् । अत एव यावत्स्यानैक्यपरेण नैतो
तुल्यस्थानाविति भाष्येण न विरोध इति दिक् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तं समाधत्ते—नैष इति । हि—यतः ।
प्रदीपे—प्राथमकल्पिकं—प्राथमिकप्रतीतिविषयः । तात्वादीति—
अत्र—तालुन आदिस्तात्वादिः (कण्ठः), तालु आदिर्येषां तानि
तात्वादीनि । तात्वादिश्च तात्वादोनि च तात्वादि, “नपुंसक-
मनपुंसकेने” यैकशेषः । तेन कण्ठसंग्रहः । एवमिति—तर्हीति
शेषः । तस्यापि—प्रयत्नस्यापि । तुल्यत्वे इति—एवेति शेषः ।

उद्घोषे—तेन—त तुल्यत्वादिना । एतेनेत्यस्यार्थमाह—आस्येति ।
तदिति—तालुत्वादीत्यर्थः । तदिति—सृष्टतादीत्यर्थः । कैयटोक्तं
खण्डयति—यद्यपीति । ज्ञापकेन—“यजु येकेषामि” ति ज्ञापकेन ।
अपिना—युक्त्यन्तरसंग्रहः । अपिना जिह्वायादिसमुच्चयः । अत एव-
आस्यपदेन स्थानमात्रग्रहणादेव । न च प्रकृतभाष्येण विरोधः, तस्य
सकलास्यभवप्रदर्शनमात्रपरतया सर्वास्यभवग्रहणपरत्वाभावात् ॥

(आक्षेपभाष्यम्)

एवमपि प्रयत्नोऽविशेषितो भवति ॥

(प्रदीपः) अविशेषित इति । आस्येनेत्यर्थः । द्वन्द्वपक्ष एवात्र
स्थित इति प्रश्नः । ततश्च बाह्याः प्रयत्ना न त्यक्ताः स्युः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एवमपि—तद्धितान्तास्यशब्दाश्रयेऽपि ।
प्रदीपे—द्वन्द्वपक्षः—द्वन्द्वगर्भवहुव्रीहिपक्षः । इति—इति हेतोः ।
ततः—आस्येन प्रयत्नेऽविशेषिते । तथा च शादिभिश्छादीनां सावर्ण्य-
मापद्येतेति भावः ।

(समाधानभाष्यम्)

प्रयत्नश्च विशेषितः ॥

कथम् ? ॥

न हि प्रयत्नं प्रयत्नः ॥

किं तर्हि ॥

प्रारम्भो यत्नस्य प्रयत्नः ॥

(प्रदीपः) प्रारम्भो यत्नस्येति । तत्र पूर्वं सृष्टतादयश्चत्वारः
पञ्चान्मूर्ध्नि प्रतिहते निवृत्ते प्राणास्ये वायौ विकारादयो बाह्या एका-
दश प्रयत्ना उत्पद्यन्ते ॥

(उद्घोषः) भाष्ये प्रारम्भो यत्नस्येति । अत्र यत्नस्येति नि-
र्धारणे षष्ठी । जातौ चैकवचनम् । आरम्भ इति कर्मणि घञ् । यत्नानां
मध्ये प्रथमं वर्णोत्पत्तेः पूर्वमारम्भमाण इत्यर्थः ॥ अत्रापि नासिकाया
अग्रहणं पपादितरीत्येवेति बोध्यम् । अत्रेदं बोध्यम्—शब्दप्रयोगे-
च्छयोत्पन्नयत्नाभिप्रदेशात्प्रेरितो वायुर्वेगान्मूर्धपर्यन्तं गत्वा ततः
प्रतिनिवृत्तो यत्नविशेषसहायेन तत्तत्स्थानेषु जिह्वायादिस्पर्शपूर्वकं तत्त-
त्स्थानान्याहृत्य वर्णान्निमित्तमिति । ततो यत्नविशेषसहायेन परावृत्ति-
समये गलविवरादीनां विकासोदीकरोति । तत्र ये तत्तत्स्थानाभि-

घातका यत्नास्ते आस्यान्तर्गततत्त कार्यकारित्वाद् 'आस्ये प्रयत्नाः' इत्युच्यन्ते—, 'आस्यन्तरा' इति 'प्रारम्भ' इति च । गलविदरादिविकासादिकराश्यास्यबहिर्भूतदेशे कार्यकत्वाद्वाह्या इति । एवं मात्राकालिकत्वादिकमपि वाच्यत्वमहत्त्वकृतमिति नाभिप्रदेशात्प्रेरकयत्न एव कश्चिद्विलक्षणोऽस्य वायुं प्रेरयति कश्चिदधिकमिति तस्य यत्नस्य वायुप्रेणारूपं कार्यमास्यबाह्यदेशमिति तस्यापि व्यावृत्तिरास्यपदेनोक्ताऽङ्गुणसूत्रे भाष्ये ॥ मूर्ध्नि प्रतिहते वर्णोत्पत्तेः पूर्वं स्पृष्टादयः, पश्चान्निवृत्ते प्राणाख्ये इत्यन्वयः कैयटे । अत एव—

“सोदीर्णो मूर्ध्न्यभिहतो वक्त्रमापद्य मारुतः ।

“वर्णाञ्जनयते”

इति शिक्षवा न विरोध इति दिक् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्रयत्नश्च—प्रयत्नोऽपि । प्रशब्देनेति भावः । हि—यतः ।

प्रदीपे—तत्र—वर्णाभिव्यक्तिविषये । विवृतत्वव्याप्यानामीषद्विवृतत्वविवृततत्त्वविवृततत्त्वानां “नाञ्जलावि”ति सूत्रेण सवर्णसंज्ञानुपयुक्तत्वबोधनादाह—चत्वार इति । न चैवमेतौतौदीतोश्च मिथः सावर्ण्यापत्तिः, तथा सति गुणवृद्धिसंज्ञादिसूत्रे प्रत्याहारद्वयग्रहणवैयर्थ्यापातात् । भाष्यकारमते तु सप्त प्रयत्नाः । विचारोऽयं पूर्वत्राप्यवधेयः ।

उद्द्योते—घञिति—“अकर्षरि च कारके” इत्यनेनेत्यादिः । प्रपदार्थमाह—प्रथममिति । आरम्भपदार्थमाह—आरभ्येति । अत्रापि—तद्विज्ञानास्यशब्दग्रहणेऽपि । यत्नादिति—तदिच्छावन्मनोऽभिहतकायाग्निनेति शेषः । प्रतिनिवृत्त इति—वक्त्रं प्राप्येति शेषः । तत्र—तयोर्मध्ये । उच्यन्ते इति—अस्याग्रिमयोरपि सम्बन्धः । तस्यापीति—हस्वत्वादिजनकयत्नस्यापीत्यर्थः । तदपि बाह्यमित्यादिः । अत्र सूत्रे इति शेषः । अत एव—एवमन्वयादेव ।

(आक्षेपभाष्यम्)

यदि प्रारम्भो यत्नस्य प्रयत्नः, एवमप्यवर्णस्य एकोश्च सवर्णसंज्ञा प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) एवमपीति । संध्यक्षरेषु प्रथमभागस्याकारेण सादृश्यात्सवर्णसंज्ञाप्राप्तिरिति प्रश्नः ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये यदि प्रारम्भ इत्यत्र यदीत्यस्य यद्यपीत्यर्थः ॥ अकारिणेति । ततश्च स्वसवर्णाकारस्य तत्र सत्त्वेन तद्द्वारा तुल्यस्थानत्वेनावर्णोऽऽसावर्ण्यं गन्वमित्यत्र यस्येति लोपप्रसङ्ग इत्यभिमानः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एवमपि—तथापि । एकोऽनेति—परस्परमिति शेषः ।

(समाधानभाष्यम्)

प्रश्लिष्टावर्णावेतौ ॥

(प्रदीपः) प्रश्लिष्टावर्णावेति । नात्र भागविवेकोऽस्ति पांसुदकवदित्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) पांसुदकेति । प्रश्लिष्टावित्यस्य प्रकर्षेण श्लिष्टौ मिलितावित्यर्थः । सतश्च तदननुभवेन केवलतात्वादित्थानकत्वेन च न तयोः सावर्ण्यप्राप्तिरिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एतौ—एकौ ।

उद्द्योते—तयोः—अवर्णस्य एकोश्च । अयं मिथ इति शेषः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

अवर्णस्य तर्ह्येचोश्च सवर्णसंज्ञा प्राप्नोति ॥—

(प्रदीपः) अवर्णस्येति । विभागेन सुल्लस्य इति प्रश्नः ॥ ततश्च नाप्यमित्यत्र यस्येति लोपप्रसङ्गः ॥

(उद्द्योतः) विभागेनेति । एवं च पूर्ववत्तयोः सावर्ण्यं प्राप्नोत्येवेत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) उद्द्योते—तयोरिति । अवर्णस्य ऐचोश्चेत्यर्थः । परस्परमिति शेषः ।

(समाधानभाष्यम्)

विवृततरावर्णावेतौ ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये एतदुत्तरं विवृततरावर्णावेति । एवं च तद्द्वारा तयोरपि विवृततरत्वेन प्रयत्नभेदादभ्यस्त्वेन न सावर्ण्यम् । आकारस्य ततोऽपि विवृततरत्वात्तेनाप्यनयोर्न सावर्ण्यं फलाभावश्चेति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एतौ—ऐचौ ।

उद्द्योते—तद्द्वारा—विवृततरावर्णाद्वारा । तयोः—ऐचोः । ततोऽपि—ऐचोऽपि । तेनाऽपि—आकारेणापि । अनयोः—ऐचोः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

एतयोरेव तर्हि मिथः सवर्णसंज्ञा प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) एतयोरिति । ततश्च एत ऐ इत्यौकारोपि स्यादभाष्यमानेनापि कचित्सवर्णग्रहणदर्शनात् ॥

(उद्द्योतः) एतयोरेवेति । यत्किञ्चित्स्थानसाम्ये सवर्णसंज्ञेत्यभिमानः ॥ कचित् । अदुलोऽस्तेर्दु दो म इत्यादौ ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एतयोः—एडैचोः । एवेनावर्णव्यावृत्तिः ।

उद्द्योते—यत्किञ्चित्स्थानेति—कण्ठस्थानेत्यर्थः । आभ्यन्तरप्रयत्नसाम्ये सतीत्यादिः ।

(समाधानभाष्यम्)

नैतौ तुल्यस्थानौ ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये नैतौ तुल्यस्थानावेति । तोर्लोति पः सवर्णरहिततद्वासासामिति निर्देशाद् यावत्स्थानसाम्यमत्र विवक्षितमिति भावः ॥ यत्तेषां समुदितं स्थानमिति । तत्र । “द्वयोऽङ्गो षः स्फुटो बुधेः ॥ ए ऐ तु कण्ठस्थाकण्ठौ” इति शिक्षायां प्रत्येकं तत्र भव इत्यधिकारस्ययदनापत्तेः । द्वयोऽङ्ग इति पाठस्त्वसङ्गतः । शरीरावयवसमुदायस्य शरीरावयवत्वाभावात् । स्वाङ्गसमुदायरत्वाङ्गाभाववत् । स्वजनकवायुसंयोगाच्छेदके कण्ठादौ स्वाधारत्वमारोप्य कण्ठे भव इत्याद्युपपत्तिः ॥ शरीरे मे वेदनेत्येवमेवेति दिक् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एतौ—एडैचौ ।

(आक्षेपभाष्यम्)

उदात्तादीनां तर्हि सवर्णसंज्ञा न प्राप्नोति ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये उदात्तादीनां तर्ह्येति । यावत्स्थानैक्यवद् यावत्प्रयत्नैक्यविवक्षणादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—उदात्तादीनामिति—अत्र आदिना—अनुदात्तस्वरितह्रस्वदीर्घलुप्तचतुर्मात्रानुनासिकसंग्रहः । सर्वर्णसंज्ञेति—यावदाभ्यन्तरपयलसाम्याभावात् परस्परमित्यादिः ।

उद्योते—प्रयत्नेति—आभ्यन्तरप्रयत्नेत्यर्थः ।

(समाधानभाष्यम्)

अभेदका उदात्तादयः ॥

(प्रदीपः) अभेदका इति । लिङ्गेनैतत्प्रतिपादितम्—न ज्ञास्ते एते स्वशब्दोपादानमन्तरेण कार्येषु भिद्यन्त इति, तेन प्रारम्भभेदेऽप्युदात्तादीनां मिथः सर्वर्णसंज्ञा भविष्यति ॥

(उद्घोतः) स्वशब्दा उदात्तादिशब्दाः । एवं चात्र प्रयत्नशब्देनोदात्तादीनां न ग्रहणमिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—लिङ्गेन—“अनुदात्त” इत्यादिशापकेन । प्रारम्भभेदेऽपि—आभ्यन्तरप्रयत्नभेदेऽपि ।

(एकदेशिभाष्यम्)

अथवा किं न एतेन-प्रारम्भो यत्नस्य प्रयत्न इति ॥ प्रयत्नमेव प्रयत्नः । तदेव च तद्धितान्तमास्यम् । यत्समानं तदाश्रयिष्यामः ॥

किं सति भेदे ॥

सतीत्याह । सत्येव हि भेदे सर्वर्णसंज्ञया भवितव्यम् ।

कुत एतत् ? ॥

भेदाधिष्ठाना हि सर्वर्णसंज्ञा, यदि हि यत्र सर्वमानं तत्र स्यात्सर्वर्णसंज्ञावचनमनर्थकं स्यात् ॥

(प्रदीपः) यत्समानमिति । स्पृष्टत्वस्य समानत्वाद्गर्वाणां बाह्यप्रयत्नभेदेऽपि सर्वर्णसंज्ञा भविष्यति ॥ किं सतीति । स्पृष्टताद्यभेदादिवारादिभेदेऽपि यथा भवति तथा स्पृष्टतादिभेदेऽपि विवाराद्यभेदात्प्राप्नोतीति प्रश्नः ॥ सत्येवेति झरो झरीत्येवाभ्यां ब्रूयात् । यथासंख्यनिरासार्थं हि तत्र सर्वर्णग्रहणं कृतं शिण्ढीत्यत्र ङकारस्य ङकारे परतो लोपार्थम् । यदि च यत्र सर्वमानं तत्रैव सर्वर्णसंज्ञा स्यात्, ङकारङ्कारयोर्भेदात्सर्वर्णत्वं नास्तीति सर्वर्णग्रहणमनर्थकं स्यात् ॥

(उद्घोतः) भाष्ये उदात्तादीनां सर्वर्णसंज्ञा न प्राप्नोतीत्यस्य आस्येन प्रयत्नोऽविशेषित इत्यस्य च समाभ्यन्तरमाहैकदेशी—अथवा किं न एतेनेति । नोऽस्माकमेतेन प्रारम्भो यत्नस्यैत्यर्थकप्रयत्नशब्दाश्रयणेन किमित्यर्थः । विरुद्धत्वादिति भावः ॥ बाह्यप्रयत्नभेदेऽपीति । एवमुदात्तादिभेदेऽपि भविष्यतीत्यपि बोध्यम् ॥ यद्यपि सर्वर्णसंज्ञाया न प्रयत्नभेदगर्भत्वं, तथापि ज्ञापकादेतदर्थसिद्धिरित्याह—झरोझरीति ॥ भाष्ये सत्येव हि भेदे इति यत्किंचिदप्रयत्नभेदे सत्येत्यर्थः ॥ कुत एतदिति । सत्ताक्षरेस्तदलाभ इति प्रश्नः । समाधत्ते—भेदाधिष्ठाना हीति । यत्किंचिदप्रयत्नभेदेत्यर्थः ॥ तत्र ज्ञापकमाह—यदि हीति । सर्वर्णसंज्ञावचनमित्यस्य सर्वर्णदोच्चारणमित्यर्थः । संज्ञा तु—अपुदिस्त्ववर्णस्येयावर्थाभाववियकेति बोध्यम् ॥ भेदादिति । बाह्यप्रयत्नभेदादित्यर्थः ॥ नन्वेवं यत्किंचित्तथानैक्यादेकारौकारयोः सावर्ण्यापत्तिरिति चेन्न । ज्ञापकात्प्रयत्नशेयावत्प्रयत्नसमानत्वत्यागेऽपि स्थानांशे तस्यागे मानाभाव इत्याश-

यात्, यजुष्येकेषामित्यादिनिर्देशैः स्थानांशे यावत्स्थानतुल्यत्वविवक्षणाच्च ॥ यत्तु तुल्यत्वस्य भेदघटितत्वात्सर्वर्णसंज्ञा भेदाधिष्ठानेत्यर्थ इति । तत्र । तेन सावर्ण्यानियामकप्रयत्नयोः स्थानयोश्च परस्परभेदलोभेऽपि वर्णानां यत्किंचिदप्रयत्नभेदस्य ततोऽलाभात् स्थानानामन्ततस्तत्कालरूपोपाधिभेदेन भेदो बोध्यः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—किं सतीति—अत्र केचित्तु “किं (कस्मिन्) सती”ति प्रश्ने “भेदे सतीत्याहे” त्युत्तरं कल्पयन्ति । अपरे तु “किं सति भेदे (एतासति),” इति प्रश्ने “सतीत्याहे”ति समाधानं कथयन्ति । हि—यतः । एवमग्रेऽपि । समानमिति—अस्य प्रथमेन स्यादित्यनेनान्वयः ।

उद्योते—नन्वेवं—यत्किंचिदप्रयत्नस्यैवयात् सावर्ण्याभ्युपगमे । दण्डव्यायुक्तिं खण्डयति—यत्किंचिदिति ।

(सिद्धान्तित आक्षेपभाष्यम्)

यदि तर्हि ‘सति भेदे किंचित्समानम्’ इति कृत्वा सर्वर्णसंज्ञा भविष्यति । शकारच्छकारयोः षकारठकारयोः सकारथकारयोः सर्वर्णसंज्ञा प्राप्नोति । एतेषां हि सर्वमन्यत्समानं करणवर्जम् ॥

(प्रदीपः) सर्वमिति ॥ वर्गाणां प्रथमद्वितीया इत्यस्यां शिक्षायां पठितमघोषत्वादि । कर्णं तु भिन्नं वर्गाणां स्पृष्टत्वाद्भ्रमणां च विवृतत्वात् । सति च सर्वर्णत्वे निश्चिच्छब्द निष्कृष्टं निस्स्थानं मधुलिङ्गस्थानमित्यत्र झरोझरीति, लोपः प्राप्नोतीति । छन्नो निष्क्रान्तमिति प्रादिसमासः । अनच्च चेति शकारस्य द्विवचनम् ॥

(उद्घोतः) भाष्ये यदि तर्हि सतिभेदे इत्यादि सिद्धान्तितवचः । शकारच्छकारयोरिति । तस्मात्प्रारम्भो यत्नस्येति आवश्यकमिति भावः ॥ ननु निश्चिच्छब्दस्य हलः परत्वाभावात्कथं लोपप्राप्तिरत आह—अनच्च चेति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तर्हीति—अस्याग्रेऽन्वयः । हि—यतः । प्रदीपे—निष्क्रान्तमिति—निष्क्रान्तमित्यत्र ।

(एकदेशिसमाधानभाष्यम्)

एवं तर्हि—प्रयत्नमेव प्रयत्नः । तदेव हि तद्धितान्तमास्यम् । न त्वयं द्वन्द्वः—आस्यं च प्रयत्नश्च आस्यप्रयत्नमिति ।

किं तर्हि ?

त्रिपदोयं बहुव्रीहिः—तुल्य आस्ये प्रयत्न एषामिति ।

(प्रदीपः) तुल्य आस्य इति । तद्धितान्त आस्यशब्दो न स्वाङ्गवाच्येति त्वमुद्धमस्तकादित्यलुङ्गं भवति । तद्धितान्तास्यशब्दाभ्यणसामर्थ्यादिवास्त्य इत्येकत्वं विवक्षयते । तेनैकस्मिन्नेव स्थाने ययोस्तुल्यः प्रयत्न इत्याश्रयते ॥

(उद्घोतः) तत्रैकदेशी प्रोक्त्या समाधानमाह—युवं तर्हीत्यादि । स्वाङ्गवाच्येवेति । अमुर्धेत्यादिपुंदासादेव स्वाङ्गे लभ्ये स्वाङ्गादिति पुनः क्षुतिरवधारणार्थेति भावः ॥ संज्ञायमित्यनुवृत्तेर्न दोष इत्यन्ये ॥ नन्वेवं भिन्नस्थानानामपि स्यादत आह—तद्धितान्तास्येति । आस्यपदोपादानसामर्थ्याच्च तदग्रह इति भावः ॥ एकत्वं विवक्षयते

इति । तद्विवक्षां विनापि प्रत्यासत्त्या प्रयत्नयोरेकारस्य भववृत्तित्वलाभ इत्यन्ये ॥

(तत्त्वालोकः) उद्घोते—तत्र—उक्तपूर्वपक्षे । संज्ञाया-
मिति—इलदन्तात्सप्तम्याः संज्ञायामिति सूत्रादित्यादिः । एवं—
तुल्यत्वस्य स्थानविशेषणत्वात्तद्विचारे । तद्ग्रहः—तत्र तद्विचारा-
न्तत्त्वग्रहः ।

(भाष्यम्)

अथवा पूर्वस्तत्पुरुषस्ततो बहुव्रीहिः—तुल्य आस्ये
तुल्यास्यस्तुल्यास्यः प्रयत्न एवामिति ॥

(प्रदीपः) अथवेति । मयूरव्यंसकादित्वात्सप्तम्यन्तोत्तरपद-
स्तत्पुरुषः ॥

(भाष्यम्)

अथवा परस्तत्पुरुषस्ततो बहुव्रीहिः—आस्ये प्रयत्न
आस्यप्रयत्नः तुल्य आस्यप्रयत्न एवामिति ॥

(उद्घोतः) त्रिपदबहुव्रीहौ सप्तम्यन्तस्य पूर्वनिपातापत्तेः पूर्व-
पदार्थप्रधानतत्पुरुषस्याप्यगतिरिति कतिचित्वाङ्गान्धे तृतीय आश्रितः ॥

(तत्त्वालोकः) उद्घोते—एकदेशिना उदात्तादीनां मिथः
सर्वणसंज्ञोपपत्तये क्रमशः त्रयः पक्षाः समुपस्थापिताः । तेषां मध्ये
“एवं तर्हो” इत्यादिना आश्रिते प्रथमपक्षेऽरुचिमाह—त्रिपदेति ।
एवम् “अथवा पूर्व” इत्यादिना आश्रिते द्वितीयपक्षेऽरुचिमाह—
पूर्वपदार्थेति । मयूरव्यंसकादित्वाद्विहितेत्यादिः । तृतीयः—“अथवा
पर” इत्यादिना तृतीयपक्षः । वस्तुतस्तु तृतीयकरूपेऽपि स्थाने
तुल्यत्वलाभाय आस्यपदोपादानसामर्थ्यकल्पनायां गौरवात्तस्याप्य-
शुक्लतैत्थवधेयम् ।

(इति तुल्यास्यप्रयत्नशब्दार्थनिरूपणम् ॥)

(अथानिष्टसावर्ण्यनिराकरणाच्चिरणम्)

(१४२ आक्षेपवार्तिकम् ॥ ३ ॥)

॥ * ॥ तस्य ॥ * ॥

(भाष्यम्)

तस्येति तु वक्तव्यम् ॥

किं प्रयोजनम् ? ॥

यो यस्य तुल्यास्यप्रयत्नः स तस्य सर्वणसंज्ञो यथा
स्याद् । अन्यस्य तुल्यास्यप्रयत्नोऽन्यस्य सर्वण-
संज्ञो मा भूत् ।

(प्रदीपः) तस्येति । यत्तदोमित्यामिसंबन्धादाह—यो यस्येति ।
अन्यथा वर्णान्तरापेक्षया तुल्यास्यप्रयत्नत्वेन सर्वणत्वे लब्धे
तदाश्रयमन्यस्यापि कार्यं प्राप्नोति । सञ्चारम्भस्तु रेफोष्मणां
निवृत्त्यर्थः स्यात् ॥

(उद्घोतः) रेफोष्मेति । रेफोष्मणां सर्वणां न सन्ती-
त्युक्तेरिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—अन्यथा—तस्येत्यस्याभावे । तदा-
श्रयं—सर्वणत्वाश्रयम् । अन्यस्यापीति—वर्णस्येति शेषः । अपिना
स्वस्य वर्णस्य संग्रहः । ननु सञ्चारम्भसामर्थ्यात्तथा न स्यादित्यत
आह—सञ्चारम्भ इति ।

(१४३ समाधानवार्तिकम् ॥ ४ ॥)

॥ * ॥ तस्यावचनं वचन-

प्रामाण्यात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

तस्येति न वक्तव्यम् ॥

अन्यस्य तुल्यास्यप्रयत्नोऽन्यस्य सर्वणसंज्ञः कस्मान्न
भवति ? ॥

वचनप्रामाण्यात् । सर्वणसंज्ञावचनसामर्थ्यात् ।
यदि हि अन्यस्य तुल्यास्यप्रयत्नोऽन्यस्य सर्वणसंज्ञः
स्यात् । सर्वणसंज्ञावचनमनर्थकं स्यात् ॥

(प्रदीपः) तस्यावचनमिति । तस्येत्ययमनुकरणशब्दस्तस्ये-
त्यस्यावचनमित्यर्थः ॥ सर्वणसंज्ञावचनमिति । न च रेफोष्मणां
निवृत्त्यर्थं वचनं, रेफस्यापि रेफः सर्वणो भवत्येव ।
एवमूष्मसु द्रष्टव्यम् ॥

(उद्घोतः) तस्यावचनमिति वार्तिके तच्छब्देन करय परा-
मर्शोत आह—तस्येत्ययमिति । तस्यावचनमित्यत्र षष्ठीतत्पुरुष-
इति भावः । एवं च स्यो न विभक्तिरिति लुगभावः ॥ वस्तुतस्तच्छ-
ब्देन पूर्वोक्तस्य तस्यशब्दस्य परामर्श इति वक्तुं युक्तम् ॥ रेफस्या-
पीति । रेफोष्मणामित्येतद्विजातीयसर्वणाभावप्रतिपादनपरमित्यर्थः ।
तत्र रेफादेशे तुल्यास्यप्रयत्नासंभव एव, ऊष्मसु तु नाऽऽहलाविति
निषेधादिति बोध्यम् । एवं च व्यावर्त्याभावेन सर्वणसंज्ञावचनसाम-
र्थ्याद् यस्य तस्येति लप्स्यत इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—हि—यतः । सर्वणसंज्ञेति—
तर्होत्यादिः । प्रदीपे—रेफस्यापीति—यत इत्यादिः ।

उद्घोते—षष्ठीति—तस्यस्यावचनमिति विग्रहे इत्यादिः ।
स्यः—तस्यावचनमिति वार्तिकप्रयत्नः स्यः । इति—इति हेतोः ।
प्रतिपत्तिलाघवादाह—वस्तुत इति । नन्वेवं कथं रेफोष्मणां सर्वणां
न सन्तीति भाष्यदुक्तिरित्यत आह—रेफोष्मणामिति । यत
इत्यादिः । एतदिति—रेफोष्मेत्यर्थः । ननु कथं तेषां विजातीयः
सर्वणो नेत्यत आह—तत्रेति । तयोर्मध्ये इत्यर्थः । यत इति शेषः ।
रेफादेशे इति—विजातीयेनेति शेषः । एवञ्च—तेषां सजातीय-
सर्वणत्वे च ।

(१४४ समाधानवार्तिकम् ॥ ५ ॥)

॥ * ॥ संबन्धिशब्दैर्वा तुल्यम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

संबन्धिशब्दैर्वा पुनस्तुल्यमेतत् । तद्यथा—संबन्धि-
शब्दाः “मातरि वर्तितव्यम्” “पितरि शुश्रूषितव्यम्”
इति । न चोच्यते—“स्वस्यां मातरि” “स्वस्मिन्पितरि”
इति । संबन्धाच्चैतद्रम्यते—या यस्य माता, यश्च यस्य
पितेति ॥ एवमिहापि “तुल्यास्यप्रयत्नं सर्वणम्” इत्यत्र
संबन्धिशब्दावेतौ, तत्र संबन्धादेतद्रन्तव्यम्—यत्प्रति
यत्तुल्यास्यप्रयत्नं तत्प्रति तत्सर्वणसंज्ञं भवतीति ॥

(प्रदीपः) एवं वचनसामर्थ्यादीर्षं परिहृत्य शब्दव्यायेन परिहर्तुमाह—संबन्धिशब्देति । संबन्धिशब्दोऽवेति । तुल्यास्य-प्रयत्नशब्दस्य संबन्धिशब्दत्वात्समानार्थोऽपि प्रदेशवाच्येयुक्तः । सवर्णशब्दः संबन्धिशब्दः यथा तुल्याय कन्या दातव्येत्युक्ते न शब्देन तुल्याय प्राप्तिः कन्यां ददात्यपि स्वात्मना । तथेहापीत्यर्थः ॥

(उद्घोतः) ननु सवर्ण इति संज्ञाशब्दस्य कथं संबन्धिशब्दत्वमत आह—तुल्यास्येत्यादि । स्वार्थभित्तप्रतिबोधिकसंबन्धभित्तशब्दः संबन्धिशब्द इति भावः ॥

परे तु अत्र सूत्रे द्वन्द्वनिर्देशलभ्यो तुल्यास्यतुल्यप्रयत्नशब्दा-वित्यर्थो भाष्यस्य । सवर्णशब्दो हि प्रदेशेऽपि सवर्णपदवत्परो, न तु तुल्यास्यप्रयत्नत्वप्रवृत्तिनिमित्तक इति तस्य सम्बन्धिशब्दत्वं दुरुपपा-दम् । उपक्रमोपसंहाराभ्यां चैवमेवोचितम् ॥ उपक्रमे हि तुल्यास्यं च तुल्यप्रयत्नं च सवर्णसंज्ञं भवतीत्युक्तमित्याहुः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—उच्यते इति—तत्रेत्यादिः । गम्यते-अवगम्यते । एवमग्रेऽपि । एतौ—तुल्यास्यप्रयत्नसवर्णशब्दौ ।

प्रदीपे—तत्समानार्थः—तुल्यास्यप्रयत्नशब्दसमानार्थकः । प्रदे-शवाच्येषु—“अकः सवर्णे दीर्घः” इत्यादिषु ।

उद्घोते—प्रकारान्तरेण प्रकृतभाष्यं योजयन् कैयटीकं खण्ड-यति—परे त्विति । अत्र सूत्रे—सवर्णसंज्ञासूत्रे । हि—यतः । एवमग्रेऽपि । अपिना प्रकृतसंग्रहः । सवर्णशब्दस्य संज्ञाशब्दत्वा-दाह—सवर्णपदेति । इति—इति हेतोः । तस्य—सवर्णशब्दस्य । अस्य युक्तत्वमाह—उपक्रमेति ।

(इत्यनिष्टसावर्ण्यनिराकरणाधिकरणम् ॥)

(अथ ऋलृवर्णयोः सावर्ण्याधिकरणम्)

(१४२ आक्षेपवार्तिकम् ॥ १ ॥)

॥ * ॥ ऋकारलृकारयोः सवर्ण
विधिः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

ऋकारलृकारयोः सवर्णसंज्ञा विधेया । होतृ लृकारः
होतृकार इति ॥

किं प्रयोजनम् ? ।

“अकः सवर्णे दीर्घः” इति दीर्घत्वं यथा स्यात् ॥

(प्रदीपः) ऋकारलृकारयोरिति । स्थानभेदात् प्राप्नोती-त्यारम्भः ॥ अत्र चानयोरेव श्रुतत्वान्मिथः सवर्णसंज्ञा विज्ञायते, न त्वेतयोरन्येन सहेति बोध्यम् ॥

(उद्घोतः) ऋकारलृकारयोरित्यत्र ऋत्यक इति प्रकृति-भावः । वार्तिकेऽप्येवमेव पाठ इति प्रामाणिकाः । सावर्ण्यप्रतियोग्य-निर्देशादाह—अत्र चेति । भाष्ये होतृ लृकारः होतृकार इति । लृकारशब्दो देवतावाचीत्येके ॥ विवृतस्य लृकारस्य दीर्घस्याभावादृकारो दीर्घ उदाहृत इति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—स्थानभेदादिति—ऋकारलृकारयो-रित्यादिः । सवर्णसंज्ञेति शेषः । इतीति—इति हेतोरित्यर्थः । अत्येति शेषः । अनयोः—ऋकारलृकारयोः । एवमग्रेऽपि ।

उद्घोते—इत्यत्र—व्याख्यानभाष्ये । अत एवाह—वार्ति-केऽपीति ।

(सावर्ण्यखण्डनभाष्यम्)

नैतदस्ति प्रयोजनम् । वक्ष्यत्येतत्—“सवर्ण-दीर्घत्वे ऋति ऋ वा वचनम्—” “लृति लृ वा वचनम्” इति ॥

(प्रदीपः) वक्ष्यत्येतदिति । तत्र लृवावचनमित्यत्र दीर्घ इत्यनुवर्तते । तत्र लृति लृशब्दे विकल्पितेऽप्राप्त एव पक्षे दीर्घो भविष्यति । स च भवन् लृवर्णस्य दीर्घाभावाद्धवर्णस्यान्तरतन्मादीर्घ ऋकारो भविष्यति ॥

(उद्घोतः) नैतदस्तीति । सवर्णसंज्ञाया इति शेषः ॥ नन्वीषत्पृष्टेन मुक्तेऽपि विवृतदीर्घः सवर्णसंज्ञां विना दुर्लभोऽत आह—तत्रेति ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सवर्णसंज्ञावार्तिकं खण्डयति—नैतदिति । उच्यतीति—यत इत्यादिः । सवर्णदीर्घत्वे—अकः सवर्णे दीर्घ इत्यत्र । ऋति ऋ वेति—ऋति परे पूर्वपरयोः स्थाने वा क इत्यादेशो भवतीत्यर्थः । एवमग्रेऽपि । उभयत्र विधेयम् ईष-त्पृष्टं द्विमात्रम् । ऋ इत्यस्य मध्ये द्वौ रेफौ तयोरका मात्रा अभि-तोऽञ्जत्तोरपरा । ल इत्यस्य मध्ये द्वौ लृकारौ, शेषं प्राग्वत् ।

प्रदीपे—तत्र—तयोर्मध्ये । तत्र—तस्मिन् सति । लृति—लृति परे । स च—दीर्घश्च । भविष्यतीति—तथा च होतृ लृकार इत्यत्र होतृकार इत्यस्य सिद्धेः तयोः सवर्णसंज्ञा न विधेयेति भावः ।

(सावर्ण्यमण्डनभाष्यम्)

तत्सवर्णे यथा स्यात् । इह मा भूद्—दध्यलृकारः
मध्यलृकार इति ॥

(प्रदीपः) तत्सवर्ण इति । यद्यविधाय सवर्णसंज्ञां तदुच्यतेऽ-गमावस्य लृति तत्कार्यं स्याद् दध्यलृकार इति । तस्माद्विधेया सवर्णसंज्ञा ॥

(उद्घोतः) भाष्ये तद्वचनद्वयारम्भे सवर्णसंज्ञावक्ष्यकोत्याह—तत्सवर्णे इति । अगमात्रस्येति । अनगम्यावृत्त्यर्थमक इति वर्तते सवर्णसंज्ञाभावात्सवर्ण इति नानुवर्तत इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सवर्णसंज्ञावार्तिकं स्थापयितुं तत्र वार्तिकद्वये सवर्णपदसम्बन्धं दर्शयति—तदिति । वचनद्वयमित्यर्थः ।

प्रदीपे—अविधायेति—ऋलृवर्णयोरिति शेषः । तत्—वचन-द्वयम् । उच्यते इति—तर्हीति शेषः । तत्कार्यम्—लृ इत्यादेश-रूपकार्यम् । तथा च दध्यलृकार इत्यापद्येति भावः । विधेयेति—तयोरिति शेषः । तथा चोभयत्र सवर्ण इत्यस्याप्यनुवृत्तेः न तत्रापत्तिः, न च होतृ लृकार इत्यत्रानुपपत्तिरित्याशयः ।

उद्घोते—सवर्णेति—तयोरित्यादिः । अनगिति—पूर्वत्रोभयो-रनुवृत्तावपि परत्रेत्यादिः । वर्तते—अनुवर्तते । सवर्णसंज्ञाभा-वात्—(तयोः) सवर्णसंज्ञाया अभावात् । अस्य “किन्त्विति” इत्यादिः ।

(सावर्ण्यखण्डनभाष्यम्)

यदेतत्सवर्णदीर्घत्वे ऋतीति एतदह इति वक्ष्यामि ॥ ततः—“लृति” । लृकारे परत लृकारो वा भवतीति । ऋत इत्येव ॥

(प्रदीपः) ऋत इति वक्ष्यामीति । ऋकारस्य ऋकार एव सवर्ण इति ऋत्येव भविष्यति । ततः “लृति” । ऋत इत्येव ॥ इदं चासवर्णार्थम् । तेन लृति रूपद्वयं सिद्धम् । तत्रासंहितायामृकारे

होतृ ऋकार इति रूपम् । संहितायामपि ऋत्यक् इति शाकलप्रकृति-
भाव एतदेव रूपम् । शाकलाभावे होतृकारः होतृकार इति रूपद्वयम् ।
लृकारेऽसंहितायां संहितायां च शाकले होतृलृकार इति । शाकलाभावे
होतृकारो होतृलृकार इति रूपद्वयम् ॥

(उद्घोतः) खण्डयति—यदेतदिति भाष्ये ॥ सवर्ण इतीति ।
आद्यवार्तिके सवर्णग्रहणमनुवर्तते इति भावः ॥ तेन लृतीति ।
सिद्धान्तेऽपि व्यवस्थितविभाषया अनभिधानेन वा होतृ लृकारे
पूर्ववार्तिकं गन्तुलृकारे चोत्तरवार्तिकं न प्रवर्तते । एवं कृ
इति दीर्घस्य ऋकारे परे पूर्वस्य तस्यैव लृकारे उत्तरस्य चाप्रवृ-
त्तिस्तत एवेति भावः ॥ रूपद्वयमिति । ईषत्पृष्ठघटितं विवृतदीर्घ-
घटितं चेति भावः ॥ तत्रासंहितायामिति । समासे संहिता
नित्या, असमासे त्वीदृशं रूपं दुर्लभं होतृशब्दे विभक्तिश्रवणादस्येति ॥
होतृशब्दस्य नपुंसके संतुद्धौ रूपमित्यप्यतिक्लिष्टमिति चिन्त्यम् ॥
भाष्ये तु होतृलृकार इति दीर्घप्रवृत्तियोग्यदशोच्चारणम् ॥ इति
स्थिते इति शेषः । एवं शाकले होतृलृकार इत्यपि चिन्त्यं, सवर्ण-
त्वविधायकवचनाभावे एतद्विचारसत्त्वेन तत्र ऋत्यक् इत्यस्याप्राप्तेः ।
इकोऽसवर्ण इत्यपि न समास इति निषिद्धम् । नित्यग्रहणं तु
तत्र भाष्ये प्रत्याख्यातमित्याहुः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—इति—इति हेतोः । भविष्यतीति—
अत एव धात्रंश इत्यादौ नातिप्रसङ्गः । ऋत इत्येवेति—अत्रेत्यादिः ।
अनुवर्तते इति शेषः । एवेन सवर्णे इति निवर्त्यते । अत एवाह—
इदं चेति । तथा च दध्लृकार इत्यादौ न “लति ल वे” त्यस्या-
तिप्रसङ्गः । तस्मा “दकः सवर्णे” इत्यत्रावश्यकर्तव्येन तेन वचन-
द्वयेनैव सकलनिर्वाहाद् “ऋकारलृकारयोः सवर्णं वधिरि” तोहृत्यं
वार्त्तिकं निष्प्रयोजनत्वात् विधेयमित्याशयः ।

उद्घोते—खण्डयतीति—दध्लृकार इत्यादौ “लति ल वे”
त्यस्यातिप्रसङ्गवारणाय “ऋति ऋ वे” त्यत्र “ऋत ऋ वे”ति न्यासं
तद्वदकं “ऋत” इत्यस्य “लति ल वे” त्यत्रानुवृत्तिश्चाश्रित्य सवर्ण-
संज्ञावार्त्तिकमित्यादिः । सिद्धान्तेऽपि—यथाश्रुतवार्त्तिकपाठेऽपि ।
व्यवस्थितविभाषायाः परिगणितत्वादाह—अनभिधानेनेति । एवं—
तद्वत् । तस्यैव—कृ इति दीर्घस्यैव । तत एव—अनभिधानादेव ।
अतिक्लिष्टमिति—तस्य पुंस्त्वादित्याशयः । इति—इति हेतोः ।
भाष्यासङ्गतिं निराकरोति—भाष्ये स्थिति । ननु तत् नित्यसमासे
इत्यत आह—नित्येति ।

(सावर्ण्यमण्डनभाष्यम्)

तत्र वक्तव्यं भवति ॥

(प्रदीपः) तत्र वक्तव्यमिति । द्वावप्येतौ दीर्घौ ऋ ल इति ।
तत्र ऋकारे कदाचिद् ऋ इति दीर्घः कदाचिद् (दृ) इति । का-
रेपि ऋ (ऋ) ल इत्येतौ भविष्यतः सत्यां सवर्णसंज्ञायामिति
भावः ॥

(उद्घोतः) सवर्णसंज्ञावचनेनैकैकैव सिद्धं तद्वयं न कार्यमि-
त्याह—भाष्ये तत्र वक्तव्यमिति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तदिति—षाष्ठवार्त्तिकद्वयमित्यर्थः ।
तयोः सवर्णसंज्ञाविधाने इत्यादिः । भवतीति—तथा च “ऋकारलृ-
कारयोरिति”ति वार्त्तिकाभ्युपगमे लषवमिति भावः ।

प्रदीपे—ननु कथं षाष्ठवार्त्तिकद्वयाभावे तत्र तत्रेष्टसिद्धिरित्यत
आह—द्वावपीति । एतौ—“ऋति ऋ वा” “लति ल वा” इत्याभ्यां
विधीयमानौ । तत्रेति—तयोः दीर्घत्वे सतीत्यर्थः । “ऋकः सवर्णे”

इत्यनेनैवेति शेषः । विनिगमनाविरहादाह—कदाचिदिति । लृका-
रेऽपीति—एवं तेनैवेत्यादिः । पर्यायेणेति शेषः । सत्यामिति—
तयोरिति शेषः ।

उद्घोते—सवर्णेति—सवर्णसंज्ञावार्त्तिकं रथापयितुमित्यादिः ।
तद्वयं—षाष्ठवार्त्तिकद्वयम् ।

(सावर्ण्यखण्डनभाष्यम्)

अवश्यं तद्वक्तव्यम् । उकालोऽञ्चस्वदीर्घप्लुतसंज्ञो
भवतीत्युच्यते । न च ऋकार लृकारो वाजसि ॥

(प्रदीपः) न चेति । अर्धतृतीयमात्रत्वादिति केचिदाहुः ।
अन्ये तु ईषत्पृष्ठकरणः वादनयोः ऋकारलृकारयोश्च विवृतत्वात्ताभ्यां
तयोरग्रहणादनन्वयमाहुः ॥

(उद्घोतः) इतर आह—अवश्यमिति । अर्धतृतीयेति ।
तावतापि स्थानप्रयत्नसाभ्येन ताभ्यां ग्रहणं स्यादित्यस्त्वेराह—
ईषत्पृष्ठेति ॥ विवृतत्वाभावे उपस्थितरेफीयप्रयत्नत्यागे मानाभावा-
दिति भावः । ताभ्यामिति । असावर्ण्यादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अवश्यमिति—तयोः सावर्ण्यवार्त्ति-
नाऽपीत्यादिः । तत्—षाष्ठवार्त्तिकद्वयम् । उकाल इति—यत
इत्यादिः । ऋकार लृकारो वेति—ईषत्पृष्ठ इत्यादिः । तथा च
तयोरुच्चारणाभावेन दीर्घाभावात् “अकः सवर्णे” इत्यनेन विधाना-
सम्भवात् षाष्ठवार्त्तिकद्वयेऽवश्यं वक्तव्ये सवर्णसंज्ञावार्त्तिकं कर्तव्य-
मित्याशयः ।

प्रदीपे—तयोरुच्चारणाभावे हेतुमाह—अर्धेति । अनयोः—षाष्ठवा-
र्त्तिकद्वयस्य विधेययोः । ताभ्यां—विवृतताभ्याम् । तयोः—ईषत्पृ-
ष्ठयोः ।

उद्घोते—इतर इति—सवर्णसंज्ञावार्त्तिकं खण्डयितुं तत्र लाव-
वाभावमिति शेषः । तावताऽपि—तयोरर्धतृतीयमात्रत्वेऽपि । ताभ्याम्
आक्षरसमाप्तायिकाभ्याम् । तयोरीषत्पृष्ठकरणत्वे हेतुमाह—विवृ-
तत्वेति । तयोरित्यादिः ।

(सावर्ण्यमण्डनभाष्यम्)

ऋकारस्य लृकारस्य चात्त्वं वक्ष्यामि ॥ तच्च।
वश्यं वक्तव्यम् । प्लुतो यथा स्यात् । होतृ ऋकारः, होतृ-
कारः, होतृ ३ कार इति । होतृ लृकारः होतृलृकारः
होतृ ३ कार इति ॥

(प्रदीपः) अत्त्वं वक्ष्यामीति । सत्यत्त्वे दीर्घसंज्ञाऽनयोर्भ-
विष्यति । येषां तु मतमर्धतृतीयमात्रावेतावदिति, तेषां मते सत्यप्यत्त्वे
दिमात्रत्वाभावादेतयोर्दीर्घसंज्ञा न प्राप्नोति । तस्माददिमात्रावेताव-
न्मुपगन्तव्यौ ॥ तच्चावश्यमिति । त्वयापि ऋवावचनं लृवावचन-
मिति भुक्ताऽत्त्वमनयोर्वक्तव्यम् । अन्यथा विधानमात्रमनयोः स्याद्,
नाचकार्यं प्लुतः । सति त्वत्त्वे ताभ्यां त्रिमात्रयोरपि सावर्ण्याद्
ग्रहणे सति प्लुतसंज्ञा भविष्यतीति प्लुतसिद्धिः ॥

(उद्घोतः) भाष्ये वचनद्वयप्रत्याख्यानवादाह—ऋकारस्ये-
त्यादि । सत्यत्त्वे इति । अयोगवाहेषु पाठादिति भावः । नाचका-
र्यमिति । तस्य प्लुतसंज्ञा तत्त्वान्ने प्लुतश्चेति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अत्त्वमिति—सम्पादयितुमयोगवा-
हेषु तौ इति शेषः । कुत इत्यत आह—प्लुत इति । तयोः प्लुतसंज्ञां
तत्त्वान्ने प्लुतश्चेत्यर्थः ।

प्रदीपे—भविष्यतीति—तथा च ‘अकः सर्वर्णे’ इत्यनेनैव तयोः सिद्धेः पाठवार्तिकद्वयं नारम्भणीयमिति भावः ।

उद्धोते—वचनद्वयप्रत्याख्यानावदीति—सर्वर्णसंज्ञावार्तिकं स्थापयितुमीषत्पृष्ठयोरपि तयोरन्वयमिति शेषः । तस्येति—तयो- रित्यर्थः । जातवैकवचनसत्त्वात् ॥

(आक्षेपभाष्यम्)

किं पुनरत्र ज्यायः ? ॥

(प्रदीपः) किं पुनरिति । एकैकस्मिन्संहितायां शाकलामाव- पक्षे रूपद्वयं साध्यम् । तच्चोभयथापि सिध्यति । तत्र सर्वर्णसंज्ञा- यामस्यां यथा सिध्यति तथा पूर्वमेवोक्तम् । इह तु यथा सिध्यति तथोच्यते—[अकः सर्वर्णे दीर्घ इत्यत्रान्तरतमत्वदीर्घत्वयोरुपादेय- विशेषणयोर्विवक्षितत्वादुभयविशिष्टैकासंभवाद्धिः । यश्चान्तरतमो नासौ दीर्घो यथ दीर्घो नासावन्तरतम इति] द्वयोर्ऋकारयो रेफद्वय- युक्तावाद्धितत्वाच्च कदाचिद्रेफद्वययुक्तं क भवति कदाचिद्विभुत ऋकारः । लकारेपि कदाचिद्विभुतान्तरतम ऋकारः कदाचिद् लका- रान्तरतमलकार इति साम्यमुभयोः पक्षयोः ॥

(उद्धोतः) अत्र पक्षेऽपि उक्तयुक्त्या ह्रस्वकारद्वयस्थानि क- दीर्घादेशातिरिक्तविषये आद्यस्य ह्रस्वकारलकारद्वयस्थ निकरीर्वै- कादेशातिरिक्तविषये द्वितीयस्य न सातुल्यमिति नातिप्रसङ्गः पक्षयो- स्तुल्यफलता चेति बोध्यम् । तदेव ध्वनयन् पृच्छति—भाष्ये किं पुनरत्रेति ॥ ऋकार इति । विवृत इत्यर्थः ॥ लृकार इति । ईषत्पृष्ठ इत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अत्र—पक्षद्वये ।

प्रदीपे—तत्र—तयोर्मध्ये । सर्वर्णेति—तयोरित्यादिः । इह तु- सर्वर्णसंज्ञावार्तिकपक्षे तु । इति—इति हेतोः । एवमग्रेऽपि ।

उद्धोते—अत्र पक्षे—सर्वर्णसंज्ञावार्तिकपक्षे । अपिना पाठव- चनद्वयपक्षपरिग्रहः । उक्तयुक्त्या—व्यवस्थितविभाष्याऽनभिधा- नेन वा । इति—इति हेतोः । ध्वनयन्निति—तदर्थ इति शेषः ।

(समाधानभाष्यम्)

सर्वर्णसंज्ञावचनमेव ज्यायः । दीर्घत्वं चैव हि सिद्धं भवति । अपि च ऋकारग्रहणेन लृकारग्रहणं संनिहितं भवति । “ऋत्यकः” खट्वृत्तः मालऋत्यः । इदमपि सिद्धं भवति—खट्वलृकारो माललृकार इति ॥ “वा सुप्यापिशलेः” उपकारीयति उपार्कारीयति । इदमपि सिद्धं भवति—उपलकारीयति उपालकारीयति ॥

(उद्धोतः) भाष्ये दीर्घत्वं चैव हीति । ईषत्पृष्ठविवृतरूपो दीर्घो वर्ण इत्यर्थः ॥ चं व्याचष्टे—अपि चेत्यादिना । खट्वलृकार इति । होलृकार इत्यस्याप्युपलक्षणम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्ती समाधत्ते—सर्वर्णसंज्ञेति । तयोरित्यादिः । पाठवचनद्वयारम्भे गौरवस्य स्पष्टत्वादिति भावः । पाठ- वार्तिकद्वयपक्षे जायमानयोरत्र पक्षे उपपत्तिमाह—दीर्घत्वमिति । तयोः सावर्ण्यं इत्यादिः । एवेति—अस्य सिद्धमित्यनेनान्वयः । हि- यतः । ऋत्यक इति—तथा चेत्यादिः । इत्यनेन (ह्रस्वसमुच्चितप्र- कृतिमात्रविधानात्) यथेति शेषः । मालऋत्य इति—इति सिध्यति, तथेति शेषः । वा सुपीति—एवमित्यादिः । शेषं प्राप्स्यत् ।

उद्धोते—ईषत्पृष्ठेति—(पर्यायेण) ईषत्पृष्ठविवृतरूपौ दीर्घौ वर्णाविति भावः ।

(एकदेशिन आक्षेपभाष्यम्)

यदि तर्हि ऋकारग्रहणेन लृकारग्रहणं संनिहितं भवति,—“उरण् रपरः” लृकारस्यापि रपरत्वं प्राप्नोति ॥

(तत्त्वालोकः) तर्हीति—अस्याग्रेऽन्वयः । उरण् रपर इति—इत्यनेनेति शेषः ।

(समाधानभाष्यम्)

लृकारस्य लपरत्वं वक्ष्यामि । तच्चावश्यं वक्तव्यम् । असत्यां सर्वर्णसंज्ञायां विध्यर्थम् । तदेव सत्यां रेफवा- धनार्थं भविष्यति ॥

(प्रदीपः) लपरत्वमिति । व्याख्यास्यामीत्यर्थः ॥ रपर इत्यत्र र इति लणिति लकाराकारेण प्रत्याहार आश्रीयते । तत्रान्तरतम्याड- कारस्याण् रपरः लृकारस्य लपरः ॥ असत्यामिति । असत्यां सर्वर्णसंज्ञायामुरण् रपर इत्यत्र लृकारग्रहणं कर्तव्यं भवति ॥

(उद्धोतः) वचनस्य काष्ण्यदर्शनादाह—व्याख्यास्यामी- ति । अन्ये तु लण्भूतस्थाकारस्यानुनासिकत्वेऽतो लान्तस्येत्यत्र भगवान्पाणिनिर्लृकारं नोच्चारयेत्, प्रत्याहारेणैव निर्वाह्यत् । तस्मा- दपूर्वं वचनं कार्यमित्येव भाष्याशय उचित इत्याहुः ॥ आन्तरेति । रश्चते रपरो लश्चतेर्लपर इत्यर्थः ॥ सर्वर्णसंज्ञावादी तदभाववादिनं प्रति तदाप्यावश्यकं तदित्याह—तच्चावश्यमिति । लृकारस्याण् लपर इत्येतत् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—असत्यामिति—यतः तदित्यादिः । तयोरिति शेषः । विध्यर्थमिति—लृकारस्य लपरत्वेत्यादिः । भवि- ष्यतीति शेषः । एव—तु । सत्यामिति—तयोः सर्वर्णसंज्ञायाभिर- त्यादिः । रेफेति—रेफपरत्वेत्यर्थः । लृकारस्येत्यादिः ।

प्रदीपे—व्याख्यानसरणिमाह—रपर इति । तत्र—तयोर्मध्ये । ननु तयोरसावर्ण्यं स्रजे लृकारस्य स्थानितेनाभिदेशात् कथं तस्य लपरत्वमित्यत आह—असत्यामिति । तयोरिति शेषः ।

उद्धोते—वचनस्य—लृकारस्याण् लपर इति वचनस्य । ताड- शवचनकरणापेक्षया लाघवाच्चेति भावः । इदं कैयटोक्तं कर्तव्यमिति— अन्ये स्त्विति । अनुनासिकत्वे इति—अत्र “तुल्यजातीयस्तुल्यजा- तीयेषूपदिशति” इति भाष्यमपि विरुद्धयेतेति भावः । अपूर्वम्— लृकारस्याण् लपर इत्यपूर्वम् । भाष्येति—वक्ष्यामीति भाष्येति । सर्वर्णेति—तयोरित्यादिः । अपिना स्वसंग्रहः । लृकारस्येति— कैयटरीत्या तु “वक्तव्यमि” त्यस्य व्याख्येयमित्यर्थेनोपपत्तिः । अग्रे तत्पदेन कैयटरीत्या व्याख्यानस्य नागेशरीत्या वचनस्य च संग्रहानुपपत्तिः ।

(एकदेशिन आक्षेपभाष्यम्)

इह तर्हि—“रषाभ्यां नो णः समानपदे” इत्यृका- रग्रहणं चोदितं मातृणां पितृणामित्येतदर्थम् । तदिहापि प्राप्नोति—कलृप्यमानं पश्येति ।

(तत्त्वालोकः) तयोः सावर्ण्याभाववादी आह—इहेति । तर्हि—तयोः सावर्ण्यं । इत्येतदर्थम्—इत्यत्र णत्वार्थम् । तदिति— तस्मादित्यर्थः । णत्वमिति शेषः ।

(प्रतिबन्दीभाष्यम्)

अथासत्यामपि सवर्णसंज्ञायाम् इह कस्मान्न भवति-
प्रकल्प्यमानं पश्येति ॥

(प्रदीपः) प्रकल्प्यमानमिति । कृत्यच इति गत्वप्रसङ्गः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तयोः सावर्ण्यवादी आह—अथेति ।
तयोरिति शेषः ।

(प्रतिबन्दीसमाधानेनाच्चेपनिरासभाष्यम्)

“ॐ चुटुतुलशर्व्याये नः” इति वक्ष्यामि । अपर
आह—“त्रिभिश्च मध्यमैर्वर्णैर्लशसैश्च व्यवाये न” इति
वक्ष्यामीति । वर्णकदेशाश्च वर्णग्रहणेन गृह्यन्त इति
योऽसौ लुकारे लकारस्तदाश्रयः प्रतिषेधो भविष्यति ॥(प्रदीपः) त्रिभिश्चेति । पूर्वस्मादयं विशेषः—पूर्वत्र शरन्त-
भूतोपि षकारः साक्षात् गत्वनिमित्तत्वाद् व्यवधायकत्वेन नाश्रीयते ।
इह तु तस्यानुपादानमेव ॥ वर्णकदेशा इति । अवयवस्य स्वव्याप-
रानिवर्तनात् । अग्रहणपक्षे तु लुब्धनादेराकृतिगणत्वाण्णत्वाभावः ॥(उद्द्योतः) साक्षादिति । रषाभ्यामिति वचनादित्यर्थः ॥
नन्वत्र लकाराभाव इत्यत आह—भाष्ये वर्णकदेशा इत्यादि ।
अग्रहणपक्षे विविति । प्रकल्प्यमानमित्यत्र कल्प्यमानमित्यत्र चेति
भावः । आद्ये कृत्यच इति, द्वितीये ऋवर्णान्नस्येति प्राप्तिः ॥(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तयोः सावर्ण्याभाववादी आह—चुटु-
लशरिति । वर्णैः—चवर्णद्वयगतवर्णैः । देशाश्चेति—अत्र चः वर्ण-
समुच्चायकः । इति—इति हेतोः । प्रतिषेध इति—गत्वयेत्यादिः ।प्रदीपे—पूर्वस्मादिति—अत्र पक्षे इत्यादिः । पक्षादिति शेषः ।
तस्य—षकारस्य । एव—एवेति । अग्रहणपक्षे बीजमाह—अवयवस्येति ।
स्वव्यापारानिवर्तनात्—स्वव्यापारकरणसामर्थ्यस्वीकारात् ।उद्द्योते—लकाराभाव इति—तथा च नोक्तवचनेनापि इष्टसि-
द्धिरित्याशयः ।

(सिद्धान्तोपसंहारभाष्यम्)

यद्येवं, नार्थो रषाभ्यां गत्वे ऋकारग्रहणेन । वर्ण-
कदेशाश्च वर्णग्रहणेन गृह्यन्त इति योऽसौ ऋकारे रेफः
तदाश्रयं गत्वं भविष्यति ॥ तुल्यास्य० ॥ ६ ॥(प्रदीपः) ऋदिताम् लदितां च भेदेनानुबन्धनिर्देशाद् भेदेन
चोपादानादनुबन्धकार्येषु परस्परग्रहणाभावाद्भक्तिकराभावः ॥ ९ ॥(उद्द्योतः) भेदेनेति । ओण् गम्ल इति भेदेनानुबन्धनिर्दे-
शाः । ‘नाञ्जिपिनाहृदितं’ ‘पुषादिपुताण्लुदित’ इति च भेदेनो-
पादानमित्यर्थः ॥ ९ ॥(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तयोः सावर्ण्यवादी आह—यदीति ।
एवमिति—अग्रहणपक्षाङ्गीकार इत्यर्थः । तर्हीति शेषः । रषाभ्यां—
रषाभ्यामित्यत्र । गत्वे—गत्वविधायके । इति—इति हेतोः । भवि-
ष्यतीति—मातृगणमित्यादावित्यादिः । तथा च कल्प्यमानं पश्येत्तत्र
गत्वप्राप्तिरेव नेति भावः । एवं तयोः सावर्ण्यं सकलदोषपरिहारात्
लाघवाच्च ऋकारल्लकारयोः सवर्णविधिरिति वार्त्तिकं स्वीकरणीय-
मेवेति भावः ।प्रदीपे—ननु तयोः सावर्ण्यं सङ्करः प्रसज्यते इत्यत आह—
ऋदितामिति । व्यतिकराभावः—सङ्कराभावः ।

उद्द्योते—इति—इत्यत्र । एवमग्रेऽपि ।

(६ संज्ञानिषेधसूत्रं ॥ परिभाषासूत्रं वा ॥ १११ ४ आ. ७) ॥

नाञ्जलौ ॥ ११ ॥ १० ॥

(शकारसावर्ण्यनिषेधनिराकरणम्)

(१४६ आच्चेपवार्त्तिकम् ॥ १ ॥)

॥ * ॥ अञ्जलोः प्रतिषेधे शकार-

प्रतिषेधोऽञ्जलत्वात् [तत्र
सवर्णलापे दोषः] ॥ * ॥

(आच्चेपवार्त्तिकाद्यभागाव्याख्याभाष्यम्)

अञ्जलोः प्रतिषेधे शकारस्य शकारेण सवर्णसं-
ज्ञायाः प्रतिषेधः प्राप्नोति ॥

किं कारणम् ? ॥

अञ्जलत्वात् । अच्चैव हि शकारो हल्च ॥

कथं तावदच्चम् ? ॥

इकारः सवर्णग्रहणेन शकारमपि गृह्णातीत्येवम-
च्चम् । हल्षु चोपदेशाद्धल्वम् ॥(प्रदीपः) नाञ्जलौ ॥ १० ॥ अकारहकारयोरिकारशकारयोश्च
तुल्यस्थानप्रयत्नत्वात्सवर्णसंज्ञा प्राप्ता निषिध्यते । अत एव निर्देशा-
दचामज्जिर्हलां हरिभः सवर्णत्वानिषेधः ॥ अञ्जलोरिति । प्रकृत-
त्वात्सवर्णसंज्ञाया इति बोध्यम् ॥ शकारप्रतिषेध इति । द्विवच-
नान्तस्य समासो, भेदाधिष्ठानत्वात्सवर्णसंज्ञायाः ॥ इकार इति ।
अत्र हि सूत्रे अजितीकारो गृह्यमाणः सवर्णं गृह्णातीति
शकारस्यपि ग्रहणमस्ति । स्वात्मनि क्रियाविरोधात्स्मिन्नेव
सूत्रे इदं न व्याप्तिरिति सवर्णत्वनिषेध इकारशकारयोर्नास्ति ।
यस्येति चेत्पादौ तु शकार इकारेण न गृह्यतेऽनेन सवर्णत्वनिषे-
धात् । इदं तु स्वात्मनि व्यापारो नास्ति, अस्ति च पूर्वेण सवर्ण-
त्वमिकारशकारयोरिति भावः । प्रकृत्य चापवादविषयमिति
न्यायोऽत्र नास्त्यपवादस्यैवास्तपत्त्या ॥(उद्द्योतः) नाञ्जलौ ॥ १० ॥ अकारेत्यादि । एवं च हरि-
रित्यादौ दीर्घः शयनमित्यादौ यणापत्तिरिति भावः ॥ अत एवेति ।
पूर्वसवर्णनिर्देशादित्यर्थः । किं चैवं सति अकः सवर्णे इति शरो
हरि सवर्णे, इत्यस्यासङ्गतिरित्यपि बोध्यम् ॥ भेदाधिष्ठानत्वादिति ।
व्यक्तैवैवे हि तुल्यास्यप्रयत्नत्वात्संभव इति भावः ॥ सवर्णग्रहणेनेति
भाष्ये । सवर्णग्राहकेणाणुदित्त्वेनेत्यर्थः ॥ अत्र हि सूत्र इति । उच्चा-
रितस्यैव प्रत्यायकतामत्रत्यपूर्वपक्षी न जानाति प्रायाहारेण जातिग्र-
हणमिति च न जानाति ॥ ननु सति सवर्णत्वे इकारः शकारं गृह्णी-
यात् । तदेव च न, नाञ्जलौ विति निषेधादत आह—स्वात्मनीति ।
यद्यपि स्वाध्यायोऽध्येतव्य इत्यात्मानमपि विषयीकरोतीति एकस्य
विषयत्वविषयित्वयोर्न विरोधस्तथाप्येतद्व्याख्यायैवोत्तरमन्यत्र निषे-
धेऽपि स्वव्याख्यायैवोत्तरात्प्राक् स्वघटकपदार्थोपरिस्थितिवेलायां स्वव्याख्या-
यैवोपसावर्ण्याभावज्ञानाभावाच्चात्रेकारशकारयोस्तदभावबोधनमिति
भावः ॥ अपवादस्यैवास्तपश्येति । अपवादस्य नाञ्जलौ वित्यस्या-
स्तप्या प्राग्बोधाभावेन स्वविषयेऽप्राप्येतदवटकपदो स्थितयोरिकार-
शकारयोर्नापवादविषयत्वमित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—नाज्जलाविति—अञ्जलो मिथः सवर्णौ न स्त इत्यर्थः । न च अज्जलो करयापि सवर्णौ न स्त इत्यर्थः, तथा सति सवर्णसंज्ञासद्वैयर्थ्यापातात् । न चास्य विहितप्रतिषेधकत्वाद्वैकल्यकतया तस्य सार्थकता, तथा सति लाघवात् तुल्यास्यप्रयत्नं वा सवर्णमित्यस्यैव सूत्रवितव्यत्वापातात् । न चात्र “नाज्जलावि”ति युक्तं, ग्रहणकसूत्रातिरिक्ते पूर्वणकारवद्विज्ञात एव सत्त्वेन ऋकारलकारयोरनन्तत्वात् कर्तृषदकमित्याद्यसिद्ध्यापत्तेः । न च शलंशे व्यक्तिलाघवात् “नाज्जलावि”त्येव कुतो न सूत्रितम्, वर्णोच्चारणे विशेषाभावात् ॥ शकारस्य शकारेणेति—शरां शर्भिरित्यर्थः । शकारस्य शरामुपलक्षकत्वात् । एवमग्रे इकारः इकारः ऋकारलकाराणां, परश्शतानीति च परश्शतानि, रामः षष्ठः, यशसारमित्येषामुपलक्षणमिति भावः । एवोऽप्यर्थस्तस्य चोभयत्र सम्बन्धः । हि—यतः ।

प्रदीपे—चेन ऋकारपकारयोः लकारसकारयोश्च सम्बन्धः । अत्र—“नाज्जलावि”त्यत्र । इति—इति हेतोः । एवमग्रेऽपि ।

उद्धोते—प्रथमादिना दधि शीतलमित्यादिसंग्रहः । द्वितीयादिना दधि षष्ठमित्यादिसमुच्चयः । पूर्वसवर्णेति—“नाज्जलावि”त्यस्मिन्नेव सूत्रे सवर्णदीर्घस्य, “भयो ह” इति पूर्वसवर्णादेशस्य च निर्देशादिति भावः । नन्वत्र तयोः सौत्रत्यादेशोपपत्तिरित्यत आह—किं चेति । एवं सति—अचामज्जिभः, हलां हरिभः सवर्णत्विनिषेधे सति । इति—इत्यस्य । इत्यस्य—इत्यस्य च । हि—यतः । इति, एकस्य—इति हेतोः, एकस्य । तदभावेति—सावर्ण्याभावेत्यर्थः । प्राक्—पदार्थोपरिथितिसमये ।

(परिशिष्टवार्तिकशावतरणभाष्यम्)

तत्र को दोषः ? ॥

(तत्त्वालोकः) तत्र—शरां शर्भिः सावर्ण्यनिषेधे । एवमग्रेऽपि ।

(१४६ आक्षेपसाधकवार्तिकद्वितीयखण्डम् ॥ १ ॥)

॥ * ॥ तत्र सवर्णलोपे दोषः ॥ * ॥

(आक्षेपसाधकवार्तिकभागव्याख्याभाष्यम्)

तत्र सवर्णलोपे दोषो भवति—परश्शतानि कार्याणि—“भरो भरि सवर्णे” इति लोपो न प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) परश्शतानीति । शतात्पराणि शताधिकानीत्यर्थः । कर्तृकरणे कृता बहुलमिति बहुलवचनात्समासः । पारस्करादित्वात्सुडागमः सकारस्य श्रुत्वम् अनचि चेति द्विवचनम् । भरो भरीति लोपाप्रसङ्गात् त्रिशकारश्रवणप्रसङ्गः । शरोऽन्यनचि चेत्यत्र त्रिकारेण शकारो न गृह्यतेऽनेन सवर्णत्विनिषेधादित्यस्मिन् शकारस्य द्विवचनम् ॥

(उद्धोतः) बहुलेति । मयूरव्यंसकादित्वात्सुप्सुपेति वा समास इत्युचितम् ॥ ननु कथं शस्य द्वित्वम् अचि नेति शरोऽचीति वा निषेधापत्तेरत आह—शरोऽचीति ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—कार्याणीति—इत्यादाविति शेषः । प्रदीपे—त्रिशकारेति—सर्वदेत्यादिः । करुपेति शेषः । इति—इति तोः ।

उद्धोते—बाहुल्यस्यागतिकगतिवादाह—मयूरेति । तस्य असमानाधिकारेऽप्युच्यते—सुप्सुपेति । तस्य राजदन्तादित्वात्परनिपात इति भावः । प्रतिपदोक्तत्वादाह—शरोऽचीति । अनेन प्रदीपे पूर्वं शरोऽची यस्योपन्यासस्यायुक्तता सूचिता ।

(१४७ समाधानवार्तिकम् ॥ २ ॥)

॥ * ॥ सिद्धमनच्छत्वात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

सिद्धमेतत् ॥

कथम् ? ।

अनच्छत्वात् ॥

कथमनच्छत्वात् ? ॥

“स्पृष्टं करणं स्पर्शानाम्” । “ईषत्स्पृष्टमन्तस्थानाम्” । “विवृतमूष्मणाम्” ईषदित्येवानुवर्तते ॥ “स्वराणां च” विवृतम् । ईषदिति निवृत्तम् ॥

(प्रदीपः) सिद्धमनच्छत्वादिति । सूत्रप्रत्याख्यानसाधारणमुक्तम् । प्रयत्नभेदाज्जलोः सवर्णसंज्ञायाः प्राप्तिरेव नास्तीत्यर्थः ॥

(उद्धोतः) ननु प्रयत्नभेदेनानच्छत्वे सूत्रमेव व्यर्थं स्यादत आह—सूत्रेति । भाष्ये ईषदित्येवेति । एषैचोः परस्परसावर्ण्याभावात् विवृतत्वव्याप्यानामपि सवर्णसंज्ञानियामकत्वस्य सूत्रमतेऽप्यावश्यकत्वेन तदाश्रित्य सूत्रान्तरम् एव ज्यायान्, किंच दीर्घप्लुताकारहकारयोः सावर्ण्यव्यावृत्तये इदमपि तस्यावश्यकमिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अनच्छत्वादिति—शरामित्यादिः । स्पृष्टमित्यादीनि चत्वारि शौनकाप्रतिशाख्यसूत्राणि निर्दिशति—स्पृष्टमिति ।

प्रदीपे—सूत्रेति—“नाज्जलावि”ति सूत्रेत्यर्थः । प्रयत्नभेदादिति—एवञ्च शरामनच्छत्वात् निषेधाप्रवृत्त्या तेषां मिथः सादृश्योपपत्तेः सुतमध्यशकाररूपादीनि सिध्यन्तीति भावः ।

उद्धोते—भेदेनेति—शलमिति शेषः । विवृतत्वव्याप्यानाम्—ईषदिवृत्तत्वविवृततरत्वविवृततत्त्वानाम् । प्रकृतेऽपि एतत्कृतप्रयत्नवैलक्षण्याश्रयणमावश्यकमित्याशयेनाह—किं चेति । इदमपि एतत्कृतप्रयत्नवैलक्षण्यमपि । तस्य—सूत्रकृतः ।

(१४८ समाधानान्तरवार्तिकम् ॥ ९ ॥)

॥ ❀ ॥ वाक्यापरिसमाप्तेर्वा ॥ ❀ ॥

(भाष्यम्)

वाक्यापरिसमाप्तेर्वा पुनः सिद्धमेतत् ॥

किमिदं वाक्यापरिसमाप्तेरिति ? ।

वर्णानामुपदेशस्तावद् । उपदेशोत्तरकालेत्संज्ञा । इत्संज्ञोत्तरकाल “आदिरन्त्येन सहेता” इति प्रत्याहारः । प्रत्याहारोत्तरकाला सवर्णसंज्ञा । सवर्णसंज्ञोत्तरकालम् “अणुदित्सवर्णस्य चाप्रत्ययः” इति सवर्णग्रहणम् । एतेन सर्वेण समुदितेन वाक्येनान्यत्र सवर्णानां ग्रहणं भवति । न चात्रेकारः शकारं गृह्णाति ॥

(प्रदीपः) वाक्येति । भवतु वा तुल्यास्यप्रयत्नत्वं, तथापीदं कारणे शकारो न गृह्यते, सवर्णसंज्ञाया अस्मिन्सूत्रेऽनिष्पादात् । अस्मिन् हि सूत्रे निष्पन्ने सत्यपवादविषयपरिहारेण विषये सवर्णसंज्ञा प्रवर्तते । न त्वेतत्सूत्रनिष्पत्त्यवस्थायाम् । ततश्चात्रोपदेशोत्संज्ञाप्रत्याहारसवर्णत्वेपु निष्पन्नेष्वणुदित्सवर्णस्येत्येतदस्य स्वावि-

त्यादौ प्रवर्तते न त्वङ्गेषूपदेशादिषु, नापि स्वात्मनि । ततश्चात्र सूत्रे-
ऽङ्गानिपत्यापुद्दिदित्यस्याप्रवर्तनादिकारेण शकारस्याग्रहणात्सर्वणत्वं
शकारयोः सिद्धम् । एवमीकारोऽप्यत्रैकारेण न गृह्यत इतीकारशका-
रयोः सर्वणत्वमस्तीति कुमारी श्लेते इत्यत्र सर्वणदीर्घत्वं प्राप्तमन्वीत्य-
नुवृत्त्या निवार्यते ॥

(उद्घोतः) वाक्यापरिसमाप्तेवेति । अन्यथा नाज्जलावि-
त्यस्य निषेधस्य त्वस्मिन्नपि प्रवृत्तौ तव पूर्वपक्षस्यैवानुत्थानं स्यादिति
भावः ॥ अनिष्पादमुपपादयति—अस्मिन्हीति ॥ सूत्रे निष्पद्ये
इति । जनितवाक्यार्थबोधे इत्यर्थः ॥ प्रवर्तते इति । एते परस्परं
सर्वणसंज्ञा इति प्रमारूपं निश्चयज्ञानं निष्पद्यत इत्यर्थः । तदेव च
लक्ष्यसंस्कारकमिति भावः ॥ निष्पद्यस्वस्थायां वाक्यार्थबोधवारथा-
याम् ॥ सर्वणत्वेपु निष्पद्ये ॥ तत्र सर्वणत्वनिष्पत्तिरिष्टविषये
सर्वणपदवाच्यत्वग्रहः ॥ नापि स्वात्मनीति । अनिष्पत्तेरिति भावः ॥
अङ्गानिपत्या अङ्गस्येष्टविषयसर्वणपदवाच्यत्वज्ञानस्यानिष्पत्त्या ॥

भाष्ये तावत् प्रथमम् ॥ उपदेशोत्तरकालेति । ज्ञातस्य संज्ञाविधा-
नादिति भावः ॥ प्रत्याहारोत्तरकाला सर्वणसंज्ञेयादेरिष्टविषये
सर्वणसंज्ञासंज्ञित्वग्रहणम्, तदुत्तरकालमपुद्दिदित्येतदकारादिभिः
स्वसर्वणत्वेन ज्ञातानां ग्रहणं बोधयति इत्यर्थः ॥ अपरिसमाप्तिश्च
सर्वणनिर्णयं विना तद्ग्रहणबोधनासामर्थ्यमित्यर्थः । तज्जन्ये शक्तिग्रहे
बाधकसंभावनोहिताप्रामाण्यसंभावनासत्त्वादिति तात्पर्यम् । यत्तु
नाज्जलावियतः प्राक्तुल्यास्येत्यस्य बोधाभावेन सर्वणपदार्थज्ञानाभा-
वाद्पुद्दिदित्यस्य वाक्यार्थबोधे इत्यर्थः इति ॥ तत्र । अभावज्ञाने
प्रतियोगिज्ञानस्य कारणतया तुल्यास्येत्यतः प्राङ् निषेधवाक्यार्था-
भावो, न तु विपरीतमित्यदोषादिति दिक् ॥ सिद्धमिति । अत्रत्या-
ग्यपदार्थोपस्थितिकाले वाक्यार्थबोधरूपसावर्ण्याभावज्ञानाभावादिकारश-
कारयोः सर्वणत्वज्ञानेऽप्यपुद्दिदित्यत्रजस्येष्टविषये वाक्यार्थबोधरूपशक्ति-
ग्रहत्याभावाच्चेकारेणात्र शकारग्रहणमिति भावः ॥ ननु वाक्यापरि-
समाप्तिन्यायस्यास्मदादीन्प्रति प्रवृत्तत्वेऽपि पाणिनेस्तत्तच्छास्त्रप्रणय-
नान्यथापुपत्त्या तत्तद्विषयज्ञानस्य प्रागपि सत्त्वावश्यकत्वेन तज्ज्ञान-
स्यैतच्छास्त्रासाध्यत्वेन च नाज्जलावित्यादौ सर्वणभिप्रायेण प्रयोगः
स्यात् । अस्मदादीनां बोधस्तु तत्तात्पर्यज्ञत्याख्यातुपरंपरया लक्षणया
भविष्यतीति शकारयोः प्रतिषेधः प्राप्नोति । एवमकारयोरपीति चेन्न ।
ज्ञानसत्त्वेऽपि तदभिप्रायेण प्रयोगे तात्पर्यग्राहकाभावात् । करिष्यमा-
णसंज्ञाभिप्रायेण पाणिनिव्यवहाराभावस्यैव प्रतिपादनाच्च । अत
एव ह्यङ्गस्यैव इतरेतराश्रयमाशङ्क्य एकशेषेण समाहितं भाष्ये ।
अन्यथा पाणिनिना ह्यपदार्थस्य ज्ञातत्वेन तस्यान्योन्याश्रयाभावा-
त्तेन तदभिप्रायेण प्रयोगे बोधधृतीधस्य लक्षणयैवोपपत्तौ तत्पर्यन्तानु-
धावनमनर्थकं स्यात् । सम तु पाणिनेस्तथा व्यवहाराभावात्त दोषः ॥
उक्तायै शापकमप्युपन्यस्यति—एवमीकारोऽपीति । अत्र पक्षे दीर्घ-
प्लुताकाराभ्यां हकारे सावर्ण्यकारणं तु प्रलेषाद्बोध्यम् । तत्र तात्पर्य-
ग्राहका वेदास्वि यादिनिर्देशाः, प्रागुक्तं भाष्यं चेति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एवन्त्रैषदि.यस्यानुवृत्त्या ऊ मस्व-
रयोः भिन्नप्रयत्नतां स्वीकृत्य सूत्रानारम्भपक्षे समाधाय, सम्प्रति
तत्रैषदित्यस्याननुवृत्त्या नयोः समानप्रयत्नतामङ्गीकृत्य सूत्रारम्भप-
क्षेऽपि समाधत्ते—वाक्येति । अन्यत्र—अस्य चावित्यादौ ।
अत्र—प्रकृतसूत्रे ।

प्रदीपे—भवतु वेति—ऊमस्वरयोरिति शेषः । इह—प्रकृत-
सूत्रे । हि—यतः । फलितमाह—ततश्चेति । अत्र—प्रकृतसूत्रे ।
इति—इति हेतोः । एवमग्रेऽपि ।

उद्घोते—पूर्वपक्षिणाऽपि वाक्यापरिसमाप्तिन्यायोऽभ्युपगम्य

इत्याह—अन्यथेति । वाक्यापरिसमाप्तिन्यायास्वीकारे इत्यर्थः ।
अनुत्थायमिति—इदिकारेण असर्वणशकारस्याग्रहणादित्वाश्रयः ।
साधारणतो निष्पत्तेः पूर्व सत्त्वादाह—अनितेति । सामान्यतो बोधस्य
पूर्व सत्त्वादाह—एतै इति । एवेन पूर्वज्ञानसाधारणबोधव्यावृत्तिः ।
तत्र—तेषामुपदेशादिचतुर्णां मध्ये । तज्जन्ये—सर्वणनिर्णयजन्ये ।
विपरीतं—‘नाज्जलावि’त्यतः प्राक् ‘तुल्यास्ये’त्यस्य वाक्यार्थबो-
धाभावः । तज्ज्ञानस्य—पाणिनिज्ञानस्य । हकारेण ग्रहणादिकारस्य
हृत्वादाह—एवमकारयोरपीति । ननु प्रकृतसूत्रप्रणयनमेव तत्पर्य-
ग्राहकमित्यत आह—करिष्यमाणसंज्ञाभिप्रायेणेति । अनेन
भाष्येणेति शेषः । अत एव—तथा तदभावादेव । अन्यथा—तथा
तदङ्गीकारे । तत्पर्यन्तेति—एकशेषेण समाधानपर्यन्तत्वर्थः । अङ्ग-
कम्—अन्वीत्यनुवृत्तिरूपम् । अत्र पक्षे—तयोः समानप्रयत्नत्वपक्षे ।
तत्र—ग्रहणे ।

(आक्षेपभाष्यम्)

यथैव तर्हीकारः शकारं न गृह्णाति । एवमीकारमपि
न गृह्णीषात् ॥

तत्र को दोषः ? ।

कुमारी ईहते कुमारीहते “अकः सर्वणं” (इति)
दीर्घत्वं न प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) तत्र क ग्रहणकशाकं प्रवर्तते क नेति विषयविभाग-
दर्शनाय चोद्यं करोति—यथैव तर्हीति । इकारस्य क्षत्राग्राहकत्वं
दृष्टमित्यकः सर्वणं दीर्घ इत्यत्रापि प्राप्तमिति प्रश्नः ॥

(उद्घोतः) प्रदर्शनाय बोधनाय ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तर्हीति—वाक्यापरिसमाप्तिन्यावा-
भ्युपगमे इत्यर्थः । अत्रेति शेषः । एवमिति—अन्यत्रेति शेषः ।
तत्र—तथा सति ।

प्रदीपे—तत्र—वाक्यापरिसमाप्तौ । चोद्यं—प्रश्नम् । हि—
यतः । अत्र—प्रकृतसूत्रे । इति—इति हेतोः । एवमग्रेऽपि । अङ्गमि-
ति—तस्य तदित्यादिः । एवञ्च इकारः, सर्वणाग्राहकः इकारत्वात्
प्रकृतसूत्रस्थागतेकारवदित्यनुमानप्रयोगो बोध्यः ।

(समाधानभाष्यम्)

नैव दोषः । यदेतद् “अकः सर्वणं दीर्घः” इत्यत्र
प्रत्याहारग्रहणं, तत्रेकार ईकारं गृह्णाति शकारं न
गृह्णाति ॥

(उद्घोतः) भाष्ये यदेतदिति । तदबोधवेलायां वाक्यापरि-
भासेरिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—यत्—यस्मात् । एतत्—अक इति ।
उद्घोते—तद्वेति—“अकः सर्वणं” इत्यस्य वाक्यार्थबोधे-
र्थः । एवञ्च स्वस्वाङ्गान्यतरगतत्वरूपोपाधिसाहित्येन हेतोः व्यापत्वा-
सिद्धत्वादनुमानमनुपपन्नमिति भावः ।

(व्याख्यान्तरभाष्यम्)

अपर आह—

अङ्गमूलोः प्रतिषेधे शकारप्रतिषेधोऽङ्गमूलः ॥

अङ्गमूलोः प्रतिषेधे शकारस्य शकारेण सर्वणसं-
ज्ञायाः प्रतिषेधः प्राप्नोति ॥

किं कारणम् ? ।

अच्छलत्वात् । अच्छैव हि शकारो हल्च ॥

कथं तावदक्षम् ? ।

इकारः सर्वर्णग्रहणेन शकारमपि गृह्णातीत्येवम-
क्षम्, हल्षु चोपदेशाद्वल्वम् ॥

तत्र को दोषः ? ॥

*तत्र सर्वर्णलोपे दोषः ॥

तत्र सर्वर्णलोपे दोषो भवति । परश्शतानि
कार्याणि । “भरो भरि सर्वर्णे” इति लोपो न प्रा-
प्नोति ॥

सिद्धमनच्छत्वात् ॥

सिद्धमेतत् ॥

कथम् ? ।

अनच्छत्वात् ॥

कथमनच्छत्वं ? ।

कवाक्यापरिसमाप्तेर्वाक्योक्ता वाक्यापरिसमाप्तिः ॥

(प्रदीपः) अनच्छमेव वाक्यापरिसमाप्त्या साध्यते न तु प्र-
व मेदेनेत्याह—अपर आहति ॥

(तत्त्वालोकाः) भाष्ये—अपर आहतिवृत्तिरुचिबीजन्तु—
उक्तीत्या शर्तुं सावर्ण्यनिषेधानिषेधयोः कलाविशेषेऽपि दण्डाग्रमि-
त्यादिसिद्धये सप्रत्ययाख्यानस्य वाक्यापरिसमाप्त्यन्यायस्य वाश्रयण-
स्यावश्यकत्वात् वाकारस्य शरां शभिः सावर्ण्यनिषेधसमुच्चायकताया
अयुक्ततैव ।

प्रदीपे—एवेति—अस्य वाक्यापरिसमाप्त्येत्यनेनान्वयः । अत
एवाह—न तु प्रवचनमेदेनेति ।

(आक्षेपभाष्यम्)

अस्मिन्पक्षे—वेत्येतदसमर्थितं भवति ॥

(प्रदीपः) अस्मिन्पक्षे इति । एकत्र हि साध्ये हेतुविकल्पो
भवति, इह तु साध्यभेदः । सिद्धेरनच्छत्वं हेतुः, अनच्छत्वं वाक्याप-
रिसमाप्तिः ॥

(उद्घोतः) एकत्रेति । तुल्यार्थानां विकल्प इति न्यायादि-
त्वर्थः ॥

(तत्त्वालोकाः) भाष्ये—अस्मिन् पक्षे—वाक्यापरिसमाप्त्या
अनच्छत्वाधनपक्षे ।

प्रदीपे—हि—यतः । साध्यभेदमुपपादयति—सिद्धेरिति ।

उद्घोते—“तुल्यार्थास्तु विकल्परन्नि”ति जैमिनिसंज्ञानुसारे-
णाह—तुल्यार्थानामिति ।

(समाधानभाष्यम्)

एतच्च समर्थितम् ॥

कथम् ? ।

अस्तु वा शकारस्य शकारेण सर्वर्णसंज्ञा, मा वा
भूत् ॥

(प्रदीपः) एतच्चेति । अस्तु वा ग्रहणमिकारेण शकारस्ये-
ति वाक्यशेषाध्याहारात् प्रतिषाधिकारार्थो वाशब्द इत्यर्थः ॥

(उद्घोतः) मा वा भूदित्येतत्प्रतिषाध्या आशयमाह—
अस्तु चेति ॥

(तत्त्वालोकाः) भाष्ये—एतच्च—वेत्येतच्च ।

(आक्षेपसमारणभाष्यम्)

ननु चोक्तम्, परश्शतानि कार्याणि “भरो भरि
सर्वर्णे” इति लोपो न प्राप्नोतीति ॥

(तत्त्वालोकाः) द्वितीयपक्षे उक्तं दोषं स्मारयति—
ननु चेति ।

(आक्षेपबाधकभाष्यम्)

मा भूलोपः ॥

(तत्त्वालोकाः) इष्टापत्त्या तं परिहरति—मा भूदिति ।

(आक्षेपसाधकभाष्यम्)

ननु च भेदो भवति—सति लोपे द्विशकारकम्,
असति लोपे त्रिशकारकम् ॥

(प्रदीपः) ननु चेति । श्रुतिकृतं भेदमुपगम्योच्यते ॥

(उद्घोतः) ननु ‘व्यञ्जनपरस्यैकस्यानेकस्य वा नोपचारणे
विशेषः’ इति न्यायात् कथं भेद इत्यत आह—श्रुतिकृतमिति ॥

(तत्त्वालोकाः) उद्घोते—व्यञ्जनपरस्य—व्यञ्जनात्परस्य
व्यञ्जनपरकस्य च ।

(आक्षेपबाधकभाष्यम्)

नास्ति भेदः,—असत्यपि लोपे द्विशकारकमेव ॥

कथम् ? ।

विभाषा द्विर्वचनम् ॥

(उद्घोतः) भाष्ये असति लोपे त्रिशकारमिति वदन् प्रष्ट-
व्यः—किं द्विशकारं न स्यादिति तद्वाशयः, उत त्रिकारं स्यादिति ।
आक्षेप आह—असत्यपीति । द्विशकारं भवत्येवेत्यर्थः ॥

(आक्षेपसाधकभाष्यम्)

एवमपि भेदः—असति लोपे—कदाचिद्द्विशकार-
कम्, कदाचित् त्रिशकारकम् । सति लोपे—द्विशका-
रकमेव ॥

(उद्घोतः) द्वितीये आह—एवमपीति । विभाषा द्विर्वचने-
ऽपीत्यर्थः ॥

(तदस्थायोपभाष्यम्)

स एष कथं भेदो न ? ॥

(प्रदीपः) स एष कथं भेदो नेति । अत्रैव छेदः । भेद एव-
त्यर्थः ॥

(उद्घोतः) एवमपीत्यनेन भेद एवेत्युक्त्वा, तदुपपादनाव-
सरे षड् लोपो न स्यादिति वाच्यम्, किमुच्यते—किञ्चो लोपो
स्यादिति । अतद्विद्यत्वा भिन्नकर्तृकत्वेन योजयति—स एष इति ।
त्रिशकारमिदमेवेति तात्पर्यम् ॥

(तत्त्वालोकाः) प्रदीपे—छेदः—पाठच्छेदः ।

(तटस्थान्नेनिरासभाष्यम्)

स्याद् (भेदः) यदि नित्यो लोपः स्याद् । विभाषा
तु स लोपः ॥

(प्रदीपः) इतर आह—स्याद्भेदो यदि नित्यो लोपः स्यात्
विभाषा तु स लोप इति । ततो नास्ति भेद इत्यर्थः ॥

(समाधानभाष्यम्)

यथाऽभेदस्तथास्तु ॥ नाज्झलौ ॥ १० ॥

इति श्रीमद्भगवत्पतञ्जलिविरचिते महाभाष्ये प्रथमा-
ध्यायप्रथमपादे चतुर्थमाहिकम् ॥ ४ ॥

(प्रदीपः) दिवंचनमपि विभाषा, यरोनुनासिकेऽनुनासिको

वेत्यतो वेत्यनुवर्तनात् । लोपोऽपि विभाषा श्रयो होऽन्यतस्स्यामि-
त्यतोऽन्यतरस्यामित्यनुवर्तनादित्यर्थः ॥ १० ॥

इति श्रीजैयटपुत्रकैयटकृते महामाष्यप्रदीपे प्रथमाध्याय-
प्रथमपादे चतुर्थमाहिकम् ॥ १० ॥

(उद्घोतः) श्रयो ह इति । इदं वृत्तिरीत्या । भाष्यरीत्या तु
वाऽवसान इत्यत इति बोध्यम् ॥ १० ॥

इति श्रीशिवभट्टसुतसतीगर्भजनागोजी (नागोज) भट्टकृते भाष्य-
प्रदीपोद्घोते प्रथमाध्यायस्य प्रथमे पादे चतुर्थमाहिकम् ॥ ४ ॥

(तत्त्वालोकः) उद्घोते—भाष्यरीत्येति—पत्रपाठभेदादित्याशयः ।
इति व्याकरण-न्याय-वेदान्ताचार्य-लक्ष्मणपदक-पण्डित-श्रीरुद्रधरशा-
प्रणीते महामाष्यप्रदीपोद्घोततत्त्वालोकैः प्रथमाध्यायस्य
प्रथमपादे चतुर्थमाहिकम् ।

इति प्रथमाध्यायस्य प्रथमपादे चतुर्थाहिकम् ।

अथ प्रथमाध्यायस्य प्रथमपादे पञ्चमाहिकम् ।

(अथ प्रगृह्यसंज्ञाप्रकरणम्)

(१० प्रगृह्यसंज्ञासूत्रम् ॥ १ । १ । ५ आ १ सू.)

ईदूदेद्विवचनं प्रगृह्यम् ॥ १ । १ । ११ ॥

(अथ तपरपाठप्रयोजनाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

किमर्थमिदानीं तपराणां प्रगृह्यसंज्ञोच्यते ? ॥

(प्रदीपः) ईदूदेद्विवचनं प्रगृह्यम् ॥ ११ ॥ किमर्थमिति ।

ईदूतोरनण्त्वाद्भिन्नकां नित्यवृत्त्यर्थं नोपपद्यते तपरत्वम्, उदात्तादीना-
मभेदकत्वादगुणान्तरयुक्तानां सवर्णानां ग्रहणार्थमपि नोपपद्यते ॥ जा-
तिपक्षेऽपि दीर्घोच्चारणात्प्रत्ययत्वाधिक्याद् हस्वानां न भवेत्प्राति, प्लुता-
नां चैष्यत एवेतीदृश्यावातं प्रत्युत तपरत्वं करोतीति प्रश्नः ॥

(उद्घोतः) ईदूदेद्विवचनं ॥ ११ ॥ व्यक्तपक्षे ईदूतोस्तपरयोऽप्युदात्तानां
भिन्नकालनिवृत्तये वा गुणान्तरयुक्तग्रहणाय वा स्यात् । तत्र आह
इत्याह—ईदूतोऽस्ति । एवं चाणुद्वित्वस्य प्राप्त्यभावात् तद्भाष्य-
तपरस्यवृत्तये तपरत्वमित्यर्थः । तपरस्येऽणग्रहणानुवृत्त्या तस्य
प्राप्तावपि फलाभावात् । न द्वितीय इत्याह—उदात्तादीनामिति । ननु
जातिपक्षे भिन्नकालनिवृत्त्यर्थं स्वात्तत्वे हि तपरत्वं नियमार्थमेवे-
त्यत आह—जातीति ॥ प्लुतानां चैष्यत एवेति । एतच्च अग्रे
भाष्ये एव स्फुटम् ॥ इदृश्यावातमिति । जातिपक्षे ईदूदेद्विऽपि तपर-
त्वेनैव प्लुतव्यावृत्तिरित्यभिमानः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इदानीं—अत्र ।

प्रदीपे—अनण्त्वादिति—अक्षरसमाप्ताये पाठाभावेनेत्यादिः ।
भिन्नकालेति—उस्वप्लुतेत्यर्थः । सवर्णानामिति—स्वकालानां
तद्वशां ग्रहणस्य स्वतः सिद्धत्वात् तयोस्तत्परत्वं तेषामिति शेषः ।
नन्वेकारोच्चारणेऽधिक्यत्वाभावात् तत्र प्लुतव्यावृत्त्यर्थं तपरत्वमित्यत
आह—प्लुतानां चेति । प्लुतानां त्वित्यर्थः । इति—इति हेतोः ।
एवमग्रेऽपि । एवं तत्र फलाभावरूपदूषणमुपपाद्य अनिष्टप्रसङ्गरूपदो-
षमेकारप्रसङ्गात्सर्वत्राह—इदृश्यावातमिति ।

उद्घोते—प्राप्नो सत्यां निषेध इति नियमेनाह—एवञ्चेति ।
तयोरनण्त्वे चैत्यर्थः । तद्भाष्येति—अणु देस्वप्लुतवाचकेत्यर्थः । वात्त-
ककारमतेन तपरस्यस्य विधयर्थत्वादाह—तपरस्येति । तस्य—
तपरस्यस्य । फलाभावात्—उक्तरीत्या हस्वप्लुतग्रहणाप्रसङ्गेन
तन्निवृत्तिरूपफलाभावात् । भिन्नकालेति—स्वतः प्रसक्तेत्यादिः ।
स्यादिति—तपरस्यवृत्तये तपरत्वमित्यादिः । तपरस्ये—जातिपक्षे ।
हि—यतः । नियमार्थमिति—अणुपदानुवृत्तेरिति भावः । एवेन
विधयर्थताव्यावृत्तिः । ननु तपरस्यस्य नियमार्थत्वात् अन्येव प्रवृत्त्या,
आक्षरसमाप्ताधिकत्वादप्येकारे तेन प्लुतवारणेऽपि ईदूतोः कथन्तव्या-
वृत्तिरित्यत आह—जातिपक्षे इति । अपिना—एदंशपरिग्रहः ।
तपरस्येति—तपरस्यवृत्त्या । अभिमानपदसञ्चितारविनीजन्तु जाति-
पक्षे तस्य नियमार्थत्वादप्येव प्रवृत्तेः सम्भवेन ईदूतोरनण्त्वा-
दप्रवृत्तिरेव ।

(समाधानभाष्यम्)

“तपरस्तत्त्वस्य” इति तत्त्वज्ञानां सवर्णानां ग्रहणं
यथा स्यात् ॥

केषाम् ? ॥

उदात्तानुदात्तस्वरितानाम् ॥

(प्रदीपः) तपर इति । व्यक्तिपक्षो भेदकाश्च गुणा इति भावः ॥ केषामिति । प्लुतानामग्रहणप्रसङ्गात्प्रत्यक्षः ॥ उवाचति । कचिदनुनासिकग्रहणमप्यस्ति, तदग्रहणप्रसङ्गेनोच्चारितम्, न हि प्रगृह्योऽनुनासिकः सम्भवति, अणोऽप्रगृह्यस्यानुनासिक इति निषेधात् ॥

(उद्घोतः) भेदकाश्च गुणा इति । भेदकत्वात्स्वरस्येति वार्तिकोक्तेरुपविष्ये भेदकपक्षोऽप्यस्तीत्यभिमानः ॥ इदं प्रयोजनमीदृतीरेव, नन्वेवं अणुदित्त्वेऽप्येव सिद्धे ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—वार्तिककारप्रतेन तपरस्यस्य विषय-
र्थाभिप्रेत्याह—तपर इति । स्वादिति—इत्यर्थमिति शेषः ।

प्रदीपे—प्रसङ्गादिति—केषांश्च ग्रहणस्य सिद्धत्वाच्चेत्यपि भावः । कचिना उदात्तादिसंज्ञाः । तदिति—अनुनासिकपदमित्यर्थः । तत्रेत्यादिः । उच्चारितमिति—बोध्यमिति शेषः । हि—यतः । निषेधादिति—न चानुनासिकः प्रगृह्यः सम्भवति, विषयाभावादित्यपि भावः ।

उद्घोते—भेदकत्वादिति—“अणुदित्”संज्ञेऽग्रहणाच्चेत्यपि भावः । इदं—तपरस्येन तत्कालस्येनग्रहणरूपम् ।

(भाष्यम्)

अस्ति प्रयोजनमेतत् ॥

किं तर्हीति ? ॥

(१२९ आक्षेपवार्तिकम् ॥ १ ॥

[॥ * ॥ प्लुतानां तु प्रगृह्यत्वात्प्रसङ्गोऽ-
तत्कालत्वात् ॥ * ॥]

(भाष्यम्)

प्लुतानां तु प्रगृह्यसंज्ञा न प्राप्नोति ॥

किं कारणम् ? ।

अतत्कालत्वात् । न हि प्लुतास्तत्कालाः ॥

(प्रदीपः) प्लुतानां त्विति । व्यक्तिपक्षाश्रयणादयं दोषो, न तु तपरत्वात् ।

(उद्घोतः) ननु तत्कालसर्वसंग्रहार्थं तपरत्वमुक्तं नातत्कालव्यावृत्त्यर्थं, तत्कृतः प्लुतानां न प्राप्नोतीत्यत आह—व्यक्तिपक्षेति । ईदृशे इदम्, पदं तु तपरत्वादेव दोष इति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—हि—यतः ।

प्रदीपे—जातिपक्षे दीर्घप्लुतसाधारणेत्वादित्वादिजातिस्वीकारेण प्रकृत-
दोषाभावादाह—व्यक्तिपक्षेति । अर्धं—प्लुतासंग्रहरूपः ।

उद्घोते—तत्कृतः—तत्कालकम् । इदं—व्यक्तिपक्षाश्रयणप्रयु-
क्तप्लुतासंग्रहरूपदूषणम् । तत्राणुदित्त्वप्रवृत्तेरिति भावः । यदेव—व्यक्तिपक्षाश्रयणादित्यस्य व्यावृत्तिः । तत्राणुदित्त्वप्रवृत्तेरि-
त्याशयः । दोषः—प्लुतासंग्रहकदोषः ।

(आक्षेपवार्तिकम्)

असिद्धः प्लुतः । तत्त्वसिद्धत्वात्तत्काला एव
भवन्ति ॥

(प्रदीपः) असिद्ध इति । साक्षात्सिद्धत्वात्तत्काला प्लुतदुष्टा

वसत्यां प्रगृह्यत्वे निधीयमाने द्विमात्राविवक्षा बुद्धिः प्रवर्तते । तथा हि
वक्ष्यति—असिद्धवचनमुत्सर्गलक्षणभावार्थमादेशलक्षणप्रतिषे-
धार्थं चक्षु इति ॥

(उद्घोतः) ननु इतिशब्दादिसमभिव्याहारे कार्यार्थं प्रगृह्य-
संज्ञाप्रवृत्तेरन्तरङ्गत्वात्पूर्वं प्लुते तेन स्थानिनो निवृत्तत्वेन प्लुतासिद्ध-
त्वेपि कथं स्थान्याश्रया प्रगृह्यसंज्ञेत आह—शास्त्रेति । प्रवृत्तेऽपि
शास्त्रेऽसिद्धवत्त्वेन तत्प्रवृत्तिद्वयभावेन प्लुतद्वयभावात्त्रिमात्रविषयाया
दुद्धेस्त्रिमात्रेऽसत्त्वाद् द्विमात्रद्वया त्रिमात्रस्य संगेत्यर्थः ॥ एतेन
शास्त्रासिद्धत्वाच्छास्त्राप्रवृत्तौ स्थानिनः प्रगृह्यत्वेऽपि पुनः प्लुते तस्य
तत्र स्यात् । न च स्थानिवत्त्वम्, अनन्विधाविति निषेधात् । प्लुत-
स्थान्यलवृत्तिधर्मत्वाद् । एवं चागच्छतमश्री ३ इत्यादाद्यणोऽप्रगृह्य-
स्येत्यनुनासिकः स्यादित्यपास्तम् ॥ ननु प्राधान्याकार्यासिद्धत्वमेव
स्यादत आह—तथाहीति ॥ उत्सर्गः स्थानी ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्ती उत्तरयति—असिद्ध इति ।

प्रदीपे—वक्ष्यतीति—“पत्वक्तु”रिति सूत्रे इति शेषः ।

उद्घोते—कार्यासिद्धत्वमाश्रित्य शङ्कते—नन्विति । अन्तरङ्ग-
त्वादिति—इति शब्दादिसमवधानानपेक्षात्वेनेत्यादिः । तेन—
प्लुतेन । दिवदत्तहन्तृहत्यायेनाह—कथमिति । तत्प्रवृत्तीति—
प्लुतशास्त्रप्रवृत्तीत्यर्थः । संज्ञा—प्रगृह्यसंज्ञा । स्थानिनः—द्विमात्रेका-
रादेः । पुनः—तथात् । तस्य—प्लुतस्य । तत्—प्रगृह्यत्वम् । अ-
स्यादिति—कार्यस्यासिद्धत्वाभावात्तस्य त्रिमात्रतया प्रगृह्यसंज्ञासूत्रे-
ऽग्रहणादिति भावः । ननु प्रगृह्यसंज्ञायाः “ज्ञे” “उज” इत्यादौ
विशिष्टेऽपि सत्त्वात्कथमन्विधित्वमित्यत आह—प्लुतस्थानीति ।
तत्र शकारादेः लोपादिति भावः ।

(आक्षेपसाधकभाष्यम्)

सिद्धः प्लुतः स्वरसन्धिषु ॥

कथं ज्ञायते—“सिद्धः प्लुतः स्वरसन्धिषु”—इति ? ॥

यदयं “प्लुतः प्रकृत्या” इति प्लुतस्य प्रकृतिभावं
शास्ति ॥

कथं कृत्वा ज्ञापकम् ? ॥

सतो हि कार्यिणः कार्येण भवितव्यम् ॥

(प्रदीपः) यदयमिति । असिद्धत्वे प्लुतः प्रकृत्येत्येवमाश्रय-
णायोगात् कार्यत्वेनाश्रयणादसिद्धत्वाभावोऽनुमीयते । सामान्येन
स्वरसन्धिप्रकरणविषयं सिद्धत्वं ज्ञाप्यते, न तु प्रकृतिभाव एव । यथा
रोहव एव । सोत्सर्गं सापवादं च प्रकरणमिति प्रकृतिभावेऽपि प्रगृह्य-
त्वहेतुके सिद्धत्वमुच्यते ॥

(उद्घोतः) सामान्येनेति । तदुत्सर्गोऽपीत्यर्थः । ननु प्रकृति-
भावो न स्वरसन्धिप्रकरणस्थस्तत्राह—सोत्सर्गमिति । तदुत्सर्गनि-
रूपितापवादत्वस्याप्रापि सत्त्वेनेदमपि तत्प्रकरणस्थमेवेति भावः ॥
प्रगृह्यत्वहेतुके प्रकृतिभावेऽपीत्यन्वयः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पूर्वपक्षो आह—सिद्ध इति । तदस्य-
पृच्छति—कथमिति । एवमग्रेऽपि । यद्—यस्यात् । अर्धं—पानि-
निः । हि—यतः ।

प्रदीपे—असिद्धत्वे इति—प्लुतस्येत्यादिः । कार्यत्वेनेति—
तस्य तत्रेत्यादिः । नन्वेवं प्लुतस्य प्रकृतिभावे सिद्धत्वेऽपि स्वरसन्धिषु
असिद्धत्वाद् भाष्यासङ्गतिरित्यत आह—सामान्येनेति । तस्ये-

त्यादिः । असति बाधके प्रमाणानां सामान्ये पक्षपातादित्याशयः ।
भाष्यस्थस्वरसन्धिपदस्य स्वरसन्धिप्रकरणोपलक्षणवादाह—**स्वरस-**
न्धिप्रकरणेति । अत्र वैधर्म्येण दृष्टान्तमाह—**यथैति** । यथा रौः
कार्यत्वेनाश्रितत्वाद् उच्यते प्रत्येव सिद्धता, तथा न प्रकृते प्लुतस्य
प्रकृतिभावं प्रत्येव सिद्धता, अपि तु स्वरसन्धिप्रकरणं प्रतीति भावः ।
प्रकरणमिति—सन्निहितसापेक्षशालसमुदायः प्रकरणमित्याशयः ।
इति—इति हेतोः । **अपि** न प्लुतताहेतुकप्रकृतिभावादेः परिग्रहः ।
सिद्धत्वमिति—तस्येत्यादिः ।

उद्घोते—**तदुत्सर्गे**—प्लुतप्रकृतिभावस्य उत्सर्गसन्धिकार्ये ।
अपि न प्रकृतिभावस्य समुच्चयः । **प्रकरणस्थ इति**—तथा च
प्लुतस्य स्वरसन्धिप्रकरणं प्रति सिद्धत्वेऽपि प्रकृतिभावं प्रत्यसिद्धतैवेति
भावः । **अत्रापि**—प्रगृह्यप्रकृतिभावेऽपि । **इदमपि**—“प्लुतप्रगृह्या”
इत्यपि । **तदिति**—स्वरसन्धीत्यर्थः । नन्वेवं प्लुतस्य प्रकृतिभाववि-
धानसामर्थ्यात्तस्य स्वरसन्धिप्रकरणं प्रति सिद्धता ज्ञायते, प्रकृतिभावं
प्रति तु तस्य कार्यत्वेनाश्रयणात्सिद्धता वर्तते एवेत्येव कुतो
नोक्तमिति चेन्न, तथा सति “प्लुतस्य प्रकृतिभावं ज्ञास्ति” इत्यस्य
“सतो हि कार्यिण” इत्यस्य च भाष्यस्यासामञ्जस्यापत्तेः । प्लुतस्य
स्वरसन्धिप्रकरणं प्रत्यसिद्धत्वेऽपि तत्र स्थानिदुष्णा प्राप्तयणादिनिवार-
णाय तस्य प्रकृतिभावविधानस्य सार्थक्याच्च ।

(प्रयोजनप्रश्नभाष्यम्)

किमेतस्य ज्ञापने प्रयोजनम् ? ॥

(प्रदीपः) किमेतस्येति । प्रकृतिभाव एवाश्रयात्सिद्धत्वम-
स्त्विति प्रश्नः ॥

(उद्घोतः) प्रकृतिभाव एवेति । प्लुतप्रकृतिभाव इत्यर्थः ॥
भाष्ये एतस्येत्यस्य स्वरसन्धिप्रकरणविषयत्वेन ज्ञापनस्येत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—इति—इत्याशयेन ।

(लाघवप्रदर्शनभाष्यम्)

अप्लुतादप्लुत इत्येतन्न वक्तव्यं भवति ॥

(प्रदीपः) इतरो लाघवं दर्शयति—अप्लुतादिति । सिद्धे हि
प्लुतेऽतोतीति तपरत्वादिवोत्त्वाप्रसङ्गः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—हि—यतः । इति—इत्यत्र ।

(आक्षेपबाधकभाष्यम्)

किमतो—यत्सिद्धः प्लुतः स्वरसन्धिषु, संज्ञाविधा-
वसिद्धः । तस्यासिद्धत्वात्तत्काला एव भवन्ति

(प्रदीपः) किमत इति । यथोद्देशे संज्ञापरिभाषे, प्रगृह्यसंज्ञा
स्वरसन्धिप्रकरणमध्यपसिता न भवतीति प्रश्नः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—किमत इति—स्वरसन्धिषु प्लुतः
सिद्धोऽतः किम् (न किमपि फलम्) । यद्—“यतः” (स प्रगृह्य-)
संज्ञाविधौ असिद्ध इत्यन्वयः ।

प्रदीपे—यथोद्देशे इति—यत इत्यादिः । प्रगृह्येति—अत
इत्यादिः । इति—इति हेतोः ।

(आक्षेपसाधकभाष्यम्)

संज्ञाविधौ च सिद्धः ।

कथम् ? ।

“कार्यकालं संज्ञापरिभाषम्” यत्र कार्य तत्रोपस्थितं

द्रष्टव्यम्, “प्रगृह्यः प्रकृत्या” इत्युपस्थितमिदं भवति—
“ईदृदेद्विचनं प्रगृह्यम्” इति ॥

(प्रदीपः) कार्यकालमिति । कार्यार्थत्वाद्गुणानां कार्यस्य च
प्रधानत्वात् प्रधानदेशत्वस्य न्याय्यत्वादिति भावः ॥

(उद्घोतः) कार्यार्थत्वादिति । तदेकवाक्यतापन्नं संज्ञायत्रं
तत्प्रकरणस्थमिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—कार्यकालमिति—यत इत्यादिः ।
तत्रेति—संज्ञापरिभाषमिति शेषः । प्रगृह्य इति—अत इत्यादिः ।
इति—इत्यत्र ।

प्रदीपे—गुणानाम्—अज्ञानाम् । प्रधानदेशत्वस्येति—प्रधान-
देशकालावयस्येति भावः । तेषामित्यादिः ।

(आक्षेपबाधकभाष्यम्)

किं पुनः प्लुतस्य प्रगृह्यसंज्ञावचने प्रयोजनम् ? ॥

(आक्षेपसाधकभाष्यम्)

प्रगृह्याश्रयः प्रकृतिभावो यथा स्यात् ॥

(तत्त्वालोकः) स्यादिति—इतीति शेषः ।

(आक्षेपबाधकभाष्यम्)

मा भूदेवम् । प्लुतः प्रकृत्येत्येवं भविष्यति ॥

(तत्त्वालोकः) एवम्—प्रगृह्याश्रयः प्रकृतिभावः । ननु तर्हि
कथन्तवेष्टसिद्धिरित्यत आह—प्लुत इति । एवं—प्रकृतिभावः ।

(आक्षेपसाधकभाष्यम्)

नैवं शक्यम् । उपस्थिते हि दोषः स्यात् “अप्लुत-
वदुपस्थिते” इति । अत्र पठिष्यति ह्याचार्यः—*वद्वचनं
प्लुतकार्यप्रतिषेधार्थम् । प्लुतप्रतिषेधे हि प्रगृह्यप्लुतप्र-
तिषेधप्रसङ्गोऽन्येन विहितत्वाद्दूष् इति । तस्मात्प्लुतस्य
प्रगृह्यसंज्ञैषितव्या । प्रगृह्याश्रयः प्रकृतिभावो यथा
स्यात् ॥

(प्रदीपः) उपस्थिते हीति । उपस्थितमनार्थ इतिकरणः ।
अर्था ३ इतीत्यत्र प्लुताश्रये प्रकृतिभावे प्रतिषिद्धे प्रगृह्याश्रयः प्रकृति-
भाव इत्ये । तदाह—पठिष्यतीति । यत्र प्रगृह्यसंज्ञा नास्ति, स
प्लुत श्रयप्रकृतिभावः प्रतिषेधविषयः—देवदत्ता ३ इति देवदत्तेति ॥

(उद्घोतः) प्रतिषिद्धे इति । अप्लुतवद्भावेन बाधिते
इत्यर्थः ॥ भाष्ये प्रगृह्यप्लुतप्रतिषेधेति । प्रगृह्याश्रये प्रकृतिभावे
प्लुतप्रतिषेधप्रसङ्ग इत्यर्थः ॥ प्रगृह्याश्रयस्यापि कुतो न निवृत्तिरित्यत
आह—अन्येनेति । प्रगृह्यः प्रकृत्येत्येनेनेत्यर्थः ॥ नन्वीदृशेऽपि विषये
प्रगृह्याश्रयप्रकृतिभावे सति प्लुताश्रयप्रकृतिभावप्रतिषेधोऽप्लुतवदिति
बोधितो व्यर्थ इत्यत आह—यत्रेति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एवं—तत्र “प्लुतः प्रकृत्ये”ति प्रकृति-
भावेन निर्बोद्धम् । उपस्थिते—इति शब्दे परतः । हि—यतः ।
एवमग्रेऽपि । आचार्यः—वार्तिककारः । अप्लुतवदित्यनेन शब्दमर्या-
दया अप्लुतसादृश्यविधेरेव लाभेन प्लुतकार्यप्रतिषेधविधेरलाभात्
फलितार्थमाह—प्लुतकार्येति । ननु प्लुतकार्यप्रतिषेधाय प्लुत एव
प्रतिषिध्यतामलं वतिप्रयोगेणेत्यत आह—प्लुतप्रतिषेधे इति । प्लुत-
स्थाने अप्लुतस्य विधानेन प्लुतनिवृत्तावित्यर्थः । प्रगृह्येति—माविप्र-
गृह्यसंज्ञकेत्यर्थः ।

प्रदीपे—इत्येते इति—स प्लुतस्य प्रगृह्यसंज्ञाया अभावे नोप-
येतेति शेषः । सः—तत्रत्यः ।

उद्घोते—प्रसङ्ग इति—तथा च तत्रेष्टं त्रिमात्रस्य श्रवणं नोप-
पद्येत, प्रत्युता नष्टं त्रिमात्रस्य श्रवणमापद्येते ते भावः । प्रगृह्याश्रय-
स्यापीति—ननु प्लुताश्रयप्रगृह्याश्रयप्रकृतिभावयोः विधायकस्य त्रस्यैक-
त्वात् अप्लुतत्वज्ञानेन प्लुताश्रयप्रकृतिभावस्यैवेत्यादिः । प्रकृतिभाव-
स्येति शेषः । अन्येनेतीति—एकत्र प्लुतत्वमात्रस्योद्देश्यतावच्छेद-
कतया, अपरत्र प्रगृह्यत्वविशिष्टप्लुतत्वस्योद्देश्यतावच्छेदकतया च
तयोः विधायकयुगे भेदान्न दोष इति भावः ।

(आक्षेपबाधकरीत्यन्तरनिराकरणभाष्यम्)

यदि पुनर्दीर्घाणामतपराणां प्रगृह्यसंज्ञोच्येत, एव-
मप्येकार एव एकः सवर्णान्गृहीयाद्, ईकारोकारौ न
गृहीयाताम् ? !

किं कारणम् ? ।

अनन्यत्वात् ॥

(प्रदीपः) यदि पुनरिति ॥ ननु व्यक्तपक्षाश्रयणात् प्लुतानां
न सिध्यति, न पुनस्तपरत्वात् ॥ अयमत्राशयः—आकृतिपक्ष आश्र-
यिष्यते दीर्घोच्चारणप्रयत्नाधिक्याद् हस्वानां न भविष्यति प्लुतानां तु
प्रवर्तयते । एवमपीति । अयं भावः—आकृतिपक्षे यथा हस्वानां
प्रयत्नाधिक्यात् भवति, तथा दीर्घोच्चारणसामर्थ्याद्विशिष्टव्यक्तिस्यैवा-
कृतिर्गृह्यत इति प्लुतानां न स्यात् । यथा स्थूलं गामानयेत्युक्ते न
कृशस्यानयनं भवतीति आकृतिपक्षेऽपि विशिष्टैवाकृतिर्दीर्घा व्यक्ति-
र्गृह्यते । तथा ज्ञानण्वादीदृशौ ग्राहकौ न स्याताम् ॥

(उद्घोतः) न पुनस्तपरत्वादिति । तद्वक्ष्यति भाष्ये—
“दीर्घाणां चोच्यमाना प्लुतानां न प्राप्नोतीति” ॥ प्लुतानां
स्विति । तपरत्वाभावे इत्यर्थः । तपरत्वे तु तपरस्य जातिपक्षेऽन-
प्यपि नियमार्थत्वाच्च स्यादिति भावः ॥ ईत्वादि इत्याद्यनतिरिक्तं
मन्यते ॥ आकृतिरिति । विना व्यक्त्युच्चारणं जातिनिर्देशाभावाद-
वश्यं व्यक्तावृत्ताः णीयायां लाघवाय हस्व एव प्रयोक्तव्ये गुरुदीर्घोच्चा-
रणेन तद्व्यक्तेरपलक्षणत्वं विहाय विशेषणत्वस्यैवाश्रयणाद्विशिष्टव्यक्ति-
स्यैव जातिर्गृह्यत इति न्यूनकालव्यक्तिगताया इवाधिककालव्यक्तिग-
ताया अपि न ग्रहणमिति भावः ॥ भिन्नभिन्नव्याप्यजातिस्वीकारे तु
निर्दिष्टव्याप्यजातेः प्लुतेऽभाव एवेत्यपि बोध्यम् । एवजातेस्तु प्लुते
सत्त्वात्तेन प्लुतग्रहणं भवत्येव । ततो लघुव्यक्तेरभावाच्च ॥ नन्वेवं
भाष्येऽनन्यत्वादिति हेतुरसङ्गतोऽत आह—आकृतिपक्षेऽपीति । ईदृशे
विषये तत्तत्तत्वादिजातिविशिष्टा व्यक्तिकरेव गृह्यत इत्यर्थः । जातिप्रा-
धान्ये फलाभावाद्व्यक्तिद्वारा कार्यसंबन्धाश्रयणे गौरवाच्च तस्यायुक्त-
त्वाच्च । तद्विशिष्टव्यक्तियग्रहेऽप्यणुत्वाभावाच्च तौ ग्राहकाविति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पूर्वपक्षी तदस्थेनोत्थाप्यां शङ्कां स्वयं
सम्भाव्य निराकरोति—यदि पुनरिति । एवमग्रेऽपि । एक इति—
अन्तादिति शेषः ।

प्रदीपे—भाष्य “स्थातपराणामि” त्यस्य वैयर्थ्यं शङ्कते नन्विति ।
प्रवर्तयते इति—तत्र प्रयत्नाधिक्याभावादित्याशयः । इति—इति
हेतोः । हस्वादेशे दृष्टान्तमाह—यथा स्थूलमिति । इति—इति हेतोः ।

उद्घोते—तत्—तस्मात् । अपिनाऽऽसंग्रहः । न स्यादिति—
प्लुतानामित्यादिः । तथा च भाष्ये अतपराणामित्यस्य साफल्यमिति
भावः । ननु जातिपक्षेऽतपरत्वे चापि व्यापकजातिनिर्देशस्य दुर्वच-

तया व्याप्यजातीनां भेदात् कथं प्लुतसंग्रहः किमर्थं च दीर्घोच्चारण-
प्रयत्नाधिक्यात् हस्ववारणमित्यत आह—ईत्वादीति । दीर्घमात्रसम-
वेतेत्वादिजातिः हस्वमात्रसमवेतेत्वादिजातिमन्नेत्यर्थः । तद्व्यक्ते-
रिति—दीर्घव्यक्तेरित्यर्थः । जायंशे इति शेषः । विशिष्टेति—दीर्घव-
विशिष्टेत्यर्थः । इति—इति हेतोः । एवव्याप्यजातो आह—न्यूनका-
लेति । हस्वेत्यर्थः । गताया इति—जातेरिति शेषः । एवमग्रेऽपि ।
अधिककालेति—प्लुतेत्यर्थः । मन्यतेपदव्युत्तिमरुचिमाह—भिन्न-
भिन्नेति । निर्दिष्टेति—ईत्वादिरूपाया इत्यादिः । तथा च जाति-
पक्षेऽपि प्लुतासंग्रहरूपदोषो वर्तत एवेति भावः । नन्वेवमेकार एवे-
त्यस्य कथमुपपत्तिरित्यत आह—एवजातेरिति । तेन एकारेण ।
उक्त्युक्तेरप्यभावमाह—तत् इति । उक्तप्रकारेण वारणे तात्प-
र्यमाह—जातिप्राधान्ये इति । व्यवस्यपेक्षयेत्यादिः । व्यक्तीति—
जातेरित्यादिः । तस्य—जातेः कार्यसम्बन्धस्य । तौ—ईकारोकारौ ।

(आक्षेपबाधकरीत्यन्तरनिराकरणभाष्यम्)

यदि पुनर्हस्वानामतपराणां प्रगृह्यसंज्ञोच्यते ॥

नैवं शक्यम् । इहापि प्रसज्येत—अकुर्वहि अत्र
अकुर्वह्यत्रेति ॥

(प्रदीपः) यदि पुनरिति । हस्वसाहचर्यादिकारोऽपि हस्वश-
ब्दनाभिधीयत इति हस्वानामिति बहुवचनम् । तत्र हस्वनिर्दे-
शेऽणुत्वादाकृतिपक्षे वा यत्नाधिक्याभावादभिन्नकालानां ग्रहणं
सिध्यतीत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एवं—हस्वानामतपराणां प्रगृह्यत्वं वक्तु-
म् । इकारांशमात्रे दोषमाह—इहेति—यतः तथा सति सेत्यादिः ।

प्रदीपे—इति—इति हेतोः । इति—इत्यत्र । तत्र—अतपरे । तपरे
तत्रिदेशे तु दीर्घादीनां ग्रहणं न स्यादिति भावः ।

(आक्षेपसंहारभाष्यम्)

तस्मादीर्घाणामेव तपराणां प्रगृह्यसंज्ञा वक्तव्या ।
दीर्घाणां चोच्यमाना प्लुतानां न प्राप्नोति ॥

(उद्घोतः) भाष्ये तस्मादीर्घाणामेव तपराणामिति ।
गुणान्तरयुक्तसङ्ग्रहायासन्देहाय चेत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पूर्वपक्षी स्वाक्षेपसुपसंहरति—तस्मा-
दिति ।

उद्घोते—दीर्घोपादानफलरयोक्तवात्तपरकरणफलमाह—गुणा-
न्तरेति । तस्य गुणा अभेदका इति पक्षे जातिपक्षे वा सिद्धत्वादाह—
असन्देहेति । अन्यथा यणादौ कृतेऽत्र कस्य निर्देश इति संशयो
जायेतेति भावः ॥ व्यक्तिः पदार्थो, गुणाश्च भेदका इति (तपरकरणस्य
गुणान्तरसंग्रहार्थतोपपादके) पक्षेऽपि तपरस्य तपर इत्यत्र बहुव्रीहि-
समासमात्रपक्षे एतः, पञ्चमीसमासस्याप्यभ्युपगमे तु ऊदेतोश्च तपर-
करणमसन्देहार्थमेवेत्याशयः ।

(समाधानभाष्यम्)

एवं तर्हि किं न एतेन यत्नेन—यत्—“सिद्धः प्लुतः
स्वरसंघर्षु” इति । असिद्धः प्लुतः । तस्यासिद्धत्वात्-
त्काला एव भवन्तीति ॥

(तत्त्वालोकः) सिद्धान्ती उत्तरयति—एवमिति । किमिति—
न किमपि प्रयोजनमिति भावः । नः—अस्माकम् ।

(आक्षेपभाष्यम्)

कथं यत्तज्ज्ञापकमुक्तम्—“प्लुतप्रगृह्या अचि”

इति ? ॥

(तत्त्वालोकः) तदर्थः पृच्छति-कथमिति । तर्हीत्यादिः ।

तथा च तर्हि यत् “प्लुतप्रगृह्या अचि”ति ज्ञापकमुक्तं तत् कथम्

(चरितार्थम्) इत्यर्थः ॥

(समाधानभाष्यम्)

प्लुतभावी प्रकृत्येत्येवमेतद्विज्ञायते ॥

(प्रदीपः) प्लुतभावीति । प्लुतो भावी यस्य सः प्लुतभावी

स्थानी प्रकृतस्तस्यैव प्रकृतिभावः ॥ ननु प्लुतस्यासिद्धत्वात्स्थान्यपि

प्लुतभावित्वात् प्लुतव्यपदेशं कथं लभते ? ॥ नैव दोषः । प्लुतो ह्यस्य

भावीति बुद्ध्या प्रकल्पनमेतत् । न च तत्र प्लुतस्यासिद्धत्वम्, अन्यथा

प्लुतोऽसिद्ध इत्ययमपि व्यवहारो न स्यात् ॥

(उद्द्योतः) कर्मधारयप्रभं व्युदस्यति—प्लुतो भावीति ॥

यद्यप्याश्रयसिद्धत्वेनापि सिध्यति; तथापि शास्त्राभावेक्षया लक्ष-

णाश्रयणमुचितमिति भाष्याभिप्रायः ॥ प्रकृत इति । प्लुतशब्देन

बोधित इत्यर्थः । बुद्ध्यतेति । शास्त्रीये कार्येऽसिद्धत्वम्, नचायं व्यव-

हारः शास्त्रीयं कार्यमिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्ती तस्य सार्थक्यं दर्शयति-

प्लुतभावीति ।

प्रदीपे—हि-यतः । न च-नहि । तत्र-बौद्धे प्रकल्पने ।

उद्द्योते—यद्यपीति—प्लुतस्येति शेषः । सिध्यतीति—प्रकृति-

भाव इत्यादिः । लक्षणेति—लतशब्दस्य प्लुतभाविनीत्यादिः । अयं-

बौद्धप्रकल्पनरूपः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

कथं यत्तत्प्रयोजनमुक्तम् ? ।

(तत्त्वालोकः) तदर्थः पृच्छति-कथमिति । तर्हीत्यादिः ।

तथा च तर्हि यत् (ज्ञापनस्य “अप्लुतादप्लुते” इत्यकरणजं

लाघवरूपं) प्रयोजनमुक्तं तत् कथम् (उपपन्नते) इत्यर्थः ।

(समाधानभाष्यम्)

क्रियते तन्न्यास एव—“अप्लुतादप्लुते” इति ॥

(तत्त्वालोकः) सिद्धान्ती तत् परिहरति-क्रियते इति । अत्रैव

एवस्यान्वयः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

एवमपि यत्सिद्धे प्रगृह्यकार्यं तत्प्लुतस्य न प्राप्नो-
ति—“अणोऽप्रगृह्यस्थानुनासिकः” इति ॥

(प्रदीपः) कार्यकालपक्षमाश्रित्याह—एवमपीति । ततश्चाशी

३ इत्यत्राप्रगृह्यस्ये यनुनासिकप्रतिषेधे क्रियमाणे प्लुतस्य सिद्धत्वात्प-

गृह्यत्वाभावादनुनासिकः स्यात् ॥

(उद्द्योतः) कार्यकालपक्षमाश्रित्येति । अयं भावः—तत्र

पक्षे संज्ञाशास्त्राणां न पृथग्वोधकत्वम् । पूर्वत्रासिद्धमिति चातिदेशः

कार्यार्थः । कार्यज्ञानं च वाक्यार्थबोधोत्तरमिति यद्देशे वाक्यार्थबोधस्त-

द्देशस्थत्वमेव तस्य । किं च पूर्वत्रासिद्धमित्यस्याधिकारत्वेन पूर्वत्रैद-

मसिद्धमिति तदर्थः । तत्र कार्यकालपक्षे तत्तद्देशोपस्थितसंज्ञापरिभाषा-

नामप्यसिद्धबोधनम् । एवं च प्लुतशब्दादनुनासिकविषयेऽसिद्धत्वेन

तदेवाक्यतापन्नस्यास्यापि तद्वद्देशासिद्धत्वेन प्लुतशब्दोऽनुपपन्न-

त्रासिद्धमित्यत्र पूर्वग्रहेण ईदृदेद्, अदलोमादित्यस्य ग्रहीतुमश-
क्यत्वमिति ॥ यथोद्देशे तु स्वातन्त्र्येण संज्ञादीनां कार्यबोधकत्वात्तत्राति-
प्लुतासिद्धत्वबोधने शक्यमेव ॥ एतेन कार्यकालपक्षेऽपि पाठकृतपूर्व-
त्वाक्षतिरित्यस्तरम् ॥ भाष्ये—यत्सिद्धे प्रगृह्येति । प्लुते सिद्धका-
ण्डस्थे यत्प्रगृह्यकार्यमित्यर्थः । यत्प्रगृह्यकार्यदृष्ट्या प्लुतः सिद्ध-
स्तदिति यावत् ॥(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तदर्थः पृच्छति—एवमपीति । पूर्वपक्ष्युक्त-
ज्ञापकप्रयोजनं निराकरणेऽपीत्यर्थः ।प्रदीपे—इष्टापत्तौ दूषणमाह—ततश्चेति । ननु संज्ञायाः कार्यार्थ-
त्वादनुनासिकस्य च प्रगृह्यसंज्ञाकार्यत्वात्कथं तत्र संज्ञोपस्थितिरित्यत
आह—प्रतिषेधे इति । एवञ्च नायं पर्थुदासः, किन्तु प्रसज्यप्रतिषेध
इत्याशयः ।उद्द्योते—तत्र पक्षे—नायंकालपक्षे । परिभाषाशास्त्रतो विशेष-
माह—संज्ञाशास्त्रेति । पृथगिति—स्वदेशे इत्यर्थः । बोधकत्वमिति—
अपि तु प्रदेशवाक्येन सहैव वाक्यकवाक्यतयेति शेषः । तदेव प्रति-
पादयति—पूर्वत्रेति । इति—इति हेतोः । तस्य—“पूर्वत्रासिद्धमि”-
त्यस्य । तत्र—तथा सति । अस्यापि—प्रगृह्यसंज्ञाशास्त्रस्यापि । ईदृदे-
दिति—इत्यस्येति शेषः । इत्यस्य—इत्यस्य च । इति—भावसमाप्ते ।
यथोद्देशपक्षानाश्रयणे बीजमाह—यथोद्देशे इति । कार्येति—संज्ञादि-
रूपकार्येऽर्थः । तत्प्रति—प्रगृह्यसंज्ञाशास्त्रमिति । एतेन—उक्तप्रकारेण ।
काण्डस्थे इति—सतीति शेषः ।

(समाधानभाष्यम्)

एवं तह किं न एतेन यत्नेन—‘कार्यकालं संज्ञाप-
रिभाषम्’—इति । यथोद्देशमेव संज्ञापरिभाषम् । अत्र
चासावसिद्धः । तस्यासिद्धत्वात्तत्काला एव भवन्ति ॥(प्रदीपः) यथोद्देशपक्षश्रयेण परिहारः—कथं पुनरयं पक्षो,
यावता कार्यार्थत्वात्संज्ञापरिभाषस्य कार्यकालतैव न्याय्या ॥ नैवं
दोषः । यदाऽनुद्दिश्य प्रयोजनविशेषं प्रयोजनमात्रमभिसन्धाव भवि-
ष्यति किञ्चिदनेन प्रयोजनमिति संज्ञापरिभाषं प्रणीयते, तदा संभव-
त्येवायं पक्षो यथास्तुतग्राहिप्रतिपन्नपक्षः । महावाक्यार्थपर्यालोचनप्रवृ-
त्तप्रतिपन्नपक्षस्तु कार्यकालपक्षः ॥(उद्द्योतः) यथोद्देशेति ॥ नन्वत्र पक्षेऽशी ३ इत्यादौ प्लुत-
स्यासिद्धत्वेन ततः प्रागेव प्लुताभावपक्षेऽनुनासिकप्रतिषेधेन फलवत्यां
संज्ञायां ततः प्लुते तं दिमात्रत्वेन पश्यन्ना अपि संज्ञायाः पुनः
प्रवृत्तौ बीजाभावादस्त्वित्वेन स्थानिवत्त्वाभावात्प्रागृह्यत्वेनानुना-
सिकः स्यादिति चेन्न । संज्ञायाः कार्यार्थतया पुनः प्रवृत्तौ कार्यसिद्धि-
रूपबीजत्व सत्त्वेन पुनस्तत्त्वाः सुलभत्वात् । एतदेव ध्वनयता प्लुत-
स्यासिद्धत्वात्तत्काला एव भवन्तीत्येवकारः प्रयुक्तः । प्लुतात्वाक्
संज्ञायां च तत्काला एवेति तदर्थं इत्यलम् ॥ प्रणीयते बोध्यते ॥(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्ती समाधत्ते—एवमिति । असौ-
प्लुतः ।प्रदीपे—परिहारः—एवं तर्हीत्यादिः । अयं पक्षः—यथोद्देशपक्षः ।
प्रयोजनेऽपि । यावता—यतः । प्रयोजनविशेषमनुद्दिश्येत्यैव न्याचटे-
प्रयोजनमात्रमिति । इति—इति रीत्या । एवं च प्रतिपत्तयेन पक्ष-
द्वयोपपत्तिरित्याशयः । तत्र कार्यकालपक्षस्य मुख्यत्वं यथोद्देशपक्षस्य
गौणत्वमिति परे ।उद्द्योते—अत्र पक्षे—यथोद्देशपक्षे । प्लुतस्य—प्लुतशास्त्रत्वं ।
ततः—प्लुतशास्त्रप्रवृत्तेः । संज्ञायां—प्रगृह्यसंज्ञायां । तमिति—प्लुत-

मित्यर्थः । प्रागुक्तप्रकारेणेति भावः । बीजाभावात्—कार्यनैरपेक्षेण प्रवृत्तिरूपस्य, उक्तरीत्या सामर्थ्यरूपस्य च बीजस्याभावात् । तस्याः—प्रगृह्यसंज्ञाप्रवृत्तेः । अत्र मानमाह—एतदिति । एवेन फलान्तरव्यावृत्तिः । एवमवयवता—भाष्यकृता । इति—इत्यत्र । तथा च न प्लुतासंयद्-रूपो दोष इति भावः ।

(इति तत्परप्रयोजननिरूपणम्)

(अथ द्विवचनविशेषणताविचारभाष्यम्)

कथं पुनरिदं विज्ञायते—ईदादयो यद् द्विवचनम्, आहोस्विदीदाद्यन्तं यद् द्विवचनमिति ॥

(प्रदीपः) कथं पुनरिति । ईदादयो यदि संज्ञिनस्तद्विशेषणं तु द्विवचनं तदा द्विवचनान्तत्वमीदादीनां न संभवतीति द्विवचनानामेवैदादीनां संज्ञया भाष्यम् । अथ द्विवचनं संज्ञि तद्विशेषणमीदादयस्तदा तदन्तविधिरप्रधानेन प्रधानस्येतीदाद्यन्तं द्विवचनमिति पक्षः ॥ तत्रोभयोरपि पक्षयोर्दोषदर्शनाग्रहः ॥

(उद्घोतः) ईदाद्य इति । प्राथम्याददसो मादि, यनेनैकरूप्यान्वेति भावः ॥ तदेति । अन्तशब्दोऽवयववचनस्तदन्तस्येति बहु-प्रीतिरित्यर्थः ॥ अयेति । संज्ञाया आनन्तर्याद्येन विधिर्विद्यस्यानु-प्राप्तेति भावः ॥

(तत्त्वालोकोः) भाष्ये—द्विवचनं—द्विवचनमिति ।

प्रदीपे—तदिति—ईदादीत्यर्थः । इति—इति हेतोः । एवमग्रेऽपि । तदिति—द्विवचनेत्यर्थः । प्रधानस्येति—तदन्तविधिना बोधनादिति शेषः । तत्र—तयोः ।

उद्घोते—प्राथम्यादिति—तेषां द्विवचनापेक्षयेत्यादिः । प्रकृत-उच्यतेति शेषः । नन्वन्तशब्दस्य समीपवचनत्वे “तदन्तस्ये”त्यत्र कसुस्वेच तेषां द्विवचनान्तत्वं सम्भवत्येवेत्यत आह—अन्तशब्द इति । इति—इत्यत्र । संज्ञाया इति—द्विवचने इत्यादिः ।

(विशेषविज्ञासाभाष्यम्)

कस्यात्र विशेषः ? ।

(तत्त्वालोकोः) तदर्थः पृच्छति—कश्चेति । अत्र—अनयोः पक्षयोः ।

(१५० प्रथमपक्षे दोषप्रदर्शकवार्तिकम् ॥ २ ॥)

॥ * ॥ ईदादयो द्विवचनं प्रगृह्या इति चेदन्त्यस्य विधिः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

ईदादयो द्विवचनं प्रगृह्या इति चेद् अन्त्यस्य प्रगृह्यसंज्ञा विधेया—पचेते इति, पचेथे इति ॥

(प्रदीपः) पचेते इति । एकारोऽत्र द्विवचनं न भवति, अपि तु तत्त्वान्तः ॥

(उद्घोतः) भाष्ये अन्त्यस्येति । द्विवचनान्त्यस्य वर्ण-स्येत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकोः) भाष्ये—पूर्वपक्षो उत्तरयति—ईदाद्य इति । चेदिति—तदिति शेषः ।

प्रदीपे—उच्यते—द्विवचनस्य ।

(दूषणबाधकभाष्यम्)

वचनाद्विविध्यति ॥

(प्रदीपः) वचनादिति । द्विवचनावयवे द्विवचनशब्दो वति-प्यत इत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकोः) भाष्ये—तदर्थः तत् खण्डयति—वचनादिति । वचनसामर्थ्यादित्यर्थः ।

प्रदीपे—द्विवचनावयवे इति—द्विवचनान्त्ये इत्यर्थः । वचनसा-मर्थ्याल्लक्षणयेत्यादिः ।

(दूषणसाधकभाष्यम्)

अस्ति वचने प्रयोजनम् ॥

किम् ? ।

खट्वे इति, माले इति ॥

(प्रदीपः) अस्तीति । मुख्ये संभवति गौणस्य ग्रहणमन्याय-मित्यर्थः ॥ खट्वे इतीति । अन्तादिवच्चेत्यादिवद्भावादिकारो द्विवचनम् ॥

(उद्घोतः) गौणस्येति । जघन्यत्वसामान्याल्लाघनिकमपि गौणपदेन गृह्यत इति भावः ॥

(तत्त्वालोकोः) भाष्ये—पूर्वपक्षो तत् मण्डयति—अस्तीति ।

उद्घोते—तत्र गौणपदं सङ्गमयति—जघन्यत्वेति । प्रकृते इति शेषः । तथा चात्र न गौणमुख्यन्यायसञ्चारः, किन्तु मुख्यार्थबाधरूप-लक्षणाबीजाभावान्न लक्षणेत्याशयः ।

(दूषणबाधकद्वितीयपक्षाभ्युपगमभाष्यम्)

अस्तु तर्हि—ईदाद्यन्तं यद् द्विवचनम्—इति ।

(१५१ द्वितीयपक्षे दूषणवार्तिकम् ॥ ३ ॥)

॥ * ॥ ईदाद्यन्तमिति चेदेकस्य

विधिः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

ईदाद्यन्तं द्विवचनमिति चेदेकस्य प्रगृह्यसंज्ञा विधे-या—खट्वे इति, माले इति ॥

(प्रदीपः) एकस्तीति । असहायस्येत्यर्थः । ईदूतोः केवलयोरेव संभव इति वचनसामर्थ्यात्तयोरेव सिध्यति, एकारान्तस्य तु द्विवच-नस्य पचते इत्यादौ संभवात्खट्वे इत्यत्र न सिध्यतीति दोषः ॥ येन विधिस्तदन्तस्येत्यत्र स्वस्य च रूपस्येति नाश्रितमिति दोषो-पन्यासः ॥

(उद्घोतः) प्रथमोपस्थितेदूत्परित्यागेन एकारान्तोदाहरणदाने बीजमाह—ईदूतोरिति ॥ नाश्रितमिति । वार्तिककृतेति शेषः ॥

(तत्त्वालोकोः) भाष्ये—चेदिति—तर्हीति शेषः ।

प्रदीपे—केवलयोरेवेति—द्विवचनयोरिति शेषः । एवेन—ईदूदन्त-द्विवचनव्यावृत्तिः । इति—इति हेतोः । सम्भवादिति—तत्र वचनस्य सार्थक्यादिति भावः । इत्यत्रेति—केवलैकारस्य द्विवचनस्येति शेषः । इति दोषोपन्यासः—इति हेतोः दोषोपन्यासः ।

उद्घोते—तस्य (सिद्धान्तिना) भाष्यकृताश्रितत्वादाह—वार्ति-ककृतेति । वार्तिककृदेकदेशितेत्यर्थः । सिद्धान्तिना वार्तिककृताऽपि तस्य चेत्यस्य प्रतिपादितत्वात् ।

(१५२ द्वितीयपक्षे समाधानवार्तिकम् ॥ ४ ॥)

॥ * ॥ न वाद्यन्तवत्त्वात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

न वा एष दोषः ॥

किं कारणम् ? ॥

आद्यन्तवत्त्वात् । आद्यन्तवदेकस्मिन्कार्यं भवतीत्ये-
वमेकस्यापि भविष्यति ॥

(पञ्चान्तराभ्युपगमभाष्यम्)

अथवा एवं वक्ष्यामि—ईदाद्यन्तं यद्विवचनान्तम्-
इति ॥

(प्रदीपः) अथवेति । प्रत्ययग्रहणे यस्मादिति द्विवचनेन
तदन्तविधिः, पश्चाद् द्विवचनान्तमीदादिभिर्विशेष्यत इत्ययं तृतीयः पक्षो
भवति—ईदाद्यन्तं यद्विवचनान्तमिति ॥ ननु संज्ञाविधौ प्रत्यय-
ग्रहणेन तदन्तविध्यभासः सुसिद्धन्तं पदमित्यत्रान्तग्रहणेन ज्ञापित
इति कथमेतत्पक्षोपपत्तिः । चतुर्थपक्षप्रतिषेधाय वक्ष्यत्येवैतद्भाष्यकार
इति नैतदपूर्वं बोधम् ॥

(उद्द्योतः) तदन्तविधिरिति । अस्मादेव वचनाच्छब्दस्व-
रूपं विशेष्यमादायेति भावः ॥ इत्ययं तृतीयः पक्ष इति । व्यपदेशि-
वद्भावानाश्रयणमस्य बीजम् ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—इति—इति परिभाषया । इति—इति
हेतोः । एवमग्रेऽपि । एतत्पक्षेति—एतत्तृतीयपक्षेत्यर्थः । चतुर्थपक्षेति—
ईदाद्यन्तं यद् द्विवचनं तदन्तमीदाद्यन्तमिति चतुर्थपक्षेत्यर्थः । एतत्-
संज्ञाविधौ वित्यादि । चोद्यम्—प्रतिपाद्यम् ।

उद्द्योते—अस्मादिति—अन्तरङ्गत्वादित्याशयः । शब्दानुशास-
नप्रस्तावादाह—शब्दस्वरूपमिति । व्यपदेशिवदिति—अत्रेत्यादिः ।
अस्य—तृतीयपक्षाश्रयणस्य । तथा च द्वितीयपक्षे (दोषवारणाय) तदा-
श्रयणं तत्परित्यागस्य बीजमित्याशयः ।

(१५३ आक्षेपवार्तिकम् ॥ ५ ॥)

॥ * ॥ ईदाद्यन्तं द्विवचनान्तमिति

चेल्लुकि प्रतिषेधः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

ईदाद्यन्तं द्विवचनान्तमिति चेल्लुकि प्रतिषेधो
वक्तव्यः । कुमार्योगारं कुमार्योगारम् । वध्नोरगारं वध्न-
गारम् । एतद्धीदाद्यन्तं श्रूयते, द्विवचनान्तं च भवति
प्रत्ययलक्षणेन ॥

(प्रदीपः) दोषान्तरेणं पक्षं निराकर्तुमाह—लुकि प्रतिषेध
इति । दोषसङ्गवेनैवास्य पक्षस्य निराकरणान्तदन्तविध्यभावोत्र
नोक्तः । कुमार्योगारमिति ॥ कथं पुनरस्य द्विवचनान्तस्य समासो,
यावता वृत्तौ संख्याविशेषो न गम्यते ॥ नैष दोषः । यथा तावकीन
इत्यादावादेशेन संख्याविशेषो व्यज्यते तथेहापि सत्यां प्रगृह्यसंज्ञायां
प्रकृतिभावेन द्वित्वं व्यज्यतेति दोषोपन्यासः ॥

(उद्द्योतः) तदन्तविध्यभावोऽत्र नोक्त इति । ईदादिभिः
श्रूयमाणत्वेन द्विवचनविशेषणमेव न्याय्यमित्येतत्पक्षासंभवरूपो दोषो

नोक्त इत्यपि बोध्यम् ॥ आदेशेनेति । एकार्थयुष्मदादेर्विहितेन तव-
काद्यादेशेनेत्यर्थः ॥ प्रकृतिभावेनेति । अन्यथाऽनुपपद्यमानेनेत्यर्थः ।
एवं हि सिद्धान्ते प्रगृह्यत्वाभावेन द्वित्वव्यञ्जकाभावात्स्य प्रयोग-
स्यासाधुत्वापत्तिः । असाधुप्रयोगे च भगवतोऽश्रद्धेयतापत्तिः । अतः
पूर्वपदार्थतावच्छेदकरूपेणैव बोधो न तु सङ्ख्यावत्त्वेनेत्येव भाष्यसं-
मतम् । अतो वृत्तौ सङ्ख्यानवगमोऽप्यनेकार्थप्रतीत्या तथाविग्रहे वाच-
काभाव इति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—चेदिति—तर्हीति शेषः । प्रतिषेध इति—
प्रगृह्यसंज्ञाया इत्यादिः । हि—यतः ।

प्रदीपे—दोषान्तरेण—प्रथमद्वितीयपक्षोक्तदोषान्यदोषेण असाधा-
रणेन वक्ष्यमाणेन । इमं पक्षं—तृतीयपक्षम् । दोषेति—लक्ष्यासिद्धिरु-
पदोषेत्यर्थः । अभावः—अभावरूपो दोषः । अत्र—अत्र पक्षे । अस्य—
कुमार्योरित्यस्य । यावता—यतः । संख्याविशेषः—एकत्वादिसंख्यावि-
शेषः । नन्वेवम् एकवचनान्तेनापि समासो न स्यादिति चेन्न, एकत्वा-
भावेऽपि एकवचनस्य प्रवृत्तिः सर्वसम्मतत्वात् । इहापि—कुमार्योगार-
मित्यत्रापि ।

उद्द्योते—कैयटीयान्नृतां निराकरोति—ईदादिभिरिति । द्विव-
चनविशेषणम् । द्विवचनस्य विशेषीकरणम् । न्याय्यमिति—श्रुतस्य
श्रुतेनैव सम्बन्धो न्याय्य इति नियमादिति भावः । इति—इति हेतोः
जायमानः । अन्यथा—द्विवचनान्तसमासाभावे । कैयटीकं दूषयति—
एवमिति । व्यञ्जकेति—प्रकृतिभावेति शेषः । अस्य—कुमार्योगारमित्यस्य
व्युत्पत्तौ जायमानस्य कुमार्योगारमित्यस्य । तथा विग्रहे—कुमार्योगार-
गारमिति विग्रहे ।

(१५४ समाधानवार्तिकम् ॥ ६ ॥)

॥ * ॥ सप्तम्यामर्थग्रहणं ज्ञापकं

प्रत्ययलक्षणप्रतिषेधस्य ॥ * ॥

(भाष्यम्)

यद्यप्य 'ईदूतौ च सप्तम्यर्थे' इत्यर्थग्रहणं करोति,
तज्ज्ञापयत्याचार्यो न प्रगृह्यसंज्ञायां प्रत्ययलक्षणं भव-
तीति ॥

(प्रदीपः) सप्तम्यामिति । ईदूतौ सप्तम्यर्थेव तदन्तविधौ
सति प्रत्ययलक्षणेन सोमो गौरी अधिश्रित इत्यादौ सिद्धायां प्रगृह्य-
संज्ञायामर्थग्रहणं ज्ञापयति—प्रगृह्यसंज्ञाप्रकरणे प्रत्ययलक्षणं न
भवतीति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तृतीयपक्षोक्तदोषं निराकरोति—सप्त-
म्यामिति । सप्तमीपक्षेति "ईदूतौ च सप्तम्यर्थे" इति सूत्रे । यत्-
यस्मात् । इति—इत्यत्र । तत्—तस्मात् ।

प्रदीपे—प्रगृह्यसंज्ञायामित्यस्य विशेषपरत्वनिराकरणायाह—प्रगृ-
ह्यसंज्ञाप्रकरणे इति । तथा च लुकि प्रगृह्यसंज्ञायाः प्रतिषेधो न वक्त-
व्य इति भावः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

तत्तर्हि ज्ञापकार्थमर्थग्रहणं कर्तव्यम् ॥

(प्रदीपः) तत्तर्हीति । आद्यन्तवद्भावानाश्रयणाय तृतीयः पक्षः
परिगृहीतः । तत्र च दोषप्रतिविधानार्थमधिकमर्थग्रहणं ज्ञापकार्थं कर्त-
व्यं भवतीति सुतरां गौरवं भवतीत्यर्थः ॥

(उद्घोतः) सुतरामिति । अकरणाकारणं गुरु तस्य च शाप-
कत्वेनाश्रयणमिति सुतरां गौरवमित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—आद्यन्तवद्भावानाश्रयणाय—प्रतीय-
पक्षे आद्यन्तवद्भावनाश्रयणप्रयुक्तगौरवमव रोक्ष्य, तदाश्रयणप्रयुक्तगौरवा-
भावाय । तत्र चेति—तत्रापीत्यर्थः । अस्य गौरवेऽप्यन्वयः । प्रतिवि-
धानेति—निराकरणेत्यर्थः ।

उद्घोते—तस्य च कृतस्य च ।

(समाधानभाष्यम्)

न कर्तव्यम् । ईदादिभिर्द्विवचनं विशेषयिष्यामः,
ईदादिविशिष्टेन च द्विवचनेन तदन्तविधिर्भविष्यति—
ईदाद्यन्तं यद् द्विवचनं तदन्तमीदाद्यन्तम्—इति ॥

(प्रदीपः) ईदादिभिरिति । अत्र पक्षे कुमार्यगारमित्यत्राप्र-
सङ्गः । न ह्यवेददेदन्तं द्विवचनम्, किं तर्हि ? ओसिति सकारा-
न्तम् ॥ तदन्तमिति द्विवचनान्तम् ॥ ईदाद्यन्तमिति । ईदादिभिः
साक्षात्समुदायस्य संबन्धाभावादीदादिशब्देनेदाद्यन्तमुच्यते तेनेदाद्य-
न्तान्तमित्यर्थः ॥

(उद्घोतः) ईदादिभिरिति भाष्ये । श्रुतस्य श्रुतेन संक्थो-
न्याय्य इति भावः ॥ साक्षात् द्विवचनमनपेक्षम् ॥ समुदायस्य प्रत्य-
यान्तस्य ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तत्र चतुर्थपक्षाभ्युपगमेन कुमार्यगार-
मित्यत्र दोषनिरासात् तृतीयपक्षः, तत्र दोषधारणाय तादृशज्ञापनार्थ-
मर्थग्रहणञ्च तत्र नाश्रयणीयमित्याशयेनाह—नेति । चतुर्थपक्षमेवो-
त्थापयति—ईदादिभिरिति । यत इत्यादिः ।

प्रदीपे—अत्र पक्षे—चतुर्थपक्षे । अप्रसङ्ग इति—प्रगुह्यसंज्ञाया
इत्यादिः । हि—यतः । अत्र—कुमार्यगारमित्यत्र । तेन—ईदाद्यन्तेन
(च) । ईदाद्यन्तान्तमिति—उच्यते इत्यनुपपद्यते ।

(आक्षेपभाष्यम्)

एवमप्यशुक्ले वस्त्रे शुक्ले समपद्येतां शुक्ल्यास्तां
वस्त्रे इत्यत्र प्राप्नोति । अत्र हीदादि च द्विवचनं तदन्तं
च भवति प्रत्ययलक्षणेन ॥

(प्रदीपः) शुक्ल्यास्तामिति । शुक्लशब्दाद् द्विवचनमौ तस्य
ननुसकाश्चेति शीभावः तदतिव्यप्रत्ययः । शीशब्दस्य सुप इति
लुक् । अस्य च्वावितीत्वं । तदितान्तत्वात्सुप् । तस्याभ्ययादिति
लुक् । अत्र हि शीशब्द ईकारान्तं द्विवचनम्, तदन्तश्च समुदायः
प्रत्ययलक्षणेनेति प्रगुह्यसंज्ञा प्राप्नोति ॥ अत्र हीदादि च द्विवचन-
मिति । ईदादिशब्देनेदाद्यन्तमुच्यते ॥ कचिचु पाठ ईदाद्यन्तं च
श्रूयत इति, तत्रैवं व्याख्येयम्—ईदाद्यन्तं च श्रूयते सूत्रे तदन्तवि-
धिरीदादिभिर्द्विवचनस्याश्रीयत इत्यर्थः । यस्त्वयमस्य च्वावितीकारः,
स द्विवचनस्य न कश्चिदिति न तदभिप्रायेण भाष्यं व्याख्येयम् ॥

(उद्घोतः) नन्वत्र पक्षे न द्विवचनेनेदादि विशेष्यत इति कथं
मीदादि च द्विवचनमितीत्यत आह—ईदादीति । तदन्तत्वं चास्य
व्यपदेशिवद्भावेन रोक्ष्यम् ॥ श्रूयते सूत्रे इति । यच्छ्रूयते सूत्रे द्विव-
चनं तदीदाद्यन्तमिति भाष्ये योजनेत्याशयः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्ती चतुर्थपक्षमपि खण्डयति—
एवमपीति । चतुर्थपक्षाभ्युपगमेऽपीत्यर्थः । प्राप्नोतीति—प्रगुह्य-
संज्ञेत्यादिः । अत्र—शुक्ली (आस्ताम्) इत्यत्र । हि—यतः । तद-
न्तम्—ईदाद्यन्तान्तम् । भवतीति—समुदाय इति शेषः ।

प्रदीपे—तदन्तः—ईकारान्तान्तः । अर्थ—शुक्लीषट्कः । इति—
इत्यनेन विहितः । न कश्चिदिति—तस्य प्रकृत्यवयवत्वेन द्विवचना-
सम्बन्धादिति भावः ।

उद्घोते—अत्र पक्षे—चतुर्थपक्षे । इति—इति हेतोः । तदन्त-
त्वम्—ईदाद्यन्तत्वम् । अस्य—द्विवचनस्य । श्रूयते इत्यस्याये द्विव-
चनमित्यादिपाठं स्वीकृत्याह—यच्छ्रूयते इति ।

(समाधानभाष्यम्)

अत्राप्यकृते शीभावे लुग्भविष्यति ॥

(तत्त्वालोकः) चतुर्थपक्षवादी तं समर्थयति—अत्रापीति ।
तथा च प्रत्ययलक्षणेनापि तस्य न तदन्तान्ततेति भावः ।

(आक्षेपसाधकभाष्यम्)

इदमिह संप्रधार्य लुक् क्रियतां, शीभाव इति ॥

किमत्र कर्तव्यम् ? ।

परत्वाच्छीभावः ॥

(तत्त्वालोकः) सिद्धान्ती तं निराकरोति—इदमिहेति ।
लुगिति—पूर्वमित्यादिः । शीभाव इति—अथवेत्यादिः ।
अत्रेति—अनयोरित्यर्थः । प्रागिति शेषः ।

(समाधानसाधकभाष्यम्)

नित्यो लुक् । कृते शीभावे प्राप्नोत्यकृतेऽपि प्रा-
प्नोति ॥

(तत्त्वालोकः) चतुर्थपक्षवादी समाधत्ते—नित्यइति ।
कृते इति—यत इत्यादिः । तथा च शीभावात्प्राक् नित्यत्वात्
लुगेव स्यादिति भावः ।

(आक्षेपसाधकभाष्यम्)

अनित्यो लुग् । अन्यस्याकृते शीभावे प्राप्नोत्य-
न्यस्य कृते । शब्दान्तरस्य च प्राप्नुवन्विधिरनित्यो
भवति । शीभावोऽप्यनित्यः । न हि कृते लुकि प्राप्नो-
ति । उभयोरनित्ययोः परत्वाच्छीभावः । शीभावे कृते
लुक् ॥

(उद्घोतः) अनित्यत्वेऽपि लुकः शीभावो नियश्चेदलुक्त्वबल-
त्वात्परत्वादिति पूर्वोक्तमनुपपन्नमौ भावे शीभावोऽप्यनित्य इत्यु-
क्तम् ॥ कृते लुकि तदप्राप्तिस्तु प्रसङ्गरूपपञ्चमर्थस्याभावादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्ती निराकरोति—अनित्यो
लुगिति । यत इति शेषः । हि—यतः ।

उद्घोते—चेदिति—तर्हि, तयोरिति शेषः । तदिति—शीभा-
वेत्यर्थः ।

(आक्षेपदाढ्यभाष्यम्)

अथापि कथंचिन्नित्यो लुक्स्यात् । एवमपि-
दोषः, ॥ वक्ष्येत्येतत्, क्लृपदसंज्ञायामन्तग्रहणमन्यत्र
संज्ञाविधौ प्रत्ययग्रहणे तदन्तविधिप्रतिषेधार्थम्* इति ।
इदं चापि प्रत्ययग्रहणम् । अर्थं चापि संज्ञाविधिः ॥
अवश्यं खल्वस्मिन्नपि पक्षे आद्यन्तवद्भाव एषितव्यः ॥
तस्मादस्तु स एव मध्यमः पक्षः ॥ ईदूदेत् ॥ ११ ॥

(प्रदीपः) अथापि कथंचिदिति । स्थानिविशेषानपेक्षायां कृताकृतप्रसङ्गिनेन लुक्शास्त्रस्य प्रवर्तनादित्यर्थः ॥ अथवा नित्यत्वेन बाधकत्वं लक्ष्यते तेनान्तरङ्गानपीति न्यायेन शांभावस्य लुक् बाधक इत्यर्थः ॥ एवमपि दोष इति । पक्षस्योत्थानमेव नास्तीति तत्पक्षासंभव एव दोषः ॥ अवश्यमिति । यदाश्रयणभयादयं पक्षोऽङ्गीकृतस्तस्याद्यन्तवद्भावस्यास्मिन्नपि पक्षेऽवश्यमाश्रयणमङ्गीकृतम् । असौ इत्यत्र हांकार एव द्विवचनं न स्वीकारान्तरम् ॥ तस्मादिति । द्वितीय एव पक्षोऽस्तिवत्यर्थः ॥ मणीवादीनां प्रतिपेक्षो वक्तव्य इति भाष्यवार्तिककाराभ्यामपठितत्वादप्रमाणेनेति ॥ मणोवोपूश्येति तु प्रयोगो वाशब्दस्योपमानार्थस्य । रोदसोऽस्तीति च्छान्दसः प्रयोगः । छन्दसि तु सर्वे विषयो विकल्पयन्ते ॥ ११ ॥

(उद्घोतः) असौ इतीति । स्वप्ने इत्यस्याप्युपलक्षणमेतत् ॥ द्वितीय इति । प्रत्ययांशे तदन्तविधिसत्त्वेन पक्षद्वयवैक्यवुद्ध्या तस्य मध्यमत्वोक्तिरिति शोध्यम् ॥ पुनरिति । वृत्तिकारोक्तिमित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—चतुर्थपक्षवादी शङ्कते—अथापीति । सिद्धान्तां तृतीयपक्षसाधारणदोषेण चतुर्थपक्षं दूषयति—एवमपीति । वक्ष्यतीति—यत इत्यादिः । ज्ञापनकलमिप्रायेणाह—अन्यत्रेति । ज्ञाप्यांशमाह—संज्ञाविधायित्वेति । द्वितीयपक्षतन्मर्थनायाह—अवश्यमिति । अस्मिन्—चतुर्थे । अपिना द्वितीयसमुच्चयः । तस्मात्—आद्यन्तवद्भावसत्त्वेन द्वितीयचतुर्थपक्षयोः साम्यात् । स एव—आद्यन्तवद्भाववानेव ।

प्रदीपे—कथञ्चित्पदेनात्र “शब्दान्तरस्य चे”ति न्यायाप्रवृत्तिः सूचितेत्याशयेनाह—स्थानिविशेषेति । कथञ्चित्पदेनात्र प्रकारान्तरेण भिन्नेतमित्याशयेनाह—अथवेति । नित्यत्वेन—नित्यत्वबोधकनित्यपदेन । पक्षस्य—तृतीयचतुर्थपक्षद्वयस्य । द्विवचनेन तदन्तविध्यसम्भवादित्याशयः । इति—इति हेतोः । तत्पक्षेति—तृतीयचतुर्थपक्षद्वयस्यर्थः । एवेन—एतत् तत्र प्रागुक्तदोषनिरासः । यदाश्रयणेति—तृतीयपक्षोक्तदोषनिरासाय द्वितीयपक्षस्यादरे इत्यादिः । अयं—चतुर्थः । हि—यतः । इति तु—इत्यत्र तु ।

उद्घोते—अनु मध्यमत्वस्योभयमात्रनिरूपितत्वात् कथं पक्षचतुष्टयान्तर्वर्त्ति द्वितीयपक्षस्य मध्यमत्वोक्तिरित्यत आह—प्रत्ययांशे इति । पक्षद्वयस्य—द्वितीयचतुर्थपक्षद्वयस्य । तस्य—द्वितीयपक्षस्य ।

नन्वन्यास इत्यर्थः ॥ उत्त्वस्य चेति । चशब्दान्तरत्वस्य च । शास्त्रस्यासिद्धत्वाच्च स्थानिलक्षणमेव कार्यं प्राप्नोति, नादेशलक्षणमित्ययादिप्रसङ्गः ॥ अमी आसते इत्ययादेशः प्राप्नोति, अमू आसते इत्यादादेशः । अमी अत्रेत्यत्र एकादेशः ॥ ननु च द्विपदाश्रयत्वादहिरङ्गा अयादयोऽन्तर्ज्ञेयत्वादित्यसिद्धा इति पूर्वभावे कथं पूर्वत्रासिद्धमितीत्यादीनामसिद्धत्वं स्यात् ॥ तेषां दोषः । नाजानन्तर्ये इति वहिरङ्गपरिभाषानियेयात् ॥

(उद्घोतः) अदसो मात् ॥ १२ ॥ अस्मिन्निति । मात्पदवृत्ते इत्यर्थः ॥ यदि तु अदसो दादित्युच्यते, दात्परश्च पूर्वोत्तरसाहचर्यादवर्णभित्तोऽङ्गीकारैकारूप एव, तदा न स्यादोष इति भावः ॥ इत्येव ध्वनयितुम् ‘अदसः प्रगृह्यसंज्ञायाम्’ इति नोक्तम् ॥ नन्वात्रोत्त्वयोरसिद्धत्वेऽपि अदसोमादित्यत्रेदूदिति निवर्त्य मात्पर्यैकारैकारयोरपि प्रगृह्यवाक्यादिप्रसङ्गोऽत आह—चशब्दान्तरत्वस्येति । एवं चैदीतोर्मात्परत्वाभावादिवमपि न प्रगृह्यत्वप्राप्तेरिति भावः ॥ नन्वात्रोत्त्वयोरसिद्धत्वेऽपि तन्निवर्त्तितोकाराद्यभावेन कथं नयादिनातिः । किं चायादोन्प्रत्य सिद्धत्वेऽपि प्रगृह्यसंज्ञायामाश्रयत्सिद्धत्वेन तत्संज्ञायां तत्सामर्थ्यान्नायादयोऽत आह—शास्त्रेति ॥ नादेशलक्षणमिति । प्रकृतिभाव इत्यर्थः । प्रगृह्यत्वं त्वनुनासिकपशुंसेन चरतार्थमिति भावः ॥ एकादेशः । एङः पदान्तादतीति ॥ नाजानन्तर्ये इति । उत्तरकालप्रवृत्तिके अयादावजानन्तर्यादिति भावः ॥ त्रैपादिकेऽन्तरङ्गे वहिरङ्गपरिभाषाया अपवृत्तेर्विसर्जनीयत्वे भा ये वक्ष्यमाणत्वाच्च दोष इति परे ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—शास्त्रस्य—ईत्वादिशास्त्रस्य । स्थानिलक्षणम्—अयादि । अन्तरङ्गेति—एकपदाश्रयत्वादिति भावः । पूर्वभावे—पूर्वायादिशास्त्रभावे । हरदत्तमतेनाह—नाजेति । उद्घोते—अन्तिप्रसङ्गायाह—दात्परश्चेति । पूर्वोत्तरसाहचर्यात्—“ईदूदिति”ति “शे” इत्यनयोः साहचर्यात् । रूप एवेति—गृह्यते इति शेषः । एवञ्च—मत्वस्यासिद्धत्वे च । एवमपि—अत्रेदूतोः निवर्त्तनेऽपि । तन्निवर्त्तितेति—ईत्वादिनिवर्त्तितेत्यर्थः । अभावेनेति—देववत्तद्वदुद्घातन्यायादिति भावः । प्रतीति—ईत्वादीनामिति शेषः । तत्संज्ञायामिति—कृतायामिति शेषः । संज्ञावैयर्थ्यं परिहरति—प्रगृह्यत्वमिति ।

(आक्षेपबाधकभाष्यम्)

ननु च प्रगृह्यसंज्ञाध्वनसामर्थ्याद्यादयो न भविष्यन्ति ॥

(प्रदीपः) ननु चेति । यथोद्देशपक्षे आश्रयासिद्धत्वं भविष्यतीत्यर्थः ॥

(उद्घोतः) यथोद्देशेति । नन्वाश्रयासिद्धत्वेन प्रगृह्यत्वेऽपि मूचादरेसिद्धत्वादयादिकं स्यादेवेति चेत् । एवमपि सञ्ज्ञाशास्त्रवैयर्थ्यादत्रत्याश्रयेनायादिकं प्रत्यपि सिद्धत्वं शाप्यत इत्याशयात् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—आक्षेपवार्तिकशेषमाक्षेपसाधकतयाऽवतारयत—ननु चेति ।

प्रदीपे—आश्रयादिति—ईत्वादीनां प्रगृह्यसंज्ञायामित्यादिः । तां प्रतीति शेषः ।

उद्घोते—मूत्वादेरिति—अयादिकप्रतीति शेषः । एवमपि—प्रगृह्यत्वेऽपि । फलाभावादित्याशयः । अत्र—येति—ईत्वादीनामित्यादिः । अपिना प्रगृह्यसंज्ञायाः परिग्रहः ॥ तेन मूत्वादिकं नासिद्ध-

(११ प्रगृह्यसंज्ञासूत्रम् ॥ १ । १ । ५ आ. २ ॥)

अदसो मात् ॥ १ । १ । १२ ॥

(मूत्वमीत्वयोरसिद्धत्वनिराकरणाधिकरणम्)

(१५९ आक्षेपवार्तिकम् ॥ १ ॥)

॥ * ॥ मात्प्रगृह्यसंज्ञायां तस्यासिद्धत्वादयावेकादेशप्रतिषेधः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

मात्प्रगृह्यसंज्ञायां तस्य ईत्वस्य उत्त्वस्य चासिद्धत्वादयावेकादेशः प्राप्नुवन्ति, तेषां प्रतिषेधो वक्तव्यः । अमी अत्र, अमू अत्र, अमी आसते, अमू आसते ॥

(प्रदीपः) अदसो मात् ॥ १२ ॥ मात्प्रगृह्येति ॥ अस्मि-

मिति सामान्यतो ज्ञापयितुं न शक्यते, तथा सति “न मुने” इत्यस्य वैयर्थ्यप्रसङ्गादिति भावः ।

(१५५ आक्षेपसाधकवार्तिकद्वितीयखण्डम् ॥ १ ॥)

॥ * ॥ वचनार्थो हि सिद्धः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

नेदं वचनान्तर्भ्यम् । अस्ति ह्यन्यदेतस्य वचने प्रयोजनम् ॥

किम् ? ॥

यत्सिद्धे प्रगृह्यसंज्ञाकार्यं तदर्थमेतत्स्यात्—“अणोऽ-प्रगृह्यस्यानुनासिकः” इति ॥

(प्रदीपः) कार्यकालपक्षमाश्रित्याह—वचनार्थो हीति । वचनस्य प्रयोजनमित्यर्थः ॥

(उद्घोतः) भाष्ये यत्सिद्धे इति । न च तत्र पूर्वसूत्रेणैव सिद्धिः । अदिवचने तदप्रवृत्तेः । पूर्वसूत्रविषये यथोद्देशस्यैव भाष्यकृताङ्गीकाराच्च ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इदं—मूत्वादीनां प्रगृह्यसंज्ञायादिकञ्च प्रति सिद्धत्वम् । वचनात्—प्रगृह्यसंज्ञावचनसामर्थ्यात् । हि—यतः । एतस्य—प्रगृह्यसंज्ञाशास्त्रस्य । यत्सिद्धे इति—ईत्वादौ सिद्धे सिद्धकाण्डस्ये सति यत्प्रगृह्यसंज्ञाकार्यं (यत्प्रगृह्यसंज्ञाकार्यदृष्ट्या ईत्वादिकं सिद्धं) तदर्थं प्रगृह्यसंज्ञावचनमित्यर्थः । प्रगृह्यसंज्ञायाः अनुनासिकपर्युदासरूप—कार्यदर्शनायाह—अण इति ।

उद्घोते—पूर्वसूत्रेण—“ईदूदेदि”ति सूत्रेण ।

(आक्षेपसाधकभाष्यम्)

नैकं प्रयोजनं योगारम्भं प्रयोजयति । यद्येतावत्प्रयोजनं स्यात्तत्रैवायं ब्रूयाद्—“अणोऽप्रगृह्यस्यानुनासिकोऽदसो न” इति ॥

(प्रदीपः) नैकमिति । अनेकार्थसिद्ध्यर्थं संज्ञासूत्रं नैकेन प्रयुज्यत इत्यर्थः । अन्यत्तु सूत्रमेकेनापि प्रयुज्यते मुद्रादणित्यादि ॥ तत्रैवायमिति । न च तत्रैदूदेदग्रहणं कर्तव्यं मादिति वा । यस्मादणोऽनुनासिकोऽवसाने विधीयते, पूर्वेण णकारेणाग्रहणमिति असौ अमुके अमुकाभ्यामित्यादावनुनासिकस्याप्रसङ्ग एव । तदेवं कार्यकालेऽपि संज्ञापरिभाषे प्रकरणोत्कर्षेण विधीयमाना प्रगृह्यसंज्ञा सर्वप्रगृह्यकार्यार्था सत्यसिद्धत्वं बाधिश्यत इत्यर्थः ॥

(उद्घोतः) नन्वीदाद्युपजीवनायात्र करणमित्यत आह—नचेति । हेऽसुक्त असका इत्यादौ तु “अदस” इत्यावर्त्य न विधत्ते दस्य स्थाने सो यस्य तादृशादस इत्यर्थेनानुनासिकः स्वमतेऽपि भवत्ववेति भाष्याशयमाहुः ॥ तादृशानामनभिधानमेवेत्यन्ये ॥ प्रकरणोत्कर्षेणेति । संज्ञाप्रकरणे उत्कर्षेण गुरुभूतन्यासेनेत्यर्थः ॥ सर्वेति । प्रकृतिभावानुनासिकप्रतिषेधेत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तत्रास्वरसं प्रतिपादयति—नैकमिति । एतावत्—अनुनासिकपर्युदासमात्रम् । तत्रैवेति—“अणोऽप्रगृह्यस्ये”ति सूत्रस्थाने एवेत्यर्थः । तर्हीत्यादिः । अयं—पाणिनिः ।

प्रदीपे—सामान्यशास्त्रमिति वक्तव्ये प्रकृतत्वादाह—संज्ञासूत्रमिति । एकेनेति—प्रयोजनेनेति शेषः । एवमग्रेऽपि । अन्यत्—संज्ञासूत्रमिदम् । सूत्रं—विशेषसूत्रम् । न च—नहि । तत्र—

“अणोऽप्रगृह्यस्यानुनासिकोऽदसो न”ति न्यासे । पूर्वेण—पूर्वेण च । इत्यादाविति—औकारादेरनणत्वादनवसानत्वाच्च सिद्धान्तेऽपीति शेषः । उपसंहरति—तदेवमिति । अपिना यथोद्देशसमुच्चयः । सतीति—तदन्यास्यानुपपत्त्या प्रगृह्यसंज्ञावदादिकं प्रत्यपि सामर्थ्यात्तेषामिति शेषः । तथा च “अयावेकादेशप्रतिषेधो वक्तव्यः” इति वार्तिकं न कार्यमिति भावः ।

उद्घोते—अत्रेति—अदसो मादिति सूत्रस्थाने इत्यर्थः । तस्योचितमिति शेषः । अदस इति—“अदसो न”त्यत्रेति भावः । स इति—अत्राकार उच्चारणार्थः । स्वमते—भाष्यकारमते । अपिना—सूत्रकारमतपरिग्रहः । आहुरित्यनेन सूचितारुचिबोजन्तु आवृत्तिव्यधिकरणबहुव्रीहोराश्रयणे मानाभाव एव । नन्वेवं भाष्यासङ्गतिरित्यत आह—तादृशानामिति । तदादीनां सम्बोधनविभक्तिविरहस्य प्रायिकत्वात्, भाष्यप्रामाण्याच्चेति भावः ।

(१५६ समाधानवार्तिकम् ॥ २ ॥)

॥*॥ विप्रतिषेधाद्वा [प्रगृह्यसंज्ञा] ॥*॥

(भाष्यम्)

अथवा प्रगृह्यसंज्ञा क्रियताम् अयादयो वेति । प्रगृह्यसंज्ञा भविष्यति विप्रतिषेधेनेति ॥

(प्रदीपः) विप्रतिषेधाद्वेति । * अयावेकादेशप्रतिषेधो वक्तव्यः * विप्रतिषेधाद्वा प्रगृह्यसंज्ञा * इति विकल्पार्थो वाशब्दः । नैकं प्रयोजनमित्यादिस्तु परिहारो भाष्यकारेणोक्तो न वार्तिककारेणेति न तदपेक्षो विकल्पः ॥

(उद्घोतः) भाष्ये विप्रतिषेधाद्वेति । अन्तरङ्गत्वान्मूत्वादौ कृते पदान्तरसमभिव्याहारेऽयादिभ्यः परत्वात्संज्ञासिद्धौ त सामर्थ्यान्मूत्वादिकं प्रकृतिभावं प्रत्यपि नासिद्धम् । आश्रयाच्च संज्ञां प्रत्यपि नासिद्धमिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्रगृह्यसंज्ञेति—प्रागिति शेषः । इति—इति स्थितौ । विप्रतिषेधेनेतीति—अत्रेति हेत्वर्थकः । तथा च यतः विप्रतिषेधेन प्रगृह्यसंज्ञा भविष्यति, अतः अयादीनां प्रतिषेधो न वक्तव्य इत्यर्थः । एवञ्च न पाणिनेर्न्यूनतेत्याशयः ।

प्रदीपे—इति—इत्यत्र । इति—इति हेतोः । तदपेक्षः—नैकं प्रयोजनमित्याद्यपेक्षः । वार्तिकेषु पठितपूर्वापेक्षयैवाग्रिमे विकल्पार्थकशब्दप्रयोगौचित्यादिति भावः ।

उद्घोते—ननुभयोर्युगपत्प्राप्त्यभावात् कथं विप्रतिषेधः, कथञ्च तेनेष्टसिद्धिः प्रकृतिभावदृष्ट्या मूत्वादीनामसिद्धत्वादित्यत आह—अन्तरङ्गत्वादिति । अत्र पदसंस्कारपक्षवचनायाह—कृते पदान्तर इति । अत्र पक्षे तदानीं प्रगृह्यत्वाच्चप्राप्तिरित्याशयः । अयादीति—तस्य अयादिदृष्ट्या असिद्धत्वात् संज्ञादृष्ट्या सिद्धत्वाच्च द्वयोः युगपत्प्राप्तावित्यादिः । अपिना अयादिसंग्रहः ।

(समाधानसाधकभाष्यम्)

नैष युक्तो विप्रतिषेधः । “विप्रतिषेधे परम्” इत्युच्यते ॥ पूर्वा च प्रगृह्यसंज्ञा, परेऽयादयः ॥

(प्रदीपः) नैष युक्त इति । इष्टसिद्धये इति भावः ॥

(उद्घोतः) ननु प्रगृह्यसंज्ञाभिनिर्वर्तमानेत्यादि वक्ष्यमाणप्रकारेण घटत एव विरोध इत्युक्तमेतदित्यत आह—इष्टेति ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्रतिषेधवादी विप्रतिषेधं दूषयति—
नैष इति । विप्रतिषेध इति—यत इति शेषः ।

(समाधानसाधकभाष्यम्)

परा प्रगृह्यसंज्ञा करिष्यते ॥

(प्रदीपः) करिष्यत इति । आश्रयिष्यत—इत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—विप्रतिषेधवादी तं समर्थयति—परेति ।

(समाधानबाधकभाष्यम्)

सूत्रविपर्यासः कृतो भवति ॥

(प्रदीपः) इतरस्त्वगृहीताभिप्राय आह—सूत्रविपर्यास इति ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सूत्रेति—तर्हीत्यादिः ।

(समाधानसाधकभाष्यम्)

एवं तर्हि परैव प्रगृह्यसंज्ञा ॥

कथम् ? ।

“कार्यकालं संज्ञापरिभाषम्” यत्र कार्यं तत्रोपस्थितं
द्रष्टव्यम् । “प्रगृह्यः प्रकृत्या” इत्युपस्थितमिदं भवति
“अदसो मातु” इति ।

(प्रदीपः) अभिप्रायं प्रकाशयितुमाह—एवं तर्हीति ॥

(उद्घोतः) भाष्ये परैवेति । पूर्वपाठेऽपि तत्र वाक्यार्थबोधो
भावेनेति भावः ॥ कथमिति । पाठकृतं स्वगतं पूर्वत्वमनपगतमिति
प्रश्नः ॥ उत्तरयति—कार्यकालमिति । तत्पक्षे संज्ञाशास्त्रस्य प्रदेश-
देश एवार्थबोधः । तदुत्तरं च विरोधोपस्थितस्तत्कार्यज्ञानं चेति तत्र-
त्वपरत्वमेव विप्रतिषेधप्रवृत्तौ बीजमिति भावः ॥ परैवेत्येवकारेण
पाठकृतं पूर्वत्वं विद्यमानमपि विप्रतिषेधप्रवृत्तौ न नियामक-
मिति सूचितम् । परिभाषाणां तु तत्पक्षेऽपि तत्तद्देशेऽर्थबोधो-
स्त्येवेति तद्विषये विप्रतिषेधप्रवृत्तौ पाठकृतमेव तन्नियामकमिति
तात्पर्यम् । आकङ्क्षारम्यमपदसंज्ञादिविषये तु यथोद्देशपक्ष एवेति
तत्र परया पूर्ववाचसिद्धिः ॥ प्यङ्गः संप्रसारणमिति सूत्रस्थं भसं-
ज्ञायाः कार्यकालत्वपरं भाष्यं त्वेकदेश्युक्तिरिति तत्रैव निरूपयि-
ष्यामः ॥ परे तु परैवेत्यस्य संज्ञापदेन तत्कार्यं प्रकृतिभाव उच्यते इति
भावः ॥ आशयानभिज्ञस्य प्रश्नः कथमिति । एकदेशिन उत्तरम्
कार्यकालमित्यादीत्याहुः ॥ एतेन “कार्यकालपक्षेऽपि पाठकृतपर-
त्वमयादीनामेव । अन्यथा डमो हस्वादौ त्रिपादीत्ये कार्य-
कालपक्षे एव परिभाषाप्रवृत्त्या परत्वात्तत्र तस्मादित्युत्तरस्येत्येवेति
सिद्धान्तासङ्गतिरभयोरप्येकदेशस्थत्वेन परत्वासंभवा” दित्यपास्तम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तर्हीति—अप्यर्थकः । तथा च (एव-
मपि) सूत्रविपर्यासकृतेऽपीत्यर्थः । कार्यकालमिति—यत इत्या-
दिः । प्रगृह्य इति—तथा चेत्यादिः । इति—इत्यत्र ।

प्रदीपे—अभिप्रायमिति—विप्रतिषेधवादीत्यादिः ।

उद्घोते—तत्र—पूर्व (स्वदेशे) । पाठकृतमिति—परत्रोपस्थि-
तापि कथमित्यादिः । तत्पक्षे—कार्यकालपक्षे । एवमप्येऽपि । एवेन
स्वदेशव्यावृत्तिः । इति—इति हेतोः । तत्रत्येति—प्रदेशदेशस्थेत्यर्थः ।
विप्रतिषेधेति—संज्ञाशास्त्रविषये इत्यादिः । नन्वेवं “डमो हस्वादौ”
ति सूत्रस्थभाष्यासङ्गतिरित्यत आह—परिभाषाणामिति । अपिना
यथोद्देशपक्षसंग्रहः । तत्तद्देशे—स्वदेशे । इति—इति हेतोः । तद्विषये-
परिभाषाविषये । तत्—परत्वम् । नन्वेवमपि भपदसंज्ञादौ दोष
एवेत्यत आह—आकङ्क्षारिति । इति—इति हेतोः । नन्वेवं “प्यङ्गः”

इति सूत्रस्थभाष्यविरोध इ यत आह—प्यङ्ग इति । संज्ञापरिभाषयो-
रैकरूप्याय सिद्धांतमाह—परे स्त्विति । इत्यस्येति—अस्य भाव इत्य-
त्रान्वयः । तत्कार्यं—संज्ञायाः कार्यम् । एतेन—पक्षद्वये संज्ञापरिभा-
षस्य पाठकृतमेव परत्वं तत्र “विप्रतिषेध”प्रवृत्तौ नियामकम् ।
तयोः वैरूप्ये मानाभावात् । कार्यकालपक्षे तु तयोः विधिशालेणैक-
वाक्यता स्वीक्रियत एवेति व्याख्यानशायकेन प्रगृह्यसंज्ञेकवाक्यताप-
न्नप्रकृतिभावस्य परत्वव्यवस्थापनेन । अपिना—यथोद्देशपक्षसंग्रहः ।
एवेन संज्ञामात्रव्यावृत्तिः । अन्यथा—तेन परिभाषाया अपि व्याव-
र्त्तने । परिभाषेति—परिभाषाद्वयेत्यर्थः ।

(समाधानबाधकभाष्यम्)

एवमप्ययुक्तो विप्रतिषेधः ॥

कथम् ? ।

द्विकार्ययोगो हि विप्रतिषेधः । न चात्रैको द्विकार्य-
युक्तः । एचामयादयः, ईदूतोः प्रगृह्यसंज्ञा ॥

(प्रदीपः) द्विकार्ययोगो हीति । द्वाभ्यां कार्याभ्यां यो युज्यते
स विप्रतिषेधविषयत्वाद्विप्रतिषेधः ॥

(उद्घोतः) द्वाभ्यामिति ॥ योग इति कर्मणि घञ् ।
द्विकार्यशब्दस्य पात्राद्यन्तत्वादर्धलीलस्य योगशब्देन कर्तृकरणे
कृतेति समासः ॥ भाष्ये ईदूतोः प्रगृह्यसंज्ञेत्यस्य तत्कार्यं प्रकृतिभाव
इत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्रतिषेधवादां दूषयति—एवमपीति ।
हि—यतः । न च—नहि ।

उद्घोते—परे स्त्वित्यादिनोक्तसिद्धान्तरीत्या व्याचष्टे—ईदूतो रिति ।

समाधानसाधकभाष्यम्)

नावश्यं द्विकार्ययोग एव विप्रतिषेधः ॥

किं तर्हि ? ।

असंभवोऽपि । स चास्त्यत्रासंभवः ॥

कोऽसावत्रासंभवः ? ॥

प्रगृह्यसंज्ञाभिनिर्वर्तमाना अयादीन् बाधते, अया
दयोऽभिनिर्वर्तमानाः प्रगृह्यसंज्ञाया निमित्तं विघ्नन्ती-
त्येषोऽसंभवः । सत्यसंभवे युक्तो विप्रतिषेधः ॥

(प्रदीपः) असंभवोऽपीति । असंभव एव विप्रतिषेधः । स
तु कदाचिद् द्विकार्ययोगो भवति कदाचित्केवलोऽपि । तथाहि सति
संभवे द्विकार्ययोगो न विप्रतिषेधः, यथैकस्य दधनेरङ्गमर्दिवन्तो
भवतः—अदधादिति । कचिदेकस्य द्विकार्ययोगाभावेऽप्यसंभवोऽस्ति,
यथा अण्णामित्यत्र तुम्बुदोः प्रकृतिप्रत्ययभक्तयोः परस्परनिमित्त-
व्याघातात् ॥ अयादीन्बाधत इति । प्रकृतिभावविधानात् ॥ निमि-
त्तमिति ईत्वमूत्वं च ॥

(उद्घोतः) कदाचिदिति । एवंच प्रकृते केवलासंभवरूपः स
इत्यर्थः । केवलद्विकार्ययोगो न सर्वथा विप्रतिषेध इत्याह—तथाही-
ति । ईत्वमूत्वं चेति । तद्विवातेन संज्ञाऽभावे तत्कार्यप्रकृतिभाववि-
घातः स्पष्ट एवेति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—विप्रतिषेधवादी समर्थयति—नावश्यमिति
प्रदीपे—अत्रापेक्षत्या असंभवद्विकार्ययोगो केवलौ विप्रतिषेध

समुच्चिता वेति प्रतीयमानार्थनिराकरणायाह—असंभव एवेति । एवञ्च भाष्येऽपिरेवार्थं न समुच्चये इति भावः । अवश्यम्पदस्वारस्येनाह—द्विकार्येति । अपि—एव । तत्रात्यव्यभिचारमाह—दधातेरिति । इति—इत्यत्र । अस्तीति—स च विप्रतिषेधो भवतीति भावः । तत्र व्यतिरेकव्यभिचारमाह—अपुनामिति । प्रथमपक्षाशयेनाह—प्रकृति-भावविधानादिति । प्रकृतिभावद्वारेत्यर्थः । सिद्धान्ते तु प्रगृह्येत्यस्य प्रकृतिभाव इत्येवार्थः ।

उद्द्योत—सः—विप्रतिषेधः । प्रथमपक्षाभिप्रायेणोक्तं सिद्धान्तरीत्या योजयति—तद्विधातेनेति । ईदोत्वयोर्विधातेनेत्यर्थः ।

समाधानबाधकभाष्यम्)

एवमप्युक्तो विप्रतिषेधः । सतोर्हि विप्रतिषेधो भवति । न चात्रेत्योत्वे सतः । नापि मकारः । उभयमप्यसिद्धम् ॥

(उद्द्योतः) केचित्तु संज्ञाकार्यस्य अयादिभिर्विप्रतिषेधोऽयुक्तः । वाक्यसंस्कारपक्षे मूलादितः पूर्वमेवायादिप्राप्या मूलायुत्तरं च संज्ञायां तत्राप्या युगपत्प्राप्त्यभावात् । तस्मात् प्रगृह्यसंज्ञाशब्देन तज्जननमूलाकं लक्षयित्वा तस्यायादिभिर्विप्रतिषेध इति वार्तिकार्थः ॥ तमपि दूषयति—भाष्ये एवमपीति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्रतिषेधवादी खण्डयति एवमपीति । वाक्यसंस्कारपक्षाङ्गीकारेपीत्यर्थः । सतोः—विद्यमानयोः । हि—यतः । न च नहि । एकत्र लक्ष्ये द्वयोरेव सत्त्वादाह—उभयमिति ।

उद्द्योते—संज्ञाकार्यस्य—प्रकृतिभावस्य । पूर्वं पदसंस्कारपक्षाभिप्रायेण प्रतिपादनादाह—वाक्यसंस्कारपक्षे इति । संज्ञायामिति—प्रगृह्यसंज्ञाभाष्यार्थः । स यामिति शेषः । तदिति—प्रकृतिभाष्यार्थः । वासिकार्थ इति—इत्याहु रिति शेषः । तमपि—वाक्यसंस्कारपक्षमपि ।

(१५७ समाधानसाधकवार्तिकप्रथमखण्डम् ॥ ३ ॥)

॥ * ॥ आश्रयात्सिद्धत्वं यथा
रोरुत्वे ॥ * ॥

(भाष्यम्)

आश्रयात्सिद्धत्वं भविष्यति । तद्यथा रुरुत्वे आश्रयात्सिद्धो भवति ॥

(प्रदीपः) आश्रयात् सिद्धत्वमिति । प्रगृह्यसंज्ञायां कार्यत्वेनाश्रयादसिद्धत्वाभावादीत्वादीनां तेषामयादीनां च विप्रतिषेधो निरूप्यते । तथाहि सतोर्हि विप्रतिषेधो भवतीति पूर्वपक्षे ईदादीनामेव विप्रतिषेध आश्रितः । तत्रायादीनां चयनं चायकः, लवनं लावकः, अग्नेऽत्रेत्यत्रावकाशः । ईदादीनां तु यत्रायादीनामप्रसङ्गः सोऽवकाशः, अमी स्थिताः अमू स्थितौ अमीभ्य इति । अमी अत्रेत्यादाउभयप्रसङ्गे परत्वादीदादय एव भवन्ति ॥ अत्र व्याख्यानान्तरं क्लृप्तत्वात्प्रोप्यस्तम् ॥

(उद्द्योतः) कार्यत्वेनाश्रयणादिति । तत्सामर्थ्यादयादीन्प्राप्य सिद्धत्वमित्यर्थः ॥ यथोद्देशे इदम् । कथं कार्यकालमिति तु प्रकृतिभाष्यादिविप्रतिषेधविषयम् । इदानीं तु स नेति स्पष्टमेव ॥ असिद्धत्वाभावादिति । ईत्वादीनामसिद्धत्वाभावादित्यन्वयः ॥ सामान्यत एवासिद्धत्वभावबोधनादित्यर्थः ॥ तेषामीत्वादीनाम् ॥ परत्वादिति । ईत्वादिषु जातेषु तेषामसिद्धत्वाभावादयादीनामप्र-

सङ्ग एवेति भावः ॥ व्याख्यानान्तरमिति । प्रगृह्यत्वकार्यप्रकृतिभाष्यादीनां विप्रतिषेधपरमेव भाष्यम् । सतो रित्यस्य युगपत्प्राप्तयो रित्यर्थः । वाक्यसंस्कारपक्षे ईत्वादीनामसिद्धत्वेन ततः प्रागेव तत्प्राप्तिः, कृते त्वीत्वादावस्येति न तयोर्युगपत्प्राप्तिरिति भावः ॥ तदाह—नचात्रेत्यादि । अत्र अयाः प्राप्तिर्काले । असत्त्वे हेतुः—उभयमसिद्धमिति । पूर्वत्रासिद्धेनेति शेषः ॥ परिहरति आश्रयादिति । पदसंस्कारपक्ष एवावश्याय इति भावः । एवं चोभयोर्युगपत् प्राप्तिः । प्रगृह्यसंज्ञायां तत्कार्यं च तयोः सिद्धत्वादादीनामिति चासिद्धत्वादिषुपक्षो विप्रतिषेध इति ॥ वाक्यसंस्कारपक्षे कृतस्य पूर्वपक्षस्य पदसंस्कारपक्षाश्रयेण परिहार इति क्लेशः ॥

परे त्वनुक्तं द्यादिविप्रतिषेधखण्डनतः समर्थनपरावेन व्याख्यापेक्षयेत्येव सुक्तं पक्षान्तरेण परिहारकरणादित्याहुः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—विप्रतिषेधवादी आह—आश्रयादिति । प्रदीपे—पूर्वपक्षे—एतत्पूर्वे पक्षे । विप्रतिषेध इति—अयादिभिरित्यादिः ।

उद्द्योते—सिद्धत्वमिति—ईत्वादीनामित्यादिः । पूर्वभाष्यविरोधं परिहरति—यथोद्देशे इति । सः—प्रकृतिभाष्यादिविप्रतिषेधः । अग्रे तेषामित्यस्य विद्यमानत्वादाह—ईत्वादीनामिति । प्रायुक्तरीत्याह—सामान्यत इति । सिद्धान्तरीत्याह—प्रगृह्यत्वेति । एतत्पूर्वस्य पक्षस्य अभिप्रायमाह—वाक्यसंस्कारेति । ततः—ईत्वादितः । तत्प्राप्तिः—अयादिप्राप्तिः । अस्य—प्रकृतिभावस्य । इति—इति हेतोः । तयोः—अयादेः प्रकृतिभावस्य च । पूर्वत्रासिद्धेन—पूर्वत्रासिद्धमिति सूत्रेण । तत्कार्ये—प्रकृतिभावे । तयोः—ईद्वमत्वयोः । कैयटोक्तं खण्डयति—परे सिद्धिः । इदमेव—व्याख्याना तस्मैव । केचित्तु—उक्तान्तप्रगृह्यसंज्ञायादिविप्रतिषेधपरमेव “सतोर्हि”ति भाष्यम् । “न चात्रे”त्यत्र “प्रगृह्यसंज्ञा” इत्यस्याध्याहारः । तत्र हेतुः—“ईदोत्वे स्तो नापि” इति । “मकार” इत्यत्र नापीत्यस्यावृत्तिः । एवञ्च न क्लेश इति वदन्ति ।

(समाधानबाधकाक्षेपभाष्यम्)

किं पुनः कारणं रुरुत्वे आश्रयात्सिद्धो भवति, न पुनर्यत्रैव रुः सिद्धः, तत्रैवोत्वमप्युच्यते ? ॥

(प्रदीपः) न पुनर्यत्रैवेति । रोः सुपीत्यस्यानन्तरमत उरतीति वक्तव्यम् । एवं चासिद्धत्वं न बाधितं भवति । अत्र पाठकमेऽसिद्धत्वस्य प्राप्यभावात् प्लुतस्य चोत्वे सिद्धत्वात्तत्कालत्वाभावादप्लुतादप्लुते इति न वक्तव्यं भवति ॥

(उद्द्योतः) रोः सुपीत्यस्यानन्तरमिति । न चैवं हक्षिष्येत्यस्यैतदुत्तरवाद्गोरोति वृद्ध्याऽसिद्धत्वापत्तौ मनोरथासिद्धिः । दो दे लोपः, रोरीत्यनयोर्थोऽनुनासिक इत्यतः पूर्वं पाठः कार्य इत्याशयात् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—उक्तमेव द्रढयितुं प्रसङ्गादाह—किंपुनरिति । प्रदीपे—बाधितमिति—आश्रयादिति भावः ।

उद्द्योते—एतदुत्तरत्वाद्—“अत उरती”त्युत्तरत्वात् । आश्रयादिति—पूर्वपक्षिण इत्यादिः । तथा च विप्रतिषेधः सर्वथाऽयुक्त इति भावः ।

(भाष्यम्)

नैवं शक्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) विप्रतिषेधवादी खण्डयति—नैवमिति । वक्तुमिति शेषः ।

(१५७ समाधानसाधकवार्तिकसाधकखण्डम् ॥ ३ ॥)

॥ * ॥ असिद्धं ह्युत्वे आहुणा-

प्रसिद्धिः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

असिद्धे ह्युत्वे आहुणास्याप्रसिद्धिः स्यात्-वृत्तोऽत्र प्लक्षोऽत्र । तस्मात्तत्राश्रयात्सिद्धत्वं मेपितव्यम् । यथा तत्राश्रयात्सिद्धत्वं भवति । एवमिहाप्याश्रयात्सिद्धत्वं भविष्यति ॥

(तत्त्वालोः) कुत इत्याकांक्षायामाह-असिद्धे इति । हि-यतः । तथा च यतः तथा पाठे गुणद्वयत्वा उत्वे असिद्धे वृत्तोऽत्र प्लक्षोऽत्र इत्यत्र आहुणत्वम् (आहुण इति गुणत्वम्) अप्राप्त्या तयोरप्रसिद्धिः (असिद्धिः) स्यादित्यर्थः । तत्र-तोरत्वे । इहापि-ईत्वादीनां प्रगृह्यसंज्ञायामपि । तथा च विप्रतिषेधः सर्वथा युक्त एवेत्याशयः ॥

(१५८ समाधानान्तरवार्तिकम् ॥ ४ ॥)

[॥ * ॥ वचनसामर्थ्याद्वा ॥ * ॥]

(भाष्यम्)

अथवा प्रगृह्यसंज्ञावचनसामर्थ्यादयादयो न भविष्यन्ति ॥

(प्रदीपः) अथ वेति । यथोद्देशपक्षश्रयैर्नैतदुच्यते ॥

(उद्ध्योतः) अनुनासिकपर्युगमेन चारितार्थ्यमाशङ्क्याह-यथोद्देशेति । एतद्-वचनसामर्थ्याद्वेति वार्तिकं तद्व्याख्यानाभाष्यं चेत्यर्थः ॥

(उद्ध्योतः) पूर्वभाष्यस्य व्याख्यान्तरवादिनस्तु वाक्यसंस्कार-पक्षेऽप्याह-अथवेति । वस्तुतस्तु प्रकृतिभावोपस्थितसंज्ञायां तयो-निमित्तत्वेनाश्रयणरूपवचनसामर्थ्यादयादीन्प्रत्यपि सिद्धत्वं ज्ञाप्यते इत्यर्थे कार्यकालेऽपि न दोषः ॥ किं च यथोद्देशेऽपि संज्ञां प्रति निमित्तत्वेनाश्रयणात्तद्दृष्ट्या मोत्वस्य सिद्धत्वेन संज्ञाया अनुना-सिकप्रतिबन्धेन चारितार्थ्यमस्त्येव । प्रकृतिभावविषयकसंज्ञोपपन्न-सामर्थ्याश्रयणे तु किं विशिष्य यथोद्देशाश्रयणेन । एवमुपक्रमस्य-भाष्येऽपि बोध्यमित्याहुः ॥

(तत्त्वालोः) भाष्ये-ईत्वादीनां प्रगृह्यसंज्ञायां कार्यत्वेनाश्रयणसामर्थ्यात् तेषां प्रगृह्यसंज्ञामयादिकञ्च प्रति सिद्धत्वमाश्रित्य विप्रतिषेधेनायाद्यभावकल्पनापेक्षया, वचनसामर्थ्यात् साक्षात्तदभाव-करणायां लोपवादाह-वचनसामर्थ्यादिति ।

उद्ध्योते-अनुनासिकेति-कार्यकालपक्षे प्रगृह्यसंज्ञाया इत्यादिः । वार्तिकमिति-अनेन “ननु च प्रगृह्यसंज्ञावचनसामर्थ्यादि”ति पूर्व-ग्रन्थेन प्रकृतग्रन्थस्यापौनरुक्त्यं सूचितम् । तस्य भाष्यकारीयत्वात्, अस्य च वार्तिककारीयत्वात् ॥ कैयटीकं खण्डयितुमस्यान्यथाऽन्तर-रणमाह-पूर्वभाष्यस्येति । एवमपीत्यादिभाष्यस्येत्यर्थः । व्याख्या-न्तरेति-उद्योतो केत्यादिः । वादिनस्त्विति-अस्याहुरित्यत्रान्वयः । पदसंस्कारपक्षाश्रयेण “विप्रतिषेधादे” त्यस्योक्तत्वादाह-वाक्यसंस्कार-पक्षे इति । तथा च तत्र विप्रतिषेधासम्भवात् पक्षान्तरमित्याशयः । तस्तुतस्त्विति-अस्य बोध्यमित्यनेनान्वयः । तयोः-ईत्त्वमत्वयोः । अपिना संज्ञासंग्रहः । इत्यर्थे इति-अस्य वार्तिकदेरित्यादिः । मोत्वस्य-मोत्वादेः ।

(१५९ समाधानान्तरवार्तिकम् ॥ ५ ॥)

[॥ * ॥ योगविभागाद्वा ॥ * ॥]

(भाष्यम्)

अथ वा योगविभागः करिष्यते । “अदसः” अदस ईदादयः प्रगृह्यसंज्ञा भवन्तीति । ततो “मात्” माच्च परे ईदादयः प्रगृह्यसंज्ञा भवन्तीति । अदस इत्येव ॥

किमर्थो योगविभागः ? ॥

एको यत्तत्सिद्धे प्रगृह्यकार्यं तदर्थः ॥ अपरो यदसिद्धे ॥

(प्रदीपः) कार्यकालतायामप्याह-अथ वेति । अदस इति संबन्धसामान्ये षष्ठी । अदसः संबन्धेन ईददेत इति ॥

(उद्ध्योतः) भाष्ये ‘योगविभागाद्वा’ इति वार्तिकं व्याचष्टे-अथवेति ॥ अदस इत्यस्य पञ्चम्यन्तत्वे उत्तरत्र मादित्यस्य विशेष-णानापत्तिरत आह-संबन्धेति ॥ यत्तत्सिद्धे इति । मूत्वे इति शेषः । यत्र कार्यं मूत्वं सिद्धं त-प्रगृह्यकार्यमित्यर्थः ॥ अपरो यदसिद्ध इति । यत्र मूत्वमसिद्धं तदित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोः) भाष्ये-वस्तुतस्त्वित्यादिनोक्तोद्योतव्याख्याना-नुसारेण पक्षद्वये निर्वाहसम्भवेऽपि तस्य क्लिष्टत्वात् स्पष्टप्रतिपत्त्यनु-रोधाच्चाह-योगविभागादिति । व्युत्क्रमेणाह-एक इति । मादिति द्वितीयो योग इत्यर्थः । यत्तदिति-(मूत्वे) सिद्धे यत्तत् (यत्) प्रगृह्यकार्यं तदर्थ इत्यन्वयः । अपरः-अदस इति प्रथमो योगः । यद-सिद्धे इति-मूत्वे असिद्धे य-प्रगृह्यकार्यं तदर्थ इत्यर्थः ।

प्रदीपे-अपिना यथोद्देशसमुच्चयः । इति-इत्यत्र । अदस इति-तथा चेत्यादिः । इति-इत्यर्थः ।

उद्ध्योते-उत्तरत्रेति-तत्त्वैत्यादिः । विशेषणेति-विशेषणत्वैत्यर्थः । भावप्रधाननिर्देशात् ।

(आक्षेपभाष्यम्)

इहापि तर्हि प्राप्नोति-अमुया अमुयोरिति ॥

किञ्च स्यात् यद्यत्र प्रगृह्यसंज्ञा स्यात् ? ॥

प्रगृह्याश्रयः प्रकृतिभावः प्रसज्येत ॥

(प्रदीपः) इहापीति । अदस् या, अदस् ओस् अत्वम्, याप् । सर्वार्थदीर्घवन् । आडि चाप इत्येवम् । अदे आ अदे ओस् इति स्थिते अदस इत्यत्र मादिति विशेषणाभावात्प्रगृह्यसंज्ञायां स-यामया-देशाप्रसङ्गः ॥

(तत्त्वालोः) भाष्ये-योगविभागे दूषणमाह-इहापीति । तर्हि-योगविभागादोकारे ।

(आक्षेपनिरासभाष्यम्)

नैष दोषः । पदान्तप्रकरणे प्रकृतिभावः । न चैष पदान्तः ॥

(तत्त्वालोः) तत्परिहरति-नैष दोष इति । यत् इति शेषः । पदान्तेति-“यदः पदान्तादती”त्यतः पदान्तादित्यस्यानुवृत्तिस्तत्र विभाक्तेरुपरिणामश्चेत्याशयः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

एवमप्यमुकेत्र, अत्रापि प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) अमुकेत्रेति । अदस इत्यनेन प्राप्नोति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एवमपि—पदान्तानुवृत्तावपि ।

(आक्षेपबाधकभाष्यम्)

द्विवचनमिति वर्तते ॥

(तत्त्वालोकः) द्विवचनमिति—नैष दोषः, यतः (ईदूदेददि-वचनमित्यतः तत्र) इत्यादिः । वर्त्तते—अनुवर्त्तते ।

(आक्षेपसाधकभाष्यम्)

यदि द्विवचनमिति वर्तते अमी अत्र, अत्र न प्राप्नोति ॥

(तत्त्वालोकः) वर्त्तते इति—तर्हीति शेषः ।

(आक्षेपबाधकभाष्यम्)

एवं तर्हि एदन्तमिति निवृत्तम् ॥

(प्रदीपः) एदन्तमिति । ईदूतोरेव स्वरितत्वप्रतिष्ठानादिति भावः । अननुवृत्तिरेव च निवृत्तिः । यद्येवं मादग्रहणं न कर्तव्यम्, एदग्रहणनिवृत्त्येवामुकेत्रेयत्राप्रसङ्गात् । नैतदस्ति । सति मादग्रहणे योगविभागो भवति नान्यथा ॥

(उद्घोतः) ननु समस्तत्वात्समुदायानुवृत्तिः स्यात्तत्कथमेतो निवृत्तिरत आह—ईदूतोरेवेति । नान्यथेति । सिद्धान्ते तु व्यर्थमेव मादग्रहणमिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एदन्तम्—एदन्तपरमेदग्रहणम् ।

प्रदीपे—एवेन—एतो व्यावृत्तिः । नन्वेवम् अननुवृत्तिरिति वक्तव्यं न निवृत्तिरिति इत्यत आह—अननुवृत्तिरिति । यद्येवमिति—तर्हीति शेषः । सतीति—यत इत्यादिः ।

उद्घोते—समस्तत्वादिति—ईदूदेतामित्यादिः । तत्—तस्मात् । सिद्धान्ते रिविति—अनेनास्यासिद्धान्तता सूचिता । व्यर्थमिति—स्वरितत्वादीदूतोरेवानुवृत्तिः, न त्वेकारस्येत्यादिरीत्यैत्याशयः । केचित्तु—अस्यैकयोगत्वे अनुनासिकपुर्णदासेन चारिताभ्याम् वचनसामर्थ्यं नोपपद्यते इति तदुपपादनाय योगविभाग आश्रितः । तथा चैकस्य तत्र चारिताभ्याम् अपरस्य तदुपपद्यते इति वदन्ति ।

(१६० समाधानान्तरवार्तिकम् ॥ ६ ॥)

[॥ * ॥ मार्थादीदाद्यर्थानां वा ॥ * ॥]

(भाष्यम्)

अथवाऽऽहायम्—“अदसो मात्” इति । न च ईत्वोत्वे स्तः । नापि मकारः । त एवं विज्ञास्यामः—‘मार्थादीदाद्यर्थानाम्’—इति ॥

(प्रदीपः) एकयोगे परिहारान्तरमप्याह—अथ वेति ॥ मार्था-दिति । मार्थ एव स्थानी मशब्देनोक्तः, ईदूदेदर्थश्चेदूदेदिति । न चास्यां कल्पनायामसिद्धत्वं भवति, बुद्धिपरिकल्पनायामसिद्धत्वा भावस्योक्तत्वात् ॥

(उद्घोतः) भाष्ये ‘मार्थादीदाद्यर्थानां वा’ इति वार्तिकं व्याचष्टे—अथवाऽऽहेति । ननु एवं सति अदेऽदौ इत्यस्यामवस्थायां प्रगृह्यत्वेऽपि मीत्वमूत्वयोः कृतयोरीकारादीनामप्रगृह्यत्वादेतद्वैयर्थ्य-

मलविधित्वेन प्रगृह्यत्वाभावादिति चेन्न । प्रदेशे प्रगृह्यस्थानिकस्यापि लक्षणया ग्रहणेनादोषात् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—योगविभागाश्रयणे गौरवात् प्रकारान्-रेण समाधत्ते—मार्थादिति । अत्र मः अर्थः आदेशत्वेन प्रयोजनमस्ये-ति व्युत्पत्तिः । एवमप्येऽपि । अयं—पाणिनिः । न चेति—(किन्तु) तत्रेत्यादिः । नापीति—असिद्धत्वादिति भावः । ते इति—ते वयमि-त्यर्थः । तस्मादित्यादिः ।

उद्घोते—एतादिति—प्रगृह्यत्वेत्यर्थः । यणावापत्येत्यादिः । ननु स्थानिवद्भावेन तत्र प्रगृह्यत्वं स्यादित्यत आह—अस्तिवधित्वेनेति । तत्र स्थानिवत्त्वेनेति शेषः । संज्ञायाः स्वदेशे उपयोगाभावादाह—प्रदेशे इति । लक्षणयेति—प्रगृह्यपदेनेति शेषः ।

(१६१ समाधानान्तरवार्तिकम् ॥ ७ ॥)

॥ * ॥ उक्तं वा ॥ * ॥

(भाष्यम्)

किमुक्तम् ? ॥

ॐ अदस ईत्वोत्वे स्वरे बहिष्पदलक्षणे ॐ [सिद्धे वक्तव्ये] ॐ प्रगृह्यसंज्ञायां च ॐ इति ॥

(प्रदीपः) उक्तं वेति । असिद्धत्वमेवात्र प्रतिषिद्धमित्यर्थः ॥ स्वरे इति । अचीत्यर्थः ॥ बहिष्पदलक्षणे । द्वितीयपदव्यवस्थित इत्यर्थः । तेनैकपदव्यवस्थितेऽप्यसिद्धे ईत्वोत्वे । तेनामुयाऽमुयोरित्य-वायादेशो भवत्येव ॥ प्रगृह्यसंज्ञायां चेति । प्रगृह्यसंज्ञायामेव सिद्ध-त्वेन सिद्धे लक्ष्ये प्रपञ्चार्थः पूर्ववाक्योपपन्नासः ॥

(उद्घोतः) द्वितीयेति । द्वितीयपदस्थेऽचि यत्कार्यं तत्रासि-द्धत्वं नेत्यर्थः ॥ अन्ये तु ‘अथवा वचनसामर्थ्यात्’ इत्यादिभाष्ये भाष्यकृत एवोक्तिः । अत एव सांप्रतपुरतरेषु वार्तिकापाठइत्याहुः ॥ अन्ये तु अन्ये ‘उक्तं वेत्यस्य (त्र) वार्तिकात्वं मत्वाकोशे वार्तिकपाठो भ्रष्ट इत्याहुः ॥ सिद्धे इति । प्रगृह्यत्वे सिद्धत्वमयादीन् प्रति सिद्धत्वं विना सप्रयोजनं नेति सामर्थ्यात्तान् प्राप्यपि तौ सिद्धाविति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—नन्दत्र पक्षे मशब्दस्य मार्थे, ईदूदेत्य-दस्य चेदूदेदर्थे, लक्षणाऽश्रयणेन, अमी अत्रेत्यत्र दोषवारणाय प्रदेश-स्थप्रगृह्यपदस्य प्रगृह्यस्थानिके लक्षणाऽश्रयणेऽपि हरी एतावित्यत्र दोष-वारणाय एकप्रगृह्यपदेन प्रगृह्यप्रगृह्यस्थानिकयोः बोधनासम्भवात् तयोः संग्रहाय तन्मात्राभाश्रयणेन चातिगौरवात् प्रकारान्तरेण समाध-त्ते—उक्तं वेति । स्वरितो वेति सत्रे वार्तिककृतेति शेषः । सिद्धे वक्तव्ये इति—अयमंशस्तु भा यकृता वार्तिकार्थपूर्त्तयेऽध्याहृतो बोध्यः । अदः शब्दपक्षेया बहिष्पदादि च बोध्यम् ।

प्रदीपे—असिद्धत्वमिति—ईत्वोत्वयोरित्यादिः । अत्र—प्रगृह्यत्वे । उदात्तादिव्यावृत्त्ये तदर्थमाह—अचीति ।

उद्घोते—सिद्धत्वमिति—तयोरित्यादिः । इति—इति हेतोः । तान्—अयादीन् । अपिना प्रगृह्यत्वपरिग्रहः । तौ—ईदूतौ ।

(अनिष्टापत्तिनिवारणाधिकरणम्)

(१६२ आक्षेपवार्तिकम् ॥ ८ ॥)

॥ * ॥ तत्र सकि दोषः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

तत्र सकारे दोषो भवति—अमुकेत्र ॥

(प्रदीपः) तत्र सकि दोष इति । मात्परं यदीदाद्यर्थमिति

दोषोपन्यासः । पूर्वसूत्रे हि तदन्तं गृहीतमितीहापि तदन्तस्यैवानुवृत्तिरिति भावः ॥

(उद्घोतः) विशेष्यासंनिधाने कथं तदन्तविधिरत आह—पूर्वसूत्रे इति । अर्थाधिकारादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पूर्वपक्षी शङ्कते—तत्रेति । प्रदीपे—इति—इत्यर्थः । पूर्वसूत्रे—“ईदृदेदिति” सूत्रे । हि—यतः । तदन्तम्—ईदाद्यन्तम् । इति—इति हेतोः । इहापि—प्रकृतसूत्रेऽपि । तदन्तस्यैवेति—तत इत्यादिः । अर्थस्येति शेषः । एवेन ईदादिशब्दव्यावृत्तिः ।

उद्घोते—कथमिति—पूर्वसूत्रतोऽज्ञानुवृत्तेदादिनेति शेषः ।

(१६३ समाधानवार्तिकम् ॥ ९ ॥)

॥ * ॥ न वा ग्रहणविशेषणत्वात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

न वा एष दोषः ॥

किं कारणम् ? ॥

ग्रहणविशेषणत्वात् । न मादूग्रहणेन ईदाद्यन्तं विशेष्यते ॥

किं तर्हि ? ॥

ईदादयो विशेष्यन्ते—मात्परे ये ईदाद्य—इति ॥

अदसो मात् ॥ १२ ॥

(प्रदीपः) रवरितत्वेन शब्दमात्रमनुमीयत इति उत्तरेभिः प्रायः । तत्र मादूग्रहणेन गृह्यमाणमीदृद्विशेष्यते, तेनामुक्तेत्यत्र व्यवधानादोषाभाव एव । योगविभागे दोषप्रसङ्गादेदन्तमिति निवृत्तमित्युक्तम् । एकयोगे तु तन्निवृत्त्या न प्रयोजनमिति न वा ग्रहणविशेषणत्वादित्युत्तरमुक्तम् ॥ १२ ॥

(उद्घोतः) शब्दमात्रमिति । एवं च विशेष्याभावान्न तदन्तविधिरिति भावः ॥ १२ ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्ती समाधत्ते—न वेति ।

प्रदीपे—शब्दाधिकाराशयेनाह—शब्दमात्रमिति । तत ईदादीत्यादिः । अत्रानुवर्त्तते इतीति शेषः । मात्रादेन ईदाद्यन्तरूपार्थव्यावृत्तिः । तत्र—तथाऽनुवृत्तौ । ननु पूर्वम् “एदन्तमिति निवृत्तमि” त्युक्तेरेव प्रकृते दोषवारणात् कथन्तदर्थं “नवे” त्यादिना समाधानान्तरमाश्रीयते इत्यत आह—योगविभागे इति । तन्निवृत्त्या—एदन्तनिवृत्त्या ।

(१२ प्रगृह्यसंज्ञासूत्रम् ॥ १ । १ । ५ आ० ३ ॥)

शे ॥ १ । १ । १३ ॥

(अनिष्टापत्तिनिराकरणाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

इह कस्मान्न—भवति—कारो, कुशो, वंशो, इति ? ॥

(प्रदीपः) शे ॥ १३ ॥ इह कस्मादिति । अत्र हि प्रत्यक्षमेव शे इति रूपम् । युष्मे अस्मे इत्यत्र तु शकारस्यानुबन्धस्य स्मरणादनुमेयमिति प्रश्नः ॥

२९ म०

(उद्घोतः) शे ॥ १३ ॥ प्रत्यक्षमेवेति । एवं इहेति—भाष्यस्य इहेत्यर्थः ॥ युष्मे इति ॥ सुपां सुलुगिति विभक्त्यादेशः शेषवद् इत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पूर्वपक्षी शङ्कते—इहेति ।

प्रदीपे—अन्न—कारो इत्यादी । हि—यतः । इति—इति हेतोः । श्रुतानुमितयोः श्रुतसम्बन्धस्यैव न्याय्यत्वमिति व्यापारितेति भावः ।

(१६४ समाधानवार्तिकम् ॥ १ ॥)

॥ * ॥ शेऽर्थवद्ग्रहणात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अर्थवतः शेषवत्स्य ग्रहणम् । न चैषोऽर्थवान् ॥

(प्रदीपः) शेऽर्थवद्ग्रहणादिति । एवं तत्त्वस्यैवैवान्तराह—त्वादहेत्यादि साधारणत्वात् रूपपरिग्रहे निन्दे रूपवत्त्वार्थव्यापारणार्थं रूपग्रहणं कृतम् । अत्र च शशब्दोऽनर्थकः, मात्स्यैकवचनं त्वर्थवत्, तयोः सत्त्वानुवृत्त्यान्तराप्रामादिकारणवत्त्वार्थकः ॥

(उद्घोतः) शेषवत्त्वार्थवत्स्य तस्य ग्रहणादित्यर्थः । शक्तिग्रह—निरपेक्षप्रतीतिकार्यत्वात्तन्तराह—अर्थवत्त्वानामपि प्रतीयमानत्वमहेत्यत्वम् । शब्दान्तरैरप्रत्यायनादसाधारणत्वात् ॥ अप्राप्तुर्भावोऽप्रतीतिः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—आनर्थक्यप्रतिहतानां विपरीतं बलाबलमिति न्यायेनार्थवतोऽनुमेयस्यापि ग्रहणं युक्तं, नानर्थक्यं प्रत्यक्षस्यापीत्यभिप्रायेणाह—शेऽर्थवद्ग्रहणादिति । सिद्धमिति शेषः । अर्थवत इति—नैष दोषः । यत इत्यादिः । एषः—कुशे इत्यादिषट्कः ।

प्रदीपे—ननु शब्दानुशासनप्रस्तावात् शब्दमात्रस्य ग्रहणं न्याय्यं, नार्थवत एव शब्दस्येत्यत आह—स्वं शब्दस्येति । “स्वं रूपं शब्दस्ये” त्यन्तेत्यादिः । इत्येव—इत्येतान्वतैव । कृतमिति—तथा चैतन्मूलक “अर्थवदिति परिभाषयाऽर्थवत एव ग्रहणं न्याय्यमित्याशयः । अत्र च—कारो इत्यादी च । तयोः—शशब्दसतस्यैकवचनयोः । युष्मे इत्यादौ तु “सुपामि” त्वनेन जातस्य विभक्त्यादेशस्य शेषवत्स्य स्थान्यर्थनार्थवत्त्वात्तस्यैव ग्रहणमिति भावः ।

उद्घोते—अर्थवतः शेषवत्स्येति भाष्यानुशेषादाह—शेषवत्स्येति । केचित्तु—शे इति सूत्रेऽर्थवद्ग्रहणात्सिद्धमिति वास्तिकार्थः । भाष्यन्तु फलितार्थपरम् । एवे इवानामि लुप्तविश्रान्तत्वेन शेषवत्त्वानुकरणत्वात् पूर्वरूपम् । किञ्च समासे अर्थवच्छेदग्रहणादिति न्याय्यम्, उक्तरीत्योपपत्तिसम्भवे तस्य राजदन्तादिवक्लपनमपि व्यर्थमिति वदन्ति ॥ “न सोऽस्ति प्रत्ययो लोके यः शब्दानुगमादृते । अनुविद्धमिव ज्ञानं सर्वं शब्देन भासते” इति हरिकारिकानुसारेणाह—अर्थप्रतीताविति । असाधारणत्वादिति—अत्र “असाधारणत्वमिति” तापो युक्तः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

एवमपि हरिशे, बभ्रुशे, इत्यत्रापि प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) एवमपीति । अत्र हि मत्वर्थीयसतस्यैकवचनयोः रर्थवतोः समुदायोऽर्थवानेवावयवधर्मानुविधानात्समुदायस्येति प्रश्नः ॥

(उद्घोतः) मत्वर्थीयो लोमादिशः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एवमपि—अर्थवद्ग्रहणेऽपि ।

प्रदीपे—अन्न—हरिशे इत्यादी । हि—यतः । इति—इति हेतोः ।

उद्घोते—लोमादिश इति—उभयत्रेत्याशयः ।

(समाधानभाष्यम्)

एवं तर्हि 'लक्षणप्रतिपदोक्तयोः प्रतिपदोक्तस्यैव' इत्येवं न भविष्यति ॥

(प्रदीपः) लक्षणेति । प्रतिपदोक्ते हि झटिति प्रतिपत्तिर्भवति, लाक्षणिके तु लक्षणानुसन्धानद्वारेण बहिरङ्गेति न तस्य ग्रहणम् ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एकदेशी समाधत्ते—एवं तर्हीति । इति—इत्यनया । एवं—तत्र प्राप्तिः ।

प्रदीपे—हि—यतः । बहिरङ्गा—विलम्बोपरिस्थितिका । अन्तरङ्ग बहिरङ्गशब्दाभ्यामन्तरङ्गत्वबहिरङ्गत्वबीजे शीघ्रोपरिस्थितिकत्वविलम्बोपरिस्थितिकत्वे उच्येते । न त्वन्तरङ्गरिभाषाविषयतेति भावः । तस्य—हरिशे इत्यादिषट्कशेषशब्दस्य ।

(पूर्वोक्तसमाधानाभ्युपगमभाष्यम्)

अथ वा पुनरस्तु—'अर्थवद्ग्रहणे नानर्थक्यस्य' इति ॥

कथं तर्हि—हरिशे बभ्रुशे इति ? ।

एकोऽत्र विभक्त्यर्थेनार्थवान्, अपरस्तद्धितार्थेन । समुदायोऽनर्थकः ॥ शे ॥ १३ ॥

(प्रदीपः) अथ वेति । अर्थवत्समुदायस्यापि कस्यचिदानर्थक्यं यथा दशदाडिमादिवाक्यस्य । पदार्थानां परस्परसमन्वयाभावाद् । इहापि हरिशशब्दाचार्यगतसंख्याधिकरणशक्तिप्रतिपादनाय प्रवृत्ता समीचीन शप्रत्ययमात्रप्रतिपाद्येनार्थान्वेतीति शेषशब्दस्यानर्थक्यम् ॥ १३ ॥

(उद्घोतः) आनर्थक्यमिति । प्रत्ययानुमानिकन्यायापेक्षया रूपग्रहणानुगतार्थवत्परिभाषा प्रबलेति भावः ॥ १३ ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्ती समाधत्ते—अथवेति । "प्रत्ययानां प्रकृत्यर्थान्विते"ति न्यायेनाह—एक इति । द्वितीय इत्यर्थः । यत इत्यादिः । अत्र—हरिशे इत्यादौ । अपरः—प्रथमः ।

प्रदीपे—पूर्वपक्षयुक्तं खण्डयति—अर्थवदिति ।

उद्घोते—ननु 'लक्षणमिति' न्यायेनापि निर्वाहसम्भवे कथं पुनः पूर्व एव पक्ष आश्रित इत्यत आह—प्रत्ययेति । लौकिकलाघवगौरवमूलक "प्रत्यये"ति न्यायामित्र "लक्षणे"ति न्यायापेक्षयेत्यर्थः । रूपेति—शास्त्रीयेत्यादिः । अनुगता—बोधिता । द्वयोस्तस्य गुणभूतशब्दसम्बन्धित्वान्न्यायसिद्धत्वाच्च दुर्बलता, अस्य तु प्रधानभूतार्थसम्बन्धित्वाच्चनसिद्धत्वाच्च प्रबलेति भावः ।

(१३ प्रश्नसंज्ञासूत्रम् ॥ १।१।५ आ० ४ ॥)

निपात एकाजनाइ ॥ १।१।१४ ॥

(पदकृत्याधिकरणम्)

(आद्येपभाष्यम्)

निपात इति किमर्थम् ? ॥

(प्रदीपः) निपात एकाजनाइ ॥ १४ ॥ निपात इति किमर्थमिति । निपातस्यैवैकाचोऽर्थवत्त्वाद् प्रत्ययस्य केवलस्य

प्रयोगाभावादानर्थक्यात् कल्पितरूपत्वात्, कल्पनायाश्च नियमाभावात् प्रश्नः ॥

(उद्घोतः) निपातः ॥ १४ ॥ आनर्थक्यादिति । अर्थवत्त्वानिश्चयादित्यर्थः ॥ तत्र हेतुः—कल्पितरूपत्वादिति ॥ ततः किं तत्राह—कल्पनाया इति । अत एव केचिच्छतिपमन्ये शक्तिं वदन्ति । तत्रैयतोऽर्थवत्त्वमिति न निश्चेतुं शक्यत इत्यर्थः ॥ ननु निपातग्रहणाभावे एकाजिति वर्णग्रहणादर्थवत्परिभाषाया अप्रवृत्तावर्थवद्ग्रहणे मानाभाव इति चेत् । बहुव्रीहिरित्याशयात् । गौणमुख्यन्यायस्य तु नेह प्रवृत्तिः । पयुंदासेनैवाज्जूपत्वे लब्धे एकाजग्रहणस्य गौणमुख्यसंग्रहार्थत्वाद् न्यायानित्यत्वाच्च ॥ एतेन "सत्यभिधाने—अनिरिभवद् ईअभवदित्यादौ प्रगृह्यत्वं न स्याद् गौणमुख्यन्याया" इति परास्तम् । अत एवोदित्यत्रैव क्यन्तप्रतिषेध आरब्धः ॥

(तत्त्वालोकः) उद्घोते—ननु कल्पितरूपत्वात् कल्पितार्थं तापि स्यादित्यत आह—अर्थवत्त्वेति । तत्र—अर्थवत्त्वानिश्चये । अनेन प्रयोगाभावरूप कल्पितरूपत्वे हेतुता सूचितता ॥ ततः किमिति—कल्पितरूपत्वात्कथम् अर्थवत्त्वानिश्चय इत्यर्थः । अत एव—कल्पनाया अनियमादेव । शक्यते इति—तथा च कल्पितरूपत्वात्तदशब्दत्वेनार्थवत्त्वानिश्चय इति भावः । वर्णग्रहणेति—वर्णपदार्थप्राधान्यादन्तरङ्गता कर्मधारयादिति भावः । बहुव्रीहिरिति—उक्ष्यातुरोधादिति भावः । आशयादिति—पूर्वपक्षिण इत्यादिः । ननु गौणमुख्यन्यायेन न दोष इत्यत आह—गौणमुख्येति । ननु शब्दतस्तथा न लभ्यते इत्यत आह—न्यायेति । इभिव इअभवदिति विग्रहाशयेनाह—अनिरिभवदिति । एवेन प्रकृतसूत्रव्यावृत्तिः ।

(समाधानभाष्यम्)

चकारात्र जहारात्र ॥

(प्रदीपः) चकारात्रेति । अन्वयव्यतिरेकाभ्यां प्रत्ययस्याप्यर्थवत्त्वमिति भावः ॥ निपातोऽपि केवलो न प्रयुज्यते द्योतकत्वादिति साम्यमेव निपातप्रत्यययोः ॥ अतर्हः अः । अआगच्छ आगच्छेत्यपि प्रत्युदाहरणम् ॥

(उद्घोतः) अन्वयेति । व्याकरणानुसन्धानानुगृहीताभ्यामित्यर्थः । तस्यैव चास्मच्छाश्रयश्च्युपयोगित्वादिति भावः ॥ वस्तुतोऽनर्थकनिपातेऽपि अस्य प्रवृत्तेरोत्पत्तेर्भाष्ये वक्ष्यमाणत्वाद्नार्थवत् एव ग्रहणमिति न नियमः ॥ प्रश्नाशयस्तु—अनाङ्किति पयुंदासादप्रत्ययस्य ग्रहणमिति । उक्तशयस्तु—पयुंदासेन तथाऽऽश्रयणे न मानं निपातग्रहणादेव । तेन प्रत्ययानुकरणे एतत्प्रवृत्तिरिति । अ आगच्छेत्यत्रापि प्लुते प्रकृतिभावो दुर्बल इति प्लुताभावे कथंचिदुदाहरणं यदि तर्हि सर्वगदीर्घं तथा बोधः ॥

(तत्त्वालोकः) उद्घोते—तयोः प्रामाणिकत्वायाह—व्याकरणेति । तस्यैव—तथा कल्पितार्थवत्त्वस्यैव । कैयटोक्तं दूषयति—वस्तुत इति । अस्य—प्रकृतसूत्रस्य । अत्र—"निपात एकाजि"त्यत्र । तथेति—अप्रत्ययैत्यर्थः । निपातेति—अन्यथा तदर्थैरर्थ्यादिति भावः । प्रत्ययानुकरणे इति—अनितिपरत्वे गतिवन्निपातवत्स्यापि सत्त्वादिति शेषः । एतदिति—प्रकृतसूत्रेत्यर्थः । इति—समाप्तौ । अतैरित्याद्यपि दूषयति—अ आगच्छेति । प्लुते—"दूराद्धूते चे"त्यनेन । तस्य वैकल्पिकत्वादाह—प्लुताभावे इति । उदाहरणत्वं—प्रत्युदाहरणत्वम् । तथा बोधः—प्लुताभाववद्बोधः । तथा चोभयथा तत्र सन्ध्यभावस्यैवेष्टत्वाच्च प्रत्युदाहरणतेति भावः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

एकाजिति किमर्थम् ? ॥

(प्रदीपः) एकाजिति किमर्थमिति । एकग्रहणसामर्थ्याद्बहु-
ब्रीहि मन्यते, ततश्च प्रेदं ब्रह्मैवनिष्ठनिष्ठत्वेन कृतेति प्रथः ॥(उद्घोतः) एकग्रहणेति । स्वाङ्गसमुदाये स्वाङ्गत्वाभाववदच्-
समुदायेऽच्त्वाभावेनैकग्रहणं विनापि कर्मधारयार्थत्वादिति भावः ॥(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—बहुब्रीहिमिति—एकाजित्येति भावः ।
इति—इत्यत्र । प्रशब्दस्यैकाच्त्वादिति भावः । अनिष्टेति—प्रगृह्यत्वेति
शेषः । इति—इति हेतोः ।

(आक्षेपबाधकभाष्यम्)

प्रेदं ब्रह्म । प्रेदं क्षत्रम् ॥

(आक्षेपबाधानुपपत्तिभाष्यम्)

एकाजित्यप्युच्यमानेऽत्रापि प्राप्नोति । एषोऽपि
हेकाच् ॥(तत्त्वालोकः) अप्युच्यमाने—उच्यमानेऽपि । अत्रापि—प्रेदं
ब्रह्मेत्यादावपि । एषः—प्रशब्दः । हि—यतः ।

(आक्षेपबाधोपपत्तिभाष्यम्)

एकाजिति नायं बहुब्रीहिः—एकोऽज् यस्मिन् सोऽ-
यमेकाच् एकाजिति ॥

किं तर्हि ? ।

तत्पुरुषोऽयं समानाधिकरणः—एकः अच् एकाच्
एकाजिति ॥(प्रदीपः) तत्पुरुषोऽयमिति । अन्तरङ्गत्वाद्द्विपदार्थप्राधान्या-
च्चेति भावः ॥

(उद्घोतः) अन्तरङ्गत्वे हेतुमाह—वर्तते ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—व्यधिकरणनिरासायाह—समानेति ।
कर्मधारय इति भावः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

यदि तत्पुरुषोऽयं समानाधिकरणो, नार्थ
एकग्रहणेन ॥

(प्रत्याक्षेपभाष्यम्)

इह कस्मान्न भवति—प्रेदं ब्रह्म । प्रेदं क्षत्रम् ।

(उद्घोतः) भाष्ये इह कस्मादिति । अजन्तो निपात इत्यर्थः
इति प्रथः ॥

(प्रत्याक्षेपबाधकभाष्यम्)

अजेव यो निपात इत्येवं विज्ञायते ॥

(उद्घोतः) अजेव य इति । निपातेनाज्विशेषणादित्यर्थः ॥

(आक्षेपभाष्यम्)

किं वक्तव्यमेतत् ? ।

(उद्घोतः) किं वक्तव्यमिति । निपातस्य न्यायप्राप्तविशे-
ष्यत्वाभावायेत्यर्थः ॥

(समाधानभाष्यम्)

न हि ॥

(आक्षेपभाष्यम्)

कथमनुच्यमानं गंस्यते ? ॥

(समाधानभाष्यम्)

अज्ग्रहणसामर्थ्यात् यदि हि अचान्यच्च तत्र
स्याद्, अज्ग्रहणमनर्थकं स्यात् ॥(उद्घोतः) यदि हीति । अजः तज्ग्रहणेऽज्ग्रहणवैफल्यमिति
भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—हि—यतः । स्यादिति—तर्ह्येति शेषः ।

(सामर्थ्यानुपपत्तिभाष्यम्)

अस्ति ह्यन्यदज्ग्रहणस्य प्रयोजनम् ॥

किम् ? ॥

अजन्तस्य यथा स्यात् । हलन्तस्य मा भूत् ॥

(तत्त्वालोकः) अस्तीति—नैष दोष इत्यादिः ॥ हि—यतः ।

(सामर्थ्योपपत्तिभाष्यम्)

नैव दोषो न प्रयोजनम् ॥

(प्रदीपः) नैव दोष इति । ननु पुरोऽहिरिति हलन्तस्य प्रकृ-
तिभावादोऽस्त्वं न स्यात् ॥ नैव दोषः, प्रगृह्यसंज्ञायां रुत्वस्यासिद्ध-
त्वात् । सकारस्य च कार्यान्तराप्रसङ्गात् । उक्ते तु रुत्वमाश्र-
यात्सिद्धम् ॥(उद्घोतः) प्रगृह्यसंज्ञायामिति ॥ ननु सान्तस्य प्रगृह्यत्वे
एकदेशविकृत्यायेन सान्तस्यापि तत्त्वात्प्रकृतिभावः स्यादिति चेन्न ।
प्रकृतिभावेऽप्यसिद्धत्वात् ॥(तत्त्वालोकः) भाष्ये—नैवेति—हलन्तस्य प्रगृह्यसंज्ञायां सत्या-
मपीत्यादिः ।प्रदीपे—हलन्तस्य—सान्तस्य । प्रगृह्यसंज्ञेति भावः । ननु तर्हि
सान्तस्यैव सा भवत्वित्यत आह—सकारस्य चेति । प्रकृतिभावे रुत्व-
स्यासिद्धत्वेन तत्र रुत्वस्याविधेयत्वादाह—कार्यान्तरेति । तथा च तत्र
व्यावर्त्याभावात्प्रकृतिभावो निष्फलः स्यादिति भावः ।उद्घोते—तत्त्वात्—प्रगृह्यत्वात् । तथा च रोऽस्त्वं न स्यादिति
भावः । अपिना—प्रगृह्यसंज्ञापरिग्रहः । असिद्धत्वादिति—रुत्वस्येत्यादिः ।

(सामर्थ्यानुपपत्तिभाष्यम्)

एवमपि कुत एतत्—द्वयोः परिभाषयोः सावकाश-
योः समवस्थितयोः “आद्यन्तवदेकस्मिन्” “येन विधि-
स्तदन्तस्य” इति च—इयमिह परिभाषा भविष्यति—
“आद्यन्तवदेकस्मिन्” इति । इयं च न भविष्यति—
“येन विधिस्तदन्तस्य” इति ? ॥(प्रदीपः) एवमपीति । अन्यतरनिवृत्त्याऽज्ग्रहणस्यार्थवत्त्वा-
दज्जानं गृह्यते तदन्तं निरस्यते । विपर्ययस्तु न भवतीति विशेषाभा-
वात् प्रथः ॥ पारार्थ्यसामान्यात् संज्ञातिदेशौ परिभाषाशब्देनोक्तौ ॥
सावकाशयोरिति । निरवकाशस्य बाधकत्वादेवमुक्तम् । तत्र तदन्त-
विधेरवकाशः—ओरावश्यके लाप्यं पाठ्यम् । आद्यन्तवद्भावस्याव-

काशः श्वेतुकोऽप्यव्याहृतः-तस्मिन् यतीति । अथ हि साक्ष्यदन्तकय-
हणमस्तीति तदन्तविषयभावः ॥ तदन्तविषयत्वोक्तिरिति । इह प्राप्तयोः ॥

(उद्घोतः) अथ निपातस्य विशेष्यतया अजन्त इति स्वात्था-
नेऽपि अजन्तसामर्थ्यान्तराजन्तपरिभाषा केवलान्वयव्याप्यतिरिज-
प्रत्यय फलं स्यादिति मनसि निश्चय एवमिति-एवमपीति भाष्ये ॥
अजन्तपरिभाषायाः । निपातस्य विशेष्यतया तदन्तपरिभाषाऽप्रसक्ति-
रेव सिद्धिः । विशेष्यत्वे त्वमिति विशेषणसामर्थ्यात्तदन्तस्यैव ग्रहेण
मुख्याजन्तपरिभाषायाद्व्यवहारवदित्यस्य निवृत्तिरिति भावः ॥ विपर्ययः
निपातस्य विशेष्यत्वेनाजन्तपरिग्रहः केवलान्वयी निवृत्तिरिति ॥ इति
विशेषाभावादिति । अथ च कारणाभावादित्यर्थः ॥ संज्ञा येन वि-
धिरिति । अतिदेशः अत्यन्तवदिति ॥ लाघवमिति । उद्घोशब्दे
अत्रापि लाघवमेव प्रत्ययनिपातवदिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एवमपि-तत्र ह्यन्तस्य प्रमुखासंज्ञा-
व्याप्यत्वमात्राभावेऽपि । एवमिति-अथ चरमेतिनाऽन्यवः । इति
च-इत्यनयोर्भवे ।

प्रदीपः—“प्रवृत्तिरिति” त्वतिदेशरूपायाः, “प्रातिपदिकग्रहणे”
इति संज्ञाख्यायाश्च परिभाषायाः दर्शनादाह-पारार्थ्येति । तत्र-
त्योः । अत्र—“भित्तोऽन्यादि”-त्यत्र ।

उद्घोतः—अथ विशेषशब्दः कारणमुत्पन्न इत्याशयेनाह-अत्र
चेति । श्वेतुकोऽप्येवार्थः । दोषं परिहरति-उक्तिरिति ।

(सामर्थ्यानुपपत्तिनिशेधकरणभाष्यम्)

आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति—इयमिह परिभाषा भव-
ति—“आद्यन्तवदेकस्मिन्” इति, इयं च न भवति “येन
विधिसदन्तस्य” इति । यद्यम्—“अनाच्छ” इति प्रतिषेधं
शास्ति ॥

(प्रदीपः) आचार्यप्रवृत्तिरिति । यदि तर्हि लिङ्गेन तदन्त-
विधिनिराकियते तदा तन्मूलान्तवदपरिभाषा कथं प्रवर्तते । नैष
दोषः, आद्यन्तवदित्यस्योपर्ययानां तदन्तविधिः प्रथमं सन्निधीयते
पश्चात्तु लिङ्गात् परित्यज्यते ॥ अथवा लिङ्गादजग्रहणं निपातेन विशेष-
प्यत इति विशेष्येण च तदन्तविधेरभावादतिदेशस्यापि मा भूत्
प्रवृत्तिस्तत्फलसंपत्त्या तूक्तम्—परिभाषा भविष्यतीति ॥

(उद्घोतः) यदि तर्हीति । एवञ्च इयमिह भवतीति भाष्य-
गुणपन्नमिति भावः । ननु पूर्वं प्रवर्त्य पश्चात्परित्यागापेक्षयाऽप्रवृत्तौ
लाघवमित्यभिप्रेत्याह—अथवेति ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—यत्-यस्मात् । अयम्-आचार्यः । तथा
च निपातस्य विशेष्यतया अजन्त इत्यर्थे (अजग्रहणसामर्थ्येनाजन्तस्यै-
वेति लाभेऽपि) केवलान्वयीऽपि आद्यन्तवद्विवेनाजन्तत्वात् तदव्यावृत्तिः
नाजग्रहणफलमिति भावः । नचाजग्रहणसामर्थ्यादत्र मुख्याजन्ततावत्
एव ग्रहणं, नातिदिष्टाजन्ततावत् इति लाभेन तस्य तत्फलमिति वाच्यम्,
अजग्रहणसामर्थ्येनात्रापि एव ग्रहणं नाजन्तस्यैत्यस्यैव वक्तुं शुकत्वा-
त् । नचात्र विनिगमनाविरहः, अनाच्छिति प्रतिषेधकरूपविनिगम-
कस्य सत्त्वात् ॥

प्रदीपः—लिङ्गेन-अनाच्छिति प्रतिषेधकरूपज्ञापकेन । तन्मूले-
ति-तदन्तविधिमूलकेत्यर्थः । इतीति-ज्ञायते इति शेषः । तत्फलेति-
अतिदेशप्रवृत्तिफलेत्यर्थः । तथा चात्र भाष्ये परिभाषेत्यस्य-कृतार्थेति
शेषो बोध्यः । उद्घोते—पूर्वपक्षाशयमाह—एवमेति ।

(समाधानभाष्यम्)

एवं तर्हि-सिद्धे सति यदजग्रहणे क्रियमाणे एकग्र-
हणं करोति, तज्ज्ञापयत्याचार्यः—“अन्यत्र वर्णग्रहणे
जातिग्रहणं भवति” इति ॥

किमेतस्य ज्ञापने प्रयोजनम् ? ॥

ॐ दम्भेर्हत्प्रहणस्य जातिवाचकत्वात् सिद्धम् ॐ इति
यदुक्तं, तदुपपन्नं भवति ॥

(प्रदीपः) एवं तर्हीति । संज्ञाया विधीयमानत्वात् प्राधान्यात्
संज्ञिनो गुणत्वात् पशुना यजेतेतिवत् संख्याविधेशायां सिद्धायामेकग्र-
हणमन्यत्र जातिसंग्रह्यार्थम् । अतस्तमुदायग्रहणशक्ताया निरासार्थं
लोकग्रहणं ज्ञापनफलं संपद्यते ॥ किं पुनः स्यात् यद्यत्राचस्तमुदायस्य
ग्रहणं स्यात् ? उच्यते । इह अश्व अपेहीति समुदायस्यैका संज्ञा स्यात्,
नावयवानाम् । समुदायसंज्ञाविधेर्नान्यदित्यन्त्यस्यैव प्रवृत्तिभावाद्य-
गादेशो न स्यात् । पूर्वयोस्तु स्वरसंधिः स्यात् । अतस्तमुदायपरिग्र-
हानुरोधित्वाच्च निपातसमुदायो गृह्येत, एवनिपातस्याचस्तमुदायस्या-
भावात् ॥

(उद्घोतः) ननु एकग्रहणाभावेऽचस्तमुदायस्य स्यादिति तन्नि-
वृत्त्यर्थमेकग्रहणं तदाह—संज्ञाया इति । गुणत्वादिति । संज्ञोपका-
रत्वादित्यर्थः । पशोरपि यागोपकारत्वादगुणत्वम् । नहि यागः
पश्वर्थः । अवि तु यागार्थः पशुः । ग्रहं संमार्ष्टीयादौ तु ग्रहार्थत्वा-
त्समार्गस्य ग्रहस्य प्राधान्यमिति न तद्वत्संख्या विवक्षितेति भावः ॥

परे तु संज्ञा स्वकार्यद्वारा संश्लेषकारिका, न तु संज्ञी संज्ञोपका-
रकः । अन्यथा ग्रहोऽपि कर्मत्वेन समार्गार्थः स्यादिति विधेयविशे-
षणं विवक्षितमनुवाद्यविशेषणमविवक्षितमिति मीमांसकमर्यादैव
ज्यायसां, भाष्यसमता चेत्तदं चिन्त्यम् । तस्मात् स्वाक्षस्तमुदाये
स्वाक्षत्वाभाववदचस्तमुदायेऽच्त्वाभावाच्च तदग्रहणप्रसक्तिरित्येकग्रहणं
विनापि सिद्धिरिति तज्ज्ञापकमिति भाष्याशय इत्याहुः ॥

जातिग्रहणमित्यस्य तज्ज्ञात्याश्रयानेकव्यक्तिग्रहणमित्यर्थः ।
अन्यथा जातिग्रहणेऽपि जातेरेकैकव्यक्तिव्यङ्ग्यतयाऽसंगतिरेव । प्रवृत्ति-
निमित्ततया जातिग्रहणस्य सर्वत्र सत्त्वेन तस्यावक्तव्यत्वाच्च । इहे-
त्यादि । अत्रेदं चिन्त्यम् । समुदायसंज्ञाऽवयवानामननुग्रहाभाव
द्विवचनन्यायः । नापि निपातसमुदायस्य निपातग्रहणेन ग्रहणम्,
स्वाक्षस्तमुदायस्य स्वाक्षग्रहणेनेवैकैकं सूत्रचारितार्थादिति । तस्मा-
त्तत्तदशब्दैकदेश अशब्दानुकरणे उक्तसमुदायानुकरणे वाऽनिति-
परे निपातसंज्ञके अउ अकरोदित्यादौ प्रगृह्यत्वं स्यात्तद्वारणार्थैकग्रह-
णमिति तत्त्वम् ॥ भाष्ये दम्भेरिति । दम्भेः सति दम्भहृत्तीत्वे
सनीवन्तेति इहमात्रपक्षे इक्षसमीपो नकारो न ततो झलादिः सन्
परः, यतश्च भाष्यः सत्र स इक्षसमीप इति हलन्ताच्चेति कित्वा-
भावे ‘अनिद्धितामि’ति नलोपो न स्यादिति चोद्ये जात्याश्रया-
नेकस्येक्षसमीपत्वं सनश्च तस्मात्परत्वमिति कित्त्वे धिप्सतीति सिद्धि-
रित्यर्थः । अनेन सामीप्यमव्यवहिते एवेति सूचितम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एवं तर्हीति-अजग्रहणमात्रे क्रियमाणे
उक्तरीत्या अजेव यो निपात इति लाभे प्रेदमित्यादौ दोषवारणे सिद्धे
सति यदेकग्रहणमित्यार्थः । तत्-तस्मात् । ज्ञापयतीति-सत्रे
लिङ्गवचनमतन्त्रमिति ज्ञापयन्नित्यादिः । ज्ञापनफलाशयेनाह-अन्य-
मेति । इदं भाष्यकोटिप्रविष्टं नेति भावः । दम्भेरिति-अस्य सिद्धमि-
त्यनेनान्वयः । अत्र हेतुः-हलग्रहणस्येति । यदुक्तमिति-हलन्ताच्चे

ति सूत्रे वार्तिककृतेति शेषः । केचित्तु अपृक्तसंज्ञायामेकग्रहणस्य “वर्ण-
ग्रहणे जातिग्रहणम्” इत्यत्र शापकत्वमभ्युपेत्य प्रकृतसूत्रे एकग्रहणप-
रित्यागस्यैव उपायस्त्वं प्रतिपादयन्ति ।

प्रदीपे—संज्ञिन इति—उद्दिश्यमानत्वादिति भावः । एकग्रहण-
मिति—अत्रत्यमित्यादिः । तद्विशदयति—अजिति । हि—यतः । प्रह-
णमिति—अतः । ज्ञापनफलं—ज्ञापनरूपफलवत् । शङ्कते—किं पुनरिति ।
ननु प्रत्येकं निपातत्वेन समुदायस्यातत्त्वाद् कथमियमावृत्तिरित्यत
आह—अस्समुदायपरिग्रहेति । च—उ ।

उद्द्योते—संस्कारकत्वादिरूपगुणत्वस्य प्रकृतेऽभावादाह—संज्ञो-
पकारकेति । कैयटोक्तं खण्डयति—परेष्विति । स्वकार्येति—तत्तच्छा-
रुविहितेत्यादिः । कर्मत्वेन—संमार्गकर्मत्वेन । उपायसीति—अत एव
प्रहोद्देशेन संमार्गविधानेऽपि संमार्गस्य न प्राधान्यम् । अत एव च
वृद्धिसंज्ञासूत्रे प्रधानस्य संज्ञिनोऽनुरोधेन संज्ञाया आवृत्तिरुक्तेत्याशये
नाह—भाष्यसंमता चेति । इदं—कैयटोक्तम् । तज्जात्येति—उपात्तजा-
त्येत्यर्थः । आश्रयानेकेति—आश्रयैकानेकेति पाठः । ग्रहणमिति—यथा-
सम्भवमिति भावः । यथाश्रुतार्थत्वागे बीजमाह—अन्यथेति । उक्तार्थान-
न्युपगमे इत्यर्थः । प्रकृते कैयटोक्तदृष्टान्तवैषम्यमाह—समुदायसंज्ञयेति ।
अग्रहणे दृष्टान्तमाह—स्वाङ्गेति । ननु सामर्थ्यादभवेदित्यत आह—एकै-
कत्रेति । इतीति—अस्य पूर्वेषां चिन्त्यमित्यनेनान्वयः । भाष्यतात्प-
र्यमाह—तस्मादिति । उक्तसमुदायेति—अ इ उ इति समुदायेत्यर्थः ।
इत्यादौ—इत्याद्येकदेशे । आदिना समुदायसंग्रहः । चोद्ये—प्रश्ने ।
अनेन—भाष्येण ।

(आक्षेपभाष्यम्)

अनाङ्गिति किमर्थम् ? ॥

(प्रदीपः) अनाङ्गिति किमर्थमिति । छिदङ्गितोराकारयोर्विष-
यविभागप्रदर्शनाय प्रश्नः ॥

(उद्द्योतः) प्रदर्शनाय प्रदर्शनं कारयितुमित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) उद्द्योते—प्रष्टुरग्रे तत्प्रदर्शकत्वाभावेन यथा-
श्रुतासङ्गतेराह—प्रदर्शनमिति । पुनः प्रश्नद्वारेति शेषः ।

(समाधानभाष्यम्)

आ उदकान्ताद् ओदकान्तात् ॥

(आक्षेपभाष्यम्)

इह कस्माज्ज भवति—आ एवं नु मन्यसे, आ एवं
किल तदिति ? ॥

(प्रदीपः) इह कस्मादिति । अनुबन्धनिवृत्तौ विशेषपरिज्ञा-
नात् प्रश्नः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—भवतीति—तेन निषेध इति शेषः ।
प्रदीपे—निवृत्ताविति—सत्यामिति शेषः ।

(समाधानभाष्यम्)

सानुबन्धकस्येदमाकारस्य ग्रहणम्, अननुबन्धक-
आत्राऽऽकारः ॥

(तत्त्वालोकः) सानुबन्धकस्येति—यत इत्यादिः । इदम्—
अनाङ्गित्वं (त्यम्) । अग्र—आ एवमित्यत्र ।

(आक्षेपभाष्यम्)

क पुनरयं सानुबन्धकः क निरनुबन्धकः ? ॥

(तत्त्वालोकः) अयम्—आकारः ।

(समाधानभाष्यम्)

‘ईषदर्थे क्रियायोगे मर्यादाभिविधौ च यः ।

एतमातं छितं विद्याद् वाक्यस्मरणयोरङ्गित्’ ॥ १ ॥

निपात ॥ १४ ॥

(प्रदीपः) अर्थवशाद् विशेषावसाय इत्युत्तरम् । ईषदर्थे—आ
उष्णमोष्णमिति । आङीषदर्थ इति चोक्तम् ॥ क्रियायोगे—आ इतः
एतः प्रादिषु हि छितं पठ्यते ॥ आङ् मर्यादाभिविध्योरिति समास-
विधौ छित्तिर्दिष्टः । आ उदकान्ताद् ओदकान्तात् । आ अहिच्छन्नात्
आहिच्छन्नादिति । विना तेनेति मर्यादा, सह तेनेत्यभिविधिः ॥
पूर्वप्रक्रान्तस्य वाग्यार्थस्यान्यार्थयोतनायाऽऽकारः प्रयुज्यते, आ एव
तु मन्यसे । नैवं पूर्वममन्थाः संप्रति मन्यसे इति । वाग्यारम्भ-
चनायाऽऽकार इत्यपरे ॥ तथा स्मृतैः सूत्रक आकारः प्रयुज्यते, ततः
स्मृतौऽर्थो निर्दिश्यते—आ एवं किल तदिति ॥ १४ ॥

(उद्द्योतः) किञ्चिद्विधानायापोपात्तस्यान्यविधानाय पुनरुपा-
दानमन्वादेशः । प्रकृते च विधानद्वयाभावादेतमित्येनादेशो न कृत
इत्याहुः । विना तेनेत्यादि । यथा आकाशि वृष्टौ देव इत्यादौ काशी-
मभिव्याप्य काशीं वर्जयित्वेति वार्थः ॥ १४ ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—यः—आत् ।

प्रदीपे—अवसायः—निर्णयः । इति—इत्याशयेन । उक्तमिति—
‘कुमती’ति सूत्रे वार्तिककृतेति शेषः । अन्यथात्वेति—अनभिमत
त्वेत्यर्थः ।

उद्द्योते—प्रकृते चेति—द्वितीये विधानसत्त्वेऽपि आद्ये तदभावेन
“एकसत्त्वेपि द्वयं नास्ती”ति न्यायेनेति शेषः । इति—इत्यत्र । आहु-
रिति—शब्दकौस्तुभकारादय इति शेषः । आहुरितिसूचितारुचिर्वाजन्तु
“अन्वादेशश्च कथितानुकथनमात्रमिति” भाष्यविरोध एव । तथा चात्र
पूर्वभागस्य परभागसापेक्षत्वेन विद्यादित्यन्तस्यैकोक्तिरैवेति पुनरङ्गि-
त्वाभावात्तत्प्राप्तिरेव नेति भावः ॥ लाघवात् मर्यादाभिविध्योरिकमेवो-
दाहरणमाह—यथेति ।

(१४ संज्ञासूत्रम् ॥ १ । १ । ५ आ. ५)

ओत् ॥ १ । १ । १५ ॥

(सूत्रवैयर्थ्यनिराकरणाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

किमुदाहरणम् ? ॥

(तत्त्वालोकः) किमिति—‘ओदि’ति सूत्रस्वेत्यादिः ।

(समाधानभाष्यम्)

आहो इति, उताहो इति ॥

(समाधानबाधकभाष्यम्)

नैतदस्ति प्रयोजनम् । निपातसमाहारोऽयम् । आह
उ आहो इति । उत आह उ उताहो इति । तत्र “निपा-
त एकाजनाङ्” इत्येव सिद्धम् ॥

(प्रदीपः) ओत् ॥ १५ ॥ निपातसमाहारोऽयमिति । अन-

र्थकानामपि निपातानां कर्माभिदु इत्यादीनां दर्शनादर्थभेदाभावेऽपि निपातसमाहारत्वमुक्तम् ॥

(उद्द्योतः) ओत् ॥ १५ ॥ दर्शनादिति । 'वेदे' चादीनां पादपूर्णागर्थानां च लोकेऽपीत्यादिः ॥ अर्थभेदाभावेऽपि । तत्रानात्वाभावेऽपि, अन्यथा अनर्थकाः निपातसमुदाय एवार्थवानिति भावः । उदाहरोऽत्र निरनुबन्धकः । तेन उत्र इत्यनेन सिद्धिरिति न अभितव्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्रयोजनमिति—अस्येत्यादिः । यत इति शेषः ।

उद्द्योते—कैयटोऽन्यन्तां निराकरोति—वेदे इति । तत्रानात्वेति—अर्थनानात्वेत्यर्थः । ननु "उत्र" इत्यत्र सिद्धमिति वक्तव्ये "निपाते" त्यादि कथमुक्तमित्यत आह—उदाह्रत इति ।

(समाधानसाधकभाष्यम्)

एवं तर्ह्येकनिपाता इमे ॥

(प्रदीपः) एवं तर्हीति । चादिषु तथा पाठादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इमे—आहो इत्याशयः ।

प्रदीपे—तथा—एकत्वेन । अन्यथा पुनः पाठो व्यर्थः स्यादित्याशयः ।

(समाधानान्तरभाष्यम्)

अथवा प्रतिषिद्धार्थोऽयमारम्भः । ओ पु यातं मरुतः । ओ पु यातं बृहती शकरी च । ओ चित्सखायं सख्या वंवृत्त्याम् (ऋ० १०।१०।१) ॥

(प्रदीपः) ओ पु यातमिति । आ उ ओ इत्यत्रान्तवद्भावाद्भवत्ययमाङ्गित्यनाङ्गिति प्रतिषेधः प्राप्नोति, पर्युदासे तु सति न दोषः, तत्र ह्यङ्मुद्रशस्योकारस्याङ्ग सदैकादेश आदिवद्भावादुकारग्रहणेन गृह्यत इति सिद्धप्रत्येय प्रगृह्यसंज्ञा । तस्याश्च प्रयोजनं कचिच्छाखायाम्—ओ अयातम्—इति पाठे प्रकृतिभावः ॥

(उद्द्योतः) पर्युदासेत्विति । वस्तुतः पर्युदासेऽपि दोषः, आङ्भिन्नत्वस्याशास्त्रीयत्वात् । न च स्वाश्रयमाङ्भिन्नत्वम् । आङ्त्वस्य पूर्वान्तवत्त्वेनातिदेशेऽतिदिश्यमानविरुद्धत्वाश्रयधर्मप्रयुक्तकार्यस्य निवृत्तेरतिदेशश्चभावसिद्धत्वात् । न चान्तवत्त्वमेव दुर्लभं शास्त्रीयकार्याभावादिति वाच्यम् । तत्रापि प्रतिषेधस्य गम्यतया शास्त्रतात्पर्यविषयत्वेन प्रगृह्यत्वाभावस्य शास्त्रीयतयाऽन्तवत्त्वप्रवृत्तेरिति बोध्यम् ॥ तस्याश्चेति । प्रगृह्येषु पदपाठे इतिशब्दप्रयोगनियमादपि फले विशेषो बोध्यः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एवं पूर्वपक्षिसिद्धान्तिकर्तृकप्रश्नसमाधानप्रसङ्गं सिद्धान्त्येकदेशी निपातसमाहारमेवाभ्युपेत्य समाधत्ते—अथवेति । प्रतिषिद्धार्थः—प्रतिषिद्धं प्रतिषिद्धप्रगृह्यसंज्ञकपदम् अर्थः प्रयोजनं यस्य सः । लक्ष्यं निर्दिशति—ओ पु यातमिति ।

प्रदीपे—प्रतिषिद्धप्रस्वारस्यात्प्रसज्यप्रतिषेधे दोष इत्याशयेनाह—आ उ ओ इति । अयम्—"ओ" शब्दः । प्रतिषेध इति—प्रगृह्यसंज्ञाया इत्यादिः । तत्र—पर्युदासे ।

उद्द्योते—कैयटोऽकं खण्डयति—वस्तुत इति । सादृश्यस्य स्वाश्रितस्य सत्त्वादाह—आङ्भिन्नेति । तत्रापि—पर्युदासेऽपि । तथा च पक्षद्वयसाधारणं प्रकृतभाष्यम् । ओ पु यातमिति पाठेऽपि फलमित्याशयेनाह—प्रगृह्येष्विति । "प्रगृह्यं चर्चायामितिना

पदेपु" इति शुक्लयजुःप्रातिशाख्ये कात्यायनेनोक्तत्वादाह—इति शब्देति ।

(च्यन्ते सूत्रप्रवृत्तिनिराकरणाधिकरणम्)

(१६५ आक्षेपवार्तिकम् ॥ १ ॥)

॥ * ॥ ओतश्चिच्चप्रतिषेधः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

ओदन्तो निपात इत्यत्र च्यन्तस्य प्रतिषेधो वक्तव्यः ॥ अनदः अदः अभवत् = अदोऽभवत्, अतिरः अतिरः अभवत् = तिरोऽभवत् ॥

(प्रदीपः) अदोऽभवदिति । च्यन्तत्वेनात्र निपातत्वम् । उर्यादिचिच्चिच्च निपाताधिकारात् ॥ प्रतिषिद्धार्थत्वादस्य कथमत्र प्राप्तिरिति चेद् ॥ उभयार्थत्वाद्दोषः । तथा ओदन्तस्य निपातस्य प्रगृह्यसंज्ञा विधीयमाना प्रतिषेधत्वात्तदोऽभवदित्यत्रापि भवति, ओ पु यातमित्यत्रापि परत्वादनाङ्गिति प्रतिषेधं बाधत इति प्रतिषिद्धार्थमपि स्यादिति को विरोधः ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये—ओतश्चिच्चिति । पूर्वपक्षवदत्राप्यर्थाधिकाराद्गौणमुख्यन्यायस्याप्रवृत्तिरित्याशयः ॥ प्रतिषिद्धार्थत्वादिति । प्रतिषिद्धसंज्ञकं पदं प्रतिषिद्धपदेनोच्यते ॥ परत्वादिति । निषेधाश्च बलीयांस इत्यस्य तु नायं विषयः । तस्य पूर्वेण सह पाठात्तन्निषेधकत्वादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—वार्तिके ओत इत्यत्राधिकरणस्य सम्बन्धित्वविवक्षायां पक्षोऽभिप्रेत्य व्याचष्टे—ओदन्त इति ।

प्रदीपे—अत्र—अत्र भाष्ये । अस्य—"ओदि"त्यस्य । अत्र—अदोऽभवदित्यत्र । उभयार्थत्वात्—प्रतिषिद्धाप्रतिषिद्धोभयार्थत्वात् । एतेन 'अथवा प्रतिषिद्धार्थ' इत्यस्यैकदेशयुक्तिना सूचिता ।

उद्द्योते—पूर्वसूत्रेति—"निपात एकाजनाङ्गि"ति सूत्रेत्यर्थः । अत्रापि—"ओदि"ति सूत्रेऽपि । अयम्—अनाङ्गिति प्रतिषेधः । तस्य—अनाङ्गिति प्रतिषेधस्य । पूर्वेण—'निपात एकाजित्यंशेन । तन्निषेधेति—अनन्तरस्य विधिर्वा भवति प्रतिषेधो वेति न्यायादिति भावः ।

(आक्षेपवाधकभाष्यम्)

न वक्तव्यः । 'लक्षणप्रतिपदोक्तयोः प्रतिपदोक्तस्य' इत्येवं न भविष्यति ॥

(प्रदीपः) ओकारस्य प्रतिपदोक्तस्य ग्रहणमित्युत्तरम् ॥

(उद्द्योतः) प्रतिपदोक्तस्येति ॥ न च प्रतिषिद्धार्थोऽयमारम्भ इति पूर्वभाष्यासङ्गत्याश्रितत्परिभाषाया अप्रवृत्तिरेवानित्यत्वादुचितेति वाच्यम् । अस्यैकदेशयुक्तत्वात् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—न वक्तव्य इति—यत इति शेषः । इत्येवम्—इति परिभाषया अदोऽभवदित्यत्र सा ।

उद्द्योते—असङ्गत्येति—तत्र पक्षे सर्वेषां लाक्षणिकत्वादिति भावः । अत्र—प्रकृतपक्षे । अस्य—प्रकृतभाष्यस्य । एतेन "अथवा प्रतिषिद्धार्थ" इत्यस्य सिद्धान्त्युक्तिना सूचिता । अतः तत्र सिद्धान्त्येकदेशयुक्तिना पर्यवसितेति भावः ।

(भाष्येपसाधकभाष्यम्)

एवमपि—अगौः गौः समपद्यत गोऽभवद् । अत्र प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) एवमपीति । ओकारस्यात्र प्रतिपदोक्तत्वमस्ति; गमेर्द्धो इति साक्षादुच्चारणात् । यस्य हि साक्षादुच्चारणं नास्ति, आद्गुण इत्यादिसामान्यलक्षणेन यद्रूपं निष्पाद्यते तल्लाक्षणिकमुच्यते ॥

(उद्द्योतः) तद्वचनयन् भाष्ये आह—एवमपीति । ननु लक्षणेन प्रतिपादितत्वादिसमपि लाक्षणिकमत आह—यस्य हीति ॥

(तत्त्वालोः) भाष्ये—एवमपि—लक्षणप्रतिपदोक्तपरिभाषया अदोऽभवदित्यत्र दोषवारण्येऽपि । प्राप्नोतीति—प्रगृह्यसंज्ञेत्यादिः ॥

प्रदीपे—हि—यतः । अत्र उच्यते इत्यत्रान्वयः । साक्षादिति—यत्ने इत्यादिः ।

उद्द्योते—तत्—“न वक्तव्यः । लक्षणे” (यस्यैकदेश्युक्तित्वम् । ध्वनयन्—वास्तिकवादी । इदं—गोऽभवदित्यत्रान्वयम् “ओ” इति ।

(समाधानभाष्यम्)

एवं तर्हि “गौणमुख्ययोर्मुख्ये कार्यसम्प्रत्ययः” इति । तद्यथा—‘गौणबन्धोऽजोऽग्रीवोमीयः’ इति न वाहीकोऽनुबध्यते ॥

(प्रदीपः) एवं तर्हि । गुणादागतो गौणः । यथा गोशब्दस्य जाड्यादिगुणनिमित्तोऽर्थो वाहीकः, सुखमिव प्रधानत्वान्मुख्यः । तत्र स्वरूपमित्यत्र रूपग्रहणेनार्थपरिग्रहस्य ज्ञापितत्वादर्थवतः कार्येण भवितव्यम् । स चार्थः प्राथम्यान्मुख्य एव गृह्यते । गौणे ह्यर्थे शब्दः प्रवर्तमानो मुख्याधारोपेणैव प्रवर्तते । अनियतश्च गौणोऽर्थः । तस्माच्छौकिकोऽयं न्यायो—गौणमुख्ययोरिति । गोऽभवदित्यत्र च जाड्यादिना धर्मेण गोत्वमारोपितमिति गौणत्वमर्थस्य । गोऽभवदित्यत्र च वृत्तौ प्रकृतेः कर्तृत्वं, संशोभवन्ति ब्राह्मणा इति बहुवचनदर्शनात् । प्रकृतौ च गोत्वमारोपितं, न तु मुख्यमिति प्रगृह्यत्वाभावः ॥

(उद्द्योतः) प्रधानत्वाद् । अर्थांतरप्रतीतिरिपेक्षतया प्रतीयमानत्वात् ॥ तादृशार्थबोधकत्वाच्छब्दस्यापि गौणत्वं मुख्यत्वं च बोध्यम् । गौणमुख्यन्यायबोधं दर्शयितुमाह—तत्र स्वरूपमिति ॥ प्राथम्यमेवोपपादयति—गौणेहीति । आरोपाय हि पूर्वं तदुपरिधितिरावश्यकीति भावः ॥ मुख्याधारोपेणैव । आरोपितसिंहत्ववान्माणवकादिसमभिव्याहारे सिंहशब्दार्थ इति भावः ॥ मुख्यस्यैव ग्रहणे युक्त्यन्तरमाह—अनियतश्च । सिंहशब्दस्य माणवकबलीवर्दादिषु प्रयोगादिति भावः ॥ एतेन—वर्णग्रहणे लक्षणप्रतिपदोक्तपरिभाषाप्रवृत्तेरुपकारस्य लाक्षणिकत्वमित्यादि चिन्त्यमित्यपास्तम् ॥ अन्यैव तस्यापि वारणाद् ॥ ह्यावामश्चेत्यादेस्तज्ज्ञापकस्य लक्षणप्रतिपदोक्तपरिभाषाऽनित्यत्वमात्रज्ञापकतया वर्णग्रहणे सर्वत्र तदप्रवृत्तौ मानाभावाच्च ॥ न चेयमपि अर्थवत्परिभाषापूर्वकत्वात्तद्वदेव विशिष्टरूपोपादानविषयेति कथमत्र वर्णग्रहणे प्रवर्ततां तत्रैवाव्योपस्थितेः सत्त्वादिति वाच्यम् ॥ निपात इति विशिष्टरूपोपादानसत्त्वात् ॥ निपातसंज्ञा हि चादिपदोपस्थितत्वादीनां सति सम्भवेऽर्थवतामेवेति ये सार्थकास्तेषां निपातार्थेनापि तत्तदर्थविशिष्टानामेवोपस्थितिरिति प्रकृतस्वरूपनिपातपदेन मुख्यार्थकनिपातानामेव ग्रहणम्, न तु गौणार्थकानामिति भावः ॥ एवं च कार्यकालपक्षेऽपि च्यन्ता निपाता इत्यस्यात्रानुपस्थितिः, एतत्परिभाषावशाद् । विशिष्टरूपपदेन चार्थवद्भवेवोच्यते ॥ प्रकृते गौणत्वमुपपादयति—जाड्यादिवेति । आरोपे

वीजमाह—प्रकृतेः कर्तृत्वमिति । एवं च गोऽभवदित्यस्य गोभिन्नकर्तृकं गोसदृशरूपेण भवनमर्थः । यत्र च योगीश्वरशापादिना मुख्यगौरूपप्राप्तिस्तत्र चिन्तयेत्येति गोसदृशरूपेण भवनप्रतीतिस्तस्य गौणत्वमिति भावः ॥ [ननु ?] सुवर्णपिण्डः खदिराङ्गारसदृशो कुण्डले भवत इति भाष्ये विकृतेरपि कर्तृत्वदर्शनादुक्तं वृत्ताविति । एवं च च्यन्ते प्रकृतेरेव कर्तृत्वमिति भावः ॥ प्रकृतेरेव कर्तृत्वे हेतुमाह—सङ्गीभवन्तीति ॥

(तत्त्वालोः) भाष्ये—सम्प्रत्यय इतीति—परिभाषया गोऽभवदित्यादौ सा न भविष्यतीति शेषः । तथा च लाक्षणिकप्रतिपदोक्तोभयविधौकारान्तयोः अन्यैव सा वारण्येति भावः । गौणमुख्यन्यायस्य लौकिकत्वबोधनाय तत्र दृष्टान्तमाह—तद्यथेति । इतीति—कथिते इति शेषः ।

प्रदीपे—मुख्य इति—यथा गोशब्दस्य सारनादिनानर्थ इति शेषः । तत्र—तयोः । अस्याग्रिमेण मुख्य इत्यनेनान्वयः । धर्मेणेति—वाहीके इति शेषः । प्रकृतेरिति—अत्र प्रकृतित्वं विकृतिनिरूपितं, न तु प्रत्ययनिरूपितम् । एवमप्येऽपि ।

उद्द्योते—एवमर्थे गौणमुख्यत्वयोः सिद्धावपि शब्दे कथं ते इत्यत्र आह—तादृशेति । तादृशतादृशेत्यर्थः । दर्शयितुमिति—“स चार्थः” इत्यादिनेत्यादिः । तदुपादानमिति शेषः । तदिति—मुख्येत्यर्थः । आवश्यकीति—अतस्तस्य प्राथम्यमिति शेषः । ओकारस्येति—अदोऽभवदित्यत्रेत्यादिः । एतेनेत्यस्यार्थमाह—अन्यैवेति । गौणमुख्यपरिभाषयैवेत्यर्थः । तस्यापि—लाक्षणिकस्यापि । सिद्धांतमाह—ह्यावाम इति । तदिति—वर्णग्रहणेऽप्रवृत्तौत्यर्थः । मात्रपदेन विशेषव्यावृत्तिः । तदिति—लक्षणप्रतिपदोक्तपरिभाषेत्यर्थः । इयमपि—गौणमुख्यपरिभाषाऽपि । तद्वदेव—अर्थवत्परिभाषावदेव । तत्रैव—विशिष्टरूपोपादाने एव । सत्त्वादिति—अनुवृत्त्येति भावः । ननु निरर्थकानामपि निपातानां सत्त्वात् तत्रार्थवत् एवाग्रहणात् कथं गौणित्यन्यायप्रवृत्तिरित्यत्र आह—निपातसंज्ञेति । सति संभवे इति—अनेनानर्थकानामपि संग्रहः युचितः । एवमप्येऽपि । अनुपस्थितिरिति—अन्यथा तत्सामान्यत्वादेवेति भावः । एतत्परिभाषेति—गौणमुख्यपरिभाषेत्यर्थः । नन्वेवमपि रूपे वस्यचिद् वैशिष्ट्यासत्त्वात् कथमस्याः विशिष्टरूपोपादानविषयकतोच्यते इत्यत्र आह—विशिष्टरूपेति । ननु स्वरूपत एव गौरूपेण भवनं कुतो नेत्यत्र आह—यत्र चेति । “ननु” इति प्रकृतानुपपत्त्युक्तम् ।

(समाधानबाधकभाष्यम्)

कथं तर्हि वाहीके वृद्ध्यात्वे भवतः—गौस्तिष्ठति गामानयेति ? ॥

(तत्त्वालोः) वास्तिकवादी शङ्कते—कथमिति । तर्हि—गौणमुख्यन्यायस्वीकारे । वाहीके—वाहीकलक्षकयोः गोशब्दयोः ।

(समाधानसाधकभाष्यम्)

अर्थाश्रय एतदेवं भवति । यद्धि शब्दाश्रयम्, शब्दमात्रे तद्वति । शब्दाश्रये च वृद्ध्यात्वे ॥ ओत् १५

(प्रदीपः) शब्दाश्रये चेति । स्वार्थे वृत्तात् प्रातिपदिकादिभक्तादुत्पन्नायां कार्येषु कृतेषु शब्दान्तरसन्निधानाद्गौणत्वं प्रतीयते । तस्य च स्वार्थस्य मुख्यव्यपदेशो नास्ति, गौणापेक्षया सम्बन्धिशब्दत्वान्मुख्यव्यपदेशस्य गौणाभावेऽभावाच्छब्दाश्रये चेत्पुनः, न तत्रार्थो नापेक्षते । तत्र यथा श्वेतं छागमालभेतेति गुणद्रव्ययोः श्रौतः

क्रियासंबन्धो, वाक्यीयात् न्यायात् पश्चात् परस्परं । एवं गां वाही-
कमानयेति पूर्वं क्रियाभिसंबन्धापेक्षया विभक्तावुत्पन्नायां वाक्यीयात्
न्यायात् सामानाधिकरणप्रादुर्भावात् भवतीति पदकार्ये-
वायं न्यायो न प्रातिपदिककार्येभ्यस्तुक्तम् शब्दाश्रये चेति ॥१५॥

(उद्घोतः) ननु शब्दाश्रये चेति भाष्यस्यार्थरहितवर्णमात्रा-
श्रये इत्यर्थः प्रतीयते, स चायुक्तः, सर्वनामस्थानामुपसाक्षिप्तप्रातिप-
दिकस्योत इत्यनेन विशेषणादनयोरपि विशिष्टशब्दाश्रयत्वादत् आह-
स्वार्थे इति । स्वार्थादिप्रयुक्तकार्येण पूर्णस्य पदस्यार्थप्रतिपादनाय
प्रयोगार्हस्य पदार्थान्तरान्वये बाधप्रतिसन्धाने गौणार्थप्रतीतिरिति भावः ।
आक्षेपे आक्षिप्तस्य वा शब्देऽन्वये मानाभावाच्च । गौणापेक्षयेति ।
मुख्यशब्दस्य गौणापेक्षया संबन्धिशब्दत्वात् । गौणाभावे गौणस्य
बुद्ध्यसंनिधाने मुख्यव्यपदेशस्य मुख्यपदस्याभावादिन्यन्वयः ॥
एवंच शब्दाश्रये चेति भाष्यस्य मुख्यव्यपदेशरहितस्वार्थबोधकप्राति-
पदिकरूपशब्दाश्रये इत्यर्थः । पदस्यपदेशरहितस्य कार्यत्वेनाश्रयण-
मिति फलितमिति तात्पर्यम् ॥ ननु द्वितीयादेः कर्मत्वाप्यर्थकस्य कार-
कत्वज्ञानसापेक्षतया गां वाहीकमानयेत्यादौ विशिष्टस्य क्रियासंबन्धेन
कर्मत्वेऽपि तदभिधानाय जायमाना द्वितीया समुदायस्याप्रातिपदिक-
त्वात्प्रत्येकं प्रवर्तते, ततश्च पूर्वमेव गौणत्वादावं न स्यादत् आह—तत्रे-
ति ॥ श्रौतः क्रियासंबन्ध इति । द्वितीयाश्चयुत्पत्त्या कल्पित इत्यर्थः ॥
विभक्त्यन्तेन हि उपस्थितार्थस्य क्रियान्वय इति ततः प्राग्गुणे
साक्षात्परंपरासाधारण्येन द्रव्ये च साक्षात् सामान्यतः क्रियाजन्य-
फलाश्रयत्वादिविवक्षयोभयत्र विभक्तिरिति भावः ॥ वाक्यीयान्
न्यायाद् । आकाङ्क्षादिमूलकशक्त्या । पश्चाद् विभक्त्युत्पत्त्यन-
न्तरम् ॥ एवमिति । द्वितीयादेः सामान्यतः क्रियासंबन्धज्ञानापेक्ष-
त्वात् तज्ज्ञानमूलकद्वितीयाश्चयुत्पत्तौ गोपदार्थस्य वाहीकेऽन्वयः पश्चा-
देव । एवंच कर्मणोरेव विशेष्यविशेषणभावः, न तु विशिष्टस्य कर्मत्व-
मिति भावः ॥ यत्तु—विभक्त्यर्थस्य क्रियाकारकसंबन्धरूपत्वेन तयोः
संबन्धबोधः श्रुतिकृत इति श्रुतेर्वाक्यपेक्षया शीघ्रं प्रवृत्त्या प्रथमं तयो-
रन्वयबोधः पश्चादुत्पन्नद्रव्ययोः परंपरान्वयबोधः । एवं गां वाहीकमा-
नयेत्यादावपि कैयटार्थं व्याख्याय दूषयति—गां वाहीकं पाठये-
त्यादौ यत्र गौणार्थप्रादुर्भावो विना क्रियासंबन्ध एवासंभवी तत्र पूर्वमेव
गौणत्वावगतेरात्वाचनापत्तेरिति ॥ तदेतेन परास्तम् । विभक्त्यन्तरस्यैव
प्रयोगेण तत् उपस्थितानामर्थानामितरान्वयेन प्रातिपदिकमात्रार्थेन
पूर्वमन्वय इत्यस्य वक्तुमप्यशक्यत्वाच्च तादृशबोधद्वयकल्पने गौरवाच्च
अनुभवाभावाच्च ॥ किं च अपदस्याप्रयोगेण बोद्धव्यः सर्वत्र पदस्यैव
गौणार्थत्वग्रहेण अवं त्वं संपद्यते अमहान्महान्भूतस्त्वद्भवतीत्यादौ
भाष्यप्रयोगे त्वादादेशदीर्घादीनां करणेन चास्य न्यायस्य पदकार्य-
मात्रविषयत्वमुपात्तविशिष्टरूपके इत्यपि बोध्यम् । अत एवात् इजि-
त्यादेः श्चुत्पत्तेश्चापत्यमित्यर्थेऽपि प्रवृत्तिः । किं च गामित्युक्ते
सर्वा क्रिया प्रसक्तोऽर्थवत्सूत्रस्थभाष्यबलात्संस्कृत्य संस्कृत्य
पदान्युत्सृज्यन्ते तेषां यथेष्टमभिसंबन्धो भवति इति हृदिसूत्र-
स्थभाष्याच्च सामान्यतः क्रियाजन्यफलाश्रयत्वादेरेव द्वितीयादिन्याय-
मकत्वेन मदुक्तव्याख्यैव तस्योचिता । प्रयोक्तापि पदान्येवार्थे मुख्ये
गौणे वा प्रयुज्यते, न तु प्रातिपदिकादिक्रमेणेति सुदृश्यते—पद-
कार्येभ्य इति । सामानाधिकरण्यादिति । इदमुपलक्षणं पठनादि
क्रियान्वयादित्यपि बोध्यम् ॥ १५ ॥

(तत्त्वालोकोः) भाष्ये—न्यायवादी समाधत्ते—अर्थाश्रये
इति । लौकिकार्थवत्त्वयोग्यपदाश्रये इत्यर्थः । एतदेवं—मुख्यमा-
त्रग्रहणम् गौणमुख्यन्यायेन । शब्दाश्रयं—मुख्यव्यपदेशरहित

स्वार्थबोधकप्रातिपदिकरूपशब्दाश्रयम् । शब्दमात्रे—गौणे मुख्ये
च शब्दे ।

प्रदीपे—ननु तदानीमपि तत्र मुख्यत्वस्य सत्त्वात् प्रकृतन्याय-
सञ्चारः कुतो नेत्यत आह—तस्य चेति । व्यपदेशः—व्यवहारः ।
तत्र—तस्मिन् सति ।

उद्घोते—अनयोः—बुद्ध्यावाक्योः । प्रतीतेरिति—तथा चा-
नयोः विशिष्टशब्दाश्रयत्वेऽपि तदानीं गौणार्थकत्वाभावान्न प्रकृत-
न्यायप्रवृत्तिरित्याशयः । वस्तुतोऽनयोः विशिष्टशब्दाश्रयत्वाभावादेव
तदप्रवृत्तिरित्याह—आक्षेपे इति । अन्वयस्य पदत्वेन संबन्धेन अन्व-
थानुपपत्त्यभावादित्याशयः । ननु प्रत्ययानां प्रकृत्यंशे एव साक्षात्-
त्वात् अन्यथाऽनुपपत्तिरस्येवेत्यत आह—आक्षिप्तस्य वेति । तत्र
वस्तुपस्याप्यन्वयस्यैव नियामकत्वादिति भावः । सर्वथा गौणाभावस्या-
सम्भवादाह—गौणस्येति । एवञ्च—तदानीं तस्य मुख्यत्वाभावे च
धर्मपक्षाशयेनाह—कर्मत्वेति । धर्मपक्षे कर्मत्वावच्छिन्ननेत्यर्थः ।
सापेक्षतयेति—कारकत्वस्य क्रियानिरूपितत्वात्तदन्वयावश्यकत्वेनेति
शेषः । क्रियासम्बन्धस्य शक्त्या वाक्यबोध्यत्वेन वस्तुतः श्रुतिबोध्यत्वा
भावादाह—द्वितीयेति । ततः—विभक्तेः । सामान्यतः—क्रियात्वेन
रूपेण । एवमग्रेऽपि । पश्चादेव—विभक्त्युत्पत्त्यनन्तरमेव । शब्दकौस्तु-
भकाराण्युक्तिं खण्डयति—यस्त्विति । तयोः—क्रियाकारकयोः । शीघ्र-
मिति—तस्या निरपेक्षप्रमाणत्वादिति भावः । पश्चादिति—सममित्या-
हाररूपवाक्यादिति भावः । गां वाहीकं पाठयेति—गां वाहीकमान-
येत्यादौ तथा निर्वाहेपीति भावः । एतेन—उक्तप्रकारेण (तत्रापि
सिद्धत्वात्) । दोषान्तरायाह—विभक्त्यन्तेति । भाष्यकृत्सम्भति-
मप्याह—अत्वमिति । विशेषमाह—उपात्तेति । इदं पदकार्यविशे-
षणम् । प्रवृत्तिरिति—आश्रुरित्यत्रेत्यादिः । एवं प्रयोक्तृणां तदा
गौणार्थकत्वप्रतीतिमभ्युपेत्य समाधाय, वस्तुतः सापि नेत्याह—किं
चेति । नियामकत्वेन—नियामकत्वस्य लाभेन । तस्य—कैयटस्य ।
“प्रयुज्यते” इत्यत्र प्रयुज्यते इति पाठो युक्तः । कैयटीयन्यूनतां नि-
राकरोति—इदमुपलक्षणमिति । वस्तुतस्तु—आहो उताहो इत्यादयो न
निपातसमुदायाः, किन्त्वखण्डा एव । अत एव आम् आह देवदेत्ते-
त्यत्राम “एकान्तरमामन्वितमिति निघातप्रतिषेधः सिद्धः । अत एव
च पदकारैरपि “ओ पु यातं मस्त” इत्यादौ ओ इत्याद्यैकपद्येनैव
पठन्ति । एवम्—आहो इतीत्यादौ “निपाते”ति सिद्धिरूपदोषं निवा-
र्य “अदोऽभवत्” “गोऽभवदि” (आदौ गौणत्वमात्रेण प्रगृह्यसंज्ञाया
वारणे निपातसंज्ञाया अपि वारणीयत्वापत्त्या—“श्रोतश्चिप्रतिषेध”
इति वार्तिकेनैव तत्र दोषो वारणीयः ॥

(१५ प्रगृह्यसंज्ञादेशिसूत्रम् ॥ १ । १ । ५ आ० ६)

उज ऊँ ॥ १ । १ । १७ ॥

(अनिष्टापत्तिवारणाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

इह कस्मान्न भवति—आहो इति, उताहो इति ? ॥

(प्रदीपः) उज ऊँ ॥ १७ ॥ इह कस्मादिति । निपातसमा-
हारं मत्वा प्रश्नः ॥

(उद्घोतः) उज ऊँ ॥ १७ ॥ प्रश्न इति । एवंचात्र ऊँ
आदेशः प्राप्नोतीति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—उज्ज ऊँ इति—एतावदेकमेव स्रजं पाणिनिना प्रोक्तम् । अतएव प्रकृतस्रजपदमन्वयार्थम् ‘यद्ययमेको योगः स्यात् उज्ज ऊँ इति यथा पठितं स्रजकारणेति’ हरदत्तेतिः सङ्गच्छते । तथा च समुदिते “उज्ज ऊँ” इत्यत्रैव एक एव संख्याङ्क उचितः, न त्वावुनिककल्पितः काशिकायां कौमुद्यां शब्दकौस्तुभे भाष्ये चोपलभ्यमानः क्रमिकः पृथक् संख्याङ्कः । भाष्यकृतयोगविभागेन “सहस्रपे”त्यादाविव प्रकृतेऽपि पृथक् संख्याङ्को न युक्तः ॥

(आक्षेपबाधकभाष्यम्)

उज्ज इत्युच्यते । न चात्रोर्वं पश्यामः ॥

(तत्त्वालोकः) उज्ज इत्युच्यते इति—नैव दोषः, यतस्तत्रेत्यादिः । अत्र—आहो इत्यादौ ।

(आक्षेपसाधकभाष्यम्)

उज्जोऽयमन्येन सहैकादेश उज्जग्रहणेन गृह्यते ॥

(तत्त्वालोकः) उज्जोऽयमिति—एवमपीत्यादिः । अन्येन—अकारेण । एकादेशः—“ओ” इति । तथा च तत्र तत्प्राप्तिस्तदवस्थैवेति भावः ।

(आक्षेपबाधकभाष्यम्)

आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति—‘नोव एकादेश उज्जग्रहणेन गृह्यते’ इति । यद्ययम् “ओद्” इत्योदन्तस्य निपातस्य प्रगृह्यसंज्ञां शास्ति ॥

(प्रदीपः) यद्ययमिति । एकादेशे कृते आदिवद्भावात् संज्ञासिद्धिः ॥

(उद्द्योतः) संज्ञासिद्धिरिति । निपातएकाजित्यनेनेत्यर्थः ॥ स्थानिवद्भावेन तु नैतल्लभ्यम् । एकादेशस्थान्यल्लुप्तिधर्मत्वात् । एकादेशस्थान्यल्लुप्तिधर्मस्तु नायम् । उजिति समुदायेऽपि सत्त्वात् । तेनान्तादिवद्भावेन तादृश्यान्तदेशेऽपि न दोषः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—आचार्यति—नैव दोषः, यत इत्यादिः । यत्—यस्मात् । अयम्—आचार्यः ।

उद्द्योते—ननु स्थानिवद्भावादिति विहाय कथमुक्तमादिवद्भावादित्यत आह—स्थानिवदिति । एतत्—उत्तरम् । अल्लुप्ति—अस्मात्प्रवृत्तौत्यर्थः । नन्वेवमादिवद्भावोऽपि न स्थानिवेषादित्यत आह—एकादेशेति । अयम्—आदिवद्भावः । अपिना उ इत्येकदेशपरिग्रहः ।

(आक्षेपसाधकभाष्यम्)

नैतदस्ति ज्ञापकम् । उक्तमेतत्—‘प्रतिषिद्धार्थोऽयमारम्भः’ इति ॥ दोषः खल्वपि स्याद्, यद्युच्चेकादेश उज्जग्रहणेन गृह्येत । जानु उ अस्य रुजति, जानू अस्य रुजति, जान्वस्य रुजति, “मय उवो वो वा” इति वत्त्वं न स्यात् ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये यद्युज्ज इति । सामान्येन ज्ञापकमिति भावः । वत्त्वाभावपक्षे ऊँ आदेशो न स्यादित्यपि दोषो बोध्यः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एतत्—ओदिति स्रजम् । ज्ञापकमिति—यत इति शेषः । दोषान्तरमाह—दोष इति । तर्हीत्यादिः । खल्विति—निश्चये ।

उद्द्योते—ननु सामान्येन ज्ञापकत्वाभावे न स दोष इत्यत आह—वत्त्वाभावपक्षे इति । इति परकत्वे इति शेषः ।

(अनाद्यविभागम्)

एवं तर्हीकविपाता इमे ॥

अथ वा द्वावुज्जराविमौ । एकोऽननुबन्धकः । अपरः सानुबन्धकः । तस्योऽननुबन्धकस्तस्यैव एकादेशः । (तत्त्वालोकः) एवं पूर्वपक्षितदस्थयोः प्रश्नोत्तरप्रसङ्गे सिद्धान्तो समापत्ते—एवं तर्हीति । तत्—तयोः ।

(योगविभागाधिकरणम्)

(१६६^१ सिद्धान्तआक्षेपवार्तिकम् ॥ २ ॥)

॥ * ॥ उज्ज इति योगविभागः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

उज्ज इति योगविभागः कर्तव्यः । “उज्जः” शाकल्यस्याचार्यस्य मतेन प्रगृह्यसंज्ञा भवति । उज्जिति विति ॥ ततः “ऊँ” उज्ज ऊँ इत्ययमादेशो भवति शाकल्यस्याचार्यस्य मतेन दीर्घोऽनुनासिकः प्रगृह्यसंज्ञकश्च । ऊँ इति ॥

(प्रदीपः) इह रूपत्रयं साध्यम्—उज्जिति, विति, ऊँ इति । तच्चैकयोगे न सिध्यति । एकयोगे ह्युज्ज इति श्रुतिआदेशेन श्रुतत्वात् संबध्यते न प्रगृह्यसंज्ञया । सा तु निपात एकाजनाडिति नित्यैवाव्य भवति । शाकल्यश्रुत्यनुवृत्त्या ऊँ आदेशे विकल्पिते रूपद्वयं स्यात्—उ इति, ऊँ इति । न तु विति, तदर्थमाह—उज्ज इति योगविभाग इति । उज्ज इत्यत्र शाकल्यस्येतौ, प्रगृह्यमिति, चानुवर्तते । तत्र प्रगृह्यसंज्ञैव शाकल्यस्य मतेन विधीयते, नान्येषामिति स्मृत्यन्तरानुसन्धानद्वारेण विभाषा संपद्यते । उ इति विति । ऊँ इत्यत्र च यदि शाकल्यस्येति नापेक्ष्यते, तदा प्रगृह्यस्योऽनुनासिकमादेशः स्यात् । ततश्च “विति, ऊँ इति” एते द्वे एव रूपे स्याताम् । तस्मान्छाकल्यग्रहणानुवृत्त्या आदेशविकल्पे सति त्रीणि रूपाणि सिध्यन्ति ॥

(उद्द्योतः) नित्यैवेति । आदेशाभावपक्षे इत्यर्थः ॥ ननु विति ॥ न च उ इतीत्यस्य निरनुबन्धकोकारमादाय सिद्धत्वेन शाकल्यानुवृत्तिसामर्थ्यात्पक्षे विति भविष्यतीति वाच्यम् । मयः परत्वे किम् विति त्यादौ मकारसहितनिरनुनासिककारवदितरूपासिद्धिप्रसङ्गात् । शाकल्यानुवृत्तिसामर्थ्याच्चापातेति प्रगृह्यत्वाभावे मय इति वत्त्वस्यासिद्धत्वेनेकोऽयणचीति वत्त्वेऽनुस्वारापत्तेः । उ इतीत्यतः सानुबन्धकबोधस्यापीष्टत्वेन तदनापत्तेश्चेति भावः । अन्ये तु अनेन प्रकरणात् प्रगृह्यत्वस्य ऊँ आदेशस्य च विधानेन तस्य निपात इति प्रगृह्यसंज्ञापवादत्वादितदादेशविकल्पे ऊँ इति विति सिध्यति, न तु उ इति अतो योगविभागः ॥ न चापवादो विशिष्टे ऊँ आदेशे असति निपातेति प्रगृह्यत्वं स्यात् अप्रवर्तमानापवादस्योत्सर्गबाधकत्वाभावात्, अत एव पारेमध्ये इत्यव्ययीभावाभावे उत्सर्गः षष्ठीसमासो भवतीति वाच्यम् । प्रगृह्यपदस्य सर्वत्र साचादुद्देश्यसंबन्धस्य क्लृप्तत्वेनात्र विधेयविशेषणत्वे मानाभावात् । सह विधानेन वाक्यभेदस्याप्यभावात्स्थानिवद्भावेन च ऊँ इत्यस्य प्रगृह्यकार्यं बोध्यम् । एवं च पक्षे प्रगृह्यत्वाभावेऽप्यस्य तात्पर्यान्नेतदभावे निपात इत्यस्य प्रवृत्तिरित्याहुः । प्रगृह्यस्येति । अनुवर्तमानप्रगृह्यपदस्यादेशेन संबन्धे उज्जमात्रस्य नित्यं प्रगृह्यसंज्ञकस्य ऊँभावस्य विधानापत्तौ योगविभागेन प्रगृह्यसंज्ञाविधानस्य वैयर्थ्यापत्तेरनुवर्तमानप्रगृह्यपदं षष्ठ्यन्ततया विपरिणमस्य स्थानिना संबध्यत इति भावः ॥ हे एवेति । न च उ इतीति रूपमपि निरनुबन्धकोकारमादाय सिद्धम् । सानुबन्धकप्र-

तीत्यनपत्तेः । यद्यः परत्वे किम्वितीत्यादौ मकारसहितनिरु-
नासिकवकारवटितरूपासिद्धिप्रसङ्गाच्च । वस्तुतस्तु उज इत्यस्यानातु-
वृत्तरथार्थाधिकारादप्रगृह्यपरतैव प्रगृह्यमिति आदेशविशेषणमेव ।
तथैव भावस्वरसादिति ऊँ इति उ इति च रूपे स्यातां न तु वितीति
तदर्थं विकल्पानुवृत्तिः । ऊँ इति दीर्घोच्चारणप्रगृह्यपदस्यापि संबन्ध
इति सर्वमवदातम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्ती एव कथयति—उज इती-
ति । अनुनासिक इति—अत एव “यदेतन् पदकाराः पठन्ती”-
त्यनुकरणे “यरोऽनुनासिकोऽनुनासिको वा” इत्येष विधिः प्रवर्त्तते ।
प्रदीपे—तच्च—तत्तु । हि—यतः । आदेशेन—ऊँ इत्यनेन ।
सा तु—प्रगृह्यसंज्ञा तु । अस्य—उजः । तदर्थ—वितीति रूपसि-
द्धयर्थम् । तत्र—उज इत्यत्र । एव—शाकल्यस्येत्यनेनाप्येति ।

उद्घोते—आदेशपक्षे तेन बाधादाह—आदेशाभावेति । सा
मर्थ्यादिति—“निपात एकाजि”त्यस्याप्रवृत्तिरित्याशयः । असिद्धि-
प्रसङ्गमुपपादयति—शाकल्येति । तत्र बोधान्तरमाह—उ इतीति ।
तदनापत्तेः—सानुबन्धकबोधानापत्तेः । अनेन—उज ऊँ इत्यनेन ।
उजः स्थाने इति भावः । ऊँ आदेशस्येति—वृत्तत्वादिति भावः ।
तस्य—प्रगृह्यत्वसमानाधिकरणपक्षेऽशयः । एतदादेशेति—ऊँ
इत्यादेशेत्यर्थः । प्रगृह्यत्वविशिष्टादेशविधिरित्याभिप्रायेण शङ्कते—
नचेति । विशिष्टे—प्रगृह्यत्वविशिष्टे । सर्वत्र—एतदन्वयः । ननुभय-
विधाने वाक्यभेदापत्तेस्तथावश्यकमित्यत आह—सह विभागेनेति ।
नन्वेवं कथमादेशे प्रगृह्यत्वमित्यत आह—स्थानिवद्भावेनेति । च—
तु । एवमुपपन्ने उत्करीत्याश्रयेण मुख्यन्तरमाह—एवञ्चेति ।
अस्य—ऊँ इत्यादेशस्य । एतदभावे—ऊँ इत्यादेशाभावे । ननु
प्रगृह्यमित्यनुवृत्तौ पष्ठयन्तीति कथमित्यत आह—अनुवर्त्तमानेति ।
उजमात्रस्य—सकलोजः । पूर्ववाह—न चेति । पूर्व—पश्चादशय-
माह—वस्तुत इति । तथैवेति—प्रगृह्यसंज्ञाक्षेत्युक्तेः । तदर्थ—
वितीति रूपसिद्धयर्थम् । नन्वत्र प्रगृह्यत्वस्यासम्बन्ध इति पूर्वमुक्त-
मित्यत आह—ऊँ इतीति ॥

(योगविभागवैयर्थ्याभाष्यम्)

किमर्थो योगविभागः ? ।

(उद्घोतः) किमर्थो योगविभाग इति । प्रगृह्यत्वादेशयोः
शाकल्यमते एव प्राप्त्या एकप्रयोग एव प्रवृत्तिः स्यात् । एवं च ऊँ
इति वितीति च रूपे । ते चैकयोगेऽपि सिध्यत इति प्रश्नः ॥ एवं
चैकयोगे वितीति न सिध्यतीति प्रागुक्तकैयटश्चिन्त्य एवेति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तदस्यः पृच्छति—किमर्थ इति ।

उद्घोते—इति—इति हैतोः । एतत्पूर्वोद्घोते अन्ये विवत्यादि-
नोपपादितं प्रागुक्तकैयटरस्य चिन्त्यत्वमित्यभिप्रेत्यात्र केवलमाह—
चिन्त्य इति ।

(१६६ आक्षेपप्रयोजनवार्तिकस्य खण्डम् ॥ १ ॥)

॥*॥ ऊँ वा शाकल्यस्य ॥*॥

(भाष्यम्)

शाकल्यस्याचार्यस्य मतेन ऊँ विभाषा यथा स्यात् ।
ऊँ इति, उ इति । अन्येषामाचार्याणां मतेन—विति ॥
उ च ऊँ ॥ १७ ॥

(प्रदीपः) ऊँ वा शाकल्यस्येति । शाकल्यस्य श्रुतेरेव फलं
वाग्रहणेन प्रतिपादयति । एतदेव व्याचष्टे—शाकल्यस्य विभाषा

यथा स्यादिति । प्रगृह्यसंज्ञाऽऽदेशश्च । तत्र यद्यपि पूर्वसूत्रेषु फल-
पक्षानि निर्देशात् प्रदेशेष्विव प्रगृह्यशब्दो द्विवचनाद्यभिधेयस्तथापीहोप
इति पृथो निर्देशात् स्वरूपपदार्थकः संपद्यते ॥ १७ ॥

(उद्घोतः) शाकल्येति । एवं च योगविभागसामर्थ्याच्
शाकल्यानुवृत्तिसामर्थ्याच्च तत्र यथाश्रुतम् । किं तु चिकल्पमानात्सर्व-
कमिति विकल्पपक्षेन सकलेऽसिद्धिरिति भावः । एवं च शाकल्यमते
एव विकल्पः । तदाह—भाष्ये शाकल्यस्य विभाषेति ॥ शाकल्यमते
ऊँ आदेशविकले यत्फलति तद् दर्शयति—प्रगृह्यसंज्ञादेशश्चेति ।
तन्मते पर्यायेणोभयं सिध्यतीत्यर्थः ॥ ननु प्रगृह्यमित्यस्य प्रथमान्तस्य
कथमुज इत्यनेन पष्ठयन्तेनान्वय इत्यत आह—यद्यपीति ॥ फल-
पक्षेति । फलं संज्ञाया बोध्यतया संज्ञिनः । फलपदेन च तद्बोधकं
पदं लक्ष्यते । तद्वृत्तया तत्समानविभक्तिकृतयेत्यर्थः ॥ द्विवचनाद्य-
भिधेय इति बहुव्रीहिः । प्रगृह्यशब्दवदभिव्यक्तं द्विवचनादीति बोधः ॥
प्रगृह्यशब्दवत्त्वेन च द्विवचनादि प्रगृह्यपदाभिधेयमिति बोध्यम् ॥
स्वरूपपदार्थक इति । उजो वाचकं प्रगृह्यपदमित्यर्थादिति भावः ॥
वस्तुतः पूर्ववापि शब्दपर एव शब्दार्थयोरभेदात्सामानाधिकरण्यम् ।
पटः शुक्र इतिवत् । प्रकृते तु पटस्य शुक्र इत्यत्रोत्करीत्या वैयधिकर-
ण्येनान्वय इति न कश्चिद्बोधः ॥ केचित्तु प्रदेशे वृद्धिपदामिना आदैच
इति उपस्थितिः । संज्ञावाक्ये तु तथा शाब्दबोधः । द्विवचनाद्यभिधेय
इत्यस्य द्विवचनादिविशेष्यकबोधजनक इत्यर्थः । पृथोसमभिव्याहारे तु
विशेष्यतया स्वरूपपदार्थक इति कैयटं योजयन्ति ॥ १७ ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्ती समाधत्ते—ऊँ वेति ।
वितीति—इति च यथा स्यादित्यर्थः स इति शेषः ।

प्रदीपे—पूर्वसूत्रेषु—“ईदूतौ द्विवचनं प्रगृह्यमि”त्यादिषु । प्रदे-
शेषु—“प्लुतप्रगृह्या” इत्यादिषु ।

उद्घोते—तत्—शाकल्यपदम् । तन्मते—शाकल्यमते । उभयं-
प्रगृह्यसंज्ञादेशोभयम् । फलमिति—संज्ञीति शेषः । तद्बोधकं—फल
(संज्ञि) बोधकम् । प्राचां सिद्धान्तरीत्याह—प्रगृह्यशब्दवदिति ।
अत एव भाष्यकारसिद्धान्तरीत्याह—वस्तुत इति । एवेति—प्रगृ-
ह्यशब्द इति शेषः । उत्करीत्या—(भेदविवक्षया) उजो वाचक-
मित्याशुत्करीत्या । केचिदिति—अचित्ताश्चिबोजन्तु—अन्तरमर्यादया
तथाऽलम् एव ।

(१६ प्रगृह्यसंज्ञासूत्रम् ॥ १ । १ । २ आ० ७ ॥)

ईदूतौ च सप्तम्यर्थे ॥ १ । १ । १८ ॥

(अर्थग्रहणः योजननिरूपणाधिकरणम्)

(१६७ आक्षेपवार्तिकम् ॥ १ ॥)

॥*॥ “ईदूतौ सप्तमीत्येव” ॥*॥

(भाष्यम्)

ईदूतौ सप्तमीत्येव सिद्धम्, नार्थोऽर्थग्रहणेन ॥

(प्रदीपः) ईदूतौ च सप्तम्यर्थे ॥ १८ ॥ ईदूतौ सप्तमी-
त्येवेति । सप्तमीसहचरितं यदीदूदन्तं सप्तम्यां वा परतस्तत् प्रगृह्य-
संज्ञं भवतीत्येव प्रत्ययलक्षणेन लुप्तयामपि सप्तम्यां सोमो गौरी अधि-
श्रित इत्यादौ भविष्यति प्रगृह्यसंज्ञेति प्रदनः ॥

(उद्घोतः) ईदूतौ च ॥ १८ ॥ ईकारोकारात्मकसप्तम्या
असंभवं मत्वाह—सप्तमीसहचर्यादि । तात्पर्यानुपपत्त्या च लक्ष्येति

भावः ॥ सप्तम्यां वेति । सप्तमीति पदं लुप्तसप्तमीकं व्याख्यास्यत इति भावः ॥ जघन्यवृत्तिकल्पनापेक्षयेद न्यायमिति तात्पर्यम् ॥ लुप्तायामपीति । न लुप्तमेति निषेधस्तु अनित्यत्वान्न सप्तम्यां परत इत्यर्थोऽपीति भावः ॥

(तत्त्रालोकः) भाष्ये—अत्र प्रथम-इलोकवार्तिकस्य प्रथमपादं व्याचष्टे—ईदूताविति ।

प्रदीपे—यदीदूदन्तमिति—इदं मध्यमणिन्यायेन पूर्वत्रोच्चरवचान्वेति । अपिना पूर्वसवर्णपरिग्रहः ।

उद्ध्योते—वक्ष्यमाणरीत्याऽन्वयानुपपत्तेरभावादाह—तात्पर्यानुपपस्येति । च-तु । लुप्तेति—सप्तमीपदस्य सप्तमीसहचरिते इत्यादिः । द्वितीयपक्षाश्रयणे बीजमाह—अन्त्येति । इदं—सप्तमीपदस्य लुप्तसप्तमीकत्वकल्पनम् । अपिना प्रथमपक्षोक्तार्थसंग्रहः ।

(१६८ समाधानवार्तिकम् ॥ २ ॥

॥ * ॥ लुप्तेऽर्थग्रहणाद्भवेत् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

लुप्तायां सप्तम्यां प्रगृह्यसंज्ञा न प्राप्नोति ॥

क ? ॥

सोमो गौरी अधिश्रितः (ऋ० ६।१२।३) । इष्यते चात्रापि स्यादिति । तच्चान्तरेण यत्नं न सिध्यतीत्येवमर्थमर्थग्रहणम् ॥

(प्रदीपः) लुप्त इति । संज्ञाविधौ प्रत्ययग्रहणे तदन्तविधिप्रतिषेधादसत्यर्थग्रहणे सप्तम्या एव संज्ञिनीत्वादसत्याश्च कार्याभावात् प्रत्ययनिमित्तं यत्रान्यस्य कार्यं विधीयते तत्रैव प्रत्ययलक्षणसंज्ञावाद् गौरीत्यत्राप्रसङ्गार्थग्रहणं कृतम् । अर्थग्रहणे सत्यर्थनिमित्ता संज्ञेयं भवति न प्रत्ययश्रवणनिमित्तेति लोपेऽपि सिध्यति ॥

(उद्ध्योतः) ननु प्रत्ययग्रहणेन तदन्तविधौ ईकारान्तं यत्सप्तम्यन्तमित्यर्थे प्रत्ययलक्षणेन सिद्धं सोमो गौरी इति, तत्राह—संज्ञेति ॥ सप्तम्या एवेति । सप्तमीपदस्य लुप्तसप्तम्यन्तत्वे सप्तमीसहचरितलक्षणिकत्वे च न मानमिति भावः ॥ यद्यपीकारोकारसप्तम्योरसंभव एव तत्र मानं तथापि वचनादित्यादिना तद्वदयतीत्यत्र तात्पर्यम् ॥ असत्याश्च कार्याभावादिति । प्रगृह्यसंज्ञाकार्यं हि सन्धिकार्याभावफलप्रकृतिभावः, लुप्ते पठ्यर्थप्रसङ्गस्य निरूपयितुमशक्यत्वेन सन्धिकार्याप्राप्त्या प्रकृतिभावानुपयोगात्तत्कार्याभाव इत्यर्थः ॥ तदेवाह—प्रत्ययनिमित्तमित्यादिना ॥

(तत्त्रालोकः) भाष्ये—वार्तिके “लुप्ते” इत्यत्र सप्तम्या न पुंसकमभिप्रेत्य तत्रोत्तरदानाय प्रवृत्तं तद्वितीयपादं व्याचष्टे—लुप्तायामिति । केचित्तु तत्र पुंसके भावे क्तमभिप्रेत्य लोपे सतीति तदर्थं, लुप्तायामिति भाष्यस्य च फलितार्थपरत्वं कथयन्ति । अत्रापि—सेति शेषः ।

प्रदीपे—अप्रसङ्गादिति—प्रगृह्यसंज्ञाया इत्यादिः । लोपेऽपीति—सप्तम्या इत्यादिः । प्रगृह्यसंज्ञेति शेषः । अपिना पूर्वसवर्णसंग्रहः ।

उद्ध्योते—प्रत्ययग्रहणेनेति—सप्तमीरूपेत्यादिः । प्रत्ययग्रहणपरिभाषयेति शेषः । लुप्तसप्तम्यन्तत्वे—लुप्तसप्तम्यन्तपरकत्वे । लुप्ते लोपे सति ।

(समाधानबाधकभाष्यम्)

नात्र सप्तमी लुप्यते ॥

किं तर्हि ? ।

पूर्वसवर्णोऽत्र भवति ॥

(प्रदीपः) पूर्वसवर्ण इति । सति च पूर्वसवर्णे एकादेशे चादिवज्जावाद्भक्तिकारः सप्तमीति सिद्धा संज्ञा ।

(उद्ध्योतः) पूर्वसवर्णे इति । स च सुपां सुलुगित्येन ॥

(तत्त्रालोकः) भाष्ये—प्रकृतलोकवार्तिकपरभागमवतारयितुं पूर्वपक्षाभिप्रायं प्रकाशयति—नात्रेति । पूर्वसवर्ण इति—सप्तम्या इत्यादिः । अत्र—तन् इत्यादौ । गौर्यादौ विशेषाभावात् ।

प्रदीपे—एकादेशे—“अकः सवर्णे” इति दीर्घादेशे । संज्ञा—प्रगृह्यतया । उद्ध्योते—स च—पूर्वसवर्णश्च ।

(१६९ समाधानसाधकवार्तिकम् ॥ ३ ॥)

॥ * ॥ ‘पूर्वस्य चेत् सवर्णोऽसावाडा-
रभावः प्रसज्यते’ ॥ * ॥

(भाष्यम्)

यदि पूर्वसवर्णः, आट् आम्भावश्च प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) आट् आम्भाव इति । एकादेशं बाधित्वाऽऽट् आम्भाव इत्यात्मा ॥

(उद्ध्योतः) एकादेशमिति । परत्वाद्गार्णादाङ्गस्य वलीयस्त्वाच्चेति भावः । एवं च उच्यन्ते गौरीत्यादौ लुक् आवश्यकत्वेन तदर्थमर्थग्रहणमिति तात्पर्यम् ॥

(तत्त्रालोकः) भाष्ये—यदीति । असाविति शेषः । वार्तिके भाष्ये च आडिति—उर्हत्यादिः । भावशब्दो विकारपर इत्याह—आम्भावश्चेति । तथा च यद्यसौ ईकार उकारश्च सप्तम्यादेशपूर्वसवर्णे विहितदीर्घ एव, न त्वत्र सप्तमी लुप्यते इति, तत्र, तर्हि सप्तम्याः पूर्वसवर्णेऽपि दीर्घादेशं बाधित्वाऽम्भावप्रसङ्गात्, कथञ्चिदामादेशाभावेऽपि आडागमप्रसङ्गादिति वार्तिकार्थः ।

उद्ध्योते—लुक् इति—सप्तम्या इत्यादिः । तदर्थं—तत्र प्रगृह्यसंज्ञार्थम् ।

(समाधानबाधकभाष्यम्)

एवं तर्हि आहायम्—ईदूतौ सप्तमीति । न चास्ति सप्तमी ईदूतौ, तत्र वचनाद्भविष्यति ॥

(प्रदीपः) वचनादिति । सर्वत्रैव सप्तमी लुप्यत इति वचनसामर्थ्यात् सप्तमीशब्देन सप्तमीसहचरितस्य ग्रहणानुसृत्यकल्पनाऽसंभवे गौणी कल्पना गृह्यते इत्याश्रयणात् सिध्यतीति भावः ॥

(उद्ध्योतः) सर्वत्रैवेति । ननु ययात्यादिभ्यो ङी दीर्घे तन् इत्यादौ ऋषोः पूर्वसवर्णादेशे च ईदूदन्तसप्तमीसंभवात्कथमेतदिति चेन्न । ‘ईदूत्सप्तमी प्रगृह्यम्’ ‘अदसः’ ‘एष द्विवचनम्’ इत्येव सिद्धे स्थलान्तरे ईदूतौ सप्तमीति गुत्वचनसामर्थ्येन सप्तमीसहचरितग्रहणमिति भाष्याशयात् दोष इति केचित् ॥ तत्र । न चास्ति सप्तमी ईदूताविति भाष्यासङ्गतेः । तस्मादेतद्भाष्यप्रामाण्यासोपासनमिधानमिति तत्त्वम् ॥

(तत्त्रालोकः) भाष्ये—अत्रत्यद्वितीयलोकवार्तिकं खण्डशोऽवतारयितुं पूर्वपक्षाभिप्रायं प्रकटयति—एवं तर्हीति । यत इति शेषः । अयम्—वार्तिककारः । तत्रेति—अत इत्यादिः । वचनादिति—“ईदूतौ सप्तमी” इति वचनसामर्थ्यादित्यर्थः । आट् आम्भावं बाधित्वा सवर्णदीर्घ इति शेषः । केचित्तु “संज्ञाविधावपि तदन्तवि-

धिरि” ति शेषं कथयन्ति । तथा चार्थग्रहणं नावश्यकमिति भावः ।
प्रदीपे—सिध्यतीति—तत्र प्रगृह्यसंज्ञेत्यादिः ।
उद्योते—“ननु” इत्यादिना, केचिदित्यन्तेन ग्रन्थेन नाराय-
णायुक्तिमुपस्थाप्य खण्डयितुमाह—नन्विति । ऊसुपोः पूर्वसवर्णा-
देशे—सप्तम्याः पूर्वसवर्णे, ऊसुपोः सवर्णदीर्घादेशे । सिद्धान्तमाह—
तस्मादिति ।

(१७० समाधानवार्तिकम् ॥ ४ ॥)

॥ * ॥ ‘वचनायत्र दीर्घत्वम्’ ॥ * ॥

(भाष्यम्)

नेदं वचनाल्लभ्यम् । अस्ति ह्यन्यदेतस्य वचने प्रयो-
जनम् ॥

किम् ? ॥ यत्र सप्तम्या दीर्घत्वमुच्यते—“इति न
शुष्कं सरसी शयानम्” (ऋ० ७।१०३।२) इति ।
सति प्रयोजने इह न प्राप्नोति—‘सोमो’ गौरी अर्धिश्रितः’
(ऋ० ६।१२।३) इति ॥

(प्रदीपः) मुख्यकल्पना सम्भवत्येवैत्याह—यत्रेति । सरसी-
त्यत्र सरःशब्दात् परस्य छिन्नशब्दस्य ह्रस्वादिवाजीकाराणामुप-
संस्थानम् ॥ इतीकारे कृते भवतीकारः सप्तमीति तत्रैव स्यात् न तु
गौरीत्येवेति भावः ॥

(उद्योतः) सरः शब्दादिति । सरसशब्दस्यासुब्रन्तत्वेनायु-
दात्तत्वेऽपि स्वरव्यत्ययाद् ‘इति न शुष्कं सरसी शयानम्’ इत्यत्र
सरसीत्यस्यान्तोदात्तत्वं बोध्यम् ॥

(तरवालोकः) भाष्ये—वचनादिति—तत्रेत्यादिः । स्यादिति
शेषः । दीर्घत्वमिति—सप्तम्या इत्यादिः । तथा च—(प्रागुक्तं न,)
यत्र सप्तम्या दीर्घकारादेशः तत्र वचनस्य चारितार्थ्यादित्यर्थः ॥
वचनादिति वार्तिकेनार्थान्तरमनिरासाय तद् भेदान्वयेन व्याचष्टे—
नेदमिति । वचनात्—वचनसामर्थ्यात् । हि—यतः । उच्यते इति—
तदिति शेषः । प्रयोजने इति—सामर्थ्यविरहात्तदिति शेषः ।

प्रदीपे—इति तत्रैव—इति हेतोः सरसीत्यत्रैव (सा) ।

उद्योते—अत्र कल्पे समापन्नं स्वरदीर्घं परिहरति—सरसश-
ब्दस्येति । स्यादुपविहितेति शेषः । आयुदात्तत्वेऽपीति—आयुदा-
त्तत्वप्रसङ्गेऽपीत्यर्थः । नित्वरेण, इकारस्य च सुप्त्वेनानुदात्ततया
सरसीत्यस्येत्यादिः ।

(१७१ समाधानवाचकवार्तिकम् ॥ ५ ॥)

॥ * ॥ ‘तत्रापि सरसी यदि’ ॥ * ॥

(भाष्यम्)

तत्रापि सिद्धम् ।

कथम् ? ॥

यदि सरसीशब्दस्य प्रवृत्तिरस्ति । अस्ति च लोके
सरसीशब्दस्य प्रवृत्तिः ।

कथम् ? ।

दक्षिणापथे हि महान्ति सरांसि सरस्य इत्यु-
च्यन्ते ॥

(प्रदीपः) सरसी यदीति । यदीति सम्भावनायाम् । तस्मा-

त् स्थितमेतद्वचनात् सर्वत्र लुप्तायामपि सप्तम्यां भविष्यतीति नार्थोऽ-
र्थग्रहणेन ॥

(उद्योतः) निराकर्तुं संशयार्थं यदिशब्दोऽनुपपन्न इत्यत
आह—संभावनायामिति । शास्त्राणि चेत्प्रमाणं स्युरितिवदसंदिग्धे
संदिग्धवचनमिदमिति भावः ॥ सरसीशब्दो यदि लोपन्तस्तदान्तो
दात्तत्वं न्यायसिद्धम् । अस्तुन उगन्तत्वात् लोपन्तत्वे तु स्वरव्यत्यया-
देव तत्त्वम् । एवं च ततो लुक्लोक्तप्रयोगे सिद्धे इत्यादिति वार्तिके
ईकारादेशो न विषेय इति भाष्या यः ॥ तस्मात्पूर्वोक्तरीत्या वचन-
सामर्थ्यात्पुनरेऽपि सिद्धिः ॥

(तरवालोकः) भाष्ये—तत् खण्डयति—तत्रापितीति । गौरी-
त्यादावपीत्यर्थः । प्रगृह्यत्वमिति शेषः । ननु वचनस्य सरसीत्वव
चारितार्थ्येन सामर्थ्याभावात् कथन्तत्र प्रवृत्तिरित्याशयेन पृच्छति—
कथमिति । सरसीति न सरःशब्दात् लोको तस्येकारे निष्पन्नमपि तु
सरसीशब्दात् लोको तस्य लुकि, पूर्वसवर्णानन्तरं दीर्घं वा निष्पन्नमिति
सप्तम्या ईदूद्रूपाया अन्यथाऽनुपपत्त्या वचनसामर्थ्यात् “पूर्वसवर्णे
आडम्भावं निवर्त्य दीर्घस्य” लुकि “संज्ञाविधावपि तदन्तविषेः”
“सप्तमीशब्देन सप्तमीसहचरितस्य वा” आश्रयणेन सर्वत्र प्रगृह्य-
संज्ञा भविष्यतीत्याशयेन समापत्तेर्यदीति । हि—यतः ।
प्रवृत्तिः—प्रयोगः

प्रदीपे—वचनात्—वचनसामर्थ्यात् । अपिना पूर्वसवर्णपरिग्रहः
उद्योते—संशयार्थं इति—अत्र संशयोऽर्थः यथेति व्युत्पत्तिः ।
अत्र कल्पे इष्टस्वरसिद्धिं दर्शयति—सरसीति । यदीति—गौरीदिषु
पिप्पल्यादयश्चेति पाठेन पिप्पल्यायन्तःपातिसरःशब्दविहितेति शेषः ।
सिद्धमिति—लुकि प्रकृतिस्वरस्य, पूर्वसवर्णे डेरिकारस्यानुदात्तत्वेऽपि
“एकादेश उदात्तेन” इत्युदात्तस्य श्रवणोपपत्तेरिति भावः । उगन्त-
त्वादिति—अत्र उगिदन्तत्वादिति पाठो युक्तः । तत्त्वम्—अन्तो-
दात्तत्वम् । शास्त्रान्तरे आयुदात्तपाठे तु तत्र व्यत्ययेन लोपन्तत्वेति भावः ।
एवमाश्रयणे लाघवमपि दर्शयति—पृच्छतेति । ततः—सरसीशब्दात् ।
एवेनाप्यर्थकेन पूर्वसवर्णसमुच्चयः । अपिना पूर्वसवर्णसंग्रहः ।

(१७२ समाधानवार्तिकम् ॥ ६ ॥)

॥ * ॥ ‘ज्ञापकं स्यात् तदन्तत्वे’ ॥ * ॥

(भाष्यम्)

एवं तर्हि ज्ञापयत्याचार्यो ‘न प्रगृह्यसंज्ञायां प्रत्यय-
लक्षणं भवति’ इति ॥

किमेतस्य ज्ञापने प्रयोजनम् ?

कुमार्वोरगारं कुमार्यगारम् । वध्वोरगारं वध्वर्यगारम् ।
प्रत्ययलक्षणेन प्रगृह्यसंज्ञा न भवति ॥

(प्रदीपः) ज्ञापकमिति । ईदूदेदित्यत्र तृतीयचतुर्थपञ्चवोरि-
त्यर्थः ॥ इह प्रगृह्यसंज्ञाप्रकरणे यदि प्रत्ययलक्षणं स्यात् तदेतलौ च
सप्तमीत्येव सप्तमीसहचरितं सप्तम्यां वा परतो यदीदन्तं तत् प्रगृह्य-
संज्ञमिति प्रत्ययलक्षणेन लुप्तायामपि सप्तम्यां संज्ञा भविष्यतीति किम-
र्थग्रहणेन, तत् क्रियमाणं प्रत्ययलक्षणाभावं सूचयति ॥

(उद्योतः) सप्तमीसहचरितत्वं च प्रत्ययलक्षणेन बोध्यम् ॥

(तरवालोकः) भाष्ये—एवं सति अर्थग्रहणस्य ज्ञापकतामाह—
ज्ञापकमिति । तर्हि अर्थग्रहणं प्रगृह्यसंज्ञाप्रकरणे प्रत्ययलक्षणाभावं
स्येत्यादिः । क ज्ञापनफलमित्यत आह—तदन्तत्वे इति । (ईदूदे-
दित्यत्र संज्ञिनः) द्विवचनान्तत्वे (अभिहिते) इत्यर्थः । ज्ञापनोपयोग

इति शेषः । भवतीतीति—“यद्यमत्रार्थग्रहणं करोति” इति शेषः ।
कुमार्योरित्यादि अशुक्ले शुक्ले समपद्येतां शुक्लस्यास्तां वस्त्रे इत्या-
देरप्युपलक्षणम् ।

प्रदीपे—तदन्तत्वे इत्यस्यार्थमाह—ईदृदेदित्यत्रेति । तृतीयच-
तुर्थपक्षयोः—ईदृदेदन्तं द्विवचनान्तमिति पक्षे, ईदृदेदन्तं यद्विवचनं
तदन्तमिति पक्षे च । प्रगृह्यसंज्ञायामिति तत्प्रकरणपरमित्याशयेनाह—
इहेति । अपिना पूर्वसर्वणं समुच्चयः । तत्—अर्थग्रहणम् । प्रत्ययेति—
तत्रेत्यादिः ।

(१७३ समाधानवार्तिकम् ॥ ७ ॥)

॥ * ॥ ‘मा वा पूर्वपदस्य भूत’ ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अथवा पूर्वपदस्य मा भूदित्येवमर्थमर्थग्रहणम् ।
वाप्यामश्वो वाप्यश्वः, नद्यामातिर्नद्यातिः ॥

(प्रदीपः) संज्ञाविधौ प्रत्ययग्रहणे तदन्तविधेरभावात् तदन्तपक्ष-
स्तत्र नैव स्थित इति ज्ञापनकलाभावादाह—मा वेति ॥ वाप्यश्वो
नद्यातिरिति । संज्ञायामिति समासे कृते सप्तमीसहचरितनीकारान्तं
पूर्वपदमिति स्यात् प्रगृह्यसंज्ञेति तदर्थमर्थग्रहणम् ॥

(उद्द्योतः) संज्ञायामिति । अत एवाग्रे भाष्ये जहत्स्वा-
र्थावृत्तिरिति सङ्गच्छते । न च वाक्येन संज्ञानवगमादस्य नित्यस-
मासत्वे वाप्यामश्व इति विग्रहो नोचित इति वाच्यम् । वाक्यासंज्ञि-
नोऽनवगमेन नित्यसमाससदृशत्वेऽपि न तद्विधायके वाग्रहणासम्बन्ध
इति समासघटकीभूतानां तद्विषये विग्रहभावाच्च मानाभावात् । ध्वनित
चेदं द्वितीयतृतीयेति संज्ञे भाष्ये इति तत्रैव निरूपयिष्यते ॥ सप्त-
मीसहचरितमिति । प्रत्ययलक्षणेनेति भावः ॥

(तत्त्वालोकाः) भाष्ये—पूर्वपदस्येति—प्रगृह्यसंज्ञेति शेषः ।
आतिः—बलाका । “शरातिरातिराटिश्च बलाका विसकण्टिके”ति
कोशात् ।

प्रदीपे—तदन्तपक्षः—द्विवचनान्तपक्षः । तत्र—ईदृदेदित्यत्र ।
तदर्थं—तत्र प्रगृह्यसंज्ञायाद्वृत्त्यर्थम् ।

उद्द्योते—संज्ञानवगमात्—संज्ञिनोऽनवगमात् । सम्पूर्वकज्ञा-
धातोः कर्मण्यङ्विधानात् ॥ अश्व—संज्ञायामित्यनेन विधेयस्य ।
अनवगमेनेति—तस्येति शेषः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

अथ क्रियमाणोऽप्यर्थग्रहणे कस्मादेवात्र न भवति?

(प्रदीपः) अथेति । अस्त्येवात्र सप्तम्यर्थ इति प्रश्नः ॥

(तत्त्वालोकाः) भाष्ये—अश्व—वाप्यश्व इत्यादी । अश्व
“से”ति शेषः ।

(समाधानभाष्यम्)

जहत्स्वार्था वृत्तिरिति ॥

(प्रदीपः) जहत्स्वार्थेति । समासस्यैवार्थवत्त्वात् पूर्वोत्तरपद-
योर्वर्णवदानर्थक्यात् सप्तम्यर्थोऽत्र नास्तीत्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) वर्णवदानर्थक्यादिति । संज्ञायामिति समासे-
ऽस्य रुद्धिशब्दादवयवार्थप्रतीतिरिति भावः, “वाप्यामश्व” इति विग्र-
हप्रदर्शनं तु रथन्तरादिपदानां रथेन तरतीत्यादिविग्रहप्रदर्शनवद्बो-
ध्यम् । अत एव—“जहत्स्वार्था तु तत्रैव यत्र रुद्धिर्विरोधिनी”
इति वृद्धैरुक्तम् ॥

(तत्त्वालोकाः) भाष्ये—इति—इति हेतोः ।

उद्द्योते—अश्व—वाप्यश्व इत्यस्य । ननु वैलक्षण्योपलम्भात्
तत्सुल्यताऽनेत्यत आह—अत एवेति । जहत्स्वार्था तु तत्रैवेति—
तत्र तु जहत्स्वार्थवैलक्षण्यवयः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

अथाजहत्स्वार्थायां वृत्तौ दोष एव ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये अथाजहत्स्वार्थायामिति । सुप्सुपेति
समासेन केवल्यौगिके इत्यर्थः ॥

(समाधानभाष्यम्)

अजहत्स्वार्थायां च न दोषः । समुदायार्थोऽभि-
धीयते ॥

‘ईदृतौ सप्तमीत्येव लुप्तेऽर्थग्रहणाद्भवेत् ।

पूर्वस्य चेत् सर्वणोऽसावाडाऽभावः प्रसज्यते” ॥

‘वचनाद्यत्र दीर्घत्वं तत्रापि सरसी यदि ।

ज्ञापकं स्यात् तदन्तत्वे मा वा पूर्वपदस्य भूत’ ॥२॥

ईदृतौ च सप्तम्यर्थे ॥ १८ ॥

(प्रदीपः) समुदायार्थ इति । वृत्तौ हि पूर्वपदं स्वार्थमप्यभि-
धत्ते प्रधानार्थमपीति स्वार्थसंसृष्टस्य प्रधानार्थस्याभिधानात् पांसुदक-
वत् स्वार्थस्य विवेकानवगमात् समुदायार्थो वृत्तौ संसृष्टरूपेण अभिधी-
यते । सप्तम्यर्थग्रहणेन—यावानर्थो वाक्ये सप्तम्यन्तेनाभिधीयते केव-
लोऽसंसृष्ट उद्भूतस्तस्यैवैह ग्रहणमिति समासे न भवति प्रगृह्यसंज्ञा ॥

(उद्द्योतः) प्रधानार्थमपीति । अश्वपदशक्तिसमुदायशक्ति-
सहकारेण गृहीतशक्तिज्ञादापोपदात्स्वार्थविशिष्टप्रधानार्थस्यैवोपस्थिते-
रित्यर्थः ॥ तत्र समुदायशक्तिः संसर्गाश एव । तदाह—स्वार्थसंसृष्ट-
स्येत्यादि ॥ विवेकानवगमात् । पृथगनुपस्थितेरित्यर्थः । पांसुदकं
मिलितं यथा संसृष्टमेव ज्ञानविषयो न तु पृथक्, तथा समासात्सं-
सृष्ट एवोपस्थितिविषयो न तु पृथगित्यर्थः ॥ यावानित्यस्य विवरणं
केवल इति । केवलं विवृणोति—असंसृष्ट-उद्भूत इति । असंसृष्टत्वं
विशेषणाविशिष्टत्वम् । उद्भूतत्वमितराविशेषणत्वमिति बोध्यम् ॥

समुदायरूपोऽर्थः पूर्वपदार्थविशिष्ट उत्तरपदार्थोऽभिधीयतेऽभि-
धाभिः परस्परसहकारेणोपस्थाप्यत इति भाष्यार्थः ॥ अर्थग्रहणसा-
मर्थ्यात्सप्तम्यर्थमात्रपर्यवसन्नार्थकमर्थग्रहणमिति भावः ॥ गौरीयादौ
त्वस्येव गौरीयादिपदानां सप्तम्यर्थपर्यवसन्नत्वम् । समभिध्याहृतपदा-
न्तरार्थानन्वयित्वेनोपस्थितिविषयत्वस्यैव सप्तम्यर्थपर्यवसन्नत्वरूप-
त्वात् ॥ न चार्थग्रहणेऽपि गौरीयाद्यसिद्धिः । सप्तम्यर्थ ईकाराद्य-
भावात् । ईदाबन्तमित्यर्थस्तु दुर्लभो विशेष्याभावादिति वाच्यम् ।
ज्ञानार्थान्तरूपं विशेष्यमादाय तदन्तविधिरिति भावात् ॥ १८ ॥

(तत्त्वालोकाः) भाष्ये—अजहत्स्वार्थायां च—अजहत्स्वा-
यामपि । च दोष इति—यतस्तस्यामपीति शेषः । प्रकृतसत्रस्य तु
यत्र सप्तम्यर्थ एवाभिधीयते तत्रैव प्रवृत्तिरिति भावः ।

प्रदीपे—अजहत्स्वार्थेति—अस्य ग्रहणमित्यनेनान्वयः ।

उद्द्योते—सहकारेणेति—यतदुभयशक्तिसहकारेणेत्यर्थः । अस्यो-
पस्थितत्वम् । सत्र—तयोर्मध्ये । असंसृष्टोद्भूतो मयपदोपादान-
साफलयाय तयोर्मिन्नार्थकतामाह—असंसृष्टत्वमिति । इतरेति—
इतरस्याविशेषणत्वमित्यर्थः । तथा सति समुदायार्थ इति भाष्ये समा-
पन्नस्य षष्ठीतत्पुरुषभ्रमस्य निवारणाय तस्यार्थमाह—समुदायरूपोऽ-
र्थ इति । सप्तम्यर्थेति—सप्तम्यर्थमात्रेत्यर्थः । एवमग्रेऽपि वाप्यश्व

इत्यादी तु बाध्यधिकरणकोऽथ इत्याद्यर्थैरेव नियमेनोपस्थितत्वात् पूर्वोदायं उत्तरपदार्थान्वयित्वस्य सत्त्वेन तत्र तदनन्वयित्वस्याभावात् दोष इति भावः ॥

(इति प्रगृह्यसंज्ञाप्रकरणम्)

(१७ घुसंज्ञासूत्रम् ॥ १ । १ । १५ । आ० ८ ॥)

दा धा ध्वदाप् ॥ १ । १ । १९ ॥

(इहानुपपत्तिनिराकरणाधिकरणम्)

(१०४ आक्षेपवार्तिकम् ॥)

॥ * ॥ घुसंज्ञायां प्रकृतिग्रहणं

शिदर्थम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

घुसंज्ञायां प्रकृतिग्रहणं कर्तव्यम् । दाधाप्रकृतयो घुसंज्ञा भवन्तीति वक्तव्यम् ॥

किं प्रयोजनम् ? ।

आत्वभूतानामियं संज्ञा क्रियते । सा आत्वभूतानामेव स्याद्, अनात्वभूतानां न स्यात् ।

ननु च भूयिष्ठानि घुसंज्ञाकार्याणि आर्धधातुके । तत्र चैत आत्वभूता दृश्यन्ते ॥

“शिदर्थम्” । शिदर्थं प्रकृतिग्रहणं कर्तव्यम् । शित्यात्वं प्रतिषिध्यते तदर्थम् । प्रणिदयते प्रणिद्यति प्रणिधयतीति ॥

(प्रदीपः) दाधाध्व. ॥ १९ ॥ दाधाशब्दयोर्घुसंज्ञा विधीयमाना रूपान्तरयुक्तानां दोदेषधेटां न प्राप्नोतीत्याह—घुसंज्ञायामिति ॥

किं प्रयोजनमिति । दोदेषधेटामेजन्तानामनुकरणानि व्यवस्थाप्यात्वे कृते ददातिदधातियच्छत्यनुकरणानां चैकशेषे कृते द्वन्द्वनिर्देशात् सिद्धा दोदेषधेटामपि घुसंज्ञा, कृतात्वानां चैषां स्थानिवद्भावेन सिद्धेति प्रश्नः ॥

आत्वभूतानामिति । भवतेः प्राप्त्यर्थाद् “आधृषाद्वा” इति विभाषितणिचः कर्तरि कर्मणि वा क्तप्रत्ययः । तत्र आत्वं भूता आत्वेन वा भूता आकारान्ता इत्यर्थः । ननु लक्षणेन कृतात्वा इति विशेषम् । अस्याध्ययमभिप्रायः—एजन्तानुकरणत्वे प्रमाणाभावात् प्रक्रियागौरवाच्च प्रयोग एव ये आकारान्ताः प्रयुज्यन्ते तदनुकरणानामयमेकशेषनिर्देशः सामान्यानुकरणं वा दा इति धा इति पृथक् पदं निर्दिष्टमिति ॥

प्रणिदयत इति । घुसंज्ञायां सत्यां नेर्गदेति णत्वं भवति ॥

(उद्घोतः) दाधाध्व. ॥ १९ ॥ दाधाशब्दयोरिति । प्रयोगस्थदाधारूपाणामेव सञ्ज्ञेऽनुकरणादिति भावः ॥

दोदेषधेटामेजन्तानामिति । एषां चात्र ‘प्रकृतिवदनुकरणं भवती’ गित्यायादक्षितीति प्रसज्यप्रतिषेधाश्रयणाच्चात्वमिति भावः ॥ अत्र च पक्षे लक्षणप्रतिपदोक्तपरिभाषानिरनुबन्धकपरिभाषादीनां न प्रवृत्तिः । सर्वेषां स्वरूपेणैवानुकृतत्वात् । दारयतिधारयत्योश्च नातिप्रसङ्गः । तयोरनुकरणे आत्वासंभवेनेह दृष्ट इत्यनयोरनुपात्तत्वात् । दोदेषोऽपि नेह ग्रहणम् । एजिवषयाभावेन तदनुकरणे आत्वासंभवादिति बोध्यम् ॥

नन्वात्वभूतानामित्यस्य जातात्वानामित्यर्थे दाणादीनां संज्ञा न स्यान्निष्ठायाः पूर्वनिपातश्च स्यादत आह—भवतेरिति । प्राप्तात्वानामित्यर्थः ॥ प्रमाणाभावादिति । प्रयोगार्थत्वाच्छास्त्रस्योपस्थितप्रयोगस्यानुकरणे संभवति अनुपस्थितैजन्तानुकरणे प्रमाणाभाव इत्यर्थः ॥ गौरवाच्चेति । दीङ्गर्तुजादावात्वे कृते प्रणिदातेत्यत्र नेर्गदेति णत्वानापत्तेश्चेत्यपि बोध्यम् ॥ एकशेषस्य सर्वदाधारूपाणामानन्त्येन ज्ञानासंभवाद् दुर्ज्ञेयत्वेऽप्याह—सामान्येति । ननु समहारद्वन्द्वे दाधमिति स्यात्, अन्यत्र दाधाविति स्यादत आह—पृथक्पदमिति । सो रत्वे यावे लोपे च निर्विसर्गं साधु ॥

(तत्रालोकः) भाष्ये दाधाप्रकृतय इति—अत्र दाधश्च प्रकृतयश्चेति द्वन्द्वः । सञ्ज्ञे च दाधोरेवोपस्थितत्वात्तयोरेव प्रकृत्योरेव सम्बन्ध इति भावः ॥ तत्र च—आर्धधातुके च । क्षितीति—यत्नेत्यादिः । तदर्थं—तत्र घुसंज्ञार्थम् ।

प्रदीपे—इत्याह—इत्यत आह । आत्वे कृते इति—तेषामिति शेषः । अपिना ददात्यादीनां परिग्रहः । एषां—दोदेषधेटाम् । भावेनेति—धातुत्वादिति शेषः ।

उद्घोते—ननु तदनुकरणानामुपदेशाद्यभावात् अप्रत्ययपरत्वाच्च कथमात्वमित्यत आह—एषामिति । दोदेषधेटामित्यर्थः । अत्र—अनुकरणेषु । ननु “लक्षणप्रतिपदोक्त” परिभाषादिविरोधात्, उभयत्रानुकार्यानुकरणयोः घुसंज्ञाप्रवृत्त्याशयेनैव “प्रकृती” ति वार्तिकप्रवृत्तौ दोदेषधेटामपि घुसंज्ञेति न युक्तमित्यत आह—अत्र च पक्षे इति । आदिना “अर्थवदग्रहण” “लुग्विकरण” परिभाषादिप्रसङ्गः । तयोः—दारयतिधारयत्योः । इह—प्रकृतग्रन्थे । तदनुकरणे—दीङोऽनुकरणे ।

(भाष्यम्)

भारद्वाजीयाः पठन्ति—

(भारद्वाजीयोक्तमाक्षेपवार्तिकम् ॥ १ ॥)

॥ * ॥ घुसंज्ञायां प्रकृतिग्रहणं शिद्विकृतार्थम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

घुसंज्ञायां प्रकृतिग्रहणं क्रियते ।

किं प्रयोजनम् ? ।

शिदर्थं विकृतार्थं च । शित्युदाहृतम् ॥ विकृतार्थं खल्वपि—प्रणिदाता प्रणिधाता ।

किं पुनः कारणं न सिध्यति ? ।

‘लक्षणप्रतिपदोक्तयोः प्रतिपदोक्तस्यैव’ इति प्रतिपदं ये आत्वभूतास्तेषामेव स्याद्, लक्षणेन ये आत्वभूतास्तेषां न स्यात् ॥

(प्रदीपः) प्रणिदातेति । यत्तेर्दो वा रूपम् ॥ प्रणिधातेति । धेटः ॥ लक्षणेति । लक्षणिके हि लक्षणानुसन्धानद्वारेण प्रतिपत्तिर्वहिरङ्गा प्रतिपदोक्ते त्वन्तरङ्गा ॥

(उद्घोतः) विकृतानां दोदेषोरिति सञ्ज्ञे धेणनिवृत्त्यर्थं दाग्रहणपर्यालोचनया पुत्वं सुलभमिति मत्वा वार्तिके शिदर्थमित्युक्तम् । भारद्वाजीयैस्तु तावद्विबेकासमर्थान्प्रति विकृतार्थमित्युक्तम् ॥ प्रणिदातेत्यादौ लक्षणिकत्वं स्फुटयति—यत्तेर्दो वेति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पूर्वपक्षी कायायनीयाक्षेपवार्त्तिकानुक्तमपि प्रयोजनान्तरं भारद्वाजीयाक्षेपवार्त्तिकोक्तं दर्शयति—भारद्वाजीया इति ।

प्रदीपे—बहिरङ्गा-विलम्बोपस्थितिका । अन्तरङ्गा—शीघ्रोपस्थितिका ।

उद्द्योते—दाग्रहणेति—क्रियमाणेत्यादिः ।

(प्रत्याक्षेपभाष्यम्)

अथ क्रियमाणोऽपि प्रकृतिग्रहणे कथमिदं विज्ञायते—दाधाः प्रकृतय इति, आहोस्विदाधां प्रकृतय इति ? ।।

किं चातः ? ।।

यदि विज्ञायते—दाधाः प्रकृतय इति, स एव दोषः—आत्वभूतानामेव स्याद् अनात्वभूतानां न स्यात् ॥ अथ विज्ञायते—दाधां प्रकृतय इति, अनात्वभूतानामेव स्यादात्वभूतानां न स्यात् ॥

(प्रदीपः) कथमिति । दाधाप्रकृतय इति षष्ठीसमासः कर्मधारयो बोधयथाप्यव्याप्तिरिति प्रश्नः ॥ दाधाः प्रकृतय इति । दीयत इत्यादावोत्पादेः । आत्वभूतानामिति । दाण्दाब्धानाम् ॥

(उद्द्योतः) प्रकृतय इत्यस्य सापेक्षत्वादाह—ईत्वादेरिति ॥ दागिति । आत्वभूता इत्यनेन उपदेशे आकारान्ता एवोच्यन्ते, तद्विलक्षणस्त्वनात्वभूता इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तटस्थः पृच्छति—अथेति । पूर्वपक्षी प्रतिपृच्छति—किञ्चात इति । अस्मात् प्रश्नात् किमभिप्रेतं भवत इत्यर्थः । तटस्थः स्वाशयं प्रकाशयति—यदीति । प्रकृतय इतीति—तहीति शेषः । एवमग्रेऽपि ।

(प्रत्याक्षेपसमाधानभाष्यम्)

एवं तर्हि, नैवं विज्ञायते—दाधाः प्रकृतय इति, नापि दाधां प्रकृतय इति ॥

कथं तर्हि ? ।

दाधा घुसंज्ञा भवन्ति प्रकृतयश्चैषामिति ॥

(प्रदीपः) प्रकृतयश्चैषामिति । प्रत्यासत्त्येषामिति लभ्यते ॥

(उद्द्योतः) प्रत्यासत्त्येति । एवं चैषामिति नापूर्वमिति भावः ॥ एतत्सामर्थ्यादेव लाक्षणिकानामप्यनुकरणमनुमास्यत इति तात्पर्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पूर्वपक्षी समाधत्ते—एवं तर्हीति । एषां—दाधाम् ।

उद्द्योते—एतत्सामर्थ्यादेव—प्रकृतिग्रहणसामर्थ्यादेव । सन्नन्तु “दाधाप्रकृतयो ध्वावि” त्याकारकमेव विधेयमिति भावः ।

(आक्षेपोपसंहारभाष्यम्)

तत्तर्हि प्रकृतिग्रहणं कर्तव्यम् ? ॥

(तत्त्वालोकः) तटस्थः पृच्छति—तत्तर्हीति ।

(समाधानभाष्यम्)

कर्तव्यम् । इदं प्रकृतमर्थग्रहणमनुवर्तते ॥

क प्रकृतम् ? ।

“ईदूतौ च सप्रम्यर्थे” इति । ततो वक्ष्यामि “दाधा ध्वावि” “अर्थ” इति ॥

(प्रदीपः) अर्थ इतीति । एतद्वितीयं वाक्यम् । सन्निधानाच्च दाधामर्थं यो वर्तते स घुसंज्ञ इति प्रकृतीनामपि सिध्यति ॥

(उद्द्योतः) नन्वेकवाक्यत्वे दाधयाद्येकदेशानर्थक्या-वृत्त्यर्थमेव तास्याद्, न त्वन्यरूपप्रापकमत आह—एतद्वितीयमिति । अर्थवत्परिभाषयैवानर्थक्यावृत्तौ सिद्धायामर्थग्रहणानुवृत्तिर्वाच्य-मेदायैवेति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्त्येकदेशी समाधत्ते—न कर्तव्यमिति । यत इति शेषः । इति—इत्यत्र । वक्ष्यामि—अनुवर्त्यामि । फलितं निर्दिशति—दाधेति ।

प्रदीपे—इति—इति तदर्थेन ।

उद्द्योते—तत्—“अर्थ” इत्येतत् । वाक्यभेदायैवेति—न च “संभवत्येकवाक्यत्वे वाक्यभेदोऽन्याय्य” इति न्यायेन विरोधात् वाक्यभेदाङ्गीकारो न युक्त इति वाच्यम्, तत्र संभवतिपदोपाशानेन तेनाविरोधात् ॥

(समाधानवाधकभाष्यम्)

नैवं शक्यम् । ददातिना समानार्थान् रातिरासति-दासतिमहतिप्रीणातिप्रभृतीनाहुः । तेषामपि घुसंज्ञा प्राप्नोति । तस्मान्नैवं शक्यम् ॥ न चेदेवं, प्रकृतिग्रहणं कर्तव्यमेव ॥

(उद्द्योतः) भाष्येप्रीणातीति । यथा पितृभ्यः प्रीणातीत्यादी ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पूर्वपक्षी खण्डयति—नैवमिति । कर्तुमिति शेषः । एवमग्रेऽपि । ददातिनेति—यतः तथा सति, इत्यादिः । न चेदेवमिति—कर्तुं शक्यते, तर्हीति शेषः ।

उद्द्योते—ददात्यर्थे तेषां प्रयोगस्याप्रसिद्धत्वादाह—यथेति ।

(समाधानसाधकभाष्यम्)

न कर्तव्यम् । शिदर्थेन तादृन्नार्थः प्रकृतिग्रहणेन । अवश्यं तत्र मर्थं प्रकृतिग्रहणं कर्तव्यम्, प्रणिमयते प्रणमयतेत्येवमर्थम् । तत् पुरस्तादपक्रच्यते घुप्रकृतौ माप्रकृतौ चेति ॥

(प्रदीपः) तत्पुरस्तादिति । नेर्गदेति सूत्रे दुमाशब्दयोर्मध्ये प्रकृतिग्रहणं कर्तव्यं तदुभाभ्यामभिसम्भन्त्यते ॥

(उद्द्योतः) ननु तत्रोभयान्वयाय प्रकृतिग्रहणद्वये कर्तव्येऽत्रैव करणं युक्तमत आह—तदुभाभ्यामिति । घुप्रकृतिमाशब्दानां द्वन्द्वे सन्निधानाविशेषादुभयप्रकृतिगृह्यते इति प्रणिदयते प्रणिमयन इति उभयत्रापि णत्वं सिध्यतीत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्ती निराकरोति—न कर्तव्यमिति । यत इति शेषः । अवश्यमिति—यत इत्यादिः । तत्र—“नेर्गदे” ति सूत्रे । मर्थमिति व्याचष्टे—प्रणिमयते इति । तत्—प्रकृतिग्रहणम् । ततः फलितमाह—घुप्रकृताविति ।

प्रदीपे—ननु योः पूर्व प्रकृतिपदपाठे दोष एवेत्यत आह—घुमाशब्दयोरिति । कर्तव्यमिति—तत इति शेषः ।

उद्द्योते—तत्र—“नेर्गदे” ति सूत्रे । कर्तव्ये इति—सतीति शेषः । अत्रैव—“दाधे” ति सूत्रे एव । करणं—प्रकृतिग्रहणकरणम् ।

(आक्षेपभाष्यम्)

यदि प्रकृतिग्रहणं क्रियते । प्रनिमिनोति प्रनिमी-
नाति । अत्रापि प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) प्रनिमिनोतीति । मीनातिमिनोतिदीक्षां ह्यपि
चेत्प्राप्तविधानाद्वति माप्रकृतिवमनयोः ॥

(उद्घोतः) आख्यविधानादिति । एज्विषये ईकारान्ताना-
माख्यविधानादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पूर्वपक्षी आक्षिपति—यदीति । तत्रे-
ति शेषः । क्रियते इति—तर्हीति शेषः । प्राप्नोतीति—णत्वमित्यादिः ।

प्रदीपे—अनयोः—मीनातिमिनोत्योः ।

उद्घोते—भाष्यरीत्येदं, न वार्तिकरीत्ये. याह—एज्विषये इति ।

(प्रतिबन्दीभाष्यम्)

अथाक्रियमाणेऽपि प्रकृतिग्रहणे इह कस्मान्न
भवति—प्रनिमाता प्रनिमातुं प्रनिमातव्यमिति ॥

(तत्त्वालोकः) तत्र सिद्धान्ती पूर्वपक्षमुखेनैव समाधातुं
पृच्छति—अथेति । नेगेदिति सूत्रे इति भावः । मा माने इत्यस्य
स्याणि निर्दिशति—प्रनिमातेति ।

(प्रतिबन्दीसमाधानभाष्यम्)

आकारान्तस्य छितो ग्रहणं विज्ञायते ॥

(तत्त्वालोकः) पूर्वपक्षी समाधत्ते—आकारान्तस्येति । यत-
स्तत्रे. यादिः । “नेगेदनददुमाङ्गस्यती”त्यादि सूत्रं पठ्यते इति भावः ।

(समाधानभाष्यम्)

यथैव तर्हि अक्रियमाणे प्रकृतिग्रहणे आकारान्तस्य
छितो ग्रहणं विज्ञायते । एवं क्रियमाणेऽपि प्रकृतिग्रहणे
आकारान्तस्य छितो ग्रहणं विज्ञायते ॥

(उद्घोतः) भाष्ये एवं क्रियमाणेऽपीति । णत्वविधौ माङ्-
स्यतीति निर्देष्टव्यमिति भावः ॥ यद्यपि लक्षणप्रतिपदोक्तपरिभा-
षया मीनातिमिनोत्यादेशानां ग्रहणाभावो वक्तुं शक्यस्तथापि मेडो-
ऽग्रहणवारणाय गामादाग्रहणेऽप्यविशेष इत्युक्तेर्माङ्ग्रहणे तदप्रवृत्तिः ।
मामाने इत्यस्य योगे णत्ववारणाय च छित्पाठ आवश्यक इति
तात्पर्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्ती पूर्वपक्ष्युक्तमेव समाधानं
करोति—यथैवेति । तत्रेति शेषः ।

उद्घोते—तदप्रवृत्तिः—लक्षणप्रतिपदोक्तपरिभाषाऽप्रवृत्तिः ।
तस्य फलान्तरमप्याह—मा माने इति ।

(भारद्वाजीयप्रयोजननिराकरणभाष्यम्)

विकृतार्थेन चापि नार्थः । दोष एवैतस्याः परिभा-
षाया “लक्षणप्रतिपदोक्तयोः प्रतिपदोक्तस्यैव” इति—
“गामादाग्रहणेऽप्यविशेषः” इति ॥

(प्रदीपः) गामादाग्रहणेऽप्यिति । अस्य चार्थस्य दैपः पित्त-
मदाविति पित्तविषये सामान्यग्रहणार्थं लिङ्गम् । अन्यथाऽस्य लाक्ष-
णिकत्वात्तत्र ग्रहणं न भविष्यतीति किं प्रतिषेधार्थेन पित्तैव । सामा-
न्यापेक्षया च निरनुबन्धकग्रहण इति लक्षणप्रतिपदोक्तकरोति च

परिभाषाद्वयानुपस्थानमिह शापयतीति धेदोऽपि सिध्यति । दो ददो-
रित्यत्र वा ‘द’ इत्येव धेदो निवृत्त्यर्थं सदेदो घुसंज्ञां शापयति । न
हि दधातिनिवृत्त्यर्थं द इत्येतत्, तस्य दधातेर्हिरिति ह्यादेशविधा-
नादङ्गावाप्रसङ्गात् ॥

(उद्घोतः) सामान्येति । एतत्सूत्रगृहीतदाधापेक्षया परिभा-
षागृहीतगाद्यपेक्षया परिभाषाद्वयापेक्षया चेत्त्यर्थः ॥ निरनुबन्धकेति ।
स च दोऽवखण्डन इत्ययम् ॥ धेदोऽपीति । अन्यथाऽस्य लाक्षणिक-
त्वाद् ग्रहणाप्रसक्तिः ॥ यत् सानुबन्धकत्वादिति । तत्र । निरनुबन्ध-
कस्य धा इत्यस्याप्रसिद्धत्वात् ॥ ये तु दाविषयमेव तज्ज्ञापकं मन्यन्ते
तन्मते धेडंशे ज्ञापकान्तरमाह—दो ददिति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एवं प्रकृतिग्रहणस्य कात्यायनोक्त-
प्रयोजनं निराकृत्य भारद्वाजोक्तप्रयोजनं खण्डयति—विकृतेति ।
दोष इति—वाधक इत्यर्थः । यत् इत्यादिः । तथा च “गामादे” ति
परिभाषयैव लाक्षणिकस्यापि दारूपस्य घुसंज्ञासिद्धिरिति भावः ।

प्रदीपे—ग्रहणार्थमिति—क्रियमाणमिति शेषः । अन्यथा—
“गामे” त्यभावे । अस्य—दैपः “दा” इत्यस्य । अत्र—घुसंज्ञा-
याम् । इह—घुसंज्ञायाम् । ज्ञापयतीति—दैपः पित्तमित्यादिः ।
सिध्यतीति—घुसंज्ञेत्यादिः । इत्यनेति—क्रियमाणमिति शेषः ।
तस्य—दधातेः ।

उद्घोते—परिभाषाद्वयेति—“निरनुबन्धके” ति “लक्षणप्रति-
पदोक्ते” ति परिभाषाद्वयेत्यर्थः । स च—निरनुबन्धकश्च । अन्यथा—
तेनात्र तादृशपरिभाषाद्वयानुपस्थानज्ञापनाभावे । अस्य—धेदः “धा”
इत्यस्य । नारायणाशुक्तिं खण्डयति—यत्स्विति । केचित्तु—अदाग्र-
हणस्य ज्ञापकत्वसम्भवे पित्तस्य तदाश्रयणानोचित्यात्कैवटोक्तमस-
ङ्गतमिति वदन्ति, तत्र, उपायस्योपायान्तरादृष्टकत्वात् ॥ ज्ञापकान्तरो-
पादानवैयर्थ्यं परिहरति—ये स्विति ।

(यदागमन्यायाधिकरणम्)

(१७५ आक्षेपवार्तिकम् ॥ २ ॥)

॥ * ॥ समानशब्दप्रतिषेधः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

समानशब्दानां प्रतिषेधो वक्तव्यः । प्रनिदारयति
प्रनिधारयति । दाधा घुसंज्ञा भवन्तीति घुसंज्ञा
प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) समानशब्दानामिति । समानश्रुतीनामित्यर्थः ॥
प्रनिदारयति प्रनिधारयतीति । दृष्ट्युद्बोधिनि वृद्धावाकारे कृते
दाधाशब्दो संप्रथेते । तौ चार्थवन्तौ । पश्चात्तु रपरत्वं क्रियमाणमाग-
मभूतत्वादन्त्यत्वं न करोतीति प्राप्तिः ॥

(उद्घोतः) समानत्वं नार्थ इत्याह—श्रुतीनामिति ॥
तौ चेति । एतेनानर्थकत्वात्तयोर्बुद्धत्वं नेत्यपास्तम् ॥ पश्चादिति । प्रणि-
दापयतीत्यत्र पुगिवेति भावः ॥ आगमभूतत्वात् । आगमस्व-
रूपत्वात् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—समानेति—घुसंज्ञायामित्यादिः ।
प्रनिधारयतीति—यत् इहेत्यादिः ।

प्रदीपे—तौ—दाधाशब्दौ ।

उद्घोते—तयोः—दाधाशब्दयोः । यथाश्रुतार्थानुपपत्तेराह—
आगमस्वरूपेति ।

(१७६ समाधानवार्तिकम् ॥ ३ ॥)

॥ * ॥ समानशब्दाप्रतिषेधोऽर्थवद्
ग्रहणात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

समानशब्दानामप्रतिषेधः, अनर्थकः प्रतिषेधोऽ-
प्रतिषेधः ॥

घुसंज्ञा कस्मान्न भवति ? ॥

अर्थवद्ग्रहणात्, अर्थवतोर्दाधोर्ग्रहणात् ! न चैता-
वर्थवन्तौ ।

(प्रदीपः) अर्थवद्ग्रहणादिति । अर्थवद्ग्रहणे नानर्थकस्ये-
त्यस्य स्वं रूपमित्यनेन ज्ञापितत्वाद् । उरण् रपर इति चाण्वधीय-
मान एव रपरो भवतीति वृद्धिः क्रियमाणा रपरा भवतीति दार्धारोरे-
वार्थवत्त्वं न तु तदवयवयोरिति नास्ति घुसंज्ञा ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—घुसंज्ञेति—यद्येवं, तर्हि तदभावे
तत्रेत्यादिः । एतौ—दृङ्घुडोः दाधौ ।

प्रदीपे—तदवयवयोः—दार्धारोरेवयवयोः दाधोः ।

(१७७ समाधानहेत्वन्तरवार्तिकम् ॥ ४ ॥)

॥ * ॥ अनुपसर्गाद्वा ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अथवा यत्क्रियायुक्ताः प्रादयस्तं प्रति गत्युपसर्गसंज्ञा
भवन्ति । न चैतौ दाधौ प्रति क्रियायोगः ॥

(प्रदीपः) अनुपसर्गादिति । अभ्युपगम्य घुसंज्ञां दोषं परिह-
रति । घुसंज्ञापेक्षया यस्योपसर्गत्वं तस्मात् परस्य नेधौ परतो गत्वं
विधीयते । अत्र दाधापेक्षया नास्ति प्रशब्दस्योपसर्गत्वम्, किन्तु
दार्धारोरेपेक्ष्येयदोषः ॥

(उद्घोतः) अभ्युपगम्येति । अदाबिति प्रतिषेधार्थेन दैपः
पित्वेन दो ददित्यनेन च परिभाषामात्रानुपस्थानज्ञापनसंभवादिति
भावः ॥ किं त्विति । तयोरेव क्रियावाचित्वादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एतौ दाधाबिति—दृङ्घुडोर्या क्रिया
तद्योग इत्यर्थः ।

प्रदीपे—घुसंज्ञापेक्षया—घुसंज्ञिनोऽपेक्षया । कर्मण्यङः सत्त्वात् ।

उद्घोते—अभ्युपगमे बीजमाह—अदाबिति । तथा चात्र
“अर्थवद्ग्रहण” परिभाषोपस्थानासंभवात् “अनुपसर्गाद्” ति पक्षा-
न्तरमाश्रितं भाष्यकृतेति भावः । तयोरेव—दार्धारोरेव ।

(आद्येपभाष्यम्)

यद्येवम् इहापि तर्हि न प्राप्नोति—प्रणिदापयति
प्रणिधापयतीति । अत्रापि नैतौ दाधावर्थवन्तौ, नाप्येतौ
दाधौ प्रति क्रियायोगः ॥

(प्रदीपः) इहापि तर्हि । अत्रापि पुकि कृते पकारान्तोऽ-
र्धवान् न केवलो दाशब्दः । पुगन्तमेव च प्रत्युपसर्गत्वम्, न दाशब्दं
प्रतीति प्रश्नः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अत्रापि—यत इत्यादिः ।

प्रदीपे—प्रथमतुल्यतां भाष्योक्तामाह—अत्रापि । प्रणिदाप-

यतीत्यादावपीत्यर्थः । द्वितीयतुल्यतां भाष्योक्तामाह—पुगन्तमिति ।

(१७८ समाधानवार्तिकम् ॥ ५ ॥)

॥ * ॥ न वार्थवतो आगमस्तद्गुणीभूत-
स्तद्ग्रहणेन गृह्यते यथाऽन्यत्र ॥ * ॥

(भाष्यम्)

न वा एष दोषः ।

किं कारणम् ? ॥

अर्थवत आगमस्तद्गुणीभूतोऽर्थवद्ग्रहणेन गृह्यते ।
यथान्यत्र । तद्यथा—अन्यत्रापि अर्थवत आगमोऽर्थव-
द्ग्रहणेन गृह्यते ॥

कान्यत्र ? ।

लवित्वा चिकीर्षितेति ।

(प्रदीपः) न वाऽर्थवत इति । लब्धात्मकस्य भावस्य निमि-
त्तवशोऽपचयापचयौ व्यपदेशहानि न कुरुतः, यथा देवदत्तस्याङ्गाधि-
क्याङ्गच्छेदौ । इहाप्यन्तरङ्गत्वात् कृतायां दाधोर्घुसंज्ञायां पश्चादुत्पन्नः
पुगागमो ध्रुव्यपदेशं न निवर्तयति नाप्यर्थवत्त्वमित्यदोषः । अनर्थक-
स्याप्यागमो व्यपदेशहानि न करोति, यथा सत्यपि रेफेऽकाराकार-
योगुणवृद्धिव्यपदेशाहानिः । इह त्वर्थवतो ग्रहणादर्थवत इत्युक्तम् ।
यदा च प्रकृत्यर्थः प्रेण विशेष्यते तदाऽयं परिहारः, प्यर्थविशेषणत्वे तु
प्रस्य दाधौ प्रत्यनुपसर्गत्वाद् गत्वं न भवत्येव ॥ तद्गुणीभूत इति ।
प्रयोगसंपादन उपकारक इत्यर्थः ॥

(उद्घोतः) भाष्ये तद्गुणीभूत इति । यमुद्दिश्यागमो
विहितः स तद्गुणीभूतः शास्त्रेण तदवयवत्वेन बोधितोऽतस्तद्ग्र-
हणेन तद्ग्रहणेन तद्वोधकेन गृह्यते बोध्यते आगमविशिष्ट इति
परिभाषार्थः । तदाह—लब्धात्मकस्येति ॥ तेन दार्धारोर्व्यावृत्तिः
सूचिता । अपचय इति दृष्टान्तार्थम् ॥ अन्तरङ्गत्वादिति । इदं
यथोद्देशे, कार्यकाले तु गत्वदेश संज्ञाऽसिद्धा स्यादिति बोध्यम् ॥
वस्तुतः कार्यकालपक्षे पूर्वं पुनः प्रवृत्तावपि दाधौ दाशब्देन ग्रहणाद्
गुत्वं सुलभमेवेति चिन्त्यम् ॥ ध्रुव्यपदेशं न निवर्तयति नाप्यर्थव-
त्त्वमितीति । स्वविशिष्टे तयोरानयनादिति भावः ॥ अकाराकार-
योरिति । रेफविशिष्टयोरित्यर्थः ॥ इह त्विति । घुसंज्ञासंज्ञे इत्यर्थः ॥
अत्रेदं बोध्यम् । अङ्गावयवाकारस्य सुविधायकानेमुगिति सत्रारम्भ-
सामर्थ्येन कचिद्वर्णग्रहणे नास्याः प्रवृत्तिः । तेन दिदीये इत्यादौ
यणादिकं न । अयमेवार्थो भाष्येऽर्थवद्ग्रहणेन ध्वन्यत इत्याहुः ॥
प्रयोगेति । इदं चिन्त्यम् । आगमवत्प्रत्ययादेरपि प्रयोगसंपादने उप-
कारकत्वेन तेषामपि प्रकृतिग्रहणेन ग्रहणापत्तिः, मूलयुक्तेस्तुल्यत्वात् ।
अस्य मूलयुक्तत्वाभावे तु तत्कथनवैयर्थ्यापत्तिः । तस्मान्मदुक्तव्या-
ख्यैव ज्यायसी ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—हि—यतः । तथा च प्रणिदापयती-
त्यादौ दाशब्दमुद्दिश्य पुनो विहितत्वात् पुनविशिष्टस्य दाग्रहणेन
ग्रहणाद् घुसंज्ञोपपद्यते । प्रनिदारयतीत्यादौ तु दाशब्दमुद्दिश्य रेफस्य
विहितत्वाभावात् रेफविशिष्टस्य दाग्रहणेनाग्रहणात् घुसंज्ञा प्रसज्यते
इति भावः ।

प्रदीपे—लब्धात्मकस्य—लब्धस्वरूपकस्य । व्यपदेशेति—
व्यवहारेत्यर्थः । अस्याः परिभाषायाः लौकिकसिद्धत्वाद्—यथेति ।

इहापीति—प्रणिदापयतीत्यादावपीत्यर्थः । तथेत्यादिः । **इत्यदोषः**—इति हेतोरदोषः । परिभाषापाठे “यदागमाः” इति पाठादत्र “अर्थवतः” इति प्रकृताभिप्रायं, न सार्वत्रिकमित्याशयेनाह—**अनर्थकस्येति** । अत एवात्रैकवचनान्तपाठः ॥ **अपिना** अर्थवतः इत्यस्य संग्रहः । **प्रस्येति**—इदं देहलीदीपग्यायेन पूर्वोत्तरत्र चाप्तेति ॥

उद्द्योते—**यमुद्दिश्येति**—य इति शेषः । तदगुणीभूत इति व्याचष्टे—**शास्त्रेणेति** । एवमग्रेऽपि । शेषं पूरयति—**आगमविशिष्ट इति** । तेन—**लब्धात्मकायेत्यनेन** । प्रकृतानुपयोगादाह—**दृष्टान्तेति** । कैयटोक्तं खण्डयति—**वस्तुत इति** । **स्वविशिष्टे**—पूर्वविशिष्टे । **तयोः**—बुद्ध्यर्थवत्त्वयोः । यथाश्रुतार्थसङ्गतेराह—**रेफविशिष्टेति** । **क्वचिदिति** व्याचष्टे—**वर्णेति** । **आदिना** जहारेत्यादिसंग्रहः । **आदिना** “आत औ णल” इत्यादिपरिग्रहः । **शब्दतोऽलाभादाह**—**ध्वन्यते इति** । **आहुरिति** सूचितामचिबीजन्तु “आने मुक्” सूत्ररथभाष्यादिस्वारस्यात्तरय अस्या अनित्यत्वस्यैव ज्ञापकता युक्ता, न तु वर्णग्रहणेऽप्रवृत्तिमात्रस्येति । **तेषामपि**—प्रत्ययादिविशिष्टानामपि । **अस्य**—तदगुणीभूतस्वरय । **मदुक्तेति**—शास्त्रेणेत्यनेनेति भावः ।

(आदेशवादिन आगमवादिनं प्रत्याक्षेपभाष्यम्)

युक्तं पुनर्यन्त्रित्येषु नाम शब्देष्वगमशासनं स्यात् । न । नित्येषु नाम शब्देषु कूटस्थैरविचालिभिर्वर्णैर्भवितव्यमनपायोपजनविकारिभिः । आगमश्च नामापूर्वः शब्दोपजनः ? ॥

(प्रदीपः) युक्तं पुनरिति । ततश्च नित्येष्वगमविरोधात् तद्वारेणदेशविधानादाप्शब्द एवार्थवान् दाशब्द इति तदवस्थो दोष इति भावः ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये यन्नित्येष्विति । वियदादिवद् वर्णप्रकृतिप्रत्ययपदवाक्यादिरूपाः सर्गाधिकालिकोत्पत्तिमन्तः प्रलयकालिकानाश्वन्तश्चेति पक्षे इति भावः ॥ **दापशब्द एवार्थवान् दाशब्द इति** । स तु न दाशब्द इत्यर्थः । एवं च युत्वाभावात्तदवस्थो दोष इति भावः ॥ श्रौतस्थानपष्ठयभावात्स्थानिवस्वरय नैतद्विषये प्रवृत्तिरिति तत्पर्यम् ॥ **कूटस्थत्वं व्याचष्टे**—भाष्ये अविचालिभिरिति । तद्विवरणमनपायेत्यादि । इन्द्रान्मत्वर्थीये पश्चाज्जसमासः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—**युक्तमिति**—तदिति शेषः । **पुनरिति** प्रश्ने । तथा च तत् किं युक्तमित्यर्थः । **स्यात्**—स्यादिति । **समाधत्ते**—नेति । **युक्तमित्यस्यानुषङ्गः** । **नित्येष्विति**—यत इत्यादिः । **च—तु** । **शब्दोपजनः**—उपजायमानः शब्दः ।

प्रदीपः—प्रश्नादिसकलाशयमाह—**ततश्चेति** । **तद्वारेणेति**—पुगभवतीत्येतद्वारेणेत्यर्थः । **दाशब्दस्य दापशब्देति** शेषः ।

उद्द्योते—**पारमार्थिकनित्यत्वस्याभावादाह**—**वियदिति** । अधिमादिना महावाक्यपरिग्रहः । **स तु**—दापशब्दस्तु । ननु स्थानिवद्भावेन तत्र दात्वमित्यत आह—**श्रौतेति** । “दापे” ति सूत्रे इति भावः । **एतद्विषये**—युत्वविषये । अपौनरुक्त्यायाह—**कूटस्थेति** ।

(आगमवादिन आदेशवादिनं प्रत्याक्षेपभाष्यम्)

अथ युक्तं यन्नित्येषु शब्देष्वगमशासनं स्यात् ॥

(प्रदीपः) अथ युक्तमिति । तत्रापि स्थानिमपनीयादेशः क्रियत इत्यनित्यत्वप्रसङ्गः । यक्षीभयोर्दोषो न तमेकक्षीयः ॥

(उद्द्योतः) नन्वेतावतापि स्वपक्षास्थापनाद्वैतण्डिकत्वमस्य स्यादत आह—**यश्चेति** ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—**युक्तमिति**—किन्तदित्यादिः । **स्युः**—स्युरिति ।

प्रदीपः—**तत्रापि**—आदेशस्थलेऽपि । अस्यानित्यत्वप्रसङ्ग इत्यनेनान्वयः । **उभयोः**—आगमवाद्यादेशवादिनोः । **दोषः**—अनित्यत्वप्रसङ्गरूपः । **एकः**—आगमवादी । “यक्षीभयोः समो दोषः परिहारतयोः सम” इति न्यायादिति भावः ।

उद्द्योते—**अस्य**—आगमवादिनः ।

(आदेशवादिनः समाधानभाष्यम्)

बाढं युक्तम् । शब्दान्तरैरिह भवितव्यम् । तत्र शब्दान्तरे शब्दान्तरस्य प्रतिपत्तिर्युक्ता ॥

(प्रदीपः) बाढमिति । प्रसङ्गवाची स्थानशब्दो न निवृत्तिवाची, ततश्च सन्त एव प्रयोगे नित्याः शब्दा बुद्ध्युन्मज्जननिमज्जने द्वारेण प्रतिपाद्यन्ते । आगमस्त्वग्रथितस्यापूर्वः क्रियमाणो नित्यत्वं विरुणद्धि ॥

(उद्द्योतः) प्रसङ्गवाचीति । षष्ठी स्थान इत्यत्रयः । प्रसङ्गश्च बुद्धेरिति भावः ॥ **सन्त एव प्रयोगे नित्या इति** । आदेशरूपा इत्यर्थः ॥ **बुद्ध्युन्मज्जननिमज्जने** यथाक्रममादेशस्य स्थानिनश्च ॥ भाष्ये **शब्दान्तरे इति** । तद्वद्वा प्राप्तायामित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—**शब्दान्तरैरिति**—यत इत्यादिः । **इह**—आदेशस्थले । **तत्र**—तथा सति ।

(सिद्धान्तोपसंहारभाष्यम्)

आदेशास्तर्हीमे भविष्यन्ति अनागमकानां सागमकाः ।

तत् कथम् ? ।

‘सर्वे सर्वपदादेशा दाक्षीपुत्रस्य पाणिनेः ।

एकदेशविकारे हि नित्यत्वं नोपपद्यते’ ॥

(प्रदीपः) आदेशास्तर्हीमे इति । इह भवतीत्येतद्वारेण तत्पर्येत्यदेशः क्रियते ॥ **सर्व इति** । आगमा अपीत्यर्थः ॥ **सर्वपदादेशा इति** । पदशब्देन न सुप्तिङन्तं गृह्यतेऽपि तु कार्यं प्रतिपद्यमानं प्रतीयमानं (यत्) प्रकृतिप्रत्ययादि तत् सर्वपदम् ॥ **एकदेशविकारे हीति** । यद्यपि सर्वविकारेऽप्यनित्यत्वं यथा पिठस्थस्य पयसः पाकादिषु, तथापि विकाराभावप्रतिपादनपरमेतत् । बुद्धिविपरिणाममात्रं स्थान्यादेशागमगमिभावद्वारेण क्रियत इत्यर्थः ॥ यथेवं दाशब्दस्य दापशब्द आदेशः क्रियत इति दाशब्दस्यानर्थक्यप्रसङ्गः ॥ नैष दोषः । नित्यतासमर्थनायादेशपक्ष आश्रितः । प्रक्रियायां तु कल्पितायामागमगमिभाव एव । अन्यथागमादेशयोर्भेदेन व्यवहारो न स्यात् ॥

(उद्द्योतः) आदेशास्तर्हीमे इति इमे आगमत्वेन व्यवहियमाणा अपि तथा विधीयमाना अपि आदेशास्तत्सदृशा भविष्यन्तीत्यर्थः ॥ **आद्यन्तावित्याद्येकवाक्यतया** आर्षधातु कस्याद्यावयव इदित्यर्थे वृत्ते नित्यत्वानुपपत्तिमूलकवाक्यान्तरकल्पनेन केवलतव्यवृद्धौ प्रसक्त्यायामिकारादिः साधुरिति बोधः ॥ तेनात्रापि बुद्धिविपरिणाममात्रस्यैव सत्त्वेन न नित्यत्वहानिरिति भावः ॥ **यदागमा इति**

न्यायस्य चात्रापि पक्षे सत्त्वात्प्रणिदापयतीत्यादौ न दोषः ॥ ये तत्र पक्षे आगमत्वं नास्त्येवेति वदन्ति, ते मान्याः । **अनागमकानामि-**त्यादिव्यवहारासङ्गतेः । निरवयवकबुद्धिनिमज्जनसावयवकबुद्धयुग्म-ज्जनेनागमव्यवहारस्यापि निर्वाधत्वात् । **तत्कथमिति** प्रश्ने तुल्यन्या-यत्वादाह—**सर्वे सर्वपदेति** । यथा **एरुरिः**यादौ अवयवयोः श्रौतस्थान्यादेशभावेऽपि नित्यत्वानुपपत्तिमूलकः समुदाययोरपि स कल्प्यते, एवम् अवयवत्वेन विधानेऽपि अर्थापत्तिमूलकवाक्यान्तरकल्पनेन निरवयवसावयवबुद्धयोर्विपरिणाममात्रेणादेशत्वव्यवहारो गौणो नित्य-त्वरक्षणाय कल्प्यत इति । यथा च तत्र कल्प्यमानस्थान्यादेशभावेन श्रौतावयवस्थान्यादेशभावस्य न त्यागः, अत एवात्रः **परस्मिन्**चित्यादीनामुक्तिसम्भवः । तथाऽत्रापि श्रौतावयवव्यवविभावस्य न त्याग इति **यदागमा** इत्येतद्वृत्तिव्यावृत्तौ वैति ईदृशस्थान्यादेशभावे स्थानिवत्त्वस्य न प्रवृत्तिः, **स्थानिवदिति** श्रुतेः श्रौतस्थान्यादेशभावा-नुपपत्तिमूलकतया कल्प्यमानस्थान्यादेशभावके **एरुरिः**यादावेव तत्र-वृत्तेः । न तत्र केवलानुमानिके । अत एव **लावस्थायामि**डित पक्षे-डादिविशिष्टस्यापि वदित्यादौ न पित्राद्यादेश इति दिक् । तदेतदाह—**इदं भवतीत्येतद्द्वारेणेति ॥ आगमा अपीत्यर्थ** इत्यस्य तथेत्यादिः । अत एवात्रे वक्ष्यति—‘बुद्धिविपरिणाममात्रं स्थान्यादेशागममिभाव-द्वारेण क्रियते’ इति ॥ एतेनागमा अपीत्येव **सर्वपदव्याख्यायामेकदे-**शविकारे हीति वाक्यशेषविरोधः । आदेशत्वोपपादिकाया विकारव्या-पकीभूताभादप्रतियोगिवरूपनि यत्त्वानुपपत्तेः **सकलपक्षादिति** वादि-त्यपास्तम् ॥ **पद्यमानमिति** । कार्यवत्तया प्रतीयमानं प्रकृत्यादी-त्यर्थः ॥ **सर्वपदेत्यत्र** घञर्थे कः । सर्वेश्वरश्चात्रावयवकात्स्न्यवाची ॥ **यद्येवमिति** । एवं चैतदवयवस्थानर्थक्यात्र संज्ञा, पुनः पूर्व दा इत्यस्य तु न संज्ञा, कार्यकालपक्षे संज्ञाया गत्वदेशस्थत्वेन पुनश्च-सिद्धत्वात् पूर्वमप्रवृत्तेः । न च पुनर्विशिष्टस्य दाग्रहणेन ग्रहणम् । **यदागमा** इत्यस्याभावात् । पूर्वोक्तरीत्या स्थानिवत्त्वाप्रवृत्तेश्चेति भावः ॥ **आदेशपक्ष इति** । बुद्धिविपरिणामपक्ष इत्यर्थः ॥ कल्पितप्र-क्रियादेशायां तु न कस्मिन्नागमत्वादिव्यवहारस्याग इति **यदागमा** इत्यादेः सत्त्वेनात्रापि पक्षे न दोष इति भावः ॥

(**तत्त्वालोकः**) प्रदीपे—**प्रकृतीति**—यदित्यादिः । **यद्येव-**मिति—तद्वैति शेषः ।

उद्ध्योते—वस्तुत आदेशत्वस्याभावादाह—**इमे इति** । तथा—आगमत्वेन । आदेशात् इत्येतदुपपादयति—**आद्यन्ताविति** । वृत्ते—निष्पन्ने । **हकारादिरिति**—तत्र इति शेषः । **अत्रापि**—आगमस्थ-लेऽपि । **अत्रापि पक्षे**—आगमस्यादेशसदृशत्वपक्षेऽपि । प्राचां मर्त खण्डयति—**ये र्विति** । विषये वाक्यं प्रतिपाद्य पक्षे साधकमाह—**निरवयवेति** । इदमेव सकलं “अनागमकानामि” त्वनेन प्रत्ययादि । प्रकृतासम्बद्धत्वादाह—**तुल्येति** । **सः**—स्थान्यादेशभावः । तदुक्ति-साफल्यत्वाह—**यथा चेति** । **तत्र**—अवयवस्थले । तत्र मानमाह—**अत एवेति** । **अत्रापि**—आगमस्थलेऽपि । नन्वेवं स्थानिवत्त्वेन सिद्धमित्यत आह—**ईदृशेति** । तत्र बीजमाह—**स्थानिवदिति** । **अत्र**—आगमस्थले । **आनुमानिके इति**—स्थान्यादेशभावे इति शेषः । इदं सकलयति—**अत एवेति** । यथाश्रुतासङ्गतेराह—**आगमा इति** । **अत एवेति**—अन्यथा तत्रोभयोक्तिः वैयर्थ्यं भजेतेत्याशयः । **एतेन**—आगमस्थलेऽपि बुद्धिविपरिणामस्वीकारेण । **वाचीति**—न तु पदबहुत्ववाचीति भावः । **एतदवयवस्य**—दाप्शब्दावयवस्य दाश-ब्दस्य । **पूर्वोक्तरीत्या**—“श्रौतस्थानपञ्चभावादि” त्यादि—प्रागु-क्तरीत्या ।

(**अनिष्टापत्तिनिराकरणाधिकरणम्**)

(१७९ आक्षेपवार्तिकम् ॥ ६ ॥)

॥*॥ **दीडः प्रतिषेधः स्थाद्योरित्त्वे ॥*॥**

(**भाष्यम्**)

दीडः प्रतिषेधः स्थाद्योरित्त्वे वक्तव्यः ॥ उपादा-स्तस्य स्वरः शिक्तस्येति । “मीनातिमिनोति” इत्या-त्त्वे कृते “**स्थाद्योरित्त्वे**” इतीत्वं प्राप्नोति ॥

(**प्रदीपः**) दीड इति । उपादीसत इति स्थिते **मीनातिमि-**नोतीत्यात्वे कृते दारूपत्वादर्थसंज्ञाच बुसंज्ञाप्रसङ्गः ॥

(**तत्त्वालोकः**) भाष्ये—**उपादास्तेति**—यत इत्यादिः । आत्वे कृते इति—बुसंज्ञायां सत्यामिति शेषः ।

(**प्रत्याक्षेपभाष्यम्**)

कुतः पुनरयं दोषो जायते—किं प्रकृतिग्रहणाद् , आहोस्विद्रूपग्रहणात् ? ॥

(**उद्ध्योतः**) सन्निपातपरिभाषया दीड आत्वे दारूपाश्रयबुत्वं न । प्रकृतिग्रहणस्य प्रत्याख्यातत्वात् तन्निबन्धनमपि इति गूडाशयः पृच्छति—भाष्ये—**कुतः पुनरिति** ॥

(**तत्त्वालोकः**) भाष्ये—**अयं दोषः**—तत्र बुसंज्ञाप्रसङ्गरूपो दोषः । उद्ध्योते—**तन्निबन्धनं**—प्रकृतिग्रहणनिबन्धनम् ।

(**प्रत्याक्षेपसमाधानभाष्यम्**)

रूपग्रहणादित्याह ॥

(**उद्ध्योतः**) आशयमविषय उत्तरम्—**रूपग्रहणादिति ॥**

(**प्रकृतिग्रहणदोषभाष्यम्**)

इह खलु प्रकृतिग्रहणादोषो जायते । उपदिदिषते । “**सनि मीमाधुरभलभ**” इति ॥

(**प्रदीपः**) इह खल्विति । एवो विषये आत्वविधानादीशब्द एव दाप्रकृतिरिति दोषः ॥

(**उद्ध्योतः**) इह खलु प्रकृतिग्रहणादिति । बुसंज्ञावत् प्रकृ-तिग्रहणेऽयं दोषो जायतेऽतस्तत्र प्रकृतिग्रहणं दुष्टमिति भावः ॥

(**तत्त्वालोकः**) भाष्ये—**रूपग्रहणादित्युत्तरसमर्थनायाह—**इहेति । **दोषः**—बुसंज्ञानन्तरमिस्प्रसङ्गरूपः ।

प्रदीपे—इति दोषः—इति हेतोः बुसंज्ञाप्रसङ्गरूपो दोषः । उद्ध्योते—**इहेत्यादेरसम्बद्धतानिरासायाह—बुसंज्ञेति** ।

(**दोषनिराकरणभाष्यम्**)

नैष दोषः । दाप्रकृतिरित्युच्यते । न चेयं दाप्र-कृतिः । आकारान्तानामेजन्ताः प्रकृतयः, एजन्तानाम-पीकारान्ताः । न च प्रकृतेः प्रकृतिः प्रकृतिग्रहणेन गृह्यते ॥

(**प्रदीपः**) न चेयमिति । एव एव स्थाने आत्वविधा-नादित्यर्थः ॥

(**उद्ध्योतः**) अथैकदेशी एवं दोषं परिहर्तुमाह—**न चेय-**मिति ॥ तद्व्याचष्टे—**एव एवेति** । **मीनातीत्यस्योपदेशकाले** प्रवृ-त्तिमसौ न जानाति । एव च साक्षादाप्रकृतिसंभवे व्यवहितप्रकृतेर्न

ग्रहणमिति भावः ॥ अतिफल्युत्वात्वेतन्मतदूषणानभिनिवेशो भाष्य-
कृत इति द्रष्टव्यम् ॥ यत्किंच वार्तिकमतम्—न चैतत्पक्षेऽवदान इत्या-
दावादान्तत्वनिवन्धनयुजायसिद्धिः । तत्राकारान्तलक्षणप्रत्ययविधि-
रिति वचनेनैव तस्मिन्नेव । भाष्ये त्वेदं चनप्रत्याख्यानार्थैविवषये
आत्वं सिद्धान्तितमित्यन्यदिति ॥ तत्र । तादृशवार्तिकस्यानुपलब्धभाद ।
विपरीतं मीनातीति सूत्रे उपदेशवचनं कर्तव्यं कश्चयुजसिद्धय-
र्थमिति वार्तिकम् । तत्रोपदेशे एव इति विरुद्धमित्याशङ्क्य एजिव
षय इति भाष्यकृता व्याख्यातम् । न तु भवदुक्तवार्तिकं तत्प्रत्याख्यानं
वा भाष्ये दृश्यते । एवं च प्रकृतिग्रहणं पुसंज्ञायां वार्तिककारोक्तं दुष्ट-
मेव । न तु तदनुरोधेन गुरुभूतवचनान्तरकल्पनानभिनिवेशः कार्यः ।
नह्येकदेशयुक्तमतपरिष्कारे गुरुप्रकारेण क्रियमाणे किंचित्फलमित्याहुः ॥

(तत्वालोकः) भाष्ये—नैष दोष इति—न तत्र पुसंज्ञाप्रस-
ङ्गरूपो दोष इत्यर्थः । यत इति शेषः । आकारान्तानामिति—यत
इत्यादिः ।

प्रदीपे—एवेन—एजिवषयव्यावृत्तिः ।

उद्योते—असौ—वाक्यकृत् । नन्वस्यासिद्धान्तत्वात्कथमिदमित्यत
आह—अतिफल्युत्वादिति । वक्ष्यमाणहेतोरिति भावः । नारायणा-
युक्ति खण्डयति—यस्त्विति । एतत्पक्षे—एव एवात्वमिति पक्षे ।
केचित्तु प्रत्यये परत आत्त्वमभिप्रेत्याह—आदन्तत्वेति । इति वदन्ति ।
तत्र—अवदान इत्यादौ । तस्मिन्नेव—आदन्तत्वनिवन्धनयुजादि-
सिद्धेः । एतद्वचनेति—“आकारान्ते” ति वचनेत्यर्थः । तादृशेति—
“आकारान्ते” तीत्यर्थः । ननु तदनुपलब्धो विवादग्रस्त इत्यत आह—
विपरीतमिति । अस्य वार्तिकमित्यनेनान्वयः । “उपदेशवचनं प्रत्यय-
विध्यर्थमिति वार्तिकस्थप्रत्ययपदव्याख्याने “ण (क) घञ्युजिवधय-
स्तर्हि प्रयोजयन्ती”ति भाष्यफलितमाह—कश्चयुजसिद्धयर्थ-
मिति । वार्तिकमिति—दृश्यते इति शेषः । भाष्यमपि भवत्पक्षानु-
सारि नेत्याह—तत्रोपदेशे इति । वार्तिकम्—“आकारान्ते”ति
वार्तिकम् । अत्र “भवदुक्ते”त्यनेन “आदेच्” सूत्रे “भवत्याकारान्त-
लक्षणः प्रत्ययविधिरिति” त्यस्य भाष्यकृदुक्तस्य शापकसिद्धवचनस्य
सर्वेऽपि न विरोध इति केचिदभिप्रयन्ति । तदनुरोधेन—पुसंज्ञासूत्रे
प्रकृतिग्रहणानुरोधेन । वचनान्तरेति—“आकारान्ते” तीत्यादिः ।
आहुरिति—भाष्यतत्त्वविद इति शेषः ।

(भाष्योपसंहारभाष्यम्)

स तर्हि प्रतिषेधो वक्तव्यः ॥

(तत्वालोकः) तदस्थः पृच्छति—स तर्हीति ।

(समाधानभाष्यम्)

न वक्तव्यः ॥

(तत्वालोकः) सिद्धान्तो समापत्ते—नेति ।

(भाष्यभाष्यम्)

पुसंज्ञा कस्मात् न भवति ? ॥

(तत्वालोकः) तदस्थः पृच्छति—पुसंज्ञेति । तर्हि उपादास्तेत्य-
नेत्यादिः ।

(समाधानभाष्यम्)

“सञ्ज्ञिपातलक्षणो विधिरनिमित्तं तद्विधातस्य”
इत्येवं न भविष्यति ॥

(प्रदीपः) सञ्ज्ञिपातेति । अकिञ्चसञ्ज्ञिपातेनात्वं कियते ।

यदि चात्र पुसंज्ञा स्यात् स्थावोरिच्छेति कित्त्वं स्यादित्यकित्वस्य
व्याघातः स्यादिति पुसंज्ञां प्रति नैवाकार आत्मानं दर्शयतीति पुसंज्ञा
न प्रवर्तते ॥ अत्र केचिदाहुः—दीडस्तुजादावात्वे पुसंज्ञा भवत्येवेति
प्रणिदातेति णत्वं भवति । अत एव वार्तिककारेण स्थावोरिच्छेति
विशेषो निर्दिष्टः ॥ अन्ये त्वाहुः—निर्देश एवैजन्तानामनुकरणाना-
मात्वे कृते दाण्दाब्जाणां चैकशेषे द्वन्द्वे च दाषा इति निर्देशादीडो
नास्ति प्राप्तिः, नहि तदनुकरणस्यात्वमस्ति । अगुणविषयत्वात् ॥

(उद्योतः) अकिञ्चेति । एवो विषयस्याऽन्यथाऽसंभवादिति
भावः ॥ किञ्चमिति । तदभावे संनियोगशिष्टत्वादित्वमपि नेति कार्या-
भावाद ध्रुवस्याप्रवृत्तिरिति भावः ॥ प्रणिदातेतीति । ननु प्रणिदी-
यते इत्यत्र नित्यणत्वप्रसङ्गो णत्वविधौ प्रकृतिग्रहणादिति चेन्न, दृष्टा-
पत्तेः ॥ अन्ये त्वाहुरिति । अत्रारुचिबीजं तु वार्तिकभाष्यविरोधाद्
न तथा सूत्रतात्पर्यमिति ॥ अगुणेति । गुणनिमित्तप्रत्ययप्रसङ्गाभा-
वादित्यर्थः ॥

(तत्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्तो समापत्ते—सञ्ज्ञिपातेति ।
इत्येवम्—इति परिभाषया तत्र सा ।

प्रदीपे—अकिञ्चेति—उपादीस्त्व इति स्थिते सिच इत्यादिः ।
आखम्—एजिवषये प्रवर्तमानमात्वम् । अत्र—उपादास्तेत्यत्र ।
स्यादिति—तर्हीति शेषः । किञ्चमिति—सिच इत्यादिः । पुसं-
ज्ञामिति—किञ्चप्रवर्तकामित्यादिः । आकार इति—अकिञ्चमुप-
जीव्य प्रवृत्त इत्यादिः । दीड इति—भाष्यकारवार्तिककारोभयमते इति
भावः । वार्तिककारेणेति—भाष्यकृता सह फलभेदायैति भावः ।
निर्दिष्ट इति—अन्यथा वार्तिककारमते “दीड” इति वचनेन तत्र
ध्रुवनिषेधात् “शेषे विभाषे” ति वैकल्पिकं णत्वम् । भाष्यकारमते तु
तत्र ध्रुवात् “नेगेदे” ति नित्यं णत्वमिति फलभेदः स्पष्ट एव ।
निर्देश इति—सूत्रकारमते इति भावः । कृते इति—तेषामिति
शेषः । प्राप्तिरिति—पुसंज्ञाया इति भावः । एवं सूत्रकारेण सह
भाष्यकारवार्तिककारयोः विरोधः स्पष्ट एव ।

उद्योते—अन्यथा—सिचः कित्त्वे । तदभावे—सिचः कित्त्वा-
भावे । ग्रहणादिति—तथा च भाष्यकारवार्तिककारयोः मिथः विरो-
धापत्तिरिति भावः । क्रमस्य विवक्षितत्वादाह—वार्तिकभाष्येति ।
दीडः प्रतिषेधः स्थावोरिच्छेति इति वार्तिकतद्भाष्येत्यर्थः । “यथो-
त्तरं मुनीनां प्रामाण्यमिति सिद्धान्ताद् भाष्यकारोक्तीत्या सर्वत्र
दीडि परे नेर्नित्यं णत्वमिति स्थिते सूत्रकारवार्तिककारमतेऽपि “शेषे
विभाषे” त्यत्र व्यवस्थितविभाषामाश्रित्य त्रयाणाम्मिथोऽविरोधः
सम्पादनीयः । एकवाक्यतयैव निर्वाहसम्भवे मतभेदकल्पनस्यान्या-
व्यत्वादिति भावः । गुणनिमित्तेति—अत्र गुणस्य निमित्तमिति
व्युत्पत्तिः ।

(नानुबन्धकृतमनेजन्तत्वन्यायाधिकरणम्)

(१८० अक्षेपवार्तिकम् ॥ ७ ॥)

॥ * ॥ दापप्रतिषेधे न दैप्यनेज-

न्तत्वात् । * ॥

(भाष्यम्)

दापप्रतिषेधे दैपि प्रतिषेधो न प्राप्नोति—अवदातं
मुखम् ॥

ननु चाऽऽस्त्वे कृते भविष्यति ॥

तद्ध्यात्त्वं न प्राप्नोति ॥

किं कारणम् ? ॥

अनेजन्तत्वात् ॥

(प्रदीपः) दाप्प्रतिषेध इति । दापलवने इत्यस्यैव निषेधः स्यादित्यर्थः ॥ अवदातमिति । तत्त्वमत्र प्राप्नोति ॥

(उद्द्योतः) इत्यस्यैवेति । न तु दैप इत्यर्थः । तस्य प्रकारे श्रूयमाणे आख्यायोगादिति भावः ॥ ननु प्रकारे लुपेति कथमात्त्वमुपदेशकाले एजन्तत्वाभावाद्, नानुबन्धकृतमित्याद्याश्रये तु प्रकृतेषु न दोष इति चेत् । उपदेश इति षष्ठ्यर्थे सतम्याः सत्त्वेनोपदिश्यमानस्यैजन्तस्येत्यर्थेन लुपे आत्त्वप्रवृत्ते । सति तु तस्मिन्नात्त्वमेजन्तत्वाभावाद्, यस्मात्परो नास्ति तत्रैवान्तशब्दप्रवृत्तेरिति दिक् ॥ तत्त्वमिति । अच उपसर्गात् इत्यनेनेत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—दाप्प्रतिषेधे इति—“अदावि”त्यनेन दापो वुसंज्ञायाः प्रतिषेधे स्वीक्रियमाणे सतीत्यर्थः । दैपीति—तस्या इति शेषः । कृते इति—तत्रापि तस्याः स इति शेषः ।

प्रदीपे—निषेध इति—वुसंज्ञाया इति भावः ।

उद्द्योते—एवकारव्यवच्छेद्यं भाष्योक्तमेवाह—न तु दैप इति । प्रकृतेऽपि प्रकारसत्त्वेऽपि ॥ इति षष्ठ्यर्थे इति—सतम्याः षष्ठ्यर्थे सत्त्वेनेत्यन्वयः । लुपे इति—पकारे इत्यादिः । तस्मिन्—पकारे ।

(१८१ समाधानवार्तिकम् ॥ ८ ॥)

॥ * ॥ सिद्धमनुबन्धस्याऽनेकान्त-

त्वात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

सिद्धमेतत् ॥

कथम् ? ।

अनुबन्धस्यानेकान्तत्वात् । अनेकान्ताऽनुबन्धाः ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये—अनेकान्ता इति । एवं च प्रकारसत्त्वेऽपि एजन्तत्वाभावादात्त्वप्रवृत्तिरिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एतत्—दैपोऽपि वुसंज्ञायाः प्रतिषेधनम् । ननु तस्य दाप्त्वाभावाद् कथं तस्याः प्रतिषेधनमित्याशयेन पृच्छति—कथमिति । समाधत्ते—अनुबन्धस्येति । तथा च तत्र दाप्त्वमुपपन्नमिति भावः ।

(१८२ समाधानवार्तिकम् ॥ ९ ॥)

॥ * ॥ पित्प्रतिषेधाद्वा ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अथ वा “दाधा ध्वपित्” इति वक्ष्यामि । तच्चाऽवश्यं वक्तव्यम् । अदाबिति ह्युच्यमाने इहापि प्रसज्येत-प्रणिदापयतीति ॥

(तत्त्वालोकः) पित्प्रतिषेधाद्वा इति—सिद्धम् (एतत्) इत्यनुवर्ज्यते । तच्च—“दाधा ध्वपिदि”ति च । हि—यतः । प्रसज्येतेति—वुसंज्ञायाः प्रतिषेध इति भावः ।

(आवश्यकतानिर्वाकरणभाष्यम्)

शक्यं तावदनेनादाबिति श्रुता बान्तस्य प्रतिषेधो विज्ञातुम् ॥

(प्रदीपः) शक्यं तावदिति । दावदैपो च धातुषु बान्तो पठितव्यौ ।

(उद्द्योतः) तच्चावश्यमित्यादि विवदयितुं भाष्ये शक्यं तावदिति । लक्षणप्रतिपदोक्तपरिभाषया तु पुगन्तेऽदाबिति निषेधो न शक्यो वारयितुं गामादाग्रहणेऽविशेषाद् । दावित्यपि पकारोपलक्षितदाग्रहणमेवेति भावः । बान्तपक्षेऽपि चत्वेन पस्य सिद्धत्वान्नास्ति सूत्रभेदः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—शक्यमिति—न तदवश्यं वक्तव्यं, यत इत्यादिः । अत्र शक्यमित्यस्यापपत्तिः, “शक्यं चानेन श्वमांसादिभिरपि लुप्रतिहन्तुमि”त्यत्रैव बोध्या ॥ अनेन—पाणिना ।

प्रदीपे—भाष्ये बान्तस्येत्यत्र जातावेकवचनमित्यभिप्रेत्याह—दावदैपाविति ।

उद्द्योते—विवदयितुमिति—आहेति शेषः । ननु तत्राविशेषेऽपि अत्र दावित्युक्तेः न दाग्रहणमित्यत आह—दावित्यपीति । प्रयोगे प्रकारस्य काप्यश्रवणादित्याशयः । “दाधा ध्वपिदि”ति न्यासे वक्ष्यमाणः सूत्रभेदरूपो दोषः बान्तपक्षे नास्तीत्याह—बान्तेति ।

(आक्षेपभाष्यम्)

सूत्रं तर्हि भिद्यते ॥

(तत्त्वालोकः) तर्हि—“दाधा ध्वपिदि”ति न्यासाङ्गीकारे ।

(सिद्धान्तिभाष्यम्)

यथान्यासमेवास्तु ॥

(तत्त्वालोकः) यथान्यासमिति—तर्हीत्यादिः ।

(आक्षेपस्मारणभाष्यम्)

ननु चोक्तम् “*दाप्प्रतिषेधे न दैपि*” इति ॥

(तत्त्वालोकः) तत्र दत्तं दोषं स्मारयति—ननु चेति ।

(परिहारस्मारणभाष्यम्)

परिहृतमेतत् “*सिद्धमनुबन्धस्यानेकान्तत्वात्*” इति ॥

(तत्त्वालोकः) तत्र कृतं परिहारं स्मारयति—परिहृतमिति । एतत्—“दाप्प्रतिषेधे न दैपो”त्येतत् ।

(आक्षेपभाष्यम्)

अथैकान्तेषु दोष एव ॥

(तत्त्वालोकः) एकान्तेष्विति—अनुबन्धा एकान्ता इति पक्षे इत्यर्थः । अनेकान्ता अनुबन्धा इति पक्षे तत्र दोषवारणेऽपीत्यादिः ।

(समाधानभाष्यम्)

एकान्तेष्वपि न दोषः । आत्त्वे कृते भविष्यति ॥

(तत्त्वालोकः) कृते इति—दैपोऽपि दाप्त्वात् वुसंज्ञाप्रतिषेध इति शेषः ।

(समाधानानुपपत्तिभाष्यम्)

ननु चोक्तम्—“तद्ध्यात्त्वं न प्राप्नोति, किं कारणम् । अनेजन्तत्वाद्—” इति ॥

(तत्त्वालोकः) तत्र प्रदर्शितानुपपत्तिं स्मारयति—ननु चेति ।

(समाधानोपपत्तिभाष्यम्)

पकारलोपे कृते भविष्यति ॥

(तत्त्वालोकः) कृते इति — एजन्तत्वादास्त्वमिति शेषः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

नह्ययं तदा दाबु भवति ॥

(उद्ध्योतः) शङ्कते—नह्ययमिति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अयं—दैप् । तदा—पकारलोपानन्तर-
मास्त्वे कृते ।

(समाधानभाष्यम्)

भूतपूर्वगत्या भविष्यति ॥

(उद्ध्योतः) उत्तरयति—भूतपूर्वेति । दात्वं श्रुत्या, पकार-
वैशिष्ट्यं तु अनयेति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—भूतपूर्वगत्येति—तरापि तस्य दाप्त्व-
मिति शेषः ।

उद्ध्योते—अनया—भूतपूर्वगत्या ।

(समाधानसाधकभाष्यम्)

एतच्चान्न युक्तम्—यत्सर्वेष्वेव सानुबन्धकग्रहणेषु
भूतपूर्वगतिर्विज्ञायते ॥ अनैमित्तिको ह्यनुबन्धलोपस्ता-
वत्येव भवति ॥

(प्रदीपः) तावत्येवेति । इत्संज्ञायां सत्यामेव, प्रयोगे दाशब्द
एवायं पितृकार्यं तु लभत इत्यर्थः ॥

(उद्ध्योतः) इत्संज्ञायामिति । उपदेशोत्तरकालं जातायामेवे-
त्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एतच्च—भूतपूर्वगत्याश्रयणञ्च ।
यत्—यस्मात् ।

(समाधानान्तरभाष्यम्)

अथ वाऽचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति—‘नानुबन्धकृतमनेज-
न्तत्वम्’ इति । यदयम् “उदीचां माडो व्यतीहारे” इति
मेडः सानुबन्धकस्याऽऽस्त्रभूतस्य ग्रहणं करोति ॥

(प्रदीपः) अथवेति । अनुबन्धानामेकान्तत्वपक्षे उपदेश एवैज-
न्तानामात्वमुच्यमानं दैपो न प्राप्नोतीति ज्ञापकोपग्यासः ॥ माड
इति । मेडो ग्रहणं न माडः, मेडो व्यतिहारेण नित्ययोगात् ।
माडस्तु विवक्षावशाद् व्यतिमिमीत इति कादाचित्कत्वाद् व्यतिहार-
योगस्य । प्रणिदानं व्यतिहार इत्येकोऽर्थः । उदीचां मेड इति तु न
कृतम् । एवं हि ‘नानुबन्धकृतमनेजन्तत्वम्’ इति न ज्ञापितं स्यात् ॥

(उद्ध्योतः) मेड इति । अन्तरङ्गत्वाद् व्यतीहारे नित्यसंबद्ध एव
गृह्यते; न तु पदान्तरसन्निधानेन बहिरङ्गव्यतीहारवृत्तिरिति भावः ॥
केचित्तु माडोऽनभिधानात्कत्वाप्रत्ययानुत्पत्तिरिति न तस्य ग्रहणमि-
त्याहुः ॥ उदीचां मेड इति । उदीचां म इयस्याप्युपलक्षणमि-
दम् । न चानुबन्धसत्त्वे मे इत्यस्य धातुत्वाभावात्कथमास्त्वम्, अनु-
बन्धलोपे एव धातुत्वमित्यर्थस्य ‘न धातुलोप’ सूत्रे भाष्यकैयट्योः
स्पष्टत्वादिति वाच्यम् । आत्वविधायके धातोरित्यस्यासंबन्धाद् । गवा-
दिशब्दानामुपदेशाभावान्नास्त्वम् । इरेप्रवृत्तीनामुपदेशेपि तेषामशि-
त्परत्वाभावाद नास्त्वम् । प्रसज्यप्रतिषेधेपि प्रत्यासत्त्या शित्प्रत्ययपर-
त्वयोग्यानामेजन्तानामेव ग्रहणञ्च दोष इति दिक् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—यत्—यस्मात् । अयम्—आचार्यः ।

प्रदीपे—ननु सूत्रे “व्यतिहारे” इत्युक्तिः, धातौ च “मे

प्रणिदाने” इत्युक्तिः, तथा च कथमत्र तस्यैव ग्रहणमित्यत आह—
प्रणिदानमिति । प्रकृते इति भावः ।

उद्ध्योते—कैयटोक्तस्य सदैतुकमाशयमाह—अन्तरङ्गत्वादिति ।
प्रथमोपरिश्रुतत्वादित्यर्थः । बहिरङ्ग्वेति—बहुव्रीहिः । केचित्तु—
नारायणशब्दकौस्तुभकारादयस्तु । तस्य—माडः । अत्र लाववा-
भावादाह—उदीचां म इतीति । तत्र धातुसम्बन्धफलानामन्यथो-
पपत्तिमाह—गवादिशब्दानामिति । नास्त्वमिति—पर्युदासे इत्या-
शयः । शिदिति—बहुव्रीहिः ।

(समाधानान्तरभाष्यम्)

अथ वा दावेवायम् । न दैवस्ति ॥

कथम्—‘अवदायति’ इति ? ॥

इयन्विकरणो भविष्यति ॥ दाधा ध्वाप् ॥ १६ ॥

(प्रदीपः) अथवेति । दिवादिषु दाप्सूक्षणे इति पठिष्यत
इत्यर्थः ॥ १९ ॥

(उद्ध्योतः) दिवादिष्विति । ननु ताच्छीलिके चानशि दायमान
इत्यत्र स्वरं भेदः इयन् धातोश्चात्तत्वं, शपि चानशोऽन्तोदात्तत्व-
मिति चेन्न । सति शिष्टादपि विकरणस्वरात् सार्वधातुकस्वरस्य वली-
यस्वोक्तसंभयथाप्यन्तोदात्तत्वानुयायिदिति दिक् ॥ १९ ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—कथमिति—तर्हीत्यादिः । इयन्वि-
करण इति—यत् इत्यादिः ।

उद्ध्योते—उदात्तत्वमिति—“नित्यादिनित्यमि” त्वनेन
प्राप्नोतीति शेषः । विकरणस्वरात्—इयन्स्वरात् । सार्वधातुकस्व-
रस्य—चित्प्रत्ययस्वरस्य । उभयथा—इयन् शपि च ।

(१८ अतिदेशसूत्रम् ॥ १ । १ । ५ आ० ९ ॥)

आद्यन्तवदेकस्मिन् ॥ १ । १ । २० ॥

(प्रदीपः) आद्यन्तवदेक० ॥ २० ॥ एकशब्दोऽसहायवाची, न
संख्यावाची । बहुवचि व्यवस्थितस्यैकत्वसंख्याऽस्तीति किमेकस्मि-
न् नित्यनेन कृतं स्यात् । एकस्मिन्निधुपमेये सप्तमीनिर्देशाद्यन्तव-
दित्युपमानात् सप्तम्यन्ताद्विनिश्चयते । यथा मथुरावत् पाटलिपुत्रे
प्राकार इति । द्वयोर्धुपमानोपमेययोराधारधेयसंबन्धप्रतिपादनाय
वाक्यं प्रयुज्यते । यदि च तयोर्भिन्नविभक्तिकत्वं स्याद् उपमानोपमे-
यभाव एव न गम्येत ॥ सर्वातिदेशानां कार्यातिदेशस्य प्राधान्यात्त-
स्यैवैवाश्रयणम् ॥

(उद्ध्योतः) आद्यन्तवत् ॥ २० ॥ बहुष्वपीति । यद्युत्तरा
सङ्ख्या पूर्वंसङ्ख्यावाधिका, तथापीतरेषां बुद्धिविषयत्वाभावे बहुष्व-
संस्थेयैकत्वाङ्गीकाराच्च दोषः । यथा शते पञ्चाशदिति भावः ॥
किमेकस्मिन्नित्यनेनेति । तद्वि सभासंनयने भव इत्यर्थे भाकारस्या-
दित्वे तस्य वृद्धत्वेन प्राप्तच्छाभावार्थं दरिद्रातेरिवान्तलक्षणाचोऽ-
भावार्थं च । अत्र च स्वरे विशेषः ॥ उपमेये सप्तमीसत्त्वे सप्तम्यन्ता-
द्वती मानमाह—इयोरिति ॥ उपमानोपमेययोरिति । प्राकारपद-
वाच्येनेति शेषः ॥ आधाराधेयसंबन्धेति । आधारत्वाधेयत्वसंबन्ध-
प्रतिपादनायेत्यर्थः ॥ न गम्येतेति । उपमानप्रकारकोपमेयविशे-
ष्यकयोर्धेयसमानविभक्तिकत्वस्य तन्त्रत्वादिति भावः ॥ सर्वातिदेशा-
नामिति । रूप,—निमित्त, तादात्म्य,—शास्त्र,—व्यपदेश,—कार्यातिदे-
शानां मध्ये इत्यर्थः ॥ प्राधान्यादिति । सर्वेषां कार्यात्वादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—बहुवचपीति—यत् इत्यादि । तयोः—उपमानोपमेययोः । इति—तर्हीति शेषः । तस्यैव—कार्यातिदेशस्यैव ।

उद्घोते—“अइउणि” ति सूत्रस्थभाष्यरीत्या शङ्कते—यद्यपीति । तद्धि—एकस्मिन्निति हि । इत्यर्थे इति—अस्य प्राप्तच्छेदनेनान्वयः । भाकारस्य—समासत्रयनवटकभाकारस्य । तस्येति—समासत्रयनस्येत्यर्थः । तमाश्रित्येत्यादिः । प्राप्तेति—अयं वाधित्वा “वृद्धाच्छ” इत्यनेनेत्यादिः । ननु वृद्धसंज्ञावत् आदिग्रहणसामर्थ्येन अनातिदेशिकस्यैवादिग्रहणान्नात्र दोष इति चेन्न, तथा नति जानातीति ज्ञा, ज्ञाया अयं ज्ञीय इत्यस्यासिद्ध्यापत्तेः, तत्रातिदेशिकादित्वस्यैव संभवात् । अत्रैकस्मिन्नित्युक्तौ तु अन्यत्रव्यवस्थायाम् वृद्धसंज्ञायामादिग्रहणं सार्थकम् ॥ अत्र च—इति द्वास्तथे च । यथाश्रुतानुपपत्तेराह—प्राकारेति । वाच्येनेति—सहैति शेषः । यथाश्रुतयोः भावपदं विनाऽनुपपत्तेः धर्मपरतामाह—आधारत्वेति । सर्वातिदेशानामित्यत्र निर्धारणपटीमभिप्रेत्याह—रूपेति । अभ्यहित्वात्सर्वाधारत्वापूर्वनिपातः ॥ कैचित्तु—तत्र रूपातिदेशो यथा “तुज्वक्कोष्ठः” । निमित्तातिदेशो यथा “पूर्ववत्सनः” । तादात्म्यातिदेशो यथा “सुवान-मित्रते पराङ्गवत्सरे” । शास्त्रातिदेशो यथा “कर्मवत्कर्मणा तुल्य-क्रियः” । व्यपदेशातिदेशो यथा “आद्यन्तवदेकस्मिन्” । कार्यातिदेशो यथा “गोतो णिव” । इति कथयन्ति, तत्र “आद्यन्तवदेकस्मिन्” त्यस्य व्यपदेशातिदेशात्कथनं न युक्तं, कार्याणि कार्यमित्यसकृदुक्तिपरभाष्यविरोधापत्तेः । अन्येषामप्रकृतत्वाद् युक्तयुक्तविव्या-रो न कृतः ॥

(सूत्रप्रयोजनाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

किमर्थमिदमुच्यते ? ॥

(प्रदीपः) किमर्थमिति । व्यपदेशिवद्भावेनैव सिद्धत्वात् कर्तव्यमित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—व्यपदेशिवद्भावेनेति—लौकिकेनेति भावः । कर्तव्यमिति—इदमित्यादिः । एतेन भाष्येऽर्थशब्दस्य प्रयोजनवाचिता सूचिता ।

(१८३ समाधानवार्तिकम् ॥ १ ॥)

॥ * ॥ सत्यन्यस्मिन्नाद्यन्तवद्भावादेकस्मिन्नाद्यन्तवद्वचनम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

सत्यन्यस्मिन् यस्मात् पूर्वं नास्ति परमस्ति स आदिरित्युच्यते । सत्यन्यस्मिन् यस्मात् परं नास्ति पूर्वमस्ति सोऽन्त इत्युच्यते । सत्यन्यस्मिन्नाद्यन्तवद्भावादेतस्मात् कारणाद् एकस्मिन्नाद्यन्तापदिष्टानि कार्याणि न सिध्यन्ति । इष्यते च स्युरिति । तान्यन्तरेण यत्नं न न सिध्यन्ति इत्येकस्मिन्नाद्यन्तवद्वचनम् । एवमर्थमिदमुच्यते ॥

(प्रदीपः) इतरो मुख्ये संभवति गौणे न स्यादित्याह—सत्यन्यस्मिन्निति । आद्यन्तो विद्येते यस्मिन् शास्त्रे तदाद्यन्तवत् तस्य भावात् प्रवर्तनादित्यर्थः । कचिदाद्यन्तभावादिति पाठः ॥

(उद्घोतः) मुख्ये व्यपदेशिनि । गौणे व्यपदेशिसदृशे ॥ नवाद्यन्तवद्भावादिति न वतिः, सत्यन्यस्मिन्मुख्याद्यन्तत्वात् । नापि मनुष्यः । आद्यन्तवद्भावात्संज्ञावत् परपूर्वसत्त्वानपेक्षत्वेन सत्यन्यस्मिन्नित्यस्यायोगात् आह—आद्यन्तादिति । आद्यन्तवद्भाववित्यर्थः । एवं चाद्यन्तवद्भावादित्यस्याद्यन्तपदवच्छास्त्रप्रवृत्तेरित्यर्थः ॥ कचिदिति । आद्यन्तव्यवहारादिति तदर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एतस्मादिति—असहाये सत्यन्यस्मिन्निति विशेषगाभावेन विशिष्टाभावादित्यर्थः । इदम्—“आद्यन्तवदेकस्मिन्” ति ।

प्रदीपे—न स्यादिति—शास्त्रायेण गौणमुख्यन्यायेन लौकिकस्य व्यपदेशिवद्भावस्य बाधादित्याशयः । आद्यन्तवद्भावादिति पाठस्य व्याख्यानभाष्यान्तगुणत्वादाह—कचिदिति । तथा च कचित्क-पाठ एव युक्त इति भावः ।

उद्घोते—सौत्रकृतेणाह—परपूर्वेति । तदर्थः—आद्यन्तभावादिति कचित्कपाठार्थः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

अस्ति प्रयोजनमेतत् ? ॥

(समाधानभाष्यम्)

किं तर्हीति ॥

(१८४ आक्षेपवार्तिकप्रथमखण्डम् ॥ २ ॥)

॥ * ॥ तत्र व्यपदेशिवद्वचनम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

तत्र व्यपदेशिवद्भावो वक्तव्यः । व्यपदेशिवदेकस्मिन् कार्यं भवतीति वक्तव्यम् ॥

(प्रदीपः) तत्र व्यपदेशिवद्वचनमिति । सर्वकार्यसिद्धयर्थं व्यापकं कर्तव्यमित्यर्थः ॥ तत्र निमित्तसंज्ञावान्मुख्यो व्यपदेशो यस्यास्तिस्रस्य व्यपदेशी यस्तु व्यपदेशहेत्वभावादविद्यमानव्यपदेशः स तेन तुल्यं वर्तते कार्यं प्रतीति व्यपदेशिवद्वचनीत्युच्यते ॥

(उद्घोतः) सर्वकार्येति । आद्यन्तापदिष्टाद्यन्तानपदिष्टसर्वकार्यसिद्धयर्थं गुर्वपि व्यपदेशिवदिति आद्यन्तवदित्यस्य स्थाने कार्यमिति भावः ॥ स तेनेति । तेन तुल्यमिति तृतीयायां सर्वविभक्त्यर्थान्तर्भावात्तृतीयान्तादितिरुक्त इति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तत्र—प्रयोजने सति । गौणमुख्यन्या-यवाधनार्थं व्यपदेशिवद्भाववचनं कर्तव्यं, तेनैवाद्यन्तवद्भाववचन-प्रयोजनमिदौ आद्यन्तवद्भाववचनं न कर्तव्यमित्याशयः ।

प्रदीपे—व्यापकमिति—वचनमिति शेषः । तत्र—वचने । तेन—व्यपदेशिना ।

उद्घोते—गुर्विति—गौरवं मात्राकृतम्, अवान्तरपदत्वेन पदकृतमपीत्याशयः । ननु प्राप्तवत् सत्यन्यन्तादितिरुचित इत्यत आह—तेनेति । तृतीयाया उपपदविभक्तित्वेन षष्ठ्यर्थत्वादाह—तृतीया-यामिति । तथा च न प्रायुक्तानुपपत्तिरिति भावः ।

(भाष्यम्)

किं प्रयोजनम् ? ॥

(तत्त्वालोकः) आद्यन्तवद्भाववचनेनानिर्वाहं व्यपदेशिवद्भाववचनस्य किं प्रयोजनमित्याशयेन पृच्छति—किं प्रयोजनमिति ।

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—बहुवचपीति—यत् इत्यादि । तयोः—उपमानोपमेययोः । स्यादिति—तर्हीति शेषः । तस्यैव—वार्ताति-देशस्यैव ।

उद्घोते—“अहउणि” नि मन्त्रस्थभाभ्यरीत्या शङ्कते—यद्यपीति । तद्धि—एकस्मिन्निति हि । इत्यर्थे इति—अस्य प्राप्तच्छेदनेनान्वयः । भाकारस्य—सभासन्नयनवटकभाकारस्य । तस्येति—सभासन्नयन-स्येत्यर्थः । तमाश्रित्येत्यादिः । प्राप्तेति—अयं वाधित्वा “वृद्धाच्छ” इत्यनेनेत्यादिः । ननु वृद्धसंज्ञावत्त्वे आदिग्रहणसामर्थ्येन अनातिदे-शिकस्यैवादेर्ग्रहणान्नात्र दोष इति चेन्न, तथा मति जानातीति ज्ञा, ज्ञाया अयं ज्ञीय इत्यस्यासिद्ध्यापत्तेः, तत्रातिदेशिकादित्वस्यैव संभ-वात् । अत्रैकस्मिन्नित्युक्तौ तु अस्यमन्त्रयोर्व्यावृत्त्या वृद्धसंज्ञायामादि-ग्रहणं सार्थकम् ॥ अत्र च—द्विन्द्रास्थले च । यथाश्रुतानुपपत्तेराह—प्राकारेति । वाच्येनेति—सहेति शेषः । यथाश्रुतयोः भावपदं विनाऽनुपपत्तेः धर्मपरतामाह—आधारस्वेति । सर्वातिदेशानामित्यत्र निर्धारणवष्टीमभिप्रेत्याह—रूपेति । अभ्यहितत्वात्सर्वाधारत्वात्पूर्व-निपातः ॥ कैचित्तु—तत्र रूपातिदेशो यथा “तुज्वक्रोष्टुः” । निमि-त्तातिदेशो यथा “पूर्ववत्सनः” । तादात्म्यातिदेशो यथा “सुवान-मित्रते पराङ्गवत्स्वरे” । शास्त्रातिदेशो यथा “कर्मवत्कर्मणा तुल्य-क्रियः” । व्यपदेशातिदेशो यथा “आद्यन्तवदेकस्मिन्” । कार्याति-देशो यथा “भोतो जित्” । इति कथयन्ति, तत्र “आद्यन्तवदेक-स्मिन्” तस्य व्यपदेशातिदेशताकथनं न युक्तं, कार्याणि कार्यमित्य-सकृदुक्तिपरभाष्यविरोधापत्तेः । अन्येषामप्रकृतत्वाद् युक्तायुक्तत्वविचा-रो न कृतः ॥

(सूत्रप्रयोजनाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

किमर्थमिदमुच्यते ? ॥

(प्रदीपः) किमर्थमिति । व्यपदेशिवद्भावैवैव सिद्धत्वाच्च कर्त-व्यमित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—व्यपदेशिवद्भावैनेति—लौकिके-नेति भावः । कर्तव्यमिति—इदमित्यादिः । एतेन भाष्येऽर्थशब्दस्य प्रयोजनवाचिता सूचिता ।

(१८३ समाधानवार्तिकम् ॥ १ ॥)

॥ * ॥ सत्यन्यस्मिन्नाद्यन्तवद्भावादेक-
स्मिन्नाद्यन्तवद्ब्रचनम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

सत्यन्यस्मिन् यस्मात् पूर्वं नास्ति परमस्ति स आ-दिरित्युच्यते । सत्यन्यस्मिन् यस्मात् परं नास्ति पूर्व-मस्ति सोऽन्त इत्युच्यते । सत्यन्यस्मिन्नाद्यन्तवद्भावादे-तस्मात् कारणाद् एकस्मिन्नाद्यन्तापदिष्टानि कार्याणि न सिध्यन्ति । इष्यते च स्युरिति । तान्यन्तरेण यत्नं न न सिध्यन्ति इत्येकस्मिन्नाद्यन्तवद्ब्रचनम् । एवमर्थमिद-मुच्यते ॥

(प्रदीपः) इतरो मुख्ये संभवति गौणे न स्यादित्याह—सत्य-न्यस्मिन्निति । आद्यन्तो विद्येते यस्मिन् शास्त्रे तदाद्यन्तवत् तस्य भावात् प्रवर्तनादित्यर्थः । कचिदाद्यन्तभावादिति पाठः ॥

(उद्घोतः) मुख्ये व्यपदेशिनि । गौणे व्यपदेशिसदृशे ॥ नन्वाद्यन्तवद्भावादिति न वतिः, सत्यन्यस्मिन्मुख्याद्यन्तत्वात् । नापि मनुः । आद्यन्तशब्दवच्छात्रसंज्ञाप्रत्य परपूर्वसंज्ञानपेक्षत्वेन सत्य-न्यस्मिन्नित्यस्यायोगात् आह—आद्यन्तादिति । आद्यन्तशब्दा-दित्यर्थः । एवं चाद्यन्तवद्भावादित्यस्याद्यन्तपदवच्छात्रप्रवृत्तेरित्यर्थः ॥ कचिदिति । आद्यन्तव्यवहारादिति तदर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एतस्मादिति—असहाये सत्यन्य-स्मिन्निति विशेषणाभावेन विशिष्टाभावादित्यर्थः । इदम्—“आद्यन्त-वदेकस्मिन्” इति ।

प्रदीपे—न स्यादिति—शास्त्रांशेण गौणमुख्यन्यायेन लौकिकस्य व्यपदेशिवद्भावस्य बाधादित्याशयः । आद्यन्तवद्भावादिति पाठस्य व्याख्यानभाष्याननुगुणत्वादाह—कचिदिति । तथा च काचित्क-पाठ एव युक्त इति भावः ।

उद्घोते—सौत्रक्रमेणाह—परपूर्वति । तदर्थः—आद्यन्तभावा-दिति काचित्कपाठार्थः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

अस्ति प्रयोजनमेतत् ? ॥

(समाधानभाष्यम्)

किं तर्हीति ॥

(१८४ आक्षेपवार्तिकप्रथमखण्डम् ॥ २ ॥)

॥ * ॥ तत्र व्यपदेशिवद्ब्रचनम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

तत्र व्यपदेशिवद्भावो वक्तव्यः । व्यपदेशिवदेक-स्मिन् कार्यं भवतीति वक्तव्यम् ॥

(प्रदीपः) तत्र व्यपदेशिवद्ब्रचनमिति । सर्वकार्यसिद्धयर्थं व्यापकं कर्तव्यमित्यर्थः ॥ तत्र निमित्तसंज्ञावान्मुख्यो व्यपदेशो यस्यास्ति स व्यपदेशी यस्तु व्यपदेशैवभावादविद्यमानव्यपदेशः स तेन तुल्यं वर्तते कार्यं प्रतीति व्यपदेशिवद्भवतीत्युच्यते ॥

(उद्घोतः) सर्वकार्येति । आद्यन्तापदिष्टाद्यन्तानपदिष्टसर्व-कार्यसिद्धयर्थं गुर्वपि व्यपदेशिवदिति आद्यन्तवदित्यस्य स्थाने कार्यमिति भावः ॥ स तेनेति । तेन तुल्यमिति तृतीयायां सर्वविभ-क्त्यर्थान्तर्भावानुत्तीयान्तादितिरुक्त इति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तत्र—प्रयोजने सति । गौणमुख्यन्या-यवाधानार्थं व्यपदेशिवद्भाववचनं कर्तव्यं, तेनैवाद्यन्तवद्भाववचन-प्रयोजनमिदौ आद्यन्तवद्भाववचनं न कर्तव्यमित्याशयः ।

प्रदीपे—व्यापकमिति—वचनमिति शेषः । तत्र—वचने । तेन—व्यपदेशिना ।

उद्घोते—गुर्विति—गौरवं मात्राकृतम्, अवान्तरपदत्वेन पदकृतम-पीत्याशयः । ननु प्राग्बत् सत्यन्यन्तादितिरुचित इत्यत आह—तेनेति । तृतीयाया उपपदविभक्तित्वेन षष्ठ्यर्थत्वादाह—तृतीया-यामिति । तथा च न प्रागुक्तानुपपत्तिरिति भावः ।

(भाष्यम्)

किं प्रयोजनम् ? ॥

(तत्त्वालोकः) आद्यन्तवद्भाववचनेनानिर्वाहं व्यपदेशिवद्भा-ववचनस्य किं प्रयोजनमित्याशयेन पृच्छति—किं प्रयोजनमिति ।

(१८४ प्रयोजनवार्तिकद्वितीयखण्डम् ॥ ३ ॥)

॥ * ॥ एकाचो द्वे प्रथमार्थम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

वक्ष्यति—‘एकाचो द्वे प्रथमस्येति बहुव्रीहिनिर्देशः’—इति । तस्मिन् क्रियमाणे इहैव स्यात्—पपाच पपाठः इयाय आर इत्यत्र न स्यात् । व्यपदेशिवदेकस्मिन् कार्यं भवतीत्यत्रापि सिद्धं भवति ॥

(उद्घोतः) भाष्ये तस्मिन्क्रियमाण इति । तस्मिन्वाश्रीयमाण इत्यर्थः । पपाचेति ॥ नन्वत्र धातुरेव प्रथम एकाच्, न तु धातोः प्रथम एकाजिति कथमत्र व्यपदेशिवद्भावं विना प्राप्तिरिति चेन्न । आदित्वपर्यायप्रथमत्वस्य सूत्रेणैवातिदेशसिद्ध्या तन्न व्यपदेशिवद्भाववारम्भस्य मुख्यं प्रयोजनमित्याशयात् । इयायेत्यादौ तु द्विवचनेऽपीति रूपस्थानिवत्त्वादज्यतिरिक्ताभावेन नैकाचत्वमिति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—समाधत्ते—एकाच इति । इदं विभक्तिविहाय समुदायानुकरणम् । स्यादिति—धात्ववयवत्वं प्राथम्यमेकाचत्वं चाश्रित्य द्वित्वमित्यादिः । भवतीत्यत्रापि—भवतीत्याश्रिते तु इयायेत्यादावपि ।

उद्घोते—अत्र—पपाचेत्यत्र । व्यपदेशिवद्भावं—व्यपदेशिवद्भाववचनेन प्राथम्यानयनम् । प्राप्तिरिति—द्वित्वस्येत्यादिः । सूत्रेणैव—“आद्यन्तवदि” ति सूत्रेणैव । तत्—प्राथम्यातिदेशनम् । ननु इयाय आर इत्यत्रापि इणो वृद्ध्यायादेशयोः अर्त्तश्च वृद्धिरपरत्वयोः कृतयोः आय—आरित्यनयोरेकाचत्वं पचादैरिव मुख्यमेवास्तीत्यत आह—इयायेत्यादौ त्विति । तथा च तत्र इ ऋ अनयोरेव द्वित्वमिति भावः ।

(१८४ प्रयोजनवार्तिकतृतीयखण्डम् ॥ ४ ॥)

॥ * ॥ षत्वे चाऽऽदेशसंप्रत्ययार्थम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

वक्ष्यति—‘आदेशप्रत्यययोरित्यवयवषष्ठ्येषा—’ इति । एतस्मिन् क्रियमाणे इहैव स्यात्—करिष्यति हरिष्यति, इह न स्याद् [‘इन्द्रो मा’ वक्षत् (ऋ० १।१३५। ४) ’स देवान्यक्षत् (ऋ० ३।४।३) ’ इति व्यपदेशिवदेकस्मिन् कार्यं भवतीत्यत्रापि सिद्धं भवति ॥

(प्रदीपः) वक्षदिति । वच् लेट् तिप् इतश्च लोप इतीकारलोपः, छेदोडाटावित्यङानमः सिप् कुत्वम् । अत्र सकारमात्रं प्रत्ययो न तु प्रत्ययस्यावयवः सकार इति षत्वं न स्यात् ॥

(उद्घोतः) भाष्ये—अवयवषष्ठ्येषेति । प्रत्ययांशे इति भावः । एतस्मिन्क्रियमाणे इति । अवयवषष्ठ्यत्वे आश्रीयमाणे इत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—स्यादिति—प्रत्ययावयवसकारस्य विधीयमानं षत्वमित्यादिः । अत्रापि—वक्षदित्यादावपि ।

प्रदीपे—अत्र—वक्षदित्यत्र ।

(आक्षेपोपसंहारभाष्यम्)

स तर्हि व्यपदेशिवद्भावो वक्तव्यः ? ॥

(सिद्धान्तसमाधानभाष्यम्)

न वक्तव्यः ॥

(१८५ समाधानवार्तिकम् ॥ ५ ॥)

॥ * ॥ अवचनाल्लोकविज्ञानात् सिद्धम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अन्तरेणैव वचनं लोकविज्ञानात् सिद्धमेतत् ॥

(प्रदीपः) अवचनादिति । अवचनं वचनरहितं यल्लोकविज्ञानं तस्माल्लोकव्यवहारादित्यर्थः । इह तावदियायेति य इणधातुः प्रयोगभेदाद्बहुरूपः—एति इतः यन्ति अयनम् आयकः अगात् गमयतीति । तस्यायमेकोजवयव इव लक्ष्यते । अथवा अर्थवतो धातोरयं वर्णरूप एकोऽजित्यर्थस्य त्यागोपादानाभ्यां भवति व्यपदेश एकाजिति । एवं शिलापुत्रकस्य शरीरमित्यनेकक्रियाविषयस्याऽवस्थातुरिदमेकावस्थायुक्तं शरीरमित्यस्ति व्यपदेशः । एवं सिष्प्रत्यय इट्सहितोऽपि वृष्टो जोषिपदित्यादौ, वक्षदित्यादौ केवलोऽपीति, तस्यायं सकार इति व्यपदिश्यते । लोकनिरुद्धश्चायं व्यवहार इति लोकवच्छास्त्रेऽपि व्यवहारादौ मुख्यन्यायोऽत्र नावतरति ॥

(उद्घोतः) विज्ञानशब्दो व्यवहारवाचीत्याह—व्यवहारादिति ॥ तत्फलितव्याख्यानां भाष्ये अन्तरेणैवेति । यथा लोके व्यवहारो वचनं विनैव सिध्यति तथा शास्त्रेऽपि वचनं विना सिध्यतीत्यर्थः ॥ अगादित्यादि । ‘इणो गा लुङि’ ‘गौ गमिरबोधने’ इत्यादेशौ । एकोच् असहायोऽजित्यर्थः ॥ नन्वेकाचोऽवयविनो द्विवचनमिति यस्यायमवयवस्तस्य बहुरूपस्य भवितव्यं द्वित्वेनेत्यत आह—अथवेति ॥ काव्यनिकभेदेन व्यवहारे दृष्टान्तमाह—एवमिति ॥ व्यपदेशो भेदनिबन्धनसंबन्धव्यवहारः ॥ शास्त्रेऽपीति । लोकाप्रसिद्धत्वमेव तस्यागे बीजं तच्च न प्रकृते इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अवचनादिति—यत इत्यादिः । एतत्—व्यपदेशिवत्त्वम् ॥ “इट ईटी” त्यनेन, “दीर्घ इणः किटी” त्यनेन च सूत्रेण “व्यपदेशिवदेकस्मिन्” ति ज्ञाप्यते, अन्यथा सिचो वल्परूपत्वेऽपि वलादित्वाभावादितोऽप्राप्तौ प्रथमम्, इणोऽभ्यासस्यालामाद् द्वितीयञ्च व्यर्थमेव स्यादिति केचिद्वदन्ति ।

प्रदीपे—अवचनादीदौ बहुव्रीहिणा लोकविज्ञानादित्यस्य समाधिकरणं विशेषणमित्याशयेनाह—अवचनमिति । मुख्यैकाज्यपदेशिना सादृश्यमाह—इहेति । य इति अस्य तस्येत्यत्रान्वयः । केवलोपीति—प्रकृत इति भावः ।

उद्घोते—व्यवहारवाचीति—करणव्युत्पत्त्येत्याशयः । एवं सति भाष्यविरोधे आह—तत्फलितेति । अत्र पक्षे दूषणमाह—नन्विति । दृष्टान्तमिति—अनेन एवमित्यस्य यथेत्यर्थः सूचितः । तस्यागे—गौत्यागे । तच्च—लोकाप्रसिद्धत्वञ्च ।

(एकदेशिदृष्टान्तभाष्यम्)

तद्यथा—लोके—‘शालासमुदायो ग्रामः’—इत्युच्यते । भवति चैतदेकस्मिन्नपि—‘एकशालो ग्रामः’—इति ॥

(तत्त्वालोकः) सिद्धान्त्येकदेशी लोकविज्ञानमाह—तद्यथेति । एकशालो ग्राम इति—अत्र व्यपदेशिवद्भावः सूचितः ।

(उक्तदृष्टान्तविषटनभाष्यम्)

विषम उपन्यासः । ग्रामशब्दोऽयं बहुवर्थः । अस्त्येव शालासमुदाये वर्तते । तद्यथा—‘ग्रामो दग्धः’ इति ॥

अस्ति वाटपरिच्छेपे वर्तते । तद्यथा—‘ग्रामं प्रविष्टः’—इति ॥

अस्ति च मनुष्येषु वर्तते । तद्यथा—‘ग्रामो गतो ग्राम आगतः’—इति ॥

अस्ति सारण्यके ससीमके सस्थण्डिलके वर्तते । तद्यथा—‘ग्रामो लब्धः’—इति ॥

तद्यः सारण्यके ससीमके सस्थण्डिलके वर्तते, तमभिसमीच्येतत्प्रयुज्यते—‘एकशालो ग्रामः’ इति ॥

(तत्त्वालोकः) तं दृष्टान्तं विषयति—विषम इति । ग्रामेति—यत् इत्यादिः । तथा च नात्र व्यपदेशिवद्भावावश्यकतेति भावः ॥

(एकदेशिदृष्टान्तान्तरभाष्यम्)

यथा तर्हि—‘वर्णसमुदायः पदम्’ ‘पदसमुदाय ऋक्’, ‘ऋक्समुदायः सूक्तम्’ इत्युच्यते । भवति चैतदेकस्मिन्नपि—‘एकवर्णं पदम्’, ‘एकपदा ऋक्’, ‘एकच सूक्तम्’ इति ॥

(प्रदीपः) पदसमुदाय इति । पादपर्यायः पदशब्दः । तथा चैकपदा ऋगिति पादे एव विवक्षितः । न तु ऋचः कस्याश्चिदप्येकमेव पदं भवति ॥

(उद्घोतः) पादपर्याय इति । वर्णसमुदायः पदमित्यत्र तु पदशब्दो यथाश्रुत एव ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एवं सति स दृष्टान्तान्तरमाह—यथा तर्हि । एकवर्णं पदं यथा “क्” इति । एकपदा ऋक् यथा “उरौ-देवा अनिवाधे स्याम” इति । एकच सूक्तं यथा “जातवेदसे” इति ॥ अत्र व्यपदेशिवद्भावः प्रदर्शितः ॥

प्रदीपे—पादपर्यायः—पादपर्यायवाची । इति—इत्यत्र । तथा स्वीकारे बीजं यथाश्रुतानुपपत्तिमाह—न त्विति ।

उद्घोते—वर्णसमुदायः पदमितिदं विहाय पदसमुदाय इत्यत्र कैयटस्य तथा व्याख्याने बीजमाह—वर्णंति । अनुपपत्त्यभावादिति भावः ।

(दृष्टान्तान्तरविषयनभाष्यम्)

अत्राप्यर्थेन युक्तो व्यपदेशः । पदं नामार्थः, ऋक् नामार्थः, सूक्तं नामार्थ इति ॥

(प्रदीपः) अत्राप्यर्थेनेति । पदादीनां योऽर्थः सोऽन्यपदार्थ इत्यर्थः । अभेदोपचारान्वाच्य एव पदादिभिरभिधीयते ॥

(उद्घोतः) पदादीनामिति । एकवर्णं पदमित्यादौ ॥ ननु अर्थस्य पदत्वं कथमत आह—अभेदेति । तदुपचारश्च शब्दार्थयोरनादिरिति बोध्यम् ॥ पदादिभिः पदशब्दादिभिः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तद् दृष्टान्तान्तरमपि विषयति—अत्रापि । एकवर्णं पदमित्यादावपीत्यर्थः । युक्त इति—व्यपदेशिवद्भावं विनैवेत्याशयः । तयोरभेदोपचारं दर्शयति—पदं नामार्थ इति । यत् इत्यादिः ।

(सिद्धान्तिदृष्टान्तभाष्यम्)

यथा तर्हि—बहुषु पुत्रेष्वेतदुपपन्नं भवति—अयं मे

ज्येष्ठोऽयं मे मध्यमोऽयं मे कनीयानिति । भवति चैतदेकस्मिन्नपि—‘अयमेव मे ज्येष्ठोऽयमेव मे मध्यमोऽयमेव मे कनीयान्’ इति ॥

(प्रदीपः) अयमेव मे ज्येष्ठ इति । प्रथमरूपतयाध्यवसायात् । मध्यमकार्यकरणाच्च मध्यम इति व्यपदिश्यते । अन्यो न जनितेति बुद्ध्या कनीयानिति व्यपदिश्यते ॥

(उद्घोतः) प्रथमेति । तस्मात्पूर्वस्याभावादिति भावः ॥ मध्यमकार्यं तत्संबन्धजसुखादिकम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एवं सति सिद्धान्ती दृष्टान्तमाह—यथा तर्हि ।

प्रदीपे—एकस्मिन् त्रिविधव्यवहारे बीजानिक्रमेणाह—प्रथमेति । उद्घोते—प्रथमत्वे बीजमाह—तस्मादिति । अनेनात्र व्यपदेशिवद्भावः प्रदर्शितः । एवमग्रेऽपि ।

(सिद्धान्तिदृष्टान्तान्तरभाष्यम्)

तथाऽसूनायामसोध्यमाणायां च भवति—‘प्रथम-गर्भेण हता’ इति ॥

(प्रदीपः) असूनायामिति । बहुकृत्वोऽपि प्रसूता प्रथमपुत्रेण काचिद्व्यन्यते । तथा या प्रसूयते साऽपि काचित्पूर्वोत्पन्नेन पुत्रेण हन्यते इत्युभयोरुपादानम् । नापि प्रसूता नापि प्रसूयते कुक्षिस्थेनैव गर्भेण हता ‘प्रथमगर्भेण हते’त्युच्यते । अपत्यपर्यायो गर्भशब्दः । तत्र तस्या एव योग्यताध्यवसायेन भाविगर्भविवक्ष्या प्रथमगर्भेण हतेत्युच्यते । स्यन्तरेषु वा बहुपुत्रत्वे सत्याद्यगर्भस्य प्रथमव्यपदेशदर्शनात् तथाविधस्य प्रथमगर्भव्यवहारः ॥

(उद्घोतः) बहुकृत्वोऽपीति । यथा परशुरामेण रेणुका ॥ तथा येति । संप्रति गर्भिणीत्यर्थः । गर्भस्थमादाय तत्रापि प्रथमव्यवहार इत्यर्थः ॥ ननु या सूता सा न गर्भेण हता भवति किं त्वपत्येनेति गर्भेण हतायां तद्वतिरेकप्रदर्शनमयुक्तमत आह—अपत्यपर्याय इति । तच्चोदरस्थं बहिर्भूतं वेत्यन्यत् ॥ तत्र प्रथमव्यवहारे बीजमाह—तस्या एवेति । स्यन्तरेषु बहुप्रसववतीषु ॥ तथाविधस्येति । अविद्यमानपूर्वगर्भस्येत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एवमुक्तदृष्टान्ते स्थितेऽपि दाढर्याय स दृष्टान्तान्तरमाह—तथेति । एवमग्रेऽपि ।

प्रदीपे—उभयोः—असूनायामसोध्यमाणायामित्युभयोः । योग्य-तेति—असङ्गदर्भधारणेत्यादिः ।

उद्घोते—तत्रापि—पूर्वोत्पन्नेऽपि । तच्च—अपत्यञ्च ।

(सिद्धान्तिदृष्टान्तान्तरभाष्यम्)

तथाऽनेत्याऽनाजिगमिपुराह—‘इदं मे प्रथममागमनम्’ इति ॥

(प्रदीपः) अनेत्येति । बहुकृत्वो ह्यागतः पूर्वमागमनं स्मृत्वा प्रथमव्यपदेशं तत्र मुख्यं करोत्येव, आजिगमिपुत्रं भावीन्यागमनानि बुद्ध्या व्यवस्थाप्य कुर्यादेव प्रथमव्यवहारम् । यस्तु सकृदेवागतः सोपि करोति प्रथमव्यवहारमिति प्रतिपादनार्थमनेत्यानाजिगमिउ-रित्युपात्तम् । तत्रान्यसंबन्धिषु बहुष्वप्यागमनेष्वप्यस्य प्रथमव्यवहारदर्शनात् तथाविधत्वात् स्यादेकस्मिन्नप्यागमने प्रथमव्यवहारः ॥

(उद्घोतः) नन्वागमनं विनेदं मे प्रथममागमनमिति व्यवहारा-संभवादनेत्येदं मे प्रथममागमनमित्यसङ्गतमतआह—बहुकृत्व इति ॥

अनेत्येत्यस्येतः पूर्वमिति शेष इति भावः ॥ तथाविधत्वादिति ।
अविद्यमानपूर्वागमनत्वादित्यर्थः ।

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—तत्र—पूर्वागमने । प्रथमव्यवहार-
मिति—तत्रेत्यादिः ।

उद्द्योते—अनेत्येति—तथा चेत्यादिः ।

(सूत्रप्रत्याख्यानभाष्यम्)

आद्यन्तवद्भावश्च शक्योऽवक्तुम् ॥

(उद्द्योतः) परे तु पदभ्रगादिपदानि अर्थशब्दसमुदाय-
वृत्तिनि, तस्य शब्दमात्ररूपवर्णपादभ्रगाद्यवयव इत्येव भाष्यार्थः ।
न तु शुद्धोऽर्थोऽन्यपदार्थ इति । तथाऽप्रतीतिः, एकचै सज्जं पठेत्यादि-
व्यवहारानापेक्षे । एवं चार्थवतो धातोरयमेकोज् वर्णरूप इति
अर्थस्य त्यागोपादानाभ्यां भवति व्यपदेशे एकाजित्तीति कैयटोक्तं
चिन्त्यम् । एतद्भाष्यरीत्या तस्य मुख्यव्यवहारत्वेन व्यपदेशिवद्भाव-
विषयत्वात् । कैयटरीत्या शुद्धार्थस्यान्यपदार्थत्वेऽत्रापि तथैवास्तु
शब्दार्थयोरभेदाच्च शब्देऽपि तत्त्वमिति अत्रापि न व्यपदेशिवद्भाव-
प्रयोजनम् । किं चैकाजिति बहुव्रीहिणा प्रथमस्येत्युपस्थितावयवस्य
विशेषणम् । तस्य चानर्थकत्वमिति अर्थस्योपादानत्यागावत्यसंबद्धौ ।
एतदेव ध्वनयता पदं नामार्थ इति भाष्ये उक्तम् । धात्ववयवत्वं तु
कैयटोक्तरीत्या वक्तुं शक्यम् । अत एव बहुव्रीहिनिर्देशानुपपत्तिरेव
व्यपदेशिवदित्याश्रयणे बीजमुक्तम् ॥ अत्राप्यर्थेनेति भाष्यस्य
पदादिशब्दार्थस्यार्थेन युक्तत्वादित्यर्थः ॥ अर्थशब्दोभयवृत्ति पदत्व-
ऋक्त्वादीत्याशयः ॥ पदं नामार्थ इत्यादेरर्थोपीत्यर्थः ॥ यथा
तर्हीति । यथैकस्मिन्स्तत्तद्वर्माणेण युगपज्ज्येष्ठत्वादिव्यवहारस्तथै-
कस्मिन्नारोपितानेकावस्थाभिः समुदायरूपवत्स्याप्यारोपेणैकाचत्वा-
दिव्यवहारोपपत्तिः, द्वितीये तृतीये च दृष्टान्ते प्रथमेत्युपलक्षणं चर-
मस्यापि । तृतीये कदाचिच्चरमभागमनमित्यपि व्यवहारात् ।
आद्यन्तवद्भावश्च शक्योऽवक्तुमित्यस्य प्रकारान्तरेणापीति शेष
इत्याहुः ॥ वस्तुतस्तु ईदृशेषु पातञ्जलोक्तं विकल्पात्मकं वस्तुशून्यमेव
ज्ञानमिति आरोपानुपयोग एव । लोकव्यवहारवत्तेनापि शास्त्रीयो
व्यवहार इति तत्त्वम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—चेन व्यपदेशिवद्भावस्य समुच्चयः ।
तथा च वचननिरपेक्षाण्यव्यवहारादेव व्यपदेशिवद्भावसिद्धे
“राद्यन्तवदि” ति “व्यपदेशिवदि” ति चोभयमपि न सूत्रयित
व्यमित्यर्थः ।

उद्द्योते—कैयटोक्तं खण्डयति—परे खिति । तस्य—अर्थशब्द-
समुदायस्य । भाष्यार्थः—एकवर्णं पदमित्यादिभाष्यार्थः । तस्य—
एकाज्ज्यपदेशस्य । अत्रापि—इ (ण्) एकाजित्यत्रापि । तथैव—
शुद्धार्थं एवान्यपदार्थः । तत्त्वम्—अर्थत्वम् । तस्य च—अवय-
वस्य च । पूर्वक्रमविवक्षयाऽऽह—उपादानत्यागाविति । अत
एव—धात्ववयवत्वस्य सिद्धत्वादेव । अत्र पक्षे भाष्यासङ्गति
परिहरति—अत्राप्यर्थेनेति । द्वितीये—तथाऽवृत्तायामित्य-
स्मिन् । तृतीये—तथाऽनेत्येत्यस्मिन् । भाष्यकृतो न्यूनतां
परिहरति—प्रथमेत्युपलक्षणमिति । एकप्रकारस्योक्तत्वादाह—
प्रकारान्तरेणेति । वस्तुत आरोपोऽपि नेत्याह—वस्तुतस्त्विति ।
पतञ्जलिना योगानुशासने समाधिपादे “शब्दज्ञानानुपातो वस्तु-
शून्यो विकल्पः” इत्यस्य । तदर्थस्तु शब्दप्रयोगं तज्जन्त्यज्ञानं चानु-
पतति तज्जनको बाह्यवस्तुशून्यो वृत्तिविशेषो बाधाबाधकालाविशेषेण
सदैव जायमानो विकल्प इति । भवति च गगनकुसुमादिपदेभ्योऽपि
बोधः ॥ तेनापि—विकल्पात्मकज्ञानेनापि ।

कथम् ? ॥

(१८६ प्रत्याख्यानसाधकवाचिकम् ॥ ६ ॥)

॥ * ॥ अपूर्वानुत्तरलक्षणत्वादाद्यन्तयोः
सिद्धमेकस्मिन् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अपूर्वलक्षण आदिः, अनुत्तरलक्षणोऽन्तः । एतच्चै-
स्मिन्नपि भवति । अपूर्वानुत्तरलक्षणत्वादेतस्मात् कार-
णाद् एकस्मिन्नप्याद्यन्तापदिष्टानि कार्याणि भविष्यन्तीति
नार्थ आद्यन्तवद्भावेन ॥

(प्रदीपः) इदानीं योगं प्रत्याख्यातुमाह—अपूर्वेति ॥ यद्यपि
बहुव्यवस्थितेष्वद्यन्तशब्दौ प्रयुज्येते तथाप्यपूर्वानुत्तरत्वमात्रमेतयोः
प्रवृत्तिनिमित्तम् । तच्चैकस्मिन्नप्यस्तीति नार्थः सूत्रेण ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एतत्—अपूर्वानुत्तरलक्षणत्वम् । चेन
तदन्यसमुच्चयः । आद्यन्तवदिति—इदं व्यपदेशिवदित्यस्याप्युप-
लक्षणम् ।

प्रदीपे—योगम्—आद्यन्तवदिति, व्यपदेशिवदिति च सूत्रम् ।
एवमग्रेऽपि । मात्रपदेन सत्यन्यस्मिन्निति विशेषणव्यावृत्तिः ।
एतयोः—आद्यन्तशब्दयोः । तच्च—अपूर्वानुत्तरत्वमात्रञ्च ।

(प्रत्याख्यानसंभवभाष्यम्)

गोनर्दीयस्त्वाह—सत्यमेतत् ‘सति त्वन्यस्मिन्’
इति ॥

(प्रदीपः) भाष्यकारस्त्वाह—‘सति त्वन्यस्मिन्निति । न
ह्यनपेक्षितप्रतियोगिनोराद्यन्तयोः प्रवृत्तिरित्यर्थः । तस्मादेकस्मिन्मुख्य
आद्यन्तव्यपदेशो नास्तीति कर्तव्योऽयं योगः ॥ यद्यपि लौकिकेन
व्यपदेशिवद्भावेनाद्यन्तव्यपदेशे एकस्मिन्नपि सिध्यति । तथापि गौण-
त्वात्कार्येण न भवितव्यमिति यस्य भ्रान्तिः स्यात्तं प्रति
योगोऽयमारब्धः ॥

(उद्द्योतः) गोनर्दीयपदं व्याचष्टे—भाष्यकार इति ॥ अन-
पेक्षितप्रतियोगिनोः अनपेक्षितपरपूर्वयोः ॥ आद्यन्तयोः आद्यन्त-
रूपार्थयोः ॥ प्रवृत्तिः । आद्यन्तशब्दप्रवृत्तिरित्यर्थः ॥ तथापीति ।
वस्तुतो लोकनिरुद्धत्वाद् गौणत्वमेवात्र नास्तीत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सत्यमिति—एतत् त्वदुक्तं सत्यम्, तु
परन्तु सत्यन्यस्मिन्नित्यपि बोध्यम् । लोके अयमादिरन्तो वेत्युक्तेऽ-
वशिष्टमपि किञ्चिदस्तीति नियमेन प्रतीतिः । पदान्नियतोपस्थितिश्च
शक्तिसाध्या । अनुभवमपलब्ध्यैकदेशमात्रे शक्तिकल्पने तु भार्यापितृवा-
चकादीनां श्मश्रुतादिपदानामपि लाघवाद् भार्यात्वमात्रं पितृत्वमात्रं वा
शक्यतावच्छेदकं स्यादिति विशिष्टविषयकशक्यच्छेदेन सकलविशिष्ट-
व्यवहारव्याकोपः प्रसज्येत । तथा चाद्यन्तशब्दप्रवृत्तिनिमित्तं सत्यन्य-
स्मिन्निति विशेषणविशिष्टमपूर्वानुत्तरत्वं, न तु त्वदुक्तं तदव्ययमपूर्वा-
नुत्तरत्वमात्रमिति भावः ॥ केचित्तु सति त्वन्यस्मिन्नित्येतत् सत्य-
मित्येवं योजयन्ति ।

प्रदीपे—अयम्—“आद्यन्तवदि”त्ययम् । एतेन व्यपदेशिवद्-
भावस्य लोकसिद्धत्वात् “व्यपदेशिवदि”त्यस्य योगस्याकर्तव्यता
सूचिता । अत एव शङ्कते—यद्यपीति ।

उद्द्योते—भ्रान्तिपदसूचितमाह—वस्तुत इति । अनेनास्यापि
योगस्यानावश्यकता सूचिता ।

(सूत्रोदाहरणाधिकरणम्)

(प्रयोजनजिज्ञासाभाष्यम्)

कानि पुनरस्य योगस्य प्रयोजनानि ? ।

(तत्त्वालोकः) अस्य—“आद्यन्तवदि” त्यस्य ।

(१८७ प्रयोजनवार्तिकम् ॥ ७ ॥)

॥ * ॥ आदिवत्त्वे प्रयोजनं प्रत्ययञ्जि-
दाद्युदात्तत्वे ॥ * ॥

(भाष्यम्)

प्रत्ययस्यादिरुदात्तो भवतीति । इहैव स्यात्-
कर्तव्यं तैत्तिरीयः । औपगवः कापटवः इत्यत्र न स्यात् ॥(प्रदीपः) प्रत्ययञ्जिदाद्युदात्तत्वं इति । प्रत्ययस्याद्युदात्तत्वं
ञ्जिति चाद्युदात्तत्वमित्यर्थः ॥ कथं पुनर्भिन्नविभक्त्योर्द्वन्द्वः ।
उच्यते—प्रत्ययस्य यदाद्युदात्तत्वं तस्य प्रत्ययोऽपि विषय इति
प्रत्ययेऽपि तदुच्यते । यदा ञ्जिति यदाद्युदात्तत्वं तद् ञ्जितोऽपि
संबन्धि भवतीति नास्ति भिन्नविभक्तित्वम् ॥ ऋदोरबित्याद्युदात्तत्व-
निवृत्त्यर्थोऽपि तत्त्वाल्लिङ्गादेकाचोपि प्रत्ययस्याद्युदात्तत्वं भविष्यतीति
चेदकारविषयमेव लिङ्गं स्यादिति कारोकारयोः प्रत्यययोराद्युदात्तत्वं
न स्यात् । विशेषणार्थं वा पित्करणं स्यात् थाथादिसूत्रे
इत्यज्ञापकं स्यात् ॥(उद्ध्योतः) कथमिति । भिन्नविभक्त्यन्तयोरसमप्रधानत्वेन
साहित्याप्रतीतेरित्यर्थः ॥ इकारोकारयोरिति ॥ उपाधिः चिकीर्षु-
रित्यादौ ॥ सामान्यापेक्षज्ञापकत्वेऽप्याह—विशेषणार्थं वेति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—आदिवत्त्वे इति—तस्येत्यादिः ।

प्रदीपे—अपिना प्रकृतिपरिग्रहः । एवमग्रेऽपि । तत्—आद्यु-
दात्तत्वं । विभक्तित्वमिति—एतत्प्रदर्शनार्थमेव तथोक्तं भाष्ये ।
अन्यथा षष्ठ्युपादानं न युज्येतेति भावः । लिङ्गादिति—बहुषु लिङ्गेन
सूत्रनिराकरणस्य दृष्टत्वात् तस्य तन्निवृत्त्यर्थता सिद्धान्तरीत्या बोध्या ।
चेदिति—तर्हीति शेषः । थाथादिसूत्रे इति—इदं पूर्वान्वयि । विशे-
षणार्थत्वस्यैतज्ज्ञायामप्रतिबन्धकत्वात् तत्त्वेऽपि सा भवत्येवेत्याशयः ।उद्ध्योते—भिन्नेति—व्याख्यानभाष्याद् भिन्नविभक्त्यन्तता-
प्रतीतेरित्याशयः ।

(भाष्यम्)

“ञ्जित्यादिर्नित्यम्” इति इहैव स्याद्—अहिचुम्ब-
कायनिः आग्निवेश्यः । गार्ग्यः कृतिरित्यत्र न स्यात् ॥(प्रदीपः) गार्ग्य इति । अत्र परत्वाद्यस्येति लोपे कृत आदि-
त्वाभावात्प्रकृतेराद्युदात्तत्वं न प्राप्नोति । स्वरविधौ स्थानिवद्भाव-
प्रतिषेधाच्च नास्ति ब्यञ्जत्वम् । स्वरविधौ व्यञ्जनस्याऽविद्यमानत्वा-
न्नास्ति ह्रस्वपेक्षमप्यादित्वम् ॥ कृतिरिति । किनो नित्वं तादौ च
निति कृत्यतावित्येवमर्थः स्यात् । सौवर्यः सप्तम्यस्तदन्तसप्तम्य
इत्येतदनाश्रित्येतदुक्तम् ॥(उद्ध्योतः) अहिचुम्बकात्प्राचामबुद्धादिति फिन् । अग्नि-
वेशादुगादियञ् । स्वरविधाविति । नन्वस्य स्वरोद्देश्यके विधावि-
त्यर्थो वा ह्रस्वः स्वरप्राप्तावित्यर्थो वा । उभयथापि नेह प्राप्तिरिति
चेत् ॥ सत्यम्, अत्र सूत्रेऽजन्तरापेक्षमेवादित्वं गृह्यते । अन्त्यस्याच
एव तद्भाववर्त्यत्वेनोपस्थितत्वादिति भाष्याशयात् । किं च खौणमित्या-
दावाद्युदात्तत्वं न स्यादिति दोषः । नित्वं तु वृद्धयर्थतया सावकारंबोध्यम् ॥ किं इति । अनेकाज्भ्यस्तु चिरिजियादिभ्योऽनभिधानात्
क्तिप्रभाव इति भावः ॥ ननु तदन्ततत्तमीवे गार्ग्यादौ समुदाये मुख्य
एवादिः संभवतीति न दोष इत्यत आह—सौवर्य इति ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—एतत्—गार्ग्यादौ दूषणम् ।

उद्ध्योते—द्वयोः समकक्षतासूचनाय पुनराह—वेति । इह—गार्ग्य
इत्यत्र । अत्र सूत्रे—“ञ्जित्यादिर्नित्यम्” त्यत्र सूत्रे । तद्व्याव-
र्त्यत्वेन—आदिपदव्यावर्त्यत्वेन । भाष्यानुपपत्तिं परिहरति—अने-
काज्भ्य इति ।

(१८८ प्रयोजनवार्तिकम् ॥ ८ ॥)

॥ * ॥ वलादेरार्धधातुकस्येद् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

वलादेरार्धधातुकस्येद् प्रयोजनम् ॥ “आर्धधातु-
कस्येड्वलादेः” इतीहैव स्यात् करिष्यति हरिष्यति ।
‘जोषिषद् (ऋ० २।३५।१)’ मन्दिषदित्यत्र न स्यात् ॥(प्रदीपः) जोषिषदिति । लिङ्गं लेट् । इट् ईटीति च ज्ञापकं
सिज्विषयमेव स्यादिति सिप इणं स्यात् ॥(उद्ध्योतः) लेङिति । सिब्वहुलं लेटीति सिप् ॥ इट्
ईटीति । न च यमरमनमातामित्यत्र वलादेरित्यस्य संबन्धे फला-
भावाकथमेतज्ज्ञापकम् । रुदादिभ्य इति सूत्रे वलादेरित्यस्य संबन्ध-
सत्त्वेन मध्येऽपि सन्वन्धस्यैव न्याय्यत्वात् । अत एव सप्तमे (७।१।१)
सूत्रे भाष्ये—“एकाचस्तौ वलीति वा” इत्युक्तम् ॥(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्रयोजनमिति—आदिवत्त्वे इत्यादिः ।
एवमग्रेऽपि ।उद्ध्योते—एतत्—इट् ईटीति । मध्येऽपीति—“यमरमनमा-
तामि” त्यत्रापीत्यर्थः । वलादेरिति शेषः ।

(१८९ प्रयोजनवार्तिकम् ॥ ९ ॥)

॥ * ॥ यस्मिन्विधिस्तदादित्वे ॥ * ॥

(भाष्यम्)

यस्मिन्विधिस्तदादित्वे प्रयोजनम् । वक्ष्यति—
‘यस्मिन्विधिस्तदादावलप्रहणे’ इति । तस्मिन् क्रियमाणे
“अचि श्नुधातुभ्रुवां खोरियडुवडौ” इहैव स्यात्
श्रियः भ्रुवः, श्रियौ भ्रुवौ इत्यत्र न स्यात् ॥(प्रदीपः) यस्मिन्विधिरिति । स्वस्य च रूपस्येति नानुवर्तते
इति प्रयोजनत्वेनोपन्यासः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—क्रियमाणे—आश्रीयमाणे ।

(१९० प्रयोजनवार्तिकम् ॥ १० ॥)

॥ * ॥ अजाद्यादित्वे ॥ * ॥

अजाद्यादित्वे प्रयोजनम् । “आडजादीनाम्” इहैव
स्याद्—ऐङिष्ट, ऐहिष्ट । ऐष्ट, अध्येष्टेत्यत्र न स्यात् ॥(प्रदीपः) अजाद्यादित्वे इति । सूत्रपाठपेक्षया प्रयोजनो-
पन्यासः । वार्तिककारस्तु ‘अजादीनामटा सिद्धम्—’ इत्याह ॥

(अन्तवत्त्वप्रयोजननिरूपणाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

अथान्तवत्त्वे कानि प्रयोजनानि ? ॥

(तत्त्वालोकः) अथेति—अस्य योगस्येति शेषः ।
(१११ प्रयोजनवार्तिकम् ॥ ११ ॥)

॥ * ॥ अन्तवद् द्विवचनान्त-
प्रगृह्यत्वे ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अन्तवद् द्विवचनान्तप्रगृह्यत्वे प्रयोजनम् ॥ “ईदू-
देद् द्विवचनं प्रगृह्यम्” इहैव स्यात्—पचेते इति पचेथे
इति । खट्वे इति माले इतीत्यत्र न स्यात् ॥

(प्रदीपः) अन्तवदिति । ॐयेन विधिस्तदन्तत्वे ॐ इत्यने-
नैव गतायं प्रपञ्चारथोयमुपन्यासः ॥

(उद्घोतः) येन विधिरिति । तेनैव हीदूदेद्द्विवचनमित्यत्र
तदन्तविधिरिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अन्तवदिति—तस्यान्तवत्त्वे प्रयोजन-
मित्यर्थः । द्विवचनान्तेति—अन्तस्येदाद्यन्तस्य द्विवचनस्य प्रगृह्यत्वे
इत्यर्थः ।

उद्घोते—स्वस्य च रूपस्येत्येतदनाश्रित्याह—तेनैवेति । “येन
विधिरिति” त्यनेनैवेत्यर्थः ।

(११२ प्रयोजनवार्तिकम् ॥ १२ ॥)

॥ * ॥ मिदचोऽन्त्यात्परः ॥ * ॥
(भाष्यम्)

“मिदचोऽन्त्यात्परः” प्रयोजनम् । [“नपुंसकस्य
भलचः”] इहैव स्यात्—कुण्डानि वनानि । तानि
यानीत्यत्र न स्यात् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्रयोजनमिति—अन्तवत्त्वे इत्यादिः ।
एवमग्रेऽपि ।

(११३ प्रयोजनवार्तिकम् ॥ १३ ॥)

॥ * ॥ अचोऽन्त्यादि टि ॥ * ॥

(भाष्यम्)

“अचोऽन्त्यादि टि” प्रयोजनम् । “टित आत्मने-
पदानां टेरे” इहैव स्यात् कुर्वति कुर्वथि । कुरुते कुर्वे
इत्यत्र न स्यात् ॥

(प्रदीपः) कुरुत इति । अर्थवता व्यपदेशिवद्भावात् तशब्दा-
कारस्यानर्थकत्वादिह प्रयोजनत्वेनोपन्यासः ॥

(उद्घोतः) अर्थवतेति । तत्र अर्थस्य त्यागोपादानाभ्यां भेदः
सुकर इति भावः ॥ इदं चिन्त्यम् । ‘यद्यपि व्यपदेशिवद्भावेन
सिध्यति, तथापि गौणत्वाच्चेति यस्य आन्तिस्तं प्रति सूत्रारम्भः’
इति पूर्वग्रन्थविरोधात्सूत्रकारेण तदज्ञानाद् तदुदाहरणसंभवाच्च ।
अर्थवतेति चासहायत्वस्यैवोपलक्षणम्, ससहायस्य प्रायेणानर्थ-
कत्वात् । तशब्दाकारश्चासहाय एव । येन सहायेनाचामन्तत्वस्य
बहुव्रीह्यस्य चोपपत्तिस्तादृशसहायभावात् । अन्यथाऽऽद्यन्तवद्भावोपि
न स्यात्, विजातीयकन्यादिसहायसत्त्वेऽप्येकपुत्रस्यायमेव ज्येष्ठ
इत्यादिव्यवहाराद् ईदृशस्थलेपि लोकसिद्धत्वमित्याहुः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—तशब्देति—कुरुते इत्यादावित्यादिः ।
इहेति—अन्तवत्त्वे इत्यर्थः । तत्र टिसंज्ञासिद्धेरित्यादिः ॥ अत्र
केचित्—“अर्थवता व्यपदेशिवद्भावः” इतीयं न परिभाषा, तथा सति
परिभाषाया विध्यङ्गत्वेन लौकिकव्यपदेशिवद्भावं प्रति तस्या अङ्ग-
त्वायोगात् । किन्तु शास्त्रे व्यपदेशिवद्भावयोजनाय शब्दार्थसमुदाय-
माश्रित्य तस्यैकदेशः शब्द इति व्युत्पादयितुमर्थवत्ताऽपेक्षितेति तस्याः
भावः । लोके इव शास्त्रेऽप्यनर्थकस्य व्यपदेशिवद्भावसंभवादेव षष्ठे
“निजौ चत्वार एकाच” इत्येतदव्युत्पादनावसरे भाष्यकैयट्योरनर्थ-
केनापि व्यपदेशिवद्भावः स्वीकृतः । तस्मात्स्थवतेति प्रायोवादमात्र-
मिति वदन्ति ।

उद्घोते—तत्र हि—अर्थवता व्यपदेशिवद्भावे हि । तदज्ञानात्-
गौणत्वाज्ञानात् । तदुदाहरणेति—व्यपदेशिवद्भावोदाहरणेत्यर्थः ।
एवं सति भाष्यं योजयन् यथाश्रुतेऽतिप्रसङ्गात् प्रदीपमपि योजयति—
अर्थवतेति चेति । तत्र बीजमाह—ससहायस्येति । व्यभिचारा-
भावायाह—प्रायेणेति । नन्वेवमपि कुरुते इत्यादौ हस्तहाय
एवेत्यत आह—तशब्दाकार इति । लोके असहायत्वस्य सजातीय-
सहायाभावकृतस्यैव दर्शनात् शास्त्रेऽपि तत् तथैवेत्याह—येन
सहायेनेति । अन्यथा—विजातीयेनापि ससहायत्वे । अपिना
व्यपदेशिवद्भावसंग्रहः । आहुरितिसूचितारुचिबीजन्तु वस्तुशून्यविक-
ल्पात्मकज्ञानेन निर्वाहादारोपानुपयोग एव ।

(११४ प्रयोजनवार्तिकम् ॥ १४ ॥)

॥ * ॥ अलोऽन्त्यस्य ॥ * ॥
(भाष्यम्)

“अलोऽन्त्यस्य” प्रयोजनम् ॥ “अतो दीर्घो यवि
सुपि च” इहैव स्यात्—पटाभ्यां घटाभ्यामिति ।
आभ्यामित्यत्र न स्यात् ॥

(प्रदीपः) आभ्यामिति । अत्र द्वे अन्तवत्त्वे उपयुज्येते अका-
रान्तस्याङ्गस्य अलोऽन्त्यस्य दीर्घत्वं भवतीति पृथक् प्रयोजन-
त्वेनोपन्यासः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—अकारान्तस्येति—यत् इत्यादिः ।

(११५ प्रयोजनवार्तिकम् ॥ १५ ॥)

॥ * ॥ येन विधिस्तदन्तत्वे ॥ * ॥

(भाष्यम्)

येन विधिस्तदन्तत्वे प्रयोजनम् । “अचो यद्”
इहैव स्यात्—चेयम् जेयम् । एयमध्येयमित्यत्र न
स्यात् । “आद्यन्तवदेकस्मिन्” कार्यं भवतीत्यत्रापि सिद्धं
भवति ॥ आद्यन्तवदेकस्मिन् ॥ २० ॥

(प्रदीपः) एयमिति । इडो रूपम् । इणस्तु इत्यमिति
भवति ॥ २० ॥

(उद्घोतः) इत्यमिति । एतिस्सुशास्त्रि वयपो विधाना-
दित्यर्थः ॥ २० ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इत्यत्रापि—इति हेतोः, एयमित्या-
दावपि । इदमुपलक्षणम्—औपगवः, गार्ग्य इत्यादीनां, खट्वे, कुण्डा-
नीत्यादीनाञ्चापि ।

(१९ घसंज्ञासूत्रम् ॥ १ । १ । ५ आ. १० ॥)

तरसमपौ घः ॥ १ । १ । २१ ॥

(प्रकरणोत्कर्षप्रयोजनाधिकरणम्)

(प्रदीपः) तरसमपौ ॥ २१ ॥ आतिशायनिकप्रत्ययप्रकरणं यव 'तादौ घः' 'पितौ घः' इति वा कर्तव्ये प्रकरणोत्कर्षेण संज्ञाकरणं—स्वार्थेऽपि तरवस्तीति सूचनार्थम् । तेनाल्पात्तरमिति सिद्धं भवतीत्याहुः ॥

(उद्द्योतः) तरस ॥ २१ ॥ प्रकरणोत्कर्षेणेति । प्रकरणे संज्ञाप्रकरणे उत्कर्षेण गुरुभूतन्यासेनेत्यर्थः ॥ स्वार्थे इति । अनातिशायनिकस्यापि संज्ञाविधानार्थमत्र सूत्रम् । स चानिर्दिष्टार्थत्वात्स्वार्थे । तस्य संज्ञाफलं चोच्चैरेवोच्चैस्तरामित्यादौ किमेतिद्वयव्यघादित्यान्सिद्धिरिति भावः ॥ इत्याहुः । अत्राश्चिवीजं तु भाष्यानुक्तिः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—सूचनार्थं—ज्ञापनार्थम् । केचित्तु तस्य सामान्यापेक्षज्ञापकतामाश्रित्य ईयसुनोऽपि स्वाधिकतां वदन्ति, तेन 'अहो महीयस्तव साहसिक्यमि' त्यादिप्रयोगाः समर्थिता भवन्ति ॥ उद्द्योते—यथाश्रुतार्थासङ्गतेराह—प्रकरणे इति । अत्र—संज्ञाप्रकरणे । सूत्रं—“तरसमपौ घः” इति सूत्रम् । स च—अनातिशायनिकश्च । भाष्यानुक्तिरिति—“अल्पात्तरमि”त्यादयस्तु सौत्रा इत्याशयः ।

(अनिष्टनिवारणाधिकरणम्)

(१९६ आक्षेपवार्तिकम् ॥ १ ॥)

॥*॥ घसंज्ञायां नदीतरे प्रतिषेधः ॥*॥

(भाष्यम्)

घसंज्ञायां नदीतरे प्रतिषेधो वक्तव्यः । नद्यास्तरो नदीतरः ।

(प्रदीपः) नदीतर इति । तरतश्चदोरित्यप् । सर्वत्र चानुबन्धाः स्मर्यमाणा एव कार्यं प्रति हेतुत्वं लभन्त इति घसंज्ञाप्राप्तिः । साहचर्यं चेह व्यवस्थाहेतुः सर्वत्र नाश्रीयते । तथाहि द्विषिश्चतुरिति कृत्वोर्थ इति कृत्वोर्थग्रहणं चतुश्शब्दविशेषणार्थं कृतम् । अन्यथा द्विषिश्शब्दसाहचर्याच्चतुश्शब्दोऽपि कृत्वोर्थ एव ग्रहीष्यत इति किं कृत्वोर्थग्रहणेन ॥

(उद्द्योतः) ननु नायं तरवित्यत आह—सर्वत्र चेति ॥ ननु तमप्साहचर्यात्तद्विधेयं एव तरो ग्रहीष्यते इति नास्त्यबन्ते तरे प्रसक्तिरत आह—साहचर्यमिति । प्रत्ययाप्रत्यययोरिति परिभाषापि नाश्रितेति बोध्यम् ॥ इह । शास्त्रे ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—तथाहि—सर्वत्र तदनाश्रयणे हि । नचैवं साहचर्यपरिभाषया अनित्यत्वेऽपि तस्याः पालिकाश्रयणात् तत्र दोष इति वाच्यम्, प्रकारान्तरेण वक्ष्यमाणसमाधानपरकभाष्यविरोधात् ॥

उद्द्योते—अयं—नदीतरघटकतरः । कैयटानुरोधेनाह—प्रत्यवेति । सिद्धान्ते तु नास्या लक्ष्य-संस्कारकता ।

(१९७ समाधानवार्तिकप्रथमखण्डम् ॥ २ ॥)

॥*॥ घसंज्ञायां नदीतरेऽप्रतिषेधः ॥*॥

(भाष्यम्)

घसंज्ञायां नदीतरेऽप्रतिषेधः, अनर्थकः प्रतिषेधोऽप्रतिषेधः ॥

(प्रदीपः) अप्रतिषेध इति । न प्रतिषेधः इति प्रतिषेधनक्रिया नञा निषिध्यते । भाष्यकारस्तु वस्त्वर्थं व्याचष्टे—अनर्थकः प्रतिषेध इति ॥

(उद्द्योतः) वस्त्वर्थमिति । तात्पर्यार्थमित्यर्थः । असन्देह इति—वत् प्रतिषेधस्याभाव इत्यर्थको नञ्समासः ॥ एवं चानर्थक इति भाष्योक्तेर्मध्यमपदलोपी समास इति न भ्रमितव्यमिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) उद्द्योते—तात्पर्येति—अत एव प्रकृतभाष्ये वक्तव्य इति नावादि ।

(भाष्यम्)

घसंज्ञा कस्मान्न भवति ? ।

(तत्त्वालोकः) वसंज्ञेति—तर्हि तत्रैत्यादिः ।

(१९७ समाधानहेतुवार्तिकद्वितीयखण्डम् ॥ २ ॥)

॥*॥ तरच्ग्रहणं औपदेशिकम् ॥*॥

(भाष्यम्)

औपदेशिकस्य तरपो ग्रहणम् । न चैष उपदेशे तरपशब्दः ॥

(प्रदीपः) औपदेशिकमिति । उपदेशः प्रयोजनमस्य । तत्र वा भवमौपदेशिकम् ॥

(उद्द्योतः) तरच्ग्रहणं तरपशब्दः । औपदेशिकमुपदेशप्रयोजक इत्यर्थो भाष्यस्य । तदाह—उपदेशः प्रयोजनमिति प्रयोजक इत्यर्थः । न चैष उपदेशे तरपशब्द इति नाभ्यस्वरसादाह—तत्र वा भव इति । उपदेशे इति भाष्ये भव इति शेषः ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—हि—यतः । न च—न तु । एषः—नदीतरघटकतरः ।

प्रदीपे—तत्र—उपदेशे ।

(आक्षेपभाष्यम्)

किं वक्तव्यमेतत् ? ॥

(समाधानभाष्यम्)

नहि ॥

(आक्षेपभाष्यम्)

कथमनुच्यमानं गंस्यते ? ॥

(सिद्धान्तसमाधानभाष्यम्)

इह हि व्याकरणे सर्वेष्वेव सानुबन्धकग्रहणेषु रूपमाश्रीयते—यत्रास्यैतद्रूपमिति । रूपनिर्ग्रहश्च शब्दस्य नान्तरेण लौकिकं प्रयोगम् । तस्मिन् लौकिके प्रयोगे सानुबन्धकानां प्रयोगो नास्तीति कृत्वा द्वितीयः प्रयोग उपास्यते ॥

कोऽसौ ? ।

उपदेशो नाम । न चैष उपदेशे तरपशब्दः ॥

(प्रदीपः) यत्रास्येति । अनुबन्धयुक्तमित्यर्थः ॥ न चैष इति । काल्पनिकमस्य तरप्त्वं न तु साक्षान्निर्दिष्टम् ॥

(उद्द्योतः) सर्वेष्वेव सानुबन्धकग्रहणेष्विति भाष्यं प्रकृताभिप्रायं, शब्दमात्रग्रहणेऽपि एवं रूपमित्यनेन रूपाश्रयणादिति बो-

ध्यम् ॥ यत्रास्येति । यत्रास्यैतद्रूपं तत्र धर्तृशैत्यर्थः ॥ एवं चोपदेश एव घसंज्ञा प्रयोगे तु स्थानिवद्भावेन सेति बोध्यम् ॥ कात्पनिकमिति । ऋदोहवितिसूत्रपर्यालोचनावगतत्वेनानुमानिकमित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—अस्य —नदीतरघटकतरस्य ।

उद्द्योते—अस्य—तरस्य । एतत्—अनुबन्धयुक्तम् । सा—घसंज्ञा ।

(घसंज्ञाभ्युपगमेऽपि दोषाभावप्रदर्शकभाष्यम्)

अथ वाऽस्त्वस्य घसंज्ञा को दोषः ? ॥

(तत्त्वालोकः) अस्य—नदीतरघटकतरस्य ।

(दोषदर्शनभाष्यम्)

घादिषु नद्या ह्रस्वो भवतीति ह्रस्वत्वं प्रसज्येत ॥

(समाधानभाष्यम्)

समानाधिकरणेषु घादिष्वित्येवं तत् ॥

(प्रदीपः) समानाधिकरणेष्विति । आतिशायनिकश्च स्वार्थिकत्वात् समानाधिकरणः ॥

(उद्द्योतः) स्वार्थिकत्वात् । प्रकृत्यभिहितद्योतकत्वात् ॥ समानाधिकरणः । प्रकृत्या समानविषय इत्यर्थः । सामानाधिकरण्यं चैकविशेष्यकबोधजनकत्वमिति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—समानेति—नैष दोषः, यत इत्यादिः । तत्—ह्रस्वत्वम् ।

उद्द्योते—स्वार्थिकत्वाभावाद्वाह—प्रकृत्यभिहितेति । वस्तुतः प्रकृत्यभिहितद्योतकत्वाद्वाह—प्रकृत्येति । तदुक्तिं योजयति—समानेति । जनकत्वमिति—न तु समभिव्याहारविशेष इति भावः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

यदा तर्हि सैव नदी, स एव तरस्तदा प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) यदा तर्हिति । ननु तीर्णिरिति भवितव्यम्, एवं तर्हि तीर्यत इति तर इति सामान्येन पदं संस्क्रियते, पश्चात्त्रया विशेष्यते इति न दोषः ॥

(उद्द्योतः) ननु तीर्णिरिति । ऋतः परस्य क्तिनो निष्ठावदचनान्नत्वम् ॥ सामान्येनेति । अनिर्धारितकर्मविशेषणेत्यर्थः । अत एव पुंस्त्वम् । घञजपाः पुंसोऽस्त्युक्तेः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—समाधत्ते—एवमिति । यदीत्यादिः । तथा चान्न राजश्न्तादिः, भाष्यस्वारस्यादिति भावः ।

उद्द्योते—पुंस्त्वमिति—अस्य प्रायिकत्वात् “इको गुणे”ति सूत्रस्थस्वग्रन्थविरोधः ।

(समाधानभाष्यम्)

स्त्रीलिङ्गेषु घादिष्वित्येवं तत् ॥ अवश्यं चैतदेवं विज्ञेयम् । समानाधिकरणेषु घादिष्वित्युच्यमाने इह प्रसज्येत—महिषी रूपमिव, ब्राह्मणी रूपमिवेति ॥ तर-प्रमपौ घः ॥ २१ ॥

(प्रदीपः) स्त्रीलिङ्गेष्विति । स्वार्थिकश्च प्रकृतिलिङ्गानुविधानात् स्त्रीलिङ्गः ॥ महिषी रूपमिवेति । इवशब्दो भिन्नक्रमः । तेनायमर्थः—महिषी इवैयमाकृतिरिति । तत्र सुप्नुपेति समासे कृते ह्रस्वत्वं स्यात् ॥ २१ ॥

(उद्द्योतः) महिषीरूपमिवेति । नन्विदमसमस्तं समस्तं वा । नायः । उत्तरपदाधिकाराद्रूपशब्दस्य चातथात्वादप्राप्तेः । किं च रूपशब्देनाकृत्यभिधानात्कृत्याकृतिरिव महिषीति साकाङ्क्षं स्यात् । नान्त्यः । षष्ठीतत्पुरुषे वैयधिकरण्याद्ध्रस्वाप्राप्तेः । विशेषणसमासे तु पूर्वनिपातवैपरीत्यापत्तिः । तस्मादुपमागर्भसमासस्य विग्रहवाक्यमिदम् । स च समासो नोपमानानि सामान्यवचनैरित्यनेन, रूपशब्दस्योपमेयवाचकत्वेऽपि साधारणधर्मावाचकत्वात् । साधारणधर्मो ह्यत्र विसंश्लुत्वादिः । नाप्युपमितं व्याघ्रादिभिरिति, रूपशब्दस्योपमेयवाचित्वेन पूर्वनिपातवैपरीत्यापत्तेः, तस्योपमानवाचित्वे तु कस्य रूपमिति विशेषणस्य सापेक्षत्वादवृत्तिर्न स्यादत आह—इवशब्द इति । सुप्नुपेति च ॥ ह्रस्वत्वं स्यादिति । अप्रत्यययोरपि घत्वे तत्साहचर्याद्रूपादेरप्रत्ययस्यापि ग्रहणं स्यादिति भावः ॥ यद्यपि रूपमित्युक्ते कस्य रूपमिति अस्त्याकाङ्क्षा तथापि प्रधानस्य साकाङ्क्षत्वात् दोषः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—स्त्रीलिङ्गेष्विति—तदापि न प्राप्नोति, यत इत्यादिः । एतत्—ह्रस्वत्वम् । समानेति—यत इत्यादिः । इत्युच्यमाने—इत्येतावन्मात्रे उच्यमाने ।

उद्द्योते—अतथात्वादिति—अनुत्तरपदत्वादित्यर्थः । ह्रस्वत्वस्येति शेषः । इदं—महिषी रूपमिवेतीदम् । स च—उपमागर्भश्च । हि—यतः । तस्य—रूपशब्दस्य ।

(२० संख्यासंज्ञासूत्रम् ॥ १ । १ । ५ आ. ११ ॥)

बहुगणवतुडति संख्या ॥ १ । १ । २२ ॥

(लोकप्रसिद्धसंख्यावाचिनां संख्यात्वसाधनाधिकरणम्)

(१९८ आक्षेपवार्तिकप्रथमखण्डम् ॥ १ ॥)

॥ * ॥ संख्यासंज्ञायां संख्याग्रहणं
[संख्यासंप्रत्ययार्थम्] ॥ * ॥

(भाष्यम्)

संख्यासंज्ञायां संख्याग्रहणं कर्तव्यम् । बहुगणवतुडतयः संख्यासंज्ञा भवन्ति, संख्या च संख्यासंज्ञा भवतीति वक्तव्यम् ॥

किं प्रयोजनम् ? ॥

“संख्यासंप्रत्ययार्थम्” । एकादिकायाः संख्यायाः संख्याप्रदेशेषु संख्येत्येष संप्रत्ययो यथा स्यात् ॥

(प्रदीपः) बहुगणवतुडति ॥ २२ ॥ संख्यासंप्रत्ययार्थमिति । संख्याया एकादिकायाः संख्याप्रदेशेषु संप्रत्ययार्थमित्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) बहुगण ॥ २२ ॥ संख्यात्वेन संप्रत्ययस्य लोकात् एव सिद्धेराह—एकादिकाया इति । संख्यासंप्रत्ययेति वार्तिके सङ्ख्येति संप्रत्यय इत्यर्थः । एकादिकायाः सङ्ख्यायाः सङ्ख्याप्रदेशेष्विति शेषपूरणं बोध्यम् ॥ सङ्ख्येत्येष इति भाष्यस्य सङ्ख्येत्येतच्छब्दाभिन्न इत्यर्थः ॥ “शब्दार्थप्रत्ययानामितरेतराभ्यासास्संकरः” इति पातञ्जलसूत्रात् । एतच्च पातञ्जलसूत्रवृत्तादुपपादितमस्माभिः । नारद इत्येवमिति इत्यादावप्येवमेव । एवं च कर्मत्वाप्रसक्तिरेव ॥ सङ्ख्याशब्दजन्य इत्यर्थे सङ्ख्येत्याकारक इत्यर्थे च एवशब्दान्वयानुपपत्तिस्तदुपादानवैयर्थ्यं चेति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तद्विशेषेभ्यः—नदीविशेषेभ्यः । यदि तत्र तत्सामर्थ्यात् कृत्रिमनदीसंज्ञकस्य ग्रहणं न स्यात्तथापि अकृत्रिमनदीसंज्ञकस्यैव ग्रहणं स्यात् तु नदीशब्दस्वरूपस्य, “अशब्दसंज्ञे”ति निषेधादिति भावः ।

उद्द्योते—अपगङ्गमिति—अत्र “अपपरी वर्जने” इति कर्म-प्रवचनीयसंज्ञा । “पञ्चम्यापाङ्परिभिः” इति पञ्चमी । “अपपरिवहिर-ञ्चवः पञ्चम्या” इत्यव्ययीभावः । तदभावे—टजभावे । अत एव तथोदाहृतमिति भावः । आहुरिति—आयतत्त्वविद इति शेषः ।

(समाधानभाष्यम्)

एवं तर्हि आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति—‘न तद्विशेषेभ्यो भवति’ इति । यदयं विपाट्शब्दं शरत्प्रभृतिषु पठति ॥

(प्रदीपः) यदयमिति । नित्यार्थः पाठः स्यादिति चेद्, व्यवस्थितविभाषया विपाट्शब्दस्य नित्यपञ्चम्यतोऽप्युपः ॥

(उद्द्योतः) नित्यार्थ इति । नदीपौर्णमासीत्यत्रान्यतरस्यां-ग्रहणानुवृत्तेरिति भावः ॥ व्यवस्थितेति । अत्र च ज्ञापकपरमिदमेव भाष्यं मानम् । केचिदस्माद्भाष्यान्नदीति सूत्रेऽन्यतरस्यांग्रहणं निवर्तयन्ति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—यत्—यस्मात् । अयम्—आचार्यः । पठतीति—अन्यथा तेनैव तत्र दक्षिणो तत्र तत्पाठो व्यर्थः । तथा च तत्र नदीपदोपादानसामर्थ्येन परिशेषाद्वदीशब्दस्यैव ग्रहणमिति न काचनानुपपत्तिः ।

प्रदीपे—नित्यार्थ इति—नित्यपञ्चम्य इत्यर्थः । तत्र तस्येति शेषः । व्यवस्थितेति—तत्र तदपाठेऽपि, अत्रेत्यादिः ।

उद्द्योते—इत्यत्रेति—“नपुंसकादन्यतरस्यामि” त्यत इति शेषः । अत्र च—अत्र व्यवस्थितविभाषाश्रयणे च । तस्या अन्यत्र परिगणितत्वादाह—केचिदिति । भाष्यादिति—“अनश्च” इति सूत्रतः प्रागेव “नदी”ति सूत्रपाठमुच्यतेति शेषः । तथा च व्यवस्थित-विभाषायाः लक्ष्यैकचक्षुःकमात्रशेषतया अस्मदादीनां वचनं विना तदज्ञानेन तथा ज्ञापनोपादानमनुक्तमिति शङ्का गिरस्ता ।

(आक्षेपभाष्यम्)

इह तर्हि प्राप्नोति—“नदीभिश्च” इति ॥

(तत्त्वालोकः) प्राप्नोतीति—कृत्रिमेति न्यायेन कृत्रिमनदी-संज्ञकस्यैव ग्रहणमित्यादिः ।

(समाधानभाष्यम्)

बहुवचननिर्देशात् भविष्यति ॥

(प्रदीपः) बहुवचनेति । अन्यथाप्यनद्या इत्यादौ यथैकवचनेन निर्देशस्थेहापि कर्तव्यः स्यात् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—बहुवचनेति—तत्रेत्यादिः । भविष्य-तीति—कृत्रिमनदीसंज्ञकस्य ग्रहणमित्यादिः ।

प्रदीपे—कर्तव्य इति—एकवचनेन निर्देश इत्यादिः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

स्वरूपविधिस्तर्हि प्राप्नोति ॥

(तत्त्वालोकः) स्वरूपविधिरिति—नदीशब्दस्वरूपेण सह संख्याया अव्ययीभावसमासविधिरित्यर्थः । तत्रेत्यादिः ।

(समाधानभाष्यम्)

बहुवचननिर्देशादेव न भविष्यति ॥

(उद्द्योतः) बहुवचननिर्देशादेवेति । तस्मादपीत्यर्थः । अश-ब्दसंज्ञेति निषेधादित्यपि बोध्यम् । तत्प्रत्याख्याने त्वयमेव हेतुः । अतोऽस्मान्निषेधाद्वदीपौर्णमासीत्यादौ स्वरूपग्रहणमपि दुर्लभमित्य-पास्तम् । लक्ष्यानुसारेण तत्प्रत्याख्यानेन सामर्थ्येन तस्यात्राप्रवृत्तेः । नदीभिश्चेत्यादौ तु लक्ष्यानुसारादेवार्थग्रहणेन तद्वाचकानां ग्रहणमिति दिक् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—बहुवचनेति—तत्रेत्यादिः । भवि-ष्यतीति—स्वरूपविधिरपीत्यादिः ।

उद्द्योते—एवमप्यर्थक्यतामाह—तस्मादपीति । अपिना समुच्चि-तमाह—अशब्देति । तत्प्रत्याख्याने तु—अशब्दसंज्ञेति (निषेध) प्रत्याख्याने तु । अयमेव—अत्र बहुवचननिर्देश एव । हेतुत्रयमाह—लक्ष्येति । सामर्थ्येन—उत्तरीत्योपपादितेन नदीपदोपादानसा-मर्थ्येन । तस्य—अशब्दसंज्ञेति निषेधस्य । अत्र—“नदीपौर्णमासी” ति सूत्रे । ग्रहणेनेति—तत्र कार्यसंभवादिति भावः ।

(उपसंहारभाष्यम्)

एवं च न चेदमकृतं भवति—“कृत्रिमाकृत्रिमयोः कृत्रिमे कार्यसंप्रत्ययः” इति । न च कश्चिदोपो भवति ॥

(प्रदीपः) न चेदमकृतमिति । अनाश्रितमित्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) अस्य न्यायत्वादकृतमित्युक्तमत आह—अना-श्रितमिति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—उपसंहरति—एवञ्चेति । सतीति शेषः ।

(११९ आक्षेपसाधकवार्तिकम् ॥ २ ॥)

॥ * ॥ उत्तरार्थं च ॥ * ॥

(भाष्यम्)

उत्तरार्थं च संख्याग्रहणं कर्तव्यम् । “ष्णान्ता षट् । पकारनकारान्तायाः संख्यायाः षट्संज्ञा यथा स्यात् । इह मा भूत्—पामानो विप्रुष इति ॥

(प्रदीपः) उत्तरार्थं चेति ॥ अयं हि सूत्रोपात्तः संख्याशब्दः स्वरूपपदार्थकः । उत्तरत्र संश्लिर्देशेन प्रयोजनम् ॥

(उद्द्योतः) स्वरूपेति । न चैवं बह्वादिसामानाधिकरण्यानुप-पत्तिः । शब्दार्थयोरभेदोपेण तदुपपत्तेरिति भावः ॥ संश्लिर्देशे-नेति । संख्याशब्दबोध्यपञ्चादिशब्दपरिण संख्याशब्दनिर्देशेनेत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—संख्याग्रहणमिति—अत्रेत्यादिः । उत्तरं निर्दिशति—ष्णान्तेति ।

प्रदीपे—सूत्रोपात्तः—प्रकृतसूत्रोपात्तः । स्वरूपपदार्थक इति—तथा च तस्योत्तरत्रानुवृत्तिः न संभवतीत्याशयः । कुत एवं सति तस्य तत्रानुवृत्तिः न संभवतीत्यत आह—उत्तरत्रेति । यत इत्यादिः ।

उद्द्योते—नचैवमिति—तत्रेति शेषः । यथाश्रुतासङ्गतेराह—संख्याशब्देति ।

(आक्षेपनिराकरणभाष्यम्)

इहार्थेन तावन्नार्थः संख्याग्रहणेन ॥

(प्रदीपः) इहार्थेनेति । इहार्थो यस्येति सामान्यविशेषभावान्न पौनरुक्त्यम् ॥

(उद्द्योतः) सामान्येति । अर्थशब्दोक्तसामान्यं प्रति इहार्थो यस्येत्यस्य विशेषत्वादित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्ती उत्तरयति—इहार्थेनेति । संख्येति—अत्रेत्यादिः ।

प्रदीपे—ननुभयत्र सामान्यपरताया दक्षिततया पौनरक्त्यादिदमसङ्गतमित्यत आह—इहार्थ इति ।

(आक्षेपस्मारणभाष्यम्)

ननु चोक्तम्—इतरथा ह्यसंप्रत्ययोऽकृत्रिमत्वाद्यथा लोकेऽङ्गइति ? ॥

(तत्त्वालोकः) पूर्वपक्षी शङ्कते—ननु चेति ।

(आक्षेपपरिहारभाष्यम्)

नैष दोषः । अर्थाप्रकरणाद्वा लोके कृत्रिमाकृत्रिमयोः कृत्रिमे कार्यसंप्रत्ययो भवति । अर्थोवाऽस्यैवंसंज्ञकेन भवति । प्रकृतं वा तत्र भवति—इदमेवंसंज्ञकेन कर्तव्यमिति । आतश्चार्थात् प्रकरणाद्वा । अङ्गं हि भवान् ग्राम्यं पांशुलपादमप्रकरणज्ञमागतं ब्रवीतु—गोपालकमानय, कटजकमानयेति । उभयगतिस्तस्य भवति । साधीयो वा यष्टिहस्तं गमिष्यति ॥

(प्रदीपः) आतश्चेति । इतश्चेत्यर्थः ॥ अर्थः सामर्थ्यम् । यथा गोपालकमानय माणवकमध्यापयिष्यतीति यष्टिहस्तस्याध्यापनासंभवात्संज्ञिनो ग्रहणम् ॥ प्रकरणं प्रस्तावो यथा भोजनप्रकरणे सैव्यमानयेति लवणे प्रतीतिर्गमनप्रकरणे त्वष्ट्रे ॥ ग्राम्यमिति । ऊहितुमसमर्थम् ॥ पांशुलपादमिति । अचिरोषितम् ॥ अत एवाप्रकरणम् ॥ उभयगतिरिति । किं संज्ञेयं यस्य कस्यचिन्निर्दिष्टा स्यादुत यष्टिहस्तोऽस्य विवक्षितः स्यादिति सन्देहवान् भवतीत्यर्थः ॥ साधीयो वेति । यो मम प्रसिद्धः सोऽनेन चोदितो न च ममैवंसंज्ञकः प्रसिद्ध इत्येवं मन्यते । लोके च गोपालकशब्दः संज्ञिनि नियम्यमानः संज्ञ्यन्तरं निवर्तयति, क्रियानिमित्तं त्वर्थं न निरस्यति, तुल्यजातीयविषय एव हि नियमो भवति ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये अर्थोदित्यादि । लोके कृत्रिमग्रहणे न कृत्रिमत्वं कारणं किं त्वन्यदेवेति भावः ॥ अर्थः सामर्थ्यम् । तदेव दर्शयति—अर्थो वास्येति । अस्य वाक्यस्यार्थोऽध्यापनादिरूपं प्रयोजनमेवंसंज्ञकेन भवति तत्रास्यैव सामर्थ्यमित्यर्थः ॥ प्रकृतं वेति । इदमेवंसंज्ञकेन कर्तव्यमिति तत्र प्रयोजनं प्रकृतं बुद्धिस्थं भवति । संज्ञाया बुद्धिस्थत्वादित्यर्थः । इदमन्येषामपि पदार्थनियामकानामुपलक्षणम् ॥ यद्यपि रूढियोगावहारिणीत्यप्यत्र संभवति । तथापि प्रकरणादिसहकृतो योगोऽपि बलवानित्यभिप्रेत्येदमेवोक्तम् ॥ अन्ययमुक्तं व्यतिरेकेणाप्यर्थोदितुं प्रतिपादयितुं भाष्ये आतश्चेति । उभयगतिः उभयविषयकं ज्ञानं तात्पर्यसन्देहरूपमित्याशयेनाह—किंसंज्ञेयमिति । वक्तृतात्पर्यविषयसन्देहवानित्यर्थः ॥ ननु रूढ्योगार्थापहारकत्वेन कथं सन्देह इति चेन्न । तत्तत्पुरुषं प्रति प्रसिद्धरूपस्यैव योगावहारकत्वं नान्यस्येति भावात् । तदेव ध्वनयन्नाह—साधीय इति । क्रियाविशेषणमव्ययं वा सम्बन्धार्थकम् ॥ यष्टिहस्तं गमिष्यति । तद्विषयमेव तात्पर्यं ग्रहीष्यतीत्यर्थः ॥ ननु संज्ञाकरणस्य नियमार्थत्वाद्योगार्थप्रतीतिः श्रोतुर्भ्रम इत्यत आह—एवं मन्यते । लोके इति । इदमपि स्वरीत्या ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्ती परिहरति—नैष दोष इति । वत इति शेषः ।

प्रदीपे—इति—इत्युक्ते । एवमत्रेऽपि । न च—नहि । हि—यतः ।

उद्द्योते—अन्यदेव—अर्थोदिते । वाक्यस्य—एवंसंज्ञकमानय राममध्यापयिष्यतीत्यादि—वाक्यस्य । तत्रेति—अध्यापनादावित्यर्थः । यत इत्यादिः । अस्यैव—एवंसंज्ञकस्यैव । इदमेवमिति—यत्रेत्यादिः । भाष्यकृतो न्यूनतानिरासायाह—इदमिति । प्रकरणपदमित्यर्थः । अन्येषां—संयोगविप्रयोगादीनाम् । अत्र—प्रकरणस्थले । इदमेव—प्रकरणमेव । वकित्रिति—इतीत्यादिः । एवञ्च विशिष्टार्थोऽयम् । तद्विषयमेव—यष्टिहस्तविषयकमेव । कैयटोक्तं पूर्ववत् खण्डयति—इदमपीति ।

(आक्षेपसाधकभाष्यम्)

यथैव तर्ह्यर्थाप्रकरणाद्वा लोके कृत्रिमाकृत्रिमयोः कृत्रिमे कार्यसंप्रत्ययो भवति, एवमिहापि प्राप्नोति । जानाति ह्यसौ बह्वादीनामियं संज्ञा कृतेति ॥

(प्रदीपः) एवमिहापीति । बह्वादय एवात्र संख्यात्वेन प्रकृता इति भावः ॥

(उद्द्योतः) अत्र शास्त्रे । प्रकृताः बुद्धौ संनिहिताः ॥ अनेनात्रापि प्रकरणमस्तीत्युक्तं भवति । बुद्धिसंनिधिरेव प्रकरणम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पूर्वपक्षी शङ्कते—यथैवेति । इहापि—शास्त्रेऽपि । हि—यतः । इयं—संख्या ।

प्रदीपे—शास्त्रे कृत्रिमग्रहणे अर्थो हेतुः न सम्भवति, तत्र प्रदेशे अकृत्रिमस्यापि ग्रहणसत्त्वेन तस्योभयसाधारण्यादित्याशयेनाह—प्रकृता इति ।

उद्द्योते—अनेन—प्रकृता इत्यनेन । तदर्थमाह—बुद्धीति ।

(समाधानसाधकभाष्यम्)

न यथा लोके, तथा व्याकरणे । उभयगतिः पुनरिह भवति ॥

(प्रदीपः) न यथा लोक इति । संख्याशब्दो हि बह्वादिप्रतिपादनाय संज्ञात्वेन विनियुक्तो, न त्वैकादिसंख्यानिरासायाधिकार्यप्रतिपत्त्यर्थत्वादिरह संज्ञाकरणस्य ॥

(उद्द्योतः) संज्ञात्वेन विनियुक्त इति । ज्ञापिताज्ञातशक्तिक इत्यर्थः । अत एव न नियमार्थत्वाह—नत्विति । तु एवमन्यात्वेन संज्ञासूत्रमात्रस्य नियमार्थत्वाभावः सूचितः ॥ इह संख्याप्रदेशे अधिकार्यत्वादिनान्वेति ॥ भाष्ये न यथेत्यादि । व्याख्यातुपरंपरावगतवक्तृतात्पर्यानुपपत्त्या प्रकरणाद्यनादरेणोभयगतिरिति भाष्यार्थ इत्यन्ये ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्ती समाधत्ते—न यथेति । उभयगतिः—कृत्रिमाकृत्रिमयोर्भयोरपि ग्रहणम् । इह—संख्याप्रदेशे । उद्द्योते—सिद्धान्तसरण्याऽऽह—ज्ञापितेति । पूर्वोक्तासाङ्गत्वदीकरणायाह—तुल्यन्यायेनेति । मात्र—कालस्य । यथाश्रुतानुपपत्तेराह—इहेति । संज्ञाग्रन्थस्य विधित्वपक्षे नियमत्वपक्षे च कैयटोक्तसंज्ञतेराह—भाष्ये नेति । अनुगमाय प्रकरणस्य तात्पर्यज्ञानजनकत्वेनैव कृत्रिमग्रहणे हेतुताऽभ्युपगमे गौरवात्, तात्पर्यज्ञानस्यैव तत्र हेतुता स्वीकार्या । तथा च लोके कृत्रिमे तात्पर्यसत्त्वेन तस्यैव ग्रहणेऽपि, शास्त्रे कृत्रिमाकृत्रिमयोः तात्पर्यसत्त्वाद् उभयोरपि ग्रहणं भवतीत्याशयः ॥

(उभयगत्युदाहरणभाष्यम्)

अन्यत्रापि नावश्यमिहैव । तद्यथा “कर्तुरीप्सित-
तमं कर्म” इति कृत्रिमा कर्मसंज्ञा । कर्मप्रदेशेषु चोभ-
यगतिर्भवति—“कर्मणि द्वितीया” इति कृत्रिमस्य
ग्रहणम्, “कर्तरि कर्मव्यतिहारः” इत्यत्राकृत्रिमस्य ॥

(प्रदीपः) कर्मणि द्वितीयेति । ज्याप्प्रातिपदिकादनभिहिते
कर्मणि संख्यायां द्वितीया विधीयते । न च क्रियायाः संख्या संभव-
तीति सामर्थ्यात्कारकस्य ग्रहणम् । कर्तरि कर्मव्यतिहार इत्यत्र तु
धातोः साक्षात् क्रियायां वृत्त्या क्रियाया एव ग्रहणम् ॥

(उद्घोतः) कर्मणि संख्यायामिति । कर्मगतसंख्यायामि-
त्यर्थः ॥ नचेति । तस्या अद्रव्यत्वेन द्रव्यधर्मलिङ्गाद्ययोगादिति
भावः ॥ यद्यपि रूपबादिद्वयत्रयभाष्यादेकत्वं क्रियायामस्ति । त-
थापि द्वित्वाद्यभाव इति तात्पर्यम् ॥ कारकम् । शक्तिमदद्रव्यम् ॥
साक्षात्क्रियायामित्यस्य क्रियायामेव न तु कर्मकारके इत्यर्थः ।
अन्यथा साक्षात्पदप्रयोजनं चिन्त्यं स्यात् । न हि धातोः परंपरयापि
कारके वृत्तिरस्ति येन तद्वावृत्त्या चारितार्थं स्यादित्याहुः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अन्यत्रापीति—उभयगतिरिति शेषः ।
इहैव—संख्याप्रदेशे एव ।

उद्घोते—कैयटोक्तस्य साधारण्येऽपि सिद्धान्तमतमाह—कर्मग-
तेति । तस्याः—क्रियायाः । आदिना संख्यादिपरिग्रहः । भाष्या-
न्तरविरोधं निराकरोति—यद्यपीति । शक्तिग्रहे दूषणतादवस्थादा-
ह—शक्तिमदिति । निपातानामनेकार्थत्वात् साक्षात्पदार्थमाह—
एवेति । तद्व्यवच्छेदमाह—न स्त्विति । आहुरिति—प्राञ्च
इति शेषः ।

(उभयगत्युदाहरणभाष्यम्)

तथा “साधकतमं करणम्” इति कृत्रिमा करण-
संज्ञा । करणप्रदेशेषु चोभयगतिर्भवति—“कर्तृकरणयो-
स्तृतीया” इति कृत्रिमस्य ग्रहणम्, “शब्दवैरकलहाभ्रक-
ण्वमेधेभ्यः करणे” इत्यत्राकृत्रिमस्य ॥

(प्रदीपः) कवमेधेभ्यः करण इति । त्वयादिप्रत्ययोत्पत्त्यर्थं
धातुसंज्ञा क्रियते । क्रियावाचिनश्च त्वयादयः साधने उत्पद्यन्ते इति
सामर्थ्यात् क्रियाग्रहणम् ॥

(उद्घोतः) धातुसंज्ञा क्यङस्तस्य सनाद्यन्ता इत्यनेन ॥
साधने कारके त्वयादयोऽन्ताः कारकापेक्षितक्रियावाचिन एवोत्पद्यन्ते
इत्यन्वयः ॥

(तत्त्वालोकः) उद्घोते—विपरीतान्वयभ्रमनिराकरणायाह—
साधने इति । तदर्थमाह—कारके इति । चार्थमाह—एवेति ।

(उभयगत्युदाहरणभाष्यम्)

तथा—“आधारोऽधिकरणम्” इति कृत्रिमा अधि-
करणसंज्ञा ॥ अधिकरणप्रदेशेषु चोभयगतिर्भवति—
“सम्प्रत्यधिकरणे च” इति कृत्रिमस्य ग्रहणम्, “विप्र-
तिषिद्ध चानधिकरणवाचि” इत्यत्राकृत्रिमस्य ॥

(प्रदीपः) विप्रतिषिद्धमिति । इन्द्रावयवानां शक्त्यनभिधा-
यित्वादधिकरणं इदं गृह्यते ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—शक्तीति—कारकेत्यादिः ।

(समाधानान्तरभाष्यम्)

अथ वा—नेदं संज्ञाकरणम् । तद्वदतिदेशोऽयम्-
बहुगणवतुडतयः संख्यावद्भवन्तीति ॥

(प्रदीपः) तद्वदतिदेशोऽयमिति । संख्याकार्यातिदेशोऽ-
यमित्यर्थः । यदि हि संज्ञा स्याद्विषुभादिसंज्ञावदेकाक्षरा क्रियेत ।
तस्मात्लौकिकार्थाभिधायी संख्याशब्द उपादीयमानोऽतिदेशार्थ-
त्वमस्य बोधयति ॥

(उद्घोतः) एवं सर्वसंज्ञाविषये समाधाय प्रकृतविषये समाधा-
नान्तराण्याह—अथवेति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तद्वदिति—किन्वित्यादिः ।

प्रदीपे—तद्वदित्यत्र पठितत्पुरुषः । तच्छब्देन एकादिका संख्या,
मनुष्य च कार्यमभिधीयते इत्याशयेनाह—संख्याकार्येति । प्राधा-
न्यादित्याशयः । केचित्तु तत्र पठयन्तादिति कथयन्ति । सम्भवादाह—
यदि हीति । स्यादिति—तर्हीति शेषः । अस्य—प्रकृतग्रन्थस्य ।

(आक्षेपभाष्यम्)

स तर्हि वतिनिर्देशः कर्तव्यः ॥

(समाधानभाष्यम्)

न कर्तव्यः ॥

(आक्षेपसाधकभाष्यम्)

न ह्यन्तरेण वतिमतिदेशो गम्यते ॥

(आक्षेपवाधकभाष्यम्)

अन्तरेणापि वतिमतिदेशो गम्यते । तद्यथा “एष
ब्रह्मदत्तः” अत्रब्रह्मदत्तं ब्रह्मदत्त इत्याह ते मन्यामहे ब्रह्म-
दत्तवदयं भवतीति । एवमिहाप्यसंख्यां संख्येत्याह,
संख्यावदिति गम्यते ॥

(उद्घोतः) ब्रह्मदत्त इत्युक्तिविषयस्याब्रह्मदत्तत्वं स्फोरयितुं
ब्रह्मदत्तव्यक्तिं निर्दिशति—एष ब्रह्मदत्त इति ॥ असंख्यां संख्ये-
त्याहेति । नियतविषयपरिच्छेदहेतुर्हि सङ्ख्या । एवं च बहुत्वादेर-
सङ्ख्यात्वमिति भावः ॥ बहुत्वं हि त्र्यादिसङ्ख्याव्यापकमखण्डोपा-
धिरूपम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एष ब्रह्मदत्त इति—इत्यत्रेति शेषः ।
ते इति—अस्य विभक्तिप्रतिरूपकस्य वयमित्यर्थः । अथवा तच्छब्दा-
ज्जसि निष्पन्नस्य तस्य वयमिति शेषः । केचित्तु अत्र “तेने”ति
पाठं कल्पयन्ति ।

उद्घोते—विषयस्येति—ब्रह्मदत्तत्वं विषयप्रकारतानिरूपितविशे-
ष्यताश्रयस्य अतिदेशोदाहरणत्वसम्पत्त्ये इति शेषः । ब्रह्मदत्तव्य-
क्तिं—ब्रह्मदत्तातिदेशाश्रयव्यक्तिम् । अस्य “विशेष्यत्वेन विवक्षितं
सर्वनाम्ने”ति शेषः । ब्रह्मदत्तभिरेव ब्रह्मदत्तगतगुणसदृशगुणानवलोच्य
“एष ब्रह्मदत्तः” इति प्रयुज्जानोऽब्रह्मदत्तं ब्रह्मदत्त इत्याह । ततोऽस्य
ब्रह्मदत्तसादृश्यमेव विवक्षितमिति भावः । बहुत्वादेरिति—नियत-
विषयपरिच्छेदहेतुत्वाभावादिति भावः । असंख्यात्वमिति—किंतु
अतिदेशेन संख्याकार्यमिति शेषः । त्र्यादीति—त्रित्वादीत्यर्थः ।
अखण्डोपाधिरूपमिति—एकत्वादित्ववद्भेदरूप वा । बहुत्वत्वानु-
बहिरावृत्तित्वे सति सकलबहुवृत्तित्वम् ।

(समाधानान्तरभाष्यम्)

अथवाऽऽचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति—‘भवत्येकादिकायाः संख्यायाः संख्याप्रदेशेषु संप्रत्यय’ इति । यदयं “संख्याया अतिशदन्तायाः कन्” इति तिशदन्तायाः प्रतिषेधं शास्ति ॥

कथं कृत्वा ज्ञापकम् ? ॥

न हि कृत्रिमा त्यन्ता शदन्ता वा संख्याऽस्ति ॥

(प्रदीपः) अथवेति । गुह्यसंज्ञाकरणादेकादयः संख्याशब्देन प्रदेशेषु न त्यज्यन्त इति लिङ्गनाप्यनुमीयत इत्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) गुर्विति । नन्वतिशदन्ताया इति लिङ्गात्कन्विधौ कृत्रिमा न गुह्येतेति चेन्न । शास्त्रबाधापेक्षया उभयग्रहणज्ञापकत्वस्यैवौचित्यादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—यत्—यस्मात् । अयम्—आचार्यः । हि—यतः । कृत्रिमेति—अस्य संख्येत्यनेनान्वयः ।

उद्द्योते—नन्वत्र गुह्यसंज्ञाकरणादित्यस्य नोपयोग इत्यत आह—नन्वतिशदिति । कृत्रिमेति—संख्येति शेषः । उभयेति—कृत्रिमा-कृत्रिमोभयसंख्येत्यर्थः । अत्र गुह्यसंज्ञाकरणं बीजमित्याशयः ।

(समाधानबाधकभाष्यम्)

ननु चेयमस्ति उक्तिः ॥

(तत्त्वालोकः) ज्ञापकताविषयनाय तस्य व्यावर्त्या त्यन्तकृत्रि-संख्यां दर्शयति—ननु चेति ।

(समाधानसाधकभाष्यम्)

यत्तर्हि शदन्तायाः प्रतिषेधं शास्ति ॥

(तत्त्वालोकः) शास्तीति—तत् तस्य ज्ञापकमिति शेषः ।

(संपूर्णसूत्रज्ञापकताभ्युपगमभाष्यम्)

यच्चापि त्यन्तायाः प्रतिषेधं शास्ति ॥

(तत्त्वालोकः) शास्तीति—तदपि तस्य ज्ञापकमिति शेषः । तथा च तस्य समस्तस्य, तस्य ज्ञापकता फलिता ॥

(आक्षेपस्मारणभाष्यम्)

ननु चोक्तम्—‘इत्यर्थमेतत् स्यात्’ इति ॥

(तत्त्वालोकः) तत्र दर्शितां ज्ञापकताऽनुपपत्तिं स्मारयति—ननु चेति । इत्यर्थ—इति यावृत्त्यर्थम् । एतत्—त्यन्तप्रतिषेधनम् ।

(समाधानभाष्यम्)

“अर्थवद्ग्रहणे नानर्थकस्य” इति अर्थवत्तस्तिशब्दस्य ग्रहणम् । न च डतेस्तिशब्दोऽर्थवान् ॥

(प्रदीपः) अर्थवत् इति । ननुभयसंभव इयं परिभाषोपतिष्ठते । डत्यन्ता च कृत्रिमास्ति, डतेश्च तिशब्दोऽनर्थक एवेति तस्यैव निषेधः स्यादित्यज्ञापकस्यन्तायाः प्रतिषेधः ॥ नैव दोषः, अतिशदन्ताया इत्युच्चारणकाल एवार्थवत्तस्तिशब्दस्य ग्रहणमिति प्रतीतिरिति ज्ञापकत्वमेव प्रतिषेधस्य ॥

(उद्द्योतः) नैव इति । अतिशदन्ताया इत्यस्य बहुव्रीहिरन्तत्पुरुषत्वेन सङ्ख्याविशेषणतया विशिष्टबुद्धौ विशेषणज्ञानस्य कारण-वाच्च तद्ग्रहणस्योपस्थितिकात्वेऽर्थवदनर्थकयोः संभवेन पूर्वमर्थवत् एव

ग्रहणे निर्णीते पश्चात्संख्यापदार्थान्वयवैलायां जायमानानुपपत्तिज्ञानेन ज्ञापकत्वमेव कल्प्यत इति भावः । एतत्पक्षद्वये महासंज्ञाया अनुग्राहकत्वं वक्तुमशक्यम्, तन्मूलकपक्षान्तरस्यामे वक्ष्यमाणत्वादित्यन्ये ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अर्थवदिति—नैव दोषः, यत इत्यदिः ।

प्रदीपे—उभयसंभवे—अर्थवदनर्थकोभयसंभवे । इयम्—“अर्थवदि”ति । कृत्रिमा—कृत्रिमसंख्या । एवेति—अर्थवतोऽसंभवादिति भावः । तस्यैवेति—डतेरेवेत्यर्थः । तेनेति शेषः ।

उद्द्योते—बहुव्रीहीति—द्वन्द्वर्भेत्यादिः । तत्पदेति—अतिशदन्ताया इति पदेत्यर्थः । कैयटोक्तं खण्डयति—एतत्पक्षद्वये इति । व्याख्यानानुक्तद्वैतोक्तार्थसिद्धेरिति भावः । तन्मूलकेति—महासंज्ञाकरणमूलकैत्यर्थः ।

(समाधानान्तरभाष्यम्)

अथ वा महतीयं संज्ञा क्रियते । संज्ञा च नाम यतो न लघीयः ॥

कुत एतत् ? ॥

लघ्वर्थं हि संज्ञाकरणम् ॥ तत्र महत्याः संज्ञायाः करण एतत्प्रयोजनम्—अन्वर्थसंज्ञा यथा विज्ञायेत—संख्यायते अनया संख्येति । एकादिकया चापि संख्यायते ॥

(प्रदीपः) अथ वेति । ननु महत्याः संज्ञायाः करणात्तदर्थानुगतानामुपात्तानामेव संज्ञिनां भवतु संज्ञा यथा सर्वादीनामेव सर्वनामसंज्ञा, न त्वधिकानाम् । तेन बहुगणशब्दयोः सङ्ख-वैपुल्यवाचिनोः संज्ञा मा भूत्, एकादीनां तु कथं स्यात् ॥ नैव दोषः, इहान्वर्थसंज्ञाकरणेन तावदनुरूपः संज्ञो सर्व आक्षिप्यते । तेनैकादीनां तावद् ग्रहणं भवति पश्चाद्बहुगणवतुडतीति भूर्यादिनिवृत्त्यर्थं नियमार्थं व्याख्यायते । अत एव सङ्खवैपुल्यवृत्त्योर्बहुगणशब्दयोः संज्ञा न भवति । तद्वदिदेशपक्षेऽपि परस्परसाहचर्यात् संख्यावाचिनोरेव भूर्यादिनिवृत्तये नियमायातिदेशः क्रियत इत्यतिप्रसङ्गो न भवति ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये—संज्ञा च नामेति । नाम प्रसिद्धमेतद् यतोऽन्यलघीयो न भवति सा संज्ञेति । तदर्थानुगतानामिति । सङ्ख्यानकरणत्वसमानाधिकरणसङ्ख्याशब्दवदभिन्ना बहोदय इत्यर्थेति भावः ॥ कथं स्यादिति । महासंज्ञाकरणस्य चरितार्थतया कृत्रिमन्यायस्यैव मानाभावादिति भावः ॥ सर्व इति । नियतानिनियतसङ्ख्यावाचीत्यर्थः ॥ आक्षिप्यत इति । सङ्ख्येति विभक्त्येति शेषः । एवंच सङ्ख्यानकरणोभूताः सङ्ख्यासंज्ञा इत्यर्थः ॥ संज्ञायाः संख्याकाङ्क्षतया तद्वाचकं पदमुपस्थितान्वर्थवाचकमेव कल्प्यत इत्ययमेवात्राक्षेप इति भावः ॥ नियमार्थमिति । बहुगणेति द्वितीयसङ्ख्येति वर्तते । अनियतसङ्ख्यावाचिनां चेद्बहुव्रीह्यामेवेति भावः ॥ अतएवेति । अन्वर्थत्वाश्रयणादेवेत्यर्थः ॥ संज्ञा न भवतीति । प्राप्तेरेवाभावादिति भावः ॥ सङ्ख्यावाचिनोरेवेति । बहुगणयो रित्यर्थः ॥ नियमायेति । नियमफलक इत्यर्थः ॥ परे तु परस्परसाहचर्यात्सङ्ख्याव्यापकार्थवाचिनोरेव बहुगणयोर्ग्रहणं न तु सङ्खवैपुल्यवचनयोरिति व्यर्थान्वर्थसंज्ञा । तस्मात्प्रदेशेषु लोकप्रसिद्धेकवलयोगा-र्थस्यापि ग्रहणार्थं महती संज्ञेति भाष्याशयः ॥ असङ्ख्या सङ्ख्येत्याहेतिभाष्येण बहोदिषु सङ्ख्यापदयोगार्थाभावबोधनाच्चाति योगविभागी व्यर्थः ॥ एकादिकया चापि सङ्ख्यायते इत्यस्य एकादिकया संख्यायते सापि सङ्ख्याप्रदेशेषु यथा गुह्येतेति महासंज्ञाकरणमित्यर्थः ॥

चस्तु वाक्यालङ्कारे । उभावपि वा वाक्शालङ्कार एव । यद्वा बह्वादि-
कयापि सङ्ख्यायते स्वेव्यप्यत्रित्वादिद्वारेत्यर्थः ॥ वत्त्वन्तडत्यन्त-
योर्वावदादिशब्दकतिशब्दयोर्वचपि साक्षात्सङ्ख्यानकरणीभूतार्थप्रति-
पादकत्वमुपपादयितुमशक्यम् । तथापि कतीत्यत्र सङ्ख्यानकरणीभू-
तार्थविषयप्रशार्थकत्वेन तत्त्वम् । एवं वत्त्वन्तेऽध्यूह्यमित्याहुः ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इयं—संख्या । हि—यतः । संज्ञायाः—
संख्यासंज्ञायाः ।

प्रदीपे—संज्ञा—संख्यासंज्ञा । एवमग्रेऽपि । कथमिति—
संज्ञेति शेषः । तावदनुरूपः—अन्वर्थसंज्ञानुरूपः ।

उद्द्योते—एकयोगेनोभयालामादाह—संख्येति विभक्तेति ।
अन्यथाप्युपपत्त्या मुख्याक्षेपासंभवादाह—संज्ञाया इति । तद्वाचकं-
संज्ञावाचकम् । वर्त्तते—अनुवर्त्तते । तादर्थ्यं चतुर्थीमभिप्रेत्याह—
नियमफलेति । कैयटोक्तं खण्डयति—परे त्विति । भाष्यं सङ्गमयति-
तस्मादिति । सापि—एकादिका संख्याऽपि । लाघवादावश्यकत-
याह—उभाविति । चापी इत्यर्थः । अपि सार्थकयति—यद्वेति ।
शक्नोते—वत्त्वन्तेति । साक्षादिति—अस्य प्रतिपादकत्वमित्यत्रा-
न्वयः । तत्त्वं—संख्यानकरणीभूतार्थप्रतिपादकत्वम् ॥ केचित्तु—
बहुत्वं त्रित्वादिरूपमेव । बहुत्वत्वन्तु त्रित्वादिख्यापकम् एकत्वद्वि-
त्ववद्भेदविशिष्टसंख्यात्वरूपं जातिरूपं वा । इति वदन्ति । किन्त्वत्र
मते भूर्यादिपदानामपि संख्यावाचकत्वेन तत्प्रयुक्तकार्यापत्तिः । न च
नियमेनैव तद्वारणमिति वाच्यम्, यत्र सत्त्वे नियमेन वारणसम्भवेऽपि
तत्प्रत्याख्याने नियमासत्त्वेन वारणासंभवात् । न च बहुत्वस्यासं-
ख्यात्वे “संख्या चैव तथा तिष्ठामित्यत्र” भाष्ये संख्यापदेन बहु-
त्वस्य बोधो न स्यादिति वाच्यम्, शब्दार्थयोस्तादात्म्यात् बहुश-
ब्दस्य संख्यासंशकत्वे बहुत्वस्यापि तत्संशकत्वेन तस्यापि संख्या-
पदेन व्यवहारसंभवात् ॥

(द्वितीयप्रयोजनप्रत्याख्यानभाष्यम्)

उत्तरार्थेन चापि नार्थः संख्याग्रहणेन । इदं प्रकृत-
मुत्तरत्रानुवर्तिष्यते ॥

(तत्त्वालोकः) सिद्धान्ती द्वितीयं प्रयोजनमपि निराकरोति—
उत्तरार्थेनेति । संख्येति—अत्रेत्यादिः । इदमिति—यत इत्यादिः ।
उत्तरत्र—“ष्णान्ता षड्” इत्यत्र ।

(आक्षेपभाष्यम्)

इदं वै संज्ञार्थम्, उत्तरत्र च संज्ञिविशेषणोऽर्थः ।
न चान्यार्थं प्रकृतमन्यार्थं भवति ॥ न खल्वप्यन्यत्प्रकृ-
तमनुवर्तनादन्यद्भवति । न हि गोधा सर्पन्ती सर्पणाद-
हिर्भवति ॥

(प्रदीपः) संज्ञिविशेषणोऽर्थः इति । ण्णान्तेत्यनेन विशिष्टं
संज्ञिनं प्रतिपादयितुमुपयोग इत्यर्थः ॥ न चान्यार्थमिति । एकश-
ब्दत्वदर्शन इति भावः ॥ भवतु तर्हि प्रतियोगं शब्दभेद इत्याह—
न खल्वपीति । यथा गोधा देशान्तरगमनमात्रेण गोधात्वं न जहा-
त्येवं शब्दोऽपि रूपान्तरं न गृह्णात्येवेत्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये संज्ञार्थमिति । संज्ञा शब्दस्वरूपं तदर्थ-
कमित्यर्थः । संज्ञिनिरूपितसङ्ख्याशब्दनिष्ठशक्त्यवगमार्थं स्वरूपपर-
मिति भावः ॥ ननु ण्णान्तेत्यनेन सङ्ख्या विशेष्यत इति संज्ञिविशेषणं
सङ्ख्याग्रहणमित्युक्तमत आह—ण्णान्तेति । भाष्ये संज्ञी षट्संज्ञा-
संज्ञी विशेष्यते स्वेतरस्यादिसत्ता प्रतिपादते वेनेत्यर्थः ॥ ननु स्वरि-

तत्वबलेनानुमीयमानस्य शब्दान्तरत्वाच्छब्दभेदेनार्थभेदस्य सत्त्वेन
न चान्यार्थमित्युक्तमत आह—एकेति । यस्य स्वरितत्वं प्रतिज्ञातं
तदेवानुवर्त्तते न तु तज्जातीयं शब्दान्तरमिति भावः ॥ अर्थाधिकार एव
चाभ्यहितः तदर्थस्य चायोग्यत्वादिहासंबन्ध इति भावः ॥ इत्याहेति
इत्याशङ्क्याहेत्यर्थः ॥ भाष्ये—न खल्वपीति प्रकृतमनुवर्तनादेशान्-
तरगमनादन्यद्भवतीति न खलु इत्यन्वयः ॥ यथेति । सर्पणस्योभयत्र
तुल्यत्वेन प्रसक्तमहित्वं गोधाया वार्यत इति नार्थः, सर्पणस्याहिशब्द-
प्रवृत्तिनिमित्तत्वाभावात् किं तु देशान्तरगमनं नान्यत्वापादकमित्यर्थ
इति भावः ॥ रूपान्तरम् अर्थभेदम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पूर्वपक्षी शक्नोते—इदमिति । प्रकृ-
तमिति शेषः । वै इति—निश्चयार्थकः । न च—नहि । खल्विति—
निश्चयार्थकः । अपीति—समुच्चयार्थकः । गोधा—“गोह” इति प्रसिद्धा ।
प्रदीपे—शब्दोऽपीति—देशान्तरगमनमात्रेणेति शेषः ।

उद्द्योते—एवं कैयटाशयमप्रतिपाद्य भाष्याशयान्तरमाह—अर्था-
धिकार इति । तदर्थस्य—संख्यार्थस्य । इह—ष्णान्ता षडित्यत्र ।
उभयत्र—सर्पे गोधायाञ्च । भाव इति—भाष्यस्येत्याशयः ।

(आक्षेपप्रथमयुक्तिसमाधानभाष्यम्)

यत्तावदुच्यते—न चान्यार्थं प्रकृतमन्यार्थं भव-
तीति ॥ अन्यार्थमपि प्रकृतमन्यार्थं भवति । तद्यथा—
शाल्यर्थं कुल्याः प्रणीयन्ते, ताभ्यश्च पानीयं पीयते, उप-
स्पृश्यते च, शालयश्च भाव्यन्ते ॥

(प्रदीपः) अन्यार्थमपीति । पदार्थानां शक्तिवैचित्र्यात् ॥

(उद्द्योतः) पदार्थानामिति । इन्द्रः ॥ शक्तिवैचित्र्याद् ।
अनेकशक्तत्वादित्यर्थः ॥ एवंच पूर्वत्र तथा शक्त्या स्वरूपपरस्यापि
उत्तरत्रान्यथा शक्त्या योग्यतावशादर्थपरत्वे बाधकाभावः । शब्दा-
धिकारोऽत्र लक्ष्यानुरोधादाश्रीयत इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) तावत्—प्रथमम् । अन्यार्थमपीति—तत्र,
यत इत्यादिः । उपस्पृश्यते—आचम्यते ।

उद्द्योते—पूर्वत्रेति—संख्यासंज्ञासूत्रे इत्यर्थः । तथा—संज्ञिनि-
रूपितया । उत्तरत्रेति—षट्संज्ञासूत्रे इत्यर्थः । संख्याशब्दस्येत्यादिः ।
स्वोक्तयुक्तः समाधानमाह शब्दाधिकार इति ।

(आक्षेपद्वितीययुक्तिसमाधानभाष्यम्)

यदप्युच्यते—न खल्वप्यन्यत् प्रकृतमनुवर्तनादन्य-
द्भवति । नहि गोधा सर्पन्ती सर्पणादहिर्भवतीति ॥
भवेद्—द्रव्येष्वेतदेवं स्यात् । शब्दस्तु खलु येन येन
विशेषेणाभिसंबध्यते, तस्य तस्य विशेषको भवति ॥

(प्रदीपः) शब्दस्त्विति । स्वरितत्वेन वाक्यान्तरे शब्दान्तरं
वाक्यार्थानुग्राहिवस्तुप्रतिपादनयोग्यमनुमीयते । सादृश्यात् तत्त्वाभ्य-
वसाय इत्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) [भाष्ये] भवेद् द्रव्येष्वेतदेवं स्यादिति । स्या-
दिति संभावनायां लिङ् भवेदिति प्रार्थनायाम् । द्रव्ये विषये पूर्वो-
क्तार्थकर्तृका संभाविता सत्ता भवत्वित्यर्थः ॥ शब्दभेदनेऽपि न
चरित्स्त्विति—शब्दस्त्विति ॥ येनयेन विशेषेणेति । विशेष्यत इति
विशेषः परिच्छेदम् ॥ विशेषकः परिच्छेदकः । तत्परिच्छेदकार्थवा-
नन्व एव शब्दो भवतीत्यर्थः ॥ तदुपपादयति—स्वरितत्वेनेति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—भवेदिति—तत्रोच्यते इत्यादिः ।
भवति—भवतीति ।
उद्घोते—एतदेवमित्यस्यार्थमाह—पूर्वोक्तेति । एकस्यैव “तस्यै”
त्यस्य पाठं नञ्यत्राह—तत्परिच्छेदकेति ।

(समाधानयुक्त्यन्तरभाष्यम्)

अथ वा—सापेक्षोऽयं [“षण्ान्ता” इति] निर्दे-
शः क्रियते । न चान्यत्किंचिदपेक्ष्यमस्ति । ते संख्यामे-
वापेक्ष्यमाह ॥

(प्रदीपः) सापेक्षोऽयमिति । स्त्रीलिङ्गेन निर्देशः कृतः ।
तत्र प्रकृतत्वादन्यपदार्थत्वेन संख्या स्वरितत्वेन विनाप्यपेक्ष्यत इत्यर्थः ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—ते इति—त्रयमित्यर्थः । वयमिति
शेषो वा । केचित्तु अत्र “तेने” ति पाठमभिप्रयन्ति ।
प्रदीपे—अपेक्ष्यते इति—तथा चायं लौकिकोऽपेक्षालक्षणोऽ-
धिकार इत्याशयः ।

(२०० आक्षेपवार्तिकम् ॥ ३ ॥)

॥ * ॥ अर्धग्रहणं च समासक-
न्विध्यर्थम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अर्धग्रहणं च कर्तव्यम् ॥

किं प्रयोजनम् ? ॥

समासकन्विध्यर्थम् । समासविध्यर्थम्, कन्विध्यर्थं
च ॥ समासविध्यर्थं तावत्—अर्धग्रहणं शूर्पम् ॥ कन्वि-
ध्यर्थम्—अर्धग्रहणम् ।

(प्रदीपः) अर्धग्रहणं चेति । वार्तिके संख्याग्रहणं कर्तव्य-
त्वेन रिक्तम् । तदपेक्षया समुच्चयार्थशब्दः । विध्यर्थं चेदं
ग्रहणम्, अर्धग्रहणस्य त्रिभागचतुर्भागादिशब्दवदसंख्यावाचि-
त्वात् । अर्धशब्दश्चैकदेशवाची न संख्यावाची एकदेशादिशब्दवत् ।
तस्यापेक्ष्यत्वेन समासे कृते यौगिकीर्थः प्रतीयते न संख्या ॥ अर्ध-
ग्रहणमिति । अर्धग्रहणं शूर्पेण क्रीतमिति दिक्संख्ये इत्यनुवर्तमाने
तद्विधौति समासः । ततः शूर्पादग्रन्थतरस्यामिति अग्रज्जो-
वाध्यर्थपूर्वेति लुक् ॥ अर्धग्रहणमिति । संख्याया अतिशदन्तायाः
कञ्चित् कर्त्तुम् ॥

(उद्घोतः) अर्धग्रहणस्यासंख्यावाचित्वमुक्तमुपपादयति—
अर्धशब्दश्चेति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अर्धग्रहेति—अत्रेत्यादिः । समास-
कञ्चित्—अत्र समासस्याभ्यहितत्वात्पूर्वनिपातः । केचित्तु “लक्षण-
हेत्वोः” “अजायतः” इत्यादिनिर्देशात् पूर्वनिपातप्रकरणस्य प्रायि-
कत्वादत्रोपपत्तिं कथयन्ति । अर्धग्रहणमिति—अत्र अर्धनाधिकम-
ध्यर्थम्, अर्धग्रहणं क्रीतमध्यर्थकमिति व्युत्पत्तिः ।

प्रदीपे—भाष्ये तस्य प्रत्याख्यातत्वादाह—वार्तिके इति । तद्-
पेक्ष्येति—अत्रेति शेषः । इदं ग्रहणम्—अर्धग्रहणम् । तत्र बीज-
माह—अर्धग्रहेति । तस्य—अर्धशब्दस्य ।

(२०१ आक्षेपप्रयोजनवार्तिकम् ॥ ४ ॥)

॥ * ॥ लुकि चाऽग्रहणम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

लुकि चाध्यर्थग्रहणं न कर्तव्यं भवति—“अध्यर्थपू-
र्वद्विगोर्लुगसंज्ञायाम्” इति । “द्विगोः” इत्येव सिद्धम् ॥

(प्रदीपः) द्विगोरित्येव सिद्धमिति । समासविध्यर्थमिति
संबन्धसामान्ये षष्ठा । तेन समासे विधीयमाने समासनिमित्ते चान्य-
स्मिन् कार्ये विधीयमान इत्यर्थः । तेन द्विगुनिमित्तो लुगपि लभ्यते ॥

अन्ये त्वाहुः । अध्यर्थशब्दः संख्यावाच्येव । तथाहि गण्यते—
एकोऽध्यर्थो द्वावर्धत्रय इति । तन्मते नियमार्थमध्यर्थशब्दस्यैव
संख्यात्वेन ग्रहणं यथा स्यात् साधार्दानां सा भूदिति ॥ वाक्यभेदेन
च द्वितीयो नियमस्तस्य च समासकन्विध्यर्थं संख्यात्वं न कार्यान्त-
रार्थमित्यर्थः ॥

(उद्घोतः) ननु समासकन्विध्यर्थे विधीयमाना संज्ञा कथं
लुको निमित्तमत आह—समासेति । समासपदेन द्विगुसमास एव,
तस्यैव सङ्ख्यानिमित्तकत्वात् । तन्निमित्तकमपि द्विगुनिमित्तकमेवे-
त्याह—तेन द्विगुति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अर्धग्रहणं ग्रहणकरणस्य प्रयोजनान्तर-
माह—लुकि चेति । अध्यर्थपूर्वाद्विगोरिति—अत्र समाहारद्वन्द्वे
सौत्रं पुंस्त्वम् । केचित्तु अध्यर्थपूर्वाद्विगोरिति पाठमभिप्रयन्ति ॥
द्विगोरिति—यत इत्यादिः ।

प्रदीपे—आहुरिति । इतिचरिबीजान्तु प्रसिद्धिविरोध एव ।
नियमार्थमिति—“अर्धग्रहणमिति” इत्यादिः ।

उद्घोते—संज्ञा—संख्यासंज्ञा । ननु द्विगुसंज्ञानिमित्तकस्य लुकः
समाससंख्यासंज्ञानिमित्तकत्वाभावात्कथमिदमित्यत आह—समास-
पदेनेति । तन्निमित्तकमपि—द्विगुसमासनिमित्तकमपि ।

(२०२ आक्षेपवार्तिकम् ॥ ५ ॥)

॥ * ॥ अर्धपूर्वपदश्च पूरणप्रत्ययान्तः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अर्धपूर्वपदश्च पूरणप्रत्ययान्तः सङ्ख्यासंज्ञो भवती-
ति वक्तव्यम् ॥

किं प्रयोजनम् ? ॥

समासकन्विध्यर्थमेव । समासविध्यर्थं कन्विध्यर्थं
च । समासविध्यर्थं तावत्—अर्धपञ्चमशूर्पम् ॥ कन्वि-
ध्यर्थम्—अर्धपञ्चमकम् ॥

(तत्त्वालोकः) चकारः—पूर्वसमुच्चयकः । पूरणप्रत्ययान्तः—
पूरणप्रत्ययान्तोत्तरपदकः । संख्येत्यनुवृत्तराह—संख्यासंज्ञ इति ।
अनुवृत्तमाह—समासकञ्चित् ।

(२०३ आक्षेपवार्तिकम् ॥ ६ ॥)

॥ * ॥ अधिकग्रहणं चालुकि समासो-
त्तरपदवृत्त्यर्थम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अधिकग्रहणं चालुकि कर्तव्यम् ॥

किं प्रयोजनम् ? ॥

समासोत्तरपदवृद्धयर्थम् । समासविध्यर्थमुत्तरपद-
वृद्धयर्थं च । समासविध्यर्थं तावत् — अधिकपाष्टिकः ।
अधिकसाप्तिकः ॥ उत्तरपदवृद्धयर्थम्—अधिकपाष्टि-
कः । अधिकसाप्तिकः ॥

अलुकीति किमर्थम् ? ।

अधिकपाष्टिकः । अधिकसाप्तिकः ॥

(प्रदीपः) अधिकपाष्टिक इति । अधिकया पृष्टया क्रीत इति
संख्याविशेषणमधिकशब्दो, न संख्येति वचनम् । तद्विज्ञातार्थेति समा-
सः । प्राग्वतेष्टम् । अलुकीति वचनाल्लुकि कर्तव्ये संख्यासंज्ञा
नास्तौत्यध्यर्थपूर्वेति लुङ् न भवति । ततः संख्यायाः संवत्सरसं-
ख्यस्य चेत्युत्तरपदवृद्धिः ॥ ननूत्तरपदवृद्धयर्थमिति वचनाल्लुङ् न
भविष्यति, किमलुकीत्यनेन ॥ नेतदस्ति, अर्हत्यर्थात् परेष्वर्थेषु यः
प्रत्ययस्तस्य लुगभावात्तत्रैवोत्तरपदवृद्धिः स्यात् ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये अधिकग्रहणं चेति । लुगभिन्नसङ्ख्याका-
र्यसिद्धयर्थमधिकग्रहणं सङ्ख्यासंज्ञायां कर्तव्यमित्यर्थः ॥ नन्विति ।
ज्जिदादिषु तद्विज्ञानादिति भावः ॥ परेष्वर्थेष्विति ॥ तमधीष्ट
इत्यादिष्वित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—इति वचनम्—इति हेतोः वचनम् । ना-
स्तीति—इति द्विगुत्वमपि नास्तीति शेषः ।

उद्द्योते—वार्तिके कञ्प्युलक्षणमित्यभिप्रेत्याह—लुगभिन्नेति ।
एतेन द्विगुसंज्ञामात्रस्य लुङ्पक्षेनया तत्र संख्यासंज्ञाभावेऽपि लुङ्-
सिद्धेरलुकीत्याद्युक्तमिति वदन्तः परास्ताः ।

(२०३ आक्षेपप्रयोजनवार्तिकम् ॥ ७ ॥)

॥ * ॥ बहुव्रीहौ चाग्रहणम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

बहुव्रीहौ चाधिकशब्दस्य ग्रहणं न कर्तव्यं भवेति ।
“संख्यायाऽव्ययासन्नादूराधिकसंख्याः संख्येये” इति ।
संख्येत्येव सिद्धम् ॥

(तत्त्वालोकः) अत्राधिकग्रहणकरणस्य फलान्तरमाह—बहु-
व्रीहौ चेति । संख्येत्येवेति—यत इत्यादिः ।

(२०४ प्रत्याख्यानवार्तिकप्रथमखण्डम् ॥ ८ ॥)

॥ * ॥ बह्वादीनामग्रहणम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

बह्वादीनां ग्रहणं शक्यमकर्तुम् ॥

(तत्त्वालोकः) “बहुगणे”ति सूत्रं प्रत्याख्यातुं “बह्वादीनाम-
ग्रहणं ज्ञापकात्सिद्धमिति”ति वार्तिकं खण्डशो व्याचष्टे—बह्वादीना-
मिति । अत्रेत्यादिः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

केनेदानीं संख्याप्रदेशेषु संख्यासंप्रत्ययो भविष्यति? ॥

(तत्त्वालोकः) तत्प्रत्याख्यानसाधकवार्तिकद्वितीयखण्डमवता-
रयति—केनेति । इदानीम्—अत्र बह्वादिग्रहणाभावे ।

(२०६ प्रत्याख्यानसाधकवार्तिकद्वितीयखण्डम् ॥ ८ ॥)

॥ * ॥ ज्ञापकात्सिद्धम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

ज्ञापकात् सिद्धमेतत् ॥

ज्ञापकं किम् ? ॥

यदयं—“वतोरिड्वा” इति संख्याया विहितस्य क्रो-
वत्त्वन्तादिटं शास्ति ॥

(तत्त्वालोकः) एतत्—संख्याप्रदेशेषु संख्यासंप्रत्ययनम् ।
अयम्—आचार्यः । शास्तीति—तदिति शेषः । तेन बह्वादीनां
संख्यात्वं ज्ञाप्यते, अन्यथा वत्त्वन्तात्कनोऽभावेन तस्मात्तत्त्वेऽविधानं
व्यर्थं स्यादित्याशयः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

वतोरेव तज्ज्ञापकं स्यात् ॥

(तत्त्वालोकः) शङ्कते—वतोरेवेति । वत्त्वन्तस्यैवेत्यर्थः । प्रकृ-
तसूत्रसर्वे तत्रापि वतुर्ऽतिभ्यां तदन्तग्रहणम् । न च संज्ञाविधौ प्रत्यय-
ग्रहणे तदन्तग्रहणं नास्तीति निषेधः, वतुर्ऽत्योः केवल्यो संज्ञायाः प्रयो-
जनाभावात् सामर्थ्येन तदन्तग्रहणात् ॥ ज्ञापकं—संख्यात्वज्ञापकम् ।

(समाधानभाष्यम्)

नेत्याह । योगापेक्षं ज्ञापकम् ॥ बहुगण ॥ २२ ॥

(प्रदीपः) ज्ञापकात्सिद्धमिति । एकादिवन्नियतसंख्यावाचित्वं
बह्वादीनां नास्तीति ज्ञापकाश्रयः ॥ योगापेक्षमिति । अस्य योगस्य
प्रत्याख्यानदेतयोगापेक्षमिति न बोद्धव्यम्, किंतु योगानपेक्षत इति
योगापेक्षम् । यदयं बहुपूगगणसङ्ख्यस्य तिथुक् वतोरिथुक् षट्क-
तीति षटि परत आगमं शास्ति, तज्ज्ञापयति—भवति संख्या-
कार्यमिति ॥ २२ ॥

(उद्द्योतः) नियतसङ्ख्यावाचित्वमिति । नियतविषयपरि-
च्छेदहेतुत्वरूपसङ्ख्यावाचित्वमित्यर्थः ॥ भाष्ये—यदयमिति । न च
वैपुल्यादिवाचिनामपि संख्याकार्यापत्तिः, संख्यापदार्थसंबन्धिवह्वादि-
ग्रहणज्ञापनेन चरितार्थस्य सर्वथा तदसंबन्धिवैपुल्यादिवाचकग्रहण-
ज्ञापने सामर्थ्याभावात् । पूगादिभ्यो ङङर्थं बहुगणेति सूत्रे कृतेऽपि
ज्ञापकावश्यकत्वमिति भावः ॥ केचित्तु “वतोरिड्वा” त्वनेन संख्याक-
रणत्वाभाववतामप्यन्येषां प्रयोगेषु दृश्यमानसंख्याकार्याणां संख्याकार्यं
ज्ञाप्यते । तेनाधिकादीनामपि सिद्धं तदाह—योगापेक्षमिति ।
प्रयोगापेक्षमित्यर्थः । एतेन पूगादिभ्यः शसादिप्रसङ्गोऽपि वारित
इत्याहुः ॥ २२ ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तदस्य उत्तरमनुवदति—नेत्याहेति ।
न (वत्त्वन्तस्यैव संख्यात्वज्ञापकं तत्) इति (सिद्धान्ती) वदती-
त्यर्थः । कुत इत्यत आह—योगेति । यत इत्यादिः ।

प्रदीपे—अस्य—“बहुगणे”त्यस्य । अयम्—आचार्यः । भव-
तीति—बह्वादीनामिति शेषः ।

उद्द्योते—यथाश्रुतासङ्गतेराह—नियतविषयेति । नचेति—
ज्ञापकाश्रयणेन सूत्रप्रत्याख्यानपक्षे, बहुपूगगणसंवेत्यादौ विशेषाश्रवणा-
दिति शेषः । संख्याकार्यापत्तिरिति—बह्वादीनामित्यादिः । सूत्रपक्षे
तु अन्यर्थसंज्ञावलेन संख्यावाचिनामेव संज्ञेति न तेषां तदापत्तिरिति
फलमेदात्प्रत्याख्यानं न युक्तमिति भावः । तदसम्बन्धीति—संख्या-

पदार्थासम्बन्धीत्यर्थः ॥ नचैवमपि सूत्रपक्षे अनियतसंख्यावाचिनां, चेत्संख्यात्वं तर्हि बह्वादीनामेवेति नियमाद् भूयादीनां न तद्वति सूत्रप्रत्याख्यानपक्षे तु तेषामपि संख्याकार्यप्रसङ्गः इति फलभेदस्तदवस्थ एवेति वाच्यम्, नियतसंख्यावाचिनां पञ्चादीनामेव लोके संख्याशब्देन प्रसिद्धतरत्वात्, प्रसिद्धाप्रसिद्धयोः प्रसिद्धग्रहणस्यैव न्याय्यत्वात् ॥ नन्वेवमपि बहुगणयोरिव पूरासंघादीनामपि धाशकृत्वसुजादिसंख्याकार्यप्रसङ्गः, अन्यथा तेष्यो ङङपि नोपपद्येत । नच बहुगणयोः सामान्यापेक्षं ज्ञापकं, पूरादीनां तु ङङविषयकमेव तदिति वाच्यम्, अनुपपत्तेः समानत्वेनैकसूत्रोपात्तत्वेन च वैषम्ये बीजाभावादिति चेन्न, लक्ष्यानुरोधेन कचित्सामान्यापेक्षं ज्ञापकं क्वचिद्विशेषापेक्षं तदित्याश्रयणात्तदनुरोधेन वैषम्यस्य सोढव्यत्वात् ॥ इमं कुप्रपञ्चमसहमानेनैव सूत्रकृता सूत्रं प्रकृतं कृतमित्याशयेनाह—पूरादिभ्य इति । कैयटोक्ताश्रयापेक्षयाऽऽशयांतरमाह—केचिन्विन्ति । शसादीति—“संख्यैकवचरात्रे”त्यनेनेत्यादिः । तथा च सूत्रकृता स्थापितं प्रकृतसूत्रं, वार्त्तिककृता प्रत्याख्यातम् । वार्त्तिककृता च स्थापितमत्र संख्यादिग्रहणं, भाष्यकृता प्रत्याख्यातमिति भावः ॥

(१३ षट्संज्ञासूत्रम् ॥ १११५ आ० १२ ॥)

ष्णान्ता षट् ॥ १ । १ । २३ ॥

(अनिष्टापत्तीष्टानुपपत्तिनिराकरणाधिकरणम्)

(२०७ आद्येपवार्तिकम् ॥ १ ॥)

॥ * ॥ षट्संज्ञायामुपदेशवचनं

[शताद्यष्टनोर्नुमुडर्थम्] ॥ * ॥

(भाष्यम्)

षट्संज्ञायामुपदेशग्रहणं कर्तव्यम् । उपदेशे षकारनकारान्ता संख्या षट् ज्ञा भवतीति वक्तव्यम् ॥

किं प्रयोजनम् ? ॥

शताद्यष्टनोर्नुमुडर्थम् । शतानि सहस्राणि । नुमि कृते “ष्णान्ता षट्” इति षट्संज्ञा प्राप्नोति । उपदेशग्रहणान्न भवति ॥ अष्टानामित्यत्राऽऽत्वे कृते षट्संज्ञा न प्राप्नोति । उपदेशग्रहणाद्भवति ॥

(प्रदीपः) ष्णान्ता ॥ २३ ॥ षट्संज्ञायामिति प्रकृतिप्रत्ययादिविभागेन प्रतिपादनं गुणैः प्रापणमुपदेशः । तेन प्रकृतिप्रत्ययाद्युपदेशे या षकारनकारान्ता संख्या सा षट्संज्ञेत्यर्थः ॥ नुमुडर्थमिति । अर्थशब्दः प्रयोजनवाची । तत्र नुमि शतानीत्यादौ षट्संज्ञानिवृत्तिः प्रयोजनम्, नुमि तु विधीयमाने षट्संज्ञाप्रवृत्तिः प्रयोजनम् ॥ अष्टानामिति । परत्वान्नित्यत्वाच्चात्वे कृते नुटोऽप्राप्तिः । कार्यकालत्वासंज्ञायाः प्रवृत्तेर्नान्तरङ्गत्वम् ॥

(उद्घोतः) ष्णान्ता षट् ॥ २३ ॥ स्वरूपप्रतिपत्त्यर्थाद्योच्चारणस्यान्यत्रोपदेशत्वप्रसिद्धेरुपदेशग्रहणे पञ्चादिषु न स्यादत आह—प्रकृतीति । प्रकृतिप्रत्ययविभागेन प्रतिपादनरूपं यद् गुणैः प्रापणं तदुपदेशपदेनात्र गृह्यत इत्यर्थः ॥ एतदभिप्रायेणैवोपदेशोऽजिति सूत्रे वक्ष्यति—“संकीर्णावुद्देशोपदेशा” इति । प्रत्ययाद्युपदेश इति । आदिनाऽऽगमः । यथा सप्तत्रादौ सप्तश्रम्यां तुट्त्वेति प्रकृत्यादि-

भिरुपदेशे प्रातिपदिकस्वरूपबोधने वा ष्णान्ता संज्ञया निष्पन्ना भवति सेत्यर्थः ॥ यद्यपि शतानीत्यादावपि नुमागमोपदेशेन नान्तसंज्ञा-निष्पत्तिरस्ति । तथापि विभक्त्युत्पत्त्यविभक्तप्रातिपदिकस्वरूपनिष्पादकानामेव तेषां ग्रहणम् । न तु विभक्तिनिमित्तज्ञानामपि, बहिरङ्गत्वादिति भावः ॥ तत्रेति । नुमनुदोरर्थः प्रयोजनं यत्वेति बहुव्रीहिरिति भावः ॥ नन्वन्तरङ्गत्वापूर्वमेव षट्त्वं प्रवृत्तमात्वेऽपि बहिरङ्गतया आत्वस्यासिद्धत्वाच्च निवर्त्यतांयत आह—कार्यकालेति ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—नुमुडिति—नित्यसापेक्षत्वात्समासः ।

नुमि कृते इति—तस्य पूर्वभक्ततया तयोः नान्तसंख्यात्वादिति शेषः । षट्संज्ञा प्राप्नोतीति—ततश्च “षट्स्यो नुमि”ति लुगापद्यते इति भावः ।

प्रदीपे—तत्र—तयोर्मध्ये । नुटोऽप्राप्तिरिति—अनान्तत्वात् षट्संज्ञायामसत्यां “षट्चतुर्थ्यश्चेत्यनेनेत्यादिः ।

उद्घोते—यथाश्रुतानुपपत्तेराह—प्रकृतिप्रत्ययेति । वक्ष्यमाणदोषवाराणां आह—प्रकृत्यादिभिरिति । तेषां—नुमादीनाम् । बहुव्रीहिरिति—अत्रोपदेशवचननन्वपदार्थः । अन्तरङ्गत्वादिति—यथोद्देशपक्षे इत्यादिः । पूर्वमेवेति—आत्वत इत्यादिः । आत्वेऽपीति—तत इत्यादिः । सतीति शेषः ।

(प्रत्याख्यानभाष्यम्)

॥ * ॥ उक्तं वा ॥ * ॥

किमुक्तम् ? ॥

इह तावच्छतानि सहस्राणीति—‘सन्निपातलक्षणो-विधिरनिमित्तं तद्विधातस्य’ इति ॥

अष्टनोऽप्युक्तम् ।

किमुक्तम् ? ॥

अष्टनो दीर्घग्रहणं षट्संज्ञाज्ञापकमाकारान्तस्य नुडर्थम् इति ॥

(प्रदीपः) अष्टनो दीर्घेति । तत्र हि दीर्घग्रहणमष्टत्विति सुप उदात्तत्वनिवृत्त्यर्थं क्रियते । यदि च कृतात्त्वस्य षट्संज्ञा न स्यात्तदाऽष्टत्विति परत्वात् षट्स्वरो द्वयुपोत्तममिति भविष्यतीति किं दीर्घग्रहणेन । कृतं च तत् कृतात्त्वस्याऽपि षट्संज्ञां ज्ञापयति । ततश्चापवादत्वात् षट्स्वरोऽनेन बाध्यत इति दीर्घपक्ष इवादीर्घपक्षेऽपि विभक्तेः स्वरः स्यादिति कर्तव्यं दीर्घग्रहणम् ॥

(उद्घोतः) सुप उदात्तत्वेति । अष्टन इति प्राप्तेत्यर्थः ॥ आद्युदात्तत्वेति । काचित्कोऽपवादः । यद्वा—दीर्घग्रहणं षट्त्वे यथोद्देशपक्षेऽश्रयणस्यैव ज्ञापकम् । तद्वद्वारैव च षट्संज्ञाज्ञापकत्वम् । तत्पक्षे आत्वस्य बहिरङ्गतयाऽसिद्धत्वेन नान्तत्वबुद्ध्या षट्त्वमस्येव । स्पष्टं चेदमष्टनो दीर्घादित्यत्र कैयटे । किं च यथोद्देशपक्षे षट्त्वं स्थानिवद्भावेनापि सुलभम्, नकारान्तसंज्ञायावचकत्वसमानाधिकरणधर्मविशेषरूपस्य षट्त्वस्य समुदायधर्मत्वेन तन्निमित्तकनुदादेरलिवधित्वाभावादिति बोध्यम् । न चात्वस्य नित्यत्वादष्टत्विति प्रयोग एवासंज्ञत इति वाच्यम् । तद्वैकल्पिकत्वरयापि ज्ञापनात् ॥ यावता विनानुपपन्नं तत्सर्वं ज्ञाप्यत इति सिद्धान्तात् ॥ परत्वादिति । अष्टन्स्वर आत्वपक्षे चरितार्थः । न च तत्प्रवृत्त्युत्तरमष्टवित्यादौ अष्टन्स्वरस्यादेवेति वाच्यम् । सकृद्वृत्तिरन्यायाश्रयणात् ॥ अपवादत्वादिति । न च स्वरप्रवृत्तेः पूर्वमन्तरङ्गस्याप्येकादेशस्याप्रवृत्तेर्नान्तरङ्गितुपरमित्या-

दिप्रत्ययभाष्यसंमतत्वेनाष्टावित्यादावष्टन्स्वरश्चरितार्थ इति वाच्यम् । अष्टनो घृतादिवादान्तोदात्तत्वेनैकादेश उदात्तेनेत्येव तत्रान्तोदात्तत्व-
सिद्धेः । घृतादावस्य पाठे चेदमेव भाष्यं मानम् । गौणे प्रियाष्टाभि-
रित्यादौ षट्स्वराष्टन्स्वरयोः प्रवृत्तिरस्त्येव । तेषामनभिधानाच्च ।
एतेन कदष्टनशब्दोऽव्ययपूर्वपदप्रकृतिस्वरेणासुदात्त इति कदष्टावि-
त्यस्यैकादेशस्वरेणासिद्धेस्तत्राष्टन्स्वरः सावकाश इति परास्तम् । तस्या-
प्यनभिधानात् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सञ्ज्ञिपातेति—सर्वनामस्थानसञ्ज्ञि-
पातेन कृतस्य नुमस्तदविधातृत्वाच्च दोष इति भावः । अष्टनोऽ-
पीति—विषये इति शेषः । दीर्घग्रहणमिति—दीर्घादित्यत्रेत्यादिः ।

प्रदीपे—तत्र हीति—अष्टनो दीर्घादित्यत्र हीत्यर्थः । ‘त्रः
संख्यायाः’ इत्यासुदात्तत्वं बाधित्वा “घृतादि” पाठेन अष्टनशब्दोऽ-
न्तोदात्तो व्युत्पादितः । तस्माद् भिसि अष्टभिः अष्टाभिरिति रूपद्वयं
भवति । तत्रात्वाभावे यथोदात्तम्, आत्वपक्षे त्वन्तोदात्तमिति
सिद्धान्तः । तत्र “पट्त्रिचतुर्भ्यो हलादिरि”त्यनेन षट्भिरित्यादा-
विव प्राप्तं विभक्त्येवोदात्तत्वं बाधित्वा, पट्त्रिचतुर्भ्यो या हलादि-
विभक्तिस्वरेण पदे उपोत्तममुदात्तं भवतीत्यर्थकेन “अस्युपोत्तमभि”
त्यनेनोपोत्तमस्योदात्तत्वे प्राप्ते, तद्वाधनाय—दीर्घान्तादष्टनः पराऽ-
सर्वनामस्थानविभक्तिरुदात्ता भवतीत्यर्थकम् ‘अष्टनो दीर्घादि’त्या-
रभ्यते इत्यादिः ॥ परत्वादिति—अष्टन्स्वरापेक्षयेत्यादिः । आत्वा-
भावपक्षे इति शेषः । तत्—दीर्घग्रहणम् । ततश्च—कृतात्वस्यापि
षट्संज्ञायां स्यात् । अनेन—“अष्टनो दीर्घादि”ति अष्टन्स्वरेण ।
कर्तव्यमिति—तत्रावृत्त्यर्थमित्यादिः ।

उद्द्योते—लाघवादाह—यद्वेति । अनेन कैयटोक्तौ गौरवं सूचि-
तम् । भाष्यं सङ्गमयति—तद्वद्धारैवेति । तत्पक्षे—यथोद्देशपक्षे ।
कैयटेन स्वाविरोधसूचनयाह—स्पष्टमिति । तन्निमित्तकेति—पट्-
त्वनिमित्तकेत्यर्थः । तद्वैकल्पिकत्वेति—आत्ववैकल्पिकत्वेत्यर्थः ।
तत्प्रवृत्तीति—पट्स्वरप्रवृत्तित्यर्थः । अष्टन्स्वरस्य पट्स्वरबाधकत्वे
बीजस्य निरवकाशत्वस्य ‘शसो हलादित्वाभावान् पट्स्वराप्रवृत्ति योग्ये
अष्टावित्यादौ’ अभावं शङ्कते—नचेति । तत्र—अष्टावित्यत्र ।
अस्य—अष्टनशब्दस्य । ननु षट्स्वरविधायके विहितविशेषणाश्रय-
णेन समासात् तदप्रवृत्तिविषये गौणे प्रियाष्टाभिरित्यादौ अष्टन्स्वर-
श्चरितार्थ इत्यत आह—गौणे इति । एतज्जापकपरभाष्यप्रामाण्यात्
अष्टन्स्वरविधायकेऽपि विहितविशेषणाश्रयणेन समासाङ्गीकारात्
विनिगमनाविरहेण तत्रोभयप्राप्तिरित्याशयः । भवति तु अपवादत्वा-
दष्टन्स्वर एवेति बोध्यम् । तेषां—प्रियाष्टाभिरित्यादीनाम् । इति—
इति हेतोः । एतेनेत्यस्यार्थमाह—तरयापीति । कदष्टनशब्दस्या-
पीत्यर्थः ।

(एकदेशिसमाधानभाष्यम्)

अथवाऽऽकारोऽप्यत्र निर्दिश्यते—षकारान्ता नका-
रान्ता आकारान्ता च संख्या षट्संज्ञा भवतीति ॥

(तत्त्वालोकः) एकदेशी समाधत्ते—अथवेति । अत्र—“णान्ता
षडि”त्यत्र ।

(समाधानबाधकभाष्यम्)

इहापि तर्हि प्राप्नोति,—“सधमादो युञ्ज एकास्ताः”
एका इति ॥

(प्रदीपः) एकास्ता इति । संख्यावाचित्वाभ्युपगमवादी
व्यत्ययेन बहुवचनं मन्यते । अन्यवाचित्वाश्रयं तूत्तरम् ॥

(उद्द्योतः) ननु संख्यावाचित्वे एका इति बहुवचनमनुप-
गमन्यत्र तु षट्संज्ञायाः प्राप्तिरेव नेत्यत आह—सङ्ख्येति ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पूर्वपक्षी निराकरोति—इहापीति ।
उद्द्योते—नन्विति—एकशब्दस्येति शेषः । बहुवचनं—बहु-
वचनान्तम् ।

(समाधानसाधकभाष्यम्)

नैष दोषः । एकशब्दोऽयं बह्वर्थः । अस्येव संख्या-
पदम्—तद्यथा—एको द्वौ बहव इति ॥ अस्यसहायवाची
तद्यथा—एकाग्रयः, एकहत्तानि, एकाकिभिः क्षुद्रकैर्जित-
मिति । असहायैरित्यर्थः ॥ अस्यन्यार्थे वर्तते ।
तद्यथा—‘प्रजामेका रत्नयुजमेका’ इति । अन्येत्यर्थः ॥
‘सधमादो युञ्ज एकास्ताः’ अन्या इत्यर्थः ॥ तद्योऽ-
न्यार्थे वर्तते तस्यैष प्रयोगः ॥

(तत्त्वालोकः) एकदेशी उत्तरयति—नैष दोष इति । यत्
इति शेषः । संख्यापदम्—संख्यावाची । वर्तते—वृत्तिः । ताः—
ता इति । तत्—तस्मात् । य इति—एकशब्द इति शेषः । एषः—
एका इति ।

(समाधानबाधकभाष्यम्)

इह तर्हि प्राप्नोति—‘द्राभ्यामिष्टये विंशत्या च’ इति ॥

(प्रदीपः) इत तर्हि । द्राभ्यामिति । षट्स्वरः स्यात् ॥

(उद्द्योतः) षट्स्वर इति । षट्त्रिचतुर्भ्यो हलादिरित्य-
नेन ॥ न च घान्तान्तसाहचर्यादाकारान्तो बहुवचनान्त एव गृह्यते
इति नायं दोषः । साहचर्यस्य सर्वत्राव्यवस्थापकत्वमित्याशयात् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पूर्वपक्षी तत्राकारप्रक्षेपे दोषान्तर-
माह—इहेति । तर्हि—तत्र तथा दोषं निवारणेऽपि । प्राप्नोतीति—
पट्संज्ञेत्यादिः ।

(सिद्धान्तिसमाधानान्तरभाष्यम्)

एवं तर्हि सप्तमे योगविभागः करिष्यते—“अष्टाभ्य
औश्”, ततः “षड्भ्यः” षड्भ्यश्च यदुक्तमष्टाभ्योऽपि
तद्भवति ॥ ततो “लुक्” लुक् च भवति षड्भ्य इति ॥

(प्रदीपः) सप्तम इति । अष्टाभ्य इति कृतात्वानुकरणादौश्व-
विधानसामर्थ्याच्च लुङ् न विधीयते ॥

(उद्द्योतः) कृतात्वेति । ततश्च कृतात्वस्य कार्यकालपक्षेऽ-
स्यपि षट्त्वेऽतिदेशान्नुत्सिद्धिरित्यर्थः ॥ औश्त्वेति । अत एव
विभक्ते जश्शसोरनुवृत्तिर्न । तथा हि सति लुगेवातिदिश्येतेति तद्वैश्यं
स्पष्टमेव । विपरीतं तु न व्याख्यानात् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्ती समाधत्ते—एवमिति ।
अनुवृत्त्या शेषपूर्णेन च तं व्याचष्टे—षड्भ्यश्चेति । एवमग्रेऽपि ।

प्रदीपे—चकारः—त्वर्थकः ।

उद्द्योते—कार्यकालपक्षे इति—अनेन यथोद्देशपक्षः श्रयणे फलं
दर्शितम् । अत एव—औश्त्वविधानसामर्थ्यादेव । विभक्ते—
“षड्भ्यः” इत्यत्र । तथा सति—तत्र तयोरनुवृत्तौ सति । तद्वैश्यं
वैश्यं—औश्त्वविधिवैश्यं विपरीतम्—अष्टाभ्यश्च यदुक्तं षड्-
भ्योऽपि तद्भवतीति विपरीतम् ।

(समाधानान्तरभाष्यम्)

अथ वा—उपरिष्ठाद् योगविभागः करिष्यते—
“अष्टन आ विभक्तौ” । ततो “रायः” रायश्च विभक्ता-
वाकारादेशो भवति । “हलि” इत्युभयोः शेषः ॥

(प्रदीपः) हलीति । तत्तथाधानामिति नुटि कृते आत्वं
भवति । नञ्सोस्त्वष्टाभ्य इति कृतात्वनिर्देशाज् शापकादात्वं
भवति । कृतात्वस्य हि निर्देशस्य प्रयोजनम्, यत्रात्वं तत्रोश्वं
यथा स्यादिति । यदि ह्येतत्कृतात्वनिर्देशस्य प्रयोजनं न स्यात्ताव-
धार्थमष्टभ्य औशिति न्यूनात् ॥

(उद्द्योतः) ततश्चेति । न च संनिपातपरिभाषयात्वं न
स्यात् । अष्टानामिति रूपं तु नुटि नोपधाया इति दीर्घे नलोपे च
सिद्धमिति वाच्यम् । असिद्धस्यापि तद्विधातकविधेरनयाऽप्रवृत्तिर्नो-
धनेन नलोपस्याप्यनापत्तेः । अत एव ‘पुरश्चस्त्वस्यानिमित्तं स्याद-
दीदृषदिति’ भाष्ये कृन्मेजन्तसूत्रे उक्तम् । जानातेमित्वेन शापकेन
ह्रस्वविषये तदप्रवृत्तिरिति च कैयटो वक्ष्यति । अन्यथा पुणपेक्षया
ह्रस्वस्य बहिरङ्गासिद्धतया त्वस्या अप्राप्तौ भाष्यावसङ्गतिः स्पष्टैव ।
किं चातिदेशिकनिमित्तविधाताभावमादाय नास्या अप्रवृत्तिः । एवं
हि लक्ष्मीत्यादौ संबुद्धिह्रस्वे कृते संबुद्धिलोपे कृतेऽपि प्रत्ययलक्षणेन
निमित्तविधाताभावाच्चत्रास्या अतिव्याप्तिपरतत्त्वस्थभाष्यविरोधः ।
किं च गव्यितेत्यादौ संनिपातपरिभाषया लोपो नेति सिद्धान्तभङ्गः ।
यलोपस्य बहिर्भूतलुजनिमित्तकत्वेन बहिरङ्गताऽसिद्धत्वात् । वस्तु-
तस्तु षट्त्वसन्निपातनिमित्तको नुट् । न च तस्य संनिपातस्यात्वं
विधातकम्, नापि नलोपः, स्थानिवद्भावेन तयोः कृतयोरपि षट्त्व-
सत्त्वात् । अत्र पक्षे दीर्घग्रहणं, पुनः प्रसङ्गपक्षे अष्टभिरित्यत्र षट्त्वे
कृतेऽष्टस्वरव्यावृत्त्यर्थं सदात्वविकल्पज्ञापनार्थमिति बोध्यम् । अति-
देशविषयेऽपि तत्प्रवृत्तौ तु सिद्धं न इष्टम् । अजाद्योर्जशसोस्तर्ह्यात्वं
न स्यादत आह—जशसोरिति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—उपरिष्ठाद्—ततोऽप्यग्रे ।

प्रदीपे—ततश्च—प्रथमस्यापि हलीति शेषे च । लाघवार्थ-
मिति—तर्हीत्यादिः ।

उद्द्योते—विधेः—नलोपविधेः अनया—सन्निपातपरिभाषया ।
तस्याः लोकमूलकत्वादिति भावः । अत्र मानमाह—अत एवेति । असि-
द्धस्थले तस्याः प्रवृत्तेरेवेत्यर्थः । तदप्रवृत्तिः—सन्निपातपरिभाषया
अप्रवृत्तिः । अन्यथा—असिद्धस्थले तदप्रवृत्तौ । अस्याः—सन्निपातपरि-
भाषयाः । एवमग्रेऽपि । आदिना कैयटोक्तिसंग्रहः । निमित्तेति—
सन्निपातेत्यर्थः । एवं हि—तस्या अप्रवृत्तौ हि । विधिरूपेण तेषां
प्रवृत्तिरिति सिद्धान्तमतेनाह—प्रत्ययेति । तत्सूत्रस्थेति—“कृन्मे-
जन्त” सूत्रस्थेत्यर्थः । लोप इति—“यस्य हल” इत्यनेनेत्यादिः ।
पूर्वोक्तपक्षेति दर्शयन् सिद्धान्तमाह—वस्तुतस्तु । यथोद्देशप-
क्षेणाह—स्थानिवदिति । तयोः—आत्वनलोपयोः । सकृदतिपक्षे-
सम्भवादाह—पुनः प्रसङ्गपक्षे इति । अष्टस्वरेति—प्राप्तेत्यादिः ।
विकल्पेति—विकल्पमात्रेत्यर्थः । ननु स्थानिवद्भावविषयेऽपि सन्नि-
पातपरिभाषा प्रवर्तते एवेत्यत आह—अतिदेशेति । तत्प्रवृत्तौ—
सन्निपातपरिभाषाप्रवृत्तौ । नः—अस्माकम् । इष्टम्—असिद्धत्वाति-
देशविषये सन्निपातपरिभाषाप्रवृत्तेः नलोपाप्राप्त्या आत्वविधानेन
अष्टानामित्यस्य साधनम् । तर्हि—हलीत्यस्योभयशेषत्वे ।

(आक्षेपभाष्यम्)

यद्येवम्—प्रियाष्टौ प्रियाष्टा इति न सिध्यति, प्रिया-
ष्टानौ प्रियाष्टान इति प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) यद्येवमिति । हलादावुच्यमानमात्वमौजसोर्न
प्राप्नोतीति यत्रार्थस्य प्राधान्यं औशत्वेन भवितव्यम्, तत्रैव
चौशत्वेनात्वमनुमीयत इति ज्ञेयत्वात्त्वमत्र शापकात्र प्राप्नोति ॥
विभक्तिमात्रे त्वात्वं विधीयमानमौजसोः सिध्यति । अष्टन आ
विभक्तावित्यत्र पदाङ्गाधिकारे तस्य तदुत्तरपदस्य चेति तदन्त-
विधिसंज्ञाबाधवचननिर्देशाभावाद् गुणभूतेऽप्यष्टार्थं आत्वेन भाव्य-
मित्यत्रापि सिध्यतीति प्रश्नः ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये—प्रियाष्टान इति प्राप्नोतीति । इत्येव
प्राप्नोतीत्यर्थः । अन्यथाऽपकर्षाभावेऽपि आत्वस्य वैकल्पिकतया तस्य
दुर्गारत्वेन भाष्यासङ्गतेः ॥ ननु जसे शापकसिद्धत्वात्प्राप्तेरौशश्च प्राप्तेराह-
यत्रेति । बहुवचननिर्देशादिति भावः ॥ षड्भ्य इत्येतत्साहचर्यादस्य
प्राधान्ये एव प्रवृत्तिरिति भावः ॥ तस्य च यथा प्रकारान्तरेण गौणेऽ-
प्रवृत्तिस्तथा सर्वादिद्वये उपपादयिष्यते । शुद्धलक्षणेकचलुक्स्यात्र
पूर्वपक्षित्वमिति तात्पर्यम् ॥ औशत्वेनेति । औशेत्यर्थः । त्वप्रत्यय-
प्रयोगस्तु अनुकरणात् अनुकार्यरूपे भावे इति बोध्यम् । आत्वे
इत्यादिभाष्यप्रयोगात् ॥ औशत्वेनेति । तद्विधायकमन्त्रत्वात्त्वनिर्देश-
नेत्यर्थः ॥ अत्र । गौणे ॥ शापकादिति । अस्य प्राप्तिर्योग्यमपीति
शेषः । कश्चित् शापकादिति न वृज्यते ॥ नन्वनपकर्षपक्षेऽपि अष्टनौ
विहितमात्वं कथं तदन्ते स्यादत आह—पदाङ्गेति ॥ बहुवचन-
निर्देशाभावादिति । साहचर्याभावादित्यपि बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एवमिति—हलीति उभयशेष इत्यर्थः ।
तर्हीति शेषः ।

प्रदीपे—यत्र—अष्टौ, परमाष्टौ इत्यादौ । एवेन—गुणभूताष्टार्थ-
कस्य प्रियाष्टौ इत्यादेः व्यावृत्तिः । ननु तत्र कदाप्यात्वं न प्राप्नोती-
त्यत आह—विभक्तिमात्रे इति । बहुवचननिर्देशाभावादिति—
“षड्भ्यो लुक्” “षट्चतुर्भ्यश्च” इत्यनयोः बहुवचननिर्देशात् षडर्थ-
प्राधान्ये एव लुगनुदोः प्रवृत्तावपि प्रकृते इत्यादिः । अत्रापि—
प्रियाष्टान्यामित्यादावपि ।

उद्द्योते—अन्यथा—सावधारणव्याख्यानास्वीकारे । अपक-
र्षेति—“अष्टन आ विभक्तावि”ति सूत्रे हलीत्यस्येत्यादिः । एव-
मग्रेऽपि । तस्य—प्रियाष्टानावित्यादिप्रयोगस्य । शापकेति—
“अष्टभ्य औशि”त्यत्र कृतात्वनिर्देशरूपेत्यादिः । आहति—“नानु-
पपत्तिरित्यत्र” इत्यादिः । बहुवचनेति—अष्टभ्य इतीत्यादिः ॥
अन्यथा कृतात्वानुकार्येऽप्येकवचनेनैव निर्दिशेत् “अष्टन औश” इती-
त्याशयः । बहुवचननिर्देशस्य सर्वत्र प्रधानार्थकमात्रे प्रवृत्त्यसाधक-
त्वादाह—षड्भ्य इति । अस्य—“अष्टभ्य औशि”त्यस्य । ननु
“षड्भ्य” इत्यस्यैव प्राधान्यमात्रे प्रवृत्तौ न मानमित्यत आह—
तस्य चेति । “षड्भ्य” इत्यस्य चेत्यर्थः । नन्वेवमपि पूर्वपक्षासङ्गतिः
निश्चयासत्त्वादित्यत आह—शुद्धलक्षणेकचलुक्स्थेति । यथाश्रुता-
नुपपत्तेराह—औशेत्यर्थ इति । नन्वेवं कथन्तत्र त्वप्रत्यय इत्यत
आह—त्वप्रत्ययेति । अत्र मानमाह—आत्वे इत्यादीति । तद्विधा-
यकेति—औशत्वविधायकेत्यर्थः । आत्वेति—कृतात्वेत्यर्थः । अस-
म्बद्धानिरीकारणयाह—अस्येति । शापकादित्यस्येत्यर्थः । तदन्ते—
अष्टनन्ते । साहचर्येति—“षट्चतुर्भ्यश्च”त्यादीत्यादिः ।

(सिद्धान्तसमाधानभाष्यम्)

यथातत्क्षणमप्रयुक्ते ॥ घणान्ता षट् ॥ २३ ॥

(प्रदीपः) यथालक्षणमिति । यस्य विशिष्टः प्रयोगो न
स्मर्यते नापि प्रयोगनिषेधस्तृप्तिः तथालक्षणमनुगन्तव्यम् तदत्र मा

भूदात्वमित्यर्थः ॥ नैव वा लक्षणमप्रयुक्ते प्रवर्तते प्रयुक्तानामेव लक्षणेनान्वारयानात् ॥ २३ ॥

(उद्घोतः) लक्षणैकचतुष्कस्यैवोत्तरमिति मत्वा व्याचष्टे—
तद्वत् मा भूदात्वमिति । पक्षान्तरेऽपि अनभिधानादात्वाभाव एव बोध्यः ॥ यत्तु भवत्येवात्रात्वमित्यर्थ इति । तत्र । अपकर्षपक्षे
आत्वसाधकोपायाभावेन फलभेदापत्तेः ॥ नन्वयं भाष्यार्थो न
युक्तः । तथा हि सतीष्यत एवैतदित्येव ब्रूयात् ॥ किं चाप्रयुक्ते
इति वाक्यशेषोऽसङ्गतः, प्रयुक्तेऽपि लक्षणानतिक्रमसत्त्वात् । प्रयु-
क्तानां हीदमन्वाख्यामिति भाष्योक्तेस्त्येत्थरुचेराह—नैव वेति ।
लक्षणस्याभावोऽलक्षणं, तस्य योग्यता यथालक्षणमित्यव्ययीभावः ।
अप्रयुक्ते लक्षणभावस्यैव योग्यता न तु लक्षणस्येत्यर्थः । एवं च तादृ-
शप्रयोगोऽसाधुरिति भावः ॥ किं च भाष्यकारस्य लक्ष्यैकचतुष्कतया
इयमेव व्याख्या ज्यायसी । एवं च हरदत्तादीनां प्रियाष्टान्शब्दादिषु
आत्वादिप्रवृत्तिविचारोऽन्यथा तत्प्रयोगविचारः प्रामादिक एवेत्यव-
धेयम् ॥ एतेन पूर्वव्याख्यानेऽस्य साधुत्वमुत्तरव्याख्यानेऽसाधुत्वमिति
विस्फार्यकस्याख्यानद्वयमयुक्तं, किं च अष्टाभ्य इति निर्देशाः कृताका-
रादेवाष्टनो जशशसोरौशिति तद्विषयेऽप्यात्वम् । अन्यथाऽष्टन इत्येव
भूदादिति सामानिकभाष्ये एकवचननिर्देशात् प्रधान एवौशात्वे इति
प्रशाशयोऽपि चिन्त्य इत्यपास्तम् ॥ गौणे प्रियाष्टादीनामनभिधान-
मित्यत्र यः सिद्धान्तानुसारेण तद्भाष्यस्य सत्त्वात् । अस्यैव व्याख्या-
नान्तरप्रवृत्तेश्च ॥ २३ ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—यथालक्षणमिति—लक्षणमनतिक्र-
म्येत्यर्थः । तत्—तस्मात् । अत्र—प्रियाष्टावित्यादौ ।

उद्घोते—पूर्वपक्षपक्षेणैव परिहारो युक्त इत्याह—लक्षणैक-
चतुष्कस्येति । पक्षान्तरेऽपि—तत्र हलीत्यपकर्षाभावपक्षेऽपि । अत
एवैकवाक्यता । अनभिधानादिति—प्रियाष्टावित्यादीनामित्यादिः ।
प्राचां मतमाह—यस्त्विति । अत्र—प्रियाष्टावित्यादौ । तादृशेति—
आत्ववदिति “प्रियाष्टावि” त्यादीत्यर्थः । आदिना भट्टोजिदीक्षितादि-
परिग्रहः । तद्विषये—जशशसूविषये । एतेनेत्यस्यार्थमाह—
गौणे इति ।

(२३ षट्संज्ञासूत्रम् ॥ १ । १ । ५ आ० १३ ॥)

डति च ॥ १ । १ । २४ ॥

(प्रत्याख्यानभाष्यम्)

इदं डतिग्रहणं द्विः क्रियते—संख्यासंज्ञायां, षट्सं-
ज्ञायां च । एकं शक्यमकर्तुम् ।

कथम् ? ॥

यदि तावत् संख्यासंज्ञायां क्रियते, षट्संज्ञायां न
करिष्यते ॥

कथम् ? ॥

“ष्णान्ता षट्” इत्यत्र डतीत्यनुवर्तिष्यते ॥

(प्रदीपः) डति च ॥ २४ ॥ यदि तावदिति । तत्र वतुसाह-
चर्यात्तद्विषय एव डतिर्गृह्यते, न तु पातेर्डतिः कृत् ॥

(उद्घोतः) डति च ॥ २४ ॥ भाष्ये यदि तावदिति ।
ष्णान्ता च षडिति सूत्रं पाठ्यं, तत्र चकाराण्यन्तात्स्वरितलिङ्गासंज्ञा-

दनुवर्तमानं डतिग्रहणं संभन्त्यत इति भावः ॥ न तु पातेरेति । एवं
चार्थाधिकारादिहापि तद्विषयैव ग्रहणमिति भावः ॥ सङ्ख्येति महा-
संज्ञासामर्थ्यात्तत्र सङ्ख्याप्रश्लेषविषयवदेतरेव ग्रहणमित्यपि बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एकमिति—तयोरित्यादिः । यदीति—
यत इत्यादिः । क्रियते इति—तर्हीति शेषः । ण्णान्तेति—यत
इत्यादिः । इत्यत्रेति—संख्यासंज्ञासूत्रादिति शेषः ।

प्रदीपे—तत्र—संख्यासंज्ञासूत्रे ।

उद्घोते—यथाश्रुतासङ्गतेराह—ष्णान्तेति । इहापि—“ष्णा-
न्ता (च) षडि” त्यत्रापि । साहचर्यस्यानित्यत्वेऽपि युक्त्यन्तरं
मूलभूतमाह—संख्येतीति । तत्र—संख्यासंज्ञासूत्रे । एवेन औपा-
दिकस्य व्यावृत्तिः ।

(प्रत्याख्यानान्तरभाष्यम्)

अथ षट्संज्ञायां क्रियते संख्यासंज्ञायां न करिष्यते ॥

[कथम् ?] ॥

“डति च” इत्यत्र संख्यासंज्ञाऽप्यनुवर्तिष्यते ॥

डति च ॥ २४ ॥

(प्रदीपः) अथेति । तत्र संख्यासंज्ञाया अनुवर्तनादन्वर्थत्वाच्च
तस्याः संख्याप्रश्लेषविषय एव डतिर्गृह्यते, न त्वौपादिकः ॥ २४ ॥

(उद्घोतः) भाष्ये डति चेत्यत्रेति । चकारात्षट्संज्ञानन्तरं
करणचानेन संज्ञाद्वयस्यापि विधानमित्यर्थः ॥ अन्वर्थत्वाच्चेति ।
सङ्ख्यायतेऽनयेति हि सः । न च तयार्थस्य डत्यन्ते संभवः ॥
सङ्ख्याप्रदन्विषयत्वं तु न तदर्थ इति चिन्त्यमेतत् । तस्मादुणादीना-
मव्युत्पत्तत्वाच्च तत्र डतिरिति तस्याग्रहणमित्युचितम् । व्युत्पत्तावपि
पातेः कतिनापि सिध्यतीति न तत्र डतिनियम इति बोध्यम् ॥
सङ्ख्याग्रहणेति । संनियोगादिष्ट-यायाच षट्संज्ञापि तस्यैवेति
भावः ॥ २४ ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—क्रियते इति—तर्हीति शेषः । डति
चेति—यत इत्यादिः । इत्यत्रेति—संख्यासंज्ञासूत्रादिति शेषः ।

प्रदीपे—तत्र—डति चेत्यत्र । तस्याः—संख्यासंज्ञायाः । एवम्य-
वच्छेदयमाह—न त्विति ।

उद्घोते—अनेन—डति चेत्यनेन । संज्ञाद्वयस्य—संख्यासंज्ञा-
षट्संज्ञोभयस्य । केचित्तु अत्र—“बहुगणवतुसंख्या” ततः “डति च”
संख्येत्यनुवर्तते । ततः “ष्णान्ता षट्” संख्या डतीत्युभयमप्यनुवर्तते ।
इति क्रमं कल्पयन्ति ॥ कैयटीकं खण्डयति—संख्येति । सः—(संख्या-
याः) अन्वर्थः । न च—नहि । तदर्थः—संख्याया अन्वर्थः । तत्त्व-
माह—तस्मादिति । तत्र—उणादिषु । तस्य—औपादिकस्य ।
एकदेशिमतेऽप्याह—व्युत्पत्ताविति । उणादीनामित्यादिः । तत्र—
उणादिषु । नन्वेवमपि तत्र षट्त्वातिप्रसङ्ग एवेत्यत्र आह—संनियो-
गेति । तस्यैव—संख्याग्रहणविषयवदेतरेव । एवेन औपादिकव्यावृत्तिः ।

(२३ निष्ठासंज्ञासूत्रम् ॥ १ । १ । ५ आ० १४ ॥)

कृत्तवतू निष्ठा ॥ १ । १ । २५ ॥

(प्रदीपः) कृत्तवतू ॥ २५ ॥ इहानुबन्धाः कार्यार्थमुपादीय-
न्ते । प्रयोगश्चैषां लुप्तत्वाच्चास्ति । यत्र सारूप्यं तत्र च सन्देहः—
कथमस्यानुबन्धकार्यं कृतमस्य तु न कृतमिति पूर्वपक्षाभिप्रायः ॥
सिद्धान्तवादी तु मन्यते । अनुबन्धानुबन्धेन नियतसंक्रियानां अर्थाः

कारककालादयो लक्ष्यन्ते, तद्दर्शनादनुबन्धस्युक्तौ च तल्लक्षितानां कार्याणां साधुत्वं विज्ञायते । तत्र यदा देवदत्तेन लूनः शालिरिति कश्चित्प्रयुक्ते तदा लक्षणज्ञः कर्मभूतकालावगमात् क्तप्रत्ययं मन्यते । यदा तु लोतमालभेतेति प्रयोगस्तदा मेघवाची लोतशब्दस्तन्प्रत्ययान्तः प्रयुक्त इति मन्यते ॥

(उद्द्योतः) क्तवत् ॥ २५ ॥ अनुबन्धानां नित्यलुप्ततया विशेषणत्वासंभवादुपलक्षणत्वे च तशब्दमात्रस्योपलक्ष्यत्वं मन्यमानो वार्तिकमारभत इत्याह—इहेति । सारूप्यं प्रयोगे इति शेषः ॥ मन्यत इति । निश्चिनोतीत्यर्थः ॥ नियतं संनिधानं येषामिति विग्रहः ॥ कारकेति । न तशब्दमात्रं लक्ष्यम्, किं त्वर्थविशेषाद्यवच्छिन्नमिति भावः ॥ तद्दर्शनादिति । कालादिज्ञानादित्यर्थः ॥ तन्प्रत्ययान्त इति । ककारानुपलक्षितः प्रयुक्त इति निश्चिनोतीत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—क्तवत् निष्ठेति—ननु विहितयोः प्रत्यययोरनेन संज्ञा, संज्ञया च प्रत्यययोः विधानम् । वक्ष्यति हि तृतीये—निष्ठेति । तथा चान्योन्याश्रय इति चेन्न, सूत्रशाटकवद् भाविसंज्ञाविधानात् । तौ भूतकाले भवतः, ययोर्विहितयोः निष्ठेत्येषा संज्ञा भविष्यतीत्याश्रयणात् ॥

प्रदीपे—एषाम्—अनुबन्धानाम् । यत्रेति—तथा चेत्यादिः । लुप्तानुबन्धस्येति शेषः । पूर्वपक्षेति—इतीत्यादिः । तल्लक्षितानाम्—अनुबन्धप्रयुक्तानाम् । विज्ञायते इति—इतीति शेषः । मेघवाचीति—“लोतः स्यादश्वमेघयोरिति” त्रिपदादीदृष्टिवचनात् । तन्प्रत्ययान्त इति—“हसिमृगिण्याऽमिदमिलूधूविभ्यस्तत्रि”त्युणादियुजात् ।

उद्द्योते—मात्रपदेन कालादिव्यावृत्तिः । इदमरुचिसृजकं नेत्याह—निश्चिनोतीति । मात्रपदमवधारणार्थकं, काल्पन्यार्थकं वा । कालादिचालुषासंभवादाह—कालादीति । मन्यते इत्यनेनाश्विः न सूच्यते इत्याह—ककारेति ।

(अनिष्टापत्तिनिराकरणाधिकरणम्)

(२०७ आक्षेपवार्तिकम् ॥ १ ॥)

॥ * ॥ निष्ठासंज्ञायां समानशब्द-
प्रतिषेधः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

निष्ठासंज्ञायां समानशब्दानां प्रतिषेधो वक्तव्यः । लोतो गर्त इति ॥

(२०८ आक्षेपवाचकवार्तिकम् ॥ २ ॥)

॥ * ॥ निष्ठासंज्ञायां समानशब्दा-
प्रतिषेधः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

निष्ठासंज्ञायां समानशब्दानामप्रतिषेधः । अनर्थकः प्रतिषेधः अप्रतिषेधः ॥

(आक्षेपभाष्यम्)

निष्ठासंज्ञा कस्मान्न भवति ? ॥

(तत्त्वालोकः) निष्ठासंज्ञा कस्मान्नेति—तर्हि लोत इत्यादावित्यादिः ।

(२०९ आक्षेपवाचकहेतुवार्तिकम् ॥ ३ ॥)

॥ * ॥ अनुबन्धोऽन्यत्त्वकरः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अनुबन्धः क्रियते सोऽन्यत्त्वं करिष्यति ॥

(तत्त्वालोकः) अनुबन्ध इति—यत इत्यादिः ।

(२१० आक्षेपवाचकहेतुनिराकरणवार्तिकम् ॥ ४ ॥)

॥ * ॥ अनुबन्धोऽन्यत्त्वकर इति चेन्न
लोपात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अनुबन्धोऽन्यत्त्वकर इति चेत् ? ।

तन्न ॥

किं कारणम् ?

लोपात्* । लुप्यतेऽत्रानुबन्धः । लुप्ते चानुबन्धे नान्यत्त्वं भवति । तद्यथा—कतरहेवदत्तस्य गृहम् ?, ‘अदो यत्रासौ काकः’ इति । उत्पतिते काके नष्टं तद्गृहं भवति । एवमिहापि लुप्तेऽनुबन्धे नष्टः प्रत्ययो भवति ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये नष्टं गृहमिति । अज्ञातमित्यर्थः ॥ नष्ट-प्रत्यय इति । अज्ञातानुबन्धः प्रत्ययो भवतीत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) तद्गृहं—देवदत्तगृहम् ।

उद्द्योते—नाशाभावादाह—अज्ञातेति ।

(आक्षेपवाचकसाधकभाष्यम्)

यद्यपि लुप्यते, जानाति त्वसौ—सानुबन्धकस्येयं संज्ञा कृतेति । तद्यथा—इतरत्रापि कतरहेवदत्तस्य गृहम् ? ‘अदो यत्रासौ काकः’ इति । उत्पतिते काके यद्यपि नष्टं तद्गृहं भवति, अन्ततस्तमुद्देशं जानातीति ॥

(उद्द्योतः) सानुबन्धकस्येति । पूर्व यः ककारवांस्तस्येत्यर्थः ॥ उद्देशम् । ऊर्ध्वं देशम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अन्ततः—तथापि ।

उद्द्योते—प्रयोगेऽनुबन्धासत्त्वादाह—पूर्वमिति ।

(२११ आक्षेपवार्तिकम् ॥ ५ ॥)

॥ * ॥ सिद्धविपर्यासश्च ॥ * ॥

(भाष्यम्)

सिद्धश्च विपर्यासः । यद्यपि जानाति, संदेहस्तु तस्य भवति—अयं स तशब्दो लोतो गर्त इति, अयं स तशब्दो लूनो गीर्ण इति । तद्यथा इतरत्रापि ‘कतरहेवदत्तस्य गृहम् ?’, ‘अदो यत्रासौ काकः’ इति । उत्पतिते काके यद्यपि तमुद्देशं जानाति संदेहस्तस्य भवति—इदं तद्गृहमिदं तद्गृहमिति ।

(प्रदीपः) सिद्धविपर्यास इति । सिद्धो विपर्यासः संज्ञय

इत्यर्थः ॥ इदं तद्गृहमिति । वृद्धेरनवस्थितत्वमनेन प्रतिपाद्यते ।
न त्वेतद् दिवंचनं, वीप्सावर्थाभावात् ॥

(उद्घोतः) सिद्धविपर्यासश्चेति । चत्वर्ये । सिद्धस्तु विपर्यास
इत्यर्थः ॥ यद्यपि विपर्यासो अमात्मकनिश्चयस्तथाप्ययथार्थत्वसाम्या-
दिह संशयोऽभिप्रेत इत्याह—संशय इति ॥ बुद्धेरनवस्थितत्वमिति ।
सन्देहाभिनय इत्यर्थः ॥ वीप्सादीति । पदार्थविषयव्याप्तीच्छा प्रयो-
क्तृधर्मो हि वीप्सेति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सन्देह इति—तथापीत्यादिः ।

प्रदीपे—अनेन—इदं तद्गृहमिदं तद्गृहमिति कथनेन ।

उद्घोते—यथाश्रुतानुपपत्तेराह—सन्देहेति ।

(आक्षेपनिराकरणभाष्यम्)

एवं तर्हि—

(२१२ समाधानवार्तिकम् ॥ ६ ॥)

॥*॥ कारककालविशेषात् सिद्धम् ॥*॥

(भाष्यम्)

कारककालविशेषावुपादेयौ । भूते यस्तशब्दः कर्षणि
कर्तरि भावे चेति । तद्यथा इतरत्रापि य एष मनुष्यः
प्रेक्षापूर्वकारी भवति सोऽध्रुवेण निमित्तेन ध्रुवं निमित्त-
मुपादत्ते—वेदिकां पुण्डरीकं वा ॥

(उद्घोतः) भाष्ये कारकेति कालातिरिक्तप्रत्ययार्थपरम् ।
वेदिकां पुण्डरीकं वेति भाष्ये । एवं च साक्षादितरव्यावर्तकं विशेष-
णम् । स्वोपस्थाप्यार्थद्वारा इतरव्यावर्तकमुपलक्षणमिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धान्ती समाधत्ते—कारकेति ।

उद्घोते—भाष्यकृतो न्यूनतां परिहरति—कालातिरिक्तेति ।
कालस्योपात्तत्वात् । अत एव भाष्ये “भावे चे” त्युक्तम् ।

(आक्षेपभाष्यम्)

एवमपि प्राकीर्णेत्यत्रापि प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) प्राकीर्णेत्यति । अत्र भूतकालोऽस्तीति भावः ॥

(उद्घोतः) प्राकीर्णेत्यति । यद्यप्यत्र निघातप्रवृत्तेन निघातकृतो
विशेषस्तथापि यन्मा प्राकीर्णेत्यस्योपलक्षणमिदम् । अत्र हि निघातै-
र्यद्यदीति निघाते निषिद्धे निघा च द्व्यजनादिति नित्यमाधुदात्तत्वं
स्यात् । असंज्ञायामपि तत्प्रवृत्तिं मन्यते । आदिः सिञ्च इति विकल्प-
स्तिष्ठत्यति इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एवमपि—तत्र तथा निघादपि ।
प्राप्नोतीति—निघा संज्ञेत्यादिः ।

उद्घोते—इदं—प्राकीर्णेत्यति । अत्र—यन्मा प्राकीर्णेत्यत्र । हि—
यतः । तत्प्रवृत्तिं—“निघा च द्व्यजनादि” त्यस्य प्रवृत्तिम् ।

(२१३ समाधानवार्तिकम् ॥ ७ ॥)

॥ * ॥ लुङि सिजादिदर्शनात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

लुङि सिजादिदर्शनात् भविष्यति ॥

इति प्रथमाध्याये प्रथमपादे पञ्चमाहिकम् ।

(आक्षेपभाष्यम्)

यत्र तर्हि सिजादयो न दृश्यन्ते—प्राभिचेति ।

(तत्त्वालोकः) न दृश्यन्ते इति—तत्र प्राप्नोतीति शेषः ।

(समाधानभाष्यम्)

दृश्यन्तेऽत्रापि सिजादयः ॥

किं वक्तव्यमेतत् ? ॥

न हि ॥

कथमनुच्यमानं गंस्यते ? ॥

यथैवायमनुपदिष्टान् कारककालविशेषानवगच्छति
एवमेतदप्यवगन्तुमर्हति—र सिजादयो नेति ॥ क-
क्तवत् ॥ २५ ॥

इति श्रीमद्भगवत्पतञ्जलिविरचिते महाभाष्ये प्रथमा-
ध्यायप्रथमपादे पञ्चममाहिकम् ॥

(प्रदीपः) दृश्यन्तेऽत्रेति । सिजादीत्यादिशब्दः प्रकारे । तत्र
प्राभिच घटं देवदत्त इति प्रयोगे कर्त्रेकत्वाद्यवगमाल्लुङन्तस्यायं प्रयोगो,
न निघान्तस्येति प्रतिपद्यते । अङ्गिष्टसिञ्च इत्यस्य निघासंज्ञा
न भवति, उणादीनामन्युत्पन्नत्वाद्वाहुलकाद्वा । अन्यथा निघा च द्व्य-
जनादित्याधुदात्तत्वं स्यात् ॥ २५ ॥

इति श्रीकैयटकृते भाष्यप्रदीपे प्रथमाध्याये प्रथमपादे पञ्चममाहिकम् ।

(उद्घोतः) सिञ्चोऽत्र लुप्तत्वेनादर्शनादाह—आदिशब्द
इति ॥ अङ्गिष्टसीति । यद्यप्यत्रोपलक्ष्यकालकारकाद्यभावस्तथापि
गुणाभावदर्शनात् क्षोभमित्यवगतिः । एवं च सनादिविधावित्संज्ञक-
कारोपलक्षितः प्रकृत्यर्थानुवादी इच्छार्थो वा सकारो भवतीत्यर्थः ।
अनुवादे सन्न्यत इत्यादौ तादृशनकारोपलक्षिते सकारे इत्यर्थः । अत
एवात्रोक्त्यादेः सार्थक्यम् । अन्यथा यत्र सूत्रे आट्, न तत्र वृद्धि-
ष्यते; यत्र चेप्यते प्रयोगे, न तत्राडिति तद्वैयर्थ्यं स्पष्टमेवेति सर्वमव-
दातम् ॥ २५ ॥

इति श्रीशिवभट्टसुतसतीगर्भजनागोजीभट्टविरचिते भाष्य-
प्रदीपोद्घोते प्रथमाध्यायस्य प्रथमे पादे पञ्चममाहिकम् ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—प्रकारे—सादृश्ये । नन्वेवमपि
“अङ्गिष्टसिञ्चः कः” इत्यनेन क्तप्रत्यये निष्पन्नेषु अक्तं धृतमित्या-
दिषु निघासंज्ञा आपद्यते इत्यत आह—अङ्गिष्टसीति । उणादीना-
मिति—“अतः कृकामिकंसकुम्भे” ति सूत्रे कमेः पृथक् कंसग्रहणेन
ज्ञापितादित्यादिः । अन्यथा—तस्य निघात्वे । स्यादिति—न
चेष्टापत्तिः, “धृतं मिमिक्षे” इत्यादावन्तोदात्तस्यैव पठ्यमानत्वात् ॥

उद्घोते—अत्र—प्राभिचेत्यत्र । गुणाभावेति—कारककालादी-
नामेवानुबन्धोपलक्ष्यत्वे मानाभावादित्याशयः । “गुपतिजा”दिभ्यः
स्वार्थिकसनोऽभिप्रायेणाह—प्रकृत्यर्थेति । तादृशेति—इत्संज्ञकेत्यर्थः ।
इति व्याकरण-न्याय-वेदान्ताचार्य-लक्ष्मणस्वर्णपदक-पण्डित-
श्रीरुद्रधरदाप्रणीते महाभाष्यप्रदीपोद्घोततत्त्वालोकं प्रथमा-
ध्यायस्य प्रथमपादे पञ्चममाहिकम् ॥

॥ श्रीः ॥

काशी संस्कृत ग्रन्थमाला

१५३

श्रीमद्भगवत्पतञ्जलिमुनिनिर्मितं

व्याकरणमहाभाष्यम्

(नवाम्लिकम्)

अष्टाध्यायीप्रथमाध्यायप्रथमपादव्याख्यानम्

श्रीमदुपाध्यायकैयटनिर्मित'प्रदीप'प्रकाशितम्

सर्वतन्त्रस्वतन्त्रश्रीमन्नगेशभट्टविरचितोद्द्योतोद्भासितम्

काशीहिन्दूविश्वविद्यालयाध्यापक-व्याकरण-न्याय-वेदान्ताचार्य-लब्धस्वर्णपदक-

पण्डितश्रीरुद्रधरझाशर्मप्रणीतया

'तत्त्वालोक' टीकया समुल्लसितम्

भूमिका लेखकः

महामहोपाध्यायश्रीगिरिधरशर्मा चतुर्वेदः

चौरवम्भा संस्कृत संस्थान

भारतीय सांस्कृतिक साहित्य के प्रकाशक तथा वितरक

पोस्ट बाक्स नं० ११३९

के. ३७/११६, गोपाल मन्दिर लेन (गोलघर समीप मैदागिरी)

वाराणसी-२२१ ००१ (भारत)

प्रकाशक : चौखम्भा संस्कृत संस्थान, वाराणसी

मुद्रक : चारु प्रिन्टर्स, वाराणसी

संस्करण : चतुर्थ, वि० सं० २०५२ (१९९६)

मूल्य : नवाह्निकम् रु० २५०-००

१-३ आह्निकम् रु० ७५-००

१-५ आह्निकम् रु० १२५-००

६-९ आह्निकम् रु० १२५-००

© चौखम्भा संस्कृत संस्थान, वाराणसी

इस ग्रन्थ का परिष्कृत तथा परिवर्धित मूल पाठ

एवं टीका, परिशिष्ट आदि के सर्वाधिकार

प्रकाशक के अधीन हैं ।

फोन : ३३३४४५, ३३५९३०

प्रधान शाखा :—

चौखम्भा संस्कृत भवन

CHAUKHAMBHA SANSKRIT BHAWAN

पोस्ट बाक्स नं० 1160

चोक (दी बनारस स्टेट बैंक बिल्डिंग)

वाराणसी-२२१ ००१

☎ ३२०४१४

THE
KASHI SANSKRIT SERIES

153

VYĀKARANA MAHĀBHĀŚYAM

OF

PATAÑJALI MUNI

[Navāhnikam]

With Three Commentareis Pradipa of Upādhyāya Kaiyaṭ on Chapter
I, Section I; Udyot of Nāgeśa Bhaṭṭa and also Tattvāloka

OF

Śri RUDRADHARA JHĀ

Introduction By

MM. Pt. GIRIDHARA ŚARMĀ CHATURVEDA

CHAUKHAMBHA SANSKRIT SANSTHAN

Publishers and Distributors of Oriental Cultural Literature

Post Box No. 1139

K. 37/116, Gopal Mandir Lane (Golghar Near Maidagin)

VARANASI-221 001 (INDIA)

© *Chaukhambha Sanskrit Sansthan Varanasi*

Phone : 333445, 335930

Fourth Edition : 1966

Also can be had of :

CHAUKHAMBHA SANSKRIT BHAWAN

P. Box No. 1160

Chowk (Benaras State Bank Bldg.)

VARANASI-221001

Phone : 320414

अथ प्रथमाध्यायस्य प्रथमपादे षष्ठमाह्निकम् ।

(अथ सर्वनामसंज्ञाप्रकरणम्)

(२६ सर्वनामसंज्ञासूत्रम् ॥ १।१।६ आ. १)

सर्वादीनि सर्वनामानि ॥ १।१।२७॥

(तद्गुणाधिकरणम्)

(पूर्वपक्षिभाष्यम्)

‘सर्वादीनि’ इति कोऽयं समासः ?

(प्रदीपः) सर्वादीनि सर्व० ॥ २७ ॥ कोऽयमिति । ननु

नपुंसकबहुवचननिर्देशादेव बहुव्रीहिनिश्चयात्समासान्तराशङ्का नैवास्तीति प्रश्नानुपपत्तिः । एवं तर्हि किमयं बहुव्रीहिरेव-आहोस्विद्बहुव्रीहितत्पुरुषयोरेकशेषः । यथा-‘कतन्तेभ्यः कण्वादिभ्यश्च’ इति प्रश्नः ॥ तत्र सारूप्यार्थं सर्वश्चासावादिः सर्वादिरित्यत्रादिशब्द उपादीयते, न त्वस्य प्रयोजनान्तरमस्ति । तत्र ‘नपुंसकमनपुंसकेन’ इति वा ‘स्वरभिन्नानां यस्योत्तरस्वरविधिः स शिष्यतेः’ इति वा बहुव्रीहेः शेषः ॥

(उद्घोतः) सर्वादी ॥ २७ ॥ नन्विति । आदिशब्दस्य नित्यपुंस्त्वेन एकवचनान्तत्वेन च समासान्तरे नपुंसकत्वबहुत्वानुपपत्तेरिति भावः ॥ प्रकृते तत्पुरुषः कर्मधारयः, दृष्टान्ते षष्ठीतत्पुरुषः ॥ न त्वस्येति । कर्मधारयघटकस्येत्यर्थः ॥ बहुव्रीहेरेव शेषे युक्तिमाह—तत्र नपुंसकमिति । तत्पुरुषस्तु पुंलिङ्ग इति भावः ॥ स्वरभिन्नानामिति । स्वरेण विलक्षणानां सरूपाणां मध्ये उत्तरसूत्रेण यस्य स्वरविधिरित्यर्थः । कर्मधारयः समासस्येत्यन्तोदात्तः । परस्तु बहुव्रीहौ प्रकृत्येति परशास्त्रेणान्तोदात्तपूर्वपद इति बोध्यम् । तत्राद्ये सर्वशब्दस्य संज्ञा न प्राप्नोति, अन्त्ये तु सिध्यतीति विशेषः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सर्वादीनीतीति—‘सर्वादीनीत्ययं कः समासः’ इत्यन्वयः ।

प्रदीपे—नपुंसकेति—‘सर्वादीनीत्यत्र’ इत्यादिः । समासान्तरेति—बहुव्रीहिभिन्नसमासेत्यर्थः । इति—इति हेतोः । प्रमेतेति—यथाश्रुतप्रमेत्यर्थः । अयम्—सर्वादीनीत्ययम् । प्रकृतभाष्यघटकसमासपदस्यान्यथाऽनुपपत्त्या समासविशेषपरत्वादाह—बहुव्रीहिरिति । एवेति—अनेन तत्पुरुषो व्यवच्छिद्यते । एकशेष इति—एकस्य बहुव्रीहेः शेष इत्यर्थः । गर्गादिगणान्तर्गतानां लोहितादिकतन्तानां कण्वादीनाञ्च शब्दानां मध्ये कतशब्दादुत्तरं कण्वशब्दाच्च पूर्ववर्त्तमानात् शकलशब्दादपि ष्फाणोः प्रत्यययोर्विधानाय ष्फविधायक-‘सर्वत्र लोहितादिकतन्तेभ्यः’—इति सूत्रघटककतन्तशब्दे, अण्विधायक-‘कण्वादिभ्यो गोत्रे’—इतिसूत्रघटककण्वादिशब्दे च यथा बहुव्रीहितत्पुरुषयोरेकशेष इत्याशयेन तत्र दृष्टान्तमाह—यथेति । कतन्तेभ्य इति—इतीति शेषः । बहुव्रीहावतद्गुणसंविज्ञानमेव, न तु तद्गुणसंविज्ञानमपीति मते सर्वादीनीत्यत्र केवलबहुव्रीह्यभ्युपगमे सर्वशब्दस्य सर्वनामसंज्ञा न प्राप्नोतीति हेतोरेव—सर्वश्चासावादिशेषेति सर्वादिः, सर्व आदिर्द्वेषामिति सर्वादीनि; सर्वादिश्च सर्वादीनि चेति (नपुंसकमनपुंसकेनैकवचनान्यतरस्यामिति सूत्रेण, स्वरभिन्नानामित्यादि-वास्तिकेन वा नपुंसकस्यैकशेषे) सर्वादीनीति रीत्या बहुव्रीहितत्पुरुष-

योरेकशेषोऽभ्युपगम्यते । तथा च सर्वशब्दस्यापि सर्वनामसंज्ञा सिद्ध्यतीत्याशयेनाह—तत्रेति । बहुव्रीहितत्पुरुषयोरित्यर्थः । सारूप्यार्थम्—एकशेषप्रयोजकसारूप्यसम्पादनार्थम् । आदिशेषेति—इतीति शेषः । तत्र—बहुव्रीहितत्पुरुषयोर्मध्ये—इत्यर्थः । नपुंसकमित्यादिसूत्रप्रत्याख्यानपक्षे-आह—स्वरभिन्नानामिति ।

उद्घोते—एकशेषातिरिक्तस्थलमभिप्रेत्याह—एकवचनेति । समासान्तरे—इति—बहुव्रीहिभिन्नसमासे—इत्यर्थः । सर्वशब्देन सहेत्यादिः । अत्र तत्पुरुषत्वरूपसामान्यधर्मेण दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकता, न तु विशेषधर्मेणापीत्याशयेनाह—प्रकृते—इति । दार्ष्टान्तिके सर्वादिशब्दे इत्यर्थः । दृष्टान्ते—कतन्तशब्दे कण्वादिशब्दे च । कर्मधारयघटकस्य—सर्वश्चासावादिशेषेति सर्वादिरित्यत्रोपात्तादिशब्दस्य । स्वरभिन्नानामिति वास्तिकार्थमाह—स्वरेणेति । इत्यर्थः—इत्याद्यर्थः । परः—बहुव्रीहिः । ननु सर्वादिशब्दे-केवलो बहुव्रीहिरिति पक्षे, बहुव्रीहितत्पुरुषयोर्मध्ये बहुव्रीहेः शेष इति पक्षे च बहुव्रीहेरेव प्राप्तत्वात्तयोः पक्षयोः को विशेष इत्यत आह—तत्रेति । तयोः पक्षयोरित्यर्थः । आद्ये—तत्र केवलो बहुव्रीहिरिति पक्षे । अन्त्ये—तत्र बहुव्रीहितत्पुरुषयोर्मध्ये बहुव्रीहेः शेष इति पक्षे । बहुव्रीहावतद्गुणसंविज्ञानमेव, न तु तद्गुणसंविज्ञानमपीति मते एवेतद्विशेषकथनं सङ्गच्छते इति बोध्यम् । सिद्ध्यतीति—सर्वशब्दस्य सर्वनामसंज्ञेत्यादिः ।

(समाधानभाष्यम्)

बहुव्रीहिरित्याह ॥

(प्रदीपः) वक्ष्यमाणेन न्यायेन विनाऽप्येकशेषेण सर्वशब्दस्य संज्ञा सिध्यतीति मत्वाऽह—बहुव्रीहिरिति ॥

(उद्घोतः) वक्ष्यमाणेन—तद्गुणसंविज्ञानेन ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—बहुव्रीहौ तद्गुणसंविज्ञानस्यापि सत्त्वात् सर्वादीनीत्यत्र बहुव्रीहितत्पुरुषयोर्मध्ये बहुव्रीहेः शेष इति पक्षे वाक्यभेदप्रतिपत्तिजनितं गौरवमभिसमीक्ष्य तादृशगौरवविरहेण लाघवात्तत्र केवलो बहुव्रीहिरिति पक्षमभिप्रेत्य प्रकृते दत्तं सिद्धान्त्युत्तरं तदस्थोऽनुवदति—बहुव्रीहिरिति । आहेति—सिद्धान्तीति शेषः ।

प्रदीपे—विनाप्येकशेषेणेति—सर्वादीनीत्यत्रेत्यादिः । बहुव्रीह्यङ्गीकारे इति शेषः ।

(अनुयोगभाष्यम्)

कोऽस्य विग्रहः ?

(प्रदीपः) एवमपि संदेहः । किं प्राथमकल्पिको बहुव्रीहिः, अथ बहुव्रीहितत्पुरुषयोरेकशेषे बहुव्रीहिरिति पृच्छति—कोऽस्येति ॥

(उद्घोतः) प्राथमकल्पिकः—एकशेषनिरपेक्षत्वेन प्रथमप्रतीतिः ॥ वक्ष्यमाणन्यायानभिज्ञस्य प्रश्न इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—एवमपि—बहुव्रीहिरिति कथितेऽपि । सन्देहाकारं निरूपयति—किमिति । अथ—अथवा । इतीति—अत इति शेषः ।

उद्घोते—ननु बहुव्रीहौ तद्गुणसंविज्ञानम् जानतो बहुव्रीहि-

रिति कथनेनैव तादृक् संशयो निवर्त्ततेत्ययं प्रश्नो न सङ्गच्छते—इत्यत आह—**वक्ष्यमाणान्यायानभिज्ञस्येति ।** बहुव्रीहौ तद्गुणसंविज्ञानमजानत इत्यर्थः । बहुव्रीहिरिति कथितेऽपि तादृक्संशयतादवस्थ्यादिति शेषः ।

(समाधानभाष्यम्)

सर्वशब्द आदिर्येषां तानि—इमानीति ॥

यद्येवं सर्वशब्दस्य सर्वनामसंज्ञा न प्राप्नोति ।

किं कारणम् ?

अन्यपदार्थत्वाद्वहुव्रीहेः ।

बहुव्रीहिरयमन्यपदार्थे वर्तते, तेन यदन्यत्सर्वशब्दात्तस्य सर्वनामसंज्ञा प्राप्नोति । तद्यथा—‘चित्रगुरानीयताम्’ इत्युक्ते यस्य ता गावो भवन्ति स आनीयते, न गावः ॥

नैष दोषः, भवति हि बहुव्रीहौ तद्गुणसंविज्ञानमपि । तद्यथा—‘चित्रवाससमानय’ ‘लोहितोष्णीषा ऋत्विजः प्रचरन्ति’ इति तद्गुण आनीयते, तद्गुणाश्च प्रचरन्ति ॥

(प्रदीपः) तानीमानीति । अन्यपदार्थस्य प्राधान्यं प्रदर्शयति । अन्यथा यथा चित्रा गावोऽस्येति गवां विशेष्यत्वं तद्वत्तश्च विशेषणत्वमवगम्यते, तथेहाप्यवगम्येत । अत्र चार्थे बहुव्रीहिर्नैव्यते । यदा तु स्वामिनः प्राधान्यं गवां विशेषणभावस्तदा तु बहुव्रीहिः । अत एव चित्रा गावो यस्य स चित्रगुरिति स्वामिनः प्राधान्यं प्रदर्शयति । ‘तानीमानि’ इति सर्वनामद्वयोपादानेन प्रत्यक्षविषयत्वादिदंशब्दस्य गणपठितेषु सर्वशब्दस्यान्तर्भावत्तद्गुणसंविज्ञानं सूचयति । तस्यान्यपदार्थस्य गुणा उपलक्षणानि तेषामपि कार्ये संविज्ञानं तद्गुणसंविज्ञानम् । तत्र चित्रगुरानीयतामिति स्वस्वामिभावसंबन्धः षष्ठ्यर्थ इति स्वविशेषोपलक्षितस्य स्वामिन एवानयनं न तु गवाम् । दण्डी विषाणी चानीयतामि—यत्र तु संयोगसमवायलक्षणेन संबन्धेन संबन्धिनि कार्ये विज्ञायमान उपलक्षणस्याप्यन्तर्भावो भवति । इहाप्यादिशब्दस्यावयववाचित्वाद्भूतावयवभेदः समुदायः समासार्थः । तस्य च समुदायस्य युगपलक्ष्ये प्रयोगाभावात्तदन्तर्भूतानामेव पृथक्प्रयोगसत्त्वात्कार्यार्थया संज्ञया प्रवर्तितव्यमिति सर्वशब्दस्यापि सा सिध्यति । यथा देवदत्तशालायां ब्राह्मणा आनीयन्तामित्युक्ते देवदत्तोऽपि यदि ब्राह्मणो भवति स्वशालास्थश्च तदा सोऽप्यानीयत एव ॥

(उद्घोतः) विग्रहप्रश्नोत्तरे तानीत्याद्यधिककथनमयुक्तमत आह—**अन्यपदार्थस्येति ॥ नेष्यत इति ।** प्रथमान्तानामन्यपदार्थप्राधान्ये बहुव्रीहिविधानादिति भावः ॥ नन्वेवमपि तानीत्येव सिद्धे इमानीति व्यर्थमत आह—**सर्वनामद्वयेति ।** सर्वनामद्वयोपादानेन तद्गुणसंविज्ञानं सूचयतीत्यन्वयः ॥ **प्रत्ययेति ।** उद्भूतावयवभेदस्य गणपठितस्य समुदायस्येदमा परामर्शात् । तत्र च सर्वशब्दस्यान्तर्भावादिति भावः ॥ गुणत्वं दर्शयति—**उपलक्षणानीति ।** प्रकारतयाऽन्वयीनीत्यर्थः ॥ **कार्ये संविज्ञानमिति ।** तच्च द्वेधा । क्वचिद् विशिष्टस्य क्रियायां संनिधानमात्रेण, यथा—क्रियायोगाभावेऽपि शुद्धाससं भोजयेति । क्वचिच्च विशेषणस्यापि क्रियायोगेन, यथा—शुद्धाससं पश्येति । कार्यं यत्र तद्भावभावि तत्र तद्गुणत्वमित्यर्थः फलितः । एवं तद्गुणसंविज्ञाने तद्विशिष्टस्येतरेत्यन्वयः । अन्यत्र तदुपलक्षितस्येत्यपि भेदः ॥ अयं शब्दशक्तिस्वभावगम्योऽन्तर्भावः—कार्यत्वं कार्य-

संनिहितत्वं वा । एवं च यत्र संयोगसमवायान्यतरसंबन्धेन संबन्ध्यपदार्थस्तत्र तद्गुणः । अन्यत्रातद्गुण इत्युत्सर्ग इति गोलार्थः ॥ ननु प्रकृते न संयोगो नापि समवाय इत्यत आह—**इहापीति ।** एवं च समवायेन संबन्धिनीऽन्यपदार्थत्वेन तद्गुणत्वमेवोचितमित्यर्थः ॥ बहुवचनोपपत्त्य आह—**उद्भूतावयवभेद इति ।** अवयवगतसंख्यारौपेण बहुवचनमिति भावः ॥ नन्वेवं समुदायस्यैव संज्ञा स्यादत आह—**तस्य चेति ।** युगपत्प्रयोगाभावात् पृथक्प्रयोगसत्त्वाच्च कार्यार्थया संज्ञया तदन्तर्भूतानामेव प्रवर्तितव्यमित्यन्वयः ॥ **‘पृथक्प्रयोगत्वादिति’** पाठे बहुव्रीहेस्त्वो बोध्यः ॥ **सिध्यतीति ।** विनिगमनाविरहादिति भावः ॥ नन्वेवं सर्वशब्दस्य संबन्धविशेष्यत्वाभावात्कथं तस्य सर्वनामत्वमत आह—**यथेति ।** स्वरूपेणोपलक्षणमपि सर्वशब्दः समुदायान्तर्भूततया संबन्धविशेष्योऽपि । यथा देवदत्तत्वेन विशेषणमपि देवदत्तो ब्राह्मणत्वेन विशेष्य इति भावः ॥ **अन्यपदार्थत्वादिति** भाष्यस्यान्यः पदार्थो यस्य तत्त्वादित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सर्वादीनीत्यत्र सर्वशब्दः शब्दपर इति सूचनाय शब्दशब्दघटित सर्वशब्दशब्दं प्रयुज्जानः समाधत्ते—**सर्वशब्द इति ।** यद्येवमिति—तर्हीति शेषः । किं कारणमिति—कस्मात्कारणादित्यर्थः । **न गाव इति**—न ता गाव इत्यभिप्रायः । **एषः**—(सर्व आदिर्येषां तानि सर्वादीनीति विग्रहे) सर्वशब्दस्य सर्वनामसंज्ञाऽप्राप्तिरूपः । कुत इत्यत आह—**भवतीति ।** हि—यतः । **अपि ना** तद्गुणसंविज्ञानसमुच्चयः । लौकिकवैदिके क्रमेणोदाहरति—**तद्यथेति ।** इतीति—अनयोः क्रमेणेति शेषः । **तद्गुण इति**—बहुव्रीहिः । अत एव तस्य चित्रवासोविशिष्टपुरुष इत्यर्थः । **तद्गुणा इति**—बहुव्रीहिः । अत एव तस्य लोहितोष्णीषविशिष्टा इत्यर्थः ।

प्रदीपे—**अन्यपदार्थस्येति**—समुदायस्येति शेषः । **अन्यथा**—तानीत्यस्यानुपादाने । **तद्वत्तश्च**—गोमतश्च । **इहापीति**—आदेर्विशेष्यत्वमादिमतश्च विशेषणत्वमिति शेषः । नन्वियमापत्तिरिच्छेयत आह—**अत्र चेति ।** अस्मिन्स्वित्यर्थः । **यदा तु**—यदा हि । **गवाम्**—गवाञ्च । **तदा तु**—तदैव । उक्तमेव विषयं द्रव्यति—**अत एवेति ।** तदैव बहुव्रीहेरिष्टत्वादेवेत्यर्थः । ननु तानीत्युपादानस्य फलमुक्तं किन्तु नेमानीत्युपादानस्येत्यत आह—**प्रत्यक्षविषयत्वादिति ।** इदंशब्दस्य प्रत्यक्षविषयत्वात् (तेन परागृहेषु) गणपठितेति विवृति रीत्याऽन्वयः । **अपि ना** अन्यपदार्थस्य समुच्चयः । अतद्गुणतद्गुणसंविज्ञानयोर्विवर्तते लक्ष्ये क्रमेणाह—**तत्रेति ।** भाष्योक्तबुद्धिस्थ—अतद्गुणतद्गुणसंविज्ञानयोर्मध्ये इत्यर्थः । **स्वविशेषेति**—धनविशेषेत्यर्थः । **सम्बन्धिनीति**—गुरुषादाविति शेषः । **कार्ये**—आनयनरूपे कार्ये । **उपलक्षणस्य**—विशेषणस्य (दण्डादेः) । **अपि ना** विशेष्यस्य समुच्चयः । **कार्यार्थयेति**—तेष्वेवेत्यादिः । **देवदत्तशालायामिति**—स्थिता इति शेषः ।

उद्घोते—**विग्रहेति**—जन्वित्यादिः । आदिनेमानीत्यस्य परिग्रहः । **व्यर्थम्**—यथैव । समोपेऽनन्वयादाह—**सर्वनामेति ।** कैयटन्युन्तां परिहरति—**तच्चेति ।** कार्ये संविज्ञानश्चेत्यर्थः । **मात्रपदेन** क्रियायोगव्यवच्छेदः । **क्रियायोगाभावेऽपीति**—विशेषणस्येत्यादिः । **अपि ना** विशेष्यस्य समुच्चयः । **अनुगममाह**—**कार्यमिति ।** **तद्गुणत्वम्**—तद्गुणसंविज्ञानत्वम् । एवमग्रेऽपि । एवं तद्गुणसंविज्ञानेऽवान्तरभेदमभिधाय तद्गुणात्तद्गुणसंविज्ञानयोः कैयटोक्तमेव भेदमाह—**एवमिति ।** अवान्तरभेदवदित्यर्थः । **अन्यत्र**—अतद्गुणसंविज्ञाने । अत्रोपलक्षणत्वं प्रसिद्धमेव बोध्यम् । लम्बकर्णमानयेत्यादिस्थलमभिप्रेत्याह—**कार्यत्वमिति ।** लम्बकर्णं भोजयेत्यादि-

स्थलमभिप्रेत्याह—कार्यसन्निहितत्वमिति । एवञ्च—कार्यान्वयि-
तत्सन्निहितान्तरस्वघटकावयवार्थकः प्रथमः । तथा तद्विन्नश्चरम इति
भावः । एवञ्च—उक्तरीत्या तदगुणातदगुणसंविज्ञानयोर्विविक्तविष-
यत्वे च । अस्यापि दृण्डी भोज्यतामित्यादौ व्यभिचारादाह—उत्सर्ग
इति । गोलार्थः—प्रयट्टकार्थः । आसत्तेरभावादाह—युगपदिति ।
पृथगिति—गामश्चमितिवादित्याशयः । एवम्—सर्वशब्दस्य विशेष-
व्योपलक्षणत्वे । उपलक्षणम्—विशेषणम् । अन्यत्पदम्—अन्यपदम्,
तस्यार्थः—अन्यपदार्थ इत्यर्थमनिराकरणाय तदर्थमाह—अन्य इति ।
पदार्थः—विशेष्यभूतः ।

(सर्वनामपदसाधुत्वाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

इह सर्वनामानिति 'पूर्वपदात्संज्ञायामगः' इति
णत्वं प्राप्नोति, तस्य प्रतिषेधो वक्तव्यः ॥

(प्रदीपः) णत्वं प्राप्नोतीति । राजपुरुषादिवत्संज्ञाशब्दा अपि
शास्त्रप्रक्रियायां सन्तमसन्तं वाऽवयवार्थमाश्रित्य व्युत्पाद्यन्त इति णत्व-
प्रसङ्गः । प्रयोगे च सणत्वा अणत्वाश्च नित्या एव शब्दाः । तत्र
संज्ञायां सणत्वा एव साधवोऽसंज्ञायां त्वणत्वा एवेति शास्त्रव्यापारा-
णत्वं प्राप्नोत्येव । सर्वार्थाभिधानयोग्यशब्दस्य शक्तिनियमनमात्रं
संज्ञाकरणमिति शब्दार्थसंबन्धनित्यत्वस्यापि न विरोधः ॥

(उद्घोतः) ननु सर्वनामशब्दो यदि व्युत्पन्नस्तदा संज्ञोप-
सर्जनप्रतिषेधवार्तिकारम्भानुपपत्तिः । नो चेत्पूर्वोत्तरपदविभागाभावात्
पूर्वपदादिति णत्वाप्राप्तिरत आह—राजेति । सन्तमन्वर्थसंज्ञायाम् ॥
असन्तं शुद्धरूढे रथन्तरादौ ॥ आश्रित्येति । द्वितीयविषये आरोप्ये-
त्यर्थकम् । सामविशेषे रथकरणकतरणकर्तृत्वमारोप्य साधुत्वान्वाख्यानं
यथा तथा सर्वार्थवाचकत्वरूपार्थमारोप्य तत्प्रकृतेऽपीति न वार्तिकानु-
पपत्तिः, नापि णत्वाप्राप्तिरिति भावः ॥ ननु शब्दनित्यताविरोधात्क-
थमसतो णत्वस्यापादनमत आह—प्रयोगे चेति । ननु संज्ञा चेत्क-
त्रिमा तत्र शब्दार्थसंबन्धनित्यताहानिरसंज्ञा चेन्न णत्वप्राप्तिरत आह—
सर्वार्थेति ॥ शक्तिनियमनं शक्तिसंबन्धबोधनमेवेत्याहुः ॥ न च
'भृजोऽसंज्ञायामि'ति सूत्रे भाष्ये 'यदेतत्संज्ञायां विधीयते तत्र न
संज्ञायामभिधेयतामित्यर्थः । किं तर्हि तत्तत्कार्यविशिष्टेन चेत्संज्ञा
गम्यत इत्यर्थः' इति वक्ष्यते । ततश्चात्र कथं णत्वप्राप्तिः । न हि
कृतणत्वेन संज्ञाऽवगतिः । अत एव रघुनाथादिशब्दे न णत्वमिति
वाच्यम् ॥ आधुनिकविनियोगस्थले शास्त्रानुगतस्यैव विनियोग उचित
इत्याशयात् । अत एव महत्याः संज्ञायाः करणे एतत्प्रयोजनमिति
वक्ष्यमाणं सङ्गच्छते । अनादिविनियुक्तसंज्ञास्थले तु यथाविनियुक्ता-
नामेव साधुत्वमिति रघुनाथादौ णत्वाभावोऽध्वपरिमाणसंज्ञाभूतगव्यू-
तिशब्दे च न वलोपः । संज्ञात्वभङ्गापत्तिरिति दिक् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इह—'सर्वादीनी' त्यस्मिन् सूत्रे ।
इति—इत्यत्र । तस्य—णत्वस्य ।

प्रदीपे—राजपुरुषादिवत्—राजपुरुषादिशब्दवत् । प्रयोगे
च—प्रयोगे तु । तत्र—सणत्वाणत्वयोर्मध्ये ।

उद्घोते—व्युत्पन्नः—यौगिकः । तदेति—संज्ञोपसर्जनेषु सर्व-
नामत्वस्यासत्त्वेन सर्वनामसंज्ञायाः प्राप्तिसत्त्वादिति शेषः । प्रतिषेध-
वार्तिकेति—अत्र धर्मनियमशब्द इव समासः । अनुपपत्तिरिति—
प्राप्तौ सत्यां निषेध इति नियमेन निषेधे प्राप्तिपूर्वकत्वस्यावश्यकत्वा-
दिति शेषः । नो चेदिति—यदि च रूढस्तदेति भावः । आश्रयविषये
यथाश्रुतार्थकमेवेत्याशयेनाह—द्वितीयविषये इति । एवञ्चनभि-

प्रायमाह—सामविशेषे इति । शुद्धरूढत्वेऽपीति भावः । तत्—
साधुत्वान्वाख्यानम् । वार्तिकेति—संज्ञोपसर्जनप्रतिषेधवार्तिकेत्यर्थः ।
वृद्धिसंज्ञासूत्रस्थसिद्धान्तसरण्याऽऽह—शक्तिसम्बन्धेति । भाष्ये
इति—अस्य 'वक्ष्यते' इत्यनेनान्वयः । 'य एते संज्ञायां विधीयन्ते
तेषु नैवं विज्ञायते—संज्ञायामभिधेयताम्—इति । किं तर्हि—प्रत्ययान्तेन
चेत्संज्ञा गम्यते—' इति भाष्यस्य फलितार्थभूतं पाठमुपन्यस्यति—
यदेतदिति । एवञ्च तदेतद्भाष्ययोः परस्परं विरोध इत्याशयः । अत
एव—कृतणत्वेन संज्ञाऽवगतेरभावादेव । आशयादिति—प्रकृतसूत्र-
भाष्यस्येत्यादिः । तं द्रव्यति—अत एवेति । तादृश—प्रकृतसूत्र-
भाष्याशयसत्त्वादेवेत्यर्थः । 'भृज' इति सूत्रभाष्याशयसहितं वृष्टान्तवै-
लक्षण्यमाह—अनादीति । संज्ञात्वेति—अन्यथा तयोरित्यादिः ।

(२१४ समाधानवार्तिकम् ॥ १ ॥)

॥ * ॥ सर्वनामसंज्ञायां निपातनाण-
त्वाभावः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

सर्वनामसंज्ञायां निपातनाणत्वं न भविष्यति ॥

(प्रदीपः) निपातनादिति । लोकेऽप्ययं णत्वरहित एव प्रयु-
ज्यते, तस्यात्र प्रसङ्गेन साधुत्वं प्रतिपाद्यते ॥

(उद्घोतः) सौत्रत्वादित्येव कुतो नोक्तमत आह—लोकइति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सर्वनामसंज्ञायाम्—सर्वनामेतिसं-
ज्ञायाम् । निपातनात्—अस्मादेव निपातनात् ।

प्रदीपे—अपिना शास्त्रपरिग्रहः । अयम्—सर्वनामशब्दः ।
एवेन णत्वसहितस्य तस्य व्यवच्छेदः । तस्य—लोक-शास्त्रसाधार-
णस्य णत्वरहितस्य सर्वनामशब्दस्य । यदि 'सर्वनामेतिसंज्ञायां
सौत्रत्वाणत्वं न भविष्यतीति' प्रतिपाद्येत, तर्हि लोकप्रयुक्तसर्वनाम-
शब्दे णत्वाहित्यं नोपपद्येत, अतस्तत्र सौत्रत्वादित्यपहाय निपात-
नादिति प्रत्यपादि, तथा च लोक-शास्त्रसाधारणसर्वनामशब्दे अस्मा-
देव निपातनाणत्वाभाव उपपद्येत इत्याशयः ।

उद्घोते—सौत्रत्वादिति—नन्वित्यादिः । एवेन निपातना-
दित्यस्य व्यवच्छेदः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

किमेतन्निपातनं नाम ? ॥

(प्रदीपः) किमेतदिति । भवत्वस्य साधुत्वं, णत्वप्रतिषेधे
त्वस्य तात्पर्याभावादिकल्पः प्राप्नोतीति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—अस्य—लोकशास्त्रप्रयुक्त-णत्वरहित-
सर्वनामशब्दस्य । अस्य—अनेन निपातनेनेति शेषः । णत्वेति—
सर्वनामशब्दे इत्यादिः । अस्य—प्रकृतनिपातनस्य । विकल्पः
प्राप्नोतीति—सर्वनामशब्दः क्वचिण्णत्वरहितः क्वचिच्च णत्वसहितः
प्रयोगविषयतामासादयेदित्याशयः ।

(प्रतिबन्दीभाष्यम्)

अथ कः प्रतिषेधो नाम ? ॥

(प्रदीपः) इतरः प्रतिषेधेन साम्यं प्रतिपादयितुं पर्यनुयुक्ते—
अथ क इति ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—इतर इति—यच्चप्यन्यत्र निपात-
नस्य विधिनापि साम्यमस्ति तथापीत्यादिः । प्रकृते तस्येति शेषः ।

(प्रतिबन्धुत्तरभाष्यम्)

अविशेषेण किञ्चिदुक्त्वा विशेषेण 'न' इत्युच्यते, तत्र व्यक्तमाचार्यस्याभिप्रायो गम्यते—'इदं न भवति' इति ॥

(तत्त्वालोकः) अविशेषेणेति—यत्रेत्यादिः । गम्यते—शब्दतः प्रतीयते ।

(समाधानभाष्यम्)

निपातनमप्येवंजातीयकमेव । अविशेषेण णत्वमुक्त्वा विशेषेण निपातनं क्रियते, तत्र व्यक्तमाचार्यस्याभिप्रायो गम्यते—'इदं न भवति' इति ॥

(प्रदीपः) सर्वत्रैव ह्यप्राप्त्यनुमानं बाधः । निपातनं चापि णत्वाप्राप्त्यनुमानमिति भावः ॥

(उद्घोतः) साम्यं दर्शयति—सर्वत्रैवेति ॥ निपातनं चेति । भावाभावयोरैकव विरोधादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अविशेषेणेति—तथाहि यत्रेत्यादिः । गम्यते—अनुमानेन प्रतीयते । तत्र शब्दतः प्रतीयते, अत्र चानुमानेन प्रतीयते इत्येव प्रतिषेधनिपातनयोर्भेदः, अन्यत्तु तयोस्तुल्यमेवेत्याशयः ।

उद्घोते—साम्यमिति—इतरस्याशयं सूचयन् प्रतिषेधनिपातनयोरित्यादिः । तथा च प्रदीपस्यप्रथमानुमानपदं शाब्दबोधपरमिति बोध्यम् ।

(आक्षेपभाष्यम्)

ननु च—निपातनाच्चाणत्वं स्यात्, यथाप्राप्तं च णत्वम् ॥

(प्रदीपः) ननु चेति । प्रतिषेधस्य हि निवृत्तावेव तात्पर्यम्, निपातनस्य तु तद्रूपसाधुत्वप्रतिपादने, न तु रूपान्तरनिवृत्ताविति भावः ॥

(उद्घोतः) न त्विति । प्रयोगभेदेन च भावाभावविरोधपरिहार इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—प्रतिषेधनिपातनयोरन्यदपि भिन्नमित्याशयेनाह—प्रतिषेधस्येति ।

उद्घोते—प्राप्तुक्तिविरोधाभावाह—प्रयोगभेदेनेति । च—तु ।

(प्रतिबन्दीभाष्यम्)

किमन्येऽप्येवं विधयो [भवन्ति] ?

(उद्घोतः) भाष्ये किमन्येऽपीति । अन्येपि विधयः किमेवमप्येवंजातीया इति वक्ष्यमाणभिप्रायेण प्रश्नः ॥

(तत्त्वालोकः) उद्घोते—वक्ष्यमाणेति—अनुपदमेव यथेत्यादिनेत्यादिः ।

(प्रतिबन्धुत्तरभाष्यम्)

भवन्ति ॥

(उद्घोतः) आशयानभिज्ञ उत्तरयति—भवन्तीति । यथा स्थानिषद्वादेश इत्येतद्विषये स्थानिप्रयुक्तं भवति, यथाप्राप्तस्यादेशप्रयुक्तस्य न निवृत्तिरिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) उद्घोते—तमाशयमाह—यथेति । यथाप्राप्तस्येति—किन्त्वित्यादिः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

इह—'इको यणचि' इति वचनाद् यण् स्यात् । यथाप्राप्तश्चेकं श्रूयेत ॥

(प्रदीपः) इको यणचीति । यणो हि साधुत्वं प्रतिपाद्यते, न त्विनिवृत्तिरित्यर्थः ॥

(उद्घोतः) शङ्कते—इको यणिति । अस्य यदि भवन्तीत्यादिः ॥

(तत्त्वालोकः) उद्घोते—शङ्कते इति—तत्रेत्यादिः । अतएवाह—अस्येति । भवन्तीत्यादिः—भवन्ति तर्हीत्यादिः । एवञ्च 'इह यदि भवन्ति तर्हि इको यणचीती'त्यादिरूपेण योजना सिद्धेति बोध्यम् ।

(समाधानभाष्यम्)

नैष दोषः । अस्त्यत्र विशेषः । षष्ठ्यात्र निर्देशः क्रियते । षष्ठी च पुनः स्थानिनं निवर्तयति ॥

(प्रदीपः) षष्ठ्यात्रेति । ततश्च संहिताविषये स्वाभाविकोऽप्रयोग इकः षष्ठीनिर्देशेन प्रातिपाद्यते । यथा दर्भाणां स्थाने शरैः प्रस्तरितमिति, न तत्र दर्भाः प्रस्तीर्यन्ते ॥

(उद्घोतः) ततश्च संहितेति । स्थानिनो निवृत्तिर्नाम तत्साधुत्वबुद्धेर्निवृत्तिः । सा च संहितायां शाकलभावे इति भावः ॥ प्रस्तीर्यन्त इति । किन्तु तत्प्रसङ्गे शराः प्रस्तीर्यन्त इति शेषः । तथा च स्थानषष्ठीनिर्देशे उभयत्रापि तात्पर्यमिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अस्त्यत्रेति—यत् इत्यादिः । तं विशेषमाह—षष्ठ्यात्रेति । च—तु । पुनरिति वाक्यालङ्कारे ।

प्रदीपे—इक इति—मध्यमणिभ्यायेन पूर्वत्र परत्र चान्वेति । इतीति—कथिते इति शेषः । तत्र—दर्भाणां स्थाने ।

उद्घोते—शब्दस्य नित्यत्वादाह—स्थानिन इति । तत्साधुत्वेति—स्थानिसाधुत्वैत्यर्थः । संहितायां शाकलसत्त्वे स्थानिसाधुत्वबुद्धेः सत्त्वादाह—सा चेति । स्थानिसाधुत्वबुद्धेर्निवृत्तिश्चेत्यर्थः । तस्य शाब्दत्वादाह—किन्त्विति । स्थानं प्रसङ्ग इत्यभिप्रेत्याह—तत्प्रसङ्गे इति । दर्भप्रसङ्गे इत्यर्थः । भाष्यादिस्थषष्ठीपदं स्थानषष्ठीपरमित्याशयेनाह—स्थानषष्ठीति । उभयत्र—स्थानिसाधुत्वबुद्धिनिवृत्तौ आदेशसाधुत्वबुद्धिप्रवृत्तौ च । एवमग्रऽपि ।

(आक्षेपभाष्यम्)

इह तर्हि 'कर्तरि शप्' 'दिवादिभ्यः शयन्' इति वचनाच्च शयन् स्यात् । यथाप्राप्तश्च शप् श्रूयेत ॥

(प्रदीपः) इह तर्हीति । विकल्पः प्राप्नोतीति भावः ॥ सप्तम्यस्तु न भवति, एकेन परदेशस्यावष्टम्भत्वाद्भातुसार्वधातुकयोश्चार्थाभिधाने एकेनैव साहायकस्य संपादनात् ॥

(उद्घोतः) विकल्प इति । स्थानषष्ठ्यभावेनोभयत्र तात्पर्याभावादिति भावः ॥ परदेशस्येति । विकरणविधौ धातोः परश्चेल्यधिकारेण धातोः परो विकरणः प्रयोक्तव्य इत्यर्थादिति भावः ॥ ननु धातोः परो विधातव्य इत्यर्थे पूर्व श्यनि विहिते पश्चाच्छब्दपि स्यात् तिङ्विकरणवत् । सार्वधातुक इति च विषयसप्तमी स्यादत आह—धात्विति ॥ साहायकं साहायकार्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इहेति—यदि भवन्तीति शेषः । एकस्मिन्नेवार्थे द्वयोः विधानम् तथा पूर्व सामान्यसूत्रं परञ्च विशेषसूत्रं

मिति सूचनाय सूत्रद्वयं निर्दिशति—**कर्त्तरि शबिति ।** इत्यस्य बाध-
कादिति शेषः । **प्रथमश्चकारो** वाक्यालङ्कारे ।

प्रदीपे—**विकल्पः**—कदाचिच्छब्दं कदाचिच्च इत्यन् । **समुच्चय-
इति**—शपथ्यनोरित्यादिः । **चकारोऽन्ते** योज्यः ।

उद्द्योते—यदि 'दिवादिभ्यः' इति सूत्रे शपः स्थानषष्ठ्या
निर्देशः स्यात्तर्हि शपो निवृत्तौ इत्यनश्च प्रवृत्तौ तात्पर्यं स्यात्, किन्तु
तत्र तथा नास्तीत्याशयेनाह—**स्थानषष्ठ्याभावेनेति । अधिकारे-
णेति**—उभयोरित्यादिः । **इत्यर्थे इति**—न तु प्रागुक्तार्थे इति भावः ।
नन्वेवं क्व दृश्यते इत्यत आह—**तिङ्शित्करणेति ।** अत्र द्वन्द्वसमासो-
त्तरं वतिः प्रत्ययः । नन्वेवमपि प्रकृते सार्वधातुकाव्यवहितपरत्वस्य
नोभयोः सम्भव इत्यत आह—**सार्वधातुकेति । साहायकमिति**—
अस्य 'साहायदे'ति वार्तिकेन बुद्धि निष्पत्तिः ।

(समाधानभाष्यम्)

नैष दोषः । शबादेशाः श्यन्नादयः करिष्यन्ते ॥

(प्रदीपः) शबादेशा इति । इत्यनश्च शिल्करणं शापकम्—
स्थानिवद्भावाभावस्य । तेन करोतीत्युपप्रत्ययस्यापिस्वादनुदात्तत्वं न
भवति, कुर्वतीत्यत्र शपथ्यनोरित्यमिति नुमागमो न भवति,
आदित्यधिकाराद्वा ॥ **रुधादिभ्यः श्रमि**त्यत्र रुधादीनां श्रुतत्वात्प्रा-
मेवान्यादचः परः श्रम् भवति, न तु शपः परः । यथा च **अस्त्रो-
रोपधयो रमन्यतरस्यामिति**रमागमो रोपधयोनिवर्तकः, एवं शपः श्रम् ॥

(उद्द्योतः) ननु श्यन्नादीनामादेशत्वे स्थानिवद्भावात्पित्वे करो-
तीत्यादौ विकरणस्यानुदात्तत्वं स्यात् । न च सतिशिष्टस्वरवलो-
यस्त्वस्य विकरणान्यविषयत्वेनोपप्रत्ययस्य कथमुदात्तत्वं सिद्धान्तेपीति
वाच्यम् । सार्वधातुकस्वरपेक्षयैव विकरणस्वरस्य तेन दुर्बलत्वकथना-
दत आह—**श्यनश्च शिल्करणमिति ।** न च शित्वं नियमार्थं
स्यात्—शिदेव न पिदिति । शित्वस्य नियमार्थत्वकल्पनापेक्षयाऽ-
तिदेशबाधस्यैवौचित्यात् । अतिदेशबाधश्च तवाप्यावश्यक एव ॥
क्वचित्तु **नित्करणमिति** पाठः ॥ तद्धि प्रत्ययाद्युदात्तत्वाभावेन
मिनीतीत्यनेन निदन्तस्याद्युदात्तत्वाय । स्थानिवत्त्वात्पित्वेनानुदात्तत्वे
तु लसार्वधातुकस्यापि **अनुपदेशादित्यनुदात्तत्वे** धातोरुदात्तत्वं सिद्ध-
मेवेति तदर्थं सत् तज्ज्ञापकमिति भावः ॥ परं त्वयं पाठः **स्थानिवत्स्व-
त्रश्चकैयद्विरुद्धः ॥ आदित्यधिकाराद्धेति ।** तुदतीत्यादौ नित्यनुम्-
व्यावृत्तये पूर्वोक्तसमाधिरेवावश्यकः ॥ **शपथ्यनोरिति** सूत्रस्थं इत्यन्-
ग्रहणमप्युक्तार्थे शापकमिति बोध्यम् ॥ नन्वेवं शपः परः श्रम् स्यादत
आह—**रुधादिभ्य इति । सार्वधातुक इति** सप्तम्या **रुधादिभ्य इति**
पञ्चम्याः षष्ठीकल्पनात्तेषामेवान्यादचः परः श्रमिति भावः ॥ **तुणह**
इति निर्देशश्च रुधादीनामागमिन्ने लिङ्गम् ॥ नन्वेवं शपः श्रवणं
स्यादत आह—**यथा चेति ।** शप इत्यस्य षष्ठीकल्पनसामर्थ्यादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—**शबादेशा इति**—यत इत्यादिः ।

प्रदीपे—**श्यनश्च**—इत्यनो हि । **इति**—इत्यत्र । **कुर्वतीत्य-
नेति**—चेति शेषः । **तेषाम्**—रुधादीनाम् ।

उद्द्योते—**एवेन**—धात्वादिस्रवारपेक्षाव्यवच्छेदः । **तेन**—'सति-
शिष्टस्वरे'ति वार्तिकेन । विधिनियमसम्भवे विधिरेव ज्यायानित्य-
भिप्रायेणाह—**अतिदेशबाधस्यैवेति ।** तेनेत्यादिः । युक्त्यन्तरमाह—
अतिदेशबाधश्चेति । अत एवात्र चः किञ्चेत्यर्थकः । शित्वेनेत्यादिः ।
तवापीति—शित्वं नियमार्थमिति वादित्तोऽपीत्यर्थः । **आवश्यक-**
इति—अन्यथा 'क्वचिदनुबन्धकार्येऽप्यनस्त्वभावि' निषेधप्रवृत्तयैव
तत्रापिस्त्वस्य सिद्धत्वात् इत्यनः शित्वस्य वैयर्थ्यमापद्येत, शित्वेनाति-

देशबाधे कृते तु तत्र स्थानिवत्त्वेनालभ्यस्य सार्वधातुकत्वस्योपपत्तये
इत्यनः शित्वमावश्यकमिति भावः । दण्ड्याद्युक्तिं खण्डयति—**क्वचि-
त्त्विति । तद्धि**—नित्करणं हि । **तत्**—नित्करणम् । **तज्ज्ञापकम्**—
स्थानिवद्भावाभावज्ञापकम् । **अयम्पाठः**—नित्करणमिति पाठः ।
विरुद्ध इति—कैयटेन स्थानिवत्सूत्रस्थप्रदीपे 'ताच्छील्य्यादौ विषये
चानशि इत्यनो नित्वं प्रकृतेराद्युदात्तार्थं स्यात् । तस्मादिष्टसिद्धये
सामान्येन शापकं शित्वमाश्रीयते' इत्यवादि । तेन (नित्वस्याद्यु-
दात्तार्थत्वकथनेन शित्वस्य च शापकत्वाश्रयणेन) प्रकृतोक्तं नित्वस्य
शापकत्वं विरुद्धयते इति भावः । पश्चान्तरस्यादित्यधिकारस्यान्याप-
कत्वमाह—**तुदतीत्यादाविति ।** एवञ्च वाशब्दस्तत्रानास्थायामिति
बोध्यम् । **पूर्वोक्तसमाधिरिति**—अतिदेशबाधरूप इत्यादिः । वास्त-
विकमसन्दिग्धं व्यापकं समाधानमाह—**शपथ्यनोरिति** । **उक्तार्थे**
अतिदेशबाधे । अन्यथा तत्रत्यश्यन्ग्रहणस्य वैयर्थ्यमापद्येत इति भावः ।
एवम्—उत्तरीत्या रुधादिभ्य इति पञ्चम्या शबित्यत्र षष्ठीकल्पने ।
'श्रुतानुमितयोः श्रुतसम्बन्धो बलीयानि'—ति न्यायेनाह—**सार्व-
धातुकेति ।** पञ्चम्या इति—स्थान इति शेषः । **तेषामेव**—रुधादीनामेव ।

(आक्षेपभाष्यम्)

तत् तर्हि शपो ग्रहणं कर्तव्यम् ? ॥

(तत्त्वालोकः) तदिति—तस्मिन् (दिवादिभ्यः श्यन्निति सूत्रे)
इत्यर्थः । तदित्यस्याव्ययत्वात् प्रकृतानुरोधेन तस्य तादृशार्थकरणे न
क्षतिरिति बोध्यम् । **तर्हीति**—यदि 'दिवादिभ्यः श्यन्निति' सूत्रस्य
'दिवादिभ्यः परस्य शपः श्यन्नादेशः स्यादित्यर्थोऽभिमत इत्यादिः ।

(आक्षेपबाधकभाष्यम्)

न कर्तव्यम् । प्रकृतमनुवर्तते ॥

क प्रकृतम् ? ॥

'कर्त्तरि शप्' इति ॥

(तत्त्वालोकः) ननु तत्र शपो ग्रहणेऽकृते कथन्तस्य तादृशार्थो
लभ्येत्यत आह—**प्रकृतमिति ।** यत इत्यादिः । शप्-पदमत्रेति
शेषः । **प्रकृतमिति**—तदित्यादिः ।

(आक्षेपसाधकभाष्यम्)

तद्वै प्रथमानिर्दिष्टम् । षष्ठीनिर्दिष्टेन चेहार्थः ॥

(तत्त्वालोकः) तत्—'कर्त्तरि शबि' त्यत्र प्रकृतं शप्-
पदम् । **इहार्थ इति**—'दिवादिभ्यः श्यन्निति' सूत्रे प्रशोजनमित्यर्थः ।
शप्-शब्देनेत्यादिः ।

(आक्षेपबाधकभाष्यम्)

दिवादिभ्य इत्येषा पञ्चमी शबिति प्रथमायाः षष्ठीं
प्रकल्पयिष्यति 'तस्मादित्युत्तरस्य' इति ॥

(तत्त्वालोकः) 'तस्मादित्युत्तरस्येति' सूत्रस्य 'पञ्चम्य-
न्तात्परं षष्ठ्यन्तं बोध्यमि'त्यर्थमभिप्रेत्याह—**दिवादिभ्य इत्येवेति ।**
शबितीति—अनुवृत्त—शबित्यत्रेत्यर्थः । **प्रथमाया इति**—स्थान
इति शेषः ।

(आक्षेपसाधकभाष्यम्)

प्रत्ययविधिरयम् । न च प्रत्ययविधौ पञ्चम्यः
प्रकल्पका भवन्ति ॥

(तत्त्वालोकः) अबम्—'दिवादिभ्यः श्यन्निति' सूत्रम् ।

(आक्षेपबाधकभाष्यम्)

नायं प्रत्ययविधिः । विहितः प्रत्ययः । प्रकृतश्चानुवर्तते ॥

(उद्घोतः) भाष्ये—विहितः प्रत्यय इति । शब्दरूपः प्रत्यय इत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—विहित इति—यत इत्यादिः । तस्य स्थानेननेन श्यन्नादेशमात्रं क्रियते इत्यभिप्रयन्मध्यागतमुपसंहरति—प्रकृतश्चेति । (तत्र) प्रकृतः (शब्दत्र) अनुवर्तते चेत्यन्वयः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

इह तर्हि—‘अव्ययसर्वनामामकच् प्राक् टेः’ इति वचनाच्चाकच् स्याद्, यथाप्राप्तश्च कः श्रूयेत ॥

(प्रदीपः) इह तर्हि—देशभेदादिरोधाभावेऽपि काकचोरेकार्थत्वादिकल्प एव चोचते, न समुच्चयः ॥

(उद्घोतः) एकार्थत्वादिति । अशातादेरकेन धोतितत्वात्न द्वयोः समुच्चय इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इहेति—यदि भवन्तीति शेषः । प्रथम-श्रकारो वाक्यालङ्कारे ।

प्रदीपे—देशभेदादिति—टेः परं कः पूर्वश्चाकजिति हेतोः काकचोरित्यादिः । विरोधाभावेऽपीति—विरोधाभावेन तयोः समुच्चयसम्भवेऽपीत्याशयः । ‘एकार्थास्तु विकल्पेन समुच्चये ह्यावृत्तिः स्यादिति पूर्वमीमांसान्यायेनाह—एकार्थत्वादिति ।

उद्घोते—अकेन—अकचा । द्वयोः—काकचोः ।

(समाधानभाष्यम्)

नैष दोषः, नाप्राप्ते हि केऽकजारभ्यते, स बाधको भविष्यति ॥

(तत्त्वालोकः) ‘येन नाप्राप्ते यो विधिरारभ्यते स तस्य बाधको भवतीति न्यायमनुसृत्याह—नाप्राप्ते इति । अवश्यम्प्राप्त इत्यर्थः । हि—यतः । स इति—च तस्येति शेषः ।

(सिद्धान्तिसमाधानभाष्यम्)

निपातनमप्येवंजातीयकमेव । नाप्राप्ते णत्वे निपातनमारभ्यते, तद्बाधकं भविष्यति ॥

(उद्घोतः) येन नाप्राप्तिन्यायेनाकजादीनां बाधकत्वे परेणोक्ते सिद्धान्ती तेनैव न्यायेन निपातनानामपि बाधकत्वमेवेत्याह—निपातनमपीति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एवंजातीयकम्—प्रतिषेधजातीयकम् । नाप्राप्ते इति—तथा चेत्यादिः । तदिति—च तस्येति शेषः ।

उद्घोते—श्यन्नादिस्थलेऽप्येवमेव बोध्यमित्याशयेनादिपदं प्रयुज्जान आह—बाधकत्वे इति । कादिबाधकत्वे इत्यर्थः । प्रागुक्तस्यैकदेश्युक्तत्वं सत्यन्नाह—सिद्धान्तीति । तेनैव—येन नाप्राप्तिरूपेणैव । बाधकत्वम्—णत्वादिविबाधकत्वम् ।

(आक्षेपभाष्यम्)

यदि तर्हि निपातनान्यप्येवंजातीयकानि भवन्ति, समस्तते दोषो भवति ।

इहान्ये वैयाकरणाः समस्तते विभाषा लोपमार-

भन्ते—‘समो हितततयोर्वा’ इति । सततम्—संततम्, सहितम्—संहितमिति ॥

इह पुनर्भवान्निपातनाच्च लोपमिच्छति—‘अपरस्पराः क्रियासातत्ये’ इति । यथाप्राप्तं चालोपम्—संततमिति । एतन्न सिध्यति ॥

(उद्घोतः) भाष्ये एतदिति । सततं सन्ततमित्युभयमित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तर्हि—अस्य ‘समस्तते’ इत्यत्रान्वयः । समस्तते इति—सम्-शब्दात् परे ततशब्दे सतीत्यर्थः । एवमग्रेऽपि । तमेव कथयितुं प्राग्-वस्तुस्थितिं निरूपयति—इहेति । अस्य ‘समस्तते’ इत्यत्रान्वयः । लोपालोपयोरुदाहरणान्याह—सततमित्यादिना । इह पुनर्भवानिति—भवान्—गणिनिः, पुनः—तु, इह (समस्तते) इत्यन्वयः । आद्यश्रकारो वाक्यालङ्कारे । अलोपोदाहरणमाह—सन्ततमितीति । दोषमाह—एतच्चेति ।

(सिद्धान्तिसमाधानभाष्यम्)

कर्तव्योऽत्र यत्नः । बाधकान्येव हि निपातनानि भवन्ति ॥

(प्रदीपः) कर्तव्योऽत्र यत्न इति । ‘लुम्पेदवश्यम्’ इत्ययं श्लोकोऽन्यार्थमवश्यं पठितव्यः । तेनैव सततं सन्ततमिति च सिध्यति, न तु निपातनेनेत्यर्थः । सांतत्यमिति चानभिधानात् व्यञ्जन्तस्य प्रयोगाभावः ॥ पुराणशब्देन पुरातनशब्दस्य बाधः प्राप्तः पृषोदरादित्वात् भवति ॥

(उद्घोतः) श्लोकोऽन्यार्थमवश्यमिति । एकदेशानुमतिद्वारा सातत्य इति निर्देशेन स एव श्लोको ज्ञाप्यते इत्यर्थः ॥ न क्विति । निपातनेन सततमिति न साध्यत इत्यर्थः ॥ नन्वेवं सन्ततत्वाच्चि सांतत्यमित्यपि स्यादत आह—इति चानभिधानादिति । अत एव भगवता ‘सन्ततमिति न सिध्यति’ इत्येवोक्तं न तु सूत्रोच्चारितसजातीयं सांतत्यमिति न सिध्यतीत्युक्तम् ॥ पुराणशब्देनेति । पुराणशब्देनेति च निपातनेनेत्यर्थः । पृषोदरादित्वादिति । एवं च तेनैवोभयोरपि साधुत्वम्, न तु निपातनेनेति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अत्रेति—सततं, सन्ततमित्युभयसिद्धये इत्यर्थः । निमित्तार्थे इदमः सप्तम्या विधानात् । हि—यतः ।

प्रदीपे—लुम्पेदवश्यम् इति—‘कृत्ये तुम् काममनसोरपि । समो वा हितततयोर्मसस्य पथि युद्धञ्जोरिति’ शेषः । अन्यार्थम्—‘सातत्य’ इति प्रयोगसिद्धयर्थम् । तेन—‘लुम्पेदवश्यम्’ इत्यादिश्लोकेन । निपातनेन सततं सन्ततमित्युभयासिद्धेस्तद् व्यञ्छिनन्ति—एवेति । अतएवाह—न क्विति । इति च—इति तु ।

उद्घोते—‘लुम्पेदवश्यम्’ इत्यादिश्लोकं समूलयति—एकदेशेति । स एव—‘लुम्पेदवश्यम्’ इत्यादिरेव । ‘सातत्य’ इति न निपातनेन निष्पन्नं किन्तु ‘लुम्पेदवश्यम्’ इत्यादि-श्लोकस्य ज्ञापकम् । तथाचास्य बाधकत्वाभावेऽपि निपातनस्य बाधकत्वे न क्षतिरित्याशयः । एवम्—‘लुम्पेदवश्यम्’ इत्यादि-श्लोकेनैव सततं सन्ततमित्युभयसिद्धौ । तदनभिधानं समूलयति—अत एवेति । व्यञ्जन्त-‘सांतत्य’ स्थानभिधानादेवेत्यर्थः । ‘सन्ततमिति । एतन्न सिद्धयतीति भाष्य-फलितपाठं निर्दिशति—सन्ततमितीति । एवव्यावर्त्यमाह—न क्विति । सूत्रोच्चारितसजातीयम्—‘अपरस्पराः क्रियासातत्ये’ इति सूत्रोच्चारितसातत्यसजातीयम् । पुराणशब्दस्य निपातनेन पुरातनशब्दस्य च पृषोदरादित्वेन साधने गौरवमिति लघवादाह—एव-

ञेति । पुरातनशब्दे पृषोदरादित्वस्यावश्यकत्वे चेत्यर्थः । तेनैव—
पृषोदरादित्वेनैव । उभयोः—पुराणपुरातनशब्दयोः । अपि शक्या-
लङ्कारे । एवमवच्छेद्यमाह—न त्विति । पुराणशब्दस्येति शेषः ।

(संज्ञोपसर्जनवारणाधिकरणम्)

(२१५ आक्षेपवार्तिकम् ॥ २ ॥)

॥ * ॥ संज्ञोपसर्जनप्रतिषेधः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

संज्ञोपसर्जनीभूतानां सर्वादीनां प्रतिषेधो वक्तव्यः ।
सर्वो नाम कश्चित्स्मै सर्वाय देहि । अतिसर्वाय देहि ॥

(प्रदीपः) संज्ञोपसर्जनीभूतानामिति । ये विषयान्तरे दृष्टा-
स्त एवमामवस्थां प्राप्ता इति विवक्षया चित्रप्रत्ययनिर्देशः ॥ सर्वाय
देहीति । पदकार्येण गौणमुख्यन्यायो न तु प्रातिपदिककार्येणिति
शब्दाश्रये च वृद्ध्यात्वे इत्येकोक्तिमिति प्रसिद्धमिति शब्दशास्त्रमवग्रही-
त नोक्तः । समासकृतद्विताम्यसर्वनामासर्वलिङ्गा जातिरेकद्र-
व्योपनिवेशिनी संज्ञा ॥ इत्येतदनपेक्ष्य संज्ञाप्रतिषेधः । तत्र ह्यपे-
क्षिते परया पूर्वा संज्ञा बाध्यत इति संज्ञाप्रतिज्ञया सर्वनामसंज्ञाया
बाधनात्प्रसङ्गाभावः ॥ अतिसर्वायिति । प्रादिसमासोऽयं, बहुव्रीहौ
संज्ञाप्रतिषेधात् । प्रयोजनं सर्वनामान्ययसंज्ञायामिति तदन्तविधिः
परमसर्वस्मा इत्याद्यर्थ आश्रितः ॥

(उद्घोतः) चित्रप्रत्ययेति । गणपठितेभ्यः संज्ञोपसर्जनानां
भेदात्संज्ञाया अप्राप्तौ प्रतिषेधानर्थक्यमिति शङ्काव्युदासाय भाष्ये चित्र-
रुपात्त इति भावः ॥ तत्तत्पदत्वोपपत्तौ तदर्थे उपसर्जनत्वमप्यारो-
पितमिति चैरुपपत्तिरिति तात्पर्यम् ॥ पदकार्येणिति । न च
संज्ञा तथेति भावः ॥ इदमेव वार्तिकं तस्य न्यायस्य पदकार्यविषयत्वे
लिङ्गमिति तात्पर्यम् ॥ अत एवाभिव्यक्तपदार्था ये इति न्यायस्या-
प्यत्राप्युपपत्तिरिति बोध्यम् ॥ अत्र न गुणयोगेन लाक्षणिकत्वरूपं
गौणत्वमत आह—प्रसिद्धीति । तन्मूलं प्रसिद्धत्वादिकमत्रापि तुल्य-
मित्यर्थः ॥ समासेति । अनेन क्रमेणैताः संज्ञा एकसंज्ञाधिकारे कार्या
इति वक्ष्यत्याकङ्कार इवे । तदनपेक्ष्यायं संज्ञाप्रतिषेध इत्यर्थः ॥ एकद्र-
व्योपनिवेशिनीति लौकिकसंज्ञालक्षणम् ॥ एतेन सर्वनामादिंसंज्ञा-
स्त्वेकविषयादिवदमन्यासमिति परास्तम् ॥ नन्वतिसर्वस्य गणे पाठा-
भावात्संज्ञासूत्रे विशेष्यासन्निधानेन तदन्तविधेरभावाच्च कथमत्र प्राप्ति-
रत आह—प्रयोजनमिति । शब्दरूपं विशेष्यमादाय तदन्तविधि-
रिति भावः ॥ एतत्तदन्तविधिकलत्वेन परमस इत्यस्योपन्यासः क्वचि-
दुद्भयते स चित्यः, त्यदादीनाम इत्यादावङ्गविशेषणत्वमूलकतदन्त-
विधिना सिद्धत्वात् ॥ स्मैभावे तु विहितविशेषणमिति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्रतिषेध इति—सर्वनामसंज्ञाया
इत्यादिः । यथाक्रमं संज्ञाभूतं सर्वशब्दमुदाहृत्योपसर्जनीभूतस्तमुदाह-
रति—अतिसर्वायिति । सर्वमतिक्रान्तोऽतिसर्वस्तस्मा इत्यादिः ।

प्रदीपे—विषयान्तरे—सकलार्थे । इमाम्—संज्ञोपसर्जनी-
भूतम् । नन्वत्र गौणमुख्यन्यायप्रवृत्त्या गौणानां संज्ञोपसर्जनीभूतसर्वा-
दीनां सर्वनामसंज्ञाया अप्राप्तेस्तेषां तस्याः प्रतिषेधो न वक्तव्य इत्यत
आह—पदकार्येणिति । उक्तमिति—उक्तमिति हेतोरित्यर्थः ।
सः—गौणमुख्यन्यायः । संज्ञाप्रतिषेधः—संज्ञाभूतसर्वादीनां सर्व-
नामसंज्ञायाः प्रतिषेधः । तत्र हि—यतः तस्मिन् । परयेति—संज्ञयेति
शेषः । प्रसङ्गाभाव इति—संज्ञाभूतसर्वादिषु तस्या इत्यादिः ।
प्रादिसमास इति—अत्यादयः क्रान्ताद्यर्थेद्वितीययेति वार्तिकविहित

इत्यादिः । नन्वतिक्रान्ताः सर्वे येन सोऽतिसर्व इति रीत्या बहुव्रीहिरे-
वायं कुतो नेत्यत आह—बहुव्रीहाविति । 'न बहुव्रीहाविति' सञ्ज्ञे-
णेत्यादिः । यद्ययं बहुव्रीहिः स्यात्तर्ह्यस्य सर्वनामसंज्ञायाः प्रतिषेधो
वक्तव्य इति नोच्येत, यतस्तथोच्यतेऽतो नायं बहुव्रीहिरिति ज्ञायते
इति भावः ।

उद्घोते—संज्ञोपसर्जनानामिति—सर्वादिभ्य इत्यादिः ।
संज्ञाया इति—तेषामित्यादिः । प्रतिषेधेति—तस्या इत्यादिः ।
नन्वर्थभेदेनापि शब्दभेदादत्र कथं चैरुपपत्तिरित्यत आह—तत्त-
त्पदत्वोपपत्तिरिति । संज्ञाशब्दत्वोपसर्जनशब्दत्वोपपत्तिरित्यर्थः ।
गणपठितसर्वादिभ्येत्यादिः । तदर्थे—गणपठितसर्वाद्यर्थे । अपिना
संज्ञालपरिग्रहः । इतीति—इति हेतोरित्यर्थः । अत्रेति शेषः । संज्ञा-
सर्वनामसंज्ञा । तथेति—पदकार्यमित्यर्थः । किन्तु प्रातिपदिककार्य-
मिति शेषः । इदमेव—'संज्ञोपसर्जनप्रतिषेध' इत्येव । तस्य—
गौणमुख्यस्य । यदि गौणमुख्यन्यायः प्रातिपदिककार्यविषयोऽपि
स्यात्तर्हि प्रकृते तस्य प्रवृत्त्यैव संज्ञोपसर्जनीभूतसर्वादीनां सर्वनाम-
संज्ञाया अप्राप्तेः 'संज्ञोपसर्जनप्रतिषेध' इति वार्तिकं नारमेत, यतस्त-
दारभ्यतेऽतः स न प्रातिपदिककार्यविषयः किन्तु पदकार्यविषय
एवेत्यवगम्यते इति भावः । अत एव—अनेन वार्तिकेन गौणमुख्य-
न्यायस्य पदकार्यमात्रविषयत्वज्ञापनादेव । अस्य 'गौणमुख्यन्याय-
मूलस्येति' शेषः । अभिव्यक्तपदार्था ये इति—ये च शास्त्रेण
विश्रुताः । शास्त्रार्थस्तेषु कर्तव्यो न गौणे नोपसर्जने ॥ इति शेषः ।
अत्रेति—प्रातिपदिककार्ये इति शेषः । तन्मूलम्—मुख्यत्वगौणत्व-
मूलम् । सकलवाचकसर्वशब्दे प्रसिद्धत्वमूलकं मुख्यत्वं संज्ञादिभूत-
सर्वशब्दे चाप्रसिद्धत्वमूलकं गौणत्वमित्याशयः । एतेन—तस्य
लौकिकसंज्ञालक्षणत्वाभ्युपगमेन । इदम्—एकद्रव्योपनिवेशिनीति
संज्ञालक्षणम् । संज्ञासूत्रे—'सर्वादीनीति' संज्ञासूत्रे । प्राप्तिरिति—
संज्ञाया इत्यादिः । सिद्धत्वादिति—तस्येत्यादिः । नन्वेवं 'परमतस्मै'
इति कथं सिद्धयेदित्यत आह—स्मैभावे त्विति । विहितेति—
सर्वनाम्न इतीत्यादिः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

स कथं कर्तव्यः ? ॥

(तत्त्वालोकः) 'संज्ञोपसर्जनप्रतिषेध' इति वार्तिकस्य सामा-
न्यत्वात्तच्छ्रुति—स इति । संज्ञोपसर्जनीभूतसर्वादीनां प्रतिषेध
इत्यर्थः । किन्तेषां सर्वनामसंज्ञाया उत सर्वादित्वस्य प्रतिषेधः कर्तव्य
इति भावः ।

(२१६ समाधानवार्तिकम् ॥ ३ ॥)

॥ * ॥ पाठात्पर्युदासः, पठितानां संज्ञा-
करणम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

पाठादेव पर्युदासः कर्तव्यः । शुद्धानां पठितानां
संज्ञा कर्तव्या । सर्वादीनि सर्वनामसंज्ञानि भवन्ति,
संज्ञोपसर्जनीभूतानि न सर्वादीनि ॥

(प्रदीपः) पाठादिति । यथा तिङ्गे गोत्रादीनीत्यत्र कुत्सना-
भीक्ष्ण्यग्रहणं गोत्रादिपाठनिश्चेषणम्, तथेदामि सर्वादिस्निवेशो
विशेष्यते—असंज्ञोपसर्जनानि सर्वादीनि गणसन्निविष्टानि, नान्यानी-
त्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) यथेति । यथा तत्सूत्रं निघातविधायकं वाक्यभेदेन पाठविशेषणं च, तथेहापीत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तत्र 'तेषां सर्वादित्वस्य प्रतिषेधः कर्तव्य इति' द्वितीयपक्षमभिप्रेत्य समायत्ते—पाठादिति । पठ्यतेऽस्मिन्नसौ पाठः सर्वादिगणस्तस्मादित्यर्थः । पर्युदास इति—संज्ञोपसर्जनीभूतानामित्यादिः । एवमग्रेऽपि । कर्तव्य इति शेषः । तत्र हेतुमाह—पठितानामिति । यत इत्यादिः । तत्र 'तेषां सर्वनामसंज्ञायाः प्रतिषेधः कर्तव्य इति' प्रथमपक्षव्यवच्छेदायाह—एवेति । पठितत्वमात्रस्य तेषामव्यावर्त्तकत्वादाह—शुद्धानामिति । आधुनिकसङ्केतशून्यानामन्याविशेषणानाञ्चेत्यर्थः । एकवाक्येन तदुभयालम्बाद्वक्यभेदेन तदुभयमाह—सर्वादीनीति । संज्ञोपसर्जनीभूतानीति—तथेत्यादिः ।

प्रदीपे—विशेषणमिति—तेन 'चनचिदिबगोत्रादितद्विताग्रे ङ-तेष्वगतेरि' त्यादावपि गोत्रादिग्रहणेन कुत्सनादावेव कार्यं भवतीति भावः । विशेष्यते इति—असंज्ञोपसर्जनेनेत्यादिः । नान्यानीति—न संज्ञोपसर्जनीभूतानि सर्वादीनीत्यर्थः । किन्त्वित्यादिः ।

उद्द्योते—तत्सूत्रम्—'तिष्ठो गोत्रादीनि कुत्सनाभीक्ष्ण्योरिति सूत्रम् । वाक्यभेदेन—'तिष्ठन्ताद् गोत्रादीन्यनुदात्तानि' तथा 'कुत्सनाभीक्ष्ण्यार्थकान्येव गोत्रादीनि ग्राह्याणी'ति वाक्यभेदेन ।

(आक्षेपभाष्यम्)

किमविशेषणं ? ॥

(प्रदीपः) किमविशेषणेति । किं यत् सर्वेषां सर्वादीनां सर्वनामकार्यं तदर्थमेवेति प्रश्नः ॥

(उद्द्योतः) यद्यविशेषणेत्यस्य सर्वकार्यार्थमित्यर्थः, तर्हि 'नेत्याह विशेषेण च' इत्युत्तरग्रन्थासङ्कतिरत आह—किं यत्सर्वेषामिति । यद्यपि स्मायाद्यपि न सर्वेषां कार्यम्, उभयवदावसंभवात् ॥ तथाप्यन्तर्गणानाश्रयणेन विधीयमानं कार्यमिति तदर्थं बोध्यः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—किमविशेषणेति—एव संज्ञोपसर्जनीभूतानां सर्वादिगणात्पर्युदासः कर्तव्य इति शेषः ।

प्रदीपे—सर्वनामकार्यम्—सर्वनामसंज्ञादिकार्यम् । तदर्थमेव—तन्निवृत्त्यर्थमेव ।

उद्द्योते—सर्वकार्यार्थम्—सर्वकार्यनिवृत्त्यर्थम् । असङ्कतिरिति—'विशेषेण च' इत्युत्तरग्रन्थेन सर्वकार्यनिवृत्त्यर्थमित्यस्यैव प्रतिपादनादिति शेषः । सर्वेषामिति—सर्वादीनामिति शेषः । असम्भवादिति—तस्येत्यादिः । कार्यमिति—यत्कार्यं तन्निवृत्त्यर्थमित्यर्थः । तदर्थः—प्रकृतप्रदीपार्थः ।

(समाधानभाष्यम्)

नेत्याह । विशेषेण च ॥

(प्रदीपः) विशेषेण चेति । चशब्दादविशेषणेत्यर्थः । यद्गणपाठोपलक्षितं विशिष्टं कार्यं त्यदादीनामः, अद्भुतरादिभ्य इत्यादि, तदर्थमपि पाठविशेषणमित्यर्थः ॥ यत्तु कार्यं युष्मदस्मद्भ्यां ङसोऽङित्यादि स्वरूपमात्राश्रयं न सन्निवेशपक्षं, तदविशेषणं भवति । तत्र हि न गणपठितयोर्युष्मदस्मदोर्निर्देशोऽपित्वैणादिकयोः ॥

(उद्द्योतः) न संनिवेशेति । न सामान्यविशेषसंनिवेशापेक्षमित्यर्थः ॥ अविशेषणेति । संज्ञोपसर्जनीयोरपीत्यर्थः ॥ न गणेत्यर्थः । न गणपठितत्वाकारेणेत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तदस्थ उत्तरमनुवदति—नेत्याहेति । न (अविशेषणैव संज्ञोपसर्जनीभूतानां सर्वादिगणात्पर्युदासः कर्तव्यः) इति वदति (सिद्धान्ता) इत्यर्थः । विशेषेण चेति—किन्तु विशेषेण विशेषेण च तेषान्तरमात्पर्युदासः कर्तव्य इति भावः ।

प्रदीपे—अविशेषणेति—चेति शेषः । गणेत्यर्थः । अन्तर्गणेत्यर्थः । तदर्थम्—तन्निवृत्त्यर्थम् । अपिना—'यत्सर्वादिगणपाठोपलक्षितं सामान्यं कार्यं सर्वादीनि सर्वनामानां नित्यादि, तन्निवृत्त्यर्थमिति' त्यस्य समुच्चयः । पाठविशेषणमिति—असंज्ञोपसर्जनेन गणपठितसर्वादिविशेषणमित्यर्थः । इत्यर्थः—इत्याशयः । अपिरुक्तस्यैव समुच्चायको न त्वन्यस्येत्याशयेनाह—यत्स्विति । हि—यतः ।

उद्द्योते—सामान्यविशेषेति—सामान्यविशेषेतदुभयेत्यर्थः । गणेत्यर्थः—सामान्यविशेषणेत्यर्थः ।

(भाष्यम्)

किं प्रयोजनम् ? ॥

(तत्त्वालोकः) उक्ताशयानभिज्ञः पृच्छति—किमिति । विशेषेणाविशेषेण च संज्ञोपसर्जनीभूतानां सर्वादिगणात्पर्युदासकरणस्येति शेषः ।

(२१७ प्रयोजनवार्तिकम् ॥ ४ ॥)

॥ * ॥ सर्वाद्यानन्तर्यकार्यार्थम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

सर्वादीनामानन्तर्येण यदुच्यते कार्यं तदपि संज्ञोपसर्जनीभूतानां मा भूदिति ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये सर्वादीनाम्—तदन्तर्भूतानां त्यदादिप्रभृतीनाम् ॥ आनन्तर्येण आनन्तर्योपलक्षितत्यदादीनामित्यादिरूपेत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—कार्यार्थमिति—कार्यनिवृत्त्यर्थमित्यर्थः । विशेषेणाविशेषेण च तेषान्तरमात्पर्युदासकरणमिति शेषः । अविशेषेण तेषान्तरमात्पर्युदासकरणस्य प्रयोजनमपि प्रश्नोत्तरकोट्योरस्तीति सूचनायाह—अपीति । अनेन 'सर्वादीनामन्तर्गणानाश्रयणेन यत्कार्यं विधीयते तस्य' समुच्चयः । इतीति—प्रयोजनं विशेषेणाविशेषेण च तेषां तस्मात्पर्युदासकरणस्येति शेषः ।

(प्रश्नभाष्यम्)

किं प्रयोजनम् ? ॥

(उद्द्योतः) किं प्रयोजनमिति । क्व प्रयोजनमित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अविशेषेण तेषान्तरमात्पर्युदासकरणप्रयोजनस्थलस्य दर्शितत्वाद्विशेषेण तेषान्तरमात्पर्युदासकरणप्रयोजनस्थलमुच्छति—किमिति । अत एवोद्द्योते किमोऽर्थं वक्ष्यति क्वेति । उद्द्योते—क्वेति—विशेषेण संज्ञोपसर्जनीभूतानां सर्वादिगणात्पर्युदासकरणस्येति शेषः ।

(२१८ प्रयोजनवार्तिकम् ॥ ५ ॥)

॥*॥ प्रयोजनं उत्तरादीनामद्भभावे ॥*॥

(भाष्यम्)

उत्तरादीनामद्भभावे प्रयोजनम् । अतिक्रान्तमिदं ब्राह्मणकुलं कसस्त्वं = अतिकतरं ब्राह्मणकुलमिति ॥

(तत्त्वालोकः) समाधत्ते—प्रयोजनमिति । तस्येत्यादिः । उदाहरति—अतीति । यथेत्यादिः । एवमग्रेऽपि ।

(२१९ प्रयोजनवार्तिकम् ॥ ६ ॥)

॥ * ॥ त्यदादिविधौ च ॥ * ॥

(भाष्यम्)

त्यदादिविधौ च प्रयोजनम् । अतिक्रान्तोऽयं ब्राह्मणस्तम् = अतितद् ब्राह्मण इति ॥

(संज्ञाप्रतिषेधप्रत्याख्यानभाष्यम्)

संज्ञाप्रतिषेधस्तावन्न वक्तव्यः । उपरिष्ठाद्योगविभागः करिष्यते—‘पूर्वपरावरदक्षिणोत्तरापराधराणि व्यवस्थायाम्’ । ततः—‘असंज्ञायाम्’ इति । सर्वादीनीत्येवं यान्यनुक्रान्तानि, असंज्ञायां तानि द्रष्टव्यानि ॥

(उद्घोतः) असंज्ञायामिति योगविभागो गणसूत्रे, नाष्टाध्यायीस्थे, तस्य जसि विभाषाविधायकत्वादिति बोध्यम् ॥ स्वमज्ञातीयादावपीदमनुवर्तते इति न दोषः ॥ सर्वादीनीत्येवं यानीति । सर्वादीनि शब्दरूपाणि इत्येवं सर्वविशेषत्वादिक्रमेण यानि पञ्चविंशद्भिरनुक्रान्तानि तानीत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—संज्ञाप्रतिषेधः—संज्ञाभूतानां सर्वाद्विगणात्पर्युदासः । तावत्—प्रथमम् । उपरिष्ठादिति—‘पूर्वपरावरदक्षिणोत्तरापराधराणि व्यवस्थायामसंज्ञायामिति सर्वाद्विगणसूत्रे इत्यर्थः । यत इत्यादिः । योगविभागप्रकारमाह—पूर्वपरेति । योगविभागफलितमाह—सर्वादीनीति ।

उद्घोते—गणसूत्रे—‘पूर्वपरे’ त्यादि—सर्वाद्विगणसूत्रे । नाष्टाध्यायीस्थे—न तु ‘पूर्वपरे’ त्याद्यष्टाध्यायीस्थसूत्रे । कुत इत्यत आह—तस्येति । अष्टाध्यायीस्थ—‘पूर्वपरे’ त्यादिसूत्रस्येत्यर्थः । ननु योगविभागेन ‘असंज्ञायामिति’ भागे प्रक्रान्तसर्वाद्विशेषत्वलाभेऽप्यप्रक्रान्तस्वाद्विशेषत्वं कथमित्यत आह—स्वमज्ञातीति । इदम्—‘असंज्ञायामिति’ भागः ।

(उपसर्जनप्रतिषेधप्रत्याख्यानभाष्यम्)

उपसर्जनप्रतिषेधश्च न कर्तव्यः । ‘अनुपसर्जनात्’ इत्येष योगः प्रत्याख्यायते । तमेवमभिसंभन्त्यामः—अनुपसर्जनं अ अदिति ॥

किमिदम् = अ अदिति ? ॥

अकारात्कारौ शिष्यमाणावनुपसर्जनस्य द्रष्टव्यौ ॥

(प्रदीपः) अनुपसर्जनादिति । ननु प्रधानेन तदन्तविध्यर्थो योगः प्रारब्धव्यः, कौम्भकारेय इति यथा स्यादिति, न चाणिगि कृद्ग्रहणम्, तद्धितोऽप्यणस्तीति ॥ नैतदस्ति, स्त्रीप्रत्यये चानुपसर्जने नैति तदादिनियमाभावात् कारशब्दादपि ङीपिकुम्भकारीशब्दात् स्त्रीभ्यो ङगिति ङम्भविष्यति ॥ अनुपसर्जनं अ अदिति । सुपां सुलुगिति षष्ठ्या लुक् ॥

(उद्घोतः) प्रत्याख्यायते इति । स्त्रीप्रत्ययप्रकरणस्थमपि सूत्रं तत्रानुपयुज्यमानं कार्यान्तरार्थं परिभाषारूपं ज्ञातव्यमिति भावः ॥ नन्विति । अन्यथा समासप्रत्ययविधौ तदन्तविधिप्रतिषेधाद् गृह्यमाणदेव प्रातिपदिकात्स्यात् । प्रत्ययग्रहणे च प्रत्ययग्रहणपरिभाषया प्रत्ययान्तादेव स्यान्न तु तदन्तादिति भावः ॥ अनेन चोत्तरत्र तदन्तविधौ ज्ञापिते उपसर्जने निषेधात् प्रधान एव स फलवानिति प्रधानेनेत्युक्तम् ॥ कौम्भकारेय इति । अणन्तत्वेन कार-

शब्दादेव ङीपि कारीशब्दस्यैव स्त्रीप्रत्ययान्ततया तत एव स्त्रीभ्यो ङकि तस्यैव ङक्यङ्गत्वाद्द्विः स्याद्, न कुम्भस्येति भावः ॥ तदन्तविधौ तु समुदायान् ङीपि तत एव ङकि समुदायस्याङ्गत्वात्कुम्भशब्दे वृद्धिः सिध्यति ॥ ननु कृद्ग्रहणे गतिकारकपूर्वस्यापि ग्रहणात् तदन्तविध्यभावेऽपि कौम्भकारेयः सिद्धोऽत आह—नचेति । कुत एव ग्रहणे सा, न तु कृद्ग्रहणे इति भावः ॥ नैतदस्तीति । न च कदाचित् कारीशब्दादपि स्यात् । कुम्भेनैकार्थीभूतस्य निष्कृष्यापत्येनान्वयाभावात् ॥ नन्वेवं कुम्भकारीत्यत्र ङीवेव न स्यात् । कुम्भेनैकार्थीभूतान्तस्य केवलस्य स्त्रीत्वेनायोगात् । अत एव सूत्रारम्भे न कदाचिदपि कारशब्दाङ्गीप् । यस्य च विशिष्टस्य स्त्रीत्वेन योगो, न तदणन्तमिति चेत् । अमहर्पूर्वग्रहणेन तदन्तग्रहणज्ञापनात् ॥ नचैवं बहुकुरुचरेत्यादावतिप्रसङ्गवारणायानि निषेधोऽपि सार्थक इति वाच्यम् । टिड्ढाणञित्यादौ उपात्तस्य टिडादेरेव स्त्रीत्वेन विशेषेणानुदात्तात् । पूर्वत्रोपात्तं तदन्तं च स्त्रीत्वेन विशेष्यते, उत्तरत्र चोपात्तमेवेत्यत्र व्याख्यानमेव शरणमिति वदन्ति ॥

परं तु—प्रत्याख्यायते इत्यस्य वार्तिककृतेति शेषः । अनुपसर्जनग्रहणमनर्थकम्, प्रातिपदिकेन तदन्तविधिप्रतिषेधाद् इति हि तत्र वार्तिकम् ॥ तद्वीत्यास्य तेन सिद्धिरित्याशयः ॥ अनुपसर्जनादिति किमर्थम् । बहुकुरुचरा—‘तदन्तविधिना प्राप्तोति ॥ अत उत्तरं पठति—अनुपसर्जनग्रहणमनर्थकमिति तत्र भाष्यकृदवतारणेनात्रत्यभाष्येण च तस्य वार्तिककृत्सिद्धान्तत्वप्रतीतिः ॥ यत्तु तदुद्भवं वचनद्वयम्—ज्ञापकं तु पूर्वत्र तदन्ताप्रतिषेधस्यातिधीवरी । पूर्वसूत्रनिर्देशो वाऽऽपिशला ब्राह्मणीति ॥ तत्त्वाचार्यदेशीयस्य । तत्राद्यस्य पूर्वत्र तदन्ताप्रतिषेधेऽपि उत्तरत्र तदन्तविध्यभावेन बहुकुरुचरादावप्राप्त्याऽस्य सार्थक्यानुपपादनात्तदुक्तित्वम् । अन्त्यं तु स्त्रियामित्यस्यापि विशेषणत्वात् स्त्रियां योगविहित इत्यादिना भाष्य एव दूषितम् । तेनाद्यस्यैव वार्तिककृत्सिद्धान्तत्वं बोधितम् ॥ इदं तर्हि प्रयोजनम् । प्रधानेन तदन्तविध्यर्थमिति तु तत्र भाष्यकृता स्वयं सूत्रप्रयोजनमुक्तमिति न विरोधः ॥ अयं हि तत्र भाष्याशयः—अनुपसर्जनस्त्रीप्रत्यये तदादिनियमाभावेऽपि कदाचित् कारीशब्दादपि स्यादिति पक्षे कुम्भकारेय इत्यस्यापत्तिः । यदुक्तं कुम्भे नेत्यादि तत्तुच्छम् । निष्कृष्यापत्येनैकार्थीभावाभावेऽपि समुदायेनैकार्थीभावेऽवयवेनापि तस्यैव सत्त्वात्सामर्थ्याक्षतेः । विशिष्टसंबन्धपत्ये विशेष्यसंबन्धस्याव्याहृतेश्च । अनभिधानेन प्रत्याख्यानं तु न चमत्कारकारि ॥ अत एव परमगार्ह्यस्यापत्यमित्यर्थे तदेकदेशगार्ह्यशब्दात्प्रत्यये परमगार्ह्यायण इति येनविधिरिति सूत्रे भाष्ये उदाहृतमिति तत्रैव निरूपयिष्यामः ॥ न च तदन्तविधावपि व्यपदेशिवद्भावेन केवलादपि ङीव् दुर्वारः । अनुपसर्जनादित्येतत्सामर्थ्येन व्यपदेशिवद्भावाप्रवृत्तेः । मुख्यव्यपदेशिनोऽभावे एव तदतिदेशप्रवृत्तेश्च । न च स्त्रीप्रत्ययेषु तदादिनियमाभावेन कारीशब्दस्यापि स्त्रीप्रत्ययान्तत्वानुपायात्तस्मादपि कदाचिद् ङक् स्यादेवेति वाच्यम् । यतः प्रत्ययग्रहण इति नियमेनाधिकस्यैव व्यावृत्तिर्न न्यूनस्य । अस्यापत्यमिः एरपत्यमित्यर्थे यजिजोश्चरति फकोऽनापत्तेः । एवं च तन्निषेधेनानेन तस्यैव संग्रहो, नत्वतद्भावत्यस्य न्यूनस्य । अयमधिकारोऽप्यत्रार्थे ज्ञापक इत्याहुः ॥

एकपदत्वे तद्देश्यविधेयभावानुपपत्तेराह—सुपामिति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—उपसर्जनप्रतिषेधः—उपसर्जनीभूतानां तस्मात्पर्युदासः । अ—अपि । अनुपसर्जनादिति—यत इत्यादिः । प्रत्याख्यायते इति—प्रत्याख्यायते इत्यर्थः । अत्र ‘वत्तं-

मानसामीष्ये वर्त्तमानवद्वेत्यनेन लङ्विधानात्। तमेवमिति—तं योगमेवं वक्ष्यमाणप्रकारेणाभिसम्भन्त्यामो व्याख्यास्याम इत्यर्थः। तद्व्याख्यानाप्रकारमाह—अनुपसर्जनेति। किम्—किमर्थम्। दृष्टव्याविति—इत्यर्थमिति शेषः। 'अनुपसर्जनादि'त्यत्र 'अनुपसर्जन आदि'ति छेदः, तत्र 'अनुपसर्जने'ति लुप्तपष्ठयन्तम् 'आदि'ति च अक्ष अच्चेति आत्। तथाच 'यत्र अ अत् इत्यादेशौ क्रियेते तत्रानुपसर्जनस्य ग्रहणमिति' तदर्थः। तेन 'त्यदादीनाम' इति अः, 'अद्वुत्तरादिभ्यः पञ्चम्य' इति अङ्भावश्चोपसर्जनस्य न भवतीत्याशयः।

प्रदीपे—योगः—'अनुपसर्जनादि'ति योगः। स्यादिति—स्यादिति हेतोः। अणिति—'टिड्ढाणञि'ति सूत्रघटकमित्यादिः। कृद्ग्रहणम्—कृन्मात्रग्रहणम्। तद्धित इति—यत् इत्यादिः। अस्तीति—तेन ग्राह्य इत्यादिः। नियमाभावादिति—अस्य कुम्भकारीशब्दादित्यत्रान्वयः। अपिना कुम्भकारशब्दसमुच्चयः। पष्ठया इति—अनुपसर्जनशब्दादिहिताया इत्यादिः।

उद्योते—सूत्रम्—'अनुपसर्जनादि'ति सूत्रम्। तत्र—स्त्रीप्रत्ययप्रकरणे। कार्यान्तरार्थम्—उपसर्जनीभूतस्यात्वात्त्वकार्यनिवृत्त्यर्थम्। भाष्यतात्पर्यमाह—परिभाषेति। अन्यथा—'अनुपसर्जनादि'ति सूत्राभावे। प्रकृते आह—प्रत्ययेति। तदन्तात्—प्रत्ययान्तान्तात्। अनेन—'अनुपसर्जनादि'ति योगेन। अस्याधिकारत्वादाह—उत्तरत्रेति। 'टिड्ढाणञि'त्यादावित्यर्थः। एवमग्रेऽपि। अस्य माफल्यमाह—उपसर्जने इति। सः—तदन्तविधिः। उक्तमिति—फलितमक्तं न तु शाब्दमित्यर्थः। तत् एव—कारीशब्दादेव। स्त्रीभ्यो ढकि—'स्त्रीभ्यो ढगि'ति ढकि। तस्यैव—कारीशब्दस्यैव। समुदायात्—कुम्भकारशब्दात्। तत् एव—कुम्भकारीशब्दादेव। समुदायस्य—कुम्भकारीशब्दस्य। 'कृद्ग्रहणे' इत्यस्य कृन्मात्रग्रहण इत्यर्थं सूत्र्यग्राह—कृत एवेति। सा—कृद्ग्रहणपरिभाषा। स्यादिति—द्विगित्यादिः। भूतस्येति—कारीशब्दस्येति शेषः। एवम्—कारशब्दस्य कुम्भेनान्वये। सूत्रारम्भे—'अनुपसर्जनादि'ति सूत्रारम्भे। ननु तर्हि विशिष्टात् कुम्भकारशब्दादेव लोबस्तिरत्यत आह—यस्येति। च—नु। एवम्—तदन्तविधिस्वीकारे। अयम्—'अनुपसर्जनादि'ति। पूर्वत्र—'वनो र चे'त्यादौ। उत्तरत्र—'टिड्ढाणञि'त्यादौ। अयं न सिद्धान्त इति सूचनायाह—वदन्तीति। कैयटादय इति शेषः। अत एव सिद्धान्तमाह—परे विविति। तत्र—'अनुपसर्जनादि'ति सूत्रे। अस्य—प्रकृतार्थस्य। तेन—'अनुपसर्जनादि'ति सूत्रेण। ननु स भाष्यकृत्सिद्धान्तोऽस्त्वित्यत आह—अनुपसर्जनादिति। तत्र—'अनुपसर्जनादि'ति सूत्रे। अग्रस्यभाष्येण—'अनुपसर्जनादि'त्येष योगः प्रत्याख्यायते, इत्यत्रत्यभाष्येण। तस्य—'अनुपसर्जनग्रहणमनर्थकमि'त्यस्य। तदुत्तरम्—'अनुपसर्जनग्रहणमनर्थकमि'ति पूर्ववार्त्तिकोत्तरम्। पूर्वत्र—'वनो र चे'त्यादौ। एवमग्रेऽपि। तदन्ताप्रतिषेधस्येति—'समासप्रत्ययविधावि'ति 'ग्रहणवता प्रातिपदिकेने'ति वा विहितो यः तदन्तविधिप्रतिषेधस्तदभावस्येत्यर्थः। अत्र 'प्रतिषेधस्ये'त्यन्तमेव वार्त्तिकं, न 'त्वतिथिवरी'त्यन्तम्, तस्य भाष्यकृत्तोदाहरणत्वादिति बोध्यम्। पूर्वसूत्रेति—पूर्वाचार्यकृतसूत्रेत्यर्थः। भाष्यकृता तत्रेदं वार्त्तिकं व्याख्यातम्—'पूर्वसूत्रेऽप्रधानस्योपसर्जनमिति संज्ञा क्रियते, यावद् ब्रूयात्प्रधानादुत्पत्त्यन्यमप्रधानावेति तावदनुपसर्जनादिति। फलन्तु आपिशलिना प्रोक्तमधीते आपिशलेति। अणन्तादीकारो मा भूदिति'। तत्र—तयोर्मध्ये। आद्यस्य—'ज्ञापकन्वि'त्यस्य। तदन्ताप्रतिषेधेऽपि—तदन्ताप्रतिषेधे ज्ञापितेऽपि। अप्राप्त्या—झीपीप्राप्त्या। अस्य—'अनुपसर्जनादि'ति सूत्रस्य। तदुक्तिवत्—आचार्यदेशीयोक्तित्वम्। अन्त्यम्—'पूर्वसूत्रे'त्यादि-

कम्। दूषितमिति—अत एव तस्याचार्यदेशीयोक्तित्वमिति भावः। तेन—तेनापि। आद्यस्यैव—'अनुपसर्जनग्रहणमनर्थकमि'त्यस्यैव। विधयर्थमिति—अत्र 'विधिर्यथा स्यादिति' पाठः। तत्र—'अनुपसर्जनादि'ति सूत्रे। एवमग्रेऽपि। सूत्रति—'अनुपसर्जनादि'ति सूत्रेत्यर्थः। न विरोध इति—अत्रत्यतत्रत्यभाष्ययोरिति शेषः। स्यादिति—द्विगित्यादिः। प्रकृतागतं कृष्णाद्युक्तानुवादं खण्डयति—यदुक्तमिति। कुम्भेनेत्यादीति—अनेन 'कुम्भेनैकाधीभूतस्य निष्कृष्यापत्येनान्वयाभावादि'त्यस्य संग्रहः। अत्रत्यशब्दकोल्लभे 'कुम्भेनैकाधीभूतस्य निष्कृष्यापत्येन योग इति वक्तुमशक्यत्वाच्चे'त्युक्तं वर्तते। निष्कृष्येति—कुम्भेनैकाधीभूतस्येत्यादिः। समुदायेनेति—कुम्भकारीत्यनेनेत्यर्थः। अपत्यस्येति शेषः। अवयवेनापीति—कारीत्यनेनापीत्यर्थः। तस्येति शेषः। तस्य—एकाधीभावस्य। एवेन तदभावव्यवच्छेदः। अत एव—उक्तहेतुद्वयसत्त्वादेव। तत्रत्यभाष्यसिद्धान्तोपरि शङ्कते—न चेति। केवलादपि—कारशब्दादपि। अत्रत्यप्रदीपसिद्धान्तोपरि शङ्कते—न चेति। एवञ्च—'प्रत्ययग्रहण' इति नियनस्याधिकार्यावर्त्तकत्वे च। तन्निषेधेन—तदादिनियमनिषेधेन। अनेन—स्त्रीप्रत्यये चानुपसर्जनेने'त्यनेन। तस्यैव—अधिकस्यैव। इदं द्रष्टव्यं—अयमधिकार इति। अनुपसर्जनाधिकार इत्यर्थः। अत्रार्थे—अधिकसग्रहरूपार्थे। एकपदत्वे इति—अनुपसर्जनादित्यस्य समासेनेत्यादिः।

(आक्षेपभाष्यम्)

यद्येवम् अतियुष्मद् अत्यस्मद् इति न सिध्यति ॥

(तत्वालोकः) यद्येवमिति—तर्हीति शेषः। यदि 'यत्र अ, अत् इत्यादेशौ क्रियेते तत्रानुपसर्जनस्य ग्रहणमिति' 'अनुपसर्जनादि'ति परिभाषार्थोऽभ्युपगम्यते तर्हि युष्मानतिक्रान्तेभ्योऽतियुष्मदित्यत्र, अस्मानतिक्रान्तेभ्योऽत्यस्मदित्यत्र च भ्यसः 'पञ्चम्या अदि'ति सूत्रेण—अत्—नोपपद्येतेति भावः।

(समाधानभाष्यम्)

प्रश्लिष्टनिर्देशोऽयम्—अनुपसर्जन अ अ अर्दिति। अकाराद् अकारात्कारौ शिष्यमाणावनुपसर्जनस्य द्रष्टव्यौ ॥

(प्रदीपः) अ अ अर्दिति। अकारेणाकारात्कारौ विशेष्येते। अकारात्परौ यावकारात्कारौ तावनुपसर्जनस्येत्यर्थः। पञ्चम्या अदित्ययं तु युष्मदस्मदभ्यामनकारान्ताभ्यां विधीयत इति परिभाषानुपस्थानादनुपसर्जनाभ्यामपि भवति ॥ त्यदादीनाम इत्ययमकारात्परस्य हलः स्थाने विधीयत इति अकारात्परोऽकारो भवतीति परिभाषोपस्थानादतितद् इत्यत्र न भवति ॥ एवं तु प्रियौ द्वावस्येति बहुव्रीहौ कृतेऽकारान्तादविधानात्परिभाषानुपस्थानादत्वं प्राप्नोति। तदोः सः साविति च सत्वमविशेषितमित्युपसर्जनस्यापि प्राप्नोति ॥ तत्रायं समाधिः—त्यदादीनाम इत्यत्र त्यदादिषु परिभाषोपस्थानादनुपसर्जनानां तेषां ग्रहणम्, तत्साहचर्याद् द्विशब्दोऽपि तथाविध एव गृह्यते। सत्वविधौ च तथाविधानामेवानुवृत्तिरित्यत्रापि न दोषः ॥ अतिसर्वायेत्यादौ त्वविशेषकार्यमपरिहृतमेव ॥

(उद्योतः) अअदित्यत्र अ इति लुप्तपञ्चम्यन्तं तदाह—अकारादिति ॥ अकारान्तादिति भाष्येऽन्तग्रहणं तु फलितार्थपरं यथाकथंचिद्। न त्वत्र तदन्तविधिरिति अमितव्यम्, विशेष्यासंनिधानात्। प्रायेण भाष्येऽपि अकारादकारात्कारावित्येव पाठः। शेषे

लोपस्यान्त्यलोपत्वपक्षे विधानोत्तरमकारात्परत्वसंभवादाह—विधी-
यत इति । तदुक्तं भाष्ये—**शिव्यमाणाविति ॥ अपरिहृतमेवेति ।**
एवं चैतदपरितोषाद्भाष्ये पक्षान्तरमिति भाव इति केचित् ॥

परे तु—इदं समाधानं सर्वाधानान्तर्गताग्राह्यं प्रतिषेधो वक्तव्य
इत्यस्यैवार्थस्य । उतरादिविषये तस्य प्रधानेति तदन्तेऽप्रवृत्तिरिति
विशेषं बोधयन् तद्वारकयुक्त्यैवोपसर्जनेति व्यावृत्तिरित्येवंरीत्या तत्फ-
लत्वाभावमुपसर्जनप्रतिषेधस्य बोधयितुमेकदेशी पक्षान्तरमाह—
अथवेति । अन्यं समाधानद्वयं तु साधारणमित्याहुः ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अयम्—‘अनुपसर्जनादि’त्येष योगः ।
प्रश्नेषप्रकारमाह—अनुपसर्जनेति । तस्यार्थमाह—अकारादिति ।
अत्र पूर्वत्र च वष्टकार इति प्रयोगवदत्कार इति प्रयोगः ।
प्रदीपे—अकारादिति—तथाचेत्यादिः । ताविति—विधीयेते
इत्यादिः । इत्यर्थः—इति ‘अनुपसर्जनादि’ति परिभाषार्थः । इत्ययम्—
इत्यनेन विधीयमानोऽन् । अनकारान्ताभ्यामिति—परस्य पञ्चम्या
भ्यस इति शेषः ॥ इतीति—इति हेतोरित्यर्थः । अत्रेति शेषः ।
परिभाषेति—‘अनुपसर्जनादि’ति परिभाषेत्यर्थः । एवमग्रेऽपि ॥
अपीति—परस्य पञ्चम्या भ्यसः स इति शेषः । इत्ययम्—इत्यनेन
विधीयमानः अः । नेति—स इत्यादिः । शङ्कते—एवमिति । बहु-
व्रीहौ कृते इति—च्युत्पत्तावित्यादिः । निष्पन्नस्य प्रियद्विशब्दस्य,
दिशब्दे ‘त्यदादीनाम्’ इत्यनेन विधीयमानात्वस्येति शेषः । दोषा-
न्तरमाह—तदोरिति । उपसर्जनस्यापीति—अतित्यदित्यादावुप-
सर्जनत्यदादिवटकतकारादेरपीत्यर्थः । तदिति शेषः । तत्र—तयोराद्ये ।
तेषाम्—त्यदादीनाम् । तदिति—अनुपसर्जनत्यदादीत्यर्थः ।
तथाविधः—अनुपसर्जनः । एवमग्रेऽपि । द्वितीये समाधानमाह—
सत्वविधाविति । एवेति—त्यदादीनामिति शेषः । इत्यत्रापि—
इति हेतोः सत्वविधावपि । एवमपि दोषान्तरमाह—अतीति ।

उद्ध्योते—अ इतीति—प्रथममित्यादिः । भाष्य इति—भाष्य-
पाठे सति तत्रेति भावः । यथाकथञ्चिदिति—अगमकवेऽपि शब्द-
स्वरूपं विशेष्यमादायेत्याशयः । शेषे लोपस्य—‘शेषे लोप’ इति
लोपस्य । विधानोत्तरमिति—(भ्यसो विहितस्यास्त्वस्य) अन्त्यलोप-
विधानानन्तरमित्यर्थः । एवञ्च—तत्र तदपरिहारे च । केचित्—
दण्डिकृष्णरत्नकृदादयः । केचिदित्युक्त्या सचितामरुचिमाह—परे-
त्विति । इदम्—‘अनुपसर्जनादि’त्यस्य परिभाषात्वमभ्युपगम्य
विहितम् । इत्यस्यैवेति—अन्तर्गणाश्रयणप्रयुक्तकार्यनिवृत्त्यर्थमुपसर्ज-
नीभूतानां सर्वादिगणात्पर्युदासः कर्तव्य इत्यस्यैवेत्यर्थः । तथाच
सर्वादिनिर्वाहादियमुक्तिरेकदेशिन एवेति भावः । नन्वेवं किं पक्षान्त-
रेणेत्यत आह—उतरादीति । तस्य—अदृडादेः । तद्वारकेति—
प्रधानवारकेत्यर्थः । तत्फलकत्वेति—अन्तर्गणकार्यनिवृत्तिफलकत्वे-
त्यर्थः । अन्यम्—‘अथवा नेदमि’त्यनेन ‘अथवा महती’त्यनेन च
विधास्यमानम् । संज्ञोपसर्जनविषयकत्वादाह—साधारणमिति ।

(एकदेशिसमाधानान्तरभाष्यम्)

अथवा—अङ्गाधिकारे यदुच्यते, गृह्यमाणविभक्तेस्त-
द्ववति ॥

(प्रदीपः) गृह्यमाणविभक्तेरिति । गृह्यमाणानां त्यदादीनां
उतरादीनां च स्वार्थद्वारेण संबन्धिनी या विभक्तिस्तदर्थगतसंख्याक-
मादिवाचिनी तस्या इत्यर्थः ॥

(उद्ध्योतः) स्वार्थद्वारेणेत्यादेर्विषयं तदर्थगतेत्यादि । गृह्य-

माणविभक्तेरिति संबन्धसामान्ये षष्ठी । तेन विभक्तौ विधीयमान-
त्यदाद्यत्वस्यापि संग्रह इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अङ्गाधिकारीयं यत्कार्यन्तद् गृह्य-
माणप्रकृतिकविभक्तौ परे तादृशविभक्त्युद्देश्यकं वा भवतीत्याशयेनाह—
अथवेति ।

उद्ध्योते—तत्र पौनरुक्त्यदोषवारणायाह—स्वार्थद्वारेणेत्यादे-
रिति । भाष्यकारीयन्यूनतां निराकरोति—गृह्यमाणेति । विभ-
क्ताविति—गृह्यमाणप्रकृतिकविभक्तौ परे इत्यर्थः । अपिना—
तादृशविभक्त्युद्देश्यकत्वेन विधीयमानादृग्भावस्य समुच्चयः ।

(समाधानबाधकभाष्यम्)

यद्येवम्, परमपञ्च परमसप्त ‘षड्भ्यो लुग’ इति
लुग्नं प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) यद्येवमिति । गृह्यमाणाद् विहिता या विभक्ति-
रित्येवं संबन्धं मन्वानस्य प्रश्नः ॥

(उद्ध्योतः) षड्भ्य इति षष्ठ्यर्थे पञ्चमीति मन्वानः शङ्कते—
यद्येवमिति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—यद्येवमिति—तर्हीति शेषः । परम-
सप्तेति—इत्यादौ संख्यावाचित्वाभावाद् षट्त्वाभावेन ततोविहित-
विभक्तेः गृह्यमाणप्रकृतिकत्वाभावादिति शेषः ।

प्रदीपे—गृह्यमाणादिति—गृह्यमाणविभक्तेरित्यत्रेत्यादिः ।

उद्ध्योते—कैयटोक्त—प्रश्नाशय—बीजमाह—षड्भ्य इतीति ।
‘षड्भ्यो लुगि’ति स्रजघटकेत्यादिः ।

(समाधानसाधकभाष्यम्)

नैष दोषः । षट्प्रधान एष समासः ॥

(प्रदीपः) आर्थः संबन्धोऽत्र गृहीत इत्युत्तरेऽभिप्रायः ॥ यद्येवं,
पञ्चकाः शकुनय इति कनः स्वार्थिकत्वाज्जसो लुक् प्राप्नोति । उच्यते—
कनि कृते शब्दान्तरत्वान्तरत्वाभावाच्चायं षट्संज्ञक इत्यदोषः ॥
[युष्मदस्मद्भावं ङसोऽङ्गित्यत्र त्वङ्गन विभक्तिर्विशेष्यत इत्युप-
सर्जनाभ्यामपि सिध्यति ॥]

(उद्ध्योतः) कनः । संख्यायाः संज्ञासङ्घेयत्वेन विहितस्य ॥
कनीति । कनि कृते कन्नन्त एव संख्यावाची, न प्रकृतिः । स च
न नान्त—इति षट्त्वाभावात्ततः परस्य जसो न लुगित्यर्थः ॥ षड्भ्य
इति पञ्चम्येव । षड्भ्यः परयोः प्रत्यासत्त्या षडर्थगतसंख्याभिधायिनी-
लुगित्यर्थ इति भावः ॥ युष्मदित्यादिसिध्यतीत्यन्तग्रन्थोऽत्र पुनरुक्तः ।
अनुपदमग्रे वक्ष्यमाणत्वात् ॥

परे तु गृह्यमाणविभक्तेरित्यस्य गृह्यमाणाद्विहितविभक्तेरित्ये-
वार्थः । अदृडविषयमेतत् । कतरान्तस्यानभिधानमभिप्रेत्य तत्रा-
दृग्भाव एवेष्ट इत्यभिप्रेत्य वा ॥ तुल्यन्यायात् षड्भ्य इत्यत्रापि
विहितविशेषणमेवेति तत्रातिप्रसङ्गं शङ्कते—यद्येवमिति । परमप-
ञ्चेत्यादेर्लोके गणनायां व्यवहाराभावेन षट्त्वाभाव इति लुगप्राप्तिरिति
प्रश्नः ॥ संख्याप्रकारकसंख्येयविशेष्यकबोधजनकत्वेन विशिष्टस्यापि
षट्त्वमस्त्येव । गणनायां प्रसिद्धानामेव संख्यावाचिनां ग्रहणमित्यत्र
न मानमित्युत्तरम् ॥ पञ्चम्यन्तस्य त्वदुक्तसंबन्धेन विभक्त्याऽन्वयो
दुरुपपादः । आद्यतौ मानाभावश्च । षट्प्रधान इत्यस्य त्वदभिमतषडर्थ-
प्रधानोऽतः समुदायोऽपि षट्संज्ञ इत्यर्थः ॥ षष्ठ्यन्तस्थलेपि विहितेव-
संबन्धेनान्वय इत्याशयेन शङ्कते—इह तर्हीति ॥ वैषम्यमुपपादव-
न्वाशयमाह—इह तावदित्यादिनेति—भाष्यार्थमाहुः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—षट्प्रधान इति—त इत्यादिः । परमपञ्चादशशब्दस्यापि संख्याप्रकारकसंख्येयसुखविशेषकबोधजनकत्वेन षट्त्वात् ततो विहितविभक्तेः गृह्यमाणप्रकृतिकत्वसत्त्वादित्याशयः ।

प्रदीपे—अत्र—गृह्यमाणविभक्तैरित्यत्र । शङ्कते—यद्येवमिति—तर्हीति शेषः । इति—इत्यत्र । जस इति—पञ्चकशब्दस्यापि संख्यावाचित्वेन षट्त्वात्ततो विहितस्येत्यादिः । गृह्यमाणप्रकृतिकत्वसत्त्वादिति शेषः । षट्त्वे संख्यावाचित्वमात्रं न प्रयोजकमपि तु नान्तत्वमपीत्याशयेन समाधत्ते—कनि कृते इति । निष्पन्नस्य पञ्चकशब्दस्येति शेषः । अयम्—पञ्चकशब्दः । इति—इति हेतोः । एवमग्रेऽपि । अपीति—ताभ्यां परस्य ङसः स इति शेषः ।

उद्द्योते—विहितस्येति—पञ्चन् शब्दादित्यादिः । ननु पञ्चकशब्दस्य शब्दान्तरत्वेऽपि पञ्चन्शब्दस्य संख्यावाचित्वं नापगतमित्यत आह—कनि कृते इति । अन्यथा तद्विधानवैयर्थ्यमेवेत्याशयः । स च—स तु । इतीति—तस्येति शेषः । कैयटोक्तोत्तराशयबोजमाह—षड्भ्य इतीति । ‘षड्भ्यो लुगि’ति सप्तषट्केत्यादिः । लुगिति—जडशतोरित्यादिः । अग्र इति—तस्येति शेषः । ‘अङ्गस्ये’ति षष्ठीस्वरसादाह—परे र्विति । एवेनात्रार्थसम्बन्धग्रहणनिरासः । अत एवाह—अदिडति । नन्वेवं परमकतरदित्यत्रादृष्टादेशो नोपपद्येत्यत आह—कतरान्तस्येति । अनभिधानस्यागतिकगतित्वादाह—तत्रेति । अपिना ‘अदुत्तरादिभ्य’ इत्यस्य परिग्रहः । गणनायामिति—संख्येत्यादिः । एवमग्रेऽपि । लुगिति—ततो विहितजडशतोर्गृह्यमाणप्रकृतिकत्वाभावादित्यादिः । विशिष्टस्य—परमपञ्चनित्यादिः । ग्रहणमिति—पट्संज्ञागृहे इत्यादिः । मानमिति—इति ततो विहितजडशतोर्गृह्यमाणप्रकृतिकत्वसत्त्वानुभिसिद्धिरिति शेषः । कैयटोक्तौ दोषमाह—पञ्चम्यन्तस्येति । सम्बन्धेन—आर्थसम्बन्धेन । नन्वावृत्योभयेऽसिद्धिरित्यत आह—आवृत्ताविति । कैयटोक्तोत्तराशयस्य भाष्यकृदभिमतत्वमाह—षट्प्रधान इति । वैषम्यमिति । षष्ठीपञ्चम्योः परस्परमित्यादिः । स्वाशयम्—गृह्यमाणेत्यस्याशयम् ।

(समाधानबाधकभाष्यम्)

इह तर्हि—प्रियसक्थना ब्राह्मणेन, अनङ्गं न प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) प्रियसक्थनेति । सक्थिशब्दः शकटावयववचनोऽत्रेति बहुव्रीहौ सक्थ्यच्णोरिति समासान्तो न कृतः ॥

(उद्द्योतः) शकटेति । स च न स्वाङ्गमिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अनङ्गोऽङ्गाधिकारीयकार्यत्वाद् गृह्यमाणप्रकृतिकविभक्तौ परे—एव विधानं स्यादिति प्रियसक्थनेत्यत्र तदभावेनानङ्गं न प्राप्नोतीत्याशयेनाह—इहेति । ब्राह्मणेन—ब्राह्मणेनेति ।

प्रदीपे—ननु प्रियं सक्थि रस्येति व्युत्पत्तौ बहुव्रीहौ कृते निष्पन्नाप्रियसक्थिशब्दाद् ‘बहुव्रीहौ सक्थ्यक्षणेः स्वाङ्गात्पच्’ इति सूत्रेण पच् प्रत्ययः कुतो नेत्यत आह—सक्थिशब्द इति ।

उद्द्योते—स च—शकटावयवश्च ।

(समाधानसाधकभाष्यम्)

सप्तमीनिर्दिष्टे यदुच्यते, प्रकृतविभक्तौ तद्भवति ॥

(प्रदीपः) प्रकृतविभक्ताविति । अङ्गार्थसंबन्धिन्यां विभक्तावित्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) अङ्गार्थेति । प्रकृतशब्देनाङ्गम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—भवतीति—तथाच प्रियसक्थनेत्यत्र तादृशविभक्तिसत्त्वादनङ्गं सिद्धयतीति भावः ।

(समाधानबाधकभाष्यम्)

यद्येवम्, अतितद् अतितदौ अतितद इति अत्र प्राप्नोति ॥ तच्चापि वक्तव्यम् ॥

(प्रदीपः) तच्चापीति । गृह्यमाणविभक्तैरिति सप्तमीनिर्दिष्टे यदुच्यते इति च ।

(उद्द्योतः) एतच्चापीति वक्तव्ये तच्छब्दनिर्देशादथवहितपरामर्शः अपिनाऽव्यवहितस्य चेत्याह—गृह्यमाणेत्यादि ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—यद्येवमिति—तर्हीति शेषः । इतीति—इत्यादावित्यर्थः । अङ्गार्थसम्बन्धिविभक्तिसत्त्वादिति शेषः । ‘अङ्गाधिकारे’ इत्युक्तौ प्रियसक्थनेत्यत्राप्रसङ्गात्, ‘सप्तमीनिर्दिष्टे’ इत्युक्तौ चातितदित्यादिष्वतिप्रसङ्गात्तदुभयं वक्तव्यमित्याशयेनाह—तच्चापीति । तथाचैतन्मते गौरवमिति भावः । अत्रत्य—श्रकारो वाक्यालङ्कारे ।

उद्द्योते—व्यवहितपदेन ‘अङ्गाधिकारे’ इत्यस्य, अव्यवहितपदेन च ‘सप्तमीनिर्दिष्टे’ इत्यस्य परिग्रहः ।

(समाधानसाधकभाष्यम्)

न वक्तव्यम् । इह तावद्—‘अदुत्तरादिभ्यः पञ्चभ्यः’ इति पञ्चमी, अङ्गस्येति षष्ठी, तत्राशक्यं विभिन्नविभक्तित्वाद् डतरादिभ्य इति पञ्चम्याऽङ्गं विशेषयितुम् । तत्र किमन्यच्छक्यं विशेषयितुमन्यदतो विहिततात्प्रत्ययाद्—डतरादिभ्यो यो विहित इति ॥

(प्रदीपः) डतरादिभ्यो यो विहित इति । अर्थद्वारक विधानमाश्रयितव्यम् । तेन परमकतरदित्यत्रापि भवति । युष्मदस्मद्व्यां ङसोऽशित्यत्र तु प्रकरणेऽङ्गेन विभक्तिर्विशेष्यतेऽर्थद्वारेण, युष्मदस्मद्व्यां तु परत्वमात्रेणेत्यतियुष्मदित्यादावपि कार्यं भवति ॥

(उद्द्योतः) अर्थद्वारकमिति । डतरादिभ्यो विहितो योर्थस्तत्प्रतिपादकस्वमोरित्यर्थः ॥ तदर्थकप्रत्ययविधानेऽर्थस्यापि विधानमस्तीत्यभिमानः ॥ डतरादिभ्य इत्यस्य षष्ठ्यर्थत्वे तु विभिन्नविभक्तित्वादिति भाष्यविरोधः ॥

परे तु विधानस्य सर्वथाऽनाश्रयणेन ‘अर्थद्वारकं विधानमाश्रयितव्यम्’ इति स्वग्रन्थविरोधः, तस्माद्विहितविशेषणमिति यथांश्रुतमेव भाष्यम् । परमकतरदित्यत्रादृष्टादेशे न भाष्यान्तरं मानमस्ति । प्रकृतभाष्ये तु विपरीतं तदभावबोधकमेवेति प्रामाणिकाः ॥ त्यादादिप्रकृतिकविभक्त्यावित्यर्थं मत्वा शङ्कते—यद्येवमिति । उक्ताशयेनाह—त्यादादिप्रधान इति । अङ्गस्येति सूत्रेऽतो भिन्न ऐसित्यादौ विभिन्नविभक्तित्वादसंबन्धमाशङ्क्याङ्गनिमित्तं यो भिसिति संबन्धं वक्ष्यति । तेन न्यायेनात्रापि संबन्धसंभवादियमेकदेशुक्तिः । तस्माच्छक्ष्यानुसारात् षड्भ्यो डतरादिभ्य इति सूत्रद्वये विहितविशेषणं भाष्यसंमतम्, तस्यार्थस्य लक्ष्यविरोधेन भाष्यकृता दूषणकरणादित्याहुः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तदुभयोक्तावपि विनिगमनाविरहात् ‘अस्यिदधी’त्यादौ ‘गृह्यमाणविभक्तैरित्यस्योपस्थित्या प्रियसक्थनेत्यादावनङ्गोऽनुपपत्तिः, तथा ‘त्यादादीनाम’ इत्यादौ ‘प्रकृतविभक्त्यावित्यस्योपस्थित्या अतितदित्यादावत्वापत्तिरित्याशयेनाह—न वक्त-

व्यमिति । तदुभयमित्यादिः । तदुभयस्यावक्तव्यत्वे सर्वत्र प्रकारान्तरेण समाधानस्य वक्तव्यत्वादादौ अद्वैतविषये समाधानमाह—**इहेति ।** तावत्—प्रथमम् । **पञ्चम्या—**पञ्चम्यन्तेन । तत्रेति—तर्हीत्यादिः । **शक्यमिति—**तेनेति शेषः । अन्यदित्यत्र प्रतियोगिनोऽनुपादानात्पुनराह—**अन्यदिति ।** विशेषणप्रकारमाह—**उतरादिभ्य इति ।** तथाच तस्य 'उतरादिभ्यो विहितयोरङ्गसंज्ञानिमित्तयोः स्वमो-रद्देशः स्यादित्यर्थः । तेन 'अतिरिक्तं विप्रकुलम्' त्यादौ नाद्देशापत्तिरिति भावः ।

प्रदीपे—भाष्यस्य यथाश्रुतार्थेन सर्वत्रानिर्वाहादाह—**अर्थद्वारक-मिति ।** उतरादिभ्य इत्यादिः । स्वमोरिति शेषः । **भवतीति—**अद्वैतदेश इत्यादिः । **परत्वमात्रेणेति—**विभक्तिविशेष्यते इत्यनु-षज्यते ।

उद्द्योते—प्रदीपाशयमाह—**उतरादिभ्य इति ।** अर्थस्य विधे-रसम्भवादाह—**तदर्थकेति ।** ननु तत्र पञ्चमी षष्ठ्यर्थे इत्येव प्रदीपाश-योऽस्त्वित्यत आह—**उतरादिभ्य इति । इत्यस्य—**इत्यत्र पञ्चम्याः । अभिमानपदस्य चित्तामरुचि कथयन् प्रकारान्तरेण भाष्यतात्पर्यमाह—**परे त्विति ।** कैयटनार्थसम्बन्धस्यैवाश्रयणादाह—**अनाश्रयणेनेति । तदभावेति—**अद्वैतदेशाभावेत्यर्थः । तत्रेत्यादिः । आर्थसम्बन्धे दोषा-भावादाह—**मत्वेति । उक्ताशयेन—**आर्थसम्बन्धेन । इदमग्रिम-भाष्यं दूषयति—**अङ्गस्येतीति । अत्रापि—**त्यदादीनाम इत्यादा-वपि । **इयम्—**'अङ्गेनाकारमि'त्याद्युक्तिः । उक्तं भाष्यतात्पर्यमुपसं-हरति—**तस्मादिति ।**

(समाधानसाधकभाष्यपरिशिष्टम्)

इहेदानीम्—'अस्थिदधिसक्थ्यद्विगणमनकुदात्तः' इति, **त्यदादीनामो भवतीति ।** अस्थ्यादीनामित्येषा षष्ठी, **अङ्गस्येत्यपि ।** त्यदादीनामित्यपि षष्ठी, **अङ्गस्येत्यपि ।** तत्र कामचारः गृह्यमाणेन वा विभक्तिविशेषयितुमङ्गेन वा । यावता कामचारः । इह तावद् 'अस्थिदधिसक्थ्य-द्विगणमनकुदात्तः' इत्यङ्गेन विभक्तिविशेषयिष्यामः, **अस्थ्यादिभिरनङ्गम्—**अङ्गस्य विभक्तावनङ् भवति, **अस्थ्यादीनामिति ॥ इहेदानीं त्यदादीनामो भवतीति, गृह्यमाणेन विभक्तिविशेषयिष्यामः, अङ्गेनाकारम्—**त्यदादीनां विभक्तावो भवति, **अङ्गस्येति ॥**

(उद्द्योतः) भाष्ये अकारविषयेऽपि समाधानं वक्तुमाह—**इहेति ।** इह तावदिति । लक्ष्यानुसारश्च तत्र तत्र तथा तथा व्याख्याने बीजम् । **अङ्गस्य विभक्तावित्यादेश्वार्थगतार्थप्रतिपादक-विभक्तावित्याद्यर्थः ।** षष्ठ्यन्तत्वेन तथान्वयस्य सप्तपादत्वादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—**भवतीतीति—**इह च समाधीयते, तत्रेति शेषः । **कामचार इति—**तावतेति शेषः । **तावत्—**प्रथमम् । **अङ्गस्य विभक्ताविति—**तथाचेत्यादिः । **त्यदादीनां विभक्ताविति—**एवञ्चेत्यादिः ।

उद्द्योते—अपिनाऽनङ्गविषयपरिग्रहः । **समाधानमिति—**इह तावद् अस्थिदधी' त्यादिनेत्यादिः । तयोः वैषम्येन समाधाने बीज-माह—**लक्ष्यानुसारश्चेति । आदिना—**त्यदादीनां विभक्तावि' त्यस्य परिग्रहः । **अङ्गार्थगतार्थेति—**अङ्गार्थनिष्ठसंख्येत्यर्थः । **आदिना** त्यदाद्यर्थनिष्ठसंख्याऽभिधायकविभक्तावित्यस्य परिग्रहः । तथाच प्रिय-सक्थ्येत्यादौ विभक्तेरङ्गार्थगतसंख्याप्रतिपादकत्वादनङ् सिद्ध्यति,

एवम् परमस इत्यादौ विभक्तेस्त्यदाद्यर्थनिष्ठसंख्याऽभिधायकत्वादत्वमु-पपद्यते । अतितदित्यादौ तु विभक्तेस्त्यदाद्यर्थगतसंख्याप्रतिपादकत्वा-भावादत्वं नापद्यते इति भावः ।

(समाधानवाधकभाष्यम्)

यद्येवम्, 'अतिसः' अत्वं न प्राप्नोति ॥

(तत्त्वालोकः) **यद्येवमिति—**तर्हीति शेषः । **अतिस इति—**इत्यत्र विभक्तेस्त्यदाद्यर्थनिष्ठसंख्याऽभिधायकत्वाभावादिति शेषः ।

(समाधानसाधकभाष्यम्)

नैष दोषः, त्यदादिप्रधान एष समासः ॥

(प्रदीपः) **अतिस इति ।** शोभनः स इति प्रादिसमासः । नञ्समासेऽप्यसः अपद् अकतरदिति भवति ॥

(उद्द्योतः) **नञ्समासेऽपीति ।** उत्तरपदार्थप्रधानत्वादिति भावः । अतिकतरदित्युक्तरीत्या चिन्त्यमेव । अत्रापि पक्षेऽतिसर्वा-वेत्यादौ दोष एव । परमसर्वत इत्यादिसिद्धये तदन्तस्यापि सर्वना-मत्वावश्यकत्वेन सर्वनाम्नो विहितस्य ङेः स्मै इत्यर्थेपि स्मैभावस्य दुर्बारात्वात् । अतोऽप्येकदेश्युक्तिरिदं पक्षद्वयम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—**त्यदादीति—**यत इत्यादिः । एवञ्च 'अतिस' इत्यत्र विभक्तेस्त्यदाद्यर्थनिष्ठसंख्याभिधायकत्वानपायाद-त्वमुपपद्यते इत्याशयः ।

उद्द्योते—उक्तरीत्या—'उतरादिभ्य' इति विहितविशेषणमि-त्युक्तरीत्या । **अपिना—**प्राक्पक्षसमुच्चयः । **तदन्तस्यापि—**सर्वा-द्यन्तस्यापि । **अपिना—**सर्वनाम्नः परस्य ङेः स्मै इत्यर्थपरिग्रहः । **अपिना—**पूर्वोक्तदोषद्वयसमुच्चयः ।

(सिद्धान्तिभाष्यम्)

अथवा—नेदं संज्ञाकरणम्, पाठविशेषणमिदम्—**सर्वेषां यानि नामानि तानि सर्वादीनि । संज्ञोपसर्जने च विशेषेऽवतिष्ठेते ॥**

(प्रदीपः) **सर्वेषां यानीति ।** स्वविषयापेक्षया सर्वनामत्वं बोद्धव्यम् । यथा गोत्वादेः स्वविषयापेक्षं सर्वगतत्वम्, न तु सर्वादीनि परस्परं पर्यायतां यान्ति, मित्रार्थत्वात् ॥

(उद्द्योतः) **अतः** सर्वसाधारणं समाधिमाह—**भाष्येऽथवा नेद-मिति । इन्द्रे चे**त्यादिभिश्च सर्वादित्वस्यैव निषेधस्तत्प्रयुक्तकार्या-भावे पर्यवस्यति । एवं विकल्पोऽपीत्यभिमानः ॥ ननु सर्वा-र्थवाचकत्वं न पूर्वादिशब्दानामित्यसङ्गतमेतदत आह—**स्वविष-येति ।** लोकनिरूढप्रवृत्तिनिमित्तेन या अभिधेया व्यक्तयस्ताः स्वविषयः ॥ ननु सर्वादिगणपठितानां शब्दानां सर्वेषां सर्वार्थकत्वेन पर्यायत्वाद् वृथायं व्याख्यानङ्गेशोत आह—**नत्विति ॥** नन्वेवं घटा-दिशब्दानामपि स्वविषयापेक्षसर्वनामत्वाद् घटायेत्यादौ स्मैभावाभा-पत्तिरिति चेन्न । तद्विधायकेषु सर्वनामग्रहणसामर्थ्येन सङ्कटगृहीत-शक्त्यैव स्वप्रवृत्तिनिमित्ताश्रयविरुद्धानेकजातीयार्थबोधकानामेव सर्व-नामपदेन ग्रहणात् । एतदेव ध्वनयितुं **सर्वेषां नामानीति** बहुवच-नान्तपूर्वपदको विग्रहो दर्शितो भाष्ये ॥ भाष्ये **संज्ञोपसर्जने चेति ।** संज्ञा त्वेकद्रव्यनिष्ठत्वान्न सर्वेषां नाम । उपसर्जनमपि पदान्तरार्थसं-सृष्टार्थवृत्तित्वान्न प्राधान्येन सर्वेषामुपस्थापकम्, नामपदस्वारस्येन तथैव लामादित्यर्थः ॥ उपसर्जनादेशे **विशेषे इत्यस्य विशेषणे इत्यर्थः ॥**

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—संज्ञाविषये ‘असंज्ञायामि’ति योग-
विभागस्य, उपसर्जनविषये च ‘अनुपसर्जनादि’ त्यत्र परिभाषात्वस्य
‘अज्ञाधिकारे’ इत्यस्य वा समाश्रयणेन समाधानकरणे गौरवाद्वाधवाय
संज्ञोपसर्जनविषयकमेकं समाधानमाह—अथवेति । इदम्—‘सर्वा-
दीनि सर्वनामानां’ति सूत्रम् । एवमग्रेऽपि । पाठेति—सर्वादिगणे-
त्यर्थः । अधिकरणे षष्ठिवधानात् । किन्त्वित्यादिः । विशेषणप्रकारमाह—
सर्वेषामिति । सर्वादीनि—सर्वादीनीति । संज्ञेति—तथाच न
संज्ञोपसर्जनविषये दोषः, यत इत्यादिः । च—तु । एवमग्रेऽपि ।

प्रदीपे—सर्वनामत्वमिति—सर्वादीनामित्यादिः । तु—हि ।
भिन्नार्थत्वादिति—तेषाम्प्रत्येकमित्यादिः ।

उद्द्योते—अतः—प्रागुक्तस्य पक्षद्वयस्यैकदेश्युक्तित्वात् । संज्ञो-
पसर्जनविषयकत्वादाह—सर्वेति । आदिः प्रकारे । अतस्तेन ‘न बहु-
व्रीहावि’ त्यादेरपि संग्रहः । च—अपि । एवेन सर्वनामत्वस्य व्यव-
च्छेदः । तत्प्रयुक्तेति—सर्वादित्वप्रयुक्तेत्यर्थः । स चेत्यादिः । विक-
ल्पोऽपीति—सर्वादित्वस्यैवेति शेषः । आदिः प्रकारे । अतस्तेन उभा-
दिशब्दानामपि संग्रहः । इति—इति हेतोः । एतत्—‘सर्वेषां यानी’
त्येतत् । स्वविषय इति—तथाच पूर्वादिशब्दानामपि सर्वादित्वमुप-
पद्यते इत्याशयः । भाष्यत एव तथा प्रतीतेराह—ननु सर्वादीति ।
एवम्—स्वविषयापेक्षया सर्वनामत्वाभ्युपगमे । तद्विधायकेषु—
स्मैभावादिविधायकेषु । सकृत्पदोपादानादसकृद्गृहीतशक्त्यैव स्व-
प्रवृत्तिनिमित्ताश्रयविरुद्ध-वानरत्वमेकत्वाद्यनेकजातीयार्थबोधक-हरि-
शब्दस्य, विरुद्धपदोपादानाद् द्रव्यत्वघटत्वाद्यनेकजातीयार्थबोधकघटा-
दिशब्दस्य, जातिपदोपादानाच्च तद्व्यक्तित्वैतद्व्यक्तित्वाद्यनेकधर्मवदर्थ-
बोधकपटादिशब्दस्य न सर्वनामपदेन ग्रहणमित्याशयः । इदं समू-
लयति—एतदेवेति । प्राधान्येनेत्यत्र बीजमाह—नामपदेति । अज-
हलक्षणाश्रयणेनाह—विशेषणे इति ।

(समाधानवाधकभाष्यम्)

यद्येवम्, संज्ञाश्रयं यत्कार्यं तन्न सिध्यति—‘सर्व-
नाम्नः स्मै’ ‘आमि सर्वनाम्नः सुट्’ इति ।

(तत्त्वालोकः) एवमिति—अनेन सर्वादिगण एव विशे-
ष्यते, न तु संज्ञा क्रियते इत्यर्थः । तर्हीति शेषः ।

(समाधानसाधकभाष्यम्)

अन्वर्थग्रहणं तत्र विज्ञास्यते—सर्वेषां यन्नाम तत्स-
र्वनाम । सर्वनाम्न उत्तरस्य छेः स्मै भवति । सर्वनाम्न
उत्तरस्यामः सुट् भवति ॥

(तत्त्वालोकः) अन्वर्थेति—नैष दोषः, यतः सर्वना-
मपदमित्यादिः । तत्र—स्मायादिविधायकसूत्रेषु । विज्ञानप्रकारमाह—
सर्वेषामिति । सर्वनाम्—सर्वनामेति । सर्वनाम्न इति—तथाचेत्यादिः ।

(समाधानवाधकभाष्यम्)

यद्येवम्, सकलं कृत्स्नं जगदित्यत्रापि प्राप्नोति ॥
एतेषां चापि शब्दानामेकैकस्य स स विषयः तस्मिन्-
स्मिन्विषये यो यः शब्दो वर्तते, तस्य तस्य तस्मिन्तस्मि-
न्वर्तमानस्य सर्वनामकार्यं प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) एतेषां चापीति । ततश्च सर्वस्मिन्नोदन इत्योदन-
शब्दस्यापि सर्वनामकार्यं प्राप्नोति सामानाधिकरण्यादनयोः ॥ ननु
प्रतिनियतवस्तुभागाभिनिवेशित्वाच्छब्दानां सर्वत्वमोदनशब्देन ना-

भिहितम्, ओदनत्वमपि सर्वशब्देनेति कुतोऽयं प्रसङ्गः ॥ तत्रेदं
दर्शनम् । सर्वशब्दोऽपि ओदनार्थावग्रहेण प्रवृत्त ओदनशब्दोऽपि
सर्वशब्दार्थावग्रहेण । प्रतिपत्ता तु केवलात्सर्वशब्दादिशेषं न प्रति-
पद्यते रूपसादृश्यात् । नाप्योदनशब्दादिति तत्प्रतिपत्त्यर्थमुभयोःपा-
दानम् । तत्रैकस्य सर्वनामकार्यं भवति नापरस्येति प्रमाणाभावादिति-
प्रसङ्ग उद्भावितः ॥

(उद्द्योते) भाष्ये एतेषां चापीति दूषणान्तरम् । एतेषां
चापि । घटादिशब्दानामपि ॥ एकैकस्य तस्य तस्यापि ॥ स स
विषयः सर्वाधेयो विषयः ॥ तस्मिन्तस्मिन्विषये सर्वाधेयरूपे
विषये ॥ यो यः शब्दो घटादिशब्दो वर्तते तस्य तस्य घटादिशब्द-
स्य सर्वाधेयं वर्तमानस्येत्यक्षरार्थः ॥ तस्याचष्टे—ततश्चेति । पदैः
पदार्थानभिधायकाङ्गादिमूलकशक्तिवशात्संसृष्टवाक्यार्थप्रतीति-
र्जन्यत इत्यभिहितान्वयवादे शङ्कते—नन्विति । गुणद्रव्यादिसु-
दायात्मके वस्तुनि प्रतिनियता ये भागाः प्रवृत्तिनिमित्ताख्यास्तद-
भिनिवेशित्वात्तद्वाचकत्वाच्छब्दानामित्यर्थः ॥ योग्येतरान्विते पदा-
नां शक्तेः स्वार्थवत्पदान्तरार्थोपि स्ववाच्य इत्यन्विताभिधानमा-
श्रित्य परिहरति—तत्रेति । अवग्रहः क्रोडीकारः ॥ न प्रतिपद्यते ।
निश्चिततयेति शेषः ॥ रूपसादृश्यादिति । ओदनव्यतिरिक्तार्थान्वय-
योग्यसर्वशब्दरूपस्य तुल्यत्वादित्यर्थः ॥ तत्प्रतिपत्त्यर्थम् निर्धारित-
विशेषप्रतिपत्त्यर्थम् ॥

अपरे तु—पदे पदैकदेशप्रयोगवद् यदा सर्वस्मिन्नोदने इति वाक्ये
प्रयोक्तव्ये ओदने इति वाक्यैकदेशः प्रयुज्यते, प्रकरणाच्च तत एव
पदात्तादृशवाक्यार्थबोधस्तत्र दोष इति भाष्याशयः ॥ यथा च पदश-
क्तिग्रहकाले पदैकदेशस्यापि तत्र शक्तिग्रह इति पस्पशायां कैथये-
नोक्तम्, तथा वैयाकरणमते विशेषणविशेष्यभावे वाक्यस्य शक्यत्वो-
पकारेण तत्र तत्तत्पदार्थलिङ्गिते समुदितस्य शक्तिग्रहकालेऽवयवभूतै-
कैकपदस्यापि तत्र शक्तिग्रहेणैकैकपदादपि तादृशविशिष्टार्थबोध इति
इग्यण इति सूत्रे भाष्ये ध्वनितम् ॥ आकाङ्क्षावादान्ते च मञ्जूपायां
निरूपितमित्याहुः ॥

अतिप्रसङ्ग उद्भावित इति । न च सर्वनाम्नः स्मै इत्यादौ
सर्वादेः स्मै इत्याद्येव सूत्राणि सन्त्विति न कृत्वादिषु दोषः । अपा-
णिनीयत्वापत्तेः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एवमिति—स्मायादिविधायकसूत्रेषु
सर्वनामपदमन्वर्थग्रहणं विज्ञायते इत्यर्थः । तर्हीति शेषः । इत्यत्र—
इत्येषां शब्दानाम् । अपिना सर्वादिशब्दानां सङ्ग्रहः । एवमग्रेऽपि ।
प्राप्नोतीति—सर्वार्थवाचकत्वात् सर्वनामकार्यमित्यादिः । एतेषामिति—
अत्र निर्धारणे पृष्ठी । एकैकस्येति—शब्दस्येति शेषः । वर्तमान-
स्येति—विषये इत्यादिः ।

प्रदीपे—इति—इत्यत्र । अपिना सर्वशब्दस्य परिग्रहः ।
अनयोः—सर्वौदनशब्दयोः । इतीति—नाभिहितमित्यनुषज्यते ।
नापीति—केवलादिति शेषः । इति—इति हेतोः । उभयोः—सर्वौ-
दनशब्दयोः । एकस्य—सर्वशब्दस्य । अपरस्य—ओदनशब्दस्य ।
इति—इत्यत्र । योग्येतरान्विते—एवार्थे पदानां शक्तिरित्यन्विताभि-
धानवादिमते—सर्वस्मिन्नोदने—इत्यादौ सर्वपदार्थान्विते—एवौदनादावो-
दनादिशब्दानां तथा—ओदनादि—पदार्थान्विते—एव सर्वस्मिन् सर्व-
पदस्य शक्तेः सत्त्वात् सर्वशब्दस्येव—ओदनादि शब्दानामपि सर्वार्थ-
वाचकत्वात् सर्वनामकार्यप्राप्नोतीत्याशयः ।

उद्द्योते—वैयर्थ्यं परिहरति—आप्ये इति । न सकलादिश-
ब्दानामेव सर्वार्थवाचकत्वात् सर्वनामकार्यप्राप्नोति किन्तु, सर्वेषामेव-

शब्दानामित्याशयेनेत्यादिः । दूषणान्तरमिति—अत एवात्र चकारः । दोष्तालम्ब्यमाह—सर्वार्थ इति । आदिना—उभावि-
संग्रहः । एवमग्रेऽपि । अन्विताभिधानम्—अन्विताभिधानवादनम् ।
विशेषे गमकाभावाद्वाह—निश्चितेति । तुल्यत्वादिति—ओदनान्वय-
योग्यसर्वशब्दरूपेणेत्यादिः । कैयटादिरीत्याऽस्य दोषस्य प्राक्षिकाव-
मिति सिद्धान्तमतेनान्वं भाष्याशयमाह—अपरे त्विति । पदं इति—
प्रयोक्तव्ये इति शेषः । प्रकरणाच्च—प्रकरणात् । तत् एव—ओदने
इत्यस्मादेव । तादृशेति—सर्वस्मिन्नोदने इति वाक्याद्यादृशवाक्यार्थ-
बोध इत्यादिः । दोषः—ओदनशब्दस्य सर्वार्थवाचकत्वात्सर्वनामकार्य-
प्रसङ्गः । तत्र तत्र तथा तथा प्रयोगमिव तस्य बीजमपि दृष्टान्तदार्ढ्य-
न्तिकभावेनाह—यथा चेति । पदार्थ इति शेषः । अपिना पदस्य
परिग्रहः । तत्र—पदार्थः । तत्र—विशेषणविशेष्यभावे । एवमग्रेऽपि ।
समुदितस्य—वाक्यस्य । अपिना वाक्यसंग्रहः । एवमग्रेऽपि ।

(समाधानसाधकभाष्यम्)

एवं तद्विभयमनेन क्रियते—पाठश्चैव विशेष्यते,
संज्ञा च ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये एवं तद्विभयमिति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एवमिति—विधिसूत्रेषु सर्वनामपद-
स्यान्वर्थग्रहणत्वाभ्युपगमे सर्वेषां शब्दानां सर्वनामकार्यप्रसङ्ग इत्यर्थः ।
यदीत्यादिः । अनेन—प्रकृतसूत्रेण । किमुभयं क्रियते इत्याह—पाठश्चैवेति ।
सर्वादिगणोऽपीत्यर्थः । चकारस्य वाक्यालङ्कारत्वात् । संज्ञा चेति—
अपि क्रियते इति शेषः । परे तु—सर्वादिगणपाठसामर्थ्याद् विधिसूत्रेषु
सर्वादिगणपठितानामेव सर्वार्थवाचकशब्दानां ग्रहणमिति कल्पनादेव
सर्वादिशब्दभित्रशब्दानां सर्वनामकार्यप्रसङ्गाभाव इति वदन्ति ।

(आक्षेपभाष्यम्)

कथं पुनरेकेन यत्नेनोभयं लभ्यम् ? ॥

(तत्त्वालोकः) पुनरिति—वाक्यालङ्कारे । यत्नेनेति—‘सर्वा-
दीनी’ति सूत्रेणेति भावः ।

(समाधानभाष्यम्)

लभ्यमित्याह ।

[कथम् ?]

एकशेषनिर्देशात् ॥

एकशेषनिर्देशोऽयम्—सर्वादीनि च सर्वादीनि च
सर्वादीनि । सर्वनामानि च सर्वनामानि च सर्वनामा-
नि । सर्वादीनि सर्वनामसंज्ञानि भवन्ति । सर्वेषां यानि
च नामानि तानि सर्वादीनि । संज्ञोपसर्जने च विशेषे-
ऽवतिष्ठेते ॥

(प्रदीपः) एकशेषनिर्देश इति ॥ ननु सहविवक्षाया अभा-
वात् कथमेकशेषः ॥ एकशेषफलत्वात्तन्त्रन्याय आवृत्तिवैकशेषशब्देनो-
च्यते । अथवा—आकृत्यभिधानपक्षे एकस्यैव प्रयोगे सिद्धे प्रत्याख्या-
तमेकशेषशब्दं संज्ञापरिभाषावच्छास्त्रप्रक्रियासंपादनार्थं भवतीति सह-
विवक्षामन्तरेणापि भवत्येकशेषः ॥ संज्ञोपसर्जने चेति । यदा सर्वश-
ब्दः संज्ञात्वेन विनियुज्यते, तदा प्रसिद्धप्रवृत्तिनिमित्तपरित्यागेन स्वरूप-
मात्रोपकारी प्रवर्तते इति विशेष एवावतिष्ठते, उपसर्जनमपि जहत्स्वार्थ-
मजहद्वाऽतिक्रान्तार्थविशेषणतामापन्नमतिक्रान्तार्थवृत्ति भवत्यतिस्वार्थ-

थेत्यत्र ॥ वाक्ये त्वसंसृष्टार्थत्वात् स्वार्थमात्रं प्रतिपादयतो न विशेषे-
वस्थानम् ॥

(उद्द्योतः) सहेति । एकैकस्योद्देश्यत्वविधेयत्वसत्त्वात्सहविव-
क्षाऽभाव इत्यर्थः ॥ अर्थद्वयबोधेच्छया एकस्य सकृदुच्चारणमिह तन्त्रम् ।
अत्रोच्चारणं तन्त्रेण, बोद्धव्यबोधस्तु पुनरनुसन्धानेनेत्याशयेनाह—
आवृत्तिर्वेति । आवृत्तिश्चेत्यर्थः ॥ प्रत्याख्यातमिति । लौकिकप्रयो-
गाज्ञत्वेन निराकृतमित्यर्थः ॥ प्रसिद्धप्रवृत्तिनिमित्तेति । तच्च सर्व-
शब्दस्य यावत्स्वम् । इदमुपलक्षणम् ॥ अनेकार्थसाधारणशक्तिग्रहसह-
कारेण स्वविषयाणां सर्वेषामर्थानां प्राधान्येन बोधकत्वं सर्वनामव-
मित्यस्यार्थस्य ॥ स्वरूपमात्रोपकारीति । स्वरूपमात्रप्रवृत्तिनिमित्तक
इत्यर्थः । अतिक्रान्तार्थविशेषणता मति । एवं च प्राधान्येन न
सर्वार्थोपस्थापकत्वमिति भावः ॥ जहत्स्वार्थत्वे तु सर्वोपस्थापकत्वमेव
नेति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तदस्थ उत्तरमनुवदति—लभ्यमित्या-
हेति । (एकेन यत्नेनोभयम्) लभ्यमिति वदति सिद्धान्तात्यर्थः ।
व्याख्येयभाष्यमभिधाय व्याख्यानभाष्यमाह—एकशेषनिर्देश इति ।
यत्ने इत्यादिः । अयम्—प्रकृतयोगः । एकशेषप्रकारमाह—सर्वादीनि
चेति । सर्वनामानि—सर्वनामानितीति । सर्वादीनीति—तथाचेत्यादिः ।
प्रदीपे—एकशेषफलत्वात्—एकशेषस्य—फलं फलं यस्य तत्त्वात् ।
स्वविषयापेक्षयेति प्रागुक्तरीत्याऽह—प्रसिद्धेति । स इत्यादिः ।
स्वरूपमात्रेति—अत्र स्वरूपमात्रेणोपकारीति व्युत्पत्तौ समासः ।
वाक्ये—सर्वमतिक्रान्तावेति वाक्ये । प्रतिपादयत इति—सर्वशब्द-
स्येति शेषः ।

उद्द्योते—सत्त्वादिति—उभयोरैकान्वयाभावेनातुल्यकक्षत्वादि-
ति शेषः । शब्दतन्त्रमिदमित्याशयेनाह—अत्रेति । प्रत्याख्यातत्वे
शास्त्रप्रक्रियासम्पादकत्वासम्भवादाह—लौकिकेति । तच्च—प्रसिद्धप्र-
वृत्तिनिमित्तञ्च । तस्योक्तरीत्या यदादिशब्देष्वतिप्रसक्तत्वात् सिद्धान्त-
रीत्या तदाह—इदमिति । उपसर्जनव्यवच्छेदायाह—प्राधान्येनेति ।
सिद्धान्तरीत्या तात्पर्यमाह—एवञ्चेति । उपसर्जनस्य विशेषणत्वे
चेत्यर्थः । अयमाशयस्तस्याजहत्स्वार्थत्वे—इति सूचयन्नाह—जहत्स्वार्थ-
त्वे इति । तस्येत्यादिः ।

(समाधानान्तरभाष्यम्)

अथवा—महतीयं संज्ञा क्रियते । संज्ञा च नाम
यतो न लघीयः ॥

कुत एतत् ? ॥

लघ्वर्थं हि संज्ञाकरणम् ॥ तत्र महत्याः संज्ञायाः
करणे एतत्प्रयोजनम्—अन्वर्थसंज्ञा यथा विज्ञायेत—
सर्वादीनि सर्वनामसंज्ञानि भवन्ति । सर्वेषां नामानीति
चातः सर्वनामानि । संज्ञोपसर्जने च विशेषेऽवतिष्ठेते ॥

(प्रदीपः) यतो न लघीय इति । शब्दव्यवहारो लघुस्त-
तोऽपि लघीयो नाम । तत्र गुरुसंज्ञाकरणात्सर्वादीनां विशिष्टो धर्मो-
ऽनुमीयते—नूनमेतानि संज्ञाप्रवृत्तिनिमित्तेन सर्वनामत्वेन युक्तानि,
यतस्तदनुरूपा तेषां संज्ञा कृतेति सर्वनामकार्यमन्तर्गणकार्यं च सर्व-
नामत्वयुक्तानामेव भवति, न संज्ञोपसर्जनानाम् ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये—अथवा महतीति । अयं भावः—अने-
कार्थसाधारणशक्तिग्रहसहकारतः प्राधान्येन स्वविषयसर्वार्थोपस्थि-
तिजनकत्वसमानाधिकरणसर्वनामपदवत्त्वेन बोधकमहासंज्ञया तादृ-

शसर्वादीनामेव गणेऽनुकरणम् । तत्र संज्ञायास्तत्त्वाभावः स्पष्ट एव ।
उपसर्जनस्यापि न प्राधान्येन तदुपस्थापकत्वं, नामपदस्वारस्येन
तथैव लाभात् । **उपसर्जनं** हि इतरविशेषणतयैव स्वार्थोपस्थापकम् ।
सर्वादीनि तदन्तानि च सर्वार्थवाचकत्वसमानाधिकरणसर्वनामपद-
वन्तीत्यर्थः सूत्रस्य । तदन्ते च तत्प्रधानसमासेऽवयवीयतादृशशक्ति-
सहकारेण स्वविषयसर्वबोधकत्वं विशेष्यतास्यैवेति दिक् ॥ **ततोपि**
लक्ष्यो नामेति । संज्ञेत्यर्थः । तन्नाम संज्ञा यतोऽन्यद् लघुतरं नास्ती-
त्यन्वयो भाष्ये । यद्वा **संज्ञा च नामेति** पर्यायप्रदर्शनम् । तच्च
यतो नान्यलघीयस्तत् । एवं च संज्ञायां सर्वतः शब्दव्यवहारालघी-
यत्वं सिद्धम् ॥ **लघ्वर्थमित्यस्य** लाघवेन शास्त्रप्रवृत्त्यर्थमित्यर्थः ॥
वन्वन्वर्थसंज्ञात्वं नाम योगरूढत्वम् । तत्र योगार्थस्य रूढ्यर्थेनैवा-
न्वयनियमात् पृथगुद्देश्येनान्वयात् कथं सर्वार्थवाचकानामेव संज्ञेत्यत
आह—**अनुमीयत इति ॥ नूनमेतानीति** । गणपठितानीत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इयम्—सर्वनामसंज्ञा । नामेति
प्रसिद्धौ । हि—यतः । तत्र—तथा सति । विशानप्रकारमाह—**सर्वा-
दीनीति** । **सर्वनामानि**—सर्वनामानीति ।

प्रदीपे—लघुशब्दादीयसुन्—प्रत्ययस्थोपपत्तये आह—**शब्देति** ।
तत्र—तथा सति । **एतानीत्यनेन** पक्षम्, **युक्तानीत्यनेन** साध्यम्,
कृतेत्यन्तेन—हेतुश्च निर्दिशन्ननुमानप्रकारमाह—**नूनमिति** । तदनु-
रूपा—प्रवृत्तिनिमित्तानुरूपा । तेषाम्—गणपठितानाम् । **सर्वना-
मेति**—एवञ्चेत्यादिः ।

उद्द्योते—ननु प्रातिपदिकसंज्ञावत्सर्वनामसंज्ञाऽपि महासंज्ञा भव-
त्वित्यत आह—**अयं भाव इति** । **स्वविषयेति**—अस्यार्थः ‘अथवा
नेदमिति भाष्यस्योद्द्योते ‘लोकानिरूपे’ त्यादिनोक्तः । **तत्र**—तयो-
र्मध्ये । **तत्त्वाभावः**—तादृशसर्वनामपदवत्त्वेन बोधकत्वाभावः । अज-
हत्स्वार्थपक्षेणाह—**उपसर्जनस्येति** । **तदिति**—स्वविषयसर्वार्थेत्यर्थः ।
प्रथमं प्राधान्येन स्वविषयसर्वार्थोपस्थापकत्वस्य लाभे बीजमाह—
नामेति । **तथैवेति**—प्राधान्येनैवेत्यर्थः । तत्रेत्यादिः । स्वविषयसर्वा-
र्थोपस्थापकत्वस्येति शेषः । अथोपसर्जने तस्याभावे हेतुमाह—**उप-
सर्जनमिति** । पूर्वकल्पे वाक्यार्थद्वयप्रयुक्तगौरवमात्रमत्र पक्षे तु तदपि
नेत्याशयेनाह—**सर्वादीनीति** । **सर्वार्थेति**—तादृशेत्यादिः । ननु
तदन्तशक्तिग्रह एव नास्ति, तस्मादेव तद्व्यवबोधसम्भवात् । किञ्च
तदन्तशक्तिग्रहोऽनेकार्थसाधारणो नास्ति, तत्सहकारेण तदन्तस्य
विशेषणरहितार्थानुपस्थापकत्वादित्यत आह—**तदन्ते इति** । **च—
तु** । उपसर्जनव्यवच्छेदायाह—**तत्प्रधानेति** । परीत्या आह—**अव-
यवीयेति** । **तादृशशक्तीति**—अनेकार्थसाधारणशक्तिग्रहेत्यर्थः । अत्र-
त्यनामपदार्थमाह—**संज्ञेत्यर्थ इति** । अनेन सूचितं भाष्यार्थमपौन-
रुक्त्याय प्रकारान्तरेणाह—**तत् ‘नामे’ति** । प्रसिद्धौ । अत्रार्थक्रम-
विरोधेन चकारासक्तेराह—**यद्वेति** । ‘संज्ञा च नामे’ति ‘भावो
भावेन’ त्यादिवत् पृथग्वाक्यमित्याशयः । एवं सति—अग्रिमवाक्यार्थ-
माह—**तत्क्षेति** । नाम चेत्यर्थः । पर्यायसिक्तार्थमाह—**एवञ्चेति** । उक्तव्या-
ख्याने चेत्यर्थः । नन्वेवमग्रिमभाष्यासङ्गतितिरित्यत आह—**लघ्वर्थमिति** ।
तत्र—तयोर्मध्ये । **नियमादिति**—यङ्गजादिशब्देषु दृष्टादित्याशयः ।

(उभयशब्दपाठप्रयोजनाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

अथोभयस्य सर्वनामत्वे कोऽर्थः ? ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये—अथोभयस्येति । उभयत इत्यादेरुभय-
शब्दपाठेनैव सिद्धेरिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सर्वनामत्वे इति—सर्वादिगणे इति
भावः । एवमग्रेऽपि । पाठस्येति शेषः ।

(२२० समाधानवार्तिकम् ॥ ७ ॥)

॥ * ॥ उभयस्य सर्वनामत्वेऽकजर्थः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

उभयस्य सर्वनामत्वेऽकजर्थः पाठः क्रियते । उभयौ ॥

(आक्षेपभाष्यम्)

किमुच्यतेऽकजर्थ इति । न पुनरन्यान्यपि सर्व-
नामकार्याणि ? ॥

(तत्त्वालोकः) किमिति—कुत इत्यर्थः । अकजिति—उभय-
शब्दस्य तत्र पाठस्येत्यादिः ।

(२२१ समाधानहेतुवार्तिकम् ॥ ८ ॥)

॥ * ॥ अन्याभावो द्विवचनटाविविषय-
त्वात् ॥ * ॥

अन्येषां सर्वनामकार्याणामभावः ॥

किं कारणम् ? ॥

द्विवचनटाविविषयत्वात् । उभयशब्दोऽयं द्विवचनटा-
विविषयः । अन्यानि च सर्वनामकार्याण्येकवचनबहु-
वचनेषूच्यन्ते ॥

(प्रदीपः) अन्याभाव इति । टाविविषयत्वमपि न द्विवचना-
दन्यत्र बोद्धव्यम् । तत्रोभादुदात्तो नित्यमित्यत्र नित्यग्रहणस्येदं
प्रयोजनम्—वृत्तिविषये उभयशब्दप्रयोगो मा भूद्, उभयशब्दस्यैव
यथा स्यादित्युभयपुत्र इत्यादि भवति ॥ द्विदण्ड्यादिभ्यश्चेत्यत्र
निपातनादुभावाहित्यादयः साधवः ॥

(उद्द्योतः) ननु टावन्ते सर्वनाम्नः स्यादित्याद्यन्यसर्वनाम-
कार्यसंभवोस्त्येवेत्यत आह—**टाविविषयत्वमपीति** । अन्याभाव
इत्यत्र हेतुत्वेनोपादानादिति भावः ॥ एवं चोभयशब्दः केवलद्वि-
वचनविषयग्राह्यसहितद्विवचनविषयो वेत्यर्थः इति टावग्रहणमनुवाद-
मात्रं नापूर्वमिति तात्पर्यम् ॥ द्विवचनटाविविषयत्वे उपपत्तिमाह—
तत्रेति । द्वित्रिभ्यामिति सूत्रस्थवेत्यस्यास्वरितत्वादिवाननुवृत्तौ
तयप्स्थानिकत्वेनायचः तद्विकल्पेनैव वाक्यसिद्धौ फलाभावेन महा-
विभाषाया अप्यसंबन्धसिद्धौ प्रत्ययान्तरत्वपक्षे तन्निवृत्तौ दोषाच्च
नित्यग्रहणं योगविभागेन स्वार्थिकानादेशभूतायचप्रत्ययान्तरविधा-
यकमिति भावः ॥ अत्र च नित्यशब्दस्य वाच्यार्थविरोधादिकल्पा-
ननुवृत्तिः । अयमप्याधुदात्त एव, प्रत्ययसंबन्धोदात्तग्रहणानुवृत्तेः ॥
वृत्तिविषये इति । अत एवोभौ साभ्यासस्येति निर्देशः सङ्ग-
च्छते । इदं च सूत्रं योगविभागस्येष्टसिद्धयर्थत्वाद् उभाविति निर्दे-
शाच्च उभयोन्यत्रेति वार्तिकाच्च द्विवचनाश्रवणं यत्र, तत्रैव प्रवर्तते,
नान्यत्र । तेन नातिप्रसङ्गः ॥ द्विवचनविषयत्वादिति भाष्यस्य
द्विवचनसत्त्वे एवोभयशब्दः साधुरित्यर्थः ॥ द्विवचनासत्ता च वृत्तिविषय
एवेत्याशयेन कैयटे वृत्तिविषये इत्युक्तम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अन्येति—यत उभयशब्दस्येत्यादिः ।
एवमग्रेऽपि । कुत उभयशब्दस्यान्याभाव इत्यत आह—**द्विवचनेति** ।
तस्येत्यादिः । एवमग्रेऽपि । अन्याभावपदार्थमाह—**अन्येति** । किं

कारणमिति—कस्मात्कारणादित्यर्थः । अत्र 'निमित्तकारणहेतुषु सर्वासां प्रायदर्शनमित्यनेन प्रथमाया विधानात् । उभयशब्दस्यान्येषां सर्वनामकार्याणामभाव इति शेषः ।

प्रदीपे—टाडिविषयत्वमिति—उभयशब्दस्येत्यादिः । **तत्रेति**—वीजमिति शेषः । **उभयशब्दस्यैवेति**—किन्तु तत्रेत्यादिः । प्रयोग इति शेषः । **उभयेति**—तथाचेत्यादिः । **भवति**—भवतीति । ननु वृत्तिविषये उभयशब्दप्रयोगस्यानभ्युपगमे—उभौ बाहू यस्मिन् प्रहरणे तद् उभाबाहु प्रहरणमित्यादीनां साधुत्वं कथमुपपद्येतेत्यत आह—**द्विदण्ड्यादीति** ।

उद्घोते—टावन्ते इति—उभयशब्दे इति शेषः । **सम्भव इति**—अपकल्पमित्यादाविवात्रापि वचनातिक्रमसम्भवादिति भावः । उभयशब्दस्य द्विवचनादन्यत्र टाडिविषयत्वाभावे मानमाह—**अन्येति** । **हेतुत्वेनेति**—टाडिविषयत्वस्यापीत्यादिः । **केवलेति**—पुनपुनकयोः रित्यादिः । **टाप्सहितेति**—स्त्रियमित्यादिः । **नापूर्वमिति**—किन्त्वित्यादिः । **द्विवचनेति**—तस्येत्यादिः । ननु वाऽननुवृत्त्यर्थम् 'उभादि' ति सूत्रे नित्यग्रहणमित्यत आह—**द्वित्रीति** । ननु महाविभाषासम्बन्धनिवृत्त्यर्थं तत्र तदित्यत आह—**तयविति** । **तदिति**—तयवित्यर्थः । ननु 'अयचः प्रत्ययान्तरत्वमेव न तु तयपस्थानिकत्वमिति' पक्षे महाविभाषासम्बन्धनिवृत्त्यर्थं तत्र तदित्यत आह—**प्रत्ययान्तरत्वेति** । अयच इत्यादिः । **तन्निवृत्तौ**—महाविभाषासम्बन्धनिवृत्तौ । **दोषाच्चेति**—वाक्यासिद्धिरूपदोषाच्चेत्यर्थः । तथाच तत्र नित्यग्रहणस्य सत्त्वेऽपि तस्य महाविभाषासम्बन्धानिवर्तकत्वमेवेति भावः । **योगविभागेनेति**—'उभादुदात्तौ नित्यमिति' योगो विभज्यते—तत्र 'उभादुदात्तः' इत्येको योगस्तथा 'नित्यमिति' परः । तत्राद्यस्य 'अवयववृत्तेः संख्यावाचिन उभयशब्दादवयवित्यर्थे' अयच् स्यात् स चाद्युदात्तः' इत्यर्थः, एवं द्वितीयस्य 'उभयशब्दादवृत्तिविषये नित्यमयच् स्यात् स चानिर्दिष्टार्थत्वात् स्वार्थः' इतीत्याशयः । **अत्र च**—'नित्यमिति' विभक्त्युक्ते च । **विकल्पेति**—अनेन 'वा'—'महाविभाषे' ग्राह्ये । तयोः स्वराभेदमाह—**अयमपीति** । नित्यमिति विभक्त्योगेन विधीयमानोऽयजपीत्यर्थः । नन्वेवमाद्यस्य द्विवचनेऽतिप्रसङ्गस्तथा द्वितीयस्य 'उभयोर्वांसः' इत्यादावित्यत आह—**इदं च सूत्रमिति** । द्वितीयमभिप्रेत्याह—**योगेति** । उभयमभिप्रेत्याह—**उभयोऽन्यत्रेतीति** । वृत्तीति—प्राय इत्यादिः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

यदा पुनरयमुभयशब्दो द्विवचनटाडिविषयः । क इदानीमस्यान्यत्र भवति ? ॥

(उद्घोतः) क इदानीमिति । अस्यामभयशब्दस्यार्थप्रतिपादकः कः शब्दोऽन्यत्र तत्सिलादिविषये द्विवचनाभावे भवतीत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकोः) भाष्ये—क इति—तदेत्यादिः ।

(२२२ समाधानवार्तिकम् ॥ ९ ॥)

॥ * ॥ उभयोऽन्यत्र ॥ * ॥

(भाष्यम्)

उभयशब्दोऽस्यान्यत्र भवति । उभये देवमनुष्याः, उभयो मणिरिति ।

(उद्घोतः) उभयोन्यत्रेति । द्विवचनविषयत्वाभावसंभावनायामिति भावः ॥ लुगविषये लुका विषयस्यैवापहारात् दोषः । संभावनानिवेशाच्चोभयशब्दस्य पाठाभावेऽप्युभयत इत्यादिसिद्धिः । अन्यथो-

भात्तसिलादेः कर्तुमशक्यतया द्विवचनस्य लुगभावेन तद्विषयस्यैव सत्त्वेनायजनापत्तौ उभयत इत्यादिसिद्धिः ॥ मम तु यद्यत्र तत्सिलादि स्यात् तर्हि लुगपि स्यादिति संभावनया विषयाभावसंभावनाऽस्त्येवेति न दोषः । इदमेव ध्वनयितुं विषयपदमुपात्तम् ॥

उभय इति वार्तिके उभयशब्देन स्वार्थिकायजन्तस्यावयवार्थकायजन्तस्य च ग्रहणमिति भावः ॥

(तत्त्वालोकोः) भाष्ये—अस्येति—उभयशब्दस्यार्थप्रतिपादक इति शेषः । अन्यत्र—तत्सिलादिविषये । उभयशब्दो यदा वर्गद्वयारब्धे महासमुदाये वर्तते तदा वर्ग्यभिन्नेन वर्गद्वयेन महाभेदविवक्षयोदभूतावयवभेदत्वाद्द्विवचनान्त एवेत्याशयेनाह—**उभये देवमनुष्या इति** । यदा तु अवयवद्वयारब्धेऽवयविनि वर्तते तदा तिरोहितावयवभेदत्वादेकवचनान्त एवेत्यभिप्रायेणाह—**उभयो मणिरिति** । श्यामलोहिताभ्यामवयवाभ्यामारब्ध इत्यर्थः ।

उद्घोते—अन्यथेति—संभावनाया अनिवेशे इत्यर्थः । उभयशब्दस्य पाठाभावे इति शेषः । विषयेति—द्विवचनविषयेत्यर्थः । विषयपदमिति—पूर्वत्र भाष्ये इत्यादिः । ननु स्वार्थिकायचप्रत्ययोपक्रमेण प्रकृतवार्तिक-प्रवृत्तेः सत्त्वात्, कथन्तदुदाहरणतया 'उभये देवमनुष्या' इत्याद्युपन्यस्तम्भाष्ये—इत्यत आह—**उभय इति वार्तिके**—इति । उभयप्रामाण्यादित्याशयः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

किंच स्याद् यद्यत्राकञ् न स्यात् ? ॥

(तत्त्वालोकोः) च—तर्हि । अत्र—उभयशब्दे ।

(समाधानभाष्यम्)

कः प्रसज्यते ॥

(आक्षेपभाष्यम्)

कश्चेदानीं काकचोविशेषः ? ।

(प्रदीपः) कश्चेदानीमिति । रूपे स्वरे च नास्ति विशेषः । अवग्रहे च नास्त्यादरो, न हि लक्षणेन पदकारा अनुवर्त्याः ॥ [उभयकाभ्यां हेतुभ्यां उभययोर्हेत्वोरिति षष्ठीवृत्तौ सिद्धे, निमित्तकारणहेतुषु सर्वासां प्रायदर्शनमिति वचनात् ।]

(उद्घोतः) रूपे इति । नन्वकचि उभयशब्देन तद्विशिष्टस्य ग्रहणादुभयवयवौ यस्येत्यर्थे उभययो मणिरिति प्रयोगः सिध्यति, के तु नेति फले विशेषः स्पष्टः । एवमज्ञातोभयोर्षट् इत्यर्थेऽकचि उभयकषट् इति रूपम् । केऽयचि उभयकषट् इति स्यादिति रूपे विशेषः स्पष्ट एवेति चेन्न । भाष्यप्रामाण्येनानभिधानात् । अत एव हरिणा उभयोन्यत्रेति वार्तिकमूलभूतं 'उभयशब्दस्य द्विवचनं टापृच लोपश्च यस्येति' व्याकरणान्तरग्रन्थमुदाहृतम् । तन्मते द्वेषां प्रयोगाणामभावः स्पष्ट एवेति बोध्यम् ॥ **स्वरे चेति** । चित्स्वरप्रत्ययस्वराभ्यामुभयत्रापि अन्तोदात्तत्वस्यैव सिद्धिरिति भावः ॥ **उभयकाभ्यामित्यादिर्वचनादित्यन्तो ग्रन्थः प्रक्षिप्तः, पुनरग्रे दर्शनात् ॥**

(तत्त्वालोकोः) भाष्ये—चो वाक्यालङ्कारे । इदानीम्—उभयशब्दे ।

प्रदीपे—रूपे स्वरे चेति—उभयशब्दात् काकचोः सत्तोरित्यादिः । अवग्रहे चेति—अत्र 'अवग्रहस्तु कप्रत्ययेऽपि पदकारैर्न क्रियते, 'चित्र इद्राजा राजका' 'इदन्यके' इत्यादौ तथैव निर्णीतत्वादिति' शब्दकौस्तुभोक्तिर्मन्तव्या । हि—यतः । ननुभयशब्दादकचि निष्पन्न-

स्योभकशब्दस्योभशब्देन (तन्मध्यपतितस्तद्ग्रहणेन गृह्यते इति न्यायेन) ग्रहणाद् उभकाभ्यां हेतुभ्यामित्यादौ 'सर्वनाम्नस्तृतीया चे' त्यनेन षष्ठीतृतीये सिद्ध्यतः, तस्मात् के तु निष्पन्नस्य तस्य तेना-ग्रहणात्तत्र ते न सिद्ध्यत इति—तस्मात् काकचोः सतोर्विशेष इति चेन्न, यतस्तस्मात्केऽकचि वा निष्पन्नमुभकशब्दमादाय प्रयुक्तयोरित्यादित्वेनाभिप्रयन्नाह—उभकाभ्यां हेतुभ्यामिति ।

उद्द्योते—ग्रहणादिति—तन्मध्यपतितन्यायेनेत्यादिः । इत्यर्थे हति—अयचीति शेषः । के तुभशब्देन तद्विशिष्टस्याग्रहणात् तस्मिन्त्रय्येऽयचोऽसम्भवात् स प्रयोगो न सिद्ध्यतीत्याशयेनाह—के तु नेतीति । तस्मात् काकचोः सतोरिति शेषः । अकचीति—अयचीति शेषः । अयचीति—रिवति शेषः । रूपे इति—तस्मात् काकचोः सतोरित्यादिः । अनभिधानादिति—एषामप्रयोगाणामित्यादिः । यस्य—यकारस्य । तन्मते—हरिमते । अग्रे इति—तस्येति शेषः । वस्तुतस्तुभयत्रापि स ग्रन्थो युक्त एव, अत्र काकचोर्विशेषाभावप्रदर्शनाय, अग्रे चोभशब्दपाठप्रत्याख्यानाशयप्रदर्शनाय तस्यावश्यकत्वात् ॥

(समाधानभाष्यम्)

'उभशब्दोऽयं द्विवचनटान्त्रिषयः' इत्युक्तम् । तत्रा-कचि सत्यकचस्तन्मध्यपतितत्वाच्छक्यते एतद्वक्तुं—द्विवचनपरोऽयमिति । के पुनः सति नायं द्विवचनपरः स्यात् । तत्र द्विवचनपरता वक्तव्या ॥

(प्रदीपः) उभशब्दोऽयमिति । द्विवचनेऽनन्तरे श्रूयमाणे उभशब्देन साधुना भाव्यं, न लुप्ते, न व्यवहिते ॥ के पुनः सतीति । पूर्वस्य द्विवचनस्य लुप्तत्वादपरस्य केन व्यवधानात् तत्र कविषये व्यवहितद्विवचनविषय उभशब्दः साधुर्भवतीति वक्तव्यम् ॥

(उद्द्योतः) श्रूयमाण इति । विषयशब्दलभ्योऽयमर्थः । श्रूयमाणत्वं च साक्षाद् भावरूपादेशद्वारा वेत्यन्यत् ॥ व्यवधाना-दिति । द्विवचनविषयत्वस्याव्यवहितस्यैव निवेशादित्यर्थः ॥ उभय-घटावित्यादौ व्यवहितद्विवचनपरस्य साधुत्ववारणाय कविषये इति । एवं चैतद्वचनाकरणलाघवार्थमुभशब्दपाठ इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—न व्यवहिते—न च व्यवहिते ।

उद्द्योते—अयम्—श्रूयमाणे—इति । लोपव्यवच्छेदायाह—भाव-रूपेति । साधुत्वेति—उभघटावित्यादेरित्यादिः । वारणायेति—भाष्यस्थतत्रपदमनुवदन् व्याकष्टे—इति शेषः । एतद्वचनेति—'कवि-षये व्यवहिते' त्यादिवचनेत्यर्थः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

यथैव तर्हि के सति नायं द्विवचनपरः, एवमाप्यपि सति नायं द्विवचनपरः स्यात् । तत्रापि द्विवचनपरता वक्तव्या ॥

(प्रदीपः) यथैव तर्हीति । ननु द्विवचनटाविविषयत्वादित्यत्र टाप उपात्तत्वाच्चोद्यानुपपत्तिः ॥ एवं तर्हि टाविविषयत्वमेकवचनबहु-वचनयोर्मो भूदित्येवमर्थमाप्यपि द्विवचनपरता वक्तव्येत्युक्तम् ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये एवमाप्यपीति । टापा व्यवधानादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इदमुद्धर्तुं शङ्कते—यथैवेति । (यथे-वम्) तर्हि यथैवेत्यन्वयः । अपिना कस्य परिग्रहः । एवमग्रेऽपि ।

प्रदीपे—बोधेति—प्रश्नेत्यर्थः । एवमिति—यदीत्यादिः ।

(२२३ समाधानवार्तिकम् ॥ १० ॥)

॥ * ॥ अवचनादापि तत्परवि-
ज्ञानम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अन्तरेणापि वचनमापि द्विवचनपरोऽयं भविष्यति ॥

(प्रदीपः) अवचनादिति । स्वार्थिकत्वादाप उभार्थस्याहाना-दापि सिद्धा द्विवचनपरतेत्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये अन्तरेणापीति । दीर्घे तद्विशिष्टस्यान्तव-द्भावेनोभशब्दत्वमिति भावः ॥ आवन्तादिकवचनाद्यापत्तिस्तु नेत्याह-स्वार्थिकत्वादिति । एवं च तत् एकवचनादौ द्विवचनविषयत्वं कथ-मिति न वक्तव्यमिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तत्परेति—द्विवचनपरत्वेत्यर्थः । स-त्युभशब्दस्येत्यादिः । एवमग्रेऽपि । वचनम्—आविविषये व्यवहित-द्विवचनविषय उभशब्दः साधुर्भवतीति वचनम् ।

प्रदीपे—उभार्थस्येति—तद्विशिष्टोभशब्दे—इत्यादिः । आपीति-सति तस्येति शेषः ।

उद्द्योते—दीर्घे—इति—उभ-आ इति स्थितावित्यादिः । सतीति शेषः । तद्विशिष्टस्य—आविविषयस्य । आवन्तादिति—उभशब्दा-दिति शेषः । एवञ्च—आपः स्वार्थिकत्वे च । ततः—आवन्तोभ-शब्दात् । द्विवचनेति—सति तस्येत्यादिः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

किं वक्तव्यमेतत् ? ॥

(तत्त्वालोकः) एतत्—अवचनादापीत्यादि ।

(समाधानभाष्यम्)

नहि ॥

(आक्षेपभाष्यम्)

कथमनुच्यमानं गंस्यते ? ॥

(तत्त्वालोकः)—कथमिति—एतदिति शेषः ।

(समाधानभाष्यम्)

एकादेशे कृते द्विवचनपरोऽयमन्तादिवद्भावेन ॥

(उद्द्योतः) किं वक्तव्यमेतदित्यादिरन्तादिवद्भावेनेत्यन्तोऽ-पाठः । अवचनादापीत्यस्य वक्तव्यत्वाभावेन किं वक्तव्यमिति प्रश्नासङ्गतेः ॥ तथा भ्रममूलको वा प्रश्न इति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एकादेशे—इति—उभ आ इति स्थितौ दीर्घे इत्यादिः ।

उद्द्योते—तस्यापि पाठत्वं समर्थयते—तथा भ्रमेति । अवचना-दापीत्यस्य वक्तव्यत्वभ्रमेत्यर्थः । प्रश्नः—किं वक्तव्यमिति प्रश्नः ।

(२२४ प्रत्याख्यानवार्तिकम् ॥ ११ ॥)

॥ * ॥ अवचनादापि तत्परविज्ञानमिति
चेत्केऽपि तुल्यम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अवचनादापि तत्परविज्ञानमिति चेत्केऽपि अन्त-रेण वचनं द्विवचनपरो भविष्यति ॥

कथम् ? ।

‘स्वार्थिकाः प्रत्ययाः प्रकृतितोऽविशिष्टा भवन्ति’
इति प्रकृतिग्रहणेन स्वार्थिकानामपि ग्रहणं भवति ॥

(प्रदीपः) केऽपि तुल्यमिति । दिवचनविषयत्वादित्यत्र दिव-
चनशब्देन प्रत्ययो न गृह्यते । किं तर्हि । अर्थविधानसमर्थ
इत्यर्थः ॥ उभयत उभयत्रेति त्रतसोरव्ययत्वाद् द्वित्वाभिधानसामर्थ्यं
नास्तीत्यभेदविषय उभयशब्द एव प्रयुज्यते न तूभशब्दः ॥ एवं
प्रत्याख्यातोऽकजर्थ उभशब्दस्य पाठः ॥ सर्वनामस्तृतीया चेति
षष्ठीतृतीयाथः पाठ इति केचित् ॥ निमित्तकारणहेतुषु सर्वासां
प्रायदर्शनमिति वचनात्तदर्थोऽपि पाठो न कर्तव्य इत्यन्ये ॥

(उद्द्योतः) इदर्थेति ॥ कृत्रिमाकृत्रिमन्यायस्य तु नेह प्रवृत्तिः,
तस्या इह शास्त्रेऽनाश्रयणस्य संख्यासंज्ञाद्वये भाष्ये उक्तेः । अस्य
लोकसिद्धव्यवस्थाबोधकत्वेन तत्र न्यायाप्रवृत्तेश्चेति भावः ॥ ननु भका-
वितिबद् उभत इत्याद्यपि प्रसज्येतेत्यत्र आह—उभयत इत्यादि ॥
तयोरव्ययत्वेन विभक्त्यन्तोयस्वार्थिकत्वेन चाधिकरणापादानशक्तिवि-
शेष्यबोधजनकत्वात् ॥ दिवचनत्वं च संख्याप्रकारकसंख्येयविशे-
ष्यबोधजनकत्वम् ॥ अभेदविषयो वृत्तिविषयः । उक्तमर्थं प्रश्नपूर्वं
व्युत्पादयति—भाष्ये कथम् ? ॥ स्वार्थिका इति । यतः स्वार्थिकाः
प्रकृतितोऽविशिष्टा अन्यार्थविशेष्यबोधोपाजनका अतः प्रकृतिग्रहणेन
प्रकृतिगृह्यते अनेनेति प्रकृतिग्रहणं तेन प्रकृतिभूतोभशब्दग्राहकेण
दिवचनशब्देन तत्प्रकृतिकानां स्वार्थिकानां कादीनामपि ग्रहणमि-
त्यर्थः । तेनोभयत इत्यादेर्व्यावृत्तिः । प्रकृतिग्रहणेनेत्यनेन कृत्रिमा-
कृत्रिमन्यायाप्रवृत्तिर्ध्वनिता । दिवचनं च दाप्ताहचर्यात्प्रत्यय एव
गृह्यते । एतदर्थमेव दाप्त्रग्रहणम् । तेनोभयोर्हभावोभयोर्भावित्यत्र
समासे भवत्येवायजित्याहुः ॥ एवं प्रत्याख्यात इति । किं च अकज-
मात्रार्थत्वे उभाभ्ययसर्वनाम्नामकजित्येव पाठेन सिद्धे संज्ञाप्रयो-
जको गणे पाठो व्यर्थः साहचर्याच्च संज्ञादिव्यावृत्तिरिति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—चेदिति—यदीत्यर्थः । तर्हीति शेषः ।
केऽपीति—ततोति शेषः । तुल्यमित्यस्यार्थमाह—अन्तरेण वचन-
मिति । अयमिति शेषः । स्वार्थिका इति—यत इत्यादिः ।

प्रदीपे—प्रत्यय इति—औ—इत्यादिरेवेत्यादिः । समर्थ इति—
अन्योऽपि प्रत्यय इति शेषः । सर्वनाम्न इति—उभाभ्यां हेतुभ्याम्,
उभयोर्हेत्वोरित्यत्रेत्यादिः । पाठ इति—तस्येत्यादिः । एवमग्रेऽपि ।
निमित्तेति—तत्रेत्यादिः । वचनादिति—षष्ठीतृतीयासिद्धेरिति शेषः ।
नच वृत्तिकृता ‘सर्वनाम्नस्तृतीयाचे’ति सूत्रे पठितत्वादिदं वार्तिक-
मपि सर्वनामसंज्ञासापेक्षमेवेति वाच्यम्, भाष्यकृता ‘हेतावि’ति सूत्रे
तस्य पठितत्वात् ॥

उद्द्योते—तस्या इति—कृत्रिमाकृत्रिमपरिभाषाया इत्यर्थः ।
वस्तुतस्तत्र ‘तस्ये’ति पाठो युक्तः । तथाच तस्य ‘उक्तन्यायस्ये’-
त्यर्थः । ननु तस्येह शास्त्रे सर्वत्रानाश्रयणेऽपि क्वचिदाश्रयणमस्त्येवे-
त्यत्र आह—अस्येति । उक्तवार्तिकस्येत्यर्थः । अनियमाभावसूचना-
याह—व्यवस्थेति । तत्र—दिवचनांशे । न्यायेति—कृत्रिमाकृत्रि-
मन्यायेत्यर्थः । उभशब्दस्य सर्वादिगणे पाठ इति पक्षे शङ्कते—
नन्विति । तयोः—त्रतसोः । कैयटानुक्तमपि हेतुमाह—विभक्त्य-
न्तीयेति । संख्येति—द्वित्वेत्यादिः । उक्तमिति—अनुपदमेवे-
त्यादिः । प्रकृतिरिति—कादेरिति भावः । प्रत्यासत्तिलभ्यमाह—
तत्प्रकृतिकानामिति । प्रत्याख्यानं द्रवयति—किञ्चेति । उभ-
शब्दस्य गणे पाठस्येति शेषः । सिद्धे—इति—तत्राकचीत्यादिः ।
संज्ञेति—सर्वनामसंज्ञेत्यर्थः । गणे—इति—तस्येति शेषः ।

(भवच्छब्दस्य गणे पाठप्रयोजनाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

अथ भवतः सर्वनामत्वे कानि प्रयोजनानि ? ।

(प्रदीपः) अथ भवत इति । अनकारान्तत्वात् स्मायाद्यभा-
वात्प्रश्नः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—भवतः—भवच्छब्दस्य । एवमग्रेऽ-
पि । सर्वनामत्वे—इति—सर्वादिगणे इत्याशयः । पाठस्येति शेषः ।

प्रदीपे—अनकारान्तत्वादिति—भवच्छब्दस्येत्यादिः । ततो
विहितविभक्तेरिति शेषः ।

(२२५ समाधानवार्तिकम् ॥ १२ ॥)

॥ * ॥ भवतोऽकच्छेषात्वानि ॥ * ॥

(भाष्यम्)

भवतोऽकच्छेषात्वानि प्रयोजनानि ॥ अकच्—
भवकान् ॥ शेषः—स च भवांश्च भवन्तौ ॥ आत्वम्—
भवाहगिति ॥

(प्रदीपः) शेष इति । पाठे सति त्यदादित्वाच्छेषो भवति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—भवत इति—सर्वादिगणे पाठस्येति
शेषः । अकजिति—‘अव्ययसर्वनाम्नामि’तीत्यादिः । शेष इति—
‘त्यदादीनि सर्वैरि’तीत्यादिः । आत्वमिति—‘आ सर्वनाम्न’
इतीत्यादिः ।

प्रदीपे—पाठे सतीति—सर्वादिगणे इत्यादिः । भवच्छब्द-
स्येति शेषः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

किं पुनरिदं परिगणनम्, आहो स्विदुदाहरणमा-
त्रम् ? ॥

(तत्त्वालोकः) पुनरिति वाक्यालङ्कारे । इदमिति—अक-
च्छेषात्वानीतीत्यर्थः । प्रयोजनानामिति शेषः ।

(समाधानभाष्यम्)

उदाहरणमात्रमित्याह । तृतीयादयोऽपि दृश्यन्ते ।
‘सर्वनामस्तृतीया च’—भवता हेतुना, भवतो हेतोरिति ।
सर्वादीनि ॥ २६ ॥

(प्रदीपः) तृतीयादयोऽपीति । निमित्तकारणहेतुषु सर्वासां
प्रायदर्शनमित्यनपेक्ष्यैतदुक्तम् ॥ इदं तु प्रयोजनम्—भावतायनिः,
भवश्च, भवन्मयः । पूर्वनिपातश्च—भवन्मित्रः । भवतच्छब्दाविति
वृद्धत्वात् ठक्छसौ । गुणवचनसंज्ञाबाधनं च, भवतो भावो भावत्य-
मिति भा भूत् ॥ २६ ॥

(उद्द्योतः) इदं त्विति ॥ भाष्ये आदिपदसंग्राह्यमित्यर्थः ॥
भावतायनीरेति । सति पाठे त्यदादीनि चेति वृद्धत्वे उदीचां वृद्धा-
दिति फिञ् ॥ भवश्चक्षिति । विष्वग्द्वयोश्च ढेरिति चेन सर्वनाम्नो-
नुकर्षणादद्यादेशः ॥ भवन्मये नित्यं वृद्धेति मयट् ॥ भवन्मित्रे बहु-
व्रीहौ सर्वनामसंख्ययोरिति पूर्वनिपातः ॥ भवतष्टगिति । शत्रन्त-
निवृत्तये वृद्धग्रहणं तत्रानुवर्तत इत्यर्थः ॥ गुणवचनेति । एकसंज्ञाधि-
कारे सकलप्रातिपदिकविषयगुणवचनसंज्ञातः परा सर्वनामसंज्ञेति
भावः ॥ २६ ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तदस्थ उत्तरमनुवदति—उदाहरण-
मात्रमिति । सिद्धान्तीति शेषः । तृतीयादय इति—यत इत्यादिः ।
प्रदीपे—अनपेक्ष्येति—तथा 'सर्वनाम्नस्तृतीया चे'ति सूत्रम-
पेक्ष्येति शेषः । 'क्रियद्रिमयः पूर्वनिपातश्चक्षुसौ तथा । आत्वैक-
शेषव्यञ्जिरहा अकच्च भवतः फलमि'ति प्राचासुक्तिमनुसृत्याह—
भावतायनिरित्यादि । ठक्छसाविति—भावत्कः, भवदीयः—इति शेषः ।
गुणवचनसंज्ञेति—भवतो भावो भवत्तत्त्वत्र सर्वनामसंज्ञेत्यादिः ।
उद्द्योते—सति पाठे इति—सर्वादिगणे भवच्छब्दस्येत्यादिः ।
तत्र—'भवतश्चक्षुसावित्यत्र । भवत्याः पुत्रो भवपुत्र इत्यत्र 'सर्व-
नाम्नो वृत्तिमात्र' इति पुनर्द्वावोऽपि फलमिति बोध्यम् ॥

(२५ सर्वनामसंज्ञासूत्रम् ॥ १ । १ । ६ आ. २ ॥)

विभाषा दिक्समासे बहुव्रीहौ ॥ १ । १ । २७ ॥

(तत्त्वप्रदप्रयोजनाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

दिग्ग्रहणं किमर्थम् ? ॥

(प्रदीपः) विभाषा दिक्समासे ॥ २७ ॥ दिग्ग्रहणमिति ।
एकस्मिन्विषये विकल्पप्रतिषेधयोरसम्भवात्सामर्थ्याद्विषयभेद आश्रयि-
तय इति प्रश्नः ॥

(उद्द्योतः) विभाषादि ॥ २७ ॥ एकस्मिन्निति । सर्वत्र
परत्वात्प्रतिषेधे विकल्पवैयर्थ्यम् । सर्वत्र वा विकल्पे भावाभावयोस्ते-
नैव सिद्धत्वात्प्रतिषेधानर्थक्यमिति तयोरेकविषयत्वासंभव इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—विषये—बहुव्रीहौ । विकल्पप्रति-
षेधयोः—अनेन विकल्पस्य 'न बहुव्रीहावि'त्यनेन प्रतिषेधस्य च ।
सामर्थ्यात्—तत्रानेन विकल्पस्य 'न बहुव्रीहावि'त्यनेन प्रतिषेधस्य
'च विधानसामर्थ्यात् । विषयभेद इति—लक्ष्यानुसारेण तयो-
रित्यादिः । इति—इति हेतोः । तथाच—अत्र तत्र विषयभेदनियमार्थमत्र
दिग्ग्रहणं नावश्यकमिति भावः ।

उद्द्योते—सर्वत्रेति—बहुव्रीहाविति शेषः । प्रतिषेधे इति—
'न बहुव्रीहावि'त्यनेन सर्वनामसंज्ञाप्रतिषेधे । एवमग्रेऽपि । विकल्पे-
पूर्वविप्रतिषेधादनेन सर्वनामसंज्ञाविकल्पे । एवं पूर्वत्रापि । भावा-
भावयोरिति—सर्वनामसंज्ञाया इत्यादिः । तेनैव—विकल्पेनैव ।
तयोः—प्रकृतसूत्र—'न बहुव्रीहावि'ति सूत्रयोः ।

(समाधानभाष्यम्)

'न बहुव्रीहौ' इति प्रतिषेधं वक्ष्यति । तत्र न
ज्ञायते—'क विभाषा, क प्रतिषेध' इति । दिग्ग्रहणे
पुनः क्रियमाणे न दोषो भवति—'दिगुपदिष्टे विभाषा,
अन्यत्र प्रतिषेधः' ॥

(प्रदीपः) वचनमन्तरेणाभिमतो विषयभेदो न लभ्यत
इत्युत्तरम् ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये दिगुपदिष्टे इति । दिक्शब्दोच्चारणेन
विहित इत्यर्थः । बहुव्रीहाविति शेषः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—न बहुव्रीहाविति—अनेन विभाषां
वदति तथेत्यादिः । तत्र—तथा सति । दोषः—तदशानुरूपो दोषः ।

अन्यत्र—अन्यत्र च बहुव्रीहौ । प्रतिषेध इति—इत्याश्रयणादिति शेषः ।
प्रदीपे—सकललक्ष्यज्ञानं लक्ष्यैकचक्षुष्काणां योगिनामेव सम्भ-
वति न तु लक्षणैकचक्षुष्काणामवगृह्णामिति लक्ष्यानुसारेण तयो-
र्विषयभेदाश्रयणं न सम्भवतीत्याशयेनाह—वचनमन्तरेणेति । तयो-
रिति शेषः । लभ्यत इति—अतस्तयोर्विषयभेदनियमार्थमत्र दिग्ग्र-
हणमावश्यकमिति शेषः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

अथ समासग्रहणं किमर्थम् ? ॥

(तत्त्वालोकः) बहुव्रीहिवत्स्य समासत्वव्याप्यत्वाद् बहुव्रीहा-
विति कथनेनैव समासलामादसमासव्यावृत्तिसिद्धेर्वाह—अथेति ।

(समाधानभाष्यम्)

समास एव यो बहुव्रीहस्तत्र यथा स्याद् । बहु-
व्रीहिवद्भावेन यो बहुव्रीहस्तत्र मा भूदिति । दक्षिण-
क्षिप्तस्यै देहि ॥

(प्रदीपः) समास एवेति । मुख्य इत्यर्थः । अन्यस्तु तत्कार्य-
लभाय तद्व्यपदेशं लभत इत्यमुख्यः ॥

(उद्द्योतः) व्याप्यधर्मातिदेशे व्यापकधर्मस्याप्यतिदेशात्समा-
सोप्ययमत आह—मुख्य इति । दक्षिणदक्षिणस्यै इति । आवाधे
चेति द्विवचनबहुव्रीहिवद्भावौ ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तत्रेति—अनेन विभाषा सर्वनाम-
संज्ञेति शेषः । एवमग्रेऽपि । बहुव्रीहिवदिति—किन्त्वित्यादिः ।
इतीति—इत्यर्थमित्यर्थः । समासग्रहणमिति शेषः । तथाच 'दक्षिण-
दक्षिणस्यै' इत्यत्र 'सर्वादीनी'त्यनेन नित्यमेव सर्वनामसंज्ञा न त्वनेन
विभाषेत्याशयेनोदाहरति—दक्षिणदक्षिणस्यै—इति । न चात्र 'न
बहुव्रीहावि'त्यनेन तस्या अपि निषेधः स्यादिति वाच्यम्, तस्यापि
बहुव्रीहिवद्भावेन बहुव्रीहावप्रवृत्तेर्वक्ष्यमाणत्वात् ।

प्रदीपे—तदिति—बहुव्रीहीत्यर्थः । एवमग्रेऽपि । अमुख्य इति—
तथाच गौणमुख्यन्यायप्रवृत्त्याऽत्र नास्य प्रवृत्तिरिति भावः । नन्वति-
देशशस्त्राणां वैयर्थ्यापत्त्याऽतिदेशविषये तन्न्यायाप्रवृत्तिरिति चेन्न,
बहुव्रीहिवद्भावविधानसामर्थ्याद् बहुव्रीहित्वांशे तन्न्यायाप्रवृत्तावपि
समासत्वांशे तन्न्यायप्रवृत्तौ बाधकाभावेन कृते समासग्रहणे दोषाभावात् ।
उद्द्योते—व्याप्येति—ननु समासग्रहणे कृतेऽपीत्यादिः । अय-
मिति—इति 'दक्षिणदक्षिणस्यै' इत्यत्रास्य प्रवृत्तिर्द्वारिति शेषः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

अथ बहुव्रीहिग्रहणं किमर्थम् ? ॥

(समाधानभाष्यम्)

द्वन्द्वे मा भूत्—दक्षिणोत्तरपूर्वाणामिति ।

(प्रदीपः) दक्षिणोत्तरपूर्वाणामिति । द्वन्द्वे चेत्यनेन सर्वाण-
न्तस्य द्वन्द्वस्य सर्वनामसंज्ञाप्रतिषेधो नावयवानामिति सर्वनाम्नो
वृत्तिमात्र इति पुनर्द्वावः ॥

(उद्द्योतः) नावयवानामिति । न बहुव्रीहाविति वद् द्वन्द्वे
चिकीर्षिते नेत्यर्थो न । यद्यपि द्वन्द्वपि उद्भूतावयवभेदसमुदायस्य प्राधा-
न्येन तं प्रति बहुव्रीहेरिव द्वन्द्वस्य गुणत्वेन तदप्राप्तेरयमेवोचितः,
तथापि त्यदादीनां द्वन्द्वभावेनादन्ते काकचोरविशेषेण फलाभावात् ।
अन्यपर्यायत्वच्छब्दस्य सर्वनामत्वे न मानम्, बह्वसंमतत्वाद् गणे
तत्पाठस्य । विभाषा जसीत्यस्यासङ्गतेति भावः ॥ एवं चेदं सूत्र-

मुपसर्जनप्रतिषेधातुवादकमेव । सूत्रकृता तदनभ्युपगमाद्वा कृतं तत् । अत एव कुक्कुटमव्यूयावित्यादावुपसर्जनहस्ववारणाय द्वन्द्वे नेति वचनमारब्धं 'गोस्त्रियो' इति सूत्रे भाष्ये इति बोध्यम् ॥ पुंवद्भाव इति । इदं चिन्त्यं मात्रग्रहणेन सिद्धेः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—मा भूदिति—अनेन विभाषा सर्वनामसंज्ञा मा भूदित्यर्थम् बहुव्रीहिग्रहणमित्यर्थः । अन्यथा तत्रानेन तस्यां सत्याम् पक्षे 'दक्षिणोत्तरपूर्वासामि'ति प्रसज्येतेति भावः ।

प्रदीपे—नन्वत्र 'द्वन्द्वे चेत्यनेन सर्वनामसंज्ञाप्रतिषेधात्कथं 'सर्वनाम्' इति पुंवद्भाव इत्यत आह—द्वन्द्वे—इति । अत्र प्रथमार्थे सप्तमीत्याशयः ।

उद्घोते—'द्वन्द्वे चेत्यस्य यस्मिन्नर्थेऽवयवानां सर्वनामसंज्ञाप्रतिषेधः प्राप्नोति तस्य तमर्थं खण्डयति—न बह्विति । यथा 'न बहुव्रीहावित्यस्य 'बहुव्रीहौ चिकीर्षिते सर्वनामसंज्ञा नेत्यर्थस्तथेत्यर्थः । द्वन्द्वे चिकीर्षिते इति । द्वन्द्वे चेत्यस्येत्यादिः । सर्वनामसंज्ञेति शेषः । निषेधे हेतुमाह—यद्यपीत्यादि—फलाभावादित्यन्तेन ग्रन्थेन । अपिना बहुव्रीहिसमुच्चयः । तथाच तयोः 'तदप्राप्तेरित्यत्रान्वयः । गुणत्वेन—उपसर्जनत्वेन । तदप्राप्तेः—सर्वनामसंज्ञाया अप्राप्तेः । अयमेवेति—'द्वन्द्वे चिकीर्षिते (सर्वनामसंज्ञा) नेत्यर्थ एवेत्यर्थः । अस्येत्यादिः । एकशेषेण बाधादाह—द्वन्द्वभावेनेति । नन्वन्यपर्यायत्वच्छब्दस्य तात्तत्वात्तत्र काकचोर्विशेष इत्यत आह—अन्यपर्यायेति । तत्र सर्वनामत्वस्य च योरकस्वरयोरनुपलम्भादाह—न मानमिति । (द्वन्द्वे चेत्यस्य द्वन्द्वे चिकीर्षिते सर्वनामसंज्ञा नेत्यर्थस्य) निषेधे हेतुन्तरमाह—विभाषेति । जसाधारे शीभावे—एव कर्त्तव्ये द्वन्द्वे सर्वनामसंज्ञाविकल्पविधायकस्येत्यादिः । एवञ्च—तादृशसमुदायमिति द्वन्द्वस्योपसर्जनत्वे च । इदं सूत्रम्—द्वन्द्वे चेति सूत्रम् । सूत्रकृतस्तदज्ञाननिराशयाह—सूत्रकृतेति । तदिति—उपसर्जनप्रतिषेधेत्यर्थः । तत्—द्वन्द्वे चेति सूत्रम् । इदं द्रष्टव्यम्—अत एवेति । तादृशसमुदायमिति द्वन्द्वस्योपसर्जनत्वादेवेत्यर्थः । 'द्वन्द्वे च प्रतिषेधो वक्तव्य' इति भाष्यफलितापाठं निर्दिशति—द्वन्द्वे नेति । मात्रग्रहणं—क्वचित्सर्वनामत्वेन दृष्टानां सम्प्रत्यसर्वनामत्वेऽपि पुंवद्भावार्थम् । अत एव 'दक्षिणपूर्वायै' इत्यत्र सर्वनामसंज्ञाभावेऽपि पुंवद्भाव इत्याशयेनाह—मात्रग्रहणेनेति ।

(समाधाननिराकरणभाष्यम्)

नैतदास्ति प्रयोजनम् 'द्वन्द्वे च' इति प्रतिषेधो भविष्यति ॥

(तत्त्वालोकः) एतदिति—द्वन्द्वे अनेन विभाषासर्वनामसंज्ञा मा भूदित्यर्थः । बहुव्रीहिग्रहणस्येति शेषः । द्वन्द्वे चेति—यत इत्यादिः । प्रतिषेध इति—सर्वनामसंज्ञाया इत्यादिः ।

(समाधानसाधकभाष्यम्)

नाप्राप्ते प्रतिषेधे इयं विभाषा आरभ्यते । सा यथैव 'न बहुव्रीहौ' इत्येतं प्रतिषेधं बाधते । एवं 'द्वन्द्वे च' इत्येतमपि बाधेत ।

(तत्त्वालोकः) 'येन नाप्राप्ते यो विधिरारभ्यते स तस्य बाधको भवतीति परिभाषामभिप्रेत्याह—नाप्राप्ते इति । अवश्यमप्राप्ते इत्यर्थः । सेति—अत इत्यादिः । एवम्—तथैव । अपीति—प्रतिषेधमित्यनुषज्यते ।

(समाधानबाधकभाष्यम्)

न बाधते ॥

किं कारणम् ? ॥

येन नाप्राप्ते तस्य बाधनं भवति । न चाप्राप्ते 'न बहुव्रीहौ' इत्येतस्मिन्प्रतिषेधे इयं विभाषा आरभ्यते । 'द्वन्द्वे च' इत्येतस्मिन् पुनः प्राप्ते चाप्राप्ते च ॥

(प्रदीपः) येन नाप्राप्त इति । अयमर्थः—न बहुव्रीहावित्यनेन सर्वः स्वविषयो व्याप्तः । द्वन्द्वे चेत्यनेन तु न व्याप्तः । विभाषा जसीति जस्ति विकल्पविधानात् ॥ यदि चानेन द्वन्द्वे विभाषा स्याद जस्यनुवाददोषः प्रसज्येत । बहुव्रीहौ त्वनुवाददोषमलभमाना कृतार्था सती परत्वादियं विभाषा द्वन्द्वे चेत्यनेन बाध्यते ॥

(उद्घोतः) ननु यथा बहुव्रीहौ द्वन्द्वे चेत्यप्राप्तावपीयं प्रवर्तते, तथा द्वन्द्वे न बहुव्रीहावित्यप्राप्तेऽपीति, किमुच्यते नचाप्राप्ते इतीत्यत आह—अयमर्थः इति । एवं च न चाप्राप्ते इत्यस्य भाष्ये बहुव्रीहावित्यादिः । द्वन्द्वे चेत्यस्य तु द्वन्द्वे इत्यादिः । एवं च बहुव्रीहौ सर्वत्र निषेधप्राप्तिर्द्वन्द्वे तु द्वन्द्वे चेत्यस्य न सर्वत्र प्राप्तिर्जस्ति विभाषया बाधादिति भावः । सर्वः स्वविषय इति । सर्वो दिग्बहुव्रीहिरित्यर्थः ॥ न व्याप्त इति । सर्वो दिग्द्वन्द्व इति शेषः ॥ युक्त्यन्तरमप्याह—यदि चेति ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—न बाधते इति—इयं विभाषा 'द्वन्द्वे चेत्येतं प्रतिषेधमित्यादिः । किं कारणम्—कस्मात्कारणात् । येन नाप्राप्ते इति—यत इत्यादिः । यो विधिरारभ्यते तेनेति शेषः । आरभ्यते इति—अतः सा 'न बहुव्रीहौ' इत्येतं प्रतिषेधं बाधते—इति शेषः । एतस्मिन्निति—प्रतिषेधे इत्यनुषज्यते । अप्राप्ते चेति—इयं विभाषा आरभ्यते, अतः सा 'द्वन्द्वे च' इत्येतं प्रतिषेधं न बाधते इति शेषः ।

प्रदीपे—स्यादिति—तर्हीति शेषः । जसीति—'विभाषा जसी'ति विकल्पविधानाद् द्वन्द्वे—इति शेषः ।

उद्घोते—इयमिति—विभाषेति शेषः । एवञ्च—तदर्थस्येष्टत्वे च । तात्पर्यमाह—एवञ्चेति । स्वशब्देन विकल्प एव परानुष्यते न तु निषेध इत्याशयेनाह—सर्वो दिग्बह्विति । अत्र स्वशब्दानुषङ्गेणानिर्वाहादाह—सर्वो दिग्द्वेति ।

(समाधानबाधकान्तरभाष्यम्)

अथवा 'पुरस्तादपवादा अनन्तरान्विधीन् बाधन्ते, नोत्तरान्' इत्येवमियं विभाषा 'न बहुव्रीहौ' इत्येतं प्रतिषेधं बाधिष्यते, 'द्वन्द्वे च' इत्येतं प्रतिषेधं न बाधिष्यते ॥

(तत्त्वालोकः) समाधानोक्तमभ्युपेत्याह—अथवेति । इत्येवम्—इति परिभाषया । द्वन्द्वे चेति—तथेत्यादिः ।

(समाधानबाधकान्तरभाष्यम्)

अथवेदं तावदयं प्रष्टव्यः—इह कस्मान्न भवति—या पूर्वा सोत्तरा अस्योन्मुग्धस्य सोयं पूर्वोत्तर उन्मुग्धः तस्मै पूर्वोत्तराय देहीति ? ॥ लक्षणप्रतिपदोक्तयोः प्रतिपदोक्तस्यैवेति ॥

(प्रदीपः) लक्षणप्रतिपदोक्तयोरिति । दिक्समाप्त इति व्यपदेशो दिङ्नामानांति विहितस्य न्यायः, तत्र हि दिक्शब्दोऽस्ति ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये या पूर्वा सोत्तरेति ॥ यद्यपि वाक्ये यत्-
च्छब्दाभ्यामुद्देश्यविधेयत्वं प्रतीयते या पूर्वात्वप्रकारकज्ञानविशेष्या
सा प्रसिद्धोत्तरा यस्येत्यर्थात् । एवं चोत्तराशब्दस्य पूर्वनिपातः
प्राप्नोति ॥ तथापि समासे तदप्रतीतावपि पूर्वापदस्य ज्ञानविशेष्य-
पर्यन्तलक्षकत्वेन गुणवाचकत्वाद् विशेषणत्वेन पूर्वनिपात इति
बोध्यम् ॥ तत्र हि दिक्शब्दोऽस्तीति ॥ न च शेषग्रहणेनानेकग्रह-
णेन वा सिद्धे उभयोभादानेन पुनर्विधानद्वारा सर्वत्र विशेषविहित-
त्वात्सोऽपि प्रतिपदोक्तः । स्पष्टं चेदमान्महत इत्यत्र भाष्ये इति
वाच्यम् । पूर्वशब्द उत्तरशब्दः समस्यते इत्येवं विधानकल्पनेऽपि
दिक्शब्दः समस्यते इत्येवं विधानकल्पने मानाभावेन तत्र दिक्शब्दा-
भावादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—लक्षणप्रतिपदोक्तपरिभाषयैवेष्टे सिद्धे
बहुव्रीहिग्रहणं व्यर्थमेवेत्याशयेनाह—अथवेति । तावत्—प्रथमम् ।
अयम्—समाधाता । इदम्पदबोधं निर्दिशति—इहेति । इयं विभा-
षेति शेषः । इहपदबोधं निर्दिशति—या पूर्वेति । पृष्ठेन देयमुत्तरं
स्वयमेवाह—लक्षणेति । यत इत्यादिः । इतीति—परिभाषा वर्तते-
इति शेषः ।

प्रदीपे—विहितस्येति—बहुव्रीहेरिति शेषः । हि—यतः ।

उद्द्योते—यथासंख्यमन्वयमभिप्रेत्याह—उद्देश्यविधेयत्वमिति ।
उद्देश्यत्वं विधेयत्वञ्चेत्यर्थः । द्वन्द्वान्ते वर्तमानस्य त्वस्य प्रत्येकमन्व-
यात् । अन्यतरस्य लक्षणामन्तरेण तयोरसामानाधिकरण्याद्बहुव्रीह्यनु-
पपत्तेराह—या पूर्वात्वेति । विशेष्यशब्दो विशेष्यनिष्ठो न तु
विशेषणप्रधानादिशब्दवदजल्लिङ्गः । अत एव 'राजा विशेषणम्,
पुरुषो विशेष्यः' इति प्रथी शेषे—इत्यत्रत्यं भाष्यं तथा अत्रत्यं
'या...विशेष्या' इति सङ्गच्छते । पूर्वाशब्दे उद्देश्यत्वलक्षणप्राधा-
न्यस्य सत्त्वेन विधेयस्याप्रधानत्वादाह—उत्तराशब्दस्येति । प्राचां
मतेनाह—तदप्रतीताविति । सिद्धान्तिनां मतेनाह—अपीति । अनेन
'तत्प्रतीतावि'त्यस्य परिग्रहः । एवञ्च 'उद्देश्यत्वादेरप्रतीतौ प्रतीतौ
वा' इत्यर्थः । 'न विधौ परः शब्दार्थ' इति न्यायेन विधेयबोधकशब्दे
लक्षणाया अन्याप्यत्वादाह—पूर्वापदस्येति । गुणवाचकत्वात्—
गुणोपसर्जनद्रव्यवाचकत्वात् । ज्ञानस्य विशेषणत्वादाह—विशेषणत्वे-
नेति । सोऽपि—'अनेकमि'ति विहितो बहुव्रीहेरपि । तत्र—
कल्पितवाक्ये ।

(उपसंहारप्रत्याख्यानभाष्यम्)

यद्येवं नार्थो बहुव्रीहिग्रहणेन ॥

(तत्त्वालोकः) यद्येवमिति—तर्हीति शेषः । अर्थः—प्रयोजनम् ।

(आक्षेपभाष्यम्)

इन्द्रे कस्मान्न भवति ? ।

(तत्त्वालोकः) इन्द्रे इति—ननु बहुव्रीहिग्रहणाभावे इयं
विभाषेत्यादिः ।

(समाधानभाष्यम्)

लक्षणप्रतिपदोक्तयोः प्रतिपदोक्तस्यैवेति ॥

(तत्त्वालोकः) लक्षणेति—यत इत्यादिः । इतीति—परिभाषा
वर्तते—इति शेषः ।

(प्रयोजनान्तरभाष्यम्)

उत्तरार्थं तर्हि बहुव्रीहिग्रहणं कर्तव्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) उत्तरार्थं तर्हीति—(यद्येवम्) तर्हि
उत्तरार्थम्—उत्तरसूत्रेऽनुवृत्त्यर्थम् (अत्र) इत्यन्वयः ।

(बाधकभाष्यम्)

न कर्तव्यम् । क्रियते तत्रैव—'न बहुव्रीहौ' इति ॥

(तत्त्वालोकः) नेति—उत्तरार्थमत्र बहुव्रीहिग्रहणमित्यादिः ।
क्रियते—इति । यत इत्यादिः ।

(साधकभाष्यम्)

द्वितीयं कर्तव्यम् । बहुव्रीहिरेव यो बहुव्रीहिस्तत्रैव
यथा स्यात् । बहुव्रीहिवद्भावेन यो बहुव्रीहिस्तत्र मा
भूत्—एकैकस्मै देहि ॥

(तत्त्वालोकः) द्वितीयमिति—उत्तरसूत्रे द्वितीयबहुव्रीह्यनु-
वृत्त्यर्थमत्र बहुव्रीहिग्रहणमिति भावः । ननूत्तरसूत्रे द्वितीयबहुव्री-
ह्यनुवृत्तेः किम्प्रयोजनमित्यत आह—बहुव्रीहिरेवेति । तत्रैवेति—
उत्तरसूत्रेण सर्वनामसंज्ञानिषेध इति शेषः । एवमग्रेऽपि । बहुव्रीहिव-
दिति—किन्चित्त्व्यादिः । मा भूदिति—इति प्रयोजनमिति शेषः ।
द्वितीयसूत्रेऽदेनाभिप्रेतं निर्दिशति—एकैकस्मै—इति । अत्र 'एकं
बहुव्रीहिवदि'ति सूत्रेण बहुव्रीहिवद्बाधः ।

(बाधकभाष्यम्)

एतदपि नास्ति प्रयोजनम् । समास इति वर्तते ।
तेन बहुव्रीहिं विशेषयिष्यामः—समासो यो बहुव्रीहेरिति ॥

(तत्त्वालोकः) समास इति—यत उत्तरसूत्रे पूर्वसूत्रा-
दित्यादिः । वर्तते—अनुवर्तते । विशेषणप्रकारमाह—समास
इति । मुख्य इत्यर्थः । अन्यथा तत्र व्याप्यधर्मातिदेशे व्यापकधर्मस्या-
प्यतिदेशात् समासत्वस्यापि सत्त्वादसङ्गतिः । सूत्रकारमतेनेदं प्रयोजन-
मुक्तं निराकृतञ्च । भाष्यकारमतेन तु प्रत्याख्यातमेवोत्तरसूत्रमिति न
शङ्का न चोत्तरमिति बोध्यम् ।

(एकदेशिभाष्यम्)

इदं तर्हि प्रयोजनम्—अवयवभूतस्याऽपि बहु-
व्रीहेः प्रतिषेधो यथा स्यात्, इह मा भूत्—वस्त्रमन्तर-
मेषां त इमे वस्त्रान्तराः वसनमन्तरमेषां त इमे वसना-
न्तराः वस्त्रान्तराश्च वसनान्तराश्च वस्त्रान्तरवसनान्तराः ॥
विभाषादिकसमासे ॥ २७ ॥

(प्रदीपः) वस्त्रान्तरेति । उपसर्जनप्रतिषेधो वार्तिककारस्य,
न सूत्रकारस्य, न बहुव्रीह्यादित्वात्माह । तन्मतेनेदं प्रयोजनमुक्तम् ।

(उद्द्योतः) भाष्ये अवयवभूतस्यापीति । प्रधानन्यायेनास्य
न स्याद् । अस्य समूहं प्रति गुणत्वादिति भावः ॥ तदेतदवयवप-
देन सूचितम् । समूहावयवत्वाद्भिपदार्थस्येति बोध्यम् । वसन-
शब्दो गृहवाचीति नैकशेषः । अन्तरशब्दस्य सर्वनामत्वेऽपि परनि-
पातो राजदन्तादित्वाद् बोध्यः ॥ तन्मतेनेति । किं चावयवयोः
सर्वनामत्वेऽपि द्वन्द्वस्य तत्त्वाभावेन सर्वनाम्नोऽविहितत्वाज्जसो न
दोष इत्येकदेश्युक्तिरिदं भाष्यम् ॥ २७ ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इदं तर्हीति—(यद्येवम्) तर्हि-
इदमित्यन्वयः । उत्तरसूत्रे द्वितीयबहुव्रीह्यनुवृत्तेरिति शेषः । इदम्पदबो-
ध्यं निर्दिशति—अवयवभूतस्येति । अपिना समुदायभूतस्य परि-
ग्रहः । प्रतिषेध इति—सर्वनामसंज्ञाया इत्यादिः । स्यात्—स्या-
दिति । इहेति—येनेत्यादिः । सर्वनामसंज्ञेति शेषः । इहपदेन 'वस्त्रा-
न्तरवसनान्तरा' इति निर्देश्युपक्रमते—वस्त्रमिति ।

प्रदीपे—आरम्भादिति—तेनालौकिके—अतोपितबहुव्रीहिवत्के

वाक्येऽवयवानामेव निषेध इत्याशयः । तन्मतेन—पञ्चकारमतेन ।
उद्द्योते—प्रधानेति—अन्यथेत्यादिः । अस्येति—अवयवभूतव-
हुब्रीहेरित्यर्थः । एवमग्रेऽपि । सर्वनामसंज्ञाप्रतिषेध इति शेषः । इदमपि
भाष्यं तत्र गमकमित्याह—तदेतदिति । गृहवाचीति—न तु ब्रह्मवाची-
त्याशयः । सर्वनामत्वेऽपि—सर्वनामत्वे 'बहुब्रीहौ' सर्वनामसंख्ययोरुप-
संख्यानमिति वार्तिकेन पूर्वनिपातप्राप्तावपि । 'तन्मतेने'ति कैयदो-
क्त्या सूचितमस्य भाष्यस्यैकदेशदुक्तित्वं द्रव्यमिति—किञ्चेति । द्वन्द्व-
स्येति—'द्वन्द्वे चे'ति निषेधादित्यादिः । तत्त्वेति—सर्वनामत्वित्यर्थः ।
न दोषः—न शीमावापत्तिरूपो दोषः ।

(२६ सर्वनामसंज्ञानिषेधसूत्रम् ॥ १ । १ । ६ आ० ३ ॥)

न बहुब्रीहौ ॥ १ । १ । २८ ॥

(सूत्रप्रयोजनाधिकरणम्)

(भाष्येपभाष्यम्)

किमुदाहरणम् ? ॥

(समाधानभाष्यम्)

प्रियविश्वाय ॥

(प्रदीपः) न बहुब्रीहौ ॥ २८ ॥ प्रियविश्वायेति । प्रिय-
शब्दस्य विश्वविशेषणत्वात्पूर्वनिपातं मन्यते ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—प्रियेति—'बहुब्रीहौ'यानि सर्वादीनां-
त्यन्वय इत्यभिमानः ।

(समाधानबाधकभाष्यम्)

नैतदस्ति प्रयोजनम् । सर्वाद्यन्तस्य बहुब्रीहेः प्रति-
षेधेन भवितव्यम् । वक्ष्यति चैतत्—बहुब्रीहौ सर्वनाम-
संख्ययोरुपसंख्यानम् इति । तत्र विश्वप्रियायेति भवि-
तव्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) 'अभिमानः' 'मन्यते' इति शब्दद्वयसूचि-
तारचिमुल्लेकमाशयद्वयं क्रमेणाह—सर्वाद्यन्तस्येति । यत इत्यादिः ।
निषेधाधिकरणं बहुब्रीहेरिति भावः । तत्र—तथा सति ।

(समाधानान्तरभाष्यम्)

इदं तर्हि—द्वयन्याय त्रयन्याय ॥

(प्रदीपः) द्वयन्यायेति । संख्यायाः संख्येयपरतन्त्रत्वाद्विशेष-
णत्वम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इदं तर्हि—(यथेवम्) तर्हि इदं
(प्रयोजनम्) इत्यन्वयः । इदम्पदबोधं निर्दिशति—द्वयन्याय
त्रयन्यायेति । इतीति शेषः ।

प्रदीपे—विशेषणत्वम्—अन्यार्थविशेषणत्वमपि । तेन संख्याया
एव पूर्वनिपातो न तु सर्वनामत्वादित्यस्येति भावः ।

(समाधानबाधकभाष्यम्)

ननु चात्रापि सर्वनाम्न एव पूर्वनिपातेन भवि-
तव्यम् ॥

(प्रदीपः) सर्वनाम्न एवेति । नियमः कथमिति चेत् ।
उच्यते । विशेषणत्वासंख्यायाः पूर्वनिपाते प्राप्ते एवमर्थमुपसंख्यानं

स्यात्—सर्वनामसंख्ययोः संनिपाते सर्वनाम्न एव पूर्वनिपातः स्यादिति ॥

(उद्द्योतः) न बहुब्रीहौ ॥ २८ ॥ नियमः कथमिति ।

संख्याया अपि तेन पूर्वनिपातविधानादिति भावः । प्राप्त इति ।
सप्तमीविशेषणे इत्यनेन ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—चो वाक्यालङ्कारे । एवमग्रेऽपि । अपिना
विश्वप्रियायेत्यस्य परिग्रहः ।

प्रदीपे—विशेषणत्वादिति—सर्वनामसंख्ययोर्बहुब्रीहावित्यादिः ।
एवम्पदबोधं निर्दिशति—सर्वनामेति । बहुब्रीहावित्यादिः । अध्या-
हारेणाह—सन्निपाते इत्यादि ।

उद्द्योते—तेन—'बहुब्रीहौ' सर्वनामसंख्ययोरुपसंख्यानमिति
वार्तिकेन ।

(समाधानसाधकभाष्यम्)

नैष दोषः । वक्ष्यत्येतत्,—संख्यासर्वनाम्नोर्यो बहु-
ब्रीहिः परत्वात्तत्र संख्यायाः पूर्वनिपातो भवतीति ॥

(प्रदीपः) वक्ष्यत्येतदिति ॥ नैष वाक्यार्थो यस्त्वया कल्पित
इत्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) नैष इति । लक्ष्यानुरोधादिति भावः ॥ नचैवं
वार्तिके संख्याग्रहणं व्यर्थं विशेषणत्वादेव तस्य पूर्वनिपातप्राप्तेरिति
वाच्यम् । परिच्छेदकत्वरूपविशेषणताया अन्यत्रापि संभवाद ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—वक्ष्यतीति—यत इत्यादिः । वार्तिक-
कृता '(बहुब्रीहौ) सर्वनामसंख्ययोः सन्निपाते' इत्यादौ वक्तव्ये
'बहुब्रीहौ' सर्वनामसंख्ययोरुपेत्याद्युक्तमिति तदधर्नान्तरस्यापि लाभ
इत्याशयेनाह—संख्यासर्वनाम्नोरिति । परत्वात्—शब्दपरविप्र-
तिषेधात् ।

उद्द्योते—एवम्—सर्वनाम्नः समभिव्याहारेऽसमभिव्याहारे च
संख्याया एव पूर्वनिपाते । अन्यत्रापि—सर्वनामस्त्वपि । तथाच—
सर्वनाम्नोऽसमभिव्याहारे संख्यायाः, तस्या असमभिव्याहारे च
सर्वनाम्नो विशेषणत्वात्पूर्वनिपातोपपत्तावपि द्वयोः सन्निपाते कस्य
पूर्वनिपात इत्यस्य व्यवस्थार्थमुभयपटितवार्तिकमावश्यकमिति भावः ।

(पूर्वोक्तसमाधानाभ्युपगमभाष्यम् ॥)

इदं चाप्युदाहरणम्—प्रियविश्वाय ॥

(बाधकस्मरणम्)

ननु चोक्तम्—विश्वप्रियायेति भवितव्यमिति ॥

(बाधकनिराकरणभाष्यम्)

वक्ष्यत्येतत्—वा प्रियस्य इति ।

(तत्त्वालोकः)—वा प्रियस्येतीति—तथाचोभयोरुपपन्नत्वेन
'प्रियविश्वाये' त्यस्योदाहरणत्वमुपपन्नमित्याशयः ।

(मतान्तरप्रदर्शनभाष्यम्)

न खल्वप्यवश्यं सर्वाद्यन्तस्यैव बहुब्रीहेः प्रतिषेधेन
भवितव्यम् ॥

किं तर्हि ? ॥

असर्वाद्यन्तस्यापि भवितव्यम् ॥

किं प्रयोजनम् ? ॥

अकञ् मा भूदिति ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये वृत्तिकारोक्तं सूत्रार्थमाह—न खल्वपीति ।
अस्यार्थस्य यथा लाभस्तथा वक्ष्यते ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—स्वत्वव्यवस्थामिति वाक्यालङ्कारे । अपिना सर्वाद्यन्तस्य परिग्रहः । बहुव्रीहः प्रतिषेधनेत्यनुषङ्ग्यते । तथाच 'बहुव्रीहौ यानि सर्वादीनि तेषां संज्ञा ने'ति सूत्रार्थः । अक-
जिति—बहुव्रीहिस्थसर्वादावित्यादिः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

किंच स्याद् यद्यत्राकच् स्यात् ? ॥

(तत्त्वालोकः) च—तर्हि । अत्र—बहुव्रीहिस्थसर्वादौ ।

(समाधानभाष्यम्)

को न स्यात् ॥

(आक्षेपभाष्यम्)

कश्चेदानीं काकचोर्विशेषः ? ॥

(तत्त्वालोकः) कः—एव । को वाक्यालङ्कारे । इदानीम्—
बहुव्रीहिस्थसर्वादौ ।

(समाधानभाष्यम्)

व्यञ्जनान्तेषु विशेषः—अहकं पिता यस्य मत्कपितृ-
तृकः, त्वकं पिता यस्य त्वकपितृक इति प्राप्नोति ॥
मत्कपितृकः त्वकपितृक इति चेद्यते ॥

(प्रदीपः) व्यञ्जनान्तेष्विति । उपलक्षणमेतत् । द्विकपुत्रो
द्विकपुत्र इत्यत्रापि विशेषदर्शनात् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अहकमिति—यतोऽकचि सती-
त्यादिः । यस्येति—स इति शेषः । एवमग्रसि । मत्केति—के तु
सतीत्यादिः । इतीति—प्राप्नोति, तदिति शेषः । अत्रेष्टतोक्त्या तत्रा-
निष्टता सूचिता ।

प्रदीपे—इष्टतायचनाय के सति निष्पन्नमुल्लिख्याकचि सति
निष्पन्नमुल्लिखति—द्वकीति ।

(आक्षेपभाष्यम्)

कथं पुनरिच्छताऽपि भवता बहिरङ्गेण प्रतिषेधे-
नान्तरङ्गो विधिः शक्यो बाधितुम् ? ॥

(प्रदीपः) कथं पुनरिति । अन्तरङ्गत्वात्संज्ञानिमित्तेनाकचा
तावद्भाष्यं पश्चात्पदान्तरसंनिधाने वर्तिपदार्थविशेषणान्यपदार्थविवक्षायां
बहिरङ्गण बहुव्रीहिणेत्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) बहिरङ्गत्वव्युत्पादनाय पदान्तरेत्यादि । वर्ति-
पदार्थविशेषणेति बहुव्रीहिः ॥ बहुव्रीहिणेति । ततो बहिरङ्गबहु-
व्रीहिनिमित्तकेन निषेधेनेति शेषः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पुनरिति वाक्यालङ्कारे । विधिः—
अकचविधिः ।

प्रदीपे—संज्ञेति—सर्वनामसंज्ञेत्यर्थः । तावत्—प्रथमम् ।

उद्द्योते—बहिरङ्गत्वेति—बहुव्रीहेरित्यादिः । तावताऽप्यनिर्वा-
हादाह—तत इति ।

(समाधानभाष्यम्)

अन्तरङ्गानपि विधीन् बहिरङ्गो विधिर्बाधते गोम-
त्प्रिय इति यथा ॥

(प्रदीपः) अन्तरङ्गानपीति । प्रत्ययोत्तरपदयोश्चेति सामान्येन
ज्ञापकम्—बहिरङ्गेपि समासाश्रयो विधिरन्तरङ्गं बाधते इत्य-
स्वार्थस्येति भावः ॥

(उद्द्योतः) सामान्येनेति । न लुग्विषयमेवेति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इति—इत्यत्र । यथेति—अस्यादावन्वयः ।
प्रदीपे—सामान्येनेति—लुकि कार्यत्वरूपसामान्यापेक्षयैव न
तु लुक्त्वरूपविशेषापेक्षयेत्यर्थः ।

(दृष्टान्तवैषम्येण समाधानवाधकभाष्यम्)

क्रियते तत्र यत्नः—'प्रत्ययोत्तरपदयोश्च' इति ॥

(प्रदीपः) क्रियते तत्रेति । लुग्विषयमेव तज्ज्ञापकमित्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) उत्तरपदग्रहणं चात्र ज्ञापकं, अन्तर्वर्त्तिसुपा प्रत्य-
यपरत्वेनैव सिद्धेरित्यादि सप्तमे निरूपयिष्यामः ॥ गोमत्प्रिय इत्यत्र
लुका हल्लुकादिलोपो बाध्यते, तेन नुमदीर्घो नेति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—लुग्विषयमेवेति—लुकि लुक्त्वरूप-
विशेषापेक्षयैव न तु कार्यत्वरूपसामान्यापेक्षयेति भावः । तत्—'प्रत्य-
योत्तरपदयोश्चेति सूत्रम् । ज्ञापकमिति—'अन्तरङ्गानपीति परि-
भाषाया इति शेषः ।

उद्द्योते—'प्रत्ययोत्तरपदयोश्चेति सम्पूर्णं सूत्रं तस्याः ज्ञापकमिति
कैयदाद्युक्तमनुक्तमिति सूचयन्नाह—उत्तरपदग्रहणञ्चेति । लुका—
'सुपो धात्विति लुका । तेनेति—अन्यथा प्रत्ययलक्षणेन तौ प्राप्ताविति
बोध्यम् ।

(दृष्टान्तसाम्येन समाधानसाधकभाष्यम्)

ननु चेहापि क्रियते—'न बहुव्रीहौ' इति ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये—ननु चेहापीति । वैयधिकरण्येन संव-
न्धाश्रयणसामर्थ्यादन्तरङ्गस्यापि निवृत्तिरित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—क्रियते इति—यत्न इति शेषः ।

उद्द्योते—'तथा वच्यते'—इति प्रतिज्ञानुसारमाह—वैयधि-
करण्येनेति । बहुव्रीहौ यानि सर्वादीनीतीत्यादिः । निवृत्तिरिति—
अकचो मत्कपितृक इत्यादावित्यादिः ।

(वैयर्थ्यपरिहारेण समाधानवाधकभाष्यम्)

अस्त्यन्यदेतस्य वचने प्रयोजनम् ॥

किम् ? ॥

प्रियविश्वाय ॥

(प्रदीपः) अस्त्यन्यदिति । अत्र हि विधिप्रतिषेधौ समान-
कालौ कार्यकालत्वात्संज्ञाया इति मन्यते ॥

(उद्द्योतः) प्रथमार्थे सप्तम्याश्रणेन सामानाधिकरण्येनैव
सम्बन्धो न तु विद्यत्यध्याहारेणेत्याशयेनाह—अस्त्यन्यदिति ॥
अत्र हीति । बहुव्रीहेर्विभक्त्युत्पत्तौ सर्वनामकार्यस्मायादिप्राप्तेरिति
भावः ॥ तत्रावयवनिषेधसामर्थ्यादन्तरङ्गस्यापि बाध इति तात्पर्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एतस्य—'न बहुव्रीहाद्वि'त्यस्य ।

उद्द्योते—'सम्भवति सामानाधिकरण्येनान्वये वैयधिकरण्येना-
न्वयोऽन्यायः' इति न्यायेन वैयधिकरण्येन सम्बन्धाश्रयणस्यानुचित-
त्वादाह—प्रथमार्थे—इति । स्मायादिप्राप्तेरिति—एवञ्च विधिप्रति-
षेधयोर्बहिरङ्गत्वादकञ्चैलक्षण्यमित्याशयः । ननु प्रियविश्वायेत्यत्रास्य
साफल्ये तत्र कथमकचो निवृत्तिरित्यत आह—तत्रेति । मत्कपितृक
इत्यादावित्यर्थः । अवयवेति—पूर्वसूत्रादत्र द्वितीयबहुव्रीह्यनुवृत्त्ये-
त्यादिः । अन्तरङ्गस्यापीति—अकच इति शेषः ।

(वैयर्थ्यस्थित्या समाधानसाधकभाष्यम्)

उपसर्जनप्रतिषेधेनाप्येतत्सिद्धम् ॥

(तत्त्वालोकः) एतत्—प्रियविश्वायेत्येतत् ।

(मतान्तरेण समाधानान्तरभाष्यम्)

अयं खल्वपि बहुव्रीहिरस्यैव प्राथमकल्पिकः । यस्मिन्नेकपद्यमैकस्वर्यमैकविभक्तित्वं च । अस्ति तादर्थ्यात्ताच्छब्दम्—बहुव्रीह्यर्थानि पदानि बहुव्रीहिरिति । तद्यत्तादर्थ्यात्ताच्छब्दं तस्येदं ग्रहणम् ॥

(प्रदीपः) अयं खल्वपीति । सूत्रोपाख्य एवायमर्थ इति प्रतिपादयति । अप्रयोगसमवायि यत्प्रक्रियावाक्यं तत्रायं प्रतिषेधो, न लौकिके वाक्ये प्रयोगाहं, तस्य पृथगेव प्रयोगात्तादर्थ्याभावात् ।

(उद्घोतः) ननु एतत्प्रकरणस्थसप्तमीनिर्देशः प्रथमार्थाः । अत एव इन्द्रे चेति निषेधः समुदायस्यैव । एवं च वाच्यवृत्त्याऽसर्वाद्यन्तस्य निषेधो न लभ्यत इत्यत आह—भाष्ये अयं खल्वपीति । एतेन बहुव्रीहवित्यत्र चिकीर्षित इत्यध्याहारेण सिद्धे बहुव्रीहपदस्य लक्षणा व्यर्थेति परास्तम् ॥ तद्याचष्टे—सूत्रेति । भाष्ये ऐकपद्यमैकार्थीभावः । एककारशक्तियोगो वा एकविभक्तित्वं बोध्यम् ॥ तादर्थ्यात्ताच्छब्दं यदयं लभते तस्येदं ग्रहणमित्यन्वयः ॥ तद्यत्तादर्थ्यादिति पाठः क्वचित् । तत्र बहुव्रीह्यर्थवाक्ये संज्ञाया अप्राप्त्या तत्त्वपदपर्यन्तं लक्षणा बोध्या । तदेतद्बहुव्रीह्यर्थानि पदानीत्यनेन सूचितम् ॥ ननु वाक्ये निषेधश्चेदहं पितेति प्रयोगो न स्यात्, किं च सुपरत्वाभावात्ताहौ न स्यातामत आह—अप्रयोगेति ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—‘मन्यते’ इति शब्दसूचितामरुचिमाह—अयमिति । सर्वनामेति—महासंज्ञाकरणेन तदनुगुणानामेव गणे सन्निवेशादुपसर्जनप्रतिषेधस्यापि पाणिन्यभिमतत्वात्तैव तस्य सिद्धेः प्रकृतसूत्रमकजनिवृत्त्यर्थमैवेत्याशयः । खल्वपीति वाक्यालङ्कारे ॥ प्रथमकल्पे भव इति व्युत्पत्तौ ‘अध्यात्मादेष्टिष्यते’ इति वार्तिकेन ठञि निष्पन्नमुल्लिखति—प्राथमकल्पिक इति । सर्वप्रसिद्ध इत्यर्थः । अस्तीति—चेति शेषः । तत्—तस्मात् । एवमग्रेऽपि ॥ तथाच—य एकपदत्वादिमान् बहुव्रीहित्वेन सर्वप्रसिद्धः तदर्थांलौकिकप्रक्रियावाक्यस्थपदेऽत्रत्यबहुव्रीहिशब्दोऽस्तीति समुदायार्थः ।

प्रदीपे—प्रक्रियावाक्यमिति—अलौकिकमित्यादिः । पृथगेव—समासं निवैव ।

उद्घोते—‘अकच्स्वरौ तु कर्तव्यावि’ति वक्ष्यमाणस्मृतेः सर्वप्रकरणविषयत्वस्य वक्ष्यमाणत्वादाह—एतत्प्रकरणेति । न लभ्यते इति—तथाच कथन्तत्राकजनिवृत्तिरित्याशयः । अन्यवृत्तिकारोक्तं निराकरोति—एतेनेति । ‘बहुव्रीहौ यानि सर्वादीनि तेषां सज्ञा ने’त्यर्थसाधनस्य भाष्ये बहुव्रीहपदस्य बहुव्रीह्यर्थालौकिकप्रक्रियावाक्यस्थसर्वादिपदे लक्षणाश्रयणेन करणेनेत्यर्थः । अन्यथा ‘चिकीर्षिते’ इत्यध्याहारेणैव तत्र निर्वाहे तस्य लक्षणाश्रयणं व्यर्थं स्यादिति भावः । ऐकपद्यमैकविभक्तित्वमित्यनयोः पौनरुक्त्यं परिहरति—एकार्थीति । विनिगमनाऽभावादाह—एककारकेति । यदित्यस्य व्याख्यानं—य इति । तावताऽप्यनिर्वाहादाह—तत्रेति । उभयत्रेत्यर्थः । तस्येति—बहुव्रीह्यर्थवाक्यस्थेत्यर्थः । लक्षणेति—बहुव्रीहपदस्येत्यादिः । सूचितमिति—अन्यथा पदानीति न प्रयुजीतेति भावः । निषेधश्चेदिति—सर्वनामसंज्ञाया इत्यादिः । तद्वर्कचोऽभावादिति शेषः । किञ्चेति—अप्रत्ययव्यवधानेनेति शेषः ।

(प्रत्याख्यानभाष्यम्)

गोनर्दीयस्त्वाह—

‘अकच्स्वरौ तु कर्तव्यौ प्रत्यङ्गं सुक्तसंशयौ ।’

त्वकत्पितृको मकत्पितृक इत्येव भवितव्यमिति ॥

(प्रदीपः) गोनर्दीयस्त्वाहेति । सूत्रप्रत्याख्यानमेतद् । यथोत्तरं हि मुनित्रयस्य प्रामाण्यम् ॥ स्वरः । स्वाङ्गशिष्टामदन्तानामित्याद्युदात्तत्वम् ॥

(उद्घोतः) तदेतद्वृत्तिकारोक्तं दूषयति—अकच्स्वरौ त्विति । एषा स्मृतिरविशेषात्सर्वप्रकरणविषया ॥ सूत्रप्रत्याख्यानेति । समुदाये निषेधस्य महासंज्ञाया उपसर्जनप्रतिषेधेन वा सिद्धत्वादिति भावः ॥ एवं च महासंज्ञासिद्धार्थानुवादकं प्रपञ्चार्थं सूत्रम् । एवं इन्द्रे चेत्यपि सूत्रमिति सूत्रकृतो हृदयम् ॥ यथोत्तरमिति । उत्तरोत्तरस्य बहुलक्ष्यदर्शित्वात् । स्पष्टं चेदं धिन्विक्कृष्योरिति सूत्रे भाष्ये ॥ एतेन सूत्रसार्थक्याय वृत्तिकारोक्तं व्याख्यानमेव प्रबलमित्यपास्तम् ॥ शिडिति सर्वनाम । स्वरोदाहरणं विश्वप्रियायेति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—गावो नर्दन्ति यस्मिन् (पर्वतविशेषे) स गोनर्दः, तत्र भव इति व्युत्पत्तौ ‘गहादिभ्यश्चे’ति सूत्रेण छे निष्पन्न-भ्र्युङ्कते—गोनर्दीय इति । भाष्यकार इत्यर्थः । पूर्वतोऽत्र वैलक्षण्यसंज्ञनायाह—त्विति । एवेन—त्वकत्पितृको मकत्पितृक इत्यनयोर्व्यवच्छेदः ।

प्रदीपे—ननु प्रत्ययवयवं निःसंशयाकजादिकरणे । प्रकृतसूत्रस्य निर्विषयताऽऽपद्येतेत्यत आह—सूत्रप्रत्याख्यानमिति । प्रकृतसूत्रप्रत्याख्यानपरमित्यर्थः । हि—यतः ।

उद्घोते—नन्वस्य समुदाये सर्वनामसंज्ञानिषेधार्थत्वमस्त्वित्यत आह—समुदाय इति । भाष्यकारमतमाह—महेति । वार्त्तिककारमतमाह—उपसर्जनेति । नन्वेवं पाणिनेस्तदञ्चत्वमापद्येतेत्यत आह—एवञ्चेति । सर्वथा फलभावे चेत्यर्थः । सूत्रम्—प्रकृतसूत्रम् । एतेन—तद्भाष्यविरोधेन । सूत्रेति—न ‘बहुव्रीहविति’सूत्रेत्यर्थः ।

(न्यूनतापरिहाराधिकरणम्)

(२२६ आक्षेपवार्तिकम् ॥ १ ॥)

॥ * ॥ प्रतिषेधे भूतपूर्वस्योपसंख्यानम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

प्रतिषेधे भूतपूर्वस्योपसंख्यानं कर्तव्यम् । आढ्यो-भूतपूर्व आढ्यपूर्वः आढ्यपूर्वाय देहीति ॥

(प्रदीपः) आढ्यपूर्वायेति । अबहुव्रीह्यर्थं वचनम् ॥

(उद्घोतः) भाष्ये भूतपूर्वस्येति । भूतपूर्वार्थकपूर्वाद्यन्तस्य समासस्येत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्रतिषेधे—इति—सर्वनामसंज्ञाया इत्यादिः । एवमग्रेऽपि । आढ्यो भूतपूर्व इति—तेनेत्यादिः । इत्यर्थे, पूर्वश्चासावाढ्यश्चेति विग्रहे ‘मयूरव्यंसकादयश्चे’ति सूत्रेण निपातनात्सिद्धो य इति शेषः । आढ्यपूर्वाय देहीतीति—तस्मा इत्यादिः । अत्र स्मैभावो नेति शेषः ।

उद्घोते—‘सुपे’ति विभक्तसूत्रनिष्पन्नसमासक-भूतपूर्वशब्दव्यवच्छेदाय तादृश-भाष्योदाहरणसिद्धमाह—भूतपूर्वार्थकेति ।

(२२७ आक्षेपसमाधानवार्तिकम् ॥ २ ॥)

॥ * ॥ प्रतिषेधे भूतपूर्वस्योपसंख्या-
नानर्थक्यं पूर्वादीनां व्यवस्थाया-
मिति वचनात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

प्रतिषेधे भूतपूर्वस्योपसंख्यानमनर्थकम् ॥

किं कारणम् ? ॥

पूर्वादीनां व्यवस्थायामिति वचनात् ।

पूर्वादीनां व्यवस्थायां सर्वनामसंज्ञोच्यते । न चात्र
व्यवस्था गम्यते ॥ न बहुव्रीहौ ॥ २५ ॥

(प्रदीपः) न चात्रेति । प्राधान्येनेति भावः ॥ अत्र हि पूर्वत्व-
माह्वत्स्य विशेषणम् । यथाऽतिपूर्वायेति पूर्वार्थोऽतिक्रान्तस्येत्युपसर्ज-
नत्वात्पूर्वार्थस्य न भवति संज्ञा । मयूरव्यंसकादित्वाच्चात्र समासः ॥ २८ ॥

(उद्घोतः) प्राधान्येनेति । प्रयोगकालरूपस्यावधेर्ज्ञातिं बो-
धेन व्यवस्थासत्त्वेऽपि पूर्वार्थस्योपसर्जनत्वाच्च भवतीति भावः ॥ २८ ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—व्यवस्थायामिति—सर्वनामसंज्ञेति
शेषः । एवमग्रेऽपि । आनर्थक्ये स्वार्थे व्यञ्जिति सूचनायाह—अनर्थ-
कमिति । किं कारणम्—कस्मात्कारणात् ।

प्रदीपे—पूर्वादीनां स्वाभिधेयापेक्षावधिनियमरूपव्यवस्थायाः
प्राधान्ये सर्वनामसंज्ञेत्यभिप्रायेणाह—प्राधान्येनेति । हि—यतः ।
इति—इत्यत्र । इति—इति हेतोः । पूर्वार्थस्येति—तदीयव्यव-
स्थाया अप्यप्राधान्यादिति शेषः । संज्ञा—सर्वनामसंज्ञा ।

उद्घोते—प्रयोगेति—‘अत्र पूर्वशब्दादि’त्यादिः । भवतीति—
सर्वनामसंज्ञेत्यादिः । तथाच पूर्वादीनां नियमेनावधिसापेक्षार्थस्य
प्राधान्ये सर्वनामसंज्ञा । न चात्र तथेति भावः ।

(२७ सर्वनामसंज्ञानिषेधसूत्रम् ॥ १ । १ । ६ आ. ४ ॥)

तृतीयासमासे ॥ १ । १ । २९ ॥

(इष्टानुपपत्तिनिराकरणाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

समास इति वर्तमाने पुनः समासग्रहणं किमर्थम् ? ॥

(तत्त्वालोकः) समास इतीति—अत्र ‘विभाषा दिक्समासे’
इति सूत्रादित्यादिः । वर्तमाने—अनुवर्तमाने । एवमग्रेऽपि ।

(समाधानभाष्यम्)

अयं तृतीयासमासोस्त्येव प्राथमकल्पिकः । अस्मि-
न्नैकपद्यमैकस्वयमेकविभक्तिकत्वं चेति । अस्ति च
तादर्थ्यात्ताच्छब्दम्—तृतीयासमासार्थानि पदानि
तृतीयासमास इति । तद्यत्तादर्थ्यात्ताच्छब्दं तस्येदं
ग्रहणम् ॥

(प्रदीपः) तृतीयासमासे ॥ २९ ॥ अत्र तादर्थ्यात्ताच्छब्द-

लाभे सति प्रयोगार्हस्य लौकिकस्य वाक्यस्य ग्रहणे सति मासेन पूर्वा-
येति प्रयोगः साधुः । वाक्यभेदेन च मुख्ये समासे निषेधः ॥

(उद्घोतः) तृतीया ॥ २९ ॥ अयमपि समुदायनिषेध एव—
सर्वाद्यन्ततृतीयासमासः सर्वनाम नेत्यर्थः ॥ प्रयोगार्हस्येति । मासेन
पूर्वाय देहीति भाष्योदाहरणादिति भावः ॥ भाष्ये—तादर्थ्यादिति
च लोकदृष्ट्योक्तम् । लोको हि तस्मादेव वाक्यात्तां वृत्तिं निष्पन्नां
मन्यते ॥ नन्वेवं सति समुदायस्य निषेधो न लभ्यतेऽत आह—
वाक्यभेदेन चेति । आवृत्त्येति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पूर्वसूत्र इवात्रापि प्रतिपादयति—
अयमित्यादि । अतोऽत्रत्यपदव्याख्या तत एवावगन्तव्या । प्रथ-
मेति—प्रथमकल्पसमाप्तौ वाक्यालङ्कारे वा । अत्र ततः समास इत्य-
नुवर्तमाने पुनः समासग्रहणं समासार्थवाक्यस्थपदस्यापि सङ्ग्रहार्थ-
मित्याशयः ।

प्रदीपे—अत्रेति—समासग्रहणेनेति शेषः । ताच्छब्दालाभे—
यः ताच्छब्दं लभते तस्य लाभे । पूर्वसूत्रवदत्रापि—अप्रयोगसमवायि-
नोऽलौकिकप्रक्रियावाक्यस्य न ग्रहणम्, तत्राकारान्ते काकचोरविश्ले-
षादनकारान्ते च प्रतिपदोक्ततृतीयासमासाविधानान्निषेधस्य वैयर्थ्या-
दित्याशयेनाह—प्रयोगार्हस्येत्यादि ।

उद्घोते—एतत्प्रकरणस्थसमीनिर्देशस्य प्रथमार्थत्वादाह—अय-
मपीति । सर्वाद्यन्तेति—तथाचेत्यादिः । ‘तादर्थ्यमलौकिके—एव
वाक्ये न तु लौकिके’ इत्यस्य पूर्वसूत्रे व्यवस्थापितत्वादाह—लोक-
दृष्ट्येति । हि—यतः । तस्मादेव—लौकिकादेव । आवृत्त्येति—
सम्पूर्णसूत्रस्येत्यादिः ।

(समाधानान्तरभाष्यम्)

अथवा समास इति वर्तमाने पुनः समासग्रहणस्यै-
तत्प्रयोजनम्—योगाङ्गं यथोपजायेत । सति च योगाङ्गे
योगविभागः करिष्यते—‘तृतीया’ तृतीयासमासे सर्वा-
दीनि सर्वनामसंज्ञानि न भवन्ति । मासपूर्वाय देहि,
संवत्सरपूर्वाय देहि ॥ ततः—‘असमासे’ असमासे च
तृतीयायाः सर्वादीनि सर्वनामसंज्ञानि न भवन्ति ।
मासेन पूर्वाय देहि, संवत्सरेण पूर्वाय देहीति ॥ तृती-
या स० ॥ २९ ॥

(प्रदीपः) अथवेति । पर्युदासाश्रयणात्समाससङ्ग्रहस्य वाक्य-
स्य ग्रहणम् । पूर्वसङ्ग्रहेति च प्रतिपदोक्ततृतीयासमासो गृह्यते ॥

(उद्घोतः) भाष्ये अथवेति ॥ योगाङ्गमिति ॥ योगरूपम-
ङ्गमष्टाध्याय्या इत्यर्थः ॥ तृतीयासमासे सर्वादीनीति । तृतीयास-
मासरूपाणि सर्वाद्यन्तानीत्यर्थः । अन्यथा पूर्वशब्दस्य निषेधेऽपि
समासस्य तदनिषेधादुदाहरणे स्मै स्यात् । अवयवस्य तत्त्वेपि ततो
विभक्तोरविहितत्वाच्च दोषः । सप्तम्युच्चारणं तु सूत्रानुरोधमिति
बोध्यम् ॥ तृतीयायाः सर्वादीनीति । तृतीयान्तात्पराणीत्यर्थः ॥
तद्वीजं दर्शयति—पर्युदासेति । भाष्ये पञ्चम्युपादानात्पूर्वपदभूते
नास्व प्रवृत्तिः ॥ सङ्ग्रहस्येति । प्रयोगार्हत्वेन समाससमानपदार्थक-
त्वेन च सादृश्यम् ॥ प्रतिपदोक्त इति । तेन मासेन कृताय पूर्वस्मै
इत्यत्र तदर्थके मासपूर्वस्मै इत्यत्र च न दोषः । अत एव भाष्ये प्रथ-
मोपस्थितानन्यान्सर्वादीन्निहाय पूर्व एवोदाहृत इति बोध्यम् ॥ २९ ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—ननु तृतीयासमासपदस्य—अलौकिक-
वाक्यस्थपदे लक्षणा अथवा लौकिकवाक्यस्थपदे ? तत्र नाह, तथा

सति तेन लौकिकवाक्यस्थपदस्य ग्रहणासम्भवाद । न च द्वितीयः, तत्र लक्षणाप्रयोजकतादर्थ्यस्याभावादित्यत आह—अथवेति । अत्र सूत्रे 'तृतीया' इति लुप्तसम्बन्धसामान्यार्थकषष्ठीकम् । तेनाद्ययोगे पूर्वसूत्रात्समास इत्यनुवृत्त्या 'तृतीयासमासे' इत्यर्थलाभः । द्वितीययोगे च 'तृतीयायाः' इत्यत्र पञ्चम्यर्थलाभः । अनुवृत्तिश्चैकदेशे स्वरितत्व-प्रतिज्ञया तत्रापि पदभेदेन वेत्याशयेनाह—योगविभाग इति ।

प्रदीपे—समासेति—तृतीयेत्यादिः । वाक्यस्य—लौकिकवाक्यस्य । पूर्व्वेति—'लक्षणाप्रतिपदोक्तयोः प्रतिपदोक्तस्यैव ग्रहणमिति परिभाषयेत्यादिः । गृह्यते—इति—ननु 'कर्तृकरणे कृते'त्यादि विहितोऽपीति शेषः ।

उद्घोते—योगसम्बन्धकृत्वरूपयोगाङ्गत्वस्य योगविभागाकरणेऽपि सत्त्वादाह—योगरूपमिति । तृतीयासमासरूपाणि—तृतीयान्तेन यः समासस्तद्रूपाणि । ननु यथाश्रुतव्याख्यानोदादयवस्यैव निषेधोऽस्त्वित्यत आह—अन्यथेति । तदस्तीकारे—इत्यर्थः । तदिति—सर्वनामसंज्ञेत्यर्थः । ननु समुदायस्य निषेधेऽपि—अवयवस्य तदनिषेधात् तत्र स्मैभावापत्तिस्तदवस्थैवेत्यत आह—अवयवस्येति । तत्त्वेऽपि—सर्वनामत्वेऽपि । ततः—अवयवात् । नन्वीदृशव्याख्याने सप्तम्ययुक्तेत्यत आह—सप्तम्युच्चारणन्विति । तद्वीजम्—असमासग्रहणेन तादृशवाक्यग्रहणे बीजम् । भाष्ये—इति—'तृतीयायाः' इत्यत्रेति शेषः । भूते—इति—सर्वादाविति शेषः । अस्य—द्वितीययोगस्य । तस्य पदेऽतिप्रसक्तत्वादाह—समासेति । तथाच-प्रयोगार्हत्वं—समाससमानपदार्थकत्वोभयरूपेणेति भावः । न दोष इति—अत्र हि 'कर्तृकरणे कृते'ति समासः । अत एव—प्रतिपदोक्तग्रहणस्येष्टत्वादेव ।

(२८ इन्द्रे सर्वनामसंज्ञाविकल्पसूत्रम् ॥ १११६ आ. ५ ॥)

विभाषा जसि ॥ १ । १ । ३१ ॥

(अनिष्टपत्तिनिराकरणाधिकरणम्)

(भाष्यम्)

जसः कार्यं प्रति विभाषा ॥ अकञ्जि न भवति, ['इन्द्रे च' इति प्रतिषेधात्] ॥ विभाषा जसि ॥ ३१ ॥

(प्रदीपः) विभाषा ज० ॥ ३१ ॥ जसः कार्यं प्रतीति ।

जस इ जसीति निर्देशादिकारेण ईकारस्य ग्रहणादित्याहुः । अन्ये तु कार्यकालत्वात्संज्ञाया जसःशीत्यत्रैवोपस्थानं मन्यन्ते ॥ ३१ ॥

(उद्घोतः) विभाषा ज ॥ ३१ ॥ इकारेणेति । तद्रूपस्य सर्वनामकार्यस्याभावाद इति भावः । सूत्रे जसीति च लुप्तसप्तमीकं लुप्तद्वितीयान्तं वा । अन्येत्विति । जसीत्यस्य च जसृष्टिते सर्वनामकार्यविधायकसूत्रे इन्द्रे विभाषेति संज्ञाविकल्पायोपतिष्ठते इत्यर्थ इत्यभिमानः ॥ भाष्ये—अकञ्जि न भवतीत्यस्य समुदायनिष्ठकुत्साबोधकोऽकञ्ज भवतीत्यर्थः । कृताकचा समासस्तु भवत्येव, तत्र सर्वाद्यन्तत्वादेन विकल्पो भवत्येव । समुदायकुत्साविवक्षायां के नायं विकल्पः, इन्द्रे सर्वनामसंज्ञाभावादिति बोध्यम् ॥ ३१ ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अस्यार्थमाह—जस इति । कार्यप्रतीति—शीभावाख्यमित्यादिः । इन्द्रे सर्वनामसंज्ञेति शेषः । अस्योदाहरणन्तु—'वर्णाश्रमेतरे, वर्णाश्रमेतराः' इत्यादि बोध्यम् । अकञ्जिति—तेनेत्यादिः । हिवाङ्ग्यालङ्कारे । इन्द्रे चेतीति—तस्मिन् कर्तव्ये—इत्यादिः । सर्वनामसंज्ञाया इति शेषः । तथाच तत्र कप्रत्यये 'वर्णाश्रमेतरकाः' इत्येव भवतीति भावः ।

प्रदीपे—उपस्थानमिति—अस्य सूत्रस्येत्यादिः ।

उद्घोते—तद्रूपस्य—इकाररूपस्य । प्रकृतसूत्रार्थमाह—सूत्रे—इति । 'विभाषा जसी'ति सूत्रे इत्यर्थः । च—तु । अन्यस्वरसादाह—सप्तमीकमिति । तथाच—जस ईकारे कर्तव्ये—इत्यादिरर्थः । भाष्यस्वरसादाह—द्वितीयान्तमिति । एवञ्च—जससम्बन्धिनमीकारं प्रतीत्यादिरर्थः । जसीत्यस्य—'विभाषा जसी'त्यस्य । संज्ञेति—सर्वनामसंज्ञेत्यर्थः । अत्र पक्षे 'मन्यन्ते' 'अभिमानः' इति शब्दद्वयेनारविः सूचिता । तद्वीजन्तु—कार्यकालत्वे संज्ञायाः प्रतियोगमुपस्थानावश्यकत्वेन 'जसःशी'त्यत्रैव प्रकृतसूत्रस्योपस्थितिनान्यत्रेत्यत्र धिनिगमनाविरहो लक्षणायां मानाभावश्चेति । तस्य फलमाह—कृताकचेति । तत्र—कृताकचा समासे । तन्मध्यपतितन्यायेनाह—सर्वाद्यन्तत्वादिति । नन्वेवम् 'अकञ्जि' इत्यादि भाष्यासङ्गतिरेवेत्यत आह—समुदायेति । इन्द्रेत्येति—कव्यवधानेनेति शेषः ।

(२९ जसि सर्वनामसंज्ञाविकल्पनसूत्रम् ॥ १११६ आ. ६ ॥)

पूर्वपरावरदक्षिणोत्तरापराधराणि व्यवस्थायामसंज्ञायाम् ॥ १ । १ । ३३ ॥

(गणपाठ—सूत्रपाठयोः कालनिर्णयाधिकरणम्)

(२२८ आक्षेपवार्तिकम् ॥ १ ॥)

॥ * ॥ अवरादीनां च पुनः सूत्रपाठे ग्रहणानर्थक्यं गणे पठितत्वात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अवरादीनां च पुनः सूत्रपाठे ग्रहणमनर्थकम् ।

किं कारणम् ? ॥

गणे पठितत्वाद् ।

गणे ह्येतानि पठ्यन्ते ॥

(प्रदीपः) पूर्वपरा ॥ ३३ ॥ अवरादीनां चेति । किमर्थं

प्रतिपदं पूर्वादीनि जसि विभाषार्थं पठितानि, यावता गण एवार्थविशेषण विशिष्टानि नित्यसर्वनामसंज्ञार्थं पठ्यन्ते । तत्र पूर्वादीनि नवेत्येवं सूत्रं पठितव्यम् । प्राप्तविभाषा चेयं भविष्यति । तेषामेवात्र प्रत्यभिज्ञानाद् । गण एवार्थनिर्देशः पाठविशेषणं भविष्यति । यथा तिको गोत्रादीनीत्यत्र कुत्सनाभीक्ष्ण्यग्रहणं गोत्रादिपाठविशेषणमिति वार्तिककाराभिप्रायः ॥ अवरादीनामित्यत्र प्रकारार्थ आदिशब्दस्तेन पूर्वपरशब्दावपि गृह्येते ॥

(उद्घोतः) पूर्वपरा ॥ ३३ ॥ भाष्ये पुनः सूत्रपाठे इति ।

गणपाठोत्तरकालिके सूत्रपाठे इत्यर्थः । ननु पूर्वादीनि नवेत्येतावत्युक्ते गणस्थग्रहणेन प्राप्तविभाषात्वेऽभावतात्पर्यकत्वेन गौरवादर्थान्तरे एवाप्राप्तविभाषा स्यादत आह—तेषामेवात्रेति । नन्वेवमर्थविशेषलाभो न स्यादत आह—गणे एवेति ॥ प्रकारार्थ इति । वस्तुतो लघ्वक्षरत्वादजाद्यन्तत्वाच्च सूत्रेऽवरशब्दस्यैव पूर्वनिपात उचित इत्याशयेनावरादीनामित्युक्तिर्वार्तिककृता इति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—आनर्थक्ये स्वार्थं ष्यञिति सूत्रनायाह—अनर्थकमिति । किं कारणम्—कस्मात्कारणात् । हि—यतः । एतानि—अवरादीनि ।

प्रदीपे—पठितानीति—सूत्रे—इत्यादिः । विशिष्टानीति—
तानि प्रतिपदमिति शेषः । तत्र—नस्मिन् सति । तेषामेवेति—
'उपस्थितम्परित्यज्यानुपस्थितकल्पनमन्याव्यभि'ति न्यायेन गणपाठे-
नोपस्थितानामेव पूर्वादीनां न त्वन्येषामिति भावः । फलमुखगौरवं
न दोषाधायकमिति बोध्यम् । पाठेति—पूर्वादीत्यादिः । पूर्वपरशब्द-
योरग्रहणात्समापन्नां प्रकृतवार्त्तिकसङ्गतिम्परिहरति—अवरेति ।
अपिना दक्षिणोत्तरादिशब्दपरिग्रहः ।

उद्द्योते—गणस्थेति—पूर्वादीति शेषः । एवेन—व्यवस्थाधर्ध-
व्यवच्छेदः । नन्वेवं सति वार्त्तिककारस्य तदज्ञत्वापत्तिरित्यत आह—
वस्तु इति । चकारेण प्रथमोपस्थितत्वस्य परिग्रहः । तथाच—
समुदितानामेव तेषां दण्डचक्रादिन्यायेन तत्र हेतुता, न तु प्रत्येकं
वृणारणिमणिन्यायेन । तेन परोत्तरापराधराणां व्यवच्छेदः ॥ वस्तु-
तस्तु—'द्वयेकयोः' 'अजाद्यत' इत्यादिनिर्देशेन पूर्वनिपातप्रकरणस्या-
नित्यत्वज्ञापनात् सूत्रे पूर्वशब्दस्यापि पूर्वनिपातो युक्त एव ॥ केचित्तु—
अग्रिमभाष्यस्थस्य 'अवरादीनि' इत्यस्यैव प्रकृतवार्त्तिकस्थस्य 'अव-
रादीनाम्' इत्यस्यापि तमेवार्थं कल्पयन्ति । परे तु—पूर्वघटितस्य
'पूर्वादीनि नवे'ति सूत्रस्यावश्यकत्वात्, परस्य चकारेण ग्रहणसम्भ-
वाच्च वार्त्तिककृता तथाऽवादीति मन्यन्ते ।

(आक्षेपबाधकभाष्यम्)

कथं पुनर्ज्ञायते—स पूर्वः पाठः, अयं पुनः पाठ
इति ? ॥

(प्रदीपः) कथं पुनरिति । पूर्वं गणपाठो नियतसंनिवेशो
व्यवस्थितः, पश्चात्तु सूत्रपाठ इत्यत्र प्रमाणाभावात् । आदिशब्दः
प्रकारवाची दृष्टो, व्यवस्थावाची च । तत्र सर्वादीनीत्यत्रादिशब्दस्य
प्रकारार्थतापि संभवति । प्रकारार्थताप्रदर्शनाय पश्चादभियुक्ता गणान्
पठन्ति । यदुक्तम्—श्रेण्यादयः पठ्यन्ते कृतादिराकृतिगण
इति ॥ कृतादयश्च वृत्तिकारैर्निदर्शनार्थं पठिताः । तत्र वेदे
मध्यमस्यामवमस्यामिति प्रयोगदर्शनात्प्रकारार्थतादिशब्दस्य सर्वा-
दीनीत्यत्र संभाव्यत इति प्रश्नः ॥

(उद्द्योतः) ननु सर्वादीनीति व्यवहाराद् गणपाठस्य पूर्वता
निश्चयतेऽत आह—आदिशब्द इति ॥ ननु गणपाठस्य निदर्शनार्थ-
त्वे आदिपदस्य प्रकारार्थता स्यात्, तदेव कुत इत्यत आह—तत्र
वेद इति ॥ प्रकरेति । सर्वनामकार्यवत्त्वमेव सादृश्यमिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—यदि सर्वादीनीत्यत्र—आदिशब्दः
प्रकारार्थकः, तथा प्रकारार्थसादृश्यप्रदर्शनाय गणपाठस्तर्हि पूर्व सूत्र-
पाठः पश्चाच्च गणपाठः । यदि च तत्र स व्यवस्थार्थकस्तर्हि पूर्व गण-
पाठः पश्चाच्च सूत्रपाठ इत्युभयत्र विनिगमनाविरहात्पृच्छति—
कथमिति । पुनरिति वाक्यालङ्कारोः सः—गणस्थः । अयमिति—
सूत्रस्थ इत्यर्थः । विवृतिः शेषः ।

प्रदीपे—तत्र—तथा सति । अपिना—व्यवस्थार्थतायाः परि-
ग्रहः । यद्—यस्मात् । दर्शनादिति—गणपाठस्य निदर्शनार्थत्वे
इति शेषः । इति प्रश्नः—इति हेतोः प्रश्नः ।

उद्द्योते—तदेव—गणपाठस्य निदर्शनार्थत्वमेव ।

(आक्षेपसाधकभाष्यम्)

तानि हि पूर्वादीनि इमान्यवरादीनि ॥

(प्रदीपः) तानि हि पूर्वादीनीति । पूर्वकालपठितत्वा-
त्पूर्वशब्देन सर्वशब्दोऽभिधीयते । तेनायमर्थः—सर्वादीनी-

त्यत्र व्यवस्थावाच्यादिशब्दः । प्रकारवाचित्वे हि कृत्वादीनामपि
संज्ञा स्यात् । मध्यमस्यामिति तु व्यत्ययेन च्छान्दसः प्रयोगः ॥
इमान्यवरादीनीति । अवरकालपाठात्पूर्वशब्दोऽवरशब्देनोच्यते ॥
तेन पूर्वं गणपाठः पश्चात्सूत्रपाठ इत्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) छान्दसः प्रयोग इति । एवं च सर्वादीनीति
व्यवहारादेव गणपाठस्य पूर्वत्वनिश्चय इति भावः ॥ अत्र वदन्ति—
'तानि पूर्वादीनीत्येनैव गणपाठस्य पूर्वत्वे सिद्धे इमान्यवरा-
दीनीति व्यर्थम् । अस्य हि पूर्वादीनीत्यर्थः कैयटाल्भ्यते । न चायं
सूत्रपाठस्य पुनः पाठत्वे साधकः । किं चेमान्यपि पूर्वादीनीति
शङ्काप्यनुपपन्ना, त्वदुत्तरातीत्या हेतोरभिधानात् । एवं च हेत्वभि-
धानमन्तरेणेत्याद्यपि चिन्त्यमेव । तस्मादत्रादिशब्द आश्रयवाची
भीष्मादिश्च सुयोधन इतिवत् ॥ तानि गणपठितानि पूर्वकाल-
श्रयाणि । इमानि अष्टाध्यायीपठितानि अवरकालश्रयाणि इत्यर्थः ।
एवं च तत्तत्कालकृतत्वात्पूर्वादिव्यवहार इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—हि—यतः । इमानि—इमानि तु ।
प्रदीपे—प्रकरेति—तस्येत्यादिः । हि—यतः । अपिना सर्वा-
दीनां परिग्रहः । संज्ञा—सर्वनामसंज्ञा । पश्चात्—पश्चात्तु ।

उद्द्योते—कैयटोक्तं खण्डयति—अत्रेति । अस्य—'अवरादीनी'-
त्यस्य । हि—यतः । अयम्—पूर्वादीनीत्यर्थः । त्वदुक्तेति—
कैयटोक्तेत्यर्थः । हेतोः—पूर्वकालपठितत्वमूलकस्य सर्वादीनीति—व्यव-
हाररूपहेतोः । प्रकृतभाष्याशयमाह—तस्मादिति । आदिशब्द-
स्याश्रयवाचित्वे मानं सूचयन्नाह—भीष्मादिश्चेति । पूर्वश-
ब्दोऽत्र पूर्वकालवाचीत्याशयेनाह—पूर्वकालेति । पूर्वादीनीत्यादिः ।
एवमग्रेऽपि ।

(आक्षेपबाधकभाष्यम्)

इमान्यपि पूर्वादीनि ॥

(प्रदीपः) हेत्वभिधानमन्तरेणाशङ्क्योऽयमर्थः प्रतिपत्तुमि-
त्याह—इमान्यपीति ॥

(उद्द्योतः) तत्र मानाभावमूलकं शङ्कते—इमान्यपि । अष्टा-
ध्यायीपठितान्यपि ॥ पूर्वादीनि । पूर्वकालश्रयाणीत्यर्थः ॥ अत्रापि-
रेवार्थः । अन्यथोभयोः परस्परापेक्षया पूर्वकालत्वासंभवेनाऽपिरनर्थक
एव स्यात् ॥ सर्वादीनीत्यादौ सर्वत्रादिशब्दः प्रकार एव ॥ तत्तत्कार्य-
वत्त्वेन च सादृश्यम् । अतिप्रसङ्गस्त्वनभिधानान्नेत्याशयः ॥ ध्वनितं
चेदं 'कस्येदिति सूत्रे भाष्ये' इति ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—अयमर्थः—गणपठितान्येव सर्वादी-
नीत्यर्थः । इति—इति हेतोः । विनिगमनाविरहादवस्थादित्याशयः ।
उद्द्योते—तत्र—गणपठितान्येव पूर्वकालश्रयाणीत्यत्र । अन्यथा-
तस्य समुच्चयार्थत्वे । तथाच—गणपठितान्येव पूर्वकालश्रयाणि, अथवा-
अष्टाध्यायीपठितान्येव पूर्वकालश्रयाणीत्यर्थः, विनिगमकाभावादिति
बोध्यम् । प्रकृतभाष्याशयमाह—सर्वादीनीति । अतिप्रसङ्ग इति—
कृत्स्नादिषु सर्वनामत्वस्येत्यादिः ।

(आक्षेपसाधकभाष्यम्)

एवं तर्ह्यर्चायप्रवृत्तिज्ञापयति—'स पूर्वः पाठः,
अयं पुनः पाठः' इति । यदयं 'पूर्वादिभ्यो नवभ्यो
वा' इति नवग्रहणं करोति । नवैव हि पूर्वादीनि ॥

(प्रदीपः) नवग्रहणमिति । तत्र हि नवग्रहणं त्यदादीनां

निरासार्थं क्रियते । यदि च नियतसंनिवेशो गणपाठः पूर्वस्ततोऽधिकव्यवच्छेदाय नवग्रहणं कर्तव्यम् ॥

(उद्घोतः) नवैवेति भाष्ये । अष्टाध्यायाणां पूर्वत्यादित्रिसूत्री-पठितानीत्यर्थः । अष्टाध्यायाः पूर्वकालत्वे पूर्वादीति सूत्रेऽष्टाध्यायी-सूत्रपठितानामेव तेषां ग्रहणं स्यादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—आक्षेप्ता पूर्व गणपाठः पश्चात्तु सूत्रपाठ इति स्वपक्षे विनिगमनामाह—एवमिति । यदीत्यादिः । सः—गण-पाठः । अयम्—सूत्रपाठस्तु । अयम्—आचार्यः । इति—इत्यत्र ।

प्रदीपे—तत्र—पूर्वादिभ्यो नवभ्यो वेति सूत्रे । हिर्वाभ्यालङ्कारे । उद्घोते—‘नवैवेति भाष्यस्य सार्थक्यमुपपादयति—अष्टाध्या-य्यामिति । इत्यर्थ इति—तथाच ‘नवैवेति भाष्ये—हि (यतः) अष्टाध्यायाणां पूर्वपरेत्यादित्रिसूत्रीपठितानि पूर्वादीनि नवैवेत्यन्वयः । अष्टाध्यायीसूत्रेति—अष्टाध्यायीस्थपूर्वत्यादित्रिसूत्रीत्यर्थः । तेषाम्—पूर्वादीनां नवानाम् । इति भाव इति—एवञ्चाष्टाध्यायाः पूर्व-कालत्वे तत्र नवग्रहणं व्यर्थमेवेत्याशयः ।

(समाधानभाष्यम्)

इदं तर्हि प्रयोजनम्—व्यवस्थायामसंज्ञायामिति वक्ष्यामीति ॥

(प्रदीपः) इदं तर्हीति ॥ प्रतिनियतविशेषणामिधानाय प्रतिपदपाठ इत्यर्थः ॥

(उद्घोतः) प्रतिनियतेति । पूर्वादिसप्तकस्यैव व्यवस्थायामि-त्यादि, स्वशब्दस्यैवाज्ञातीत्यादि, अन्तरशब्दस्यैव बहियोगित्यादि विशेषणामिधानायेत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इदं तर्हीति—यदि पूर्व गणपाठः पश्चात्तु सूत्रपाठस्तर्हि पूर्वादीनां पुनः सूत्रपाठे ग्रहणस्येदं प्रयोजन-मित्यन्वयः । व्यवस्थेति—तत्र तेषामित्यादिः । इति—इत्याद्यर्थान् । तेन—अज्ञातीत्यादि—बहियोगित्याद्योश्च संग्रहः ।

प्रदीपे—प्रतिपदेति—सूत्रे पूर्वादीनामित्यादिः ।

(समाधानभाष्यम्)

एतदपि नास्ति प्रयोजनम् । एवंविशिष्टान्येवै-तानि गणो पठ्यन्ते ॥

(प्रदीपः) एवं विशिष्टान्येवेति । पाठविशेषणाय गणोऽर्ध-निर्देश इत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एवंविशिष्टानीति—व्यवस्थार्थविशि-ष्टानीत्यर्थः । यत इत्यादिः । एतानि—पूर्वादीनि ।

प्रदीपे—पाठेति—पूर्वादीत्यादिः । अर्थेति—व्यवस्थादीत्यादिः ।

(समाधानभाष्यम्)

इदं तर्हि प्रयोजनम्—व्यादिपर्युदासेन पर्युदासो मा भूदिति ॥

(प्रदीपः) व्यादिपर्युदासेनेति । त्यादादीनि पठित्वा गणे कैश्चिद् पूर्वादीनि पठितानि । तत्राह्यादिभ्य इति तसिलादीनां प्रतिषेधः प्राप्नोति । तत्र पुनः सर्वनामसंज्ञा तसिलादिविधानार्थं विधीयते । तेन व्यादिपर्युदासो बाध्यते । यथा अनुलङ्घन इति पुन-विधानेन हेतुवृत्तीया बाध्यते । वाक्यभेदेन च विभाषा जसि विधीयते । यथा ‘समिपूर्वः’ संप्रसारणाच्चेत्यत्र वाक्यभेदेन ‘वा छन्दसी’ ति संबन्धाच्छन्दसि विकल्पः क्रियते इति भावः ॥

(उद्घोतः) अष्टाध्यायीपाठेन यथा व्यादिपर्युदासाभावस्तथा दर्शयति—तत्र पुनरिति । पुनः संज्ञाविधानेन पुनः कार्यविधानद्वारा व्यादिपर्युदासो बाध्यत इत्यर्थः ॥ इति पुनर्विधानेनेति । एतत्संज्ञा-कल्पितेन द्वितीयापुनर्विधानेनेत्यर्थः ॥ नन्वेवं जसि विकल्पो न स्यादत आह—वाक्यभेदेन चेति । विभाषा जसीत्यनुवृत्त्येत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इदं तर्हीति—यद्येवं हि तस्येदं प्रयोजनमित्यन्वयः । व्यादीति—तसिलादिविषये इत्यादिः । पर्युदास इति—पूर्वादीनामित्यादिः ।

प्रदीपे—पठितानीति—तत्र तेषाम्पाठस्तु नित्यसर्वनामसंज्ञार्थ-त्वेनोपक्षीय इत्याशयः । तत्र—तथा सति । अह्यादिभ्य इतीति—‘किंसर्वनामबहुभ्योऽह्यादिभ्यः’ इत्यधिकारसूत्रघटक—‘अह्यादिभ्यः’ इत्यंशेनेत्यर्थः । पूर्वादिष्वपीति शेषः । तत्रेति—पूर्वादिष्वित्यर्थः । अत इत्यादिः । ‘पूर्वपरे’त्यादि त्रिसूत्र्येति शेषः । तेनेति—पुनः सर्व-नामसंज्ञाविधानेनेत्यर्थः । पूर्वादीनामिति शेषः । व्यादिपर्युदासः—व्यादिपर्युदासेन पर्युदासः । यथेति—अनोः ‘लक्षणेत्यम्भूते’ त्यादि-सूत्रेण कर्मप्रवचनीयसंज्ञायां सिद्धायामिति शेषः । पुनर्विधानेन—पुनः कर्मप्रवचनीयसंज्ञाविधानेन । हेतुवृत्तीया—(तद्युक्ते पराऽपि) ‘हेतावि’ति वृत्तीया ।

उद्घोते—अष्टाध्यायीपाठेन—अष्टाध्यायाणां पूर्वादीनां प्रति-पदपाठेन । व्यादिपर्युदासभाव इति—व्यादिपर्युदासेन पर्युदासा-भाव इत्यर्थः । तेषामित्यादिः । संज्ञायाः कार्यार्थत्वात् ‘तेन’... बाध्यते’ इति यथाश्रुतासङ्गतेस्तदर्थमाह—पुनरिति । संज्ञेति—सर्वनामसंज्ञेत्यर्थः । कार्येति—तसिलादिकार्येत्यर्थः । व्यादिपर्युदास इति—व्यादिपर्युदासेन पर्युदास इत्यर्थः । पूर्वादीनामित्यादिः । तत एव ‘पुनर्विधानेन’... बाध्यते’ इति यथाश्रुतस्याप्यसङ्गतेस्तदर्थमाह—एतत्संज्ञेति । पुनः कर्मप्रवचनीयसंज्ञाविधानेत्यर्थः । विभाषेति—अत एव त्रलादावपि न विकल्प इत्याशयः ।

(समाधानभाष्यम्)

एतदपि नास्ति प्रयोजनम् । आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञाप-यति—नैषां व्यादिपर्युदासेन पर्युदासो भवतीति । यदयं ‘पूर्वत्रासिद्धम्’ इति निपातनं करोति । वार्तिक-कारश्च पठतिः जज्ञश्भावादिति चेदुत्तरत्राभावाद-पवादप्रसङ्गः इति ॥

(उद्घोतः) जज्ञभावादिति चेदुत्तरत्रेति । ङोढे ङोप इति सूत्रे वार्तिकमिदम् । एतैश्च सूत्रवार्तिकप्रयोगैस्त्यादादितः पूर्वमेव गणे पूर्वादिपाठ इति बोध्यत इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—आचार्येति—यत इत्यादिः । एषाम्—पूर्वादीनाम् । अयम्—आचार्यः । निपातनमिति—निर्देशमित्यर्थः । सामान्यापेक्षज्ञापकत्वमस्येति सूचयन्नाह—वार्तिकेति । तथाच—यदि पूर्वादीनां व्यादिपर्युदासेन पर्युदासः स्यात्तर्हि पाणिनिः ‘पूर्वत्रे’ति न निर्दिशेत् तथा वार्तिककारः ‘उत्तरत्रे’ति न पठेत् । यतः स तथा निर्दिशति, स च तथा पठति; अतो ज्ञायते ‘नैषां व्यादिपर्युदासेन पर्युदासो भवतीति’ इत्याशयः ।

उद्घोते—‘नैषां व्यादी’ त्याद्यपूर्ववचनकल्पने गौरवेण लाक्-वात् प्रकृतभाष्यतात्पर्यार्थमाह—एतैश्चेति । बोध्यत इति—एवञ्च पूर्वादीनां व्यादिपर्युदासेन पर्युदासप्रसङ्ग एव नेति भावः ।

(समाधानभाष्यम्)

इदं तर्हि प्रयोजनम्—जसि विभाषां वक्ष्यामीति ॥
पूर्वपरावरदक्षिणोत्तरापराधराणि० ॥ ३३ ॥

(प्रदीपः) इदं तर्हीति । यदि पूर्वादीनि नवेत्युच्येत, तदा गणपाठेऽर्थनिर्देशस्य नित्यसंज्ञाविधान एवोपयुक्तत्वात् पाठविशेषणे प्रमाणाभावादप्राप्तविभाषेयमर्थान्तरे पूर्वादीनां जसि विज्ञायेत, प्राप्त-विभाषायामुक्तानुवाददोषप्रसङ्गादप्राप्तविभाषायामपूर्वविधानात् । वि-
भाषामिति । प्राप्तविभाषामित्यर्थः । प्रतिपदपाठं चान्तरेणासंकरेणार्थ-
निर्देशोऽन्यः कर्तुमिति भाष्यकारेण प्रतिपदपाठः समर्थितः ॥ ३३ ॥

(उद्घोतः) पाठविशेषणे प्रमाणाभावादिति । व्याख्याना-
द्विरुक्तप्रमाणाभावादिति भावः ॥ तथाव्याख्याने बाधकमाह—उक्ता-
नुवादेति । भावांशे इत्यर्थः ॥ अभावतात्पर्यकत्वेन गौरवं दोष इत्यपि
बोध्यम् ॥ नन्वप्राप्तविभाषात्ववाराण्यार्थमात्रनिर्देशः क्रियतां किं प्रति-
पदपाठेनेत्यत आह—प्रतिपदेति । असंकरेणेति । सप्तस्वेव व्यवस्था-
सम्बन्धः, स्वे अज्ञातिधनयोः, अन्तरे बहिर्योगादेरित्येवंरूप इत्यर्थः ॥
एवमप्याद्यसूत्रे पूर्वादीनि व्यवस्थायामसंज्ञायामित्येव कुतो न सूत्रि-
तम्, सप्तानामेव व्यवस्थायां वृत्तरिति चिन्त्यम् ॥ ३३ ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इदं तर्हीति । यद्येवं तर्हि पूर्वादीनां
पुनः सूत्रपाठे ग्रहणस्येदं प्रयोजनमित्यन्वयः । वक्ष्यामि—ब्रवीमि ।
छान्दसत्वाद्वाढ वर्तमाने लङ्विधानात् ।

प्रदीपे—अर्थेति—व्यवस्थादीत्यादिः । संज्ञेति—सर्वनामे-
त्यादिः । पाठेति—पूर्वादीत्यादिः । इयम्—‘पूर्वादीनि नवे’
तीयम् । ननु ‘उपस्थितम्परित्यज्यानुपस्थितकल्पनमन्यायमिति’
न्यायेन गणपाठेनोपस्थितानां तदर्थवतामेव पूर्वादीनामत्र ग्रहणेनेय-
मप्राप्तविभाषैवास्त्वित्यत आह—प्राप्तविभाषायामिति । नन्वेवं सार्थ-
क्यानुरोधादप्राप्तविभाषैवेयमस्त्वित्यत आह—अप्राप्तविभाषायामिति ।

उद्घोते—व्याख्यानस्य सत्त्वादाह—व्याख्यानातिरिक्तेति ।
व्याख्याननवगतिकगतिरदृष्टार्थविषयकञ्चेत्याशयः । तथा—प्राप्तवि-
भाषया । अभावांशे उक्तानुवाददोषप्रसङ्गाभावादाह—भावांशे इति ।
ननु प्राप्तविभाषायां भावांशस्य सिद्धत्वात्तत्र न तात्पर्यम्, किन्त्वभा-
वांश एवेति नायं दोष इत्यत आह—अभावेति । अभावांशेत्यर्थः ।
अप्राप्तविभाषात्वेति—‘पूर्वादीनि नवे’ त्यस्येत्यादिः । अर्थमात्रेति-
(पूर्वादीनि नवे) व्यवस्थाऽसंज्ञाऽज्ञातिधनस्यावहिर्योगोपसंन्यानेष्वि-
तिमात्रेत्यर्थः । सप्तस्विति—पूर्वाद्यधरान्तेष्वित्यादिः । सर्वनामेत्य-
न्वर्थसंज्ञया, ‘अभिव्यक्तपदार्था ये’ इति न्यायेन वा संज्ञाव्यवच्छेदस्य
सिद्धत्वादसंज्ञायामित्यस्यानुपयोगादाह—इयमस्थेति । भाष्यमिदमेक-
देश्युक्तिरित्याह—एवमपीति । अग्रिमसूत्रद्वयं यथास्थितमेवेति
भावः । अदृष्टार्थमाह—असंज्ञेति । चिन्त्यमिति—वस्तुतस्तु-
स्वान्तरयोः प्रतिपदपाठेऽभ्युपगते ‘सम्भवत्येकरूप्ये वैरूप्यमन्याय-
मिति’ न्यायेन तदैकरूप्याय पूर्वाद्यधरान्तेष्वपि प्रतिपदपाठ एवाभ्यु-
पगन्तव्य इति बोध्यम् । अत्र—‘पूर्वादिभ्यो नवभ्यो वे’ त्येतत्तु
‘जसः शी’त्यत्रानुवर्त्य वाक्यभेदेन सम्भन्तस्यते, ‘वा छन्दसी’त्येत
‘दमिपूर्वः’ इत्यत्र यथा, तथाचेयं त्रिसूत्री अष्टाध्याय्यां न पाठ्येति
स्थितमिति शब्दकौस्तुभकृतः ।

(३० सर्वनामसंज्ञाविकल्पनसूत्रम् ॥ १।१।६ आ. ७ ॥)

स्वमज्ञातिधनारुण्यायाम् ॥ १।१।३४ ॥

(आख्याग्रहणप्रयोजनाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

आख्याग्रहणं किमर्थम् ?

(प्रदीपः) स्वमज्ञा० ॥ ३४ ॥ आत्मात्मीयज्ञातिधनवचनः
स्वशब्दः । आभिनिज्विषयस्त्वैश्वर्यवाची ॥ आख्याग्रहणमिति ।
स्वे पुत्राः स्वे गाव इत्यत्र स्वशब्द आत्मीयत्वमेवाह । पुत्रादि-
शब्दस्तु ज्ञातिधनयोर्वर्तते, न स्वशब्द इति प्रतिषेधो न भविष्यतीति
प्रश्नः ॥

(उद्घोतः) स्वमज्ञाति ॥ ३४ ॥ आत्मीयत्वमेवाहेति ।
आत्मीयत्वेनैव ततः प्रतीतिर्न तु धनत्वादिनेत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—गठपाठसूत्रपाठोभयसाधारणं पृच्छति-
आख्येति । अत्रेत्यादिः ।

प्रदीपे—‘स्वो ज्ञातावात्मनि, त्रिधात्मीये, स्वोऽस्त्रियां धने’
इत्यमरकोशवचनानुसारेणाह—आत्मात्मीयेति । आभिनिज्विषय-
स्त्विति—‘स्वामिन्नैश्वर्ये’ इति सूत्रविहितमत्वर्थयित्यादिः । स्वशब्द
इति शेषः । तत्र ज्ञातिधनवाचिनोर्निषेधात्, ऐश्वर्यवाचिनश्च—आभि-
निज्वितः पार्थक्येन प्रयोगाभावात् आत्मात्मीयवाचिनोरेवानेन सर्वनाम-
संज्ञेत्याशयः । इत्यत्र—इत्यत्रापि । आत्मीयत्वमिति—प्रकारतये-
त्यादिः । इति प्रतिषेधः—इति हेतोः ‘अज्ञाती’त्यादिप्रतिषेधः ।
इति प्रश्नः—इति हेतोः प्रश्नः ।

(समाधानभाष्यम्)

ज्ञातिधनपर्यायवाची यः स्वशब्दस्तस्य यथा
स्याद् । इह मा भूत्—स्वे पुत्राः स्वाः पुत्राः, स्वे गावः
स्वाः गावः ॥ स्वमज्ञातिधनारुण्यायाम् ॥ ३५ ॥

(प्रदीपः) तस्य यथा स्यादिति । प्रतिषेध इति शेषः ॥ इह
मा भूदिति । असत्याख्याग्रहणे स्वे पुत्रा इत्यादौ स्यादेव प्रतिषेधः,
अत्राप्यात्मीयत्वं प्रवृत्तिनिमित्तमुपादाय स्वशब्दो ज्ञातिधनयोर्वर्तते,
पुत्रादिभिः सामानाधिकरण्यात् । आख्याग्रहणे तु सति न दोषः ।
स्वशब्दो ह्यत्रात्मीयस्याख्या, न तु ज्ञातिधनयोरिति विधिः सिद्धः ॥ ३४

(उद्घोतः) ईदृशविशेषलभार्थमेवाख्याग्रहणम् । तदभावे
आत्मीयत्वादिना ज्ञातिधनवाचकेऽपि निषेधः स्यादित्युत्तरम् ॥ प्रति-
षेध इति शेष इति । अज्ञातीत्यादिप्रतिषेध इत्यर्थः ॥ ननु ज्ञाति-
धनयोरिति । ज्ञातिधननत्वयोरित्यर्थः ॥ ३४ ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—ज्ञातिधनेति—अत्र ‘ज्ञातिधनयोः
पर्यायवाचीति व्युत्पत्तौ’ षष्ठीतत्पुरुषः । पर्यायवाचित्वञ्च तच्छब्द-
भिन्नत्वे सति तत्प्रवृत्तिनिमित्ताक्रान्तत्वम् । तस्य—तस्यैव । इहेति—
किन्त्वित्यादिः । अज्ञातीत्यादिप्रतिषेध इति शेषः । मा भूदिति—
इत्यर्थमत्राख्याग्रहणमिति शेषः । इहपदबोध्यं निर्दिशति—स्वे
पुत्रा इत्यादि ।

प्रदीपे—स्यादेव प्रतिषेधः—स्यादेवाज्ञातीत्यादिप्रतिषेधः ।
अत्रापि—यत इत्यादिः । दोषः—‘अज्ञाती’त्यादिप्रतिषेधः ।
हि—यतः । आत्मीयस्य—आत्मीयत्वस्य । इति विधिः—इति
हेतोः सर्वनामसंज्ञाविधिः ।

उद्द्योते—ईदृशेति—ज्ञातित्वधनत्वाभ्यां यस्मात्स्वशब्दाद्बोध-
स्तस्यैव 'अज्ञातो'त्वादिप्रतिषेधो नान्यस्वेतीत्यर्थः । ननु आत्मीयत्वेन
ज्ञातिधनयोर्वान्धक एवेत्यत आह—ज्ञातिवेति । नन्वत्र लाघवात्
'आत्मात्मीययोरित्येवास्तिवति चेन्न तथा सति ज्ञातित्वधनत्वाभ्यामपि
आत्मात्मीयवाचिनोः स्वशब्दयोरिति संज्ञाविकल्पापत्तेः । नचैवमपि
'आत्मात्मीयाख्यायामित्येवास्तिवति वाच्यम्, पदमात्रालाघवाभा-
वात् ॥ तथाच—ज्ञातित्वधनत्वाभ्याम् आत्मात्मीयज्ञातिधनैश्वर्यवा-
चिनां प्रतिषेधस्तथा आत्मात्मीयत्वाभ्याम् आत्मात्मीयज्ञातिधनै-
श्वर्यवाचिनां जसि संज्ञाविकल्प इति फलितम् । नचैश्वर्यवाची आमि-
निच-मात्रविषयः, 'ऐश्वर्यं तु स्वस्वामिन्यां पर्यायेण सप्तमी' इति वचने
आमिनिचः पर्यायेनापि तस्य प्रयोगदर्शनादिति दिक् ॥

(३१ सर्वनामसंज्ञाविकल्पनसूत्रम् ॥ १।१।६ आ. ८ ॥)

**अन्तरं बहिर्योगोपसंव्या-
नयोः ॥ १।१। ३५ ॥**

(उपसंव्यानग्रहणप्रयोजनाविकरणम्)

(२२९ प्रत्याख्यानानुपेक्षावार्तिकम् ॥ ३ ॥)

**॥ * ॥ उपसंव्यानग्रहणमनर्थकं बहि-
र्योगेण कृतत्वात् ॥ * ॥**

(भाष्यम्)

उपसंव्यानग्रहणमनर्थकम् ।

किं कारणम् ? ॥

'बहिर्योगेण कृतत्वात् । बहिर्योग इत्येव सिद्धम् ॥

(प्रदीपः) अन्तरम् ॥ ३५ ॥ बहिरित्थनावृत्तदेश-उच्यते

तेन योगो बहिर्योगः । स च बाह्यस्य भवति । अन्तरे गृहा इति
नगरबाह्याश्रयणालादिगृहा उच्यन्ते । यदा तु बहिःशब्देन बाह्य
उच्यते बाह्येन योगो बहिर्योग इति, तदा नगराभ्यन्तरे ये गृहास्त
उच्यन्ते । उभयथापि स्मर्यते । उपसंव्यानशब्दोऽपि कर्मकरणार्थभे-
दाद्विज्ञातः । ततः सर्वथा बहिर्योगात् सिद्धिं मत्वाह—उपसंव्या-
नेति ॥

(उद्द्योतः) अन्तरम् ॥ ३५ ॥ भिन्नार्थ इति । नानार्थ
इत्यर्थः ॥ ततः सर्वथेति । कर्मणि द्वितीयव्याख्यानेन करणे आद्य-
व्याख्यानेनेति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अन्तरमवकाशावधिपरिधानान्तरिभेद-
तादर्थ्ये । छिद्रात्मीयविनावहिरवसरमध्येऽन्तरात्मनि च ॥ इत्यमर-
वचनानुसारेणान्तरशब्दस्यानेकेऽर्थाः । तत्र बहिर्योगोपसंव्यानयोरे-
वार्थयोरस्यानेन जसि संज्ञाविकल्प इति बोध्यम् । किं कारणम्—
कस्मात्कारणात् । कृतत्वादित्यस्यार्थं वक्तुमाह—बहिर्योगे—इति ।
यत इत्यादिः । इत्येवेति—इत्यनेनैवेत्यर्थः । तत्प्रयोजनमिति शेषः ।

प्रदीपे—बहिरितीति—'बहिःशब्देनानावृत्तदेशस्तद्देशस्थश्चो-
च्यते । तत्र यदे'त्यादिः । अन्तरे—इति—तदेत्यादिः । अन्तरा वेति
शेषः । बाह्यः—अनावृत्तदेशस्थः । इतीति—स चाभ्यन्तरस्य भव-
तीत्यर्थः । तदेति—अन्तरे अन्तरा वा गृहा इत्यनेनेति शेषः । एवञ्च-

बहिर्योगशब्दो बहिर्देशस्थाभ्यन्तरयोरर्थयोर्वर्तमानत्वान्नानार्थ इत्यभि-
प्रायेणाह—उभयथापीति । कर्मकरणार्थभेदादिति—उपसंव्यान-
शब्द उपसंवीयते—आच्छादयते यदिति कर्मव्युत्पत्त्याऽन्तरीयपरः,
अर्थादाभ्यन्तरपरः, आभ्यन्तर एव हि—आच्छादयते बहिर्देशस्थेन ।
उपसंवीयते—आच्छादयतेऽनेनेति करणव्युत्पत्त्या तु—उत्तरीयपरः,
अर्थाद् बहिर्देशस्थपरः, बहिर्देशस्थेनैव हि—आच्छादयते—आभ्य-
न्तरः । इति प्रकारभेदादिति भावः । ततः सर्वथेति—नानार्थत्वा-
दुभयथेत्यर्थः । बहिर्योगशब्देनैव बहिर्देशस्थाभ्यन्तरयोरिवान्तरीयो-
त्तरीययोरपि बोधसम्भवादित्याशयः ।

उद्द्योते—द्वितीयेति—बहिर्योगशब्दस्येत्यादिः । आहवेति—
तस्येत्यादिः ।

(२३० प्रत्याख्यानबाधकवार्तिकम् ॥ २ ॥)

॥ * ॥ न वा शाटकयुगाद्यर्थम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

न वाऽनर्थकम् ।

किं कारणम् ? ।

'शाटकयुगाद्यर्थम्' । शाटकयुगाद्यर्थं तर्हीदं
वक्तव्यम् । यत्रैतन्न ज्ञायते—किमन्तरीयं किमुत्त-
रीयमिति ॥

(प्रदीपः) न वेति । समानप्रमाणे शाटकयुगे अपरिहिते इदं
न ज्ञायते किमुत्तरीयं किमन्तरीयमेतदित्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) नन्वल्पमहत्परिमाणभ्यामन्तरीयोत्तरीयत्वनिर्णयो
भविष्यतीत्यत आह—समानेति । पदत्रयमपि सप्तम्यन्तम् ॥ भाष्ये
किमुत्तरीयं किमन्तरीयमित्येतन्न ज्ञायत इत्यन्वयः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तर्हीदमिति—(यदर्थे) तर्हि
शाटकयुगाद्यर्थमिदम्—उपसंव्यानग्रहणं वक्तव्यम्—कर्तव्यमित्य-
न्वयः । यथाश्रुतं शाटकयुगादिमात्रं न विवक्षितं किन्तु तद्वक्ष्यमि-
त्याशयेन तस्यार्थमाह—यत्रेति । अनेनादिशब्दार्थस्यापि सम्बन्धो
विहितः । शाटकयुगे—इति शेषः । न ज्ञायते—इति—तद्वाचकत्वा-
न्तरशब्दस्य जसि संज्ञाविभाषार्थमिति शेषः ।

प्रदीपे—अपरिहिते—इति—इस्तेन धृते—इति शेषः । इदम्पद-
बोध्यं निर्दिशति—किमुत्तरीयमित्यादिना । एतद्—इत्येतत् ।
इदमन्तरमिति व्यवहारस्तु तत्रापि दृश्यते—इत्याशयः ।

उद्द्योते—सप्तम्यन्तम्—सप्तसप्तम्यन्तम् । एतच्छब्देन पूर्वप-
रामर्शभ्रमो मा भूदित्यर्थमाह—भाष्ये किमिति ।

(प्रत्याख्यानसाधकभाष्यम्)

अत्रापि य एष मनुष्यः प्रेक्षापूर्वकारी भवति ।
निर्ज्ञातं तस्य भवति—इदमन्तरीयमिदमुत्तरीयमिति ॥

(प्रदीपः) अत्रापीति । यथोपसंव्यानत्वं भाविबुद्ध्या व्यवस्था-
प्यते तथा बहिर्योगोऽपीत्यर्थः ॥ अन्ये त्वाहुः—आदिशब्दो वार्तिके
शाटकयुगाद्यर्थमित्यत्रोपात्तः । तत्र शाटकानां त्रये चतुष्टये वा
तृतीयचतुर्थयोर्वहिर्योगाभावादुपसंव्यानग्रहणं कर्तव्यम् ॥

(उद्द्योतः) तृतीयचतुर्थयोरिति । शरीरसंयुक्तयोरित्यर्थः ॥
भाष्यस्य त्वयं भावः—बहिर्योग इति स्वर्यते । तेन परम्परया बाह्य-
संबद्धस्यापि सिद्धिरिति ॥

(तत्त्वालोकोः) भाष्ये—आख्याग्रहणाभावात् पूर्ववत्फलमित्य-
भिप्रायेणाह—अत्राप्रीति । तादृशस्थलेऽपीत्यर्थः ।

प्रदीपे—ननु तादृशस्थले सर्वथा बहिर्योगस्याभावात्कथन्तेन
सिद्धिरित्यत आह—यथोपसंख्यानत्वमिति । तादृशस्थले इत्यादिः ।
नथा च बहिर्योगेनैव सिद्धेरुपसंख्यानग्रहणं न कर्तव्यमित्याशयः ।
आदिशब्दार्थमनपेक्ष्य भाष्ये वार्तिकोक्तफलनिराकरणमित्यभिप्राये-
णाह—अन्ये स्विति । तत्रेति—तस्मिन् सतीत्यर्थः । परिहिते—इति
शेषः । कर्तव्यम्—कर्तव्यमिति ।

उद्द्योते—पूर्ववदपरिहिते फलं नेत्याशयेनाह—शरीरेति ।
अन्ये स्विति सूचितामरुचि ध्वनयन्नाह—भाष्यस्य स्विति । तेनेति-
ज्ञीतोष्णाभ्यां कारिणीत्यादाविव गौणग्रहणादिति भावः । नन्वेवं गृह-
स्थलेऽपि बाह्यसम्बद्धस्य परम्परया बहिर्योगत्वापत्तिरिति चेन्न, तथा
सति बहिर्योगग्रहणस्य वैयर्थ्यापातात् । न च बहिर्योगस्य गृहेष्वेव
प्रसिद्धेरुपसंख्यानग्रहणमावश्यकमिति वाच्यम्, बहिर्योगशब्दे स्वरि-
तत्वप्रतिष्ठावलेन शाटकस्थलेऽपि तत्त्वाभ्युपगमादित्याशयः ।

(अनिष्टापत्तिपरिहाराधिकरणम्)

(२३१ आक्षेपवार्तिकम् ॥ ३ ॥)

[॥ * ॥ अपुरि ॥ * ॥]

(भाष्यम्)

अपुरीति वक्तव्यम् । इह मा भूत्—अन्तरायां पुरि
वसति ॥

(प्रदीपः) अपुरीति । गणसूत्र एतत् कर्तव्यम् । लिङ्गवि-
शिष्टपरिभाषया ग्रहणप्रसङ्गात् । इह त्वनेन नार्थः, अत इति जसं-
शीविधानादावन्तात्प्राप्त्यभावात् । पूः कस्मिंश्चिद्देशे प्राकाराभ्यन्तरे
क्रियते क्वचित्प्राकाराद्वहिरित्यस्ति पुरो बहिर्योगः ॥ ३५ ॥

(उद्द्योतः) ननु जसि विकल्पविधायकसूत्रस्थवार्तिकोदाहरणं
सहस्रान्तमयुक्तमत आह—गणेति । पूः शब्दस्य विशेष्यत्वे इत्यर्थः ।
स च खियामेव तदाह—इह स्विति ॥ ३५ ॥

(तत्त्वालोकोः) भाष्ये—इहेति—येनेत्यादिः । संज्ञेति शेषः ।
इहपदबोधं निर्दिशति—अन्तरायामिति । प्राकाराद्वाह्यायां तदन्त-
र्बोर्त्तन्यां वेत्यर्थः ।

प्रदीपे—एतत्—अपुरीत्येतत् । ननु गणेऽन्तरशब्द एव
पठ्यते न त्वन्तरशब्द इति तत्र 'शाप्रसङ्ग एव नेत्यत आह—
लिङ्गविशिष्टेति । एकादेशस्य पूर्वान्तवत्त्वेन ग्रहणादेति शेषः । ग्रह-
णेति—अन्तरशब्देनान्तरशब्दस्यापीत्यादिः । इह तु—जसि विमा-
षाविधायकसूत्रे तु । अनेन—अपुरीति वचनेन । इति—इत्यधिकृत्य ।
इति—इति हेतोः ।

उद्द्योते—पूः शब्दस्य विशेष्यत्वे—इति—सत्यपि बहिर्योगे
इत्यादिः । अन्तरशब्दस्य सर्वनामता नेति शेषः । इत्यर्थः—इति
'अपुरी' त्यस्यार्थः । पूःशब्दार्थनिष्ठविशेष्यतानिरूपितप्रकारताप्रयोज-
केतान्तरशब्दस्य गणसूत्रे ग्रहणमित्याशयः । स च—पूःशब्दश्च ।

(इष्टानुपपत्तिनिराकरणाधिकरणम्)

(२३२ आक्षेपवार्तिकम् ॥ ४ ॥)

● वाप्रकरणे तीयस्य क्त्विस्वूपसंख्यानम् ●

(भाष्यम्)

वाप्रकरणे तीयस्य क्त्विस्वूपसंख्यानं कर्तव्यम् ।

द्वितीयायै द्वितीयस्यै, तृतीयायै तृतीयस्यै । 'विभाषा
द्वितीयातृतीयाभ्याम्' इत्येतन्न वक्तव्यं भवति ॥

(तत्त्वालोकोः) भाष्ये—'पर्यायशब्दानां लघुवगौरवचर्चा
नाद्रियते' इति परिभाषया विशेषाभावाद् विभाषास्थाने वैव प्रयुज्जान
आह—वाप्रकरणे—इति । 'द्वितीयः' 'त्रेः सम्प्रसारणञ्च' ति सूत्राभ्यां
क्रमेण साङ्गत्वं भजतोर्द्वितीयतृतीयशब्दयोरुदाहरणान्याह—द्विती-
येति । विभाषेति—तथाचेत्यादिः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

किं पुनरत्र ज्यायः ? ॥

(तत्त्वालोकोः) ननु वार्तिकाभ्युपगमेन कृतं सूत्रप्रत्या-
ख्यानमनुचितमित्यत आह—किमुपनरिति । अत्र—सूत्रवार्तिकयो-
र्मध्ये । एवमग्रेऽपि ।

(समाधानभाष्यम्)

उपसंख्यानमेवाऽत्र ज्यायः । इदमपि सिद्धं भवति—
द्वितीयाय द्वितीयस्यै, तृतीयाय तृतीयस्यै ॥ अन्तरं
बहिर्योगोपसंख्यानयोः ॥ ३५ ॥

(तत्त्वालोकोः) एवेन सूत्रव्यवच्छेदः । इदमिति—यतो
वार्तिकेन सूत्रासिद्धमित्यादिः । अपिना सूत्रसिद्धपरिग्रहः । तथाच
सूत्रमदृष्टार्थमेवेति भावः ॥

(इति सर्वनामसंज्ञाप्रकरणम्)

(अथाव्ययसंज्ञाप्रकरणम्)

(३२ अव्ययसंज्ञासूत्रम् ॥ १ । १ । ६ आ. ९ ॥)

स्वरादिनिपातमव्ययम् ॥ १ । १ । ३६ ॥

(स्वरादीनां चादिभ्यः पृथक्करणप्रयोजनाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

किमर्थं पृथग् ग्रहणं स्वरादीनां क्रियते, न चादि-
वैव पठ्येरन् ? ॥

(प्रदीपः) स्वरादिनिपातम् ॥ ३६ ॥ किमर्थमिति ।
स्वरादिषु किंचित्क्रियाप्रधानं किंचित्साधनप्रधानमिति असत्त्ववचन-
त्वाच्चादिष्वेव स्वरादीनि पठितव्यानीति मत्वा प्रश्नः ॥

(उद्द्योतः) स्वरादि ॥ ३६ ॥ क्रियाप्रधानमिति । क्रिया-
यामेव विशेषणमित्यर्थः । यथा—हिरगादि । एतच्चोत्तरसूत्रे कैयटे
स्पष्टम् ॥ किंचिदिति । यथोच्चैरादि ॥

(तत्त्वालोकोः) भाष्ये—चादिषु स्वरादीनाम्पाठे निपातत्वादेव
तेषामप्यव्ययत्वोपपत्तिरिति प्रकृतसूत्रे स्वरादिग्रहणं न कर्तव्यम-
वतीत्याशयेन पृच्छति—किमर्थमिति । निपातेभ्य इति शेषः ।
चादिष्वेवेति—स्वरादीनीति शेषः । प्रदीपे—इतीति—इति कारणादि-
त्यर्थः । तेषामिति शेषः । उद्द्योते—नन्वस्य क्रियासामानाधिकरण्येऽपि
क्रियावाचित्वाभावात् क्रियाप्रधानत्वं नोपपद्यते—इत्यत आह—क्रिया-
यामेवेति । नन्वत्रापि किम्प्रमाणमित्यत आह—एतच्चेति ।

(समाधानभाष्यम्)

चादीनां वै असत्त्ववचनानां निपातसंज्ञा, स्वरादी-
नां पुनः सत्त्ववचनानामसत्त्ववचनानां च ॥

(प्रदीपः) स्वरादीनां पुनरिति । स्वस्ति वाचयति, स्वः
पद्वेति क्रियात्मन्मध्येऽनेकशक्तिदर्शनात्सत्त्ववाचित्वनिश्चयः । लोहि-
तगङ्गमित्यादीनामव्ययानां सत्त्ववर्मेनपुंसकत्वदर्शनाद्वचनमेव सत्त्व-
वाचित्वम् ॥

(उद्द्योतः) अनेकशक्तीति । स्वस्तिष्ठ स्वर आगत इत्यादा-
वित्यर्थः । अनेककारकशक्तियोग एव च सत्त्वमिति भावः ॥ भाष्ये
सत्त्ववचनानां वैत्यस्याव्ययसंज्ञेयत्वं इति शेषः ॥ लोहितेति ।
अव्ययीभावश्चेति स्वरादिषु पठ्यत इति मते इदम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—चादिषु तेषाम्पाठे चादीनामिव स्वरा-
दीनामपि—असत्त्ववचनानामेव निपातत्वादव्ययतोपपद्येत, न तु
सत्त्ववाचिनामपीति प्रकृतसूत्रे स्वरादिग्रहणं विधेयमेवेत्याशयेन
समाधत्ते—चादीनामिति । वै—इव । अस्य 'असत्त्ववचनानामि' ल्य-
ब्रान्वयः । अत एव 'लोहं नयति पशुमन्यमानाः' इत्यादौ सम्यग्वा-
चिनः पशुशब्दस्य निपातसंज्ञा भवति, न तु 'पशूस्तांश्चक्रे' इत्यादौ
सत्त्ववाचिन इत्याशयः । पुनः—तु । प्रदीपे—इति—इत्यादौ । अनेक-
शक्तीति—अनेककारकशक्तियोगेत्यर्थः । स्वरादीनामित्यादिः ।

उद्द्योते—ननु स्वस्ति वाचयतीत्यादौ स्वरादीनां कर्मकारकश-
क्तियोग एव, न त्वनेककारकशक्तियोग इत्यत आह—स्वस्तिष्ठेति ।
ननु तावतापि कथन्तेषां सत्त्ववाचित्वमित्यत आह—अनेकेति । सत्त्व-
मिति—अत्र सत्त्वत्वमिति पाठः । निपातसंज्ञेत्यस्यानुषङ्गभ्रमवारणा-
याह—इति शेष इति । ननु लोहितगङ्गमित्यादीनाम् 'अव्ययीभाव-
श्चेति सूत्रविषयत्वेन प्रकृतसूत्राविषयत्वात्प्रकृतेऽनुपयोग इत्यत आह—
अव्ययीति ।

(निपाताव्ययसंज्ञयोः पृथक्करणप्रयोजनाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

अथ किमर्थमुभे संज्ञे क्रियेते, न निपातसंज्ञैव
स्यात् ॥

(प्रदीपः) न निपातसंज्ञेति । 'प्राग्भीश्वराक्षिपाताः' 'स्व-
रादीनि' 'चादयोऽसत्त्वे' इति सूत्रन्यासः कार्य इत्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) नन्वसत्त्ववाचित्वाभावाच्चादिषु पाठाभावाच्च कथं
निपातत्वमत आह—प्राग्भीति ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—उभे—निपाताव्ययरूपे । एवेन—अव्य-
यसंज्ञाव्यवच्छेदः ।

प्रदीपे—इत्यर्थ इति—तथाच सत्त्ववाचिनामपि स्वरादीनां नि-
पातत्वसिद्धेः प्रकृतसूत्रं न विधेयम्, अव्ययपदघटितानि तु 'अव्यय-
सर्वनाम्नामि' त्यादीनि निपातपदघटितान्येव पाठ्यानीति भावः ।

उद्द्योते—नन्विति—स्वरादीनामिति शेषः । ननु केषाञ्चिद-
सत्त्ववाचित्वाभावेऽपि केषाञ्चिदसत्त्ववाचित्वमस्त्येवेत्यत आह—
चादिष्विति ।

(समाधानभाष्यम्)

नैवं शक्यम् । 'निपात एकाजनाङ्' इति प्रगृह्य-
संज्ञोक्ता, सा स्वरादीनामयेकाक्षां प्रसज्येत [—क
इव केव] ॥

(प्रदीपः) स्वरादीनामिति । किमोऽदित्यत्ययो दृष्टिणा-
दाजित्याच् । केन्प्रच्यतस्तु कृत एकाचः सन्तीति भावः ॥

(उद्द्योतः) किमोदिति । तद्वित्तश्चेति सूत्रमपि तत्संज्ञा-
विधायकमेव । एतत्प्रयोजनसत्त्वादेव केवलाणामपि तेषां संज्ञा
स्यादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—शक्यमिति—वक्तुमित्यादिः । यतः
तथा सति, येति शेषः ।

प्रदीपे—आजिति—च तद्वितावेकाचौ स्त इति शेषः ।

उद्द्योते—अपिना'कृन्मेजन्तः' इत्यादिसूत्रसङ्ग्रहः । तदपि
सर्वं स्वरादिषु पठ्यते इति मतेनेदमपीत्याशयः ॥ तत्संज्ञेति—अव्य-
यसंज्ञेत्यर्थः । अपिना सूत्रमध्ये पुनः पाठात्तदन्तसमुच्चयः । तेषाम्—
तद्वित्तकृदादीनाम् । संज्ञा—अव्ययसंज्ञा ।

(आक्षेपभाष्यम्)

एवं तर्ह्यव्ययसंज्ञैवास्तु ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये—एवं तर्ह्यव्ययेति । 'प्राग्भीश्वरादव्य-
यम्' 'स्वरादीनि' 'चादयोऽसत्त्वे' इति पाठ्यमित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एवमिति—यदीत्यादिः । एवेन निपा-
तसंज्ञाव्यवच्छेदः ।

(समाधानभाष्यम्)

तच्चाशक्यम् । वक्ष्यत्येतत्—अव्यये नञ्कुनिपा-
तानाम् इति । तद्वरीयसा न्यासेन परिगणनं कर्तव्यं
स्यात् । तस्मात् पृथग् ग्रहणं कर्तव्यम् । उभे च संज्ञे
कर्तव्ये ॥ स्वरादि निपात० ॥ ३६ ॥

(प्रदीपः) तच्चाशक्यमिति । अव्ययसंज्ञायामेव सत्याम्
'अव्ययमेकाजनाङ्' इति सूत्रं कर्तव्यम् । तत्तत्प्राप्त्यतीनामपि
प्रगृह्यसंज्ञाप्रसङ्गः प्राप्नोति । अथ 'चादय एकाजनाङ्' इति क्रियते
तदा चादीनामसत्त्ववचनत्वविशेषणमलभ्यम् ॥ ३६ ॥

(उद्द्योतः) तदा चादीनामिति । यदि तु 'चादयः' ।
'असत्त्वे' इति योगविभागेनासत्त्वे इति पाठविशेषणं क्रियते तदा
नायं दोषः । तस्माद्भाष्योक्त एव दोषः । न च तत्र प्रादीनामिति
वाच्यम् । ऊर्वादीनामसंज्ञापाप्तेः । एवं निपाता आद्युदात्ता इत्या-
दावपि दोषो बोध्यः ॥ ३६ ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तच्च—तदपि । अशक्यमिति—
वक्तुमित्यादिः । यतः तथा सति यदिति शेषः । अव्यये—इति—इदं
'तत्पुरुषे तुल्यार्थवृत्तीयासप्त्युपमानाव्ययद्वितीयाकृत्याः' इति सूत्रेण
प्राप्तस्य पूर्वपदप्रकृतिस्वरस्य स्नात्वाकालकादौ वारणाय परिगणनम् ।
पृथगिति—निपातेभ्य इत्यादिः । स्वरादीनामिति शेषः ।

प्रदीपे—ननु 'अव्यये नञ्कुचादीनामि'ति पाठे न भाष्योक्त-
गौरवमित्यत आह—अव्ययेति । एवेन निपातसंज्ञाव्यवच्छेदः ।
इममुद्धरति—अथेति । अलभ्यमिति—तत्तत्प्राप्त्यतीनामिति
सम्बोधने 'ए अवे'त्यत्र प्रगृह्यत्वापत्तिरिति भावः ।

उद्द्योते—इदं खण्डयति—यदि त्विति । आद्ययोगस्य—
चादयो निपातसंज्ञाः स्युरित्यर्थः । तथा द्वितीययोगस्य—इह शास्त्रे
चादयोऽसत्त्वे ज्ञेया इत्यर्थ इत्याशयेनाह—योगविभागेनेति ।
पाठेति—चादीत्यादिः । सत्त्ववाचिनां चादीनां चादिपाठात्पशुंसासेन
'ए अवे'त्यत्र न प्रगृह्यत्वापत्तिरित्याशयेनाह—नायमिति । तत्र—

‘अव्यये नञ्जुनिपातानामिति’ वार्तिके निपातपदस्थाने । ऊर्वादीनामिति—तथा सतीत्यादिः । एवम्—भाष्योक्तदोषवत् । दोषः—विषयविभागालम्बुरूपी दोषः ।

(३३ अव्ययसंज्ञासूत्रम् ॥ १ । १ । ६ आ० १० ॥)

तद्धितश्चासर्वविभक्तिः ॥ १ । १ । ३७ ॥

(इष्टानुपपत्तिपरिहाराधिकरणम्)

(२३३ आद्येपवार्तिकप्रथमखण्डम् ॥)

॥ * ॥ असर्वविभक्तावविभक्तिनिमित्तस्योपसंख्यानम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

असर्वविभक्तावविभक्तिनिमित्तस्योपसंख्यानं कर्तव्यम् । विना नाना ॥

(प्रदीपः) तद्धितश्चासर्वविभक्तिः ॥ ३७ ॥ इह संज्ञाविधौ प्रत्ययग्रहणे तदन्तविधिप्रतिषेधाद् यद्यपि केवलस्य प्रत्ययस्य ग्रहणं, तथापि प्रयोजनं सर्वनामाव्ययसंज्ञायामिति वाचनिकस्तदन्तविधिरस्तीति तदन्तस्याव्ययसंज्ञा विज्ञायते ॥ तत्र वृत्तिकारेण व्याख्यातम्—असर्वा विभक्तिर्यस्य सोऽसर्वविभक्तिरिति ॥ तत्र यदायमर्थः—यस्य तद्धितस्याऽसर्वा विभक्तिः कार्या—यस्मान्न सर्वा विभक्तिरुत्पद्यते इति तदा न दोषः । यदा तु यस्य तद्धितस्योत्पत्तौ निमित्तत्वेनासर्वा विभक्तिराश्रिता सोऽसर्वविभक्तिः, यथा सर्वैकान्येति दाप्रत्ययस्य सप्तम्येवोत्पत्तिनिमित्तमिति । अस्मिन् सूत्रार्थे विनानानेत्यस्याव्ययसंज्ञा न सिद्ध्यति । न हि विनभ्यामित्यत्र प्रतिनियता काचिद्विभक्तिराश्रितेत्याह—असर्वविभक्ताविति । अतिव्याप्तिश्चास्मिन् सूत्रार्थे, दाक्षिरितीजः षष्ठ्येव निमित्तमिति संज्ञाप्रसङ्गात् ॥ अविविभक्तिनिमित्तस्येति । अश्रूयमाणविभक्तिकमव्ययमविभक्तीत्युच्यते, तन्निमित्तस्य यस्येव्यते न च प्राप्नोति तस्योपसंख्यानं कर्तव्यं, न तु सामान्येनाविभक्तिनिमित्तस्य संज्ञा विधेया, विशालविशङ्क्यादीनामपि प्रसङ्गात् ॥

(उद्ध्योतः) तद्धितश्चा ॥ ३७ ॥ यद्यपि केवलस्येति । एवं केवलतद्धितात्कस्या अपि विभक्तेरभावेनासर्वविभक्तिरिति विशेषणमव्यावर्तकमिति भावः ॥ वाचनिक इति । शब्दरूपं विशेष्यमादाय तदन्तविधिरिति भावः ॥ किंच केवलानां संज्ञायां प्रयोजनाभावः ॥ प्रयोजकाभावश्च, अन्वर्थसंज्ञालब्धोऽर्थो हि तत्प्रयोजक इति बोध्यम् । वार्तिकोत्थानाय सूत्रार्थेदं शयति—तत्र वृत्तिकारेणेति । सर्वाविभक्तिरिति । सर्वावयविकेत्यर्थः ॥ प्रतिनियतेति । एवं विशेषतः कस्या अपि निमित्तत्वेनानाश्रयणात्सर्वविभक्तिनिमित्तकोऽयमिति भावः ॥ ननु सुबन्तात्तद्धितोत्पत्तेरविभक्तिनिमित्तस्तद्धितोऽप्रसिद्धोऽत आह—अश्रूयमाणेति । तन्निमित्तस्येति बहुव्रीहिः ॥

(तत्वालोकः) प्रदीपे—इह—प्रकृतसूत्रे । तत्र—तस्मिन्नाति । तत्र—वृत्तिकारोक्तौ । तस्याप्यर्थमाह—यस्मादिति । यदा स्विति—अयमर्थ इत्यनुषज्यते । अस्मिन्निति—तदेत्यादिः । आद्यो—कार्यमन्यपदार्थस्तदन्तविशेषणता चेति बोध्यम् । हि—यतः । आश्रितेति—निमित्तत्वेनेत्यादिः । इह—इति हेतोरह । भाष्य-

कारीयन्यूनतां निराकरोति—अतिव्याप्तिश्चेति । संज्ञेति—अव्ययसंज्ञेत्यर्थः । एवमग्रेऽपि । अश्रूयमाणेति—श्रूयमाणविभक्तिवात्यन्ताभाववदित्यर्थः । अव्ययम्—व्यादिः । यस्य—नादेः । न च—नहि ।

उद्ध्योते—एवञ्च—केवलप्रत्ययग्रहणे च । शब्दरूपमिति असर्वविभक्तिरिति विशेषणसत्त्वादेवेत्याशयः । ननु तद् विशेषणं मात्तु, ततश्च लाघवमेव वाचनिकतदन्तविधिश्चान्यत्र सफल इत्यत आह—किञ्चेति । केवलानामिति—तद्धितानामिति शेषः । अन्वर्थेति—न व्येति (विकारमाप्नोति) इत्यव्ययमितीत्यादिः । अर्थः—तदन्तविधिरूपोऽर्थः । हि—यतः । तद्धिति—संज्ञेत्यर्थः । विभक्तिसंज्ञायाः समुदायनिष्ठत्वेन तत्र सर्वत्वस्य बाधादाह—सर्वावयेति । नन्वेतावताऽपि कथं वार्तिकोत्थितिरित्यत आह—एवञ्चेति । प्रतिनियतविभक्त्यनाश्रयणे चेत्यर्थः । अपीति—विभक्तेरिति शेषः । संख्याकारकादियोगाभावेऽपि ‘अव्ययादाप्नुपः’ इति ज्ञापकेन व्यादेः सर्वविभक्तिसम्भवादाह—सर्वविभक्तीति । अयम्—नादिः ।

(आद्येपभाष्यम्)

किं पुनः कारणं न सिद्ध्यति ? ।

(प्रदीपः) किं पुनरिति । एकवचनमुत्सर्गत इति वचनात् क्रमव्यतिक्रमे कारणाभावाद् विनानानेत्यत्राप्यसर्वा विभक्तिरुत्पत्तौ निमित्तमिति प्रश्नः ॥

(उद्ध्योतः) ननूत्सर्गत एकवचनमपि सर्वासां स्यादिति बहुवचनान्तविग्रहे सर्वविभक्तेर्निमित्तत्वमव्याहृतमत आह—क्रमव्यतिक्रम इति । प्रथमातिक्रमे कारणाभावेन प्रथमाया एवैकवचनमिति न दोष इत्यर्थः ॥

(तत्वालोकः) भाष्ये—किं पुनः कारणमिति—कस्मात् पुनः कारणादित्यर्थः । व्यादिनिमित्तकनादेरनेनाव्ययसंज्ञेति शेषः ।

प्रदीपे—उत्पत्ताविति—व्यादिनिमित्तकनादेरित्यादिः । इति प्रश्नः—इति हेतोः प्रश्नः ।

उद्ध्योते—सर्वासामिति—प्रथमादिविभक्तीनामिति शेषः । एवमभ्येकवचनान्तविग्रहे सर्ववचनानां ग्रहणाभावेनासर्वविभक्तित्वानपायादाह—बहुवचनान्तेति । सर्वेति—प्रथमादीत्यादिः । निमित्तत्वमिति—व्यादिनिमित्तकनादिनिमित्तत्वमित्यर्थः । एकवचनमिति—तत्र व्यादिनिमित्तकनादेरुत्पत्तौ निमित्तमिति शेषः । न दोषः—न तस्यानेनाव्ययसंज्ञाया अनुपपत्तिरूपो दोषः ।

(२३३ (२) आद्येपहेतुवार्तिकद्वितीयखण्डम् ॥ २ ॥)

॥ * ॥ सर्वविभक्तिर्ह्यविशेषात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

सर्वविभक्तिर्ह्येव भवति ॥

किं कारणम् ? ॥

अविशेषेण विहितत्वात् ॥

(प्रदीपः) सर्वविभक्तिरिति । अविशेषेणोत्पद्यन्ते उत्पन्नानां नियमः कियत इत्यव्ययात् सर्वा विभक्तय उत्पद्यन्ते इत्यर्थः ॥ अविशेषादिति । विशेषस्यानाश्रयणादित्यर्थः ॥

(उद्ध्योतः) अविशेषेणेति । इयेक्योरित्याद्येकवाक्यतामनपेक्षेत्यर्थः ॥ उत्पन्नानां नियम इति । उत्पन्नानां शास्त्रबलाश्रयमेव लोपेनेव निवृत्तिः कियत इत्यर्थः ॥ इदमप्यर्थनियमे सजाती-

यापेक्षप्रत्ययनियमे च बोध्यम् ॥ विशेषस्येति ॥ द्व्येकयोरित्याद्येकवाक्यतारूपस्येत्यर्थः । ज्ञापकादिभक्तिरिति पक्षे इयमेवेति विशेषस्येत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—हि—यतः । एषः—न्यादिनिमित्तकनादिः । किं कारणम्—कस्मात्कारणात् । अविशेषेण—‘द्व्येकयो-’रित्याद्येकवाक्यतारूपविशेषानाश्रयणेन ।

प्रदीपे—उत्पद्यन्ते—इति—अव्ययात्प्रथमादिसर्वा विभक्तय इत्यादिः । उत्पन्नानामिति—च तासामिति शेषः । एवमुद्घोतेऽपि । सर्वा इति—प्रथमादिरूपा इत्यादिः ।

उद्घोते—एकवाक्यताम्—एकवाक्यतारूपविशेषम् । अन्यथा नियमेऽस्मन्मवादाह—इदमपीति । अर्थनियमे—‘अभिहिते प्रथमैव’ ‘एकत्वे एकवचनमेव’ ‘कर्मणि द्वितीयैवेत्याद्यर्थनियमे । सजातीयेति—द्वितीया कर्मण्येवेत्यादीत्यादिः । ज्ञापकादिति—‘अव्यया-’दाप्सुप’ इतीत्यादिः । इयमेवेति—या काचिद्विभक्तिरित्यर्थः ।

(२३४ आक्षेपवार्तिकम् ॥ ३ ॥)

॥ * ॥ त्रलादीनां चोपसंख्यानम् ॥ * ॥
(भाष्यम्)

त्रलादीनां चोपसंख्यानं कर्तव्यम् । तत्र यत्र ततः यतः ॥

(प्रदीपः) त्रलादीनां चेति । आदिशब्दस्य प्रकारवाचित्वात्तसिलपि गृह्यते ॥

(उद्घोतः) ननु त्रलादीनामित्युक्त्वा त्रलः प्राक् पठितस्य तसिलः कथमुदाहरणदानमत आह—आदिशब्दस्येति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—यस्य तद्वित्तस्योत्पत्तौ निमित्तत्वेनासर्वा विभक्तिराश्रिता सोऽसर्वविभक्तिरित्यर्थे न केवलमविभक्तिनिमित्तस्योपसंख्यानं कर्तव्यम् । किन्तु त्रलादीनामप्युत्पत्तौ सर्वासामेव विभक्तीनां निमित्तत्वेनाश्रयणात्तेषामप्युपसंख्यानं कर्तव्यमित्याशयेनाह—त्रलादीनाञ्चेति ।

(आक्षेपबाधकभाष्यम्)

ननु च विशेषेणैते विधीयन्ते ‘पञ्चम्यास्तसिल’ ‘सप्तम्यास्तसिल’ इति ।

(तत्त्वालोकः) त्रलादीनामुत्पत्तौ प्रतिनियतानामेव विभक्तीनां निमित्तत्वेनाश्रयणम्, न तु सर्वासां तासामिति न तेषामुपसंख्यानं कर्तव्यमित्यभिप्रायेणाह—ननु चेति । विशेषेण—विभक्तिविशेषाश्रयणेन । एते—तसिलादयः ।

(आक्षेपसाधकभाष्यम्)

वक्ष्यत्येतद्—‘इतराभ्योऽपि दृश्यन्ते’ इति ॥

(प्रदीपः) वक्ष्यत्येतदिति । भवदादिप्रयोग एव प्राप्ति-
श्चोद्यत इत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—न त्रलादीनामुत्पत्तौ प्रतिनियतानामेव विभक्तीनां निमित्तत्वेनाश्रयणम्, किन्तु फलतः सर्वासामेव तासामिति तेषामुपसंख्यानं कर्तव्यमेवेत्याशयेनाह—वक्ष्यत्येतदिति । इतराभ्योऽपीति—पञ्चमीसप्तमीतरविभक्त्यन्तेभ्योऽपीत्यर्थः । तसिलादय इति शेषः ।

प्रदीपे—भवदादीति—इतिग्रहणादित्यादिः । प्राप्तिरिति—पञ्चमीसप्तमीतरविभक्त्यन्तेभ्यस्तसिलादीनामित्यादिः ।

(न्यासान्तरनिराकरणाधिकरणम्)

(न्यासान्तरभाष्यम्)

यदि पुनरविभक्तिशब्दोऽव्ययसंज्ञो भवतीत्युच्यते ॥

(प्रदीपः) यदि पुनरिति । प्रयोगे योऽश्रूयमाणविभक्तिः सोऽव्ययमित्यर्थः । न च दधिमध्वित्वातिप्रसङ्गो, दध्नीत्यादौ विभक्तिश्रवणात् ॥

(उद्घोतः) ननु विनेत्यादावपि पदत्वाय विभक्त्युत्पत्तिरावश्यकेत्यत आह—प्रयोगे इति । दध्नीत्यादाविति । प्रयोगमात्रे विभक्त्यभावो विवक्षित इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—उक्तोपसंख्यानद्वयानावश्यकतासूचकम् अग्रिमवास्तिकावतरणभूतं न्यासान्तरमाह—यदि पुनरिति । अत्र न्यासे—तद्वित्तपदस्थाने शब्दपदप्रक्षेपेण सर्वपदत्वागेन च सकलव्यय-संग्रहाच्छाधवमिति सूचयन् न्यासान्तरस्वरूपं निर्दिशति—अविभक्तिशब्द इति । श्रूयमाणविभक्तिप्रकृतित्वसमानाधिकरणानुपूर्विसामान्याभाववान् यः शब्दः सोऽव्ययसंज्ञको भवतीत्यर्थः । उच्यते इति—तदोक्तोपसंख्यानद्वयं न कर्तव्यम्, एतेनैव सकलेष्टसिद्धिरिति शेषः ।

प्रदीपे—प्रयोगे—सकलप्रयोगे । न चेति—एवमिति शेषः । अतिप्रसंग इति—अव्ययत्वस्येत्यादिः ।

उद्घोते—आवश्यकतेति—इति—एवंन्यासे तत्रान्यथत्वानुपपत्तिरिति शेषः । प्रयोगमात्र इति—यस्याव्ययत्वं विवक्षिततत्त्वस्येत्यादिः । विभक्त्यभावः—विभक्तिश्रवणाभावः ।

(२३५ आक्षेपवार्तिकम् ॥ ४ ॥)

॥ * ॥ अविभक्तावितरेतराऽऽश्रय-
त्वादप्रसिद्धिः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अविभक्तावितरेतराश्रयत्वादप्रसिद्धिः संज्ञायाः ।

का इतरेतराश्रयता ? ।

सत्यविभक्तित्वे संज्ञया भवितव्यं, संज्ञया चाऽविभक्तित्वं भाव्यते, तदेतदितरेतराश्रयं भवति । इतरेतराश्रयाणि च कार्याणि न प्रकल्पन्ते ॥

(प्रदीपः) अविभक्ताविति । अव्ययत्वादविभक्तित्वमविभक्ति-
त्वादव्ययत्वमिति दोषः ॥

(उद्घोतः) अव्ययत्वादिति । अविभक्तित्वस्य स्वाभाविकत्वेऽव्ययादाप्सुप इत्यस्य वैयर्थ्यप्रसङ्गादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—उक्तं न्यासान्तरं दूषयति—अविभक्ताविति । अविभक्तित्वान्वयत्वयोरिति भावः । केति—कस्मादित्यर्थः । तयोरिति शेषः । तत्—तस्मात् । एतत्—अविभक्तित्वान्वयत्वद्वयम् । तत्रेष्टपक्षि निराकरोति—इतरेतरेति ।

प्रदीपे—इति शेषः—इति हेतोरन्योऽन्याश्रयता ।

(२३६ न्यासान्तरदूषकवार्तिकम् ॥ ५ ॥)

॥ * ॥ अलिङ्गमसंख्यमिति वा ॥ * ॥

अथवाऽलिङ्गमसंख्यमव्ययसंज्ञं भवतीति वक्तव्यम् ॥ एवमपीतरेतराश्रयमेव भवति ॥

का इतरेतराश्रयता ? ।

सत्यलिङ्गासंख्यत्वे संज्ञया भवितव्यम् , संज्ञया चालिङ्गासंख्यत्वं भाव्यते, तदेतदितरेतराश्रयं भवति । इतरेतराश्रयाणि च कार्याणि न प्रकल्पन्ते ॥

(प्रदीपः) अलिङ्गमसंख्यमिति । अविभक्तिरव्ययमित्यस्य लक्षणस्य दूषितत्वाद् अत्रापि तदेव दूषणमिति प्रदर्शनार्थं वाशब्दः । अलिङ्गासंख्यत्वस्य लौकिकत्वान्तेतरेतराश्रयत्वमिति पूर्वः पक्षः ॥ एवमपीति । अर्थमपि कश्चित् कश्चित् शास्त्रादेव प्रतिपद्यत इति भावः ॥

(उद्द्योतः) ननु पूर्वलक्षणस्य दूषितत्वाद्वाशब्दोऽसङ्गतोऽत आह—अविभक्तिरिति ॥ वाशब्द इति । प्रयुक्त इति शेषः ॥ एवंचाप्यर्थो वाशब्द इत्यर्थः ॥ अलिङ्गमित्यपि यदुच्यते एवमपि अन्योन्याश्रय इत्यर्थः ॥ शास्त्रादेवेति । तदुद्योतकविभक्तिरुक्ताशास्त्रादेवांत भावः ॥

(तत्वालोकः) भाष्ये—एवम्—उक्तोपसंख्यानद्वयानावश्यकतायुक्तम् अन्यदपि न्यासान्तरमुपस्थाप्य दूषयति—अलिङ्गमिति । सकलाव्ययसंख्यग्रहादत्रापि लाघवमित्याशयः । यथा—अविभक्तिव्याव्ययत्वयोरितरेतराश्रयत्वात्संज्ञया अप्रसिद्धिस्तथा—अलिङ्गासंख्यत्वाव्ययत्वयोरपीतरेतराश्रयत्वात्तस्या अप्रसिद्धिरित्याशयेनाह—एवमपीति । अलिङ्गासंख्यत्वाव्ययत्वद्वयमिति शेषः । अवशिष्टस्य व्याख्या पूर्वत्रैवात्रापि बोध्या । अलिङ्गासंख्यत्वमित्येकम् अव्ययस्य लक्षणम्, न तु—अलिङ्गत्वमिति—असंख्यत्वमिति च द्वयम् । तयोराद्यस्य क्रियायामप्रतिसक्तत्वात्, अन्यस्य च द्रव्योपसर्जनैवेतिव्यासत्वात् । व्यस्तनिर्देशस्तु तयोः प्रत्येकमभावो विवक्षित इति बोधनायेति सज्जमाह—अलिङ्गासंख्यत्वे इति ।

प्रदीपे—अत्रापि—अलिङ्गासंख्यमव्ययमित्यस्मिन् लक्षणेऽपि । तदेव—पूर्वलक्षणदूषकमेव । वाशब्द इति—विकल्पबोधक इत्यादिः । अस्य वक्तव्यत्वे वीजमाह—अलिङ्गमिति । पूर्वत्राविभक्तिव्याव्ययत्वयोः शास्त्रीयत्वात्तयोरितरेतराश्रयत्वेऽप्यत्रेत्यादिः । लौकिकत्वादिति—अव्ययत्वस्य च शास्त्रीयत्वात्तयोरिति शेषः । एवेन—लोकव्यवच्छेदः । तथाचालिङ्गासंख्यत्वमपि शास्त्रीयमेवेत्याशयः ।

उद्द्योते—प्रयुक्त इति—वार्तिककृता तत्रेत्यादिः । 'वा स्यादिति कोशानुरोधेनाह—एवञ्चेति । इत्यर्थ इति—इति भाव इत्यर्थः । कैयटस्येति शेषः । अलिङ्गमिति—अलिङ्गासंख्यमित्यर्थः । तथाचेत्यादिः । तदुद्योतकेति—लिङ्गादिद्योतकेत्यर्थः ।

(दूषणपरिहारभाष्यम्)

नेदं वाचनिकम्—अलिङ्गता असंख्यता च ।

किं तर्हि ? ।

स्वाभाविकमेतत् । तद्यथा समानमीहमानानां चाधीयानानां च केचिदर्थैर्युज्यन्ते अपरे न । तत्र किमस्माभिः कर्तुं शक्यम् । स्वाभाविकमेतत् ॥

(तत्वालोकः) प्रातिपदिकत्वे सत्त्ववाचित्वे च तुल्येऽपि घटाद्यर्थस्य लिङ्गादियोगो न च स्वराद्यर्थस्येति स्वभावसिद्धोऽर्थः । 'अव्ययादि'ति वचनन्तु प्रत्ययलक्षणादिसिद्धयर्थं स्वभावसिद्धार्थस्यैवानुवादकमित्याशयेनाह—स्वाभाविकमिति । समानमिति—अस्य—उभयत्र क्रियायामन्वयः । स्वाभाविकमिति—यत इत्यादिः । एवञ्चालिङ्गासंख्यत्वं लौकिकमेवेति तयोर्नान्योन्याश्रयत्वमित्याशयः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

तत्ताह वक्तव्यम्—अलिङ्गमसंख्यमिति ॥

(तत्वालोकः) तत्तर्हीति—(यद्युक्तीत्या तयोर्नितरेतराश्रयत्वम्) तर्हि वक्तव्यम् तदित्यन्वयः ।

(समाधानभाष्यम्)

न वक्तव्यम् ।

(२३७ समाधानहेतुवार्तिकम् ॥ ५ ॥)

॥ * ॥ सिद्धं तु पाठात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

पाठाद्वा सिद्धमेतत् ॥

कथं पाठः कर्तव्यः ? ॥

तसिलादयः प्राक् पाशपः । शस्त्रप्रभृतयः प्राक् समासान्तेभ्यः । मान्तः । तसिवती । कृत्वोऽर्थः । नानाच्चाविति ॥

(प्रदीपः) सिद्धं त्विति । वार्तिककारस्येतरेतराश्रयदोषः स्थित एवेति तुशब्दो विशेषप्रदर्शनार्थः । भाष्यकारेण त्वितरेतराश्रयदोषः परिहृत इति वाशब्दार्थस्तुशब्दो व्याख्यातः ॥ य एव प्रकारवचने थाल् स एव प्रलादिभ्यो विधीयते इति नाव्याप्तिः ॥ मान्त इति । अम् आम् ॥ तसिः—'प्रतियोगे पञ्चभ्यास्तसिः' 'तेनकदिक् तसिश्चेति' ॥ कृत्वोऽर्थः—कृत्वसुच्, सुच्, था ॥

(उद्द्योतः) वाशब्दार्थ इति । वाशब्दस्यार्थ इवार्थो यस्येति बहुव्रीहिः ॥ अयं च पाठः स्वरादिषु कार्य इति बोध्यम् ॥ स च पञ्चतिकरुपादिव्यावृत्तये तद्वितरश्चेति सूत्रारम्भेऽप्यावश्यक इति भावः ॥ प्रलेत्यादि थाल् न परिगणितमध्यवर्तीत्यत आह—स एवेति । प्रकारवचन इत्यत्र प्रकारः सादृश्यं विशेषश्च । तत्र शब्दशक्तिमाहात्म्यात् प्रलादिभ्य उत्पन्नेन सादृश्यमुच्यते, किमादिभ्यस्थाला तु विशेषः, एवं च प्रलपूर्वेति सूत्रं व्यर्थमेव । लोकेऽप्योगस्त्वनभिधानादिति भावः ॥ अमु च छन्दसीत्यम् ॥ किमेति छित्याम् ॥ प्रतियोगे इति तसिः शस्त्रप्रभृतिष्वस्तीति तदग्रहणं चिन्त्यम् ॥ वृष्टान्तार्थमित्यन्ये ॥ भाष्ये वतिस्तेनमुल्यमिति विहितः । न तुपसर्गाच्छन्दसीति विहितः, उद्धतो निवत इत्यादौ तस्य लिङ्गसंख्याधन्यदर्शनादित्याहुः ॥

(तत्वालोकः) भाष्ये—नन्वेवं कथं व्यादिनिमित्तकनादीनामव्ययत्वं सेत्स्यतीत्यत आह—सिद्धमिति । एतत्—व्यादिनिमित्तकनाद्यव्ययत्वम् ।

प्रदीपे—वार्तिककारस्य—वार्तिककारैकदेशिनः । अस्य 'मते' इति शेषः । इतरेतरंति—अलिङ्गासंख्यत्वाव्ययत्वयोरित्यादिः । एवमग्रेऽपि । विशेषेति—'अलिङ्गमसंख्यमिति न्यासव्यावृत्तिरूपविशेषेत्यर्थः । वाशब्दार्थ इति—'अलिङ्गमसंख्यमिति न्यासेनापि व्यादिनिमित्तकनादीनामव्ययत्वसिद्धेरित्यादिः । तथा च—वार्तिककारैकदेशिनो मते पाठेनैवेष्टसिद्धेः, भाष्यकारस्य च मते—'अलिङ्गम'त्यादिन्यासेन पाठेन वेष्टसिद्धेः, 'तद्वितरश्चेति सूत्रमवृष्टार्थमेवेत्याशयः । कृत्वोऽर्थ इत्यत्रार्थग्रहणस्य फलमाह—सुजिति । था—'विभाषाबोधार्थ' इति विहितो था ।

उद्द्योते—अत्र पाठभ्रमनिराकरणायाह—अथञ्चेति । पाठे

विनिगमनां दर्शयति—**स चेति** । पाठश्चेत्यर्थः । एवञ्च-न पाठेऽ-
व्याप्त्यतिव्याप्तिशेषाविति भावः । **प्रनेत्येति**—नवित्यादिः । ननु
सूत्रभेदे कथमिदमित्यत आह—**प्रकारेति** । **तत्र**—तयोर्नये ।
उत्पन्नेनेति—भलेति शेषः । **किमादिभ्य इति**—उत्पन्नेनेत्यनुष-
ज्यते । नन्वेवं लोकेऽपि प्रतन्नेत्यादीनाम्प्रयोगावतिरित्यत आह—
लोके—इति । तेषामिति शेषः । नन्वेवं कैयटस्य तदवस्थावतिरि-
त्यत आह—**इष्टान्तेति** । यथाऽयं शस्त्रप्रचुरित्वन्तर्भूतस्तथाऽन्योऽपि
तदनन्तर्भूतोऽस्त्यर्थः । 'तत्सिवाती'ति भाष्यन्तु 'तैकदिक् तत्तिशे'-
त्याशयकमेवेति भावः । कैयटीयन्यूनतां निराकरोति—**भाष्ये वति-**
रिति । **विहित इति**—उवेति शेषः । अत एवाह—**न त्विति** ।
तस्य—तदर्थस्य । **आदिना** कर्मकर्तृत्वपरिग्रहः । **आहुरिति**—
सिद्धाम्निन इति शेषः ।

(प्रथमन्यासाङ्गीकरणभाष्यम्)

अथवा पुनरस्तु—अविभक्तिशब्दोऽव्ययसंज्ञो भ-
वतीत्येव ॥

(प्रदीपः) अथवेति । वृद्धव्यवहारदेव शब्दार्थसम्बन्धावगमा-
देकत्वादिव्यवहारवदलिङ्गासङ्ख्यत्वमप्यव्ययार्थस्य प्रसिद्धमित्यर्थः ॥

(उद्घोतः) एकत्वादिव्यवहारवदिति । पटादिपदानामिति
शेषः ॥ **अलिङ्गासङ्ख्यत्वमपीति** । तथा च संख्याभावादेव
विभक्त्यनुत्पत्तिरिति अविभक्तिरिति न्यासोऽप्यदुष्ट इति भावः ॥
अव्ययादाप्सुप इति सूत्रं तु न्यायसिद्धाया अनुत्पत्तेरेवान्वाख्या-
पकं प्रत्ययलक्षणप्रवृत्तिद्वारा पदत्वादिसंपादनार्थमिति तात्पर्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—'अलिङ्गमसंख्यमिति' न्यासस्येव
'अविभक्तिशब्दः' इति न्यासस्यापि निर्दुष्टत्वं सम्भवतीत्याशयेनाह—
अथवेति । प्रदीपे—**अपिना**—अविभक्तित्वस्य परिग्रहः ।

उद्घोते—प्रकृतासम्बद्धत्वादाह—**पटादीति** । ननु प्रकृतोपयो-
गिनि 'अविभक्तित्वमपीत्यस्मिन् वक्तव्ये 'अलिङ्गासंख्यत्वमपीत्य-
स्योक्तिर्न युक्ता, प्रकृतानुपयोगादित्यत आह—**तथा चेति** । अलिङ्गा-
संख्यत्वस्यापि प्रसिद्धत्वे चेत्यर्थः । **अपिना** 'अलिङ्गमसंख्यमिति'
न्यासस्य समुच्चयः । तथा च कैयटनागेशाभ्यामुभयोरपि न्यासयोर-
दुष्टता सूचितेति बोध्यम् । नन्वेवम् 'अव्ययादि'ति सूत्रं व्यर्थमित्यत
आह—**अव्ययादिति** । **अनुत्पत्तेः**—विभक्त्यनुत्पत्तेः ।

(आक्षेपस्मारणभाष्यम्)

ननु चोक्तम्—अविभक्तावितरेतराश्रयत्वादप्रसि-
द्धिरिति ॥

(तत्त्वालोकः) 'अविभक्तिशब्दः' इति न्यासे—उक्तं दोष
स्मारयति—**ननु चेति** । एतेन 'अलिङ्गमि'त्यादि—न्यासेऽप्युक्तो
दोषः स्मारित इति बोध्यम् ।

(आक्षेपवाधकभाष्यम्)

नैष दोषः । इदं तावदयं प्रष्टव्यः—'यद्यपि ताव-
द्वैयाकरणा विभक्तिलोपसारभमाणा अविभक्तिकाञ्छ-
ब्दान्प्रयुञ्जते । ये त्वेते वैयाकरणेभ्योऽन्ये मनुष्याः
कथं तेऽविभक्तिकाञ्छब्दान्प्रयुञ्जते' इति । **अभि-**
ज्ञाश्च पुनर्लौकिका एकत्वादीनामर्थानाम् ॥

अतश्चाभिज्ञाः । अन्येन हि वक्षेनैकं गां क्रीणन्ति,
अन्येन द्वौ, अन्येन त्रीन् । अभिज्ञाश्च न च प्रयुञ्जते ।

तदेतदेव संहरयताम्—अर्थरूपमेवैतदेवजातीयकं ये-
नात्र विभक्तिर्न भवतीति ॥

(उद्घोतः) नन्ववैयाकरणैः संख्याया अज्ञानादेव तद्वाचकवि-
भक्तिर्न प्रयुज्यत इत्यत आह—भाष्ये—**अभिज्ञाश्चेति** । घट
इत्यादौ तैरपि एकवचनादिप्रयोगाकरणादिति भावः ॥ युक्त्यन्तरम-
प्याह—**अतश्चाभिज्ञा इति ॥ वरुणे** मूल्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—**नैष दोष इति**—न 'अविभक्ति-
रिति' न्यासे 'अलिङ्गमसंख्यमिति' न्यासे चान्योग्याश्रयो दोष इत्यर्थः ।
यत इति शेषः । **तावत्**—प्रथमम् । एवमग्रेऽपि । **अयम्**—'तद्धि-
तश्चेति' सूत्रवादी । इदम्पदबोधयं निर्दिशति—**यद्यपीति** । प्रसिद्ध-
ताम्वचनायाह—**एते इति** । पश्चादिव्यवच्छेदायाह—**मनुष्या इति** ।
पुनरिति वाक्यालङ्कारे । **अतश्चाभिज्ञा इति**—इतोऽपि वक्ष्यमाणा-
द्धेतोरेकत्वादीनाम् अभिज्ञा इत्यर्थः । चकारस्याप्यर्थकत्वात् । पर-
स्परसाधनापेक्षया विभिन्नक्रयविषयतया च वरुणस्यैवान्यत्वमित्यभि-
प्रेत्याह—**अन्येनेति** । **हि**—यतः । एकमित्याद्युक्तमुपसंहरति—
अभिज्ञाश्चेति । लौकिका इति शेषः । **न चेति**—एकत्वादिवाचक-
विभक्तिमिति शेषः । **तत्**—तस्मात् । **एतत्**—तत्तस्यादेरविभक्तिक-
प्रयोगकरणम् । **एवम्**—वक्ष्यमाणप्रकारेण । **संहरयताम्**—शाय-
ताम् । प्रकारमेवाह—**अर्थरूपमिति** । **एतत्**—अर्थस्वरूपम् । **एव-**
जातीयकम्—एवं स्वभावकम् । **अत्र**—अत्रार्थे ।

उद्घोते—**तद्वाचकेति**—एकत्वादिवाचकेत्यर्थः । **तैरपि**—
अवैयाकरणैरपि ।

(उपपत्तिभाष्यम्)

तच्चाप्येतदेवमनुगम्यमानं दृश्यताम्—किंचिद-
व्ययं विभक्त्यर्थप्रधानं, किंचित् क्रियाप्रधानम् । उच्चै-
र्नीचैरिति विभक्त्यर्थप्रधानम्, हिक् पृथगिति क्रिया-
प्रधानम् । तद्धितश्चापि कश्चिद् विभक्त्यर्थप्रधानः,
कश्चित् क्रियाप्रधानः । तत्र यत्रेति विभक्त्यर्थप्रधानः,
विनानानेति क्रियाप्रधानः । न चैतयोरर्थयोर्लिङ्गसंख्याभ्यां
योगोऽस्ति ॥

(प्रदीपः) अत्रैवोपपत्तिमाह—**तच्चापीति** । किंचिदिति ।
अव्ययानां द्वैविध्यमेवेति प्रतिपाद्यते अलिङ्गासङ्ख्यत्वप्रतिपादनाय ॥
अन्ये त्वाहुः—किंचिदव्ययं क्रियाप्रधानम् किंचित्साधनप्रधानम् ।
अन्यत्तु नापि क्रियाप्रधानम्, नापि साधनप्रधानम्, यथा 'स्वः'
पश्य, लोहितगङ्गम् उन्मत्तगङ्गं देश' इति । तथा चात्र नपुंसकत्व-
मव्ययीभावश्चेत्यन्वाख्यायते । पूर्वं च भाष्यकारेणोक्तम् **स्वरादीनां**
पुनः सत्त्ववचनानामसत्त्ववचनानां चेति । तस्माद्वाहुल्याभिप्रा-
येणाऽलिङ्गमसङ्ख्यमव्ययमित्युच्यते ॥ **उच्चैर्नीचैरिति** सप्तम्यर्थे
वर्तते इति साधनप्रधानता ॥ **हिक् पृथगिति** ॥ क्रियाविशेषात्वा-
देषां क्रियाप्राधान्यम् । क्रियापदप्रयोगमन्तरेणापि पृथग् देवदत्त
इत्यादिप्रयोगः क्रियाक्षेपादुपपद्यते ॥ शब्दशक्तित्वाभावाच्चैकस्मिन्
त्रये विधीयमानयोस्तेनैकदिक् तसिश्चेत्यणतसोभिन्नधर्मत्वम् । तत्र
पैङ्गुमूलमिति द्रव्यं प्राधान्येनाभिधीयते । पीङ्गुमूलत इति तु द्रव्यो-
पसर्जनस्तृतीयार्थ इति तस्य साधनप्रधानता ॥

(उद्घोतः) अत्रैवेति । अलिङ्गासंख्यत्व एवेत्यर्थः ॥ **उपपत्ति-**
युक्तिः क्रियाप्रधानत्वादिरूपा । **एवमनुगम्यमानमित्यस्योपपाद्यमा-**
नमित्यर्थः ॥ नापि साधनप्रधानमिति । किं तु द्रव्यप्रधानमिति

शेषः ॥ **तस्माद्वाहुल्येति** । एवं च तादृशबहुमध्यपाठेन स्वरादीना-
मप्यलिङ्गासंख्यत्वमनुमीयते । अनेकार्काशक्तियोगमात्रेण तु सत्त्व-
वचनत्वमिति भावः ॥ उन्मत्तगङ्गादीनां वाचनिकमव्ययत्वमव्ययी-
भाव इति महासंज्ञया सूच्यते ॥ सत्त्वप्रधानता तु इदं स्वरिति सर्व-
नाम्ना परामर्शः ॥ ग्लान्यार्थकप्रतामित्याद्यपि सत्त्ववचनमित्यन्ये ॥
ननु तदर्थं कारकान्वयाभावात् तस्य क्रियात्वमत आह—**क्रियाविशे-**
षणत्वादिति । क्रियायामेव विशेषणत्वादित्यर्थः ॥ क्त्वान्ततुमुनन्ता-
दिवदिति भावः । स्वरादीनां घटादीनां च स्वःपतिर्यदोदकमित्यादौ
नामार्थेऽप्यन्वयः । एतेन तेषामपि क्रियाविशेषणत्वात्क्रियाप्राधान्यं
दुर्वारमित्यपास्तम् ॥ अत एवेतदर्थं न कारकाणामन्वयः । तदन्वय-
योग्यस्य साध्यत्वरूपक्रियात्वस्य तत्राभावात् ॥ **क्रियाचेपादिति** ।
स्थित्यादिक्रियाक्षेपादित्यर्थः ॥ **द्रव्यं प्राधान्येनेति** । पीलुमूलसमान-
दिकृत्त्वमिति हि तत्र बोधः ॥ **द्रव्योपसर्जन इति** । तत्प्रत्ययाभि-
धेयद्रव्योपसर्जनः प्रकृत्यभिधेयस्तृतीयार्थ इत्यर्थः ॥ तृतीयार्थश्च तत्र
साहित्यम् । पीलुमूलेनैकदिक् पीलुमूलतः । एकदिकृत्पीलुमूल-
साहित्यमित्यर्थः ॥ अन्ये तु—पीलुमूलेन समानदिशीत्यर्थकम् अधि-
करणशक्तिप्रधानं पीलुमूलत इतीत्याहुः ॥ भाष्ये—**न चैतयोरर्थयो-**
रिति । यद्यपि क्रियायामेकत्वसंख्या रूपपृथगे भाष्ये उक्ता पचति-
रूपमित्यादिवाच्यायाश्च नृपसक्तत्वयोग उक्तस्थापि अव्ययवाच्य-
योरैतयोर्लिङ्गसंख्याभ्यामयोग इत्यर्थान्न दोष इति दिक् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—**तत्त्व**—प्रागुक्तञ्च । **अन्येतदिति**—
अलिङ्गासंख्यत्वमपीत्यर्थः । अपरेतत्पदोत्तरमन्वयात् । **एवम्**—वक्ष्य-
माणप्रकारेण । **इयताम्**—ज्ञायताम् । प्रकारमेवाह—**किञ्चिदित्या-**
दिना । **एतयोः**—विभक्त्यर्थक्रियारूपयोः ।

प्रदीपे—**किञ्चिदिति**—किञ्चिदित्यादिनेत्यर्थः । किञ्चित्पद-
स्वारस्यान्यूनतानिराकरणायाह—**अन्ये स्थिति** । तत्त्वमुपपादयति-
तथा चेति । अन्यस्य द्रव्यप्रधानत्वे चेत्यर्थः । **अत्र**—लोहितगङ्ग-
मित्यादौ । अव्ययस्य द्रव्यप्रधानत्वमपि भाष्यकृदनुमतमित्याह—
पूर्वञ्चेति । तथा चान्ययानां त्रैविध्यमुपपन्नमित्याशयः । **तस्मात्**—
द्रव्यप्रधानाव्ययस्य सलिङ्गत्वाद्युपपादनात् । **साधनेति**—तयोरि-
त्यादिः । **एषाम्**—हिरणादीनाम् । तत्रैवान्नापि प्राप्तं व्यभिचार-
मुद्धरति—**क्रियापदेति** । **अन्तरेणापीति**—जायमान इति शेषः ।
तथा च न तेषां क्रियाप्रधानत्वमिति शङ्काशयः । **क्रियाचेपादिति**—
क्रियाक्षेपश्चार्थे—एवेत्याशयः । **उपपद्यते—इति**—तथा च तेषां क्रिया-
प्रधानत्वमुपपन्नमित्युत्तराशयः । **तत्र**—तयोर्मध्ये । **तस्य**—तसेः ।

उद्योते—**इत्यस्य**—इति भाष्यस्य । अस्य साक्षाद्ब्रह्मत्वादाह—
किन्निवति । एतदाशयमाह—**एवञ्चति** । बाहुल्याभिप्रायेण 'अलिङ्ग-
मि'त्याद्यक्तौ चेत्यर्थः । **तादृशबहुमध्यपाठेन**—अलिङ्गासंख्यबहु-
घटितसमुदायघटकतया पाठेन । नन्वेवम् 'स्वरादीनां पुनरिति'
भाष्यविरोध इत्यत आह—**अनेकेति** । वस्तुतस्तु—अव्ययानां त्रैविध्य-
मेवेति सूचयितुमाह—**उन्मत्तेति** । **प्रधानता तु**—प्रधानताऽपि ।
अन्ये—सिद्धान्तिनः । **सर्वे**—हिरणाद्यर्थे । अनतिप्रसङ्गायाह—
क्रियायामेवेति । तस्यादृष्टत्वं निराकरोति—**क्त्वान्तेति** । एवो-
पादानफलमाह—**स्वरादीनामिति** । **अपिना** क्रियासमुच्चयः ।
एतेन—क्रियाविशेषणत्वेऽपि नामार्थेऽप्यन्वयात् क्रियायामेवाविशेषण-
त्वेन । **तेषामपि**—स्वयंघटादीनामपि । **एतदर्थे**—हिरणाद्यर्थे । **अत**
एवेत्यस्यायमाह—तद्वन्वेति । **तत्प्रत्ययेति**—तसि—प्रत्यये-
नाभिधेयं यद् एकदिकृत् द्रव्यं तदुपसर्जनः, प्रकृत्या—पीलुमूलेनेत्य-
नया अभिधेयः स इत्यर्थः । स च क इति जिज्ञासायामाह—**तृती-**

यार्थश्चेति । तदुपपत्तिमाह—**पील्विति** । **एकदिगिति**—एकदिकृत्-
पीलुमूलयोः साहित्यमित्यर्थः । तथा बोधस्याक्षरमार्गदयाऽलमा-
दाह—**अन्ये स्थिति** । **वाच्यायाश्चेति**—क्रियाया इति शेषः ।
प्रक्रमानुरोधादाह—**तथापीति** । **एतयोः**—विभक्त्यर्थक्रिययोः ।

(सूत्रसमर्थनभाष्यम्)

अथाऽप्यसर्वविभक्तिरित्युच्यते । एवमपि न दोषः ।
कथम् ? ।

इदं चाऽप्यद्यत्वे अतिबहु क्रियते—एकस्मिन्नेक-
वचनम्, द्वयोर्द्विवचनम्, बहुषु बहुवचनमिति ।

कथं तर्हि ? ।

एकवचनमुत्सर्गः करिष्यते । तस्य द्विबहोरर्थयोद्ब-
वचनबहुवचने बाधके भविष्यतः ॥

(प्रदीपः) अद्यत्वं इति । सूत्रारम्भकाल इत्यर्थः । पूर्वं हि
न्यासान्तराश्रयेण सूत्रं प्रत्याख्यातम् ॥ **अतिबहुति** । एकस्मिन्नि-
त्यपनीयैकवचनमिति सूत्रं कर्तव्यम् । ततो **द्विबहोर्द्विवचनबहु-**
वचने इत्येवं कर्तव्यम् । तेन द्वित्वबहुत्वयोर्द्विवचन बहुवचने भवि-
ष्यतः । एकवचनं त्वेकस्मिन्नपि भविष्यत्यलिङ्गासंख्येभ्योऽप्येभ्यश्च ॥
ननु **कर्मणि द्वितीये**त्यादिना कर्मादिषु द्वितीयादीनां नियतत्वा-
त्कथमेकवचनमव्ययेभ्यः स्यात् ॥ नैष दोषः ॥ एतदर्थमेवैकवचन-
मित्येतत् क्रियतेऽप्राप्तप्रापणार्थम् । तेन कर्माद्यभावेऽपि भवति । द्वित्व-
बहुत्वयोस्तु प्राप्तं द्विवचनबहुवचनाभ्यां बाध्यते ॥

(उद्योतः) सूत्रारम्भकाले इति ॥ यद्यपि न्यासान्तरेऽपि
एकस्मिन्निति बह्वेव, तथापि एकग्रहणे सति ज्ञापकादितः सर्वविभ-
क्त्युत्पत्तावस्य सूत्रस्याप्यानर्थक्यमिति एतत्सूत्रपाठकाले एतत्सूत्र-
सहितं एकस्मिन्नित्यतिबहु व्यर्थं क्रियत इति एकग्रहणं त्यक्त्वाऽस्य
सार्थक्यं वक्तुं योग्यमित्यर्थ इति भावः ॥ **न्यासान्तरेति** । पाठा-
श्रयेणालिङ्गासंख्यमित्यनेन वेत्यर्थः । भाष्येऽतिबहुति बहुशब्दो
वैपुल्यवाची । अतिबहु शास्त्रं व्यर्थं क्रियत इत्यर्थः ॥ **अलिङ्गासंख्ये-**
भ्य इति । द्विवचनबहुवचनविधायकयोर्द्विबहुग्रहणसामर्थ्यान्महा-
संज्ञाबोध्यैकत्वाभावेऽपि एकवचनप्रवृत्तिरिति भावः ॥ **कथमेकवचन-**
मिति । प्रथमापि मात्रग्रहणाद् यत्प्रातिपदिकार्यस्य कर्मत्वाद्या-
धिक्यसम्भावना तत्रैवेति भावः ॥ **अप्राप्तेति** । द्वित्वबहुत्वयोर्द्विवचन-
बहुवचनविधाने एकवचनस्यार्थात्तदभावेक मादौ सिद्धत्वेन साम-
र्थ्यादिति भावः । अप्राप्तिश्च कर्मत्वाद्यभावप्रयुक्तैव न तु प्रातिपदि-
कत्वाभावप्रयुक्तापि, सुविध्यैकवाक्यत्वात् । तेन तिङ्गन्तादिभ्यो
नापत्तिरिति बोध्यम् ॥ किं च सर्वथाऽप्राप्तावेवास्य विधायकत्वमिति
पूचितिकल्पमित्यादौ न सर्वैकवचनापत्तिरिति बोध्यम् ॥ यद्यप्यनि-
र्दिष्टार्थत्वात्तार्थे विधीयमानस्यास्य न द्वित्वादौ प्राप्तिस्तथापि पञ्चक-
प्रातिपदिकार्थपक्षे एकत्वं इव द्वित्वादावपि प्राप्तिरित्याशयेनाह—
बाध्यत इति । अत्र पक्षे **द्वयेकवोरिति** सूत्रमपि विध्यर्थमेवेति
भावः ॥ **वचपि** अव्ययसर्वविभक्त्युत्पत्त्याऽयं न्यासो दूषितः, तथापि
सामान्यापेक्षप्रत्ययनियमे एकवाक्यतया विधाने वा कस्या अप्य-
प्राप्तेर्द्वे विधायकमिति तत्पक्षे सूत्रसार्थक्योपपादनमिदम् । एवं चैतदेव
तयोरन्यतरपक्षाभयनस्यैकपदे वाक्यार्थानन्वयित्वस्य च ज्ञापकमिति
बोध्यम् । एतत्सर्वमुत्सर्गपदेन भाष्ये सूचितम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इदानीं प्रकृत-सूत्रं समर्थयन्नाह—
अथापीति । इदम्पदबोधं निर्दिशति—**एकस्मिन्निति** । कथं तर्हि—

ति—यथेवम् तर्हीदं कथं करिष्यते इत्यर्थः । तस्य—एकवचनस्य ।

प्रदीपे—सूत्रेति—प्रकृतसूत्रेत्यर्थः । हि—यतः । सूत्रम्—इदं सूत्रम् । एकस्मिन्नितीति—तत्रेत्यादि । इत्येवमिति—सूत्रमिति शेषः । कथमिति—कर्मार्थभावे इति शेषः । एतदर्थमेव—अव्ययेभ्यः सर्वैकवचनविधानार्थमेव । भवतीति—एकवचनमव्ययेभ्य इत्यादि । प्राप्तमिति—एकवचनमिति शेषः ।

उद्द्योते—भाष्यस्थानि शब्दसार्थक्यायाह—यद्यपीति । 'एकस्मिन्नि'त्यादि—त्रिविधे इति शेषः । ज्ञापकात्—'अव्ययादि'ति ज्ञापकात् । इतः—अव्ययात् । नन्वेवमपि 'एकवचनमिति' महासंज्ञाबोधितान्वर्थत्वादेकस्मिन्नेव एकवचनं स्यात् त्वव्ययेभ्य इत्यत्र आह—द्विवचनेति । नन्वनियतं प्रथमैकवचनं तेभ्यः स्यादित्यत्र आह—प्रथमापीति । तदभावे—द्वित्वबहुत्वाभावे । ननु तस्याप्राप्तप्रापणार्थत्वे तिष्ठन्तादिन्योऽपि तदापत्तिरित्यत्र आह—अप्राप्तिरचेति । सर्वथेति—सामान्यादेवेत्याशयः । अस्य—एकवचनस्य । इदं सिद्धान्तेऽपि तुल्यमित्याशयेनाह—अत्र पक्षे इति । पञ्चकं प्राप्तिपदिकार्थं इति पक्षे इत्यर्थः । यद्यपीति—'अव्ययादि'ति ज्ञापकादिति शेषः । अयं न्यासः—'तद्धितश्चासर्वविभक्तिरिति' न्यासः । नन्वत्र पक्षे द्वित्वे एकवचनपत्तिरित्यत्र आह—एकवाक्येति । इदम्—'एकवचनमिति' सूत्रम् । तत्पक्षे—तदन्यतरपक्षे । सूत्रेति—प्रकृतसूत्रेत्यर्थः । फलितमाह—एवञ्चेति । तदन्यतरपक्षं विना प्रकृतसूत्रसार्थक्याभावे चेत्यर्थः । एतदेव—प्रकृतसूत्रमेव । तयोः—सामान्यापेक्षप्रत्ययनिर्धमैकवाक्यतया—विधानयोः । अदृष्टार्थमावश्यकत्वादाह—एकपदे—इति । एकवचनमित्येकपदे एकस्मिन्नित्यनन्वयित्वस्य चेत्यर्थः । इदं समूलयति—एतदिति ।

(मतान्तरभाष्यम्)

न चाप्येवं विग्रहः करिष्यते—न सर्वा असर्वा, असर्वा विभक्तयो यस्मादिति ॥

कथं तर्हि ? ॥

न सर्वा असर्वा, असर्वा विभक्तिरस्मादिति ॥ त्रिकं पुनर्विभक्तिसंज्ञम् ॥

(प्रदीपः) न सर्वा विभक्तय उत्पत्तौ निमित्तमस्येति येन वृत्तिकारेण व्याख्यातं तन्मतं दूषितम् । इदानीं वृत्तिकारान्तरमतं विशेषदर्शनेन संस्क्रियते—न चाप्येवमिति । एवं विग्रहे सर्वशब्दस्य प्रकारकात्स्न्येऽपि वर्तनादेकवचनमात्रोत्पत्तावपि सर्वा विभक्तयः सप्ताव्ययेभ्य उत्पद्यन्ते इति न स्यादसर्वविभक्तित्वम् । कथं तर्हीति । द्रव्यकात्स्न्यवृत्तिः सर्वशब्दः । एकवचनमात्रोत्पत्तौ निरवशेषा विभक्तिर्नोत्पन्ना भवतीति भवत्येवाऽसर्वविभक्तित्वम् । यदा त्वयं न्यायः—प्रथमातिक्रमे कारणाभावात्प्रथमाया एवैकवचनमव्ययेभ्य उत्पद्यत इति, तदाऽसर्वा विभक्तयो यस्मादित्यपि विग्रहे आश्रिते न दोषः ॥ यदा तु खलेकपोतिकाभ्यायेन सर्वैकवचनोत्पत्तिपक्षस्तदैतदुक्तम् । अव्ययीभावादप्येकवचनमात्रमेवोत्पद्यते, तावतैव तृतीयाऽसम्भोर्बहुलमित्यस्योपपादनात् ॥

(उद्द्योतः) तन्मतमिति । दाक्षिरित्यादावतिव्याप्तेरितराभ्योऽपि इत्यन्त इत्येतद्विहितत्रलादिविषयेऽन्यास्येति भावः ॥ वृत्तिकारान्तरमिति । तद्विग्रहे तस्येति अपादानस्यैव संबन्धत्व—विवक्षया षष्ठीति ध्वनयितुं भाष्ये—यस्मादित्युक्तम् ॥ विशेषेति । एकवचनान्तविग्रहकरणरूपो विशेषः । नन्वेवं सर्वविभक्त्येकवचनोत्पत्तौ बहुवचनान्तविग्रहासङ्गतिरतो भाष्ये—नचापीति ॥ तस्या

चष्टे—प्रकारेति । सर्वा विभक्तय इत्यस्य सर्वप्रकारा इत्यर्थः ॥ अवयवकात्स्न्ये तु बहुवचनं व्यर्थमिति भावः ॥ एकवचनान्तविग्रहे तु अवयवकात्स्न्ये एव सर्वशब्द इति नानेत्यादौ नान्यासिनापि दाक्षिरित्यादावतिव्याप्तिरिति भावः ॥ भावे पचतिकल्पमित्यादौ च क्रियायाः स्वत एवैकत्वादेकवचनमेव ॥ तच्च भावे प्रथमपुरुषस्यैव, कान्तसमानाधिकरणयुष्मदाद्यभावादिति रूपपृष्ठे भाष्ये स्पष्टम् ॥ अव्ययेभ्योऽपि प्रथमैकवचनमेवास्तु इत्याह—यदात्विति ॥ प्रथमेति । अनेकनियमभावे गौरवाच्चेत्यपि बोध्यम् । ननु भाष्योक्तपक्षेऽव्ययेभ्यो युगपत्सर्वविभक्त्येकवचनानां कर्तुमशक्यत्वम् । परश्चेत्युक्तेः । किंतु यत्किंचिदेव, लुकि तस्य तावतैव पदत्वसंपादनात् विभक्त्यन्तरोत्पत्तौ मानाभावेन बहुवचनान्तविग्रहेऽपि न दोषोऽत आह—खलेकपोतेति ॥ वाचः क्रमवृत्तित्वाद्युगपदुच्चारणाभावेऽपि बुद्ध्या युगपत्सर्वोत्पत्तिर्वक्तुं शक्येति भावः ॥ विनिगमनाविरहोऽत्र बीजम् । प्रक्रियादशायां च बुद्धिरेव मुख्या, असाधूच्चारणावोगात् । यदा प्रधानानुरोधेन युगावृत्तेस्तावत्यः प्रकृतयः स्युरिति भावः ॥ परे तु प्राथम्यं स्वादिष्ये प्रथमाया नियमशास्त्रपर्यालोचनया द्वितीयाया इति न तत्रियामकमिति प्रथमातिक्रम इत्याद्यसङ्गतम् । तन्मायाश्रयणे निजां त्रयाणामित्यत्र त्रयाणामित्यस्य आधुदात्तश्चेत्यादावादिग्रहणस्य वैयर्थ्यं चेत्याहुः ॥ तावतैवेति । टाड्योरिति वक्तव्ये तृतीयादिग्रहणं तु वैचित्र्यार्थमिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—बहुवचनान्तसर्वपदेन विग्रहे बहुवचनेन विभक्त्यर्थभेदप्रतीतिः सर्वशब्दस्य भेदाधिष्ठानप्रकारकात्स्न्यार्थकत्वं सम्भवतीत्याशयेन—एवम्पदबोधं निर्दिशति—न सर्वा इति । बहुव्रीह्युत्तरपदकतत्पुरुषे सति सुबन्तादावतिप्रसङ्गसम्भवादाह—न सर्वेति । एकवचनान्तसर्वपदेन विग्रहे एकवचनेन विभक्त्यर्थभेदाप्रतीतिः सर्वशब्दस्य भेदाधिष्ठानप्रकारकात्स्न्यार्थकत्वं न सम्भवति, किन्त्ववयवकात्स्न्यार्थकत्वमेवेति भावः । 'विभक्तिश्चे'ति सूत्रे यथा 'सुप' इति, 'तिष्ठ' इति चानुवर्त्तते तथा 'त्रीणि' इत्यपीत्यभिप्रायेणाह—त्रिकमिति ।

प्रदीपे—एवं विग्रहे—बहुवचनान्तसर्वशब्देन विग्रहे । अपिना—द्रव्यकात्स्न्यसमुच्चयः । एकवचनेति—सर्वासामित्यादि । एवमग्रेऽपि । विभक्तित्वमिति—तथा च प्रकृतसूत्रार्थाप्रसिद्धेः 'न सर्वा असर्वा' इत्यादिरूपेण विग्रहो न करिष्यते इति भावः । द्रव्येति—एकवचनान्तसर्वशब्देन विग्रहे त्वित्यादि । एकवचनेति—तथा चेत्यादि । निरवशेषेति—सर्वावयविकेत्यर्थः । अव्ययेभ्य इत्यादि । विभक्तिरिति—तथा च न प्रकृतसूत्रार्थाप्रसिद्धिरिति 'न सर्वा असर्वा' इत्यादिरूपेण विग्रहः करिष्यते इति भावः । यद्यपि—अव्ययेभ्यः 'सप्तानामपि विभक्तीनां त्रीण्यपि वचनानि' अथवा 'सप्तानामपि तासामेकवचनान्येव' अथवा 'प्रथमाया एव वचनत्रयम्' अथवा 'प्रथमाया एकवचनमेव' इति पक्षचतुष्टयं सम्भवति, तथाप्यादितः पक्षत्रये पचतिकल्पमित्यादौ दोषः, तत्र हि प्रथमैकवचनमात्रमिष्यते, पक्षत्रये त्वधिकम्प्राप्नोति । तस्माद् द्वितीयपक्षेण तत्र सकलानामेकवचनानि प्राप्य 'एकवचनमिति'त्येकत्वस्य विवक्षितत्वात् प्रथमातिक्रमे कारणाभावात् प्रथमैकवचनमेव कर्तव्यमित्याशयेनाह—यदा त्विति । अपिना—असर्वा विभक्तिर्यस्मादिति विग्रहपरिग्रहः । एतत्—असर्वा विभक्तिर्यस्मादिति विग्रहाश्रयणम् ।

उद्द्योते—विनेत्यादौ विशेषस्य पूर्ववदनुपादानाह—इतरेति । तद्विग्रहे—पूर्वं कैयटीकते । एवम्—स्वरादिभ्यः सर्वविभक्त्येकवचनार्थं तथोत्सर्गस्वीकारे । असङ्गतिरिति—सर्वविभक्तित्वस्यैव सत्त्वाद-

त्याशयः । यदि द्रव्यशब्दस्यार्थो व्यक्तिः स्यात्तर्हि—अव्ययेभ्यः सप्त—विभक्तौनामैकवचनमात्ररूपैकदेशोत्पत्तावपि अवयवद्वारा तेषां सर्वविभक्तिव्यक्तिसम्बन्धात् प्रकृतसूत्रार्थप्रसिद्धेस्तादवस्थम्, अतस्तस्यार्थमाह—अवयवेति । 'कथं तर्हि'त्यादिभाष्यतत्प्रदीपयो- राशयमाह—एकवचनान्तेति । आदिना यत्रेत्यादेरपि समुच्चयः । नन्वेवं सर्वैकवचनातिप्रसङ्ग इत्यत आह—भावे इति । भूयते इत्या- दावित्यर्थः । पचतिक्लृप्मित्यादौ तदव्याप्तेरभावादाह—तच्चेति । एकवचनञ्चेत्यर्थः । तथा च प्राप्तप्रापणार्थमेव 'एकवचनमि'थेतदिति नातिप्रसङ्गः । एतद्दृष्टान्तेन क्लृप्तेतिन्यायेनाह—अव्ययेभ्योऽ- पीति । तन्वायस्येहानाश्रयणादाह—अनेकनियमेति । सामान्या- पेक्षानेकप्रत्ययनियमेत्यर्थः । पक्षे—प्रथमपक्षे । न दोष इति— तथा च प्रथमपक्षं निरस्य द्वितीयपक्षाश्रयणं व्यर्थमेव पूर्ववदित्याशयः । परत्वमपि बौद्धमित्याशयेनाह—बुद्धयेति । नन्वेवं कल्पने किं बीज- मित्यत आह—विनिगमनेति । अत्र युक्तिमप्याह—प्रक्रियेति । मन्धीनां स्पष्टप्रतिपत्त्यर्थमाह—यद्वेति । तेषां विधेयत्वलक्षणं शाब्दं प्राधान्यमित्याशयेनाह—प्रधानेति । उद्देश्यत्वलक्षणार्थप्राधान्ये तु सेव गतिरिति बोध्यम् । ननु कैयटोक्त्या 'प्रथमातिक्रमे' इत्यादि- पद्धत्या प्रथमपक्षस्यादुष्टत्वाद् भाष्यकृत् द्वितीयपक्षाश्रयणं न युक्त- मित्यत आह—परेष्विति । 'कर्मणी'त्वस्याष्टाध्याय्यां प्राक् पाठा- दाह—नियमेति । न तदिति—न प्राथम्यमित्यर्थः । अतिप्रसक्त- त्वादित्यादिः । ननु नियमशास्त्राणां विधिशस्त्राधीनत्वात् प्रथमाया एव प्राथम्यं न तु द्वितीयाया इत्यत आह—तन्वायेति । ग्रह- णस्य—ग्रहणस्य च । एवञ्च भाष्यकृदुक्तिरेव युक्ता न तु कैयटोक्ति- रित्याशयः । नन्वेवं तृतीयादिग्रहणं व्यर्थमित्यत आह—टाडयो- रिति । वस्तुतस्तु—सर्ववचनस्थले सप्तैकवचनानि, असर्ववचन- स्थले तु प्रथमैकवचनमेवेति पक्षो युक्तः ।

(लाघवभाष्यम्)

एवं गते कृत्यपि तुल्यमेत—

न्मान्तस्य कार्यं ग्रहणं न तत्र ।

ततः परे चाभिमतानि न कार्या—

खयः कृदर्थं ग्रहणेन योगाः ॥ १ ॥

(प्रदीपः) एवं गत इति । यदा असर्वा विभक्तिरस्मादिति विग्रह आश्रीयते, तदैवं विज्ञाते सत्येतावलक्षणमस्तु 'असर्वविभ- क्त्यव्ययम्' इति, पञ्चसूत्री न कर्तव्या । एतदसर्वविभक्तित्वं कृत्यपि मुख्यम्, यस्य कृन्मेजन्तः इत्यनेनाव्ययसंश्लेष्यते ॥ मान्तस्येति । सूत्रोपलक्षणम् ॥ ततः पर इति । कृन्मेजन्त इत्यस्मात् सूत्रात्परे कृदर्थः कुत्संज्ञाविषयाः स्वतातोसुक्तसुन इत्यर्थः ॥ ग्रहणेनोच्चार- णेन प्रतिपदमित्यर्थः ॥ योगाश्च न कर्तव्याः स्वरादिनिपातमव्यय- मित्येवमादयः पञ्चेत्युपसंहारः ॥

(उद्घोतः) इदमेव ध्वनयितुं पञ्चयोगान्प्रत्याचष्टे—एवं गते इति भाष्ये ॥ प्रतिपदमितीति । असर्वविभक्तीति न्यासेनैव सिद्ध- त्वादित्यर्थः ॥ पञ्चेति । स्वरादीत्यादिरव्ययीभावश्चेत्यन्ताः ॥ [भाष्यश्लोके—तत्रेति अव्ययसंज्ञाविधायित्यर्थः] ॥

(तत्त्वालोकाः) भाष्ये—एवं गते इति—एवं गते, एतत् कृत्यपि तुल्यम्, (अतः) तत्र—मान्तस्य ग्रहणम्—प्रतिपदमुच्चार- णम् न कार्यम्, (तथा) ततः परे त्रयः कृदर्थं ग्रहणेन न कार्याः, अभिमतानि—स्वरादिनिपातमव्ययम् 'तद्धितश्चासर्वविभक्तिः' 'अव्य- ययीभावश्चेति—रूपाः योगाश्च (न कार्याः) इत्यन्वयः ।

प्रदीपे—'एवं गते' इत्यस्यार्थमाह—एवं विज्ञाते सतीति— त्रिकस्य विभक्तित्वेन तेभ्यः सर्वैकवचनोत्पादेऽपि निरवशेषविभ- क्त्यनुत्पत्त्या तेषामसर्वविभक्तिवमस्त्येवेति निश्चीयमाने सतीत्यर्थः । नस्य शेषमाह—एतावदित्यादिना । एवं सति किं लाघवमित्याह— पञ्चेति । तदुपपादयति—एतदिति । अनतिप्रसङ्गायाह—यस्येति । सूत्रेति—'कृन्मेजन्तः' इति—सूत्रेत्यर्थः ।

उद्घोते—अव्ययसंज्ञाविधौ—अव्ययसंज्ञाविधिसमुदायमध्ये ।

(गौरवप्रदर्शकभाष्यम्)

'कृतद्धितानां ग्रहणं तु कार्यं

संख्याविशेषं ह्यभिनिश्चिता ये ।'

तेषां प्रतिषेधो भवतीति वक्तव्यम् । इह मा भूत— एको द्वौ बहव इति ।

(उपसंहारभाष्यम्)

'तस्मात् स्वरादिग्रहणं च कार्यं

कृतद्धितानां ग्रहणं च पाठे ॥ २ ॥'

(प्रदीपः) इदानीमतिव्याप्तिपरिहारार्थं तद्धितग्रहणं कर्तव्यम्, तस्मिन् कृते कृन्मेजन्त इत्याद्यपि कर्तव्यमिति दर्शयति—कृतद्धि- तानामिति ॥ संख्याविशेषमिति । तन्निवृत्त्यर्थमित्यर्थः ॥ तेषा- मिति । असति तद्धितग्रहणे एकादीनामतद्धितान्तानामव्ययसर्वविभ- क्तित्वात् प्रतिषेधो वक्तव्यः स्यादिति तद्धितग्रहणं कर्तव्यम् । तस्मिन्कृते स्वरादिग्रहणं कर्तव्यं, स्वरादीनामतद्धितान्तत्वात् ॥ ननुभयशब्दस्य द्विवचनानुत्पादादसर्वविभक्तित्वं तथा गोदौ वरणा इति, तत एवमपि तद्धितश्चासर्वविभक्तिरित्यव्ययसंज्ञाप्रसङ्ग इत्याह—कृतद्धिता- नामिति । प्रतिपदं तद्धिताः पठितव्या येषामव्ययसंज्ञेयत्वं इत्यर्थः । तस्माद्ग्रहणपाठ एवाश्रयितव्यः । प्रपञ्चार्थस्तु सूत्रारम्भः ॥

(उद्घोतः) ये इति यच्छब्दस्य तच्छब्दसाक्षात्त्वादाह— तश्चिद्वृत्त्यर्थमिति । तदेवं सूत्रं स्थापितमिति वार्तिकोक्तं सिद्धं तु पाठादित्यप्यनाश्रितं स्यात् । एवं चोभयशब्दादौ दोष इति शङ्को- त्तरत्वेनोत्तरभाष्यमवतारयति—ननुभयेति । अत एवोभयोऽ- न्यत्रेत्यस्योदाहरणं 'उभये उभयः' इति भाष्ये सर्वादियु- दत्तम् । गोदावित्यादौ वरणादिभ्यश्चेति चातुरथिकलुपि युक्तव- द्भावात्प्रत्ययार्थस्य द्वित्वादीति बोध्यम् ॥ इत्याहेति । इत्याशङ्काया- माहेत्यर्थः ॥ भाष्ये—चस्त्वर्थः । कृतद्धितानामित्यत्र कृद्ग्रहणेन कृतमव्ययसंज्ञाविधायके सूत्रे अपि गणे पाठ्ये इति सूचितम् ॥ कृ- दित्युपलक्षणमव्ययीभावश्चेत्यस्यापि । तदाह—तस्मादिति । तदेवं गणपाठमाश्रित्य तद्धितश्चासर्वविभक्तिरित्यष्टाध्यायीपाठः प्रत्याख्यातः—तदाह—प्रपञ्चार्थस्त्विति ॥

(तत्त्वालोकाः) भाष्ये—ये—इति यच्छब्दस्य तच्छब्दसाक्षात्- क्षत्वादाह—तेषामिति । अन्यथेत्यादिः । तथाच—अन्यथा हि यतः येऽकृतद्धिताः संख्याविशेषम् अभिनिश्चिताः—प्रतिनियता एकादि- शब्दास्तेषां प्रतिषेधो भवतीति वक्तव्यं स्यादित्यर्थः । इहेति— यथेत्यादिः । अव्ययसंज्ञेति शेषः । उपसंहारति—तस्मादिति । एकादिशब्देऽप्युपसंहारसंज्ञाया अतिप्रसङ्गवारणाय कृतद्धितग्रहणस्या- वश्यकत्वादित्यर्थः । एवञ्च—स्वरादी'ति सूत्रम्, कृतद्धितपठितं सूत्रत्रयम्, कृदुपलक्षितम् 'अव्ययी'ति सूत्रञ्च कर्तव्यम्, तथा वरणा इत्यादावतिप्रसङ्गवारणाय तादृशतद्धितानां प्रतिपदपठनम् कर्तव्यमिति

गौरवादाह—कृतद्वितानामिति । पाठे—गणपाठे । तथाच 'स्वरादी'ति सूत्रमात्रं विधाय स्वरादिगणे तादृशतद्विताः 'कुन्नेजन्तः' इत्यादित्रयो योगाश्च पाठ्याः । तावतैव सकलेष्टसिद्धेः 'तद्वितश्चे'त्यादि सूत्रचतुष्टयं न कर्तव्यम्, अत्र पक्षे 'तद्वितश्चे'त्यस्यानावश्यकत्वा-
ल्लाघवमिति भावः ।

प्रदीपे—इदानीमिति—एकादिशब्देभ्यो अव्ययसंज्ञाया इति शेषः । आदिना—'कृत्वातोसुत्रि'त्यस्य 'अव्ययी'त्यस्य च समुच्चयः । तद्विति—एकादिशब्देत्यर्थः । स्वरादिग्रहणम्—'स्वरादी'ति सूत्रम् । इति—इत्यनयोःसर्वविभक्तित्वम् । एषाम्—उभयशब्दादीनाम् । गणपाठ इति—'स्वरादी'ति सूत्रमात्रं विधाय स्वरादिगणे तादृश तद्वितानां 'कुन्नेजन्तः' इत्यादियोगत्रयस्य च पाठ इत्यर्थः । सूत्रेति—'तद्वितश्चे'त्यादिसूत्रचतुष्टयेत्यर्थः ।

उद्द्योते—सूत्रम्—प्रकृतसूत्रम् । अपिना, 'अविभक्तिः' 'अलिङ्गमसंख्यम्' इति न्यासान्तरद्वयसंग्रहः । दोषः—प्रकृतसूत्रमात्राति-
व्याप्तिः । कैवटोक्तं समूलयति—अत एवेति । दिवचनोत्पादे उभ-
यशब्दस्यासाधुत्वादेवेत्यर्थः । यथाश्रुतासङ्केतराह—इत्याशङ्केति । तथा
सति चकारासङ्गतिं निराकरोति—बलवत् इति । गणे—स्वरादि-
गणे । भाष्यकृतेन न्यूनतां निराकरोति—कृदित्युपेति । गणपाठ-
मिति—अस्यार्थः प्रदीपतत्त्वालोकत एव बोध्यः । तद्वितश्चेति—
इदमुपलक्षणं 'कुन्नेजन्तः' इत्यादियोगत्रयस्यापि ।

(आक्षेपभाष्यम्)

पाठेनेयमव्ययसंज्ञा क्रियते । सेह न प्राप्नोति—पर-
मोच्चैः परमनीचैरिति ॥

(उद्द्योतः) शङ्कते—भाष्ये पाठेनेयमिति । स्वरादिनि-
पातमितीत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पाठेनेति—गणपाठेनेत्यर्थः । यदी-
त्यादिः । सेहेति—तर्हीत्यादिः ।

उद्द्योते—स्वरादीति—तस्यैव स्थितत्वादित्याशयः ।

(समाधानभाष्यम्)

तदन्तविधिना भविष्यति ॥

(प्रदीपः) तदन्तविधिनेति । प्रयोजनं सर्वनामाव्यय-
संज्ञायामिति वचनेनेति भावः ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तदन्तेति—नैव दोषः, यतस्तत्र सेत्यादिः ।

उद्द्योते—विशेष्यस्याभावाद् 'येन विधिः' इत्यस्याप्राप्तेराह—
प्रयोजनमिति ।

(आक्षेपभाष्यम्)

इहापि तर्हि प्राप्नोति—अत्युच्चैः अत्युच्चैस्तौ
अत्युच्चैरेति ॥

(प्रदीपः) अत्युच्चैसाविति । शक्तिप्रधानान्यव्ययानि वृत्ति-
विषये शक्तिमत्प्रधानानि भवन्ति । यथा—दोषामन्यमहः दोषाभूत-
महरिति । तत उच्चैःशब्दस्य प्रक्रियायां द्वितीयान्तस्य समासः ॥

(उद्द्योतः) नन्वत्यादयो द्वितीयव्यत्युक्तेः कथमुच्चैःशब्दे-
नाधिकरणशक्तिप्रधानेनाद्वितीयान्तेन समास इत्यत आह—श-
क्तीति ॥ द्वितीयान्तस्येति ॥ अतिक्रान्तार्थान्वययोग्यकर्तृद्वितीयान-
न्तस्येत्यर्थः । दोषामन्यमित्यत्र कर्मणोत्यधिकारे आत्ममानेत्वश्च ।
दिनं रात्रिं मन्यत इत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इहापीति—(यद्येवम्) तर्हि इहापि
(सा) प्राप्नोतीत्यन्वयः ।

उद्द्योते—दिनमिति—दिनं कर्तुं आत्मानं रात्रिं मन्यते इत्यर्थः ।
कूलं पिपतिषतीत्यत्र कूल इवात्र दिने मननकर्तृत्वारोपः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

उपसर्जनस्य नेति प्रतिषेधो भविष्यति ॥

(तत्त्वालोकः) उपसर्जनस्येति—नैव दोषः, यत इत्यादिः ।
(आक्षेपभाष्यम्)

स तर्हि प्रतिषेधो वक्तव्यः ॥

(तत्त्वालोकः) (यद्येवम्) तर्हि (अत्र) स प्रतिषेध इत्यन्वय-
मभिप्रेत्याह—स तर्हीति ।

(आक्षेपभाष्यम्)

न वक्तव्यः । सर्वनामसंज्ञायां प्रकृतः प्रतिषेध इहा-
नुवर्तिष्यते ॥

(तत्त्वालोकः) सर्वनामेति—यत इत्यादिः । प्रतिषेधः—
उपसर्जनस्य नेति प्रतिषेधः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

स वै तत्र प्रत्याख्यायते ।

(तत्त्वालोकः) वै इति निश्चये । प्रत्याख्यायते इति—
अतः तत्र प्रकृतस्य तस्येहानुवर्तनासम्भवाद अत्र स प्रतिषेधो वक्तव्य
इति शेषः ।

(समाधानभाष्यम्)

यथा स तत्र प्रत्याख्यायते । इहापि तथा शक्यः
प्रत्याख्यातुम् ॥

(तत्त्वालोकः) इहापीति—तथेहापि (स प्रतिषेधः) इत्यन्वयः
(अनुयोगभाष्यम्)

कथं च स तत्र प्रत्याख्यायते ? ।

(तत्त्वालोकः) चो वाक्यालङ्कारे । एवमग्रेऽपि ।

(समाधानभाष्यम्)

महतीयं संज्ञा क्रियत इति ॥ इयमपि च महती
संज्ञा क्रियते । संज्ञा च नाम यतो न लघीयः ॥

कुत एतत् ? ॥

लघ्वर्थं हि संज्ञाकरणम् । तत्र महत्याः संज्ञायाः
करण एतत्प्रयोजनम्—अन्वर्था संज्ञा यथा विज्ञा-
येत—न व्येतीत्यव्ययमिति ॥

(तत्त्वालोकः) इति—इत्यनेन प्रकारेण । इयमपि च—
अव्ययमित्यपि च । अवशिष्टग्रन्थव्याख्या सर्वादिष्वत्र भाष्यव्याख्या-
नत एवावगन्तव्या ।

(अनुयोगभाष्यम्)

क पुनर्न व्येति ? ॥

(प्रदीपः) क पुनरिति । श्लोके सप्तमीनिर्देशात् प्रश्नेऽपि
सप्तमी निर्दिष्टा ॥

(उद्द्योतः) प्रश्नेऽपीति । व्येतीत्यस्य विविधं प्रकारं गच्छ-

तौत्यर्थः । क्वेत्यस्य किंविषये इत्यर्थ इति भावः ॥ अन्यथोत्तरानुसारेण कानिचित् प्रश्न उचितः । अत एवाग्रे उक्तम् एतानर्थान् केचिद्विद्यन्तीत्यादि । विपूर्वस्वेणी रूपम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये पुनरिति वाक्यालङ्कारे ।

प्रदीपे—श्लोके—‘सदृशं त्रिषु लिङ्गेष्वित्यादिश्लोके । प्रश्नेऽपीति—‘कर्मणोऽधिकरणत्वविवक्षये’ति शेषः ।

उद्घोते—व्येतीत्यस्येति—तथाचेत्यादिः । तत्रेवात्रापि वैषयिकमेवाधिकरणत्वमित्याह—क्षेप्यस्येति । चेति शेषः । अन्यथा—कर्मणोऽधिकरणत्वविवक्षाभावे । अत एव—कर्माकांक्षाया अन्तरङ्गत्वादेव ।

(समाधानभाष्यम्)

क्षीपुन्नपुंसकानि सत्त्वगुणाः, एकत्वद्वित्वबहुत्वानि च । एतानर्थान् केचिद्विद्यन्ति केचिन्न विद्यन्ति । ये न विद्यन्ति तदव्ययम् ॥

‘सदृशं त्रिषु लिङ्गेषु सर्वासु च विभक्तिषु ।

वचनेषु च सर्वेषु यन्न व्येति तदव्ययम् ॥ १ ॥

तद्विद्वद्भासर्वविभक्तिः ॥ ३७ ॥

(प्रदीपः) सदृशमिति । लिङ्गविशेषप्रतिपादने सामर्थ्याभावात् । विभक्तिष्विति । कारकेषु । तत्र यानि साधनप्रधानान्यव्ययानि तेषां शक्त्यन्तरानवशेषात् क्रियाप्रधानानां च शक्तिसंबन्धाभावात् सर्वासु च विभक्तिष्वित्युक्तम् ॥ वचनेष्विति । एकत्वादेषु । अन्ययीभावस्य शक्तिलिङ्गविशेषयोगेऽपि वचनादव्ययत्वम् । यथा स्वत्वादीनां कर्मप्रवचनीयसंज्ञा । तत्र यान्यसत्त्वभूतार्थाभिधायीन्यव्ययानि तेषां लिङ्गादिभिरयोगः, तेषां द्रव्यधर्मत्वात् । सत्त्ववाचिनामपि शब्दशक्तिस्वाभाव्यात्तदयोगो यथा युष्मदस्मदोलिङ्गयोगः ॥ केचित्तु लिङ्गादिविशेषेणायोगात् तत्सामान्येन तु योगमव्ययानामाहुः ॥ तदयुक्तम् । लिङ्गादिसामान्यसङ्गावे प्रमाणाभावात् । यच्च व्येतीति । नानात्वं न गच्छतीति, सत्त्वधर्मान्न गृह्णातीत्यर्थः ॥

(उद्घोतः) ये न विद्यन्ति एतानर्थान्ये न विद्यन्ति विविधप्रकारप्रापकान् प्राप्नुवन्ति तत् तद्वाचकमव्ययमित्यर्थः । द्वित्वादेरर्थधर्मत्वादिति बोध्यम् । ननु विभक्तिवचनशब्दयोः प्रत्ययपरत्वेऽन्यतरवैयर्थ्यमत आह—कारकेष्विति । विषयसम्यग् एताः । सादृश्यं तत्तद्विज्ञावभावानुयोगित्वेन ॥ नन्वेवं स्वरादिवाच्यानां कर्मत्वादियोगसत्त्वेन सकलकारकविषये न कारकाभावानुयोगित्वरूपं सादृश्यमत आह—तत्र यानीति । साधनं—शक्तिः । तादृशान्युच्चैरादीनि ॥ तेषु च कारकशक्त्यन्तरायोगात्सर्वकारकविषये कारकाभावानुयोगित्वमस्त्येवेत्यर्थः ॥ शक्तिः—कर्मत्वादिः ॥ वचनादिति । अव्ययीभावश्चेति वचनादित्यर्थः । सङ्ख्याभावादिति वार्थः । मशकार्थ इत्यादौ अभावस्य फलत्ववत् अत्र तदभावस्य कारणत्वमिति बोध्यम् ॥ यथेति । क्रियाहेतुकसंबन्धविशेषद्योतका हि अन्वर्थबलाकर्मप्रवचनीयाः । स्वत्योस्तत्त्वाभावेऽपि क्रियापदसंनिधौ क्रियागतविशेषद्योतकयोरपि यथा संज्ञा, तथा प्रकृतेऽव्ययीभावादीनामित्यर्थः ॥ सत्त्ववाचिनामपीति । स्वरादीनामिति शेषः ॥ तदयोगः । लिङ्गसङ्ख्याऽयोग इत्यर्थः ॥ सदृशमित्यत्रोक्तं सादृश्यं निरूपयितुम्—यच्च व्येतीत्यादि । अत्रापि लिङ्गेष्वित्याद्यावृत्त्या संबध्यते ॥ नानात्वमिति । एतेषु यत्र व्येति एतद्विषये यन्नानात्वं न प्राप्नोति तदव्ययमित्यर्थः ॥ कचित्तु नाना न गच्छतीति पाठः, तदा एतद्विषयसनेकप्रकारं न प्राप्नोतीत्यर्थः ॥ ३७ ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—कारकेष्विति—कारकादिष्वित्यर्थः । तथा च आदिना सम्बन्धसंग्रहः । प्रसिद्धत्वात् कारकमात्रोक्तिः । तत्र—तेषां मध्ये । प्रधानानामिति—अव्ययानामिति शेषः । व्यवस्थामाह—तत्रेति । तेषां मध्य इत्यर्थः । आदिना संख्याकारकयोः परिग्रहः । तेषाम्—लिङ्गादीनाम् । तत्सामान्येन—लिङ्गादिसामान्येन । लिङ्गादीति—तत्रेत्यादिः ।

उद्घोते—प्रापकानिति—एतानर्थान् ये इति शेषः । ननु लिङ्गस्य शब्दधर्मत्वस्यापि सत्त्वात् साक्षाच्छब्दपरत्वेन कुतो न व्याख्येत्यत आह—द्वित्वादेरिति । अत्रादिः प्रकारवाची ॥ आदिना—कारकस्यापि परिग्रहः । एवम्—उत्तररूपेण सादृश्यस्वीकारे । तेषु च—तेषु तु । प्रथमासूत्रे वचनशब्देन संख्याग्रहणादाह—संख्याभावादिति । संख्याया अभावादित्यर्थः । ननु तस्या अभावस्य न ततो लाभ इत्यत आह—मशकार्थ इति । धूम इति शेषः । अभावस्य—मशकाभावस्य । अत्र—संख्याभावादव्ययत्वमित्यत्र । तदभावस्य—संख्याऽभावस्य । द्वित्वादिवाक्यालङ्कारे । संज्ञा—कर्मप्रवचनीयसंज्ञा । कारकयोगसत्त्वादाह—लिङ्गसंख्येति । साक्षात्त्वादाह—अत्रापि । अत एवाह—एतेष्विति । लिङ्गादिष्वित्यर्थः । अत्र सप्तमी वैषयिकीत्याह—एतद्विषय इति ।

(३४ अव्ययसंज्ञासूत्रम् ॥ १ । १ । ६ आ. ११ ॥)

कृन्मेजन्तः ॥ १ । १ । ३८ ॥

(मेजन्तपदे विशेषणताविचाराधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

कथमिदं विज्ञायते—कृद्यो मान्त इति, आहोस्वित्—कृदन्तं यन् मान्तमिति ॥

किं चातः ? ॥

यदि विज्ञायते—कृद्यो मान्त इति, ‘कारयांचकार हारयांचकारे’त्यत्र न प्राप्नोति ॥

अथ विज्ञायते—कृदन्तं यन्मान्तमिति, ‘प्रतामौ प्रतामः’ अत्रापि प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) कृन्मेजन्तः ॥ ३८ ॥ कथमिति । किं मेजन्तग्रहणेन कृद्विशेष्यते पूर्वं, पश्चात् कृता तदन्तविधिः, आहोस्वित्पूर्वं कृता तदन्तविधिः, पश्चात् कृदन्तं मेजन्तग्रहणेन विशेष्यत इति प्रश्नः ॥ प्रयोजनं सर्वनामाव्ययसंज्ञायामिति वचनात् तदन्तविधिः । अथवान्वर्थसंज्ञाश्रयणात्प्रत्ययग्रहणे संज्ञाविधावप्यत्र तदन्तविधिर्भवति । न हि केवलस्य प्रत्ययस्याप्रयोगार्हस्य नानागमनमनानागमनं वा संभवति ॥ कारयांचकारेति । लिङ्गत्र कृत्, स च मान्तो न भवति ॥ प्रतामाचिति । किपि लुप्ते प्रत्ययलक्षणेन कृदन्तमेतद्वचति । श्रुत्या च मान्तम् ॥

(उद्घोतः) कृन्मेजन्तः ॥ ३८ ॥ किं मेजन्तेति । कृतो मेजन्तस्य प्रत्ययमात्रस्य संज्ञा उत कृदन्तस्येति न शङ्कार्थः । प्रयोजनं सर्वनामाव्ययसंज्ञायामिति तदन्तविधेरित्याशयः ॥ पश्चात्त्विति । मेजन्तो यः कृत्तदन्तमव्ययमित्यर्थ इति भावः ॥ संज्ञाविधौ प्रत्ययग्रहणे तदन्तविधिनिषेधादाह—प्रयोजनमिति ॥ ननु तद्वचनमप्रत्ययशे चरितार्थमत आह—अथवान्वर्थेति । एवं चाव्ययत्वप्रयोजकस्य महासंज्ञालब्धार्थस्य केवलप्रत्ययेष्वभावात्तदन्तविधिरिति भावः ॥ अनयैव रीत्या सर्वादिगणे डतरडतमाभ्यां तदन्तविधिर्बोध्यः । नाना-

गमननिवानागमनमपि न संभवति, संभावितप्रतियोगिदेश एव तदभावबुद्धेः शब्देन जननात् । संभावितप्रतियोगितावच्छेदक एवा-
ब्राह्मण इत्यादिना भेदबुद्धिवदित्याशयः ॥ **लिङ्गं कृदिति ।** तिङ्-
भावित्वाभावेनातिङ्गिति न कृत्वप्रतिषेध इति भावः ॥ **प्रतामाविति ।**
तमेः क्त् । **अनुनासिकस्येति** दीर्घः ॥ **श्रुत्या चेति ।** तथा चाव्य-
यत्वाल्मुक् स्यादिति भावः ॥

(**तत्त्वालोकः**) भाष्ये—आक्षेपा पृच्छति—**कथमिति ।** समा-
धाता प्रतिपृच्छति—**किञ्चात इति ।** अस्मात् प्रश्नात् किमभिप्रेतं
भवत इत्यर्थः । आक्षेपा स्वाशयं प्रकाशयति—**यदीति । कारया-**
मिति—तर्हीत्यादिः । **न प्राप्नोतीति**—मान्तस्य आमित्यस्य कार-
यामित्यादेर्वा कृत्वाभावादिति भावः ॥ तथा च कारयामित्यादेः प्रत्य-
यलक्षणेन कृदन्तत्वाद् श्रुत्या च मान्तत्वात्तत्राव्ययभावादाह—
प्रतामाविति । तर्हीत्यादिः ।

प्रदीपे—**अन्वयसंज्ञेति**—न ज्येति (न नाना गच्छति)
इत्यव्ययमित्यन्वयसंज्ञेत्यर्थः । **हि**—यतः । **एतत्**—प्रतामावित्यादि ।
उद्घोते—**अप्रत्ययांशे**—अव्ययसंज्ञाविधायकपञ्चश्रुत्युद्देश्यसमु-
द्गायकप्रत्ययांशे । **एवञ्च**—अन्वयसंज्ञाश्रयणे च । तत्साहचर्या-
दप्यत्र तदन्तविधिरिति सञ्जयन्नाह—**अन्यैवेति ।** प्रकृते नानागमन-
स्यैवोपयोगेन अनानागमननधिकमित्यतः वाशब्दभिवार्थकमभ्युपेत्य
तत्सङ्गमयति—**नानागमनमिवेति । सम्भावितेति**—अत्र बहुव्रीहिः,
देशश्च शब्दस्वरूप एव । तत्रादृष्टचरत्वनिराकरणायाह—**सम्भा-**
वितेति । अत्रापि बहुव्रीहिः ।

(**समाधानमाध्यम्**)

यथेच्छसि तथास्तु । अस्तु तावत्—कृद्यो मान्त
इति ॥

(**तत्त्वालोकः**) तदन्यतरनिर्णयाय प्रथमं तयोः प्रथमोपात्तपक्ष-
मुपस्थापयति—**अस्त्विति । तावत्**—प्रथमम् ।

(**आक्षेपमाध्यम्**)

कथं कारयांचकार हारयांचकारेति ? ॥

(**तत्त्वालोकः**) **कथमिति**—यच्चैवम् तर्हीत्यादिः । **इतीति**—
अत्राव्ययसंज्ञाया उपपत्तिरिति शेषः ।

(**प्रत्याक्षेपमाध्यम्**)

किं पुनरत्राव्ययसंज्ञया प्रार्थ्यते ? ॥

(**प्रत्याक्षेपसमाधानमाध्यम्**)

‘अव्ययात्’ इति लुग् यथा स्यादिति ॥

(**प्रदीपः**) **अव्ययादिति लुगिति ।** ननु हल्ङ्यादिङोपेन
सिद्धत्वाद् किं लुका प्रयोजनम् ? यदा तर्ह्यनुप्रयोगवशाद् द्वित्वबहु-
त्वावगतिः, तदास्ति द्विवचनबहुवचनोत्पत्तिरिति लुगेषितव्यः ।
अकच् तु न भवत्यपरिसमाप्तार्थत्वाद्ज्ञातादिभिर्योगाभावाच्च ॥

(**उद्घोतः**) **द्विवचनेत्यादि ।** ननु सङ्ख्याया अनुप्रयुज्यमा-
नोत्तरतिङ्भावमित्यक्तत्वात्कथं द्विवचनादिप्रसङ्ग इति चेत् । उपलक्षण-
मिदम् । सर्वैकवचनोत्पत्तिपक्षेऽस्मादिलुगर्थमिदमावश्यकमिति न
दोषः । **अव्ययात् सुपो लुगिति** शापकात्सर्वविभक्तिरिति पक्षे च ॥
अकजर्थं तर्ह्यामन्तस्याव्ययत्वमेष्टव्यमत आह—**अकश्चित् । अपरि-**
समाप्तार्थत्वं च सङ्ख्याकारकादिविषयकोत्थिताकाङ्क्षत्वम् । अतएवानु-
प्रयोगः प्रार्थ्यते । स्वार्थे परिपूर्णस्यैव चार्थान्तरेण संबन्ध इति भावः ॥

(**तत्त्वालोकः**) प्रदीपे—**नन्विति**—सोरिति शेषः । **किमिति**—
तस्येति शेषः । **तर्हि**—सोः ‘हल्ङ्यादि’ लोपेन कारयाञ्कारेत्यादेः
सिद्धत्वे । **तदास्तीति**—आमन्तादिति शेषः । **लुगिति**—नयोरित्यादिः ।
उद्घोते—कैयटोक्तं दूषयति—**नन्विति । इदमिति**—द्विवच-
नादिप्रसङ्गजनमित्यर्थः । अस्मादिप्रसङ्गस्यापीति शेषः । **इदम्**—आम-
न्तस्याव्ययत्वम् । **अकजर्थमिति**—नन्वित्यादिः । **तर्हि**—उक्तफला-
भावे । **अत एव**—आमन्तस्यापरिसमाप्तार्थत्वादेव । अज्ञातादिभि-
र्योगाभावे हेतुमाह—**स्वार्थ इति ।**

(**समाधानबाधकमाध्यम्**)

मा भूदेवम् । ‘आमः’ इत्येवं भविष्यति ॥

(**तत्त्वालोकः**) **एवम्**—‘अव्ययादिति’ लुक् । नन्वेवं कथ-
मिष्टसिद्धिरित्यत आह—**आम इति । एवम्**—लुक् ।

(**समाधानसाधकमाध्यम्**)

न सिध्यति । लिप्रहणं तत्रानुवर्तते ॥

(**तत्त्वालोकः**) **न सिध्यतीति**—‘आमः’ इति लुगित्यादिः ।
यतः ‘मन्त्रे घसङ्घरे’त्यत इति शेषः । **तत्र**—‘आमः’ इत्यत्र ।

(**समाधानबाधकमाध्यम्**)

लिप्रहणं [तत्र] निवर्तिष्यते ॥

(**समाधानसाधकमाध्यम्**)

यदि निवर्तते, प्रत्ययमात्रस्य लुक् प्राप्नोति ॥

(**तत्त्वालोकः**) **निवर्तते इति**—लिप्रहणं तत्रेत्यादिः । तां
तेनेति शेषः ।

(**समाधानबाधकमाध्यम्**)

इष्यते च प्रत्ययमात्रस्य । आतश्चेत्यते । एवंहाह—
‘कृञ्चानुप्रयुज्यते लिटि’ इति । यदि च प्रत्ययमात्रस्य
लुग्भवति तत एतदुपपन्नं भवति ॥

(**प्रदीपः**) **इष्यते चेति ।** पूर्वोक्ताद् हेतोस्तरवाचनत्वादादनु-
प्रयोग एव तरबाधुत्पत्तिः, समाप्तार्थस्य प्रकर्षादियोगाभावादित्यर्थः ॥
तत्रैवार्थे ज्ञापकमाह—**आतश्चेति । तत्र** धुक्तम्—**व्यवहितमि-**
त्यर्थ चेति ॥

(**उद्घोतः**) ननु तरबाधनोत्पत्तावामन्तार्थे प्रकर्षादिप्रतीतिः
कथमत आह—**अनुप्रयोग एवेति ।** तदुत्पन्नतरपैवैतद्वत्प्रकर्षप्रतीतिः
कारकादिवदित्यर्थः ॥ भाष्ये लुक्पदमदर्शनमात्रपरमिति भावः ॥

(**तत्त्वालोकः**) भाष्ये—**प्रत्ययमात्रस्येति**—तेनेत्यादिः । लुगिति
शेषः । वक्ष्यमाणहेतुमभिप्रेत्याह—**आतश्चेति । इतश्चेत्यर्थः । हि**—
यतः । **प्रत्यवेति**—तेनेत्यादिः । **एतत्**—अनुप्रशब्दबलेन—आम-
न्तादव्ययभावेनानुप्रयोगविधायकं ‘कृञ्चानुप्रे’त्येतत् ।

प्रदीपे—नन्वेवं तेन तरबादेरपि लुक् स्यादित्यत आह—**पूर्वो-**
क्ताहेतोरिति । अपरिसमाप्तार्थस्यामन्तस्य प्रकर्षादियोगाभावादित्यर्थः ।
आमन्तादिति शेषः । **अनुप्रयोग एवेति**—अनुप्रयोगादेवेत्यर्थः ।
अत्रापादन्तस्याधिकरणत्वविबक्षया समीविधानात् । अत एवोद्यते
वक्ष्यति—‘तदुत्पन्ने’ति । **समाप्तार्थस्येति**—तस्येति शेषः । **हि**—
यतः । **चेन** विपरीतनिवृत्त्यर्थत्वसमुच्चयः । यदि आमन्तात्तरवादि
स्यात्तर्हि तदसङ्गतिः स्पष्टैव ।

उद्घोते—**नन्विति**—आमन्तादिति शेषः । **कारकादिति**—तद-

त्तरप्रत्ययेनेत्यादिः । नन्वेवं लुक्पदधदितभाष्यविरोध इत्यत आह—
लुक्पदमिति ।

(पञ्चान्तरभाष्यम्)

अथवा पुनरस्तु—कृदन्तं यन्मान्तमिति ।

(आक्षेपभाष्यम्)

कथं प्रतामौ—प्रताम इति ? ।

(तत्त्वालोकः) कथमिति । यद्येवम् तर्हीत्यादिः । इतीति—
अत्रान्ययसंज्ञाया अनतिप्रसङ्ग इति शेषः ।

(समाधानभाष्यम्)

आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति—‘न प्रत्ययलक्षणोऽन्यय-
संज्ञा भवति’ इति । यदयं प्रशान्शब्दं स्वरादिषु पठति ॥

(प्रदीपः) प्रशान्शब्दमिति । तस्य मो नो धातोरिति
नत्वस्यासिद्धत्वात्सिद्धमन्ययत्वमिति भावः । तुल्यजातीयस्य धातो-
र्नियमेन व्यावृत्तिः क्रियते इति कार्याचकारेति भवत्येव मान्तस्या-
न्ययसंज्ञा । शान तेजन इत्यस्य तु प्रशानिति रूपं न भवति, तस्य
किंवन्तस्य प्रयोगादर्शनात् । लावयतेलौरित्यस्यापि न भवति, अस्मा-
देव शापकाक्षाक्षणिकात्वाद्वाक्यस्य ॥

(उद्द्योतः) धातुत्वेन तुल्यजातीयतेत्याह—धातोरिति ॥
तस्य किंवन्तस्येति । अत्र चेदमेव भाष्यं मानम् । प्रशामाविति
तु शान्तिमदाचकस्य । शान्त्यर्थकस्यैव च गणे पाठः, तस्यैव स्वभावेन
लिङ्गाद्यभावात् । वस्तुतो गणे मान्तपाठः । प्रयोगे एव तु नत्वम् ।
यथा स्वरादीनां गणे रेफान्तपाठः प्रयोगे तु विसर्ग इति भाष्याशयः ॥
अस्मादेवेति । धातुमात्रापेक्षं ज्ञापकमिति भावः । लाक्षणिक्त्वा-
द्देति । वर्णग्रहणेऽपि तत्प्रवृत्तेरिति तात्पर्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्रत्ययलक्षणेनेति—कृदन्तत्वमुपजी-
व्येति शेषः ।

प्रदीपे—ननु तस्य नान्तत्वे कथमन्ययत्वं सिद्धमित्यत आह—
तस्येति । नन्वेवं कार्यामित्यादेरपि अन्ययसंज्ञा नोपपद्येत्यत
आह—तुल्यजातीयस्येति । इत्यस्यापीति—अन्ययसंज्ञेति शेषः ।
अस्मादेव ज्ञापकात्—स्वरादिषु प्रशान्-शब्दस्य पाठेन धातोः
प्रत्ययलक्षणेन कृदन्तत्वमुपजीव्यान्ययसंज्ञा न भवतीति ज्ञापनात् ।
लाक्षणिक्त्वाद्देति—अत्र ‘गौर्लौर्नौरित्यत्र नेदं सूत्रं प्रवर्तते, उणा-
दीनामन्युत्पन्नत्वात् । व्युत्पत्तिपक्षेऽपि ‘चिरन्वयमि’त्युणादिष्वत्रेण
डौडौप्रत्ययान्तादप्यन्ता एवान्ययमिति नियमस्य कृतत्वादि’ति शब्द-
कौस्तुभोक्तिरप्यनुसन्धेया ।

उद्द्योते—अत्र च—शान तेजन इत्यस्य किंवन्तस्य प्रयोगाद-
शने च । इदमेव भाष्यम्—ज्ञापकत्ववर्णनपरं भाष्यमेव ।
अन्यथा तदसङ्गतिः स्पष्टैव ॥ ननु प्रशान्-शब्दस्यान्ययत्वे कथं
प्रशामावित्वाद्युपपद्येत्यत आह—प्रशामाविति । च—हि । सिंहा-
वलोकनन्यायेनाह—वस्तुत इति । अत एव भाष्ये—‘प्रशाम्-शब्द-
मित्येव पाठः । तथा च तस्य सम्भावनैव नेति तत्सत्त्वेऽपि न
दोषः । तत्प्रवृत्तेः—लक्षणप्रतिपदोत्तपरिभाषाप्रवृत्तेः ।

(संनिपातपरिभाषाधिकरणम्)

(२३८ आक्षेपवार्तिकम् ॥ १ ॥)

॥ * ॥ कृन्मेजन्तश्चानिकारोकार-

प्रकृतिः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

कृन्मेजन्तश्चानिकारोकारप्रकृतिरिति वक्तव्यम् ।

इह मा भूत्—आधये आधेः, चिकीर्षवे चिकीर्षोरिति ॥

(प्रदीपः) अनिकारोकारेति । एच एतद्विशेषणं न मकारस्य,
व्यवच्छेद्यासंभवात् ॥ आधय इति । गुणे कृतेऽन्तरङ्गबहिरङ्गयो-
रिति न्यायादव्ययसंज्ञा स्यात् । न त्वयादयः ॥ अन्तरङ्गत्वादेव च
सुल्लुक् स्यात् । परिभाषान्तरप्रयोजनकथनार्थं लक्षणप्रतिपदोक्तयो-
रित्येतदनाश्रितम् । लाक्षणिकं ह्यनुमेयं, प्रतिपदोक्तं तु प्रत्यक्षमिति
तस्यैव ग्रहणं न्याय्यम् ॥

(उद्द्योतः) भाष्येऽनिकारोकारेति । यस्वन्तग्रहणान्नित्ययो-
गबहुव्रीहिणोपदेशे एजन्तमित्यर्थादत्र न दोष इति । तत्र । परिभाष-
यैव सिद्धेऽन्तग्रहणं न कार्यमिति तदाशयात् ॥ गुणे कृत इति । तत्र
कृते सुवनपेक्षत्वेनान्तरङ्गाऽन्ययसंज्ञा । सुप्संवन्ध्यजपेक्षत्वादयादयो
बहिरङ्गाः । अन्तरङ्गत्वादेवेति । ननु वर्णमात्रापेक्षयाऽयादय एवान्तर-
ङ्गाः ॥ एवं तर्हि अन्तरङ्गत्वेन बाधकत्वं लक्ष्यते । तेनान्तरङ्गानपीति
न्यायेन लुगिति बोध्यम् । तेन च लुक् इव तत्प्रयोजकानामपि
प्राबल्यबोधनेनानेनैव गुणेऽयादीन्वाधित्वाव्ययत्वं बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इहेति—यथाऽन्ययसंज्ञेति शेषः ।
प्रदीपे—अन्तरङ्गबहिरङ्गेति—इदम् ‘अन्तरङ्गबहिरङ्गयोरन्तरङ्गं
बलवदित्याकारकम् परिभाषान्तरम् । परिभाषान्तेति—सन्निपात-
परिभाषेत्यर्थः । लाक्षणिकमिति—अन्यथेत्यादिः । तस्यैवेति—
प्रतिपदोक्तस्यैवेत्यर्थः । लक्षणप्रतिपदोक्तपरिभाषयेत्यादिः । तथा च
तत्रान्ययसंज्ञाया अतिप्रसङ्ग एव नेत्याशयः ।

उद्द्योते—अत्र—आधये इत्यादौ । परिभाषयैव—सन्निपातप-
रिभाषयैव । तदाशयात्—वास्तविकदाशयात् । तत्र—गुणे । एवेन
सुल्लुको व्यवच्छेदः । एवम्—यद्येवम् । अनेनैव—‘अन्तरङ्गानपीति
न्यायेनैव । तथाच—‘अन्तरङ्गबहिरङ्गे’ति परिभाषान्तराश्रयणेन
तत्रान्ययत्वापादनं न युक्तमिति भावः ।

(२३९ आक्षेपवार्तिकम् ॥ २ ॥)

॥ * ॥ अनन्यप्रकृतिरिति वा ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अथवा अनन्यप्रकृतिः कृदव्ययसंज्ञो भवतीति
वक्तव्यम् ॥

(आक्षेपभाष्यम्)

किं पुनरत्र ज्यायः ? ॥

(तत्त्वालोकः) अत्र—अनयोः वचनयोः ।

(समाधानभाष्यम्)

अनन्यप्रकृतिरिति वचनमेव ज्यायः । इदमपि सिद्धं
भवति—कुम्भकारेभ्यो नगरकारेभ्य इति ।

(तत्त्वालोकः) इदमपीति—यतः ‘कृन्मेजन्तश्चानिकारोकार-
प्रकृतिरिति वचनेनासिद्धमित्यादिः । अनेन वचनेनेति शेषः ।

(तृतीयाक्षेपभाष्यम्)

तत्तर्हि वक्तव्यम् ? ॥

(२४० सिद्धान्तिसमाधानवार्तिकम् ॥ ३ ॥)

॥ * ॥ न वा संनिपातलक्षणो विधिर-

निमित्तं तद्विधातस्येति ॥ * ॥

(भाष्यम्)

‘न वा वक्तव्यम् ।

किं कारणम् ? ।

‘संनिपातलक्षणो विधिरनिमित्तं तद्विधातस्य’ इत्येषा परिभाषा कर्तव्या ॥

(प्रदीपः) संनिपातलक्षण इति । संनिपातः संश्लेषस्तन्निमित्तो यो विधिः स तद्विधातस्यानिमित्तम् । तं संनिपातं यो विद्वन्ति तस्येत्यर्थः ॥

(उद्घोतः) तद्विधातस्येति कर्मण्यगित्याह—तमिति । न चानया तुको बाधेऽपि संज्ञाबाधे मानाभावः । साक्षात्परम्परया वा तद्विधातकमात्रस्यानया प्रतिबन्धात् । अत एवोपादास्तेत्यत्र कित्वं न । अन्यथाऽनया साक्षादेष्टव्यसन्निपातविधातकविधिति चेति निषेधाप्रवृत्तिः स्यात् । कित्वं तु स्यादेव । तत्फलं तु सन्नियोगशिष्टेस्त्वत्तिद्विरेव । एवं चोपादेस्तेति रूपं स्यात् । अत्र हि किदिति न कार्यातिदेशः । इत्त्वकाले तत्कार्यासंभवात् । तस्माद्व्यपदेशातिदेश एव । तस्मात्सन्निपातविधातकशास्त्रप्रवृत्तिनिमित्तातिदेशवत्संज्ञाया अप्यनेनाप्रवृत्तिः । अकजाद्यर्थसंज्ञा तु न । अन्तरङ्गायां तस्यां बहिरङ्गगुणादेरसिद्धत्वात् ॥

(तत्त्वालोकः) उद्घोते—अनया—सन्निपातपरिभाषया । संज्ञेति—अन्यसंज्ञायाः सन्निपातविधातकत्वाभावादिति भावः । अत्र मानमाह—अत एवेति । अनया साक्षात्परम्परया वा सन्निपातविधातकमात्रस्य प्रतिबन्धादेवेत्यर्थः । अन्यथा—अनया साक्षात्तद्विधातकमात्रस्य प्रतिबन्धे । तत्फलं तु—कित्वफलं हि । रूपम्—अनिष्टरूपम् । ननु किदिति कार्यातिदेश इति कथमित्त्वसिद्धिः, इत्त्वस्य कित्वाकार्यत्वादित्यत आह—अत्रेति । ‘स्थावोरिच्चे’त्यत्रेत्यर्थः । हि—यतः । तत्कार्येति—कित्वाकार्येत्यर्थः । तस्मादिति—स इति शेषः । तथाच—उक्तमनिष्टरूपं स्यादेव । उपसंहरति—तस्मादिति । सन्निपातविधातक ‘विधिति चे’ति शास्त्रप्रवृत्तौ निमित्तभूतकित्वातिदेशाभाववदित्यर्थः । अनेन—ब्रह्मतत्त्वेण । नन्वेवमपि—अकजाद्यर्थसंज्ञाऽस्तु, तत्र तद्विधातकत्वस्य तस्याभावादित्यत आह—अकजेति । तस्याम्—संज्ञायाम् ।

(आद्येपभाष्यम्)

कः पुनरत्र विशेषः ? । एषा वा परिभाषा क्रियेत, अनन्यप्रकृतिरिति वोच्येत ? ॥

(समाधानभाष्यम्)

अवरबभेषा परिभाषा कर्तव्या । बहून्येतस्याः परिभाषायाः प्रयोजनानि ? ।

(प्रयोजनप्रश्नभाष्यम्)

कानि पुनस्तानि ? ।

(२११ प्रयोजनवार्तिकम् ॥ ४ ॥)

॥ * ॥ प्रयोजनं ह्रस्वत्वं तुग्विधेर्ग्रामणिकुलम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

[ह्रस्वत्वं तुग्विधेरनिमित्तम् । क । ग्रामणिकुलम् ।]

ग्रामणिकुलं सेनानिकुलमित्यत्र ह्रस्वत्वे कृते ह्रस्वस्य पिति कृति तुक् इति तुक् प्राप्नोति ॥

‘संनिपातलक्षणो विधिरनिमित्तं तद्विधातस्य’ इति न दोषो भवति ॥

(प्रदीपः) ग्रामणिकुलमिति । इको ह्रस्व इति पूर्वोत्तरपदसन्निपातनिमित्तं ह्रस्वत्वं तुको न निमित्तम् । तुकि हि सति पूर्वोत्तरपदयोरानन्तर्यविधातः । यदा तु ह्रस्वमात्रस्य तुगागमो न तदन्तस्य, अवयवावयवश्च समुदायावयवो न भवति तदैतत्प्रयोजनं न त्वन्यथा ॥

(उद्घोतः) पूर्वोत्तरेति । अधिकृतेनोत्तरपदेन पूर्वपदस्याक्षेपादिति भावः ॥ अवयवेति । तथाऽप्रतीतेरित्यभिमानः ॥ वस्तुतस्तु इगन्तपूर्वपदस्योत्तरपदसन्निपातविधातः पूर्वपदस्येगन्तत्वसन्निपातविधातश्चेति भाष्याशयः ॥ एवं वृत्रहभिरित्यत्र नान्तस्य स्वादिसन्निपातविधातः । नान्तस्वादिसन्निपातनिमित्तकपदत्वनिमित्तको हि नलोप इति ॥ लोके पाण्याद्यवयवाङ्गुल्यादेर्भुजपुरुषाद्यवयवत्वव्यवहारात् कैयटोक्तं चिन्त्यम् । किं च भवितेत्यादौ तासंवयवेदौ लघूपधाङ्गावयवत्वेन प्राप्तस्य गुणस्य दीधीवेर्वाढामिति निषेधो व्यर्थः स्यात् । न च ह्रस्वावयवत्वे तुको यदागमा इति न्यायेनेग्रहणेन तुग्विशिष्टस्य ग्रहणान्न सन्निपातविधातः । आनेमुगिति ज्ञापकेन तदनङ्गीकारात् ॥ एतेनावयवावयवस्य समुदायावयवत्वे अवयवावयवेऽपि अवयविनां समवेतत्वापत्तौ घटस्यापि परमाणुषु समवेतत्वेनाप्रत्यक्षसमवेततया वायुवृक्षसंयोगवदप्रत्यक्षत्वं स्यादिति परास्तम् । भूयोवयवसन्निकर्षस्यैव फलबलात् कारणत्वेनाक्षतेः । संयोगप्रत्यक्षे तु यावदाश्रयप्रत्यक्षमेव हेतुः फलबलादिति दिक् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्रयोजनमिति । ग्रामणिकुलमित्यादौ ह्रस्वत्वं तुग्विधेरनिमित्तमिति सन्निपातपरिभाषाप्रयोजनमित्यर्थः । अनिमित्तमिति—इति प्रकृतपरिभाषाप्रयोजनमिति शेषः । एवमग्रेऽपि सर्वत्र ।

उद्घोते—पूर्वपदस्याशाब्दत्वादाह—अधिकृतेनेति । तथा—अवयवावयवस्य समुदायावयवत्वेन ॥ एवमग्रेऽप्येत्याह—एवमिति । इतीति—बोध्यमिति शेषः । ‘अभिमानः’ इति सूचितामरचिमाह—लोक इति । एवम्—अवयवावयवे समुदायावयवत्वस्य लोकसिद्धत्वमुक्त्वा शास्त्रसिद्धत्वमाह—किञ्चेति । अवयवावयवस्य समुदायावयवत्वाभावे सतीति शेषः । तदनङ्गीकारादिति—आगमिग्रहणेन आगमविशिष्टग्रहणस्यानङ्गीकारादित्यर्थः । अन्यथा तत्रापि—अकृग्रहणेन मुनिविशिष्टस्य ग्रहणे दीर्घापत्तेः तद्वैयर्थ्यमापद्येतेति भावः । दण्डधुक्तं खण्डयति—एतेनेति । अस्यार्थमाह—भूयोऽवयवेति । अवयविप्रत्यक्षे—इत्यादिः । तत्र दृष्टान्तवैषम्यमाह—संयोगेति ।

(प्रयोजननिराकरणभाष्यम्)

नैतदस्ति प्रयोजनम् । बहिरङ्गं ह्रस्वत्वम् अन्तरङ्गस्तुक् । ‘असिद्धं बहिरङ्गमन्तरङ्गे’ ॥

(प्रदीपः) बहिरङ्गमिति । द्विपदाश्रयत्वात् । यदपि ह्रस्वो नपुंसके प्रातिपदिकस्येति ह्रस्वत्वम्, तदपि अर्थाश्रयत्वाद्बहिरङ्गम्, तुक् तु वर्णाश्रयत्वादन्तरङ्गः । यदि तु सन्निपातलक्षण इत्याश्रीयते तदा ग्रामणिच्छत्रमित्यत्रापि तुम्भ स्यात् । ह्रस्वत्वतुगागमयोस्त्वन्न साम्यादन्तरङ्गत्वं बहिरङ्गत्वं नास्तीति छलक्षणस्तुक् सिद्धो भवति ॥

(उद्घोतः) असिद्धत्वेन समाधानं चावश्यकमित्याह—यदपीति ॥ अर्थाश्रयत्वादिति । इदं त्रयादेशे चान्तरस्य प्रतिषेधो बहिरङ्ग इति स्थानिबत्त्वस्येन वार्तिकेन तत्पत्त्याख्यानपरेण भाष्येण च विरुद्धम् । प्रातिपदिकरूपसमुदायाश्रयत्वादिति वस्तु तु-

कम् । तदेवाह—वर्णाश्रयत्वादिति । इयं च बहिरङ्गत्वेन सि-
दिर्नाज्ञानन्तर्य इति निषेधमनाश्रित्य ॥ कुलं ग्रामणि इत्यत्र नपुंस-
कह्रस्वत्वे सन्निपातपरिभाषयैव न तुक् । प्रातिपदिकस्याजन्तत्वसंनि-
पातेन जातह्रस्वस्य तद्विधातकत्वात् । एतेन परनिमित्तकत्वेन
कृत्वापित्वज्ञानसापेक्षत्वेन च तुगपि ह्रस्वसमान इति नपुंसकह्रस्वत्वे
तुङ् दुर्वार इत्यपास्तमिति अनुपदमेव वक्ष्यामः ॥ तुक् सन्निपातप-
रिभाषाश्रयणे दोषमप्याह—यदि त्विति । अत्रापि वर्णमात्राश्रय-
त्वेन तुगन्तरङ्गः पूर्वपदोत्तरपदाश्रयो ह्रस्वो बहिरङ्गस्तदोषेष्वागण-
नाच्च । तस्मादत्र तुङ् भवत्येवेत्यन्ये ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—बहिरङ्गमिति—यत इत्यादिः ।
अन्तरङ्ग इति—नेति शेषः ।

प्रदीपे—अत्र—ग्रामणिच्छत्रमित्यत्र । बहिरङ्गस्वम्—बहिरङ्ग-
त्वञ्च । छत्रवृणः—छत्रकः ।

उद्योते—सन्निपातपरिभाषया तत्रासिद्धेराह—असिद्धत्वेनेति ।
कैयटोक्तं खण्डयति—इदमिति । अर्थकृतबहिरङ्गत्वाश्रयणमित्यर्थः ।
तिसृष्णमित्यत्र प्राप्तयोः तिसृभावत्रयादेशयोः परत्वात्तिसृभावे पुनः
प्राप्तस्य त्रयादेशस्य वारणाद्योत्पापितेनेति शेषः । तत्प्राप्त्याख्यानेति—
सकृद्गतिन्यायेन पुनः त्रयादेशो नेति रीत्येत्यादिः । विरुद्धमिति—
यतः तथा सति अन्तरङ्गे त्रयादेशे कर्तव्ये बहिरङ्गस्य तिसृभावस्या-
सिद्धत्वात् सन्तस्य त्रयादेशाप्राप्तेः तस्य वार्तिकेन सकृद्गतिन्यायेन च
वारणं न सकृच्छते इति भावः । कैयटोक्तं प्रातिपदिकेत्याद्युपलक्षणत्वेन
सकृद्भवयति—प्रातिपदिकेति । तदेवाह—तदेव ध्वनयन्नाह ।
इदम्—भाष्यायुक्ता । तदाश्रयणे तु सन्निपातपरिभाषैव शरणमिति
ध्वनयन् 'इको ह्रस्व' इति ह्रस्वाभावाय व्युत्क्रमेणाह—कुलमिति ।
एतेन—सन्निपातपरिभाषया तुग्वारणेन ॥ इदमपि खण्डयति—
अत्रापीति । ग्रामणिच्छत्रमित्यत्रापीत्यर्थः । नन्वनित्यत्वात्सन्निपात-
परिभाषाया अत्राप्रवृत्तिरित्यत्र आह—तदोषेष्वाति । सन्निपातपरि-
भाषादोषेष्वातिर्यः । नाज्ञानन्तर्य इति निषेधाश्रयणे तु सन्निपातपरि-
भाषैव तुग्वारणमित्याह—तस्मादिति ।

(२४२ प्रयोजनवार्तिकम् ॥ ५ ॥

॥ * ॥ नलोपो वृत्रहभिः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

[नलोपस्तुग्विधेरनिमित्तम् । क । वृत्रहभिः ।]

वृत्रहभिर्भूणहभिरित्यत्र नलोपे कृते 'ह्रस्वस्य
पिति कृति तुक्' प्राप्नोति ।

'सन्निपातलक्षणो विधिरनिमित्तं तद्विधातस्य' इति
न दोषो भवति ॥

(उद्योतः) वृत्रहभिरित्यादौ पदसंज्ञाद्वारा नलोपस्य सन्नि-
पातलक्षणत्वम् ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—नलोपस्तुग्विधेरिति—नान्तभिस्तं-
निपातनिमित्तको नलोपः तादृशसन्निपातविधातकस्य तुकोऽनिमित्त-
मित्यर्थः । प्राप्नोतीति—इति तुगित्यादिः ।

उद्योते—साक्षात्—नलोपस्य सन्निपातलक्षणत्वाभावादाह—
वृत्रहभिरिति । लक्षणत्वमिति—बोध्यमिति शेषः ।

(प्रयोजननिराकरणभाष्यम्)

एतदपि नास्ति प्रयोजनम् । असिद्धो नलोपः, तस्या-
सिद्धत्वात् भविष्यति ॥

(प्रदीपः) असिद्धो नलोप इति । नलोपः सुप्स्वरेष्यसिद्धं
बहिरङ्गमिति वा ।

(उद्योतः) असिद्धमिति । सुप्स्वरपेक्षतुगपेक्षया पदत्वद्वारा
तदपेक्षनलोपो बहिरङ्ग इति भावः ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—असिद्ध इति—यत इत्यादिः ।
तस्य—नलोपस्य । नेति—तुगिति शेषः ।

प्रदीपे—कृति तुग्ग्रहणस्य प्रत्याख्यानानादाह—असिद्धमिति ।
उद्योते—तदपेक्षेति—सुवपेक्षेत्यर्थः । केचित्तु—संज्ञाकृतबहिर-
ङ्गत्वस्यानश्रयणेन नलोपस्यासिद्धत्वासम्भवादियमेकदेश्युक्तिरिति
वदन्ति ।

(२४३ प्रयोजनवार्तिकम् ॥ ६ ॥)

॥ * ॥ उदुपधत्वमकिस्त्वस्य निकु-
चिते ॥ * ॥

(भाष्यम्)

उदुपधत्वमकिस्त्वस्यानिमित्तम् ॥

क ? ।

निकुचिते । निकुचितमित्यत्र नलोपे कृते 'उदु-
पधाद्वादिर्कर्मणोरन्यतरस्याम्' इत्यकिस्त्वं प्राप्नोति ।

'सन्निपातलक्षणो विधिरनिमित्तं तद्विधातस्य' इति
न दोषो भवति ॥

(प्रदीपः) निकुचित इति । कुञ्जेभावे कप्रत्ययः । अ-
दितामिति नलोपः । तत्र कित्वनिमित्तमुदुपधत्वमुदुपधादित्य-
किस्त्वस्यानिमित्तमिति गुणो न भवति ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—किस्त्वनिमित्तमिति—अत्र बहुव्रीहिः ।

(प्रयोजननिराकरणभाष्यम्)

एतदपि नास्ति प्रयोजनम् । अस्त्वत्राकिस्त्वम्,
'न धातुलोप आर्धधातुके' इति प्रतिषेधो भविष्यति ॥

(तत्त्वालोकः) अस्त्वत्राकिस्त्वमिति—यत इत्यादिः । तथा-
पीति शेषः । प्रतिषेध इति—गुणस्येत्यादिः ।

(२४४ प्रयोजनवार्तिकम् ॥ ७ ॥)

॥ * ॥ नाभावो यञि दीर्घत्वस्या-

मुना ॥ * ॥

(भाष्यम्)

नाभावो यञि दीर्घत्वस्यानिमित्तम् ॥

क ? ॥

अमुना । नाभावे कृते 'अतो दीर्घो यञि' 'सुपि
च' इति दीर्घत्वं प्राप्नोति ।

'सन्निपातलक्षणो विधिरनिमित्तं तद्विधातस्य' इति
न दोषो भवति ॥

(प्रदीपः) अमुनेति । न मुञ्च इत्यस्यायमर्थः—ने कर्तव्ये
मुभावः सिद्धो भवति, न तु ने परतो दीर्घत्वं प्राप्नोति । तत्र

मुभावस्यासिद्धत्वादकारान्त्वादीर्घप्रसङ्गः । तस्मिन् कृते अदसोऽसे-
रिति दीर्घस्य दीर्घ उकारः प्राप्नोति । ततश्चासृतेति स्यात् । उकारस-
न्निपातनिमित्तस्तु नाभावो दीर्घत्वस्याऽनिमित्तमिति सिद्धमनुनेति ॥

(उद्घोतः) यदीर्घत्वं प्राप्नोतीत्यस्य तत्रापि मुभावः
सिद्ध इत्यर्थे इति शेषः । तत्रेति । अस्य च एवं चेत्यादिः ॥
कञ्चित्तु प्राप्नोति तत्र । तथा च तत्रेति पाठः ॥ असिद्धत्वा-
दिति । शास्त्रासिद्धत्वादिति भावः । कृतेऽदसोऽसेरिति ॥ ननु
मुत्वासिद्धा उकारे एवाकारबुद्धौ सुपिचेत्यन्तरतमे दीर्घ आकारे
मस्य स्वत एव सत्त्वादात्परत्वाभावेन कथमनेन दीर्घोकारप्रवृत्ति-
रिति चेन्न । लोकसिद्धसंनियोगशिष्टन्यायेन मुत्वस्यापि निवृत्ते-
र्दात्परत्वसत्त्वात् । नचाचः परस्मिन्निति स्थानिवत्त्वादीर्घस्य
नान्यतरापाय इति वाच्यम् । पूर्वत्रासिद्धीये न स्थानिवदिति
निषेधात् । लक्ष्ये लक्षणस्येति न्यायस्तु न, लक्ष्यभेदादित्यभि-
मानः ॥ केचित्तु अमाना अदाना इति वापत्तिरित्याहुः ॥ दीर्घ-
त्वस्येति । उकारत्वरूपविनाशकस्येत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—‘सुपि चे’त्यत्र ‘अतो दीर्घो यन्वी’त्य-
स्यानुवृत्तिरिति बोधनायाह—अतो दीर्घ इति ।

प्रदीपे—ने—नाभावे । एवमग्रेऽपि । ‘नासिद्धः’ इति शाब्दार्थ-
स्य फलितार्थमाह—सिद्ध इति । अन्यथा मुत्वस्यासिद्धत्वाभावात्
एव प्रथमं न स्यादित्याशयः । तत्र—दीर्घे ।

उद्घोते—ननु कार्यासिद्धत्वात् स्थानिनोऽनिवृत्त्या उकारनिवृ-
त्त्यभावेऽकाराभावात् कथमकारान्तत्वमित्यत आह—शास्त्रेति ।
लोकेति—शिविकावहनादि—समुदायकार्ये इति भावः । मुत्वस्यापि—
उत्त्वबन्मस्यापि । दीर्घस्य—आकारस्य । अन्यतरेति—मकारोकारा-
न्यतरेत्यर्थः । एवञ्च न सन्नियोगशिष्टेति परिभाषाप्रवृत्तिरित्याशयः ।
‘अदसोऽसेरित्यत्र कार्यासुपस्थितायाः सन्नियोगशिष्टेति परिभाषाया-
स्त्रिपादीत्यत्वादाह—पूर्वत्रेति । ननु लक्ष्ये लक्षणस्येति न्यायेन पुनर्न
‘अदसोऽसेरित्यत्र प्रवृत्तिरित्यत आह—लक्ष्ये इति । ‘अभिमानः’
इत्यनेन—विकारान्यानुपूर्व्यां अभेदेन लक्ष्यभेदाभावात् ‘लक्ष्ये’ इति
न्यायेन पुनर्न तस्य प्रवृत्तिरित्यरुचेः सूचनादाह—केचित्तिविति ।
सन्नियोगेति न्यायस्यानाश्रये आह—अमानेति । तस्याश्रयेत्वाह—
अदानेति । इति—इत्यस्य ।

(प्रयोजननिराकरणभाष्यम्)

एतदपि नास्ति प्रयोजनम् । वक्ष्यत्येतत्—‘न मुटा-
देशे’ इति ॥

(प्रदीपः) न मुटादेश इति । अनेकविभक्त्यन्तस्तत्र समास
आश्रितः—टाया आदेशः टायामादेश इति ॥

(उद्घोतः) नन्वेवमपि टादेश एव सिद्धत्वं स्यादत आह—
अनेकेति । अनेकविभक्त्यन्तपूर्वपद इत्यर्थः । संवन्धसामान्यषष्ठ्या
समास इति तात्पर्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—नास्ति प्रयोजनमिति—यत इति
शेषः । एवमग्रेऽपि ।

प्रदीपे—तत्र—टादेश इत्यत्र । अनतिप्रसङ्गाय तस्य स्वरूपे
निर्दिशति—टाया इति । टायामिति—तथाच टादेशपदेन—स्थानि-
वत्त्वेन टात्वमापन्ने नाशब्दे परे विधास्यमानदीर्घादेशस्यापि ग्रह-
णात् तत्र कर्तव्ये मुभावस्यासिद्धत्वाभावात् दीर्घप्रसङ्ग इत्याशयः ।

उद्घोते—यथाश्रुतासङ्गतेराह—अनेकेति । ननु सकृदुच्चार-

तवाक्येऽनेकविभक्त्यन्तपूर्वपदत्वमपि बाधितमित्यत आह—
सम्बन्धेति ।

(२४५ प्रयोजनवार्तिकम् ॥ ८ ॥)

॥ * ॥ आत्त्वं कित्त्वस्योपादास्त ॥ * ॥

(भाष्यम्)

आत्त्वं कित्त्वस्यानिमित्तम् ॥

क ? ॥

उपादास्तास्य स्वरः शिक्तकस्येति । आत्त्वे कृते
‘स्थाध्वोरिच्च’ इतीत्त्वं प्राप्नोति ।

‘संनिपातलक्षणो विधिरनिमित्तं तद्विधातस्य’ इति
न दोषो भवति ॥

(प्रदीपः) उपादास्तेति । इतिवच्य आत्त्वविधानादकित्त्व-
सन्निपातनिमित्तमात्त्वं स्थाध्वोरिच्चेति कित्त्वस्यानिमित्तम् । कित्त्व-
संनिपुक्तं चेत्त्वमिति कित्त्वाभावे न भवति ॥

(उद्घोतः) कित्त्वस्येति ॥ भाष्येऽपि स्थाध्वोरिच्चेति कित्त्वं
प्राप्नोतीति पाठः । इत्त्वमिति पाठे कित्त्वसहितमित्त्वमित्यर्थः ॥
कित्त्ववारणेऽपीत्त्वं स्यादत आह—कित्त्वेति ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—‘मीनातिमिनोतिदीर्घां व्यपि चे’त्यस्य
‘एषामात्त्वं स्यात् व्यपि, चकारादशित्येज्जनिमित्ते’ इत्यर्थमनुसृत्याह—
एजिवच्य इति । अकित्त्वसन्निपातनिमित्तमिति—अत्र बहुव्रीहिः ।
न भवतीति—इत्त्वमपीत्यादिः ।

उद्घोते—कैयटामिप्रायमाह—भाष्येऽपीति । कित्त्ववाहनेऽ-
पीति—नन्वित्यादिः । अकित्त्वसन्निपाताविधातकत्वादिति शेषः ।

(प्रयोजननिराकरणभाष्यम्)

एतदपि नास्ति प्रयोजनम् । उक्तमेतत्—दीर्घः
प्रतिषेधः स्थाध्वोरिच्च इति ॥

(तत्त्वालोकः) दीर्घः प्रतिषेध इति—अस्य वार्तिकस्य
‘स्थाध्वोरिति कित्त्वसहितेत्वे कर्तव्ये दीर्घो घुसंज्ञा ने’त्यर्थः ।
केचित्तु—अवश्याश्रयणीय—सन्निपात—परिभाषयैव—उपादास्तेत्यादौ
कित्त्वसहितेत्वं निवार्य ‘दीर्घः प्रतिषेधः’ इति वार्तिकस्य दार्ढ्यावदा-
विति सूत्रस्थभाष्ये प्रत्याख्यानकरणादियमेकदेश्युक्तिरिति वदन्ति ।

(२४६ प्रयोजनवार्तिकम् ॥ ९ ॥)

॥ * ॥ तिसृचतसृत्वं ङीव्विधेः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

तिसृचतसृत्वं ङीव्विधेरनिमित्तम् ।

क ? ॥

तिसृस्तिष्ठन्तीति चतसृस्तिष्ठन्तीति । तिसृचतसृ-
भावे कृते ‘ऋज्ञेभ्यो ङीप्’ इति ङीप् प्राप्नोति ।
‘संनिपातलक्षणो विधिरनिमित्तं तद्विधातस्य’ इति न
दोषो भवति ॥

(तत्त्वालोकः) तिसृचतसृत्वमिति वार्तिके ‘तिसृचतसृत्वं
ङीव्विधेस्तिष्ठन्’ इति पाठो युक्तः, पूर्वोत्तरसंवादादिति शोभ्यते ।

(प्रयोजननिराकरणभाष्यम्)

एतदपि नास्ति प्रयोजनम् । आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञाप-
यति—न तिसृचतसृभावे कृते ङीप् भवतीति । यद्यं
'न तिसृचतसृ' नामि दीर्घत्वस्य प्रतिषेधं शास्ति ॥

(प्रदीपः) यद्यमिति । ननु समस्तार्थमेतत्स्यात् प्रियति-
सृणां ब्राह्मणानामिति । अत्र ह्यङ्गं पुंसि वर्तत इति नास्ति ङीप्
प्राप्तिरिति केचित् ॥ तदयुक्तम् । न हि ङीप्बिधानेऽङ्गाधिकारोऽ-
स्ति । तत्राऽवयवस्य ङीप्त्ववृत्तित्वान्ङीप् प्राप्तिः केन वार्यत इति
ज्ञापकमेव ॥ ज्ञापकादेव च सिद्धत्वात् स्वस्वादिष्वनयोः पाठो न
कर्तव्यो भवति ॥

(उद्ध्येतः) नास्ति ङीप् इति । यत्स्वनतरङ्गत्वात्समासात्पूर्व-
मेव ङीविति ॥ तत्र । अन्तरङ्गानपीति न्यायेनान्तर्वर्तिविभक्त्याश्रय-
त्विनादेशस्याप्रवृत्तेः । ज्ञापकमेवेति । उच्यते तु नास्य प्रवृत्तिर्विभक्तौ
लङ्गविशिष्टाग्रहात् । नन्वेवं स्वस्वादिपाठो व्यर्थः स्यादत आह—
ज्ञापकादेवेति । एवं चैतज्ज्ञापकपरभाष्यप्रामाण्यात्स पाठोऽप्रामा-
णिक इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अयम्—आचार्यः । न तिसृचत-
सृति—इत्यनेनेति शेषः ।

प्रदीपे—एतत्—'न तिसृचतसृ' इत्यनेन नामि दीर्घस्य प्रतिषे-
धनम् । तत्र—समस्ते । अनयोः—तिसृचतसृः ।

उद्ध्येते—दण्डयुक्तिं निराकरोति—यस्मिन् । तिलेति—
तिसृचादीत्यर्थः । ननु 'प्रातिपदिकग्रहणे लङ्गविशिष्टस्यापि ग्रहणमिति'
परिभाषया उच्यन्तेऽपि 'न तिसृचतसृ' इत्यस्य प्रवृत्तिरिति नास्य
ज्ञापकता संसुपपद्यते इत्यत आह—उच्यन्ते स्मिति । अस्य—'न
तिसृचतसृ' इत्यस्य । एवम्—ज्ञापकेन ङीपो वारणे । स्वस्वादि-
पाठः—स्वस्वादिषु तिसृचतसृः पाठः । एवञ्च—ज्ञापकेन सिद्धौ च ।
स पाठः—स्वस्वादिषु तिसृचतसृः पाठः ।

(प्रयोजनभाष्यम्)

इमानि तर्हि प्रयोजनानि—'शतानि सहस्राणि'
नुमि कृते 'ष्णान्ता षट्' इति षट्संज्ञा प्राप्नोति ।
'संनिपातलक्ष्णो विधिरनिमित्तं तद्विधातस्य' इति न
दोषो भवति ॥

(प्रदीपः) शतानीति । विभक्तिसन्निपातनिमित्तो नुमगमः
षट्संज्ञाहेतुकस्य विभक्तिलुको न निमित्तम् । ष्णान्ता षडित्यन्त-
ग्रहणमौपदेशिकप्रतिपत्त्यर्थमित्यत्र न भविष्यतीति चेत् । संख्यासं-
ख्यायर्थं बहुव्रीह्यर्थं तत् स्यादित्यदोषः ॥

(उद्ध्येतः) विभक्तिलुक् इति । तन्निमित्तसंज्ञायाश्चेत्यपि
बोध्यम् ॥ अन्तग्रहणमिति । तत्सामर्थ्यादिति मन्यते ॥ सामर्थ्यम-
सिद्धमिति परिहारः—संख्येति । बहुव्रीहेः फलं संख्यासंप्रत्ययः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—कार्यकालपक्ष—यथोद्देशपक्षद्वयसाधारण-
तयाऽऽह—षट्संज्ञेति ।

प्रदीपे—कार्यकालपक्षे संज्ञाशास्त्रस्य पृथग् वाक्यार्थबोधाभावा-
दाह—षट्संज्ञाहेतुकस्य विभक्तिलुक् इति । अग्रेति—शतानी-
त्यादावित्यर्थः । षट्संज्ञेति शेषः । संख्यासमप्रत्ययेति—संख्यासम्प्र-
त्ययार्थं यो बहुव्रीहस्तदर्थमित्यर्थः । तत्—अन्तग्रहणम् ।

उद्ध्येते—यथोद्देशपक्षे संज्ञाशास्त्रस्य पृथग्वाक्यार्थबोधादाह—
तन्निमित्तेति । विभक्तिलुको निमित्तं वा षट्संज्ञा तस्याश्चेत्यर्थः ॥

तत्सामर्थ्यात्—अन्तग्रहणसामर्थ्यात् । बहुव्रीहौ सति खिलिङ्गनि-
र्देशात् संख्याया एव ग्रहणमित्याशयेनाह—बहुव्रीहेरिति ।

(प्रयोजनभाष्यम्)

शकटौ पद्धतौ । अस्वे कृते 'अत' इति टाप्
प्राप्नोति ॥

'संनिपातलक्ष्णो विधिरनिमित्तं तद्विधातस्य' इति
न दोषो भवति ॥

(प्रदीपः) शकटाविति । विभक्तिसंनिपातकृतमस्त्वं यदि
टापो निमित्तं स्यात् आनन्तर्यं विहन्येत । शास्त्रीये च कार्येऽन्तादि-
वद्भावो नानन्तर्यं लौकिके । टापि च सति शकटायामिति स्यात् ॥
अस्व वेरेति तत्परकरणेनाप्यत्र टाप् निवर्तयितुं शक्यते । इदुतोर्हि
स्थाने मात्रिक एवाकारो भविष्यति भाष्यमानत्वाद्वा सर्वार्थाकारो
ग्राहको न भविष्यतीति लक्षणान्तरेणापि प्राप्तस्य दीर्घत्वस्य निरा-
करणार्थं तत्परकरणं संपद्यते ॥

(उद्ध्येतः) विभक्तौति । वेः परस्य ङेरोद्, वेरन्तादेशश्चा-
कार इति सूत्रार्थात् उच्यते शौत्वसन्निधौगेन विधीयमानमत्वमङ्ग-
प्रत्ययसन्निपातकृतमित्यर्थः । नन्वेकादेशेऽन्तवद्भावान्न टाप् व्यवधा-
कोऽत आह—शास्त्रीये चेति ॥ ननु टापि वृद्धयेकादेशे शकटाविति
सिद्धयेदत आह—टापि चेति ॥ वृद्धेः परत्वादाङ्गत्वाच्च यादामाविति
भावः ॥ संपद्यत इति । तत्परत्वाद्धि सर्वर्णदीर्घत्वं न स्यात् । टाप्
स्यादेव । किं च शकटावित्यादौ वृद्धिरप्येवं न स्यादिति चिन्त्यमिदम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—'अजायतट्टावि'ति सूत्रघटकं निर्दि-
शति—अत इति ।

प्रदीपे—स्यादिति—तर्हि—अङ्गप्रत्यययोरिति शेषः । स्यात्—
आपद्येत । अत्र—शकटावित्यादौ । ननु तत्परकरणाभावेऽकारेण
सर्वर्णग्रहणादाकारः स्यादित्यत आह—इदुतोर्हि । मात्रिक इति—
'स्थानेऽन्तरतमः' इत्यस्योपस्थित्येति भावः । भाष्यमानेन सर्वर्णानां
ग्रहणमभ्युपेत्येदं समाधानम्, वस्तुतस्तु तदेव नेत्याह—भाष्य-
मानत्वाद्देति । लक्षणान्तरेणेति—'अकः सर्वर्णे दीर्घः' इत्यनेन-
त्यर्थः । टापि सतीत्यादिः । तथाच तत्परकरणेनैव टावभावे, टापि
सति दीर्घाभावे वा वृद्धौ शकटावित्यादिसिद्धेः नेदं प्रकृतपरिभाषा-
प्रयोजनमित्याशयः ।

उद्ध्येते—ननु विभक्तौ परे अस्वस्याविधानात् कथं विभक्ति-
सन्निपातकृतमत्वमित्यत आह—वेः परस्येति । एकादेशे—दीर्घा-
देशे । टापि—टापि सत्यपि । सिद्धयेद्—सिद्धयेदेव । व्युत्क्रमे-
णाह—यादामाविति । आम्नायावित्यर्थः । टाप्दीर्घान्तराभावेनैव
तत्परकरणस्योपपत्तेः तेन तदुभयबाधस्यायुक्तत्वादाह—तत्परत्वादिति ।
तत्परकरणेन दीर्घस्यापि बाधो न युक्त इत्याह—किञ्चेति । सिद्धान्ते
इति शेषः । एवम्—सर्वर्णदीर्घत्ववत् । तथाच शकटावित्यादिसिद्धेः,
टापा व्यवधानेन—अङ्गप्रत्यययोरानन्तर्यविधाताच्च टावभावार्थं प्रकृत-
परिभाषैव शरणमिति भावः । तथाच तत्परकरणं मुखसुखार्थमेव ॥

(प्रयोजनभाष्यम्)

इयेष उवोष । गुणे कृते 'इजादेश्च गुरुमतोऽ-
नृच्छः' इत्याम् प्राप्नोति ॥

'संनिपातलक्ष्णो विधिरनिमित्तं तद्विधातस्य' इति
न दोषो भवति ॥

(प्रदीपः) इयेषेति । आमि सति लुक् स्यादिति प्रकृति-
प्रत्ययसंनिपातस्य विधातः स्यात् । उषविदेति विकल्प ओषां-
चक्रतुः ऊषतुरित्यादौ सावकाश इत्युपोषेति नित्य आम् प्रसज्येत ॥
प्रतिपदविधेरस्तु बलवत्त्वात्परत्वाच्चात्रापि विकल्पेनैव भाष्यमित्यनु-
दाहरणमेतत् । गुरुमत इति नित्ययोगे मनुवाश्रयणादपि शक्योऽ-
वामभावः प्रतिपादयितुम् ॥

(उद्द्योतः) लुक् स्यादिति । लुगभावेऽपि शक्यावितिबध-
त्संनिपातेन गुणो जातस्तदानन्तर्यविधातस्य सत्त्वेनैतत्कथनस्योप-
योगश्चिन्त्यः । ननुपविदेत्याम्बिधानादुपोषेत्यसङ्गतमत आह—
उषविदेति । तत्र न द्विर्वचनान्तरं गुरुमत्त्वमिति भावः ॥
प्रतिपदविधेरिति । कचिदगुणे कचिदिद्वैकादेशे गुरुमत्त्वादिजा-
देरित्येतन्नाप्राप्तमिति भावः ॥ परत्वादिति । तदुक्तस्य ऊषतुरित्य-
स्यावकाशत्वमन्युपगम्येदमुच्यते ॥ उवोखेति कवर्गद्वितीयान्तो
वा भाष्ये पाठः ॥ उपेर्विकल्पेन पक्षे आमभावेऽपि कृतदित्वाद्
उवोषो दुर्वार एवाम् । रूपे चास्त्येव विशेष उवोषाञ्चकारेति ॥
उपेस्त्वामि ओषांचकारेति परे ॥ नित्ययोग इति । इजादेर्गुरोरित्युक्ता-
वपि अनृच्छ इति प्रतिषेधादिजादेर्गुरुमत इत्यर्थलाभे मनुवग्रहणा-
दिति भावः ॥ परे त्वेवं सत्यनृच्छ इत्यस्यानर्थक्यापत्तिः । तुगुत्पत्तः
प्राग् गुरुमत्त्वाभावाद । उम्भादीनां गुरुमतामामनापत्तेश्च । तेषामा-
शीलिङि गुरुमत्त्वाभावादिति भाष्याशयमाहुः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—लुगिति—‘आम्’ इति लिट् इत्यादिः ।
इतीति—इत्यतोऽपीत्यर्थः । तत्रापिना लुगभावसमुच्चयः । विकल्पः—
आम्बिकल्पविधिः । अत्रापि—उवोषेत्यत्रापि । विकल्पेनैव—‘उष-
विदे’ति विकल्पेनैवामा । एतत्—उवोषेत्येतत् । अत्र—उवोषेत्यत्र ।

उद्द्योते—अपिना लुक्समुच्चयः । आम्बिधानादुपोषेतीति—
आम्बिकल्पविधानसामर्थ्यादुवोषेत्युदाहरणमित्यर्थः । तत्रेति—ऊष-
तुरित्यादावित्यर्थः । तत्र यदि द्विर्वचनानन्तरं गुरुमत्त्वान्नित्य आम्
स्यात्तर्हि विकल्पाम्बिधिवैयर्थ्यम् । उवोषेत्यत्र तु ‘द्विर्वचनेऽची’ति
स्थानिवत्त्वनिषेधकमिति पक्षे दित्वात्पूर्वमपि गुणेन गुरुमत्त्वा-
दाम्बिकल्पं बाधित्वा नित्य आम् स्यादिति भावः । अपवादत्व-
मेव प्रतिपदविधित्वम्, नत्वन्यादृशमित्याह—कचिदिति ।
भाव इति—तथा च ‘येन नाप्राप्ति’ न्यायेन ‘उषविदे’ति ‘इजादेरि’-
त्यस्य बाधकमित्याशयः । तदुक्तस्य—उवोषेत्युदाहरणवादिनोक्तस्य ।
अवकाशत्वम्—‘उषविदे’त्यवकाशत्वम् । इदम्—परत्वादिति ।
वस्तुतस्तु—प्रतिपदविधेः बलवत्त्वादित्येव न्याय्यमित्याशयः । भाष्यं
समर्थयते—उवोखेतीति । तथापि यथाश्रुतमेव युक्तमित्याह—
उपेर्विकल्पेनेति । आमीति शेषः । ‘द्विर्वचनेऽची’ति—आदेशनिषेधक-
मिति पक्षे आह—कृतदित्वादिति । आम्—नित्य आम् । आम्बि-
कल्पविधिवैयर्थ्यन्तु नेत्याह—रूपे चेति । उवोषामिति—उवोष
आमीत्यादिः । एवञ्च योगपद्माभावात् ‘येन नाप्राप्ति’न्यायस्यात्रा-
प्रवृत्तिरित्याशयः । गुर्वन्तादित्यार्थनिराकरणायाह—अनृच्छ इति ।
कैयटोक्तं खण्डयति—परेत्विति । एवं सति—गुरुमत इत्यत्र
नित्ययोगे मनुप्याश्रिते । तुगुत्पत्तेरिति—नृच्छ इत्यत्रेत्यादिः ।
गुरुमतामिति—अत्र सम्बन्धित्वविवक्षया षष्ठी । तथाच तत्र नित्य-
योगे मनुवाश्रयणं न युक्तमित्यभिप्रायः ॥

(२४७ दूषणवार्तिकम् ॥ १० ॥)

॥ * ॥ तस्य दोषो वर्णाश्रयः प्रत्ययो
वर्णविचालस्य ॥ * ॥

(भाष्यम्)

तस्यैतस्य लक्षणस्य दोषो—वर्णाश्रयः प्रत्ययो वर्णवि-

चालस्यानिमित्तं स्यात् ॥

क ? ॥

‘अत इञ्’ दाक्षिः प्राप्तिः ॥

(प्रदीपः) दाक्षिरिति । प्रयोगे व्यवस्थितस्यैवकारस्याऽन्वा-
ख्यानमनेन क्रियत इति संनिपातलक्षणत्वं प्रत्ययस्य संभाव्यते ॥

(उद्द्योतः) नन्विञ्प्रत्ययो नोभयाधिष्ठानसबन्धलक्षणसन्नि-
पाताश्रय इत्यत आह—प्रयोगे इति ॥ अन्वाख्यानं साधुत्वेन ॥
प्रत्ययस्य साधुत्वावच्छिन्नस्य ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एतस्य—‘सन्निपाते’ति परिभाषा-
पस्य । दोषः—अतिव्याप्तिः । वर्णविचालस्य—वर्णनाशस्य ।
तथाच—दाक्षिरित्यादौ—अत्रणाश्रय इञ्—प्रत्यये परे ‘यस्येति
चे’ति—अवर्णलोपो न स्यादिति भावः ।

प्रदीपे—अनेन—‘अत इञि’त्यनेन ।

उद्द्योते—केन रूपेणेति जिज्ञासायामाह—साधुत्वेनेति । अत
एव यथाश्रुतासङ्गतेराह—साधुत्वेति ।

(दूषणबाधकभाष्यम्)

न प्रत्ययः संनिपातलक्षणः ।

(प्रदीपः) न प्रत्यय इति । कल्पितप्रकृतिप्रत्ययविभागेनान्वा-
ख्यानात्प्रकृतेरविद्यमान एव प्रत्यय उत्पाद्यत इत्याशयः ॥

(उद्द्योतः) अविद्यमान एवेति । मन्दमध्यानां तथैव प्रतीतेः ।
साधुत्वान्वाख्यानेऽपि साधुत्वस्य सन्निपातनिमित्तकत्वं न प्रत्ययस्येति
भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—न प्रत्यय इति—नैष दोषः,
यत इत्यादिः ।

प्रदीपे—अन्वाख्यानमिति—साधुत्वान्वाख्यानमपेक्ष्येत्यर्थः । स्य-
ब्लोपे पञ्चमीविधानात् ॥ उत्पाद्यते इति—इत्येव न्याय्यमिति शेषः ।

उद्द्योते—अस्यासिद्धान्तत्वादाह—मन्दमध्यानामिति । अत्र
व्यक्त्यपेक्षया बहुवचनम् । तस्यासिद्धान्तत्वादेव सिद्धान्तेनाप्याह—
साधुत्वेति ।

(दूषणसाधकभाष्यम्)

अङ्गसंज्ञा तर्ह्यनिमित्तं स्यात् ॥

(प्रदीपः) अङ्गसंज्ञेति । सत्यामङ्गसंज्ञायामकारलोप इति
स्यादानन्तर्यविधातः । तत्र वर्णविचालस्यानिमित्तं स्यादिति अङ्ग-
संज्ञाद्वारेणेत्यर्थः । अत्र केचिद्वर्णाश्रय इति व्याचक्षते । तेषामात्रेयाद्य-
प्युदाहरणम् ॥ अन्ये त्ववर्णाश्रय इत्यकारप्रलेषमाहुः ॥

(उद्द्योतः) सत्यामिति । यस्मादित्यस्य प्रत्ययविधादुद्देश्य-
तावच्छेदकावच्छिन्नादित्यर्थेऽवर्णान्तादिभि तदङ्गसंज्ञमिति सूत्रार्थ इति
भावः ॥ यच्चङ्गसंज्ञाऽनिमित्तम्, कथं तर्हि वार्तिके प्रत्यय इत्युक्तमत
आह—तत्रेति ॥ आत्रेये ‘इतश्चानिञ’ इति दक् ॥

परे तु वार्तिकस्यायमाशयः—निमित्तनिमित्तनोः संबन्धवद्
विशेषणविशेष्ययोः संबन्धोऽपि सन्निपातः । एवं च प्रतिपदिकस्याद-
न्तत्वंसंबन्धनिमित्तः प्रत्ययस्तद्विधातस्यानिमित्तमिति ॥ इममाश्रय-
जानानः शङ्कते—न प्रत्यय इति ॥ एकदेश्युत्तरयति—अङ्गसंज्ञा
तर्ह्येति । युक्तं चैतत् । उपजीव्यविरोधस्यान्याम्यत्वं हि पत्रन्याय-
मूलम् । तस्य च प्रकृतेऽपि सत्त्वात् । अतिप्रसङ्गस्तु त्वयेव मय्यप्य-
नित्यत्वेन सुशक्यवरणः । अत एव प्राप्तपि कुलमित्यादौ नमुंसक-

ह्रस्वत्वे तुह्यन् । उपजीव्यस्य प्रातिपदिकाजन्तत्वं बन्धस्य विधातात् ॥ बहिरङ्गपरिभाषयाऽसिद्धत्वं तु न । तस्य तत्त्वाभावात् । शैवो गाङ्गय इत्यादावप्यङ्गसंज्ञाया लोपनिमित्तत्वानापस्या वर्णाश्रय इत्यंशस्य वार्तिके वैयर्थ्यापत्तेर्येत्याहुः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अङ्गसंज्ञेति—यद्येवम् तर्हि अङ्गसंज्ञा वर्णविचालस्यानिमित्तं स्यादित्यन्वयः ।

प्रदीपे—सत्यामिति—प्रकृतेः प्रत्ययसन्निपातेनेत्यादिः । आनन्तेवेति—प्रकृतिप्रत्ययानन्तर्येति । तत्र—वार्तिके । तत्र ‘प्रत्ययः’ इत्यन्तम् प्रत्ययनिमित्तकाङ्गसंज्ञापरमिति भाष्यमिदं तदर्थपरमित्यभिप्रेत्य तदाशयमाह—अङ्गसंज्ञेति ।

उद्द्योते—नन्वङ्गसंज्ञायाः सामान्यरूपेणैव उभयसन्निपातलक्षणत्वम्, न तु विशेषरूपेणेत्यत आह—यस्मादिति । अस्मादङ्गस्य संस्कारकवाक्योपप्लव इत्याह—अवर्णान्तादिति । इत्युक्तम्—इत्यन्तमुक्तम् । तथा च वर्णिकासङ्गतिमिदं भाष्यमिति भावः । कैयटाद्यर्क्ति निराकरोति—परेष्विति । उक्तमाशयं समर्थयते—युक्तञ्चेति । एतन्म्यायेति—सन्निपातन्यायस्य मूलमित्यर्थः । तस्य—उपजीव्यविरोधस्य । न वेवमन्यत्रातिप्रसङ्ग इत्यत आह—अतिप्रसङ्गस्त्विति । अनित्यत्वेनेति—सन्निपातपरिभाषया इत्यादिः । अत एव—सन्निपातन्यायस्यानित्यत्वादेव । उपजीव्यस्य—नपुंसकह्रस्वत्वोपजीव्यस्य । विधातादिति—पुकेत्यादिः । असिद्धत्वमिति—नपुंसकह्रस्वत्वस्येत्यादिः । तस्य तत्त्वाभावादिति—अर्थकृतबहिरङ्गत्वस्यानाश्रयणेन नपुंसकह्रस्वत्वस्य बहिरङ्गत्वाभावादित्यर्थः । प्रकृतभाष्योपरि दोषमाह—सौव इति । लोपनिमित्तत्वानापस्या—लोपनिमित्तत्वाभावापत्या । प्रत्यय इत्यस्यावश्यकत्वादाह—अंशस्येति ।

(२४८ दूषणवार्तिकम् ॥ ११ ॥)

॥ * ॥ आत्वं पुग्विधेः क्रापयति ॥ * ॥

(भाष्यम्)

आत्वं पुग्विधेरनिमित्तं स्यात् ॥

क ? ॥

क्रापयतीति ॥

(प्रदीपः) क्रापयतीति । णिचि वृद्धौ कृतायामात्वं पुको न निमित्तं स्यात्, अङ्गस्य य आकारस्तस्य पुगित्यवयवभक्तं पुकं मत्वा दोषोपन्यासः ॥

(उद्द्योतः) आत्वं ‘क्रीडजीनां णा’विति ॥ स्वाङ्गस्याव्यवहायकत्वादाह—आकार इति । श्रुतत्वात्तस्यैव पुगिति भावः ॥

परे तु पुकोऽङ्गभक्तत्वेऽपि न क्षतिः, यादृशयोः सन्निपातः पुङ्गुनिमित्तं तस्य विधातसत्त्वात् । यदागमा इति परिभाषया तद्ग्रहणेन ग्रहणेऽपि स्रज्श्रुतसन्निपातस्याभावात् । अत्र चेदमेव भाष्यं मानम् । ह्रस्वत्वं पुग्विधेरित्यादि च । सिद्धान्ताशयस्तु परिभाषाया अनित्यत्वमाश्रयणीयमित्येवेत्याहुः ॥

(तत्त्वालोकः) उद्द्योते—स्वाङ्गस्येति—अङ्गस्य पुकोत्यादिः । तस्यैव—आकारस्यैव । कैयटीकं खण्डयति—परेष्विति । तस्येति—पुकेति शेषः । ननु यदागमा इति न्यायेन—अङ्गग्रहणेन पुकोऽपि ग्रहणाच्च तेन तस्य विधात इत्यत आह—यदेति । तद्ग्रहणेनेति—अङ्गग्रहणेनेत्यर्थः । पुकोपीति शेषः । ननु स्रज्श्रुतसन्निपातग्रहणे किं सानमित्यत आह—अत्र चेति । नन्विदं भाष्यं कैयटीत्याऽपि

सुयोजमित्यत आह—ह्रस्वत्वमिति । प्रायुक्तमित्यादिः । कैयटीकं ‘मत्वा’ पदसंचितम्—अङ्गभक्तत्वस्य सिद्धान्तं खण्डयन्नाह—सिद्धान्तेति । ‘प्रतिविधेयं दोषेऽपि’ इति वक्ष्यमाणेत्यर्थः । परिभाषायाः—सन्निपातपरिभाषायाः । एवेन—अङ्गभक्तत्वसिद्धान्तव्यवच्छेदः ॥

(२४९ दूषणवार्तिकम् ॥ १२ ॥)

॥ * ॥ पुग् ह्रस्वत्वस्यादीदपत् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

पुग् ह्रस्वत्वस्यानिमित्तं स्यात् ॥

क ? ॥

अदीदपदिति ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये—पुग् ह्रस्वत्वस्येति । ण्याकारसन्निपातनिमित्तः पुग् । ह्रस्वे हि तद्विधातः स्पष्ट एव । न च ह्रस्वस्य चङ्गुणिनिमित्तस्य णिनिमित्तपुगपेक्षया बहिरङ्गत्वेनासिद्धत्वात्कथमत्र परिभाषाप्राप्तिः । एतद्भाष्यप्रामाण्येनानयाऽसिद्धस्यापि निवृत्तिस्वीकारात् । किं च तथा शास्त्रीयकार्येऽसिद्धत्वेऽपि लौकिके सन्निपातेऽसिद्धत्वाभावात् ॥

(तत्त्वालोकः) उद्द्योते—परिभाषेति—सन्निपातपरिभाषेत्यर्थः । असिद्धत्वमभ्युपेत्य प्रथममाह—एतद्भाष्येति । अनया—सन्निपातपरिभाषया । अथ वस्तुतोऽसिद्धत्वमेव नेत्याह—किञ्चेति । तया—बहिरङ्गपरिभाषया ।

(२५० दूषणवार्तिकम् ॥ १३ ॥)

॥ * ॥ त्यदाद्यकारष्टाब्बिधेः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

त्यदाद्यकारष्टाब्बिधेरनिमित्तं स्यात् ॥

क ? ॥

या सेति ॥

(तत्त्वालोकः)—स्यदेति वार्तिके ‘त्यदाद्यकारष्टाब्बिधेयां’ इति पाठः प्रतिभाति, पूर्वोत्तरसंवादात् ॥ अङ्गविभक्तिसन्निपातनिमित्तोऽकारः । टापि च तद्विधात इत्यत आह—अनिमित्तमिति ।

(२५१ दूषणवार्तिकम् ॥ १४ ॥)

॥*॥ इड्विधिराकारलोपस्य ययिवान् ॥*॥

(भाष्यम्)

इड्विधिराकारलोपस्यानिमित्तं स्यात् ॥

क ? ॥

ययिवान् तस्थिवानिति ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये—इड्विधिरिति । ब्रह्मेकाद्यादित्वाकारान्तलक्षण इत् । नियमशास्त्राणां च विधिमुखेनैव प्रवृत्तिरिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इणिनिमित्तस्य वस्वाकारान्तसन्निपातस्याकारलोपे विधातादाह—अनिमित्तमिति ।

उद्द्योते—नन्वस्य नियमशास्त्रादाधिरित्युक्तिर्न युक्त्यत आह—नियमशास्त्राणामिति । च—दि ।

(२५१ दूषणवार्तिकम् ॥ १२ ॥)

॥ * ॥ मनुविभक्त्युदात्तत्वं पूर्वनिघातस्य ॥ * ॥

(भाष्यम्)

मनुविभक्त्युदात्तत्वं पूर्वनिघातस्याऽनिमित्तं स्यात् ॥
क ? ॥

अग्निमान् वायुमान् परमवाचा परमवाचे इति ॥

(प्रदीपः) अग्निमिति । पूर्वमुदात्तमाश्रित्य मनुप उदात्तत्वं क्रियमाणं पूर्वस्य निघातं न कुर्यात् ॥ परमवाचेति । अन्तोदात्ता-
दुत्तरपदादिति विभक्त्युदात्तत्वं विधीयमानं पूर्वनिघातस्यानिमित्तं
स्यात् ॥(उद्द्योतः) पूर्वमिति । ह्रस्वनुङ्भ्यामित्यन्तोदात्तादित्य-
नुवृत्तेरिति भावः ॥(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—मनुप इति—‘ह्रस्वनुङ्भ्यामि’त्यने-
नेत्यादिः । उद्द्योते—ह्रस्वत्रेति—‘अन्तोदात्तादुत्तरपदादि’त्यत इति शेषः ।

(२५३ दूषणवार्तिकम् ॥ १६ ॥)

॥ * ॥ नदीह्रस्वत्वं संबुद्धिलोपस्य ॥ * ॥

(भाष्यम्)

नदीह्रस्वत्वं संबुद्धिलोपस्यानिमित्तं स्यात् ॥

क ? ॥

नदि कुमारि किशोरि ब्राह्मणि ब्रह्मबन्धु इति ।

नदीह्रस्वत्वे कृते ‘एङ्ह्रस्वात्सम्बुद्धेः’ इति संबुद्धि-
लोपो न प्राप्नोति ॥

(उद्द्योतः) ह्रस्वत्वम्—अग्न्यायेत्यनेन ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—नदीह्रस्वत्वनिमित्तस्य—अङ्गसम्बुद्धि-
सन्निपातस्य सम्बुद्धिलोपे विघातादाह—अनिमित्तमिति ।

(दूषणसाधकभाष्यम्)

मा भूदेवम् । ऊच्यन्तादित्येवं भविष्यति ॥

(प्रदीपः) मा भूदिति । ह्रस्व्यादिसूत्रे दीर्घग्रहणमदृष्ट्वेद-
मुच्यते । तत्र कृतेऽपि ह्रस्वत्वे स्थानिवद्भावाद्भविष्यतीति भावः ॥
ब्रह्मबन्धुशब्दापेक्षया च नैतदुच्यते, तस्याऽथावन्तत्वात् ॥(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एवम्—‘एङ्ह्रस्वादि’ति सम्बुद्धिलोपः ।
‘ह्रस्व्यादिसूत्रेण स इत्यभिप्रेत्याह—ऊच्यन्तेति ।प्रदीपे—अदृष्टेति—क्यान्विशेषणत्वेनादृष्ट्वेत्यर्थः । एवञ्च पृथग्
निमित्तं दीर्घ इत्यभिमानः । तत्र—दीर्घस्य क्थान्विशेषणत्वे सति ।
भावादिति—दीर्घत्वेनेति शेषः ।

(दूषणसाधकभाष्यम्)

न सिध्यति । दीर्घादित्युच्यते, ह्रस्वान्ताच्च न
प्राप्नोति ॥ इदमिह संप्रधार्यम्—ह्रस्वत्वं क्रियतां संबु-
द्धिलोप इति ॥

किमत्र कर्तव्यम् ? ।

परत्वाद् ह्रस्वत्वम् ॥

(तत्त्वालोकः) न सिध्यतीति—ह्रस्व्यादिसूत्रेण सम्बु-
द्धिलोप इत्यादिः । यतस्तत्र क्थान्विशेषणमिति शेषः । न दीर्घः
पृथग् निमित्तम् । तथा सति—तस्य समासेनैव निर्देश्यत्वापातात्,
अतिप्रसङ्गापत्तेश्चेत्याशयेनाह—दीर्घादिति । ह्रस्वान्ताच्चेति—अत
इत्यादिः । क्थावन्तात् स इति शेषः । ह्रस्वत्वं क्रियतामिति—
प्रागित्यादिः । अथवेति शेषः । अत्रेति—अनयोरित्यर्थः । प्रागि-
ति शेषः ।

(दूषणसाधकभाष्यम्)

नित्यः संबुद्धिलोपः । कृते ह्रस्वत्वे प्राप्नोति,
अकृतेऽपि ॥(प्रदीपः) नित्य इति । कार्यं तावन्नित्यं तथेन केनचिच्छङ्गेन
भवत्विति भावः ॥ संबुद्धिलोपस्यावकाशो हे देवदत्तेति ॥(उद्द्योतः) ननु ह्रस्वग्रहणं निरवकाशत्वेन सन्निपातपरिभा-
षाबाधकं स्यादत आह—संबुद्धिलोपस्येति ॥(तत्त्वालोकः) भाष्ये—नित्य इति—तयोः परत्वाद्—ह्रस्वत्वं
प्राग् न कर्तुं शक्यते, यत इत्यादिः । ननु कुतः स नित्य इत्यत आह—
कृते इति । यत इत्यादिः । प्राप्नोतीति—सः, तथेति शेषः ।प्रदीपे—नन्वकृते ह्रस्वत्वे ‘ह्रस्व्यादि’ति सम्बुद्धिलोपः कृते
‘वेङ्ह्रस्वादि’ति । तथा च लक्षणभेदात्कथं तस्य नित्यत्वमित्यत आह—
कार्यमिति ।उद्द्योते—ह्रस्वग्रहणमिति—‘एङ्ह्रस्वादि’ति सूत्रे इत्यादिः ।
स्यादिति—तथा च सम्बुद्धिलोप इति भावः ।

(दूषणसाधकभाष्यम्)

अनित्यः संबुद्धिलोपः । नहि कृते ह्रस्वत्वे प्राप्नोति ॥

किं कारणम् ? ।

सन्निपातलक्षणो विधिरनिमित्तं तद्विघातस्येति ॥

(आक्षेपोपसंहारभाष्यम्)

एते दोषाः समा भूयांसो वा । तस्मान्नार्थाऽनया
परिभाषया ॥(प्रदीपः) भूयांसो वेति । दुष्टत्वप्रतिपादनाय प्रकर्षारोपः ।
सर्वाद्विषु समशब्दस्य सर्वशब्दपर्यायस्य सर्वनामसंज्ञाविधानात्पुन्य-
वाचिनोऽत्र समा इति प्रयोगः । अस्ति समशब्दः सर्वपर्यायः । यथा
समराज्यं वर्तते सर्वेषां राज्यं वर्तते इत्यर्थः । वेदेऽपि—मा नः
समस्य दूष्य इति प्रयोगः । सर्वस्य दुर्धियो मा न इत्यर्थः । तत्र
प्रयोजनानामल्पत्वात्तान्येवोपसंख्यताव्यानीत्यर्थः ॥(उद्द्योतः) भाष्ये एते दोषाः समा इति । वार्तिककारो-
क्तसकलप्रयोजनापेक्षमिदम् ॥ यद्यपि प्रयोजनानि नव । दोषा
अष्टौ ॥ तथापि अल्पान्तरत्वात्समत्वोक्तिः । यद्वाऽन्यत्रापि दोषः
संभाव्यत इत्यभिमानः ॥ ननुक्तदोषाणामुक्तप्रयोजनेभ्यो बहुत्वमेव
न, कुतस्तद्विशयोऽत आह—दुष्टत्वेति ॥ अन्ये तूक्तेषु दूषितप्रयो-
जनानि त्यक्त्वा स्थितप्रयोजनत्रयापेक्षया भूयस्त्वोक्तिरित्याहुः ॥
ध्यायतेविचि षष्ठयेकवचने आतो घातोरिति लोपे दुरोदाक्षाना-
शदमध्येष्विति उक्ते उत्तरपदादेः षट्त्वे दूष्य इति तदाह—दुर्धिय
इति । सर्वस्य दुर्बुद्धेरंहतिरुपद्रवो नोऽस्मान्मा वधोदित्यर्थः ॥ दुःस्थिता
धीर्येषामिति विग्रहे गतिकारकपूर्वकत्वाभावाद्यणं न ॥ तस्मान्नार्थ
इति पूर्वपक्षाशयमाह—सत्रेति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—समा इति—प्रयोजनैरित्यादिः ।
 प्रयोजनेभ्य इति शेषः । अनया—सन्निपातलक्षणया ।
 प्रदीपे—दुष्टत्वेति—सन्निपातपरिभाषाया इत्यादिः । प्रकर्षेति—
 दोषेषु प्रयोजनापेक्षयेत्यादिः । ननु सम-शब्दस्य सर्वनामत्वात् समे
 इत्युचितमित्यत आह—सर्वादिविविति । वाचिन इति—समशब्द-
 स्येति शेषः । ननु समशब्दस्य सर्वपर्यायत्वमदृष्टचरमित्यत आह—
 अस्तीति । समराज्यं वर्त्तते इति—लोके इत्यादिः । इति प्रयोग इति
 शेषः । तत्रेति—दोषप्रयोजनयोर्मध्ये इत्यर्थः । दोषापेक्षयेति शेषः ।
 उद्द्योते—अवधानान्तरत्वादिति—प्रयोजनेभ्य इत्यादिः । दोष-
 विविति शेषः । तदतिशयः—प्रयोजनापेक्षया दोषातिशयः । कैयटा-
 बुक्तं खण्डयति—अन्ये विविति । उक्तेष्विति—प्रयोजनेष्विति शेषः ।
 भूयस्त्वेति—दोषाणामित्यादिः । ननु 'दुर्' इत्यस्य प्रादिषु पाठाद्
 गतित्वेन धीशब्दस्य गतिपूर्वकत्वादत्र यणापत्तिरित्यत आह—दुः-
 स्थितेति । न प्रादिषु पाठमात्रेण कस्यचिद् गतिसंज्ञा भवति, किन्तु
 क्रियायोगस्यापि सत्त्वे एव । तथा च—यथा क्रियया युक्ताः प्रादयो
 भवन्ति, प्रत्यासत्त्या तां क्रियाप्रत्ययेव ते गतिसंज्ञका भवन्तीति निय-
 मकाभादुक्तविग्रहे 'दुर्' इत्यस्य स्थितशब्दप्रत्ययेव गतित्वम्, न
 तु धीशब्दप्रतीत्याशयेनाह—गतीति । धीशब्दस्येत्यादिः ।

(सिद्धान्तिसमाधानभाष्यम्)

नहि—दोषाः सन्तीति परिभाषा न कर्तव्या,
 लक्षणं वा न प्रयेयम् । नहि—भिक्षुकाः सन्तीति
 स्थाल्यो नाधिश्रीयन्ते । न च मृगाः सन्तीति यवा
 नोप्यन्ते ॥ दोषाः खल्वपि साकल्येन परिगणिताः ।
 प्रयोजनानामुदाहरणमात्रम् ॥

कुत एतत् ? ॥

नहि दोषाणां लक्षणमस्ति । तस्माद्यान्येतस्याः परि-
 भाषायाः प्रयोजनानि तदर्थमेवा परिभाषा कर्तव्या,
 प्रतिविधेयं दोषेषु ॥ कृन्मेजन्तः ॥ ३८ ॥

(प्रदीपः) प्रतिविधेयमिति । तत्र विधानसामर्थ्याद्वाङ्मो-
 र्णविचालो भविष्यति ॥ कष्टायेति शापकाद्यशब्दे दीर्घो भविष्यति ॥
 न यासयोरिति लिङ्गादाव् भविष्यति । ययिवानिति । वस्वेकाजादि-
 त्वयं नियम इदो, न त्वपूर्वोऽयं विधिरित्याकारस्य लोपः ॥
 क्वापयतीत्याकारान्तभक्तः पुत्रं व्यवधायकः ॥ अदीदृषदिति लिङ्गाद्
 ह्रस्वः । यदयं मारणतोषणेति जानातेर्मित्वमुपधाह्रस्वार्थं शास्ति
 तज्ज्ञापयति—पुकि कृते उपधाह्रस्वत्वं भवतीति । नहि जानातेरकृते
 पुकि ह्रस्वभावित्वमुपधा भवति ॥ अग्निमानिति अनुदात्तं पदमे-
 कवर्जमिति परिभाषा स्वरविषया संनिपातपरिभाषां बाधते ॥
 एह्रस्वादित्यत्रापि गुणास्संबुद्धेरिति वक्तव्ये ह्रस्वग्रहणसामर्थ्यात्सं-
 निपातपरिभाषाऽभावः । दूर्वात्यत्र च्छन्दसि गुणाभावपक्षे छान्दसो
 लुग्मविष्यति ॥ ३८ ॥

(उद्द्योतः) सिद्धान्ती समाधत्ते—भाष्ये—दोषाः खल्व-
 पीति ॥ परिभाषायाः कर्तव्यत्वे युक्त्यन्तरमप्याह सिद्धान्ती—
 नहीति ॥ लक्षणमिति । उपलक्षकं रूपं नास्तीत्यर्थः ॥ तत्र विधा-
 नेति । यादृशप्रकृतिप्रत्ययसन्निपातनिमित्ताङ्गसंज्ञा तादृशसन्निपात-
 विधातं विना यस्येति लोपस्य चारितार्थ्याभावादिति भावः ॥ कष्टा-
 येति । अकारसन्निपातनिमित्तो ज्येयं यथादिनिमित्तदीर्घस्यानिमित्तं
 स्यादिति भावः ॥ नचैवं दोषाः साकल्येनेति भाष्यविरोधः । कष्टा-

येति यादेशो दीर्घत्वस्येति ग्रन्थो भाष्यपुस्तकेषु भ्रष्टोऽतो न दोषः ।
 एवं च समा इत्यपि यथाश्रुतमेवेत्याहुः ॥ लिङ्गादिति । इत्यनिषेध-
 वयर्थ्यादिति भावः ॥ वस्वपूर्वं इति । क्रादिनियमादाध्यानुकस्ये-
 डित्येवेदसिद्ध इति नेडकारान्तसन्निपातनिमित्त इति भावः ॥

परे तु नियमशास्त्राणां विधित्वमेव, आर्थी त्वितरनिवृत्तिरित्य-
 र्थस्य भाष्यसंमतत्वेनाकारान्तसन्निपातनिमित्त एवेडित्यनित्यत्वेनै-
 वात्र समाधानं युक्तमित्याहुः ॥ आकारान्तेति । अङ्गस्येत्यनेन
 सामानाधिकरण्यस्योचितत्वादिति भावः ॥ अत्र यद्वक्तव्यं तत्प्रागेवो-
 क्तम् ॥ तज्ज्ञापयतीति । अत एव भरज्जपीति निर्देशः सङ्गच्छते ।
 मितां ह्रस्वे चोपधाया इत्यनुवर्तत इति भावः ॥ ह्रस्वभाविनीति ।
 अचक्षेत्र्युपस्थितेरिति भावः ॥ अचक्षेत्र्यस्य श्रुतित्वेन तद्वाक्यक-
 नापेक्षयाऽस्त्येवानुमितस्य लोकन्यायसिद्धस्य बाधकत्वनोचितेति
 तात्पर्यम् ॥ बाधते इति । ह्रस्वनुडम्यामित्यत्रोपस्थितयोपस्थिति-
 सामर्थ्यादिति भावः ॥ गुणाभावेति । जसादिषु छन्दसि वावच-
 नमिति वचनादिति भावः ॥ ३८ ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्रयोजनानामिति—किन्वित्यादिः ।
 मात्रमिति—रक्षितमिति शेषः । प्रतिविधेयमिति—तथेत्यादिः ।

प्रदीपे—तत्र—दोषाणां मध्ये । यशब्दे—यशब्दे परे । आप्—
 कृतात्वाद् यदादिशब्दाट्पाप् । लिङ्गमाह—यदिति । अयम्—
 आचार्यः ।

उद्द्योते—परिभाषायाः—सन्निपातपरिभाषायाः । अत्रत्यपूर्वप-
 क्षस्य भाष्यानुकृतात्तस्याशयमाह—अकारेति । अन्येत्वेत्यादिः ।
 एवम्—अत्र दोषसत्त्वे । कष्टायेतीति—यत इत्यादिः । आहुरिति-
 सिद्धान्तिन इति शेषः । केचित्तु—'गृहाणेति शानजादेशो हि लो-
 पस्य' इति ग्रन्थोऽपि भाष्यपुस्तकेषु भ्रष्टः । अत एव 'भूयांसः'
 इत्युक्तिः । 'समाः' इत्युक्तिस्तु स्वल्पान्तरत्वादिति वदन्ति । लिङ्गात्—
 निर्देशादिति दण्ड्याबुक्त्यसाङ्गत्यायाह—इत्वेति । ननु यादिभातो-
 र्निवृत्तेन 'एकाच उपदेशेऽनुदात्तादि'तीग्नियेषात्कथमत्रेदसिद्धिरि-
 त्यत आह—क्वादिनियमादिति । कैयटाबुक्तिं निराकरोति—परे
 त्विति । अनित्यत्वेनेति—सन्निपातपरिभाषाया इत्यादिः । मितां
 ह्रस्वे चेति—'उदुपधाया गोहः' इति सूत्रादिति शेषः । ननु लिङ्गेन
 'अचक्षेत्र्यस्यैव बाधनेष्टसिद्धिरित्यत आह—अचक्षेत्र्यस्येति ।
 'श्रुतानुमितयोः श्रुतसम्बन्धो बलीयानि'ति न्यायेनाह—श्रुतित्वेनेति ।
 अस्यैव—'सन्निपाते'त्यस्यैव ।

(३५ अव्ययसंज्ञासूत्रम् ॥ १ । १ । ६ आ. १२ ॥)

अव्ययीभावश्च ॥ १ । १ । ४० ॥

(२५४ प्रयोजनवार्तिकम् ॥ १ ॥)

॥ * ॥ अव्ययीभावस्याव्ययत्वे प्रयोजनं
 लुङ्मुखस्वरोपचाराः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अव्ययीभावस्याव्ययत्वे प्रयोजनम् ॥

किम् ?

लुङ्मुखस्वरोपचाराः ॥

लुक्—उपामि प्रत्यमि । 'अव्ययान्त' इति लुक्
 सिद्धो भवति ॥

मुखस्वरः—उपाग्निमुखः प्रत्यग्निमुखः । 'नाव्य-
यदिक्रान्दगोमहत्थूलमुष्टिप्रथुवत्सेभ्य' इत्येष प्रति-
षेधः सिद्धो भवति ॥

उपचारः—उपपयःकारः उपपयःकाम इति । 'अतः
कुकमिकंसकुम्भपात्रकुशाकर्णाञ्जनव्ययस्य' इति प्रति-
षेधः सिद्धो भवति ॥

(प्रदीपः) अव्ययीभावश्च ॥ ४० ॥ प्रयोजनमिति । मुख-
स्वरोपचारो निवर्त्यमानो प्रयोजनम् । यथा मशकार्थं धूम इति ॥

(उद्द्योतः) अव्ययीभावश्च ॥ ४० ॥ उपचारो नाम अतः
कृ इति विहितवितर्गस्थानिकसत्त्वम् ॥ यथा मशकार्थं इति ।
एतदेव निवृत्तिकारणमिति पातञ्जलैर्व्यवहियते ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—मुखस्वरो नाम 'मुखं स्वाङ्गमिति'
यत्रविहितं मुखरूपोत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । एष प्रतिषेध इति—
मुखस्वरस्येति शेषः । तथा च—उपाग्निमुख इत्यादौ 'बहुव्रीहौ प्रकृत्ये'-
ति पूर्वपदप्रकृतिस्वर एव भवति, पूर्वपदश्च समासस्वरेणान्तोदात्त-
मित्याशयः । प्रतिषेध इति—उपचारस्येति शेषः । उपपयः कार
इत्यादौ 'अतः कुकमो'ति प्राप्तं सत्त्वम् 'अनव्ययस्ये'ति पशुदस्वते
इति भावः ।

प्रदीपे—मुखस्वरेति—अत्रेत्यादिः । इतीति—'अत्र मशको
निवर्त्यमानः प्रयोजनमिति' शेषः ।

उद्द्योते—एतदेवेति—अव्ययत्वमेवेत्यर्थः । मुखस्वरोपचारयो-
रिति शेषः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

किं पुनरिदं परिगणनमाहोस्विदुदाहरणमात्रम् ।

(तत्त्वालोकः) किं पुनरिदमिति—प्रयोजनानामिति शेषः ।

(समाधानभाष्यम्)

परिगणनमित्याह ॥ अपि खल्वप्याहुः—'यदन्य-
दव्ययीभावस्याव्ययकृतं प्राप्नोति तस्य प्रतिषेधो
वक्तव्यः' इति ॥

(प्रदीपः) अपि खल्विति । एवं खल्वित्यर्थः । परिगणनम-
नेन दृढीक्रियते ॥

(उद्द्योतः) अनेनेति । ऋग्यन्तरवचनसंवादेनेत्यर्थः । तत्र
वक्तव्य इत्यन्तं तत् । तत्र यदन्यदित्यन्त्यत्वे प्रतियोगिनख्य उक्ता
इत्याहुः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तत्स्थ उत्तरमनुवदति—परिगणन-
मिति । इत्याहेति—सिद्धान्तोति शेषः । अव्ययकृतम्—अव्ययत्व-
प्रयुक्तम् ।

उद्द्योते—तत्र—संवादे । तत्—वचनम् । अन्यत्वस्य प्रति-
योगिसाक्षात्त्वादाह—तत्रेति । वचने इत्यर्थः । उक्ताः—लुङ्मुख-
स्वरोपचाराः । प्रत्यासत्त्येति भावः । आहुरिति—तत्त्वविद इति
शेषः ॥ परिगणनाभावे—अव्ययीभावमात्रस्याव्ययत्वात् 'प्रतिषेधो वक्त-
व्यः' इति गौरवम् । परिगणने तु—पराङ्गवद्भावादिषु विधेयेषु तस्या-
व्ययसंज्ञाया अभावादेव तत्प्रयुक्तकार्यप्राप्तौ प्रतिषेधो न वक्तव्य इति
लाघवमित्याशयः ।

(अनुयोगभाष्यम्)

किं पुनस्तत् ?

(तत्त्वालोकः) किं पुनस्तदिति—यस्य प्रतिषेधो वक्तव्य
इति शेषः ।

(परिगणनाभावे दूषणभाष्यम्)

[पराङ्गवद्भावः ।] पराङ्गवद्भावेऽव्ययप्रतिषेधश्चो-
दित उच्चैरधीयान नोच्चैरधीयानेत्येवमर्थम् । स इहापि
प्राप्नोति—उपाग्न्यधीयान प्रत्यग्न्यधीयान ॥

(प्रदीपः) उपाग्न्यधीयानेति । अग्निसमीपे अधीयानेत्यर्थः ।
तत्र ऋषध्यामन्त्रितकारकवचनम् इति पराङ्गवद्भावो भवति ॥

(उद्द्योतः) किं पुनस्तत्पराङ्गवदित्यादिना तस्यैवोदाहरण-
प्रदर्शनम् ॥ षष्ठ्येति । अत्र च कारकत्वम् । तेन समुदायस्य षष्ठ-
मामन्त्रितस्य चेयायुदात्तत्वम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पराङ्गवद्भावः—पराङ्गवद्भावाभावादिः
इत्येवमर्थम्—इत्यादौ पराङ्गवद्भावाभावार्थम् । सः—अव्ययप्रति-
षेधेन पराङ्गवद्भावाभावः ।

उद्द्योते—तस्यैव—प्रतिषेधस्यैव । तेन—पराङ्गवद्भावेन ।

(परिगणनाभावे दूषणभाष्यम्)

अकच्यव्ययग्रहणं क्रियते उच्चकैर्नोचकैरित्येवमर्थम् ।
तदिहापि प्राप्नोति—उपाग्निकं प्रत्यग्निकम् ॥

(तत्त्वालोकः) इत्येवमर्थम्—इत्यादावकचर्थम् । तत्-
अव्ययग्रहणेनाकच ।

(परिगणनाभावे दूषणभाष्यम्)

मुमि अव्ययप्रतिषेधश्चोद्यते—दोषाभ्यन्तमहर्दिवा-
मन्था रात्रिरित्येवमर्थम् । स इहापि प्राप्नोति—उ-
कुम्भमन्य उपमणिकमन्य इति ॥

(तत्त्वालोकः) इत्येवमर्थम्—इत्यादौ मुमभावार्थम् ।
सः—अव्ययप्रतिषेधेन मुमभावः ।

(परिगणनाभावे दूषणभाष्यम्)

'अस्य चवौ' अव्ययप्रतिषेधश्चोद्यते—दोषाभूतम-
हर्दिवाभूता रात्रिरित्येवमर्थम् । स इहापि प्राप्नोति—
उपकुम्भीभूतम् उपमणिकीभूतम् ॥

(तत्त्वालोकः) 'अस्य चवौ'—'अस्य च्वावि'तीत्ये । इत्येव-
मर्थम्—इत्यादावीत्वाभावार्थम् । सः—अव्ययप्रतिषेधेनेत्वाभावः ।

(प्रत्याख्यानभाष्यम्)

यदि परिगणनं क्रियते, नार्थोऽव्ययीभावस्याव्यय-
संज्ञया ॥

(तत्त्वालोकः) नार्थ इति—न प्रयोजनमित्यर्थः । तद्वि-
त्यादिः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

कथं यान्यव्ययीभावस्याव्ययत्वे प्रयोजनानि ? ॥

(तत्त्वालोकः) कथमिति—यद्येवम् तर्हि कथन्तान्युपपन्न-
यानि लुङ्मुखस्वरोपचाराख्यानीति रीत्याऽन्वयः ।

(प्रत्याख्यानसाधकः । मप्रयोजननिरासभाष्यम्)

नैवानि सन्ति । यत्तावदुच्यते—कुणिति । आम्ना-

यप्रवृत्तिर्हापयति—भवत्यव्ययीभावाल्लुगिति । यदयम्—
'नाव्ययीभावादतः' इति प्रतिषेधं शास्ति ॥

(उद्घोतः) भाष्ये यदयं नाव्ययीभावादिति । स ह्यनन्त-
त्वाद्वाक्ययादाप्सुप इत्यस्यैव निषेधो न तु सुपो धात्वित्यस्येति
उपमणिकमुख इत्यादौ तन्निषेधेन चरितार्थमिति न अमितव्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—नैतानीति—नैतानि लुङ्मुखस्वरोप-
चाराख्यानि अव्ययीभावस्याव्ययत्वे प्रयोजनानि सन्तीत्यर्थः । यत्ता-
वदिति—(तथाहि -) यत्प्रथमत्यर्थः । आचार्येति—तत्रोच्यते
इत्यादिः । अयम्—आचार्यः । एवमग्रेऽपि । प्रतिषेधमिति—
सुब्लुक इत्यादिः । तथा च न लुक् तस्य तत्त्वे प्रयोजनमिति भावः ।

उद्घोते—नन्वप्राप्त-सुब्लुकप्रतिषेधेन चरितार्थत्वात् कथं प्रकृत-
प्रतिषेधस्य शापकत्वमित्यत आह—स हीति । प्रकृतप्रतिषेधो यत
इत्यर्थः । इत्यस्येति—इतिप्राप्तसुब्लुक इत्यर्थः । एवमग्रेऽपि ।
तन्निषेधेनेति—'सुपो धात्विति' प्राप्तसुब्लुको निषेधेनेत्यर्थः । स
इति शेषः । चरितार्थमिति—अत्र 'चरितार्थः' इति पाठः ।

(२ यप्रयोजननिरासभाष्यम्)

उपचार इति । अनुत्तरपदस्थस्येति वर्तते ॥

(तत्त्वालोकः) उपचार इतीति—यच्चोच्यते इत्यादिः ।
तत्रोच्यते इति शेषः । अनुत्तरेति—'अतः कृत्मी'ति सूत्रे 'नित्यं
समाते' इति सूत्रादित्यादिः । वर्तते—अनुवर्तते । तथाचोपचार-
निवृत्तिरपि तस्य तत्त्वे न प्रयोजनमिति भावः ।

(३ यप्रयोजननिरासभाष्यम्)

तत्र मुखस्वर एकः प्रयोजयति । न चैकं प्रयोजनं
योगारम्भं प्रयोजयति । यद्येतावत्प्रयोजनं स्यात्तत्रैवायं
ब्रूयात्—'नाव्ययादव्ययीभावाच्च' इति ॥ अव्ययी-
भावश्च ॥ ४० ॥

(प्रदीपः) न चैकमिति । सामान्यलक्षणमेकप्रयोजनार्थं न
कर्तव्यमित्यर्थः ॥ तत्रैवायमिति । न चोक्तम्, तस्मान्मुखस्वरेणात्र
भवितव्यमित्याहुः ॥ अन्ये तु वर्णयन्ति—अनव्ययमव्ययं भवतीत्य-
न्वर्थसंज्ञाविज्ञानान्मुखस्वरनिवृत्तिर्भवतीति नार्थः सूत्रेणेति ॥ केचित्तु-
स्वरादिपाठात्सिद्धायामव्ययसंज्ञायां पुनर्वचनमनित्यत्वज्ञापनार्थम् ।
तेन कतिपयान्येवाव्ययकार्याणि भवन्तीति नार्थः परिगणनेनेत्याहुः ॥
तेषां वचनमन्तरेण विशेषे प्रमाणाभावः ॥ ४० ॥

(उद्घोतः) न चोक्तमिति । भाष्ये यदीत्यसन्दिग्धे संदिग्ध-
वचनं वेदाः प्रमाणं चेदितिवत् । तस्मात्तत्र ग्रहणं कर्तव्यम् । सूत्रं च
न कार्यमिति भाष्याशय इति वयम् ॥ अन्ये स्मिति । त्विना ह्यारो-
पितमव्ययत्वं वास्तवमनव्ययत्वं च प्रतीयते इति यथालक्ष्यं किंचिद-
व्ययकार्यं भवति किंचिन्नेतीष्टं सिद्धमिति भावः ॥ विशेषे कार्यवि-
शेषे ॥ किंच द्विर्बद्धं सुबद्धमिति न्यायेन पुनर्विधानात् सार्वत्रिकत्व-
मेव स्यादित्यपि द्रष्टव्यम् । एवं चाव्ययीभावस्याव्ययत्वात्कथञ्चेति
हरदत्तायुक्तं चिन्त्यम् । भाष्यविरोधात् ॥ अन्ये तु—मुखस्वरे ना-
व्ययीभावादिति नोक्तम् । सूत्रं च कृतम् । तस्मादन्यदपि प्रयोज-
नम्—नद्या उपकूलमित्यादौ षष्ठीसमासप्रतिषेधादीत्याहुरिति मतं
हरिटीकायां स्पष्टम् । तदपि खल्वप्याहुरित्यादिभाष्याननुगुणम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तत्रेति—यत् लुगुपचारयोरन्यथासिद्धौ
सत्यामित्यर्थः । एक इति—अव्ययीभावस्याव्ययत्वमिति शेषः ।
न च—न तु । तत्रेति—मुखस्वर एवेत्यर्थः । तर्हीत्यादिः ।

प्रदीपे—एकप्रयोजनकानाम् 'अग्नेर्दग्नि'त्यादियोगानामारम्भ-
दर्शनादाह—सामान्येति । भाष्याशयमाह । न चोक्तमिति—न कु-
क्तमित्यर्थः । सूत्रेण—प्रकृतसूत्रेण । स्वरादीति—अव्ययीभावस्ये-
त्यादिः । अनित्यत्वेति—अव्ययत्वस्येत्यादिः । केषाञ्चित्तन्तं दूष-
यति—तेषामिति ।

उद्घोते—सिद्धान्तभूतं भाष्याशयमाह—यदीति । तत्र—मुख-
स्वरे । ग्रहणं कर्तव्यम्—'नाव्ययादव्ययीभावाच्चे'ति वक्तव्यम् ।
सूत्रम्—प्रकृतसूत्रम् । दोषान्तरमाह—किञ्चेति । सार्वत्रिकत्व-
मिति—अव्ययत्वस्य निखिलाव्ययीभावगतत्वमित्यर्थः । एवञ्च—
परिगणनावश्यकत्वे च । सूत्रम्—प्रकृतसूत्रम् । प्रयोजनमिति—
अव्ययीभावस्याव्ययत्वे इत्यादिः । प्रतिषेधेति—'पूरणगुणे'त्यादि
सूत्रेणेति भावः ।

(इत्यव्ययसंज्ञाप्रकरणम्)

(अथ सर्वनामस्थानसंज्ञाप्रकरणम्)

(३६ सर्वनामस्थानसंज्ञासूत्रम् ॥ १ । १ । ६ आ० १३)

शि सर्वनामस्थानम् ॥ १ । १ । ४१ ॥

(३७ सर्वनामस्थानसंज्ञासूत्रम् ॥ १ । १ । ६ आ० १४)

सुडनपुंसकस्य ॥ १ । १ । ४२ ॥

(जसः शोः संज्ञाप्रतिषेधनिराकरणाधिकरणम्)

(२५५ आद्येपवार्तिकम् ॥ १ ॥)

॥ ॐ ॥ शि सर्वनामस्थानं सुडनपुंसकस्ये-
ति चेज्जसि शिप्रतिषेधः ॥ ॐ ॥

(भाष्यम्)

शि सर्वनामस्थानं सुडनपुंसकस्येति चेज्जसि शोः
प्रतिषेधः प्राप्नोति । कुण्डानि तिष्ठन्ति वनानि तिष्ठन्ति ॥

(प्रदीपः) शि सर्वं ॥ ४१ ॥ सुडनपुंसकस्येति चेदिति ।
अस्मिन् सूत्रन्यासे दोषः । सुद् स्त्रीपुंसयोरित्यस्मिन्न्यासे न दोष
इत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—वार्तिके सूत्रद्वयानुवादात्सूत्रद्वयं प्रती-
कत्वेन गृह्णाति—शि सर्वनामेति । सुडोऽनपुंसकेन सम्बन्धः, अन्यथा
पूर्वसूत्रस्य वैयर्थ्यम्, तथा सति तु शसः शौ तस्य चारितार्थ-
मित्यत आह—जसि शीति । जसः शोः संज्ञाप्रतिषेध इत्यर्थः ।
तर्हीत्यादिः ।

प्रदीपे—अस्मिन्—'सुडनपुंसकस्ये'त्यस्मिन् । तत्सूचितं न्यासा-
न्तरमाह—सुद् स्त्रीति ।

[॥ * ॥ असमर्थसमासश्च ॥ * ॥]

(दूषणान्तरभाष्यम्)

असमर्थसमासश्चायं द्रष्टव्योऽनपुंसकस्येति । न हि
नन्वो नपुंसकेन सामर्थ्यम् ॥

केन तर्हि ?

भवतिना—न भवति नपुंसकस्येति ॥

(प्रदीपः) प्रसज्यप्रतिषेधाश्रयेण पूर्वपक्षः, पर्युदासाश्रयेण सिद्धान्तः ॥

(उद्द्योतः) शिसर्वना ॥ ४१ ॥ भाष्येऽसमर्थसमासश्चेति दूषणान्तरम् । तत्रासामर्थ्यमसंबन्धात् । चेन वाक्यभेदस्यापि संग्रहः ॥ पर्युदासेति । एवं हि समर्थसमासैकवाक्यते लभ्येते ॥ यद्यपि पर्युदासेऽपि लक्षणा, तथापि दोषद्वययुक्तप्रसज्यप्रतिषेधापेक्षया लघुरेवेति भावः ॥ वस्तुनो नञो निपातत्वेनानेकार्थत्वात्पर्युदासपक्षे लक्षणेति रिक्तं वचः ॥ पर्युदासपक्षे सुद्धित्यनेनैकवाक्यतया तस्य प्राप्तावपि आद्यस्याप्राप्तौ न मानमिति तात्पर्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) उद्द्योते—तत्र—प्रसज्यप्रतिषेधाश्रयेण । अस-
म्बन्धादिति—यकार्थभावस्य व्यपेक्षायाश्चाभावादित्यर्थः । न्यूनतां
निराकरोति—चेनेति । अत्र पक्षे—प्रथमदोषस्य भाष्य एवोद्धृतत्वा-
त्तदतिरिक्तदोषद्वयसुद्धरति—एवं हीति । पर्युदासाश्रयेण हीत्यर्थः
लघुरेवेति—तद्योगिनोत्पाशयः । प्रथमं तामन्युपेत्याह—तथापीति ।
दोषद्वयेति—अनमर्थसमास-वाक्यभेदरूपदोषद्वयेत्यर्थः । लघुरे-
वेति—लक्षणारूपैकदोषयुक्तः पर्युदास इत्यादिः । अथ वस्तुतस्तु सैव
नेत्याह—वस्तुत इति । सुद्धित्यनेनेति—अनपुंसकस्येति शेषः ।
तस्येति—सुद्धित्वस्येत्यर्थः । जसः शावित्यादिः । आद्यस्य—‘शि
सर्वनामस्थानमि’त्यस्य ।

(समाधानभाष्यम्)

यत्तावदुच्यते—ॐ शि सर्वनामस्थानं सुडनपुंस-
कस्येति चेज्जसिप्रतिषेधः—इति ॥

(तत्त्वालोकः) तावत्—प्रथमम् । इतीति—तत्रोच्यते—
इति शेषः ।

(२५६ समाधानवार्तिकम् ॥ ३)

॥ * ॥ नाप्रतिषेधात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

नायं प्रसज्यप्रतिषेधो—नपुंसकस्य नेति ॥

किं तर्हि ? ।

पर्युदासोऽयम्—यदन्यग्रपुंसकादिति । नपुंसके
न व्यापारः । यदि केनचित्प्राप्नोति, तेन भविष्यति ।
पूर्वेण च प्राप्नोति ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये नपुंसके न व्यापार इति । निषेधस्येति
शेषः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—नाप्रतिषेधादिति—वार्तिकं न प्रति-
षेधनिषेधकम्, पर्युदासेऽप्यार्थिकनिषेधसत्त्वादित्यत आह—नाप्र-
मिति । न ‘अनपुंसकस्ये’त्ययमित्यर्थः । नपुंसकादिति—तस्येति
शेषः । नपुंसके इति—तेनेत्यादिः । यदीति—तथाचेत्यादिः । जसः
शाविति शेषः । तेनेति—उद्दीत्यादिः । पूर्वेण—‘शि सर्वे’त्यनेन ॥
अस्य प्रसज्यप्रतिषेधत्वे तु तत्र पूर्वेण प्राप्तापि संज्ञा निषिध्यतेति
भावः ।

(२५७ समाधानवार्तिकम् ॥ ८ ॥)

॥ * अप्राप्तेर्वा ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अथवा—अनन्तरा या प्राप्तिः सा निषिध्यते ॥

कृत एतत् ? ।

अनन्तरस्य विधिर्वा भवति प्रतिषेधो वेति । पूर्वा
प्राप्तिरप्रतिषिद्धा, तथा भविष्यति ॥

(प्रदीपः) अप्राप्तेर्वेति । प्रसज्यप्रतिषेधेऽप्यदोषः । तत्र सुद्धि-
त्यनेन या प्राप्तिः, सा निषिध्यते । न तु शिसर्वनामस्थानमिति
प्राप्तिः । अन्यथा शि सर्वनामस्थानमिति निरवकाशं स्यात् । नपुं-
सकस्यैव हि शिः संभवति ॥

(उद्द्योतः) अप्राप्तेरिति वार्तिकस्य पूर्वपक्षविहितसंज्ञायाः
प्रतिषेधाप्राप्तेरिति अक्षरार्थः ॥ भाष्ये तु वस्तुर्थ उच्यते ॥ अन्यथेति ।
सुद्धित्यनपेक्ष्य नपुंसकसंबन्धिमात्रस्य निषेध इत्यभिमानः ॥ सुद्धिर्वा
तु इदं चिन्त्यं, शसः शौ चरितार्थत्वात् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अनन्तरा—‘सुद्धि’ति विहिता ।
निषिध्यते—इति—‘अनपुंसकस्ये’त्यनेनेत्यादिः । पूर्वति—‘शि
सर्वे’ति विहितेत्यर्थः । तथाचेत्यादिः । तथेति—जसः शौ संज्ञेति शेषः ।
प्रदीपे—पक्षान्तराश्रयेण बीजमाह—प्रसज्येति । तत्र—प्रस-
ज्यप्रतिषेधेऽपि । अन्यथा—तस्या अपि निषेधे ।

उद्द्योते—वस्तुर्थः—परमार्थः । बाध्यसामान्यचिन्तायामाह—
सुद्धित्यनपेक्ष्येति । तेनेति शेषः । सुद्धिति—अनपुंसकस्येत्यादिः ।
इयम्—‘शि सर्वे’त्यस्य निरवकाशत्वकथनम् । शसः शाविति—
तथा सतीत्यादिः । तस्येति शेषः ।

(आद्येपभाष्यम्)

ननु चेयं प्राप्तिः पूर्वा प्राप्ति बाधते ॥

(प्रदीपः) ननु चेयमिति । परत्वादित्यर्थः । प्रतिषेधयुक्तायु-
क्तत्वाच्च विरोधसंभावः । तत्र परत्वात् सुद्धिति प्राप्तिः पूर्वा प्राप्ति
बाधते तामपि प्रतिषेध इति दोषः ॥

(उद्द्योतः) ननु संज्ञाया एकत्वेन कार्यैक्ये विरोधाभावात्कथं
परत्वमत आह—प्रतिषेधेति । शसि सावकाशत्वात् । एवं चोभयो-
र्योगपद्यासंभवरूपो विरोधोऽस्तीति भावः ॥ पूर्वा प्राप्तिमिति । एवं
च सकृद्वृत्तिन्यायेन पुनर्न प्रवर्तत इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—चो वाक्यालङ्कारे । इयम्—‘सुद्धि’ति
विहिता ।

प्रदीपे—विरोधेति—परपूर्वयोरित्यादिः । तत्र—तयोः । ता-
मपि—‘सुद्धि’ति प्राप्तिमपि ।

उद्द्योते—प्रदीपस्य—चकारसंज्ञाहमाह—शसीति । पूर्वस्येति
शेषः । परस्य सावकाशत्वं ननु अन्यत्र स्पष्टमेवेत्याशयः । तथा च
तयोर्विरोधे प्रतिषेधयुक्तायुक्तत्वसहितसावकाशत्वं हेतुः, तदाह—
पूर्वचेति । तादृशयोः पूर्वपरयोः सावकाशत्वे चेत्यर्थः ।

(समाधानभाष्यम्)

नोत्सहते प्रतिषिद्धा सती बाधितुम् ।

(प्रदीपः) नोत्सहते इति । अपवादविषयपरिहारेणास्याः
प्रवर्तनादित्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) अपवादेति । एवं च स्वयमप्रवर्तमाना कथम-
न्यबाधिकेति तन्न्यायावसरो नेति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्रतिषिद्धा सतीति—परा प्राप्तिरि-
त्यादिः । पूर्वा प्राप्तिमिति शेषः । प्रदीपे—बाधकत्वसामान्येननिषेधे-
व्यपवादत्वव्यवहारादाह—अपवादेति । अस्याः—‘सुद्धि’ति विहि-

कथाः । उद्द्योते-मानेति-‘सुडि’ति विहितेति शेषः । सन्त्या-
येति—सकृद्गतिन्यायेत्यर्थः ।

(दूषणान्तरसमाधानभाष्यम्)

यदध्युच्यते—असमर्थसमासश्चायं द्रष्टव्यः—इति ॥
अपि वक्तव्यः । अथवैतर्हि बहूनि प्रयोजनानि ॥

कानि ? ॥

असुर्यपरयानि सुखानि, अपुनर्गेयाः श्लोकाः, अप्रा-
द्वभोजी ब्राह्मण इति ॥ सुड ॥ ४२ ॥

(प्रदीपः) अथवैतर्हि । इदानीमित्यर्थः । तत्र स्त्रीपुंसयोरिति
वक्तव्ये अनपुंसकस्येति वचनं शापकम्—प्रसज्यप्रतिषेधेऽपि नञ्स-
मासीऽस्तीति ॥ ४२ ॥

(उद्द्योतः) इदानीमित्यर्थ इति । तथापीत्यर्थ इत्युचि-
तम् । यद्यपि वक्तव्य इत्युपक्रमात् ॥ स्त्रीपुंसयोरिति । मात्राधि-
क्येऽपि स्पष्टप्रतिपत्त्यर्थमित्यर्थः ॥ पुंस्त्रियोरिति तु वक्तुमशक्यम्,
तस्यासाधुत्वाद् इति बोध्यम् ॥ अत्र पर्युदासप्रसज्यप्रतिषेधयोः सम-
कृत्वोक्त्या शास्त्रप्रापितस्य प्रतिषेधे विकल्प इति मीमांसकोक्तं
चिन्त्यम् । सामान्यविशेषन्यायेन बाधस्यैवौचित्याद् । स्वाभावे संभा-
वितस्यैव च प्रतिषेध इत्यादि मञ्जूषायां विस्तरः ॥ ४२ ॥

(तत्वालोकाः)—भाष्ये—यद्यपि—तत्राप्युच्यते—इत्यादिः ।
‘केचिन्नञ्समासा असामर्थ्येऽपि साधवः’ इति विशेष इति शेषः । बहु-
वीति—तस्येत्यादिः ।

प्रदीपे—इदानीम्—इदानीन्तु । ननु विशेषवचनाश्रयणेऽत्र
पक्षे सोऽपि दोष इत्यत आह—तत्रेति । प्रकृतसूत्रे इत्यर्थः । तथा
चात्रपक्षे वाक्यभेदप्रयुक्तं गौरवमिष्टमिति भावः ।

उद्द्योते—स्पष्टेति—तथा च ज्ञानलाघवमित्याशयः । ननु ‘पुंस्त्रि-
योरिति वक्तुमुचितमित्यत आह—पुंस्त्रियोरिति । तस्येति—
‘स्त्रीपुंसाभ्यां नञ्सन्जावि’त्यादि निर्देशेन ‘पुंस्त्रियोरित्यस्यासाधुत्व-
बोधनादिति भावः । अत्र—प्रकृतसूत्रे । अस्य ‘उक्ताव’न्वयः ।
पक्षभेदकथनेनेति भावः । विकल्प इति—वचनद्वयप्रामाण्यादित्य-
भिप्रायः । तुल्यार्थकत्वाभावादाह—सामान्येति । अत्र सामान्यं
बीजमाह—स्वाभावे इति । वचनप्राप्तस्य निषेधासम्भवादाह—
सम्भावितेति । च—हि । अत एव ‘निषेधाश्च बलीयांसः’
इति भाष्यं सङ्गच्छते । तथा च विकल्पप्राप्तिरेव नेत्याशयः । मञ्जू-
षायामिति—नञर्थवादे इति शेषः ॥

(इति सर्वनामस्थानसंज्ञाप्रकरणम्)

(१८ विभाषासंज्ञासूत्रम् ॥ १ । १ । ६ आ. १५)

नवेति विभाषा ॥ १ । १ । ४३ ॥

(अर्थसंज्ञास्थापनाधिकरणम्)

(१५८ आक्षेपवार्तिकम् ॥)

॥ * ॥ नवेतिविभाषायामर्थसंज्ञा-

करणम् ॥ * ॥

(भाष्यम्) .

नवेतिविभाषायामर्थस्य संज्ञा कर्तव्या । नवाशब्द-
स्य बौद्धस्तस्य संज्ञा भवतीति वक्तव्यम् ॥

(प्रदीपः) नवेति ॥ ४३ ॥ नवेतिविभाषायामिति । समु-
दायस्यानुकरणत्वादनुरणस्य चानुकार्येणार्थवत्त्वात्प्रातिपदिकत्वे सति
विभक्त्युत्पत्तिः । स्त्रीप्रत्यये च तदादिनियमाभावाद्याडामौ भवतः ।
अथवा नवेत्युच्चार्य या विभाषा कृता तस्यामिति व्याख्या । तत्र
लोके क्रियापदसंनिधाने नवाशब्दयोर्धौ चोत्थो विकल्पप्रतिषेध-
क्षणः स संज्ञीत्यर्थः । अन्यथा विभाषाप्रदेशेषु नवाशब्दादेवादेशो
स्याताम् ॥

(उद्द्योतः) नवेतिविभाषा ॥ ४३ ॥ ननु समुदायस्य समा-
सग्रहणनियमेनाप्रातिपदिकत्वात् नवेतिविभाषायामित्यनुपपन्नमत
आह—समुदायस्येति । वार्तिकोच्चारितसमुदायस्येत्यर्थः ॥ नन्वेव-
मपि समुदायस्यानाबन्तत्वात् कथं याडादीत्यत आह—स्त्रीप्रत्यये
चेति । स्त्रीप्रत्यये चानुपसर्जने नेति व्यङ्ग्यः संप्रसारणमित्यत्र
भाष्यपठितवचनेनेति भावः ॥ यत्तु हलङ्ग्यादिति दीर्घग्रहणादिति ।
तत्र । बहुश्रेयसीत्यादौ लोपार्थं प्रत्ययग्रहण इति तदन्विधिना
कथन्तेत्यर्थे तस्य स्वादिप्रत्ययलब्धयस्माद्विधित्तदादेरित्येतद्दिशेष-
णतया कथन्तान्तेत्यर्थेन निष्कौशाश्विन्यावृत्तये दीर्घग्रहणस्यावश्य-
कत्वादिति दिक् । अनुकरणस्याबन्तत्वं तु प्रकृतिवदनुकरणमिति
न्यायात् । तस्यानित्यत्वाच्च न प्रत्ययान्तत्वप्रयुक्तप्रातिपदिकत्वनिषेध
इति बोध्यम् ॥ अथवेति । कृता । उच्चारिता । समासत्वादेव प्राति-
पदिकत्वम्, असमासेऽपि लिङ्गविशिष्टपरिभाषया विभक्तिरिति
भावः ॥ नामपदसन्निधाने नवा शाटीत्यादौ प्रत्ययार्थान्गतेराह—
क्रियापदेति ॥ अन्यथेति । प्रकरणादिवशाच्चाथविशेषावसाय इति
भावः ॥

(तत्वालोकाः) भाष्ये—योऽर्थः—निषेधविकल्परूपः । संज्ञा-
विभाषासंज्ञा ।

प्रदीपे—तत्र—तेषां मध्ये । अन्यथा—नवाशब्दयोरेव संज्ञायाम्
करणे ।

उद्द्योते—नियमेन—‘यत्रार्थवति सङ्घाते पूर्वो भागस्तथोत्तरः ।
स्वातन्त्र्येण प्रयोगार्हः समासस्यैव तस्य चेत् ।’ इत्याकारकेण । एव-
मपि—विभक्त्युत्पत्तावपि । प्रत्ययग्रहण इति नियमात् ॥ दण्ड्या-
द्युक्तिं खण्डयति—यत्निति । कथन्तेत्यर्थे—कथाबन्तेत्यर्थे सति ।
तस्य—कथाबन्तस्य । कथन्तान्तेत्यर्थेन—कथाबन्तान्तेत्यर्थेन ।
निष्कौशाश्वीति—निष्कौशाश्विन्यादीत्यर्थः । नन्वेवमप्यनुकरणे प्रकृ-
तिप्रत्ययविभागाभावात् कथन्तस्याबन्तत्वमित्यत आह—अनुकरण-
स्येति । नन्वेवम् ‘अप्रत्यय’ इति निषेधात् कथन्तस्य प्रातिपदिकत्व-
मित्यत आह—तस्येति ॥ अथवापक्षे तत् समस्तमसमस्तं वा ?
तत्राद्ये आह—समासत्वादेवेति । द्वितीये चाह—असमासेऽपीति ।
प्रत्ययार्थान्गतेरिति—नवीनार्थान्गमादित्यर्थः । अर्थस्य संज्ञायाम-
प्यतिप्रसङ्गादिति शेषः । अवसायः—निश्चयः ।

(भाष्यम्)

किं प्रयोजनम् ?

(आक्षेपसाधकवार्तिकद्वितीयखण्डम् ॥ १ ॥

॥ * ॥ शब्दसंज्ञायां ह्यर्थसंप्रत्ययो
यथान्यत्र ॥ * ॥

(भाष्यम्)

शब्दसंज्ञायां हि सत्यामर्थस्यासंप्रत्ययः स्पष्टः ।

यथान्यत्र । अन्यत्रापि हि शब्दसंज्ञायां शब्दस्यैव संप्रत्ययो भवति, नार्थस्य ॥

कान्यत्र ? ॥

‘दाधा ध्वदाप्’ ‘तरप्तमपौ घः’ इति । घुग्रह-
शेषु घग्रहणेषु च शब्दस्य संप्रत्ययो भवति, ना-
र्थस्य ॥

(प्रदीपः) घुग्रहणेष्विति । शब्दस्य संज्ञाकरणात्प्रदेशेषु तस्यैव
संप्रत्यय इत्यर्थः ॥

(उद्ध्योतः) ननु दाधाध्वत्यादौ न घुशब्दादिना दाधादीनां
प्रत्ययः । किंतु दाधाशब्दैरेवेत्यत आह—प्रदेशेष्विति ॥ भाष्ये
घुग्रहणेष्वित्यादेर्घुप्रदेशेष्वित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—शब्दसंज्ञायाम्—नवाशब्दयोः
विभाषासंज्ञायाम् । अर्थेति—निषेधविकल्परूपार्थेत्यर्थः । ‘विभाषा
जसी’त्यादिषु विभाषाशब्देनेत्यादिः । असम्प्रत्यय इति—तथा—
नवाशब्दयोः सम्प्रत्यय इति शेषः । शब्दसंज्ञायामिति—शब्दस्य
संज्ञायामित्यर्थः । प्रदेशेषु संज्ञयेति शेषः । शब्दस्य सम्प्रत्यय
इति—व्वादिशब्देन दाधादिशब्दस्य सम्प्रत्यय इत्यर्थः । अर्थस्य—
दानधारणादिरूपस्य ।

प्रदीपे—शब्दस्य—दाधादिशब्दस्य । संज्ञेति—व्वादि-संज्ञे-
त्यर्थः । प्रदेशेषु—‘स्थाष्वोरिच्चे’त्यादिषु । तस्यैवेति—दाधादिश-
ब्दस्यैवेत्यर्थः । व्वादिशब्देनेत्यादिः । सम्प्रत्यय इति—न तु दान-
धारणादर्थस्येति शेषः ।

उद्ध्योते—इत्यादौ—इत्यादिसंज्ञायाम् । दाधाशब्दैरेव—
दाधादिशब्दैरेव । अनेन सूचितमाह—भाष्ये घुग्रहेति । इत्यर्थः—
इत्याद्यर्थः । संज्ञाकरणात्प्राक् संज्ञया संज्ञिनां बोधो न भवति किन्तु
तदनन्तरमेवेत्याशयः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

तत्तर्हि वक्तव्यम् ॥

(समाधानभाष्यम्)

न वक्तव्यम् ॥

(२५९ समाधानवार्तिकम् ॥ २ ॥)

॥ * ॥ इतिकरणोऽर्थनिर्देशार्थः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

इतिकरणः क्रियते सोऽर्थनिर्देशार्थो भविष्यति ॥

(प्रदीपः) इतिकरण इति । क्रियत इति करणः । कर्मणि
ल्युट् । इतिश्चासौ करणश्चेति समासः ॥ क्रियत इति । सामान्यवि-
शेषभावेन निर्देशः ॥

(उद्ध्योतः) कर्णल्युटि अर्थासङ्गतेराह—कर्मणीति । बाहुल-
कादिति भावः ॥ सामान्येति । पार्कं पचतीतिवत् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इतिकरण इति—क्रियमाण इतिरि-
त्यर्थः । यत इत्यादिः ।

उद्ध्योते—सामान्यविशेषभावेन निर्देशस्य प्रसिद्धतादर्शनायाह—
पाकमिति ।

(आक्षेपभाष्यम्)

किं गतमेतदितिना, आहोस्विच्छब्दाधिक्यादर्थ-
धिक्यम् ? ॥

(प्रदीपः) शब्दाधिक्यादिति । उपहासपरमेतच्चोदकस्य
वचनम् । अशब्दार्थस्यालाभादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—गतम्—ज्ञातम् । एतत्—नवाशब्द-
योरर्थपरत्वम् । प्रदीपे—तस्योपहासपरत्वे बीजमाह—अशब्दार्थस्येति ।

(समाधानभाष्यम्)

गतमित्याह ॥

कुतः ? ॥

(तत्त्वालोकः)—तदस्य उत्तरमनुवदति—गतमित्याहेति ।
सिद्धान्तीति शेषः ।

(२६० समाधानसाधकवार्तिकम् ॥ ३ ॥)

॥ * ॥ लोकतः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

तद्यथा लोके ‘गौरित्ययमाह’ इति गोशब्दादिति-
करणः प्रयुज्यमानो गोशब्दं स्वस्मात्पदार्थात्प्रच्याव-
यति । सोऽसौ स्वस्मात्पदार्थात्प्रच्युतो यासावर्थपदा-
र्थकता तस्याः शब्दपदार्थकः संपद्यते ॥ एवमिहापि
नवाशब्दादितिकरणः प्रयुज्यमानो नवाशब्दं स्वस्मात्प-
दार्थात्प्रच्यावयति । सोऽसौ स्वस्मात्पदार्थात्प्रच्युतो
यासौ शब्दपदार्थकता तस्या लौकिकमर्थं प्रत्याययति-
नवेति यद्गम्यते नवेति यत्प्रतीयते—इति ॥

(प्रदीपः) गौरित्ययमाहेति । यद्यपि नित्ये शब्दार्थसंबन्धे
उपात्तस्यार्थस्य त्यागो नास्ति तथापि प्रसिद्धिबशादेतदभिधीयते—
अर्थपदार्थकतायाः प्रच्युत इति । शब्दतत्त्वादावेव स्वरूपपदार्थको
गोशब्दः प्रयुक्तः । सादृश्यात् तमममनभिन्यक्तमिति शब्दो बोधय-
तीति पदार्थविपर्यासकृदितिरुच्यते ॥ अर्थपदार्थकतेति । संबन्धे
भावप्रत्ययः । संबन्धात्प्रच्युतोऽर्थादपि प्रच्युतो भवति ॥

(उद्ध्योतः) भाष्ये स्वस्मात्पदार्थात्प्रच्युतः शब्दपदार्थकः
संपद्यत इत्यन्वयः ॥ स्वस्मात्पदार्थादित्यस्य विवरणम्—यासाविति ।
दाहान्तिके च शब्दपदार्थकता ‘स्वं रूपं’ मिति वचनात् ॥ तस्या
इत्यस्य प्रच्युत इति शेषः ॥ कोऽसौ लौकिकोऽस्तत्राह—नवेति
यद्गम्यत इति । तद्विवृणोति—नवेति यत्प्रतीयत इति । स लौ-
किकोऽर्थ इति शेषः ॥ यद्यपीति । एवं च स्वस्मात्पदार्थादित्यनु-
पपन्नं, सर्वस्यापि स्वपदार्थत्वात् । प्रच्युतिश्चानुपपन्नेति भावः ॥
त्यागो नास्तीति चार्थान्तरग्रहणाभावस्याप्युपलक्षणम् ॥ प्रसि-
द्धिबशादिति । लोकप्रसिद्धयैव तत्र स्वपदार्थत्वव्यवहारः । तेषामेवा-
स्यायं प्रसिद्धोऽर्थस्त्यक्तोऽप्रसिद्धश्च गृहीत इति प्रसिद्धा भाष्ये प्रच्यु-
त्यङ्गीकारावुक्ताविति भावः ॥ वस्तुतो न प्रच्युत्यादिकमित्याह—
तत्त्वत इति ॥ सादृश्यादिति । अर्थभेदाच्छब्दभेद इति पक्षे
इदम् ॥ एकशब्दत्वे त्वभेदादिति बोध्यम् ॥ वस्तुतः प्रच्युत्यङ्गीकारो
तयोरर्थयोर्बोधाविषयत्वबोधविषयत्वे एव, न तु मुख्याविति बोध्यम् ॥
पदार्थविपर्यासकृदिति । लोके शब्दविशेषणकार्यस्य प्रतीतिः, शाब्दो-
र्थविशेषणकशब्दस्य । इतिशब्दसमभिव्याहारे विपरीतमिति विप-

यांसः ॥ भाष्येऽपि—स्वस्मात्पदार्थात् प्रच्युत इत्यस्य विशेष्यभूता-
दिति शेषः ॥ अन्यथार्थप्रतीतेः शब्दानालिङ्गिताया अभावेन एतदस-
ङ्गतिः स्यादिति दिक् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—शब्दादिति—परमिति शेषः । एव-
मग्रेऽपि । स्वस्मादिति—गोरूपादित्यादिः । स इति—अस्य विव-
रणम्—स्वस्मात्पदार्थात्प्रच्युत इति । एवमग्रेऽपि । असौ—गोशब्दः ।
तस्या इति—अस्य ‘प्रच्युतः’ इति शेषः । शब्देति—गोशब्देत्यर्थः ।
स्वस्मादिति—नवाशब्दरूपादित्यादिः । असौ—नवाशब्दः । नवे-
तीति—क्रियापदसन्निधाने इत्याशयः ।

प्रदीपे—उपात्तस्येति—शब्देनेत्यादिः । ‘यासावर्थपदार्थकता
तस्याः’ इति भाष्यफणितम् प्रतीकत्वेन निर्दिशति—अर्थपदार्थक-
तायाः प्रच्युत इतीति । स्वरूपेति—गोशब्दरूपेत्यर्थः । सादृश्या-
दिति—गोशब्देनेत्यादिः । तम्—गोशब्दरूपम् । ननु ‘.....’पदा-
र्थादित्यस्य ‘.....’तस्याः’ इति व्याख्यानमयुक्तमित्यत आह—
सम्बन्धे इति । बोधजनकतारूपशब्दार्थसम्बन्धे इत्यर्थः । ‘कृतद्वित-
समासेभ्यः सम्बन्धाभिधानं भावप्रत्ययेनेत्युक्तेरिति भावः ।

उद्द्योते—उभयत्र स्थितमभिप्रेत्याह—स्वस्मात्पदार्थादित्य-
स्येति । यासाविति—यासावित्यादि तस्या इत्यन्तमित्यर्थः ।
एवञ्च—शब्दार्थसम्बन्धानां नित्यत्वात् शब्देनोपात्तार्थस्य त्यागा-
सम्भवे च । कैयटीयन्यूनतां निराकरोति—त्याग इति । च—तु ।
तत्र—शब्देनोपात्तार्थे । तेषामेवेति—लोकानामेवेत्यर्थः । अस्य
‘प्रसिद्धये’त्यत्रान्वयः । बौद्धस्यैवार्थत्वं न तु बाह्यस्येति सिद्धान्त-
मतेनाह—वस्तुत इति । विपरीतम्—लोकेऽर्थविशेषणकशब्दस्य
प्रतीतिः, शास्त्रे शब्दविशेषणकार्यस्येतिरूपम् । नन्वेवं स्वपदार्थप्रच्य-
वस्य सर्वथाऽसम्भवाद भाष्यासङ्गतिरित्यत आह—भाष्येऽपीति ।
उभयत्राप्याह—अन्यथेति । तथा च—यथा ‘गौरित्ययमाहे’त्यत्र
पदार्थविपर्यासकेतिशब्दसमभिव्याहाराद् गौःशब्देनार्थविशेषणक—
शब्दोपस्थितिस्तथा प्रकृते पदार्थविपर्यासकेतिशब्दसमभिव्याहाराद्
नवाशब्दाभ्यां शब्दविशेषणकार्योपस्थितेः निषेधविकल्पयोरर्थयोरैव
विभाषा संज्ञेति भावः ॥

(समानशब्दसंज्ञानिरसनाधिकरणम्)

(२६१ आक्षेपवार्तिकम् ॥ ४ ॥)

॥ ❀ ॥ समानशब्दप्रतिषेधः ॥ ❀ ॥

(भाष्यम्)

समानशब्दानां प्रतिषेधो वक्तव्यः । नवा कुण्डिका
नवा षटिकेति ॥

(प्रदीपः) समानशब्दप्रतिषेध इति । समानः शब्दो वाच-
को येषामर्थानां तेषामित्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) इतिकरणस्यार्थनिर्देशार्थत्वे स्थिते नैव समानानां
शब्दानां प्राप्तिरत आह—समान इति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—समानशब्दानामिति—विभाषासंज्ञाया
इति शेषः । नवा—नूतना ।

प्रदीपे—शब्दः—नवाशब्दः । अर्थानाम्—प्रत्यग्रनवीनाद्यर्थो-
नाम् । तथा च वार्तिके बहुव्रीहिरिति भावः ।

उद्द्योते—इतिकरणस्येति—नन्वित्यादिः । वार्तिके कर्मधार-
यमभिप्रेत्याह—समानानामिति । नवाशब्देनेत्यादिः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

किञ्च स्यात्, यद्येतेषामपि विभाषा संज्ञा
स्यात् ? ।

(तत्त्वालोकः) किञ्च—किन्तिहि । एतेषाम्—प्रत्यग्राभि-
नवाद्यर्थानाम् ।

(समाधानभाष्यम्)

‘विभाषा दिक्समासे बहुव्रीहौ’ दक्षिणपूर्वस्यां
शालायाम् । अचिरकृतायां संप्रत्ययः स्यात् ॥

(प्रदीपः) विभाषा दिक्समास इति । विभाषाशब्देनाभि-
नवलक्षणोऽर्थः प्रत्याख्यते । तत्र प्रत्यग्रवाची यो दिक्समास इति
संप्रत्ययः स्यात् । तत्र दिशो नित्यत्वान्नवपुराणत्वासंभवात्तन्निमित्तो
यदा शालायां व्यपदेशः—दक्षिणपूर्वा शाला, सा चाभिनवा । तदा
संज्ञा स्यादित्यर्थः । संज्ञाकार्यव्यङ्ग्यं च प्रत्यग्रत्वं स्यात् ॥

(उद्द्योतः) प्रत्यग्रेति । यद्यपि न चेह वयं विभाषाग्रहणेन
सर्वादीन्यभिसंबन्धीम इति भाष्यपर्यालोचनया सर्वादिविशेषणत्वा-
लाभात् प्रत्यग्रत्वं समासविशेषणमयुक्तम् । तथापि दिग्वाचकसर्वादी-
नामर्थस्य दिशो नवपुराणत्वासंभवादुदाहरणपरभाष्याच्च तत्र सर्वो-
दीनीत्यनेन तद्वद्वितसमासो लक्षणीय इति भावः ॥ तन्निमित्त इति ।
लक्षणयेत्यर्थः । तदा संज्ञेति । न बहुव्रीहाविति निषेधे प्राप्ते इदं
नित्यार्थं स्यादिति भावः ॥ भाष्ये—अचिरकृतायामिति । तस्यां
बोध्यायामित्यर्थः ॥ संप्रत्ययः स्यादित्यस्य संज्ञाया इति शेषः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—विभाषेति—तर्हीत्यादिः । दक्षिण-
पूर्वस्यां शालायामिति—इत्यनेनेत्यादिः । इत्यत्रेति शेषः ।

प्रदीपे—विभाषेति—तथा सतीत्यादिः । तत्र—तेन तत्प्रतीतौ ।
तत्र—तथा सम्प्रत्यये सति । अस्याग्रेऽन्यः । दक्षिणपूर्वाशब्दशक्या-
यामाग्रेभ्यां दिशि स्थितत्वाच्छलेन शालाऽपि दक्षिणपूर्वाशब्देन
व्यपदेशः शक्यते इत्याशयेनाह—तन्निमित्त इति । दिङ्निमित्त
इत्यर्थः । संज्ञा—सर्वनामसंज्ञा ।

उद्द्योते—भाष्येति—अग्रिमेत्यादिः । सर्वादीति—विभाषा-
ग्रहणस्येत्यादिः । उदाहरणेति—दक्षिणपूर्वस्यां शालायामिति।
तत्र—अग्रिमभाष्ये । तद्वद्वितेति—सर्वादिवद्वितेत्यर्थः । लक्षणया-
दिकृपदस्य दिक्स्थत्वे लक्षणया । ननु ‘सर्वादीनी’त्यनेनैव तत्र संज्ञा-
सिद्धेः ‘विभाषे’ति सूत्रस्य वैयर्थ्यमित्यत आह—न बह्विति । इदमु-
पसर्जनप्रतिषेधस्याप्युपलक्षणम् । इदम्—‘विभाषे’ति सूत्रम् । इदानीं
विभाषाशब्देन विकल्पार्थप्रतीतेराह—नित्यार्थमिति ।

(२६२ समाधानवार्तिकम् ॥ ५ ॥)

॥ ❀ ॥ न वा विधिपूर्वकत्वात् प्रतिषेध-
संप्रत्ययो यथा लोके ॥ ❀ ॥

(भाष्यम्)

न वा एष दोषः ॥

किं कारणम् ? ॥

‘विधिपूर्वकत्वात्’ विधाय किञ्चिन्न वेत्युच्यते,
तेन प्रतिषेधवाचिनः संप्रत्ययो भवति । तद्यथा—लोके
‘प्राप्नो भवता गन्तव्यो न वा’ नेति गम्यते ॥

(प्रदीपः) न वा विधिपूर्वकत्वादिति । प्रदेशवाक्यार्थं पर्यालोच्यैवं संज्ञा व्यवस्थाप्यते । प्रदेशेषु च कार्याणि विधाय विभाषाशब्द उच्चारितो नवार्थं समयति । तत्र लोकवन्निपातार्थवगतिर्भवति न तु प्रत्यग्रार्थवगतिरित्यर्थः ॥

(उद्घोतः) ननु प्रदेशे विभाषादित्यादौ न नवाशब्द उच्चारितः नवेति विभाषेति सूत्रे तु न किञ्चिद्विधायोक्तम्, पूर्वोत्तरसाहचर्येणास्य संज्ञासूत्रत्वादित्यत्र आह—प्रदेशेति ॥ इयं संज्ञेति । न वेति विभाषेत्येतत्संज्ञासूत्रार्थ इत्यर्थः ॥ कार्याणि सर्वनामसंज्ञादीनि ॥ नवार्थम् नवाशब्दार्थम् । विभाषाशब्दस्यार्थसंज्ञात्वात् । क्वचित्तु तथैव पाठः । भाष्ये—नवेत्युच्यते इत्यस्य तदर्थबोधको विभाषाशब्द उच्यते इत्यर्थः ॥ प्रतिषेधवाचिन इति । प्रतिषेधवाच्यं शब्द इति प्रत्ययो भवतीत्यर्थः ॥ नत्विति । एवं च प्रदेशानुगुण्येन प्रकृतसूत्रेऽपि न प्रत्यग्रवाचिनो ग्रहणमित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—विधिपूर्वकत्वादिति—इह विभाषाशब्दस्येत्यादिः । तेनेति शेषः । यथा लोके इति—नवाशब्दस्य विधिपूर्वकत्वात्तेन प्रतिषेधसम्प्रत्यय इति शेषः । विधायेति—इहेत्यादिः । अभावज्ञाने प्रतियोगिज्ञानं कारणमिति भावः । तद्यथा—यथा । न वेति—प्रयुक्ते इति शेषः । एवमग्रेऽपि ।

प्रदीपे—प्रदेशेति—‘विभाषा दिगि’त्यादि प्रदेशेत्यर्थः । व्यवस्थाप्यते इति—यथा च—तयोः पृथक् पृथक् वाक्यार्थबोधसत्त्वाद्वाक्यैकवाक्यतैव, न तु पदैकवाक्यतेत्याशयः ॥ तस्य पर्यालोचनं करोति—प्रदेशेषु चेति । तत्रेति—विधायोक्तत्वादिति भावः । निपातार्थेति—नवाशब्दार्थप्रतिषेधेत्यर्थः । यथा भाष्योक्तलोकदृष्टान्ते नवाशब्देन प्रतिषेधार्थस्यैवावगतिः न तु प्रत्यग्रार्थस्य तथा प्रदेशेषु विभाषाशब्देनेत्याशयः ।

उद्घोते—प्रदेशे इति—यत्र किञ्चिद्विधाय विभाषाशब्द उक्तस्तत्रेत्यादिः । नवेतीति—यत्र नवाशब्द उच्चारितस्तत्रेत्यादिः । उक्तमिति—नवाशब्दस्वरूपमित्यादिः । ननु सर्वनामस्थानसंज्ञां विधाय तत्रोक्तेन नवाशब्देन तस्याः प्रतिषेधः प्रतीयेत्यत्र आह—पूर्वोत्तरं हेति । अस्य—‘नवेति विभाषे’त्यस्य । तथा च—विभाषासंज्ञायामेवास्य तात्पर्यं न तु सर्वनामस्थानसंज्ञायाः प्रतिषेधे इति नवाशब्दस्य प्रतिषेधवाचित्वसम्प्रत्ययो न सम्भवतीति भावः । कर्मधारयनिरासायाह—नवाशब्देति । तथैव—नवाशब्दार्थमित्येव । तदर्थेति—नवाशब्दार्थेत्यर्थः । अयं शब्दः—विभाषाशब्दः । प्रत्ययः—प्रतीतिः । एवञ्च—प्रदेशे विभाषाशब्दस्य न प्रत्यग्रवाचिनो ग्रहणमिति निर्णये च । प्रकृतसूत्रेऽपीति—नवाशब्दस्येति शेषः ।

(समाधानवाधकभाष्यम्)

अस्ति कारणम्—येन नवेति लोके प्रतिषेधवाचिनः संप्रत्ययो भवति ॥

किं कारणम् ? ॥

विलिङ्गं हि भवान् लोके निर्देशं करोति । अङ्गं हि समानलिङ्गो निर्देशः क्रियतां प्रत्यग्रवाचिनः संप्रत्ययो भविष्यति । तद्यथा—‘प्राप्नो भवता गन्तव्यो नवः’ प्रत्यग्र इति गम्यते ॥

(प्रदीपः) विलिङ्गमिति । भिन्नलिङ्गं व्यधिकरणमित्यर्थः ॥ विलिङ्गत्वेन व्यधिकरण्यं लक्ष्यते, न तु प्रतिषेधवाचिनो नवाशब्दस्य लिङ्गयोगोऽस्ति ॥

(उद्घोतः) भिन्नेति । अग्रे समानलिङ्ग इति दर्शनादिशब्दो भिन्नार्थ इति भावः । नत्विति । अव्ययत्वादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सम्बोधनं करोति—अङ्गेति । वाचिन इति—तस्येति शेषः । एवमग्रेऽपि ।

प्रदीपे—लक्षणायां बीजमाह—न त्विति । न हीत्यर्थः ।

(समाधानसाधकभाष्यम्)

एतच्चैव न जानीमः—कचिद्व्याकरणे समानलिङ्गो निर्देशः क्रियत इति ॥

(प्रदीपः) एतच्चैवेति । नैव कचिद् व्याकरणे समानलिङ्गो निर्देश इत्यर्थः ॥ विभाषा सेनासुरेति यद्यपि समानलिङ्गो निर्देशः । तथापि भिन्नविभक्तित्वात्समानाधिकरण्याभावः ॥

(उद्घोतः) नैवेति । भाष्ये क्वचित् क्रियत इत्येतच्चैव न जानीम इत्यन्वयः ॥ न वा विधीत्युक्तवतोऽयं ग्रन्थः । एवं च शास्त्रे समानलिङ्गनिर्देशस्य काप्यभावात् न कापि प्रत्यग्रार्थवगतिरित्याशयः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—समानलिङ्ग इति—समानाधिकरण इत्यर्थः । समानलिङ्गपदस्य समानाधिकरणे लक्षणाश्रयणात् ॥ तस्य तत्र लक्षणाश्रयणे एव भाष्यं सङ्गच्छते, अन्यथा तु नेत्याशयेनाह—विभाषेति ।

उद्घोते—कचिदिति—व्याकरणे समानलिङ्गो निर्देश इति शेषः । ‘नवा विधिपूर्वकत्वादि’त्यस्य यद् ‘अस्ति कारणमि’त्यादिना दृष्टान्तविघटनेन खण्डनं कृतं तस्य खण्डनमिदमिति सूचनायाह—नवा विधीति । एवञ्चेति—लोके कचिद् समानलिङ्गनिर्देशसत्त्वेन कचिदप्रत्यग्रार्थवगतिरिति शेषः ।

(समाधानसाधकशेषभाष्यम्)

अपि चात्र कामचारः प्रयोक्तुः शब्दानामभिसंबन्धे । तद्यथा—‘यवागूर्भवता भोक्तव्या न वा’ यदा यवागूर्शब्दो भुजिना संबध्यते, भुजिर्नवाशब्देन, तदा प्रतिषेधवाचिनः संप्रत्ययो भवति—‘यवागूर्भवता भोक्तव्या न वा’ नेति गम्यते ॥ यदा तु नवाशब्दो यवागूर्शब्देनाभिसंबध्यते, न भुजिना, तदा प्रत्यग्रवाचिनः संप्रत्ययो भवति—यथा—‘यवागूर्भवता भोक्तव्या’ प्रत्यग्रेति गम्यते ॥ न चेह वयं विभाषाग्रहणेन सर्वादीन्यभिसंबन्धीमः—दिकसमासे बहुव्रीहौ सर्वादीनि विभाषा भवन्तीति ॥

किं तर्हि ? ॥

भवतिराभिसंबध्यते—दिकसमासे बहुव्रीहौ सर्वादीनि भवन्ति विभाषेति ॥

(प्रदीपः) अपि चेति । तत्र सामर्थ्यादिशेषावगतिः ॥ यदाऽप्राप्ते यवागूर्भोजने वाक्यमुदीर्यते, तदा प्रत्यग्रार्थवगतिः । यदा त्वातुरं प्रति गुरुभोजननिषेधार्थमुच्यते, तदा निषेधावगतिः ॥ न चेहेति । क्रियायाः प्राधान्यात्तैव विभाषाग्रहणेन संबध्यते, न तु तदङ्गमित्यर्थः । तदेवं स्थितमेतत्—नवा विधिपूर्वकत्वादिति ॥

(उद्घोतः) ननु भयविधान्वयसंभवे कथमन्यतरनिर्णय इत्यत्र आह—सूत्रेति ॥ अप्राप्ते यवागूर्भोजन इति । अकर्तव्यत्वेनावगते इत्यर्थः ॥ प्ररोचनायेति शेषः ॥ न तु तदङ्गमिति । भवति-

क्रियाकर्तृदेश्यरूपं तदङ्गमित्यर्थः ॥ भाष्ये—विभाषा भवन्तीत्यत्र विभाषेत्यग्रे सर्वनामानिती शेषः ॥ भवन्ति विभाषेत्यस्य सर्वनामानोत्थादिः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—‘नवा विधी’त्युक्तवानेव युक्त्यन्तरमाह—अपि चेति । अत्र—वाक्ये । गम्यते इति—नवाशब्दस्य क्रियावाचिपदेनाभिसम्बन्धे निषेधाभिधायित्वम्, द्रव्यवाचिपदेनाभिसम्बन्धे तु प्रत्यग्राभिधायित्वमित्याशयः । नन्वेतावता लोके निर्णयेऽपि प्रकृते कथं स इत्यत आह—न चेहेति । यथा प्रत्यग्राथवागतिः स्यात्तथेति शेषः । भवतिरिति—विभाषाग्रहणेनेति शेषः । विभाषेतीति—तथा च निषेधार्थसम्प्रत्ययो भवतीति भावः । समशीलत्वेन नवापदविभाषापदयोः दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकतेति बोध्यम् ।

प्रदीपे—तत्र—कामचारे सति । सामर्थ्यात्—प्रकरणवशात् । विशेषेति—अन्वयविशेषेत्यर्थः । तदाह—यदेति । सैव—भवतिक्रियैव । असन्वेद्याह—तदेवमिति ।

उद्द्योते—सर्वादेः साक्षात्क्रियाङ्गत्वाभावादाह—भवतीति । उद्देश्यरूपम्—सर्वनामसंज्ञोद्देश्यसर्वादिरूपम् ।

(विध्यनित्यत्वसाधनाधिकरणम्)

(२६३ आक्षेपवार्तिकम् ॥ ६ ॥)

॥ * ॥ विध्यनित्यत्वमनुपपन्नं प्रतिषेधसंज्ञाकरणात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

विधेरनित्यत्वं नोपपद्यते । शुशाव शुशुवतुः शुशुनुः । शिशवाय शिशिवयतुः शिशिवयुः ॥

किं कारणम् ? ।

‘प्रतिषेधसंज्ञाकरणात्’ प्रतिषेधस्येयं संज्ञा क्रियते । तेन विभाषाप्रदेशेषु प्रतिषेधस्यैव संप्रत्ययः स्यात् ॥

(प्रदीपः) विध्यनित्यत्वमिति । विकल्प इत्यर्थः । नवाशब्द एकनिपातः प्रतिषेधवाची तस्येहोपादानादिति भावः ॥ परिहारान्तराभिधानाय तु न बहुव्रीह्यावित्यसंबन्धं स्यादिति नोक्तम् ॥

(उद्द्योतः) ननु दिक्समासेऽपि नित्यनिषेधे न बहुव्रीह्याविति सामान्यसूत्रेणैव सिद्धे विभाषा दिगिति सूत्रस्य वैयर्थ्यापत्तिरत आह—परिहारान्तरेति । इति सिद्धे विभाषादिगित्यसंबन्धं स्यादित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—किं कारणम्—कस्मात्कारणात् । इयं संज्ञा—विभाषासंज्ञा । प्रदीपे—इह—‘नवेति विभाषे’ति सूत्रे ।

(२६४ समाधानवार्तिकम् ॥ ७ ॥)

॥ * ॥ सिद्धं तु प्रसज्य प्रतिषेधात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

सिद्धमेतत् ॥

कथम् ? ।

‘प्रसज्य प्रतिषेधात्’ विधाय किञ्चिन्नवेत्युच्यते तेनोभयं भविष्यति ॥

(प्रदीपः) सिद्धं स्विति । प्रतिषेधादधिरनुमास्यते ततो विकल्पः सेत्स्यतीत्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) ननु प्रसक्तस्य निषेधेऽभाव एव दृष्टो न तु विकल्पोऽत आह—प्रतिषेधादिति । विभाषा श्रेरित्यादौ पिदिष्ये विधेरनुमानं करिष्यते इत्यर्थः ॥ निषेधानुपपत्तिकल्पितशास्त्रेण प्रसज्येति वार्तिकार्थ इति भावः । एवं च षोडशग्रहणाग्रहणवदेकविषयत्वादिकल्पसिद्धिरिति तात्पर्यम् ॥ तत इति । अन्यथा कल्पितं शास्त्रं व्यर्थं स्यात् । प्रचालनाद्धीति न्यायविरोधान्न निषेधार्थमेव तदिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्रसज्य—सम्प्रसारणं विधाय । प्रतिषेधात्—‘विभाषा श्रेरि’त्यनेन तस्य प्रतिषेधात् । एतत्—विध्यनित्यत्वम् । नवेत्युच्यते—नवाशब्दार्थप्रतिषेधबोधको विभाषाशब्द उच्यते । उभयम्—विधिप्रतिषेधोभयम् ।

उद्द्योते—प्रसक्तस्य—सामान्यतो यथाकथञ्चित्प्राप्तस्य । किदिष्ये ‘वचिस्वपियजादीनामि’ति विधेः सत्त्वादाह—पिदिष्ये इति । निषेधानुपपत्तीति—पिदिष्यकनिषेधानुपपत्तिकल्पितपिदिष्यकविधिशास्त्रेणापीत्यर्थः । तत्रापिना किदिष्यकविधिशास्त्रपरिग्रहः । तथा च—कित्पिदुभयविषये विध्यनित्यत्वं सिद्धयतीति भावः । षोडशीति—‘अतिरात्रे षोडशिनं गृह्णाति, नातिरात्रे षोडशिनं गृह्णाती’ति श्रुतिविषयेत्यादिः । एकविषयत्वादिति—विधिप्रतिषेधयोरित्यादिः । अन्यथा—विकल्पाभावे । अकल्पितस्य किदिष्यकविधिशास्त्रस्यान्यत्र सार्थकत्वादाह—कल्पितमिति । शास्त्रम्—पिदिष्यकविधिशास्त्रम् । ननु प्रतिषेधार्थमेव तत्कल्पनमित्यत आह—प्रचालनाद्धिति । तत्—तत्कल्पनम् । तथा च विकल्पः सिद्ध इत्याशयः ।

(१६५ आक्षेपवार्तिकम् ॥ ८ ॥)

॥ * ॥ विप्रतिषिद्धं तु ॥ * ॥

(भाष्यम्)

विप्रतिषिद्धं तु भवति । अत्र न विज्ञायते—केनाभिप्रायेण प्रसजति, केन निवृत्तिं करोतीति ॥

(प्रदीपः) विप्रतिषिद्धं स्विति । एकविषययोर्विधिप्रतिषेधयोर्विरोधादित्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) ननु विकल्पो विरुद्धविषय एवेति किमुच्यते—विप्रतिषिद्धं स्विति, अत आह—एकेति । युगपदिति शेषः ॥ विप्रतिषेधोपपादकं भाष्यम्—अत्र नेति ॥ प्रसजति भावमिति शेषः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—विप्रतिषिद्धमिति—विधिप्रतिषेधोभयमित्यादिः । निवृत्तिमिति—तस्येत्यादिः ।

उद्द्योते—समयभेदेनैकविषयकयोरपि विधिप्रतिषेधयोरविरोधसम्भवादाह—युगपदिति ।

(२६६ समाधानवार्तिकम् ॥ ९ ॥)

॥ * ॥ न वा प्रसक्तसामर्थ्यादन्यत्र प्रतिषेधविषयात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

न वा एष दोषः, ॥

किं कारणम् ? ।

‘प्रसङ्गसामर्थ्यात्’ । प्रसङ्गसामर्थ्याच्च विधिर्भविष्यति—अन्यत्र प्रतिषेधविषयात् ॥ प्रतिषेधसामर्थ्याच्च प्रतिषेधो भविष्यति—अन्यत्र विधिप्रतिषेधयोः पर्यायो भविष्यतीत्यर्थः ॥

(प्रदीपः) नवा प्रसङ्गेति । सामर्थ्याद्विधिप्रतिषेधयोः पर्यायो भविष्यतीत्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) प्रसज्यते इति प्रसङ्गो विधिः ॥ प्रतिषेधविषयादित्यस्य कालविशेषविशिष्टात्ततोऽन्यत्र तत्रैव कालान्तरविशिष्टे इत्यर्थः ॥ निषेधसामर्थ्यलब्धोऽयमर्थः ॥ सामर्थ्यात्प्रतिषेधविषयादन्यत्र विधिरित्युक्ते यत्फलितं तदाह—प्रतिषेधसामर्थ्याच्चेति ॥ इदमपि पूर्ववद्व्याख्येयम् । तद्धनयन्नाह—पर्याय इति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अन्यत्र विधिप्रतिषेधविषयादिति—कालविशेषविशिष्टादिविषयादन्यत्र—तत्रैव कालान्तरविशिष्टे इत्यर्थः । विधिसामर्थ्यलब्धश्चायमर्थ इत्याशयः । अनेनैवाशयेन चोद्द्योते वक्ष्यति—पूर्ववदिति ।

प्रदीपे—विधिप्रतिषेधयोरिति—इदं मध्यमणिन्यायेन पूर्वत्र परत्र चान्वेति ।

उद्द्योते—प्रतिषेधेति—अन्यत्रेत्यादिः । ततः—प्रतिषेधविषयात् । अन्यत्रेत्यस्यैव व्याख्या—तत्रैवेति । अस्यार्थस्य लभे बीजमाह—निषेधेति । ‘प्रतिषेधसामर्थ्याच्चे’त्यादेः वार्त्तिकानुक्तत्वादाह—सामर्थ्यादिति । विधीत्यादिः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

तदेतत् क सिद्धं भवति—या अप्राप्ते विभाषा । या हि प्राप्ते विभाषा, कृतसामर्थ्यस्तत्र पूर्वणैव विधिरिति कृत्वा प्रतिषेधस्यैव संप्रत्ययः स्यात् ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये—या हि प्राप्ते इति । केवलोभयत्र-विभाषारूपा चेत्यर्थः ॥ कृतसामर्थ्यं इति । पूर्वणैव क्लृप्तशास्त्रेणैव विधिः कृतसामर्थ्यो विहितविधिकल्पकनिषेधोयशक्तिक इत्यर्थः । एवं च तत्र विधिकल्पनाभावात्प्रतिषेधमात्रप्रत्ययः स्यादिति भावः ॥ एतद्भाष्यादपि सामान्यशास्त्रप्राप्तनिषेधे विकल्पं वदन्तो मीमांसकाः परास्ताः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तदेतत्—प्रक्रान्तं विधिप्रतिषेधोभयम् । या अप्राप्ते विभाषेति—तत्रैति शेषः ।

उद्द्योते—भाष्यकृतो न्यूनतां निराकरोति—केवळेति । शास्त्रेणैव—‘वचिस्वपी’ति शास्त्रेणैव । एवञ्च—तेन तस्य तादृशशक्तिप्रतिबन्धे च । तत्र—‘विभाषा शेरि’त्यत्र ।

(समाधानभाष्यम्)

एतदपि सिद्धम् ॥

कथम् ? ।

विभाषेति भवती संज्ञा क्रियते । संज्ञा च नाम यतो न लक्ष्यीयः ॥

कृत एतत् ? ॥

लक्ष्यं हि संज्ञाकरणम् । तत्र महत्याः संज्ञायाः करणे एतत्प्रयोजनम्—उभयोः संज्ञा यथा विज्ञायेत नेति च वेति च । तत्र या तावदप्राप्ते विभाषा, तत्र प्रतिषेधं नास्तीति कृत्वा वेत्यनेन विकल्पो भविष्यति ।

या हि प्राप्ते विभाषा, तत्रोभयमुपस्थितं भवति—नेति च वेति च । तत्र नेत्यनेन प्रतिषेधे वेत्यनेन विकल्पो भविष्यति ॥

(प्रदीपः) महती संज्ञेति । तेन दावत्र संज्ञिनौ विकल्पप्रतिषेधावित्यर्थः । यदि हि केवलः प्रतिषेधः संज्ञी स्यात्, संज्ञाकरणमनर्थकं स्यात्, विभाषाप्रदेशेषु नेत्येव ब्रूयात् । तत्र समुदायस्येयं संज्ञेति विभाषाप्रदेशेषु विकल्पप्रतिषेधादुपपत्तिश्चेति । अप्राप्तविभाषासु च प्राप्त्यभावात्प्रतिषेधस्यान्यापाराद्विकल्प एवोपपत्तिश्चेति ।

(उद्द्योतः) महत्याः संज्ञाया इति भाष्येण संज्ञैव न कर्तव्येति विवक्षितम्, न तु लक्ष्मी कर्तव्येति इत्याह—यदि हीति । समुदायस्येति । प्रत्येकधर्मावच्छिन्नस्योभयस्येत्यर्थः ॥ विकल्पप्रतिषेधाविति । प्राप्तविभाषाविषये इत्यर्थः ॥ विकल्प एवोपपत्तिः । उभयोः संज्ञाकरणेऽपि निषेधस्यान्यवायोग्यत्वाद् द्वितीयस्यैवोपस्थितिरिति भावः ॥ अत्राप्राप्तविभाषाशब्देन केवलप्राप्तविभाषोच्यते ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एतदपि—विधिप्रतिषेधोभयम् प्राप्तविभाषायामपि । विभाषेतीति—यत् इत्यादिः । ‘संज्ञा च नामे’त्यादिः ‘एतत्प्रयोजनमि’त्यन्तो ग्रन्थः ‘सर्वादीनो’ति सूत्रभाष्यस्यैतदग्रन्थवद्व्याख्येयः । उभौ निर्दिशति—नेति च वेति चेति । निषेधस्य विकल्पस्य चेत्यर्थः । तत्र—विभाषेति महासंज्ञाकरणेन विभाषासंज्ञाया उभयोः निषेधविकल्पयोः संज्ञित्वे सति । तावत्—प्रथमम् । वेत्यनेन—विभाषापदादुपस्थितेन विकल्पमात्रेण । या हि—या तु । उभयमिति—विभाषापदादित्यादिः । नेति च वेति च—निषेधो विकल्पश्च । तत्र—तदुभयोपस्थितौ सत्याम् । नेत्यनेन—निषेधेन । वेत्यनेन—विकल्पेन ।

प्रदीपे—तेन—महासंज्ञाकरणेन । अत्र—विभाषासंज्ञायाम् । संज्ञाकरणमिति—तर्हीत्यादिः । विभाषेति—यत् इत्यादिः । तत्र—महासंज्ञाकरणेन विभाषासंज्ञायामुभयोः प्रतिषेधविकल्पयोः संज्ञित्वे सति । उद्द्योते—यथाश्रुतानुपपत्तेराह—प्रत्येकेति । ननु ‘सन्नियोगशिष्टानामिति न्यायेन कथमिदमित्यत आह—उभयोरिति । केवळेति—अनेन प्राप्ताप्राप्तविभाषायाः व्यवच्छेदः ।

(भाष्यम्)

एवमपि—

(२१७ आक्षेपवार्तिकम् ॥ १० ॥)

॥ * ॥ विधिप्रतिषेधयोर्युगपद्वचनानुपपत्तिः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

विधिप्रतिषेधयोर्युगपद्वचनं नोपपद्यते । शुशाव शुशुवतुः शुशुवुः । शिश्राव शिश्रियतुः शिश्रियुः ।

(भाष्यम्)

किं कारणम् ?

(२१८ आक्षेपसाधकवार्तिकम् ॥ ११ ॥)

॥ * ॥ भवतीति चेन्न प्रतिषेधः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

भवतीति चेत् प्रतिषेधो न प्राप्नोति ॥

(२१९ आक्षेपसाधकवार्तिकम् ॥ १२ ॥)

॥ * ॥ नेति चेन्न विधिः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

नेति चेद्विधिनं सिध्यति ॥

(प्रदीपः) एवमपीति । यद्यपि विरुद्धयोरैका संज्ञा क्रियते, तथापि प्रदेशेषु युगपद्विरोधाद्भावाभावौ विधातुं न शक्येते इत्यर्थः ॥

(उद्घोतः) युगपदिति । अनवगतसंश्लिष्टयक्रमोपस्थानस्य चोद्यमेतदित्यभिप्रायः ॥ भावाभावविति । इमावेव भाष्ये विधि-प्रतिषेधशब्देनोक्तौ ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—चेदिति—यदीत्यर्थः । तर्हीति शेषः । एवमग्रेऽपि ।

प्रदीपे—विरुद्धयोः—विकल्पप्रतिषेधयोः । प्रदेशेष्विति—‘विभाषा श्वेरि’त्यादिनैकत्रेति भावः ।

उद्घोते—अनवगतेति—अनवगतं संश्लिष्टयक्रमोपस्थानं यस्य तस्येति व्युत्पत्तिः । भाष्यप्रदीपयोः सामञ्जस्यायाह—इमावेवेति ।

(२७० समाधानवार्तिकम् ॥ १३ ॥)

॥ * ॥ सिद्धं तु पूर्वस्योत्तरेण
बाधितत्वात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

सिद्धमेतत् ॥

कथम् ? ॥

पूर्वविधिमुत्तरो विधिर्बाधते । इतिकरणोऽर्थनि-
र्देशार्थ इत्युक्तम् ॥(प्रदीपः) सिद्धं त्विति । उभयत्रविभाषासु प्रतिषेधेन समी-
कृते विषये पश्चाद्विकल्पः प्रवर्तत इत्यर्थः ॥ यदि तु पूर्वं विकल्पः
प्रवर्तते पश्चात्प्रतिषेधस्ततो विकल्पप्रवृत्तिरनर्थिकैव स्यात् । आनुपूर्वी
च या संज्ञाविधावाश्रिता सैव प्रदेशवाक्येष्ववाश्रीयते ॥ उभयत्रविभा-
षार्था चेयं संज्ञा । प्राप्तविभाषायामप्राप्तविभाषायां च संज्ञाकरणस्यानु-
पयोगात् ॥ तथाहि—प्राप्तविभाषासु पक्षे निवृत्तिः क्रियते, पक्षे तु
प्रवृत्तिः स्थितैव । अप्राप्तविभाषासु च पक्षे कार्यस्य प्रवृत्तिः—क्रियते,
पक्षान्तरे त्वप्रवृत्तिः स्थितैवेति नास्ति तत्र संज्ञाफलम् ॥ विभाषा
श्वेरित्यत्र तु यदि विधिमुखेन विभाषाश्रुतिः प्रवर्तते, पिप्स्वेव संप्र-
सारणं विभाषा स्यात्, किन्तु यजादित्वाश्रित्यमेव स्यात् । अथ
प्रतिषेधमुखेन प्रवृत्तिस्तदा किप्स्वेव विकल्प इति पिप्सु न स्यात् ।
संज्ञाकरणे तु पूर्वं प्रतिषेधे किन्तु प्रवृत्ते पश्चाद्विधिमुखेन सर्वत्र पक्षे
संप्रसारणस्य प्रवर्तनादिष्टं सिध्यति । यदा तु प्रतिलक्ष्यं भेदेन
विभाषा श्वेरित्यस्य व्यापारः कचिद्विधिमुखेन कचित्प्रतिषेधमुखेन
तदा संज्ञाकरणमन्तरेणापि सिध्यतीत्यशिष्योऽयं योग इति वक्ष्यते—
अशिष्यो वा विदितत्वाद् इति ॥(उद्घोतः) भाष्ये—पूर्वस्योत्तरेणेति । पूर्वस्य प्रतिषेधस्य
उत्तरेण विकल्पेन । बाधश्चात्र न निषेधप्रवृत्तिप्रतिबन्धः, किन्तु
तत्फलस्याभावनिष्ठसर्वकालिकत्वस्य प्रतिबन्ध इति बोध्यम् ॥
नन्वेवमपि पूर्ववाक्येन नशब्द एवादेशः स्यात्, तत्रार्थपरत्वे
मानाभावादत आह—इतिकरण इति । एवं चोभयत्रापीति-
शब्दान्वय इति भावः ॥ एवं चार्थद्वयसंज्ञाकरणसामर्थ्यादेव वाक्य-भेदेन क्रमेणान्वय इति भावः ॥ एवं च केवलप्राप्तविभाषायामुभयत्र-
विभाषायां च क्रमेण निषेधविकल्पयोरुपस्थितिः, शुद्धाप्राप्तविभाषायां
तु निषेधस्यान्वयायोग्यत्वाच्छुद्धविकल्पोपस्थितिरिति तात्पर्यम् ॥ पूर्वं
विकल्पाप्रवृत्तौ हेत्वन्तरमाह—आनुपूर्वी चेति । अनुपयोगादिति ।
उभयगतिरिहेत्युक्तेलोकगृहीतविकल्पशक्त्यैव सिद्धेरिति भावः ॥
पक्षे निवृत्तिरिति । एवं च तत्र निषेधतात्पर्यकतयैव प्रवृत्तिरिति भावः ॥
अप्राप्तेति । तत्र विधितात्पर्यकतयैव प्रवृत्तिरिति भावः ॥ पिप्स्वे-
वेति । तत्राप्राप्तेरिति भावः ॥ एकस्योभयत्र तात्पर्यं तु न संभव-
तीत्याशयः ॥ भावतात्पर्यकतालोभेन पिद्विषयतैव स्यादिति तत्त्वम् ॥
अस्योभयत्रविभाषाविषयत्वं भाष्ये विभाषाश्वेरित्यस्यैवोदाहरणदा-
नेन बोधितम् । एवं च तदर्थमावश्यकैऽस्मिन् अन्यत्रापि स्वशास्त्र-
गृहीतसङ्केतेनैव बोधात् ‘या हि प्राप्ते विभाषा तत्रोभयमुपस्थित’
मित्याद्युक्तभाष्यविरोध इति दिक् ॥(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एतत्—विधिप्रतिषेधोभयम् । पूर्व-
विधिमिति—पूर्वप्रतिषेधमित्यर्थः । यत इत्यादिः । विधिः—विकल्पः ।
प्रदीपे—तत्र—तयोः । पिप्स्वेवेति—तर्हीत्यादिः । किन्तु—
किन्तु तु । यजादित्वादिति—श्रयतेरित्यादिः । ‘वचस्पियजादीनां
किती’त्यनेनेति भावः ।उद्घोते—तत्फलस्य—निषेधप्रवृत्तिफलस्य । एवमपि—इति-
शब्दान्वयसत्त्वादाशब्दस्य विकल्पार्थपरत्वेऽपि । तत्रार्थपरत्वे इति—
इतिशब्दान्वयाभावात्तदस्य निषेधार्थपरत्वे इत्यर्थः ॥ तत्र—आन-
र्थक्यहेतोस्तत्त्वादाह—हेत्वन्तरमिति । शक्त्यैव—विभाषापद-
शक्त्यैव । उभयत्र—पिति किति च । कैयटोक्तं निराकरोति—
भावेति । कैयटोक्तस्य भाष्यसम्मतत्वमाह—अस्येति । संज्ञाकरण-
स्येत्यर्थः । एवं सति समापत्रं भाष्ययोर्मिथो विरोधं परिहरति—
एवमेवेति । तदर्थम्—उभयत्रविभाषार्थम् । अन्यत्रापि—प्राप्तविभा-
षादावपि । एवेन—प्रागुक्त—लोकगृहीतविकल्पविभाषापदशक्ति-
व्यवच्छेदः । ततोऽस्य प्राबल्यादित्याशयः ।

(२७१ आक्षेपवार्तिकम् ॥ १४ ॥)

॥ * ॥ साध्वनुशासनेऽस्मिञ् शास्त्रे
यस्य विभाषा तस्य साधुत्वम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

साध्वनुशासनेऽस्मिञ् शास्त्रे यस्य विभाषा क्रियते
सा विभाषा साधुः स्यात् । समासश्चैव हि विभाषा
क्रियते, तेन समासश्चैव विभाषा साधुत्वं स्यात् ॥(प्रदीपः) साध्वनुशासन इति । साधुत्वप्रतिपादनार्थत्वा-
च्छास्त्रस्य साधुत्वस्यैव प्राधान्यादिकल्पेन संबन्धः स्याद्, न तु
तदङ्गभूतानां समाससंज्ञादीनामिति भावः ॥ ततश्च विभाषा श्वेरि-
त्यस्यायमर्थः स्याद्—विभाषा श्रयतेः साधु संप्रसारणं भवति,
पक्षे त्वसाध्विति ॥(उद्घोतः) साधुत्वप्रतिपादनाच्छास्त्रस्येति पाठः । शास्त्र-
स्येति कर्तुः शेषत्वे षष्ठी ॥ कचिन्तु साधुत्वप्रतिपादनार्थत्वा-
दिति पाठः ॥ प्राधान्यादिति । यदिह परिनिष्ठितं तत्साध्विति
अर्थापत्तिकल्पितवाक्यस्यैव मुख्यत्वात्तेन मुख्यतया साधुत्वस्यैव
विधानादित्याशयः ॥ तदङ्गभूतानामिति । तदुद्देश्यभूतानामित्यर्थः ॥
भाष्ये यस्य विभाषा क्रियत इति । यत्सम्बन्धेन विभावोच्यत
इत्यर्थः ॥ समासश्चैव हीति । हि यतः समासो विभाषा क्रियते

समासो विभाषेत्युच्यते, तत्र समासोद्देशेन साधुत्वविधानात्तस्यैव विकल्पः स्यादिति भावः ॥ साधुत्वं च जातिविशेषः ॥ समासप्रकरणविभाषाधिकारस्य भाष्ये प्रत्याख्यानादाह—विभाषा श्रेयति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—वार्तिके विभाषादस्यावृत्त्या पूर्वत्र परत्र चान्वयः । चो वाक्यालङ्कारे प्रयुक्तः । एव—अपि । एवमग्रेऽपि ।

प्रदीपे—एवम्यवच्छेदमाह—न रिविति । तदङ्गेति—साधुत्वाङ्गेत्यर्थः । उद्घोते—षष्ठीति—तथा च तस्य 'शास्त्रेण'त्यर्थः । ननु शास्त्रेण साधुत्वस्याविधानात् कथन्तस्य प्राधान्यमित्यत आह—यदिहेति ।

तेषां वस्तुतस्तदङ्गत्वस्याभावादाह—तदुद्देश्येति । मौनकृत्यं निराकरोति—यत्सम्बन्धेनेति । तत्र—तथा सति । तस्यैव—साधुत्वस्यैव । भाष्यदत्तोदाहरणं विद्यादोदाहरणान्तराश्रयणे बीजमाह—समासेति ।

(आक्षेपबाधकभाष्यम्)

अस्तु । यः साधुः, स प्रयोच्यते । असाधुर्न प्रयोच्यते ॥

(प्रदीपः) अस्तु यः साधुरिति । यथा भक्ष्याभक्ष्यसंनिधौ भक्ष्यमेवोपादीयते ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अस्त्विति—साधुत्वस्यैव विकल्पः, तथापि न क्षतिर्यत इति शेषः ।

प्रदीपे—उपादीयते—इति—तथा साध्वसाधुसन्निधौ साधुरेवोपादीयेतेति शेषः ।

(आक्षेपसाधकभाष्यम्)

न चैव हि कदाचिद् राजपुरुष इत्येतस्यामवस्थायामसाधुत्वमिष्यते ॥

(प्रदीपः) न चैव हीति । सर्वदा त्वस्य साधुत्वं नोभयरूपत्वमित्यर्थः ॥

(उद्घोतः) साधुत्वविकल्पे दूषणमाह—भाष्ये—न चैवेत्यादिना । तद्याचष्टे—सर्वदा त्विति ॥ सादृश्यादसाधुत्यागपुरःसरं साधूपादानं दुष्करमित्यपि बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—न चैव हि कदाचिदिति—नहि तु कदाचिदपीत्यर्थः । अव्ययानां नानार्थत्वात् ॥ इष्यते इति—साधुत्वविकल्पे तु कदाचित्त्रापि—असाधुत्वमापद्येतेति भावः ।

प्रदीपे—अस्य—राजपुरुष इत्यस्य । नोभयरूपत्वम्—न च साध्वसाधुभयरूपत्वम् ।

उद्घोते—तत्र दूषणान्तरमाह—सादृश्यादिति । साध्वसाधोरित्यादिः ।

(भाष्यम्)

अपि च—

(तत्त्वालोकः) साधुत्वविकल्पे दोषान्तरमाह—अपि चेति ।

(२७१ आक्षेपवार्तिकम् ॥ १५ ॥)

॥ * ॥ द्वेधाऽप्रतिपत्तिः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

द्वैधं शब्दानामप्रतिपत्तिः स्यात् । इच्छामश्र—पुनर्विभाषाप्रदेशेषु द्वैधं शब्दानां प्रतिपत्तिः स्यादिति, तच्च न सिध्यति । यस्य पुनः कार्याः शब्दाः, विभाषाऽसौ समासं निर्वर्तयति ॥

(प्रदीपः) द्वेधाऽप्रतिपत्तिरिति । साधुत्वविकल्पने विभाषाग्रहणस्योपयुक्तत्वात् शिष्यितुरित्यादि रूपं न सिध्यतीत्यर्थः ॥ यस्य पुनरिति । एवं मन्यते—व्याकरणेनैव शब्दा उत्पाद्यन्ते, तन्मते विभाषाग्रहणेनापूर्वत्वेन विधेयत्वात्संप्रसारणमेव विकल्प्यत इति द्वैधं प्रतिपत्तिः शब्दानां सिध्यतीति भावः ॥

(उद्घोतः) तत्र साध्वनुशासन इत्युक्त्या—शब्दनित्यत्वपक्ष एवायं दोषः, न तु कार्यत्वपक्षे—इत्युक्तम् । तदुपपादकम्—यस्य पुनरित्यादिभाष्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—न सिद्ध्यतीति—साधुत्वविकल्पे इत्यादिः । यस्येति—नतेति शेषः । निर्वर्तयतीति—न तु तस्य साधुत्वमिति शेषः । प्रदीपे—उपयुक्तत्वादिति—तेन सम्प्रसारणविकल्पनालाभादिति शेषः । एवमिति—य इत्यादिः । एवेन—तत्साधुत्वव्यवच्छेदः ।

उद्घोते—'यस्य पुनरित्यादिभाष्यस्य प्रकृतसम्बद्धतामुपपादयति—तत्रेति । प्रसङ्गाद् 'विभाषा इवेरित्यादौ दोषदानावसरे इत्यर्थः । उक्तम्—सूचितम् । तदुपपादकम्—कार्यत्वपक्षे दोषाभावोपपादकम् ।

(आक्षेपबाधकभाष्यम्)

यस्यापि नित्याः शब्दास्तस्याप्येष दोषो न भवति ॥

कथम् ? ॥

न विभाषा ग्रहणेन साधुत्वमभिसंबन्ध्यते ॥

किं तर्हि ? ।

समाससंज्ञाऽभिसंबन्ध्यते—समास इत्येषा संज्ञा विभाषा भवतीति । तद्यथा—'मेध्यः पशुर्विभाषितः मेध्योऽनड्वान् विभाषितः'—इति । नैतद्विचार्यते—अनड्वान्नानड्वानिति ॥

किं तर्हि ? ।

आलब्धव्यो नालब्धव्य इति ॥

(प्रदीपः) यस्यापीति । साधुत्वस्यापौरुषेयत्वादविकल्प्यत्वात्तदङ्गनामेव विकल्पः ॥ तद्यथेति । पशुत्वानडुत्वयोरविकल्प्यत्वात्क्रिया विकल्प्यते ॥ नन्वन्यत्रोक्तम्—न च संज्ञाया भावाभावाविष्येते—इति । इह तूक्तम्—संज्ञाऽभिसंबन्ध्यते—इति । ततश्च विरोधः ॥ नैष दोषः । इह वृत्तिवाक्ययोर्मुख्यार्थभेदादभिन्नार्थत्वमाश्रित्योक्तम् । अन्यत्र तु व्यपेक्षैकार्थीभावभेदाद्भिन्नार्थत्वमाश्रित्येकार्थीभावे एव संज्ञाया भावाभावौ नेष्येते इत्युक्तमित्यविरोधः ॥

(उद्घोतः) प्राधान्यात्साधुत्वस्यैव विकल्पः स्यादिति यदुक्तम्, तत्राह—साधुत्वस्येति ॥ संज्ञायाः श्रुतत्वेन, साधुत्वस्याश्रुतत्वेन श्रुतस्य श्रुतेनैव संबन्धस्य न्याय्यत्वात्प्रयोगासमवायिलङ्घादिस्थले श्रुते विधेयत्वस्यावश्यकत्वाच्चेत्यपि बोध्यम् ॥ पशुत्वेति । साक्षाच्छ्रूयमाणेऽप्ययोग्यत्वाच्चदान संबन्धस्तदा किं वक्तव्यमश्रूयमाणेऽयोग्ये संबन्धो नेतीत्यर्थः ॥ अन्यत्रेति । समर्थं त्रे ॥ मुख्यः प्रधानः ॥

अभिन्नार्थत्वमिति । एवं च तदर्थे कश्चित्साधुत्वेनान्वाख्यायमानोऽनन्वाख्यातस्य तदर्थकस्यान्यस्य निवर्तकः स्यादिति तस्यापि साधुत्वार्थविभाषाधिकार आवश्यक इति भावः ॥ वाक्ये व्यपेक्षा परस्परकाङ्क्षारूपा, पदार्थानामपृथगुपस्थितिविषयत्वमेकार्थीभावो—वृत्तिविषयः । एवं च वृत्तिवाक्ययोर्भिन्नार्थत्वाच्च वाक्यानुष्ठानाय विभाषा-

ग्रहणम् ॥ किन्तु वृत्तिविषये एव संज्ञाविकल्पार्थं वाच्यम् । न च वृत्तौ संज्ञायाः स इष्यते । तस्मादेकार्थीभावस्यैव मन्दमत्यनुग्रहाय स विशेषणमिति तत्रोक्ततात्पर्यमित्यविरोध इति भावः ॥ भाष्ये—**समाससंज्ञेत्यस्य** तद्विषयैकार्थीभाव इत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—**यस्यापीति**—मते इति शेषः । एवमग्रेऽपि । न **विभाषेति**—यत इत्यादिः ।

प्रदीपे—**तदङ्गानामिति**—साधुत्वोद्देश्यानामित्यर्थः । समास-संज्ञादीनामिति शेषः । **क्रिया**—आलम्बनक्रिया । **आश्रित्येति**—तदिति शेषः । **व्यपेक्षेति**—तयोरित्यादिः ।

उद्द्योते—तत्र युक्त्यन्तरद्वयमाह—**संज्ञाया इति** । साधु-त्वस्य—साधुत्वस्य च । श्रुतस्य—विभाषाग्रहणस्य । वृष्टान्ताशय-माह—**साक्षादिति** । **श्रयमाणेऽपि**—पशुत्वादौ । **सम्बन्ध इति**—विकल्पस्येत्यादिः । **अयोग्ये इति**—साधुत्वे इति शेषः । **एवञ्च**—अभिप्रायत्वाश्रयणे च । **कश्चित्**—वृत्तिः । **अन्यस्य**—त्राक्यस्य । **नच**—न हि । **सः**—विकल्पः । एवमग्रेऽपि । समासप्रकरणीय-विभाषाधिकारस्य सिद्धान्तेऽसत्त्वादाह—**मन्देति** । एवं सति समा-पन्नं भाष्यविरोधं परिहरति—**तद्विषयेति** ।

(३७३ आक्षेपवार्तिकम् ॥ १६ ॥)

॥ * ॥ कार्येषु युगपदन्वाचययौग-
पद्यम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

कार्येषु शब्देषु युगपदन्वाचयेन च यदुच्यते, तस्य युगपद्वचनताप्राप्नोति—**तथ्यत्तव्यानीयः**—**‘ढक् च मण्ड-कात्’ इति** ॥ यस्य पुनर्नित्याः शब्दाः, प्रयुक्तानामसौ साधुत्वमन्वाचष्टे ॥

(प्रदीपः) नित्यवादी कार्यपक्षे दूषणमाह—**कार्येष्विति** । युगपद्भावे युगपच्छब्दो वर्तत इति द्वन्द्वः कृतः ॥ अन्वाचयः समुच्च-योऽभिमतो, यस्य चकारेण स्वरितत्वेन वा विधानम् । यस्य कार्याः शब्दाः स प्रयोगनिरपेक्षः शब्दानन्वाचष्ट इति तव्यादीनां युगपदु-त्पत्तिः प्राप्नोति ॥

(उद्द्योतः) ननु युगपच्छब्दस्यैककाल इत्यर्थकस्य सप्तम्यर्थ-वृत्तेरन्वाचयशब्देनातादृशेन कथं द्वन्द्व इत्यत आह—**युगपद्भावा इति** ॥ कार्येषु शब्देषु यौगपदान्वाचयविषये तेषां यौगपद्यं युग-पत्प्रयोगः प्राप्नोतीति वार्तिकाक्षरार्थः ॥ भाष्ये—**युगपद्वचनेति** बहुव्रीहेस्तत् ॥ **अन्वाचयेनेत्युक्त्वा ढक् चेति** समुच्चयोदाहरणमस-ङ्गतमित्यत आह—**समुच्चय इति** । स्वरितत्वेन वेति । यथा **कार्यादिभ्यश्चिठ्ठाविति** वर्तमाने **वाहीकप्रामेभ्यश्चेत्यत्र** ॥ नित्य-शब्दवादे तु प्रयोगवृष्टानामेव शास्त्रे काल्पनिकविधेयत्वेनेष्टप्रत्य-यविभागसिद्धिः । रेखागवयन्यायस्याऽऽवृत्ताविति सूत्रे भाष्य एव वक्ष्यमाणत्वात् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—**यस्येति**—मते इति शेषः । **अन्वाचष्टे इति**—तथाच तस्य मते न तव्यदादीनां युगपदुत्पत्तिः प्राप्नोतीति भावः । प्रदीपे—**कार्या इति**—मते इत्यादिः । **इतीति**—तस्य मते इति शेषः ।

उद्द्योते—सहविवक्षाया अभावादाह—**कथमिति** । **अन्वाच-येनेति**—ननित्यादिः । **उदाहरणम्**—उदाहरणदानम् । वर्तमाने

इति—अनुवर्त्तमाने इत्यर्थः । ‘अतच्छब्जिठ्ठाविति’त्यादिः । ‘यत् पुनर्’त्यादिभाष्याशयमाह—**नित्यशब्देति** । ननु तत्र न मानमि-त्यत आह—**रेखागवयेति** ।

(आक्षेपवाचकभाष्यम्)

ननु च यस्यापि कार्यास्तस्याप्येष न दोषः ॥

कथम् ? ॥

प्रत्ययः परो भवतीत्युच्यते । न चैकस्याः प्रकृतेरे-
कस्य प्रत्ययस्य युगपत्परत्वेन सम्भवोऽस्ति ॥

(प्रदीपः) नचैकस्या इति । ननु व्यवहितेऽपि परशब्दः प्रवर्तते ॥ सत्यम् । अन्तरालस्थमनपेक्ष्यानन्तर्यमारोप्य तत्र परशब्द-प्रयोगः । निर्दिष्टग्रहणं त्वानन्तर्यार्थमिति कुतो व्यवहितस्य प्रयोगः ॥ कथं तर्ह्युक्तम्—**एका प्रकृतिर्बहवश्च यज इति**, तत्र यजाकृते कल्पात्तस्याश्च परत्वादानन्तर्याच्चादोषः । तव्यदादयस्त्वेकाकृतियुक्ता न भवन्ति ।

(उद्द्योतः) व्यवहितेऽपीति । लोके तथा दर्शनादिति भावः ॥ **आनन्तर्यमारोप्येति** । अनेन परादिशब्दानामव्यवहित-एव प्रवृत्तिरत एव व्यवहिताश्चेति सूत्रं सार्थकमिति भावः ॥ शास्त्रे तु सर्वथा न व्यवहिते प्रवृत्तिरित्याह—**निर्दिष्टग्रहणं** इति । तुभ्यार्थे । **छन्दसि परेऽपि**, परश्चेत्यादावपि उत्तराङ्गविकल्पसमा-दिति परिभाषायाः प्रवृत्तेरिति भावः ॥ **कथं तर्हीति** । **सरूप-सूत्रे** इति भावः ॥ **एकाकृतीति** । एकानुपूर्वी हि एकाकृतिरत्र ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—**यस्यापीति**—मते इति शेषः । एवमग्रेऽपि । **कार्या इति**—शब्दा इति शेषः । **प्रत्यय इति**—यत इत्यादिः ।

प्रदीपे—**तत्र**—व्यवहिते । युक्त्यन्तरमाह—**निर्दिष्टग्रह-मिति** । **व्यवहितस्येति**—व्यवहितवाचिनः परशब्दस्येत्यर्थः । अत्रेत्यादिः । **तर्हीति**—यथैकस्याः प्रकृतेरेकस्य प्रत्ययस्य युगपत्पर-त्वेन सम्भवो नास्तीत्यादिः ।

उद्द्योते—**शास्त्रे** इति—लोके कथञ्चिद् व्यवहितेऽपि तस्य प्रवृत्तिरास्तामित्याशयः । **उत्तराङ्गेति**—षष्ठयन्तांशेत्यर्थः । अत्राकृति-रवयवसंस्थानमेव, न तु जातिरित्याह—**एकानुपूर्वीति** ।

(आक्षेपाभिप्रायभाष्यम्)

नापि ब्रूमः—प्रत्ययमाला प्राप्नोतीति ॥

किं तर्हि ? ।

कर्तव्यमिति प्रयोक्तव्ये युगपद्वितीयस्य तृतीयस्य च प्रयोगः प्राप्नोतीति ॥

(प्रदीपः) नापि ब्रूम इति । एकस्याः प्रकृतेः सर्वे भवन्तीति न ब्रूमः । किं तर्हि ? । प्रत्ययान्तरेण प्रकृत्यन्तरस्याक्षेपात् कर्तव्यमिति प्रयुयुक्षिते करणीयादीनामपि प्रयोगः प्राप्नोति ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये—**नापि ब्रूम इत्यस्य** नैव ब्रूम इत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—**प्रत्ययमालेति**—प्रत्ययसमुदाय इत्यर्थः । एकस्याः प्रकृतेरित्यादिः । **कर्तव्यम्**—तव्यत्प्रत्ययान्तम् । **द्विती-यस्य**—तव्यप्रत्ययान्तस्य तस्य । **तृतीयस्य**—करणीयमित्यस्य । एवमग्रेऽपि । प्रदीपे—**सर्वे इति**—प्रत्यया इति शेषः ।

उद्द्योते—अपिसमुच्चयेनाग्रतत्त्वादाह—**नैवेति** ।

(आक्षेपवाचकभाष्यम्)

नैष दोषः । अर्थगत्यर्थः शब्दप्रयोगः । अर्थं संप्रत्याययिष्यामीति शब्दः प्रयुज्यते । तत्रैकेनोक्तत्वात्-स्यार्थस्य द्वितीयस्य च तृतीयस्य च प्रयोगेण न भवितव्यम् 'उक्तार्थानामप्रयोगः' इति ॥

(प्रदीपः) अर्थगत्यर्थं इति । तस्यतन्व्यानीयर इत्यस्माद्व्याख्यान्तराण्युपप्लवन्ते तत्प्रतिपादकानि-धातोस्तव्यद्भवति भावकर्मणोरित्यादीनि । तत्र कर्तव्यशब्देन तस्यार्थस्य प्रतिपादितत्वात्कर्णणीयशब्दो न प्रयुज्यते ॥

(उद्घोतः) अर्थोऽपि समुदायस्येति शङ्कमानं प्रत्याह—तस्यदिति । प्रत्यवादिस्तस्मात्तन्व्यानीयर इति बहुवचननिर्देशात् प्रत्येकमिति प्रत्येकमेव भावाद्यर्थकत्वमिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अर्थगत्यर्थं इति—अर्थज्ञानप्रयोजनक इत्यर्थः । यत् इत्यादिः । तत्र—तथा सति । एवं प्रदीपेऽपि । एकेन—(तव्यप्रत्ययान्तेन) कर्तव्यमित्यनेन । तस्य—कर्मरूपस्य । एवं प्रदीपेऽपि । द्वितीयस्येति—युगपत्तदर्थकस्येत्यादिः ।

प्रदीपे—कर्णीयशब्द इति—युगपदित्यादिः ।

उद्घोते—समुदायस्य नार्थ इत्यत्र बीजमाह—प्रत्यवेति ।

(२०४ आक्षेपवार्तिकम् ॥ १० ॥)

॥ * ॥ आचार्यदेशशीलने च तद्विषयता ॥ * ॥

(भाष्यम्)

आचार्यशीलनेन देशशीलनेन च यदुच्यते, तच्च तद्विषयता प्राप्नोति । 'इको ह्रस्वोऽङ्गो गालवस्व' 'प्राचामवृद्धात् फिन् बहुलम्' इति गालवा एव ह्रस्वान्प्रयुङ्गीरन्, प्राप्नु चैव हि फिन् स्यात् । तद्यथा 'जमदग्निर्वा एतत्पञ्चममवदानमवाद्यत् । तस्मान्नाजामदग्न्यः पञ्चावत्तं जुहोति' ॥ यस्य पुनर्निष्ठाः शब्दाः, गालवग्रहणं तस्य पूजार्थम्, देशग्रहणं च कीर्त्यर्थम् ॥

(प्रदीपः) आचार्येति । आचार्यस्य देशस्य च पुनः पुनः संकीर्तनमाचार्यदेशशीलनं तत्र तस्य शब्दस्य तद्विषयत्वमेव स्यात्, सर्वप्रयोक्तृत्वप्रसङ्गे गालवस्येति नियमार्थं स्यात् ॥ यस्य पुनरिति । अनादित्वाच्छब्दव्यवहारस्य नित्यत्वपक्षे नास्ति प्रयोक्तृत्वनियमः । केवलं गालवः स्मरुत्वेन स्मृतोऽस्य शास्त्रस्य प्रामाण्यं प्रतिपादयितुमिति पूजार्थमाचार्यग्रहणम् । शास्त्रस्य ह्यनाद्यं प्रतिपादकत्वात्पूजा भवति । कीर्त्यर्थमिति । कीर्तो सत्यां तेषां स्वर्गावस्थानं स्थिरं भवति यथा इन्द्रधुन्नादीनाम् ॥

(उद्घोतः) पुनः पुनः संकीर्तनमिति । अत्र पुनः पुनरित्यस्योपयोगश्चिन्त्यः । एकैकस्मिन् शास्त्रे तदभावाच्च । तस्मात्संकीर्तनमात्रमेवात्र शीलनमिति बोध्यं, तेन यत्कार्यमुच्यते इति वार्तिकार्थः ॥ अत एवाग्रे भाष्ये तस्कीर्तने चेत्येवोक्तम् । तद्विषयत्वमुपपादयति—सर्वप्रयोक्तिरिति । इको ह्रस्वो भवति । तत्प्रयोक्तृत्वं च गालवस्येतिवादिक्रमेण सूत्रार्थः ॥ भाष्ये—प्राप्नु चवेति । प्राग्देश एव फिन्प्रयोगः स्यादित्यर्थः ॥ अनादित्वादिति । एवं च गालवाति-

रिक्तशिष्टेरपि प्रयुज्यमानत्वान्नियमासंभवः ॥ किंचैतत्पक्षे शास्त्रं रेखागवयन्यायेन कल्पितशब्दविषयमिति कल्पितशब्दे प्रयोक्तृनियमासंभव इति भावः ॥ शास्त्रस्य प्रामाण्यमिति । एवं च पूजार्थमित्यस्य स्वशास्त्रपूजार्थमित्यर्थं इति भावः ॥ तदेवाह—शास्त्रस्य हीति ॥ भाष्ये—देशग्रहणं चेति । चेनाचार्यग्रहणम् । देशग्रहणस्य पूजार्थत्वं तु वक्तुमशक्यम् । देशस्य स्मरुत्वाद्यभावादिति भावः ॥ स्थिरं भवतीति । तत्र देशकीर्तौ तद्देशीयानां स्वरवस्थानमित्यर्थः । तेन च पाणिनेरपि तदिति भावः ॥ ननु नित्यशब्दवादे गालवादिग्रहणस्य पूजार्थत्वे हस्वाभावविशिष्टस्य साधुत्वबोधनं न स्यात्, तत्पक्षे सल्लघूपानेन साध्वसाधुविकाय शास्त्रमिति चेत् । गालवः स्मर्ता नान्य इति स्मृत्यन्तरानुसन्धानद्वारेण विकल्पसिद्धेः । वाग्रहणे एव कर्तव्ये गालवग्रहणं व्यर्थमिति शङ्कानिरासार्थं तु भाष्ये पूजार्थमित्युक्तम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—शीलने चेति—यदुच्यते, तस्येति शेषः । इति—इत्यनयोः (क्रमेण) । हिः—वाक्यालङ्कारे प्रयुक्तः । वै—यस्मात् । अवदानम्—छेदनम् । अवाद्यत्—अखण्डयत् । पञ्चावत्तम्—पञ्चधा छिन्नम्, उपस्तरणत्रिरवदानाभिधारणानि । यस्येति—मते इति शेषः । एवमग्रेऽपि ।

प्रदीपे—तत्रेति—तस्मिन् सतीत्यर्थः । यदुच्यते इति शेषः । सर्वेति—बहुव्रीहिः । ह्रस्वस्येत्यादिः । नियमार्थम्—ह्रस्वो गालवेनैव प्रयोज्यो न त्वन्येनेति नियमार्थम् । एवं सति समापन्नस्य गालवग्रहणवैयर्थ्यस्य भाष्योक्तं परिहारमुपपादयति—केवलमिति । स्मरुत्वेनेति—तस्येत्यादिः । कीर्ताविति—देशस्येत्यादिः । तेषाम्—तद्देशीयानाम् ।

उद्घोते—तत्र हेत्वन्तरमाह—एकैकेति । पुनः पुनः संकीर्तनाभावश्चकत्वादित्यादिः । प्रकृतमुपसंहरति—तस्मादिति । इति—इत्यादि । इदं समूलयति—अत एवेति । संकीर्तनमात्रस्यात्र शीलनत्वादेवेत्यर्थः । शेषपूर्णवाक्यभेदान्यां तदाशयमाह—इको ह्रस्व इति । अत एव कैयेतेन तस्य नियमार्थतोक्ता । 'कैयटाशयमाह—एवञ्चेति । शब्दनित्यत्वपक्षे ह्रस्वस्य नित्यत्वे चेत्यर्थः । अपिना—गालवसमुच्चयः । निबन्धेति—प्रयोक्तिरित्यादिः । तत्र युक्त्यन्तरमाह—किञ्चेति । एतत्पक्षे—शब्दनित्यत्वपक्षे । विषयम्—विषयकम् । देशगालवग्रहणयोः भेदेनोक्तौ बीजमाह—देशग्रहणस्येति । ततश्च—देशोपादानाच्च । तेन च—तद्देशीयत्वेन च । तत्—स्वरवस्थानम् । न स्यादिति—अन्यथा तस्य वैयर्थ्यमिति भावः । तस्यै—शब्दनित्यत्वपक्षे । स्मरुत्वेति—ह्रस्वस्येत्यादिः । विकल्पसिद्धेरिति—तथाच तस्योभयार्थतेत्याशयः । नन्वेवं भाष्यविरोध इत्यत आह—वाग्रहणे एवेति ।

(आक्षेपवाचकभाष्यम्)

ननु च—यस्यापि कार्याः शब्दाः, तस्यापि गालवग्रहणं पूजार्थं स्यात्, देशग्रहणं च कीर्त्यर्थम् ॥

(प्रदीपः) ननु च यस्यापीति । कार्यपक्षेऽपि पूजा शक्यते व्याख्यातुम्—यस्माद्गालवेन ह्रस्वत्वं प्रयुक्तं तस्मात्त्वमपि प्रयुक्त्वेति स्तुत्यर्थोऽर्थवादः स्यादित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—यस्यापीति—मते इति शेषः । एवमग्रेऽपि ।

प्रदीपे—कार्यपक्षे शास्त्रस्यानार्यार्थप्रतिपादकत्वात्करीत्या पूजा

दुर्वचा, कीर्तिस्तु तथैव सुवचेत्याशयेनाह—यस्मादिति । तस्मादिति—तदिति शेषः ।

(२७५ आनेपवार्तिकम् ॥ १८ ॥)

॥ ❀ ॥ तत्कीर्तने च द्वैधाऽप्रतिपत्तिः ॥ ❀ ॥

(भाष्यम्)

तत्कीर्तने च द्वैधं शब्दानामप्रतिपत्तिः स्यात् । इच्छामश्च पुनराचार्यग्रहणेषु देशग्रहणेषु च द्वैधं शब्दानां प्रतिपत्तिः स्यादिति, तच्च न सिध्यति ॥

(प्रदीपः) इदानीं कार्यपक्षे दूषणमाह—तत्कीर्तन इति । कार्यपक्षेऽयमर्थः स्याद्—यस्माद्गालवेन हस्वत्वं प्रयुक्तं तस्मात्प्रयोक्तव्यमिति । ततश्च हस्वत्वस्य विकल्पो न स्यात् । नित्यत्वपक्षे तु गालवो हस्वस्य स्मर्ताऽन्यो दीर्घस्येति स्मृत्यन्तरानुसन्धानद्वारेण विकल्पः सिध्यतीति नित्यपक्ष एव युक्तः ॥

(उद्घोतः) भाष्ये—तत्कीर्तने चेति । आचार्यदेशकीर्तने चेत्यर्थः ॥ यस्य कार्याः शब्दास्तस्येति शेषः ॥ तदेवाह—इदानीमिति ॥ प्रयुक्तमिति । कृतमित्यर्थः ॥ नित्यपक्षे स्विति । कार्यपक्षे त्वेवं वक्तुमशक्यम्,—यतो गालवेन कृतोऽतः कर्तव्यः, नान्येन कृतोऽतो न कर्तव्य इति । अन्येन कृतस्य पुनः कारणवैयर्थ्यात् । न ह्यन्यकृतस्य पुनः कारणमस्ति । नाप्यन्येनाकृतस्याकरणम् । तादृशस्यैव करणात् ॥ एतेनान्येन कृतस्यानुवादोऽन्याकृतत्वबोधनद्वारा विकल्पबोधक इति परास्तम् ॥ पाणिनिः कृतानामपि पक्षो च इत्यादीनामन्याकृतत्वेन तेषामपि विकल्पापत्तेश्च । तस्मात्कार्यवादोऽसङ्गत इति दिक् ॥

(तत्वालोकः) भाष्ये—तच्च चेति—कार्यपक्षे इति शेषः ।

प्रदीपे—दूषणमिति—दुष्परिहरमित्यादिः । तस्मादिति—तदिति शेषः । द्वारेणेति—तस्येति शेषः ।

उद्घोते—यस्येति—मते इति शेषः । एवमग्रेऽपि । कार्यपक्षोक्तत्वादाह—कृतमिति । नन्वेवं कार्यपक्षेऽपि वक्तुं शक्यमिति सोऽपि पक्षो युक्त इत्यत आह—कार्यपक्षे स्विति । एवम्पदबोधं निर्दिशति—यतो गालवेनेति । अत्र दोषमाह—अन्येन कृतस्येति । 'नान्येन कृतः' इत्यत्र दोषमाह—नाप्यन्येनेति । तादृशस्यैव—अन्येनाकृतस्यैव । रत्नाद्युक्तिं खण्डयति—एतेनेति । अनुवादवैयर्थ्येनेत्यर्थः । तत्र हेत्वन्तरमाह—पाणिनीति । तथा सतीत्यादिः ।

(सूत्रप्रत्याख्यानम्)

(२७६ सिद्धान्तवार्तिकम् ॥ १९ ॥)

॥ ❀ ॥ अशिष्यो वा विदितत्वात् ॥ ❀ ॥

(भाष्यम्)

अशिष्यो वा पुनरयं योगः ॥

किं कारणम् ? ॥

'विदितत्वात्' । यदनेन योगेन प्रार्थ्यते तस्यार्थस्य विदितत्वात् ॥ येऽपि ह्येतां संज्ञां नारभन्ते तेऽपि विभाषेत्युक्तेऽनित्यत्वमवगच्छन्ति ॥ याज्ञिकाः खल्वपि संज्ञामनारभमाणं विभाषेत्युक्तेऽनित्यत्वमवगच्छन्ति । तथा—मेभ्यः पशुविभाषितो मेभ्योऽनड्वान्विभाषितः इति । आलब्धव्यो नालब्धव्य इति गम्यते ॥

आचार्यः खल्वपि संज्ञामारभमाणो भूयिष्ठमन्यैरपि शब्दैरेतमर्थं संप्रत्याययति—बहुलम्, अन्यतरस्याम्, उभयथा, वा, एकेषाम् इति ॥

(प्रदीपः) अशिष्यो वेति । वाशब्दो विकल्पे ॥ तेनाकृतिपक्षे उभयत्र विभाषार्थं सूत्रं कर्तव्यम् । व्यक्तिपक्षे तु लक्ष्यभेदेन लक्षणभेदात्कचित्किंचिल्लक्षणं विधिमुखेन प्रवर्तते, कचिन्निषेधमुखेन प्रवर्तते इतीदृशस्या सूत्रं न कर्तव्यमित्यर्थः ॥

(उद्घोतः) ननु लोकतोऽनित्यत्वार्थलभेऽपि निषेधविकल्पयोरलभ इत्यत आह—भाष्ये—आचार्यः खल्वपि वेति । एवं च ह्रस्वरित्याद्युभयत्र विभाषार्था यथा तव तयोर्लभस्तथा विभाषापदघटितेऽपि भविष्यतीति नार्थः सूत्रेणेति भावः ॥ वाशब्दो विकल्पे इति ॥ यत्तु अर्थस्य संज्ञित्ववद्विभाषापदार्थस्यैव संज्ञात्वम्, तत्रापीतेः संबन्धात् । न च पदजन्यपदार्थोपस्थित्यभावेनान्वयासंभवः । विकल्पवाचिपदस्य तदर्थं लक्षणाभ्युपगमात् । एवं च लक्षणातात्पर्यग्राहकमिदं सूत्रम् । अर्थे न संज्ञात्वमिति चेत् । तदर्थाक्षिप्तशब्दमात्रस्य संज्ञात्वमस्तु, इतिशब्दसंबन्धसामर्थ्यादिति ॥ तत्र । एकस्यानेकसंज्ञायाः शास्त्रेऽदर्शनात् । अनाकृतिः संज्ञेति वृद्धिस्तत्रस्थभाष्यविरोधाच्च ॥ तेनाकृतीति । तत्पक्षे लिट्त्वजातौ विधिमुखेन प्रवृत्तौ पित्येव स्यात्, निषेधमुखेन प्रवृत्तौ कित्येव स्यात्, न तु सर्वत्रेति सूत्रं कर्तव्यम् । सति च सूत्रे लिट्त्वजातौ प्राप्तस्य निषेधे तस्यामेव विकल्पो विधीयमानः सर्वत्र सिध्यतीति भावः । प्रत्याख्यानाशयमाह—व्यक्तिपक्षे स्विति । कचिद्विधिमुखेनेत्यन्वयः । किंचिल्लक्षणमुभयत्रविभाषारूपम् ॥ उत्तरत्र तु कचिप्रतिषेधमुखेनेत्येव पाठः ॥ परे तु—आकृतिपक्षे किं तज्जात्याश्रयसकलव्यक्तिविषयं लक्षणम्, उत—तज्जात्याश्रययत्किंचिद्विषयम् । नाद्यः । सूत्रारम्भेऽपि नपदघटितवाक्यस्य तद्विषयताया वक्तुमशक्यत्वात् । तस्य यत्किंचिद्विषयता, वाषटितस्य सर्वविषयतेति तु दुर्लभम् ॥ नान्योऽपि । न ब्राह्मणं हन्यादित्यादौ जातिपक्षे सर्वव्यक्तिविषयताया एव दृष्टत्वात् । किंच तत्र किं विधिसुखप्रवृत्त्या पिद्विषयत्वं निषेधसुखप्रवृत्त्या किद्विषयत्वं वेत्यत्र विनिगमनाविरहात्सूत्रं विनाप्युभयमुखेन प्रवृत्ताविष्टसिद्धेः । न च भावतात्पर्यकता पिद्विषयत्वे विनिगमिका । विभाषोपयमने इत्यादौ त्रिसंशयत्वानुपपत्तेः । भावतात्पर्यकतालोभेनाप्राप्तविभाषात्वस्यैव संभवः । विप्रतिषेधशास्त्रबलात्तेष्वभावतात्पर्यकतापि स्यादिति चेत्प्रकृतेऽपि तुल्यम् । तस्मात्पक्षद्वयेऽपि सूत्रप्रत्याख्याने भाष्यतात्पर्यम् । किं च सूत्रे कृते त्रिसंशयाप्राप्तविभाषास्वपि तत्प्रवृत्तिः स्यादिति सोचिच्छेतेव । लक्ष्यानुसारादप्रवृत्तौ तु सूत्रं व्यर्थमेवेति भाष्याशयः ॥ एतदेव ध्वनयन्त्रिसंशयाप्राप्तविभाषां दर्शयति । त्रिसंशयास्वप्राप्तविभाषात्वमेवेति अमनिरासायेतरयोरपि कथनमित्याहुः ॥

(तत्वालोकः) भाष्ये—किं कारणम्—कस्मात्कारणात् । यत्—अनित्यत्वम् । अर्थस्ये—अनित्यत्वरूपार्थस्येत्यर्थः । लोकत इति शेषः । एतां संज्ञाम्—विभाषासंज्ञाम् । संज्ञाम्—विभाषासंज्ञाम् । एवमग्रेऽपि । आचार्यः—पाणिनिः । एतम्—अनित्यत्वरूपम् ।

प्रदीपे—सूत्रम्—प्रकृतसूत्रम् । एवमग्रेऽपि ।

उद्घोते—अनित्यत्वापत्तेरिति—विभाषापदस्येत्यादिः । एवञ्च—बहुलमित्यादिशब्दैरनित्यत्वा बोधने च । तच्च—निषेधविकल्पयोर्बहुलमित्यादिसंज्ञामकुर्वतः । तयोः—निषेधविकल्पयोः । सूत्रेण—प्रकृतसूत्रेण । कृष्णाद्युक्तिं खण्डयति—यत्स्विति । अर्थस्य—नवा-

शब्दार्थस्य । तत्रापि—विभाषापदेशीत्यर्थः । मध्यमगिन्यायेनेति भावः । न चेति—इवं प्रदेशे विभाषापदार्थोपस्थितनिषेधविकल्पयोरिति शेषः । तदर्थे—विभाषाशब्दार्थः । अन्यत्रादर्शनादाह—अर्थेनेति । तदर्थेति—विभाषापदार्थेत्यर्थः । तत्पक्षे—जातिपक्षे । लिट्त्वजाताविति—विभाषा श्वेरित्यस्येति शेषः । पित्येवेति—विकल्पः स्यात्, किति तु यजादित्वात्रित्यमेवेति शेषः । कित्येवेति—विकल्प इति शेषः । उभयमुखेन प्रवृत्तिस्तु न सम्भवति, वैलुप्यलक्षणवाक्यभेदापत्तेरिति भावः । सूत्रम्—प्रकृतसूत्रम् । एवमग्रेऽपि । प्राप्तस्य निषेधे इति—किति प्राप्तस्य श्रुतक्रमानुरोधेन पूर्वं नेति निषेधे इत्यर्थः । ऐकरूप्यं प्राप्तितायां किदकिद्रूपायामिति शेषः । विकल्पः—ऐकरूप्येण वेति विकल्पः । कैयटोक्तं खण्डयति—परेत्विति । विषयम्—विषयकम् । यत्किञ्चिद्विषयम्—यत्किञ्चिद्विषयकम् । तदिति—सर्वव्यक्तीत्यर्थः । वाच्यदित्यस्य—वापदघटितवाक्यस्य । दुर्लभमिति—विनिगमनाविरहादिति भावः । दोषान्तरमाह—किञ्चेति । तत्र—लिट्त्वजातौ । भावतात्पर्यकतालोभेनेति—तत्रापित्यादिः । तेषु—विभाषोपयमने इत्यादिषु । पक्षद्वयेऽपि—जातिव्यक्तिपक्षद्वयेऽपि । इदं द्रवयति—किञ्चेति । तदिति—प्रकृतसूत्रेत्यर्थः । सेति—त्रिसंशयाप्राप्तविभाषेत्यर्थः । संशयाभावादिति भावः । अग्रवृत्तौ स्त्विति—तत्रेत्यादिः । पूर्वपरयोः सङ्गतिमाह—एतदेवेति । नन्वेवं तत्रैतयोः कथं कथनमित्यत आह—त्रिसंशयास्त्विति ॥ शब्दकौस्तुभकृतस्तु—जातिपक्षेऽपि प्रदेशेष्वेव 'नवा श्वेरित्यादि पठित्वा सूत्रमिदं प्रत्याचक्षते ॥ तथा च 'अशिष्यो वे'ति वार्तिके वाशब्दोऽवधारण एव न तु विकल्पे इत्याशयः ॥

(अप्राप्तविभाषाप्रकरणम्)

(२७७ अधिकारवार्तिकम् ॥ २० ॥)

॥ * ॥ अप्राप्ते त्रिसंशयाः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

इत उत्तरं या विभाषा अनुक्रमिष्यामः, अप्राप्ते ता द्रष्टव्याः ॥ त्रिसंशयास्तु भवन्ति—प्राप्ते, अप्राप्ते, उभयत्र वेति ॥

(प्रदीपः) अप्राप्ते इति । अधिकारोऽयम् ॥ त्रिसंशया इति । त्रिष्वर्थेषु संशयो यास्तु तास्त्रिसंशयाः ॥

(उद्घोतः) इत उत्तरमित्यस्य लभे युक्तिमाह—अधिकार इति ॥ संशयत्रयस्य काव्यभावादाह—त्रिष्विति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इत उत्तरमिति—प्राप्ते चे'त्यतः पूर्वमिति शेषः । अनुक्रमिष्यामः—अनुक्रमेण वक्ष्यामः । त्रिसंशयाः—कोटित्रयप्रकारकसंशयविषयोभूताः । कोटित्रयमेव दर्शयति—प्राप्ते इत्यादिना । यद्यप्यप्राप्तेविभाषा बह्व्यः सन्ति तथापि त्रिसंशया अप्राप्तेविभाषा एतावन्त्य एवेति दर्शयितुमयं सन्दर्भः ।

प्रदीपे—अधिकारोऽयमिति—प्राप्ते चे'त्यस्मादधिकारात्प्राप्तमिति शेषः ।

(२७८ अप्राप्तविभाषोद्धारणवार्तिकम् ॥ २१ ॥)

॥ * ॥ इन्द्रे च, विभाषा जसि ॥ * ॥

(भाष्यम्)

प्राप्ते, अप्राप्ते, उभयत्र वेति संदेहः ॥

(आक्षेपभाष्यम्)

कथं वा प्राप्ते ?, कथं वाऽप्राप्ते ?, कथं वोभयत्र ?

(संदेहसाधकभाष्यम्)

उभयशब्दः सर्वादिषु पठ्यते । तयपश्चाद्यजादेशः क्रियते । तेन वा नित्ये प्राप्ते, अन्यत्र वाऽप्राप्ते, उभयत्र वेति ॥

(प्रदीपः) इन्द्रे चेति । प्रकरणोपलक्षणार्थेनेतदुपात्तम् । प्रथमचरमतयेत्यत्र तयग्रहणे संशयः । तत्र तयशब्देन प्रयोजनं सर्वनामाव्ययसंज्ञायामिति वान्वर्थसंज्ञाविज्ञानाद्वा केवलस्य प्रयोगाभावात्तदन्तस्यैव सर्वनामत्वसंभवात् प्रत्ययग्रहण इति परिभाषया तदन्तविधिः ॥ तत्र यदि सर्वादिग्रहणेन तयान्तं विशेष्यते । नेमशब्दोऽप्यभिचारात्प्रथमादयस्त्वसंभवात् विशेष्यन्ते । तदोभयशब्दस्य जसि नित्या संज्ञा विभाष्यत इति प्राप्तविभाषा स्यात् ॥ अथ सर्वादीनीति निवृत्तम्, पूर्वविप्रतिषेधश्च तदाऽप्राप्तविभाषा ॥ अथ परविप्रतिषेधस्तदोभयत्रविभाषा ॥

(उद्घोतः) इन्द्रे च, विभाषा जसीत्युक्तोभयशब्दोद्धारणमसङ्गतमत आह—उपलक्षणेति । विभाषा जसीत्यस्य इन्द्रेविषयतया इन्द्रे च संज्ञानिषेधेन सर्वनामसंज्ञीयाप्राप्तविभाषात्वनिश्चयेन निषेधीयप्राप्तविभाषात्वनिश्चयेन वा त्रिसंशयत्वाभावादिति भावः ॥ इन्द्रे इत्यस्यासंबन्धे पूर्वादीनां जसि विकल्पाप्रभो व्यर्थः स्यादिति तात्पर्यम् ॥ ननु तयशब्देऽपि कथं संशयः, प्रथमादिस्त्रेण प्रत्ययमात्रस्य संज्ञा, सर्वादिस्त्रेण तु उभयशब्दस्य समुदायस्येति मिश्रविषयत्वेनाप्राप्तविभाषात्वनिर्णयादत आह—तत्रेति ॥ तयशब्देनेत्यस्य तदन्तविधिरित्यनेनान्वयः ॥ अन्यर्थत्वेन कथं तदन्तविधिरत आह—केवलस्येति ॥ सर्वनामत्वसंभवात् । सर्वार्थबोधकत्वसंभवात् । तथा च तस्य सर्वार्थबोधकत्वाभावात्सामर्थ्येन संज्ञाविधावपि प्रत्ययग्रहणपरिभाषया तदन्तविधिरिति भावः ॥ पूर्वविप्रतिषेधश्चेति । सर्वादित्वनिबन्धना संज्ञा जस्मिन्ने सावकाशा, द्वितयादिषु च विकल्पः, उभयशब्दे जस्युभयप्राप्तौ पूर्वविप्रतिषेधः । न च नित्या संज्ञाऽन्तरङ्गा । अन्तरङ्गपरिभाषाया अप्रवृत्तेः । तथाहि—न 'अन्तरङ्गं बलीय' इत्यस्या अत्र विषयः, युगपत्प्राप्त्यभावात् । जसादेः सर्वान्मो विहितत्वसंपत्तये तस्याः पूर्वमेव प्रवृत्तिः । अस्यास्तु, जसुत्पत्त्यनन्तरमिति स्पष्टमेव ॥ नाप्यसिद्धं बहिरङ्गमन्तरङ्ग इत्यस्याः अन्तरङ्गोत्तरं बहिरङ्गप्राप्तेरनया तत्प्रवृत्तेर्वारयितुमशक्यत्वात् । बहुशस्तथासत्त्वात् । तदुत्तरमप्येतत्प्रवृत्त्या पक्षे तदभावविशिष्टस्य साधुत्वबोधनं पूर्वादिष्विव । त्रिसंशयत्वस्य भाष्योक्त्यासङ्कल्पापत्तेश्चेति दिक् ॥ भाष्ये—तेन वेत्यादि । तेन नित्ये प्राप्ते वा अन्यत्राप्राप्ते वेत्यन्वयः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इन्द्रे च, विभाषा जसीति—'प्रथमचरमताल्लपार्थकतिपयनेमाश्वेत्यर्थः । 'विभाषा जसी'त्यत्रोक्तोक्तरीत्याऽप्राप्तविभाषात्वस्य प्राप्तविभाषात्वस्य वा निर्णयेन त्रिसंशयत्वासंभवात् । नन्वेवं 'प्रथमचरमे'त्याद्येव कुतो नोक्तमिति चेत्, तत्र विभाषाशब्दाश्रवणात् । न चैवमपि 'विभाषां जसि' प्रथमचरमे'त्याद्येव कथञ्चोक्तमिति वाच्यम्, लघुव्यत्या विचारणीयस्थलविशेषावगतिस्मत्त्वे तदर्थं शुरुक्त्याश्रयणस्यानौचित्यात् । अत एव 'उभयशब्दः' इत्यादि भाष्यं सङ्गच्छते । तयपक्षेति—उभयशब्दात् 'संख्याया अवयवे तयवि'ति सूत्रेण जातस्येत्यादिः । 'उभादुदात्तो नित्यमिति' सूत्रेणेति शेषः ।

प्रदीपे—प्रकरणेति—विभाषा जसौत्येतत्प्रकरणेत्यर्थः ।
 प्रथमेति—तथाच तस्मिन् प्रकरणे जसः कार्यमिति विभाषा संज्ञा-
 विधायके इत्यादिः । तत्र—प्रथमचरमतयेत्यत्र । केवलस्य—तयस्य ।
 तदन्तस्यैव—तयान्तस्यैव । तत्र—तस्मिन् सति । सर्वादिग्रहणे-
 नेति—अनुवृत्तेन द्वितयादिशब्देषु व्यभिचारादुभयशब्दे सम्भवा-
 चेति शेषः । तयान्तम्—तयान्तमेव । अत एवाह—नेमेति ।
 तदेति—अस्यापि द्वितयादिशब्देष्वप्राप्तेः, उभयशब्द एव प्राप्ते-
 श्चेति शेषः । उभयशब्दस्येति—सर्वादिगणपठितत्वात्प्राप्तेति शेषः ।
 जसीति—नित्या संज्ञा जसौत्यन्वयः । विभाष्यते इति—अनेने-
 त्यादिः । तदेति—उभयशब्दे नित्यसंज्ञाया एव जायमानत्वादानेन
 द्वितयादिशब्देष्वप्राप्तायाः संज्ञाया जसि विकल्पेन विधानादिति
 शेषः । तदेति—अनेन उभयशब्दे प्राप्तायाः नित्यसंज्ञाया जसि
 विकल्पेनाद, द्वितयादिशब्देषु चाप्राप्तायाः संज्ञाया जसि विकल्पेन
 विधानादिति शेषः ।

उद्द्योते—इन्द्रे चेति—नन्वित्यादिः । उदाहरणम्—उदाहरण-
 दानम् । ननु तावताऽपि विभाषा जसौत्यत्रापि त्रिसंज्ञाप्राप्त-
 विभाषा कुतो नोक्तव्यत आह—विभाषेति । 'इन्द्रे' इत्यस्यानुवृत्तेरिति
 भावः । इन्द्रे च—'इन्द्रे' चेति पूर्वसूत्रेण । विनिगमनाविरहादाह—
 निषेधोयेति । ननु 'विभाषा जसौत्यत्र नञ्नुक्तकचस्येव 'इन्द्रे'
 इत्यस्याप्यसम्बन्धेन, प्रथमादीनां जसि विकल्पारम्भात् 'सर्वादीनी'-
 त्यस्य सम्बन्धेन चोभयशब्देऽप्यस्य प्रवृत्तिसम्भवात्तदुदाहरणदानं
 युक्तमेवेत्यत आह—इन्द्रे इत्यस्यासम्बन्धे इति । अत्रेत्यादिः ।
 अनेनैव निर्वाहादिति शेषः । अन्वर्थत्वेनेति—ननु संज्ञाया इत्यादिः ।
 तस्य—तयस्य । जस्भिन्न इति—उभयशब्दे इति शेषः । विकल्प
 इति—जसि सावकाश इत्यादिः । कृष्णाद्युक्तं खण्डयति—न चेति ।
 अप्रवृत्तेरिति—अत्रेत्यादिः । प्राचां मतेनाह—न 'अन्तरङ्गमिति ।
 युगपदिति—तयोरित्यादिः । तस्याः—नित्यसंज्ञायाः । अस्याः—
 विकल्पसंज्ञायाः । इत्यस्या इति—'अत्र विषयः' इत्यनुषज्यते ।
 अनया—'असिद्धमिति परिभाषया । तत्प्रवृत्तेः—संज्ञाविकल्प-
 प्रवृत्तेः । ननु बहिरङ्गोत्तरमन्यन्तरङ्गप्राप्तिरस्तीत्यत आह—बहुश इति ।
 तथा—अन्तरङ्गोत्तरं बहिरङ्गप्राप्तेः । ननु नित्यसंज्ञोत्तरं फलाभावात्
 संज्ञाविकल्प इत्यत आह—तदुत्तरमपीति । नित्यसंज्ञोत्तरमपी-
 त्यर्थः । एतदिति—संज्ञाविकल्पेत्यर्थः । तदिति—संज्ञेत्यर्थः । अभ्यु-
 पेत्याप्याह—त्रिसंज्ञत्वस्येति । नित्यसंज्ञोत्तरं संज्ञाविकल्पाप्रवृ-
 त्तावित्यादिः । नन्वाद्ययोर्वाशब्दयोरन्यत्र पाठेन 'अन्यदुत्तमन्य-
 द्रान्तमिति न्यायापत्तिरित्यत आह—तेनेति । एवमग्रेऽपि सर्वत्र बोध्यम् ।

(सिद्धान्तभाष्यम्)

अप्राप्ते । अयच् प्रत्ययान्तरम् ॥

(प्रदीपः) प्रत्ययान्तरमिति । आदेशपक्षे पूर्वविप्रतिषेधो
 वक्तव्य इति प्रत्ययान्तरपक्ष आश्रितः ॥ उभादुदात्त इत्यत्र तष-
 स्वेति नानुवर्तते, तदा प्रत्ययान्तरमयञ् भवति ।

(उद्द्योतः) प्रत्ययान्तरेति । एवं चोभयशब्देऽस्याप्राप्तेर-
 प्रातविभाषात्वमेवेति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अयच् प्रत्ययान्तरमिति—यत इत्यादिः ।
 एव, न तु तयप आदेश इति शेषः ।

प्रदीपे—आदेशपक्षे—अयच् तयप आदेश इति पक्षे । प्रत्य-
 यान्तरपक्षः—अयच् प्रत्ययान्तरमिति पक्षः । उभादिति—यदेत्यादिः ।

उद्द्योते—एवमेति—अयच् प्रत्ययान्तरत्वे चेत्यर्थः । स्थानि-

वद्भावेनापि तयप्रत्ययान्तत्वस्यालाभादिति शेषः । अस्य—प्रथम-
 चरमतयेत्यस्य ।

(समाधानवाचकभाष्यम्)

यदि प्रत्ययान्तरम्, उभयीति ईकारो न प्राप्नोति ॥

(तत्त्वालोकः) प्रत्ययान्तरमिति—अयजित्यादिः । तर्हीति
 शेषः । इति—इत्यत्र । ईकारः—'टिड्ढाणञ्द्वयसज्दन्धन्मात्रच्य-
 पृष्ठकृञ्कृञ्करपः' इति सूत्रेण तयवन्तत्वाच्चीपृ ।

(समाधानसाधकभाष्यम्)

मा भूदेवम्, मात्रजित्येवं भविष्यति ॥

कथम् ? ॥

मात्रजिति नेदं प्रत्ययग्रहणम् ॥

किं तर्हि ? ॥

प्रत्याहारग्रहणम् ॥

क संनिविष्टानां प्रत्याहारः ? ॥

मात्रशब्दात्प्रवृत्ति आ अयचश्चकारात् ॥

(तत्त्वालोकः) एवम्—तयवन्तत्वात् । मात्रजित्येवम्—
 मात्रजन्तत्वात् । मात्रशब्दादिति—'प्रमाणे द्वयसज्दन्धन्मात्रचः'
 इति सूत्रस्यादित्यादिः । अयच इति—'द्वित्रिभ्यां तयस्यायच् वा'
 इति सूत्रस्थस्येत्यादिः ।

(समाधानवाचकभाष्यम्)

यदि प्रत्याहारग्रहणम् । 'कति तिष्ठन्ति !' अत्रापि
 प्राप्नोति ॥

(तत्त्वालोकः) प्रत्याहारग्रहणमिति—मात्रजितीदमित्यादिः ।
 तर्हि 'किमः संख्यापरिमाणे ङिति चेति सूत्रस्थस्य ङतेरपि मात्रजन्त-
 र्गतत्वादिति शेषः । अत्रापीति—इति वान्यषट्क 'कती'—त्यत्रा
 पीत्यर्थः । 'टिड्ढाणञि'त्यादिसूत्रेण मात्रजन्तत्वाच्चीविति शेषः ।

(समाधानसाधकभाष्यम्)

अत इति वर्तते ॥

(तत्त्वालोकः) अत इतीति—नैष दोषः, यतः 'टिड्ढाणञि'
 त्यादिसूत्रे 'अजयतष्टावि'ति सूत्रादित्यादिः । 'वर्तते—अनुवर्तते ।
 तथा च—तस्य 'टिडाद्यन्ताददन्तादि'त्याद्यर्थात् कतीत्यत्र मात्रजन्तत्वे
 ऽपि—अदन्तत्वाभावात्तेन न ङीबापद्यते इति भावः ।

(समाधानवाचकभाष्यम्)

एवमपि—'तैलमात्रा घृतमात्रा' अत्रापि प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) तैलमात्रेति । प्रत्याहारे सति चकारेण मात्रशब्दो
 न विशेषित इति दुबामाश्रुमसिवसिन्धुसिद्धिः प्रजन्तादपि मात्र-
 शब्दाच्चीप्पसङ्गः ॥

(उद्द्योतः) न विशेषित इति । न प्रत्याहारषट्क इतर-
 व्यावर्तकः । समुदायानुबन्धस्यावयवानुबन्धत्वाभावादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तैलमात्रा—तैलस्य मात्रा मानवि-
 शेषो भागविशेषः । एवमग्रेऽपि । अत्रापीति—इत्यनयोरपीत्यर्थः ।
 'टिड्ढाणञि'त्यादिसूत्रेण ङीविति शेषः ।

प्रदीपे—प्रत्याहारे सतीति—नात्रचीत्यादिः ।

उद्घोते—घटक इति—चकार इति शेषः ।

(समाधानसाधकभाष्यम्)

सदृशस्याप्यसंनिविष्टस्य न भविष्यति प्रत्याहारेण ग्रहणम् ॥

(प्रदीपः) सदृशस्यापीति । प्रमाणे वर्तमानात्प्रमेये यो मात्रज् विहितः, स प्रत्याहारेण गृह्यते इत्यर्थः ॥

(उद्घोतः) प्रमाणे इति । तादृशस्यैव तत्संनिवेशे सत्त्वा-दिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सदृशस्यापीति—नैष दोषः, यतो मात्र-चेत्यादिः । न भविष्यतीति—लक्षण-साहचर्यपरिभाषाभ्यामिति भावः ।

(२७९ उदाहरणवार्तिकम् ॥ २२ ॥)

॥ * ॥ ऊर्णोतेर्विभाषा ॥ * ॥

(भाष्यम्)

प्राप्ते, अप्राप्ते, उभयत्र वेति संदेहः ॥

(आक्षेपभाष्यम्)

कथं वा प्राप्ते ? कथं अप्राप्ते ? कथं उभयत्र ? ।

(संदेहोपपादकभाष्यम्)

‘असंयोगाल्लिट् कित्’ इति वा नित्ये प्राप्ते, अन्यत्र वाऽप्राप्ते, उभयत्र वेति ॥

(प्रदीपः) ऊर्णोतेर्विभाषेति । विभाषोर्णोरिति सूत्रं यद्य-संयोगाल्लिट् कित् इत्यत्रानुवर्तते । ऊर्णश्चासंयोगान्त एवेत्यसंयोग-ग्रहणाद्वाक्यभेदोर्णोः परस्वेडादेर्लिटो नित्यं कित्वं प्राप्तं विकल्प्यते ततः प्राप्तविभाषा । इदुपजीवनार्थं तु स्थानान्तरे सूत्रं पठितम् ॥ अथ तत्र सूत्रं नानुवर्तते, परविप्रतिषेधश्च ततोऽप्राप्तविभाषा । अथ पूर्व-विप्रतिषेधस्तदोभयत्रेति संशयः ॥

(उद्घोतः) भाष्ये—ऊर्णोतेर्विभाषेति । ऊर्णोर्धातोः कित्व-विषयविभाषेत्यर्थः । वाक्यभेदेनेत्यस्य विकल्प्यत इत्यनेनान्वयः । इदं सर्वं कित्वकित्वयोरैक्याभिमानेन ॥ किमर्थं तर्हि पुरस्तात्कृतमत आह—इदुपेति ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—प्राप्तं विकल्प्यते इति—‘असंयोगा-त्परोऽपि लिट् किति’ सामान्यपूर्ववाक्येन प्राप्तम्, ‘ऊर्णोः परोऽ-पि लिङ्गिडादिः लिङ्गे’ति विशेषपरवाक्येन विकल्प्यते इत्याशयः । इदिति—‘विज इङ्’ति सूत्रादनुवृत्तेत्यादिः । स्थानान्तरे—व्यव-हितपूर्वस्थाने । सूत्रम्—विभाषोर्णोरिति सूत्रम् । एवमग्रेऽपि । तत्र—‘असंयोगाल्लिट् किति’त्यत्र । तत इति—तयोः स्वातन्त्र्येण विधायकत्वे सिधितुरित्यादौ चरितार्थस्य ‘असंयोगादित्यस्य, ऊर्णु-वितेत्यादौ चरितार्थस्य ‘विभाषोर्णोरित्यस्य च ऊर्णुविवेत्यादौ प्रवृत्तौ परविप्रतिषेधतो नित्यकित्वेन विकल्पस्य बाधाकृतस्य ऊर्णुवितेत्यादिमात्रविषयकत्वादिति भावः । तदेति—विकल्पस्यैवेष्टत्वेन ऊर्णु-नुविवेत्यादौ प्राप्तविभाषात्वात्, ऊर्णुवितेत्यादावप्राप्तविभाषात्वाच्चेति शेषः । उभयत्र—उभयत्रविभाषा । संक्षेपः—कोटित्रयप्रकारकः संदेहः । उद्घोते—ननु ‘उतो वृद्धिर्लुकि इली’त्यनेन नित्यवृद्धौ प्राप्तायां तदपवादत्वेन ‘ऊर्णोतेर्विभाषे’त्यस्यारम्भात्तस्य प्राप्तविभाषात्वनिर्णया-

दप्राप्ताधिकारे कथन्तस्योपन्यास इत्यत आह—ऊर्णोर्धातोरेति । ‘विभाषोर्णोरिति’ भावः । इत्यनेनेति—इत्यनेनापीत्यर्थः । तस्य ‘प्राप्तमित्यनेनाप्यन्वयात् । कित्वकित्वयोरैक्याभिमानेनेति—कार्या-तिदेशपक्षे गुणवृद्धिनिषेधरूपकार्यस्यैक्यादित्यादिः । तयोर्भिन्नत्वे तु ‘विभाषोर्णोरित्यस्य कित्वविधायकत्वात्, ‘असंयोगादित्यस्य च कित्वविधायकत्वात् तस्य तादृशसामान्यपूर्ववाक्येन कित्वाप्राप्तेरस्य प्राप्तविभाषात्वं नोपपद्येत्याशयः । किमर्थं तर्हि—ननु यथेवं तर्हि किमर्थं नन्दित्यन्वयः ।

(सिद्धान्तभाष्यम्)

[अप्राप्ते]

(संदेहसाधकभाष्यम्)

अन्यद्वि कित्वम्, अन्यद्वि कित्वम् ॥

(प्रदीपः) अन्यद्वीति । व्यपदेशातिदेशोऽयमिति कित्व-कित्वयोर्भेदः ॥

(उद्घोतः) शङ्कते—भाष्येऽन्यद्वीति ॥ तद्याख्या—भेद इति । तथा च त्रिसंशयत्वानुपपत्तिरिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—कित्वकित्वव्यपदेशयोर्विधायके ‘विभा-षोर्णोरिति’ ‘असंयोगाल्लिट् किति’ति च क्रमेणेत्याशयेनाह—व्यपदे-शातिदेशोऽयमिति ।

उद्घोते—शङ्कते इति—त्रिसंशयत्वोक्ताविति भावः । तथा-चेति—कित्वे प्राप्तेऽपि अप्राप्तस्य कित्वस्य विधायकत्वेनास्य प्राप्त-विभाषात्वासम्भवादिति शेषः ।

(संदेहसाधकभाष्यम्)

एकं चेन्किंकिर्तौ । यथेकं किंकिर्तौ, ततः संदेहः ॥

(प्रदीपः) एकं चेदिति । कार्यातिदेशपक्षे गुणनिषेधस्य कार्य-स्यैकत्वादिकत्वमनयोर्नित्यत्वार्थः ॥

(उद्घोतः) गुणनिषेधस्येति । यद्यपि किंकिर्कार्याणि भिन्नानि बहूनि सन्ति, तथाप्यूर्णोतावन्यासंभव इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—कार्यातिदेशपक्षे इति—मुख्ये इति भावः । अनयोः—कित्वकित्वयोः । तथा च कित्वे प्राप्ते प्राप्तस्य कित्वस्य विधायकत्वेनास्य प्राप्तविभाषात्वसम्भवात् त्रिसंशयत्वोप-प्तिरित्याशयः ।

(तृतीयाक्षेपभाष्यम्)

अथ हि नाना, नास्ति संदेहः ॥

(तत्त्वालोकः) नानेति—किंकिर्तावित्यादिः । एवमग्रेऽपि । व्यपदेशातिदेशपक्षे कित्वकित्वव्यपदेशयोर्भिन्नत्वात्किंकिर्कित्वयोर्भेद इत्याशयः । नास्तीति—अत इत्यादिः ।

(समाधानभाष्यम्)

यद्यपि नाना, एवमपि संदेहः—प्रौर्णुवीति ।

(प्रदीपः) प्रौर्णुवीति । लङ् उत्तमैकवचनम् ॥

(संदेहोपपादकभाष्यम्)

‘सार्वधातुकमपित्’ इति वा नित्ये प्राप्ते, अन्यत्र वाऽप्राप्ते, उभयत्र वेति ॥

(प्रदीपः) सर्वधातुकमपिदित्यत्र विभाषोर्णोरित्येतद्वाक्य-
भेदेन संबध्यते ततः प्राप्तविभाषा ॥ अथासंबन्धः पूर्वविप्रतिषेधश्च
तदोभयत्र विभाषा ॥ परविप्रतिषेधे त्वप्राप्ते ॥

(उद्घोतः) इत्यत्रेति । इत्यत्रैवेत्यर्थः ॥ वाक्यभेदेनेति ।
पृथक्पाठसामर्थ्यादिति भावः ॥ परविप्रतिषेधे त्विति ॥ विज इडि-
त्यतोऽर्थाधिकारादत्रेवागम एव गृह्यत इति पक्षे त्वित्यपि बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—तत इति—प्रौर्णवीत्यत्र 'अपित्सार्व-
धातुकं इडिदि'ति सामान्यपूर्ववाक्येन प्राप्तस्य नित्यकित्वस्यैव
'ऊर्णोतिः परमपित्सार्वधातुकमिडादि इडिदि'ति विशेषपरवाक्येन
विकल्पनादिति शेषः । अथेति—तत्र तस्येति शेषः । तदेति—विक-
ल्पस्यैवेष्टत्वात् प्रौर्णवीत्यत्र प्राप्तविभाषात्वात्, ऊर्णवितेत्यादावप्राप्त-
विभाषात्वाच्चेति शेषः । तयोः स्वातन्त्र्येण विधायकत्वे—ऊर्णविते-
त्यादौ सावकाशस्य विकल्पस्य, ऊर्णुत इत्यादौ सावकाशस्य नित्य-
कित्वस्य च प्रौर्णवीत्यत्र प्राप्तौ परविप्रतिषेधेन नित्यकित्व एव जाते
विकल्पस्योर्णुवितेत्यादिमात्रविषयकत्वादाह—अप्राप्ते इति । अप्राप्त-
विभाषेत्यर्थः । तथाच त्रिसंशयत्वमुपपद्यते इति भावः ।

उद्घोते—सर्वं वाक्यमिति न्यायेनाह—एवेति । अनेन 'असं-
योगाद्धि किदि'त्यस्य व्यवच्छेदः । ननु विभाषाया विधिनविषोभय-
रूपत्वात् 'प्रतिषेधाश्च बलीयांसः' इति न्यायेन तस्य परत्वबाध
इत्यत आह—विज इति । अत्र—'विभाषोर्णोरित्यत्र ।

(सिद्धान्तभाष्यम्)

अप्राप्ते ॥

(तत्त्वालोकः) अप्राप्ते इति—'विज इडि'त्यत्रागमरूपस्यै-
वेदो ग्रहणेनात्रापि तादृशस्यैव तस्य ग्रहणात् प्रौर्णवीत्यत्र
प्रत्ययरूप इत्यस्याप्राप्तेरित्याशयः ।

(२८० उदाहरणवार्तिकम् ॥ २३ ॥)

॥ * ॥ विभाषोपयमने ॥ * ॥

(भाष्यम्)

प्राप्ते, अप्राप्ते, उभयत्र वेति संदेहः ॥

(संदेहाद्येपभाष्यम्)

कथं वा प्राप्ते ? कथं वा अप्राप्ते ? कथं वोभयत्र ? ।

(संदेहोपपादकभाष्यम्)

गन्धन इति वा नित्ये प्राप्ते, अन्यत्र वाऽप्राप्ते,
उभयत्र वेति ॥

(प्रदीपः) विभाषोपयमन इति । यदा गन्धनाङ्गमुपयमनं
तत्र गृह्यते, तदा प्राप्ते । पूर्वविप्रतिषेधे त्वप्राप्ते । परविप्रतिषेधे उभयत्र
वेति संदेहः ॥

(उद्घोतः) 'यमो गन्धने' 'विभाषोपयमने' इत्येते सिचः
कित्वविधायके ॥ यदेति । गन्धनं सूचनम् । उपयमनं स्वीकारः ॥
गन्धनाङ्गमिति । बहुव्रीहिः । तत्र गन्धनपूर्वके स्वीकारेण यदि कित्व-
विकल्पः, ततः प्राप्तविभाषेत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—तत्रेति—'विभाषोपयमने' इत्यत्रे-
त्यर्थः । 'यमो गन्धने' इत्यस्य 'विभाषोपयमने' इत्यत्रानुवृत्तौ-
सगन्धनविवाहे 'यमः सिच् किद् गन्धने' इति व्यापकार्थकेन 'यमो
गन्धने' इत्यनेन प्राप्तस्य नित्यकित्वस्य 'यमः सिच् किद्वा सगन्धन-

विवाहे' इति व्याप्यार्थकेन 'विभाषोपयमने' इत्यनेन विकल्पनात्प्राप्त-
विभाषात्वम् । तस्य तत्राननुवृत्तौ—गन्धनमात्रे चरितार्थस्य नित्य-
कित्वस्य, विवाहमात्रे चरितार्थस्य विकल्पस्य च सगन्धनविवाहे
प्राप्तौ पूर्वविप्रतिषेधेन नित्यकित्वस्यैवेष्टत्वे विकल्पस्य शुद्धविवाह-
विषयकत्वादप्राप्तविभाषात्वम् । परविप्रतिषेधेन विकल्पस्यैवेष्टत्वे
सगन्धनविवाहे प्राप्तविभाषात्वात्, शुद्धविवाहेऽप्राप्तविभाषात्वाच्चोभ-
यत्रविभाषात्वमिति त्रिसंशयत्वोपपत्तिरिति भावः ।

उद्घोते—सूचनम्—परदोषाविष्करणम् । स्वीकारः—विवाहः ।
तत्र—तद्ग्रहणे सति ।

(सिद्धान्तभाष्यम्)

अप्राप्ते । गन्धन इति निवृत्तम् ॥

(उद्घोतः) परभूतासु दीपजनेति भिन्नासु अप्राप्तविभाषासु
पूर्वविषयनिवृत्तिः पूर्वविप्रतिषेधाङ्गीकारप्राप्तविभाषात्वे बीजमिति
बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—गन्धन इति निवृत्तमिति—यत
इत्यादिः । पूर्वविप्रतिषेधश्चाङ्गीकृत इति शेषः ।

(२८१ उदाहरणवार्तिकम् ॥ २४ ॥)

॥ * ॥ अनुपसर्गाद्वा ॥ * ॥

(भाष्यम्)

प्राप्ते, अप्राप्ते, उभयत्र वेति संदेहः ।

(संदेहाद्येपभाष्यम्)

कथं वा प्राप्ते ? कथं वाऽप्राप्ते ? कथं वोभयत्र ? ।

(संदेहोपपादकभाष्यम्)

'वृत्तिसर्गतायनेषु क्रमः' इति वा नित्ये प्राप्ते,
अन्यत्र वाऽप्राप्ते, उभयत्र वेति ॥

(उद्घोतः) वृत्तिसर्गेत्यात्मनेपदविधायकम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—वृत्तिसर्गेति—यदि 'अनुपसर्गात्
क्रम आत्मनेपदं वे'त्यर्थे 'अनुपसर्गाद्वा'त्यत्र 'वृत्तिसर्गतायनेषु क्रमः'
इत्यस्यानुवृत्तिस्तर्हि वृत्त्यादावनुपसर्गे 'वृत्तिसर्गे'त्यनेन प्राप्तस्यैव
नित्यात्मनेपदस्य 'अनुपसर्गाद्वा'त्यनेन विकल्पनात्प्राप्तविभाषात्वम् ।
तत्र तस्याननुवृत्तौ—सोपसर्गे चरितार्थस्य नित्यात्मनेपदस्य, वृत्त्यादि-
रहिते चरितार्थस्य विकल्पस्य च वृत्त्यादावनुपसर्गे प्राप्तौ पूर्वविप्रतिषे-
धेन नित्यात्मनेपदस्यैवेष्टत्वे विकल्पस्य वृत्त्यादिरहितविषयकत्वादप्राप्त-
विभाषात्वम् । परविप्रतिषेधेन विकल्पस्यैवेष्टत्वे वृत्त्यादौ प्राप्तविभाषा-
त्वात्, वृत्त्यादिरहितेऽप्राप्तविभाषात्वाच्चोभयत्र विभाषात्वमिति त्रिसं-
शयत्वोपपत्तिः ॥

(सिद्धान्तभाष्यम्)

अप्राप्ते । वृत्त्यादिष्विति निवृत्तम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—वृत्त्यादिष्विति निवृत्तमिति—यत
इत्यादिः । पूर्वविप्रतिषेधश्चाङ्गीकृत इति शेषः ।

(२८२ उदाहरणवार्तिकम् ॥ २५ ॥)

॥ * ॥ विभाषा वृक्षमृगादीनाम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

प्राप्ते, अप्राप्ते, उभयत्र वेति संदेहः ॥

(संदेहाच्चेपभाष्यम्)

कथं वा प्राप्ते ? कथं वाऽप्राप्ते ? कथं वोभयत्र ? ॥

(संदेहोपपादकभाष्यम्)

‘जातिरप्राणिनाम्’ इति वा नित्ये प्राप्ते, अन्यत्र वाऽप्राप्ते, उभयत्र वेति ॥

(प्रदीपः) जातिरिति । चर्मादिमयास्तदा मृगादयो ग्राह्याः ॥

(उद्घोतः) ननु मृगादीनां प्राणित्वाद्प्राणिनामिति नित्ये-प्राप्त इत्युक्तम्, मृगादिविषये एव च त्रिसंशयत्वादत आह—चर्मादीति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—जातिरप्राणिनामिति—यदि—‘विभाषा वृक्षमृगैत्यादि—यत्रे ‘जातिरप्राणिनामिति सूत्रस्यानुवृत्तिस्तर्हि प्राणि-वर्ज्यजातिवाचिवृक्षादौ ‘जातिरप्राणिनामिति’त्यनेन प्राप्तस्यैव नित्यै-कवत्त्वस्य ‘विभाषा वृक्षमृगैत्यादिना विकल्पनात् प्राप्तविभाषा-त्वम् । तत्र तस्याननुवृत्तौ—धानाशङ्कुलीत्यादौ सावकाशस्य नित्यैक-वत्त्वस्य, रूपवृषतमित्यादौ सावकाशस्य विकल्पस्य च प्राणिवर्ज्य-जातिवाचिवृक्षादौ प्राप्तौ पूर्वविप्रतिषेधेन नित्यैकवत्त्वस्यैवेष्टत्वे विकल्पस्य प्राणिजातिवाचिपश्चादिमात्रविषयकत्वादप्राप्तविभाषात्वम् । परविप्रतिषेधेन विकल्पस्यैवेष्टत्वेऽप्राणिषु प्राप्तविभाषात्वात्प्राणिव-प्राप्तविभाषात्वाच्चोभयत्रविभाषात्वमिति त्रिसंशयत्वोपपत्तिः ॥

उद्घोते—एव चेति—प्राणिविषय एव चेत्यर्थः । अन्यथा तदनुपपत्तिरेवेति भावः ।

(सिद्धान्तभाष्यम्)

अप्राप्ते । ‘जातिरप्राणिनाम्’ इति निवृत्तम् ॥

(प्रदीपः) निवृत्तमिति । तन्निवृत्तौ च गौणत्वाच्चर्मादिमया-नामग्रहणम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—‘जातिरप्राणिनामिति निवृत्तमिति—यत इत्यादिः । पूर्वविप्रतिषेधश्चाङ्गीकृत इति शेषः ।

(२८३ उदाहरणवार्तिकम् ॥ २६ ॥)

॥ * ॥ उषविदजागृभ्योऽन्यतर-

स्याम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

प्राप्ते, अप्राप्ते, उभयत्र वेति संदेहः ॥

(संदेहाच्चेपभाष्यम्)

कथं वा प्राप्ते ? कथं वाऽप्राप्ते ? कथं वोभयत्र ? ॥

(संदेहोपपादकभाष्यम्)

प्रत्ययान्तादिति वा नित्ये प्राप्ते, अन्यत्र वाऽप्राप्ते, उभयत्र वेति ॥

(प्रदीपः) प्रत्ययान्तादिति वेति । कथं पुनः प्रत्ययान्ताः शब्दा रूपान्तरयुक्ता उषादिव्यपदेशं लभन्ते ॥ उच्यते—सनाद्यन्ता धातव इत्यस्य यदाऽयमर्थो व्याख्यायते—धातवः सनाद्यवयवा भवन्ति धातूनामन्तावयवाः सनादयो भवन्ति, यथा समासान्ताष्टजा-दयः तदा पूर्वोक्तचोभाभावः ॥

(उद्घोतः) प्रत्ययान्ता इति । प्रत्ययः सनादिरन्तावयवो-

येषामित्यर्थः ॥ उषादयश्च तदेकदेशा, न प्रत्ययान्तरूपा इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—‘उषविदे’ति सूत्रे ‘कास्प्रत्ययादि’ति सूत्रात् ‘प्रत्ययादि’त्यनुवर्तते, तस्य च विशेषणत्वात्तदन्तविधिनीभयत्र प्रत्ययान्तेभ्य इति लभ्यते, तत्र शङ्कते—कथं पुनरिति । ते इति शेषः । युक्ता इति—ये इति शेषः । तदेति—यजादिप्रत्ययविशिष्ट-समासस्य समासपदेनेव सनादिप्रत्ययविशिष्टोषादेः उषादिपदेन ग्रहणसम्भवादिति भावः ॥ तथाच—प्रत्ययान्तोषादौ ‘प्रत्ययान्तेभ्यो धातुभ्य आनि’ति व्यापकार्थकेन ‘कास्प्रत्यया’दित्यनेन प्राप्तस्यैव नित्यामः ‘प्रत्ययान्तेभ्य उषादिभ्य आन्वे’ति व्याप्यार्थकेन ‘उषविदे’त्यनेन विकल्पनात् प्राप्तविभाषात्वम् । यदि तत्र तस्मात् तत्रानु-वर्तते तदा कारयाञ्चकारेत्यादौ सावकाशस्य नित्यामः, ओषाञ्चकारे-त्यादौ सावकाशस्य विकल्पस्य च प्रत्ययान्तोषादौ प्राप्तौ पूर्वविप्रतिषे-धेन नित्याम एवेष्टत्वे विकल्पस्याप्रत्ययान्तोषादिमात्रविषयकत्वादप्राप्त-विभाषात्वम् । परविप्रतिषेधेन विकल्पस्यैवेष्टत्वे प्रत्ययान्तोषादौ प्राप्त-विभाषात्वादप्रत्ययान्तोषादावप्राप्तविभाषात्वाच्चोभयत्र विभाषात्वमिति त्रिसंशयत्वोपपत्तिः ॥

उद्घोते—तदेकदेशाः—प्रत्ययान्तैकदेशाः ।

(सिद्धान्तभाष्यम्)

अप्राप्ते । प्रत्ययान्ता धात्वन्तराणि ॥

(प्रदीपः) प्रत्ययान्ता इति । सनाद्यन्ता धातव इत्ययं योगः संज्ञासंज्ञिसंबन्धार्थ इति भावः ॥

(उद्घोतः) संज्ञासंज्ञिसंबन्धार्थ इति । अत एव क्यजाद्य-न्तानां संज्ञासिद्धिः, आवृत्तौ तु गौरवमिति भावः ॥ केचित्तु—प्रत्य-यान्तादित्यनुवृत्तौ उषादिभ्यः कर्तृक्विबन्तप्रकृतिकाचारक्विबन्तेभ्य एव स्यादिति प्राप्ते विभाषा, तन्निवृत्तौ पूर्वविप्रतिषेधेऽप्राप्तविभाषा । निवृत्तौ परविप्रतिषेधे उभयत्रेति भाष्याशयः ॥ प्रत्ययान्ता धात्वन्तरा-णीति । अस्यायं भावः—हलन्तेभ्य आचारकिपोऽनभिधानमेव । इतरप्रत्ययान्तास्तु नोषादय इत्यप्राप्तविभाषात्वमेवेति वदन्ति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्रत्ययान्ता धात्वन्तराणीति—यत इत्यादिः । इति तत्र प्रत्ययादित्यस्यासम्बन्धः पूर्वविप्रतिषेधश्चाभ्युपग-म्येते इति शेषः ।

प्रदीपे—सम्बन्धार्थ इति—न तु धातूनां सनाद्यन्तावयवत्वस्य (सनादीनां धात्ववयवत्वस्य) प्रतिपादक इति भावः ।

उद्घोते—सनाो धात्ववयवत्वेन धातुत्वसिद्धेराह—क्यजाद्यन्ता-नामिति । सुबन्तानामिति शेषः । संज्ञति—धातुसंज्ञेत्यर्थः । ननु ‘सनाद्यन्ता धातवः’ इत्यस्यावृत्त्या पूर्वपक्षोक्तोऽप्यर्थो लभ्येतेत्यत आह—आवृत्तौ स्थिति । अन्यत्र प्रत्ययान्तरूपत्वासम्भवादाह—एवेति । विकल्प इति शेषः । निवृत्तौ—तन्निवृत्तौ । उभयत्र—उभ-यत्रविभाषा । भाष्येति—पूर्वपक्षेत्यादिः । ‘ह्रस्वनद्यापः’ इति सूत्र-भाष्ये स्पष्टमाह—हलन्तेभ्य इति । कर्तृक्विबन्तेभ्य इति शेषः । कर्तृक्विबन्ताभ्यामुषविद्व्यां तदसम्भवेऽपि तादृशाज्जागर्तेः तत्सम्भ-वादाह—वदन्तीति ।

(२८४ उदाहरणवार्तिकम् ॥ २७ ॥)

॥ * ॥ दीपादीनां विभाषा ॥ * ॥

(भाष्यम्)

प्राप्ते, अप्राप्ते, उभयत्र वेति संदेहः ॥

(संदेहाद्येपभाष्यम्)

कथं वा प्राप्ते ? कथं वाऽप्राप्ते ? कथं वोभयत्र ? ।

(संदेहोपपादकभाष्यम्)

‘भावकर्मणोः’ इति वा नित्ये प्राप्ते, अन्यत्र वाऽप्राप्ते, उभयत्र वेति ॥

(प्रदीपः) भावकर्मणोरिति । चिण्भावकर्मणोरिति सूत्रे यदि दीपजनेत्येतत्समनुवर्त्य वाक्यभेदेन संबन्धः क्रियते पृथक्पाठसामर्थ्यात्, तदा प्राप्तविभाषा । अथ नानुवर्तते परविप्रतिषेधश्च तदाऽप्राप्तविभाषा । पूर्वविप्रतिषेधे तुभयत्र विभाषेति संशयः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—तदेति—भावकर्मणोः दीपादिभ्यश्चलौ ‘भावकर्मणोश्चलेश्चिण्’ इति सामान्यप्रथमवाक्येन प्राप्तस्यैव नित्यचिणः ‘भावकर्मणोर्दीपादिभ्यश्चलेश्चिण् वे’ति विशेषद्वितीयवाक्येन विकल्पनादिति भावः । अथेति—तत्र तदिति शेषः । तदेति—अभावि, अपाचीत्यादौ सावकाशस्य नित्यचिणः, कर्त्तरि दीपादिभ्यश्चलौ सावकाशस्य विकल्पस्य च भावकर्मणोर्दीपादिभ्यश्चलौ प्राप्तौ परविप्रतिषेधेन नित्यचिण एवेष्टत्वे विकल्पस्य कर्तृमात्रे दीपादिभ्यश्चलौ कृतार्थत्वादित्याशयः । पूर्वविप्रतिषेधे स्थिति—विकल्पस्यैवेष्टत्वेन भावकर्मणोर्दीपादिभ्यश्चलौ प्राप्तविभाषात्वात् कर्तृमात्रे दीपादिभ्यश्चलावप्राप्तविभाषात्वाच्चेति शेषः ।

(सिद्धान्तभाष्यम्)

अप्राप्ते । कर्त्तरीति हि वर्तते ॥

(तत्त्वालोकः) कर्त्तरीतीति—‘दीपजने’ति सूत्रे ‘णिश्रि-
हुक्त्यः कर्त्तरि चङि’ति सूत्रादित्यादिः । वर्त्तते इति—अनुवर्त्तते
इत्यर्थः । तथा च विकल्पस्य भावकर्मविषयत्वाभावादप्राप्तविभाषात्व-
मेवेत्याशयः ।

(आद्येपभाष्यम्)

एवमपि संदेहः—न्याय्ये वा कर्त्तरि, कर्मकर्त्तरि
वेति ॥

(तत्त्वालोकः) एवमपीति—‘दीपजने’ति सूत्रे ‘णिश्रि’ति सूत्रा-
त्कर्त्तरीत्यनानुवृत्तावपीत्यर्थः । ‘दीपजने’ति सूत्रे इति शेषः ।

(समाधानभाष्यम्)

नास्ति संदेहः । सकर्मकस्य कर्ता कर्मवद्भवति ॥
अकर्मकाश्च दीपादयः ॥

(प्रदीपः) अकर्मकाश्चेति । यद्यपि बुधिः सकर्मकः, तथापि
एकपरिहारोपन्यासार्थमविशेषेणेतदुक्तम् ॥

(उद्घोतः) एकपरिहारः कर्मस्थभावकत्वाभावरूपः ॥ ननु
कर्त्तरि इत्यनुवृत्तिर्वर्था । कर्मणि भावे कर्मकर्त्तरि च परत्वाविष्णुभाव-
कर्मणोरित्यस्य प्रवृत्तेरिति चेत् । विप्रतिषेधलब्धार्थस्यैव स्फुटत्वाय
अनुवृत्त्या प्रदर्शनाय इति दिक् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—नास्तीति—अत्रायमिति शेषः । सक-
र्मकस्येति—यत् इत्यादिः ।

उद्घोते—नन्विति—अत्र ‘णिश्रि’ति सूत्रादिति शेषः । पर-
त्वादिति—‘दीपजने’तीमं बाधित्वेति शेषः । प्रदर्शनादिति—कर्तृ-
स्थभावकानामेव दीपादीनामत्र ग्रहणमिति सूचनायानुवृत्तेरावश्यक-
त्वाच्चेति शेषः ।

(समाधानभाष्यम्)

अकर्मका अपि वै सोपसर्गाः सकर्मका भवन्ति ॥

(प्रदीपः) सोपसर्गा इति । अर्थान्तरवृत्तित्वादनुभवतिवदिति
भावः ।

(समाधानसाधकभाष्यम्)

कर्मापदिष्टा विधयः कर्मस्थभावकानां कर्मस्थ-
क्रियाणां वा भवन्ति । कर्तृस्थभावकाश्च दीपादयः ॥

(प्रदीपः) कर्तृस्थभावकाश्चेति । अचः कर्तृयकीत्यत्र जायते
स्वयमेवेत्युदाहृतं, तस्य प्यर्थवृत्तित्वात्कर्मस्थभावकत्वमिति नास्ति
तेनास्य विरोधः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—कर्मस्थभावकानां कर्मस्थक्रियाणां
वेति—अपरिस्पन्दसाधनसाध्यो भावः । तथा—सपरिस्पन्दसाधन-
साध्या क्रियेत्याशयः ।

(२८५ उदाहरणवार्तिकम् ॥ २८ ॥)

॥ * ॥ विभाषाग्रेप्रथमपूर्वेषु ॥ * ॥

(भाष्यम्)

प्राप्ते, अप्राप्ते, उभयत्र वेति संदेहः ॥

(संदेहाद्येपभाष्यम्)

कथं वा प्राप्ते ? कथं वाऽप्राप्ते ? कथं वोभयत्र ? ।

(संदेहोपपादकभाष्यम्)

‘आभीक्ष्ण्ये’ इति वा नित्ये प्राप्ते, अन्यत्र वाऽप्राप्ते, उभयत्र वेति ॥

(तत्त्वालोकः) आभीक्ष्ण्ये इति वेति—‘विभाषाग्रे-
प्रथमपूर्वेषु’ इति सूत्रे ‘आभीक्ष्ण्ये णमुल् च’ इति सूत्रमनुवर्त्तते,
पृथक्पाठसामर्थ्याच्च वाक्यभेदेन सम्बन्धः । तथा च—आभीक्ष्ण्ये
अग्रेप्रथमाभ्युपपत्तत्वे ‘आभीक्ष्ण्ये णमुल् क्त्वा चे’ति सामान्यप्रथमवा-
क्येन प्राप्तस्यैव नित्यणमुलः ‘आभीक्ष्ण्ये अग्रेप्रथमपूर्वेषूपपदेषु णमुल्
क्त्वा च वे’ति विशेषद्वितीयवाक्येन विकल्पनात् प्राप्तविभाषात्वम् ।
यदि तत्र तत्रानुवर्त्तते तदा आभीक्ष्ण्ये उक्तोपपदाभावे सावकाशस्य
नित्यणमुलः, अनाभीक्ष्ण्ये उक्तोपपदसत्त्वे सावकाशस्य विकल्पस्य च
आभीक्ष्ण्ये उक्तोपपदसत्त्वे प्राप्तौ पूर्वविप्रतिषेधेन नित्यणमुल एवेष्टत्वे
विकल्पस्य अनाभीक्ष्ण्ये उक्तोपपदसत्त्व एव प्रवर्त्तनादप्राप्तविभाषा-
त्वम् । परविप्रतिषेधेन विकल्पस्यैवेष्टत्वे तु आभीक्ष्ण्ये उक्तोपपदसत्त्वे
प्राप्तविभाषात्वात्, अनाभीक्ष्ण्ये उक्तोपपदसत्त्वेऽप्राप्तविभाषात्वाच्चो-
भयत्र विभाषात्वमिति त्रिसंशयत्वोपपत्तिः ॥

(सिद्धान्तभाष्यम्)

अप्राप्ते । ‘आभीक्ष्ण्ये’ इति निवृत्तम् ।

(प्रदीपः) आभीक्ष्ण्य इति निवृत्तमिति । पूर्वविप्रतिषेध-
श्चेति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—आभीक्ष्ण्ये इतीति—यत् इत्यादिः ।
प्रदीपे—पूर्वविप्रतिषेधश्चेति—आश्रित इति शेषः ।

(२८६ उदाहरणवार्तिकम् ॥ २९ ॥)

॥ * ॥ तृन्नादीनां विभाषा ॥ * ॥

(भाष्यम्)

प्राप्ते, अप्राप्ते, उभयत्र वेति संदेहः ॥

(संदेहाच्चेपभाष्यम्)

कथं वा प्राप्ते ? कथं वाऽप्राप्ते ? कथं वोभयत्र ? ।

(संदेहोपपादकभाष्यम्)

‘आक्रोशे’ इति वा नित्ये प्राप्ते, अन्यत्र वाऽप्राप्ते, उभयत्र वेति ॥

(प्रदीपः) तृन्नादीनामिति । आक्रोश इत्यत्र यद्येकौ नानुवर्तते, ततोऽयं संशयः ॥

(उद्घोतः) तृन्नादीनामिति । आक्रोशे च ‘संज्ञायाम्’ विभाषा तृन्नादीनां शुचिष्विति सूत्रे इत्यर्थः ॥ यद्यच्चाविति । अच्चावशक्तावित्यतः । तदनुवृत्तौ तु निःसन्देहमप्राप्तविभाषेति भावः ॥ एतद्भाष्यविरोधाच्च तत्राच्चावित्यनुवृत्तिपरा ग्रन्था अयुक्ता एवेति तात्पर्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—आक्रोशे इति वेति—यदि ‘विभाषा तृन्नादीनां शुचिष्विति’ इति सूत्रे ‘आक्रोशे च’ इति सूत्रमनुवर्तते, पृथक् पाठसामर्थ्याच्च वाक्यभेदेन सम्बन्धः । तदा—आक्रोशे तृन्नाद्युत्तरपदेषु ‘अकर्ता’ इत्यादिषु ‘नञः परमुत्तरपदमन्तोदात्तमाक्रोशे’ इति सामान्यप्रथमवाक्येन प्राप्तस्यैव नित्यान्तोदात्तत्वस्य ‘नञः परेषां तृन्नादीनामुत्तरपदानामन्तोदात्तत्वं वाऽऽक्रोशे’ इति विशेषद्वितीयवाक्येन विवक्ष्यतात् प्राप्तविभाषात्वम् । यदि तत्र तन्नानुवर्तते तदा आक्रोशे तृन्नाद्युत्तरपदाभावे ‘अपचः’ इत्यादौ सावकाशस्य नित्यान्तोदात्तत्वस्य, अनाक्रोशे तृन्नाद्युत्तरपदे ‘अकर्ता’ इत्यादौ सावकाशस्य विकल्पस्य च आक्रोशे तृन्नाद्युत्तरपदेषु ‘अकर्ता’ इत्यादिषु प्राप्ते पूर्वविप्रतिषेधेन नित्यान्तोदात्तत्वस्यैवेष्टत्वे विकल्पस्य अनाक्रोशे तृन्नाद्युत्तरपदे ‘अकर्ता’ इत्यादावेव प्रवर्तनादप्राप्तविभाषात्वम् । परविप्रतिषेधेन विकल्पस्यैवेष्टत्वे तु आक्रोशे तृन्नाद्युत्तरपदेषु ‘अकर्ता’ इत्यादिषु प्राप्तविभाषात्वाद्, अनाक्रोशे तृन्नाद्युत्तरपदे ‘अकर्ता’ इत्यादावप्राप्तविभाषात्वाच्चोभयत्र विभाषात्वमिति त्रिसंशयत्वोपपत्तिः ।

उद्घोते—संज्ञायामिति—इति सूत्रद्वयान्वयवहितोत्तरवर्तिनीति शेषः । सूत्रे इति—पठितानामिति शेषः । तदनुवृत्तौ स्विति—तत्रेत्यादिः । ‘अकर्ता’ इत्यादिषु सामान्यप्रथमवाक्यस्याप्राप्तेरिति शेषः । च—तु । ग्रन्था इति—प्राचामिति भावः ।

(सिद्धान्तभाष्यम्)

अप्राप्ते । आक्रोशे’ इति निवृत्तम् ।

(तत्त्वालोकः) आक्रोशे इति निवृत्तमिति—यत इत्यादिः । पूर्वविप्रतिषेधश्चाश्रित इति शेषः ।

(२८७ उदाहरणवार्तिकम् ॥ ३० ॥)

॥ * ॥ एकहलादौ पूरयितव्येऽन्यतरस्याम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

प्राप्ते, अप्राप्ते, उभयत्र वेति संदेहः ॥

(संदेहाच्चेपभाष्यम्)

कथं वा प्राप्ते ? कथं वाऽप्राप्ते ? कथं वोभयत्र ? ॥

(संदेहोपपादकभाष्यम्)

‘उदकस्योदः संज्ञायाम्’ इति वा नित्ये प्राप्ते, अन्यत्र वाऽप्राप्ते, उभयत्र वेति ॥

(प्रदीपः) एकहलादाविति । पूरयितव्यस्य चास्ति संज्ञा उद्घानमिति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—उदकस्योदः संज्ञायामिति वेति—यदि ‘एकहलादौ पूरयितव्येऽन्यतरस्यामिति’ सूत्रे ‘उदकस्योदः संज्ञायामिति’ सूत्रमनुवर्तते, पृथक्पाठसामर्थ्याच्च वाक्यभेदेन सम्बन्धः । तदा—संज्ञायाम् ‘उदपानमि’त्यत्र ‘पूर्वपदभूतस्य उदकशब्दस्य ‘उद’ इत्यादेशः संज्ञायामिति सामान्यप्रथमवाक्येन प्राप्तस्यैव नित्योदादेशस्य ‘पूर्वपदभूतस्य उदकशब्दस्य ‘उद’ इत्यादेशो वा एकहलादौ पूरयितव्ये उत्तरपदे परे संज्ञायामिति विशेषद्वितीयवाक्येन विवक्ष्यतात् प्राप्तविभाषात्वम् । यदि तत्र तन्नानुवर्तते तदा—संज्ञायाम् ‘उदमेघः’ इत्यादौ सावकाशस्य नित्योदादेशस्य, असंज्ञायाम् ‘उदकुम्भः’ इत्यादौ सावकाशस्य विकल्पस्य च संज्ञायाम् ‘उदपानमि’त्यत्र प्राप्ते पूर्वविप्रतिषेधेन नित्योदादेशस्यैवेष्टत्वे विकल्पस्य असंज्ञायाम् ‘उदकुम्भः’ इत्यादावेव प्रवर्तनादप्राप्तविभाषात्वम् । परविप्रतिषेधेन विकल्पस्यैवेष्टत्वे तु संज्ञायाम् ‘उदपानमि’त्यादौ प्राप्तविभाषात्वाद्, असंज्ञायाम् ‘उदकुम्भः’ इत्यादावप्राप्तविभाषात्वाच्चोभयत्र विभाषात्वमिति त्रिसंशयत्वोपपत्तिः ।

(सिद्धान्तभाष्यम्)

अप्राप्ते । संज्ञायामिति निवृत्तम् ॥

(तत्त्वालोकः) संज्ञायामिति निवृत्तमिति—यत इत्यादिः । पूर्वविप्रतिषेधश्चाश्रित इति शेषः ।

(२८८ उदाहरणवार्तिकम् ॥ ३१ ॥)

॥ * ॥ श्वादेरिञि । पदान्तस्यान्यतरस्याम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

प्राप्ते, अप्राप्ते, उभयत्र वेति संदेहः ।

(संदेहाच्चेपभाष्यम्)

कथं वा प्राप्ते ? कथं वाऽप्राप्ते ? कथं वोभयत्र ? ।

(संदेहोपपादकभाष्यम्)

इत्थीति वा नित्ये प्राप्ते, अन्यत्र वाऽप्राप्ते, उभयत्र वेति ॥

(तत्त्वालोकः) इत्थीति वेति—यदि ‘पदान्तस्यान्यतरस्यामिति’ सूत्रे ‘श्वादेरिञि’ इति सूत्रमनुवर्तते, पृथक्पाठसामर्थ्याच्च वाक्यभेदेन सम्बन्धः । तदा—इञि परे पदशब्दान्ते ‘श्वा (शौवा) पदिरि’त्यत्र ‘इञि परे श्वादेरिञस्यैव ने’ति सामान्यप्रथमवाक्येन प्राप्तस्यैव नित्यस्यैज्जिषेयस्य ‘इञि परे पदशब्दान्तस्य श्वादेरिञस्यैज्जिषेयो वे’ति विशेषद्वितीयवाक्येन विवक्ष्यतात् प्राप्तविभाषात्वम् । यदि च तत्र तन्नानुवर्तते तदा—इञि परे पदशब्दान्तमिन्ने ‘श्वाभस्त्रिरि’त्यादौ सावकाशस्य नित्यस्यैज्जिषेयस्य, इञ्चरहिते पदशब्दान्ते ‘श्वा (शौवा) पदमि’त्यत्र सावकाशस्य विकल्पस्य च इञि परे पदशब्दान्ते ‘श्वापदिरि’त्यत्र प्राप्ते पूर्वविप्रतिषेधेन नित्यस्यैज्जिषेयस्यैवेष्टत्वे विकल्पस्य इञ्चरहिते पदशब्दान्ते ‘श्वा (शौवा) पदमि’त्यत्रैव प्रवर्तनादप्राप्तविभाषात्वम् । परविप्रतिषेधेन विकल्पस्यैवेष्टत्वे तु इञि

परे पदशब्दान्ते 'श्वा (शौवा) पदिरित्यत्र प्राप्तविभाषात्वाद्, इन्-
रहिते पदशब्दान्ते 'श्वा (शौवा) पदमित्यत्राप्रतिविभाषात्वोभयत्र
विभाषात्वमिति त्रिसंशयत्वोपपत्तिः ॥

(सिद्धान्तभाष्यम्)

अप्राप्ते । इच्छति निवृत्तम् ॥

(तत्त्वालोकः) इच्छति निवृत्तमिति—यत् इत्यादिः ।
पूर्वविप्रतिषेधश्चाश्रित इति शेषः ।

(२८९ उदाहरणवार्तिकम् ॥ ३२ ॥)

॥*॥ सपूर्वायाः प्रथमाया विभाषा ॥*॥

(भाष्यम्)

प्राप्ते, अप्राप्ते, उभयत्र वेति संदेहः ॥

(संदेहाद्येपभाष्यम्)

कथं वा प्राप्ते, ? कथं वाऽप्राप्ते ? कथं वोभयत्र ? ।

(संदेहोपपादकभाष्यम्)

चादिभिर्योग इति वा नित्ये प्राप्ते, अन्यत्र वाऽ-
प्राप्ते, उभयत्र वेति ॥

(प्रदीपः) चादिभिरिति । प्रतिषेधस्याप्राप्तविभाषा स्थाप्यते,
विषेष्टु प्राप्तविभाषैव ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—चादिभिर्योग इति वेति—अत्रादि-
पदेन—आलोचनमित्रपदार्थकथातोरपि ग्रहणम् । एवमग्रेऽपि ॥
यदि 'सपूर्वायाः प्रथमाया विभाषे'ति सूत्रे 'न चवाहाऽहैवयुक्ते'
'पदार्थैश्चानालोचने' इति सूत्रद्वयमनुवर्तते, पृथक्पाठसामर्थ्याच्च
वाक्यभेदेन सम्बन्धः । तदा—'भक्तस्त्वमप्यहं तेन हरिस्त्वां माञ्च
ध्यायती'त्यत्र 'चादिपञ्चकयोगे युष्मदस्मदोः नैते वांनावादय आदेशाः'
'आलोचनमित्रपदार्थकथातुयोगे तयोः नैते आदेशाः' इति सामान्य-
प्रथमवाक्याभ्यां प्राप्तस्यैव नित्यस्य तन्निषेधस्य 'विद्यमानपूर्वात्प्रथमा-
न्तात्परयोस्तयोः चादिपञ्चक—आलोचनमित्रपदार्थकथातु—योगे एते
आदेशा वा न स्युरि'ति विशेषद्वितीयवाक्येन विकल्पनात्प्राप्तविभा-
षात्वम् । यदि च तत्र तत्रानुवर्तते तदा—'सदा त्वां माञ्च ध्यायती'
त्यादौ सावकाशस्य नित्यस्य तन्निषेधस्य 'भक्तस्त्वमप्यहं तेन हरिस्त्वां
त्रायते स मामि'त्यादौ सावकाशस्य विकल्पस्य च 'भक्तस्त्वमप्यहं
तेन हरिस्त्वां माञ्च ध्यायती'त्यत्र प्राप्तौ पूर्वविप्रतिषेधेन नित्य-तन्नि-
षेधस्यैवेष्टत्वे विकल्पस्य चादिपञ्चकादियोगाभाव एव प्रवर्तनाद-
प्राप्तविभाषात्वम् । परविप्रतिषेधेन विकल्पस्यैवेष्टत्वे तु चादिपञ्च-
कादियोगे प्राप्तविभाषात्वात्, चादिपञ्चकादियोगाभावेऽप्राप्तविभाषा-
त्वाच्चोभयत्र विभाषात्वमिति त्रिसंशयत्वोपपत्तिः ॥

प्रदीपे—ननु चादिभिर्योग इति निवृत्ते पूर्वविप्रतिषेधे चाश्रि-
तेऽपि वांनावादीनां विषेः पूर्वेण प्राप्तत्वात्कथमप्राप्तविभाषैव आह-
प्रतिषेधस्येति ।

(सिद्धान्तभाष्यम्)

अप्राप्ते । चादिभिर्योग इति निवृत्तम् ॥

(तत्त्वालोकः) चादिभिर्योग इति निवृत्तमिति—यत्
इत्यादिः । पूर्वविप्रतिषेधश्चाश्रित इति शेषः ।

(२९० उदाहरणवार्तिकम् ॥ ३३ ॥)

॥ * ॥ ग्रो यच्छिचि विभाषा ॥ * ॥

(भाष्यम्)

प्राप्ते, अप्राप्ते, उभयत्र वेति संदेहः ॥

(संदेहाद्येपभाष्यम्)

कथं वा प्राप्ते ? कथं वाऽप्राप्ते ? कथं वोभयत्र ? ॥

(संदेहोपपादकभाष्यम्)

यच्छिचि वा नित्ये प्राप्ते, अन्यत्र वाऽप्राप्ते, उभयत्र
वेति ॥

(प्रदीपः) यच्छिचि वेति । यच्छुकि कृतेऽजादिः परः संभ-
वति—निजेगिल इति । अत्र च पचाद्यचि कृते यच्छेऽचि चेति लुक् ॥

(उद्घोतः) यच्छुकीति । अचि विभाषेत्यत्र यच्छिचि
वर्तते । तत्रोभयोर्यच्छाद्योरव्यवहितपरत्वासंभवात् श्रुतस्याचीत्यस्य
परविशेषणत्वम्, यच्छिचि विषयसप्तमी । अचि परे यच्छिचि रेफस्य
लत्वमित्यर्थः ॥ तत्र विभाषासामर्थ्याद् यच्छुकिः पूर्वं ग्रो यच्छिचि
न भवति । न लुप्ततेति निषेधानित्यत्वेन पृथगुक्तोपेन स्थानिवद्भा-
वेन वा यच्छिचि इति प्राप्तविभाषात्वोपपत्तिः ॥ यच्छिच्येतन्नित्यौ
विभाषाया असिद्धत्वादेव नित्यं लत्वम् । समुदायलुक्पि न लुप्त-
तेति निषेधान्न तत्प्राप्तिरित्यप्राप्तविभाषात्वोपपत्तिः ॥ उभयत्रविभा-
षात्वे त्वियमुपपत्तिः—ग्रो यच्छिच्येतत्प्रति प्रकरणे प्रकरणमसिद्ध-
मिति विभाषाया असिद्धत्वाभावः । लुक्ः पूर्वं यच्छिच्यस्य न प्रवृत्तिः,
अन्तरङ्गानपीति न्यायेन लुक्स्तत्प्रयोजकाच्चप्रत्ययस्य च पूर्वं प्रवृत्तेः ॥
न च लुकि न लुप्ततेति निषेधे यच्छुक्त्वाभावाद् ग्रो यच्छिच्यस्या-
प्राप्तेः कथमुभयत्रविभाषात्वमिति वाच्यम् । दत्तोत्तरत्वादिति दिक् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—यच्छिचि वेति—यदि 'अचि विभा-
षे'ति सूत्रे 'ग्रो यच्छिचि'ति सूत्रमनुवर्तते, पृथक्पाठसामर्थ्याच्च वाक्य-
भेदेन सम्बन्धः । तदा—'निजेगिलः' इत्यत्र 'गिरते रेफस्य लत्वं
यच्छिच्ये' इति सामान्यप्रथमवाक्येन प्राप्तस्यैव नित्यलत्वस्य 'गिरते
रेफस्य लत्वं वा अजादौ परे यच्छिच्ये' इति विशेषद्वितीयवाक्येन
विकल्पनात् प्राप्तविभाषात्वम् । यदि च तत्र तत्रानुवर्तते तदा—
'जिगिल्यते' इत्यत्र सावकाशस्य नित्यलत्वस्य 'गिलती'त्यादौ साव-
काशस्य विकल्पस्य च 'निजेगिलः' इत्यत्र प्राप्तौ पूर्वविप्रतिषेधेन
नित्यलत्वस्यैवेष्टत्वे विकल्पस्य यच्छिच्यत्वाभाव एव प्रवर्तनादप्राप्त-
विभाषात्वम् । परविप्रतिषेधेन विकल्पस्यैवेष्टत्वे तु 'निजेगिलः' इत्यत्र
प्राप्तविभाषात्वात्, 'गिरति, गिलती'त्यादावप्राप्तविभाषात्वाच्चोभयत्र
विभाषात्वमिति त्रिसंशयत्वोपपत्तिः ॥

उद्घोते—यच्छिचि—'ग्रो यच्छिचि'ति । वर्तते—अनुवर्तते ।
तत्र—अनुवृत्तौ सत्याम् । विनिगमकमाह—अनुवर्त्येति । अचि परे
इति—अजादौ परे इत्यर्थः । तथाचेत्यादिः । रेफस्य लत्वमिति—
गिरतेरित्यादिः । वेति शेषः । एवञ्च—'निजेगिलः' इत्यत्र 'ग्रो यच्छि-
च्ये'त्यनेन प्राप्तस्यैव नित्यलत्वस्यानेन विकल्पनात् प्राप्तविभाषात्वमिति
भावः । नन्वेवमपि कथं प्राप्तविभाषात्वम्, तत्र यच्छुकिः पूर्वमेव
नित्यलत्वस्य प्राप्तेः, तदानीञ्च विकल्पस्याप्राप्तेरित्यत आह—तत्रेति ।
तथायं सतीत्यर्थः । ननु तथापि यच्छिच्यत्वं कथमित्यत आह—न
लुप्ततेति । तस्य नित्यत्वेऽप्याह—पृथगिति । पृथगुक्ति स्थानि-
वद्भावेन यच्छुक्त्वसम्भवादाह—नित्यं लत्वमिति । 'निजेगिलः'
इत्यत्रेत्यादिः । तथा च—'गिलती'त्यादावप्राप्तविभाषात्वमिति भावः ।

अत्र पक्षे स्थानिवद्भावाभावादाह—न लुभतेति । तस्यानित्यत्वे न मानमिति भावः । न तत्प्राप्तिरिति—न 'निजेगिलः' इत्यत्र 'ग्रो यङी'त्यस्य प्राप्तिरित्यर्थः । यङ्परत्वासम्भवेनेत्यादिः । इतीति—अत्र तत्र चेति शेषः । एकदेशिमतेनाह—प्रकरणे इति । 'प्रकरणे प्रकरणमसिद्धं न तु योगे योगः' इति पक्षस्य 'पूर्वप्राप्तिसिद्धमिति यत्रेङ्गोकारादित्यर्थः । तथा च 'पूर्वप्राप्तिसिद्धे नास्ति विप्रतिषेधोऽभावा-दुत्तरस्येत्यस्याप्रवृत्तेः परविप्रतिषेधेन विकल्पस्यैवेष्टत्वे 'निजेगिलः' इत्यत्र प्राप्तविभाषात्वाद्, 'गिलतो'त्यादावप्राप्तविभाषात्वाच्चोभयत्र विभाषात्वमिति भावः । ननु तत्र लुक्ः पूर्वमेव नित्यलत्वस्य प्राप्तेः, तदानीञ्च विकल्पस्याप्राप्तेः कथन्तयोः विप्रतिषेधप्रसङ्ग इत्यत आह—लुक्ः पूर्वमिति । यङीत्येतन्निवृत्तौ विभाषायाः यङ्विषयत्वाभावे 'गिलतो'त्यादौ चारितार्थ्येन तस्याः सामर्थ्यस्य वक्तुमशक्यत्वादाह—अन्तरङ्गमिति । दूतोत्तरत्वादिति—तदनित्यत्वाद् स्थानिवत्त्वा-देत्यर्थः । इति—उपपत्तिसमाप्तौ ॥

(सिद्धान्तभाष्यम्)

अप्राप्ते । यङीति निवृत्तम् ॥

(तत्त्वालोकः) यङीति निवृत्तमिति—यत इत्यादिः । पूर्वविप्र-तिषेधश्चाश्रित इति शेषः ।

(प्राप्तविभाषाप्रकरणम्)

(२९१ अधिकारवार्तिकम् ॥ ३४ ॥)

॥ ❀ ॥ प्राप्ते च ॥ ❀ ॥

(भाष्यम्)

इत उत्तरं या विभाषा अनुक्रमिष्यामः, प्राप्ते ता दृष्टव्याः । त्रिसंशयाऽनु भवन्ति—प्राप्ते, अप्राप्ते, उभ-यत्र वेति ॥

(प्रदीपः) प्राप्ते चेति । प्रकृतानुवृत्त्या प्राप्तविभाषा व्यवतिष्ठते ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्राप्ते चेति—'त्रिसंशयाः' इति पूर्व-तोऽनुषज्यते । इत उत्तरमिति—'उभयत्र चे'त्यतः पूर्वमिति शेषः । यद्यपि प्राप्तविभाषाः बह्व्यः सन्ति, तथापि त्रिसंशयाः प्राप्तविभाषा एतावन्त्य एवेति दर्शनायार्थं सन्दर्भः ।

(२९२ उदाहरणवार्तिकम् ॥ ३५ ॥)

॥ ❀ ॥ विभाषा विप्रलापे ॥ ❀ ॥

(भाष्यम्)

प्राप्ते, अप्राप्ते, उभयत्र वेति संदेहः ॥

(संदेहाक्षेपभाष्यम्)

कथं वा प्राप्ते ? कथं वाऽप्राप्ते ? कथं वोभयत्र ? ॥

(संदेहोपपादकभाष्यम्)

'व्यक्तवाचाम्' इति वा नित्ये प्राप्ते, अन्यत्र वाऽ-प्राप्ते, उभयत्र वेति ॥

(प्रदीपः) अन्यत्र वेति । विप्रवदन्ति शकुनय इत्यत्र पूर्ववि-प्रतिषेधश्च यदीति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—व्यक्तवाचामिति वेति—'विभाषा विप्रलापे' इति सूत्रे 'व्यक्तवाचां समुच्चारणे' इति सूत्रमनुवर्त्तते, पृथक्पाठसामर्थ्याच्च वाक्यभेदेन सम्बन्धः । तथा च—'विप्रवदन्ते

विप्रवदन्ति वा विप्राः' इत्यत्र 'व्यक्तवाचां सम्भूयोच्चारणे वदेरात्मने-पदमि'ति सामान्यप्रथमवाक्येन प्राप्तस्यैव नित्यात्मनेपदस्य 'व्यक्त-वाचां विरुद्धोक्तिरूपे सम्भूयोच्चारणे वदेरात्मनेपदं वे'ति विशेष-द्वितीयवाक्येन विकल्पनात्प्राप्तविभाषात्वम् । यदि च तत्र तन्नानु-वर्तते तदा—'सम्प्रवदन्ते विप्राः' इत्यत्र सावकाशस्य नित्यात्मनेपदस्य, 'विप्रवदन्ति खगाः' इत्यत्र सावकाशस्य विकल्पस्य च 'विप्रवदन्ते विप्राः' इत्यत्र प्राप्तौ पूर्वविप्रतिषेधेन नित्यात्मनेपदस्यैवेष्टत्वे विकल्प-स्याव्यक्तवाग्विप्रलापात्मकसमुच्चारण एव प्रवर्त्तनादप्राप्तविभाषात्वम् । परविप्रतिषेधेन विकल्पस्यैवेष्टत्वे तु व्यक्तवाग्विप्रलापात्मकसमुच्चारणे प्राप्तविभाषात्वाद्, अव्यक्तवाग्विप्रलापात्मकसमुच्चारणे अप्राप्तविभा-षात्वाच्चोभयत्र विभाषात्वमिति त्रिसंशयत्वोपपत्तिः ॥

(सिद्धान्तभाष्यम्)

प्राप्ते । व्यक्तवाचामिति हि वर्तते ॥

(२९३ उदाहरणवार्तिकम् ॥ ३६ ॥)

॥ ❀ ॥ विभाषोपपदेन प्रतीयमाने ॥ ❀ ॥

(भाष्यम्)

प्राप्ते, अप्राप्ते, उभयत्र वेति संदेहः ॥

(संदेहाक्षेपभाष्यम्)

कथं वा प्राप्ते ? कथं वाऽप्राप्ते ? कथं वोभयत्र ? ॥

(संदेहोपपादकभाष्यम्)

'स्वरितञितः' इति वा नित्ये प्राप्ते, अन्यत्र वाऽ-प्राप्ते, उभयत्र वेति ॥

(तत्त्वालोकः)—'स्वरितञितः' इति वेति—'विभा-षोपपदेन प्रतीयमाने' इति सूत्रे 'स्वरितञितः कर्त्रभिप्राये क्रियाफले' इत्यादि—पञ्चसूत्री अनुवर्तते, पृथक्पाठसामर्थ्याच्च वाक्यभेदेन सम्ब-न्धः । तथा च—'स्वं यङं यजते यजति वे'त्यादौ 'क्रियाफले कर्तृ-गामिनि स्वरितेतो जितश्च धातोरात्मनेपदमि'त्यादिसामान्यप्रथम-वाक्यैः प्राप्तस्यैव नित्यात्मनेपदस्य 'क्रियाफलस्य कर्तृगामित्वे समी-पोच्चारितपदेन प्रतीयमाने स्वरितेदादिधातोरात्मनेपदं वे'ति विशेष-द्वितीयवाक्येन विकल्पनात्प्राप्तविभाषात्वम् । यदि च तत्र सा नानु-वर्त्तते तदा—'यजते, कुरुते' इत्यादौ सावकाशस्य नित्यात्मनेपदस्य, 'स्वं पाठं पठती'त्यादौ सावकाशस्य विकल्पस्य च 'स्वं यङं यजते' इत्यादौ प्राप्तौ पूर्वविप्रतिषेधेन नित्यात्मनेपदस्यैवेष्टत्वे विकल्पस्य तादृशपञ्चसूत्र्यविषय एव प्रवर्त्तनादप्राप्तविभाषात्वम् । परविप्रतिषेधेन विकल्पस्यैवेष्टत्वे तु तादृशपञ्चसूत्रीविषये प्राप्तविभाषात्वाद्, तदविष-येऽप्राप्तविभाषात्वाच्चोभयत्र विभाषात्वमिति त्रिसंशयत्वोपपत्तिः ॥

(सिद्धान्तभाष्यम्)

प्राप्ते । 'स्वरितञितः' इति हि वर्तते ॥

(प्रदीपः) विभाषोपपदेन प्रतीयमाने इति । कर्त्रभिप्राये क्रियाफले विषये आत्मनेपदं भवतीत्येवं प्राप्तविभाषा व्यवतिष्ठते । अथ तु तदर्थोत्तनायात्मनेपदं क्रियते, तदोपपदेनैव द्योतितत्वादप्राप्त-विभाषा स्यात् ॥

(उद्घोतः) अथ खिति । तथा च स पक्ष एतद्भाष्यविरुद्ध इति भावः ॥ वस्तुतो द्योतकत्वपक्षेऽपि व्यतिष्ठतीति गार्ग्ययणीत्यादौ द्योतकसमुच्चयस्य द्वावित्यादौ द्योतकवाचकसमुच्चयस्य च दृष्टत्वेनात्रा-प्यात्मनेपदप्राप्तिरस्तीति प्राप्तविभाषा संपादेति चिन्त्यमेतत् ॥

(तत्वालोकाः) प्रदीपे—वाचकतापक्षे आह—कर्त्रभिप्राये इति । द्योतकतापक्षे आह—अथेति । तदर्थद्योतनाय—क्रियाफलस्य कर्तृगामित्वद्योतनाय । एवेति—तदर्थस्येति शेषः ।

उद्योते—स पक्षः—द्योतकतापक्षः । कैयटोक्तं खण्डयति—वस्तुतः इति । अत्रापि—द्योतकतापक्षेऽपि ।

(२९४ उदाहरणवार्तिकम् ॥ ३७ ॥)

॥ॐ॥ तिरोऽन्तर्धौ, विभाषा कृञि ॥ॐ॥

(भाष्यम्)

प्राप्ते, अप्राप्ते, उभयत्र वेति संदेहः ॥

(संदेहाक्षेपभाष्यम्)

कथं वा प्राप्ते ? कथं वाऽप्राप्ते, ? कथं वोभयत्र ? ।

(संदेहोपपादकभाष्यम्)

‘अन्तर्धौ’ इति वा नित्ये प्राप्ते, अन्यत्र वाऽप्राप्ते, उभयत्र वेति ॥

(तत्वालोकाः) ‘अन्तर्धौ’ इति वेति—‘विभाषा कृञि’ इति सूत्रे ‘तिरोऽन्तर्धौ’ इति सूत्रमनुवर्तते, पृथक्पाठसामर्थ्याच्च वाक्यभेदेन सम्बन्धः । तथा च—अन्तर्धौ ‘तिरस्कृत्ये’त्यत्र ‘तिर’ इति गतिसंज्ञं क्रियायोगेऽन्तर्धौ गम्यमाने’ इति सामान्यप्रथमवाक्येन प्राप्ताया एव नित्यगतिसंज्ञायाः ‘तिर’ इति गतिसंज्ञं वा कृधात्वर्थक्रियायोगेऽन्तर्धौ गम्यमाने’ इति विशेषद्वितीयवाक्येन विकल्पनात्प्राप्तविभाषात्वम् । यदि च तत्र तत्रानुवर्तते तदा—अन्तर्धौ ‘तिरोभूये’त्यत्र सावकाशाया नित्यगतिसंज्ञायाः, अनन्तर्धौ ‘तिरस्कृत्ये’त्यत्र सावकाशस्य विकल्पस्य च अन्तर्धौ ‘तिरस्कृत्ये’त्यत्र प्राप्तौ पूर्वविप्रतिषेधेन नित्यगतिसंज्ञाया एवेष्टत्वे विकल्पस्य अनन्तर्धौ प्रवर्तनादप्राप्तविभाषात्वम् । परविप्रतिषेधेन विकल्पस्यैवेष्टत्वे तु अन्तर्धौ प्राप्तविभाषात्वाद्, अनन्तर्धौप्राप्तविभाषात्वाच्चोभयत्र विभाषात्वमिति त्रिसंशयत्वोपपत्तिः ।

(सिद्धान्तभाष्यम्)

प्राप्ते । ‘अन्तर्धौ’ इति हि वर्तते ॥

(२९५ उदाहरणवार्तिकम् ॥ ३८ ॥)

॥ॐ॥ अधिरीश्वरे, विभाषा कृञि ॥ॐ॥

(भाष्यम्)

प्राप्ते, अप्राप्ते, उभयत्र वेति संदेहः ।

(संदेहाक्षेपभाष्यम्)

कथं वा प्राप्ते ? कथं वाऽप्राप्ते ? कथं वोभयत्र ? ।

(संदेहोपपादकभाष्यम्)

ईश्वर इति वा नित्ये प्राप्ते, अन्यत्र वाऽप्राप्ते, उभयत्र वेति ॥

(तत्वालोकाः) ईश्वर इति वेति—‘विभाषा कृञि’ इति सूत्रे ‘अधिरीश्वरे’ इति सूत्रमनुवर्तते, पृथक्पाठसामर्थ्याच्च वाक्यभेदेन सम्बन्धः । तथा च—‘रामो भुवि अधि करोती’त्यत्र ‘स्वस्वामिभावसम्बन्धेऽधिः कर्मप्रवचनीयसंज्ञः’ इति सामान्यप्रथमवाक्येन प्राप्ताया एव नित्यकर्मप्रवचनीयसंज्ञायाः ‘स्वस्वामिभावसम्बन्धेऽधिः

कर्मप्रवचनीयसंज्ञो वा कृञो योगे’ इति विशेषद्वितीयवाक्येन विकल्पनात् प्राप्तविभाषात्वम् । यदि च तत्र तत्रानुवर्तते तदा—‘अधि-भुवि रामः’ इत्यत्र सावकाशायाः नित्यतत्संज्ञायाः, ‘पदं तत्राधिकरोती’त्यत्र सावकाशस्य विकल्पस्य च ‘रामो भुवि अधिकरोती’त्यत्र प्राप्तौ पूर्वविप्रतिषेधेन नित्यतत्संज्ञाया एवेष्टत्वे विकल्पस्यानीद्वर एव प्रवर्तनादप्राप्तविभाषात्वम् । परविप्रतिषेधेन विकल्पस्यैवेष्टत्वे तु ईश्वरे प्राप्तविभाषात्वाद्, अनीद्वरेऽप्राप्तविभाषात्वाच्चोभयत्र विभाषात्वमिति त्रिसंशयत्वोपपत्तिः ॥

(सिद्धान्तभाष्यम्)

प्राप्ते । ‘ईश्वरे’ इति हि वर्तते ॥

(२९६ उदाहरणवार्तिकम् ॥ ३९ ॥)

॥ॐ॥ दिवस्तदर्थस्य, विभाषोपसर्गे ॥ॐ॥

(भाष्यम्)

प्राप्ते, अप्राप्ते, उभयत्र वेति संदेहः ।

(संदेहाक्षेपभाष्यम्)

कथं वा प्राप्ते ? कथं वाऽप्राप्ते ? कथं वोभयत्र ? ।

(संदेहोपपादकभाष्यम्)

तदर्थस्येति वा नित्ये प्राप्ते, अन्यत्र वाऽप्राप्ते, उभयत्र वेति ॥

(तत्वालोकाः) तदर्थस्येति वेति—‘विभाषोपसर्गे’ इति सूत्रे ‘दिवस्तदर्थस्येति’ सूत्रमनुवर्तते, पृथक्पाठसामर्थ्याच्च वाक्यभेदेन सम्बन्धः । तथा च—‘शतस्य शतं वा प्रतिदीव्यती’त्यत्र ‘द्यूताद्यर्थकस्य दिवः कर्मणि षष्ठी’ति सामान्यप्रथमवाक्येन प्राप्ताया एव नित्यषष्ठ्याः ‘सोपसर्गस्य द्यूताद्यर्थकस्य दिवः कर्मणि षष्ठी वे’ति विशेषद्वितीयवाक्येन विकल्पनात् प्राप्तविभाषात्वम् । यदि च तत्र तत्रानुवर्तते तदा—‘शतस्य दीव्यती’त्यादौ सावकाशायाः नित्यषष्ठ्याः, स्तुत्यर्थके ‘ब्राह्मणं प्रदीव्यती’त्यादौ सावकाशस्य विकल्पस्य च ‘शतस्य प्रतिदीव्यती’त्यत्र प्राप्तौ पूर्वविप्रतिषेधेन नित्यषष्ठ्या एवेष्टत्वे विकल्पस्य द्यूताद्यर्थकस्य एव प्रवर्तनादप्राप्तविभाषात्वम् । परविप्रतिषेधेन विकल्पस्यैवेष्टत्वे तु द्यूताद्यर्थके प्राप्तविभाषात्वाद्, तद्विषयेऽप्राप्तविभाषात्वाच्चोभयत्र विभाषात्वमिति त्रिसंशयत्वोपपत्तिः ॥

(सिद्धान्तभाष्यम्)

प्राप्ते । ‘तदर्थस्य’ इति हि वर्तते ॥

(उभयत्रविभाषाप्रकरणम्)

(२९७ अधिकारवार्तिकम् ॥ ४० ॥)

॥ॐ॥ उभयत्र च ॥ॐ॥

(भाष्यम्)

इत उत्तरं या विभाषा अनुक्रमिष्यामः, उभयत्र ता द्रष्टव्याः । त्रिसंशयास्तु भवन्ति—प्राप्ते, अप्राप्ते, उभयत्र वेति ।

(तत्वालोकाः) उभयत्र चेति—‘त्रिसंशयाः’ इति पूर्वतोऽनुषज्यते । इत उत्तरमिति—सप्तमाहिकात्पूर्वमिति शेषः । यद्यप्युभयत्र विभाषाः बह्वयः सन्ति, तथापि त्रिसंशया उभयत्र विभाषा एतावन्त्य एवेति दर्शनार्थमयं सन्दर्भः ॥

(२९८ उदाहरणवार्तिकम् ॥ ४१ ॥)

॥ * ॥ हृकोरन्यतरस्याम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

प्राप्ते, अप्राप्ते, उभयत्र वेति संदेहः ॥

(संदेहाद्येपभाष्यम्)

कथं वा प्राप्ते ? कथं वाऽप्राप्ते ? कथं वोभयत्र ? ।

(संदेहोपपादकभाष्यम्)

‘गतिबुद्धिप्रत्यवसानार्थशब्दकर्मकर्मकाणामणि कर्ता स गौ’ इति वा नित्ये प्राप्ते, अन्यत्र वाऽप्राप्ते, उभयत्र वेति संदेहः ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये गतिबुद्धीति नित्ये प्राप्ते इति । नियम-शास्त्राणां विभिन्नुत्पत्तेन प्रवृत्तिरिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—गतिबुद्धिप्रत्यवसानार्थेति—‘हृकोरन्यतरस्यामि’ति सूत्रे ‘गतिबुद्धिप्रत्यवसानार्थे’ति सम्पूर्णं सूत्रमनुवर्त्तते, पृथक्पाठसामर्थ्याच्च वाक्यभेदेन सम्बन्धः । तथा च—‘विहारयति मित्रं मित्रेण वा नगरमि’त्यत्र ‘गत्याद्यर्थकानां शब्दकर्मकाणामकर्मकाणाञ्च धातूनामणौ यः कर्ता स गौ कर्मे’ति सामान्यप्रथमवाक्येन प्राप्तया एव नित्यकर्मसंज्ञायाः ‘गति-प्रत्यवसानार्थकहृधातोर्कर्मककृधातोश्चाणौ यः कर्ता स गौ वा कर्मे’ति विशेषद्वितीयवाक्येन विकल्पनात्प्राप्तविभाषात्वम् । यदि च तत्र ‘अणि कर्ता स गौ’ इत्येवानुवर्त्तते तदा—‘शत्रून्गमयत् स्वर्गमि’त्यादौ सावकाश्याः नित्यकर्मसंज्ञायाः, ‘हारयति कारयति वा भृत्यं भृत्येन वा कटमि’त्यत्र सावकाशस्य विकल्पस्य च ‘विहारयति मित्रं नगरमि’त्यत्र प्राप्तौ पूर्वविप्रतिषेधेन नित्यकर्मसंज्ञाया एवेष्टत्वे विकल्पस्य गति-प्रत्यवसानार्थकभिन्नहृधातोः, अकर्मकभिन्नकृधातोश्च प्रयोगे एव प्रवर्त्तनादप्राप्तविभाषात्वम् । परविप्रतिषेधेन विकल्पस्यैवेष्टत्वे तु गति-प्रत्यवसानार्थकहृधातोः, अकर्मककृधातोश्च प्रयोगे प्राप्तविभाषात्वात्, तद्विन्नहृकधात्वोः प्रयोगेऽप्राप्तविभाषात्वाच्चोभयत्र विभाषात्वमिति त्रिसंशयत्वोपपत्तिः ॥

(सिद्धान्तभाष्यम्)

उभयत्र । प्राप्ते तावत्—अभ्यवहारयति सैन्धवान् अभ्यवहारयति सैन्धवैः । विकारयति सैन्धवान् विकारयति सैन्धवैः । अप्राप्ते—हरति भारं देवदत्तः, हारयति भारं देवदत्तम्, हारयति भारं देवदत्तेन । करोति कटं देवदत्तः, कारयति कटं देवदत्तम्, कारयति कटं देवदत्तेन ॥

(प्रदीपः) गतिबुद्धीति । तत्र विपूर्वो हरतिर्गत्यर्थोऽभ्यवपूर्वः प्रत्यवसानार्थः । करोतिः कचिदकर्मको यथा—विकुर्वते सैन्धवा इति ।

(उद्द्योतः) तत्र विपूर्वं इति । विहरति ग्राममित्यादौ गच्छतीत्यर्थोवगमादिति भावः ॥ भाष्येऽप्राप्ते हरति भारमिति ॥ ननु गत्यर्थत्वादस्यापि प्राप्तिरित्येवेति चेन्न । प्रापणार्थत्वेऽपि गत्यर्थत्वाभावस्य न गतीति सूत्रे वक्ष्यमाणत्वात् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—लक्ष्यानुरोधात् तत्र ‘अणि कर्ता स गौ’ इत्येवानुवर्त्तते, परविप्रतिषेधश्चाश्रीयते इत्याशयेनाह—उभयत्रेति । तावत्—प्रथमम् । अप्राप्ते इति—अथेत्यादिः । एवमग्रेऽपि ।

प्रदीपे—तत्र ‘गतिबुद्धिप्रत्यवसानार्थे’ति सम्पूर्णसूत्रस्यानुवृत्तावपि हृधातो गत्यर्थकत्व-प्रत्यवसानार्थकत्वयोरेव तथा कृधातावकर्म-

कत्वस्यैव सम्बन्धो न त्वन्येषामसम्भवादित्याशयेनाह—तत्रेति । हृकोर्मध्ये इत्यर्थः । अभ्यवेति—तथेत्यादिः । करोतिरिति—एवमित्यादिः ।

उद्द्योते—नन्वेति—‘अत्र हृधातोः प्रापणार्थत्वेने’ति शेषः । अस्यापि—‘गतिबुद्धिप्रत्यवसानार्थे’ति सूत्रस्यापि ।

(२९९ उदाहरणवार्तिकम् ॥ ४२ ॥)

॥ * ॥ न यदि, विभाषा साकाक्षे ॥ * ॥

(भाष्यम्)

प्राप्ते, अप्राप्ते, उभयत्र वेति संदेहः ॥

(संदेहाद्येपभाष्यम्)

कथं वा प्राप्ते ? कथं वाऽप्राप्ते ? कथं वोभयत्र ? ।

(संदेहोपपादकभाष्यम्)

यदीति वा नित्ये प्राप्ते, अन्यत्र वाऽप्राप्ते, उभयत्र वेति ॥

(प्रदीपः) यदीति वेति । प्रतिषेधे प्राप्ते इत्यर्थः । लट् तु यदि प्रतिषिद्धः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—यदीति वेति—‘विभाषा साकाक्षे’ इति सूत्रे ‘न यदी’ति सूत्रमनुवर्त्तते, पृथक्पाठसामर्थ्याच्च वाक्यभेदेन सम्बन्धः । तथा च—‘स्मरसि कृष्ण यद् वने वत्स्यामः तत्र गाश्चारयिष्यामः’ इत्यत्र ‘यच्छब्दयोगे स्मृतिवाचिन्युपपदे भूतानद्यतने धातो-लृट् ने’ति सामान्यप्रथमवाक्येन प्राप्तस्यैव नित्य-लृट्निषेधस्य ‘यच्छब्दयोगे स्मृतिवाचिन्युपपदे साकाक्षे भूतानद्यतने धातो-लृट्निषेधो वे’ति विशेषद्वितीयवाक्येन विकल्पनात्प्राप्तविभाषात्वम् । यदि च तत्र ‘न’ इत्येवानुवर्त्तते तदा—‘स्मरसि कृष्ण यद् वने गा अचारयाम’ इत्यत्र सावकाशस्य नित्य-लृट्निषेधस्य ‘स्मरसि कृष्ण वने अवसाम तत्र गा अचारयाम’ इत्यत्र सावकाशस्य विकल्पस्य च ‘स्मरसि कृष्ण यद् वनेऽवसाम तत्र गा अचारयाम’ इत्यत्र प्राप्तौ पूर्वविप्रतिषेधेन नित्य-लृट्निषेधस्यैवेष्टत्वे विकल्पस्य यच्छब्दयोगरहित एव प्रवर्त्तनादप्राप्तविभाषात्वम् । परविप्रतिषेधेन विकल्पस्यैवेष्टत्वे तु यच्छब्दयोगे प्राप्तविभाषात्वात्, यच्छब्दयोगरहितेऽप्राप्तविभाषात्वाच्चोभयत्र विभाषात्वमिति त्रिसंशयत्वोपपत्तिः ॥

प्रदीपे—इयं निषेधीयोभयत्र विभाषेत्याह—प्रतिषेधे इति । तु-हि । यदि—यच्छब्दयोगे ।

(सिद्धान्तभाष्यम्)

उभयत्र । प्राप्ते तावत्—अभिजानासि देवदत्त यत्कश्मीरेषु वत्स्यामः यत्कश्मीरेष्ववसाम । यत्तत्रौदनं भोक्ष्यामहे यत्तत्रौदनमभुञ्जमहि । अप्राप्ते—अभिजानासि देवदत्त कश्मीरान् गमिष्यामः कश्मीरान् गच्छाम, तत्रौदनं भोक्ष्यामहे तत्रौदनमभुञ्जमहि ।

(तत्त्वालोकः) लक्ष्यानुरोधात् तत्र ‘यदी’ति नानुवर्त्तते, परविप्रतिषेधश्चाश्रीयते इत्याशयेनाह—उभयत्रेति ।

(३०० उदाहरणवार्तिकम् ॥ ४३ ॥)

॥ * ॥ विभाषा श्वेः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

प्राप्ते, अप्राप्ते, उभयत्र वेति संदेहः ॥

(संदेहाद्येपभाष्यम्)

कथं वा प्राप्ते ? कथं वाऽप्राप्ते ? कथं वोभयत्र ? ।

(संदेहोपपादकभाष्यम्)

कितीति वा नित्ये प्राप्ते, अन्यत्र वाऽप्राप्ते, उभयत्र वेति ।

(तत्त्वालोकः) कितीति वेति—यदि 'विभाषा इवे' इति सूत्रे 'वचिस्त्वप्ययजादीनां किती'ति सूत्रमनुवर्त्तते, पृथक्पाठ-सामर्थ्याच्च वाक्यभेदेन सम्बन्धः । तदा—'शुशुवतुः, शिश्चियतुः' इत्यादौ 'वचिस्त्वप्ययजादीनाञ्च सम्प्रसारणं किती'ति सामान्यप्रथम-वाक्येन श्रयतेर्यजाद्यन्तर्गतत्वात् प्राप्तस्यैव नित्यसम्प्रसारणस्य 'यजा-दिश्रयतेः सम्प्रसारणं वा किति लिटि, यङि चे'ति विशेषद्वितीयवाक्ये-न विकल्पनात् प्राप्तविभाषात्वम् । यदि च तत्र तत्रानुवर्त्तते, तदा—'शुयादि'त्यादौ सावकाशस्य नित्यसम्प्रसारणस्य, 'शुशावे'त्यत्र सावकाशस्य विकल्पस्य च 'शुशुवतुरि'त्यादौ प्राप्तौ पूर्वविप्रतिषेधेन नित्यसम्प्रसारणस्यैवेष्टत्वे विकल्पस्य अकित्येव प्रवर्त्तनादप्राप्तविभाषात्वम् । परविप्रतिषेधेन विकल्पस्यैवेष्टत्वे तु किति प्राप्तविभाषात्वाद्, अकिति अप्राप्तविभाषात्वाच्चोभयत्र विभाषात्वमिति त्रिसंशयत्वोपपत्तिः ॥

(सिद्धान्तभाष्यम्)

उभयत्र । प्राप्ते तावत्—शुशुवतुः शुशुवुः शिश्चिय-
यतुः शिश्चियुः । अप्राप्ते—शुशाव शुशविथ, शिश्चाय
शिश्चियिथ ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—लक्ष्यानुरोधात्तत्र तत्रानुवर्त्तते, पर-
विप्रतिषेधश्चाश्रीयते इत्याशयेनाह—उभयत्रेति ।

(३०१ उदाहरणवार्तिकम् ॥ ४४ ॥)

॥ * ॥ विभाषा संघुषास्वनाम् ॥ * ॥

(संघुषोदाहरणभाष्यम्)

संपूर्वाद्घुषेः—

प्राप्ते, अप्राप्ते, उभयत्र वेति संदेहः ॥

(संदेहाच्चेपभाष्यम्)

कथं वा प्राप्ते ? कथं वाऽप्राप्ते ? कथं वोभयत्र ? ॥

(संदेहोपपादकभाष्यम्)

'घुषिरविशब्दने' इति वा नित्ये प्राप्ते, अन्यत्र
वाऽप्राप्ते, उभयत्र वेति ॥

(तत्त्वालोकः) घुषिरविशब्दने इति वेति—यदि 'रुष्यम-
त्वरसंघुषास्वनाम्' इति सूत्रे 'घुषिरविशब्दने' इति सूत्रमनुवर्त्तते,
पृथक्पाठसामर्थ्याच्च वाक्यभेदेन सम्बन्धः । तदा—'संघुषा संघु-
षिता वा रज्जुः' इत्यत्र 'घुषेर्निष्ठाया इण अविशब्दने' इति सामान्य-
प्रथमवाक्येन प्राप्तस्यैव नित्येण निषेधस्य 'रुष्यमत्वरस्यः, अविश-
ब्दने सम्पूर्वाकादघुषेः, आङ्पूर्वकात् रज्जेऽथ निष्ठाया इडनिषेधो वे'ति
विशेषद्वितीयवाक्येन विकल्पनात् प्राप्तविभाषात्वम् । यदि च तत्र
तत्रानुवर्त्तते, तदा—'घुषा रज्जुरि'त्यत्र सावकाशस्य नित्येण निषेधस्य,
'संघुषा संघुषितं वा वाक्यमि'त्यत्र सावकाशस्य विकल्पस्य च 'संघुषा
रज्जुरि'त्यादौ प्राप्तौ पूर्वविप्रतिषेधेन नित्येण निषेधस्यैवेष्टत्वे विक-
ल्पस्य विशब्दने एव प्रवर्त्तनादप्राप्तविभाषात्वम् । परविप्रतिषेधेन
विकल्पस्यैवेष्टत्वे तु अविशब्दने प्राप्तविभाषात्वाद्, विशब्दनेऽप्राप्त-
विभाषात्वाच्चोभयत्र विभाषात्वमिति त्रिसंशयत्वोपपत्तिः ॥

(सिद्धान्तभाष्यम्)

उभयत्र । प्राप्ते तावत्—संघुषा रज्जुः संघुषिता
रज्जुः । अप्राप्ते—संघुषं वाक्यमाह संघुषितं वाक्यमाह ॥

इति प्रथमाध्याये प्रथमपादे षष्ठमाहिकम् ।

(तत्त्वालोकः) लक्ष्यानुरोधात्तत्र तत्रानुवर्त्तते, परविप्रतिषेध-
श्चाश्रीयते इत्याशयेनाह—उभयत्रेति ।

(आस्वनोदाहरणभाष्यम्)

आङ्पूर्वात्स्वनेः—

प्राप्ते, अप्राप्ते, उभयत्र वेति संदेहः ।

(संदेहाच्चेपभाष्यम्)

कथं वा प्राप्ते ? कथं वाऽप्राप्ते ? कथं वोभयत्र ? ॥

(संदेहोपपादकभाष्यम्)

मनसीति वा नित्ये प्राप्ते, अन्यत्र वाऽप्राप्ते,
उभयत्र वेति ॥

(तत्त्वालोकः) मनसीति वेति—यदि 'रुष्यमत्वरसंघुषा-
स्वनाम्' इति सूत्रे 'लुब्धस्वान्तर्धान्ते'त्यादि सूत्रात् 'स्वान्तं
मनसी'त्यनुवर्त्तते, पृथक्पाठसामर्थ्याच्च वाक्यभेदेन सम्बन्धः । तदा—
'आस्वान्तम् आस्वनितं वा मनः' इत्यत्र 'मनसि वाच्ये स्वनतेर्निष्ठा-
या इड् ने'ति सामान्यप्रथमवाक्येन प्राप्तस्यैव नित्येण निषेधस्य '.....
मनसि वाच्ये आङ्पूर्वकात् स्वनतेर्निष्ठाया इडनिषेधो वे'ति विशेष-
द्वितीयवाक्येन विकल्पनात् प्राप्तविभाषात्वम् । यदि च तत्र तत्रानु-
वर्त्तते, तदा—'स्वान्तं मनः' इत्यत्र सावकाशस्य नित्येण निषेधस्य,
'आस्वान्तं आस्वनितो वा देवदत्तः' इत्यत्र सावकाशस्य विकल्पस्य
च 'आस्वान्तं मनः' इत्यत्र प्राप्तौ पूर्वविप्रतिषेधेन नित्येण निषेधस्यै-
वेष्टत्वे विकल्पस्य अमनस्येव प्रवर्त्तनादप्राप्तविभाषात्वम् । परविप्र-
तिषेधेन विकल्पस्यैवेष्टत्वे तु मनसि प्राप्तविभाषात्वाद्, अमनसि
अप्राप्तविभाषात्वाच्चोभयत्र विभाषात्वमिति त्रिसंशयत्वोपपत्तिः ॥

(सिद्धान्तभाष्यम्)

उभयत्र । प्राप्ते तावत्—आस्वान्तं मन आस्वनितं
मनः । अप्राप्ते—आस्वनितो देवदत्तः आस्वान्तो
देवदत्त इति ॥

इति श्रीमद्भगवत्पतञ्जलिभूतौ महाभाष्ये प्रथमपादे षष्ठमाहिकम् ॥

(प्रदीपः) दवयज्ञीत्यादि न विचारितं तस्माद्विद्मन्प्रदर्श-
नार्थं कृतम् ॥ ४२ ॥

इति भाष्यप्रदीपे प्रथमाध्याये प्रथमे पादे षष्ठमाहिकम् ॥ ६ ॥

(उद्द्योतः) दैवयज्ञीत्यादीति । अनार्थयोरित्यनुवृत्त्यादि-
नाऽत्रापि सन्देहसंभव इति भावः ॥ आदिना विभाषा पुरुषे इति ॥

इति श्रीशिवभट्टनृतसतीगर्भत्रनागोजीभट्टविरचिते भाष्यप्रदी-
पोद्द्योते प्रथमस्य प्रथमे पादे षष्ठमाहिकम् ॥ ६ ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—लक्ष्यानुरोधात्तत्र तत्रानुवर्त्तते, पर-
विप्रतिषेधश्चाश्रीयते इत्याशयेनाह—उभयत्रेति ।

उद्द्योते—आदिना—'गोत्रे' इत्यनुवृत्तिपरिग्रहः ।

इति व्याकरण-न्याय-वेदान्ताचार्य-लब्धस्वर्णपद्क-
पण्डित-श्रीरुद्रधरदासप्रणीते महाभाष्यप्रदीपो-
द्द्योततत्त्वालोके प्रथमाध्यायस्य प्रथमपादे
षष्ठमाहिकम् ॥

प्रथमाध्यायस्य प्रथमपादे सप्तममाह्निकम् ॥

(३९ संप्रसारणसंज्ञासूत्रम् ॥ १।१।७ आ. १ ॥)

इग्यणः संप्रसारणम् ॥ १।१।४४ ॥

(उभयसंज्ञास्वस्थापनाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

किमियं वाक्यस्य संप्रसारणसंज्ञा क्रियते—इग्यण इत्येतद्वाक्यं संप्रसारणसंज्ञं भवतीति । आहोस्विद्वर्णस्य—इग्यो यणः स्थाने वर्णः स संप्रसारणसंज्ञो भवतीति ॥

(प्रदीपः) इग्यणः संप्रसारणम् ॥ ४४ ॥ पक्षद्वयस्यापि लिङ्गदर्शनाद्युपपन्नोभयोः संज्ञित्वस्यैकरिम्बन्वाक्येऽनुपादानादेकतरपक्षाश्रयणे सर्वकार्यातिद्विप्रसङ्गात् प्रश्नः—किमियमिति । वाक्यशब्देन वाक्यार्थ उच्यते । इग्यण इत्यत्र भवतीत्यध्याहारादिग्यणो भवतीति योऽयं वाक्यार्थस्तस्येयं संज्ञेत्यर्थः । अथवा वाक्यस्येवेयं संज्ञा । तत्प्रतिपादितं च वाक्यं स्वार्थमपि प्रतिपादयति ॥ यणः स्थाने य इग्वर्णः स संप्रसारणसंज्ञो भवतीति वर्णसंज्ञापक्षः ॥

(उद्घोतः) इग्यणः ॥ ४४ ॥ लिङ्गिति । प्रदेशेषु प्रथमानिर्देशो वाक्यसंज्ञाया, अन्यविभक्तिनिर्देशश्च वर्णसंज्ञाया लिङ्गमिति भावः ॥ ननु तर्हि लिङ्गादुभयोरपि संज्ञित्वमस्त्वित्यत आह—युगपच्चेति । अनेकस्यार्थस्यैकशब्देन युगपदनुपस्थितेरिति भावः ॥ ननु वाक्यस्य संज्ञायां प्रदेशेषु तस्यैव विधानं स्यादत आह—वाक्यार्थ इति । पूर्वसूत्रादितीत्यनुवर्त्य इग्यण इति संप्रसारणसंज्ञमित्यधीदिति भावः ॥ स्वं रूपमित्युक्तेः शास्त्रे शब्दपरत्वस्यौत्सर्गिकत्वेनेतिसमभिव्याहारं विनाऽर्थपरत्वासंभवादिति बोध्यम् ॥ ननु यणस्थानिकत्वोपलक्षित इमेव वाक्यार्थ इति वर्णपक्षादस्य को भेद इत्यत आह—भवतीति । एवं चेन्नभवनं वाक्यार्थ इति भावः ॥ तत्प्रतिपादितमिति । संज्ञयोपस्थितस्यानर्थकत्वे तदर्थानुपयोगे वा संज्ञोपस्थितस्वरूपस्यैवोपादानम् । नचैतदुभयमप्यत्रेति भावः ॥ प्रतिपादयतीति । व्यङ्ग्यः संप्रसारणमित्यादौ ॥ उच्चारितस्यैव प्रत्यायकत्वमित्यनुदिदिति सूत्रस्थभाष्यविरुद्धमिदम् ॥

(तत्वालोकाः) प्रदीपे—उभयोः—वर्णवाक्ययोः । 'नवेति विभाषे'ति पूर्वसूत्रप्रत्याख्यानपक्षे आह—अथवेति । तदिति—संज्ञेत्यर्थः ।

उद्घोते—प्रदेशेषु—'व्यङ्ग्यः संप्रसारणम्' 'संप्रसारणाच्च' इत्यादिप्रदेशेषु । च—तु । तर्हि—पक्षद्वयलिङ्गसत्त्वे । 'सकृदुच्चरितः शब्दः सकृदेवार्थं गमयती'ति न्यायेनाह—अनेकस्येति । पूर्वसूत्रात्—'नवेति विभाषे'ति पूर्वसूत्रात् । तदनुवृत्तौ बीजमाह—स्वं रूपमिति । अस्य—वाक्यार्थपक्षस्य । इग्वभवनं वाक्यार्थ इति—यणस्थानिकेककृतकभवनमिति वाक्यार्थः संप्रसारणसंज्ञ इत्यर्थः । नच—न तु । अनुवादे 'संप्रसारणाच्च'त्यादावसम्भवादाह—व्यङ्ग्य इति । विधावित्यादिः । विरुद्धमिति—तथा च—वाक्य—वाक्यार्थपक्षयोः वाक्यार्थपक्ष एव युक्त इत्याशयः । ननु 'नवेति' सूत्रप्रत्याख्यानपक्षे वाक्यार्थपक्षो नोपपद्येत्येति चेन्न, 'अशब्दसंज्ञे'त्युक्तेरितरेनुवृत्तिमन्तराऽपि 'इग्यण' इत्यनयोरेकपरत्वसम्भवादिति दिक् ॥

(भाष्यम्)

कश्चात्र विशेषः ? ॥

(तत्वालोकाः) अत्र—वाक्यस्य वर्णस्य वा संज्ञायाम् ।

(३०२ वाक्यसंज्ञापक्षदूषणवार्तिकम् ॥ १ ॥)

॥ * ॥ संप्रसारणसंज्ञायां वाक्यस्य संज्ञा चेद्वर्णविधिः * ॥ १ ॥

(भाष्यम्)

संप्रसारणसंज्ञायां वाक्यस्य संज्ञा चेद्वर्णविधिर्न सिध्यति—संप्रसारणात्परः पूर्वो भवतीति, संप्रसारणस्य दीर्घो भवतीति । नहि वाक्यस्य संप्रसारणसंज्ञायामेष निर्देश उपपद्यते । नाप्येतयोः कार्ययोः संभवोऽस्ति ॥

(प्रदीपः) वर्णविधिरिति । वर्णाश्रयो विधिर्दीर्घादिः ॥ नहीति । वाक्यार्थेन पूर्वोपर्याभावात्तस्य चासत्त्वभूतस्य स्थानित्वासंभवादित्यर्थः ॥

(उद्घोतः) वर्णविधिरित्यस्य वर्णविषयविधानमित्यर्थेऽसिद्धेरभावादाह—वर्णाश्रय इति । संबन्धसामान्यवृष्ट्या समासः ॥ विधिरिति कर्मणि किरिति भावः ॥ आदिना एकादेशः ॥ वाक्यार्थेनेति । क्रियारूपेणैतः ॥ नाप्येतयोरिति भाष्यं व्याचष्टे—तस्य चेति । चोऽसंभवादित्युत्तरं योज्यः ॥ भाष्ये एतयोः कार्ययोरिति । पूर्वरूपदीर्घयोरित्यर्थः ॥

(तत्वालोकाः) भाष्ये—चेदिति—यदीत्यर्थः । तर्हीति शेषः । एवमग्रेऽपि । 'संप्रसारणाच्च'ेति सूत्रमभिप्रेत्याह—संप्रसारणादिति । पूर्वं—पूर्वरूपाश्रयः । 'हलः' इति सूत्रमभिप्रेत्याह—संप्रसारणस्येति । तथेत्यादिः । कुत इत्यत आह—न हीति । पृष्ठः—'संप्रसारणात्परः' इत्येषः । नापि—न च ।

प्रदीपे—तस्य—क्रियारूप—वाक्यार्थस्य ।

उद्घोते—अत्र पक्षे 'व्यङ्ग्यः संप्रसारणम्'त्यादाविसंप्रसारणविषयकविधानोपपत्तेराह—असिद्धरभावादिति । तस्येत्यादिः । उभयोः पूर्वरूपदीर्घयोः संग्रहायाह—सम्बन्धेति । तथा च—तस्य 'वर्णसम्बन्धी विधीयमानः' इत्यर्थः । एकादेशः—पूर्वरूपम् । क्रमविवक्षया—आह—पूर्वरूपेति ।

(द्वितीयपक्षाभ्युपगमभाष्यम्)

अस्तु तर्हि वर्णस्य ॥

(३०३ वर्णसंज्ञापक्षदूषणवार्तिकम् ॥ २ ॥)

॥ * ॥ वर्णसंज्ञा चेन्निरवृत्तिः * ॥ २ ॥

(भाष्यम्)

वर्णस्य संज्ञा चेन्निरवृत्तिर्न सिध्यति—'व्यङ्ग्यः संप्रसारणम्' इति । स एव हि तावदिग् दुर्लभः, कस्य संज्ञा क्रियते ॥ अथापि कथंचित्संभवेत, केनासौ यणः

स्थाने स्यात् । अनेन ह्यसौ व्यवस्थाप्यते । तदेतदितरे-
तराश्रयं भवति । इतरेतराश्रयाणि च कार्याणि न
प्रकल्पन्ते ॥

(प्रदीपः) दुर्लभ इति । कार्यपक्षे न लभ्यते, नित्यपक्षे तु
लभ्यत इति दुर्लभत्वमुक्तम् ॥ केनासाविति । लोके इगेव नित्यं
प्रयोगेऽस्ति, तस्य तु यणस्थानिकत्वं शास्त्रसमधिगम्यमित्यर्थः ॥
भाविश्रवणविज्ञानं तु परिहारान्तराभिधानाय न तावदत्रोक्तम् ॥

(उद्द्योतः) स एव तावन्नास्तीति वक्तव्ये दुर्लभत्वोक्तिर-
नुचितेत्यत आह—कार्यपक्षे इति । अनेन भाष्येणातीतानागतयोर-
विब्रजनयोरप्रत्यासत्त्या शक्तिग्रहदौर्लभ्यमुक्तम् । निरूपितं चेदं
मञ्जूषायां नामार्थवादे ॥ नित्यपक्षे स्त्विति । अनेनाथापि कथंचि-
दित्यपि भाष्यं व्याख्यातम् ॥ शास्त्रेति । सितमित्यादौ यणस्थानि-
कत्वाभावेन शास्त्रमात्रैकगम्यं तदित्यर्थः । शास्त्रगम्यत्वे चेतरेतराश्रय-
मेवेति भावः ॥ भाष्ये केनासाविति । केन मानेन यणः स्थाने इति
ज्ञातः स्यात् ॥ अनेन संप्रसारणसंज्ञाविधायकेन शास्त्रेण असौ इयं
यणः स्थाने स्थाप्यत इत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—निर्दुष्टिः—विधिः । कुत इत्यत आह—
स एवेति । यणस्थानिक एवेत्यर्थः । लभ्येतेति—‘इष्टम्’ ‘उत्तम’
इत्यादौ यणस्थानिक इतित्यादिः । असौ—इक् । तत्—तस्मात् ।

प्रदीपे—एवेन—यणो व्यवच्छेदः । ननु भाविसंज्ञाविज्ञानेन नान्यो-
न्याश्रय इत्यत आह—भावीति । परिहारान्तरेति—‘एवं तर्हि भावि-
नीयं संज्ञा विज्ञास्यते’ इत्याद्यग्रिमभाष्येणेति भावः । न तावदिति—
इतीत्यादिः । अत्र—इदानीम् ।

उद्द्योते—सितमित्यादौ—‘षोऽन्तकर्मणि’ इत्यादेः निष्ठायां
निष्पन्ने । आकारस्थानिकत्वेनाह—यणस्थानिकत्वाभावेनेति ।
इष्टमुत्तममित्यादौ च यणस्थानिकत्वेनेति शेषः । तत्—यणस्थानिक-
त्वम् । ननु नीत्युत्तिर्भाष्यार्थः, नित्यपक्षे तद्वाधादित्यत आह—केन
मानेनेति । असाविति शेषः ।

(३०४ समाधानवार्तिकम् ॥ ३ ॥)

॥ * ॥ विभक्तिविशेषनिर्देशस्तु ज्ञापक
उभयसंज्ञात्वस्य * ॥ ३ ॥

(भाष्यम्)

यदयं विभक्तिविशेषनिर्देशं करोति—संप्रसारणा-
त्परः पूर्वं भवतीति, संप्रसारणस्य दीर्घो भवतीति,
व्यङ्गः संप्रसारणं भवतीति । तेन ज्ञायते—उभयोः संज्ञा
भवतीति ॥ यत्तावदाह—संप्रसारणात्परः पूर्वं भवतीति,
संप्रसारणस्य दीर्घो भवतीति, तेन ज्ञायते—वर्णस्य भव-
तीति ॥ यदप्याह—व्यङ्गः संप्रसारणमिति, तेन ज्ञायते—
वाक्यस्य संज्ञा भवतीति ॥

(प्रदीपः) उभयसंज्ञात्वस्येति । उभयोः संज्ञा उभयसंज्ञा
तत्त्वा भव उभयसंज्ञात्वम् । तत्र तन्वावृत्त्येकशेषाणामन्यतमाश्रयणे-
नोभयोः संज्ञा सिध्यति ॥

(उद्द्योतः) उभयोः संज्ञात्वमित्यर्थोऽसंभवी, एकस्यैव संज्ञात्वा-
दत आह—उभयोः संज्ञेति ॥ एकशेषश्च प्रतिपदम् । अनेकमर्थमुद्दि-
ष्ट्वैकस्याः संज्ञाया इकवाक्यतयैव विधातुं शक्यत्वादत्रावृत्तेः क उप-
योक्त इति चिन्तय ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—तत्र—तेषां ज्ञापकत्वे सति ।

उद्द्योते—उभयोरिति—नन्वित्यादिः । समुदायस्यासम्भवा-
दाह—एकेति । ह्यन्तसमेकवचनं सर्वत्रेत्याशयः । चकारेण तन्त्र-
समुच्चयः । एकवाक्यतयैव—एकेन वाक्येनैव ।

(प्रथमपक्षाभ्युपगमभाष्यम्)

अथ वा पुनरस्तु वाक्यस्यैव ॥

(तत्त्वालोकः) वाक्यस्यैवेति—नन्वेवं तदेव विधेयं स्यादिति
चेन्न, बाह उठ् सम्प्रसारणमिति सामानाधिकरण्यबलेन तदुप-
स्थितार्थस्यैव विधेयत्वात् । नचैवमपि ‘व्यङ्गः सम्प्रसारणमित्यादौ
वैयधिकरण्यान्यस्थले दोषतादवस्थ्यमिति वाच्यम्, सामान्यापेक्ष-
ज्ञापकाश्रयणात् । वस्तुतस्तु वाक्यपदेन वाक्यार्थो विवक्षितः । तथा
च—तस्योद्देश्यविधेयसंसर्गरूपतया ‘यणः स्थाने इयं भवतीत्यवान्तर-
वाक्यार्थः, ततः—‘यणस्थानिकेककृत्कृमभवनं सम्प्रसारणसंज्ञमिति
महावाक्यार्थः । अत एवात्र पक्षे नान्योन्याश्रयशङ्का । नचान्वान्तरवा-
क्यार्थेन ‘याति’ ‘वाती’ त्यादावतिप्रसङ्ग इति वाच्यम्, तस्य संज्ञा-
सम्बन्धमात्रफलकत्वात् । अन्यथा ‘व्यङ्गः सम्प्रसारणमिति’त्यादिशास्त्रा-
णां वैयर्थ्यापत्तेरिति भावः ॥

(उक्ताच्चेपस्मारणभाष्यम्)

ननु चोक्तम्—*संप्रसारणसंज्ञायां वाक्यस्य संज्ञा
चेद्वर्णविधिः* इति ॥

(समाधानभाष्यम्)

नैष दोषः । यथा काकाज्जातः काकः, श्येनाज्जातः
श्येनः । एवं संप्रसारणाज्जातं संप्रसारणम् । तस्मात्परः
पूर्वो भवति, तस्य दीर्घो भवतीति ॥

(प्रदीपः) यथा काकादिति । ननु काकत्वाभिसंबन्धात्काकः ।
अन्यत्र चोक्तम्—येनैव हेतुनैकः काकस्तेनैवापरोपीति । नैष दोषः,
यदानुपजातजात्यभिभ्यञ्जकसंस्थानविशेषः काको भवति, निर्ज्ञातं च
तस्य काकाज्जन्म भवति । तदैतदुक्तम् । एवमिहापि संप्रसारणाज्जा-
तत्वादुपचाराद्वर्णोऽपि ताच्छब्दं लभते इति भावः ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये—यथा काकादिति । अज्ञात एव काकत्वे
तज्जातत्वमात्रेण तथा व्यवहारवदत्रापीत्यर्थः । तत्र शङ्कते—नन्विति ।
अन्यत्र । एको गोत्र इत्यत्र । यदानुपेति । न उपजातो जात्यभि-
भ्यञ्जकः संस्थानविशेष आकारविशेषो यस्येत्यर्थः ॥ कथं तर्हि तथा
व्यवहार इत्यत आह—निर्ज्ञातमिति । एवं च तस्माज्जातत्वे-
नावगते तच्छब्दप्रयोग उभयत्रापीति दृष्टान्तत्वोपपत्तिः ॥ अन्ये तु
काकाज्जातो यथा काकत्वाभिसंबन्धात्काकः । एवं संप्रसारणाज्जातोऽपि
संप्रसारणत्वारोपात् संप्रसारणमिति भाष्यार्थमाहुः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—‘तेनैव हेतुना द्वितीयस्तृतीयश्च काको
भविष्यतीति भाष्यपाठफलितमाह—तनैवेति । तथा च नैतत्सङ्ग-
च्छते इति भावः । काकः—काकशब्दः । ताच्छब्दस्य—सम्प्रसारण-
शब्दव्यपदेशम् ।

उद्द्योते—तज्जातत्वमात्रेण—तज्जातत्वज्ञानमात्रेण । कथमि-
ति—नन्वित्यादिः । तर्हि—अनुपजातजात्यभिभ्यञ्जकसंस्थानविशे-
षत्वे । ‘येनैव हेतुने’त्यादि भाष्यैकवाक्यतयैवाह—अन्ये स्त्विति ।

(समाधानान्तरभाष्यम्)

अथवा दृश्यन्ते हि—वाक्येषु वाक्यैकदेशान् प्रयु-
ञ्जानाः, पदेषु च पदैकदेशान् । वाक्येषु तावद्वाक्यैक-
देशान्—प्रविश, पिण्डीम्, प्रविश, तर्पणम् इति ।

पदेषु पदैकदेशान्—देवदत्तो दत्तः, सत्यभामा भामेति ।
एवमिहापि—संप्रसारणनिर्वृत्तात्संप्रसारणनिर्वृत्तस्येत-
स्य वाक्यस्यार्थे संप्रसारणात्संप्रसारणस्येत्येष वाक्यैक-
देशः प्रयुज्यते । तेन निर्वृत्तस्य विधिं विज्ञास्यामः—संप्र-
सारणनिर्वृत्तात्संप्रसारणनिर्वृत्तस्येति ॥

(प्रदीपः) प्रविशेति । प्रवेशनक्रिया कर्म योग्यमाक्षिपति,
तत्र पिण्ड्यां प्रवेशासंभवादगृहप्रतिपत्तिः । एवं पिण्डोमिति कर्म योग्यां
क्रियामाक्षिपद् भक्षणक्रियां प्रकरणवशात्प्रत्याययति । एवं संप्रसारणा-
दित्येतन्निर्वृत्तार्थमाक्षेप्यतीत्यर्थः । यथा च पदैकदेशप्रयोगस्तथा सिद्धे
शब्दार्थसम्बन्धे इत्यत्र प्रतिपादितम् ॥

(उद्द्योतः) वाक्येष्विति । स्वार्थबोधनाय वाक्येषु प्रयोक्त-
व्येष्वित्यर्थः ॥ योग्या क्रिया दर्शनादिरपीत्यत आह—प्रकरणेति ।
तत्तद्वाक्यस्य वाक्यार्थे शक्तिग्रहणकाले तत्तदेकदेशस्यापि तत्तद्वाक्यार्थे
शक्तिग्रहः पदैकदेशस्य पदार्थ इवेति शक्त्यैव बोधः ॥ पूर्वपरिहारे
संप्रसारणपदस्य तज्जन्यवर्णे उपचारात्प्रयोगः । अत्र त्वेकदेशेनैव
शक्त्या तदर्थप्रतिपत्तिरिति भेदः । तदाह—आक्षेप्यतीति । आक्षे-
पोऽत्र बोधनमेव ॥ भाष्ये—इत्येतस्य वाक्यस्यार्थे इति । अत्र
वाक्यपदं पदसमुदायपरम् । इत्येतस्य । इत्येतद् कस्य, संप्रसारणा-
दुत्पन्नो यस्तस्मादित्यस्येति संप्रसारणस्य यत्कार्यं तस्येति च वाक्य-
स्यार्थे इत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्रविश, तर्पणमिति—गङ्गां प्रविश, तर्पणं
कुर्वित्यर्थः । सामान्येन निर्दिशति—निर्वृत्तस्य विधिमिति । संप्र-
सारणनिर्वृत्तादिति—परः पूर्वो भवतीति इत्यनुषज्यते । संप्र-
सारणनिर्वृत्तस्येति—दीर्घो भवतीत्यनुषज्यते ।

प्रदीपे—गृहप्रतिपत्तिरिति—प्रकरणवशादित्यादिः । यथा चेति—
पदेष्विति शेषः ।

उद्द्योते—वाक्येष्विति—‘भाष्ये’ इत्यादिः । योग्येति—
नन्वित्यादिः । ‘यथा चे’त्यादि प्रदीपार्थमाह—तत्तदिति । वाक्यार्थ-
तत्तद्वाक्यार्थे । तत्तदेकदेशस्यापि—तत्तद्वाक्यैकदेशस्यापि । अत्र
तु—अत्र परिहारे तु । एकदेशेनैव—‘संप्रसारणनिर्वृत्त’ पदैक-
देशेन ‘संप्रसारण’ इत्यनेनैव । तदर्थेति—संप्रसारणनिर्वृत्तार्थ-
त्यर्थः । एवञ्चाक्षेपासम्भवादाह—आक्षेप इति । एवेन प्रदीपासङ्गतिः
सूचिता । ननु तस्य पदत्वेन वाक्यत्वाभावाद्वाक्यसङ्गतिरित्यत
आह—अत्रेति । नन्वेवमपि तत्र पदसमुदायत्वाभावात्तदसङ्गतिस्तद-
वस्थेत्यत आह—इत्येतस्येति ।

(समाधानान्तरभाष्यम्)

अथवा आहार्यं—संप्रसारणात्परः पूर्वो भवतीति,
संप्रसारणस्य दीर्घो भवतीति । न च वाक्यस्य संप्रसार-
णसंज्ञायां सत्यामेष निर्देश उपपन्नः; नाप्येतयोः काययोः
संभवोऽस्तीति तत्र वचनाद्भवित्यति ॥

(प्रदीपः) अथवेति । यथा ब्राह्मणशतं भोज्यतामित्युक्ते साम-
र्थ्यात्संख्येया ब्राह्मणा भोज्यन्ते, तथेहापि संप्रसारणादित्युक्ते वाक्या-
र्थेन पौर्वापर्याभावात्तत्फलस्य वर्णस्य प्रतीतिः ॥

(उद्द्योतः) पूर्वम्यः पक्षेभ्योऽस्य भेदमाह—यथा ब्राह्मणेति ।
एवं च यथा तत्र संख्यान्वयः संख्येयद्वारा, तथा प्रकृते स्वनिर्वृत्ता-
रेति भावः । तदेवाह—तत्फलस्येति । यथा पितृनाम्ना सङ्कल्पितं
द्रव्यं तस्यायोग्यत्वे तत्पुत्राय समर्प्यते तद्वदिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अयम्—पाणिनिः । एवं पूर्वत्रापि । न
च—नहि । तत्र—संप्रसारणकाले वर्णे । वचनात्—वचनसाम-
र्थ्यात् । शेषग्रन्थव्याख्या पूर्वत्रेवात्रापि बोध्या ।

प्रदीपे—सामर्थ्यादिति—तदुक्तिसामर्थ्यादित्यर्थः । संख्याया
भोजनासम्भवादित्यादिः । इत्युक्ते—इत्यादादुक्तं । वाक्यार्थेन—
क्रियारूपेण । तत्फलस्येति—संप्रसारणफलस्येत्यर्थः । असत्त्व-
भूतस्य क्रियारूपवाक्यार्थस्य स्थानित्वासम्भवाच्च; तदुक्तिसामर्थ्या-
दित्यादिः ।

उद्द्योते—अस्य—अस्य पक्षस्य । तत्र—भोजने प्रकृते
इति—पूर्वरूपादावित्यर्थः । संप्रसारणान्वय इति शेषः । तद्वदिति—
संप्रसारणान्ना विहितं दीर्घादित्यायोग्यत्वे तत्फलस्य विधीयते
इति शेषः ।

(द्वितीयपञ्चाभ्युपगमभाष्यम्)

अथवा पुनरस्तु वर्णस्य ॥

(उक्ताक्षेपसमारणभाष्यम्)

ननु चोक्तम्—ऋवर्णसंज्ञा चेन्निर्वृत्तिःऋ इति ॥

(समाधानभाष्यम्)

नैव दोषः । इतरेतराश्रयमात्रमेतच्चोदितम् । सर्वाणि
चेतरेतराश्रयाख्येकत्वेन परिहृतानि—ऋसिद्धं तु नित्य-
शब्दत्वाद्ऋइति ।

(उद्द्योतः) भाष्ये—एकत्वेनेति । साजात्यादेकत्वेन विशि-
ष्टानिबुद्ध्या कृत्वेत्यर्थः । सर्वेषामेकत्वेनैकजातीयत्वेनैकपरिहारेण सर्वा-
णि परिहृतानीति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इतरेतरेति—यत इत्यादिः । मात्रेति—
अनेन तस्य बाधकत्वनिरासः ।

उद्द्योते—एकत्वसंख्यायाः परिहारहेतुत्वासम्भवादाह—साजा-
त्यादिति । इदं व्यक्तिभेदसत्त्वात्प्रत्यपादि । व्यक्तिभेदसत्त्वादेवाह—
बुद्ध्येति । नन्वेवं कथं परिहार इत्यत आह—सर्वेषामिति ।
व्यक्तिभेदसत्त्वेन एकत्वासम्भवात्तद् व्याचष्टे—एकजातीयत्वेनेति ॥

(समाधानबाधकभाष्यम्)

नेदं तुल्यमन्यैरितरेतराश्रयैः । न हि तत्र किंचिदु-
च्यते—अस्य स्थाने ये आकारैकारौकारा भाष्यन्ते ते
वृद्धिसंज्ञा भवन्तीति । इह हि पुनरुच्यते—इग्यो यणः
स्थाने वर्णः स संप्रसारणसंज्ञो भवतीति ॥

(उद्द्योतः) नेदं तुल्यमिति । नित्यशब्दवादेऽपि यणस्था-
निकत्वस्य शास्त्रैकसमपिगम्यत्वादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—नेदमिति—इतरेतराश्रयमिति शेषः ।
तत्र—अन्यत्र । इह हि—इह तु ।

उद्द्योते—वादेऽपीति—सितमित्यादौ यणस्थानिकत्वाभावात्,
इष्टमित्यादौ तत्सत्त्वाच्चैः शेषः ।

(समाधानसाधकभाष्यम्)

एवं तर्हि भावनीय संज्ञा विज्ञास्यते । तद्यथा—
कश्चित्कचित् तन्तुवायमाह—‘अस्य सूत्रस्य शाटकं वष’
इति । स पश्यति—‘यदि शाटको न वातव्यः, अथ वातव्यो-
न शाटकः; शाटको वातव्यश्चेति विप्रार्ताषिद्धम्, भा-

विनी खल्वस्य संज्ञाऽभिप्रेता, स मन्ये वातव्यो—‘यस्मिन्नुते शाटक इत्येतद्भवति’ इति । एवमिहापि—स यणः स्थाने भवति यस्याभिनिर्वृत्तस्य सम्प्रसारणमित्येषा संज्ञा भविष्यति ॥

(प्रदीपः) भाविनीति ॥ व्यङ्गः सम्प्रसारणमिति (त्यादि) विधिप्रदेशेषु भाविसंज्ञाविज्ञानमित्यर्थः ॥

(उद्घोतः) भाविसंज्ञेति । सम्प्रसारणादिपदस्य तत्त्वेन व्यवहरिष्यमाणे लक्षणेति भावः ॥ अयं समाधिर्वृद्ध्यादिविषयेऽपि बोध्यः ॥

(तत्वालोकः) भाष्ये—एवम्—यद्येवम् । तत्—भाविसंज्ञाविज्ञानम् । सः—नन्तुवायः । पश्यति—विचारयति । भाविनीति—अत इत्यादिः । अस्य—वक्तुः । मन्ये—निश्चिनोमि ।

उद्घोते—तत्त्वेन—सम्प्रसारणादित्वेन ।

(समाधानान्तरभाष्यम्)

अथवा—इजादियजादिप्रवृत्तिश्चैव हि लोके लक्ष्यते । यजाद्यपदेशात् इजादिनिवृत्तिः प्रसक्ता । प्रयुज्यते च पुनर्लोका इष्टम् उपमिति । ते मन्यामहे—अस्य यणः स्थाने इममिकं प्रयुज्यते इति । तत्र तस्यासाध्वभिमतस्य शास्त्रेण साधुत्वमन्वाख्यायते—किति साधुर्भवति, किति साधुर्भवतीति ॥ इग्यणः सम्प्रसारणम् ॥ ४४ ॥

(प्रदीपः) सिद्धं तु निव्यशब्दत्वादित्येतत्समर्थनार्थमाह—अथवेति । बुद्धिपरिणाममात्रं स्थान्यादेशभाव इत्यर्थः ॥ असाध्वभिमतस्येति । प्राक् सम्प्रसारणशास्त्रादिति भावः ॥ यथासंख्यसंबन्धादुद्दिष्टरामितोक्तारस्य सम्प्रसारणसंज्ञा न भवति । दिव उदित्युत्वे यणादेशे कृते हल इति दीर्घत्वं तपरकरणान्न भवति—बुभ्यामिति । अक्षयुवावित्यत्र सम्प्रसारणाच्चेति पूर्वकादेशो न भवत्येवः पश्चात्सन्निधानादथवा वार्णादाङ्गस्य बलीयस्त्वात् ॥ ४४ ॥

(उद्घोतः) बुद्धीति । तदयं सूत्रार्थः—यणप्रयोगे प्राप्ते इक् प्रयुज्यमानः सम्प्रसारणसंज्ञक इति ॥ तज्ज्ञानं च यजाद्युपदेशज्ञानमात्रेण वचिस्त्वपीत्येतज्ज्ञानं विनापि जातमिति नान्योन्याश्रय इत्यर्थः ॥ वचिस्त्वपीत्यादेशायमर्थः—एतत्सम्बन्धिण्यणप्रयोगे प्राप्ते इक् प्रयुज्यमानः साधुरिति भावः ॥ असाधोः साधुत्वं ब्रह्मणाप्युपपादयितुमशक्यमत आह—प्रागिति । एतदेव च ध्वनयितुमभिमतस्येत्युक्तम् ॥ ननु दुहेर्लुङि उत्तमपुरुषे लस्येति तस्य सम्प्रसारणत्वेऽुद्दिष्टरामित्यादौ हल इति दीर्घः स्यादत आह—यथासंख्येति ॥ एवं हि यथासंख्यार्थं लकारोपदेशस्यावश्यकत्वे लुकारोपदेशः किमर्थ इति अल्लुक्प्रत्ययभाष्यासङ्गतिरिति चिन्त्यमिदम् । तस्मात् सम्प्रसारणस्येत्यादौ तद्भावितपरत्वाश्रयणान्न दोषः । ध्वनितं चेदं वाक्यसंज्ञापक्षस्थापने वाक्यैकदेशन्यायं वदता भगवता ॥ एतेन बुभ्याम् अक्षयुवावित्यपि सिद्धम् । अचः पश्चादिति । समानाङ्गग्रहणस्य करिष्यमाणत्वादौकारस्य चानङ्गस्थत्वादित्यर्थः । तत्प्रत्याख्यानेऽप्याह—वार्णेति । आङ्गमुवह् ॥ ४४ ॥

(तत्वालोकः) भाष्ये—इजादीति—इजादेर्यजादेशश्च प्रयोगविषया प्रयोक्तुः प्रवृत्तिरित्यर्थः । ते इति—वयमिति शेषः । वस्तुतस्तत्र ‘तेन’ इति पाठो युक्तः । तज्—यणः स्थाने । तस्य—इकः ।

प्रदीपे—समर्थनेति—प्रकृत इत्याशयः । सम्बन्धादिति—

यस्थानिकस्यैव इकारस्य सम्प्रसारणसंज्ञा, न तु लस्थानिकस्येति नियमलाभादिति शेषः । इकारस्येति—लस्थानिकत्वेन यस्थानिकत्वाभावादिति शेषः । अक्षयुवावित्यत्रेति—ऊठः सम्प्रसारणसंज्ञायामिति शेषः । पूर्वति—पूर्वरूपेत्यर्थः ।

उद्घोते—तत्—तस्मात् । सूत्रेति—प्रकृतसूत्रेत्यर्थः । कैयटोक्तं खण्डयति—एवमिति । अत्र यथासंख्यसम्बन्धे इत्यर्थः । तद्भावितेति—सम्प्रसारणशब्दभाविनेत्यर्थः । तत्रेति—सम्प्रसारणशब्देन जातत्वाभावादाह—न दोष इति । एतेन—तत्र तद्भावितग्रहणेन । अत्रोदादेः सम्प्रसारणशब्देन जातत्वाभावादाह—सिद्धमिति । समानाङ्गग्रहणस्येति—सम्प्रसारणपूर्वत्वे इत्यादिः । वास्तिककृतेति शेषः । तदिति—समानाङ्गग्रहणेत्यर्थः ॥

(अथागमस्थितिदेशनिर्णयप्रकरणम्)

(४० परिभाषासूत्रम् ॥ १ । १ । ७ आ. २ ॥)

आद्यन्तौ टकितौ ॥ १ । १ । ४५ ॥

(अन्वयानुपपत्तिनिराकरणाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

समासनिर्देशोऽयम् । तत्र न ज्ञायते—क आदिः कोऽन्त इति । तद्यथा—‘अजाविधनौ देवदत्तयज्ञदत्तौ’ इत्युक्ते तत्र न ज्ञायते—कस्याजा धनम्, कस्यावयः—इति ॥

(प्रदीपः) आद्यन्तौ ॥ ४५ ॥ लोकव्यवहारादत्र क्रमव्यवस्थान सिध्यति, अपि तु शास्त्रेणैव प्रदर्शनाय पूर्वपक्षः—समासनिर्देशोऽयमिति । अभिन्नस्यार्थस्य समासेन प्रतिपादनादित्यर्थः ॥ यद्यपि देवदत्तस्य यज्ञदत्तस्य चाजा अवयश्च धनमिति वाक्येऽपि क्रमव्यवस्थानास्ति, तथापि समासे सुतरां नास्तीति प्रतिपादयितुं समासनिर्देश इत्युक्तम् ॥

(उद्घोतः) आद्यन्तौ ॥ ४५ ॥ अपि विवति । एतदर्थमेव स्थानाख्यप्रमाणेन सिद्धेऽपि यथासंख्यसूत्रमावश्यकमिति भावः ॥ अभिन्नस्य । अपृथगभूतस्य ॥ सुतरामिति । यत्र न साहित्यस्य नियमेन प्रतीतिः, पृथगुपस्थितिश्च, तत्रापि चेत् क्रमव्यवस्था, किमु वक्तव्यं साहित्यप्रतीतावपृथगुपस्थितौ चेत्यर्थः ॥ तथान्वयबोधे तत्तत्पदार्थानां । सर्वसाधारणव्यासज्यवृत्तिधर्मानवच्छिन्नत्वेनोपस्थितिस्तन्वमिति तात्पर्यम् ॥

(तत्वालोकः) भाष्ये—तत्रेति—समासनिर्देशे इत्यर्थः । एवमग्रेऽपि । तद्यथा—यथा ।

प्रदीपे—लोकव्यवहारे क्रमव्यवस्थाया असत्त्वादाह—लोकव्यवहारादिति । शास्त्रेणैव—यथासंख्यशास्त्रेण ।

उद्घोते—एतदर्थमेव—अत्र क्रमव्यवस्थासिद्धयर्थमेव । सिद्धेऽपीति—‘इको यणचो’त्यादाविष्टे इत्यादिः । अर्थानामभेदासम्भवादाह—अपृथगिति । यत्र—वाक्ये । पृथगिति—अर्थानामित्यादिः । एवमग्रेऽपि । किमु इति—तर्हीत्यादिः । चेति—‘न क्रमव्यवस्थेति’ इति शेषः । अर्थान्न वक्तव्यम्, अन्यथैव तदवगमादिति भावः । ननु तत्र कथं क्रमव्यवस्थेत्यत आह—तथेति । क्रमव्यवस्थेत्येत्यर्थः । सम्बन्धादिव्यवच्छेदायाह—सर्वेति । प्रकृते साहित्यं व्यासज्यवृत्तिधर्मः, व्यासज्यवृत्तिवच्च—एकत्वानवच्छिन्नानुयोगिताकपर्याप्तिप्रतियोगित्वमित्याशयः ॥

(समाधानभाष्यम्)

यद्यपि तावन्नोक्त एष दृष्टान्तः । दृष्टान्तस्यापि तु पुरुषारम्भो निवर्तको भवति ॥

(प्रदीपः) यद्यपीति । दर्शनं दृष्टं तस्यान्तो निश्चयः । यद्यपि लोके एतद्दर्शनमित्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) अन्तो निश्चय इति । दर्शनस्यावसानं निश्चये सत्याकाङ्क्षाभावाद्भवतीति दृष्टान्तशब्देन निश्चय उच्यते इत्यर्थः ॥ एतद्दर्शनमिति । निश्चय इत्यर्थः । एवञ्च यथासंख्यान्यामिप्रायेण-दृशप्रयोगो लोकेऽसाधुरिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पुरुषारम्भ इति—पुरुषारब्ध इत्यर्थः । आरम्भ इत्यत्र कर्मणि घञिप्रधानात् । एवमग्रेऽपि ।

(आक्षेपभाष्यम्)

अस्ति चेह कश्चित्पुरुषारम्भः ॥

(उद्द्योतः) भाष्येऽस्तिवेति प्रश्नः । चपाठस्त्वयुक्तस्तस्य प्रश्नेऽयुक्तत्वात् ॥

(समाधानभाष्यम्)

अस्तीत्याह ॥

कः ? ॥

संख्यातानुदेशो नाम ॥

(तत्त्वालोकः) तदस्य उत्तरमनुवदति—अस्तीत्याहेति । सिद्धान्तीति शेषः । एवमग्रेऽपि । संख्यातानुदेश इति—अनेन यथासंख्यसूत्रं लक्ष्यते ।

(टकितीरागमविषयत्वनिर्णयाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

कौ पुनष्टकितावाद्यन्तौ भवतः ? ॥

(उद्द्योतः) कौ पुनरिति । यौ टकितावाद्यन्तौ तौ किमागमौ उतादेशौ इति प्रश्नः ॥

(समाधानभाष्यम्)

आगमावित्याह ॥

(उद्द्योतः) आगमावित्याहेति । आद्यन्तपदसत्त्वादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) उद्द्योते—आद्यन्तपदेति—अवयवविशेष-वाचीत्यादिः ।

(आदेशवादिन आगमवादिनं प्रति आक्षेपभाष्यम्)

युक्तं पुनर्यन्त्रित्येषु नाम शब्देषु आगमशासनं स्यात् । न नित्येषु नाम शब्देषु कूटस्थैरविचालिभिर्वर्णैर्भवितव्यमनपायोपजनविकारिभिः । आगमश्च नामा-पूर्वः शब्दोपजनः ॥

(उद्द्योतः) नित्येष्विति । वर्णास्तद्वदिताः प्रयोगेषु श्रूय-माणाः शब्दाश्च व्याकरणाकार्या आकाशवन्नित्या इति मते इदम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—नेति—अत्र 'युक्तम्' इत्यनुषज्यते । नित्येष्विति—यत इत्यादिः ।

उद्द्योते—तेषां न पारमार्थिकं नित्यत्वमित्याह—वर्णा इति ।

'तस्माद्वा एतस्मादात्मन आकाशः सम्भूतः' इत्यादिश्रुतिषु आकाश-स्याप्युत्पत्तेः श्रूयमाणत्वाद् दृष्टान्तस्यापि न पारमार्थिकं नित्यत्व-मित्याशयः ।

(आगमवादिन आदेशवादिनं प्रति आक्षेपभाष्यम्)

अथ युक्तं यन्त्रित्येषु शब्देष्वन्तरैः स्युः ॥

(आदेशवादिनः समाधानभाष्यम्)

बाढं युक्तम् । शब्दान्तरैरिह भवितव्यम् । तत्र शब्दान्तराच्छब्दान्तरस्य प्रतिपत्तिर्युक्ता ॥

(उद्द्योतः) तत्र शब्दान्तरादिति । प्रसक्तां शब्दान्तरादिति विहायेत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—शब्दान्तरैरिति—यत इत्यादिः । इह—आदेशविधाने । तत्र—शब्दान्तरभवने ।

उद्द्योते—अत्र स्वलोपे पञ्चमीत्याशयेनाह—प्रसक्तमिति ॥

(दृष्टापत्तिभाष्यम्)

आदेशास्तर्हीमे भविष्यन्ति । अनागमकानां साग-मकाः ॥

(तत्त्वालोकः) आदेशाः—आदेशसदृशाः । इमे—आगमत्वेन विधीयमानाः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

तत्कथम् ?

(एकदेशिसमाधानभाष्यम्)

संज्ञाधिकारोऽयम् । आद्यन्तौ चेह संकीर्त्येते टका-रककारावितावुदाह्रियेते । तत्राद्यन्तयोष्टकारककारावितौ संज्ञे भविष्यतः । तत्र 'आर्धघातुकस्येड्वलादेः' इत्यु-पस्थितमिदं भवति—आदिरिति । तेनेकारादिरादेशो भविष्यति ॥

(प्रदीपः) संज्ञाधिकारोऽयमिति । यद्येवं संज्ञा संक्षिप्रलाय-नार्था संज्ञिनं प्रत्याय्य स्वयमेव निवर्तत इति किमिदग्रहणेन, टका-वित्येवास्तु ॥ नैष दोषः । इत्संज्ञत्वेन देशविशेष उपलक्ष्यते । तेने-त्संज्ञकस्य यो देशस्तद्देशावस्थितौ टकौ संज्ञे भवत इति आलजा-टकावित्यादौ प्रत्यये टकारः संज्ञा न भवति । तत्रेड्ग्रहणेनेकारादिः शब्दो गृह्यते । स्थानेऽन्तरतमश्चादेशो भवतीति तन्व्यस्य इतन्व्यो भव-तीति सिद्धमिष्टम् ॥

(उद्द्योतः) अनागमकानामित्यादेर्यद्यपि घुसंज्ञा इवे आ-शय उक्त एव, तथापि तं विस्मृत्य तत्कथमिति प्रश्ने एकदेशी साह-चर्यादस्य संज्ञासूत्रत्वेन तदुपपत्तिमाह—संज्ञाधिकारोऽयमिति । तत्र शङ्कते—यद्येवमिति ॥ उपलक्ष्यत इति । एवंचानयोरित्त्वमेव नेति भावः ॥ आटजिति । यद्यपि प्रत्ययविधौ नास्य प्रवृत्तिः । षष्ठी-त्यपकर्षणाद् । अत एव टा, टिठन्, ऐकारिकडित्यादौ नास्य प्रवृत्तिः ॥ तथापि टुकः पर्यायेणाद्यन्तता स्यादिति दोष इति बोध्यम् ॥ आटजेत्यादिमस्तु टकारार्थादित्वेन उपलक्षिताकाराद्यनुवादेन वृद्धादि-विधानम् ॥ भाष्ये सङ्कीर्त्येते । प्रथमत उच्चार्यते । उदाह्रियेते पश्चा-दुच्चार्येते इत्यर्थः ॥ अन्तरतम इति । अर्थात् श्रुतितयेति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—संज्ञाधिकार इति—यत इत्यादिः ।

टकारककाराविति—तथेत्यादिः । तत्र—तथा सति । तत्र—संज्ञासंज्ञिभावे सति ।

प्रदीपे—यद्येवमिति—तर्हीति शेषः । **इत्संज्ञत्वेनेति**—यत इत्यादिः । तत्र—‘आर्धधातुकस्येड् वलादेरित्यत्र ।

उद्द्योते—तम्—तत्रोक्तं तदाशयम् । **साहचर्यादिति**—पूर्वेषां संज्ञासंज्ञाणामित्यादिः । **अस्य—प्रकृतस्य** । एवमग्रऽपि । **अनयोः—टकयोः । प्रवृत्तिरिति**—अन्यथा कैयटोक्तपक्षेऽप्यत्र दोषतादवस्थमिति भावः । **वृष्टिति**—‘वृष्टी स्थानेयोगे’त्यत इत्यादिः । **तथा पीति**—तथा च कैयटोक्तिरेतदुपलक्षणमिति भावः । अस्मिन् पक्षेऽनुवादे गतिमाह—**आट इति । उच्चार्येते इति**—तथा च ‘पूर्वोच्चारित उद्देश्यः परोच्चारितो विधेयः’ इति न्यायेनाद्यन्तयोरुद्देश्यत्वं टकयोश्च विधेयत्वमुपपद्यते इत्याशयः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

एतावदिह सूत्रम् ‘इट्’ इति । कथं पुनरियता सूत्रेण इकारादिरादेशो लभ्यः ॥

(तत्त्वालोकः) **इह—अध्याय्याम्**, ‘आर्धधातुकस्येड् वलादेरित्यत्र वा । अवयवे समुदायारोपादाह—**सूत्रमिति ।**

(समाधानभाष्यम्)

लभ्य इत्याह ॥

कथम् ? ॥

बहुव्रीहिनिर्देशात् । बहुव्रीहिनिर्देशोऽयम्—इकारः ट् आदिरस्येति ॥

(तत्त्वालोकः) तदस्य उत्तरमनुवदति—**लभ्य इत्याहेति ।** सिद्धान्तोति शेषः । **बहुव्रीहिनिर्देश इति**—यत इत्यादिः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

यद्यपि नावदत्रैतच्छक्यते वक्तुम् इह तु कथम्—‘लुङ्लृङ्क्त्वङ्मुदात्तः’ इति, यत्राशक्यमुदात्तग्रहणेनाकारो विशेषयितुम् ॥

(तत्त्वालोकः) **अत्र—आर्धधातुकस्य ‘इट्’ वलादेरित्यत्र । एतत्—बहुव्रीहिनिर्देशादिकाराद्यादेशप्रापणम् । अकारः ट् आदिरस्येति द्विपदबहुव्रीहिणाऽङ्गस्योपास्थितेः, उदात्त इत्यस्य भिन्नपदत्वाच्च ‘सविशेषणानां वृत्तिर्न वृत्तस्य च विशेषणयोगो ने’ति वचनेनाकारे उदात्तस्यान्वयो न सम्भवति, किन्त्वङ् एवेत्याशयेनाह—**यत्राशक्यमिति ।****

(प्रत्याक्षेपभाष्यम्)

तत्र को दोषः ? ।

(तत्त्वालोकः) तत्रेति—उदात्तस्याकारविशेषणत्वाभावे इति शेषः ।

(प्रत्याक्षेपसमाधानभाष्यम्)

अङ्गस्योदात्तत्वं प्रसज्येत ॥

(प्रदीपः) **अङ्गस्योदात्तत्वमिति । तच्चालोऽन्यस्येत्यन्त्यस्य स्यात् ॥**

(उद्द्योतः) ननु प्रथमातिक्रमे कारणाभावादायुदात्तत्वेनेष्टसिद्धिराह—**तच्छेति ।**

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—**तच्च—अङ्गस्य प्राप्तमुदात्तत्वञ्च ।**

(समाधानभाष्यम्)

नैष दोषः । त्रिपदोऽयं बहुव्रीहिः । तत्र वाक्य एवोदात्तग्रहणेनाकारो विशेष्यते—अकार उदात्त आदिरस्येति ॥

(प्रदीपः) **त्रिपदोऽयमिति । विशेषणस्याप्युदात्तत्वं सौत्रत्वाच्चिर्देशस्य परनिपातः ॥**

(उद्द्योतः) भाष्ये—**तत्र वाक्य एवेति । त्रिपदे वाक्ये एवेत्यर्थः ॥ एवः प्रसिद्धौ । एवं च तत्समानार्थकवृत्तावप्यकारविशेषणत्वं सुलभमिति भावः ॥**

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—**अकारः ट् आदिरुदात्तश्चास्येति विग्रहमभिप्रेत्याह—त्रिपद इति । यत इत्यादिः ।**

उद्द्योते—व्यवच्छेद्याभावादाह—प्रसिद्धाविति । तदिति—त्रिपदवाक्येत्यर्थः । वृत्तावपीति—त्रिपदवृत्तावपीत्यर्थः । उदात्तस्येति शेषः । भावः—भाष्यकृता ‘अकार उदात्त आदिरिति व्युत्क्रमोक्त्या सचितः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

यत्र तर्ह्यनुवृत्त्येतद्भवति—‘आडजादीनाम्’ इति ॥

(प्रदीपः) यत्र तर्हीति । तत्र ह्युदात्तग्रहणमेवानुवर्तत इत्यशक्यो बहुव्रीहिराश्रयितुमिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—**एतद्—उदात्तत्वम् । इतीति—तत्राशक्यमुदात्तग्रहणेनाकारो विशेषयितुमिति शेषः ।**

प्रदीपे—एवकारो भिन्नक्रमः, अत एवाशक्यपदादुत्तरान्वेति । बहुव्रीहिः—त्रिपदबहुव्रीहिः ।

(समाधानभाष्यम्)

वक्ष्येत्येतत्—अजादीनामटा सिद्धम् इति ।

(प्रदीपः) वक्ष्येत्येतदिति । सूत्रस्यैव प्रत्याख्यानानाददोष इत्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) **प्रत्याख्यानानादिति । यासुद्विधायां च यासुद्विधायाः परस्मैपदेष्विति पाठ्यमिति न दोषः ॥**

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—**वक्ष्यतीति—नैष दोषः, यत इत्यादिः । अजादीनामिति—‘अजादीनामटा सिद्धं वृद्धयर्थमिति चेदटः । अस्वपो हसतीत्यत्र धातौ वृद्धिमटः स्मरेत् ॥ पररूपं गुणे नाटः ओमाञ्जोरसि तत्समम् । छन्दोऽयं बहुलं दीर्घः श्नस्त्योरन्तरङ्गतः ॥ इति ॥ अस्यार्थः—अजादीनामटा सिद्धमित्याणं न वक्तव्यः । ननु वृद्धयर्थं स इति चेन्न, अट एव वृद्धेर्वक्तव्यत्वात् । न चैवम् अस्वपो हसतीत्यत्र रुत्वे उल्बे चाटो वृद्धिः स्यादिति वाच्यम्, धातौ परेऽटो वृद्धेर्वक्तव्यत्वात् । न चैवमपि आटोदित्यादौ गुणे पररूपं स्यादिति वाच्यम्, अटो नेति वचनस्य कर्तव्यत्वात् । अस्य वक्तव्यत्वेऽपि उक्त्यो-माञ्जोरः प्रतिषेधस्यावक्तव्यत्वाद् वचनकरणे साम्यमेव । न च ‘त्रित एनमायुनक्’ इत्यादिछन्दोऽर्थमाह वक्तव्य इति वाच्यम्, छन्दसि बहुलं दीर्घस्य दर्शनात् । न च आयत्रार्थमाडावश्यकमिति वाच्यम्, तत्रापि यणापेक्षयाऽन्तरङ्गत्वाद् वृद्धेरुपपत्तेरिति ॥**

प्रदीपे—सूत्रस्यैव—‘आडजादीनामिति’ सूत्रस्यैव ।

उद्द्योते—नन्वेवमपि यासुद्विधौ दोष एवेत्यत आह—यासुद्विति ।

(सिद्धान्तिभाष्यम्)

अथवा—यत्तावदयं सामान्येनोपदेष्टुं शक्नोति, तत्तावदुपदिशति—प्रकृतिम्, ततो वलाद्यार्धधातुकम्, ततः पञ्चादिकारम् । तेनायं विशेषेण शब्दान्तरं समुदायं प्रतिपद्यते । तद्यथा—खदिरबर्जुरयोः—खदिरबर्जुरौ गौरकाण्डौ सूक्ष्मपणौ । ततः पञ्चादाह—कङ्कटवान् खदिर—इति । तेनाऽसौ विशेषेण द्रव्यान्तरं समुदायं प्रतिपद्यते ॥

(प्रदीपः) अथवेति । परिभाषापक्षेऽपि न दोष इत्यर्थः । नहि व्यवस्थितस्य तस्यस्य पश्चादिकारोऽवयव आगच्छति, येनानित्यत्वं स्यात् । किं तर्हि, नित्यं पदमनेनोपायेनान्वाख्यायते ॥ खदिरबर्जुरयोरिति । निर्धारणे षष्ठी । तयोः कङ्कटवान् खदिर इत्युक्ते द्रव्यान्तरं खदिरं प्रतिपद्यते न तत्र कङ्कटास्तदानीमारोप्यन्ते, प्रतिपादनोपाय एवामित्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) आहजादीनामिति कुर्वतः सूत्रकृतो नायं पक्षस्तत्पर्यविषयीभूत इत्यतो घुसंज्ञासूत्रोपपादितमेव पक्षं सिद्धान्त्याह—भाष्येऽथवेति ॥ परिभाषापक्षेऽपीति । परिभाषात्वेनागमत्वपक्षेऽपीत्यर्थः ॥ भाष्ये—तेनायं विशेषेणेति । ततः पञ्चादिकारमित्यन्तेनेत्यर्थः ॥ शब्दान्तरम् । तव्याद्यपेक्षया मित्रं समुदायम् इतव्यादिरूपमित्यर्थः ॥ प्रतिपद्यते तव्यबुद्धिनिवर्तनेनेत्यर्थः ॥ नित्यं पदमिति । व्याकरणानिष्पाद्यमित्यर्थः ॥ अन्वाख्यायत इति । क्रमेण सिद्धतत्तदवयवप्रतिपादनेन पूर्वपूर्वनिरवयवकबुद्धिविपरिणामद्वारा प्रत्याख्यत इति आदेशस्थल इवात्रापि बुद्धिविपरिणामाच्च नित्यत्वहानिः ॥ तदेव दर्शयति—न तत्र कङ्कटा इति । कङ्कटः सत्राह उपरितनशुक्त्वचः ॥ भाष्ये—खदिरबर्जुरयोरिति । सामान्यमुपदिशतीत्यध्याहृतसामान्यापेक्षया षष्ठी ॥ सामान्यमेव दर्शयति—खदिरबर्जुरौ गौरकाण्डाविति ॥ द्रव्यान्तरं । कङ्कटाद्भिन्नं तदवयवकम् ॥ समुदायमिति । पञ्चलमिते गुणसमुदायस्यैव द्रव्यत्वादिति भावः ॥ तत्र यथा गौरकाण्डत्वादिना खदिरेऽपि प्रसक्ता बर्जुरबुद्धि कङ्कटवानित्यनेन निवर्त्य खदिरबुद्धिः स्थाप्यते, तथेहापि सामान्योपदेशात्सर्वत्र तव्यबुद्धौ प्रसक्त्याम् इवबोधकविशेषेणागमत्वबोधनद्वारैव इतव्यबुद्धिः स्थाप्यते इत्यर्थः ॥ निरूपितं चैतद् घुसंज्ञासूत्रे । अत्र पक्षे वाचकत्वैवानया प्रणाल्या व्युत्पादनम् । उत्तरपक्षे तु कल्पितस्यानेन साक्षाद्बोधनम् । तेन च बोधकस्याखण्डस्य बोधनमिति भेदः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इडादिपदे त्रिपदबहुव्रीहिकल्पनायां गौरवात्, पूर्वसाहचर्यात् परसाहचर्यस्य बलीयस्त्वेन प्रकृतसूत्रस्य 'इयणः सप्प्रसारणमि'ति पूर्वसूत्रसाहचर्येण संज्ञासूत्रत्वकल्पनापेक्षया 'मिदचोऽन्त्यात्परः' इति परसूत्रसाहचर्येण परिभाषासूत्रत्वकल्पनस्यैव न्याय्यत्वाच्चोक्तसमाधानस्यैकदेश्युक्तत्वात् सिद्धान्त्याह—अथवेति । तावत्—प्रथमम् । एवमग्रेऽपि । अयम्—पाणिनिः । तत इति—विशेषमिति शेषः । अयम्—शिष्यः । एवमग्रेऽपि । गौरकाण्डौ—स्फुटशालौ । पञ्चादिति—विशेषमिति शेषः । तेन—कङ्कटवत्स्वरूपेण । प्रतिपद्यते—बर्जुरबुद्धिनिवृत्तिपूर्वकं ज्ञायते ।

प्रदीपे—दोषः—शब्दनित्यताहानिः । पञ्चादिति—व्यवस्थाया इत्यादिः । येनेति—शब्दस्येति शेषः । तयोः—खदिरबर्जुरयोः । द्रव्यान्तरम्—बर्जुराद्भिन्नम् । तत्र—खदिरे ।

उद्द्योते—अवयवपक्षः—इकाराद्यादेशपक्षः । घुसंज्ञासूत्रेति—

त्वेनेति—प्रकृतसूत्रस्येत्यादिः । निवर्तनेनेति—ज्ञायते इति शेषः । शब्दस्य पारमार्थिकनित्यत्वाभावात्त्रित्यपदार्धमाह—व्याकरणेति । क्रमेणेति—अस्य प्रतिपादनेऽन्वयः । अत्रापि—आगमस्थलेऽपि । नित्यत्वेति—शब्दस्येत्यादिः । यद्यपि कैयटेन 'खदिरबर्जुरयोरित्यत्र निर्धारणषष्ठीं समाश्रित्य तस्य कङ्कटवान् खदिरः' इत्यत्रान्वयः स्वीकृतः, तथापि न सोऽक्षरस्वरसंसिद्ध इत्याशयेन पश्चान्तरमाह—सामान्यमुपेति । तथा चात्र सम्बन्धसामान्ये षष्ठीत्याशयः । कङ्कटादिति—कङ्कटवत्त्वाद् बर्जुरभिन्नं गौरकाण्डावयवकमित्यर्थः । तत्र—दृष्टान्ते । अनया—प्रकृतिमित्यादिरूपया । अनेन—प्रकृतिमित्यादिना । तेन—कल्पितेन ।

(समाधानान्तरभाष्यम्)

अथवा एतयानुपूर्व्याऽयं शब्दान्तरमुपदिशति प्रकृतिम् । ततो वलाद्यार्धधातुकम् । ततः पञ्चादिकारं, यस्मिंस्तस्यागमबुद्धिर्भवति ॥

(प्रदीपः) अथवेति । एतदाह—अस्ति स्त एधीति तत्त्वतो रूपाध्यायभावात्कल्पिताभ्यामेवान्वयव्यतिरेकाभ्यामर्थवत्तामाश्रित्यासत्यप्रकृतिप्रत्ययोपदेशेन सत्यस्य पदस्य व्युत्पादनं क्रियते, रेखागवयेनेव सत्यगवयस्य ॥

(उद्द्योतः) रूपाध्यायभावादिति । व्याकरणेन यस्य 'असि'ति रूपस्यार्थो दर्शितस्तेन रूपेण तस्यार्थस्य प्रयोगेऽन्वयाभावः । स्त एधीत्यादौ व्यभिचारादित्यर्थः ॥ असत्येति । शास्त्रप्रक्रिया कल्पिता असत्या इत्यर्थः ॥ यद्यपि सत्यगवयो रेखागवयवत्सावयव एव, अत्र कल्पितावयवसदृशावयवानां तत्रान्वयात् ॥ तथापि सत्यं पदमखण्डमेव, एधीत्यादौ शास्त्रकृत्कल्पितावयवसदृशानामनुपलम्भादित्येतत्पक्षनिष्कर्षः ॥ सत्यस्य पदस्येति । एवं च रेखागवयवत्कल्पितानित्यपदविषयकं शास्त्रम् । तत्रागमेऽपि न क्षतिर्न च तच्छोके प्रयुज्यमानम्, किं तु तत्प्रत्याख्यमेव पदं तथेति भावः ॥ एतथेत्यादिभाष्यस्यायमर्थः—एतया वक्ष्यमाणयानुपूर्व्याऽयं पाणिनिः शब्दान्तरं बोधकशब्दापेक्षया मित्रं रेखागवयवस्थानीयम् उपदिशति प्रतिपादयति, तत्रागमबुद्धावपि न शब्दनित्यताहानिरिति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—आनुपूर्वीमाह—प्रकृतिमित्यादिना । यस्मिन्—शब्दान्तरे 'रेखागवयवस्थानीये कल्पितानित्यपदे' । तस्य—शिष्यस्य । अयमाशयः—नित्यशब्दे आगमानुशासनमनुक्तमिति शङ्कायाः प्रथममेकदेशिना समाधानं कृतम्, ततः सिद्धान्तिना समाधानद्वयमुक्तम् । तत्र—आदेशस्थल एव बुद्धिविपरिणामो भवति, न त्वागमस्थले; अतः शब्दनित्यतारक्षणायोभयत्रादेशत्वमेवाभ्युपगन्तव्यम्, न त्वेकत्रागमत्वमिति प्रथमसमाधानस्याभिप्रायः । तथा—आगमस्थलेऽपि बुद्धिविपरिणामः सम्भवति, न त्वादेशस्थले एवेति यथाशास्त्रमागमत्वस्यादेशत्वस्य चाभ्युपगमेऽपि न शब्दनित्यताहानिरिति द्वितीयसमाधानस्याशयः । एवं—शास्त्रेण कल्पितानित्यपदमेव बोध्यते, न त्वखण्डनित्यपदमिति कल्पितानित्यपदे आगमादिबुद्धावपि न शब्दनित्यताहानिः । न चैवं शास्त्रस्याखण्डनित्यपदेऽनुपयोगिता, कल्पितानित्यपदेनाखण्डनित्यपदबोधनादिति तृतीयसमाधानस्याभिप्राय इति ॥

प्रदीपे—एतत्पदबोधं निर्दिशति—अस्तीत्यादिना । इति—इत्यत्र ।

उद्द्योते—रूपेण—'असि'ति रूपेण । अत्र—रेखागवये । तत्र—सत्यगवये । एवम्—असत्यप्रकृतिप्रत्ययोपदेशेन सत्यस्य

पदस्य व्युत्पादने च । तत्र—कल्पितानित्यपदे । तत्—कल्पिता-
नित्यपदम् । एवमग्रेऽपि । पदम्—अखण्डनित्यपदम् । तथा—
लोके प्रयुज्यमानम् । तत्र—रेखागवयस्थानीये कल्पितानित्यपदे ।

(३०५ आक्षेपवार्तिकम् ॥ १ ॥)

॥ * ॥ टकितोराद्यन्तविधाने

प्रत्ययप्रतिषेधः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

टकितोराद्यन्तविधाने प्रत्ययस्य प्रतिषेधो वक्त-
व्यः ॥ प्रत्यय आदिरन्तो वा मा भूदिति ॥ 'चरेष्टः'
'आतोऽनुपसर्गे कः' इति ॥

(प्रदीपः) प्रत्ययप्रतिषेध इति । प्रत्ययपरत्वस्याप्ययमप-
वादः प्राप्नोतीति भावः ॥

(उद्घोतः) ननु टकितोराद्यन्तविधाने कस्यापि प्रत्ययस्या-
प्राप्तेः कस्य प्रतिषेधो वक्तव्य इत्यत आह—प्रत्ययपरत्वस्यापीति ।
अपिना स्थानेयोगत्वस्य ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—अयम्—'आद्यन्तौ टकितावि'ति
योगः । उद्घोते—'परश्चेति सूत्रसत्त्वादाह—अप्राप्तेरिति ।

(१०६ समाधानवार्तिकम् ॥ २ ॥)

॥ * ॥ परवचनात्सिद्धम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

परवचनात्प्रत्यय आदिरन्तो वा न भविष्यति ॥

(प्रदीपः) परवचनादिति । पुरस्तादपवादस्याप्येन स्थानेयो-
गत्वमेवानेन बाध्यते, न प्रत्ययपरत्वमिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—अनेन—'आद्यन्तौ टकितावि'ति
योगेन ।

(१०७ समाधानवाक्यकैदेशिवार्तिकम् ॥ ३ ॥)

॥ * ॥ परवचनात्सिद्धमिति चेन्नापवाद-
त्वात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

परवचनात्सिद्धमिति चेत् । तत्र ।

किं कारणम् ? ।

'अपवादत्वात्' । अपवादोऽयं योगः ॥ तद्यथा—
'मिदचोन्त्यात्परः' इत्येष योगः स्थानेयोगत्वस्य प्रत्यय-
परत्वस्य चापवादः ॥

(प्रदीपः) नापवादत्वादिति । बाध्यमात्रापेक्षायां पुरस्ताद-
पवादस्याप्यो नास्तीति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—किं कारणम्—कस्मात्कारणात् ।
अयम्—'आद्यन्तौ टकितावि'त्ययम् । तद्यथा—यथा ।

(समाधानसाधकदृष्टान्तवैषम्यभाष्यम्)

विषम उपन्यासः । युक्तं तत्र यदनवकाशं मित्करणं

स्थानेयोगत्वं प्रत्ययपरत्वं च बाधते । इह तु पुनरु-
भयं सावकाशम् ॥

टिक्करणस्यावकाशः—'टितः' इति ईकारो यथा
स्यात् । कित्करणस्यावकाशः—'किति' इत्याकारलोपो
यथा स्यात् ॥

(उद्घोतः) भाष्ये—युक्तं तत्रेति । नुम्शमादीनां मित्त्व-
मनवकाशम् । उभयं प्रत्ययसंबन्धि टित्वं कित्वं च । एवं चागमटित्व-
कित्वयोरनवकाशत्वात्प्रत्ययसंबन्धिनश्च सावकाशत्वाद्येन नाप्राप्तिन्या-
येनेदं स्थानेयोगत्वस्यैवापवाद इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—युक्तमिति—यत् इत्यादिः । तत्र—
नुम्शमादिषु । इह—प्रत्यये । ईकारः—'टिङ्ढाणञि'त्यनेन ङीप् ।
आकारलोप इति—'आतोलोप इति चे'त्यनेनेत्यादिः ।

उद्घोते—प्रत्ययसम्बन्धिनश्च—प्रत्ययसम्बन्धिनः टित्वस्य
कित्वस्य च । इदम्—प्रकृतसूत्रम् ।

(समाधानवाक्यपवादत्वसाधकभाष्यम्)

प्रयोजनं नाम तद्वक्तव्यम्, यन्नियोगतः स्यात् ।
यदि चार्थं नियोगतः परः स्यात्तत एतत्प्रयोजनं स्यात् ॥
कुतो नु खल्वेतत्—टिक्करणादयं परो भविष्यति न
पुनरादिरिति, कित्करणाच्च परो भविष्यति न पुनरन्त
इति ? ॥

(प्रदीपः) सर्वापवादवाचाह—प्रयोजनमिति । सति परत्वे
प्रयोजनमेतत्स्यात्, परत्वमेव त्वलभ्यमित्यर्थः ॥ टिक्करणादिति ।
ङीबर्थादित्यर्थः ॥ कित्करणादिति । आकारलोपार्थात् ॥

(उद्घोतः) सति परत्व इति । टिदन्तान्ङीबविधानात्,
किति परो आलोपविधानाच्चेति भावः ॥ टित्परो भवतीति वचनाभा-
वादाह—ङीबर्थादिति । यद्यप्युभयथा टित्वस्य सावकाशत्वे परत्वा-
त्परश्चेत्यस्य प्रवृत्त्या पर एव भविष्यति, तथापि मिदचोन्त्यादिति
साहचर्याद्वाध्यसामान्यविन्तामेव न्याय्यां मन्यते ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्रयोजनम्—टिक्करणस्य कित्करणस्य
चैतत्प्रयोजनम् । तत्—तदा । यत्—यदि । नियोगत इति—
शास्त्रेणेत्यर्थः । नियुज्यतेऽनेनेति नियोगः शास्त्रम्, तस्मात्तृतीयान्ता-
त्सर्वविधानात् । स्यादिति—अयं पर इत्यादिः । उक्तमेव विवृणोति-
यदि चेति । अयम्—टिक्किञ्च प्रत्ययः । एतदिति—'टित इती'
त्यादिनोक्तमित्यर्थः । टिक्किक्करणयोरिति शेषः । अयम्—प्रत्ययः ।

प्रदीपे—सर्वापवादेति—सर्वापवादत्वेत्यर्थः । प्रकृतयोगस्ये-
त्यादिः । सति परत्वे इति—प्रत्ययस्येत्यादिः । टिक्करणस्य
कित्करणस्य चेति शेषः । कित्परो भवतीति वचनाभावादाह—आका-
रलोपार्थादिति । आद्यन्तत्वाध्वन्तु 'आद्यन्तौ टकितावि'ति वचन-
मस्तीत्याशयः ।

उद्घोते—उभयचेति—परभवनेनादिभवनेन वा, तथा पर-
भवनेनान्तभवनेन वेत्यर्थः । प्रत्ययस्येत्यादिः । टित्वस्येति—कित्व-
स्य चेति शेषः । साहचर्यादिति—प्रकृतसूत्रेऽपीति शेषः ।

(किदंशेऽपवादत्वसाधकभाष्यम्)

टितः खल्वप्येष परिहारः । यत्र नास्ति सम्भवः—
यत्परश्च स्यादादिश्च । कित्स्त्वपरिहारः । अस्ति हि
सम्भवः—यत्परश्च स्यादन्तश्च ॥

(प्रदीपः) प्रयोजनमभ्युपेत्याह—दित इति ॥ कितस्त्विति ॥ ननु परत्वावयवत्वयोर्विरोधात्कथमुच्यते—परश्च स्यादन्तरचेति ॥ नैष दोषः, परस्य सतोऽन्तवत्कार्यप्राप्त्यान्तत्वमुच्यते, यथा समासान्तानाम् ॥

(उद्घोतः) अभ्युपगम्यापि परश्चैत्यस्य परत्वात् प्रवृत्तिमाह—दितः खस्त्वपीति ॥ एष परिहारः । युक्तं तत्रेत्यादिनोक्तः । द्वितो यथाकथंविद्भवेदपीत्यर्थः । तत्रासम्भवरूपविरोधसङ्गात्वात् । किति तु तदभावात्समावेशः स्यादिति भावः ॥ अवयवस्तेति । अन्तःशब्दोऽवयववाचीति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—परिहारः—परिहरणीयः । एवमग्रेऽपि । यत्रेति—यतस्तत्रेति भावः । परश्च—परोऽपि । एवमग्रेऽपि । आदिः—आदिरपि । सम्भव इति—तत्रेत्यादिः । अन्तः—अन्तोऽपि ।

प्रदीपे—ननु द्वितो ङीवर्थतायाः निराकृतत्वात्कथमिदमित्यत आह—प्रयोजनमिति । ङीवरूपं प्रयोजनमित्यर्थः ।

उद्घोते—दित्वस्य—ङीवरूपं प्रयोजनं परभवनसापेक्षतया बहिरङ्गम्, आदिभवनप्रयोजनं परभवनानपेक्षत्वेनान्तरङ्गमित्यन्तरङ्गत्वात्साक्षादिभवनमेव प्रयोजनं युक्तम्, न तु ङीवरूपम् । अत एव प्रकारान्तरेण तदवतरणमाह—अभ्युपगम्येति । उक्त इति—प्रत्यय-परत्वापवादत्वाभाव इति शेषः । भवेदिति—अपवादत्वमित्यादिः । असम्भवेति—परत्वादित्वयोरित्यादिः । तदभावादिति—परत्वा-न्तत्वयोरसम्भवरूपविरोधाभावादित्यर्थः । तयोरिति शेषः । तथा च किदंशेऽपवादत्वं नोपपद्यते इत्याशयः ।

(आद्येपभाष्यम्)

तत्र को दोषः ? ॥

(तत्त्वालोकः) तत्र—उभयस्मिन् सति ।

(समाधानभाष्यम्)

‘उपसर्गे घोः किः’ आद्योः प्रथोः । ‘नोङ्धात्वोः’ इति प्रतिषेधः प्रसज्येत ॥

(उद्घोतः) तत्र दोषमाह—नोङ्घ्यादि ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्रतिषेधः—उदात्तप्रतिषेधः । प्रसज्येतेति—उभयस्मिन् सति प्रत्ययसहितस्य धातुत्वात् । परत्वमात्रे सति तु—प्रत्ययसहितस्य धातुत्वाभावात्स न प्रसज्यते इत्याशयः ।

(दिदंशेऽप्यपवादत्वबाधकभाष्यम्)

दितश्चाप्यपरिहारः । स्यादेव ह्ययं टित्करणादादिः, न घुनः परः ॥

(प्रदीपः) दितश्चापीति । पूर्वोक्तमेव समर्थयतेऽधिकं वक्तुम् ॥

(उद्घोतः) पूर्वोक्तम् । कुतो नु खस्त्वित्यादिनोक्तम् । अधिकम् । ङीपोऽनवकाशत्वपूर्वपक्षसमाधानम् ॥ भाष्ये—स्यादेव हीति । बाध्यसामान्यचिन्तामेव न्याय्यां मन्यते ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अपिना कितः परिग्रहः । एष्वत्यभिन्नक्रमत्वाद्वाहिनोऽनवयः । अयम्—प्रत्ययः ।

प्रदीपे—पौनरुक्त्यपरिहारायाह—अधिकमिति ।

उद्घोते—ङीप इति—द्विदन्तादिहितस्येत्यादिः । बाध्येति—परस्त्रसाहचर्यात्कृतघने इत्यादिः । एवमग्रेऽपि ।

(आद्येपभाष्यम्)

क तर्हि इदानीमिदं स्यात्—दित ईकारो भवतीति ?

(तत्त्वालोकः) द्विदन्तादिहितस्य ङीपोऽनवकाशत्वं शङ्कते—क तर्हिदानीमिति । बाध्यसामान्यचिन्ताश्रयणसमये दित आदित्वे सति क्वेत्यर्थः । इदम्पदबोध्यमाह—दित इत्यादिना ।

(समाधानभाष्यम्)

य उभयवान्—‘गापोष्टम्’ इति ॥

(प्रदीपः) गापोष्टमिति । अत्र किञ्चात्परत्वादन्तत्वमिति द्विदन्तमेतद्भवतीति ङीपोऽयमवकाशः ॥ ततश्च चरेष्ट इत्ययमादिः स्यात् ॥

(उद्घोतः) परत्वादिति । शब्दपरविप्रतिषेधात् । आद्य-न्ताविति सूत्रे च किदन्त इत्यस्य परत्वादित्यर्थः ॥ भाष्ये गापोष्ट-मित्युपलक्षणं नदचोरडादीनाम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—द्विदन्तादिहितस्य ङीपोऽनवकाशत्वं दर्शयति—य इति । उभयवान्—दित्वकिञ्चोभयवान् ।

उद्घोते—शब्दपरविप्रतिषेधमेवाह—आद्यन्ताविति । बाध्य-सामान्यचिन्ताश्रयणे ङीपोऽनवकाशसम्भवेन ङीपोऽनवकाशत्वासम्भवा-दाह—उपलक्षणमिति । नदचोरडादिषु तु समुदायस्य दित्वात् द्विदन्तादिहितस्य ङीपोऽनवकाशत्वं सम्भवतीत्याशयः ।

(३८८ सिद्धान्त्येकदेशिसमाधानवार्तिकम् ॥ ४ ॥)

॥*॥ सिद्धं तु षष्ठ्यधिकारे वचनात् ॥*॥

(भाष्यम्)

सिद्धमेतत् ।

कथम् ? ।

षष्ठ्यधिकारेऽयं योगः कर्तव्यः—‘आद्यन्तौ टकितावृणीनिदिष्टस्य’ इति ॥

(प्रदीपः) षष्ठ्यधिकार इति । यत्र स्थानषष्ठी प्राप्ता तत्रो-पस्थानमस्याः, न तु प्रत्ययपरत्वबाधनाय ॥

(उद्घोतः) बाध्यसामान्यचिन्ताश्रयणेऽपि दोषाभावमाह—सिद्धं स्त्विति ॥ षष्ठ्यधिकारे इति । तत्रानुवर्त्येदं व्याख्येयम् । तत्रत्यषष्ठीपदं वाऽत्रापक्रष्टव्यमिति भावः ॥ प्राप्तेति । एतदुपस्थिते प्रागिति शेषः ॥ न स्त्विति । प्रत्ययविधौ प्रसक्तस्थानषष्ठ्यभावादित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एतत्—प्रत्ययपरत्वम् । षष्ठ्यधि-कारे इति—यत इत्यादिः । अयम्—‘आद्यन्तौ टकितावि’त्ययम् । तत्र तत्करणप्रकारमाह—आद्यन्ताविति ।

प्रदीपे—अस्याः—‘आद्यन्तौ टकितावि’ति परिभाषायाः ।

उद्घोते—तत्रेति—‘षष्ठी स्थानयोरेत्यत्रेत्यर्थः । एवमग्रेऽपि ।

इदम्—‘आद्यन्तौ टकितावि’ति सूत्रम् । अत्र—‘आद्यन्तौ टकितावि’त्यत्र । एतदिति—‘आद्यन्तौ टकितावि’त्येतदित्यर्थः ।

(३०९ सिद्धान्त्येकदेशिसमाधानान्तरवार्तिकम् ॥ ५ ॥)

॥ * ॥ आद्यन्तयोर्वा षष्ठ्यर्थत्वात्तद-

भावेऽसंप्रत्ययः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

आद्यन्तयोर्वा षष्ठ्यर्थत्वात्तदभावे षष्ठ्या अभावे,

असंप्रत्ययः स्यात्—आदिरन्तो वा न भविष्यति ॥

(प्रदीपः) आद्यन्तयोर्वेति । षष्ठ्याः प्रयोजकावाद्यन्तो । षष्ठ्यभावाच्चाद्यन्ताभावावगतिरित्यर्थः ॥

(उद्घोतः) भाष्ये षष्ठीपदासंबन्धेऽपि समाधानमाह—आद्यन्तयोर्वेति । अर्थशब्दः प्रयोजनवाची । षष्ठ्यर्थत्वादिति बहुव्रीहिरित्याह—षष्ठ्याः प्रयोजकाविति । षष्ठ्यर्थस्य प्रयोजकावित्यर्थः ॥ षष्ठ्यन्तार्थस्यावयवभूताद्यन्तनिरूपकत्वेन तत्प्रयोजकत्वमेतयोर्बाध्यम् ॥ यद्यत्रावयवभूताद्यन्तरूपोर्थः स्यात्तदा तस्य निरूपकाकाङ्क्षात्वात् स्यादेव षष्ठ्यर्थस्तद्वोधनाय च षष्ठीप्रयोगः । न च सोऽस्ति । तस्मादाद्यन्ताभावावगतिरिति भावः ॥ भाष्ये षष्ठ्यभावे इत्यस्य तदर्थभावे इत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—षष्ठ्यर्थत्वात्—षष्ठ्यर्थप्रयोजनत्वात् । तदभावे इति—प्रत्ययविधावित्यादिः । आदिरिति—प्रत्यय इत्यादिः । प्रदीपे—षष्ठ्यभावात्—षष्ठ्यर्थभावात् । अस्य 'प्रत्ययविधावित्यादिः ।

उद्घोते—षष्ठीपदेति—प्रकृतपदे इत्यादिः । वक्ष्यमाणेन सिद्धान्तमतेन तद्व्याचष्टे—षष्ठ्यर्थस्येति । तदिति—षष्ठ्यर्थेत्यर्थः । एतयोः—आद्यन्तयोः । अत्र—प्रत्ययविधौ । सः—षष्ठ्यर्थः ।

(आद्येपभाष्यम्)

युक्तं पुनर्यच्छब्दनिमित्तको नामार्थः स्यात्, नार्थनिमित्तकेन नाम शब्देन भवितव्यम् ॥

(प्रदीपः) युक्तं पुनरिति । शब्दभावाभावाभ्यामर्थभावाभावयोः शब्दनिमित्तकत्वमर्थस्य प्राप्तम्, तच्च पुनर्न युक्तम् । ज्ञापको हि शब्दोऽर्थस्य । न तु कारकः, सर्वेण सर्वस्यार्थस्य क्रियाप्रसङ्गादिति भावः ॥

(उद्घोतः) षष्ठीरूपशब्दाभावात्तदर्थभावस्तदभावाच्चाद्यन्ताभाव इत्यर्थं मन्वानस्य शङ्का भाष्ये—युक्तं पुनरिति ॥ नार्थेत्यत्र काकुः ॥ शब्दभावेति । षष्ठीसत्त्वे तदर्थसत्त्वादाद्यन्तस्थितिः, षष्ठ्यभावे तदर्थभावादाद्यन्ताभाव इत्युक्तेरिति भावः ॥ कारकत्वे बाधकमाह—सर्वेण रत्नादिशब्देन । सर्वस्य रत्नादिरूपस्य ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—नार्थेति—तथेत्यादिः ।

प्रदीपे—अर्थभावाभावयोरिति—अभ्युपगमे इति शेषः ।

उद्घोते—षष्ठीरूपेति—प्रत्ययविधावित्यादिः । 'नार्थेति' न समाधानग्रन्थः, तथा सति अग्रिमग्रन्थेन पौनरुक्त्यापातात् । किन्तु पूर्वपक्षशेष एव । तथा च तत्र समापन्नां नञोऽसंगतिम्परिहरति—नार्थेत्यत्रेति । षष्ठीसत्त्वे इति—'आद्यजादीनामि'त्यादावित्यादिः । षष्ठ्यभावे इति—प्रत्ययविधावित्यादिः ।

(समाधानभाष्यम्)

अर्थनिमित्तक एव शब्दः ॥

तत्कथम् ? ।

आद्यन्तौ षष्ठ्यर्थौ । न चात्र षष्ठीं पश्यामः । ते मन्थामहे—आद्यन्तावेवात्र न स्तः । तयोरभावे षष्ठ्यपि न भवतीति ॥ आद्यन्तौ टकितौ ॥ ४५ ॥

(प्रदीपः) अर्थनिमित्तक एवेति । अर्थ एव शब्दस्य प्रयोजकस्तत्प्रतिपादनाय शब्दप्रयोगः । अप्रयोगाच्चानुमीयते—नूनमर्थ

एवात्र प्रयोजको नास्ति शब्दप्रयोगं यः प्रयुज्जीतेत्यर्थः ॥ चरेष्ट इत्यत्र परश्चेत्यधिकारात् पञ्चम्येव युक्ता । गापोष्टग्, त्रीहिशास्त्रोर्दमित्यादावप्यानन्तर्यसम्बन्धे षष्ठी । न त्ववयवावयविसंबन्धे । प्रत्ययपरस्त्वेन प्रतियोगं संनिहितेनाकाङ्क्षाविच्छेदादनर्थित्वादस्या अनुपस्थानात् । पुरस्तादपवादन्वयायस्तु यथोद्देशपक्षे सम्भवति, न कार्यकालपक्षे इति नाश्रितः ॥ ४५ ॥

(उद्घोतः) भाष्ये समाधत्ते—अर्थनिमित्तक एवेति । तद्व्याचष्टे—अर्थ एवेति ॥ अनुमीयते इति । कार्याभावेन कारणभावोऽनुमीयते । यथा नदीपूराभावेनोपरिदेशे वृष्ट्यभाव इति भावः ॥ भाष्ये—आद्यन्तौ । तावर्थौ षष्ठ्यर्थद्वारा षष्ठीप्रयोगप्रयोजकौ इत्यर्थः ॥ एवं कार्याभावात्कारणाभावानुमाने कारणभावात्कार्यमपि नेति निगमयति—भाष्ये—तयोरभाव इति ॥ ननु प्रत्ययविधावपि कचित्पृच्छा दृष्टेत्यत आह—चरेष्ट इत्यादि ॥ नविति । एतत्पञ्चोपस्थानेनेति भावः ॥ तत्र हेतुमाह—प्रत्ययेति ॥ आकाङ्क्षेति । देशांश इत्यर्थः ॥ अनर्थित्वात् एतदाकाङ्क्षाभावात् । अत एव धातोः प्रातिपदिकादित्यधिकारानुग्रहो भवति । धात्वादित्यर्थः परो गादिभ्योऽनन्तर इत्यर्थात् ॥ न कार्यकालेति । एतत्तत्त्वमिको गुणबुद्धी इत्यत्र निरूपितम् । वस्तुतस्तत्वाश्रित एव, परवचनास्तिङ्मित्यस्यैव सिद्धान्तयुक्तित्वात् । नापवादत्वादित्यादेः पूर्वपक्ष्येकदेशिसिद्धान्त्येकदेशिनोक्तित्वादिति तत्त्वम् ॥ ४५ ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अर्थेति—न युक्तम्, यत इत्यादिः । तत्कथमिति—यदि अर्थनिमित्तक एव शब्दस्तर्हि प्रत्ययविधौ कथमाद्यन्ताभावावगतिरित्यर्थः । आद्यन्ताविति—यत इत्यादिः । अत्रेति—प्रत्ययविधावित्यर्थः । एवमग्रेऽपि । ते इति—वयमित्यर्थः, शेषो वा । वस्तुतस्तत्र 'तेने'ति पाठः प्रतिभाति । प्रदीपे—तत्प्रतिपादनायेति—चेति शेषः । अर्थ एव—आद्यन्तरूपार्थ एव । अत्र—प्रत्ययविधौ । प्रयोजकः—षष्ठ्यर्थद्वारा षष्ठीप्रयोगप्रयोजकः । शब्दप्रयोगम्—षष्ठीप्रयोगम् । प्रतियोगम्—प्रतिप्रत्ययविधिम् । अस्याः—'आद्यन्तावि'ति परिभाषायाः । न—न तु ।

उद्घोते—अग्रिमग्रन्थस्य वैयर्थ्यं परिहरति—एवमिति । 'प्राप्तौ सत्यां निषेधः' इति नियमाद्, अवयवावयविसम्बन्धस्य प्राप्तौ हेतुमाह—एतत्सूत्रेति । 'आद्यन्तावि'ति सूत्रेत्यर्थः । तत्र—तस्य निषेधे । एतदिति—'आद्यन्तावि'ति परिभाषेत्यर्थः । अनर्थित्वं द्रढयति—अत एवेति । प्रतिप्रत्ययविधिं 'परश्चे'त्यस्य सन्निहितत्वादेवेत्यर्थः । कैयटोक्तं खण्डयति—वस्तुतस्तविति । 'पुरस्तादपवादन्वायः' इति शेषः ।

(४१ परिभाषासूत्रम् ॥ १ । १ । ७ आ. ३ ॥)

मिदचोऽन्त्यात्परः ॥ १ । १ । ४६ ॥

(सूत्रवाध्यनिर्णयाधिकरणम्)

(आद्येपभाष्यम्)

किमर्थमिदमुच्यते ? ॥

(प्रदीपः) मिदचोऽन्त्या ॥ ४६ ॥ किमर्थमिति । किमनेन व्यावर्त्यत इति प्रश्नः ॥

(उद्घोतः) मिदचो ॥ ४६ ॥ प्रयोजनप्रश्नेऽपवादत्वाभिधा-

नमसङ्गतमत आह—किमिति ॥ किं व्यावर्त्यत्वेन प्रयोजनमित्यर्थः । किं स्थानेयोगत्वमुत प्रत्ययपरत्वमपीति प्रश्न इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—चतुर्थीसमासमभिप्रेत्याह—किमर्थमिति । इदम्—प्रकृतसूत्रम् ।

प्रदीपे—अनेन—प्रकृतसूत्रेण ।

उद्द्योते—‘किमर्थमिति’ शब्दवाच्यार्थविषयकनिर्णयसत्त्वादाह—प्रयोजनप्रश्ने इति । प्रकृतसूत्रस्येत्यादिः । अग्रिमवार्तिकेन तस्येति शेषः । अपवादत्वेति—स्थानेयोगत्व—प्रत्ययपरत्वयोरपवादत्वस्येत्यर्थः । किमिति—प्रकृतसूत्रस्येति शेषः । एवमग्रेऽपि । स्थानेयोगत्वमिति—एवेति शेषः । अपाति—व्यावर्त्यत्वेन प्रयोजनमित्यनुपपद्यते ।

(३१० सिद्धान्तवार्तिकम् ॥ १ ॥)

॥ * ॥ मिदचोऽन्त्यात्पर इति स्थानपर-
प्रत्ययापवादः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

मिदचोऽन्त्यात्पर इत्युच्यते स्थानेयोगत्वस्य प्रत्ययपरत्वस्य चापवादः । स्थानेयोगत्वस्य तावत्—कुण्डानि वनानि पयांसि यशांसि । प्रत्ययपरत्वस्य—भिनन्ति छिनन्ति ॥

(प्रदीपः) स्थानेति । परस्य सतः प्रत्ययस्यापवादस्तेन सामर्थ्यादयमर्थः—प्रत्ययपरत्वस्यापवाद इति ॥ कुण्डानीति । नपुंसकस्य झलच्च इत्यत्र झलज्भ्यां नपुंसकस्य तदन्तविधिरित्यस्ति स्थानेयोगत्वस्य प्रसङ्गः । मित्रात्स्मिन्नुपस्थिते नपुंसकस्याङ्गस्येत्यवयवषष्ठी सम्पद्यते ॥

(उद्द्योतः) उभयापवादत्वे वीजं तु तत्र तत्र मित्ववैयर्थ्यरूपं पूर्वसूत्र एवोक्तम् ॥ ननु नपुंसकस्येति सूत्रे झलच्च इति पञ्चमीति क स्थानेयोगत्वप्रसङ्गोऽत आह—नपुंसकस्येति । पञ्चम्यां हि तस्माद्विधिं परिभाषोपस्थाने पयांसि ज्ञानानीत्युभयोरप्यसिद्धिरिति षष्ठ्येवेति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्रकृतवार्तिके—स्थानपदं स्थानेयोग-
बोधकम्, तदेकदेशानुकरणत्वात् । परप्रत्ययेत्यत्र कर्मधारयः, तत्र च राजदन्तादित्वात् प्रत्ययपदस्य परनिपातः । ततो द्वन्द्वेन भावप्रधान-
निर्देश इत्यभिप्रायेणाह—स्थानेयोगत्वस्येत्यादि । स्थानेयोगत्व-
स्येति—अपवादः प्रकृतसूत्रं यत्र तदिति शेषः । एवमग्रेऽपि । प्रत्य-
येति—तथेत्यादिः ।

प्रदीपे—अपवाद इति—प्रकृतसूत्रमित्यादिः । नपुंसकस्येति—विशेषणादिति शेषः । मित्रादिति—नुम इत्यादिः । अस्मिन्—प्रकृतसूत्रे ।

उद्द्योते—उभयापवादत्वे—प्रकृतसूत्रस्य स्थानेयोगत्वप्रत्यय-
परत्वयोरपवादत्वे । तत्र तत्र—नुमन्मादिषु । पूर्वसूत्रे—‘आध-
न्नावि’ति सूत्रे । पयांसित्यत्र सकारात्परस्य नुमि कृते सान्तसंयोगा-
भावात्, ज्ञानानीत्यत्र चाकारात्परस्य नुमि कृतेऽङ्गस्य नान्तत्वाभा-
वाद् दीर्घो नोपपद्येत्याशयेनाह—असिद्धिरिति ।

(आद्येपभाष्यम्)

भवेद्विदं युक्तमुदाहरणम्—कुण्डानि वनानि, यत्र
नास्ति संभवः—यद्यमचोऽन्त्यात्परश्च स्यात्, स्थाने

चेति । इदं त्युक्तम्—पयांसि यशांसि, अस्ति हि
सम्भवः—यद्यमचोऽन्त्यात्परश्च स्यात्, स्थाने चेति ॥

(प्रदीपः) स्थाने चेति । ततश्च सकारस्य स्थाने नुम
भवत्वित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—उदाहरणमिति—प्रकृतसूत्रं स्थाने-
योगत्वापवाद इत्यस्येत्यादिः । वनानीति—इतीति शेषः । यत्रेति—
यतस्तत्रेति भावः ॥ अयम्—नुम् । परश्च—परोऽपि । स्थाने—
स्थानेऽपि । एवमग्रेऽपि ॥ इदन्त्विति—स्वोदाहरणमिति शेषः ।
सम्भव इति—तत्रेत्यादिः ।

प्रदीपे—ततश्च—पयांसित्यादौ नुमि तयोरुभयोः सम्भवात्, प्रकृ-
तसूत्रेण स्थानेयोगत्ववाधनाभावाच्च ।

(समाधानभाष्यम्)

एतदपि युक्तम् ॥

कथम् ? ।

नैवेश्वर आज्ञापयति, नापि धर्मसूत्रकाराः पठन्ति-
अपवादैरुत्सर्गा बाध्यन्तामिति ॥

किं तर्हि ? ।

लौकिकोऽयं दृष्टान्तः । लोके हि सत्यपि संभवे
बाधनं भवति । तद्यथा—‘दधि ब्राह्मणोभ्यो दीयतां-
तक्रं कौण्डिन्याय’ इति, सत्यपि संभवे दधिदानस्य
तक्रदानं निवर्तकं भवति । एवमिहापि सत्यपि संभवे
अचामन्त्यात्परत्वं षष्ठीस्थानेयोगत्वं बाधियते ॥

(प्रदीपः) दृष्टान्त इति । निश्चय इत्यर्थः । तत्र बुद्धव्यवहा-
रादीदृशेव वाक्यार्थे व्युत्पत्तिर्यत्सामान्यविहितो विशेषविहितेन
बाध्यते, न समुच्चयते नापि विकल्प्यते ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये—नैवेश्वर इति । ईश्वरो वेदः ॥ धर्म-
सूत्रम् धर्मशास्त्रम् ॥ भाष्ये—अपवादैरित्यस्यासंभवे इत्यादिः ॥
कचित्तथैव पाठः ॥ बाध्यन्तामिति । लोद ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एतदपीति—पयांसित्याद्यपीत्यर्थः ।
प्रकृतसूत्रं स्थानेयोगत्वापवाद इत्यस्योदाहरणमिति शेषः । नैव—न
हि । नापि—न च । अयम्—‘अपवादैरुत्सर्गा बाध्यन्तामि’त्ययम् ।
बाधनमिति—विशेषविहितेन सामान्यविहितस्येत्यादिः । इतीति—
कथिते इति शेषः । सत्यपीति—कौण्डिन्ये तदुभयदानस्येत्यादिः ।
इहापीति—पयांसित्यादौ नुम्यपीत्यर्थः । तदुभयस्येति शेषः ।

प्रदीपे—ननु विशेषविहितेन सामान्यविहितस्याबाधेनोपपत्तौ
बाधो न न्याय्य इति तयोः समुच्चयो विकल्पो वाऽभ्युपगम्यतामित्यत
आह—तत्रेति । लोक इत्यर्थः ।

उद्द्योते—ईश्वरस्यापि बुद्धरूपेण असदाज्ञापकत्वस्य दर्शनात्त-
दर्थमाह—वेद इति । तत एव च—मनुनापि विहितं नास्तिकलक्ष-
णम्—‘नास्तिको वेदनिन्दकः’ इति । ननु कृष्णरूपेण ‘धर्मसंस्थाप-
नार्थाय सम्भवामि युगे युगे’ इति वादिन ईश्वरस्य बुद्धरूपेण असदा-
ज्ञापकत्वं न युक्तमिति चेन्न, वैदिककर्मणि अधिकारिप्रवर्त्तनाया इव
ततोऽनधिकारिनिवर्त्तनाया अपि धर्मसंस्थापनान्तर्गतत्वेन तत्सम्पाद-
नाय तस्य केनापि रूपेणासदाज्ञापकत्वस्योपपत्तत्वात् ॥

(सूत्राप्रवृत्तिनिरूपणाधिकरणम्)

(३११ सिद्धान्ताच्चेपवार्तिकम् ॥ २ ॥)

॥ * ॥ अन्त्यात्पूर्वो मस्जेर्मिदनुषङ्गसंयो-
गादिलोपार्थम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अन्त्यात्पूर्वो मस्जेर्मिद्वक्तव्यः ॥

किं प्रयोजनम् ? ॥

अनुषङ्गसंयोगादिलोपार्थम् । अनुषङ्गलोपार्थं संयो-
गादिलोपार्थं च । अनुषङ्गलोपार्थं तावत्—मग्नः मग्न-
वान् । संयोगादिलोपार्थम्—मङ्गा, मङ्क्तुम्, मङ्क्तव्यम् ।(उद्घोतः) मग्ने—मस्जेर्जात्पूर्वं नुमि अनिदितामिति लोपे
सस्य संयोगादिलोपे कुत्वे निष्ठानत्वे रूपम् । अन्त्याचः परे तु सति
अविशेषेण संयोगत्वे संयोगादिलोपसिद्धावपि तस्यासिद्धत्वात्तस्योप-
धात्वाभावात्तलोपो न स्यादिति भावः ॥ संयोगादिलोपस्तु बहूनां
समवधाने बहूनामेव संयोगसंज्ञेति पक्षे फलत्वेन बोध्यः । मङ्क्ते-
त्यादि त्वनुषङ्गलोपाभावेऽपि उदाहरणमुक्तम् ॥(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अन्त्यादिति—अल इति शेषः । उप-
धाभूतस्य नकारस्य 'अनुषङ्ग' इति पूर्वाचार्यकृतां संज्ञामभिप्रेत्याह—
अनुषङ्गेति ।उद्घोते—मग्ने—मग्नः, मग्नवानिति । जादिति—जकारा-
दित्यर्थः । 'क्ते' 'क्तवतौ' चेत्यादिः । नुमि—'मस्जिनशोझली'ति
नुमि । लोपे—उपधाभूतस्य तस्य लोपे । कुत्वे—'चोः कुरि'ति कुत्वे ।
निष्ठेति—'ओदितश्चेत्यनेनेत्यादिः । सति—नुमि सति । अविशे-
षेण संयोगत्वे—बहूनां समवधाने द्वयोर्द्वयोरपि, बहूनामपि च संयो-
गसंज्ञेति पक्षे । संयोगादीति—'स्कोः संयोगाद्योरन्ते चे'त्यनेन सकार-
स्येत्यादिः । तस्येति—संयोगादिलोपस्येत्यर्थः । नलोपम्प्रतीत्यादिः ।
ननु अन्त्यादचः परेऽपि नुमि सति उक्तपक्षे संयोगादिलोपस्य सिद्धत्वा-
त्कथं सः अन्त्याज्जकारात्पूर्वं नुमो विधानस्य फलत्वेनोक्त इत्यत
आह—संयोगादीति । फलत्वेनेति—अन्त्याज्जकारात्पूर्वं नुमो विधानस्ये-
त्यादिः । ननु मग्न इत्यादावेव संयोगादिलोपस्याप्युदाहरणत्वे सम्भ-
वति कुतस्तस्योदाहरणान्तरं दर्शितमित्यत आह—मङ्क्तेत्या-
दीति । उदाहरणमिति—संयोगादिलोपस्येत्यादिः । अतस्तदिति शेषः ।

(३१२ आच्चेपवार्तिकम् ॥ ३ ॥)

॥ * ॥ भर्जिमचर्योश्च ॥ * ॥

(भाष्यम्)

भर्जिमचर्योश्चान्त्यात्पूर्वो मिद्वक्तव्यः । भरुजा मरी-
चय इति ।(प्रदीपः) भर्जिमचर्योश्चेति । भृजी भर्जन इत्यस्यौणादिकेऽचि
कृते गुणे रपरत्वे च जकारात्पूर्वं ऊमागमः । मर्च शब्दार्थ इत्यस्य
चौरादिकस्य णिष्पच्च इरिति इप्रत्यये णिलोपे चकारात् पूर्वं ईमागमः ॥

(उद्घोतः) उमीमागौणादिकौ ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—ईमागम इति—नन्वेवं रीत्या, 'मरी-
चिशब्दो बाह्यादिषु' इत्यग्रिमभाष्यरीत्या वा मरीचिशब्दसाधने
नत्साधनाय कृतं 'मृकणिभ्यामीकि' इत्यौणादिकस्य निष्प्रयोजनता-मापद्यते इति चेन्न, 'उपेयप्रतिपत्त्यर्था उपाया अव्यवस्थिताः' इत्यनु-
सारेण तत्साधनाय तस्योपायान्तरत्वाभ्युपगमेन सामञ्जस्यात् ॥

(आच्चेपस्मारणभाष्यम्)

स तर्हि वक्तव्यः ॥

(तत्त्वालोकः) सः—भर्जिमचर्योश्चान्त्यात्पूर्वो मित ।

(आच्चेपनिरासभाष्यम्)

न वक्तव्यः, निपातनात् सिद्धम् ।

किं निपातनम् ? ॥

भरुजाशब्दोऽङ्गुल्यादिषु पठ्यते । मरीचिशब्दो
बाह्यादिषु ॥(तत्त्वालोकः) निपातनादिनि—यत इत्यादिः । मरीचीत-
तथेत्यादिः । एवञ्च—तत्र तत्र पाठेनैव तस्य तस्य साधुत्वमुपपन्न-
मिति भावः ।

(पूर्वान्तस्वस्थापनाधिकरणम्)

(आच्चेपभाष्यम्)

किं पुनरयं पूर्वान्तः ?, आहोस्वित् परादिः ?,
आहोस्वित्दभक्तः ? ॥(तत्त्वालोकः) अयम्—अन्त्यादचः परत्वेन विधीयमानो
मित् । आहोस्वित्—अथवा । अभक्तः—अनवयवः । एवमग्रेऽपि ।

(प्रत्याच्चेपभाष्यम्)

कथं वायं पूर्वान्तः स्यात् ? कथं वा परादिः ? कथं
वाऽभक्तः ? ॥

(समाधानभाष्यम्)

यद्यन्त इति वर्तते ततः पूर्वान्तः । अथादिरिति
वर्तते ततः परादिः । अथोभयं निवृत्तं ततोऽभक्तः ॥(प्रदीपः) पूर्वान्त इति । संघातस्य पूर्वस्य भक्तो न तदेक-
देशस्य ॥ अथादिरिति । नहि संभवोऽस्ति यदचोन्त्यात्परश्च स्यात्,
पूर्वस्य चादिरिति सामर्थ्यात्परादित्वं विज्ञायते ॥(उद्घोतः) नन्वन्त्यादचः परत्वं तस्य च वर्णान्तरावयवत्व-
मिति विरुद्धमत आह—सङ्घातेति । अन्त्यादित्यनेन समुदायाक्षेपेण
समुदायस्योपस्थितत्वात् समुदायावयवसन्निधौ समुदायग्रहणस्य न्याय्य-
त्वाच्च वर्णस्य वर्णावयवत्वासम्भवाच्चेत्याशयः ॥ नन्वादिरित्यनुवृत्तौ
पूर्वादित्वं कुतो नेत्यत आह—नहीति ॥ परादित्वमिति । वाच-
निकमेव वर्णस्य वर्णावयवत्वं ङः सीति धुडादेरिवेति भावः ॥(तत्त्वालोकः) भाष्ये—यदीति—'आद्यन्ताविति' सङ्घे अन्त-
पदे स्वरितत्वप्रतिज्ञानादिति शेषः । वर्तते—अनुवर्तते । अयेति—
तत्रादिपदे स्वरितत्वप्रतिज्ञानादिति शेषः । अयेति—तत्र कापि
स्वरितत्वप्रतिज्ञानाभावादिति शेषः ।प्रदीपे—भक्तः—अवयवः । परश्च—परेऽपि । आदिः—आदि-
रपि । सामर्थ्यात्—आदिग्रहणानुवृत्तिसामर्थ्यात् ।उद्घोते—ननु प्राशुक्ताद् दोषात्कारणाच्च कथं परादित्वमित्यत
आह—वाचनिकमेवेति ।

(भाष्यम्)

कश्चात्र विशेषः ? ।

(तत्त्वालोकः) अत्र—(मितः) पूर्वान्तत्वे, परादित्वे वा, अभक्तत्वे वा ।

(३१३ दूषणवार्तिकम् ॥ ४ ॥)

॥ ४ ॥ अभक्ते दीर्घनलोपस्वरणत्वानु-
स्वारशीभावाः ॥ ४ ॥

(भाष्यम्)

यद्यभक्तो दीर्घत्वं न प्राप्नोति । कुण्डानि वनानि ।
'नोपधायाः, सर्वनामस्थाने चासम्बुद्धौ' इति दीर्घत्वं न
प्राप्नोति ॥ दीर्घ ॥(प्रदीपः) कुण्डानीति । नान्तमङ्गं न भवतीति दीर्घत्वा-
प्राप्तिः ॥ ननु * तदादिवचनं स्यादितुमर्थमित्युक्तम् । एवं तर्हि
तत् स्मर्तव्यं भवतीति गौरवापत्तिः ॥(उद्घोतः) अभक्ते इति वार्तिकस्यैते न सिध्यन्तीति शेषः ॥
नन्वभक्तत्वेऽपि नान्तमस्त्येवेत्यत आह—नान्तमङ्गमिति । दीर्घ-
विधावङ्गाधिकारादिति भावः ॥ गौरवापत्तिरिति । प्रतिपत्तिगौरवा-
पत्तिरित्यर्थः ॥(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तस्य पूर्वान्तत्वं स्थापनीयम्, तथा
परादित्वाभक्तत्वे खण्डनीये इति व्युत्क्रमेण समाधातुमुपक्रमते—
अभक्ते इति । अनवयवत्वे इत्यर्थः । भावप्रधाननिर्देशात् । यद्यभक्त
इति—तर्हीति शेषः । 'सर्वनामस्थाने चासम्बुद्धौ' इति सूत्रे 'नोप-
धायाः' इति सूत्रस्यानुवृत्तिरिति बोधनाय निर्दिशति—नोपधाया
इति । एवमग्रेऽपि ।प्रदीपे—नान्तमङ्गं नेति—नुमोऽनवयवत्वे तद्विशिष्टस्याङ्गग्रह-
णेनाग्रहणादित्यादिः । एवमिति—यद्येवं लक्ष्यं साधनीयमिति भावः ।
तथाचात्र वार्तिके दीर्घग्रहणमभक्तत्वे गौरवदर्शनार्थं न तु लक्ष्या-
सिद्धिदर्शनार्थमिति बोध्यम् ॥

(नलोपोदाहरणभाष्यम्)

नलोप—नलोपश्च न सिध्यति । 'अग्ने त्री ते
वाजिना त्री षधस्था ता ता पिण्डानाम्' 'न लोपः प्राति-
पदिकान्तस्य' इति नलोपो न प्राप्नोति ॥ नलोप ॥(उद्घोतः) त्री ते इति ॥ शेरछन्दसि बहुलमिति शैलौपः ।
त्रीणि वाजिनानि तानि तानीत्यर्थः ॥(तत्त्वालोकः) भाष्ये—यदि नुम् पूर्वस्य अवयवो भवति,
तर्हि 'तानि तानी'त्यवस्थायां 'शेरछन्दसि बहुलम'त्यनेन शैलौपे
प्रातिपदिकान्तत्वाङ्कारस्य लोपे 'ता ता' इति सिद्ध्यति । तस्यानव-
यवत्वे तु प्रातिपदिकान्तत्वाभावाङ्कारस्य लोपाभावे तत्र सिद्धयेदि-
त्याशयेनाह—नलोपश्चेति ।

(स्वरादाहरणभाष्यम्)

स्वर—स्वरश्च न सिध्यति । 'सर्वाणि ज्योतीषि'
'सर्वस्य सुपि' इत्याद्युदात्तत्वं न प्राप्नोति । स्वर ॥(प्रदीपः) सर्वाणीति । नुमा सुपो व्यवधानात् स्वरो
न सिध्यति ॥(उद्घोतः) नुमेति । व्यञ्जनाविद्यमानवद्भावस्तु हल्स्वरप्राप्तौ,
स्वरोद्देश्यकविधिप्राप्तौ वा, नान्यत्रेति भावः ॥ सुपीति न तदन्तसप्त-
मीत्यभिमानेनेदम् ॥(तत्त्वालोकः) भाष्ये—यदि नुम् भक्तो भवति, तर्हि 'सर्वाणि'
इत्यत्र 'सर्वस्य सुपि' इत्यनेन सुपि परे सर्वशब्दस्यादेरुदात्तत्वं
सिद्ध्यति । तस्याभक्तत्वे तु तेन व्यवधानात् सर्वशब्दस्य सुप्परत्वा-
भावात्तस्यादेः तत्र सिद्धयेदित्याशयेनाह—स्वरश्चेति ।उद्घोते—ननु नुमोऽभक्तत्वेऽपि 'स्वरविधौ व्यञ्जनमविद्यमान-
वदि'ति परिभाषया तस्याविद्यमानवद्भावेन सर्वशब्दस्य सुप्परत्वोप-
पत्तेस्तस्यादेरुदात्तत्वं सिद्धयेदेवेत्यत आह—व्यञ्जनेति । 'हल्स्वर-
प्राप्तौ व्यञ्जनमविद्यमानवदि'ति विशेषपरिभाषया तस्याः सामान्यप-
रिभाषया बाधादिति भावः । नन्वेवं सा सामान्यपरिभाषा निरवका-
शेत्यत आह—स्वरोद्देश्यकेति । ननु तस्याभक्तत्वेऽपि 'सौवरीणां
सप्तमीनां तदन्तसप्तमीत्वमिति' सिद्धान्तात् 'सुपी'त्यस्य तदन्तसप्त-
मीत्वेन सर्वशब्दस्य सुवन्तपरत्वसत्त्वात्तस्यादेरुदात्तत्वं सिद्धयेदेवेत्यत
आह—सुपीतीति । नुमो भक्तत्वे 'सुपी'त्यस्य तदन्तसप्तमीत्वे तदन्तस-
प्तमीत्वाभावे वा तत्र स्वरः सिद्ध्यति, अभक्तत्वे तु तस्य तदन्तसप्तमी-
त्वाभावे तत्र स न सिद्ध्यतीति विशेषदर्शनार्थमेवेदम्, न तु लक्ष्या-
सिद्धिदर्शनार्थमित्याशयः ॥

(गत्वोदाहरणभाष्यम्)

गत्व—गत्वं च न सिध्यति । माषवापाणि त्रीहि-
वापाणि । पूर्वान्ते प्रातिपदिकान्तनकारस्येति सिद्धम्,
परादौ विभक्तिनकारस्येति । अभक्ते नुमो ग्रहणं
कर्तव्यम् ॥(तत्त्वालोकः) यदि नुम् पूर्वस्य परस्य वा भक्तस्तर्हि 'माष-
वापाणि' इत्यादौ प्रातिपदिकान्तत्वादिभक्तिसम्बन्धित्वाद्वा नकारस्य-
गत्वं सिद्ध्यति । तस्याभक्तत्वे तु तत्र प्रातिपदिकान्तत्वाभावादिभक्ति-
सम्बन्धित्वाभावाच्च नस्य गत्वं न सेत्स्यतीति तत्साधनाय गत्वविधा-
यकसूत्रेऽपूर्वं नुमग्रहणं कर्तव्यमित्याशयेनाह—गत्वं च नेति । सिद्ध-
मिति—गत्वम्, तथेति शेषः । अभक्ते इति—त्वपूर्वमिति शेषः ।
तथा च—पूर्वान्तपरादिपक्षयोस्तत्र प्रकारान्तरेण गत्वसिद्धेः तदर्थं 'प्राति-
पदिकान्ते'त्यादिसूत्रेऽपूर्वं नुमग्रहणं न कर्तव्यमभवतीति लाघवम्,
अभक्तपक्षे तु तत्रान्यथा गत्वासिद्धेस्तत्साधनाय तत्रापूर्वं तत्कर्तव्यमभ-
वतीति गौरवमिति भावः ॥

(उदाहरणनिरासभाष्यम्)

न कर्तव्यम् । क्रियते एतन्न्यास एव—'प्रातिपदि-
कान्तनुन्विभक्तिसु च' इति । गत्व ॥(प्रदीपः) क्रियते एतन्न्यास एवेति । उत्तरपदस्य प्राति-
पदिकस्यान्तस्तत्र नकारो गृह्यते, गर्गाणां भगिनी गर्गभगिनीत्यत्र गत्वं
मा भूदित्यवश्यं कर्तव्यं नुमो ग्रहणम् । स हि समुदायभक्तत्वादुत्तर-
पदस्यान्तो न भवतीति ॥(उद्घोतः) उत्तरपदस्येति । एवं च सर्वपक्षेष्वपीदमाव-
श्यकमिति भावः ॥ भगशब्दादिनौ तत्रकारः प्रातिपदिकान्तो भव-
तीति भगिनीत्यत्रानुच्यमाने उत्तरपदस्येत्यस्मिन् गत्वप्रसङ्गः ।
भगिनीत्यत्र च कथन्तमुत्तरपदं न नान्तम् । सूत्रं तु माषवापिणा-
वित्यादौ चरितार्थमिति भावः ॥ स हीति । नुन्विधावङ्गस्येत्य-
धिकारादित्यर्थः । एवं च माषवापाणीत्यादिसिद्ध्यर्थं नुमग्रहणमिति

भावः ॥ समासरूपप्रातिपदिकान्तस्येत्यर्थेन गर्गभगिनीत्यस्य व्यावृत्तौ माषवापाणीत्यस्य सिद्धौ च ग्रहिण्वन्त्रित्याद्यर्थे नुमग्रहणमावश्यकमिति तत्त्वम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—क्रियते इति—यत् इत्यादिः । तथा च तत्र नुमग्रहणमजानतः पूर्वकथनमिति बोध्यम् ॥

प्रदीपे—ननु तत्रापूर्वस्य नुमग्रहणस्याकर्तव्यत्वेऽपि पूर्वान्तपरादिपक्षयोस्तत्र नुमग्रहणस्याकर्तव्यत्वाच्छाघवन्, अभक्तपक्षे तु तत्र तस्य कर्तव्यत्वाद् गौरवमेवेत्यत आह—उत्तरपदस्येति । प्रातिपदिकान्तपदेनेत्यादिः । तत्र—गत्वविधायकपद्रे । किमर्थमित्यत आह—गर्गाणामिति । अवश्यमिति—‘तथा च माषवापाणीत्यादौ गत्वसिद्धयर्थन्तत्रेत्यादिः । सः—नुम् । समुदायेति—पूर्वान्तपक्षे इत्यादिः । उत्तरपदस्य—वापादेः । परादिपक्षे च ग्रहिण्वन्त्रित्यादौ गत्वसिद्धयर्थन्तत्र नुमग्रहणं कर्तव्यमिति न लाघवं तयोः पक्षयोरित्याशयः ।

उद्योते—एवञ्च—तत्र प्रातिपदिकान्तपदेन उत्तरपदरूपप्रातिपदिकान्तनकारस्य विवक्षणे च । इदम्—नुमग्रहणम् । विवक्षणावश्यकतामुपपादयति—भगशब्दादिति । भगिनीत्यत्रेति—गर्गभगिनीत्यत्रेत्यर्थः । एवमग्रेऽपि । अस्य ‘गत्वप्रसङ्गः’ इत्यनेनान्वयः । अनुव्यमाने इति—त्रेत्यादिः । भगिनीत्यत्रेति—तदुक्तौ तु तत्र न दोषः, यत् इत्यादिः । नन्वेवं प्रातिपदिकान्तेत्यंशः क चरितार्थ इत्यत आह—सूत्रमिति । इदम् अवयवे समुदायारोपाद्बोध्यम् । तत्र नकारस्य उत्तरपदरूपप्रातिपदिकान्तत्वस्य सत्त्वादित्याशयः । पूर्वान्तपक्षे नुमः समुदायभक्तत्वे हेतुमाह—नुम्विधाविति । एवञ्च—तस्य समुदायभक्तत्वादुत्तरपदान्तत्वाभावे च । इदं कैयटोक्तं दूषयन् भाष्यकृदाशयमाह—समासेति । प्रातिपदिकान्तपदस्येत्यादिः । सर्वपक्षाभिप्रायेणाह—ग्रहिण्वन्त्रिति । एवञ्च ‘अभक्ते’ इत्यादिवाचित्के गत्वग्रहणं न लक्ष्यासिद्धिप्रदर्शनार्थमित्याशयः ।

(अनुस्वारोदाहरणभाष्यम्)

अनुस्वार—अनुस्वारश्च न सिध्यति । द्विषन्तपः परन्तपः । ‘मोऽनुस्वारो हलि’ इत्यनुस्वारो न प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) द्विषन्तप इति । प्रसङ्गोच्चारितमेतत् । अत्र हि तन्मध्यपतितस्तद्ग्रहणेन गृह्यते इति सुमो द्विषद्ग्रहणेन ग्रहणमस्ति ॥

(उद्योतः) द्विषन्तपादौ द्विषत्परयोस्तापेरिति खच् । खचि ह्रस्वः । अरुद्धिषदिति मुम् ॥ प्रसङ्गेति । द्विषद्ग्रहणेन मुम्विशिष्टस्य ग्रहणे तस्य पदत्वात्तकारस्य संयोगान्तलोपे एकदेशविकृतन्यायेन द्विषमित्यस्य मान्तस्य पदत्वात्सिद्धोऽनुस्वार इत्यर्थः ॥ वस्तुतस्तस्य न्यायस्याध्याप्यज्ञानात्तदनाश्रयेणेदम् । बहिरङ्गासिद्धत्वं त्रिपाद्यां नेति तत्रोक्तम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—यदि मित् पूर्वस्य भक्तस्तर्हि ‘द्विषन्तपः’ इत्यादौ मस्य पदान्तत्वादनुस्वारः सिद्ध्यति । तस्याभक्तत्वे तु तत्र मस्यापदान्तत्वात्स न सिद्ध्येतित्याशयेनाह—अनुस्वारश्चेति । ‘मोऽनुस्वारः’ इत्यत्र ‘हलि सर्वेषाम्’ इत्यतो हलीत्यस्यानुवृत्तिरिति बोधनायाह—हलीति । एवमग्रेऽपि ।

उद्योते—खचि ह्रस्वः—‘खचि ह्रस्वः’ इति ह्रस्वः । कैयटोक्त्यभिप्रायमाह—द्विषदिति । इत्यर्थः—इत्याशयः । कैयटोक्तं खण्डयति—वस्तुत इति । तस्य—तन्मध्यपतित इत्यस्य । इदम्—मितोऽभक्तत्वे अत्रानुस्वारानुपपत्तिकथनम् । ‘असिद्धं बहिरङ्गमिति परिभाषयाऽपि न निर्वाह इत्याह—बहिरङ्गेति ।

(उदाहरणबाधकभाष्यम्)

मा भूदेवम् । ‘नश्चापदान्तस्य भलि’ इत्यनुस्वारो भविष्यति ॥

(तत्त्वालोकः) एवम्—तत्र ‘मोऽनुस्वारः’ इत्यनुस्वारः । नन्वेवं तत्र कथमनुस्वार इत्यत आह—नश्चापदान्तस्येति । तथा च मितोऽभक्तत्वात्तत्र मस्यापदान्तत्वेऽपि न काचनानुपपत्तिरित्याशयः ।

(उदाहरणान्तरभाष्यम्)

यस्तर्हि न भल्परः—वहंलिहो गौः, अभंलिहो वायुः ॥ अनुस्वार ॥

(उद्योतः) वहंलिहं वहाम्ने लिह इति खश् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—यद्येवं तर्हि यत्र मकारो न झल्परस्तत्र मितोऽभक्तत्वेन मकारस्थापदान्तत्वादनुस्वारो नोपपद्येतित्याशयेनाह—यस्तर्हि न झल्पर इति—तस्यानुस्वारो न सिद्ध्यतीति शेषः ।

उद्योते—वहंलिहं—वहंलिहादौ ।

(शीभावोदाहरणभाष्यम्)

शीभाव—शीभावश्च न सिध्यति । त्रपुणी जतुनी तुम्बुरुणी । नपुंसकादुत्तरस्यौङः शीभावो भवतीति शीभावो न प्राप्नोति ॥ शीभाव ॥

(प्रदीपः) त्रपुणी इति । नित्यत्वात् परत्वाच्च नुमि कृते व्यवधानमिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—यदि मित्पूर्वान्तस्तर्हि ‘त्रपुणी’ इत्यादौ नुम्विशिष्टस्य त्रप्वादिशब्दस्य नपुंसकत्वात्तदुत्तरस्यौङः शीभावः सिद्ध्यति । तस्याभक्तत्वे तु तत्र नुमा व्यवधानादौङः नपुंसकत्रप्वादिशब्दोत्तरत्वाभावाच्छीभावो न सिद्ध्येतित्याशयेनाह—शीभावश्चेति ।

प्रदीपे—ननु नुमः पूर्वं शीभावे कृते पश्चाद्नुमा व्यवधानं न क्षतिकरमित्यत आह—नित्यत्वादिति । शीभावपक्षेयेत्यादिः । नुमि कृते इति—प्रागित्यादिः । तेनेति शेषः । व्यवधानमिति—पश्चाच्छीभावप्रतिबन्धकमिति शेषः ।

(परादिपञ्चभ्युपगमभाष्यम्)

एवं तर्हि परादिः करिष्यते ।

(तत्त्वालोकः) एवमिति—यदि मितोऽभक्तत्वे एतावन्तो दोषा इत्यर्थः ।

(३१४ परादिपक्षे दूषणवार्तिकम् ॥ ५ ॥)

॥ * ॥ परादौ गुणवृद्ध्यौत्वदीर्घनलोपानुस्वारशीभावेनकारप्रतिषेधाः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

यदि परादिर्गुणः प्रतिषेध्यः—त्रपुणे जतुने तुम्बुरुणे । ‘वेर्द्धिति’ इति गुणः प्राप्नोति ॥ गुण ॥

(उद्योतः) परादाविति वार्तिके शीभावे—नक्षत्रप्रतिषेधा इति पाठः । शीभावे इत्यलुगार्थः । एते दोषस्थानानीति शेषः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—परादिरिति—मिदित्यादिः । तर्हीति शेषः । यदि मित्पूर्वान्तस्तर्हि—त्रप्वादिशब्दस्य नान्तत्वेन विसंज्ञाया

असम्भवाद गुणो न प्राप्नोति । तस्य परादित्वे तु-तस्योदन्तत्वेन तस्याः सम्भवाद स प्राप्नोतीति तस्य प्रतिषेधो वक्तव्य इत्याशयः ।

(वृद्ध्युदाहरणभाष्यम्)

वृद्धि—वृद्धिः प्रतिषेध्या—अतिसखीनि ब्राह्मण-कुलानि । ‘सख्युरसम्बुद्धौ’ इति णिस्त्वे ‘अचो ङिति’ इति वृद्धिः प्राप्नोति ॥ वृद्धि ॥

(प्रदीपः) अतिसखीनीति । बहुव्रीहिः ॥

(उद्घोतः) उजभावाय नपुंसकत्वाय चाह—बहुव्रीहिरिति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—यदि मित्पूर्वान्तस्तर्हि—सर्वनामस्थानेकारस्य सखिरूपाङ्गात्परत्वस्याभावेन णित्वातिदेशासम्भवाद, प्रकृतेरजन्ताङ्गत्वाभावाच्च वृद्धिर्न प्राप्नोति । तस्य परादित्वे तु-तादृशेकारस्य नविशिष्टस्य सखिरूपाङ्गात्परत्वेन णित्वातिदेशात्, प्रकृतेरजन्ताङ्गत्वाच्च वृद्धिः प्राप्नोतीति तस्याः प्रतिषेधो वक्तव्य इत्याशयेनाह—वृद्धिरिति ।

(औत्स्वोदाहरणभाष्यम्)

औत्स्वं—औत्स्वं च प्रतिषेध्यम् । त्रपुणि जतुनि तुम्बुरुणि । ‘इदुङ्ग्यामौदच्च घेः’ इत्यौत्स्वं प्राप्नोति ॥ औत्स्व ॥

(तत्त्वालोकः) यदि मित्पूर्वान्तस्तर्हि—प्रकृतेरुदन्तत्वाभावात्, तेन विसंज्ञाया अभावाच्च औत्स्वात्वे न प्राप्नुतः । तस्य परादित्वे तु-प्रकृतेरुदन्तत्वात्, तेन विसंज्ञायाः सम्भवाच्च ते प्राप्नुत इति तयोः प्रतिषेधो वक्तव्य इत्याशयेनाह—औत्स्वञ्चेति । इदमन्वयस्याप्युपलक्षणम् । एवम् ‘परादौ’ इति वार्तिकेऽप्ये चापि । प्रथममध्यस्य मध्यमद्वये, प्रथममध्यमस्ययोश्च चरमद्वयेऽनुवृत्तिरिति बोधनायादिमं सूत्रद्वयं निर्दिशति—इदुङ्ग्यामौदिति ।

(दीर्घोदाहरणभाष्यम्)

दीर्घ—दीर्घत्वं च न सिध्यति । कुण्डानि वनानि । ‘नोपधायाः, सर्वनामस्थाने चासम्बुद्धौ’ इति दीर्घत्वं न प्राप्नोति ॥

(तत्त्वालोकः) यदि मित्पूर्वान्तस्तर्हि—अङ्गस्य नान्तत्वाद् दीर्घत्वं सिद्ध्यति । तस्य परादित्वे तु-अङ्गस्य नान्तत्वाभावात् तत्र सिद्ध्यदित्याशयेनाह—दीर्घत्वञ्चेति ।

(उदाहरणनिरासभाष्यम्)

मा भूदेवम् । ‘अतो दीर्घो यञि, सुपि च’ इत्येवं भविष्यति ॥

(तत्त्वालोकः) एवम्—तत्र ‘सर्वनामस्थाने चासम्बुद्धौ’ इति दीर्घः । नन्वेवं तत्र कथं दीर्घ इत्यत आह—सुपि चेति । अत्र ‘अतो दीर्घो यञि’ इति सूत्रस्यानुवृत्तिरिति बोधनाय तन्निर्दिष्टमिति बोध्यम् । तथा च मितः परादित्वेनाङ्गस्य नान्तत्वाभावेऽपि न काचन क्षतिरिति भावः ।

(उदाहरणान्तरभाष्यम्)

इह तर्हि—अस्थीनि दधीनि प्रियसखीनि ब्राह्मण-कुलानि ॥ दीर्घ ॥

(तत्त्वालोकः) यद्येवं तर्हि यत्र ‘सुपि च’ इत्यस्य न प्राप्तित्वात् दीर्घत्वं नोपपद्येत्याशयेनाह—इह तर्हि ॥ दीर्घत्वं न प्राप्नोतीत्यनुषज्यते ।

(नलोपोदाहरणभाष्यम्)

नलोप—नलोपश्च न सिध्यति । ‘अग्ने त्री ते वाजिना त्री पधस्था ता ता पिण्डानाम्’ ‘न लोपः प्रातिपदिकान्तस्य’ इति नलोपो न प्राप्नोति ॥ नलोप ॥

(उद्घोतः) भाष्येऽप्ये त्री त इति । ननु परादिपक्षे न लोपः प्रातिपदिकान्तस्येत्यस्याप्राप्तावपि शेषछन्दसि बहुलमित्यनेन न लोपः सिद्ध इति चेत् । निर्दिश्यमानपरिभाषयाऽल्लोऽन्यपरिभाषया च इकारस्यैव लोपापत्तेरित्याशयात् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—यदि मित्पूर्वान्तस्तर्हि—‘तानि तानि’ इत्यवस्थायां ‘शेषछन्दसि बहुलमि’त्यनेनेकारलोपे प्रातिपदिकान्तत्वावस्य लोपे ‘ता ता’ इति सिद्ध्यति । तस्य परादित्वे तु—प्रातिपदिकान्तत्वाभावावस्य लोपाभावे तत्र सिद्ध्यदित्याशयेनाह—नलोपश्चेति ।

उद्घोते—नलोप इति—नविशिष्टेकारलोप इत्यर्थः । यदागमपरिभाषयेत्यादिः ।

(अनुस्वारोदाहरणभाष्यम्)

अनुस्वार—अनुस्वारश्च न सिध्यति । द्विषन्तपः परन्तपः । ‘मोऽनुस्वारो हलि’ इत्यनुस्वारो न प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) द्विषन्तप इति । परादिपक्षे तकारस्य मकारो भक्तस्तकारश्च पदान्त इति मकारोऽपि तङ्गत्वात् पदान्त इति सिद्धोऽनुस्वार इत्याहुः ॥ अन्ये तु तङ्गत्वात्तकारग्रहणेनास्य ग्रहणं भवतु न तु पदान्तत्वम् । नहि द्वयोर्मकारतकारयोः पदान्तत्वमुपपद्यत इत्याहुः ॥

(उद्घोतः) तङ्गत्वात्पदान्त इति । यद्गामा इत्यस्य तद्गाहकेण शब्देनागमस्य ग्रहणमित्यप्यर्थ इति भावः ॥ नहि द्वयोः रिति । ननु संयोगान्तलोपे उक्तरीत्याऽस्त्येव मस्य पदान्तत्वमिति चेदुक्तमेवैतत् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—यदि मित्पूर्वान्तस्तर्हि—मस्य पदान्तत्वादनुस्वारः सिद्ध्यति । तस्य परादित्वे तु—मस्यापदान्तत्वात् स न सिद्ध्यदित्याशयेनाह—अनुस्वारश्चेति ।

प्रदीपे—मितः परादित्वे भाष्यकृता दर्शिता द्विषन्तपादावनुस्वारानुपपत्तिं खण्डयति—परादीति । तां मण्डयति—अन्ये त्विति । अस्य—मकारस्य ।

उद्घोते—अपिना—आगमविशिष्टस्य ग्रहणमित्यस्य समुच्चयः । संयोगान्तेति—तकारस्येत्यादिः । उक्तरीत्या—एकदेशविकृतन्यायेन द्विषमित्यस्य मङ्गत्स्य पदत्वादित्युक्तरीत्या । उक्तमेवेति—तस्य न्यायस्यानाश्रयणेन तत्रानुस्वारानुपपत्तिकथनमित्यनेनेत्यादिः ।

(उदाहरणनिरासभाष्यम्)

मा भूदेवम् । ‘नश्चापदान्तस्य झलि’ इत्यनुस्वारो भविष्यति ॥

(उदाहरणान्तरभाष्यम्)

यस्तर्हि न झलपरः—वहलिहो गौः, अभ्रंलिहो वायुः ॥ अनुस्वार ॥

(तत्त्वालोकः) शब्दपर इति—तस्यानुस्वारो न सिद्ध्यतीति शेषः । अवशिष्टमत्र पूर्वत्र च पूर्ववद् बोध्यम् ॥

(उदाहरणभाष्यम्)

शीभावे नकारप्रतिषेध—शीभावे नकारस्य प्रतिषेधो वक्तव्यः । त्रुपुणी जतुनी तुम्बुरुणी । सनुम्कस्य शीभावः प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) शीभावे नकारप्रतिषेध इति । शीभावे विधीयमाने नकारस्य स्थानित्वप्रतिषेधो वक्तव्य इत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—कृत इत्यत आह—सनुम्कस्येति । यतो मितः परादित्वे इत्यादिः । औकारस्येति शेषः ।

प्रदीपे—नकारस्येति—वदकतयेति भावः ।

(उदाहरणनिरासभाष्यम्)

नैष दोषः, 'निर्दिश्यमानस्यादेशा भवन्ति' इत्येवं न भविष्यति ॥

(प्रदीपः) निर्दिश्यमानस्येति । यथा पादः पदिति पद्मावः पाच्छब्दस्यैव भवति, न तदन्तस्य ॥

(उद्घोतः) न तदन्तस्येति । पादन्तस्यानुच्चारणादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एषः—सनुम्कस्यौकारस्य शीभावपत्तिरूपः । निर्दिश्यमानस्येति—यत इत्यादिः । ह्रस्वेवमिति—इति परिभाषयेत्यर्थः । औकारस्यैव शीभावो भविष्यति, किन्तु सनुम्कस्य तस्येति शेषः । सनुम्कस्य तस्यानुच्चारणादित्याशयः ।

(उदाहरणसाधकभाष्यम्)

यस्तर्हि निर्दिश्यते तस्य न प्राप्नोति ॥

कस्मात् ?

नुमा व्यवहितत्वाद् ॥

(प्रदीपः) यस्तर्हीति । यो निर्दिश्यते तस्य न प्राप्नोति, श्रुतिसन्निपाति यद्रूपमौ इति तत्रकारेण भक्तेनापि तत्त्वतो व्यवहितमित्यर्थः ॥

(उद्घोतः) श्रुतिसंनिपातीति । उच्चारितमिति यावद् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—यस्तर्हीति—यदि निर्दिश्यमानपरिभाषा आश्रीयते तर्हि य औकार इत्यर्थः । तस्येति—शीभाव इति शेषः । एवं प्रदीपेऽपि । व्यवहितत्वादिति—औकारस्य नपुंसकपरत्वव्याघातादिति शेषः ।

प्रदीपे—यः—औकारः । श्रुतीति—यत इत्यादिः । व्यवहितमिति—नपुंसकादित्यादिः ।

(पूर्वान्तपञ्चाभ्युपगमभाष्यम्)

एवं तर्हि पूर्वान्तः करिष्यते ।

(तत्त्वालोकः) एवमिति—यदि मितोऽभक्तत्वे परादित्वे वा तावन्त एतावन्तो वा दोषा इत्यर्थः ।

(३१५ पूर्वान्तपदे दूषणवर्तिकम् ॥ ६ ॥)

॥ * ॥ पूर्वान्ते नपुंसकोपसर्जन-

ह्रस्वत्वं द्विगुस्वरश्च ॥ * ॥

(भाष्यम्)

यदि पूर्वान्तः क्रियते, नपुंसकोपसर्जनह्रस्वत्वं द्विगुस्वरश्च न सिध्यति ॥

(उदाहरणभाष्यम्)

नपुंसकोपसर्जनह्रस्वत्वम्—आराशस्त्रिणी धानाश-
ष्कुलिनी, निष्कौशाम्बिनी निर्वाराणसिनी ॥

द्विगुस्वरः—पञ्चारत्निनी दशारत्निनी । नुमि कृते अनजन्तत्वादेते विधयो न प्राप्नुवन्ति ॥

(प्रदीपः) धानाशष्कुलिनी इति । नित्यत्वात्पूर्वं नुमं मन्यत, तत्र कृतेऽनजन्तत्वाद्दशस्वराप्राप्तिः ॥ निष्कौशाम्बिनी इति । नपुंसकह्रस्वत्वमुपसर्जनह्रस्वत्वेन परत्वाद्वाध्यते, तदपि नुमि कृते तथैव न प्राप्नोति ॥

(उद्घोतः) धानाशष्कुलिनी इति । समाहारद्वन्द्वे तद्वित्व-
विवक्षायां द्विवचनम् । तत्र पूर्वं ह्रस्वः । ततो नुमि नास्ति दोष इत्यत आह—नित्यत्वादिति । इदं च पदस्य विभज्यान्वाख्यानपक्षे बोध्यम् ॥ अनजन्तत्वादिति । अच इत्यनेन प्रातिपदिकस्य विशेषणादित्यर्थः ॥ परत्वादिति । यद्यपि कार्यैक्ये यौगपद्यासम्भवेन विरोधाभावेन परत्वादित्यसङ्गतम् । तथापि नुमि कृते उभयोरप्यप्राप्त्योभयोः सम्भवसत्त्वेन च न भाष्ये काचिदनुपपत्तिः । अत एव भाष्ये नपुंसकोपसर्जनह्रस्वत्वमिति संक्षिप्तमेवोक्तमिति बोध्यम् ॥ तथैवेति । अनजन्तत्वादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पूर्वान्तः क्रियते इति—मिदित्यादिः तर्हीति शेषः ॥ 'ह्रस्वो नपुंसके प्रातिपदिकस्य' 'गोत्रियोरुपसर्जनस्य' इति सूत्रयोः 'अचश्च' इति सूत्रादुपस्थितेन अच इत्यनेन प्रातिपदिकं विशेष्यते, तथा च यदि मितपूर्वान्तस्तर्हि—नुमि कृते प्रातिपदिकस्या-
जन्तत्वव्याघाताद् 'आराशस्त्रिणी' इत्यादौ नपुंसकह्रस्वत्वम्, 'निष्कौ-
शाम्बिनी' इत्यादौ चोपसर्जनह्रस्वत्वं नोपपद्येत । एवमुत्तरपदस्येगन्त-
त्वव्याघाताद् 'पञ्चारत्निनी' इत्यादौ (इगन्ताद्युत्तरपदेषु परेषु पूर्वप-
दस्य प्रकृतिस्वरविधायकेन 'इगन्तकालकपालभगालशरावेषु द्विगौ' इति सूत्रेण विधास्यमानः) स्वरो नोपपद्येत्याशयः ॥ व्यापकाभावे व्या-
प्याभाव इति नियमाद् अजन्तत्वाभावसत्त्वे इगन्तत्वाभावोऽपि स्यादे-
वेत्यभिप्रायेणाह—अनजन्तत्वादिति । प्रातिपदिकस्योत्तरपदस्य चे-
त्यादिः । एते विधयः—द्वे ह्रस्वत्वे, एकः स्वर इति विधयः । एव-
मग्रेऽपि ।

प्रदीपे—ह्रस्वे कृतेऽकृते च प्राप्नुवतो नुमः 'कृताकृतप्रसङ्गि नित्यम्' इति परिभाषया नित्यत्वमभिप्रेत्याह—नित्यत्वादिति । पूर्व-
मिति—ह्रस्वादित्यादिः । तत्र—नुमि । तदपि—उपसर्जनह्रस्वत्वमपि ।
उद्घोते—समाहारद्वन्द्वे इति—धानाश्च शकुल्यश्चेति विग्रहे
इत्यादिः । 'स नपुंसकम्' इति सूत्रेण नपुंसकत्वे इति शेषः । कैयटोक्तं
खण्डयन् भाष्यं सङ्गमयति—यद्यपीति । उभयोः—नपुंसकह्रस्वत्व-
स्योपसर्जनह्रस्वत्वस्य च । एवमग्रेऽपि । उभयोरिति—अकृते इत्या-
दिः । इदमेव भाष्यकृदभिमतमित्याह—अत एवेति ।

(३१६ दूषणबाधकवार्तिकम् ॥ ७ ॥)

॥ * ॥ न वा बहिरङ्गलक्षणत्वात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

न वा एष दोषः ॥

किं कारणम् ?

'बहिरङ्गलक्षणत्वात्'

बहिरङ्गो नुम, अन्तरङ्गा एते विधयः ॥

‘असिद्धं बहिरङ्गमन्तरङ्गे’ ॥

द्विगुस्वरे भूयान् परिहारः—संघातभक्तोऽसौ नोत्स-
हतेऽवयवस्येगन्ततां विहन्तुमिति कृत्वा द्विगुस्वरो भवि-
ष्यति ॥ मिदचोऽन्त्यात्परः ॥ ४६ ॥

(प्रदीपः) न वेति । नित्यादप्यन्तरङ्गो बलीयानिति, स्वर-
हत्वौ च विभक्तिनिरपेक्षत्वादन्तरङ्गौ । तदत्र निर्दोषत्वात्पूर्वान्तपक्षः
स्थितः ॥ ४६ ॥

(उद्घोतः) अन्तरङ्गो बलीयानिति । असिद्धं बहिरङ्गमि-
त्येव समानकालप्राप्तिकबहिरङ्गसिद्धत्वबोधकं पूर्वजातबहिरङ्गासिद्ध-
त्वबोधकं चेति भावः ॥ अत एव भाष्येणाविरोधः । अकृतव्यूहपरिभाषा
तु नास्त्येवेति भावः । पञ्चारत्नशब्दे समाहारे द्विगु, प्रमाणे मात्रचो
लुगवा ॥ ४६ ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—किं कारणम्—कस्मात्कारणात् । बहि-
रङ्ग इति—विभक्तिसापेक्षत्वादिति भावः । भूयान् परिहारः—अनेको
विपुलो वा परिहारसमुदायः । असौ—नुम् ।

प्रदीपे—प्रकृतसुपसंहरति—तदत्रेति । तस्मादेषां पक्षाणां मध्ये
इत्यर्थः ।

उद्घोते—कैयटोक्त्यभिप्रायमाह—असिद्धमिति । भाष्ये—
‘असिद्धमि’तिमात्रात्मकेन । भाष्यासङ्गतिं परिहरति—अकृतेति ।

(इत्यागमस्थितिदेशनिर्णयप्रकरणम्)

(अथादेशनियामकप्रकरणम्)

(४२ परिभाषासूत्रम् ॥ १ । १ । ७ आ. ४)

एव इग्वस्वादेशे ॥ १ । १ । ४७ ॥

(सूत्रारम्भप्रयोजनाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

किमथमिदमुच्यते ?

(प्रदीपः) एव इक् ॥ ४७ ॥ किमर्थमिति । विनापि सूत्रेण-
ष्टसिद्धिरिति प्रश्नः ॥

(उद्घोतः) एव इक् ॥ ४७ ॥ विनापीति । वक्ष्यमाणसूत्र-
प्रत्याख्यानप्रकारेणैति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इदम्—प्रकृतसूत्रम् । एवमग्रेऽपि ।
प्रदीपे—सूत्रेण—प्रकृतसूत्रेण । एवमुद्घोतेऽपि । इति—इति हेतोः ।
उद्घोते—प्रकारेऽन्वयमभिप्रेत्याह—वक्ष्यमाणेति । ‘सिद्धमेकः
संस्थानत्वादि’त्यादिनेत्यादिः । एवः संस्थानत्वादैवश्चोत्तरभूयस्त्वा-
दिगेव हत्वः स्यादिति प्रकृतसूत्रं किमर्थमिति प्रश्नः ।

(३१७ प्रयोजनवार्तिकम् ॥ १ ॥)

॥ * ॥ एव इग्वचनं सवर्णाकारनि-

वृत्त्यर्थम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

एव इग्ववतीत्युच्यते—सवर्णनिवृत्त्यर्थमकारनि-
वृत्त्यर्थं च ॥ सवर्णनिवृत्त्यर्थं तावत्—एवो ह्रस्वादेश-

शासनेषु अर्धं एकारोऽर्धं ओकारो वा मा भूदिति ॥
अकारनिवृत्त्यर्थं च—इमावैचौ समाहारवर्णौ मात्राऽ-
वर्णस्य, मात्रवर्णोवर्णयोः । तयोर्ह्रस्वशासनेषु कदाचि-
दवर्णः स्यात् कदाचिदिवर्णोवर्णौ । मा कदाचिदवर्ण
भूदित्येवमर्थमिदमुच्यते ॥

(प्रदीपः) एङ इति । एङः प्रक्षिष्टावर्णत्वात्प्रक्षिष्टावर्णावर्ध-
कारौकारौ प्राप्नुतौ, न तु विक्षिष्टावर्णयोरेचोरिति भावः ॥ समाहार-
वर्णाविति । समाहियमाणावयवत्वात् ॥ मात्राऽवर्णस्येति । अष्टाद-
शभेदभिन्नस्यावर्णस्य मात्राऽवयव इति भेदसङ्गात्वात् षष्ठ्या निर्देशः ॥

(उद्घोतः) एच इति वक्तव्ये एङ इति अनुचितमत आह—
एङ इति ॥ प्रक्षिष्टेति । पांश्चदशवदित्यर्थः ॥ प्रक्षिष्टावर्णत्वादि-
नाप्यान्तरतम्यङ्गृह्यत इति भावः ॥ ऐचोस्तदप्राप्तौ हेतुमाह—न
त्विति । ऐचौ त्वर्थौ न स्त एवेति भावः ॥ सवर्णाकारनिवृत्त्यर्थमि-
त्येतद्विषयभेदेन योज्यत इति बोध्यम् ॥ संघञन्तसमाहारशब्दस्य
वर्णशब्देन न बहुव्रीहिवर्णैकदेशस्य वर्णत्वाभावादत आह—समा-
हियमाणावेति । मध्यमपदलोपी समास इति भावः ॥ मात्राऽवर्ण-
स्येति भाष्यस्य मात्राकालावर्णादिसदृश ऐचोरवयव इति तात्पर्यम् ॥
मात्रावयव इति । तत्सदृशश्चैतयोरवयव इत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—कात्यायनेन शुक्लवज्रुःप्रातिशाख्ये
कथितम् ‘ऐकारौकारयोः कण्ठ्या पूर्वा मात्रा तालव्योऽप्योत्तरा’
इत्यनुसृत्याह—मात्रेति । तयोः—ऐचोः । कदाचिदिति—विनि-
गमनाविरहादित्यादिः ।

प्रदीपे—अस्य वाच्यार्थं कथयन् षष्ठ्या निर्देशमुपपादयति—
अष्टादशेति ।

उद्घोते—एच इतीति—नन्वित्यादिः । अपिना—कण्ठतालुस्थान-
त्वसंग्रहः । तदप्राप्तौ—अर्धैकारौकाराप्राप्तौ । नन्वेवमपि तयोरेचावे-
वाधौ स्यातामित्यत आह—ऐचौ त्विति । भाष्यगूढाशयमाह—
सवर्णेति । विषयभेदेन—एङ्गृह्यविषयभेदेन । कर्मेति । नन्वि-
त्यादिः । अवयवशब्दलोपादाह—मध्यमपदलोपीति । वस्तुतस्तस्य
मात्रात्वाभावादाह—मात्राकालेति । अत एव चात्र कर्मधारयसमासे-
नापि न निर्वाह इत्याशयः । उक्ततात्पर्यान्तरोधेनाह—तत्सदृश
इति । एतयोः—ऐचोः । इत्यर्थः—इति शेषः ।

(भाष्यम्)

अस्ति प्रयोजनमेतत् ॥

किं तर्हीति ॥

(तत्त्वालोकः) किमेतत्प्रयोजनवत्त्वात् प्रकृतसूत्रं विधेयमि-
त्याशयेन पृच्छति—अस्तीति । किमित्यादिः । अवश्यं कर्तव्यमित्या-
शयेनाह—किमिति । इति—एतत् ।

(अनिष्टापत्तिनिराकरणाधिकरणम्)

(३१८ आक्षेपवार्तिकम् ॥ २ ॥)

॥ * ॥ दीर्घप्रसङ्गस्तु ॥ * ॥

(भाष्यम्)

दीर्घास्त्विकः प्राप्नुवन्ति ॥

किं कारणम् ? ।

स्थानेऽन्तरतमो भवतीति ॥

(प्रदीपः) दीर्घास्त्विति । स्वतन्त्रमिदं निर्वर्तकमिति भावः ॥
भाव्यमानस्यापि सवर्णग्रहणं दृश्यतेऽमूस्यामित्यादाविति दोषोप-
न्यासः ॥

(उद्घोतः) नन्वस्य नियमत्वेन ह्रस्वविधेयकाव्यतया कथं
दीर्घाप्रसिद्धता आह—स्वतन्त्रमिति । नियमत्वेऽनुवादादिदोषाद्विधित्व-
मेव न्याय्यमित्यभिमानः ॥ भाव्यमानस्येति । सम्बन्धसामान्ये षष्ठी ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—दीर्घा इति—यदि प्रकृतसूत्रं क्रियते,
तर्हि—एचामित्यादिः । तु—अपि । एवं वार्तिकेऽपि ।

प्रदीपे—इदमिति—प्रकृतसूत्रमित्यर्थः । इक इति शेषः । नन्वेव-
मपीको विधीयमानत्वात्तेन सवर्णग्रहणासम्भवात्कथं दीर्घप्रसङ्ग
इत्यत आह—भाव्यमानस्येति ।

उद्घोते—अस्य—प्रकृतसूत्रस्य । तत्र बीजमाह—नियमत्वे
इति । आदिना निवृत्तिकल्पनापरिग्रहः । नियमस्थले हि प्राप्तयोर्द्वयो-
रेकानुवादेनापरनिवृत्तिर्ज्ञाप्यते । नन्वत्र तृतीया युक्त्यत आह—
सम्बन्धेति ।

(आक्षेपवाधकभाष्यम्)

ननु च ह्रस्वादेश इत्युच्यते, तेन दीर्घा न भवि-
ष्यन्ति ॥

(प्रदीपः) ननु चेति । अयं हि वाक्यार्थः—एचो ह्रस्वप्रसङ्गे
श्वेव ह्रस्व इति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एचं स्थाने दीर्घाणामिकां प्रसङ्गस्य
वारकं दीर्घविरोधिह्रस्वपदं प्रकृतसूत्र एवोपात्तमिति तत्र तेषां न प्रसङ्ग
इत्याशयेनाह—ननु चेति । प्रकृतसूत्र इति शेषः । दीर्घा इति—
एचामित्यादिः । इक इति शेषः ।

प्रदीपे—प्रकृतसूत्रे ‘ह्रस्वादेशे’ इत्यत्र निर्धारणे सप्तमी, एकवच-
नन्तु सौत्रत्वात् । तथा च—आदिश्रयमानेषु ह्रस्वेषु य इक स एचः
स्थाने भवतीत्यर्थः । इक चार्थतो ह्रस्व एव, न तु दीर्घः । तत्फलित-
माह—अयं हीति । ह्रगेवेति—ह्रस्व एव इत्यर्थः ।

(आक्षेपसाधकभाष्यम्)

विषयार्थमेतत् स्यात्—एचो ह्रस्वप्रसङ्गे इग्भ-
वतीति ॥

(प्रदीपः) विषयार्थमिति । यत्र ह्रस्वो विधीयते तत्रैवास्वो-
पस्थानं यथा स्याद्, देवदत्तेति प्लुतादिविधायुपस्थानं मा भूद् ।
अस्मिन्क्षेपस्थिते वाक्यभेदेनैव इको विधीयमाना अन्तरतमा दीर्घा
एव प्राप्नुवन्ति । ह्रस्वस्य बाधितत्वादीर्घेषु कृतेषु पुनर्ह्रस्वाप्रसङ्गः ॥

(उद्घोतः) देवेति । देवदत्तेत्येतद्विषयकगुरोरनुत् इत्येतत्-
प्लुतविधायित्वर्थः । आदिनोदात्तादिस्वरसंग्रहः ॥ नन्वेन दीर्घे पुन
स्तेन लक्षणेन ह्रस्वः स्यादत आह—ह्रस्वस्येति । अपवादस्य प्रवृत्त्या
तद्विषये उत्सर्गाप्रवृत्तेरिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तत्र विषये सप्तमीत्याह—विषयेति ।
तत्र युक्तम्, यतः प्रकृतसूत्र इत्यादिः । एतत्—ह्रस्वादेश इत्येतत् ।
स्यादिति—तथा चायं वाक्यार्थ इति शेषः ।

प्रदीपे—भाष्याशयमाह—यत्रेति । येनेत्यर्थः । अस्य—प्रकृत-
सूत्रस्य । एच इति—ह्रस्वप्रसङ्गे इत्यादिः । दीर्घा एवेत्यत्र हेतुगर्भं
विशेषणमाह—अन्तरतमा इति ।

उद्घोते—देवदत्तेत्यस्य प्लुतविधिलक्ष्यत्वेन तद्विधित्वासम्भवा-
दाह—देवदत्तेति । अनेन—प्रकृतसूत्रेण । तेन—यत्रास्वोपस्थानमनेन ।

(३१९ समाधानवार्तिकम् ॥ ३ ॥)

॥ * ॥ दीर्घाप्रसङ्गस्तु निवर्तकत्वात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

दीर्घाणां त्विकामप्रसङ्गः ॥

किं कारणम् ? ।

‘निवर्तकत्वात्’ । नानेनेको निवर्त्यन्ते ।

किं तर्हि ? ।

अनिको निवर्त्यन्ते ॥ सिद्धा ह्यत्र ह्रस्वा इकश्चान-
कश्च । तत्रानेनानिको निवर्त्यन्ते ॥

(प्रदीपः) निवर्तकत्वादिति । एकवाक्यभावेनैव श्वेव ह्रस्वो
भवति नान्य इत्येवमनिको व्यावर्त्यन्ते ॥ यदि तर्हेकवाक्यता, एज-
व्यतिरेकेणान्यस्य ह्रस्वो न प्राप्नोति । नैष दोषः, पूर्वं ह्रस्वश्चत्वाच्च
उपस्थानाद् ह्रस्वत्वं क्रियते । तत्रैचोऽप्यन्तर्भावाद ह्रस्वे क्रियमाणे
एच इत्यस्योपस्थानम् ॥

(उद्घोतः) एकवाक्यभावेनैव इति । एकवाक्यभावो नाम
एच इत्यस्य ह्रस्वे शेषभावः । न तु परस्परविद्योगाभावः ॥ अन्व-
यस्तु वाक्यभेदेनैवेति ॥ एतदजानानो नोदयति—यदीति । उक्ता-
भिप्रायेणैवोत्तरयति—पूर्वं ह्रस्वेति । एवं हि परिभाषाद्वयस्याप्यनु-
ग्रहो भवतीति भावः ॥

(तत्त्वालोकः)—भाष्ये—किं कारणम्—कस्मात्कारणात् ।
अनेन—प्रकृतसूत्रेण । निवर्त्यन्ते—निष्पाद्यन्ते । किन्तर्हीति—
क्रियत इति शेषः । निवर्त्यन्ते—व्यावर्त्यन्ते । सिद्धा इति—प्राप्ता
इत्यर्थः । सूत्रान्तरेणेत्यादिः । अत्र—यच्च । तत्र—प्राप्तेषु—इत्यनिक्षु
च । तथा चेदं सूत्रं नियामकमेव, न तु विधायकमिति भावः ।

प्रदीपे—ह्रस्वश्रुत्येति—येन ह्रस्वो विधीयते तत्रेति भावः ।
तत्र—अक्षु ।

उद्घोते—ह्रस्वे—ह्रस्वविधायके । एवं हि—तत्र क्रमेणोप-
स्थितिसत्त्वे हि । परिभाषाद्वयस्येति—‘अचश्च’ ‘एच इग्’ ह्रस्वादेशे’
इति परिभाषाद्वयस्येत्यर्थः । तथा च न कस्यचिद् ह्रस्वानुपपत्ति-
रिति भावः ।

(सूत्रप्रत्याख्यानधिकरणम्)

(प्रथमप्रयोजनप्रत्याख्यानभाष्यम्)

सवर्णनिवृत्त्यर्थेन तावन्नार्थः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रकृतसूत्रस्य—एकदेशे सवर्णनिवर्तनम्, ऐजंशे
चाकारनिवर्तनं प्रयोजनं प्रत्यपादि । तस्य क्रमशः खण्डनेन तत्प्रत्या-
खण्डे—सवर्णोति । नार्थ इति—प्रकृतसूत्रस्येति शेषः । एवमप्येवम् ।

(३२० प्रत्याख्यानसाधकवार्तिकम् ॥ ४ ॥)

॥ * ॥ सिद्धमेकः सस्थानत्वात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

सिद्धमेतत् ॥

कथम् ?

एकः ‘सस्थानत्वाद्’ इकारोकारौ भविष्यतः; अर्धं
एकारोऽर्धं ओकारो वा न भविष्यति ॥

(प्रदीपः) सिद्धमेव इति । एकारस्य तालव्यस्य तालव्य-
शकार ओकारस्यौष्ठ्यस्योकार ओष्ठ्यो भविष्यतीत्यर्थः ॥

(उद्घोतः) एकारस्येति । यत्तु कण्ठतात्त्वादिस्थानत्वेऽपि
विप्रतिषेधेन पूर्वावयवो न स्वान्तरतमादेशप्रयोजकः, किन्तु परावयव
एवेति न दोष इति ॥ तत्र । लक्ष्यगतपरत्वमादाय, विप्रतिषेधशास्त्रा-
प्रवृत्तेः स्थानिवत्प्रकरणभाष्ये स्पष्टत्वात् । किन्त्वन्तरङ्गत्वेन पूर्वावयव
एव तथेति बोध्यम् ॥ भाष्ये—अर्ध एकारोऽर्ध ओकारो वा न
भविष्यतीति । नयोरसत्त्वादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धमिति—यत इत्यादिः । एतत्-
सवर्णनिवर्तनम् । एङ इति—यत इत्यादिः । अर्ध एकार इति—
किन्त्वित्यादिः ।

प्रदीपे—‘इच्छेयास्तालौ’ ‘उवोपोपध्मा ओष्ठे’ इति प्रातिशाख्य-
शिक्षान्तरानुरोधेन एकारेकारयोरोकारोकारयोश्च सस्थानत्वं प्रति-
पादितमित्याह—एकारस्येति ।

उद्घोते—पाणिनीयशिक्षानुरोधेनैव तयोस्तयोस्तदुक्तमिति कथितं
कैयटेन ‘एकास्ये’तीति दण्डिकृष्णाद्यां किं खण्डयति—यस्त्विति ।
विप्रतीति—शब्दपरेत्यादिः । स्वेति—यत्त्वित्यर्थः । तथा—स्वान्तर-
तमादेशप्रयोजकः । एवञ्च न पाणिनीयशिक्षाश्रयणेन सामञ्जस्यमिति
शिक्षान्तराश्रयणमेव कैयटमिमितमित्याशयः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

ननु च एङः सस्थानतरावर्धेकाराद्धौकारौ ॥

(उद्घोतः) इतरस्तु सस्थानत्वाभावादिति हेतुरनेनोक्त इति
मत्वा नोदयति—ननु चेति ॥ सस्थानतराविति । कण्ठतालु-
स्थानमिति पक्षेऽपि स्थानसाम्यसत्त्वमिति बोधयितुं तरनिर्देशः ॥

(तत्त्वालोकः) उद्घोते—सस्थानत्वेति—यदोऽर्ध एका-
रोऽर्ध ओकारो वा न भविष्यतीत्यत्रेत्यादिः । अनेन—एङः
सस्थानत्वाद् शकारोकारौ भविष्यतः’ इति प्रत्येन ।

(समाधानभाष्यम्)

न तौ स्तः । यदि हि तौ स्यातां तावेवायमुपदिशेत् ॥

(उद्घोतः) स्वाशयं प्रकटयति—न तौ स्त इति ॥ तावे-
वेति । प्रत्याहारस्येति भावः । एतच्च एङोक्त्ये निरूपितम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—नेति—तत्र, यत इत्यादिः । तौ—
अर्धकारार्धोकारौ । स्यातामिति—तर्हीति शेषः । अयम्—महेश्वरः ।

(समाधानबाधकभाष्यम्)

ननु च भोश्छन्दोगानां सात्यमुपि राणावनीया
अर्धमेकारमर्धमोकारं चाधीयते—‘सुजाते एष’ सृजते,
‘अव्ययो ओद्रिभिः सुतम्’ ‘शुक्रन्ते एन्यद्’ ‘यजतं ते
एन्यत्’ इति ॥

(तत्त्वालोकः) छन्दोगानामिति—छन्दोगानां मध्ये साम-
शाखाविशेषाभ्येतारः सात्यमुपयो राणावनीयाश्चेत्यर्थः ।

(समाधानसाधकभाष्यम्)

पार्षदकृतिरेषा तत्रभवताम् । नैव लोके नान्यस्मिन्
वेदे—अर्ध एकारः, अर्ध ओकारो वास्ति ॥

(उद्घोतः) पार्षदेति । तत्रभवतां या पार्षत्सभा तत्र भवे-
त्यर्थः । भाष्यप्रयोगादेव गमकत्वात्साङ्ख्यं बोध्यम् ॥

५४००

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पार्षदेति—तत्रभवताम् पूज्यानां
(छन्दोगानामेव) या पार्षत् सभा तत्र भवा चासौ कृतिः अध्य-
नादिक्रिया एषा अर्धकारार्धोकारविषयिणीति समुदितार्थः । नैव—
न तु । न—न च ।

उद्घोते—नन्वेवमसामर्थ्यात्कथं वृत्तिरित्यत आह—भाष्येति ।

(द्वितीयप्रयोजनप्रस्थाख्यानभाष्यम्)

अकारनिवृत्त्यर्थेनापि नार्थः ।

(३२१ प्रस्थाख्यानसाधकवार्तिकम् ॥ ५)

॥ ❀ ॥ ऐचोश्चोत्तरभूयस्त्वात् ॥ ❀ ॥

(भाष्यम्)

ऐचोश्चोत्तरभूयस्त्वादवर्णो न भविष्यति । भूयसी
मात्रेवर्णोवर्णयोः, अल्पीयस्यवर्णस्य । भूयस एव ग्रह-
णानि भविष्यन्ति । तद्यथा ‘ब्राह्मणग्राम आनीयताम्’
इत्युच्यते । तत्र चावरतः पञ्चकारुकी भवति ॥ एच
ङ्ग्रस्त्वादेशे ॥ ४८ ॥

(प्रदीपः) ऐचोश्चेति । ऐकारः कण्ठतालव्य ओकारः
कण्ठ्योष्ठ्यः । न च तथाविधो ह्रस्वोऽस्तीति अवयवान्तरतमेन
भाष्यम् । भूयसा चाऽवयवेन व्यपदेशो भवति । तदात्मक इव हि
समुदायो लक्ष्यत इतीदुतावेव भविष्यतः ॥ ब्राह्मणग्राम इति ।
ब्राह्मणानां वास्तव्यत्वे उदाहरणम् । न तु स्वामित्वे ॥ ४८ ॥

(उद्घोतः) भूयस एवेति । भूयोऽस्त्यान्तरतम्यप्रतियोगि-
तया ग्रहणमित्यर्थः ॥ ब्राह्मणस्वामिकग्रामस्य भूयसा व्यपदेशे इष्टा-
न्तत्वासङ्गतेराह—वास्तव्यत्वे इति । वास्तव्यः कर्तारि त्वान्तः ।
कुलालकर्मारवर्षकिनापितरजकाः पञ्चकारुकी ॥ ४८ ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—ऐचोश्चोत्तरभूयस्त्वादिति—(यतः
सिद्धमेकारस्यापि निवर्तनम् । कथम् ? यतः) ऐचोश्चोत्तरभूयस्त्वाच्च
(शकारोकारौ भविष्यतः, किन्तु) अवर्णो न भविष्यतीत्यन्वयः ।
वर्षकारोऽपि तालव्य एव, औकारश्चाप्योष्ठ्य एव; तदा तयोः चकार-
समुच्चितसस्थानत्वाद् शकारोकारावेव भविष्यतः, न त्ववर्णो विस्थान-
त्वात् । यदि चकारः कण्ठतालव्यः, औकारश्च कण्ठ्योष्ठ्यः; तर्हि
तयोश्चोत्तरभूयस्त्वादिकारोकारावेव भविष्यतः, न त्ववर्णो आक्षेपत्वा-
दिति भावः । ‘अकारार्धमेकारोकारयोरादि’ ‘शकारोऽप्यर्धः पूर्वस्य
शेषः’ ‘उकारस्तूत्तरस्य’ इति तैत्तिरीयप्रातिशाख्योक्त्यनुसारेणाह—
भूयसीति । सार्धमात्रैकमात्रेत्यर्थः । तयोर्हीत्यादिः । अल्पीयसी—
अर्धमात्रा । तयोः स्वार्थे ईवमुन् । ग्रहणानीति—अत्र बहुवचनं
लक्ष्यवदुत्त्वामिप्रावम् । भूयसा व्यपदेशे इष्टान्तमाह—तद्यथेति ।
ननु यत्र ब्राह्मणा एव सन्ति, न त्वन्ये, स एव ब्राह्मणग्रामपदवाच्य
इति तत्र तस्य इष्टान्तत्वं नोपपद्यते इत्यत आह—तत्र चेति । अव-
रतः—अन्ततः । तथाच यत्र ब्राह्मणा बहवो वसन्ति, अन्ये
चास्याः, सोऽत्र विवक्षितः; पञ्चकारुकरहितस्य ब्राह्मणग्रामस्या-
प्रसिद्धत्वादित्याशयः ।

प्रदीपे—तथाविधः—कण्ठतालव्यः कण्ठ्योष्ठ्यो वा । ह्रस्वः—
अवर्णः । तदात्मकः—भूयोऽवयवात्मकः । समुदायस्य भूयोऽवयव-
वदात्मकत्वेन वस्तुतो भूयोऽवयवात्मकत्वाभावादाह—इवेति ।

उद्घोते—वास्तव्यत्वं वासकवृत्त्वमित्याह—कर्तरीति । यद्यपि
भाष्यकृताऽत्र ‘सवर्णैस्तादिना प्रकृतस्य निष्कलत्वं प्रतिपादितम्;
तथापि तत्र सिद्धान्तभूतम्; सस्थानत्वस्यापाणिनीयशिक्षानुरोधेनो-

कत्वात्, कचिच्च ऐचोः पूर्वभूयस्त्वस्यापि सत्त्वेनोत्तरभूयस्त्वस्यानियतत्वात् । अत एव 'प्लुतावैच इदुतावि'ति सूत्रभाष्ये विनिगमना विरहाश्रयेण तयोर्भूयस्युक्तम् । एवञ्च प्रकृतसूत्रस्य नियामकत्वेन सत्त्वमेव युक्तमिति बोध्यम् ।

(४३ परिभाषासूत्रम् ॥ १ । १ । ७ । आ. १२९ ॥)

षष्ठी स्थानेयोगा ॥ १ । १ । ४९ ॥

(स्थानेयोगशब्दार्थनिरूपणाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

किमिदम्—स्थानेयोगेति ? ॥

(प्रदीपः) षष्ठी ॥ ४९ ॥ किमिदमिति । समासे विभक्तेः श्रवणाप्रसङ्गोऽसमासेऽपि युक्तिरिति प्रामोति, न तु योगेति प्रश्नः ॥

(उद्घोतः) षष्ठीस्था ॥ ४९ ॥ युक्तिरिति । षष्ठीति स्त्रीलिङ्गविशेषणत्वादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—किमिति—कथं सिद्धयतीति भावः । प्रदीपे—समासे इति—'सुपो धात्विति' लुकेति शेषः । 'अकर्त्तरि च कारके संशयायामिति' प्राप्तस्य घञः स्त्रियां किना बाधादाह—असमासे इति । अपिना समाससमुच्चयः । प्रश्न इति—इति कारणादित्यादिः ।

उद्घोते—षष्ठीतीति—योगेत्यस्येत्यादिः ।

(समाधानभाष्यम्)

स्थाने योगोऽस्याः सेयं स्थानेयोगा । सप्तम्यलोपो निपातनात् ॥

तृतीयाया वा एत्वम् । स्थानेन योगोऽस्याः सेयं स्थानेयोगेति ॥

(प्रदीपः) स्थानेयोगोऽस्या इति । स्थाननिमित्तसम्बन्धेत्यर्थः ॥ तृतीयाया वेति । निपातनादिति योज्यम् । यथा देवदत्तस्य यज्ञदत्त इति पुत्रत्वादिद्वारकः संबन्धोऽवगम्यते । एवमस्तेभूरित्यत्राप्यस्यां परिभाषायां सत्यां स्थाननिमित्तः संबन्धोऽवसीयते ॥ स्थानमर्थ इति केचिदाहुः । तिष्ठन्त्यस्मिन् शब्दा इति स्थानम् । अर्थे च शब्दास्तिष्ठन्ति । तेनास्तेरर्थे भूरित्यर्थः ॥ अन्ये त्वाहुः—अस्त्रो रोपधयोरमन्यतरस्यामित्यादौ रोपधादीनामानर्थक्याङ्गावसाधनः प्रसङ्गाची स्थानशब्द आश्रीयते । तेनास्तेः प्रसङ्गेऽस्तेः प्राप्तौ भूः प्रयुज्यते इत्यर्थः संपद्यते ॥ स्वाभाविकोऽस्तेरप्रयोग आर्षधातुके भूशब्दस्य च प्रयोगोऽनेन प्रकारेणान्वाख्यायते ॥

(उद्घोतः) निपातनादिति । तृतीयान्तस्य समासे तृतीयाया लुक्त्यस्यैत्वमित्यर्थः ॥ तृतीयायाः स्थाने एतद्विधाने तु अन्तरङ्गबाधे मानाभावादिनादेशेऽन्त्यस्य स्याद्, लुगबाधे मानाभावाच्च । वृष्णापत्तेश्च । अत एवेत्वं नोक्तमिति बोध्यम् ॥ अत्र स्थानसामीप्यादयः षष्ठ्यर्थसम्बन्धनिरूपकाः, न तु षष्ठ्यर्था इति न मनुष्यस्यभाष्यविरोधः । अत एवात्र भगवता सप्तम्यन्तेन तृतीयान्तेन वा समासो दक्षितः, न तु समानाधिकरणबहुव्रीहिः । तदध्वनयतोक्तम्—स्थाननिमित्तसंबन्धेत्यर्थ इति ॥ नन्वादेशविधौ स्थानशब्दाभावेन कथं स्वावनिमित्तः संबन्धोऽत आह—यथेति । तथा च देवदत्तस्य यज्ञदत्त

इत्युक्ते किमित्याकाङ्क्षावशात्पुत्र इत्यध्याहारो यथा, तथा प्रदेशेषु स्थानपदाध्याहारेण वाक्यैकदेशन्यायेन वा बोध इति भावः ॥ अर्थे चेति । वाचकत्वसंबन्धेनेति भावः ॥ अस्तेः प्रसङ्ग इत्यस्य व्याख्या—अस्तेः प्राप्ताविति ॥ प्रयोग इति । स्वाभाविक इत्यनुपपद्यते । शब्दनित्यत्वमङ्गापत्त्या स्थानशब्दो निवृत्तिवाची नोपपद्यत इति भावः । रन्विधौ रोपधयोरित्यर्थे रन्विदित इत्यर्थे न क्षतिरित्यत्रारुचिः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—नन्वेवं 'सुपो धात्विति' विभक्तेर्लुक् प्रसज्येत्येत्यत आह—सप्तम्यलोप इति । निपातनादिति—अस्य देहलीदीपन्यायेन पूर्वत्र परत्र चान्वयः । तृतीयाया इति—अलुप्ताया इत्यादिः । अलुग एत्वञ्च निपातनेनैव साध्यते । ततः 'अतो गुणे' इति पररूपमित्याशयः ।

प्रदीपे—योज्यम्—अनुषङ्गनीयम् इति—इत्यत्र । अस्याम्—'षष्ठी स्थानेयोगे'त्यस्याम् । अवसीयते—निश्चीयते ।

उद्घोते—अस्य—स्थानशब्दघटकस्य अकारस्य । इत्यर्थः—इति 'तृतीयाया—एत्वमिति' भाष्यार्थः । ननु यथाश्रुतमेव भाष्यार्थः कुतो नेत्यत आह—तृतीयाया इति । इनादेशे इति—एत्वात्पूर्वमित्यादिः । अन्यस्येति—एतदिति शेषः । नन्वपवादत्वादित्वमेव तस्मात्पूर्वं स्यादित्यत आह—लुगिति । लुको हि सर्वापवादतेत्याशयः । भावाच्चेति—अत्र 'भावश्चे'ति पाठो युक्तः । वृद्धधापत्तेश्चेति—अयम्पाठो न युक्तः, 'अतो गुणे' इत्यनेन तस्या बाधात् । अत एव—उक्तरीत्या तृतीयायाः स्थाने एत्वस्य विधातुमशक्यत्वादेव ॥ अत्र मया यथाश्रुतमेव भाष्यार्थः स्थापितः, नागेशेन तु श्रुतमतिक्रम्य स स्थापितः । तत्र कस्य युक्ततेति विद्वद्भिर्विवेचनीयम् ॥ मनुष्यस्यस्थ-भाष्यविरोधम्परिहरति—अत्रेति । अत एव—तथाऽभिमतत्वादेव । कैयटस्याप्यत्र सम्मतितिर्याह—तदिति । अप्रकरणशस्यानेकसम्बन्ध-संशयकस्य जिज्ञासामभिप्रेत्य सामान्ये ननुसंकेनाह—किमिति । लाघवादाह—वाक्येति । पौनरुक्त्यं परिहरति—अस्तेरिति । ननु स्थानशब्दो निवृत्तिवाच्येव कुतो नोक्त इत्यत आह—शब्दनित्य-स्वेति । अन्येतु मतादरमूर्च्छं खण्डयति—रन्विधाविति ।

(सूत्रप्रयोजनाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

किमर्थं पुनरिदमुच्यते ? ॥

(प्रदीपः) किमर्थमिति । विनापि सूत्रेणैष्ट सिध्यति, आरब्धे चातिप्रसङ्ग इति प्रश्नः ॥

(उद्घोतः) आरब्धे चेति । तत्रातिप्रसङ्गवारणाय व्याख्यानत इत्येतदाश्रयेण तयैव सिद्धौ परिभाषेयं व्यर्थेति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इदम्—'षष्ठी स्थानेयोगे'ति सूत्रम् । प्रदीपे—सूत्रेण—प्रकृतसूत्रेण । आरब्धे चेति—प्रकृतसूत्रे इत्यादिः । अवयवषष्ठ्यादाविति शेषः । इति—इति हेतोः ।

उद्घोते—तयैव—'व्याख्यानतः' इति परिभाषयैव । इयम्—'षष्ठी स्थानेयोगे'तीयम् ।

(३२२ समाधानवार्तिकम् ॥ १ ॥)

॥ * ॥ षष्ठ्याः स्थानेयोगवचनं

नियमार्थम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

नियमार्थोऽयमारम्भः । एकशतं षष्ठ्यर्थाः, यावन्तो वा सन्ति । ते सर्वे षष्ठ्यामुच्चारितायां प्राप्नुवन्ति ।

इध्यते च—व्याकरणे या षष्ठी सा स्थानेयोगैव स्यादिति । तच्चान्तरेण यन्नं न सिध्यतीति षष्ठ्याः स्थाने-योगवचनं नियमार्थम् । एवमर्थमिदमुच्यते ॥

(प्रदीपः) एकशतमिति । षष्ठीदण्डकपाठाश्रयेणैतदुक्तम् ॥ यावन्तो वेति । शब्दे यावतां संभव इत्यर्थः ॥

(उद्घोतः) षष्ठीदण्डकपाठो ग्रन्थविशेषः । भाष्ये—षष्ठ्यर्था इति । षष्ठीप्रयोजनकास्तदर्थान्वयिनः शब्दाः शतमित्यर्थः ॥ यदा षष्ठ्यर्थानां शतत्वे तेषां शतत्वमर्थसिद्धं बोध्यम् ॥ एकशतमिति निर्णयेनाभिधाय पुनः संदिग्धाभिधानमयुक्तमत आह—शब्द इति । वाशब्दो वाक्यालङ्कारे ॥ भाष्ये—प्राप्नुवन्तीति । तेषां सर्वेषां बोधः प्राप्नोतीत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—नियमार्थः—‘व्याकरणे या षष्ठी सा स्थाननिरूपितनिवर्त्यनिवर्तकभावरूपसम्बन्धाधिकैवे’ति नियमला-भार्थः । एवम्पूर्वत्र परत्र चापि । अयम्—‘षष्ठी स्थानेयोगैव’त्ययम् । उक्तमेवोपपादयति—एकशतमिति । एवमर्थम्—नियमार्थम् । इदम्—प्रकृतसूत्रम् ।

प्रदीपे—सम्भव इति—तावन्त इति शेषः ।

उद्घोते—अत्रार्थशब्दः प्रयोजनवाचीत्याह—षष्ठीप्रयोजनका इति । तदर्थान्वयिनः—षष्ठ्यर्थान्वयिनः । तत्र सोऽभिधेयपर एवेत्याह—यद्वेति । तेषाम्—तदन्वयिनां षष्ठीप्रयोजनकानां शब्दानाम् । एकेति—नन्वित्यादिः । नन्वेवं वाशब्दासङ्गतिरित्यत आह—वाशब्द इति ।

(भाष्यम्)

अस्ति प्रयोजनमेतत् ॥

किं तर्हीति ॥

(तत्त्वालोकः) किमेतत्प्रयोजनार्थं प्रकृतसूत्रमारब्धव्यमित्याशयेन पृच्छति—अस्तीति । किमित्यादिः । अवश्यमारब्धव्यमित्यभिप्रायेणोत्तरयति—किमिति । इति—यतत् ।

(अनिष्टापत्तिनिराकरणाधिकरणम्)

(३२३ आक्षेपवार्तिकम् ॥ २)

॥ * ॥ अवयवषष्ठ्यादिष्वतिप्रसङ्गः

शासो गोह इति ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अवयवषष्ठ्यादयस्तु न सिध्यन्ति ॥

तत्र को दोषः ?

‘शास इदङ्ङ्लोः’ इति शासेश्चान्त्यस्य स्यादुपधा-मात्रस्य च । ‘ऊदुपधाया गोहः’ इति गोहेश्चान्त्यस्य स्यादुपधामात्रस्य च ॥

(प्रदीपः) अवयवेति । नियमेन संबन्धान्तराणां निवर्तनादिति भावः ॥ उपधामात्रस्य चेति । शासिना संबन्धाभावात् पचादिसंबन्धिनोऽपीत्यर्थः । तत्र ह्यनिदितामित्यत उपधाया इत्यनुवर्तते ॥

(उद्घोतः) नियमेन । प्रकृतसूत्रेण ॥ शासिनेति । तस्य स्थानषष्ठीत्वेनोपधाविशेषणे सामर्थ्याभावादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अवयवेति—यदि प्रकृतसूत्रं क्रियते, तर्हीत्यादिः । आदिना—‘गोदोष्टक्’ ‘अजाषतष्टाप्’ इत्यादिसंग्रहः । एवमग्रेऽपि । अतिप्रसङ्ग इति—प्रकृतसूत्रस्येत्यादिः । तत्र—तेषा-मसिद्धौ ॥ चकारो वाक्यालङ्कारे । ‘अलोऽन्त्यस्ये’ति परिभाषासूत्र-सत्त्वादाह—अन्त्यस्येति । एवमग्रेऽपि ॥

प्रदीपे—सम्बन्धान्तराणाम्—स्थाननिरूपितसम्बन्धातिरिक्त-सम्बन्धानाम् । सम्बन्धाभावादिति—उपधाया इत्यादिः । तत्र—‘शास इदङ्ङ्लोरित्यत्र ।

(३२४ आक्षेपबाधकसमाधानवार्तिकम् ॥ ३ ॥)

॥ * ॥ अवयवषष्ठ्यादीनां चाऽप्राप्ति-
र्योगस्याऽसंदिग्धत्वात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अवयवषष्ठ्यादीनां च नियमस्याप्राप्तिः ॥

किं कारणम् ? ।

‘योगस्यासंदिग्धत्वात्’ । संदेहे नियमः । न चाव-यवषष्ठ्यादिषु संदेहः ॥

(प्रदीपः) असंदिग्धत्वादिति । अनियमप्रसङ्गे हि नियमः क्रियते न तु प्रागेवावस्थिते नियमे ॥

(उद्घोतः) भाष्येऽवयवषष्ठ्यादीनामिति । अवयवषष्ठ्यादी-नामिष्टानां निवृत्तये नियमाप्राप्तिरिति वार्तिकार्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—चकारो वाक्यालङ्कारे । नियमेति—प्रकृतसूत्रेत्यर्थः । एवमुद्घोतेऽपि । इष्टानां निवृत्तये इत्यादिः । किं कारणम्—कस्मात्कारणात् । योगस्येति—षष्ठ्यर्थसम्बन्धस्येत्यर्थः । तत्रेत्यादिः । उपधादिपदसन्निधानेनावयवषष्ठीत्वनिर्णयादाह—न चेति । उद्घोते—यथाश्रुतानुपपत्तेराह—अवयवेति । वार्तिकार्थः—वार्तिकपूर्वार्थः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

किं वक्तव्यमेतत् ? ॥

(तत्त्वालोकः) एतत्—‘अवयवषष्ठ्यादीनाम्’ इत्येतत् ।

(समाधानभाष्यम्)

नहि ॥

कथमनुच्यमानं गंस्यते ? ।

लौकिकोऽयं दृष्टान्तः । तद्यथा लोके—कश्चित् कंचित् पृच्छति—ग्रामान्तरं गमिष्यामि पन्थानं मे भवानुपदिशत्विति । स तस्मायाचष्टे—अमुष्मिन्नव-काशे हस्तदक्षिणो ग्रहीतव्यः, अमुष्मिन्नवकाशे हस्त-वाम इति । यस्तत्र तिर्यक्पथो भवति, न तस्मिन् संदेह इति कृत्वा नासावुपदिश्यते । एवमिहापि संदेहे नियमः । न चावयवषष्ठ्यादिषु संदेहः ॥

(प्रदीपः) हस्तदक्षिण इति । हस्तो दक्षिणो यस्येति बहु-व्रीहिः । भाष्यकारवचनात्सर्वनाम्नोऽपि परनिपातः ॥

(उद्घोतः) दक्षिणो यस्येति । दक्षिणो हस्तो यस्य सन्नि-हित इत्यर्थः ॥ तिर्यक्पथः । अनुजुमार्ग इत्यर्थः । पूर्वपक्षिमान्यतर-दिशि गच्छतो दक्षिणोत्तरमार्ग इति यावत् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—लौकिक इति—यत् इत्यादिः । तमेवोपपादयति—तथ्येति । अवकाशे—चतुर्थे । य इति—किन्त्वित्यादिः । तत्र—मार्गे । इहापि—शास्त्रेऽपि ।

प्रदीपे—नन्वेवं 'सर्वनामसंख्ययोरुपसंख्यानमिति' वार्तिकेन सर्वनाम्नः पूर्वनिपात एव युक्त इत्यत आह—भाष्यकारेति । यथोत्तरं मुनीनां प्रामाण्यमिति भावः ।

उद्योते—मार्गस्यानवयवत्वादाह—दक्षिण इति ।

(समाधानान्तरभाष्यम्)

अथवा—स्थाने अयोगा स्थानेयोगा ॥

किमिदमयोगेति ? ।

अव्यक्तयोगा अयोगा ।

(प्रदीपः) अयोगेति । योगमन्तरेण षष्ठ्या एवाऽभावादिशिष्टो योगो यस्या नास्तीति सामर्थ्यात्प्रतीयते ॥

(उद्योते) विशिष्ट इति । निर्णयविशिष्ट इत्यर्थः । अयमेव भाष्ये—व्यक्तशब्दस्यार्थः । अत्र पक्षे योगशब्दः कर्मव्युत्पत्त्या संबन्धिपरः । योगवतीति पक्षेऽप्येवमेव, स्थानरूपसंबन्धिनियमार्थत्वादस्य ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अव्यक्तेति—तथा च—अवयवषष्ठ्यादीनां व्यक्तयोगत्वात्तत्र न प्रकृतसूत्रस्य प्राप्तिरित्याशयः ।

प्रदीपे—यद्यपि 'अविद्यमानपुत्रः अपुत्रः' इत्यत्रेव प्रकृतेऽपि 'न-ओऽस्त्यर्थानां वाच्यो वा चोत्तरपदलोपः' इति वार्तिकेन समस्यमानपूर्वपदवृत्त्युत्तरपदस्य (व्यक्तशब्दस्य) लोपे निष्पन्नेनायोगाशब्देन योऽर्थो लभ्यते तत्र न काचनानुपपत्तिः । तथापि तदाश्रयणे गौरवात् 'न योगो यस्याः सा अयोगे'ति व्युत्पत्तिमभिप्रेत्याह—योगमिति । सामर्थ्यात्—अयोगाशब्दस्य षष्ठीविशेषणत्वेन यदुपादानन्तत्सामर्थ्यात् ।

उद्योते—अन्यवैशिष्ट्यासम्भवादाह—निर्णयेति । उभयत्र योगशब्दस्य कर्मव्युत्पत्त्या सम्बन्धिपरत्वेनाश्रयणे बीजमाह—स्थानरूपेति । अस्य—प्रकृतसूत्रस्य ।

(समाधानान्तरभाष्यम्)

अथवा—योगवती योगा ॥

का पुनर्योगवती ? ।

यस्या बहवो योगाः ॥

कुत एतत् ? ।

भूम्नि हि मनुब भवति ॥

(प्रदीपः) योगवतीति । षष्ठ्या अवश्यभावी योग इति भूमि सामर्थ्याद् मत्वर्थोऽङ्कारः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अशंआदिगणस्याकृतिगणत्वेन योगशब्दस्य तदन्तर्गतत्वसम्भवाद् 'योगाः सन्त्यस्याः' इति व्युत्पत्तौ तस्मात् 'अशंआदिभ्योऽच्' इति सूत्रेणापि निष्पन्नं निर्दिशति—योगेति । भूमीति—बहुत्वे इत्यर्थः । बहोर्भावे इति विग्रहे बहुशब्दात् 'धृत्वादिभ्य इमनिज्वा' इति सूत्रेणमनिच्प्रत्यये 'बहोर्लोपो भू च बहोः' इति सूत्रेणमन इकारलोपे बहोः भ्वादेशे च भूमन् शब्दः सिध्यति । मनुबिति—मनुबादिरित्यर्थः । अत एव प्रदीपे वक्ष्यति—मत्वर्थोऽङ्कार इति । नन्वेवमकारस्योपादेयत्वे मनुप उपादानं न युक्तमिति चेन्न, विग्रहसंज्ञकत्वेन प्राथम्येन वा तदुपादानस्य युक्तत्वात् । प्रदीपे—सामर्थ्यात्—योगाशब्दस्य षष्ठीविशेषणत्वेन बहुपा-

दानन्तत्सामर्थ्यात् । तथा च—अवयवषष्ठ्यादीनां बहुयोगवत्त्वाभावात्तत्र न प्रकृतसूत्रस्य प्राप्तिरिति भावः ।

(३२५ आक्षेपबाधकवार्तिकम् ॥ ४ ॥)

॥ ❀ ॥ विशिष्टा वा षष्ठी स्थानेयोगा ॥ ❀ ॥

(भाष्यम्)

अथवा—किंचिल्लिङ्गमासज्य वक्ष्यामि—इत्थंलिङ्गा षष्ठी स्थानेयोगा भवतीति ॥ न च तल्लिङ्गमवयवषष्ठ्यादिषु करिष्यते ॥

(प्रदीपः) किंचिल्लिङ्गमिति । कलादिकम् ॥

(उद्योते) विशिष्टावेति वार्तिकं व्याचष्टे—अथवा किंचिदिति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—करिष्यते इति—एवञ्च प्रकृतसूत्रप्राप्तिविषयत्वेनाभिप्रेतायां षष्ठ्यामेव प्रकृतसूत्रं प्राप्नुयान्न त्ववयवषष्ठ्यादिवित्याशयः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

यद्येवं, 'शास इदङ्गह्लोः' 'शा हौ' शासिग्रहणं कर्तव्यम्—स्थानेयोगार्थं लिङ्गमासङ्ख्यामीति ॥

(तत्त्वालोकः) यदि सन्देहः—षष्ठ्याः स्थानेयोगत्वनियामकस्तर्हि—'शास इदङ्गह्लोरिति' सूत्रे शास इत्यत्रत्यषष्ठ्या 'अनिदितामिति' सूत्रतोऽनुवृत्तौपधापदसन्निधानेनावयवषष्ठीत्वनियमात्सन्देहाभावेन स्थानेयोगत्वाभावेऽपि, 'शा हावि'ति सूत्रे ततोऽनुवृत्ते शास इत्यत्र षष्ठ्या उपधापदासन्निधानेनावयवषष्ठीत्वनियमात्सन्देहेन स्थानेयोगत्वम्भवतीति तत्र 'शासिग्रहणं न कर्तव्यम्' । यदि तु लिङ्गासङ्गं तस्याः स्थानेयोगत्वनियामकस्तर्हि—'शास इदङ्गह्लोरिति' सूत्रे शास इत्यत्रत्यषष्ठ्या अवयवषष्ठीत्वाल्लिङ्गासङ्गनाभावे 'शा हावि'ति सूत्रे ततोऽनुवृत्ते शास इत्यत्र षष्ठ्याः स्थानेयोगत्वं न स्यादिति तत्र शासिग्रहणं कर्तव्यमित्याशयेनाह—यदीति । एवमिति—लिङ्गासङ्गं तस्याः स्थानेयोगत्वनियामकमित्यर्थः । तर्हीति शेषः । 'शास इदङ्गह्लोः' 'शा हा'विति—'शास इदङ्गह्लोरिति' सूत्रतः शास इत्यस्यानुवृत्त्या निर्वाहासम्भवात् 'शा हावि'ति सूत्रे इत्यर्थः । लिङ्गमिति—षष्ठ्यामित्यादिः ।

(आक्षेपबाधकभाष्यम्)

न कर्तव्यम् । यदेवादः पुरस्तादवयवषष्ठ्यर्थं प्रकृतम्, एतदुत्तरत्रानुवृत्तं सत् स्थानेयोगार्थं भविष्यति ॥

कथम् ?

अधिकारो नाम त्रिप्रकारः ।

कश्चिदेकदेशस्थः सर्वं शास्त्रमभिज्वलयति, यथा प्रदीपः सुप्रज्वलितः सर्वं वेशमाभिज्वलयति ॥

अपरोऽधिकारो यथा रज्ज्वा अयसा वा बद्धं काष्ठमनुकृष्यते तद्वदनुकृष्यते चकारेण ॥

अपरोऽधिकारः प्रतियोगं तस्यानिर्देशार्थं इति योगे योगे उपतिष्ठते ॥

तद्यदैष पक्षः—अधिकारः प्रतियोगं तस्यानिर्देशार्थं इति । तदा हि यदेवादः पुरस्तादवयवषष्ठ्यर्थम्, एतदुत्तरत्रानुवृत्तं सत् स्थानेयोगार्थं भविष्यति ॥

(प्रदीपः) अधिकारो नामेति । पाराध्यसाम्यात्परिभाषाऽप्यधिकार इत्युच्यते ॥ कश्चिदिति । परिभाषारूप इत्यर्थः ॥ चकारेणेति । यथा सहस्य स इत्यविशेषेण ग्रन्थान्ताधिके चे यादावनुकुप्यते ॥

(उद्घोतः) भाष्ये कश्चिदेकदेशस्थ इति । इदं च यथोद्देशपक्षे स्पष्टमेव । कार्यकालेऽपि स्वविषयसर्वशास्त्रैकवाक्यत्वादेवमुक्तिः, पठितदेशस्थेनैव तत्र तत्र तद्विज्ञाननाम् । दीपो यथा प्रभाद्वारा सर्वगृहप्रकाशक एवमेतत्स्वबुद्धिजननद्वारा सर्वशास्त्रोपकारकम् । न तु तत्पक्षेऽप्यचेतनस्य शास्त्रस्य स्वदेशं विहाय तद्देशे गमनमस्तीति बोध्यम् ॥ पठितदेशस्थत्वमेव सर्वथा बोधयितुमेकदेशस्थ इत्युक्तम् ॥ तस्यानिर्देशार्थ इति । अधिक्रियमाणस्यानुच्चारणार्थ इत्यर्थः ॥ यदेवाद् इति । शब्दाधिकार आश्रयिष्यत इत्यर्थः ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—यदेवेति—यत् इत्यादिः । अदः—शासिग्रहणम् । पुरस्तात्—‘शास इदं हलोरिति’ सूत्रे । एतत्—तदेव शासिग्रहणम् । उत्तरत्र—‘शा हावि’ति सूत्रे । अधिकार इति—यत् इत्यादिः । कश्चिदिति—तत्रेत्यादिः । अधिकार इति शेषः । प्रदीप इति—एकदेशस्थ इत्यादिः । अयसा—लौहेन । चकारेणेति—स्वरितत्वप्रतिज्ञां विनापीति भावः । तत्—तत्र । हिवांश्यालङ्कारे ।

प्रदीपे—अविशेषेण—स्वरितत्वप्रतिज्ञारूपविशेषमन्तरेणापि । अनुकुर्यते इति—चकारेणेत्यादिः ।

उद्घोते—इदञ्चेति—एकदेशस्थत्वञ्चेत्यर्थः । परिभाषारूपाधिकारस्येत्यादिः । ननु कार्यकालपक्षे तस्य तत्तद्देशस्थत्वेनैकदेशस्थत्वाभावात् कथं सामान्यत एकदेशस्थत्वोक्तिरित्यत आह—कार्यकालेऽपीति । तस्येति शेषः ॥ एवमुक्तिः—सामान्यत एकदेशस्थत्वोक्तिः । एवेति—तेनेति शेषः । दण्ड्यादिमतं खण्डयति—न त्विति—तत्पक्षे—कार्यकालपक्षे । पर्यवसितार्थमाह—पठितेति ।

(आक्षेपभाष्यम्)

संप्रत्ययमात्रमेतद्भवति । नह्यनुचार्य शब्दं लिङ्गं शक्यमासङ्कुम् ॥

(प्रदीपः) संप्रत्ययमात्रमिति । स्वरितत्वप्रतिज्ञानादुत्तरेषु योगेषु तस्य शब्दस्याऽनुमानं भवतु लिङ्गासङ्गत्वनुच्चारितस्य कथं स्यादित्यर्थः ॥

(उद्घोतः) अनुमानमिति । उच्चारित एव प्रत्यायक इत्युक्तिः—उत्तरस्थभाष्यविरुद्धमिदम् । तस्माद्भोदुरनुमानपूर्वकमुच्चारणं नत्वाचार्यस्येत्यर्थः । शास्त्रप्रणयनकालिकतत्काललिङ्गासङ्ग एवैतच्छास्त्रप्रवृत्त्युपयोगी नान्यकृतोऽतिप्रसङ्गात् । पाणिनिना त्वनुच्चारणाच्छास्त्रप्रणयनकाले लिङ्गासङ्गः कर्तुमशक्य इति भावः ॥ भाष्ये—संप्रत्ययमात्रमिति । स्वरितत्वबलात्स एवोत्तरत्रेति ज्ञानमात्रमाचार्यकृतमित्यर्थः ॥ आसङ्कुमित्यस्याचार्येणेति शेषः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—नन्वनुच्चारितस्य शब्दस्य सम्प्रत्यययोगात् सम्प्रत्ययं स्वीकृत्य तस्यानुच्चारितत्वोक्तिर्माष्यकृतो न शुक्लत्वत आह—स्वरितत्वेति । उत्तरेषु—‘शा हावि’त्यादिषु । तस्य—‘शास इदं हलोरिति’त्यादिषु पूर्वेषु योगेषु प्रकृतस्य ‘शासः’ इत्यादेः । उद्घोते—इदं दूषयति—उच्चारित इति । इदम्—अनुमितेन प्रत्यायनम् । अतः प्रकारान्तरेण भाष्यं व्याचष्टे—तस्मादिति । ननु बोद्ध्या पाणिनिना वा लिङ्गासङ्गः कुतो न कृत इत्यत आह—शास्त्रेति । तत्कृतेति—पाणिनिकृतेत्यर्थः । एतच्छास्त्रेति—प्रकृतसूत्रेत्यर्थः । एवं भाष्यस्य भावार्थमभिधाय अक्षरार्थमाह—स्वरि-

तत्वेति । प्रतिज्ञानेति शेषः । स एवोत्तरत्रेति—‘शास इदं हलोरिति’ पूर्वसूत्रे प्रकृत एव ‘शासः’ इति शब्दः ‘शा हावि’त्युत्तरसूत्रेऽनुवृत्त इत्यर्थः ।

(आक्षेपबाधकभाष्यम्)

एवं तर्ह्यादेशे तल्लिङ्गं करिष्यते, तत्प्रकृतिमास्कन्त्यस्यति ॥

(प्रदीपः) एवं तर्हीति । आदेशे लिङ्गासङ्गात्तस्य च षष्ठ्यभावात्तत्सम्बन्धिनः स्थानिनो लिङ्गकार्यं फलिष्यतीत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एवमिति—स्वरितत्वप्रतिज्ञानात् ‘शास इदं हलोरिति’ पूर्वसूत्रे प्रकृत एव ‘शासः’ इति शब्दः ‘शा हावि’त्युत्तरसूत्रेऽनुवृत्त इति जानताऽप्याचार्येणानुच्चारणात्तत्र लिङ्गासङ्गः कर्तुमशक्य इत्यर्थः । यदीत्यादिः । तल्लिङ्गम्—षष्ठ्याः स्थानेयोगत्वविधायकं लिङ्गम् । प्रकृतिम्—स्थानिनम् ।

प्रदीपे—नन्वन्यत्र कृतलिङ्गासङ्गकार्यस्यान्यत्र स्वीकारेऽतिप्रसङ्गः स्यादित्यत आह—तत्सम्बन्धिन इति ।

(प्रत्याख्यानभाष्यम्)

यदि नियमः क्रियते, यत्रैका षष्ठी अनेकं च विशेष्यं तत्र न सिध्यति । अङ्गस्य हलः अणः संप्रसारणस्येति हलपि विशेष्योऽपि विशेष्यः, संप्रसारणमपि विशेष्यम् ॥ असति पुनर्नियमे कामचारः—एकया षष्ठ्या अनेकं विशेषयितुम् । तद्यथा—देवदत्तस्य पुत्रः पाणिः कम्बल इति । तस्मान्नाथो नियमेन ॥

(प्रदीपः) यदीति । अङ्गस्येति । स्थानषष्ठीत्वाद्विशेषणविशेष्यभावो न प्रकल्पत इत्यर्थः ॥ देवदत्तस्येति । संबन्धसामान्यमुपक्रम्यते पश्चात्पदान्तरसन्निधानादिशेषावसायः ॥

(उद्घोतः) यदि नियम इति । स्थाननिमित्तसंबन्धार्थकत्वनियम इत्यर्थः । अनेकं च विशेष्यं प्रसङ्गरूपमवयवरूपं च । तत्राद्यं ह्यतिव्यादौ । अन्त्यं तु भाष्ये एव वक्ष्यति ॥ तत्र न सिध्यतीति । अवयवादिनिमित्तसंबन्धार्थकत्वं न सिध्यतीत्यर्थः ॥ अयपीति । हल इति सूत्रे तृतीये दीर्घस्यावयवमङ्गलस्यापि संबन्धादिति भावः ॥ तत्राद्योऽवयवत्वेनान्यतयाऽनावयवाद्दलः परं यदङ्गान्तावयवाण्युपसंप्रसारणं तस्य दीर्घ इति सूत्रार्थः । तत्राङ्गस्येत्यस्य ह्यतिव्यादौ स्थानषष्ठीत्वे हलादिनिरूपितमवयवषष्ठीत्वं न सिध्येदित्यर्थः ॥ स्थानेति । तत्त्वाद्दल इत्यादिनाऽवयववाचकेन विशेषणविशेष्यभावो न स्यादित्यर्थः ॥ विशेषावसाय इति । तत्तदन्वयवर्धकपदकल्पनयेति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—नियमः क्रियते इति—प्रकृतसूत्रेण षष्ठ्या इत्यादिः । तर्हीति शेषः । ‘हलः’ इति सूत्रे ‘अङ्गस्य’ ‘संप्रसारणस्य’ इति सूत्रयोः, ‘दलोपे पूर्वस्य दीर्घोऽणः’ इति सूत्राद् ‘दीर्घोऽणः’ इति भागस्य च सम्बन्धमभिप्रेत्य निर्दिशति—अङ्गस्येति । इदं विशेषणम् ।

प्रदीपे—सम्बन्धेति—प्रथममित्यादिः । विशेषावसायः—सम्बन्धविशेषनिश्चयः ।

उद्घोते—वक्ष्यतीति—‘हलः’ इत्यादिनेत्यादिः । ननु तत्राणोऽनुवृत्तौ न फलमिति भाष्यमसङ्गतमित्यत आह—हल इतीति । तृतीये इति—त्रैः संप्रसारणञ्चेति निष्पन्ने तृतीयशब्दे इत्यर्थः । संप्रसारणस्य ऋकारस्येति शेषः । नन्वेवमपि ‘अङ्गस्ये’त्यस्याव्युत्पा-

तदन्तविधिना च 'अङ्गावयवाद्दलः परं यदङ्गपसम्प्रसारणं तदन्ता-
ङ्गस्य दीर्घः' इति सूत्रार्थे अण्स्मप्रसारणयोर्विशेषणत्वाद् भाष्यासङ्ग-
तिरित्यत आह—तत्रेति । अण्स्मन्धे सतीत्यर्थः । तत्र—'हलः'
इति सूत्रे । तत्रात्—'शा हावि'त्यादौ स्थानपृष्ठीत्वात् । तथा च
प्रकृतसूत्रं न कर्तव्यमिति भावः ।

(उक्ताक्षेपस्मारणभाष्यम्)

ननु चोक्तम्—एकशतं षष्ठ्यर्थः, यावन्तो वा
सन्ति । ते सर्वे षष्ठ्यामुच्चारितायां प्राप्नुवन्तीति ॥

(तत्त्वालोकः) प्रकृतसूत्राभावे याऽऽपत्तिर्दक्षिता तां स्मार-
यति—ननु चेति ।

(आक्षेपबाधकभाष्यम्)

नैष दोषः । यद्यपि लोके बहवोऽभिसंबन्धा आर्था
यौना मौखाः स्त्रौवाश्चेति । शब्दस्य तु शब्देन कोऽ-
न्योऽभिसंबन्धो भवितुमर्हति—अन्यदतः स्थानात् ॥

(उद्घोतः) आर्थाः स्वस्वामित्वादयः । यौनाः पितृत्वादयः ।

मौखा गुरुशिष्यभावादयः । स्त्रौवाः ऋत्विक्त्वादयः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तां निराकरोति—नैष इति । अभि-
सम्बन्धः—अभिसम्बन्धनिरूपकः । एवमग्रेऽपि । अतः पदं विवृ-
णोति—स्थानादिति ।

(आक्षेपसाधकभाष्यम्)

शब्दस्यापि शब्देनानन्तरादयोऽभिसंबन्धाः ।
अस्तेर्भूयतीति संदेहः—स्थाने अनन्तरे समीपे इति ।

(उद्घोतः) स्थानेऽनन्तरे इत्यादि स्थानादिरूपसंबन्धिसन्देह
इत्यर्थः ॥ आनन्तर्यमव्यवधानम् ॥ सामीप्यं साधारणम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अनन्तरे—अनन्तरे वा । समीपे—
समीपे वा । अन्यथाऽत्र सन्देहत्वस्यानुपपत्तेः ।

उद्घोते—सम्बन्धीति—सम्बन्धनिरूपकत्वार्थः । पौनरुक्त्यनिरा-
चष्टे—आनन्तर्यमिति । साधारणम्—व्यवहितताव्यवहितसाधारणम् ।

(आक्षेपबाधकभाष्यम्)

संदेहमात्रमेतद्व्यवति । सर्वसंदेहेषु चेदमुपतिष्ठते—
'व्याख्यानतो विशेषप्रतिपत्तिर्नहि संदेहादलक्षणम्' इति ।
स्थान इति व्याख्यास्यामः ॥

(प्रदीपः) स्थान इति । अन्तरङ्गत्वाच्छ्रवणपेक्षणादिति भावः ॥

(उद्घोतः) अन्तरङ्गत्वादिति । स्थानशब्दोऽर्थवाची प्रसङ्ग-
वाची । बोधयथाप्यन्तरङ्गत्वम् स्थानिवदादेश इति ज्ञापकमप्यत्र बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एतत्—अस्ते—स्थाने अनन्तरे वा
समीपे वा भूयतीत्येतत् । स्थान इति—अतस्तत्रेत्यादिः ।

प्रदीपे—स्थाने—इति व्याख्याने बीजमाह—अन्तरङ्गत्वादिति ।

उद्घोते—अन्तरङ्गत्वे बीजमाह—स्थानेति । आक्षेपविधेयस्य
शब्दप्रयोगहेतुत्वेनादौ बुद्धयारूढत्वाद्, अन्ये प्रसक्तस्यैवानन्तर्यादि-
सम्भवेन प्रसङ्गस्यादौ बुद्धिसन्निधानाद्ऽऽह—उभयथाऽपीति । तस्मिन्
व्याख्याने बीजान्तरमाह स्थानीति । अत्र—स्थान इति व्याख्याने ।

(निर्दिश्यमानपरिभाषाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

न तर्हीदानीमयं योगो वक्तव्यः ॥

(समाधानभाष्यम्)

वक्तव्यश्च ॥

किं प्रयोजनम् ? ।

षष्ठ्यन्तं स्थानेन यथायुज्येत यतः षष्ठ्युच्चारिता ॥

किं कृतं भवति ? ।

'निर्दिश्यमानस्यादेशा भवन्ति' इत्येषा परिभाषा
न कर्तव्या भवति ॥ षष्ठी स्थानेयोगा ॥ ४६ ॥

(प्रदीपः) यतः षष्ठीति । तेन पादः पदित्यस्याऽयमर्थः—

पादन्तस्याङ्गस्य योऽवयवः पाच्छब्दः सूत्रे षष्ठ्या निर्दिष्टस्तस्य
पच्छब्द आदेशो भवति, न तु प्रतीयमानस्य पादन्तस्य । अस्यैव
सूत्रस्य निर्दिश्यमानस्यादेशा भवन्तीत्ययमर्थः । षष्ठीति षष्ठ्यन्तं
गृह्यते । तेन षष्ठ्यन्तमेव निर्दिश्यमानं स्थानेन युज्यते, न तु प्रतीय-
मानमित्यर्थः । अलोऽन्त्यस्यादेः परस्येत्येतत्तु वचनसामर्थ्यात्
बाध्यते ॥ ४९ ॥

(उद्घोतः) निर्दिश्यमानमिति । उच्चार्यमाणमित्यर्थः । निर्दि-

श्यमानं षष्ठ्यन्तमेवेत्यवयवः । निर्दिश्यमानपदस्य चाध्याहार इति
भावः ॥ न बाध्यते इति । किंतु स्वव्यवस्थापकत्वेनाश्रीयत इत्यर्थः ।
एवमनेकाल्पे सर्वोऽप्येतत्परिभाषाबोधित एव गृह्यते । पदञ्च
इत्यादावापि आदेशः पाणिनिभूतस्थान्युच्चारणानुमानादवस्थार्थत्वाद्वा
न दोषः ॥ यत्त्वलोऽन्त्यस्यादेः परस्येत्यमू एतद्वाधकाविति । तत्तु
उदस्थादिति पादःपदिति सूत्रस्य भाष्यविरुद्धम् । व्यवस्थापकत्वे संभ-
वति बाधकत्वकल्पनानौचित्यग्रस्तं च ॥ ४९ ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—षष्ठ्यन्तमिति—तदित्यादिः । पर-
समीपबोधकोनान्तशब्देन षष्ठी अन्तो यस्येति व्युत्पत्तौ अतदगुणसं-
विज्ञानो बहुव्रीहिः । तथा च—सा षष्ठी प्रकृतिरित्यर्थः । सा केत्याकां-
क्षायामाह—यत इति । उच्चारिता—विहिता । किं कृतमिति—
तेनेत्यादिः । नेति—अपूर्वा नेत्यर्थः ।

प्रदीपे—अस्यैव—'षष्ठी स्थानेयोगे'त्यस्यैव । 'षष्ठ्यन्त'मिति
भाष्यमनुसृत्याह—षष्ठ्यन्तं गृह्यते—इति । बाध्यते—इति—प्रकृत-
सूत्रेणान्तरङ्गत्वादित्यादिः ।

उद्घोते—कैयटोक्तिशेषमाह—किन्त्विति । आश्रीयत इति—
तदुभयमित्यादिः । स्वस्वनिमित्तसन्निधापितयोस्तयोरनया परिभाषया
समावेश एवेति भावः । नन्वेवमपि 'अनेकालि'त्यस्य प्रवृत्त्या सुपदो निर्ज-
रसावित्याद्यसिद्धिरित्यत आह—एवमिति । तददित्यर्थः । एवेन—
तदुभयबोधितस्थानित्वाभावबोधनादनेन सह तस्य विरोधाद्
बाध्यबाधकभावापरत्वात् 'अनेकालि'त्यस्य प्रवृत्त्या सुपदो निर्ज-
रसावित्याद्यसिद्धिरित्यत आह—एवमिति । तददित्यर्थः । एवेन—
तदुभयबोधितव्यवच्छेदः । तथाच 'अनेकालि'त्यनेनापि अकृतप्रत्यय
समावेश एवेति भावः । नन्वेवं 'पदञ्च' इत्यादौ स्थानिनामनिर्देशात्
प्रकृतसूत्राप्रवृत्त्या तेषां तत्रत्यसर्वपदेनाग्रहणात् पदादीनामन्यादेश-
त्वापत्तिरित्यत आह—पदञ्च इत्यादाविति । ननु तथा सति स्थानिनो
निर्दिशेदित्यत आह—व्यवस्थेति । प्रयोगेत्यादिः । शब्दकौस्तुभ-
कारोक्तिं खण्डयति—यत्त्विति । परत्वादिति शेषः । सर्वादेशविषये
एतस्य चारितार्थ्यम्, तयोस्तु कृते चारितार्थ्यमित्याशयः । उदस्था-
दिति—अत्र लक्ष्ये 'आदेशि'ति सूत्रविषये इत्यर्थः । एतत्सञ्चार-
परेत्युत्तरस्यादिः । किञ्च तत्सूत्रेऽलोऽन्त्यविषये एतत्सञ्चारपरभाष्य-
विरुद्धमित्यपि बोध्यम् । दोषान्तरमाह—व्यवस्थेति ।

(उदाहरणबाधकभाष्यम्)

ननु च एतदपि संख्यातानुदेशेनैव सिद्धम् ।

(उदाहरणान्तरभाष्यम्)

इदं तर्हि—‘अकः सवर्णे दीर्घः’ इति दण्डाग्रम्, क्षुपाग्रम्, दधीन्द्रः, मधूष्टः । कण्ठस्थानयोः कण्ठस्थानस्तालुस्थानयोस्तालुस्थान ओष्ठस्थानयोरौष्ठस्थानो यथा स्यात् ॥

(तत्त्वालोकः) किमर्थमित्यत आह—कण्ठेति । एवम्पूर्वत्रापि स्यात्—स्यादिति । एवमग्रेऽपि ।

(यत्रानेकविधपरिभाषासाधनाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

अथ स्थान इति वर्तमाने पुनः स्थानग्रहणं किमर्थम् ॥

(तत्त्वालोकः) अथेति—पूर्ववृत्तात्प्रकृतपञ्चे इति शेषः । वर्तमाने—अनुवर्तमाने ।

(समाधानभाष्यम्)

यत्रानेकमान्तर्यं तत्र स्थानत एवान्तर्यं बलीयो यथा स्यात् ॥

किं पुनस्तत् ? ॥

चेता स्तोता । प्रमाणतोऽकारो गुणः प्राप्नोति, स्थानत एकारौकारौ । पुनः स्थानग्रहणादेकारौकारौ भवतः ॥

(प्रदीपः) यत्रानेकमिति । स्थानग्रहणेऽनुवर्तमाने वाक्यभेदः क्रियते, स्थानेऽन्तरतमो भवति, यत्र चानेकमान्तर्यमस्ति तत्र स्थानकृतेमेवान्तर्यमाश्रीयत इति । वाक्यभेदस्य च तमग्रहणमेव लिङ्गम् । स्थानकृत एव हि सादृश्ये गृह्यमाणे सादृश्यान्तरपरित्यागात्तमग्रहणमनर्थकमेव स्यात् ॥

(उद्घोतः) भाष्ये—वर्तमाने इति । एकदेशे स्वरितत्वप्रतिष्ठानादिति भावः ॥ वाक्यभेद इति । अनुवृत्तप्रसङ्गाच्च स्थानशब्देनैकं वाक्यम्, तात्त्वादिवाचीहृत्यस्थानशब्देनापरम् । अत्र च स्थाने इति तृतीयार्थे सप्तमीति भावः ॥ तमग्रहणमनर्थकमिति । प्रसङ्गे स्थानकृतान्तर्यवानित्यर्थेनैव सिद्धे स्थाने—ग्रहणं न वाक्यभेदे मानमितीदमुक्तम् । तथैकवाक्यतायां तु स्थानकृतान्तर्यभावे तद्वत्सतीत्यादावव्यवस्थैव स्यात् । वाक्यभेदे तु सादृश्यान्तरमादाय तत्र व्यवस्थेति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अनेकम्—अनेकप्रकारकम् । आन्तर्बन्ध—सादृश्यम् । अस्य ‘स्थान्यादेशभावनियमनाय प्रसक्तमिति’ शेषः । स्थानतः—स्थानघटितधर्मेण ।

प्रदीपे—‘स्थानेऽन्तरतमः’ इत्यत्र प्रथमम् ‘अन्तरतमः’ इति, पश्चाच्च ‘स्थाने’ इति पठितव्यम् । तथा च—अनुवृत्त—‘स्थाने’ इति सहितमाद्यम् प्रथमवाक्यम्, तथा—अनुवृत्त—‘अन्तरतमः’ इति सहितमन्तिमं द्वितीयवाक्यमित्याशयेनाह—वाक्यभेद इति । ‘स्थानेऽन्तरतमः’ इत्याकारकं वाक्यद्वयमित्यर्थः । तत्र प्रथमप्रथमस्यार्थमाह—स्थान इति । ततः प्रथमेन सादृश्यमात्रस्य स्थान्यादेशभावनियामकत्वे प्राप्ते द्वितीयस्यार्थमाह—यत्र चेति । एवञ्च—द्वितीयस्य निय-

मार्थत्वेन ‘यत्रानेकविधमिति’ परिभाषा फलिता । एवेन—प्रमाणादिकृतव्यवच्छेदः । ननु वाक्यभेदे किं मानमित्यत आह—वाक्येति । एवेन स्थानेग्रहणव्यवच्छेदः । स्थानेति—अनुवृत्त ‘स्थाने’ इत्यस्य प्रकृतपञ्चेनेकवाक्यत्वात्—प्रसङ्गे इत्यादिः ।

उद्घोते—एकदेशे—‘स्थानेयोमे’त्यस्यैकदेशे ‘स्थाने’ इत्यस्मिन् । कैयटोक्तक्रमेणाह—अनुवृत्तेति । एकम्—प्रथमम् । अपरम्—द्वितीयम् । ‘अन्तरतमः’ इत्यस्य वाक्यद्वये सम्बन्ध इत्याशयः । ननु स्थाने इत्यत्र सप्तमीसत्त्वात् तस्य स्थानकृतमित्यर्थः कथमित्यत आह—अत्र चेति । द्वितीयावाक्ये चेत्यर्थः । ननु यथाश्रुतभाष्यतः स्थानेग्रहणस्यैव वाक्यभेदज्ञापकत्वं न तु तमग्रहणस्येति कैयटेन कथं तस्य तत्त्वमुक्तमित्यत आह—प्रसङ्गे इति । एकवाक्यतयेति भावः । इदम्—तमग्रहणस्य वाक्यभेदज्ञापकत्वं न नन्वेकवाक्यतयेष्टसिद्धौ किमर्थं वाक्यभेद इत्यत आह—तथेति । उत्तरीत्येत्यर्थः । सादृश्यान्तरम्—गुणकृतसादृश्यम् । ननु स्थानकृतसादृश्येऽतिशयलाभ आवश्यकः, अन्यथा लाकृतिरित्यादौ लकारस्यैव वकारस्यापि दन्तस्थानजन्यत्वरूपेण स्थानघटितधर्मेण लकारसदृशत्वात् तस्य स्थाने लकार इव कदाचिद्विकारोऽपि प्रसज्येत । तत्रातिशयलाभे तु दन्तस्थानमात्रजन्यत्वेन लकारस्यातिशयसादृश्यमापन्नो लकार एव तस्य स्थाने भवति, न त्वोष्ठस्थानजन्यत्वस्यापि सत्त्वेन दन्तस्थानमात्रजन्यत्वाभाववान् विकारोऽपि कदाचिदिति तमग्रहणेन तत्रातिशय एव लभ्यते, न तु वाक्यभेद इति चेन्न, तथा सति समानं स्थानं यस्य स इत्यर्थकेन सस्थान इत्येतावन्मात्रेण निर्वाहे अन्तरग्रहणसामर्थ्यात्स-स्थानतम इत्यस्य लाभसम्भवेन तदर्थं तमग्रहणस्यानावश्यकत्वात् तेन वाक्यभेदस्यैव लाभात् । तथा च—यत्र स्थानकृतमपि सादृश्यन्तत्र परवाक्येन गृह्यमाणे स्थानकृतमात्रसादृश्ये, यत्र च स्थानकृतसादृश्याभावस्तत्र पूर्ववाक्येन गृह्यमाणेऽर्थगुणप्रमाणकृतान्यतमसादृश्येऽतिशयलाभार्थं तमग्रहणमिति भावः ।

(तमग्रहणप्रयोजनाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

अथ तमग्रहणं किमर्थम् ? ॥

(समाधानभाष्यम्)

‘ऊयो होऽन्यतरस्याम्’ इत्यत्र ‘सोष्मणः सोष्माणः’ इति द्वितीयाः प्रसक्तः, ‘नादवतो नादवन्तः’ इति तृतीयाः प्रसक्तः ॥ तमग्रहणाद्ये सोष्माणो नादवन्तश्च ते भवन्ति चतुर्थाः—वाग्धसति त्रिष्टुब्भसति ॥

(प्रदीपः) सोष्मण इति । ऊष्मत्वगुणयुक्तस्येत्यर्थः ॥ तमग्रहणादिति । ईषत्सदृशेऽपि लोके सदृशव्यवहारदर्शनादिह तमग्रहणं कृतम् ॥

(उद्घोतः) ऊष्मत्वेति ॥ सदृशशब्दप्रयोगोपपत्तये धर्मपर ऊष्मशब्द इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—द्वितीया इति—वर्गद्वितीयाः खल्ल-ठयफा इत्यर्थः । इत्येत्यादिः । एवमग्रेऽपि । भवन्तीति—सोष्मणो नादवतश्चेत्यादिः ।

(सूत्रप्रयोजनाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

किमर्थं पुनरिदमुच्यते ? ॥

(प्रदीपः) किमर्थमिति । यदीदं नोच्येत तदा किं स्यादिति प्रश्नः ।

(उद्घोतः) नन्दनन्यथासिद्धोदाहरणरूपप्रयोजनोक्तेः पुनः प्रश्ना-
नुपपत्तिर आह—यदीति । सूत्राभावे किमनिष्टमिति प्रश्नतात्पर्य-
मिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इदम्—‘स्थानेऽन्तरतम’ इति सूत्रम् ।
एवम्प्रदीपेऽपि ।

उद्घोते—अनन्यथासिद्धेति—प्रकृतसूत्रस्येत्यादिः । प्रश्नेति—
प्रयोजनेत्यादिः । सूत्रेति—प्रकृतसूत्रेत्यर्थः । एवञ्चात्रार्थशब्दो व्याव-
र्त्यप्रयोजनपर एव, न तु साध्यप्रयोजनपर इत्याशयः ।

(३२६ समाधानवार्तिकम् ॥ १ ॥)

॥ * ॥ स्थानिन एकत्वनिर्देशादनेकादेश-
निर्देशाच्च सर्वप्रसङ्गस्तस्मात् स्थानेऽ-
न्तरतमवचनं नियमार्थम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

स्थान्येकत्वेन निर्दिश्यते—अक इति । अनेकश्च
पुनरादेशः प्रतिनिर्दिश्यते—दीर्घ इति । ‘स्थानिन एक-
त्वनिर्देशादनेकादेशनिर्देशाच्च’ ‘सर्वप्रसङ्गः’ सर्वे सर्वत्र
प्राप्नुवन्ति । इष्यते चान्तरतमा एव स्युरिति । तच्चान्तर-
रेण यन्नन सिध्यति । तस्मात् स्थानेऽन्तरतमवचनं निय-
मार्थम् । एवमर्थमिदमुच्यते ॥

(प्रदीपः) स्थानिन इति । यद्यपि ‘अकः’ इत्यनेन स्थानिनो
बहव उपात्तास्तथापि प्रयोगे एकैकः स्थानी, तस्य पर्यायेण बहवो
दीर्घा आदेशाः प्राप्नुवन्तीत्यर्थः ॥

(उद्घोतः) बहव इति । एवञ्चैकत्वनिर्देशादित्यनुपपन्नमिति
भावः ॥ प्रयोग इति । अक इत्येतद्बोध्यः स्थानी प्रयोगे एकत्वविशिष्ट
उच्चार्यत इति भाष्याक्षरार्थः ॥ यद्यपि पूर्वपरयोरित्युक्तेरेकः स्थानीत्य-
युक्तम्, तथापि तत्समुदायमिप्रायेणेदम् ॥ युगपदेककर्तृकं सर्वोच्चा-
रणमशक्यमत आह—पर्यायेणेति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तच्च—अन्तरतममात्रभवनञ्च । निय-
मेति । आदेशेत्यादिः । एवमर्थम्—आदेशनियमार्थम् । इदम्—
प्रकृतसूत्रम् ।

उद्घोते—एवञ्च—बहुस्थान्युपादाने च । एकत्वेति—स्थानिन
इत्यादिः । अक इति—तथाचेत्यादिः । तदिति—पूर्वपरेत्यर्थः ।
इदम्—एकः स्थानीति । युगपदिति—नन्वित्यादिः ।

(काकुभाष्यम्)

अस्ति प्रयोजनमेतत् ॥

किं तर्हीति ॥

(अथ प्रथमान्तपाठनिर्णयाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

यथा पुनरियमन्तरतमनिर्णयः, सा किं प्रकृतितो
भवति—स्थानिन्यन्तरतमे षष्ठीति । आहोस्विदादे-
शतः—स्थाने प्राप्यमाणानामन्तरतम आदेशो भवतीति ॥

कृतः पुनरियं विचारणा ? ॥

४८ म०

उभयथा हि तुल्या संहिता ‘स्थानेऽन्तरतम उरण्
रपरः’ इति ॥

(प्रदीपः) यथा पुनरिति । येन प्रकारेण संहितापाठलक्षणे-
नेत्यर्थः ॥ प्रतिसूत्रं तु विच्छिद्य पाठे संशयाभावः । पदप्रकृतिः
संहितेति संहिताया एव नित्यत्वात्ततः पदापोद्धारे क्रियमाणेऽन्तरतम-
शब्दः किं सप्तम्यन्तोऽपीदं ध्रियते अथ प्रथमान्त इति प्रश्नः ॥ तत्र
सप्तम्यन्तपक्षे षष्ठीति वर्ततेऽन्तरतमो य आदेशस्य स्थानी तत्रैव षष्ठी,
यत्रैव षष्ठी तत्रादेश इति प्रकृतिनियम्यते । प्रथमान्तपक्षे तु अन्तरतम
आदेशो भवतीत्यादेशो नियम्यते ॥

(उद्घोतः) येन प्रकारेण संहितापाठलक्षणेनेति । अनेन
संहितापाठ एव पूर्व स्थित इत्युक्तम् ॥ अस्तु तर्हि विच्छिद्य पाठोऽत
आह—पदप्रकृतिरिति । षष्ठीतत्पुरुषः ॥ बहुव्रीहिरित्यन्ये । तत्प्रकृत-
ग्रन्थाननुगुणम् ॥ भाष्ये—सा किं प्रकृतित इति । सेतीय-
मित्यस्य प्रतिनिर्देशः । इदंशब्दोऽपि यच्छब्दार्थः कचित् ॥ केचित्तु
यथा पुनरिति येत्यर्थेऽवयवसमुदाय इत्याहुः ॥ अन्तरतमशब्दार्थस्य
विशेषणत्वेन या प्रतिपत्तिः सा किं सौस्थानशब्दस्य तिष्ठन्त्यस्मिन्ना-
देशा इत्यधिकरणव्युत्पत्त्याऽन्तरतमे स्थानिनीत्यर्थेऽव स्थानिनं प्रति,
उतादेशं प्रतीत्यर्थः ॥ षष्ठीति वर्तत इति । अन्तरतमेऽर्थादादेशस्य,
स्थानिनि षष्ठी उपसंहर्तव्येत्यर्थः ॥ यत्रैव षष्ठीत्यादि तु पर्यवसितार्थ-
कथनम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—‘स्थानेऽन्तरतम उरण् रपरः’ इति
संहितापाठः । तत्र ‘अन्तरतम’ इति यदि सप्तम्यन्तस्तर्हि प्रकृतसूत्रे-
स्थानपदं तिष्ठन्त्यस्मिन् (आदेशाः) इति व्युत्पत्त्या स्थानिपरम्,
अन्तरतमपदार्थस्य प्रतियोग्याकांक्षायामुपस्थितत्वादादेशस्येति सम्ब-
ध्यते, पूर्वसूत्राच्च षष्ठीत्यनुवर्तते । तथाच—आदेशस्य सदृशतमे
स्थानिनि षष्ठी उपसंहर्तव्या (षष्ठ्यर्थविश्रान्तिर्विधेया) इत्यर्थः ।
एवञ्च—यत्र षष्ठी तत्रैवादेश इति नियमेन—आदेशानन्तरतमस्था-
निन्यावृत्तिः सिद्ध्यति । यदि च प्रथमान्तस्तर्हि तस्य प्रतियोग्या-
कांक्षायामुपस्थितत्वात् स्थानिन इति सम्बध्यते । तथाच—प्रसङ्गे
स्थानिनोऽन्तरतम आदेशो भवतीत्यर्थः । एवञ्च—स्थान्यनन्तरतमा-
देशव्यवच्छेदः सिद्ध्यतीति तयोः को ग्राह्य इत्याशयेन पृच्छति—
यथा पुनरिति । येत्यर्थः । अन्तरतमनिर्णयः—अन्तरतमपदा-
र्थस्य विशेषणत्वेन प्रतिपत्तिः । षष्ठीति—उपसंहर्तव्येति शेषः ।
प्राप्यमाणानामिति—मध्ये इति शेषः । उभयथा—‘अन्तरतम’
इत्यस्य सप्तम्यन्तत्वे प्रथमान्तत्वे वा ।

प्रदीपे—अयं न दृष्टान्त इत्याशयेनाह—येनेति । अथ—अथवा ।
वर्तते इति—अनुवर्तते इत्यर्थः । पूर्वसूत्रादित्यादिः । तथाचेति
शेषः । पक्षे त्विति—स्थानिन इति शेषः ।

उद्घोते—अस्तु तर्हीति—नन्वित्यादिः । संशयाभावार्थमिति
शेषः । प्रकृतग्रन्थाननुगुणमाह—षष्ठीति । अत एवाह—बद्धिति ।
अन्ये—यास्कादयः । ननु सेति सर्वत्र येत्यस्य प्रतिनिर्देशो दृष्ट
इत्यत आह—इदमिति । ‘यथा’—‘भवति’ । ‘आहोस्विदादेशतः’ इति
भाष्यस्य तात्पर्यार्थमाह—अन्तरतमेति । ‘स्थानिनि’—‘षष्ठी’ इति
भाष्यस्य शेषपूरणेनार्थमाह—अन्तरेति । किम् अन्तरतम इति
स्थानिविशेषणम् अथवा आदेशविशेषणमिति प्रश्नाशयः ।

(भाष्यम्)

किं चातः ? ॥

(तत्त्वालोकः) अन्तरतम इत्यस्य स्थानिविशेषणत्वे अथवा आदेशविशेषणत्वे किं दूषणमित्याशयेन पृच्छति—किञ्चेति ।

(सप्तम्यन्तपाठदूषणभाष्यम्)

यदि प्रकृतितः, 'इको यणचि' इति यणां येऽन्तर-
तमा इकस्तत्र षष्ठी, यत्र षष्ठी तत्रादेशा भवन्तीतीहैव
स्याद्—दध्यत्र मध्यत्र । कुमार्यर्थं ब्रह्मबन्ध्वर्थमित्यत्र न
स्यात् ॥ आदेशतः पुनरन्तरतमनिर्वृत्तौ सत्यां सर्वत्र
षष्ठी । यत्र षष्ठी तत्रादेशा भवन्तीति सर्वत्र सिद्धं भवति ॥

(प्रदीपः) इहैवेति । यणामर्धमात्रिकाणां सदृशा इको मात्रिका
न तु दूरविप्रकृष्टा दीर्घा इति भावः ॥ आदेशनियमपक्षे चैतदुदाहर-
णत्वेन दूषितम् । प्रकृतिनियमपक्षे तु भवत्येवैतदुदाहरणम् ॥

(उद्घोतः) ननु भाष्ये सङ्ख्यातानुदेशेनैतदुदाहरणस्य दूषि-
तत्वात् पुनरुपन्यासोऽयुक्तोऽत आह—आदेशेति ॥ भवत्येवैतदिति
दीर्घव्यावृत्तये इत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्रकृतित इति—अन्तरतमनिर्वृत्ति-
स्तर्हीति शेषः । यणामिति—अर्धमात्रिकाणामिति शेषः । अन्तर-
तमा इति—मात्राद्वयन्यूनमात्रिकत्वेनेत्यादिः । इक इति—एक-
मात्रिका इत्यादिः । इहैवेति—ह्रस्वकारादिष्विति शेषः । एवव्यव-
च्छेयमाह—कुमार्यर्थमिति । किन्त्वित्यादिः । इत्यत्रेति—दीर्घकारा-
दिष्विति शेषः । सत्यामिति—सर्वेषामिकाम् सस्थानत्वेनान्तरतमा
यण इतीति शेषः । सर्वत्रेति—इद्विति शेषः । एवमग्रेऽपि ।

प्रदीपे—सदृशा इति—मात्राद्वयन्यूनमात्रिकत्वेनेत्यादिः ।
मात्रिकाः—एकमात्रिका ह्रस्वाः । दूरविप्रकृष्टाः—द्विमात्रिकाः ।
एतत्—दध्यत्रेत्यादि । उदाहरणेति—प्रकृतसूत्रेत्यादिः । एवमग्रेऽपि ।

(सप्तम्यन्तपाठदूषणान्तरभाष्यम्)

तथा—'इको गुणवृद्धी' गुणवृद्धयोर्ये अन्तरतमा
इकस्तत्र षष्ठी, यत्र षष्ठी तत्रादेशा भवन्तीतीहैव
स्याद्—नेता लविता नायको लावकः । चेता स्तोता
चायकः स्तावक इत्यत्र न स्यात् ॥ आदेशतः पुनरन्तर-
तमनिर्वृत्तौ सत्यां सर्वत्र षष्ठी । यत्र षष्ठी तत्रादेशा
भवन्तीति सर्वत्र सिद्धं भवतीति ॥

(प्रदीपः) चायक इति । अचोऽङ्गिणीत्यत्रापि अयमेव
दोष इत्युपन्यासः ॥

(उद्घोतः) भाष्ये इको गुणवृद्धी इति विध्येकवाक्यता-
पत्रस्य खण्ड इति बोध्यम् ॥ नन्विको गुणवृद्धी इत्युक्त्वा चायक
इत्युदाहरणमसङ्गतमत आह—अच इति । केचित्तु—इको यत्र गुण-
वृद्धी दृष्टे, तत्रेति भाष्यार्थात्र दोष इत्याहुः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इको गुणवृद्धी—'इको गुणवृद्धी;
सर्वधातुकार्धधातुकयोः' इति, तथा 'अचो ङिति' इति । अन्तरतमा
इति—दिमात्रिकत्वेनेत्यादिः । इक इति—तथा अच इति शेषः ।
इहैवेति—दीर्घकारादिष्विति शेषः । नायक इति—तथेत्यादिः ।
एवव्यवच्छेयमाह—चेतेति । किन्त्वित्यादिः । चायक इति—
तथेत्यादिः । इत्यत्रेति—ह्रस्वकारादिष्विति शेषः । सत्यामिति—
सर्वेषामिकारादीनां सस्थानत्वेनान्तरतमे गुणवृद्धी इतीति शेषः ।
सर्वत्रेति—ह्रस्वकारादिष्विति शेषः । एवमग्रेऽपि ।

प्रदीपे—अयमेव—ह्रस्वस्थानिकादेशानुपपत्तिरूप एव । इति-
इति कारणात् ।

उद्घोते—नन्वस्य विधिस्थाने निर्देशोऽयुक्त इत्यत आह—
विध्येकेति । तथा चानेन 'एकसम्बन्धिज्ञानमपरसम्बन्धिनां स्मार-
यती'ति व्यवस्थया विधिः स्मारित इति बोध्यम् । नन्विति—
'अचो ङितौ'त्यत्र स्थानिनिर्देशसत्त्वेनेकपरिभाषाया उपस्थाना-
सम्भवादिति शेषः । केचित्तु—यास्कादयस्तु । अध्याहारे गौरव-
मेवात्राचिद्वीजम् ।

(सप्तम्यन्तपाठदूषणान्तरभाष्यम्)

तथा—ऋवर्णस्य गुणवृद्धिप्रसङ्गे—गुणवृद्धयोर्ये-
दन्तरतममुवर्णं तत्र षष्ठी । यत्र षष्ठी तत्रादेशा भवन्ती-
तीहैव स्यात्—कर्ता हर्ता आस्तारकः निपारक इति ।
आस्तरिता निपरिता कारको हारक इत्यत्र न स्यात् ॥
आदेशतः पुनरन्तरतमनिर्वृत्तौ सत्यां सर्वत्र षष्ठी । यत्र
षष्ठी तत्रादेशा भवन्तीति सर्वत्र सिद्धं भवतीति ॥

(प्रदीपः) ऋवर्णस्येति । ऋकारस्य ह्रस्वस्यैव गुणः स्याद्
दीर्घस्यैव च वृद्धिरिति विशेषप्रदर्शनाय ऋवर्णस्य पृथगुपन्यासः ।

(उद्घोतः) ननु ऋकारस्येगचोरन्तर्भावात्पुनरुपन्यासो वृधे-
रप्यत आह—ऋकारस्येति । एवं च सप्तम्यन्तच्छेदो लक्ष्यासिद्ध्या
दुष्ट इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अन्तरतममिति—मात्राद्वयन्यूनमा-
त्रिकत्वेन तथा मात्रात्रयन्यूनैकाधिकमात्रिकत्वेनेत्यादिः । इहैवेति—
ह्रस्वकारे तथा दीर्घ ऋकारे इति शेषः । आस्तारक इति—तथे-
त्यादिः । एवव्यवच्छेयमाह—आस्तरितेति । किन्त्वित्यादिः । कारक
इति—तथेत्यादिः । इत्यत्रेति—दीर्घकारे तथा ह्रस्व ऋकारे इति
शेषः । सत्यामिति—सर्वेषामुकाराणां सस्थानत्वेनान्तरतमे गुणवृद्धी
इतीति शेषः । ऋकारस्य गुणवृद्धी अरारावेवेति भावः । सर्वत्रेति—
ऋकारेष्विति शेषः । एवमग्रेऽपि ।

प्रदीपे—ऋकारस्येति—प्रकृतितोऽन्तरतमनिर्वृत्तौ—दीर्घस्यैवका-
रादेः गुणवृद्धी स्याताम्, किन्त्वित्यादिः ।

उद्घोते—सर्वेषां सप्तम्यन्तपाठदूषणभाष्याणामाशयमाह—एव-
ञ्चेति । उक्तदोषगणसत्त्वे चेत्यर्थः ।

(प्रथमान्तपाठदूषणभाष्यम्)

अथादेशतोऽन्तरतमनिर्वृत्तौ सत्यामर्थदोषः—'वान्तो
यि प्रत्यये' स्थानिनिर्देशः कर्तव्यः—ओकारौकारयोरिति
वक्तव्यम्, एकारौकारयोर्भाभूदिति ॥ प्रकृतितः पुनरन्त-
रतमनिर्वृत्तौ सत्यां वान्तादेशस्य एक्षु यान्तरतमा प्रकृ-
तिस्तत्र षष्ठी । यत्र षष्ठी तत्रादेशा भवन्तीत्यन्तरेण
स्थानिनिर्देशं सिद्धं भवति ।

(प्रदीपः) वान्तोयीति । एच इत्यनुवर्तनात् सर्वेषां वान्ता-
देशप्रसङ्गः ॥ यदा त्वेवं व्याख्यायते—यादृशो वान्त आदेशः पूर्वं
दृष्टस्तादृशो यि प्रत्यये भवति, ओकारस्थानिकोऽवादेशो दृष्ट ओकार-
स्थानिकश्चावादेश इति, तदा न दोषः ॥

(उद्घोतः) यादृश इति । अचीत्यनुवर्त्याचि परतो यस्य
यो वान्तो दृष्टस्तस्य यि प्रत्यये स इति व्याख्येयमित्यर्थः ॥ अन्ये तु

वाच्यवृत्त्येदृशार्थस्याभावात् यि प्रत्यये इति वृद्धाऽचीत्यस्यासंबन्धाच्च भाष्योक्तं वचनमेव ज्याय इत्याहुः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सत्यामिति—सर्वेषामेवां मात्रात्रय-
न्यूनमात्रिकत्वेनान्तरतमत्वस्य वान्तादेशे सत्त्वादिति शेषः । प्रत्यय
इति—इत्यत्रेति शेषः । स्थाननिर्देशः कर्तव्यः इति विवृणोति—
ओकारेति । वक्तव्यम्—वक्तव्यमिति । येति—सत्त्वान्तत्वेनेति
शेषः । सिद्धमिति—इष्टमित्यादिः ।

प्रदीपे—एच इति—अत्र ‘एचोऽयवायावः’ इत्यत इत्यादिः ।
सर्वेषामिति—एचामिति शेषः । पूर्वम्—‘एचोऽयवायावः’ इत्यत्र ।
उद्घोते—अचीति—‘वान्तो यो’त्यत्र ‘इको यगचो’त्यत
इत्यादिः । कैयटोक्तं खण्डयति—अन्ये त्विति ।

(दूषणोद्धारभाष्यम्)

आदेशतोऽप्यन्तरतमनिवृत्तौ सत्यां न दोषः ॥

कथम् ? ।

वान्तग्रहणं न करिष्यते—‘यि प्रत्यये’ एचोऽयादयो
भवन्तीत्येव ॥

(तत्त्वालोकः) वान्तेति—यतः ‘वान्तो यि प्रत्यये’ इत्यत्रे-
त्यादिः । यि प्रत्यये इति—तथाच—सम्पूर्णपूर्वस्यस्यानुवृत्त्याऽस्य
योऽर्थस्तत्र न दोषः, यत इत्यादिः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

यदि न क्रियते, चेयं जेयमित्यत्रापि प्राप्नोति ॥

(तत्त्वालोकः) न क्रियत इति—तत्र वान्तग्रहणमित्यादिः ।
तर्हीति शेषः । प्राप्नोतीति—अयादेश इत्यादिः । एवमग्रेपि ।

(आक्षेपबाधकभाष्यम्)

‘क्ष्यज्यौ शक्यार्थे’ इत्येतन्नियमार्थं भविष्यति—
क्षिज्योरेवैच इति ॥

(उद्घोतः) भाष्ये—क्षिज्योरेवेति ह्रस्वनिर्देशात्क्षी इति
दीर्घान्तस्य जेजय इत्यस्य च नेदं निपातनमिति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—क्ष्यज्ययाविति—नैष दोषः, यत
इत्यादिः ।

(आक्षेपसाधकभाष्यम्)

तयोस्तर्हि शक्यार्थादन्यत्रापि प्राप्नोति—क्षेयं पापं
जेयो वृषलः ॥

(तत्त्वालोकः) तयोः—क्षिज्योः । तर्हि—तेन तादृश-
नियमे । एवमग्रेपि ।

(आक्षेपबाधकभाष्यम्)

उभयतो नियमो विज्ञास्यते—क्षिज्योरेवैचः, तयोश्च
शक्यार्थ एवेति ॥

(प्रदीपः) उभयत इति । योगविभागेनेति भावः ॥

(उद्घोतः) योगविभागेनेति । विनिगमनाविरहाद्ग्रहण-
भेत्वादाविवोभयतो नियम इत्यन्ये ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—उभयत इति—नैष दोषः, यतस्ते-
नेत्यादिः । तयोश्चेति—क्षिज्योरेचक्षेदयाद्यादेशस्तर्हीत्यर्थः ।

प्रदीपे—‘यि प्रत्यये’ इत्यनेनैवेष्टिसिद्धौ नियमार्थः ‘क्ष्यज्यौ

शक्यार्थे’ इति योगो विभज्यते । तत्र ‘क्ष्यज्यौ’ इति प्रथमयोगेन
प्रथमो नियमस्तथा ‘शक्यार्थे’ इति द्वितीययोगेन द्वितीयो नियम
इत्याशयेनाह—योगेति ।

उद्घोते—रक्तोक्तमेवाह—विनिगमनेति । उभयत इति—
अत्रेत्यादिः ।

(इष्टानुपपत्तिभाष्यम्)

इहापि तर्हि नियमान्न प्राप्नोति—लव्यं पव्यम् ।
अवश्यताव्यम् अवश्यपाव्यमिति ॥

(प्रदीपः) इहापीति । सामान्येन नियम इति प्रश्नः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—नियमादिति—प्रथमेत्यादिः । अवा-
द्यादेश इति शेषः ।

प्रदीपे—सामान्येन नियम इतीति—प्रथमनियमः ‘यादौ
प्रत्यये परे धातोरेचक्षेदयाद्यादेशस्तर्हि क्षिज्योरेवे’ति सामान्याकारक
इत्याशयेनेत्यर्थः ।

(इष्टोपपत्तिभाष्यम्)

तुल्यजातीयस्य नियमः ॥

कश्च तुल्यजातीयः ? ॥

यथाजातीयकः क्षिज्योरेच ॥

कथंजातीयकः क्षिज्योरेच ? ॥

एकारः ॥

(प्रदीपः) तुल्यजातीयस्येति । कण्ठतालव्यस्येत्यर्थः ॥

(उद्घोतः) भाष्ये—तुल्यजातीयस्येति । अन्यथा यिप्रत्यय
इति विधिवैयर्थ्यं स्यादिति भावः ॥ तत्त्वं च यद्येत्वेन, तर्हि एकारे
आयादेशः स्यादत आह—कण्ठ्येति । भाष्ये एकारग्रहणमुपलक्षण-
मिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—नियमस्य सजातीयपक्षत्वात् प्रथम-
नियमः ‘यादौ प्रत्यये परे धातोः कण्ठतालव्यस्य चेदयाद्यादेशस्तर्हि
क्षिज्योरेवे’ति विशेषाकारक इत्याशयेनाह—एकार इति । तथाच
लव्यमित्यादौ ‘यि प्रत्यये’ इति सामान्यसूत्रेण प्राप्तस्यावाद्यादेशस्य
नियमेन व्यावृत्त्यभावाद् आदेशतोऽन्तरतमनिवृत्तावपि तत्र ‘ओकारौ-
कारयोरिति न वक्तव्यमित्याशयः ।

उद्घोते—अन्यथेति—नियमस्य सजातीयानपेक्षत्वे इत्यर्थः ।
प्रथमनियमस्य ‘यादौ प्रत्यये परे एचक्षेदयाद्यादेशस्तर्हि क्षिज्योरेवे’ति
सामान्याकारकत्वस्यापि सम्भवादिति शेषः । इदानीं वान्तपदासत्त्वा-
दाह—यीति । सत्त्वञ्चेति—सजातीयत्वमपीत्यर्थः । नन्वित्यादिः ।
एकारे इति—रैयतीत्यत्रेत्यादिः । एवं सति समापन्नां भाष्यासङ्गतिं
परिहरति—भाष्ये इति । उपेति—कण्ठतालव्यस्येत्यादिः ।

(अनिष्टानुपपत्तिभाष्यम्)

[एवमपि] रायमिच्छति रैयतीत्यत्र प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) रायमिच्छतीति । एकारस्यैव नियमेन व्यावृत्तिः
कृता न त्वैकारस्येति प्रश्नः ॥

(उद्घोतः) एतदनभिज्ञः शङ्कते—भाष्ये—रायमिच्छतीति ॥
तदाह—एकारस्यैवेति । एकारस्य तालव्यत्वमेवेति भाष्याशयः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पूर्वभाष्येण प्रथमनियमस्य ‘यादौ

प्रत्यये परे धातोरेकारस्य चेदयादेशस्तर्हि क्षिज्योरेवे'ति विशेषाकारक-
तैवेत्याशयेनाह—**एवमपीति ।**

प्रदीपे—**एकारस्यैवेति**—धात्वन्तरसम्बन्धिन इत्यादिः । **निय-
मेवेति**—प्रथमेत्यादिः । **इति**—इत्यभिप्रायेण ।

उद्द्योते—तथा सति समापन्नामग्रिमभाष्यासङ्गतिं परिहरति—
एतदिति । एकारपदं कण्ठतालव्यपरमित्येतस्येत्यर्थः । शिक्षान्तरानु-
रोधेन पूर्वापरभाष्यमिति तस्य तदुपलक्षणत्वादिकल्पना न युक्तेत्याश-
येनाह—**एकारस्येति ।** तथाच कैयटोक्तं कण्ठेत्यसङ्गतमेवेत्याशयः ।

(अनिष्टापत्तिवारणभाष्यम्)

रायिरञ्छान्दसः । दृष्टानुविधिरञ्छन्दसि भवति ॥

(प्रदीपः) छान्दस इति । क्यजन्तस्य रैशब्दस्य भाषायां
नास्ति प्रयोगोऽन्यत्र तु विद्यत एवेति व्याचक्षते । [क्यच् त्वैकारा-
न्तास्त्रास्ति, 'गोसमानाक्षरान्तात्' इति वचनात् ।] अन्ये तु
भाषायां रैशब्दस्य प्रयोग एव नास्तीत्याहुः ॥

(उद्द्योतः) क्यजन्तेति । राः रैशब्दो यि यकारादिप्रत्यये
इति भाष्यार्थ इति भावः । भाष्ये विसर्गरहित एव पाठः ॥ एतेन
रायिरित्ययुक्तं, आत्वस्य दुर्लभत्वाद्, रैशब्दात्स्विकं दुर्लभ इत्य-
पास्तम् ॥ **नास्ति प्रयोग इति ।** अनभिधानादिति भावः ॥ **क्यच्-**
त्वित्यादिवचनादित्यन्तोऽग्रन्थस्तरैकीयमतत्वात् । अत एव नः
क्ये इति सूत्रे वाच्यतीति भाष्ये प्रयुक्तम् । **अन्ये त्विति ।** अत्रा-
रुचिबीजं तु रायमिच्छतीति भाष्यप्रयोगविरोधः । न हि विग्रहरञ्छन्द
इति बोध्यम् । भाष्ये यीत्यस्य वैयर्थ्याच्च ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—**रायिरिति**—नैष दोषः, यत इत्यादिः ।
इष्टेति—तथेत्यादिः ।

प्रदीपे—**अन्यत्र त्विति**—क्यजिभन्नस्थले त्वित्यर्थः । भाषाया-
मपि रैशब्दस्य प्रयोग इति शेषः । 'रायिरि'ति एकमेव पदं प्रथमा-
न्तम्, तदुपपत्तिश्च उच्चारणार्थकेकारेण भवतीति व्याख्यातवतां मते-
नाह—**अन्ये त्विति ।**

उद्द्योते—'रा यि च्छान्दसः' इति रीत्या 'राः' इति प्रथमान्त-
मेकं पदम्, तथा 'यि' इति सप्तम्यन्तं द्वितीयं पदमित्याह—**रा इति ।**
तदुपपादयति—**भाष्ये इति ।** यत इति शेषः । आत्वस्येति—
क्यचि परत इत्यादिः । **अनभीति**—तस्य भाषायामित्यादिः ॥ यदि
नान्तात् क्यच् न स्यात्तर्हि 'नः क्ये' इति सूत्रं नोपपद्येत, अतस्त-
स्मात् क्यचोऽङ्गीकार्यत्वे समानाक्षरादपि सोऽभ्युपगन्तव्य एवेत्या-
शयेनाह—**अग्रन्थ इति ।** असाधुग्रन्थ इत्यर्थः । तथा सति 'राः'
इत्येव वदेदित्याशयेनाह—**वैयर्थ्याच्चेति ।** न तद्युक्तमिति शेषः ।
वस्तुतस्तु—अत्र 'वैयर्थ्याच्चे'त्येव पाठो युक्तः ॥

(प्रथमान्तपाठे दूषणान्तरभाष्यम्)

'उदुपधाया गोहः' आदेशतोऽन्तरतमनिर्वृत्तौ
सत्यामुपधाग्रहणं कर्तव्यम् ॥ प्रकृतितः पुनरन्तरतम-
निर्वृत्तौ सत्यामूकारस्य गोहो याऽन्तरतमा प्रकृतिस्तत्र
षष्ठी, यत्र षष्ठी तत्रादेशा भवन्तीत्यन्तरेणोपधाग्रहणं
सिद्धं भवति ॥

(प्रदीपः) गोह इति । एतत्परिभाषोपस्थाने सति गोह इति
षष्ठ्यन्तरतमे स्थानिन्युपसंहियते ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये गोहः संबन्धिन उकारस्य याऽन्तरतमा
प्रकृतिरित्यन्वयः ॥ स्थानिन्युपसंहियत इति । एवं च गोह इति

गोहवयवे लाक्षणिकम्—उकारान्तरतमस्य गोहवयवस्योदित्यर्थ इति
भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्रथमान्तपाठे उक्तस्य प्रथमदूषणस्य
परिहृतत्वाद् द्वितीयं दोषमाह—**उदुपधाया इति । उपधाग्रहण-**
मिति—स्थानिनो गोहोऽन्तरतमत्वस्य उदादेशोऽसम्भवादित्यादिः ।
प्रकृतिः—गुह उकारः । **सिद्धमिति**—इष्टमित्यादिः । एवमग्रेऽपि ।
प्रदीपे—**एतत्परिभाषेति**—अन्तरतमपरिभाषेत्यर्थः । प्रकृति-
तोऽन्तरतमनिर्वृत्तौ सत्यामूद्दिधायकसूत्रे इत्यादिः ।

उद्द्योते—यथाश्रुतक्रममन्वयासम्भवादाह—**गोह इति । एवञ्च-**
तस्यास्तत्रोपसंहारे च । **उकारेति**—तथाचेत्यादिः ।

(दूषणोद्धारभाष्यम्)

आदेशतोऽप्यन्तरतमनिर्वृत्तौ सत्यां न दोषः ।
क्रियते एतन्न्यास एव ॥

(प्रदीपः) न्यास एवेति । अन्यथा परत्वादलोऽन्यस्येत्यनेन
गोह इति षष्ठ्यन्त्येऽन्युपसंहियेत्येति भावः ॥

(उद्द्योतः) ननुपधाग्रहणाकरणलाघवे दर्शिते क्रियत इत्युत्त-
रमसङ्गतमत आह—**अन्यथेति ।** परत्वादलोऽन्यस्येत्येव व्यवस्था-
पकं स्यादित्यर्थः ॥ एवं च पक्षद्वयेऽप्यावश्यकं तदिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—**अपिना**—प्रकृतित इत्यस्य संग्रहः ।
क्रियते इति—यतः पक्षद्वये इत्यादिः । एवमग्रेऽपि ।

प्रदीपे—**अन्यथेति**—उपधाग्रहणाभावे इत्यर्थः । अन्तरतमपरि-
भाषाऽपेक्षयेति शेषः ।

उद्द्योते—**एवेन**—अन्तरतमपरिभाषाव्यवच्छेदः । **एवञ्च**—उप-
धाग्रहणाभावे प्रकृतितोऽन्तरतमनिर्वृत्तावपि दोषसत्त्वे च । तत्—
उपधाग्रहणम् ।

(प्रथमान्तपाठे दूषणान्तरभाष्यम्)

'रदाभ्यां निष्ठातो नः पूर्वस्य च दः' आदेशतोऽ-
न्तरतमनिर्वृत्तौ सत्यां तकारग्रहणं कर्तव्यम् ॥ प्रकृतितः
पुनरन्तरतमनिर्वृत्तौ सत्यां नकारस्य निष्ठायां यान्तर-
तमा प्रकृतिस्तत्र षष्ठी, यत्र षष्ठी तत्रादेशा भवन्तीत्य-
न्तरेणापि तकारग्रहणं सिद्धं भवति ॥

(प्रदीपः) रदाभ्यामिति । चरितमित्यादौ व्यवधानात्
भवति ॥ **निष्ठाया इति** षष्ठ्यास्तकार एवोपसंहारात्तस्यैवानन्तर्येण
नत्वविधानात् ।

(उद्द्योतः) ननु तत्राग्रहणाभावे चरितमित्यादावपि रेफानन्त-
रा निष्ठेति नत्वं स्यादत आह—**चरितमिति । रदाभ्यामित्यस्य**
प्रधानविशेषणताया न्याय्यतया परिभाषासंस्कृते लक्ष्यसंस्कारके वाक्ये
रेफदकाराभ्यां परस्य निष्ठासंबन्धिनोऽन्तरतमस्य नकारादेश इत्यर्थ
इति भावः ॥ **आदेः परस्य स्थानेऽन्तरतम** इत्याभ्यामादेरन्तरत-
मस्य न इत्यर्थे इकारस्यान्तरतमत्वाभावेन तकारस्य चादित्वाभावेना-
प्राप्तिरिति परे ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तत्रोक्तस्य द्वितीयदोषस्यापि परिहृत-
त्वाद् तृतीयं दूषणमाह—**रदाभ्यामिति । तकारग्रहणमिति**—
स्थानिन्या निष्ठाया अन्तरतमत्वस्य नकारादेशोऽसम्भवादित्यादिः ।

प्रकृतिः—तकारः ।

प्रदीपे—**व्यवधानादिति** इत्यादिः । निष्ठाया रेफानन्तर्य-

स्यामावात्रत्वमिति शेषः । तकार इति—अनया परिभाषया अन्त-
रतमे स्थानिनित्यादिः । आनन्तर्येणेति—रदाभ्यामित्यादिः ।

उद्घोते—इद् निष्ठायाः स्वाङ्गमिति तेन तस्याः व्यवधानं न
सम्भवतीत्याशयेनाह—रेफानन्तरेति । कैयटोक्तं खण्डयति—आदेः
परस्येति । आदेरिति—रेफदकाराभ्यां परस्य निष्ठासम्बन्धिन
इत्यनुषज्यते । अप्राप्तिरिति—नत्वस्येत्यादिः ।

(दूषणपरिहारभाष्यम्)

आदेशतोऽप्यन्तरतमनिर्वृत्तौ सत्यां न दोषः ।
क्रियत एतन्न्यास एव ॥

(प्रदीपः) क्रियत एतन्न्यास एवेति । अन्यथा हि भिन्न-
व्याप्तित्वत्र दकारस्य नत्वं स्यात् । स हि नकारस्य सुप्तदृशः यथा
वृत्तीयास्तथा पञ्चमा इति वचनात् ॥

(उद्घोतः) पक्षान्तरेऽपि तुल्यत्वात् गौरवमित्याह—अन्य-
थेति । दकारस्य नत्वं स्यादिति ॥ अनया परिभाषयेति भावः ॥
वस्तुतस्तु आदेः परस्ये—अनेनान्यस्याप्राप्तिः । सूत्रं तु उभयाविरोधेन
भिन्नमित्यादौ चरितार्थमित्यत्र प्रयोगे न स्यादेव नत्वमिति उभाभ्या-
मपि तत्राहणं कर्तव्यमिति भाष्यतात्पर्यम् ॥ एवं च प्रथमान्तच्छेदो
निर्दोषः । सप्तम्यन्तच्छेदस्तु दुष्ट एव ॥ अत एव न भूमुधियो-
रित्यादि चरितार्थम् ॥ नूनरयोर्द्विद्विधेति शार्ङ्गरवाद्यन्तर्गणसूत्रं
यथावत्, तदा नरः अ इति व्याख्यानादाद्याकारस्यैव वृद्धिरिति न
तत्र दोषः । तत्र नूनरयोरित्यावर्तते, एकत्र पञ्चम्यर्थे षष्ठी । पृथगपि वा
तौ गणे पठ्यते इति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—अन्यथा—तकारग्रहणाभावे । सः—
दकारः ।

उद्घोते—पक्षान्तरे—सप्तम्यन्तपाठपक्षे । अप्रतिपाद्य प्रथमान्तपाठ-
पक्षपरिग्रहः । तुल्यत्वादिति—तकारग्रहणावश्यकताया इत्यादिः ।
गौरवमिति—सप्तम्यन्तपाठपक्षापेक्षया प्रथमान्तपाठपक्षे तकारग्रहण-
करणजनितमित्यादिः । कैयटोक्तं खण्डयति—वस्तुतस्त्विति । अन्य-
स्याप्राप्तिः—भिन्नवद्भ्यामित्यत्र दकारस्य नत्वाप्राप्तिः । ननु सूत्र-
सार्थक्यानुरोधान्न तत्र तस्य तदप्राप्तिरित्यत आह—सूत्रं त्विति ।
उभयेति—‘आदेः परस्य’ ‘स्थानेऽन्तरतमः’ इत्युभयेत्यर्थः । अत्र
प्रयोगे इति—भिन्नवद्भ्यामित्यत्र प्रयोगे इत्यर्थः । तकारस्य सुप्त-
दृशत्वाभावाद्, दकारस्य चादित्वाभावादिति शेषः । उभाभ्याम्—
प्रथमान्त—सप्तम्यन्तपाठवादिभ्याम् । एवञ्च—आदेशतोऽन्तरतम-
निर्वृत्तौ सकलदोषपरिहारे तथा प्रकृतितोऽन्तरतमनिर्वृत्तौ बहुदोषसत्त्वे
च । अत एव—आदेशतोऽन्तरतमनिर्वृत्तेरभ्युपगमादेव । चरितार्थ-
मिति—प्रकृतितोऽन्तरतमनिर्वृत्त्यभ्युपगमे तु द्विमात्रिके दीर्घकारादौ
अर्धमात्रिकाणां यणामन्तरतमत्वाभावात्तत्र यणोऽप्राप्त्या तन्निषेधाय
कृतस्य तस्य वैयर्थ्यमापद्येत्याशयः । ननु ‘नूनरयोर्द्विद्विधेति शार्ङ्गर-
वाद्यन्तर्गणसूत्रेण नरशब्दस्य ङीन्तस्त्रियोगेन विधीयमाना वृद्धिरन्त-
रङ्गाप्यन्तरङ्गपरिभाषाबाधेन ‘यस्येति चे’त्यलोपानन्तरम्भवत्तमाना
सप्तम्यन्तच्छेदपक्षे स्वान्तरतमस्य स्थानिनो नकारोत्तराकारस्य भव-
तीति नरशब्दस्य नारीति रूपं सिद्ध्यति । प्रथमान्तच्छेदपक्षे तु
‘अलोऽन्त्यस्येति परिभाषया रेफस्य स्यादिति तस्य तत्र सिद्ध्ये-
दित्यत आह—नूनरयोरिति । यदीति—अनेनारविः सूचिता ।
सा च—‘वस्तुत इदं गणसूत्रमनार्षम् । नूनरस्य च धर्म्या नारीति
‘ऋतोऽभि’ति सूत्रेण ‘नरस्य चेति वक्तव्यमि’ति वार्तिकेन चाधु-
दात्तनार्याः सिद्धेः । रूढ्या योग्यतया तदर्थ्या नरस्वजातिविशिष्टैव

उच्यते ।’ इत्यादिना शब्देन्दुशेखरे स्पष्टीकृता । नरः अ इतीति—
नर इति रेफान्तानुकरणम्, तस्य अः नरः । नुश्च नरस्य चेति इन्द्र
इतीत्याशयः । आद्येति—नरशब्दघटकेत्यादिः । नन्वेवं कथन्ततो
ङीनित्यत आह—तत्रेति । आवृत्त्यभावमाह—पृथगपीति । एवञ्च
नूनरशब्दाभ्यां ङीनित्येकस्यार्थः । तथा—नूनरशब्दाकारस्य च वृद्धि-
रित्यपरस्यार्थः ।

(इति प्रथमान्तपाठनिर्णयः)

(अथ स्वतन्त्रविधित्वनिराकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

किं पुनरिदं निर्वर्तकम्—अन्तरतमा अनेन निर्व-
र्त्यन्ते । आहोस्वित् प्रतिपादकम्—अन्येन निर्वृत्ताना-
मनेन प्रतिपत्तिः ? ॥

(प्रदीपः) किं पुनरिति । किं स्वतन्त्रमिदं लक्षणम् । आहो-
स्विलक्षणाप्यन्तरेणाभिनिर्वृत्तानामनेन नियमः क्रियते । अथ लक्षणा-
न्तरशेषभूतमिति प्रश्नः ॥

(उद्घोतः) अथेति । वाक्यभेदाभेदाभ्यां पक्षद्वयभेद इति
बोध्यम् । तत्र तृतीयः सिद्धान्तो भविष्यति ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—नियमः—अन्तरतम एव साधुरिति
नियमः । अथ—अथवा । एवञ्च भाष्यमुपलक्षणमित्याशयः ।

उद्घोते—ननु यत्र षष्ठी तत्रैतदुपस्थानस्य तुल्यत्वाद् द्वितीय-
तृतीयपक्षयोः कथं भेद इत्यत आह—वाक्यभेदेति । पक्षद्वय-
भेदः—द्वितीयतृतीयपक्षयोर्भेदः । तत्र—द्वितीयतृतीयपक्षयोर्मध्ये ।
तृतीय इति—पक्षः, ‘उक्तं वे’ति भाष्येणेति शेषः ।

(भाष्यम्)

कश्चात्र विशेषः ? ॥

(तत्त्वालोकः) अत्र—निर्वर्तकत्व—प्रतिपादकत्वयोः ।

(३२७ प्रथमपक्षदूषणवार्तिकम् ॥ २ ॥)

॥ * ॥ स्थानेऽन्तरतमे निर्वर्तके सर्व-
स्थाननिवृत्तिः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

स्थानेऽन्तरतमे निर्वर्तके सर्वस्थानिनां निवृत्तिः
प्राप्नोति । अस्यापि प्राप्नोति—दधि, मधु ॥

(प्रदीपः) स्थाननिवृत्तिरिति । दधिशब्दस्य यदि दधि-
शब्द आदेशः क्रियते, तदा प्रयोजनाभावः । भिन्नरूपस्त्वादेशस्त-
दर्थस्याप्रत्यायक इति शब्दव्यवहारोत्साद एवेति भावः ॥

(उद्घोतः) भिन्नरूप इति ॥ पर्यायो यद्यपि भिन्नरूपस्त-
दर्थप्रत्यायकश्च, तथापि विनिगमकाभावादुभयोः स्थानित्वमादेशत्वं
च वाच्यम् । तथा च सूत्रमनारम्भसमं स्यादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अस्यापीति—यथेत्यादिः । निवृत्ति-
रिति शेषः ।

प्रदीपे—तदेति—अस्येति शेषः । भिन्नरूप इति—यदि च
तस्य कश्चिदन्य आदेशः क्रियते, तदेत्यादिः । तु—हि ।

उद्घोते—कैयटोक्तस्यासाङ्ग्यं परिहरति—पर्याय इति । विनि-

गमकाभावादिति—अयं स्थान्ययमादेश इत्यत्रेत्यादिः । सूत्रम्—
प्रकृतसूत्रम् ।

(आक्षेपबाधकभाष्यम्)

अस्तु, न कश्चिदन्य आदेशः प्रतिनिर्दिश्यते । तत्रा-
न्तर्यतो दधिशब्दस्य दधिशब्द एव, मधुशब्दस्य मधु-
शब्द एवादेशो भविष्यति ॥

(प्रदीपः) अस्त्विति । वचनसामर्थ्याच्छब्दव्यवहारस्य चाना-
दिवादिभिः भावः ॥

(उद्घोतः) शास्त्रप्रवृत्तौ हेतुर्वचनसामर्थ्यम् । सदृशादेशे
हेतुः—शब्देति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अस्त्विति—तस्य सदृश एवादेशोऽ-
नेनेत्यादिः । न—न हि । तत्र—तथा सति ।

(आक्षेपसाधकभाष्यम्)

यदि चैवम्, कचिद्वैरूप्यं तत्र दोषः स्यात्—बिसं-
मुसलमिति । 'इण्कोरादेशप्रत्यययोः' इति षत्वं प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) कचिद्वैरूप्यमिति । यदा विसशब्दस्य विसशब्द
आदेशस्तदा षत्वं नास्ति, नहि तदा सकार आदेशः । यदा तु
सकारस्य सकार आदेशस्तदा षत्वप्रसङ्ग इति वैरूप्यप्राप्तिः । अस्तेर्गु-
रित्याद्यस्तु विशेषविहितत्वादस्य बाधकाः ॥

(उद्घोतः) भाष्ये—यदि चैवमिति । स्थान्यपेक्षयाऽऽदेशे
यत्र वैरूप्यं प्रसक्तं तत्र दोष इत्यर्थः ॥ नहि तदेति । आदेशरूप-
सस्यैव तेन षत्वविधानादिति भावः ॥ यदा त्विति । तदध्वनयन्
भाष्यकृदक्षयति—इमे वर्णा इत्यादि ॥ नन्वस्य निर्वर्तकत्वे आर्ष-
धातुकेऽप्यस्त्यादीनामस्त्याद्यादेशाः स्युरिति कुतो नोक्तम् । किं
चानेन सिद्धे तदर्थं चेत्यत आह—अस्तेरिति । विद्यतिनिवृत्तिस्तत्फ-
लमिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—यदि चैवम्—यद्यपि तत्रैवं निर्वाहः,
तथापि यत्र । वैरूप्यमिति—प्राप्तमिति शेषः । दोषमाह—इण्को-
रिति—अस्य षत्वविधायकेऽग्रिमसूत्रेऽधिकार इति प्रदर्शनाय निर्देशः ।

प्रदीपे—कचित्पदसूचितमर्थमाह—यदेति । अस्य—प्रकृतसूत्रस्य ।
उद्घोते—ततोऽग्रिमस्यार्थमाह—स्थान्यपेक्षयेति । तेन—
'आदेशप्रत्यययोरित्यनेन । अत्र मानान्तरमप्याह—तदिति ।
अन्यथा तदुक्तिरसङ्गतेति स्पष्टमेव । नन्विदमुक्तप्रायमित्यत आह—
किञ्चेति । अनेन—प्रकृतसूत्रेण । तद्—'अस्तेर्गुरित्यादि । तस्य
वैयर्थ्यम्परिहरति—विद्यतीति ।

(आक्षेपान्तरभाष्यम्)

अपि च—इष्टा व्यवस्था न प्रकल्प्येत । तद्यथा—
तप्ते आष्ट्रे तिलाः प्रक्षिप्ता मुहूर्तमपि नावतिष्ठन्ते । एव-
मिमे वर्णा मुहूर्तमपि नावतिष्ठेरन् ॥

(प्रदीपः) अपि चेति । पुनरन्येनान्येनाऽऽदेशेन भवितव्य-
मिति भावः ॥ प्रयोजनमन्तरेण प्रवृत्तौ सत्यामसकृदपि प्रवृत्तिः स्यात् ।
ततश्च सर्वस्य निवृत्त्यभिमुखत्वात्साधुत्वस्य व्यवस्था नोपपद्यते ॥

(उद्घोतः) सदृशादेशविषयेऽपि दोषमाह—भाष्ये अपि
चेष्टेति ॥ ननु सदृशादेशे कथमिदमन्यवस्थाऽसिद्धिरत आह—पुन-
रिति । ननु लक्ष्ये लक्षणस्येति न्यायविरोधोऽत आह—प्रयोजन-

मिति । सप्रयोजनशास्त्रप्रवृत्तौ हि प्रथमप्रवृत्त्यैव प्रयोजननिष्पत्तेर्न
द्वितीयादिप्रवृत्तिरिति तद्वीजम् ॥ न चेदं प्रकृते इति भावः ॥ भाष्ये
व्यवस्थेत्यस्य सापेक्षत्वादाह—साधुत्वस्येति ॥ परिनिष्ठितत्वव्या-
प्यत्वात् साधुत्वस्येति भावः ॥ एवं च दोषान्तमेव शास्त्रं स्यादिति
तात्पर्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—प्रवृत्ताविति—प्रकृतसूत्रस्येत्यादिः ।
एवमग्रसि ।

उद्घोते—शास्त्रप्रवृत्तिं विशिनष्टि—सप्रयोजनेति । तद्वीजम्—
'लक्ष्ये लक्षणस्येति' न्यायवीजम् । ननु सा कुतो नोपपद्येत्यत
आह—परिनिष्ठितत्वेति । इदानीं सर्वस्यैतत्पञ्चीयोद्देश्यतावच्छेद-
कान्तान्तत्वाद् अप्रवृत्तित्वविध्युद्देश्यतावच्छेदकान्तान्तत्वरूपपरि-
निष्ठितत्वाभावेन व्यापकाभावे व्याप्याभाव इति नियमात् साधुत्वा-
भाव इत्याशयः । पर्यवसितमर्थमाह—एवञ्चेति । प्रकृतसूत्रस्य पुनः
पुनः प्रवृत्तौ चेत्यर्थः ।

(द्वितीयपक्षाभ्युपगमभाष्यम्)

अस्तु तर्हि प्रतिपादकम्—अन्येन निर्वृत्तानामनेन
प्रतिपत्तिः ॥

(प्रदीपः) अस्तु तर्हीति । निर्वृत्तेषु लक्षणान्तरेणादेशेषु निय-
मोऽनेन क्रियते तत्रान्तरतमः साधुर्नान्य इत्यर्थः ॥

(उद्घोतः) निर्वृत्तेष्विति । अन्येन निर्वृत्तानां मध्येऽने-
नान्तरतमस्यैव साधुत्वप्रतिपत्तिरिति भाष्यार्थ इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—नियमाकारमाह—तत्रेति । एवञ्च
'नान्य' इत्यस्य इतीति शेषः । अथवा—तत्र—तथा सति ।

उद्घोते—भाष्ये निर्वृत्तानामित्यत्र निर्धारणे षष्ठीत्याह—मध्य
इति । 'प्रतिपत्तिरिति' भाष्यार्थमाह—अन्तरतमेति ।

(३२८ आक्षेपवार्तिकम् ॥ ३ ॥)

॥ * ॥ निर्वृत्तप्रतिपत्तौ निर्वृत्तिः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

निर्वृत्तप्रतिपत्तौ निर्वृत्तिर्न सिध्यति । सर्वे सर्वत्र
प्राप्नुवन्ति ॥

(प्रदीपः) निर्वृत्तिरिति । अभिमतस्य शब्दस्येत्यर्थः ॥

(उद्घोतः) अभिमतस्येति ॥ शास्त्रप्रामाण्यादुभयोरपि
पाक्षिकसाधुत्वापत्त्येति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—निर्वृत्तप्रतिपत्तौ—लक्षणान्तरेण निर्वृ-
त्तानामादेशानां मध्येऽन्तरतमस्यैवानेन साधुत्वप्रतिपत्तौ । निर्वृत्तिः—
साधुत्वप्रतिपत्तिः । सर्व इति—तथाचेत्यादिः ।

(आक्षेपतात्पर्यप्रश्नभाष्यम्)

किं तर्ह्युच्यते—निर्वृत्तिर्न सिध्यतीति ? । न साधीयो
निर्वृत्तिः सिद्धा भवति ॥

(तत्त्वालोकः) काकुवाक्यमाह—न साधीय इति । तत्-
त्पक्षेणोपपद्यमानां निर्वृत्तिम्पश्यतो भवतो 'निर्वृत्तिर्न सिध्यतीति'
वचनं न युक्तमित्याशयः ।

(आक्षेपतात्पर्यवर्णनभाष्यम्)

न ब्रूमो—निर्वृत्तिर्न सिध्यतीति ॥

किं तर्हि ? ।

इष्टा व्यवस्था न प्रकल्प्येत । न सर्वे सर्वत्रेध्यन्ते ॥

(प्रदीपः) इष्टा व्यवस्थेति । अकः सर्वे दीर्घा इत्यनेन लक्षणेन यदा सर्वे दीर्घाः कृतास्तदा तेषां साधुत्वं विज्ञातम् । न चानेन तेषामेवासाधुत्वं शक्यं प्रतिपादयितुमिति भावः ॥

(उद्घोतः) दीर्घादेरिष्टा व्यवस्थाऽनेन भविष्यतीत्यत आह—अक इति ॥ एकप्रमाणबोधितस्य सामान्यविशेषभावाभावेन प्रमाणान्तरेण आत्यन्तिको निरासोऽशक्यः कर्तुमिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्रकल्प्येतेति—इतीति शेषः । न सर्व इति—यत इत्यादिः ।

उद्घोते—दीर्घादेरिति—नन्वित्यादिः । एकप्रमाणबोधितस्येति—‘अकः सर्वे दीर्घा’ इत्येकप्रमाणबोधितस्येत्यर्थः । साधुत्वमेवेति शेषः । प्रमाणान्तरेणेति—अनेनेत्यादिः ।

(प्रत्याक्षेपभाष्यम्)

इदमिदानीं किमर्थं स्यात् ? ।

(उद्घोतः) ननु शास्त्रप्रामाण्यादुभयोरपि साधुत्वे इदं व्यर्थं स्यादिति पृच्छति—इदमिदानीमिति ॥

(३२९ प्रत्याक्षेपसमाधानवार्तिकम् ॥ ४ ॥)

॥ * ॥ अनर्थकं च ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अनर्थकमेतत्स्यात् । यो हि भुक्त्यन्तं ब्रूयाद् ‘मा भुक्था’ इति किं तेन कृतं स्यात् ॥

(उद्घोतः) उत्तरयति—अनर्थकमिति । भुक्था इति निरनुस्वारः पाठः ॥

(आनर्थक्यपरिहारेण समाधानभाष्यम्)

॥ * ॥ उक्तं वा ॥ * ॥

किमुक्तम् ? ॥

ऋसिद्धं तु षष्ठ्यधिकारे वचनात् ॥ इति । षष्ठ्यधिकारेऽयं योगः कर्तव्यः, स्थानेऽन्तरतमः ‘षष्ठीनिर्दिष्टस्य’ इति ॥

(प्रदीपः) उक्तं वेति । इको गुणवृद्धी इत्यत्र । यत्र षष्ठी तत्रेदमुपतिष्ठते । तेनैकवाक्यतानेन सूत्रेण विधिवाक्यानामिति विधानकाल एवान्तरतम आदेशो विधीयते ॥

(उद्घोतः) आनर्थक्यं परिहरति—उक्तं वेति ॥ द्वितीयपक्षाद्देदमुपपादयति—एकवाक्यतेति । एवं चेतस्याविधानमेवेति इष्टव्यवस्थासिद्धिरिति भावः ॥

परे तु उत्पन्नानामनेन निवृत्तिर्लगादिनेवेति भावः ॥ एतदाशयमजानान आह—निवृत्तिर्न स्थित्यतीति ॥ तदभ्युपेत्य समाधत्ते—उक्तं वेति ॥ भुक्तवतो भोजनफलवृत्तेर्जातत्वाविशेषस्य वैयर्थ्येऽपि शाले वृद्धिरादेर्यत्रमाभ्योक्तशास्त्रप्रामाण्याल्लगादिनेव जातनिवृत्तिरिति वाशब्देन सूचितमित्याहुः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एवं प्रथमपक्षद्वयेऽनुपपन्ने तृतीयपक्षमभ्युपेति—उक्तं वेति । ‘आद्यन्तौ टकितौ’ इति सूत्र इत्यादिः । षष्ठ्यधिकारेऽयमिति—षष्ठ्यधिकारे वर्तमानोऽयं योगो वक्ष्यमाण

प्रकारेण व्याख्येय इत्यर्थः । तन्प्रकारमेवाह—स्थाने इति । षष्ठीनिर्दिष्टस्य प्रसङ्गे विहितानामन्तरतम एवेत्यर्थः ।

उद्घोते—इतरस्य—अनन्तरतमस्य । अत्र वाक्ये वाशब्दस्यानुपपन्नत्वादाह—परे त्विति । शास्त्रे इति—अस्य निवृत्तावन्वयः । उक्तेति—‘दर्भपवित्रपाणिरि’त्यादिनेत्याशयः ।

(अनिष्टनिराकरणाधिकरणम्)

(३३० आक्षेपवार्तिकम् ॥ ५)

॥ * ॥ प्रत्यात्मवचनं च ॥ * ॥

(भाष्यम्)

प्रत्यात्ममिति च वक्तव्यम् ॥

किं प्रयोजनम् ? ।

यो यस्यान्तरतमः स तस्य स्थाने यथा स्यात्, अन्यस्यान्तरतमोऽन्यस्य स्थाने मा भूदिति ॥

(प्रदीपः) प्रत्यात्ममिति । आत्मानमात्मानं प्रतीति समासः । स्थान्यात्मनोऽन्तरतम इत्यर्थः ॥

(उद्घोतः) आत्मानमिति ॥ अनश्चेति टच् ॥ स्थान्यात्मन इति । स्थानिरूपपदार्थस्येत्यर्थः ॥

(३३१ समाधानवार्तिकम् ॥ ६ ॥)

॥ * ॥ प्रत्यात्मवचनमशिष्यं स्वभावसिद्धत्वात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

प्रत्यात्मवचनमशिष्यम् ॥

किं कारणम् ? ।

‘स्वभावसिद्धत्वात्’ । स्वभावत एतत्सिद्धम् । तद्यथा—समाजेषु समाशेषु समवायेषु चाऽऽस्यतामित्युक्ते न चोच्यते—प्रत्यात्ममिति, प्रत्यात्मं चासते ॥

(प्रदीपः) स्वभावसिद्धत्वादिति । तुल्यन्यायतया सूत्रप्रत्याख्यानयैतदुक्तं न तु संबन्धिशब्दत्वादिति ॥ समाजेष्विति । समाज उत्सवेषु संघातः । समाशः सहभोजनम् । समवायः कस्यांचित् क्रियायां मेलनम् ॥

(उद्घोतः) नन्वन्तरतमशब्दस्य सदृशार्थकत्वेन तुल्यस्यास्य प्रयत्नमित्यत्रेव संबन्धिशब्दत्वादिति कुतो नोक्तमत आह—तुल्येति ॥ प्रत्यात्मं चासत इति । स्वस्वसमाजेष्वेवासत इत्यर्थः ॥ कस्यांचिति । धर्मनिर्णयादिक्रियायामित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—किं कारणम्—कस्मात्कारणात् । स्वभावत इति—यत इत्यादिः । एतत्—प्रत्यात्मत्वम् । न च—न हि । प्रत्यात्ममेवेति—किन्त्वित्यादिः ।

प्रदीपे—सूत्रप्रत्याख्यानार्थ—सूत्रप्रत्याख्यानमग्रे प्रतिपादयितुम् । एतत्—स्वभावसिद्धत्वादित्येव ।

उद्घोते—इत्यत्रेवेति—इत्यत्र ‘तस्ये’ति वचनस्येव प्रकृते ‘प्रत्यात्ममिति’ वचनस्य सम्बन्धिशब्दत्वादित्युक्तहेतुनैव प्रत्याख्यानसम्भवे स्वभावसिद्धत्वादिति हेतुन्तरानुसरणं विहायेत्याशयः । इति—इत्येव । स्वस्वसमाजेष्वेव—स्वस्वसमाजादिष्वेव ।

(सूत्रप्रत्याख्यानधिकरणम्)

(३३२ प्रत्याख्यानवार्तिकम् ॥ ७ ॥)

॥ * ॥ अन्तरतमवचनं च ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अन्तरतमवचनं चाशिष्यम्—योगश्चाप्ययमशिष्यः॥

कुतः ? ।

‘स्वभावसिद्धत्वादेव’ । तद्यथा—समाजेषु समाशेषु समवायेषु चास्यतामित्युक्ते नैव कृशाः कृशैः सहासते, न पाण्डवः पाण्डुभिः । येषामेव किञ्चिदर्थकृतमान्तर्यं तैरेव सहासते ॥

तथा—गावो दिवसं चरितवत्यो—यो यस्याः प्रसवो भवति, तेन सह शेरते ॥

तथा—यान्येतानि गेयुक्तकानि संयुक्तकानि भवन्ति, तान्यन्योन्यमपश्यन्ति शब्दं कुर्वन्ति ॥

(प्रदीपः) नैव कृशा इति । गुणप्रमाणकृतसादृश्यपरिहारेण विद्याधर्थकृतमान्तर्यं लोक आश्रीयत इत्यर्थः । एवमिहापि यदीयमर्थः यः शक्नोति वक्तुं तस्य स्थाने स एव भवति ॥ गाव इति । तिरश्चामप्ययं व्यवहारः संकीर्णानामसंकरलक्षणः । एवं चोदनायां संकीर्णा अप्यादेशा असंकरेण प्रवर्त्यन्ति ॥ तथा यानीति । यथा तत्र सादृश्याद्वर्गीभवनं विच्छिन्नसाहचर्याणामपि भवति तथा स्थान्यादेशानां स्थानादिना सादृश्येन वर्गीभवनमित्यर्थः ॥

(उद्घोतः) अर्थकृतान्तर्यं सति तदेव प्रयोजकमित्याह—गुणेत्यादि । पाण्डुत्वं गुणः । कृशत्वादि प्रमाणम् । विद्यादीति । आदिनोत्सवाशनाद्यर्थित्वब्राह्मणत्वादिजातिधनादिसंग्रहः । एवं च अन्तरतमो भवतीति यत्रानेकविधमिति च न्यायसिद्धमिति भावः ॥ दृष्टान्ते विवक्षितार्थमाह—संकीर्णानामिति ॥ भाष्ये प्रसवो वत्सः ॥ तेन सह । स्वस्वप्रसवेन सह ॥ शेरत इति । शेरतिः स्थितौ । एवं चोदनायामिति । अनया रीत्या विधिशालेऽपीत्यर्थः ॥ युक्तकशब्दो गुणमाची । संयुक्तकशब्दस्तत्तद्युगवहनादिनाऽत्यन्तपरिचितवाची । अनेनापि ग्रन्थेन यत्रानेकविधमित्यर्थः साधित इत्याहुः ॥ सादृश्यादिति । तत्तद्युगवहनाद्यत्र सादृश्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तेन अन्तरतम इति पदमात्रप्रत्याख्यान-भ्रमो मा भूदित्यर्थतद् व्याचष्टे—योगश्चापीति । न—नैव च । येषामेवेति—येषां वैरेवेत्यर्थः । किन्त्वित्यादिः । तैरेवेति—ते इत्यादिः ।

प्रदीपे—इहापि—शालेऽपि । गौपदं पक्षिणामप्युपलक्षण-मित्याह—तिरश्चामपीति । तत्र—लोके । तथेति—शाले इति शेषः ।

उद्घोते—सतीति—अनेन—असति अन्यकृतान्तर्यस्यापि परिग्रह इति न गुणवृद्ध्यादिषु दोष इति सूचितम् । तद् ध्वनय-ब्राह्—एवमेवेति । तस्य वैयर्थ्यं परिहरति—अनेनेति । अपिना पूर्वग्रन्थसमुच्चयः ।

(दृष्टान्तबाधकभाष्यम्)

एवं तावच्चेतनावसु ॥

(तत्त्वालोकः) उत्तरीत्या सादृश्याद् वर्गीभवनं विच्छिन्न-साहचर्याणामपि चेतनानामेव लोके दृष्टम्, न त्वच्चेतनानामिति तद्दृष्टान्तेन शास्त्रं तादृशमचेतनानां स्थान्यादेशानां सादृश्याद्

वर्गीभवनं नोपपादयितुं शक्यमिति तदर्थं प्रकृतसूत्रमावश्यकमेवेत्याश-वेनाह—एवं तावदिति । सादृश्याद् वर्गीभवनं केवलेष्विति शेषः ।

(दृष्टान्तान्तरभाष्यम्)

अचेतनेष्वपि । तद्यथा—लोष्टः क्षिप्तो बाहुवेगं गत्वा नैव तिर्यग्गच्छति नोर्ध्वमारोहति । पृथिवीविकारः पृथि-वीमेव गच्छत्यान्तर्यतः ॥

तथा—या एता आन्तरिक्ष्यः सूक्ष्मा आपस्तासां विकारो धूमः । स धूम आकाशे निवाते नैव तिर्यग्ग-च्छति नावाग्वरोहति । अविकारोऽप एव गच्छत्यान्तर्यतः ॥

तथा—ज्योतिषो विकारोऽर्चिराकाशदेशे निवाते सुप्र-ज्वलितं नैव तिर्यग्गच्छति नावाग्वरोहति । ज्योतिषो विकारो ज्योतिरेव गच्छत्यान्तर्यतः ॥

(प्रदीपः) अचेतनेष्वपीति । न्यायस्य व्याप्तिप्रतिपादनपरमे-तत् ॥ अविकार इति । अन्तरिक्षे सूक्ष्मः समुद्रोऽस्तीति तद्विकारः सर्वा आप इति । काष्ठादिस्थानामपामभिसंयोगाद् धूमो विकारः ॥ सूर्यविकारोऽर्चिः सूर्यमेव गच्छति ॥

(उद्घोतः) अन्तरिक्षे इति । अन्तरिक्षे भवा आन्तरिक्ष्यः ॥ अत एव निदाघे निशि निरावरणे शयानानां शैत्योपलम्भः ॥ तस्यैव च रविकिरणसंपर्केण मेघरूपतया वायुयोगाद्दृष्टिः ॥ आन्तरिक्षीणामपां परम्परया धूमो विकार इति दर्शयति—तद्विकारः सर्वा इति । सूर्य-विकार इति । अत एव दावाग्नेर्मध्याह्नादौ सूर्यकरसंपर्कात् क्रौर्या-तिशयो दृश्यते ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अचेतनेष्वपीति—न तथा सादृश्या-द्वर्गीभवनं चेतनेष्वेव, किन्त्वित्यादिः । बाहुवेगम्—बाहुवेगानुसारं दूरम् । न—नैव च । एवमग्रेऽपि । पृथिवीविकार इति—किन्तु यतः स इत्यादिः । अत इति शेषः । एवमग्रेऽपि । सवाते तिर्यग्गम-नादिदर्शनादाह—निवाते इति । एवमग्रेऽपि । ज्योतिषः—सूर्यस्य । एवमग्रेऽपि ।

उद्घोते—अत एव प्रागुपयुक्तं भाष्यार्थमाह—अन्तरिक्षे इति । अन्तरिक्षे सूक्ष्मसमुद्रसत्त्वे प्रमाणमाह—अत एवेति । शैत्यास्पदाना-मपामान्तरिक्ष्यत्वादेवेत्यर्थः । तस्यैव च—सूक्ष्मसमुद्रस्यैव च । भाष्यतः साक्षात्त्वस्य प्रतीतेराह—परम्परयेति । अविषः सूर्य-विकारत्वे प्रमाणमाह—अत एवेति । तथा च—यथा लोके विच्छिन्न-साहचर्याणामप्यचेतनानामपि सादृश्याद्वर्गीभवनं तथा शास्त्रे स्थान्या-देशानां सादृश्याद्वर्गीभवनं सम्भवतीति तदर्थं प्रकृतसूत्रं नावश्यक-मिति भावः ।

(सूत्रसत्ताप्राप्तदूषणनिराकरणाधिकरणम्)

(३३३ दूषणवार्तिकम् ॥ ८ ॥)

॥ * ॥ व्यञ्जनस्वरव्यतिक्रमे च

तत्कालप्रसङ्गः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

व्यञ्जनव्यतिक्रमे स्वरव्यतिक्रमे च तत्कालता प्राप्नोति ॥ व्यञ्जनव्यतिक्रमे—इष्टम् उत्तम् । आन्त-र्यतोऽर्धमात्रिकस्य व्यञ्जनस्याऽर्धमात्रिक इक् प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) लोकव्यवहारश्रयणेन प्रत्याख्याते सूत्रे तदनाश्रयेण योगारम्भे दोषमाह—व्यञ्जनेति । व्यतिक्रमः स्थानित्वेन निवृत्तिः । इदमेव शास्त्रं निर्वर्तकमिति भावः ॥

(उद्द्योतः) तदनाश्रयेणेति । मन्दमध्यबुद्ध्यामित्यर्थः ॥ ननु नाऽर्धमात्रिक इगित्यत आह—इदमेवेति ॥ कार्याः शब्दा इति दर्शने प्रमाणादिना तत्तदन्तरतमवर्णनिर्वर्तकमित्यर्थः ॥ एवं च लोकवेदयोरभावेऽपि एतच्छास्त्रसिद्ध एव स इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—‘द्वन्द्वान्ते द्वन्द्वादौ वा श्रूयमाणं पदं प्रत्येकमभिसम्बध्यते’ इति न्यायेन व्यतिक्रमपदस्य व्यञ्जनस्वरपदयोः प्रत्येकमन्वयमभिप्रेत्याह—व्यञ्जनेति । अत्र—अल्पाक्षरत्वात् स्वरपदस्य पूर्वनिपाते कर्तव्ये उदाहरणक्रमविवक्षया व्यञ्जनपदस्य पूर्वनिपातविधानम्, तदपि च युक्तमेव, ‘द्वयेकयोर्लक्षणहेत्वोरजायतः क्रोडादिबहुचः’ इत्यादिनिर्देशैः पूर्वनिपातप्रकरणानित्यत्वस्य साधनात् ।

उद्द्योते—एवञ्च—प्रकृतसूत्रस्य प्रमाणादिना तत्तद्वर्णान्तरतमानां वर्णानां निर्वर्तकत्वे च । अभावेऽपीति—अर्धमात्रिकत्वेक इत्यादिः । सः—अर्धमात्रिक इक् ।

(दूषणबाधकभाष्यम्)

नैव लोके नैव वेदेऽर्धमात्रिक इगस्ति ॥

कस्तर्हि ? ॥

मात्रिकः । योऽस्ति स भविष्यति ॥

(प्रदीपः) नैव लोक इति । नित्याः शब्दा अन्वाख्यायन्ते, निर्वृत्तिपक्षेऽप्युच्चारणस्याशक्यत्वादिति भावः ॥

(उद्द्योतः) यदुक्तम्—इदमेवेति । तत्राह—नित्या इति ॥ निर्वृत्तिपक्षेऽपीति । शास्त्रकार्याः शब्दा इति दर्शनेऽपीत्यर्थः ॥ उच्चारणस्येति । तस्य लोकाधीनत्वादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—नैवेति—नैव दोषः, यत इत्यादिः । नैव—नैव च । योऽस्तीति—तथाचेत्यादिः । एवमग्रेऽपि ।

प्रदीपे—अन्वाख्यायन्ते इति—तथा च—न नवीनस्यार्धमात्रिकस्येकोऽन्वाख्यानं सम्भवतीति भावः । ननु ‘शास्त्रकार्याः शब्दाः’ इति पक्षे प्रकृतसूत्रेणैव तस्य निर्वृत्तिः सम्भवतीत्यत आह—निवृत्तिपक्षेऽपीति—न तस्य निर्वृत्तिः सम्भवतीति शेषः । उच्चारणस्य—अर्धमात्रिकेऽप्युच्चारणस्य ।

उद्द्योते—तस्य—उच्चारणस्य ।

(दूषणान्तरभाष्यम्)

स्वरव्यतिक्रमे—दध्यत्र मध्वत्र कुमार्यर्थं ब्रह्मबन्ध्वर्यम् । आन्तर्यतो मात्रिकस्य द्विमात्रिकस्येको मात्रिको द्विमात्रिको यन् प्राप्नोति ॥

(तत्त्वालोकः) लोकव्यवहारानाश्रयणेन सूत्रारम्भे ‘व्यञ्जनस्वरे’ति पूर्ववाचिकोपस्थापितं दूषणान्तरमाह—स्वरिति ।

(दूषणबाधकभाष्यम्)

नैव लोके नैव वेदे मात्रिको द्विमात्रिको वा यणस्ति ॥

कस्तर्हि ? ॥

अर्धमात्रिकः । योऽस्ति स भविष्यति ॥

४६ म०

(प्रदीपः) नैव लोक इति । कुक्कुटादिषु द्वे व्यञ्जने, न त्वेकं मात्रिकमिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—ननु लोके कुक्कुटादिशब्देषु मात्रिकव्यञ्जनस्य सत्त्वात् ‘नैव लोके’ इति भाष्यमसङ्गतमित्यत आह—कुक्कुटादिष्विति । शब्देऽप्यिति शेषः ।

(३३४ दूषणवार्तिकम् ॥ ९ ॥)

॥ * ॥ अक्षु चानेकवर्णादेशेषु ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अक्षु चानेकवर्णादेशेषु तत्कालता प्राप्नोति ॥ ‘इदम् इश्’ । आन्तर्यतोऽर्धतृतीयमात्रिकस्येदमः स्थानेऽर्धतृतीयमात्रमिवर्णं प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) अर्धतृतीयमात्रमिति । अत्वैकादेशयोः कृतयोरि-
शभाव इति यदा प्रक्रियेति भावः ॥

(उद्द्योतः) इदमस्त्रिमात्रिकत्वेनार्धतृतीयमात्रिक इत्युक्तमत आह—अत्वेति । परत्वादत्वेऽन्तरङ्गत्वादेकादेशे इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अर्धतृतीयमात्रिकस्येति—अर्धा तृतीया मात्रा यस्य तस्येत्यर्थः । सार्धद्विमात्रिकस्येति भावः । एवमग्रेऽपि ।

प्रदीपे—इति भाव इति—तदेत्यादिः ।

उद्द्योते—इदम् इति—नन्वित्यादिः । अर्धतृतीयमात्रिक इति—अत्र—अर्धतृतीयमात्रिकस्येति पाठः । एकादेशे—पररूपेकादेशे । तथाचेदमः सार्धद्विमात्रिकत्वमुपपन्नमिति भावः ।

(दूषणबाधकभाष्यम्)

नैव दोषः । ‘भाव्यमानेन सवर्णानां ग्रहणं न’ इत्येवं न भविष्यति ॥

(प्रदीपः) भाव्यमानेनेति । नैव लोक इत्यं परिहारो नोक्तः । यदा विशेषविहितत्वादत्वमिश्रभावेन बाध्यते इति न्यायस्तदा त्रिमात्रस्य त्रिमात्रसंभवात्स्यादेव प्लुतः । प्लुताप्लुतप्रसङ्गे च प्लुतश्च विषये स्मृत इत्युच्यते । अत्र तु प्लुतस्यैव प्राप्तिः ॥

(उद्द्योतः) प्लुताप्लुतेति । तादृशस्थले हि सपादसप्ताध्यायीस्थेन प्लुतविधौ त्रिपादीस्थप्लुतस्यासिद्धत्वाच्चद्विषयेऽप्यनेनैव प्लुतविधौ तदंशेऽनुवादत्वमन्यांशे विधित्वमिति शास्त्रस्य वैरूप्यापत्तिस्तद्भीजम् । शास्त्रं त्वप्लुतविधानेन चरितार्थमिति । प्लुतमात्रविधाने तु तद्विषयकलक्षणवैयर्थ्यापत्त्यांशेऽनुवादत्वकल्पना सोढव्यैव । सामर्थ्येनान्तरतमगरिभाषाबाधकल्पनापेक्षयाऽनुवादत्वस्य युक्तत्वाच्चेति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—भाष्येति—यत इत्यादिः । इत्येवम्—इति परिभाषया तादृशस्येदम आन्तर्यात्तादृशमिवर्णम् ।

प्रदीपे—यदा—यदा हि । त्रिमात्रस्य—इदमः । त्रिमात्रेति—इवर्णेति शेषः । प्लुताप्लुतेति—यत इत्यादिः ।

उद्द्योते—अत्र बीजमाह—तादृशेति । प्लुताप्लुतप्रसङ्गेत्यर्थः । तदिति—त्रिपादीस्थप्लुतेत्यर्थः । एवमग्रेऽपि । अनेनैव—सपादसप्ताध्यायीस्थेनैव । तदिति—प्लुताप्लुतेत्येतदित्यर्थः । इतीति—अस्य भाव इत्यत्रान्वयः । एवं प्लुताप्लुतेत्यस्याशयमभिप्राय अत्र त्वित्यस्याशयमाह—प्लुतेति । अंश इति—प्रागुक्तरीत्येति भावः । इति—इति च ।

(३३५ दूषणवार्तिकम् ॥ १० ॥)

॥ * ॥ गुणवृद्धयेज्भावेषु च ॥ * ॥

(भाष्यम्)

गुणवृद्धयेज्भावेषु च तत्कालता प्राप्नोति ॥
खट्वा + इन्द्रः खट्वेन्द्रः । खट्वा + उदकम् खट्वोद-
कम् । खट्वा + ईषा खट्वेषा । खट्वा + ऊढा खट्वो-
ढा । खट्वा + एलका खट्वैलका । खट्वा + ओदनः
खट्वौदनः । खट्वा + ऐतिकायनः खट्वैतिकायनः ।
खट्वा + औपगवः खट्वौपगव इति । आन्तर्यतस्त्रिमात्र-
चतुर्मात्राणां स्थानिनां त्रिमात्रचतुर्मात्रा आदेशाः
प्राप्नुवन्ति ॥

(प्रदीपः) खट्वेन्द्र इति । संज्ञयात्र गुणवृद्धयोर्भावनम् ।
संज्ञा च भिन्नकालानामपि स्यादिति भाष्यमानेनेति परिहारस्यात्रा-
संभवः ॥

(उद्द्योतः) संज्ञा चेति । कार्यकालपक्षेऽपि यथा भाष्यमान-
त्वाभावस्तथोपपादितं वृद्धिसंज्ञासूत्रे ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—‘गुणवृद्धयेज्भावे’ इत्यस्य—गुणश्च
वृद्धिश्च एज्भावश्चेति गुणवृद्धयेज्भावास्तेष्वित्यर्थमभिप्रेत्याह—गुण-
वृद्धोरिति ।

प्रदीपे—संज्ञेति—गुणवृद्धिसंज्ञेत्यर्थः । अपिना तत्कालानां
समुच्चयः ।

उद्द्योते—‘इदं यथोद्देशपक्षे’ इति अननिराकरणायाह—कार्य-
कालेति । अपिना यथोद्देशपक्षसमुच्चयः । भाष्यमानत्वाभाव
इति—त्रायमेदाद् गुणवृद्धिसंज्ञाविधावेचामित्यादिः ।

(दूषणवाधकभाष्यम्)

नैष दोषः । तपरे गुणवृद्धी ।

(तत्त्वालोकः) तपरे इति—यत इत्यादिः । तथा च ‘तपर-
स्तत्कालस्येत्यनेन तत्कालानामेव संज्ञा स्यात्तु भिन्नकालाना-
मिति भावः ।

(दूषणसाधकभाष्यम्)

ननु च तः परो यस्मात्सोऽयं तपरः ॥

(तत्त्वालोकः) ‘ननु चे’त्यादि—‘दकारोऽपी’त्यन्तभाष्यस्य
व्याख्या वृद्धिसंज्ञासूत्रभाष्यव्याख्यातोऽवगन्तव्या ।

(दूषणवाधकभाष्यम्)

नेत्याह । तादपि परस्तपर इति ॥

(आक्षेपभाष्यम्)

यदि तादपि परस्तपरः, ‘ऋदोरप्’ इतीहैव स्या-
त्—यवः स्तवः । लवः पव इत्यत्र न स्यात् ॥

(आक्षेपवाधकभाष्यम्)

नैष तकारः ॥

कस्तर्हि ? ॥

दकारः ॥

(आक्षेपसाधकभाष्यम्)

किं दकारे प्रयोजनम् ? ॥

(प्रतिबन्दीभूतं समाधानभाष्यम्)

अथ किं तकारे ? ॥ यद्यसंदेहार्थस्तकारः, दका-
रोऽपि । अथ मुखसुखार्थस्तकारः, दकारोऽपि ॥

(दूषणवार्तिकशेषभाष्यम्)

एज्भावे—कुर्वीते कुर्वीथे । आन्तर्यतोऽर्धतृतीयमा-
त्रस्य टिसंज्ञकस्यार्धतृतीयमात्र एच् प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) एज्भाव इति । प्रत्याहारः ‘पूतक्रतोरै च’ ‘मनोरौ
वा’ इत्यादिसंग्रहार्थः । तत्र हि मात्रिकए वैकार औकारश्च स्यात् ॥

(उद्द्योतः) प्रत्याहार इति । वार्तिके गुणवृद्धयेज्भावेषु,
इति द्वन्द्वः, न तु कर्मधारयः । भाष्यविरोधादिति भावः ॥ तत्र हीति ॥
प्रमाणत आन्तर्यादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—इत्यादीति—विहितैजिति शेषः ।
उद्द्योते—द्वन्द्वः—द्वन्द्व एव । अत एवाह—न त्विति ।
भाष्येति—पूर्वापरेत्यादिः ।

(दूषणोद्धारभाष्यम्)

नैव लोके न च वेदेऽर्धतृतीयमात्र एज्स्ति ॥

(३३६ आक्षेपवार्तिकम् ॥ ११ ॥)

॥ * ॥ ऋवर्णस्य गुणवृद्धिप्रसङ्गे

सर्वप्रसङ्गोऽविशेषात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

ऋवर्णस्य गुणवृद्धिप्रसङ्गे सर्वप्रसङ्गः सर्वगुणवृद्धि-
प्रसङ्गः, सर्वे गुणवृद्धिसंज्ञका ऋवर्णस्य स्थाने
प्राप्नुवन्ति ॥

किं कारणम् ?

अविशेषात् । नहि कश्चिद्विशेष उपादीयते—एवं-
जातीयको गुणवृद्धिसंज्ञक ऋवर्णस्य स्थाने भवतीति ।
अनुपादीयमाने विशेषे सर्वप्रसङ्गः ॥

(प्रदीपः) ऋवर्णस्येति । अत्र ह्रस्वस्याकार एव गुणः स्यात्स
चेत्यत एव । दीर्घस्य त्वेवौ स्याताम्, तुल्यप्रमाणत्वात् । तथा
ह्रस्वस्य दीर्घस्य च सर्वे वृद्धिसंज्ञकाः प्राप्नुवन्ति । समुदायापेक्षया
तु सर्वप्रसङ्ग इत्युच्यते ॥

(उद्द्योतः) नन्वेवं ह्रस्वे सर्वगुणप्रसङ्गस्यानुपपादनाद्वर्णमात्रे
सर्वप्रसङ्ग इत्यनुपपन्नमत आह—समुदायापेक्षयेति । ऋवर्णीय-
ह्रस्वादिसमुदायापेक्षयेत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—किं कारणम्—कस्मात्कारणात् ।
एवमग्रेऽपि ।

प्रदीपे—अत्र—एषां (सकल-ऋवर्णानां निखिलगुणादीनां
वा) मध्ये ।

(३३७ समाधानवार्तिकम् ॥ १२ ॥)

॥ * ॥ न वा ऋवर्णस्य स्थाने रपर-

प्रसङ्गादवर्णस्यान्तर्यम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

न वा एष दोषः ॥

किं कारणम् ? ।

ऋवर्णस्य स्थाने रपरप्रसङ्गात् । उः स्थाने अण्

प्रसज्यमान एव रपरो भवतीत्युच्यते । तत्र ऋवर्णस्या-
न्तर्यतो रेफवतो रेफवानकार एवान्तरतमो भवति ॥

(प्रदीपः) न वेति । उरण् रपर इत्यनेन गुणवृद्धिशास्त्रस्यैक-
वाक्यतायां विधीयमान एवाण् रपरो भवतीति रश्रुतेरुः स्थानेऽराौ
क्रियमाणौ गुणवृद्धौ भवत इत्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) गुणवृद्धिशास्त्रस्येति ॥ प्रतिलक्ष्यं लक्षणभेदा-
द्वर्णविषयगुणादिशास्त्रस्येत्यर्थः ॥ अङ्गान्त्यस्यैक ऋवर्णस्य रपरोऽण् रूपो
गुण इति वाक्यार्थ इति भावः ॥ रश्रुतेरित्यनेनैकदेशद्वारा स्थानत
आन्तर्यमुक्तम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—ऋवर्णस्य रेफघटितत्वात्तस्य स्थाने
रेफघटितेनैव गुणाद्यादेशेन भवितव्यम्, स चाकारे विधीयमाने
'उरण् रपरः' इति शास्त्रबलेन भवितुमर्हतीति ऋवर्णस्थानेऽकार
एव भविष्यतीति न तत्र सर्वप्रसङ्ग इत्याशयेनाह—न वेति । उः
स्थाने—उः स्थाने हि । 'अवर्णस्यान्तर्यमिति' भाष्यं व्याचष्टे—
तत्रेति । तथा सतीत्यर्थः ।

प्रदीपे—विधीयेति—उः स्थान इत्यादिः । रश्रुतेः—श्रूयत इति
श्रुतिः, रः श्रुतिर्वचनं तस्य ।

उद्द्योते—यथाश्रुतेऽन्यत्रानिष्टापत्तेराह—प्रतिलक्ष्यमिति । एक-
वाक्यतास्वरूपमाह—अङ्गान्त्यस्येति ।

(३३८ आक्षेपवार्तिकम् ॥ १३ ॥)

॥ॐ॥ सर्वादेशप्रसङ्गस्त्वनेकाल्त्वात् ॥ॐ॥

(भाष्यम्)

सर्वादेशस्तु गुणवृद्धिसंज्ञक ऋवर्णस्य प्राप्नोति ॥

किं कारणम् ? ॥

अनेकाल्त्वात् । 'अनेकाल्शित्सर्वस्य' इति ॥

(प्रदीपः) सर्वादेश इति । ऋवर्णस्य स्थानेऽराौ क्रियमाणा-
वलोऽन्त्यस्येत्येतद्वाधेनानेकाल्त्वात्सर्वादेशौ प्राप्नुतः ॥

(उद्द्योतः) ऋवर्णस्येति ॥ ऋवर्णान्ताङ्गस्येत्यर्थः ॥ सर्वा-
देशाविति । तत्त्वेऽपि समुदायान्तर्गतत्वाद्ऋवर्णस्य तदादेशत्वमपि
खट्वर्श्य इत्यादाविव वक्तुं शक्यमिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सर्वादेश इति—यदि—ऋवर्णस्य
स्थानेऽराौ गुणवृद्धौ क्रियेते, तर्हीत्यादिः । ऋवर्णस्येति—ऋवर्णा-
न्ताङ्गस्येत्यर्थः । अरा इत्यादिः ।

उद्द्योते—ननु तयोः सर्वादेशत्वे ऋवर्णादेशत्वाभावात् रपरत्वं
कथमित्यत आह—तत्त्वेऽपीति । सर्वादेशत्वेऽपीत्यर्थः । तदिति—
ऋवर्णेत्यर्थः । एवमन्यत्र दृष्टमित्याह—खट्वर्श्य इति । यथा खट्व-
र्श्य इत्यादावेकादेशस्य पूर्वपरस्थानिकत्वेऽपि ऋकारस्थानिकत्वान-
पायाद् रपरत्वम्, तथा प्रकृते तयोः सर्वादेशत्वेऽपि ऋकारस्थानिक-
त्वानपायाद् रपरत्वमित्याशयः ।

(३३९ समाधानवार्तिकम् ॥ १४ ॥)

। ॐ ॥ न वाऽनेकाल्त्वस्य तदाश्रयत्वा-
द्वर्णादेशस्याविघातः ॥ ॐ ॥

(भाष्यम्)

न वा एष दोषः ॥

किं कारणम् ? ।

'अनेकाल्त्वस्य तदाश्रयत्वात्' । यदायमुः स्थानेऽण्
तदायमनेकाल्, अनेकाल्त्वस्य तदाश्रयत्वाद्वर्णादे-
शस्य विघातो न भविष्यति ॥

(प्रदीपः) न वेति । अङ्गस्येति षष्ठे पूर्वमेवान्त्यमिसुपसंहि-
यते । ततश्च ऋवर्णस्य स्थानित्वे विज्ञाते रपरत्वमातुपूर्व्या सिद्धत्वात्
पूर्वप्रवृत्तमलोऽन्त्यस्येत्यल्युपसंहारं न बाधत इत्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) पूर्वमेवेति । अन्यथा ऋवर्णस्थानिकत्वाभावाद्-
परत्वमेव न स्यात् । न च समुदायान्तःपातिऋकाराश्रयेण रपर-
त्वम् । प्रत्यक्षे ऋवर्णस्थानित्वे चरितार्थस्यानुनानिके प्रवृत्त्ययोगात् ।
खट्वर्श्य इत्यादौ तु पूर्वपरयोरित्यधिकारात् प्रत्यक्षमेव स्थानित्वमिति
भावः ॥ पूर्वप्रवृत्तमिति । उपजीव्यं चेत्पि बोध्यम् ॥ न बाधत
इत्यत्रानेकाल्शित्सर्वस्येति सूत्रं कर्तुं ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तदाश्रयत्वात्—सः—ऋवर्णादेशोऽण्
रपरः सन्, आश्रयो यस्य तत्त्वात् । तदाऽयमिति—रपरः सन्निति
शेषः । अनेकाल्त्वस्येति—तथा चेलादिः ।

उद्द्योते—विपक्षे बाधकमाह—अन्यथेति । सर्वादेशे इति शेषः ।
सर्वादेशेऽपि रपरत्वोपपादिकां प्रागुक्त्युक्तिं खण्डयति—न चेति ।
सर्वादेशेऽपीति शेषः । नन्वेवमुक्तदृष्टान्तासङ्गतिरित्यत आह—खट्व-
र्श्य इति । यदाऽण् 'अलोऽन्त्यस्येत्यनेनान्त्यस्य ऋकारस्य स्थाने
स्यात्तदा 'उरण् रपर' इत्यनेनानेकाल् स्यात् । यदा च सोऽनेकाल्
स्यात्तदा 'अनेकाल्शित्सर्वस्येत्यनेन सम्पूर्णस्य स्थाने स्यादिति
अलोऽन्त्यपरिभाषा अनेकाल्परिभाषया उपजीव्या, उपजीव्यविरोध-
श्चान्याय्य इत्याशयेनाह—उपजीव्यश्चेति । कर्तुंरनुपादानादाह—
अनेकालिति ।

(समाधानान्तरभाष्यम्)

अथवाऽनान्त्यमेवैतयोरान्तर्यम् । एकस्यान्तरतमा
प्रकृतिर्नास्ति, अपरस्यान्तरतम आदेशो नास्ति, एत-
देवैतयोरान्तर्यम् ॥

(प्रदीपः) अथवेति । निवृत्तस्याणो रपरत्वविधानेऽपि न
दोष इत्यर्थः ॥ अनान्त्यमेवेति । नहि स्थानार्थगुणप्रमाणकृतमेवा-
न्तर्यं परिभाषितम्, रूपान्तरेणापि सादृश्यसंभवात्परिग्रहाच्चेति
भावः ॥ ऋवर्णस्य मात्रिकस्य मात्रिकोऽकारो गुणोऽन्तरतमोऽस्त्येवेति
चेत् । तदर्थस्य यत्नस्याकरणाददोष एव । दीर्घस्य तुल्यप्रमाणत्वादे-
कारोकारान्तरतमौ स्त इति चेद् । भषेदेतद् यदा भेदापेक्षा क्रियते ।
ऋवर्णमात्रस्य ह्रस्वाद्यन्तरभेदानपेक्षायां स्थानकृतमान्तर्यं न केन-
चिदस्तीत्यनान्त्यमेवेत्याहुक्तम् ॥

(उद्द्योतः) रेफवतो रेफवान्तरतम एवेति अथवेत्युक्तमत
आह—निवृत्तस्येति ॥ परिग्रहाच्चेति । पाद्वन्तेत्यादौ स्थान्या-
देशभावमते वर्णसाम्यकृतस्येति भावः ॥ सादृश्यसंबन्धमाववत्त्वमु-
भयोः साधारणधर्मरूपं सादृश्यमिति तात्पर्यम् ॥ यत्नस्येति ॥
परिहारान्तराभिधानरूपस्येत्यर्थः ॥ स्थानकृतमिति । अनान्त्य-
मिति भाष्यस्य स्थानकृतान्तरतमाभाव इत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—ननुपजीव्यविरोधस्यान्याय्यत्वाद्
अलोऽन्त्यपरिभाषाया अनेकाल्परिभाषया बाधाभावेन सर्वादेशाभावेऽपि
'उरण् रपर' इत्यस्य 'उः स्थाने लक्षणान्तरेण निष्पन्नो योऽण् स
रपर' इति व्याख्यानपक्षे ऋकारस्थाने एकारादयः कुतो नेत्यत आह—
अथवेति । एतयोः—ऋवर्णावर्णयोः । नन्वानान्त्यं किमित्यत आह—

दृक्स्थेति । अवर्णस्येत्यर्थः । अपरस्य—ऋवर्णस्य । तथा च स्थानेऽन्तरतम इत्यनेनैव नियम इति न दोष इति भावः ।

प्रदीपे—‘सोष्मणः सोष्माणः’ इति भाष्यसत्त्वादाह—रूपान्तराणापीति । ऋवर्णस्येति—नन्वित्यादिः । दीर्घस्येति—ननु ऋवर्णस्येत्यादिः । भेदापेक्षा—तस्य ह्रस्वादिभेदापेक्षा । ऋवर्णमन्त्रस्येति—किन्वित्यादिः ।

उद्द्योते—रेफवत् इति—नन्वित्यादिः । कृतस्येति—आन्तरतम्यस्येति शेषः । नन्वेवं प्रकृते किमायातमित्यतः प्राचां मतेन तयो-
रान्तर्यमाह—सदृशेति । उभयोः—ऋवर्णावर्णयोः ।

(३४० समाधानान्तरवार्तिकम् ॥ १५ ॥)

॥*॥ संप्रयोगो वा नष्टाश्वदग्धरथवत् ॥*॥

(भाष्यम्)

अथवा नष्टाश्वदग्धरथवत्सह संप्रयोगो भवति । तथा—‘तवाश्वो नष्टो ममापि रथो दग्धः, उभौ संप्रयुज्यावहे’ इति । एवमिहापि—‘तवाप्यन्तरतमा प्रकृतिर्नास्ति, ममाप्यन्तरतम आदेशो नास्ति, अस्तु नौ संप्रयोगः’ इति ॥

(प्रदीपः) संप्रयोगो वेति । यदा स्थानेऽन्तरतम इत्येतत्प्रत्याख्यातमित्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) नष्टाश्वदग्धरथवदिति ॥ बहुव्रीहिगर्भद्वन्द्वादितिः । पूर्वोक्तेनायवेत्यनेन पौनरुक्त्यं परिहरति—यदेति ॥ केचित्तु तत्प्रत्याख्यानेऽपि लोकन्यायेन सदृश एवादेश इत्यर्थः साधितो भगवतेति प्रत्याख्यानाप्रत्याख्यानयोः को विशेषस्तस्मादन्तर्गताभ्युपगमस्य सादृश्यत्वानङ्गीकारेऽप्याह—नष्टाश्वेति ॥ ऋवर्णस्य स्थानित्वेनावर्णस्यादेशत्वेन ग्रहणसामर्थ्यादसादृश्येऽपि स्थान्यादेशभावः । यथा नष्टाश्वदग्धरथयोरत्यन्तभिन्नयोरपि असदृशयोरपि संप्रयोग इति तात्पर्यमित्याहुः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सदृशेति—इहेत्यादिः । उभाविति—अत इत्यादिः । तवापीति—अवर्णस्येति शेषः । ममापीति—ऋवर्णस्येति शेषः । अस्त्विति—अत इत्यादिः ।

उद्द्योते—तत्प्रत्याख्यानेऽपि—‘स्थानेऽन्तरतम’ इत्येतत्प्रत्याख्यानेऽपि । प्रत्याख्यानेति—उत्थेत्यादिः । स्थान्यादेशेति—तयोरित्यादिः ।

(समाधानसाधकभाष्यम्)

विषम उपन्यासः ॥ चेतनावत्स्वार्थात्प्रकरणाद्वा लोके संप्रयोगो भवति । वर्णाश्च पुनरचेतनाः, तत्र किंकृतः संप्रयोगः ? ॥

(तत्त्वालोकः) उपन्यासः—दृष्टान्तः । चेतनावत्स्त्विति—यत इत्यादिः । अर्थात्—प्रयोजनात् । च—तु ।

(समाधानसाधकभाष्यम्)

यद्यपि वर्णा अचेतनाः । यस्त्वसौ प्रयुक्ते स चेतनावान् ॥

(एकादेशे दूषणनिराकरणाधिकरणम्)

(३४१ आक्षेपवार्तिकम् ॥ १६ ॥)

॥ * ॥ एजवर्णयोरादेशोऽवर्णं स्थानिनोऽवर्णप्रधानत्वात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

एजवर्णयोरादेशोऽवर्णं प्राप्नोति । खट्वैलका मा-
लौपगवः ॥

किं कारणम् ? ।

स्थानिनोऽवर्णप्रधानत्वात्, स्थानी ह्यत्रावर्णप्रधानः ॥

(प्रदीपः) अवर्णप्रधानत्वादिति । इममेव हि न्यायमाश्रित्यो-
क्तमैचोश्चोत्तरभूयस्त्वादिति ॥

(उद्द्योतः) प्रधानत्वं भूयस्त्वेन ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—किं कारणम्—कस्मात्कारणात् ।
एजवर्णकमप्यवर्णं स्थानित्वेनाभिप्रेत्याह—अवर्णप्रधानत्वादिति ।

प्रदीपे—न्यायम्—दृष्टान्तम् ।

(३४२ समाधानवार्तिकम् ॥ १७ ॥)

॥ * ॥ सिद्धं तूभयान्तर्यात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

सिद्धमेतत् ॥

कथम् ? ।

उभयोर्योऽन्तरतमस्तेन भवितव्यम् । न चावर्णमु-
भयोरन्तरतमम् ॥ स्थानेऽन्तरतमः ॥ ५० ॥

(प्रदीपः) उभयान्तर्यादिति । ह्रस्वशासने द्वैचः समुदाया-
न्तरतमाभावाच्चोश्चेत्युक्तम् । इह तु संभवत्येव स्थानेन समुदाया-
न्तरतम इत्यर्थः ॥ ५० ॥

(उद्द्योतः) भूयस्त्वन्यायस्तर्हि क्वेत्यत आह—इत्येति ॥ ५० ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धमेतदिति—अत्र ‘सिद्धमेतत्’
इति पाठो युक्तः । अन्यथा वार्तिकोक्ततुपदानन्वयप्रसङ्गात् ।
कथम्—कस्मात् । ‘उभयोर्यः’ इत्यतः प्राग् ‘उभयान्तर्यात्’ इति
पाठो युक्तः । पूर्वापरभाष्यशैलीसिद्धत्वात् । तथा च ‘उभयोर्यः’
इत्यत्र ‘उभयोर्यः’ इति पाठो युक्तः । उभयोः—एजवर्णयोः ।
एवञ्चोभयोरन्तरतमत्वादौ जेव स्यादित्याशयः ।

उद्द्योते—भूयस्त्वेति—नन्वित्यादिः ।

(३५ परिभाषासूत्रम् ॥ १ । १ । ७ आ. ७ ॥)

उरण्परः ॥ १ । १ । ५१ ॥

(सूत्रस्य रपरत्वमात्रविधायकत्वाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

किमिदमरण्परवचनमन्यनिवृत्त्यर्थम्—‘उः स्थाने
अणोव भवति रपरश्च’ इति । आहोस्विद्रपरत्वमात्रमनेन

विधीयते—‘उः स्थाने अण् च अनण् च । अण् तु रपरः’ इति ? ॥

(प्रदीपः) उरण् ॥ ५१ ॥ किमिदमिति । षष्ठीप्रकरणाद्यत्र षष्ठी तत्रेदमुपपिष्ठते । तत्र किमादेशान्तराणां बाधकमणं निर्वर्तयति, तस्य च वाक्यभेदेन रपरत्वम् । आहोस्त्विदपरत्वमात्रमनेन क्रियते-उः स्थाने लक्षणान्तरेण निष्पन्नो योऽण् स रपर इति, प्रश्नः ॥ तत्र केषांचित्पाठोऽण् भवति रपरश्चेति । तत्रापूर्वोऽण् विधीयमान आदेशान्तराणां बाधकः । अन्येषां तु पाठोऽण्वेव भवतीति । तत्र सामर्थ्याच्चान्यनिवृत्तिः । सैवैवकारेण प्रदर्श्यते ॥

(उद्द्योतः) उरण् ॥ ५१ ॥ भाष्ये उरण्परवचनमिति । सूत्रस्थविसर्गप्राग्भागात्तुकरणेन षष्ठीसमासः ॥ नन्वन्वशब्देन न स्थानी, आदेशस्य स्थाननिवर्तकत्वस्वभावत्वात् । न स्थानिव्यतिरिक्तः, उरणित्येतावतः स्थानिव्यतिरिक्तनिवर्तने सामर्थ्याभावादत आह—षष्ठीति । यत्र षष्ठ्या ऋवर्णस्यादेशप्रसक्तिसूत्रेत्यर्थः । स्वातन्त्र्येणास्य विधायकत्वं तु—इको गुणवृद्धी इत्यत्र भाष्ये एव निराकृतम् । तत्र यच्चन्यनिवृत्त्यर्थत्वं नियामकत्वेन, तदा अथ मतमेतदिति वक्ष्यमाणस्य विशेषो न स्यादत आनुषङ्गिकं तदित्याह—तत्रेति ॥ अपूर्व इति ॥ वाक्यभेदेन—अन्तित्यादिरुदात्तो भवति, ऋवर्णस्य त्वण् भवति स च रपरः, इत्यर्थ इति भावः ॥ तत्र सामर्थ्यादिति ॥ विशेषविधेः सामान्यविधिबाधकत्वेनेत्यर्थः । न तु वाच्यवृत्त्याऽस्य नियमपरत्वमिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अणेवेति—अणोऽनणश्च प्रसङ्गेऽनेनेत्यादिः । रपरश्चेति—स वाक्यभेदेनेत्यादिः । उः स्थान इति—लक्षणान्तरेणेति शेषः । अण् त्विति—तत्रेत्यादिः । अनेनेति शेषः ।

प्रदीपे—तत्र किमिति—तत्रोपस्थितौ सत्यामिदं किमित्यर्थः । आदेशान्तराणामिति—अणोऽनणश्च प्रसङ्गे इत्यादिः । एकवाक्येन द्वयोर्विधानासम्भवादाह—वाक्यभेदेनेति । मात्रपदेनाणो व्यवच्छेदः । अत एवाह—लक्षणान्तरेणेति । प्रश्नः—इति प्रश्नः । नन्वत्र सूत्रे—उः स्थाने रपरोऽण् स्यात् । अथवा—उः स्थानेऽणोऽनणश्च प्रसङ्गे अण्वेव स्यात्, स्याच्च स (वाक्यभेदेन) रपरः । अथवा—उः स्थाने लक्षणान्तरेण निष्पन्नो योऽण् स रपरः स्यात् । अथवा—उः स्थाने (लक्षणान्तरेण) प्रसज्यमान एवाण् रपरः स्यादिति पक्षचतुष्टयं सम्भवति । तत्र पक्षद्वयस्यैवाभिधानाद् भाष्यकृतो न्यूनताऽऽपद्यत इत्यत आह—तत्रेति । अन्यनिवृत्त्यर्थकत्वे इत्यर्थः । तत्र—तथा सति । एवमग्रेऽपि । तथा च—पक्षचतुष्टयमध्ये—प्रथमद्वितीय-पक्षयोरन्यनिवृत्त्यर्थपक्षेण सङ्ग्रहात्, सिद्धान्तस्य चतुर्थपक्षस्य चान्य-पक्षाभिराकृत्य ‘सिद्धान्तु प्रसङ्गे रपरत्वादित्यादिग्रन्थेनाभिधास्यमानत्वात् प्रकृते पक्षद्वयोपन्यासेऽपि न भाष्यकृतो न्यूनतेत्याशयः ।

उद्द्योते—ननु सविसर्गञ्जानुकरणेन षष्ठीसमासेऽपि तच्छ्रवणापत्तिरित्यत आह—सूत्रस्थविसर्गप्राग्भागेति । स्वभावत्वादिति—तथा सति तस्यावकल्प्यत्वेनास्य वैयर्थ्यापातादिति शेषः । न—न च । सामर्थ्याभावादिति—तथाऽपि सत्यस्य वैयर्थ्यापातादिति शेषः । अस्यानतिप्रसङ्गाय ‘यत्र षष्ठी तत्रेत्यस्यार्थमाह—यत्रेति । स्वातन्त्र्येणेति—अणंशे इति भावः । तत्र—तथा सति । अस्यादिमाह—वाक्यभेदेनेति । तमेवाह—अन्तित्यादिरिति । फलितार्थमाह—न त्विति ।

(भाष्यम्)

कश्चात्र विशेषः ? ॥

(तत्त्वालोकः) अत्र—पक्षद्वये ।

(३४३ आक्षेपवार्तिकम् ॥ १८ ॥)

॥ ❀ ॥ उरण्परवचनमन्यनिवृत्त्यर्थं चेदुदात्तादिषु दोषः ॥ ❀ ॥

(भाष्यम्)

उरण्परवचनमन्यनिवृत्त्यर्थं चेदुदात्तादिषु दोषो भवति ॥

के पुनरुदात्तादयः ? ।

उदात्तानुदात्तस्वरितानुनासिकाः । कृतिः हृतिः, कृतं हृतम्, प्रकृतं प्रहृतम्, नृः पाहि ॥

(प्रदीपः) उदात्तादिवृत्तिः । अन्तरतमस्य बाधकोऽण् प्रसज्यत इति भावः । स चोदात्तादिगुणो न वेति सर्वथा दोषः ॥ नृः पाहीति । यद्यप्यस्मिन् पक्षे पूर्वसवर्ण ऋकारो न लभ्यते, तथापि नृन् प इति निपातनाद्भवति । नकारस्य तु रुवे कृतेऽनुनासिको विधीयमानोऽण्वेव स्यात्तु ऋकार इति दोषः ॥ प्रतिपदविहितैरित्वोत्वादिभिरयं हि बाध्यत इति तेषां रपरत्वं न स्यात् ॥

(उद्द्योतः) स चोदात्तादिगुण इति । अत्र पक्षेऽनन्तरस्येति न्यायेनान्तरतम रिभाषाया अनेन बाध इति भावः ॥ नवेति । यत्रोपस्थितितद्विधेयस्य बाध इत्यभिमानः । भाष्ये कृतिरित्वरेणाद्युदात्तः । कृतमित्यत्र प्रत्ययस्वरेणान्तोदात्तत्वे शेषनिघातेन ऋकारो-नुदात्तः । प्रकृते, गतिरनन्तर इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरे शेषनिघाते उदात्तादनुदात्तस्येति स्वरितत्वम् । उच्चैरुदात्त इत्यादिषु षष्ठ्यन्तमच इत्यनुवर्तत इति पक्षे अन्तित्यादिरित्यादावच इत्युपस्थितेः षष्ठी-सङ्क्रावाहुरणित्यस्योपस्थानमिति द्रष्टव्यम् ॥ नियमपक्षे वक्ष्यमाण-दोषमत्राप्याकृष्य दर्शयति—प्रतिपदेति ॥ तेषामिति । प्रत्यासत्त्यो-रणित्यनेन विधीयमानस्याणो विधीयमानमिति शेषः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—उदात्तादिषु दोष इति—कृतिरित्यादाद्युदात्तत्वादिना रहितं सहितं वा ऋकारं बाधित्वा तेन सहितो रहितो वा रपरोऽण् प्रसज्यते इति भावः । तर्हीत्यादिः ।

प्रदीपे—अण्—रपरोऽण् । एवमग्रेऽपि । अस्मिन् पक्षे—उः स्थाने रपरोऽण् स्यादिति पक्षे । अप्त्वाभावादाह—न लभ्यत इति । प्रतिपदेति—‘कृतं इदातोः’ ‘उदोऽप्यपूर्वस्य’ इत्यादिभ्यश्चैरित्यादिः । अयम्—रपरत्वविधिः ।

उद्द्योते—अनेन—‘उरण् रपरः’ इत्यनेन । तथा च—ऋकारस्यैव बाधो, न तु विधिसूत्रविधेयोदात्तत्वादिति तत्सहितो रपरश्चाण् स्यादिति भावः । तद्विधेयस्य—तद्विधेयस्यापि । एवञ्च—उदात्तत्वादिसहितस्य ऋकारस्य बाध इति तद्रहितो रपरश्चाण् स्यादित्याशयः । ‘अन्तित्यादिनित्यमि’त्यनेन ऋकारस्योदात्तत्वमभिप्रेत्याह—नित्यस्वरेणेति । स्वरितत्वमिति—ऋकारस्येत्यादिः । ननु ‘यत्र षष्ठी तत्रेदमुपपिष्ठते’ इत्यभ्युपगते ‘अन्तित्यादि’रित्यादौ षष्ठ्या अभावात्कथम-स्योपस्थितिरित्यत आह—उच्चैरिति । नियमपक्षे—उःस्थाने अण-नणोः प्रसङ्गे अण्वेव भवति, स चरपर इति पक्षे । अत्रापि—उःस्थाने रपरोऽण् स्यादिति पक्षेऽपि । नन्वित्वोत्वादीनामणत्वस्य सत्त्वात्कथं रपरत्वाभाव इत्यत आह—प्रत्यासत्येति ।

(द्वितीयपञ्चाभ्युपगमभाष्यम्)

अस्तु तर्ह्युः स्थाने अण् चानण् च, अण् तु रपर इति ।

(तत्त्वालोकः) अधुना—भाष्ये द्वितीयत्वेनोक्तं ‘वस्तुतस्तृतीय’ पक्षमभ्युपगच्छति—अस्तु तर्हीति । यद्येवमित्यादिः । तथा च—

अन्तरतमपरिभाषासंस्कृतैस्तत्तद्विधिसूत्रैः कृतिरित्यादौ उदात्तत्वादि-
सहितस्य ऋवर्णस्यैव विधानादुदात्तादिषु न दोष इति भावः ।

(३४४ द्वितीयपञ्चदूषणवार्तिकम् ॥ १९ ॥)

॥ ❀ ॥ य उः स्थानेऽण् स रपर इति चेद्
गुणवृद्धोरवर्णाप्रतिपत्तिः ॥ ❀ ॥

(भाष्यम्)

यः उः स्थानेऽण् स रपर इति चेद् गुणवृद्धो-
रवर्णस्याप्रतिपत्तिः । कर्ता हर्ता वर्षगणयः ॥

(प्रदीपः) गुणवृद्धोरिति । भूतस्य चेदणो रपरत्वं क्रियते,
तदा तु गुणवृद्धिविधावणव दुर्लभ इति दोषः ॥

(उद्घोतः) दुर्लभ इति । ह्रस्वस्य गुणाकारलाभेऽपि दीर्घ-
स्वाकारगुणालाभः, वृद्धिस्तु नियमेनाण् न लभ्यते इत्यर्थः ॥ कर्तृत्या-
दुदाहरणं भाष्ये दीर्घान्तस्याप्युपलक्षणम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अणिति—लक्षणान्तरेण निष्पन्न
इत्यादिः । गुणवृद्धोरिति—तर्हीत्यादिः । वर्षगणय इति—
अत्र—वृषगणस्यापत्यमिति व्युत्पत्तौ 'गर्गादिभ्यो यञि'त्यनेन यञ् ।

प्रदीपे—भूतस्येति—उः स्थाने लक्षान्तरेणेत्यादिः ।

उद्घोते—नन्वान्तर्यतो मात्रिकस्य मात्रिके गुणे रपरत्वे च
कर्तृत्यादिसिद्धेः कथन्तत्राणो दुर्लभत्वोक्तिरित्यत आह—ह्रस्वस्येति ।
तथा च—तरितेत्यादावेव गुण आपद्येत्याशयः । अविशेषाद् वृद्धि-
त्रये प्रसक्ते विनिगमनाऽभावात्कदाचिदाकारवृद्धौ रपरत्वे च कारक
इत्यादीष्टसिद्धावपि कदाचिदैकारादिबुद्धौ कायक इत्याद्यनिष्ठमप्या-
पद्यत इत्याशयेनाह—नियमेनेति । नन्वेवं दीर्घान्तस्योदाहरणा-
द्वद्वर्णनाद् भाष्यकृतो न्यूनता प्रसज्यत इत्यत आह—कर्तृत्यादीति ।

(द्वितीयपञ्चदूषणशेषाच्चेपभाष्यम्)

किं हि साधीयः—ऋवर्णस्यासवर्णे यद्वर्ण स्यात्,
न पुनरेकैचौ ? ॥

(प्रदीपः) किं हि साधीय इति । किं साधुतरं कारणमित्यर्थः ॥
न पुनरिति । ततश्चावर्णस्यैव नियमेनाप्रतिपत्तिरिति व्याख्येयम् ॥

(उद्घोतः) किमित्यस्य विशेष्यमाह—कारणमिति । भाष्ये
असवर्णे । सदृशभावे इत्यर्थः ॥ ननु नियामकाभावे कदाचिद्वर्ण-
स्यापि प्रतिपत्तौ कथमवर्णाप्रतिपत्तिरत आह—ततश्चेति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पुनरिति—वाक्यालङ्कारे । एवमग्रेऽपि ।
प्रदीपे—ततश्चेति—विनिगमनाऽभावात् कदाचिद्वर्णस्य कदा-
चिच्च—एकैचोः प्रतिपत्तौ चेत्यर्थः ।

उद्घोते—किमित्यस्येति—विशेष्यांशे साकाङ्क्षत्वात्तस्येति
शेषः । अपिना—एकैचोः परिग्रहः ।

(द्वितीयपञ्चवादिभाष्यम्)

पूर्वस्मिन्नपि पक्षे एष दोषः । किं हि साधीय-
स्तत्रापि ऋवर्णस्यासवर्णे यद्वर्ण स्यात्, न पुनरि-
कारोकारौ ॥

(तत्त्वालोकः) पूर्वस्मिन्नपि पक्षे—'अन्यनिवृत्त्यर्थमि'त्यभि-
मतविधिपक्षेऽपि । एषः—अवर्णाप्रतिपत्तिरूपः । तत्रापि—पूर्व-
स्मिन् पक्षेऽपि ।

(प्रथमपञ्चवादिभाष्यम्)

अथ मतमेतत्—उः स्थाने अणश्चानणश्च प्रसङ्गे
अणोव भवति रपरश्चेति । सिद्धा पूर्वस्मिन् पक्षेऽवर्णस्य
प्रतिपत्तिः ॥

(प्रदीपः) अथ मतमिति । स एव पक्षाक्षेपवाचाह । नाने-
नान्येषां बाधकोऽपूर्वोऽण् विधीयते । किं त्वणनणोः प्रसङ्गेन भवतीति
नियमः क्रियते, स च रपरः । न च गुणवृद्धिप्रसङ्गे इकारोकारप्रसङ्गः ॥

(उद्घोतः) द्रोषपरिहारायाक्षेपवाद्येवान्यनिवृत्त्यर्थमित्यस्य
नियमपरतया व्याख्यानमाशङ्क्य दूषयति—भाष्ये—अथ मतमि-
ति ॥ एतत् वक्ष्यमाणं नियमरूपत्वमन्यनिवृत्त्यर्थमिति वदतो मतं
संमतं विवक्षितमित्यर्थः ॥ सिद्धा पूर्वस्मिन्निति । अन्यनिवृत्त्यर्थमिति
पक्षे इत्यर्थः ॥ स चेति । वाक्यभेदेनेत्यर्थः ॥ नन्वेवमिकारोकारावपि
स्यातामत आह—न च गुणेति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इदानीं—भाष्ये प्रथमत्वेनोक्तं 'वस्तुतो
द्वितीयं' पक्षमभ्युपगच्छति—अथ मतमिति । सिद्धेति—एवञ्चेत्यादिः ।
प्रदीपे—पक्षेति—द्वितीयेत्यादिः । अनेन—'उण् रपरः' इत्य-
नेन । अण्—रपरोऽण् ।

उद्घोते—दोषेति—अवर्णाप्रतिपत्तिरूपेत्यादिः । आक्षेपेति—
द्वितीयपक्षेत्यादिः । इत्यस्य—आद्यवार्तिकोक्तस्य । नन्वेवम् 'अन्य-
निवृत्त्यर्थमि'त्यभिमतविधिपक्षवादिनस्तदभिमतनियमपक्षवादितप्रवे-
शेनान्यमतप्रवेश आपद्यतेति चेन्न, अस्मिन् पक्षद्वयेऽन्यनिवृत्त्यर्थत्वस्य
तुल्यत्वेनैतादृशान्यमतप्रवेशस्य कथञ्चित् सहात्वात् । इति पक्षे—
इत्यभिमतनियमपक्षे । एकवाक्येन द्वयोर्विधानासम्भवादाह—वाक्य-
भेदेनेति ।

(आक्षेपभाष्यम्)

यत्तु तदुक्तम्—'उदात्तादिषु दोषः' इति, स इह
दोषो जायते, न जायते ॥

(प्रदीपः) यत्तु तदुक्तमिति । किं भवान्मन्यत इति
विचारयति ॥

(उद्घोतः) भवानिति । नियमपक्षवादीत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तदुक्तमिति—तस्मिन् (अन्यनिवृ-
त्त्यर्थमित्यभिमतविधिपक्षे) उक्तमित्यर्थः । इह—अन्यनिवृत्त्यर्थमित्य-
भिमतनियमपक्षे । नेति—अथवेत्यादिः ।

प्रदीपे—किमिति—अनयोरित्यादिः ।

(समाधानभाष्यम्)

जायते स दोषः ॥

कथम् ? ।

उदात्त इत्यनेनाणोऽपि प्रतिनिर्दिश्यन्ते, अनणोऽपि ॥

(प्रदीपः) स एव युक्तियुक्तं पक्षं गृह्णाति—जायत इति ॥

(उद्घोतः) स एवेति । विचारक एवेत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—उदात्त इति—यत इत्यादिः । इत्य-
नेन—इत्यादिना । अनणोऽपीति—तथेत्यादिः ।

प्रदीपे—युक्तियुक्तमिति—तयोरित्यादिः ।

(समाधानबाधकभाष्यम्)

यद्यपि—अणोऽपि प्रतिनिर्दिश्यन्ते । न तु प्राप्नु-
वन्ति ॥

किं कारणम् ? ।

स्थानेऽन्तरतमो भवतीति ॥

(उद्द्योतः) शङ्कते—भाष्ये—यद्यप्यणोऽपीति ॥

(समाधानसाधकभाष्यम्)

कुतो नु खल्वेतत्—द्वयोः परिभाषयोः सावकाशयोः समवस्थितयोः 'स्थानेऽन्तरतम' इति 'उरण् रपरः' इति च, 'स्थानेऽन्तरतम' इत्यनया परिभाषया व्यवस्था भविष्यति, न पुनर् 'उरण् रपरः' इति ? ॥

अतः किम् ? ॥

अत एष दोषो जायते—'उदात्तादिषु दोषः' इति ॥

(प्रदीपः) कुतो नु खल्विति । अन्तरतमपरिभाषया अवकाशः अकः स्वर्णे दीर्घः, झयो होऽन्यतरस्यामिति । उरण् रपर इत्यस्यावकाशः कर्ता हर्तेति । इहोभयं प्राप्नोति—कृतिरिति । परत्वादियमेव प्राप्नोतीति दोषः ॥

(उद्द्योतः) परिहरति—कुतो न्विति । तमवग्रहणसहितस्याप्यवकाशप्रदर्शनाय झयोह इत्युक्तम् ॥ उरण् रपर इत्यस्यावकाश इति । गुणविधौ स्थानेऽन्तरतमपरिभाषानुपस्थितिः ऋवर्णसमुदायान्तरतमगुणाभावादिति भावः ॥ यद्यपि भाष्यादिनिगमनाऽभावो लभ्यते, तथापि एष दोषो जायत इत्युत्तरग्रन्थासङ्गतेर्विनिगमकं प्रदर्शयन्तरतमपरिभाषाऽप्रवृत्तिमुपपादयति—परत्वादिति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—नु खल्विति, पुनरिति च—वाक्यालङ्कारे । एतत्पदबोधं निर्दिशति—द्वयोरिति । अतः—यदि 'उरण् रपरः' इत्यनया परिभाषया व्यवस्था भविष्यति, ततः ।

प्रदीपे—उरणिति—तथेत्यादिः । परत्वादिति—किन्तु तत्रेत्यादिः । इयमेव—'उरण् रपरः' इतीयम् परिभाषैव । इति दोषः—इति हेतोः स दोषः ।

उद्द्योते—नन्वेकान्तरतमपरिभाषया अवकाशप्रदर्शनेनैवेष्ट-सिद्धौ—अपरत्रापि कथन्तस्यास्तत्पदार्थनमित्यत आह—तमविति ।

(आक्षेपभाष्यम्)

ये चाप्येते ऋवर्णस्य स्थाने प्रतिपदमादेशा उच्यन्ते, तेषु रपरत्वं न प्राप्नोति—'ऋत इच्छातोः' 'उदोष्ठयपूर्वस्य' इति ।

(प्रदीपः) ये चाप्येत इति । यत्र ह्यनियमप्रसङ्गस्तत्रानेन नियमः क्रियते, तत्र तच्छेषभूतं रपरत्वं भवति न त्वन्यत्र प्रतिपदविधिविति दोषः ॥

(उद्द्योतः) ननु प्रतिपदविहिता अप्यण एवेति कुतो रपरत्वाप्राप्तिरत आह—यत्र हीति ॥ ओ यङीति लत्वविधानादावृत्त्या तेषामपि रपरत्वमिति चेत् । ऋकारान्तर्गतरेफस्य लत्वार्थं तत्स्यादिति न दोषः ॥ भाष्ये—ये चाप्येत इति बहुवचनेनापृञ्पृष्ठाभिमिति ईत्वसंग्रहः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अन्यनिवृत्त्यर्थमित्यभिमतनियमपक्षे दोषान्तरमाह—ये चाप्येत इति ।

प्रदीपे—अनियमेति—अणनपोरित्यादिः । अनेन—'उरण् रपरः' इत्यनेन । नियमः—अणनपोः प्रसङ्गे अणव भवतीति नियमः । तत्रेति—तथा सतीत्यर्थः । वाक्यभेदेनेति शेषः । तच्छेष-

भूतमिति—एवेति शेषः । इति दोषः—इति हेतोस्तत्र रपरत्वाप्राप्तिरूपो दोषः ।

उद्द्योते—ओ यङीतीति—नन्वित्यादिः । लत्वविधानाद्—लत्वविधानसामर्थ्यात् । आहृत्या—'उरण् रपरः' इत्यस्यावृत्त्या । तेषामपि—प्रतिपदविहितानामित्वादीनामपि । तत्—लत्वविधानम् । न दोषः—न भाष्यासङ्गतिः ।

(३४५ समाधानवार्तिकम् ॥ ३ ॥)

॥ * ॥ सिद्धं तु प्रसङ्गे रपरत्वात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

सिद्धमेतत् ॥

कथम् ? ।

'प्रसङ्गे रपरत्वात्' । उः स्थाने अण् प्रसज्यमान एव रपरो भवति ॥

(प्रदीपः) सिद्धं स्विति । विधिवान्वयैरस्यैकवाक्यतायां विधानकाल एवाणो रपरत्वं क्रियत इत्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) विधीति ॥ ऋवर्णस्थानिकाणविधिवान्वयैरित्यर्थः ॥ एकवाक्यतायामिति । वाक्यैकवाक्यतायामित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एवं पश्चान्तराणि दूषयित्वा सिद्धान्तं चतुर्थपक्षमुपस्थापयति—सिद्धं न्विति । एतत्—तत्र रपरत्वम् । प्रसज्येति—लक्षणान्तरेणेत्यादिः । रपर इति—अनेनेत्यादिः ।

प्रदीपे—अस्य—'उरण् रपरः' इत्यस्य । विधानेति—लक्षणा-न्तरेणेत्यादिः । रपरत्वमिति—रपरत्वमात्रमित्यर्थः । अनेनेत्यादिः ।

उद्द्योते—अस्यानतिप्रसङ्गायाह—ऋवर्णेति । एतच्च—प्रतिषेध-लक्षणभेदमाश्रित्योपपद्यत इत्याशयः पदैकवाक्यताया असम्भवादाह-वाक्यैकेति ।

(आक्षेपभाष्यम्)

किं वक्तव्यमेतत् ? ।

(तत्त्वालोकः) एतत्—(उरणिति सूत्रे) स्थानादिपदम् ।

(समाधानभाष्यम्)

नहि ॥

कथमनुच्यमानं गंस्यते ? ।

स्थान इति वर्तते । स्थानशब्दश्च प्रसङ्गवाची ॥

(तत्त्वालोकः) स्थान इतीति—'षष्ठी स्थानेयोगे'ति सूत्र-घटका-स्थात इत्यत्र स्वरितत्वप्रतिज्ञानात्त इत्यादिः । वर्तते—अनुवर्तते ।

(आक्षेपभाष्यम्)

यद्येवमादेशोऽविशेषितो भवति ॥

(प्रदीपः) यद्येवमिति । नखनेनोः स्थानेऽण् विधीयतेऽपि तु लक्षणान्तरेण । तत्र विध्यङ्गभूता षष्ठी स्थानेयोगेति परिभाषा नोपतिष्ठते । तथा चोदीचामातः स्थाने इत्यत्र स्थानग्रहणं कृतम् । तत उः समीपे योऽण् तस्यापि रपरत्वप्रसङ्ग इति स्थानग्रहणानुवृत्त्या उः स्थाने य आदेशोऽणित्येतावलभ्यते, न तु प्रसज्यमान इति ॥ आदेश इति । प्रसज्यमानत्वेनेत्यर्थः । अथवा स्थानग्रहणानुवृत्त्या प्रसज्यमान इत्येषोऽर्थो लभ्यते, नतः स्थान इति । ततश्चाण आदेश-रूपता नियमेन न लभ्यते इति सामीप्यलक्षणेऽपि संबन्धोऽवगम्येत्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) ननु उरिति षष्ठ्याः स्थानेयोगत्वस्य लाभः स्यादत आह—नहीति । एवंचायमनुवाद इति भावः ॥ विध्यङ्गेति । विधेयेन साक्षादत्र संबन्धस्तत्र सा परिभाषेत्यर्थः ॥ उदात्तस्वरितयोर्योगो लः परस्मैपदमित्यादावनुवादेऽप्यस्याः प्रवृत्तेर्यद्येवमित्यादिभाष्यमेकदेशिनोरुक्तिरिति बोध्यम् ॥ उः समीप इति । तथा च तृतीय इत्यादावप्यणो रपरत्वप्राप्तिरित्यर्थः ॥ सामीप्यं चेष्टवहितेऽपीति भावः ॥ स्थाने य आदेशोऽणिगिति । अनुवर्तमानस्थानेग्रहणमुरित्यस्य संबन्धिशब्दत्वात्तत्रैव संबन्धेतेत्यर्थः ॥ नन्वेवमादेशः स्थानेन विशेषित एवेति आदेशोऽविशेषित इति भाष्यासङ्गतिरित्यत आह—प्रसज्यमानत्वेनेति ॥ अथवा स्थानेति । स्थानशब्दस्य प्राधान्याद् रपर इत्यनेन संबन्ध इति भावः ॥ तत इति । अणः स्थानपदार्थेनाविशेषणादित्यर्थः ॥ एवं च नादेशान्तराणां बाधकोऽण्विधीयते, नापि नियमः, नापि विहितस्य रपरत्वम्, प्रसज्यमानत्वेन विशेषणात् । किं तु तत्तद्विधिभिर्वाक्यैकवाक्यतैवास्त्येति बोध्यत इति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—यद्येवमिति—यद्यप्येवमित्यर्थः । तथापीति शेषः ।

प्रदीपे—अनेन—प्रकृतपक्षेण । नन्वेवमनुवादभूतेऽप्यस्मिन्नुरिति षष्ठ्याः स्थानेयोगत्वस्य लाभः कुतो नेत्यत आह—तत्रेति । तथा सत्यनुवादभूतेऽस्मिन्नित्यर्थः । 'विधौ परिभाषोपतिष्ठते, नानुवादे' इति न्यायादिति भावः । तथा च—अनुवादे तस्या अनुपस्थाने च । ननु किमेतावतेत्यत आह—तत इति । तदनुपस्थितेः इत्यर्थः ।

उद्द्योते—अयम्—प्रकृतयोगः । विधौ साक्षात्तदभावादाह—विधेयेनेति । स्थानेन इत्यादिः । सा—'षष्ठी स्थानेयोगे'ति । इदं खण्डयति—उदात्तेति । अस्याः—'षष्ठी स्थाने योगे'ति परिभाषायाः । तथा च—'उदीचामातः स्थाने' इत्यत्र स्थानेग्रहणं स्पष्टार्थम्, 'विधौ परिभाषोपतिष्ठते, नानुवादे' इति न्यायश्च 'इको गुणवृद्धी' 'अचश्च' इति परिभाषाद्वयमात्रविषयः, तत्र विधीयते इत्यस्याध्याहार इति भावः । आदिना—'आदेशश्चेति भाष्यपरिग्रहः । अत एव द्विवचनान्तेनाह—एकदेशिनोरिति । वादिप्रतिवाधेकदेशिनोरित्यर्थः । ननु तत्र व्यवधानान्नाणस्तत्प्राप्तिरित्यत आह—सामीप्यञ्चेति । भाष्याशयमाह—एवञ्चेति । तथाऽर्थलाभे चेत्यर्थः । अस्य—'उरणि'त्यस्य ।

(समाधानभाष्यम्)

आदेशश्च विशेषितः ॥

कथम् ? ।

द्वितीयं स्थानग्रहणं प्रकृतमनुवर्तते । तत्रैवमभिसंबन्धः करिष्यते—'उः स्थाने अण् स्थान इति । उः प्रसङ्गे अण् प्रसज्यमान एव रपरो भवति ॥

(प्रदीपः) द्वितीयमिति । तच्चात्तत् प्रथमान्तं संपद्यतेऽथवा सम्पन्त एव तस्मिन्नयमर्थो भवति—प्रसङ्ग एवात्राण् रपरो भवतीति । इदानीमुदात्तादिषु दोषो नास्ति, स्थानेऽन्तरतम इत्यनया परिभाषया कृतिरित्यादावृत्तारस्य ऋकार एव प्रवर्तते इत्यणः प्रसङ्ग एव नास्ति । गुणवृद्धौ च ऋकारस्य विधीयमाने अरारावेवान्तरतम्याद्भवत इत्यवर्णप्रतिपत्तिरप्यस्ति ॥

(उद्द्योतः) अथवेति । स्थानपदेन प्रसङ्गकालो लक्ष्यत इति भावः ॥ ऋकार एवेति । स्थानतः प्रमाणतः स्वरूपतश्च सदृशत्वादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्रकृतमिति—'स्थानेऽन्तरतमः' इत्यनेत्यादिः । तत्र—तथा सति ।

प्रदीपे—स्थानेऽन्तरति—यत इत्यादिः । गुणवृद्धौश्च प्राप्त्यवस्थायामेवाणो रपराः सम्पन्ना इति प्रमाणतोऽन्तरतमावेकैचौ बाधित्वा स्थानतोऽन्तरतमोऽण्वेव भवतीत्याशयेनाह—गुणवृद्धी चेति ।

उद्द्योते—स्थानपदेनेति—यद्यपि 'स्थानेऽन्तरतमः' इत्यत्र स्थानशब्दस्य तात्वादिरपरत्वम्, तथापि शब्दाधिकाराश्रयणादिहानुवृत्तेनेत्यादिः ।

(अण्ग्रहणप्रयोजनाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

अथान्ग्रहणं किमर्थम्, न ऊ रपरो भवतीत्येवोच्येत ? ॥

(तत्त्वालोकः) नेति—किमित्यादिः । अत्र 'भवती'ति पाठो न युक्तः, स्रजे तस्यासमावेशादिति बोध्यम् ।

(प्रत्याक्षेपभाष्यम्)

ऊ रपर इतीयत्युच्यमाने क इदानीं रपरः स्यात् ? ॥

(प्रत्याक्षेपसमाधानभाष्यम्)

यः स्थाने भवति ॥

कश्च स्थाने भवति ? ॥

आदेशः ॥

(३४६ आक्षेपबाधकवार्तिकम् ॥ ४ ॥)

॥ * ॥ आदेशो रपर इति चेद्रीरिविधिषु रपरप्रतिषेधः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

आदेशो रपर इति चेद्रीरिविधिषु रपरत्वस्य प्रतिषेधो वक्तव्यः ॥

के पुना रीरिविधयः ? ।

अकङ् लोपाऽऽनङ् नङ् रीङ् रिङ् आदेशाः ॥

अकङ्—सौधातकः । अकङ् ॥

लोप—पैतृष्वसेयः । लोप ॥

आनङ्—होतापोतारौ । आनङ् ॥

अनङ्—कर्ता हर्ता । अनङ् ॥

रीङ्—मात्रीयति पित्रीयति । रीङ् ॥

रिङ्—क्रियते द्वियते । रिङ् ॥

(प्रदीपः) रीरिविधिष्विति बहुवचननिर्देशाद् रीरिशब्दादुपलक्षणमिति पृच्छति—के पुनरिति ॥ पैतृष्वसेय इति । लोपवचनं तु सर्वादेशार्थं स्यात् ॥ होतापोताराविति । रेफस्य संयौगान्तलोपे कृते तस्यासिद्धत्वात्तलोपो न स्यात् ॥

(उद्द्योतः) ननु वार्तिकोक्तरीरिविध्योक्तत्वात्तस्य चोपलक्षणत्वे प्रमाणाभावात् के पुनरिति प्रश्नानुपपत्तिरत आह—बहुवचनेति ॥ सौधातकौ 'सुधातुरकङ्चे' ति इङ् ॥ पैतृष्वसेये ङकि ङोपस्तत एव ङक् च ॥ ननु लोपस्य रपरत्वे तं विनापि यणादेशेन तत्साध्यरूपसिद्धिरत आह—लोपेति । रपरत्वाभिधानमुखेन सर्वा-

देशत्वमेव लोपस्याभिहितमिति भावः ॥ यदि सर्वादेशो लोप-
स्तदा उः स्थाने नेति कथं रपरत्वमितीदं चिन्त्यम् । तस्माद्वि-
धिवैयर्थ्यापादनमेव दोष इति तत्त्वम् ॥ आनङ्गनङ्गौ 'आनङ्गतो
इन्द्रे' 'ऋदुशनेति' विहितौ । रेफस्येति । झलग्रहणापकर्षाद्यः
प्रतिषेधारम्भाच्च चिन्त्यमिदम् । तस्माद्रेफश्रवणमेव दोषोऽनेति
बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—चेदिति—तर्हीति शेषः । रीङ्—
'रीङ् ऋतः' इति रीङ् । रिङ्—'रिङ् शयग्लिङ्क्षु' इति रिङ् ।
यद्यग्रहणं न क्रियेत, तर्हि—ऋवर्णस्थानिको य आदेशः स रपरः
स्यादित्याश्रीयमाणे तत्स्थानिकानामकङ्क्षोपाधादेशानामपि रपरत्वं
प्रसज्येतेति तदग्रहणं कर्तव्यमित्याशयः ।

प्रदीपे—उपेति—अन्येषामपीत्यादिः । इति—इति कारणात् ।
सर्वादेशार्थमिति—सामर्थ्यादलोऽन्त्यविधिं बाधित्वेत्यादिः । रेफ-
स्येति—आनङ्गो रपरत्वे इत्यादिः ।

उद्द्योते—इङ्—अकङ् तथा चकारादिङ् । ङकि लोपः—
'ङकि लोपः' इति ऋवर्णलोपः । विधायकान्तराभावादाह—तत
एवेति । तम्—लोपम् । तदिति—लोपेत्यर्थः । रूपसिद्धिरिति—
इति लोपवचनं व्यर्थमिति शेषः । नन्वग्रहणाभावपक्षे यणादेशस्य
रपरत्वे रेफद्वयम्, लोपस्य रपरत्वे तु रेफैक्यमिति वैषम्यात् कथं
यणादेशेन लोपसाध्यरूपसिद्धिरिति चेन्न; 'रोरी'त्येकरेफलोपेन यणा-
देशोऽपि रेफैक्यात् । न चान्तरङ्गं 'रोरी'ति लोपमिति बहिरङ्गयणोऽ-
सिद्धत्वाद् 'रोरी'ति लोपाप्रवृत्त्या वैषम्यं तदवस्थमेवेति वाच्यम्,
यथोद्देश-कार्यकालपक्षद्वयेऽपि त्रिपाद्यामन्तरङ्गपरिभाषाया अप्रवृत्ते-
र्भाष्यसिद्धान्तितत्वेन तत्र तदप्रवृत्तेः ॥ एवेन—रपरत्वव्यवच्छेदः ।
कैयटोक्तं खण्डयति—यदीति । रपरत्वमिति—यदि च न रपरत्व-
न्तर्हि कथं सर्वादेशत्वमिति शेषः । वस्तुतस्तु—लोपस्याभावरूपत्वे-
नाल्लयवहारविषयत्वाभावाद् रपरत्वेऽपि अनेकाल्त्वाभावेन सर्वादेश-
त्वस्यानुपपत्तिरित्याशयः । एवं कैयटोक्ते दूषिते स्वयं भाष्यतात्पर्य-
माह—तस्मादिति । कैयटोक्तं निराकरोति—झलग्रहणेति । 'संयो-
गान्तस्य लोपः' इत्यत्र 'झलो झलि' इत्यत इत्यादिः । एवं कैयटोक्ते
खण्डिते स्वयं भाष्याशयमाह—तस्मादिति ।

(३४७ आक्षेपबाधकवार्तिकम् ॥ ९ ॥)

॥ * उदात्तादिषु च ॥ * ॥

(भाष्यम्)

उदात्तादिषु च ॥

किम् ? ।

रपरत्वस्य प्रतिषेधो वक्तव्यः ॥ कृतिः हृतिः ।

कृतं हृतम् । प्रकृतम् प्रहृतम् । नूः पाहि ॥ तस्मा-
दग्रहणं कर्तव्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) तस्मात्—यावते लाघवायाग्रहणं न क्रियेत,
तावतोऽधिकं गौरवमग्रहणाभावे उक्तस्थलद्वये प्रसक्तस्य रपरत्वस्य
प्रतिषेधकत्वेन प्रसज्येतेत्यस्मात्कारणात् । नन्वग्रहणे कृतेऽपि यो
रिडादिष्वच स रपरः कुतो नेति चेन्न, आदेशत्वस्य समुदाये विश्रा-
न्तत्वेन तस्यानादेशत्वादिति दिक् ॥

(एकादेशो रपरत्वसाधकाधिकरणम्)

(३४८ आक्षेपवार्तिकम् ॥ ६ ॥)

॥ * ॥ एकादेशस्योपसंख्यानम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

एकादेशस्योपसंख्यानं कर्तव्यम् । खट्वर्शः
मालशर्यः ॥

किं पुनः कारणं न सिध्यति ? ।

उः स्थाने अण् प्रसज्यमान एव रपरो भवतीत्यु-
च्यते । न चायमुरेव स्थानेऽण् शिष्यते ॥

किं तर्हि ? ।

उग्रान्यस्य च ॥

(प्रदीपः) एकादेशस्येति । पूर्वपरयोरिति समुदायस्य स्थानि-
त्वेन चोदितत्वात्तस्य च ऋवर्णरूपत्वाभावादिति भावः ॥

(उद्द्योतः) समुदायस्येति । द्वन्द्वस्य सत्त्वादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एकादेशस्येति—प्रकृतसूत्रे इत्यादिः ।
ननु किमर्थमत्र तदुपसंख्यानं कर्तव्यमित्यत आह—खट्वर्शः माल-
शर्य इति । इत्यादौ रपरत्वसिद्ध्यर्थमिति शेषः । किं पुनः कारण-
मिति—यदत्र तदुपसंख्यानाभावे तत्र रपरत्वमिति शेषः । उः
स्थान इति—यतोऽनेत्यादिः । अयम्—तत्रैकादेशरूपः । उभेति-
'एकः पूर्वपरयोरिति सत्त्वादित्यादिः ।

(३४९ समाधानवार्तिकम् ॥ ७ ॥)

॥ * अवयवग्रहणात्सिद्धम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

यदत्र ऋवर्णं तदाश्रयं रपरत्वं भविष्यति । तद्यथा-
'माषा न भोक्तव्याः' इत्युक्ते मिश्रा अपि न भुज्यन्ते ॥

(प्रदीपः) अवयवग्रहणादिति । पूर्वपरयोरित्यनेनोद्भूताव-
यवभेदः समुदायो निर्दिश्यते । अवयवावेव चापेक्षितरपरस्यैव समु-
दाय इति भवत्ययमवयवस्य स्थान इति भावः ॥

(उद्द्योतः) उद्भूतेति । अत एव द्विवचननिर्देशः । तत्साम-
र्थ्यादेव प्रत्येकं स्थानित्वबुद्धिरिति भावः ॥ नन्ववयवभेदस्योद्भूतत्व-
विवक्षा नाम तद्वत्संख्यायाः समुदाये आरोपः, नैतावता प्रत्येकं
स्थानित्वलाभोऽत आह—अवयवावेव चेति । इतरेतरयोग इति
शेषः ॥ एवंच तत्र समुदायस्यावयवभेदेन बोधनाद् द्विवचनेन प्रत्येकं
तयोः स्थानित्वलाभः ॥ अयमेव चोद्भूतावयवभेदः समुदाय इत्यस्यार्थ
इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अवयवग्रहणादिति—प्रकृतसूत्रे—
एकादेशस्योपसंख्यानं न कर्तव्यम्, यत इत्यादिः । अत्र रपरत्वमिति
शेषः । वार्तिकं व्याचष्टे—यदनेति । ऋवर्णस्थानिकाणो रपरत्वं
भवत्वित्युक्ते वर्णान्तरसहिततत्स्थानिकाणोऽपि रपरत्वं स्यादित्यत्र
व्यतिरेकिदृष्टान्तमाह—तद्यथेति । मिश्राः—तण्डुलादिसंमिश्रिताः
माषाः । यथाऽत्र माषमाश्रित्य भोजननिषेध उपपद्यते, तथा तत्र
ऋवर्णमाश्रित्य रपरत्वमुपपत्त्यते इति भावः ।

प्रदीपे—अयम्—अत्रैकादेशरूपोऽण् ।

उद्द्योते—अत एवेति—नेनोद्भूतावयवभेदसमुदायस्य निर्दे-
शादेवेत्यर्थः । तत्रैति शेषः । तस्मादध्यादेवेति—दिवचननिर्देश-
सामर्थ्यादेव चेत्यर्थः । तयोरिति शेषः । तद्वदेति—अवयवभेदगते-
त्यर्थः । प्रत्येकमिति—पूर्वपरयोरिति शेषः । समाहार—द्वन्द्वे
तदभावादाह—इतरेतरेति । तत्र—पूर्वपरयोरित्यत्र ।

(३५० समाधाननिरासवार्तिकम् ॥ ८ ॥)

॥ * । अवयवग्रहणात्सिद्धमिति चेदा-
देशे रान्तप्रतिषेधः ॥ * ।

(भाष्यम्)

अवयवग्रहणात्सिद्धमिति चेदादेशे रान्तस्य प्रति-
षेधो वक्तव्यः । होतापोतारौ । यथैवोश्चान्यस्य च स्था-
नेऽण् रपरो भवतीति, एवं य उः स्थानेऽण् चानण् च
सोऽपि रपरः स्यात् ॥

(प्रदीपः) रान्तप्रतिषेध इति । आनङि विधीयमाने आका-
रस्याणो भावादित्यर्थः ॥ तस्मादवयवग्रहणादित्यस्यातिव्यापकत्वा-
च्च साक्षाद्वर्णस्याण् विधीयते तत्रैवेदमुपतिष्ठत इत्येकादेशस्योपसं-
ख्यानं कर्तव्यमेव ॥

(उद्द्योतः) भाष्येऽगृहीताभिप्रायः समुदायस्यातिरिक्तस्य
स्थानित्वेपि तदन्तर्गतावयवस्यापि स्थानित्वमादाय ऋस्थानिकत्वम-
नेनोक्तमित्यभिप्रायवानाह—अवयवग्रहणात्सिद्धमिति चेदिति ॥
रान्तस्येति । रान्तत्वस्येत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—चेदिति—तर्हि स्थानिनीवादेशेऽप्य-
वयवग्रहणं स्यादित्यानङ् आकारमाश्रित्य तस्य रपरत्वं प्रसज्येतेतीति
शेषः ।

प्रदीपे—भावादिति—तस्य रपरत्वप्रसक्तोरिति शेषः । भाष्या-
शयमाह—तस्मादिति । साक्षात्—केवलस्य । इदम्—प्रकृत-
सूत्रम् । इतीति—खट्वश्रय इत्यादावादेशस्य रपरत्वसिद्ध्यर्थमिति
शेषः । उपेति—रपरत्वस्यादिः ।

उद्द्योते—नन्वेवमुत्तरग्रन्थासङ्गतितिरित्यत आह—भाष्येऽगृही-
तेति । नहि किमभिप्रायवानाहेत्यत आह—समुदायस्येति । आदा-
येति—एकादेशस्येति शेषः । रान्तपदस्य धर्मिपरत्वे आदेशे तद्भेदा-
नुपपत्तेस्तस्य धर्मपरतामाह—रान्तत्वेति ।

(व्याख्यानान्तरे दूषणभाष्यम्)

यदि पुनः—ऋवर्णान्तस्य स्थानिनो रपरत्वमुच्येत,
खट्वश्रयः मालश्रयः ॥

नैवं शक्यम् । इह न प्रसज्येत—कर्ता हर्ता,
किरति गिरति । ऋवर्णान्तस्येत्युच्यते, न चैतद्वर्णान्तम् ॥

(प्रदीपः) यदि पुनरिति । उरिति वर्णग्रहणाद्ग्रहणं च
सर्वत्र तदन्तविधिं प्रयोजयतीति न्यायाद्वर्णान्तस्य ग्रहणम् ।
खट्वश्रय इत्यत्र च समुदाय ऋवर्णान्तो भवतीति सिद्धं रपरत्वम् ॥
कर्तेति । अङ्गस्येति षष्ठी अन्त्यमलमुपसंहतेति ऋवर्णस्य गुणेन
भाव्यम् । न च ऋवर्णमृवर्णान्तं भवतीति दोषः ॥ न चेह तदन्तवि-
धिरस्ति, उरणि वि भूतानुवादात् । न च प्रदेशेषु तदन्तस्य कार्यम्,
अन्त्यस्यैवानुसंहारेण स्थानित्वप्रतिपादनादिति भावः ॥

(उद्द्योतः) ऋवर्णान्तेति । शब्दशास्त्रप्रस्तावाद् शब्दरूपं

विशेष्यमादाय तदन्तविधिरिति भावः ॥ नन्विकाऽङ्गे विशेष्यमाणे
तदन्तविधेरवर्णान्तस्य गुणेन भाव्यमत आह—अङ्गस्येति ॥
षष्ठीति । इगन्ताङ्गान्त्यस्य मुण इति वाक्यार्थ इति भावः ॥ भाष्ये
लक्ष्यासिद्धिदोषो ऋवर्णान्तस्येत्यर्थ उक्तः । स्वयं तदर्थसम्भवमप्याह—
न चेहेति ॥ भूतानुवादादिति । एवंचानुवादे परिभाषाया इव
संज्ञाया अप्यप्रवृत्तिः । यद्वा समानविभक्त्यन्तविशेष्यरहितभूतानुवा-
दादित्यर्थः ॥ यत्र हि साक्षादर्थानां विशेषणसमानाधिकरणं विशेष्य-
मुपादीयते तत्रैव वर्णग्रहणे तदन्तविधिः । गमकं विना शब्दरूपं विशेष्य-
मादाय तु न तदन्तविधिरिति भावः ॥ न च प्रदेशेष्विति ।
इह तदन्तविध्यभावेपि यदि प्रदेशेषु ऋवर्णान्तस्य षष्ठोर्निर्देशेन
स्थानित्वं स्यात्तत्तदनुरोधेनानुवादेपि एकदेशद्वारा ऋवर्णान्तं प्राप्तं
तदपि नास्तीति भावः ॥ इदं चिन्त्यम् । वृद्धिर्यस्येत्यादावीदूदेद्वि-
वचनमित्यादौ चानुवादेपि संज्ञाप्रवृत्तेः । वर्णग्रहणं च सर्वत्रैति च
शब्दरूपविशेष्यमादाय तदन्तविधौ गमकम् । अतो भाष्योक्त
एव दोषः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—खट्वश्रयः मालश्रय इति—तर्हि
यद्यपीत्यादिः । इत्यादौ स्थानिनः समुदायस्य ऋवर्णान्तत्वाद् रपरत्वं
सिद्धयेदिति शेषः । नैवमिति—तथापीत्यादिः । वक्तुमिति शेषः ।
इहेति—यतस्तथा सति रपरत्वमित्यादिः । ऋवर्णान्तस्येति—यत
इत्यादिः । स्थानिन इति शेषः । एतत्—अत्र स्थानि ऋवर्णम् ।

प्रदीपे—उरितीति—‘उरण्’ इत्यत्रेत्यादिः । समुदाय इति—
स्थानी, स चेति शेषः । अन्यमिति—‘अलोऽन्त्यस्ये’त्यनेनेत्यादिः ।
एवमग्रेऽपि । ऋवर्णस्य—ऋवर्णमात्रस्य स्थानिनः ।

उद्द्योते—तदन्तविधिरिति—स्वीक्रियत इति शेषः । भाष्य-
मिति—एवञ्च भाष्यासङ्गतिरिति शेषः । अग्रिमकथनसौकर्यायान्न
विषये भाष्यकारकैयट्योरुक्तौ विभज्य निर्दिशति—भाष्ये लक्ष्ये-
ति । ननु तस्य भूतानुवादत्वेन किमित्यत आह—एवञ्चेति । ‘विधौ
परिभाषोपतिष्ठते, नानुवादे’ इति न्यायादिति भावः । ननु ‘लः
परस्मैपदमि’त्यादावनुवादेऽपि परिभाषायाः प्रवृत्त्या दृष्टान्तस्यायुक्त-
त्वात्वेदं युक्तमित्यत आह—यद्वेति । ननुकरीत्या तदन्तविधिः
स्यादित्यत आह—गमकं विवेति । प्रदेशेषु—‘सर्वधातुकार्थधातु-
कयोरि’त्यादिप्रदेशेषु । तदपीति—स्यात्, किन्त्वित्यादिः । इदम्—
कैयट्युक्तं तदर्थसम्भवोपपादनम् । तयोराद्ये दूषणमाह—वृद्धिरिति ।
प्रकृतसाजात्यादाह—ईदूदेदिति । द्वितीये दोषमाह—वर्णेति ।
विधाविति—स्वीक्रियमाण इति शेषः । प्रकृतमुपसंहरति—अत इति ।

(दूषणबाधकभाष्यम्)

ननु चैतदपि व्यपदेशिवद्भावेन ऋवर्णान्तम् ॥

(तत्त्वालोकः) अस्यासात्पूर्वत्रैवात्रापि वाक्यालङ्कारे चः प्रयु-
क्तः । एतदपि—कर्तेत्यादौ स्थानिभूतमृवर्णमपि । ऋवर्णान्त-
मिति—स्यादिति शेषः ।

(दूषणसाधकभाष्यम्)

अर्थवता व्यपदेशिवद्भावः । न चैषोऽर्थवान् ।
तस्मान्नैवं शक्यम् ॥ न चेदेवम्, उपसंख्यानं कर्त-
व्यम् ॥ इह च रपरत्वस्य प्रतिषेधो वक्तव्यः—
मातुः पितुरिति ॥

(प्रदीपः) अर्थवतेति । यथैवेयायेत्यत्रैकात्त्वम् । अर्थस्य
हि त्यागोपादानाभ्यां वर्णरूपता धातुरूपता च व्यवस्थाप्यते ॥

इह चेति । उपसंख्यानस्यातिव्याप्येत्यर्थः ॥ मातुरिति । रपरत्वे कृते विभक्तिसकारस्य रुत्वम्, पूर्वस्य रोरीति लोपः । ढूलोप इति दीर्घत्वम् । तत्र मातूरिति प्राप्नोतीति भावः ॥

(उद्घोतः) भाष्ये—अर्थवतेति । इदमसहायत्वोपलक्षणम् । अत एव कुरुते इत्यादावनर्थकेनापि सः । तत्र हि स टिसंज्ञोप-योगिसहायरहित एवेति दिक् ॥ भाष्ये—इह चेति । एकादेश-स्थोपसङ्ख्यानमित्यौपसङ्ख्यानिकरपरत्वप्रतिषेधश्च वक्तव्य इत्यर्थः । मातुरित्यादौ तदुपसङ्खयानानतिव्याप्तेरिति भावः ॥ मातूरिति । ऊ रपर इति पूर्वोक्तभाष्यप्रयोगविरोधाद् ‘ऋतउदिति तपरत्वा-न्मातूरित्यादौ न दीर्घः’ इत्यापास्तं वेदितव्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अर्थवतेति—न स्याद्, यत इत्यादिः । एषः—तत्र स्थानी ऋकर्णः । तस्माच्चैवमिति—उत्तरीत्या कर्तव्यादिलक्ष्यासिद्धिप्रसङ्गाच्च ऋवर्णान्तस्य स्थानिनो रपरत्वमिति वक्तुं शक्यमित्यर्थः । न चेदेवमिति—वक्तुं शक्यम्, तर्हीति शेषः । उपसंख्यानमिति—खट्वर्य इत्यादावदेशस्य रपरत्वसिद्ध्यर्थम् ‘एकादेशस्य रपरत्वोपसंख्यानम्’ इत्यर्थः । कृते च तस्मिन् ‘ऋत उदि’त्युदादेशस्याप्येकादेशत्वान्मातूरित्यादौ तेन रपरत्वं प्रसज्येतेति तद्वारणायान्न तत्प्राप्तरपरत्वस्य प्रतिषेधो वक्तव्य इत्याशयेनाह—इह चेति ।

प्रदीपे—एवो वाक्यालङ्कारे । एकाच्चैवमिति—‘इ’ इत्यस्मिन् व्यपदेशिवद्भावेनेत्यादिः । उपसंख्यानस्य—एकादेशस्य यद्रपरत्वो-पसंख्यानान्तस्य । तत्र—तथा सति ।

उद्घोते—अनर्थकेनापीति—तघटकाकारेणेति शेषः । सः—व्यपदेशिवद्भावः । तत्र—कुरुते इत्यादौ । सः—तघटकाकारः । विरोधादिति—अस्य ‘अपास्तमित्यत्रान्वयः ।

(समाधानभाष्यम्)

उभयं न वक्तव्यम् ॥

कथम् ? ॥

इह यो द्वयोः षष्ठीनिर्दिष्टयोः प्रसङ्गे भवति, लभते-ऽसावन्यतरतो व्यपदेशम् । तद्यथा—देवदत्तस्य पुत्रः देवदत्तायाः पुत्र इति ॥

(प्रदीपः) द्वयोरिति । अवयवावेवाप्रापेक्षितपरस्परौ स्थानिनौ । अत एवैकग्रहणं स्थानिभेदादादेशभेदनिवृत्त्यर्थं कृतम् ॥ अन्यतरत इति । तृतीयान्तादाद्यादित्वात्तसिः ॥ तद्यथेति । एकः पुत्र उभाभ्यामपि यथा व्यपदिश्यते, तथेहापि पूर्वपराभ्यां तत्स्थानिकत्वेनादेशस्य व्यपदेशः । अकडादेस्तु समुदायस्यादेशत्वं, नाण इति रपरत्वाभावः ॥

(उद्घोतः) उक्तेऽर्थं गमकमाह—अत एवेति ॥ पञ्चम्यन्तात्-सिल्यर्थसंज्ञतेराह—तृतीयान्तादिति ॥ समुदायस्येति । प्रत्ये-कमादेशत्वे प्रमाणाभावादित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—उभयम्—(खट्वर्य इत्यादौ) एकादेशस्य रपरत्वोपसंख्यानम्, (मातूरित्यादौ) तदुपसंख्यानप्रा-प्तरपरत्वप्रतिषेधश्चेत्युभयम् । कथमिति—यथेवं तर्हीत्यादिः । खट्वर्य इत्यादौ रपरत्वमिति शेषः । इहेति—यत इत्यादिः । व्यपदेशमिति—तथा च खट्वर्य इत्यादावेकादेशस्य ऋकारस्था-निकत्वस्यापि सत्त्वादपरत्वं सेत्स्यतीत्याशयः ।

प्रदीपे—आदेशभेदनिवृत्त्यर्थमिति—भिन्नमित्यादाविवात्राप्या-देशद्वयं मा भूदित्यर्थमित्याशयः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

कथं मातुः पितुरिति ? ॥

(तत्त्वालोकः) कथमिति—यथेवं तर्हीत्यादिः । उत्तरीत्या खट्वर्य इत्यादाविव मातूरित्यादावप्येकादेशस्य ऋस्थानिकत्वस्यापि सत्त्वादपरत्वं प्रसज्येतेत्याशयः ।

(आक्षेपसाधकभाष्यम्)

अस्त्यत्र रपरत्वम् ॥

(तत्त्वालोकः) इमामापत्तिमिष्टत्वेनाभ्युपगच्छति—अस्त्वत्रेति ।

(आक्षेपसाधकभाष्यम्)

का रूपसिद्धिः ? ॥

(तत्त्वालोकः) का रूपेति—यद्यत्र रपरत्वन्तर्हीत्यादिः । अत्र रपरत्वे कैयटोत्तरीत्या मातूरित्याद्यनष्टरूपमापद्येतेत्याशयः ।

(आक्षेपसाधकभाष्यम्)

‘रात्सस्य’ इति सकारस्य लोपः । रेफस्य विस-र्जनीयः ॥

(उद्घोतः) भाष्ये—रात्सस्येति । सलोपे रुत्वस्यासिद्ध-त्वादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—विसर्जनीय इति—तथा च मातु-रित्यादीष्टरूपसिद्धिरित्याशयः ।

उद्घोते—ननु रुत्वे कृते सकार एव नास्तीति कथन्तस्य लोप इत्यत आह—सलोप इति । कर्तव्य इति शेषः ।

(आक्षेपसाधकभाष्यम्)

नैवं शक्यम् । इह हि—मातुः करोति पितुः करो-तीति, ‘अप्रत्ययविसर्जनीयस्य’ इति षत्वं प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) अप्रत्ययेति । असित्ययं समुदायः प्रत्ययो न त्वकार इति तदादेशोऽप्यप्रत्यय इति भावः ॥

(उद्घोतः) असित्ययमिति । प्रत्ययरूपविसर्गभिन्नत्वेत्यर्थ इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—नैवमिति—यद्यप्येवं मातूरित्यादीष्ट-रूपं सिध्यति, तथापीत्यादिः । वक्तुमिति शेषः । इह हीति—तथा सतीत्यादिः । ‘इदुपपद्यस्य चाप्रत्ययस्य’ इति सूत्रघटकम् ‘अप्रत्ययस्य’ इत्यंशं विवृण्वन्नाह—अप्रत्ययेति ।

प्रदीपे—समुदाय इति—एवेति शेषः । अत एवाह—न त्विति । तदादेशः—उत् । एवमग्रेऽपि । तथा च—तस्मात्परत्वेना-यातो यो रेफस्तत्स्थानिकविसर्गस्य प्रत्ययरूपविसर्गभिन्नत्वाद् षत्वमा-पद्येतेति भावः ।

उद्घोते—‘इदुपपद्यस्य चे’ति सूत्रस्थस्य ‘अप्रत्ययस्ये’त्यंशस्या-र्थमाह—अप्रत्ययेति ।

(आक्षेपसाधकभाष्यम्)

अप्रत्ययविसर्जनीयस्येत्युच्यते । प्रत्ययविसर्ज-नीयश्चायम् ॥

(प्रदीपः) प्रत्ययेति । प्रत्ययावयवत्वादकारोऽपि प्रत्ययः । अतस्तदादेशोऽपि प्रत्यय इति भावः ॥

(उद्द्योतः) अकारोऽपीति । सूत्रस्थप्रत्ययशब्दस्तदवयवे लाक्षणिक इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अप्रत्ययेति—नैष दोषः, यत इत्यादिः ।

प्रदीपे—तदादेशोऽपीति—एवञ्च—प्रकृतविसर्गस्य प्रत्ययावयवत्वात् षत्वं प्राप्नोतीत्याशयः ।

उद्द्योते—सूत्रस्थेति—‘इदुपधस्य चे’तीत्यादिः । लाक्षणिक इति—तथाच—‘अप्रत्ययस्येत्यस्य प्रत्ययावयवभिन्नविसर्गस्येत्यर्थः । अत एव कविभिः कृतमित्यादौ न षत्वम् । अपि नः करोतीत्यादौ तु व्यपदेशिवद्भावेन विसर्गस्य प्रत्ययावयवत्वात् षत्वमित्याशयः ।

(आक्षेपसाधकभाष्यम्)

लुप्यतेऽत्र प्रत्ययो ‘रात्सस्य’ इति ।

(प्रदीपः) लुप्यत इति । सकारसन्निधिकाळेऽकारेण नैव लब्धा प्रत्ययसंज्ञा, समुदायसन्निवेशिनीत्वात् तस्या इति कुतस्तदा देशस्तां लुप्यते । षत्वे च कृतेऽवशिष्टः सकार एव प्रत्ययसंज्ञः स च लुप्त इति भावः ॥

(उद्द्योतः) उत्त्वे च कृत इति । न चैकादेशस्य परादिवत्त्वेनोत्तित्यस्य प्रत्ययतया लोपे एकदेशविकृतन्यायेनोरित्यस्य प्रत्ययतया विसर्गस्य प्रत्ययावयवत्वमस्यैवेति वाच्यम् । त्रिपाद्या असिद्धत्वेन तत्रादिवद्भावाप्रवृत्तेः । स्थानिवत्त्वेन तु न निर्वाहः, उपात्तस्य स्थानिनोऽकारस्य प्रत्ययत्वाभावात् । सर्वे सर्वपदादेशा इत्यनेन तु मातृ असित्यस्य स्थानित्वेऽपि असित्यस्य स्थानित्वाभावात् ॥ भाष्ये लुप्यतेऽत्र प्रत्ययविसर्जनीय इति पाठे योऽत्र प्रत्ययस्थानिकत्वेन तवामिमतो विसर्जनीयः, स लुप्यते—न दृश्यते, स्थानिनः प्रत्ययस्यैव लोपादित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—लुप्यतेऽत्रेति—नैष प्रत्ययविसर्जनीयः, यत इत्यादिः । तथाचास्त्येष दोष इत्याशयः ।

प्रदीपे—लुप्यत इति—तथाच—प्रकृतविसर्गस्य प्रत्ययावयवभिन्नत्वात् षत्वमापद्येतैवेत्याशयः ।

उद्द्योते—कैयटोक्ते दोषमाशङ्क्य परिहरति—न चैकेति । ‘अन्तादिवच्चे’त्यस्य ‘एकादेशशस्त्रप्रवृत्तेः प्राग् अन्तर्घटितपूर्वं आदिघटितपरे वा ये प्रत्ययत्वधातुत्वादयो धर्मा दृष्टास्ते कृतैकादेशेऽप्यतिदिश्यन्ते’ इत्यर्थोदिति भावः । लोपे—हत्वस्यासिद्धत्वाद्—‘रात्सस्ये’ति सलोपे । अस्यैवेति—एवञ्च नात्र षत्वापत्तिरिति वक्ष्यमाण-शापकाश्रयणमनुक्तमित्याशयः । त्रिपाद्या इति—सपादसप्ताध्यायी-म्रतोत्यादिः । तत्रेति—त्रिपादीस्थेन ‘इदुपधस्य चे’ति सूत्रेण षत्वे इत्यर्थः । कर्तव्य इति शेषः । आदिवद्भावेति—सपादसप्ताध्यायीस्थ-‘अन्तादिवच्चे’ति सूत्रेत्यर्थः । सपादसप्ताध्यायीस्थस्य स्थानिवत्त्व-त्रस्य तु त्रिपाद्यामपि प्रवृत्तिर्भवतीत्याशयेनाह—स्थानिवत्त्वेनेति । एकादेशस्य प्रत्ययत्वादिति शेषः । प्रत्ययत्वाभावादिति—नापि स्थानिवत्त्वेन तस्य प्रत्ययावयवत्वात् सामञ्जस्यम्, तस्याशास्त्रीयत्वादिति भावः । ‘उपात्तस्ये’ति कथनफलमाह—सर्वे सर्वेति । इत्यस्येति—अत्रैकवचननिर्देशेन समुदायस्य स्थानिता सूचिता । अत एवाह—असित्यस्येति । एवञ्चोत्तित्यस्य प्रत्ययत्वं दुर्लभमेवेत्याशयः । ननु भाष्ये प्रकृतपाठस्यैवं सङ्गतावपि पाठान्तरस्य कथं सङ्गतिः, तत्र प्रत्ययपदेन प्रत्ययस्य तदवयवस्य वा बोध्यत्वेऽपि श्रूयमाणविसर्जनीयस्योक्तरीत्या प्रत्ययत्वतदवयवत्वयोरसम्भवा-लोपाप्राप्तेश्च, लुप्तस्य चाविसर्जनीयत्वादित्यत आह—लुप्यतेऽत्रेति ।

प्रत्ययस्यैवेति—तथाच प्रकृतपाठस्य पाठान्तरैकतात्पर्यकतोपपद्यत इत्याशयः ।

(समाधानवार्तिकशेषभाष्यम्)

एवं तर्हि—

(३५१ समाधानवार्तिकम् ॥ ९ ॥

॥ * ॥ आतुष्पुत्रग्रहणं ज्ञापकमेकादेश-
॥ निमित्तात् षत्वप्रतिषेधस्य ॥ * ॥

(भाष्यम्)

यदयं कस्कादिषु आतुष्पुत्रशब्दं पठति, तज्ज्ञापय-
त्याचार्यः—नैकादेशनिमित्तात् षत्वं भवतीति ॥

(प्रदीपः) एकादेशनिमित्तादिति । एकादेशशब्दं निमित्तं यस्य तस्मात्परस्येत्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) एवं तर्हि आतुष्पुत्रेति । त्रिपाद्यामप्यन्तादिव-
द्भावप्रवृत्तिज्ञापनद्वारेति गूढोऽभिसन्धिः ॥ कर्मधारये निमित्तपद-
वैयर्थ्यमिति बहुव्रीहिमेकादेशपदे लक्षणां च दर्शयति—एकादेश-
शस्त्रमिति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एवम्—यद्येवम् । आतुष्पुत्रग्रहण-
मिति—कस्कादिष्वित्यादिः । यत्—यस्मात् । अयम्—आचार्यः ।
तत्—तस्मात् । यद्युक्तरीत्या तत्र षत्वमुपपद्येत, तर्हि षत्वार्थं कस्का-
दिषु आतुष्पुत्रशब्दं न पठेदित्याशयः ।

उद्द्योते—अभिसन्धिरिति—अत एवामीत्यादौ मीत्वादि
सिद्धयति । तत्रैकारस्य बहुवचनत्वमन्तवद्भावाधीनमित्याशयः ।

(पूर्वान्तत्वसाधनाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

किं पुनरयं पूर्वान्तः, आहोस्वित्परादिः, आहोस्वि-
दभक्तः ? ॥

(तत्त्वालोकः) अयम्—उः स्थाने प्रसज्यमानादणः परत्वेन
भवन् रेफः । आहोस्वित्—अथवा । अभक्तः—अनवयवः ।

(प्रत्याक्षेपभाष्यम्)

कथं वाऽयं पूर्वान्तः स्यात् ? कथं वा परादिः ?
कथं वा अभक्तः ? ॥

(प्रत्याक्षेपसमाधानभाष्यम्)

यद्यन्त इति वर्तते, ततः पूर्वान्तः । अथादिरिति
वर्तते, ततः परादिः । अथोभयं निवृत्तम्, ततोऽभक्तः ॥

(प्रदीपः) यद्यन्त इति । यद्यपि रपर इत्यत्रान्यपदार्थस्य
प्राधान्यम्, तथापि रेफस्य विषेयतया प्राधान्यात्तस्यैवान्तत्वं विशेष-
णमिति भावः ॥ यद्यपि प्रसज्यमान एवाण् रपरो विधीयते, तथा-
प्यानङ्ग इव साक्षादत्रार् आर् इत्येवमविधानात्तात्पर्यपर्यालोचनन्या-
येन केवलावस्थानात्पक्षत्रयविमर्शः ॥

(उद्द्योतः) यद्यपीति । तथा च तस्यैव विशेषणं स्यादिति
भावः ॥ प्राधान्यादिति ॥ रपरशब्दतात्पर्यविषयत्वादित्यर्थः । एवं
च पूर्वान्तावयवभूतरेफपरोऽणित्यर्थः ॥ सूत्रे रपर इति समासश्च
सौत्रत्वात्ताडुः ॥ [रः परो यस्येति बहुव्रीहिः । अवयवत्वमेव षड्वर्थः ।

वर्गे वर्णान्तरावयवत्वं तु गौणम् । यथा ह्रस्वस्य छे तुगित्यादा-
विति तात्पर्यम् ॥] नन्वरारादिरूपेण विधानात्कथमभक्तत्वादिशङ्के-
त्यत आह—यद्यपीति ॥ अविधानादिति । अनुचाराणादित्यर्थः ॥
तात्पर्येति । प्राप्ताप्राप्तविवेकन्यायेनेत्यर्थः ॥ केवलेति । रेफमात्रविधौ
सूत्रतात्पर्यादिति भावः । यत्तु—अयमपि विचारो भूतस्याणो रप-
रत्वमिति पक्षे नष्टाश्रयन्यायेनानान्तर्यमेवान्तर्यमिति ऋकार-
स्याकाराकारावेव गुणवृद्धी भविष्यतः । अरारादिरूपेण विधानमिति
पक्षे तु आनन्दादौ नकारविषयो यथा न विचारस्तथावापीति तत्त्व-
मिति ॥ तत्तु प्रकृतसूत्रे तस्य पक्षस्यास्थितत्वादयुक्तम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—यदीति—एकदेशे स्वरितत्वप्रतिष्ठा-
नेन 'आद्यन्तौ टकित्वावि'ति सूत्रात् प्रकृतसूत्रे इति शेषः । वस्ते-
अनुवर्त्तते । एवमग्रेऽपि । उभयम्—अन्ताद्युभयम् । निवृत्तमिति—
तथा रपर इत्यत्र परशब्दो नावयववाचीति शेषः ।

प्रदीपे—इत्यत्रेति—वृद्धीहिस्तत्त्वादिति शेषः । अन्तत्वमिति—
आदित्वं वेति शेषः । प्रसज्यमान इति—उः स्थान इत्यादिः ।
पक्षत्रयेति—अन्तत्वादित्वाभक्तत्वरूपेत्यादिः ।

उद्घोते—तथाच तस्यैवेति—अन्यपदार्थस्य प्राधान्ये चान्य-
पदार्थस्यैवेत्यर्थः । अन्तत्वमादित्वं वेति शेषः । एवञ्च—अन्तत्वस्या-
दित्वस्य वा रेफविशेषणत्वे च । पूर्वान्तेति—इदं परादीत्यस्याप्यु-
पलक्षणम् । नन्वेवं प्रकृतसूत्रे रपर इत्यत्र कथं समास इत्यत आह—
सूत्र इति । प्रकृतसूत्र इत्यर्थः । एवमग्रेऽपि । रः पर इति—स
चेत्यादिः । अवयवत्वमिति—तथेत्यादिः । विधानादिति—रेफस्ये-
त्यादिः । प्राप्ताप्राप्तेति—यथा 'दध्ना जुहोती'त्यादौ 'अग्निहोत्रं
जुहोती'त्यनेन होमस्य प्राप्तत्वात् स न विधीयते, किन्तु तदनुवादे-
नाप्राप्तं दध्नायेव विधीयते; तथा प्रकृते तत्तद्विधिपञ्चैषाणां प्राप्तत्वात्
स न विधीयते, किन्तु तदनुवादेनाप्राप्तो रेफ एव विधीयत इत्याशयः ।
कृष्णाद्युक्तं खण्डयति—यत्त्विति । न्यायेनेति—इदं पूर्वान्वयि ।
तत्रोपपादयति—अनान्तर्यमेवेति । तदा हीत्यादिः । सिद्धान्तिमते-
नाह—अरारादिरूपेणेति । रेफस्येति शेषः । तस्य—भूतस्याणो
रपरत्वमित्यस्य ।

(भाष्यम्)

कश्चात्र विशेषः ? ॥

(तत्त्वालोकः) अत्र—अन्तत्वादित्वाभक्तत्वरूपपक्षत्रये ।

(३५२ अभक्तपक्षे दूषणवार्तिकम् ॥ १० ॥)

॥ * ॥ अभक्ते दीर्घलत्वयगभ्यस्तस्वर-
ह्लादिःशेषविसर्जनीयप्रतिषेधः
प्रत्ययान्वयवस्था च ॥ * ॥

(भाष्यम्)

यद्यभक्तः दीर्घत्वं न प्राप्नोति । गीः पूः । रेफवका-
रान्तस्य धातोरिति दीर्घत्वं न प्राप्नोति ॥

(उद्घोतः) वार्तिके प्रतिषेधोऽभावो निवर्तनं च । आद्ये
स्यादिति शेषः, द्वितीये वक्तव्यमिति ॥ गग्रोः किपि गीः पूः । ऋत्
इव, उद्घोद्वेतीत्येते ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—व्युत्क्रमेण तत्र विशेषमाह—अभक्ते
इति । यद्यभक्त इति—तदीति शेषः । 'नौरूपधाया दीर्घश्कः' इति
सूत्रे रेफवकाराभ्यां धातुर्विशेष्यत इत्यभिप्रेत्याह—रेकेति । एवञ्च

तस्य 'रेफवान्तस्य धातोरुपधाया इको दीर्घः स्यात्पदान्ते' इत्यर्थः ।
तथाच—यदि रेफोऽभक्तः स्यात्तर्हि गिर् पुर इत्यादीनां रेफान्तधातु-
त्वाभावात्तदुपधाया इको दीर्घत्वं नोपपद्येतेत्याशयः । एवमग्रेऽपि ।

उद्घोते—वार्तिके—विसर्जनीयान्तद्वन्द्वेन प्रतिषेधशब्दस्य पष्ठी-
समासः, 'द्वन्द्वान्ते द्वन्द्वादौ वा श्रूयमाणं पदं प्रत्येकमभिसम्बध्यते'
इति न्यायेन तस्य प्रत्येकं सम्बन्धश्च । तत्र—ह्लादिःशेषान्तेन
तस्यान्वयमुपपादयितुमाह—अभाव इति । तथा विसर्जनीयेन
तस्यान्वयमुपपादयितुमाह—निवर्त्तनञ्चेति ।

(दूषणानुपपत्तिभाष्यम्)

किं पुनः कारणं रेफवकाराभ्यां धातुर्विशेष्यते, न
पुनः पदं विशेष्यते—रेफवकारान्तस्य पदस्येति ? ।

(उद्घोतः) भाष्ये—पदमिति । पदस्येत्यनुवर्तमानमित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—यदि 'वौरिति सूत्रे रेफवकाराभ्यां
पदं विशेष्येत, तर्हि तस्य 'रेफवान्तस्य पदस्योपधाया' इत्याद्यर्थः
स्यात् । तथाच—रेफस्याभक्तत्वेन गिर् पुर इत्यादीनां रेफान्तधातु-
त्वाभावेऽपि रेफान्तपदत्वसत्त्वात्तदुपधाया इको दीर्घत्वमुपपद्येतेत्या-
शयेन पृच्छति—किं पुनः कारणमिति ।

(दूषणोपपत्तिभाष्यम्)

नैवं शक्यम् । इहापि प्रसज्येत—अभिर्वायुरिति ॥

(तत्त्वालोकः) एवम्—तत्र ताभ्यां पदं विशेषयितुम् ।
इहापीति—यतस्तथा सतीत्यादिः । दीर्घत्वमिति शेषः ।

(दूषणानुपपत्तिभाष्यम्)

एवं तर्हि रेफवकाराभ्यां पदं विशेषयिष्यामो धातु-
नेकम्—रेफवकारान्तस्य पदस्येको धातोरिति ॥

(तत्त्वालोकः) धातोरिति—एवञ्च—गिर् पुर इत्यादीना-
मिको धातुसम्बन्धित्वाद् दीर्घत्वमुपपद्येत, तथा—अग्निर्वायुरित्यादीनां
रेफान्तपदत्वेऽपि तदुपधाया इकः प्रत्ययसम्बन्धित्वेन धातुसम्बन्धि-
त्वाभावाद् दीर्घत्वं नापद्येतेत्याशयः ।

(दूषणोपपत्तिभाष्यम्)

एवमपि—प्रियं प्रामाणि कुलमस्य प्रियप्रामाणिः
प्रियसेनानिः अत्रापि प्राप्नोति । तस्माद्धातुरेव विशे-
ष्यते । धातौ च विशेष्यमाणो इह दीर्घत्वं न प्राप्नोति-
गीः पूः ॥ दीर्घ ॥

(तत्त्वालोकः) एवमपीति—न ताभ्यां पदं धातुना चेक्
विशेषयितुं शक्यम्, यत इत्यादिः । अत्रापिति—रेफान्तपदत्वसत्त्वा-
त्तदुपधाया इको धातुसम्बन्धित्वाच्च दीर्घत्वमिति शेषः । विशेष्येति—
ताभ्यामित्यादिः ।

(लखोद्वाहरणभाष्यम्)

लत्व—लत्वं च न सिध्यति । निजेगित्यते ।

'ओ यङि' इति लत्वं न प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) लत्वं चेति । प्र इत्यवयवपष्ठीति चोभम् ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—चोद्यमिति—तथाच—'ओ यङि'-
त्यस्य 'गिरतेरवयवस्य रेफस्य लत्वं स्याच्छी'त्यर्थः । एवञ्च—यदि
रेफोऽभक्तः स्यात्तर्हि निजेगित्यते इत्यादौ रेफस्य गिरतेरवयवत्वा-
भावाद्धत्वं न स्यादित्याशयः ।

(दोषबाधकभाष्यम्)

नैष दोषः । प्र इत्यनन्तरयोगैषा षष्ठी ॥

(उद्घोतः) अनन्तरयोगेति । अनन्तरशब्दोऽव्यवहितवाची ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्र इत्यनन्तरं—यत् इत्यादिः । एवञ्च—तस्य 'गिरतेरव्यवहितस्य रेफस्ये'त्याद्यर्थः । तथाच—रेफस्याभक्तत्वेऽपि तत्र गिरतेरव्यवहितत्वाच्छत्वमुपपद्येतेति भावः ।

(दोषसाधकभाष्यम्)

एवमपि स्वर्जैर्गलित इत्यत्रापि प्राप्नोति ॥

(तत्त्वालोकः) एवमपीति—न प्र इत्यनन्तरयोगा षष्ठी आश्रयितुं शक्या, यत् इत्यादिः । इत्यत्रापि—(अव्यवहितत्वस्य परत्रेव पूर्वत्रापि सम्भवात्) स्वर्घटकरेफस्य गिरतेरव्यवहितत्वाच्छत्वमिति शेषः ।

(दोषबाधकभाष्यम्)

एवं तर्हि यदा आनन्तर्यं विशेषयिष्यामः ॥ अथवा प्र इति पञ्चमी । लत्व ॥

(तत्त्वालोकः) विशेषयिष्यामः, अथवेति—तथा च—तस्य 'गिरतेरव्यवहितस्य यच्चव्यवहितपूर्वस्य रेफस्ये'त्यादिः, अथवा 'गिरतेः परस्य रेफस्ये'त्यादिरर्थः । एवञ्च—रेफस्याभक्तत्वेऽपि न लत्वस्याव्याप्यतिव्याप्ती इत्याशयः ।

(यक्स्वरोदाहरणभाष्यम्)

यक्स्वर-यक्स्वरश्च न सिध्यति । गीर्यते स्वयमेव, पूर्यते स्वयमेव । 'अचः कर्तृयकि' इत्येष स्वरो न प्राप्नोति, रेफेण व्यवहितत्वात् ॥

(तत्त्वालोकः) अचः कर्त्रिति—अस्य सूत्रस्य 'उपदेशेऽजन्तां कर्तृयकि परे आदिरुदात्तो वेत्यर्थः । रेफेण व्यवहितत्वादिति—यदि रेफोऽभक्तस्तर्हीत्यादिः । तेषां यगव्यवहितपूर्वत्वाभावादिति शेषः ।

(दोषोद्धारभाष्यम्)

नैष दोषः । 'स्वरविधौ व्यञ्जनमविद्यमानवद्भवति' इति नास्ति व्यवधानम् ॥ यक्स्वर ॥

(उद्घोतः) स्वरविधाविति ॥ यद्यपि हल्स्वरप्राप्तौ स्वरो हेत्यकविधौ चेदम् । अत एवाचः कर्तृ-इति सूत्रेऽच इति चरितार्थम् । तथापि तदनाश्रयेणैकदेश्युक्तिर्भाष्यमिति तत्त्वम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—स्वरविधाविति—यत् इत्यादिः । नास्तीति—रेफेणेति शेषः । एवमग्रेऽपि ।

उद्घोते—अत एवेति—अन्यथा (स्वरसम्बन्धविधिमित्रे व्यञ्जनविद्यमानवद्भावे) तत्र हलोऽभावेनात्र 'अच' इति व्यर्थमेव स्यादित्याशयः ।

(अभ्यस्तस्वरोदाहरणभाष्यम्)

अभ्यस्तस्वर-अभ्यस्तस्वरश्च न सिध्यति । मा हि स्म ते पिपहः । मा हि स्म ते बिभरः । 'अभ्यस्तानामादिरुदात्तो भवति अजादौ लसार्वधातुके' इत्येष स्वरो न प्राप्नोति, रेफेण व्यवहितत्वात् ॥

(प्रदीपः) पिपहरिति । पृ लङ् शि शप् श्लुर्द्विवचनमतिपि पत्योश्चैतीत्वम् । सिजभ्यस्तेति जुस् । जुसिचेति गुणः ॥

(उद्घोतः) भाष्ये माङ्प्रयोगोऽडभावात्, तस्मिन् हि अट् स्वरः स्यात् । द्विप्रयोगो हि चेति निघातनिषेधाय, स्मशब्दो लङ् सिद्धये ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—'अभ्यस्तानामादिर'ति सूत्रं बोधयितुं तस्यार्थमाह—अभ्यस्तानामिति । एवमग्रेऽपि ।

उद्घोते—तस्मिन्—अटि ।

(दोषोद्धारभाष्यम्)

नैष दोषः । 'स्वरविधौ व्यञ्जनमविद्यमानवद्भवति' इति नास्ति व्यवधानम् ॥ अभ्यस्तस्वर ॥

(हलादिःशेषोदाहरणभाष्यम्)

हलादिःशेष—हलादिःशेषश्च न सिध्यति । ववृते ववृचे । अभ्यासस्येति हलादिःशेषो न प्राप्नोति । हलादिःशेष ॥

(प्रदीपः) ववृत् इति । अभ्यासावयवस्यानादेर्हलो निवृत्त्या भाष्यमिति रेफस्य निवृत्त्यसिद्धिः ॥

(उद्घोतः) अभ्यासावयवस्येति । गर्भवदनवयवस्यापि तद्ग्रहणेन ग्रहणं तन्मध्यपतितन्यायेन । न त्वेतावताऽवयवत्वमिति अमितव्यमिति भावः ॥ यदा ऋवर्णान्ताभ्यासस्येत्यर्थे पूर्वं तकारस्य हलादिःशेषेण निवृत्तावुरदस्वम्, ततः पुनर्हलादिःशेषो न स्यात् अनवयवत्वादिति भावः । नचैवं लक्ष्ये लक्षणस्येति न्यायेन पुनर्हलादिःशेषानापत्तिरिति वाच्यम् । लक्ष्यभेदात् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—'हलादिः शेषः' इति सूत्रं सूत्रयितुं तस्य 'अभ्यासस्यादिर्हलं सिध्यते, अन्ये च हलो लुप्यन्ते' इत्यर्थस्या-वशं निर्दिशति—अभ्यासेति । एवमग्रेऽपि ।

प्रदीपे—अभ्यासेति—'हलादिः शेषः' इति सूत्रेणेत्यादिः । रेफस्येति—अनवयवत्वे इति शेषः ।

उद्घोते—ननु यदा 'उरदि'ति सूत्रस्य 'अभ्यासावयवस्य ऋवर्णस्य अस्यात् प्रत्यये परे' इत्यर्थः । तदा—'वृत् वृत् ए' इत्यवस्थायां लाघवार्थं हलादिःशेषात्पूर्वं पूर्वस्य ऋकारस्यादादेशे तस्य रपरत्वे च कृते जातायां 'वत् वृत् ए' इत्यवस्थायां रेफस्याभ्यासमध्यपतितत्वेनाभ्यासावयवत्वान्नार्यं दोषोऽत्र पक्षे इत्यत आह—गर्भवदिति । यथा गर्भवतीग्रहणेन तदनवयवोऽपि गर्भो गृह्यते, तथाऽभ्यासग्रहणेन तदनवयवोऽपि रेफो गृह्येतेति भावः । तद्ग्रहणेनेति—अभ्यासग्रहणेनेत्यर्थः । रेफस्येत्यादिः । एतावता—अभ्यासमध्यपतितत्वेन । अवयवत्वमिति—अभ्यासावयवत्वमित्यर्थः । रेफस्येत्यादिः । नन्वभ्यासमध्यपतितत्वादेरेफस्य तद्ग्रहणेन ग्रहणम्, न च तदनवयवत्वमिति मिथो विरुद्धमित्यत आह—यद्वेति । 'उरदि'त्यस्येति शेषः । इत्यर्थे—इत्याद्यर्थे । पूर्वम्—अदादेशात्पूर्वम् । तकारस्य—पूर्वतकारस्य । उरत्—'उरदि'ति । हलादिःशेषः—हलादिःशेषेण रेफस्य निवृत्तिः ।

(विसर्जनीयप्रतिषेधोदाहरणभाष्यम्)

विसर्जनीय [प्रतिषेध]—विसर्जनीयस्य प्रतिषेधो वक्तव्यः । नाहुतो नार्पत्यः । 'स्वरवसानयोर्विसर्जनीयः' इति विसर्जनीयः प्राप्नोति ॥ विसर्जनीय [प्रतिषेध] ॥

(प्रदीपः) नाकुट इति । यस्मात्सुपुतिष्ठविधिस्तदादि सुबन्तं तिष्ठन्तं चेति रेफान्तस्य पदत्वाद्विसर्जनीयप्रसङ्गः ॥

(उद्घोतः) नकुटीशब्दाद् भवादावण् । नृपतेर्दिस्यदित्येति ण्यः ॥ ननु रेफान्तात् सुबन्तिरिति कथं तदन्तस्य प्रत्ययलक्षणेन पदत्वमत आह—यस्मादिति । यस्माद्विधिस्तद्वृत्तिनृशब्दत्वं नाशब्दस्य स्थानिवद्भावेन, तदादित्वं च रेफान्तस्य मुख्यम्, सुबन्तत्वं च प्रत्ययलक्षणेनेति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—खरवसानयोरिति—अस्य सत्रस्य—‘खरि अवसाने च परे रेफस्य विसर्जनीयः स्यात्पदान्ते’ इत्यर्थः ।

(प्रत्ययाव्यवस्थोदाहरणभाष्यम्)

प्रत्ययाव्यवस्था च । प्रत्यये च व्यवस्था न प्रकल्पते—किरतः गिरतः । रेफोऽप्यभक्तः, प्रत्ययोऽपि । तत्र व्यवस्था न प्रकल्पते ॥

(प्रदीपः) किरत इति । एकवचने किरतीति नित्यत्वात् पूर्वं विकरणः । आङ्गं तु कार्यमनित्यम्, अकृते हि विकरणे गुणः प्राप्नोति, कृते त्वित्वमिति । द्विवचने तु द्वयोरपि नित्यत्वात्परत्वादित्वम्, तत्र रेफोऽभक्तत्वात् धात्ववयव इति विकरणो न स्यात् । स हि धातोः परो विधीयते । अथ विकरणात्परो रेफस्तदाऽप्यणः परो न स्यादिति व्यवस्था द्वयोर्न प्रकल्पते । अथ व्यवहितेऽपि परशब्दस्य प्रवृत्तिस्तथापि समीहिता व्यवस्था न प्रकल्पत इति प्रत्ययाव्यवस्थोक्ता ॥

(उद्घोतः) एकवचनान्तानुदाहरणे बीजमाह—एकेति ॥ नित्यत्वादिति । विकरणविधौ सार्वधातुक इति विषयसप्तमी । अन्यथाऽभक्तत्वेऽनन्तरसार्वधातुकाभावेन विकरणाप्राप्तेर्नित्यत्वं व्याहृतं स्यादिति भावः ॥ नित्यत्वादिति । तसो ङित्वादित्वस्यैव प्रवृत्तेः ॥ न प्रकल्पत इति । नियमेन विकरणस्यैव व्यवहितपरत्वं न सिध्येदिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—व्यवस्था—रेफविकरणयोरस्यैव धात्वव्यवहितपरत्वम्, न त्वस्येति व्यवस्था । विनिगमनाविरहादिति भावः । प्रत्ययोऽपीति—तथेत्यादिः । एवमग्रेऽपि ।

प्रदीपे—नित्यत्वादिति । इत्वे कृतेऽकृते च विकरणस्य प्राप्तेः ‘कृताकृतप्रसङ्गि नित्यमिति परिभाषयेत्यादिः । नन्वित्वे कृते इकारान्तादकृते च ऋकारान्ताद्विकरणस्य प्राप्तेः ‘शब्दान्तरात्प्राप्नुवतः शब्दान्तरे प्राप्नुवतश्चानित्यत्वमिति परिभाषया तस्यानित्यत्वमेवापद्यत इति चेन्न, ‘क्वचित् कृताकृतप्रसङ्गित्वमात्रेणापि नित्यते’ति परिभाषया तस्य नित्यत्वस्यैवोपपत्तेः ॥ पूर्वं विकरणः—‘ऋत इडा-तोरि’तीत्त्वात्पूर्वं ‘तुदादिभ्यः शः’ इति शः । आङ्गम्—इत्वंम् । गुणः—‘इत्त्वोच्चाभ्यां गुणवृद्धी विप्रतिषेधेने’ति वार्त्तिकसत्त्वात् ‘सार्वधातुकार्द्धधातुकयोरिति गुणः । कृते त्विति—तस्य ‘सार्वधातुकमपिदि’ति ङित्वे ‘विङिति चे’ति गुणनिषेधादिति शेषः । द्वयोः—इत्त्वविकरणयोः । विकरण इति—तेन व्यवधानादित्यादिः । अण इति—रेफ इत्यादिः । व्यवस्था द्वयोरिति—विकरणे धातोः परत्वम्, रेफे चाणः परत्वमिति व्यवस्थेत्यर्थः । प्रवृत्तिरिति—तथा च रेफेण व्यवहितेऽपि विकरणे धातोः परत्वस्य, रेफे चाणः परत्वस्योपपत्तेर्द्वयोः व्यवस्था प्रकल्पत इति भावः ।

उद्घोते—सार्वेति—‘सार्वधातुके यमि’ति सूत्रादनुवर्त्तमाने—इत्यादिः । अन्यथा—तत्र परसप्तम्यभ्युपगमे । अभक्तत्वं इति—

इत्वे कृते समागतस्य रेफस्येत्यादिः । अनन्तरेति—धात्वित्यादिः । तसो ङित्वादिति—अकृतेऽपि विकरणे—‘सार्वधातुकमपिदि’तीत्यादिः । ‘विङिति चे’ति गुणनिषेधादिति शेषः । व्यवहितपरत्वमिति—न तु रेफस्येति समीहिता व्यवस्थेति शेषः ।

(पूर्वान्तपक्षाभ्युपगमभाष्यम्)

एवं तर्हि पूर्वान्तः करिष्यते ।

(तत्त्वालोकः) यद्यपि पक्षत्रये व्युत्क्रमेण विशेषकथनस्यारब्धत्वात् पूर्वान्तपक्षात्प्राक् परादिपक्ष एवोत्थाप्यस्तथापि सूक्ष्मस्वल्पदोषप्रसङ्गवत्त्वात् परादिपक्षात्प्राक् पूर्वान्तपक्षमेवोत्थापयति—एवं तर्हीति । यद्युक्तीत्या रेफस्याभक्तता दूषिता तर्हि तस्य पूर्वान्तता स्वीकरीष्यत इत्यर्थः ।

(३५३ पूर्वान्तपक्षे दूषणाच्चेपवार्त्तिकम् ॥ ११ ॥)

॥ * ॥ पूर्वान्ते र्ववधारणं विसर्जनीय-
प्रतिषेधो यक्स्वरश्च ॥ * ॥

(भाष्यम्)

यदि पूर्वान्तः रोरवधारणं कर्तव्यम्—‘रोः सुपि’ रोरव सुपि नान्यस्य । सर्पिषु धनुषु । इह मा भूत्—गीर्षु पूर्षु ॥

(प्रदीपः) गीर्ष्विति । परादौ सुब्रह्मणेन गृह्यत इति न पदान्तत्वमिति भावः ॥ अभक्तपक्षेऽपि तदादिवचनात्प्राप्तिरिति कर्तव्यमवधारणम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पूर्वान्त इति—पूर्वत्वपर्याप्त्यधिकरणस्यान्त इत्यर्थः । तर्हि गीर्षु इत्यादौ रेफस्य पदान्तत्वादिसर्ग आपद्येतेतीति शेषः । रोरवेति—रेफस्य विसर्जनीय इति शेषः । नान्यस्य—न त्वन्यस्येति । सर्पिर्ष्विति—यथेह स्यादित्यादिः । इह—इह च ।

प्रदीपे—सुब्रह्मणेनेति—रेफ इत्यादिः । न पदान्तत्वमिति—इति न विसर्गप्राप्तिरिति शेषः । तदादिवचनादिति—रेफान्तस्य पदत्वादिसर्गस्येति शेषः ।

(इतरपक्षेऽपि लाघवाभावभाष्यम्)

परादावपि सत्यवधारणं कर्तव्यम्—चतुर्वित्येवमर्थम् ॥ [र्ववधारणम्] ॥

(तत्त्वालोकः) इत्येवमर्थम्—इत्यादौ विसर्गो मा भूदित्यर्थम् । एवमग्रेऽपि । न चास्य भाष्यस्यानन्तरोक्तप्रदीपेन विरोधः, अस्यानागन्तुकरेफाभिप्रायत्वात्, तस्य चागन्तुकरेफाभिप्रायत्वात् । तथा च पक्षत्रयेऽपि र्ववधारणस्य कर्तव्यत्वान्नायं दोष इत्याशयः ।

(विसर्जनीयप्रतिषेधोदाहरणभाष्यम्)

विसर्जनीयप्रतिषेधः—विसर्जनीयस्य च प्रतिषेधो वक्तव्यः । नाकुटः । नार्पत्यः । ‘खरवसानयोर्विसर्जनीय’ इति विसर्जनीयः प्राप्नोति ॥

(इतरपक्षेऽपि लाघवाभावभाष्यम्)

परादावपि विसर्जनीयस्य प्रतिषेधो वक्तव्यः, नार्क-
लिपरित्येवमर्थम् । कल्पिपदसंघातभक्तोऽसौ नोत्सहतेऽ-

वयवस्य पदान्ततां विहन्तुमिति विसर्जनीयः प्राप्नोति ॥
[विसर्जनीयप्रतिषेधः] ॥

(प्रदीपः) कल्पिपदेति । नृकल्पशब्दादिभिः वृद्धौ च रेफः प्रत्ययसमुदायस्य कल्पिपदस्य भक्तत्वादवयवो न तु कल्पशब्दस्य । ततश्च नृशब्दस्य कल्पशब्दे परतः पदसंज्ञा विधीयमाना तदादौत्यधिकाराद् रेफान्तस्य भवतीति विसर्जनीयप्रसङ्गः । पदशब्देन व पद्यतेऽनेनार्थ इति प्रत्यय उच्यते । तेन प्रत्ययसमुदायभक्तो रेफः कल्पिपदशब्दे परतो व्यवस्थितो न कल्पशब्दस्यावयव इति नयोः पौर्वापर्यमस्त्येवेत्यवयवस्यात्मन एव पदान्ततां विहन्तुं नोत्सह्य इत्यर्थः । क्वचित्तु कल्पपदसंज्ञातमक्त इति पाठः । तत्रायमर्थः—कल्पशब्दस्य संबन्धि यत्पदं नाकल्पिरिति तस्य पदस्य योऽवयवः प्रत्ययसंज्ञातः कल्पिपदस्तत्तत् इत्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) नृकल्पेति । नृशब्दात्कल्पप्रत्ययः ॥ पदसंज्ञेति । स्वादिष्वित्यनेन ॥ यद्यसौ कल्पशब्दावयवः स्यात् तदा स्वावयवभूतरेफान्तस्य नारित्यस्य न स प्रत्ययः परः स्यादिति भावः ॥ परादिरित्यत्र परशब्देन परत्वपर्याप्त्यधिकरणो यावान् स सर्वोऽपि गृह्यते, न तदवयवोऽपीति तात्पर्यम् ॥ ननु प्रत्ययस्य कथं पदत्वमत आह—पदशब्देनेति । कल्पिरूपः पदसंज्ञातः पदसमुदाय इति भाष्यार्थः । तस्मात्पक्षत्रयेऽपि विसर्जनीयप्रतिषेधस्य वक्तव्यतया नायं दोष इति भावः ॥ वृद्धेर्बहिरङ्गासिद्धत्वं तु नोक्तम्, त्रिपादीस्थेन्तरङ्गे तत्परिभाषाया अप्रवृत्तेः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—कल्पपीति—यत इत्यादिः । असौ—रेफः । अवयवस्य—स्वस्य ।

प्रदीपे—प्रत्ययसमुदायस्य—‘कल्पप्, इष्’ इति प्रत्ययसमुदायस्य । तयोः—रेफान्त-नार्-शब्दस्य, प्रत्यय-कल्प-शब्दस्य च । तद्वक्त इत्यर्थ इति—अत्र ‘तद्वक्त इति’ इति पाठो युक्तः ।

उद्द्योते—यद्यसाविति—परशब्देन कल्पशब्दस्यैव ग्रहणादित्याशयः । ‘स’ इत्यनेन कल्पशब्दं परामृशन्नाह—न स प्रत्ययः पर इति । तथा च—नारित्यस्य पदसंज्ञाया अनुपपत्त्या रेफस्य पदान्तत्वाभावाद्विसर्गस्याप्राप्तेर्भाष्यमसङ्गतं स्यादिति भावः । परादिरित्यत्रेति—तथा चेत्यादिः । कथं पदत्वमिति—तथा च—प्रत्ययसमुदायस्य कल्पीत्यस्य पदत्वाभावात् ‘कल्पिपदे’ति भाष्यमसङ्गतमिति भावः । कल्पिरूप इति—एवञ्चेत्यादिः । भाष्यार्थः—‘कल्पिपदसंज्ञाते’ति भाष्यार्थः । एतदाशयमाह—तस्मादिति । दण्ड्याशुक्तं खण्डयति—वृद्धेरिति । विसर्जनीये कर्तव्ये—इत्यादिः ।

(यक्स्वरोदाहरणभाष्यम्)

यक्स्वरः—यक्स्वरश्च न सिध्यति । गीर्यते स्वयमेव, पूर्यते स्वयमेव ‘अचः कर्तृयकि’ इत्येष स्वरो न प्राप्नोति ॥

(तत्त्वालोकः) न प्राप्नोतीति—रेफस्य पूर्वान्तत्वेन प्रकृतीनामजन्तत्वाभावादिति भावः ।

(दूषणबाधकभाष्यम्)

नैष दोषः । उपदेश इति वर्तते ॥ [यक्स्वरः] ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये उपदेश इति वर्तत इति । अचः कर्त्रित्यत्र तास्यनुदात्तेत्यत इत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—उपेति—यत इत्यादिः । वर्तते—अनुवर्तते । एवमग्रेऽपि । तथा चात्र प्रकृतीनामुपदेशकालेऽजन्तताऽपे-

क्षिता, न त्वन्यदेति तासामधुना रेफान्तत्वेऽपि उपदेशकालिकाजन्तत्वापत्त्यात् स स्वरः सिद्ध्यतीत्याशयः ।

(परादिपक्षाभ्युपगमभाष्यम्)

अथवा पुनरस्तु परादिः ॥

(३५४ परादिपक्षे दूषणाक्षेपवार्तिकम् ॥ १२ ॥)

॥ * ॥ परादावकारलोपोऽत्वपुक्प्रतिषेध-
श्चङ्युपधाह्रस्वत्वमिदो व्यवस्थाऽभ्यास-
लोपोऽभ्यस्ततादिस्वरो दीर्घत्वञ्च ॥ * ॥

(भाष्यम्)

यदि परादिः । अकारलोपः प्रतिषेध्यः—कर्ता हर्ता । ‘अतो लोप आर्द्धधातुके’ इत्यकारलोपः प्राप्नोति ॥

(उद्द्योतः) भाष्येऽथवा पुनरस्तु परादिरिति ॥ वंधारण-विसर्जनीयप्रतिषेधयोः कर्तव्यतायाः पूर्वान्तपरादिपक्षयोः समत्वात् परादिपक्षो वक्तव्यः पूर्वान्तो वेत्यत्र न विशेष इति चेत् कश्चिद्ब्रूयात् तत्राह वार्तिककारः—परादावित्यर्थः । परादाविति वार्तिके पुगन्तद्वन्त्यस्य प्रतिषेधपदेन षष्ठीतत्पुरुषः ॥ वक्तव्य इति शेषः । चङ्युपधाह्रस्वत्वं वक्तव्यम् । अग्रे सर्वत्रायमेव शेषो बोध्यः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—यदि परादिरिति—तर्हीति शेषः । ‘आर्द्धधातुके’ इत्यधिकृत्य ‘अतो लोपः’ इति सूत्रं पठितमिति सूचनाय निर्दिशति—अतो लोप आर्द्धधातुके इति । यत इत्यादिः । एवमग्रेऽपि ।

(दूषणबाधकभाष्यम्)

नैष दोषः, उपदेश इति वर्तते ॥

(उद्द्योतः) उपदेश इति वर्तत इति । अतो लोप इत्यत्रानुदात्तोपदेशेत्यत इत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—वर्तत इति—एवञ्च कर्त्तव्यादौ ‘सर्वधातुके’ति गुणेनागतस्याकारस्य प्रकृतेरुपदेशेऽन्तेऽभावात्तस्य लोपो न प्राप्नोतीति भावः ।

(दूषणसाधकभाष्यम्)

यद्युपदेश इति वर्तते, ‘धिनुतः, कृणुतः’ अत्र लोपो न प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) धिनुत इति । एकवचनेऽसत्यप्यकारलोपे आद्युणेन वा, विकरणस्य वा गुणे पररूपेण धिनोतीति सिद्ध्यतीति द्विवचनं समुदाहृतम् ॥

(उद्द्योतः) पररूपेण अतोऽगुण इत्यनेन ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—वर्तत इति—तर्हीति शेषः । अत्रेति—‘धिनिकृण्वोर चेत्यनेन विहितस्याकारस्य प्रकृतेरुपदेशेऽन्तेऽस्त्वात्तस्येति शेषः ।

प्रदीपे—एकवचनान्तानुदाहरणे बीजमाह—एकेति । गुणे—‘सर्वधातुके’ति गुणे । द्विवचनम्—द्विवचनान्तम् ।

(दूषणबाधकभाष्यम्)

नोपदेशग्रहणेन प्रकृतिरभिसंबध्यते ॥

किं तर्हि ? ॥

आर्धधातुकमभिसंबध्यते—आर्धधातुकोपदेशे
यदकारान्तमिति ॥ अकारलोपः ॥

(प्रदीपः) आर्धधातुकोपदेश इति । सन्नियोगेन चाकारस्य
विधानादार्धधातुकप्रतिपत्तिकालेऽकारान्तप्रतिपत्त्या सिद्धो लोपः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—नोपदेशेति—नैष दोषः, यत इत्यादिः ।
यदकारान्तमिति—तथा च—‘अतो लोपः’ इत्यस्य ‘आर्धधातुको-
पदेशकाले यदकारान्तं तस्याकारस्य लोपः स्यादार्धधातुके परे’ इत्यर्थः ।
प्रदीपे—सन्नियोगेनेति—अकारस्य सन्नियोगेनोकाररूपस्या-
र्धधातुकस्य विधानादित्यर्थः । एवञ्च धिनुत इत्यादावित्यादिः ।
लोपः—अकारलोपः ।

(औत्सोदाहरणभाष्यम्)

औत्—औत्वं च प्रतिषेध्यम् । चकार जहार ।
‘आत औ णलः’ इत्यौत्वं प्राप्नोति ॥

(तत्त्वालोकः) औत्त्वमिति—सरेफस्य णल इत्यादिः । ‘आत
औ णलः’ इति सूत्रस्य ‘आदन्ताद्गतोः परस्य णल औकारादेशः
स्यादित्यर्थः । एवञ्च यदि रेफः परादिस्तर्हि चकारेत्यादौ सरेफस्य
णल आदन्तधातोः परत्वादौत्वं प्राप्नोतीति भावः ।

(दोषोद्धारभाष्यम्)

नैष दोषः । ‘निर्दिश्यमानस्यादेशा भवन्ति’ इत्येवं
न भविष्यति ॥

(प्रदीपः) निर्दिश्यमानस्येति । नन्वादेः परस्येति रेफस्यौ-
त्वेन भाष्यम् ॥ नैष दोषः, णल इत्यनेन यत्प्रत्यायितं प्रयोगविषयम-
कारमात्रं तस्याकारान्तादङ्गादुत्तरस्यादेशः प्रवर्तते, सरेफस्य त्वनुमीय-
मानत्वादादेशाभावः । प्रत्याय्यप्रत्यायकाभेदविवक्षया षष्ठीनिर्दिष्ट-
स्यादेशा इत्युच्यते ॥

(उद्घोतः) नन्विति । आदेः परस्येति निर्दिश्यमाना-
भाषाबाधकमित्यभिमानः ॥ तस्यैवायमनुसंहार इत्युत्तरम् ॥ ननु
सूत्रे उच्चारितस्य णलो नादेशः, किंतु तत्प्रत्यायिताकारस्येति षष्ठीनि-
र्दिष्टस्यादेशा इत्युक्तं स्यादत आह—प्रत्याय्येति । निर्दिश्यमानस्ये-
त्यस्य प्रतिपादितस्येत्यर्थे नु पादन्तस्यापि पदादेशापत्तिरिति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—निर्दिश्येति—यत इत्यादिः । इत्ये-
वम्—इति परिभाषासत्त्वेन (सरेफस्य णलो निर्दिश्यमानत्वाभा-
वात्) तस्यौत्वम् ।

उद्घोते—इदमपि निर्दिश्यमानस्येत्यस्योच्चारितस्येत्यर्थे उक्तम् ।
यदा तु तस्य प्रतिपादितस्येत्यर्थस्तदा न काचिदनुपपत्तिरिति दण्ड्या-
द्युक्तं खण्डयति—निर्दिश्यमानस्येत्यस्येति ।

(आक्षेपभाष्यम्)

यस्तर्हि निर्दिश्यते तस्य कस्मान्न भवति ? ॥

(तत्त्वालोकः) यस्तर्हि निर्दिश्यत इति—यदि निर्दिश्य-
मानपरिभाषासत्त्वेन चकारेत्यादौ सरेफस्य णलः (निर्दिश्यमान-
त्वाभावाद्) औत्वं न प्राप्नोति, तर्हि यो णल निर्दिश्यत इत्यर्थः ।

(समाधानभाष्यम्)

रेफेण व्यवहितत्वात् ॥ औत्वं ॥

(प्रदीपः) रेफेनेति । यद्रूपं षष्ठीनिर्दिष्टमकारमात्रं तद्व्यवहित-

मित्यर्थः । यदि तु प्रत्ययस्येत्युच्यते लिट् इति च, तदा व्यवधाना-
भावात् स्यादेवादेशः ॥

(उद्घोतः) यदि त्विति । तथा तु वक्तुमशक्यं सर्वत्रादेशा-
पत्तेरिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—व्यवहितत्वादिति—णल आदन्त-
धातोः परत्वस्याभावादिति शेषः ।

प्रदीपे—स्थानिवद्भावेन प्रत्ययत्वस्य लिट्स्य च सरेफे णल-
ध्याकारे सत्त्वादाह—व्यवधानाभावादिति ।

उद्घोते—वक्तुमशक्यमिति—वक्तुमप्यशक्यमित्यर्थः । तथा
सतीति शेषः ।

(उदाहरणभाष्यम्)

पुक्प्रतिषेधः—पुक् च प्रतिषेध्यः । कारयति हार-
यति । ‘आतां पुक्’ इति पुक् प्राप्नोति ॥ पुक्प्रतिषेधः ॥

(तत्त्वालोकः) ‘अत्तिहो ग्लीरोक्नूयोक्ष्माभ्यातां पुङ्गौ’ इति
सूत्रं सूत्रयितुं तस्य प्रकृतोपयोग्यंशमेव निर्दिशति—आतामिति ।
यदि रेफः परादिस्तर्हि कारयतीत्यादौ वृद्धयनन्तरं धातोरान्तत्वात्
णिपरकत्वाच्च पुक् प्राप्नोतीति भावः ।

(उदाहरणभाष्यम्)

चङ्थुपधाह्रस्वत्वम्—चङ्थुपधाह्रस्वत्वं च न
सिध्यति । अचीकरत् अजीहरत् । ‘णौ चङ्थुपधाया
ह्रस्वः’ इति ह्रस्वत्वं न प्राप्नोति ॥ चङ्थुपधा-
ह्रस्वत्वम् ॥

(तत्त्वालोकः) ‘णौ चङ्गी’ति—अस्य सूत्रस्य ‘चङ्परे णौ
यदङ्गं तस्योपधाया ह्रस्वः स्यादित्यर्थः । तथा च—यदि रेफः परादि-
स्तर्हि अचीकरदित्यादौ णिनिमित्तकवृद्धयनन्तरमाकारस्यानुपधात्वाद्
ह्रस्वत्वं न प्राप्नोतीत्याशयः ।

(उदाहरणभाष्यम्)

इटो व्यवस्था—इटश्च व्यवस्था न कल्पते । आस्त-
रिता निपरिता । इडपि परादी रेफोऽपि । तत्र व्यवस्था
न प्रकल्पते ॥ इटो व्यवस्था ॥

(प्रदीपः) आस्तरितेति । नित्यत्वाद्गुणे रपरत्वे च कृते
नेङ्वक्षि कृतीति प्रतिषेधादप्रवृत्तिलक्षणेदोऽव्यवस्था । प्रवृत्तौ वा
रेफात् पूर्व इडित्यनिष्ठा व्यवस्था प्राप्नोति ॥

(उद्घोतः) कथं तर्हीडपीत्यादिभाष्यमत आह—प्रवृत्तौ
वेति । नेङ्वक्षीत्यत्रोपदेश इत्यपङ्गव्योपदेशे वशादेरेव निषेध
इति भावः ।

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—नित्यत्वाद्गुणे इति—यदि रेफः
परादिस्तर्हि—वृजन्ते वृजन्ते वा आस्तरितेत्यादौ इति कृतेऽकृते च
गुणस्य प्रसङ्गात् ‘कृताकृतप्रसङ्गि नित्यमिति परिभाषया तस्य नित्य-
त्वाद् ‘आर्धधातुकस्येड्वलादेरिति’ टीटः प्राक् ‘सर्वधातुकार्धधातुकयो-
रिति’ गुणे इत्यर्थः ।

उद्घोते—उपदेश इत्यपङ्गव्येति—‘एकाच उपदेशेऽनुदात्तात्’
इत्यतः सिंहावलोकनन्यायेनेत्यादिः । वशादेरिति—कृत इति शेषः ।
निषेधः—इणिनषेधः ।

(उदाहरणभाष्यम्)

अभ्यासलोपः—अभ्यासलोपश्च वक्तव्यः । वृते

बवृषे । 'अभ्यासस्य' इति हलादिःशेषो न प्राप्नोति ॥
अभ्यासलोपः ॥

(उद्घोतः) भाष्ये—बवृत् इति । ऋवर्णान्ताभ्यासस्यादित्यर्थे पूर्वं तलोपे पश्चाद्रेफस्तस्य लोप इति पक्षे इदम् ॥ वज्रे इत्यप्युदाहार्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अभ्यासेति—रेफेत्यर्थः । हलादिः शेषः—ह्लादिःशेषेण रेफस्य निवृत्तिः । न प्राप्नोतीति—'ह्लादिः शेषः' इति सूत्रेण 'अभ्यासावयवस्यानादेर्हलो निवृत्त्या भाव्यमिति' रेफस्य परादित्वेनाभ्यासावयवत्वाभावादिति भावः ।

उद्घोते—ऋवर्णान्तेति—'उरदि'त्यस्येत्यादिः । पूर्वं तलोपे पश्चाद्रेफस्तस्य लोपः—'वृत् वृत् ए' इत्यवस्थायामदादेशात्पूर्वं हलादिःशेषेण पूर्वतकारस्य निवृत्तिः, ततः पश्चाददादेशे रपरत्वम्, ततः पुनर्हलादिःशेषेण रेफस्य निवृत्तिः । ननु यदा 'उरदि'त्यस्य 'अभ्यासावयव-ऋवर्णस्यादि'त्यर्थस्तदोक्तावस्थायां हलादिःशेषात्पूर्वं नदादेशे रपरत्वे च रेफस्य परादित्वात्तकारावयवत्वेनाभ्यासावयवत्वाद् हलादिःशेषेण निवृत्तिः स्यादेवेति ववृते इत्यादौ न दोष इत्यत आह—वज्रे इत्यपीति ।

(उदाहरणभाष्यम्)

अभ्यस्तस्वरः—अभ्यस्तस्वरश्च न सिध्यति । मा हि स्म ते पिपरुः, मा हि स्म ते बिभरुः । 'अभ्यस्तानामादिरुदात्तो भवत्यजादौ लसार्वधातुके' इत्येष स्वरो न प्राप्नोति ॥ अभ्यस्तस्वरः ॥

(तत्त्वालोकः) न प्राप्नोतीति—रेफस्य परादित्वेनोसोऽजादित्वाभावादिति भावः ।

(उदाहरणभाष्यम्)

तादिस्वरः—तादिस्वरश्च न सिध्यति । प्रकर्ता, प्रकर्तुम् । 'तादौ च निरति कृत्यतौ' इत्येष स्वरो न प्राप्नोति ॥

(उद्घोतः) प्रकर्तेति । वृत् ॥ एषस्वरः । पूर्वपदप्रकृतिस्वरः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तादौ चेति—अस्य सूत्रस्य 'तुशब्द-वर्जिते निरति तकारादौ कृति परेऽनन्तरौ गतिः प्रकृत्येत्यर्थः । न प्राप्नोतीति—रेफस्य परादित्वेन कृतप्रत्ययस्य तादित्वाभावादिति भावः ।

उद्घोते—नित्त्वार्थमाह—वृत्तिरिति । अन्यथा (वृत्ति) नित्त्वाभावादेवात्रैव स्वरो नोपपद्येतेत्याशयः ।

(दूषणबाधकभाष्यम्)

नैष दोषः । उक्तमेतत्—ऋकृदुपदेशो वा ताद्यर्थ-मिद्वर्थम् ॥ इति ॥ तादिस्वरः ॥

(उद्घोतः) कृदुपदेशकालिकादिप्रत्ययप्रतीत्यर्थं तादाविति सूत्रे कृद्वहणमिति भाष्योदाहृतवार्तिकार्थः । तादावितिसूत्रेण गतेः स्वरो विधीयते । क्रियायोगे च गतित्वम् । क्रियावाची च धातुः । तत्र तिङन्ते पूर्वपदाभावेन कुरन्त एव सिद्धमिति कृद्वहणमुक्तार्थम् । न च कृद्वहणभावे तादित्वमुत्तरपदस्य विशेषणं स्यात्, तथा च प्रतरितेत्यादेवेव स्यादिति तस्य कृद्विशेषणत्वाय तदिति वाच्यम् । श्रुत-नित्प्रत्ययविशेषणताया एव न्याय्यत्वादिति दिक् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—उक्तमिति—यत इत्यादिः । ननु

कृदुपदेशकालिकादिप्रत्ययप्रत्यायनं किमर्थमित्यत आह—इद्वर्थ-मिति । तथा च—यत्र प्रलपितेत्यादौ तादृशप्रत्ययस्येड् भवति, तत्र पूर्वपदप्रकृतिस्वरसिद्धयर्थं तत्प्रत्यायनमित्याशयः ।

उद्घोते—वार्तिकार्थ इति—एवञ्च—प्रकर्तृत्वाद्यौ रेफस्य परादित्वेऽपि कृतप्रत्ययस्योपदेशकालिकादिप्रत्ययसत्त्वान्न दोष इति भावः । ननु कृद्वहणस्य तिङ्प्रत्यायनस्या साफल्यत्वं कथं ततः कृदुपदेशकालिकादिप्रत्ययप्रतीतिः वार्तिककारेणोक्तव्यत आह—तादाविति सूत्रेणेति । धातुरिति—उत्तमात् प्रत्ययद्वयम्—तिङ् कृतश्चेति शेषः । तत्र—तयोर्मध्ये । उत्तरपदस्येति—नितोत्यनेन 'प्रत्यय-ग्रहणे यस्मादिति' तदन्तोपस्थितेरित्याशयः । तस्य—तादित्वस्य । तत्—कृद्वहणम् । 'श्रुतानुमितयोः श्रुतसम्बन्धो बलीयान' इति न्यायेनाह—श्रुतेति । तस्येत्यादिः ।

(उदाहरणभाष्यम्)

दीर्घः—दीर्घत्वं च न सिध्यति । गीः पूः । रेफ-वकारान्तस्य धातोः' इति दीर्घत्वं न प्राप्नोति ॥ दीर्घः ॥
उरण्परः ॥ ५१ ॥

(प्रदीपः) गीरिति । अन्तरङ्गत्वादिलोपे कृते इत्वे रपरत्वे च सुपोऽयमादौ रेफ इति कल्पनायां रात्सस्येति सलोपे कृते दीर्घत्वं न स्यादिति पूर्वान्तपक्षोऽत्र स्थितः ॥ ५१ ॥

(उद्घोतः) ननु रेफस्य परादित्वेऽपृक्तत्वाभावादिलोपो न प्राप्नोतीति कुतो नोक्तमत आह—अन्तरङ्गत्वादिति ॥ तदानीं सुपोऽभावादाह—कल्पनायामिति । पदस्य विभक्त्यान्वाख्यान-मिति भावः ॥ पूर्वान्तेति । नार्कुंटादौ वचनेनैव निर्वाहो भाष्ये उक्त इति बोध्यम् ॥ एवं च रपर इति अवयववाचिपरशब्देन षष्ठ्यर्थे बहुव्रीहिरिति ध्वनितम् । अवयवत्वं चावयवसादृश्ये पर्य-वस्यति । न हि वर्णस्य वर्णान्तरमवयवो भवति । अत एव प्रसङ्गा-वस्थायां रपरत्वेऽपि गुणादिशब्देन विधानम् । यदागमा इति न्यायेन विशिष्टस्य गुणादित्वात् । एवं च—अवर्णादिवि पूर्वपरयोरन्तर-तमो रपरोऽण् भवतीत्यर्थ इति बोध्यम् ॥ गुणादिशब्देनारोऽग्रहणा-भावे तु ऋकारस्य गुणवृद्धौ अरारावेवेति नियमो न स्याद् । यतो गुणादिशब्देन अकारादे रेफः परो यस्मात्तादृशस्य विधानम् । गुणत्वादिकं चाकारादिनिष्ठमेव । तेन च नान्तर्यम् । एतदेवाभिप्रेत्य रदाभ्यामिति सूत्रे भाष्ये गुणो भवति वृद्धिर्भवतीति रेफशिरा गुणवृद्धिसंज्ञकोऽभिनिर्वर्तते इति वक्ष्यति ॥ अत एव यद्यन्त इति वर्तते । ततः पूर्वान्त इत्युपक्रमस्थं भाष्यमेकदेशयुक्तिः । तथा हि सति यथा परादिपक्षे नार्कलिपरित्यादौ रेफस्य कल्पीति समुदायावयवत्वोपपत्तये परत्वपर्याप्त्यधिकरणान्तरित्यर्थस्तथा पूर्वान्त इत्यस्य पूर्वत्वपर्याप्त्यधिकरणान्त इत्यर्थापत्तौ उक्तदोषो रदाभ्यामिति सूत्रस्थभाष्यविरोधश्चेत्याहुः ॥ ५१ ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—अन्तरङ्गत्वादिति—धातोः किय-नुबन्धलोपे 'वेरपृक्तस्येति' बलोपस्य 'ऋत इडातोऽरि'तीत्वस्य च प्राप्तवन्नैमित्तिकत्वेनेत्यादिः । सुपोऽयमिति—रेफस्य परादित्वादि-त्यादिः । कल्पनायामिति—'कृतद्धिते'ति प्रातिपदिकत्वात्सानुब-न्धलोपे इति शेषः । दीर्घत्वं नेति—धातोः रेफान्तत्वाभावात्तदुप-धाया इह इत्यादिः ।

उद्घोते—नन्वेवं नार्कुंटादौ विसर्जनीयप्रतिषेधो वक्तव्य इत्यत आह—नार्कुंटादाविति । भाष्यादितात्पर्यमाह—एवञ्चेति । वास्त-वावयवत्वासम्भवादाह—अवयवत्वञ्चेति । वाचनिकमित्यादिः । न

हिति—‘हलन्ताच्चे’ति सूत्रे भाष्ये तथोक्तत्वात् । प्रागुक्तभाष्योक्तं दृढयति—अत एवेति । अस्यार्थमाह—यदेति । अत्र पक्षे खट्वश्या-
दावदोषाय प्रकृतसूत्रस्य विधिसूत्रैकवाक्यतयाऽर्थमाह—एवञ्चेति ।
विशिष्टस्य गुणादित्वे चेत्यर्थः । रपर इति—गुण इत्यपि बोध्यम् ।
रपर इत्यत्र पञ्चम्यर्थबहुव्रीहिणा रेफस्यानवयवत्वे आह—गुणा-
दीति । तदेवोपपादयति—यत इति । एतदेकवाक्यतयेत्याशयः ।
रेफशिरा इति—रेफः शिरः परावयवो यस्य स इत्यर्थः । अत
एव—उक्तार्थस्यावश्यकत्वादेव । उक्तदोषः—उक्ततन्त्रियमासिद्धिरू-
पदोषः । रपर इत्यत्र सौत्रत्वात्समासकल्पने गौरवञ्चेत्यपि बोध्यम् ।

(४६ परिभाषासूत्रम् ॥ १ । १ । ७ आ. ८)

अलोऽन्त्यस्य ॥ १ । १ । ५२ ॥

(अलग्रहणविशेषणताविचाराधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

किमिदमलग्रहणमन्त्यविशेषणम्, आहोस्विद्—
आदेशविशेषणम् ? ॥

(प्रदीपः) अलोऽन्त्यस्य ॥ ५२ ॥ किमिदमिति । षष्ठी-
प्रथमयोर्निर्देशस्य साम्यात् प्रश्नः ॥

(भाष्यम्)

किं चातः ? ॥

(तत्त्वालोकः) अस्मात् प्रश्नात् किमभिप्रेतं भवत इत्याशयेन
प्रतिपृच्छति—किञ्चेति ।

(अन्त्यविशेषणत्वे दूषणभाष्यम्)

यद्यन्त्यविशेषणम्, आदेशोऽविशेषितो भवति ॥

तत्र को दोषः ? ।

अनेकालप्यादेशोऽन्त्यस्य प्रसज्येत ॥

(उद्घोतः) अलोऽन्त्य ॥ ५२ ॥ भाष्ये—प्रसज्येतेत्यन-
न्तरं तन्निवृत्तयेनेकाल् सर्वस्येति वाच्यं स्यादिति शेषः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—आदेश इति—नहींत्यादिः ।

उद्घोते—अनेकाल् सर्वस्येति—अनेकाल्पदितम् ‘अनेका-
ल्शित्सर्वस्ये’ति ।

(आदेशविशेषणपक्षे लाघवभाष्यम्)

यदि पुनर् ‘अलन्त्यस्य’ इत्युच्यते, तत्रायम-
प्यर्थः—‘अनेकाल्शित्सर्वस्य’ इत्येतन्न वक्तव्यं भवति ।
इदं नियमार्थं भविष्यति—अलेवान्त्यस्य भवति,
नान्य इति ॥

(प्रदीपः) यदि पुनरिति । प्रथमाबहुवचनम्—अल इति
यदि व्याख्यायेतेत्यर्थः । अस्मिन् पक्षे—रहोरजसां लोपश्चेति लोपः
सर्वदेशः प्राप्नोति, विरजीकरोतीति । इदं नियमार्थमिति । अन्त्य-
स्यादेशा भवन्तीत्यलोऽप्याक्षेपादलग्रहणमनलव्यावृत्त्यर्थमिति भावः ॥

(उद्घोतः) नन्वलन्त्यस्येत्युच्यमाने सूत्रभेदः स्यादत आह—
प्रथमेति । बहुवचस्याविवक्षितत्वं दर्शयितुमेवमुक्तमिति भावः ॥
प्राप्नोतीति । लोपस्याभावरूपत्वेनालरूपत्वाभावादिति भावः । एवं

चायं पक्षो दुष्ट एव ॥ कसस्याचीति लोपे प्रकृते लुग्व्वा दुहेति
लुग्वग्रहणस्य—प्रथमान्तपक्षेऽलग्रहणमनेकाल्भिन्नलक्षकमित्यर्थशापक-
त्वमिति नायं दोष इति भाष्याशयमन्ये ॥ भाष्ये—इदं नियमार्थ-
मितीदमा सूत्रं तु न परामृश्यते, अप्राप्तान्यादेशविध्यर्थत्वात्तस्य ।
किंत्वत्पदमिति तस्य नियमार्थत्वमुपपादयति—अन्त्यस्येति ॥
अलोऽपीति । अलात्मकादेशस्यापीत्यर्थः ॥ अपिनाऽनेकालोऽपि ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तत्रायमप्यर्थ इति—तहीदमपि
प्रयोजनम् (सिद्धयति) इत्यर्थः । इत्येतदिति—अनेकाल्पदित-
मिति शेषः । भवति—भवतीति । इदमिति—यत इत्यादिः ।
नान्यः—न त्वन्यः । एवमग्रेऽपि ।

प्रदीपे—रहोरजसां लोपश्चेतीति—‘अस्मिन् पक्षे’ति शेषः ।
लोपश्चे’ति सूत्रेणेत्यर्थः ।

उद्घोते—सूत्रेति—गणिनीयेत्यादिः । बहुवच्येति—एवञ्च
तत्रेत्यादिः । दुष्ट एवेति—यथा च नायम्पक्षो विवक्षित इति सूत्रयि-
तुम्प्रागेवास्त्य दोषस्योपन्यास इति कैयटाशयः । त दूषयन् भाष्यम-
न्यथा योजयति—कसस्याचीतीति । ‘कसस्याची’त्यत्र ‘घोर्लोपः’
इत्यत इत्यर्थः । सूत्रम्—प्रकृतसूत्रम् । आदेशेन तदन्यस्याक्षेपा-
सम्भवादाह—अलात्मकेति ।

(आदेशविशेषणस्वपक्षे आक्षेपभाष्यम्)

एवमप्यन्त्योऽविशेषितो भवति ॥

तत्र को दोषः ? ॥

वाक्यस्यापि पदस्याप्यन्त्यस्य प्रसज्येत ॥

(प्रदीपः) वाक्यस्याऽपीति ॥ दोषपरत्वादेवमुक्तम् । न तु
वाक्यं षष्ठीनिर्दिष्टमस्ति ॥ पदस्य तु परमानन्दुद्धृत्यमित्यत्रानन्दुद्धृत्य-
स्यान्त्यस्य सर्वस्य दत्त्वं प्राप्नोति ॥

(उद्घोतः) नत्विति । षष्ठीस्थाने इत्यनुवर्त्य स्थानषष्ठीबो-
धितान्त्यस्येति व्याख्यानादित्यर्थः ॥ यत् यथातथयथापुरयोर्गिति
सूत्रे न यथातथा अथथातथाऽयथातथाभावोऽयथातथायमिति
भाष्यदर्शनात्तत्प्रामाण्येन निपातसमुदायात् प्रत्ययो निपातसमुदा-
येन नञ्समास इत्यङ्गीकार्यम् । तत्रायथातथाशब्दार्थयञि यस्येति
लोपोऽवर्णान्ताङ्गस्य भर्गङ्गस्य जायमानस्तदन्यस्य यथातथेति
पदसमुदायस्य स्यादिति ॥ तत्र, निदिश्यमानं गिरिभाषया सिद्धेः ।
तदनाश्रयेण वा तदुक्तिः । पदस्य त्विति । अधिकृतपदस्येत्यस्य
वस्वादभिर्विशेषणादित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पदस्यापीति—नथेत्यादिः ।

उद्घोते—एवं कैयटाशयमप्रदर्श्य भाष्याशयमाह—तदनाश्र-
येण वेति । तदुक्तिः—‘वाक्यस्यापी’त्युक्तिः । विशेषणादिति—
एवञ्चान्त्यस्याविशेषितत्वे केवले इष्टसिद्धावपि विशिष्टेऽनिष्टापत्तिरि-
त्याशयः ।

(अन्त्यविशेषणत्वेऽपि गौरवनिरासभाष्यम्)

यदि खल्वप्येषोऽभिप्रायः—तन्न क्रियेतेति, अन्त्य-
विशेषणोऽपि सति तन्न करिष्यते ॥

कथम् ? ॥

‘किञ्च, अलोऽन्त्यस्य’ इत्येतन्नियमार्थं भविष्यति—
किद्वानेकालन्त्यस्य भवति, नान्य इति ॥

(प्रदीपः) यदि खल्वपीति । अवश्यकर्तव्योऽसौ योगोऽपवादविप्रतिषेधार्थः ॥ अथ लघवमात्रे आढरस्तत्राप्युच्यते—अन्यविशेषणेऽपीति ॥

(उद्घोतः) यदि खल्विति पराभिप्रायं वदता सूचितमन्यादृशं स्वाभिप्रायं प्रकटयति—अवश्येति ॥ असौ योगः ‘अनेकाल्शिदि’ति योगः । असौ भिन्न इत्यादावादेः परस्येत्यादिबाधनार्थं इति भावः ॥ नन्वस्यावश्यकत्वेऽन्यविशेषणेऽपीत्यादिग्रन्थोऽसङ्गतोऽत आह—अथेति । अलिति प्रथमान्तं मण्डूकानुवृत्त्याऽऽदेः परस्येत्यत्र संबध्यत इति ऐसादौ न दोषः । तातृक्यपि ज्ञापकात्सर्वदिशत्वं भविष्यतीति भावः ॥ भाष्ये—छिदेवानेकालस्येति । अलरूपछित्यस्य फलमावादनैकालिति लब्धम् ॥ एवं चास्य स्रजस्यानेकालादेशेऽप्रवृत्त्येतत्साहचर्याद्वादेः परस्येत्यस्याप्यनेकालादेशेऽप्रवृत्तिरिति दिक् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एष इति—आदेशं विशेषयत इत्यादिः । तत्—अनेकाल्छितम् ‘अनेकाल्शिदिसर्वस्ये’ति स्रजम् । अन्येति—तर्हीत्यादिः । छिदेति—यत इत्यादिः ।

उद्घोते—प्रकृतस्रजभ्रमनिराकरणाय—अनेकालिति । अस्य—‘अनेकाल्शिदि’ति योगस्य । प्रथमान्तमिति—शब्दाधिकाराश्रयणादित्याशयः । मध्येऽसम्बन्धायाह—मण्डूकेति । अस्य—‘अलोऽन्त्यस्ये’त्यस्य ।

(स्थानषष्ठीविषयत्वस्थापनाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

किमर्थं पुनरिदमुच्यते ? ।

(उद्घोतः) किमर्थं पुनरिति । किं स्थानषष्ठीनिर्देशविषयमुत षष्ठीमात्रविषयमिति प्रश्नः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इदम्—प्रकृतस्रजम् ।

(३५९ समाधानवार्तिकप्रथमखण्डम् ॥ १ ॥)

॥ * ॥ अलोऽन्त्यस्येति स्थाने विज्ञातस्यानुसंहारः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अलोऽन्त्यस्येत्युच्यते, स्थाने विज्ञातस्यानुसंहारः क्रियते—स्थाने प्रसक्तस्येति ॥

(प्रदीपः) स्थाने विज्ञातस्येति । षष्ठी [स्थानेयोगे]त्यनुवर्तते । तेन या षष्ठी स्थानेयोगत्वेन विज्ञाता सान्त्यमलमनुसंहियते । आदेशो वा यो निश्चितः सोऽन्त्यस्यालः स्थाने इत्यनुसंहियते ॥

(उद्घोतः) स्थाने विज्ञातस्य कस्येत्यपेक्षायामाह—षष्ठीति । स्थाननिरूपितसंबन्धार्थकत्वेन ज्ञातस्य षष्ठीरूपप्रत्ययस्येत्यर्थः ॥ नन्वेवं विज्ञाताया इति वक्तुं युक्तमत आह—आदेश इति । स्थानषष्ठी-संबन्धादादेशत्वेन यो विज्ञात इत्यर्थः ॥ अन्ये तु अलोऽन्त्यस्येति यदुच्यते, तेन स्थाने विज्ञातस्य समुदायस्थाने प्रसक्तस्यान्त्येऽप्यनुसंहार उपसंहारः तत्स्थानिकत्वमात्रं क्रियते बोध्यत इति भाष्याक्षरार्थः ॥ स्थाने विज्ञातस्येत्यस्य व्याख्या—स्थाने प्रसक्तस्येति ॥ कैयटव्याख्याने पतदेवमर्थं भातीत्याहुः ॥

(तत्त्वालोकः) उद्घोते—अन्ते तु—भाष्यतत्त्वविदस्तु ।

(समाधानसाधकवार्तिकद्वितीयखण्डम्)

॥ * ॥ इतरथा ह्यनिष्टप्रसङ्गः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

इतरथा ह्यनिष्टं प्रसज्येत । टित्किन्मितोऽप्यन्त्यस्य स्युः ॥

(प्रदीपः) इतरथेति । यदि षष्ठीमात्रमनुसंहियेतेत्यर्थः । तत्र लवितेति वृच ऋकारात्पूर्वमिट् प्राप्नोतीति दोषः । दापयतीति पुगाकारस्य स्यत् । ततश्च यदुक्तमर्थवतो ह्यागम इति, तत्र युज्यते ॥

(उद्घोतः) षष्ठीमात्रमिति । उपलक्षणमेतत्, षष्ठीमात्रोच्चारणेन विधीयमानं चेत्पि बोध्यम् ॥ ततो यदुक्तमिति । आकारावयवत्वे प्रणिदापयतीत्यादौ णत्वं न स्यादित्यर्थः ॥ नचावयवावयवः समुदायावयव इति निर्वाहः, यस्यावयवस्तद्विशिष्टे यत्र तदवयववृत्तिधर्मबुद्धिस्तादृशस्यावयवावयवस्य समुदायावयवत्वबुद्धिर्हि लोकसिद्धा, यथा मुजावयवाङ्गुल्यादिविशिष्टे भुजत्वबुद्धिसत्त्वात्तदवयवकशरीरावयवत्वबुद्धिरङ्गुल्यादौ । न चैवमत्राकारावयवपकारादिविशिष्टेऽवर्णत्वाद्विबुद्धिः । अर्थवत आगमे तु तद्विशिष्टे तदर्थवत्त्वबुद्ध्या तद्विबुद्धिसत्त्वेन भवत्येव समुदायावयवत्वमिति भवितेत्यादावङ्गावयवत्वं सम्भवतीतीदो गुणनिषेधचारितार्थमपि । वर्णस्य वर्णावयवत्वं तु वाचनिकं गौणम् । तत्र यावद्वचनं वाचनिकमिति न्यायेन समुदायावयवत्वे मानाभाव इत्याशयः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—ननु किमनिष्टं प्रसज्येतेत्यत आह—टित्किन्मित इति । एवमग्रेऽपि ।

प्रदीपे—इट्—‘आर्धधातुकस्येड्वलारे’तीट् । दापेति—तथेत्यादिः । पुक्—‘अतिहोलीरीकनूयोक्ष्माय्यातां पुङ्गवावि’ति पुक् ।

उद्घोते—‘आदेशो वे’ति द्वितीयपक्षाशयेनाह—उपलक्षणमिति । णत्वम्—‘नेर्गदे’ति णत्वम् । दाग्रहणेन दापोऽग्रहणादिति भावः । ‘नच...निर्वाहः’ इत्यत्र हेतुमाह—यस्येति । अवयवस्य य इति शेषः । हि—यतः । गुणनिषेधेति—‘दीधीवेवीटामि’ति गुणनिषेधेत्यर्थः । तत्र—गौणत्वे सति ।

(दूषणाप्राप्तिसंभावनाभाष्यम्)

यदि पुनरयं योगशेषो विज्ञायेत ॥

(प्रदीपः) यदि पुनरिति । षष्ठी स्थानेयोगेत्यनेनास्यैकवाक्यता । अत्र तु प्रकरणे करणं छिद्येत्यादेः सम्बन्धार्थम् । तत्रायमर्थो भवति—शास्त्रे या षष्ठी साऽन्त्येऽल्लि, सा च स्थाने योगैवेति । न तु स्थाने विज्ञातस्य पश्चादनुसंहारः, प्रतिपत्तिगौरवप्रसङ्गादिति भावः ॥

(उद्घोतः) संबन्धार्थमिति । अन्त्यस्येत्यनेनेति भावः । शास्त्रे वेति । या षष्ठी सा स्थानेयोगैव, सा चान्त्येऽल्लेति तु नार्थः । स्थानेयोगेति पदावृत्त्यापत्तेः । इदमेव प्रतिपत्तिगौरवम् । तस्माच्छास्त्रे या षष्ठी सा स्थानेयोगैवान्त्येऽल्लेवेव चेति वाक्यार्थ इति भावः ॥ सा चेति । सा षष्ठी स्थानेयोगैव चेत्यन्वयः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अयम्—प्रकृतयोगः । योगशेषः—‘सर्वधातुकार्धधातुकयोर्’त्यादिविधिस्रजशेषः ।

प्रदीपे—अस्य—प्रकृतस्रजस्य । नन्वेवमस्य तत्र प्रकरण एव करणं युक्तम्, न त्वत्रेत्यत आह—अत्र खिति । तत्र—एकवाक्यतायां सत्याम् । अयम्—अयमेव । अत एवाह—न खिति ।

(३५६ समाधानसाधकवार्तिकम् ॥ २ ॥)

॥ * ॥ योगशेषे च ॥ * ॥

(भाष्यम्)

योगशेषे च ॥

किम् ? ।

अनिष्टं प्रसज्येत । टिट्किन्मितोऽप्यन्त्यस्य स्युः । तस्मात्सुष्ठूच्यते—अलोऽन्त्यस्येति स्थाने विज्ञातस्यानुसंहार इतरथा ह्यनिष्टप्रसङ्ग इति ॥ अलोऽन्त्यस्य ॥ ५२ ॥

(प्रदीपः) अनिष्टमिति । आद्यन्तौ टट्कितौ, मिदचोऽन्यात्पर इत्येताभ्यां स्थानेयोगत्वमेव बाध्यते, तुल्यजातीयत्वात्सम्बन्धस्य सम्बन्धान्तरेण बाधोपपत्त्या । षष्ठ्यास्तु यद्रूपं तदन्त्य एवात्यवस्थितिमिति पूर्ववदोषप्रसङ्गः ॥ अनुसंहारः पुनरनुसंहारान्तरेणादेः परस्यानेकाल् शित्सर्वस्येत्यनेन बाध्यते ॥ ५२ ॥

(उद्द्योतः) स्थानेयोगत्वमेव बाध्यत इति । अत्र हेतुः—तुल्येत्यादिरूपपत्त्येत्यन्तः ॥ संबन्धस्येत्यादि । संबन्धनिरूपकस्य संबन्धनिरूपकान्तरेणेत्यर्थः । सन्नियोगशिष्टन्यायस्तु न परिभाषाविषये, तस्मिन्नित्यादेरुत्तराङ्गविकलायास्तत्र तत्रोपस्थितिस्वीकारादित्याशयः ॥ इत्यनेन बाध्यत इति । नत्वाद्यन्तौ टट्कितावित्यनेनेति भावः ॥ ५२ ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—दोषप्रसङ्ग इति—ततश्च—‘आर्धधातुकस्येड्वल्लादेरित्यस्यापि अन्त्येऽन्यनुसंहाराद् आर्धधातुकान्यस्यैवेदं स्यात् । स च भवन् ‘आद्यन्तौ टट्कितावित्यन्यात्प्रागेव स्यात् । ‘आद्यन्तौ टट्कितावित्यनेन हि षष्ठ्याः स्थानेयोगत्वमेव बाध्यते, न त्वन्त्येऽन्यनुसंहार इत्याशयः ।

उद्द्योते—सिद्धान्तरीत्याऽऽह—सम्बन्धनिरूपकेति । स्थानषष्ठ्याः स्थाननिरूपितसम्बन्धार्थकत्वात् सम्बन्धनिरूपकस्य स्थानपदार्थस्य अवयवावयविभावरूपसम्बन्धनिरूपकान्तरेणावयविनेत्यर्थः । निरूप्यत्वात्प्रधानीभूतस्य सम्बन्धस्य बाधमपेक्ष्य निरूपकत्वाद्विशेषणीभूतस्य स्थानपदार्थस्यैव बाधो युक्तः, ‘गुणे त्वन्याय्यकल्पने’ति न्यायात् । स्थानपदार्थबाधे च तन्निरूप्यसम्बन्धस्यापि बाधोऽर्थात् सिध्यतीत्याशयः । नन्वत्र पक्षे तद्बाधे सन्नियोगशिष्टन्यायस्यापि बाधः स्यादित्यत आह—सन्नियोगेति । न त्विति—अतुल्यजातीयत्वादिति भावः ।

(३७ परिभाषासूत्रम् ॥ १ । १ । ७ आ० ९ ॥)

डिञ्च ॥ १ । १ । ५३ ॥

(तातडि सर्वादेशस्वसाधनाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

तातडि अन्त्यस्य स्थाने कस्मान्न भवति ? ‘डिञ्चालोऽन्त्यस्य’ इति प्राप्नोति ॥

(उद्द्योतः) डिञ्च ॥ ५३ ॥ भाष्ये—कस्मान्न भवतीति । येन नाप्राप्तिन्यायेनास्यानेकाल्पिपवादत्वादिति भावः ॥ उत्तरस्य त्वयं भावः—नेदमपूर्वविधायकम्, किंतु तत्र तत्र छित्करणसामर्थ्य-

सिद्धानेकाल्पित्येतद्वाधानुवादकम् । अनुवादफलं तु छित्वसामर्थ्यादर्थान्तरकल्पनानिवृत्तिः । एवं च प्रकृते नास्य प्रवृत्तिः । प्रवृत्तौ हि शास्त्रस्यापूर्वविधायकतापत्त्या गौरवापत्तिः । एवं च यत्र सर्वादेशे छित्वस्य वैयर्थ्यं तत्र तद्बाधः । यत्र तु न, तत्र न तद्बाध इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—ननु कथन्तत्तस्य स्थाने प्राप्नोतीत्यत आह—डिञ्चेति । प्राप्नोतीति—तत्तस्य स्थाने इत्यादिः ।

उद्द्योते—अस्य—‘डिञ्चे’त्यस्य । एवमग्रेऽपि । इदम्—प्रकृतसूत्रम् । नन्वेवमस्य वैयर्थ्यं स्यादनुवादस्य निष्फलत्वादित्यत आह—अनुवादफलन्त्विति । एवञ्च—अनुवादकत्वे च । प्रकृते इति—तातडेत्यर्थः । विपक्षे बाधकमाह—प्रवृत्ताविति । हि—यतः । शास्त्रस्य—‘डिञ्चे’ति शास्त्रस्य । तातडि छित्करणस्य गुणवृद्धिप्रतिषेधार्थकत्वात् सावकाशत्वेन सामर्थ्यविरहात् तत्सामर्थ्यसिद्धतद्वाधानुवादकताया असम्भवादाह—अपूर्वेति । फलितमाह—एवञ्चेति । गौरवापत्त्याऽस्यापूर्वविधायकत्वाभावे चेत्यर्थः । यत्र—अनङ्गादौ । तत्रेति—छित्करणसामर्थ्येनैव तद्बाधस्य सिद्धत्वात्प्रकृतसूत्रस्य तदनुवादकत्वसम्भवादिति शेषः । तद्बाधः—‘अनेकाल्पित्येतद्बाधः । यत्र—तातङ्गादौ ।

(३५७ समाधानवार्तिकम् ॥ १ ॥)

॥ * ॥ तातडि छित्करणस्य सावकाशत्वाद्विप्रतिषेधात्सर्वादेशः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

तातडि छित्करणं सावकाशम् ॥

कोऽवकाशः ? ।

गुणवृद्धिप्रतिषेधार्थो ङकारः । तातडि छित्करणस्य सावकाशत्वाद्विप्रतिषेधात्सर्वादेशो भविष्यति ॥

(प्रदीपः) डिञ्च ॥ ५३ ॥ विप्रतिषेधादिति । नन्वयमपवादः, अनेकाल्पिपदित्युत्सर्गः । उत्सर्गापवादयोश्चायुक्तो विप्रतिषेधः ॥ नैतदस्ति । छित्वस्यान्यार्थत्वसंभवे सति दीर्घत्वात् सन्दिग्धोपस्थानोऽयं योग इत्यपवादत्वमेवात्र विषयेऽस्य नास्ति ॥

(उद्द्योतः) विप्रतिषेधादिति । परिभाषात्वविरोधादित्यर्थः । यदि सावकाशं छित्वेऽपि प्रवृत्तिः स्यात्तदाऽनुवादत्वासंभवेन परिभाषाप्रकरणविरोध इति भावः ॥ यथा चैतत्तथानुपदमेव स्पष्टीमविष्यति । विप्रतिषेधे परमिति शास्त्रपरत्वे तु छित्वस्य सावकाशत्वोक्तिरसङ्गता स्यात्सूत्रसावकाशत्वमेव हि विप्रतिषेधे बीजम् । नञस्य सूत्रस्य सर्वादेशाप्राप्तिविषये कचिच्चारितार्थम् । अवश्यप्राप्तिरेव च बाध्यत्वे बीजं दृष्टम् ॥ किंच विप्रतिषेधशास्त्रपरवार्तिकन्याल्यानपरभाष्ये शास्त्रद्रव्यावकाशप्रदर्शनशैली भाष्यकारस्य दृश्यते, न चात्र तथोक्तं भगवता ॥ यद्यप्यन्यत्रानुवादत्वं शास्त्रस्य दोष उक्तः तथापि परिभाषाणां नियमरूपत्वेन तासु गुण एव । तत्र हि प्राप्तानुवादादेवेतरनिवृत्तिरर्थात् । यथा श्रीहीनवहन्तीत्यादौ प्राप्तावघातानुवादेन नखविदलनादिनिवृत्तिः । यथा च तस्मिन्नित्यादौ प्राप्तपूर्वस्येत्यानुवादेन परादिनिवृत्तिः । किंच कप्, यप्, अबादिष्वन्यार्थपित्वेषु चरितार्थस्यानुवादात्तौ सुपृपितावित्यस्य जित्वरीत्यादौ तुक्संपादनेन चरितार्थपित्वे करपि अन्तरङ्गे प्रत्ययाद्युदात्तत्वेन बाधापत्तिस्तदाह—दोर्बल्यादिति । परिभाषात्वमङ्गकृतं तदिति भावः ॥ सन्दिग्धेति । आपाततः सन्देहः, पर्यालोचने त्वनुपस्थितिरेवेति भावः । तदाह—इत्यपवादत्वमेवेत्यादि । छित्वसामर्थ्यकृतं हि तत्त्वमिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सावकाशत्वादिति—गुणवृद्धिप्रतिषेधार्थकत्वेनेत्यादिः । सर्वादेश इति—‘डिच्चे’त्यस्याप्रवृत्तौ ‘अनेकालि’त्यनेनेत्यादिः ।

प्रदीपे—अयम्—‘डिच्चे’त्ययम् । अनेकालिति—तथेत्यादिः । डिक्त्वस्येति—यत् इत्यादिः । अन्यार्थत्वेति—अन्यादेशान्यगुणवृद्धिप्रतिषेधार्थत्वेत्यर्थः । अत्र—तातडि ।

उद्घोते—भाष्यस्यार्थमाह—परिभाषात्वेति । विरोधमेवोपादयति—यदीति । ‘डिच्चे’त्यस्येति शेषः । सावकाशडिक्त्वे—सावकाशं डिक्त्वं यस्य, तत्र । तदेति—तत्र डिक्त्वस्य सावकाशत्वेन सामर्थ्याविरहात्तत्सामर्थ्यं ‘अनेकालि’त्यस्य बाधादन्त्यस्य तातडिति वक्तुमशक्यत्वात् ‘डिच्चे’त्यनेनान्त्यस्य तातडविधानेऽस्यापूर्वविधायकत्वादिति भावः । कैयटाद्यक्तं खण्डयन्नाह—विप्रतिषेधे इति । भाष्यादिस्थविप्रतिषेधशब्दस्येत्यादिः । डिक्त्वस्येति—‘भाष्यकारोया’ इत्यादिः । कुत इत्यत आह—सूत्रेति । परस्पराप्राप्तिविषये इत्यादिः । हि—यतः । अत्र बाध्यत्वबोजमपि नास्तीत्याह—अवश्येति । एवेन—विरोधव्यवच्छेदः । तदभ्युपेत्याप्याह—किञ्चेति । तथा च न तस्य तत्परत्वमित्याशयः । ‘यथा चैतदि’त्यादितोक्तमाह—यद्यपीति । तत्त्वमुपपादयति—तत्र हीति । एतच्छास्त्रीयसजातीयदृष्टान्तमाह—यथा चेति । अभ्युपेत्य दोषमाह—किञ्चेति । तस्मात्तथा नेति भावः । तदाह—तदेतत्सर्वमभिप्रेत्याह । तत्—दौर्बल्यम् । अस्यायुक्तत्वमाह—आपातत इति । इदमेव कैयटतात्पर्यविषयीभूतमित्याह—तदाहेति । तत्त्वम्—अपवादत्वम् ।

(समाधानबाधकभाष्यम्)

प्रयोजनं नाम तद् वक्तव्यं, यन्नियोगतः स्यात् । यदि चायं नियोगतः सर्वादेशः स्यात्, तत एतत्प्रयोजनं स्यात् । कुतो नु खल्वेतत्—डिक्करणादयं सर्वादेशो भविष्यति, न पुनरन्त्यस्य स्यादिति ॥

(प्रदीपः) प्रयोजनं नामेति । सति सर्वादेशत्वे डिक्करणं गुणवृद्धिप्रतिषेधार्थं स्यात् । तदेव तु सर्वादेशत्वमलभ्य, डिक्वादन्त्यस्यैव प्रसङ्गादिति भावः ॥ डिक्करणादिति । गुणवृद्धिप्रतिषेधार्थमिति भावः ॥

(उद्घोतः) ननु डिक्त्वं सर्वादेशत्वद्वारा गुणबाधनायार्थं वा, उताभ्यन्तं क्लृप्तसर्वादेशत्वबाधफलकं वेति शङ्कते—भाष्ये—प्रयोजनं नामेति । सति सर्वादेशत्वे इति । अन्यादेशत्वे तु तत्संपादनेनैवावयवे डिक्त्वस्य चारितार्थ्येन समुदायोपकारकत्वे मानाभावात् प्रत्यक्षस्य डिक्त्वाभावेन न गुणादिप्रतिषेधप्राप्तिरित्यर्थः । डिक्वादिति । गुणवृद्धिप्रतिषेधार्थत्वे सिद्धे सर्वादेशत्वम्, तस्मिंश्च तत्त्वमित्यन्योन्याश्रयेण सर्वादेशत्वलाभेऽन्त्यस्यैव स्यादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्रयोजनं नामेति—तातडि डिक्करणस्य गुणवृद्धिप्रतिषेधरूपमित्यादिः । तत्—तदा । यत्—यदा । नियोगत इति—शास्त्रेणेत्यर्थः । नियुज्यते इति नियोगः शास्त्रम्, तस्मात्तृतीयान्तात्तत्संविधानात् । स्यादिति—अयं सर्वादेश इत्यादिः । उक्तमेव विवृणोति—यदि चेति । अयम्—तातड् । एतदिति—गुणवृद्धिप्रतिषेधरूपमित्यर्थः । तातडि डिक्करणस्येत्यादिः ।

प्रदीपे—सतीति—तातड् इत्यादिः ।

उद्घोते—डिक्त्वमिति—तातड् इत्यादिः । अन्यादेशत्वे त्विति—तातडि डिक्करणादित्यादिः । मानाभावादिति—‘अवयवेष्वाचरि-

तार्था अनुबन्धाः समुदायस्योपकारका भवन्ती’ति नियमादिति भावः । प्रत्ययस्य—समुदायस्य । तस्मिंश्च तत्त्वम्—सर्वादेशत्वे च सिद्धे गुणवृद्धिप्रतिषेधार्थत्वम् ।

(समाधानसाधकभाष्यम्)

एवं तर्ह्येतदेव ज्ञापयति—न तातडन्त्यस्य स्थाने भवतीति । यदेतं डितं करोति । इतरथा हि लोट एरुप्रकरण एव नृयात्—‘तिह्योस्तादाशिष्यन्यतरस्याम्’ इति ॥ डिक् ॥ ५३ ॥

(प्रदीपः) एवं तर्हीति । अन्तरेणापि डिक्त्वमेरुरित्यत्र प्रकारेण ताति विधीयमानेऽन्यादेशत्वं सिद्धमिति डिक्त्वादेव गुणवृद्धिप्रतिषेधार्थं डिक्त्वमिति विज्ञापते ॥ ५३ ॥

(उद्घोतः) अन्तरेणापीति । तथा च तत्सामर्थ्यात् सर्वादेशत्वद्वारा गुणवृद्धिबाधनार्थत्वमेवास्येति भावः ॥ ५३ ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एतत्पदबोधं निर्दिशति—यदिति । एतम्—तातडम् । इतरथा—यदि डिक्करणेऽप्ययमन्यादेशः स्यात्तर्हि तदकरणजनितलाघवार्थम् ।

प्रदीपे—ननु डिक्करणमन्तरेण कथमयमन्यादेशः स्यादित्यत आह—अन्तरेणापीति । अन्यादेशत्वमिति—‘रित्यस्यानुवृत्त्येत्याशयः । डिक्त्वादेवेति—डिक्करणसामर्थ्यादेवेत्यर्थः । सर्वादेशत्वद्वारेति शेषः ।

उद्घोते—तदिति—डिक्करणेत्यर्थः । अस्य—डिक्त्वस्य ॥

(४८ परिभाषासूत्रम् ॥ १११७ आ० १०॥)

आदेः परस्य ॥ १ । १ । ५४ ॥

(आदिनियमतः सर्वादेशबलीयस्त्वाधिकरणम्)

(३५८ सिद्धान्तवार्तिकम् ॥ १ ॥)

॥ * ॥ अलोऽन्त्यस्यादेः परस्यानेकाल्-
शित्सर्वस्येत्यपवादविप्रतिषेधात्स-
र्वादेशः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

‘अलोऽन्त्यस्य’ इत्युत्सर्गः ॥ तस्य ‘आदेः परस्य’ ‘अनेकाल् शित्सर्वस्य’ इत्यपवादौ । अपवादविप्रतिषेधात् सर्वादेशो भविष्यति । ‘आदेः परस्य’ इत्यस्यावकाशः—‘द्वयन्तरुपसर्गेभ्योऽप ईत्’ द्वीपम्, अन्तरीपम्, समीपम् । ‘अनेकाल् सर्वस्य’ इत्यस्याऽवकाशः—‘अस्तेभूः’ भविता, भवितुम् । इहोभयं प्राप्नोति—‘अतो भिस ऐस्’ । ‘अनेकाल् सर्वस्य’ इत्येतद्भवति विप्रतिषेधेन ॥

‘शित्सर्वस्य’ इत्यस्यावकाशः—‘इदम इश्’ इतः, इह । ‘आदेः परस्य’ इत्यस्यावकाशः—स एव । इहोभयं प्राप्नोति—‘अष्टाभ्य औश्’ । ‘शित्सर्वस्य’ इत्येतद्भवति विप्रतिषेधेन ॥ आदेः परस्य ॥ ५४ ॥

(४९ परिभाषासूत्रम् ॥ १।१।७ आ. ११ ॥)

अनेकाल् शित्सर्वस्य ॥ १।१।५५ ॥

(शिद्ग्रहणप्रयोजनप्रत्याख्यानाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

शित्सर्वस्येति किमुदाहरणम् ? ।

(प्रयोजनभाष्यम्)

‘इदम् इशि’ इतः, इह ॥

(प्रयोजनबाधकभाष्यम्)

नैतदस्ति प्रयोजनम् ॥ शित्करणादेवात्र सर्वादेशो भविष्यति ॥

(प्रदीपः) अनेकाल् ॥ ५५ ॥ शित्करणादेवेति । सति शकारेऽनेकाल्वादिति भावः ॥ अनेकाल्त्वसंभादनेन च कृतार्थः शकार इतीदं संज्ञकत्वाल्लुप्यत एव ।

(उद्द्योतः) अनेकाल् शित् ॥ ५५ ॥ ननु शित्पदाभावे कथं शित्करणादेवेति भाष्यमत आह—सतीति । शकारोच्चारणसामर्थ्याद्भूतपूर्वनेकाल्त्वमादाय शास्त्रप्रवृत्तिरिति भावः ॥ यत्त्वेतत्सामर्थ्यात् फलप्रत्यासत्तेश्च विधानोत्तरमेवेत्संज्ञादिशास्त्रप्रवृत्तिर्लक्ष्ये इति भाव इति ॥ तत्र । अणुदिः सत्रे इशि सवर्णग्रहणापत्तिपरभाष्येण सत्रे एवेत्संज्ञालोपप्रवृत्तेः सूचनात् ॥ नन्वेवं शकारादित्येव वक्तुं युक्तं, किमित्पदेनेति चेत् ॥ न, फलान्तराभावेऽपि शकारोच्चारणस्य सप्रयोजनत्वाल्लोप एवेत्कार्यमिति शस्येत्त्वं प्रवर्तत इति सूत्रयितुं तथोक्तेः, तदाह—अनेकाल्त्वेति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—शित्करणादेवेति—यत इत्यादिः ।

उद्द्योते—शास्त्रेति—‘इदम् इशि’त्यादिशास्त्रेत्यर्थः । ‘अनेकाल्-सर्वस्येति परिभाषासूत्रसहकारादित्यादिः । शब्दशक्तौस्तुभकाराद्युक्तिं खण्डयति—यत्त्विति । एतदिति—शकारोच्चारणेत्यर्थः । फलेति—लोपेत्यर्थः । एतेन ‘प्रथमं लोपो मा भूदित्संज्ञा तु स्यादेवे’त्यपास्तम् । विधानेति—इत्यादिविधानेत्यर्थः । इत्संज्ञालोपेति—इत्संज्ञालोपयोरित्यर्थः । एवम्—अनेकाल्त्वस्येष्टत्वे । सप्रयोजनत्वात्—अनेकाल्त्वसम्पादनरूपप्रयोजनवत्त्वात् । लोप इति—अत्र निमित्तार्थे सप्तमी । तथोक्तेः—‘शित्करणादि’त्युक्तेः ।

(प्रयोजनान्तरभाष्यम्)

इदं तर्हि—‘अष्टाभ्य औशि’ ॥

(प्रदीपः) अष्टाभ्य औशिति । आदेः परस्येत्यादेः प्राप्त इति भावः ॥

(प्रयोजनबाधकस्मारणभाष्यम्)

ननु चात्रापि शित्करणादेव सर्वादेशो भविष्यति ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये—ननु चात्रापि । अपवादविप्रतिषेधादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) उद्द्योते—सिद्धान्तिमतेनोभयत्र युक्तिमाह—अपवादेति । इहाप्युभयोः प्राप्तावपवादविप्रतिषेधाद् ‘अनेकाल् सर्वस्येत्येव स्यादित्याशयः ।

(प्रयोजनान्तरभाष्यम्)

इदं तर्हि—‘जसः शी’ ‘जशसोः शिः’ ॥

(प्रयोजनबाधकस्मारणभाष्यम्)

ननु चात्रापि शित्करणादेव सर्वादेशो भविष्यति ॥

(प्रयोजनसाधकभाष्यम्)

अस्त्यन्यच्छित्करणे प्रयोजनम् ॥

किम् ? ॥

विशेषणार्थः शकारः ॥

क्व विशेषणार्थेनार्थः ? ॥

‘शि सर्वनामस्थानम्’ ‘विभाषा छिःयोः’ इति ॥

(उद्द्योतः) अस्त्यन्यदिति । एवंच तस्य सप्रयोजनत्वेन भूतपूर्वगत्याश्रयणे मानाभावेन नानेकाल्त्वात् सर्वादेशत्वमपि तु शित्वादेवेति शिद्ग्रहणं सत्रे कार्यमिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अस्त्यन्यदिति—अत्रेति शेषः ।

उद्द्योते—तस्य—शकारोच्चारणस्य । सप्रयोजनत्वेन—अत्र प्रयोजनान्तरवत्त्वेन । सामर्थ्यविरहादिति भावः । सूत्रे—प्रकृतसूत्रे ।

(‘नानुबन्धकृतमनेकाल्त्वम्’ इति परिभाषासाधना-
धिकरणम्)

(वचनवैयर्थ्योपपादनभाष्यम्)

शित्सर्वस्येति शक्यमकर्तुम् ॥

कथम् ? ।

अन्त्यस्यायं स्थाने भवन्न प्रत्ययः स्यात् । असत्यां प्रत्ययसंज्ञायामित्संज्ञा न स्यात् । असत्यामित्संज्ञायां लोपो न स्यात् । असति लोपे अनेकाल् । यदा अनेकाल्, तदा सर्वादेशः । यदा सर्वादेशः, तदा प्रत्ययः । यदा प्रत्ययः, तदेत्संज्ञा । यदेत्संज्ञा, तदा लोपः ॥

(नानुबन्धकृतमनेकाल्त्वपरिभाषाज्ञापनभाष्यम्)

एवं तर्हि सिद्धे सति यच्छित्सर्वस्येत्याह, तज्ज्ञापयत्याचार्यः—अस्त्येषा परिभाषा—‘नानुबन्धकृतमनेकाल्त्वं भवति’—इति ॥

किमेतस्य ज्ञापने प्रयोजनम् ? ।

ऋतत्रासरूपसर्वादेशदाप्रतिषेधेषु पृथग् निर्देशोऽनाकारान्तत्वाद्ऋ इत्युक्तम्, तन्न वक्तव्यं भवति ॥ अनेकाल् ॥ ५५ ॥

इति श्रीमद्भगवत्पतञ्जलिविरचिते महाभाष्ये प्रथमा-

ध्यायप्रथमपादे सप्तममाहिकम् ॥ ७ ॥

(प्रदीपः) अन्यस्यायमिति । ननु सर्वनाम्नो नपुंसकादिति च पञ्चमीनिर्देशादादेः परस्येत्यादेर्भाव्यं तत्किमुच्यतेऽन्यस्यायं भवन्निति । एवं तर्हि सर्वनाम्न इति पञ्ची मन्यते, नपुंसकादिति च विहितविशेषणमिति ज्ञापकत्वमेव शिक्करणस्य । अथ वाऽसत्यपीह शिद्ग्रहणे अनेकाल्वादादेः परस्येति बाधित्वा सर्वादेशो भविष्यतीति किं शिद्ग्रहणेनेति पुनरपि ज्ञापकमेव शिद्ग्रहणम् ॥ अनेकान्तेषु चानुबन्धेषु नास्त्येव नानुबन्धकृतमनेकाल्त्वमिति । एकान्तेषु च तेषु ज्ञापकेन प्रयोजनम् ॥ ५५ ॥

इति श्रीकैयटकृते भाष्यप्रदीपे प्रथमाध्यायप्रथमपादे

सप्तममाहिकम् ॥ ७ ॥

—००००००—

(उद्द्योतः) सर्वादेशात्पाक प्रत्ययादित्वाभावेन नेत्वमिति प्रतिपादयितुं अन्यस्यायमित्यादि भाष्यम्, तदाक्षिपति—नन्विति । ततश्च सर्वादेशत्वं विनापि प्रत्ययादित्वाच्छब्द एवेत्वमिति भावः ॥ पञ्चीमिति । सर्वनामसंबन्धिनो जसः शी, नपुंसकादिहितयोर्जशसोः शिरिति चार्थः । एवं च परशब्देन परस्य विधानाभावात् तत्प्रवृत्तिरिति भावः ॥ तयोः परशब्दयोगे पञ्चमीत्वेऽप्याह—अथवेति । असत्यपि सूत्रे शिद्ग्रहण इति अर्थः । श्यादयो यावन्नादेशास्तावन्नेत्वलोपो । आदेशाश्च परत्वात्सर्वस्यैवेति भावः । अस्येषा परिभाषेति । अनुबन्धानामलव्यवहाराभावस्य ज्ञापनादिति भावः ॥ अत एवानुबन्धकार्येष्वनल्विधाविति स्थानिवत्त्वनिषेधो न । अन्यथा क्वोऽप्यपः कित्त्वं न स्यात् ॥ न च पूर्वमनुबन्धलोपे तद्वहितस्यैव स्थानित्वात्तस्य न स्थान्यवयवत्वम् । सूत्रे स्थानपष्ठ्या निर्दिष्टस्यैव स्थानिपदवाच्यतया तदवयवत्वस्य ककारे सत्त्वात् । अन्यथाऽऽग्रहीदित्यादाविट ईदीति दीर्घो न स्यादिति स्थानिवत्सूत्रे निरूपयिष्यामः ॥ नानुबन्धकृतमिति । एवं च शीप्रभृतीनामपि शित्त्वादेव सर्वादेशत्वं, तस्याप्यनुबन्धत्वात् । न च विधानकाले उक्तरीत्या तस्य तत्त्वज्ञानाभावः । तद्योग्यतयैव तत्त्वाद् । अन्यथा कप्रत्ययादीनां कादेर्वाक्यार्थबोधोत्तरं प्रत्ययत्वज्ञाने इत्संज्ञालोपाविति विधानकाले कत्त्वानुबन्धत्वज्ञानाभावेन नानुबन्धकृतमसारूप्यमित्यस्याप्राप्तौ विकल्पापत्तेः । शिदित्यस्यापीत्संज्ञायोग्यशकारवासर्वस्येत्यर्थ इति न दोष इति भाति ॥ भाष्ये तत्रासरूपेति । असरूपे कविषये णप्राप्तिर्दोषः । सर्वादेशे दिव औदिति सर्वादेशः स्यादिति दोषः । प्रतिषेधे दैपो भेदेन निर्देशः कार्यः । तृतीये हेतुरनाकारान्तत्वादित्यर्थः ॥ ज्ञापकमनावश्यकमित्याह—अनेकान्तेष्विति ॥ एकान्तेषु चेति । अयमेव मुख्यः पक्ष इति तस्य लोप इत्यत्र भाष्ये स्पष्टम् ॥ ५५ ॥

इति श्रीशिवभट्टसुतसतीगर्भजनागोजीभट्टविरचिते भाष्यप्रदी-

पोद्द्योते प्रथमस्य प्रथमे पादे सप्तममाहिकम् ॥ ७ ॥

—००००००—

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अन्यस्येति—यत् इत्यादिः । अयम्—श्यादिः । न प्रत्ययः स्यादिति—वर्णसमुदायात्मकप्रत्ययवृत्तिप्रत्ययत्वस्य तदेकदेशवर्णस्थानिकादेशे स्थानिवत्त्वेनागमनासम्भवादिति भावः । असत्याम्—असत्याश्च । एवमग्रेऽपि । इत्संज्ञा न स्यादिति—शकारस्य प्रत्ययादित्वाभावात् ‘तद्धितवर्जप्रत्ययाच्चा लशकवर्गा इतः स्मुरि’त्यर्थकस्य ‘लशकतद्धिते’ इति सूत्रस्याप्रवृत्तेरिति भावः । लोपो न स्यादिति—‘तस्य लोपः’ इत्यनेनेत्संज्ञकस्यैव लोपविधानादित्याशयः । आचार्यः—पाणिनिः । तत्र—एका न्तपक्षे । भवति—भवतीति ।

प्रदीपे—सर्वनाम्नो नपुंसकादिति च—‘जसः शी’त्यत्र ‘सर्वनाम्नः स्मै’ इत्यतोऽनुवृत्ते ‘सर्वनाम्नः’ इत्यत्र, ‘नपुंसकाच्चे’ति सूत्रघटके ‘नपुंसकादि’त्यत्र च । निर्देशादिति—‘तस्मादित्युत्तरस्ये’ति सहकारेणेति शेषः । भाष्यमिति—श्यादिनेत्यादिः ।

उद्द्योते—प्रत्ययादित्वेति—शकारस्येत्यादिः । प्रतिपादयितुमिति—न त्वन्त्यादेशत्वं प्रतिपादयितुमित्याशयः । ततश्च—प्रत्ययादेः श्यादिविधानाच्च । सर्वनामेति—‘तथाच तदुभयसूत्रस्येत्यादिः । जसः शी—जसः शीति । नन्वेवमपि वस्तुतः परस्यैव तद्विधानेन ‘आदेः परस्येत्यादेरेव तस्यादित्यत आह—एवञ्चेति । तदुभयसूत्रस्योक्तार्थाश्रयणे चेत्यर्थः । विधानेति—श्यादिविधानेत्यर्थः । तदिति—‘आदेः परस्येत्येत्यर्थः । तयोः—‘सर्वनाम्नः’ इत्यत्र, ‘नपुंसकादि’त्यत्र च । पञ्चमीत्वे—पञ्चमीसत्त्वे । ‘इहे’ति न प्रकृतपरमित्याह—सूत्रे इति । ‘अनेकालि’ति सूत्रे इत्यर्थः । एवेति—न त्वादिरिति शेषः । लघवादाह—अनुबन्धानामिति । तत्फलमाह—अत एवेति । तेषां तदभावज्ञापनादेवेत्यर्थः । कित्त्वं न स्यादिति—ननु क्वोऽप्यपः कित्त्वाभावे प्रधायेत्यादी ‘धुमास्थे’तीत्वाप्राप्त्या ‘न त्यपी’तीत्त्वनिषेधस्य वैयर्थ्यं स्यादिति तेन ‘अनुबन्धकार्येष्वनल्विधाविति स्थानिवत्त्वनिषेधो न’ इति ज्ञाप्येतेति चेन्न, एवमाश्रयणे गौरवात् । तस्य—अनुबन्धस्य । दीर्घो न स्यादिति—टकाराभावेनेकारस्य स्थानित्वाभावादिति भावः । एवञ्च—अनुबन्धकृतानेकाल्त्वाभावे च । तस्य—तदीयशकारस्य । एवमग्रेऽपि । उक्तेति—‘यदा अनेकालि’त्यादिभाष्योक्तेत्यर्थः । इत्संज्ञावत्त्वमनुबन्धत्वमित्यभिप्रेत्याह—तत्त्वेति । अनुबन्धत्वस्येत्यर्थः । एवमग्रेऽपि । तदिति—इत्संज्ञेत्यर्थः । तत्त्वादिति—अत एव काणोर्विषये ‘नानुबन्धकृतमसारूप्यमिति विकल्पाभाव इति शेषः । विपक्षे बाधकमाह—अन्यथेति । इत्संज्ञायोग्यत्वमनुबन्धत्वमित्यस्वीकारे इत्यर्थः । विकल्पेति—‘वासरूपोऽस्त्रियामि’त्यनेनेति भावः । अयमेवेति—एवञ्च ज्ञापकमावश्यकमेवेत्याशयः ॥

इति व्याकरण-न्याय-वेदान्ताचार्य-लब्धस्वर्णपदक-पण्डित

श्रीरुद्रधरझाप्रणीते महाभाष्यप्रदीपोद्द्योततत्त्वालोके

प्रथमाध्यायस्य प्रथमे पादे सप्तममाहिकम् ॥

—००००००—

इति प्रथमाध्याये प्रथमपादे सप्तममाहिकम् ।

प्रथमाध्यायस्य प्रथमपादे अष्टममाहिकम् ॥

(अतिदेशप्रकरणम्)

(५० अतिदेशसूत्रम् ॥ १।१।८ आ. १)

स्थानिवदादेशोऽनल्विधौ ॥ १।१।५६ ॥

(पदकृत्यनिर्वचनाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

वत्करणं किमर्थम् ? ।

(प्रदीपः) स्थानिवत् ॥ ५६ ॥ वत्करणमिति । विनापि वतिना तदर्थलाभो यथा छिक्कित्तिदिति भावः । न च स्थान्यादेश इत्युच्यमाने स्थानिरूपमादेशः प्रतिपद्यते इति कल्पनाश्रयितुं युक्ता । अस्तेभूरित्यादेशविधानवैयर्थ्यप्रसङ्गात् । न च वचनद्वयप्रामाण्यादिकल्पः । वा लोटिनि विकल्परम्भात् ॥

(उद्घोतः) स्थानिवदादेशः ॥ ५६ ॥ स्थानिरूपमिति । न च सिद्धं धर्मिणमित्यादिन्यायेन पूर्वोच्चारितस्योद्देश्यत्वबोधकेन स्थान्यादेशरूपं प्रतिपद्यत इत्येवार्थो युक्त इति वाच्यम् । प्रसिद्ध-स्थानिनां प्रसिद्धादेशविधाने वैयर्थ्यापत्तेः । अन्यत्र विधाने तु स्थानेऽन्तरतम इति सूत्रोक्तन्यायेनाव्यवस्थापत्तेस्तस्य न्यायस्य सूत्रकृताप्यत्र त्यागाच्च । अत एव भाष्यकृता स्थानी संज्ञेत्येवोक्तं न त्वादेशः संज्ञेतीति बोध्यम् ॥ वा लोटिति । न च चक्षिष्ठः ख्याजित्यनेनानेन च सर्वत्रार्थधातुके ख्याजो विकल्पे सिद्धे लिट्येव वेति नियमार्थं स्यादिति वाच्यम् । दोषदुष्टनियमापेक्षयैतत्सूत्रे एतदतिरिक्तार्थकत्वशपकताया एवौचित्यात् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—वत्करणमन्तरेणापि—स्थान्यादेश-पदयोः समानविभक्तिकनामत्वेन तदर्थयोस्तादात्म्यातिरिक्तसम्बन्ध-स्थानुपपत्तेस्तादात्म्यसम्बन्धस्य च बाधादन्वयबोध एव नोपपद्येतेति तदुपादानसामर्थ्यात् स्थानिपदं स्थानिसङ्गशार्थकं भविष्यतीति व्यर्थं वत्करणमित्याशयेनाक्षिपति—वत्करणमिति ।

प्रदीपे—छिक्कित्—‘गाङ्गुटादिभ्योऽङ्गिच्छित्’ ‘असंयोगाछिक्कित्’ इत्यादिस्त्रे ‘छिक्कित्’ इत्यादौ । इत्युच्यमाने—इत्येतावत्युच्यमाने । अस्तेरिति—तथा सतीत्यादिः । वचनद्वयेति—‘अस्तेभूः’ ‘स्थान्यादेशोऽनल्विधावि’ति वचनद्वयेत्यर्थः । विकल्प इति—कदाचित् स्थान्यादेशरूपं प्रतिपद्यते, कदाचिच्चादेशः स्थानिरूपमित्यर्थः । वा लीति—तथा सतीत्यादिः । विकल्परम्भात्—विकल्परम्भस्य वैयर्थ्यप्रसङ्गात् ।

उद्घोते—सिद्धमिति—‘सिद्धं धर्मिणं पूर्वं कृत्वाऽसिद्धस्य परस्य प्रतिपादनम्’ इति न्यायः । तस्य च—‘सिद्धं धर्मिणं पदार्थं पूर्वं कृत्वा पूर्वोच्चारितत्वेनोद्दिश्यासिद्धस्य परस्य पश्चादुच्चारितत्वेन विषयत्व-प्रतिपादनमि’त्यर्थः ॥ प्रसिद्धस्थानिनामिति—अनेनेत्यादिः । वैयर्थ्येति—तस्य तत्तदादेशविधायकसूत्रैर्वोपपन्नत्वात्प्रकृतसूत्रस्येत्यादिः । अन्यत्र विधाने—अन्यस्य विधीयमाने । सूत्रोक्तन्यायेन—सूत्र-स्थापूर्वविधित्वपक्षे उक्तेन प्रकारेण । अव्यवस्थेति—साधुत्वस्येत्यादिः । तस्य—‘सिद्धं धर्मिणमि’त्यस्य । अत्रेति—प्रकृतसूत्रे इत्यर्थः । ‘स्थानिवदादेशः’ इति वदतेति शेषः । अत एव—‘सिद्धं

धर्मिणमि’ति न्यायस्यानित्यत्वादेव । न चेति—इदमिति शेषः । अनेन—‘स्थान्यादेशोऽनल्विधावि’त्यनेन । एवमपि ‘विभाषा लुङ्-लङोरि’त्याद्यप्राप्तविभाषासु विभाषाग्रहणवैफल्यमापद्येतेत्याशयेनाह—दोषदुष्टनियमेति ।

(समाधानभाष्यम्)

‘स्थान्यादेशोऽनल्विधौ’ इतीयत्युच्यमाने संज्ञाधिकारोऽयम्, तत्र स्थानी आदेशस्य संज्ञा स्यात् ॥

तत्र को दोषः ? ।

‘आङो यमहनः’ आत्मनेपदं भवतीति वधेरेव स्याद् हन्तेर्न स्यात् । वत्करणे पुनः क्रियमाणे न दोषो भवति । स्थानिकार्यमादेशे अतिदिश्यते ‘गुरुवद् गुरु-पुत्रे’ इति यथा ॥

(प्रदीपः) संज्ञाधिकार इति । संज्ञाप्रस्ताव इत्यर्थः ॥ तत्र को दोष इति । आदेशे कार्यसिद्ध्यर्थोऽतिदेशः । तच्चादेशे कार्यं संज्ञासंज्ञिबन्धेनापि सिद्ध्यतीति प्रश्नः ॥ वधेरेवेति । संज्ञा हि प्रदेशेषु संज्ञिप्रत्यायनार्था संज्ञिनं प्रत्याय्य निवर्तते, न तु स्वतः कार्यं प्रतिपद्यत इति भावः ॥ बहुगणेत्यत्र तु संख्येत्यन्वयताश्रयणाद्यौकिकार्थ-ग्रहणाद्विनापि वतिनातिदेशपक्ष उपन्यस्तः । वत्करणात्विहातिदेशेन स्थानिकार्याण्यादेशे क्रियन्ते, न तु स्थानिनि निवर्त्यन्ते इत्यदोषः ॥ छिक्कित्तिदिति तु संज्ञा न भवति, न क्त्वा सेङि प्रतिषेधात् । नहि क्त्वः कित्संज्ञा विहिता, या प्रतिषिध्येत । किंनौ लोट् चेत्तत्र तु संज्ञाप्रकरणाभावात् तद्वदतिदेशः ॥ स्थानिकार्यमित्यनेन कार्याति-देशोऽयमिति प्रदर्शयति । शास्त्राद्यतिदेशापेक्षया कार्यातिदेशस्य प्राधान्यादितरेषां कार्यार्थत्वादिति भावः ॥

(उद्घोतः) भाष्ये—स्थानी आदेशस्येति । नवेतीत्यत इति-शब्दानुवृत्तेः स्थानिशब्दार्था हनादय आदेशपदार्थस्य वधादेः संज्ञेत्यर्थः । स्थानिशब्दस्यादेशशब्दसंज्ञात्वे वैयर्थ्यमिति भावः ॥ ननु स्वरितलिङ्गकानुवृत्तिरूपाधिकारस्य संज्ञाविषयस्य शास्त्राभावादाह—प्रस्ताव इति । प्रस्तावः प्रकरणं बुद्धिसंनिधिरिति यावत् ॥ पूर्वोत्तरत्र प्रायेण संज्ञाया दर्शनादिति भावः ॥ परिभाषात्वं त्वनु-क्तिर्संभवग्रस्तमिति तत्रोक्तम् ॥ भाष्ये—वधेरेवेति । न चैवमाङो वधयम इत्येवाकारविवक्षणेन स्वतन्त्रवधिव्यावृत्तौ हन्ग्रहणं व्यर्थं स्यादिति वाच्यम् । आजब्ने इत्यादिसकलहन्त्यादेशसंग्रहार्थं तस्य सत्त्वात् ॥ हन्तेर्न स्यादिति । आहनिष्यत इत्यादौ ॥ नन्वत्र पादे वति विनाऽतिदेशानवगतौ कथं बहुगणेत्यत्रातिदेशपक्ष उक्तोऽत आह—बुद्धिः ॥ सङ्ख्येतीति । सङ्ख्यापदस्येत्यर्थः ॥ लौकिकार्थ-ग्रहणादिति । सङ्ख्यानकरणरूपेत्यर्थः । एवं च तद्वाधापत्त्या संज्ञा-त्वासंभवादतिदेश इति भावः ॥ इदं च तत्रैव सूत्रे कैयटे स्पष्टम् ॥ संज्ञा नेति । उभयगतेरिह शास्त्रे सत्त्वेन संज्ञात्वेऽपि छिदादिग्रहणेन चडादीनामपि ग्रहणम् ॥ नहीति । अनुवृत्तकिदग्रहणस्य संज्ञापरत्वेन सैव प्रतिषेध्या, न च सा क्त्वो विहितेत्यर्थः ॥ किंच किदित्यादेः संज्ञात्वे विकृति चेत्यत्रास्य ग्रहणं न स्यात् । संज्ञास्वरूपादुच्चारणा-

दिति बोध्यम् । तथा निष्ठा शब्दिन्यादिनिषेधोऽप्यसंबद्धः स्यात् । किंसाहचर्यात् छिदित्यप्यतिदेशः ॥ कार्यातिदेशोऽयमिति । एवं चानपेक्षितशास्त्रमनपेक्षितनिमित्तं च प्रत्ययत्वादिरूपं कार्यमनेनैव क्रियते इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—संज्ञाधिकारोऽयमिति—संज्ञाधिकारान्तर्गतोऽयमित्यर्थः । यत इत्यादिः । अत इति शेषः ॥ स्यादिति—अथवा आदेशः स्थानिनः संज्ञा स्यादिति शेषः । विनिगमनाविरहादिति भावः ॥ आह इति—आद्ये इत्यादिः । आत्मनेपदम्—इत्यात्मनेपदम् । वधेरेवेति—कृत्रिमाकृत्रिमयोः कृत्रिमस्यैव ग्रहणमिति न्यायेनेत्यादिः । हन्तेन स्यादिति—किञ्चित्त्वादिः । ननु 'स्वं रूपमिति' हन्तेरपि ग्रहणं स्यादिति चेन्न, इदानीं हनः संज्ञात्वाद् 'अशब्दसंज्ञे'ति निषेधेन ब्रह्मरूपग्रहणासम्भवात् । द्वितीये च—'अस्यतिवक्तिव्यातिभ्योऽङि'त्यत्र ख्यातिपदेन कृत्रिमाकृत्रिमन्यायात् चक्षिणो गृह्येत, न तु ख्यातिः । तथा च—समचक्षिणेत्यत्रैवाङ् स्यान्न तु अख्यतेत्यत्र । नन्वेवं चक्षिण इत्येव वदेदिति चेन्न, एवमपि 'गाङ्कुटादि' स्यत्रैवाङ् इत्याङ्ग्रहणापत्तेः । इत्थिवचनसामर्थ्याद्ध्युभयगतिः स्यात् । तस्मात्कर्तव्यमेव वत्करणमित्याशयः । स्थानीति—यत इत्यादिः ।

प्रदीपे—इति प्रश्नः—इति कारणप्रश्नः । अन्वर्थतेति—संख्यायतेऽनयेति संख्येत्यन्वर्थतैत्यर्थः । उपन्यस्त इति—अन्यथा टिबुमादिवदेकाक्षरैव संज्ञा क्रियेतेति भावः । अदोषः—'वधेरेव स्यात् (किन्तु) हन्तेन स्यादिति' भाष्योक्तदोषो न । अत्रोक्तदोषं साम्याद् दृष्टान्तेऽपि प्रसक्तं परिहरति—छिदिति । प्रतिषिध्येतेति—ननु 'मृदमृदे'ति प्राप्ता सा निषिध्यता, वचनद्वयसार्थक्याय च विकल्पोऽस्त्विति चेन्न, 'मृदमृदे'त्यत्रैव वाग्रहणस्य सम्भवात् । तद्वत्—लिङ्वदिति ।

उद्घोते—स्थानिशब्दस्येति—अन्यथेत्यादिः । वैयर्थ्येति—प्रकृतस्यस्येत्यादिः । आह—'संज्ञाधिकारः' इत्युक्तिरसङ्गत्यत आह । प्रकरणपदार्थमाह—बुद्धीति । तदुपपत्तिमाह—पूर्वोक्तत्रेति । नन्वेवं प्रकरणात्परिभाषात्वमेवाव्यवधानानुरोधेन कुतो नोक्तमित्यत आह—परिभाषात्वमिति । आजघ्ने इति—हन्तेलिङि लसामान्यापेक्षत्वेनान्तरङ्गत्वात्तिबादिषु कृतेषु परत्वनित्यत्वाभ्यां 'शेषात्कर्त्तरी'ति बाधित्वा 'लिङि धातोरिति' द्विःप्रयोगेऽभ्यासस्य नुत्वेऽभ्यासात्परस्य घत्वे एकदेशविकारासम्भवेन समुदायस्य समुदायादेशत्वाद्धन्यादेशत्वमित्याशयः । तस्य—हन्यग्रहणस्य । अत्र पादे—संज्ञाप्रकरणे । अभेदान्वयासम्भवादाह—संख्यापदेति । एवञ्च—संख्यानकरणरूपलौकिकार्थग्रहणे च । तत्रैव—'बहुगणे'त्यत्रैव । ननु संज्ञात्वे छिदादिग्रहणेन विधिषु चङादीनां ग्रहणं नोपपद्येत, कृत्रिमाकृत्रिमन्यायादित्यत आह—उभयगतेरिति । लक्ष्यानुसारिव्याख्यानेनेत्याशयः । चङादीनामिति—विधिष्वित्यादिः । दोषान्तरमाह—किञ्चेति । तथा च—'गाङ्कुटादी'त्यत्र कुटादिग्रहणस्य वैयर्थ्यमापद्येतेति भावः । दोषान्तरमाह—तथेति । न हि शीङादिभ्यो निष्ठायाः केनचित् किंत्संज्ञा विहिता । तस्मात्किञ्चित्त्वातिदेशः ॥ अत एव छितीतिदेशत्वे युक्त्यन्तरमाह—किदिति । किंसाहचर्यादपीत्यर्थः । किञ्च छिदित्यस्य संज्ञात्वे 'ग्रहिण्या'दिस्येऽस्यैव ग्रहणं स्यात्, कृत्रिमाकृत्रिमन्यायात् । तथा च—'न वशः' इति सूत्रस्य वैयर्थ्यमापद्येन, वावश्यते इत्यत्र सम्प्रसारणाप्राप्तेरिति दिक् । एवञ्च—कार्यातिदेशत्वे च ।

(आद्येपभाष्यम्)

अथादेशग्रहणं किमर्थम् ? ॥

(प्रदीपः) आदेशग्रहणमिति । स्थानिशब्दस्य संबन्धिशब्दत्वादादेशो लभ्यत एव, यथा पितृवदधीत इत्युक्ते पुत्र इति गम्यत इति भावः ॥

(उद्घोतः) भाष्ये—यः स्थाने इति स्थानशब्दप्रयोगात् तदनुबुत्त्यादेशो लभ्यत इति भ्रमं व्युदस्यति—स्थानीति ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—स्थानिशब्दस्येति—स्थानिवदित्युक्ते इत्यादिः । पुत्र इतीति—पितृशब्दस्य सम्बन्धिशब्दत्वादित्यादिः ।

(प्रत्याक्षेपभाष्यम्)

'स्थानिवदनित्वधौ' इतीयत्युच्यमाने क इदानीं स्थानिवत्स्यात् ? ॥

(प्रदीपः) क इदानीमिति । द्विविध आदेशः—प्रत्यक्षश्चास्ते-भूरित्यादिः, आनुमानिकश्चैरुतित्यादिः । अत्र हि—इकारेणकारान्तः स्थान्यनुमीयते, उकारेणोकारान्तश्चादेशः । ततस्तेस्तुरिति संपद्यते । तत्र प्रत्यक्षस्यैव ग्रहणं स्याद् नानुमानिकस्येति भावः ॥

(उद्घोतः) नन्वादेशलब्धौ क इति प्रश्नानुपपत्तिरित्यत आह—द्विविध इति । केचित्तु स्थानिशब्दस्य संबन्धिशब्दत्वमजानतः प्रश्नः—क इति ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—प्रत्यक्षश्चेति—तत्रेत्यादिः । तत्रेति—अस्त्यादेशग्रहणे इति शेषः । कृते आदेशग्रहणे तु—तत्सामर्थ्यादुभयपरिग्रहः । तेन पञ्चवित्यादेस्तत्त्वत्वात्पदसंज्ञा सिध्यतीत्याशयः ।

उद्घोते—आदेशलब्धाविति—स्थानिशब्दस्य सम्बन्धिशब्दत्वादित्यादिः । अन्यथा भाष्यं सङ्गमयति—केचित्त्विति । भाष्यतत्त्वविदस्त्वित्यर्थः ।

(प्रत्याक्षेपसमाधानभाष्यम्)

यः स्थाने भवति ॥

कश्च स्थाने भवति ? ॥

आदेशः ॥

(उद्घोतः) संबन्धिशब्दत्वाभिप्रायमुत्तरम्—यः स्थाने इति ॥

(समाधानभाष्यम्)

इदं तर्हि प्रयोजनम्—आदेशमात्रं स्थानिवद्यथा स्यात् । एकदेशविकृतस्योपसंख्यानं चोदायिष्यति, तन्न वक्तव्यं भवति ॥

(प्रदीपः) आदेशमात्रमिति । प्रत्यक्षमनुमितं चेत्यर्थः । एरु-रित्यत्र प्रत्यक्षमुकारस्यादेशत्वमिकारस्य च स्थानित्वम् । न च किञ्चिदिकारस्य कार्यमस्ति यदुकारेऽतिदिश्येत । तिशब्दकार्यं तु तुशब्दस्यातिदिश्यत इति पदत्वसिद्धिः ॥

(उद्घोतः) समापत्ते—आदेशमात्रमिति । अस्याशयः कैयटोक्त एव ॥ कैयटोक्तव्याख्यानेऽपि यः स्थाने इत्यादिग्रन्थस्याशयानभिज्ञवक्तृकतयैव योज्यमानत्वादित्याहुः ॥ नन्वत्रापि प्रत्यक्षस्यैव स्थानिवत्त्वमस्त्वित्यत आह—न चेति ॥ पदत्वेति । अत एव देवदत्तः पञ्चवित्यत्र पदस्येत्यधिकृत्य विधीयमानो निधातः सिध्यति । पञ्चतु ते ओदनमित्यत्र पदादित्यधिकृत्य विधीयमानस्तेमणादिश्च सिध्यति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—स्यात्—स्यादिति । एकदेशेति—तेन—यदित्यादिः ।

प्रदीपे—पदत्वसिद्धिरिति—नन्वेकरित्यादि यथाश्रुतार्थकमेवास्तु, एकदेशविकृतस्यानन्यत्वाच्च तस्य पदत्वं सेत्स्यतीति चेन्न, अर्थवत्येव स्थान्यादेशभावविश्रान्तेर्बैक्यत्वात्तस्यैव प्रसङ्गसम्भवात् । यद्यपि चलेः सिजादाविदममम्भवि, तथापि सति सम्भवेऽर्थप्रयुक्तप्रसङ्ग एव ग्राह्य इत्यादेशग्रहणेनैव ज्ञाप्यते । किञ्च—अत्रपुच्छवृष्टान्तमूलकस्यास्य न्यायस्यार्थाधिकविकारेऽप्रवृत्तेः 'एरुरि'त्यनेनेकारस्योकारविधानेऽपि अनेन न्यायेन तत्र पदत्वं दुरुपपादमेवेत्याशयः ।

उद्द्योते—विधीयमान इति—'निङ्ङनिङ्' इत्यनेनेत्यादिः । पदादित्यधिकृत्येति—'तेमयावेकवचनस्येत्यनेनेति शेषः ॥

(आक्षेपभाष्यम्)

अथ विधिग्रहणं किमर्थम् ? ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये—विधिग्रहणं किमर्थमिति । विधावित्यध्याहारालप्स्यत इति प्रश्नः ॥

(तत्त्वालोकः) उद्द्योते—इति प्रश्नः—इति हेतोः प्रश्नः ।

(विधिग्रहणप्रयोजनभाष्यम्)

सर्वविभक्तयन्तः समासो यथा विज्ञायेत—अलः परस्य विधिः—अल्विधिः । अलो विधिः—अल्विधिः । अलि विधिः—अल्विधिः । अला विधिः—अल्विधिरिति ॥

(प्रदीपः) सर्वविभक्तयन्त इति । सर्वविभक्तयन्तोऽवयवोऽस्यास्तीति मत्वर्थोऽयोकारः । बहुत्वप्रतिपादनपरमेतत् । न ह्यत्र सत विभक्तयः संभवन्ति । तत्र संबन्धमात्रे षष्ठ्युपादानेऽनेकविभक्त्यर्थान्तर्भावात् फलतः सर्वविभक्तयन्ता संभवति । अथवाऽल्विधिशब्दवाच्योऽल्विधिरिति विशिष्टप्रवृत्तिनिमित्तानाश्रयणात् सर्वविभक्तयन्तत्वम् । सति च त्रिविधशब्दे समासभावादेतद्वस्तुलाभः । केवलस्त्वल्शब्द उपादीयमानो यद्विभक्तिरुच्चार्येत तदर्थोपक्षय एव स्यात् । तत्रालः परस्य विधिः—द्यौः पन्थाः । हलङ्ङ्यादिति सुलोपो न भवति ॥ अलि परतो विधिः—क इष्टः स इष्टः । हृशि चेत्युत्वं न भवति ॥ अलो विधिः—युक्ताम इति । लोपो व्योर्वलीति लोपो न भवतीति ॥ उत्वं त्ववलि सावकाशं स्यादहर्विमलषु इति ॥ अला विधिः—महोरस्केनेति । अयोगवाहानामट्प्रपदेशाणत्वं न भवतीति ॥

(उद्द्योतः) ननु समासोत्तरं सप्तम्या एव श्रवणेन सर्वविभक्तयन्तत्वं समासस्यानुपपन्नमत आह—अवयव इति । पूर्वपदरूप इत्यर्थः ॥ ननु विभक्तिचतुष्टयेनैव विग्रहस्याग्रे प्रदर्शनेन सर्वैत्यनुपपन्नमत आह—बहुत्वेति । द्वितीयाचतुर्थीप्रथमाभिः स्थान्यलः सूत्रेऽनिर्देशादिति भावः ॥ ननु सकृच्छ्रुतेल्विधिपदे कथमल्पदस्यानेकविभक्तयन्ततेत्यत आह—तत्रेति । विधिशब्दः कर्मसाधनः । तेनालसंबन्धकार्ये इत्यर्थः ॥ प्रौढ्या पक्षान्तरमाह—अथवेति । अलशब्दात्परो विधिशब्दोऽल्विधिशब्दस्तेन च तद्वाच्योऽर्थो लक्ष्यत इति भावः ॥ एवं च तद्वाच्यत्वेन रूपेण सर्वार्थाश्रयणात्सर्वविभक्तयन्तत्वे यत्फलं तत्फलसिद्धिरिति तात्पर्यम् ॥ समासभावादिति । उपदर्शितपक्षद्वयोक्तसमाससत्त्वादित्यर्थः ॥ यद्विभक्तिरिति । षष्ठ्युपादानेऽपि स्थानसंबन्ध एव बुध्येतेति भावः ॥ तदर्थोपक्षय एव स्यादिति । तदर्थमात्रान्वितार्थक एव स्यादित्यर्थः ॥ इष्ट इति । यजेः क्तः । यद्यपि क इष्ट इति रूपमुत्वेऽपि सिध्यति, तथापि कविष्ट इति पक्षे स्यात्कविष्ट इति न स्यादिति बोध्यम् । स इष्ट इत्यत्र एतत्तदोरिति नित्यो

लोपः स्यादिति च बोध्यम् ॥ दिवि कामोऽस्य युक्तामः । दिव उत् । यद्यपि वत्वं हल्वाद्यपेक्षया विशेषधर्मस्तथापि एतद्वाक्योपप्लुतवकारवदुकार इति वाक्योपात्तधर्मापेक्षया न तत्त्वम् । सूत्रकलस्यस्थान्यादेशभावमादायैव हि एतत्कृतवाक्योपप्लव इति दिक् ॥ उपदेशादिति । सस्य स्थानिवत्त्वेन विसर्गत्वाद्विसर्गस्य चाट्प्रपदेशोऽत्वादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—बहुत्वेति—तथेत्यादिः । एतत्—सर्वपदम् । तत्र—अल् इत्यत्रेत्यर्थः । तत्र—तेषां मध्ये । पन्थाः—पन्था इति । हलिति—अत्रौदादीनां स्थानिवत्त्वेन हल्वात्प्राप्तः इत्यादिः । न भवतीति—अनल्विधाविति स्थानिवद्भावनिषेधादिति भावः । एवमग्रेऽपि । स इष्टः—स इष्ट इति । हृशीति—अत्र सम्प्रसारणस्य स्थानिवत्त्वेन हृश्वात्प्राप्तमिति त्यादिः । लोपो व्योरिति—अत्रौकारस्य स्थानिवत्त्वेन वत्वात्प्राप्तः इत्यादिः । णत्वमिति—प्राप्तमित्यादिः ।

उद्द्योते—समासोत्तरमिति—अनल्विधावित्यत्रेत्यादिः । अनेनानभिमतग्रहणस्य निराकरणायाह—पूर्वपदेति । कर्मसाधनः—विधीयते इति विधिरिति रीत्या निष्पन्नः । अत्र पक्षे कुंशादाह—प्रौढ्येति । विशेषधर्म इति—तथा च—उपस्थितसामान्यधर्मप्रयुक्तधर्मस्तदाक्षिप्तव्यापकसामान्यधर्मैर्वा विध्याकांक्षापूरणे सत्यनुपस्थितविशेषधर्मग्रहणे मानाभावात् सिद्धातितेन 'सामान्यातिदेशे विशेषानतिदेशः' इति न्यायेन वत्वातिदेशाभावादत्रौकारस्य लोपो न प्राप्नोतीत्यलो विधौ स्थानिवद्भावनिषेधस्य तन्निराकरणरूपं फलं न सम्भवतीत्याशयः । तथापीति—यद्युक्तन्यायघटकसामान्यशब्देन यत्किञ्चिद्गृह्येत, तर्हि प्रमेयत्वाद्यपेक्षया तदतिरिक्तसर्वेषां धर्माणां विशेषधर्मत्वात्तदतिदेशस्योक्तन्यायेन निषेधात्कस्याप्यतिदेशासम्भवादतिदेशशास्त्राणां वैयर्थ्यमापद्येत । अत उक्तन्यायघटकसामान्यशब्देन संग्राहकवाक्योपप्लुतलक्ष्यसंस्कारकवाक्यघटकशब्दोपात्तधर्म एव ग्राह्यः, तदपेक्षया च विशेषधर्म एव तद्वट्कविशेषशब्देन ग्राह्यः । एवञ्च नायं दोषः, यतो वत्वस्येति शेषः । वाक्योपात्तेति—वाक्यघटकशब्दोपात्तत्यर्थः । तत्त्वम्—विशेषधर्मत्वम् । नन्वेवमपि तथा वाक्योपप्लव एव मानाभावादयं दोषस्तदवस्थ एवेत्यत आह—सूत्रकृतेति । आदेशविधिसूत्रेषु येन रूपेण कृष्टः स्थान्यादेशभावस्तेन रूपेण तमादायैवेत्यर्थः । तथा च—'अलोऽन्यस्ये'ति सहकृत'दिव उदि'ति सूत्रे वत्वेनैव वस्य स्थानितेति तथैव वाक्योपप्लव इत्याशयः । सम्भावप्रायेणैवं कथितम्, वस्तुतस्तु 'न स्वपी'ति लिङ्गादिह सूत्रे विशेषातिदेशोऽप्यभिमत एव, यतः किति परतो विहितमीत्वं निषेधं 'न स्वपी'त्यारभ्यते, किन्तु कत्वाविशेषधर्म एव, सेट्के तत्र तदभावादित्याशयेनाह—दिगिति । सस्येति—अत्र 'सोऽपदादावि'त्यनेन विसर्गस्थाने विहितस्येत्यादिः ।

(विधिग्रहणप्रयोजननिरासभाष्यम्)

नैतदस्ति प्रयोजनम् । प्रातिपदिकनिर्देशोऽयम् । प्रातिपदिकनिर्देशाश्चार्थतन्त्रा भवन्ति, न काचित्प्राधान्येन विभक्तिमाश्रयन्ति । तत्र प्रातिपदिकार्थे निर्दिष्टे यां यां विभक्तिमाश्रयितुं बृद्धिरुपजायते सा सा आश्रयितव्या ॥

(प्रदीपः) प्रातिपदिकनिर्देशाश्चेति । अनलित्येतावदेवोच्यताम् । अत्र शब्दसंस्काराय केवलं प्रथमाविभक्तिरुपादीयते । न तु तदर्थो विवक्ष्यते । यथा भाव इत्यत्र लिङ्संख्ये इति भावः ।

(उद्द्योतः) केवलप्रकृतेः प्रयोगाभावाद्वाह—अत्रेति ॥ विवक्ष्यते इति । तत्समभिव्याहारे प्रतीयमानो विधेयत्वरूपोऽर्थो न विवक्ष्यत इत्यर्थः ॥ अन्वयायोग्यत्वादिति भावः ॥ लिङ्गेति ॥ अत एव भूतिरित्यादिसिद्धिः ॥ सप्तम्यर्थस्तु तत्र विवक्षित एवेति लिङ्गसंख्ये इत्येवोक्तम् ॥ भाष्ये—अर्थतन्त्रा इति । स्वार्थमात्रबोधकविभक्त्यर्थीना इत्यर्थः ॥ प्राधान्येन विभक्ति—विशिष्य प्रकृतान्वययोग्यविभक्त्यर्थं नाश्रयन्ति ॥ निर्दिष्ट बोधिते । पश्चादन्वययोग्यविभक्त्यर्थोक्ताङ्गायां यद्यद्विभक्त्यर्थमन्वयित्वेनाश्रयितुं लक्ष्यानुसाराद्बुद्धिरुपजायते सा सा विभक्तिरध्याहार्या । साधुत्वार्थमुत्पन्नविभक्तेस्तु लुगिति भावः ॥ एतेन प्रत्ययाध्याहारो न कापि दृष्ट इत्यपास्तम् । मा भेमा संविगध्वमित्यादौ दर्शनाच्च । तत्तद्विषयकलक्षणभेदात्तत्र तत्र सा आश्रयितव्येति तात्पर्यम् ॥ नन्वनलिति प्रथमानिर्देशेऽनलात्मक आदेश इत्यर्थं ल्यपोऽनलात्मकत्वेन प्रपठयेत्यादावित् स्यात् । [तथा] उत्तमपुरुषैकवचने ढेरत्वस्य स्थानिवत्त्वाभावात्पदत्वं न स्यादिति चेन्न । अदो जगिधिरिति सूत्रे ल्यब्रह्मणेनादेशविशेषणत्वाभावज्ञापनादित्यदोषः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्रातिपदिकेति—यत्र इत्यादिः । अयम्—अनलित्ययम् । न—न तु । तत्रेति—स्वञ्चेत्यादिः । प्रदीपे—अनेति—प्रकृते इत्यादिः । एवेन—‘विधावि’त्यस्य व्यवच्छेदः । अत्र—अनलित्यत्र च । लिङ्गसंख्ये इति—न विवक्ष्यते इति शेषः ।

उद्द्योते—तदिति—प्रथमेत्यर्थः । असति बाधके प्रथमाया विधेयविभक्तिवत्स्य सत्त्वादित्याशयः । आदिना—राकौ, पाका इत्यादिपरिग्रहः । ननु ‘सप्तम्यर्थः’ इत्यपहाय ‘लिङ्गसंख्ये’ इति कथमुक्तिमित्यत आह—सप्तम्यर्थस्त्विति । नन्वनलित्यत्र प्रथमासत्त्वे कथं सा सा विभक्तिरध्याहियेतेत्यत आह—साधुत्वार्थमिति । तत्रेत्यादिः । एतेन—‘सा सा आश्रयितव्ये’ति भाष्येण । तस्यापास्तत्वे हेत्वन्तरमाह—मा भेरिति । धानासूहे—धानासु विनियोगायाहिते । पुरोडाशस्यैकत्वात्तत्र विनियोक्तञ्चेऽस्मिन् मन्त्रे एकवचनसत्त्वेऽपि धानानां बहुत्वात्तासु विनियोगायास्मिन् मन्त्रे बहुवचनस्योहः क्रियते इत्याशयः । दर्शनाच्चेति—प्रत्ययाध्याहारस्येत्यादिः । नन्वनलित्यस्य सकृच्छ्रवणे कथन्तत्रानेकविभक्तिरध्याहियेतेत्यत आह—तत्तदिति । नन्विति—विधिग्रहणाभावे इति शेषः । ‘सम्भवति सामानाधिकरण्ये वयधिकरण्यमन्याय्यमिति न्यायेनाह—अनलात्मक इति । प्रपठ्येति—स्थानिवत्त्वादलालित्वेनेत्यादिः । ढेरत्वस्येति—अलात्मकत्वेनेति शेषः । पदत्वं नेति—‘एषे’ इत्यादेरित्यादिः । आदेशेति—अनलित्यस्येत्यादिः । ‘अदो जगिधर्वसि किती’ति सूत्रस्य ‘अदो जगिधः स्यात् ल्यपि तादौ किति चे’त्यर्थः । एवञ्च—यदि प्रकृतसूत्रस्य ‘अनलात्मक’ आदेशः इत्याद्यर्थः स्यात्तर्हि ल्यप उक्तीत्या तादि—किन्नादेवेष्टसिद्धौ तत्र ल्यब्रह्मणं व्यर्थमेव स्यादित्याशयः ॥

(विधिग्रहणप्रयोजनान्तरभाष्यम्)

इदं तर्हि प्रयोजनम्—उत्तरपदलोपो यथा विज्ञायेत—अलमाश्रयते अलाश्रयः, अलाश्रयो विधिः अल्विधिरिति । यत्र प्राधान्येनालाश्रीयते, तत्रैव प्रतिषेधः स्यात् । यत्र विशेषणत्वेनालाश्रीयते, तत्र प्रतिषेधो न स्यात् ॥

किं प्रयोजनम् ? ।

प्रदीप्य प्रसीव्येति वलादिलक्षण इण् मा भूदिति ॥

(प्रदीपः) उत्तरपदलोप इति । अनलित्युच्यमाने यत्र कार्ये स्वातन्त्र्येणालाश्रीयते, तत्रैव निषेधः स्यात्—क इष्टः स इष्ट इत्यादौ । प्रदीप्येत्यादौ इष्टः प्रतिषेधो न स्यात् । न हीद्विधौ वलः स्वातन्त्र्येणाश्रयणम्, वलादेरित्यन्यपदार्थस्य प्राधान्यद्विगुणभावादलः । उत्तरपदलोपे वलाश्रयत्वाद्विधेः प्रतिषेधसिद्धिः ॥ अलमाश्रयत इति । अर्थप्रदर्शनमेतत् । एवं ह्यलाश्रय इति स्यात् । तस्मादाश्रयत इत्याश्रयः, एरच् । अल्—आश्रयो यस्येति अलाश्रयः । अलाश्रयो विधिरल्विधिः । अलाश्रयत्वाद्विधिरवालित्युच्यत इति गतार्थत्वादप्रयोग एव उत्तरपदस्य लोपः ॥

(उद्द्योतः) स्वातन्त्र्येण । प्राधान्येन । सकलविधिपरिग्रहार्थविशिष्यत्वेन प्रधानन्यायो बाध्यत इति भावः ॥ एवं हीति । कर्मण्यणा पचाश्चो बाधादिति भावः ॥ शब्दानित्यत्ववारणाय वार्तिकप्रत्याख्यानाय चाह—अप्रयोग एवेति ॥ भाष्ये—यत्र प्राधान्येनेत्यस्य विधिग्रहणाभावे इत्यादिः । प्रतिषेधो न स्यादित्यस्य तदर्थं विधिग्रहणमिति शेषः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्रतिषेध इति—स्थानिवत्त्वस्येत्यादिः । एवमग्रेऽपि । यत्र—यत्र तु । किमिति—यत्राप्राधान्येनालाश्रीयते तत्र स्थानिवत्त्वनिषेधस्येत्यादिः ॥ एवञ्च—अप्राधान्येनाप्यल आश्रयणे स्थानिवत्त्वनिषेधार्थं विधिग्रहणमिति भावः ।

प्रदीपे—एवेन—यत्र कार्येऽप्राधान्येनालाश्रीयते तस्य व्यवच्छेदः । निषेध इति—स्थानिवत्त्वस्येत्यादिः । प्रदीप्येत्यादाविति—तथाचेत्यादिः । स्थानिवत्त्वनिषेधाभावादिति शेषः । प्रतिषेधसिद्धिरिति—स्थानिवत्त्वनिषेधेन वलादित्वाभावादिति इत्यादिः । उद्द्योते—प्रधानन्यायः—‘प्रधानाप्रधानयोः प्रधाने कार्यसम्प्रत्ययः’ इति न्यायः । बुद्धिविपरिणामाभ्युपगमेन शब्दानित्यत्वप्रसङ्गस्य सुपरिहरत्वादाह—वार्तिकेति । यथाश्रुतेऽसम्बद्धत्वादाह—भाष्ये यत्रेति । तदर्थमिति—अत इत्यादिः ।

(सूत्रारम्भप्रयोजननिराकरणाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

किमर्थं पुनरिदमुच्यते ? ॥

(प्रदीपः) किमर्थमिति । तत्स्थानापत्त्या तद्धर्मलाभात् स्थानिकायांयादेशः प्राप्स्यन्तीति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इदम्—स्थानिवत्त्वस्यम् । एवमग्रेऽपि ।

(३५९ समाधानवार्तिकम् ॥ १ ॥)

॥ * ॥ स्थान्यादेशापृथक्त्वादादेशो स्थानिवदनुदेशो गुरुवद् गुरुषुत्र इति

यथा ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अन्यः स्थानी, अन्य आदेशः । स्थान्यादेशापृथक्त्वादेतस्मात्कारणात् स्थानिकार्यमादेशे न प्राप्नोति ?

तत्र को दोषः ? ॥

‘आङो यमहनः’ आत्मनेपदं भवतीति हन्तेरेव स्याद्, वधेर्न स्याद् । इष्यते च—वधेरपि स्यादिति । तच्चान्तरेण बलं न सिद्ध्यति, तस्मात्स्थानिवदनु-

देशः । एवमर्थमिदमुच्यते ॥ 'गुरुवद् गुरुपुत्र इति यथा' । तद्यथा—'गुरुवद् गुरुपुत्रे वर्तितव्यम्' इति गुरौ यत्कार्यं तद् गुरुपुत्रेऽतिदिश्यते । एवमिहापि स्थानिकार्यमादेशोऽतिदिश्यते ॥

(प्रदीपः) स्थान्यादेशपृथक्त्वादिति । स्थानिस्वरूपाश्रयं यत्कार्यं तद्विन्नरूपत्वादादेशे न सिद्ध्यतीति भावः ॥

(उद्घोतः) ननु पृथक्त्वमङ्गीकृत्यैव तत्स्थानापत्त्या तद्वर्त्मलाभेऽभिहिते स्थान्यादेशपृथक्त्वादिति हेतुरसङ्गतोऽत आह—स्थानिस्वरूपेति । स्वं रूपमित्युक्तेर्न तत्स्थानापत्त्या शास्त्रे तत्कार्यलाभ इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अनुदेश इति—'यथा स्यादिति' इति शेषः । एवमग्रेऽपि । अन्य आदेश इति—तथेत्यादिः । आत्मनेपदम्—इत्यात्मनेपदम् । वधेर्न स्यादिति—किन्त्वित्यादिः । 'स्वं रूपमिति' सूत्रसत्त्वादिति भावः । वधेरेपीति—तदिति शेषः । तस्मादिति—आदेशे इति शेषः ।

उद्घोते—पृथक्त्वमिति—स्थान्यादेशयोरित्यादिः ।

(सूत्रारम्भप्रयोजनबाधकभाष्यम्)

नैत्रदस्ति प्रयोजनम् । लोकत एतत् सिद्धम् । तद्यथा—लोके यो यस्य प्रसङ्गे भवति, लभतेऽसौ तत्कार्याणि । तद्यथा—उपाध्यायस्य शिष्यो याज्जकुलानि गत्वा अग्रसनादीनि लभते ॥

(प्रदीपः) लोकत इति । लोके हि वचनमन्तरेणापि तत्स्थानापत्त्या तद्वर्त्मलाभो दृष्टः ॥ उपाध्यायस्येति । प्रसङ्गापेक्षेयं षष्ठी । न तु शिष्यस्य विशेषणमेतद्, व्यभिचाराभावात् ॥

(उद्घोतः) व्यभिचाराभावादिति । तत्स्थानापत्त्या तद्वर्त्मलाभे दृष्टान्तोऽसङ्गतः स्यादिति च बोध्यम् ॥ यद्यप्युपनीय सर्ववेदाध्यापकरूपाचार्यशिष्यव्यावृत्तये उपाध्यायस्येति तद्विशेषणमावश्यकम्, वेदैकदेशाध्यापको ह्युपाध्यायः । तथापि तद्व्यावृत्तौ प्रयोजनाभाव इत्यभिप्रायेणेदमिति बोध्यम् ॥ अत्र भाष्ये लोकत एतत्सिद्धमित्युक्त्वा स्वरूपमिति शास्त्रादादेशे न स्यादिति सूत्रं कार्यमित्युक्तम् । तेन स्वं रूपमिति शास्त्राविषये लोकन्यायेन सिद्धमिति सूचितम् ॥ अनन्विधाविति निषेधोऽपि शास्त्रीयस्थानिवद्भाव एव । अतिप्रसङ्गस्तु लक्ष्यानुसारेण कचिद्लोकन्यायानाश्रयणेन परिहरणीयः । एवं च लोलुव इत्यादावनादिष्टादचः पूर्वत्वं लोकन्यायेन भवत्येवेति केचित् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—लोकत इति—यत इत्यादिः ।

प्रदीपे—एतत्—उपाध्यायस्येत्येतत् । व्यभिचाराभावेऽपि तत्तथेतस्य विशेषणं स्यात्तर्हि 'सम्भवव्यभिचाराभ्यां स्याद्विशेषणमर्थवदिति' नियमेनैतद् व्यर्थमेव स्यादिति भावः ।

उद्घोते—तत्र युक्त्यन्तरमाह—तत्स्थानेति । यद्युपाध्यायस्येत्येतच्छिष्यस्य विशेषणं स्यात्तर्ह्यमित्यादिः । तद्विशेषणम्—शिष्य विशेषणम् । इदम्—उपाध्यायस्येत्येतस्य शिष्यविशेषणत्वाभावकथनम् । शब्दकौस्तुभकारादिमतमाह—अग्रेत्यादि—केचिदित्यन्तग्रन्थेन । नेति—स्थानिकार्यमित्यादिः । सूत्रम्—स्थानिवत्सूत्रम् । शास्त्राविषये इति—आदेशे स्थानिकार्यमिति शेषः । शास्त्रीयेति—प्रत्यासत्त्येति भावः । अनेन 'अशास्त्रीयस्यापि धर्मस्यातिदेशो भवत्येव लोकन्यायादिति' सूचितम् । नन्वेवमितिप्रसङ्गः स्यादित्यतः

आह—अतिप्रसङ्गस्त्विति । यथा 'न पदान्ते'ति सूत्रे ब्राह्मणकण्डूतिरिति यलोपोदाहरणदानात्तत्र लोकन्यायानाश्रयणम् । यदि हि तत्र स आश्रीयेत, तर्हि कण्डूयतेः क्तिचि अलोपे (यलोपे कर्त्तव्ये तस्य स्थानिवत्त्वनिषेधाद्) यलोपे च कृतेऽलोपस्य स्थानिवत्त्वादुवडि यणि वा कृते लोकन्यायेन स्थानिद्वारकेऽनादिष्टादचः पूर्वत्वे गृह्यमाणे ऊठ् नोपपद्येतेति भावः ॥ 'कचिदिति' कथनस्य फलमाह—एवञ्चेति । अनतिप्रसक्ते लोकन्यायसत्त्वे चेत्यर्थः । भवत्येवेति—तेनाश्रयत्ये गुणो न, यलोपकारलोपस्य स्थानिवत्त्वादित्याशयः । 'केचिदिति' सूचितारुचिबीजन्तु—'स्वं रूपमिति' शास्त्रस्य प्रत्याख्यातत्वात् तथोक्तेरनुपपन्नत्वमेवेति बोध्यम् ॥

(सूत्रारम्भप्रयोजनसाधकभाष्यम्)

यद्यपि तावल्लोक एष दृष्टान्तः । दृष्टान्तस्यापि तु पुरुषारम्भो निवर्तको भवति ॥

(आक्षेपभाष्यम्)

अस्ति वेह कश्चित्पुरुषारम्भः ?

(समाधानभाष्यम्)

अस्तीत्याह ॥

कः ? ।

स्वरूपविधिर्नाम । हन्तेरात्मनेपदमुच्यमानं हन्तेरेव स्यात्, वधेर्न स्यात् ॥

(तत्त्वालोकः) तटस्थ उत्तरमनुवदति—अस्तीत्याहेति । समाधातेति शेषः । स्वरूपविधिः—'स्वं रूपमिति' सूत्रम् । हन्तेरिति—'तथाच स्थानिवत्सञ्ज्ञाभावे' इत्यादिः । वधेर्नस्यादिति—किन्त्वित्यादिः । 'आढौ यमहनः' इति हन्तेरुच्यमानमात्मनेपदं न हिंसाद्यथाभिधायकत्वप्रयुक्तम्, येन हन्तेरेवोच्यमानमपि तद् वधावप्युपपद्येत । किन्तु 'स्वं रूपमिति' शास्त्रात् स्वरूपप्रयुक्तमिति तेन लोकन्यायस्य बाधात् प्रकृतसञ्ज्ञाभावे वधेस्तन्नोपपद्येतेति तदुपपत्त्यर्थं स्थानिवत्सूत्रं विधेयमेवेत्याशयः ।

(सूत्रारम्भप्रयोजननिराकरणभाष्यम्)

एवं तर्ह्यार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति—स्थानिवदादेशो भवतीति । यद्यं 'युष्मदस्मदोरनादेशो' इत्यादेशो प्रतिषेधं शास्ति ॥

कथं कृत्वा ज्ञापकम् ? ।

युष्मदस्मदोर्विभक्तौ कार्यमुच्यमानं कः प्रसङ्गो यदादेशोऽपि स्यात् । पश्यति त्वाचार्यः—स्थानिवदादेशो भवतीति । अत आदेशो प्रतिषेधं शास्ति ॥

(तत्त्वालोकः) अथापि प्रकृतसूत्रं न विधेयम्, 'युष्मदस्मदोरनादेशो' इति सूत्रस्थानादेशप्रहणेनैव 'आदेशः स्थानिवत्स्यादिति'त्यस्य ज्ञापनादित्याशयेनाह—एवन्तर्हीति । अयम्—आचार्यः । एवमग्रेऽपि ।

(सूत्रारम्भप्रयोजनभाष्यम्)

इदं तर्हि प्रयोजनम्—अनन्विधाविति प्रतिषेधं वक्ष्यामीति । इह मा भूत्—यौः पन्थाः स इति ॥

(प्रदीपः) प्रतिषेधं वक्ष्यामीति । न ह्यप्रदर्शितविषयः प्रतिषेधः शक्यो विधातुमिति भावः ॥

(उद्घोतः) अप्रदर्शितविषयः । अप्रदर्शितप्रतिषेधः ॥ ननु शुष्मदस्मदोरनादेश इत्यत्र विभक्तिविषये स्वं रूपमित्यस्य लोकन्यायबाधकस्याप्राप्त्या तत्र लोकन्यायेन प्राप्ततद्धर्मलाभप्रयुक्तकार्यनिवारणेन चरितार्थस्य अनादेशग्रहणस्य ज्ञापकवासंभवाद् हनो वधेत्यादौ दोषवारणायैदं सूत्रमावश्यकमिति चेत् । स्वादिस्त्रे स्वं रूपमित्यस्य प्रवृत्त्या तत्स्वरूपाणामेव सुप्तसंज्ञकत्वेन तेषामेव विभक्तिसंज्ञकत्वेन तत्र तत्स्थानापत्त्या तद्धर्मलाभ इति लौकिकन्यायाप्रवृत्तेरित्याशयात् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इहेति—येनेत्यादिः । औकारादीनां स्थानिवत्त्वमिति शेषः । यदादेशस्य स्थानिवत्त्वं न प्राप्तं स्यात्तर्हि—अस्त्रिधौ तस्य प्रतिषेधो नोपपद्येत, 'प्राप्तौ सत्यां निषेधः' इति नियमात् । एवञ्च प्रकृतसूत्रं विषयमेवेत्याशयः ।

(सूत्रारम्भप्रयोजननिराकरणभाष्यम्)

एतदपि नास्ति प्रयोजनम् । आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति—अस्त्रिधौ स्थानिवद्भावो न भवतीति, यद्यम्—'अदो जग्धिर्ल्यप्ति किति' इति 'तिकिति' इत्येव सिद्धे ल्यप्ग्रहणं करोति । तस्मान्नार्थोऽनेन योगेन ॥

(प्रदीपः) एवं तावद्विज्ञेनाभिमनोऽर्थः सिद्ध इति प्रदर्शितम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—आचार्येति—यत् इत्यादिः । अस्त्रिधाविति—अप्राधान्येनाप्यल आश्रयणे चेति शेषः । यदास्त्रिधौ तथाप्राधान्येनाप्यल आश्रयणे स्थानिवत्त्वं स्यात्तर्हि ल्यपः स्थानिवत्त्वेन तादिकित्वादेवेष्टसिद्धौ तत्र तदग्रहणं व्यर्थमेव स्यादिति भावः । प्रकृतमुपसंहरति—तस्मादिति । तत्रत्यानादेशग्रहणेन 'स्थानिवदादेशः' इत्यंशस्य, तत्रत्यस्य ब्रह्मणेन 'अनस्त्रिधौ' इत्यंशस्यापि च लाभादित्यर्थः ।

(सूत्रसत्त्वेऽनस्त्रिधौग्रहणवैयर्थ्यनिराकरणाधिकरणम्)

(आक्षेपवार्तिकशेषभाष्यम्)

आरभ्यमाणेऽप्येतस्मिन् योगे—

(तत्त्वालोकः) एवमप्युत्तरार्थं तावत् 'स्थानिवदादेशः' इति कर्तव्यमेव । एवञ्च तस्यैव योगविभागमात्रेणोपपत्तावर्थापत्तिकं वचनं न कल्प्यं भवति । एवं स्थिते 'अनस्त्रिधावि'त्यप्यंशः स्पष्टप्रतिपत्त्यर्थं क्रियते, उत्तरसूत्रे द्वितीयविधिग्रहणस्यानुवृत्त्यर्थञ्च । तत्प्रयोजनं तत्रैव वक्ष्यते । इत्याद्याशयेनाह—आरभ्यमाणेऽपीति ।

(३१० (१) वैयर्थ्याक्षेपवार्तिकप्रथमखण्डम् ॥ १ ॥)

॥ * ॥ अस्त्रिधौ प्रतिषेधेऽविशेषणेऽप्राप्तिस्तस्यादर्शनात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अस्त्रिधौ प्रतिषेधेऽसत्यपि, विशेषणे समाश्रीयमाणे असति तस्मिन् विशेषणे अप्राप्तिर्विधेः । प्रदीप्य प्रसीद्य ॥

किं कारणम् ? ।

तस्यादर्शनात् । वलादेरित्युच्यते । न चात्र वलादिं पश्यामः ॥

(प्रदीपः) इदानीं क्रियमाणेऽपि सूत्रेऽनस्त्रिधाविति न कर्तव्यमित्याह—अस्त्रिधौ प्रतिषेध इति । प्रदीप्येति न भवति, इद्विधौ वलादेरिति विशेषणमाश्रितम् । तच्च क्वो ल्यविति वस्तुस्थित्याऽसिद्धिर्मपि वलादित्वं स्थानिन्यविवक्षितत्वादर्शनाश्रितम् । तथा होडादिरपि क्त्वा भवत्येव, क्त्वा केवलोऽपि, आकारान्तोऽपि, ज्ञात्वातीकारान्तोऽपि, दत्त्वायेति च यगन्तोऽपि, इक्षोनमिति मान्तोऽपि । तत्र क्त्वामात्रप्रतिबद्धं यत्कार्यं कृत्त्वप्रत्ययत्वान्यत्वादि तदादेशेऽतिदिश्यताम्, न तु वलादित्वमिति ल्यपो न स्वतो नापि स्थानितो वलादित्वमिति भावः सिद्ध एवेति भावः ॥

(उद्घोतः) क्रियमाणेऽपीति । मन्दमत्यनुग्रहायेत्याशयः ॥ न पदान्तेत्यत्र निषेध्यसमर्पणाय चावश्यकं तदिति बोध्यम् ॥ अनस्त्रिधाविति न कर्त्तव्यमित्यस्य विधिपदघटितं न कर्त्तव्यमित्यर्थः ॥ असत्यपीति भाष्ये च्छेदः । अस्त्रिधौ प्रतिषेधे इत्यस्य चैतद्विशेषणम् । अप्राधान्येनालाश्रयणेऽपि निषेधार्थं क्रियमाणे विधिग्रहणेऽसत्यपीत्यर्थः ॥ वार्तिके—अविशेषणे इति च्छेदः । लक्ष्ये विशेषणाभावे इति तदर्थः । तदाह—विशेषणे समाश्रीयमाण इति । विधाविति शेषः ॥ असतीत्यादेः प्रयोग इति शेषः ॥ सामान्यातिदेशे विशेषानतिदेश इति हेतुं व्याचक्षाणो वलादित्वस्य विशेषत्वं दर्शयति—तच्चेति ॥ अविवक्षितत्वादिति । विवक्षाकारणयत्नविशेषविषयीकृतत्वाभावादित्यर्थः ॥ उपात्तरूपव्याप्यरूपविवक्षा हि यत्ने सत्येव भवति । अत एव सनी मीलत्र सः सीत्यतः सीत्यनुवर्तितम् । न च तथा कश्चित्तनः प्रकृते । एवं च वलादेरादेशो वलादिवदित्येवं वाक्यकल्पनात्र नेति भावः ॥ तत्र वलादित्वस्य क्त्वान्याप्यत्वं दर्शयितुमाह—तथाहीति । आकारान्तोऽपीत्यादि दृष्टान्तार्थम् ॥ यत्कार्यमिति । यो धर्म इत्यर्थः । क्त्वावत् ल्यवित्येव वाक्यकल्पनेति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इष्टपदाध्याहारेण वार्तिकं योजयति—अस्त्रिधौ प्रतिषेधेऽसत्यपीति । अप्राधान्येनालाश्रयणेऽपि स्थानिवत्त्वस्य निषेधार्थं क्रियमाणे विधिग्रहणेऽसत्यपीत्यर्थः । विशेषणे समाश्रीयमाणे इति—विधिसूत्रेऽस्त्रिधौ विशेषणे समाश्रीयमाणे सति, प्रयोगं तस्मिन् विशेषणेऽसति विविधजस्याप्राप्तिरित्यर्थः । प्रदीप्य प्रसीद्येति—यथेत्यादिः । इत्यादाविधिविधेरप्राप्तिरिति शेषः । किं कारणम्—कस्मात् कारणात् । तस्य—विशेषणस्य । वलादेरिति—यतः 'आर्षधातुकस्येड् वलादेरिति' विधिसूत्रे इत्यादिः । विशेषणमिति शेषः । वलादिमिति—आर्षधातुक-ल्यपमित्यादिः । एवञ्च तदर्थं विधिग्रहणं न विषयमित्याशयः ॥

प्रदीपे—सूत्रे—स्थानिवत्सूत्रे । इद्विधाविति—यत् इत्यादिः । भवत्येवेति—क्त्वेत्यादिः । केवलोऽपीति—क्त्वा भवत्येवेति शेषः । आकारान्तोऽपीति—क्त्वा, क्त्वा भवत्येवेति शेषः । एवमग्रेऽपि सर्वत्र । तत्र—तेषां मध्ये ।

उद्घोते—तत्कारणे युक्त्यन्तरमप्याह—न पदान्तेत्यत्रेति । तत्प्रकृतसूत्रम् । विधिपदघटितं नेति—समुदायद्वाराऽवश्यं विनियोगादिति भावः । अप्राधान्येनेति—एवञ्चेत्यादिः । लक्ष्य इति—तथेत्यादिः । तदाह—तदुपपादयितुमाह । तत्र बीजमाह—विवक्षेति । हि—यतः । सीत्यनुवर्तितमिति—तत्र हि—उपात्तरूपं सत्त्वं, तद्व्याप्यरूपं सादित्वं, तद्विवक्षा च सीत्यनुवृत्तिरूपवत्त्वादेव भवतीति भावः । तत्र—प्रदीप्येत्यादौ । प्रकृतानुपयोगादाह—दृष्टान्तार्थमिति ।

(वैयर्थ्यबाधकभाष्यम्)

ननु चैवमर्थ एवायं यत्नः क्रियते—अन्यस्य कार्य-
मुच्यमानमन्यस्य यथा स्यादिति ॥

(उद्द्योतः) सामान्यातिदेशे इत्यादिवार्तिकखण्डमवतार-
यति—ननु चेति ॥ भाष्ये एवमर्थशब्दं व्याचष्टे—अन्यस्येति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अयं यत्नः—प्रकृतसञ्चारम्भरूपो यत्नः ।
तथा च—स्थानिवत्त्वेन रूपोऽपि बलादित्वात्तत्रैतत् प्रसज्येतेति अप्रा-
धान्येनालाश्रयणेऽपि तन्निषेधार्थं विधिग्रहणमावश्यकमेवेत्याशयः ।

(वैयर्थ्यसाधकभाष्यम्)

सत्यम् एवमर्थः, न तु प्राप्नोति ॥

किं कारणम् ? ।

(तत्त्वालोकः) एवमर्थ इति—अयं यत्न इत्यनुपज्यते । प्रा-
प्नोतीति—अतिदेशेन रूपो बलादित्वमित्यादिः । किं कारणम्—
कस्मात् कारणम् ।

(३६० (२) वैयर्थ्यान्नेपसाधकवार्तिकद्वितीयखण्डम् ॥ २ ॥)

॥ ❀ ॥ सामान्यातिदेशे हि विशेषान-
तिदेशः ❀ ॥

(भाष्यम्)

सामान्ये ह्यतिदिश्यमाने विशेषो नातिदिष्टो भव-
ति । तद्यथा—‘ब्राह्मणवदस्मिन् क्षत्रिये वर्तितव्यम्’
इति सामान्यं यद् ब्राह्मणकार्यं, तत् क्षत्रियेऽतिदिश्यते ।
यद्विशिष्टं माठरे कौण्डिन्ये वा, न तदतिदिश्यते । एव-
मिहापि यत्सामान्यं प्रत्ययकार्यं तदतिदिश्यते, यद्विशिष्टं
बलादेरिति न तदतिदिश्यते ॥

(प्रदीपः) ब्राह्मणवदिति । सामान्यशब्दोपादानेन यत्र
कार्यमतिदिश्यते, तत्र विशेषस्याशब्दार्थत्वाद्विशेषाश्रयकार्यान्तिदेशः ।
यत्र तु विशेषशब्दोपादानेनातिदेशस्तत्र विशेषातिदेशो भवत्येव ॥

(उद्द्योतः) अशब्दार्थत्वादिति । यद्यपि क्त्वावदित्युक्तेऽ-
शब्दार्थप्रत्ययत्वादेरप्यतिदेशो भवति तथापि व्याप्येन व्यापकानु-
मानात्तदुपस्थितिवद्भाष्योपस्थितौ मानाभाव इति भावः ॥ यत्र
स्विति । गोतोषिदित्यादौ ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—कार्य-धर्मः । अथवा ब्राह्मणत्वसामा-
न्याश्रितं यत्कार्यमिति समुदितार्थः । यद्विशिष्टं—यश्च विशेषः । अथवा
यच्च माठरत्वादिविशेषाश्रितं कार्यमिति समुदितार्थः । एवमग्रेऽप्युक्तम् ।
प्रदीपे—सामान्येति—सामान्यवाचकोत्यर्थः । विशेषशब्देति-
विशेषवाचकशब्देत्यर्थः ।

(वैयर्थ्यबाधकसिद्धान्तिभाष्यम्)

यद्येवम्—अग्रहीत्, ‘इट ईटि’ इति सिचो लोपो न
प्राप्नोति ॥ अनल्विधाविति पुनरुच्यमाने इहापि प्रति-
षेधो भविष्यति—प्रदीप्य प्रसीज्येति, विशिष्टं ह्येषोऽ-
लमाश्रयते वलं नाम । इह च प्रतिषेधो न भविष्यति—
अग्रहीदिति, विशिष्टं ह्येषोऽनलमाश्रयते इदं नाम ॥

(प्रदीपः) अग्रहीदिति । अग्रोऽलिटि दीर्घ इति दीर्घे कृत
इति भावः ॥ दीर्घविधौ ह्यचपरिभाषोपस्थानादच एव स्थानित्वम् ।
इट् त्वजन्तराणां व्यावर्तक इतीदृकार्यं विशेषकार्यत्वाच्च प्राप्नोति ॥
तथा प्रदीप्येति गुणप्रतिषेधो न प्राप्नोति । देवित्वेत्यादावकितोऽपि
क्त्वाप्रत्ययस्य संभवात् कित्वस्यापि बलादित्ववन्न स्यादतिदेशः ॥
तस्माद्विशेषकार्यातिदेशज्ञापनार्थमनल्विधाविति कर्तव्यमिति भावः ।
अनुबन्धकार्येषु चानल्विधाविति प्रतिषेधो न प्रवर्तते, स्थानिन्यनु-
बन्धस्यासन्निधानात् । असन्त एवानुबन्धाः कार्यस्य विशेषका इति
सिद्धान्तव्यवस्थापनात् ॥ विशिष्टं ह्येषोऽनलमिति । इट् ईटीति
सलोपे समुदायरूपेणाश्रयणाद् अग्रोऽलिटि दीर्घ इत्यत्रापि इट् एव
स्थानित्वं नाचः । अनियमाप्रसङ्गान्नियमफलाया अचपरिभाषाया
अनुपस्थानात् ॥

(उद्द्योतः) अथ सिद्धान्ति विशेषानतिदेशे दूषणं वदन्
तज्ज्ञापनार्थमेवानल्विधावित्यावश्यकमित्याह—भाष्ये—यद्येवमिति ।
यदि विशेषानतिदेश इत्यर्थः ॥ दीर्घे कृते इति । दीर्घदृष्ट्या
सिजलोपस्यासिद्धत्वादिति भावः ॥ ननु दीर्घस्य ‘इट्’ इति समुदाय-
स्थानिकत्वेन तद्बुद्धीदृत्वाश्रयो लोपः स्थानिवत्त्वेन स्यादेव, स्थानी
चादेशविधायुपात्त एवेत्यत आह—दीर्घेति ॥ नन्वच एव स्थानित्वे
ग्रहणमित्यादावपि दीर्घः स्यादत आह—इट् स्विति ॥ भाष्ये सिचो
लोपो न प्राप्नोतीत्यस्य तस्मादनल्विधाविति वक्तव्यमिति शेषः ॥
विशेषानतिदेशे दूषणान्तरमाह—तथेति ॥ अकितोऽपीति । न
क्त्वा सेडिति किञ्चनिषेधादिति भावः ॥ तस्मादिति । न च क
इट्, बुभ्यामित्यादिव्यावृत्त्या तस्य चारितार्थार्थकं ज्ञापकत्वमिति
वाच्यम् । अप्राधान्येनाप्यलाश्रयणे आर्धधातुकस्येडित्यादौ निषेध-
प्रवृत्तये क्रियमाणं विधिग्रहणं प्रकृतार्थज्ञापकम् । विशेषानतिदेशे तेषा-
मसंग्रहेण तद्वैयर्थ्यस्य स्पष्टत्वात् ॥ वार्तिकेऽपि विधिपदघटिते प्रति-
षेधेऽस्त्यपीत्यर्थः ॥ ज्ञापिते विशेषातिदेशेऽनल्विधावित्यस्य चारि-
तार्थ्यं दर्शयति—भाष्ये इहापि प्रतिषेधेत्यादि ॥ ननु कित्वस्याल-
विधित्वेन क्लृप्ति चेति निषेधे स्थानिवत्त्वाभावात्प्रतिदीव्येत्यादौ
गुणः स्यादत आह—अनुबन्धेति ॥ स्थानिनोति । स्थान्यलाश्रये
विधौ स्थानिवत्त्वनिषेधादिति भावः ॥ न रूपीति लिङ्गमप्यत्र
बोध्यम् ॥ नन्वेवमप्यग्रहीदिति दीर्घस्थानिभूताज्जुरूपेकाराश्रय एव
सिजलोपः । अनुबन्धस्तु उपदेश एव लुप्त इति तत्रापि स्थानिवत्त्व-
निषेधः स्यादतो भाष्ये विशिष्टं ह्येष इति । एवं च दीर्घ इडवदित्ये-
वातिदेशकल्पना, स्थानितावच्छेदकं च शास्त्रोपात्तरूपमेव । तच्च
नास्वरूपमिति इट् इत्यादि न स्थान्यल्वृत्तिधर्माश्रयम् । एवं च यत्र
शास्त्रे विशेष्यतया विशेषणतया वा आदेशस्थानिभूतो योऽल
तस्मान्निसंबन्धी वा योऽल तन्मात्रवृत्तिधर्माश्रयणं तादृशे विधौ
हि निषेधः ॥ अत्र च शब्दतो विशिष्टमलमिति भावः ॥ सिद्धान्तव्यवस्थापना-
दिति । इदं निरनुबन्धकानुवादेन विहितदेशविषयम् । क्त्वो रूप-
वित्यादौ सानुबन्धकानुवादेनादेशविधौ तु यथाऽनुबन्धकार्यस्याल-
वित्वाभावस्तथाऽनेकाल्विधित्वत्र निरूपितम् ॥ अत्रापि एव
स्थानित्वमिति । अन्यथा स्थान्यल्वृत्तौत्वाश्रयस्य लोपस्याल-
वित्वात्तत्र तत्स्थानिवत्त्वानुपात्तविशेषातिदेशोऽपीति भावः ॥ एवं च
तदुदाहरणे विशेषानतिदेशेऽपि न दोषः । एतदेवाभिप्रेत्य स्वयं प्रदी-
प्येति गुणापत्तिविशेषानतिदेशे दूषणमुक्तम् । वस्तुतो भाष्योक्तदो-
षोऽपि दृढ एव । तथा हि अनल्विधावित्यस्याभावे प्रायोगिकस्था-
नितमादायैव वाक्योपप्लवः स्यात् । तदुक्तिं निवर्त्यैवादेशदुर्ज्ञेय-

मानत्वेन तस्यैव मुख्यस्थानित्वात् । यद्येवमित्यस्य विशेषानतिदेश-
माश्रित्य विधिग्रहणाकरणे इत्यर्थः । एवं च दीर्घस्थान्यलपरस्य कार्यं
लोप इति स्थानिवद्भावेन तदप्राप्तिरिति पूर्वपक्षः ॥ विधावित्युक्तौ तु
न दोषः, शास्त्रस्योपस्थित्या शास्त्रोपात्तस्थान्यादेशभावस्य निमित्तस्य
च ग्रहणमिति न दीर्घोऽल्विधिरित्युत्तरम् ॥ तदेतद्देशोऽनलमित्य-
नेन दीर्घादिविधिरित्यर्थकेन ध्वनितमिति बोध्यम् । अत एव भोभ-
गोअघो इति सूत्रे भाष्ये रेफस्थानिकविसर्गस्य स्थान्यलवृत्तिधर्मर-
त्वाश्रयं कार्यं नाल्विधित्वादित्युक्तम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अग्रहीदिति—तर्हि—दीर्घस्य स्थानि-
वत्त्वेनेद्वालाभादित्यादिः । इत्यत्रेति शेषः । प्रतिषेध इति—स्था-
निवत्त्वस्येत्यादिः । एवमग्रेऽपि । एषः—इत् । एषः—सिज्जलोपः ।

प्रदीपे—इत्कार्यम्—इत्त्वाश्रितकार्यम् । विशेषेति—विशेषा-
श्रितेत्यर्थः । एवमग्रेऽपि । देवित्वेत्यादाविति—यत् इत्यादिः । अनु-
बन्धकार्येषु—अनुबन्धाश्रितकार्येषु । अनुबन्धानामनेकान्तत्वम्,
एकान्तत्वे चान्तरङ्गलोपेन स्थान्यादेशसम्बन्धात्पूर्वमेवानुबन्धानामप-
हारमभिप्रेत्याह—स्थानिनीति । नन्वेवं कथमनुबन्धास्तस्य विशेष-
का इत्यत आह—असन्त एवेति । ‘अनियमे नियमकारिणी परि-
भाषे’ति सिद्धान्तमभ्युपेत्य तत्र हेतुमाह—अनियमेति ।

उद्योते—तज्ज्ञापनार्थम्—विशेषातिदेशज्ञापनार्थम् । लोप
इति—सिज्जलोप इत्यर्थः । तस्येति शेषः । ननु प्रयोगे न तस्य स्थानि-
तेत्यत आह—स्थानी चेति । तस्य—विधिग्रहणस्य । अप्राधान्ये-
नापीति—यत् इत्यादिः । वार्त्तिकविरोधं परिहरति—वार्त्तिकेऽपी-
ति । किंत्वस्य—किंत्वाश्रितकार्यस्य । अत्र—अनुबन्धाश्रितकार्येष्व-
तिदेशे । एवमपि—प्रदीप्येत्यादिसिद्धावपि । भाष्याशयमाह—
एवञ्चेति । विशेषातिदेशे ज्ञापिते चेत्यर्थः । एवं सति—अनल्विधा-
विति वाक्यार्थमाह—एवञ्चेति । अत्र च—‘इत् ईट्’त्यत्र च । कैय-
टोक्तेऽरुचि सूत्रयति—इदमिति । निरूपितमिति—शिद्ग्रहणेना-
नुबन्धानामलव्यवहारभावस्य ज्ञापनादिति भावः । लोपस्य—
सिज्जलोपस्य । तदुदाहरणे—अग्रहीदित्यत्र । एतदेवेति—इमामेवा-
रुचिमित्यर्थः । कैयटोक्तं दूषयति—वस्तुत इति । लोपः—सिज्जलोपः ।
अत एव—अस्याभ्युपगमादेव ।

(आक्षेपवार्त्तिकादिशेषभाष्यम्)

यदि तर्हि सामान्यमप्यतिदिश्यते, विशेषश्च ॥

(३६१ (१) आक्षेपसाधकवार्त्तिकप्रथमखण्डम्)

॥ ॐ ॥ सत्याश्रये विधिरिष्टः ॥ ॐ ॥

(भाष्यम्)

सति च वलादित्वे इटा भवितव्यम् । अरुदिताम् ।
अरुदितम् । अरुदितम् ॥

(उक्ताशयानभिज्ञभाष्यम्)

किमतो यत्सति भवितव्यम् ? ।

(३६१ (२) आक्षेपवार्त्तिकद्वितीयखण्डम् ॥)

॥ ॐ ॥ प्रतिषेधस्तु प्राप्नोत्यल्विधित्वात् ॥ ॐ ॥

(भाष्यम्)

प्रतिषेधस्तु प्राप्नोति ॥

किं कारणम् ? ॥

अल्विधित्वात् । अल्विधिरयं भवति । तत्रानल्वि-
धाविति प्रतिषेधः प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) सत्याश्रय इति । आश्रीयत इत्याश्रयः । यथा
वलादित्वमिद्विधौ । तत्रेडागमस्याल्विधित्वादनल्विधौ च स्थानिव-
द्भावविधानादरुदितमिति स्थानिकार्यमिडागमो न प्राप्नोति ॥

(उद्घोषः) भाष्ये यदि तर्हि सामान्यमिति । अनल्विधा-
विति ज्ञापकात् । तज्ज्ञापनार्थं चानल्विधाविति यदि क्रियत इत्यर्थः ॥
आश्रयशब्दस्य भावसाधनत्वे वलादित्व इति तद्विवरणमसंगतं स्या-
दत आह—आश्रीयत इति ॥ स्थानिकार्यमिति ॥ सार्वधातुकत्वा-
भावादिति भावः ॥ भाष्ये—प्रतिषेधस्त्विति । आदेशः स्थानिवद्,
अलाश्रये विधौ तु नेति सूत्रार्थ इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तर्हीति—अस्य ‘सती’त्यनेनान्वयः ।
कमिकौ च—तू वाक्यालङ्कारकौ । इदेति—‘रूदादिभ्यः सार्वधातुके’
इत्यनेनेति भावः । अरुदितेति—इत्यादाविति शेषः । किं कारणम्—
कस्मात् कारणात् । एवमग्रेऽपि । अल्विधिरिति—यत् इत्यादिः ।
तत्रेति—अत इत्यादिः । यदि विशेषातिदेशज्ञापनार्थम् ‘अनल्वि-
धावि’ति क्रियते, तर्हि—अरुदितमित्यादावित्यो वलाश्रयत्वेनाल्विधि-
त्वाद् ‘अनल्विधावि’ति निषेधेन तामादेः स्थानिवत्त्वेन स्थानिगतवला-
दित्वानुपपत्तेरिदं नोपपद्येतेति भावः ।

प्रदीपे—तत्र—इद्विधेर्वलादित्वाश्रयत्वे सति । न प्राप्नोतीति—
आदेशे इत्यादिः ।

उद्योते—भाष्याशयमाह—तज्ज्ञापनार्थञ्चेति । विशेषातिदेश-
ज्ञापनार्थञ्चेत्यर्थः । अग्रिम—‘तत्रानल्विधाविति प्रतिषेधः प्राप्नोती’ति
भाष्यमभिप्रेत्यैतदाशयमाह—सार्वधातुकत्वेति । स्थानिवत्त्वेन तामा-
दावित्यादिः । अलि स्थानिसम्बन्धो नेत्याशयेनाह—अलाश्रय इति ।
सूत्रेति—प्रकृतेत्यादिः ।

(३६२ सिद्धान्तिसमाधानवार्त्तिकम् ॥ ४ ॥)

॥ * ॥ न वानुदेशिकस्य प्रतिषेधादितरेण
भावः ॥ ॐ ॥

(भाष्यम्)

न वा एष दोषः ॥

किं कारणम् ? ।

आनुदेशिकस्य प्रतिषेधात् । अस्त्वत्रानुदेशिकस्य
वलादित्वस्य प्रतिषेधः । स्वाश्रयमत्र वलादित्वं भवि-
ष्यति । नैतद्विषयमहो वलादिर्न वलादिरिति ॥

किं तर्हि ? ।

स्थानिवद्भावात् सार्वधातुकत्वमेषितव्यम् ॥

(प्रदीपः) न वेति । अतिदेश एवानुदेशः, स प्रयोजनं यस्य
तदानुदेशिकम् । तत्र स्वाश्रयं वलादित्वमाश्रित्य स्थान्याश्रयं च सार्व-
धातुकत्वमिद्विधास्यते ॥

(उद्घोषः) समाधत्ते—नवेति । स प्रयोजनं प्रयोजको यस्य
वलादित्वस्येत्यर्थः ॥ करणे व्युत् । पदसंस्कारपक्षाश्रयेण तु अतिदेशः
प्रयोजनमिति प्रयुक्तम् ॥ शङ्किताह—नैतद्विषयमह इति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—‘न वा’ एष दोषः, यतः आनुदेशि-

कस्य—अतिदेशप्रयोज्यस्य बलादित्वस्य प्रतिषेधात्—प्रतिषेधेऽपि
इत्येते—आनुदेशिकातिरिक्तेन स्ववृत्तिबलादित्वेनात्र भावः—इट्-
कार्यम् भविष्यतीति वार्त्तिकार्थमभिप्रेत्य तद्व्याचष्टे—न वेति ।
प्रतिषेधादिति—बलादित्वस्येत्यादिः । स्वाश्रयमिति—तथाप्यानु-
देशिकातिरिक्तमित्यादिः । बलादित्वमिति—आश्रित्येडिति शेषः ।
स्थानिवद्भावादित्यादिः प्राप्नोतीत्यन्तो ग्रन्थः शङ्कितुरेव । तथा च—
'किं तर्ही' त्यस्य 'उच्यते' इति शेषः, तथा 'प्राप्नोती'त्यस्य 'इति'
इति शेषः । अथवा—स्थानिवद्भावादित्यादिः एषितव्यमित्यन्तो
ग्रन्थः समाधातुः, तथा तत्रेत्यादिः प्राप्नोतीत्यन्तो ग्रन्थः शङ्कितुः ।
एवञ्च—किं तर्हि विवादास्पदम्, अर्थात् न किमपि । यतः स्थानि-
वद्भावादित्यादिरीत्याऽत्र ग्रन्थयोजना विधेया ।

उद्भूतो—'स प्रयोजनं यस्येति प्रदीपस्यार्थमाह—स प्रयोज-
नमिति । करणे इति—तथा च प्रयोजनमित्यत्रेत्यादिः । ननु यथे-
वन्तर्हि तथैव कुतो नोक्तमित्यत आह—पदसंस्कारपदेति ।

(आक्षेपोपसंहारभाष्यम्)

तत्रानल्विधाविति प्रतिषेधः प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) तत्रानल्विधाविति । इडागमार्थमत्र स्थानिव-
द्भावः प्रार्थ्यते । इट् चाल्विधिरिति अनल्विधाविति प्रतिषेधात् सार्व-
धातुकत्वस्यापीड्यत्वादित् न प्राप्नोतीति ॥

(उद्भूतोः) ननु सार्वधातुकत्वस्यालुधर्मत्वाभावात् कथं प्रति-
षेधप्राप्तिरत आह—इडागमेति ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—इट् चेति—अत्र 'इट् च (बलाश्र-
यत्वाद्) अल्विधिरिति इडर्थत्वात्सार्वधातुकत्वस्यापि अनल्विधाविति
प्रतिषेधाद् (अतिदेशस्यासम्भवाद्) इट् न प्राप्नोतीति (भावः)
इति रीत्याऽन्वयः ।

(स्थान्यलाश्रयविधौ प्रतिषेधसाधनाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

किं पुनरादेशिन्यत्याश्रीयमाणे प्रतिषेधो भवत्या-
होस्विदविशेषेण आदेशो, आदेशानि च ? ॥

(प्रदीपः) इदानीं यथात्र प्रतिषेधो न प्रवर्तते तथा विचारपूर्वकं
प्रतिपादयितुमाह—किं पुनरिति । आदेशोऽस्यास्तीत्यादेशी स्थानी ।
किं स्थान्यलाश्रये कार्ये स्थानिवत्त्वनिषेधोऽलमात्राश्रय इति विचारः ।
किं प्रत्यासत्तिराश्रीयतेऽथवा व्याप्तिरिति भावः ॥

(उद्भूतोः) उक्तदोषमपरिहृत्य विचारान्तरारम्भोऽनुपपन्न
इत्यत आह—इदानीमिति ॥ प्रतिपादयितुमिति । वादियुत्वेनैव
प्रतिपादयितुमित्यर्थः ॥ आदेशोऽस्येति । आदेशिनीत्यलीत्यनेन
व्यधिकरणं, स्थानिसम्बन्धलाश्रय इत्यर्थः । सम्बन्धिन एवाधिकरणत्व-
विवक्षया सप्तमी । अल एव स्थानित्वे तु व्यपदेशिवद्भावेन तत्त्वमिति
बोध्यम् ॥ सन्देहबीजं दर्शयति—किमिति ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—यथाऽत्र प्रतिषेधो न प्रवर्तते तथे-
ति—यद्रूपवैकल्याच्छास्त्रप्रवृत्तिरतिदेश्यतद्रूपस्य स्थान्यलसाधारण-
धर्मत्व एव 'अनल्विधावि'ति प्रतिषेधः प्रवर्तते इति सिद्धान्तः । तथा
च—प्रकृते आदेशस्य स्वतो बलादित्वात् सार्वधातुकत्ववैकल्यप्रयुक्तैव
शास्त्रप्रवृत्तिः, तस्य च न स्थान्यलसाधारणधर्मता, तदितरस्मिन्नपि
सत्त्वादिति तस्यातिदेश्यत्वस्य निषेधो न प्रवर्तते इति तं सिद्धान्त-
मित्यर्थः । अथ—अथवा । प्रत्यासत्तिरिति—अलि स्थानिन इत्यादिः ।

उद्भूतो—व्यधिकरणमिति—अत इति शेषः । नन्वेवमादे-

शिनीत्यत्र षष्ठ्युचितेत्यत आह—सम्बन्धिन एवेति । तत्त्वम्—
स्थानिसम्बन्धित्वम् । एवञ्च—स्थानिरूप—स्थान्यवयवान्यतरालाश्रये
इत्यर्थः । यथादेशिनीत्यस्यालीत्यनेन सामानाधिकरण्यमभ्युपगम्येत,
तर्हि—स्थान्यवयवस्यालोऽसंग्रहः । यदि च तस्य तेन वैयधिकरण्येऽपि
'आदेशिनी'त्यत्र वस्तुत आधारायै सप्तम्यभ्युपगम्येत, तर्हि स्थानि-
रूपस्यालोऽसंग्रह इति भावः ।

(भाष्यम्)

कश्चात्र विशेषः ? ॥

(तत्त्वालोकः) अत्र—पक्षद्वये ।

(३६३ प्रथमपक्षाक्षेपवार्तिकम् ॥ ५ ॥)

॥ ❀ ॥ आदेश्यल्विधप्रतिषेधे कुरुवध-
पिबां गुणवृद्धिप्रतिषेधः ॥ ❀ ॥

(भाष्यम्)

आदेश्यल्विधप्रतिषेधे कुरुवधपिबां गुणवृद्धयोः
प्रतिषेधो वक्तव्यः ॥

कुर्वित्यत्र स्थानिवद्भावादङ्गसंज्ञा, स्वाश्रयं च
लघूपधत्वम्, तत्र लघूपधगुणः प्राप्नोति ॥

वधक इत्यत्र स्थानिवद्भावादङ्गसंज्ञा, स्वाश्रयं
चादुपधत्वम्, तत्र वृद्धिः प्राप्नोति ॥

पिबेत्यत्र स्थानिवद्भावादङ्गसंज्ञा, स्वाश्रयं च लघू-
पधत्वम्, तत्र [लघूपध] गुणः प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) वधक इति । हन्तेर्बुलि बहुलं संज्ञाछन्दसोरिति
वक्तव्यम् । अन्नवधकगात्रविचक्षणजिराद्यर्थमिति वधादेशः ।
स च हलन्त इति दोषोपन्यासः । अदन्तत्वे त्वछोपस्य स्थानिवद्भावा-
द्वृद्धयभावः ॥

(उद्भूतोः) स्थानिवद्भावादिति ॥ अचः परस्मिन्नित्यनेन ।
एवं चोपधात्वाभावो अणित्परत्वाभावश्चेति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—स्थानिसम्बन्धलाश्रये कार्ये 'अनल्वि-
धावि'ति प्रतिषेधस्य प्रवृत्तिरिति प्रथमपक्षे अङ्गत्वस्य स्थान्यलसाधा-
रणधर्मत्वाभावेन तस्यातिदेश्यत्वे तत्प्रतिषेधाप्रवृत्तेः कुर्वित्यादिषु
स्थानिवद्भावेनाङ्गत्वात् प्राप्तयोर्गुणवृद्धयोः प्रतिषेधार्थमपूर्वं तत्प्रतिषेध-
वचनं कर्तव्यमभवतीति गौरवमित्याशयेनाह—आदेश्यल्विधप्रति-
षेधे इति । स्थानिसम्बन्धलाश्रयविधौ 'अनल्विधावि'ति प्रतिषेधस्य
प्रवृत्तिस्वीकारे इत्यर्थः । वृद्धिरिति—अत उपधायाः इत्यनेनेत्यादिः ।
स्वाश्रयमिति—अत्र स्वपदेनादेशो विवक्षितः ।

प्रदीपे—'बहुलं तणीति वक्तव्यम् । किमिदं तणीति । संज्ञाछन्द-
सोर्ग्रहणमिति भाष्यफलितं निर्दिशति—बहुलं संज्ञेति ।

उद्भूतो—एवञ्चेति—अछोपस्य स्थानिवत्त्वे चेत्यर्थः । वृद्धिस्था-
निन इति शेषः ।

(द्वितीयपक्षाङ्गीकारभाष्यम्)

अस्तु तर्ह्यविशेषेण—आदेश आदेशानि च ॥

(तत्त्वालोकः) यदि प्रथमपक्षे उक्तरीत्या गौरवम्, तर्हि—
अल्मात्राश्रयविधौ 'अनल्विधावि'ति निषेधस्य प्रवृत्तिरिति द्वितीयपक्ष
एवास्तु । अत्र च पक्षे—उपधाश्रितत्वादल्वित्वमापन्ने लघूपधगुणदौ

कर्तव्ये 'अनस्विधावि'ति निषेधप्रवृत्तेस्तदर्थमङ्गत्वातिदेशस्याभावात् लघूपधगुणाद्यप्राप्तेरपूर्वं तत्प्रतिषेधवचनं न कर्तव्यमभवतीति लाघवमप्यस्तीत्याशयेनाह—अस्तु तर्हीति । अविशेषेणेत्यस्य व्याख्या—आदेशे आदेशिनि चेति । एवम्पूर्वत्रापि ।

(३६४ द्वितीयपञ्चाक्षेपवार्तिकम् ॥ ६ ॥)

॥ * ॥ आदेश्यादेश इति चेत्सुप्तिङ्कृ-
दतिदिष्टेषूपसंख्यानम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

आदेश्यादेश इति चेत्सुप्तिङ्कृदतिदिष्टेषूपसंख्यानं कर्तव्यम् ॥

सुप्—वृत्ताय प्लत्ताय । स्थानिवद्भावात्सुप्संज्ञा, स्वाश्रयं च यच्चादित्वं, तत्र प्रतिषेधः प्राप्नोति । सुप् ॥

तिङ्—अरुदितम् । अरुदितम् । अरुदित । स्था-
निवद्भावात्सार्वधातुकसंज्ञा, स्वाश्रयं च वल्पादित्वं, तत्र प्रतिषेधः प्राप्नोति । तिङ् ॥

कृदतिदिष्टं—भुवनं सुवनं धुवनम् । स्थानिवद्भावा-
त्प्रत्ययसंज्ञा, स्वाश्रयं चाजादित्वं, तत्र प्रतिषेधः प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) सुप्तिङ्कृदतिदिष्टेष्विति । आदिष्ट एवातिदिष्टो विवक्षितः ॥ उपलक्षणं चैतत् । तद्धितादेशेष्वपि न प्राप्नोति—लैगवा-
यन इति । अत्र हि स्वाश्रयमजादित्वं, स्थानिवद्भावात्तद्धितत्वम् ॥

(उद्घोतः) अतिदेशोऽतिदिष्टं चेदर्थसङ्गतिरत आह—आ-
दिष्ट एवेति । सुबादीनामादेशेष्वित्यर्थः । तेषु दीर्घत्वे इति उवञ्चि च स्थानिवत्त्वप्रतिषेधः प्राप्नोति ॥ तद्धितत्वमिति । अस्य तद्धिते ओर्गु-
णविधानादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—समाहारद्वन्द्वे एकत्वे नपुंसकत्वे च सप्तम्यां निष्पन्नम् 'आदेश्यादेशे' इति प्रयुजानो द्वितीयपक्षे दोषमाह—
आदेश्यादेश इति चेदिति । अल्मात्राश्रयविधौ 'अनस्विधावि'ति प्रतिषेधस्य प्रवृत्तिरिति द्वितीयपक्षोऽन्युपगम्यते यदीत्यर्थः । तर्हीति शेषः । सुप्तिङ्कृदतिदिष्टेष्विति—अत्र द्वन्द्वोत्तरं षष्ठोत्तरपुरुषस्य सत्त्वाद्
द्वन्द्वान्ते वर्तमानस्य 'नपुंसके भावे क्तः' इत्यनेन क्ते निष्पन्नस्यादेशा-
र्थक्यत्वातिदिष्टपदस्य 'द्वन्द्वान्ते द्वन्द्वादौ वा श्रयमाणं पदं प्रत्येकमभि-
सम्बध्यते' इति न्यायेन प्रत्येकमन्वयात्—सुप् आदेशे, तिङ् आदेशे, कृत आदेशे चेत्यर्थः । स्थानिवत्त्वस्येति शेषः । अत्र पक्षेऽपि—लघूपध-
गुणादौ कर्तव्ये तत्र तत्र स्थानिवत्त्वप्रतिषेधस्योपपत्तेरिव दीर्घत्वादौ कर्तव्ये तत्र—तत्र तस्यापत्तेः स्थानिवत्त्वोपसंख्यानस्य कर्तव्यत्वाद्
गौरवम् । एवञ्च—प्रथमपक्षोक्तगौरवस्याभावाद् द्वितीयपक्षे लाघव-
स्येव द्वितीयपक्षोक्तगौरवस्याभावाद् प्रथमपक्षेऽपि लाघवस्य सत्त्वाद्
पक्षद्वयेऽपि साम्यमेवेत्याशयः ।

प्रदीपे—एतदिति—तद्धितादेशानामपि, यत इति शेषः । न
प्राप्नोतीति—स्थानिवत्त्वमित्यादिः । स्थानीति—तथेत्यादिः ।

उद्घोते—चेदिति—तर्हीति शेषः । सुबादीनामिति—एवञ्चे-
त्यादिः । यथासंख्येनान्वयमभिप्रेत्य पर्यवसितार्थमाह—तेष्विति ।
स्थानिवत्त्वोपसंख्यानं कर्तव्यम्, यतस्तेष्विति शेषः । ननु तत्र तद्धि-
तत्वं कथमपेक्षितमित्यत आह—अस्येति ।

(तटस्थान्तेपभाष्यम्)

किं पुनरत्र ज्यायः ? ।

(प्रदीपः) किं पुनरिति । न्यायापेक्षः प्रकर्षः । कः पक्षो न्या-
योपपन्न इत्यर्थः ॥

(उद्घोतः) ननु पक्षद्वये दोषोक्तेः कस्यापि प्रशस्यत्वाभावाद्
आतिशयिकोऽनुपपन्न इत्यत आह—न्यायेति । युक्तिरित्यर्थः ॥
का युक्तिः प्रकृष्टेत्यत्र प्रशस्तात्पर्यमिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अत्र—पक्षद्वये ।

प्रदीपे—कः पक्ष इति—तथाचानयोरित्यादिः ।

उद्घोते—कस्यापीति—पक्षस्य पक्षान्तरापेक्षयेति शेषः । आ-
तिशयिकः—ज्याय इत्यत्र—अयमनयोरतिशयेन प्रशस्य इत्यर्थे ईय-
सुन् प्रत्ययः । का युक्तिरिति—एवञ्च व्याप्ति—प्रत्यासत्त्योरित्यादिः ।

(समाधानभाष्यम्)

आदेशिन्यल्याश्रीयमाणे प्रतिषेध इत्येतदेव ज्यायः ॥

कुत एतत् ? ।

तथा ह्ययं विशिष्टं स्थानिकार्यमादेशोऽतिदिशति—
'गुरुवद् गुरुपुत्रे' इति यथा । तद्यथा—'गुरुवदस्मिन्गु-
रुपुत्रे वर्तितव्यमन्यत्रोच्छिष्टभोजनात्पादोपसंग्रहणाच्च'
इति । यदि च गुरुपुत्रोऽपि गुरुर्भवति । तदपि कर्तव्यं
भवति ॥

(प्रदीपः) आदेशिनीति । प्रत्यासत्त्येति भावः ॥ यत्कार्यमा-
देशः स्वतो न प्रतिपद्यते, तस्य तत्र स्यादतिदेशाकाङ्क्षा । तच्छेषश्च
प्रतिषेधस्तद्द्वारक एवाकार्यं युक्तः ॥ अरुदितमित्यत्र त्वादेशस्य
स्वतो वलादित्वात् तत्रातिदेशाकाङ्क्षा । सार्वधातुकत्वं तस्य स्वतो
नास्तीति तदेवातिदेशेन प्राप्यते । यथा गुरुपुत्रो गुरुत्वे सति नाति-
देशमपेक्षते, तथा वलादित्वं प्रत्यादेशस्य नास्त्यतिदेशापेक्षेत्येतावता
दृष्टान्तः । सार्वधातुकत्वं प्रत्यस्त्येवातिदेशापेक्षा ॥

(उद्घोतः) प्रत्यासत्त्येति । अत एव कष्टायेत्यादिनिर्देशाः
सङ्गच्छन्ते । एवं च प्रत्यासत्त्याश्रयणमेव न्याय्यमिति भावः ॥ भाष्ये
विशिष्टं स्थानिकार्यमिति । स्वरूपेणालम्ब्यमानमित्यर्थः । तदाह—
यत्कार्यमिति ॥ तच्छेषोऽतिदेशशेषः ॥ तद्द्वारके । अतिदेशद्वारके ॥
यथेति । एवं च यथा तत्रातिदेशप्राप्तोच्छिष्टभोजनस्यैव वर्जनं, न
तु स्वाश्रयगुरुत्वप्राप्तस्य, एवमलंशेऽतिदेशप्राप्त्याल्लविषेरेव वर्जनमिति
भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सकलस्येष्टस्य संग्रहायानिष्टस्य च
परिहाराय व्याप्यनाश्रयणेनाह—आदेशिनीति । एवेन—द्वितीय-
पक्षव्यवच्छेदः । अयम्—पाणिनिः । तदपीति—उच्छिष्टभोजना-
पीत्यर्थः । तर्हीत्यादिः ।

प्रदीपे—'आदेशः स्थानिवदनस्विधावि'त्यार्थक्रमे एवाल्लि स्था-
निनः प्रत्यासत्तिर्न तु 'स्थानिवदआदेशोऽनस्विधावि'ति पाठक्रमे इत्या-
शयेनाह—प्रत्यासत्त्येति । प्रत्यासत्त्याश्रयणेनेत्यर्थः ।

उद्घोते—ननु प्रत्यासत्तितो व्याप्तेः प्राक्स्याद्व्याप्तेरेवाश्रयणं
युक्तम्, न तु प्रत्यासत्तेरित्यत आह—अत एवेति । प्रत्यासत्त्याश्र-
यणादेवेत्यर्थः । तथाच प्रत्यासत्त्याश्रयणे इदं शापकमिति व्याप्यना-
श्रयणम् । तदाह—एवञ्चेति । शापकसत्त्वे चेत्यर्थः । न्याय्यमिति—

न तु व्याख्याश्रयणमिति शेषः । भाष्याद्याश्रयमाह—एवञ्चेति ।
भाष्यकाराद्युक्त्या तथा बोधिते चेत्यर्थः । तत्र—गुरुपुत्रे ।

(प्रथमपक्षाभ्युपगमभाष्यम्)

अस्तु तद्भाष्येति न्यायश्रीयमाणे प्रतिषेधः ॥

(उक्ताद्येपस्मारणभाष्यम्)

ननु चोक्तम्—* आदेश्यत्वविधितिषेधे कुरुवध-
पिबां गुणवृद्धिप्रतिषेधः* इति ॥

(आक्षेपनिराकरणभाष्यम्)

नैष दोषः । 'करोतौ तपरनिर्देशात् सिद्धम्' । पिबि-
रदन्तः । वधक इति नायं एतुल । अन्योऽयमकशब्दः
किदौणादिकः, रुचक इति यथा ॥

(प्रदीपः) करोताविति । अकारस्य ह्युकारो मात्रिक एव न्याय्य
इति शास्त्रान्तरेणापि प्राप्तस्य भिन्नकालस्य निवृत्त्यर्थं तपरत्वमित्यर्थः ॥
अन्योऽयमिति । हनौ वध चेति बहुवचनम् ॥

(उद्घोतः) भाष्यमानस्य सवर्णग्राहकत्वस्वीकारेऽपि तपरत्वं
व्यर्थमित्याह—अकारस्येति । अन्तरतमत्वादिति भावः ॥ अकार-
स्थानिकावयवविकारोऽनेति लक्ष्यभेदान्नोदोढामितिवल्लक्ष्ये लक्षण-
स्येति न्यायेनात्र निर्वाह इत्याहुः । वृत्तौणादिकः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—करोताविति—यत इत्यादिः ।
वधक इति—तथेत्यादिः । अयम्—अकशब्दस्थानी । अन्य इति—
किन्वित्यादिः । अकशब्दः—अकशब्दस्थानी ।

प्रदीपे—अकारस्येति—'अत उस्तावधातुके' इत्यत्र स्थानिन्या-
देशे च तपरत्वम् । तत्र स्थानिनस्तपरत्वाद् गृह्यमाणस्येत्यादिः ।
भिन्नकालस्य—उत्तरकालिकविकारस्य । तपरत्वमिति—आदेशस्ये-
त्यादिः । तथा च—कुर्वित्यादौ न लघुपधगुणापत्तिः । नन्वेवं कुर्या-
दित्यादावपि दीर्घवारणेन 'न भकुर्छुरामि'त्यनेन कुरस्तन्निषेधो व्यर्थ
इति चेन्न, गुणस्य सपादसमाध्यायीस्थत्वेन सिद्धत्वात्तपरकरणेन निवृ-
त्तावपि 'वोरि'ति दीर्घस्य त्रिपादीस्थत्वेनासिद्धत्वात्तपरकरणेन वार-
णासम्भवात् ।

उद्घोते—नन्वत्र विकारान्यानुपूर्व्यक्यात् 'लक्ष्ये लक्षणस्ये'ति-
न्यायेन न पुनर्गुणापत्तिरित्यत आह—अकारस्थानिकेति । अकार-
स्थानिको य उर् तदवयवो य उकारस्तद्विकारः पुनर्गुण इत्यर्थः । आहु-
रिति—भाष्यतत्त्वविद इति शेषः । प्रदीपोक्त—बहुवचनस्य शेषमाह-
औणादिक इति ।

(एकदेशविकृतन्यायाधिकरणम्)

(३६५ आक्षेपवार्तिकम् ॥ ७ ॥)

॥*॥ एकदेशविकृतस्योपसंख्यानम् ॥*॥

(भाष्यम्)

एकदेशविकृतस्योपसंख्यानं कर्तव्यम् ॥

किं प्रयोजनम् ? ।

पचतु पचन्तु । तिङ्प्रहणेन ग्रहणं यथा स्यात् ॥

(प्रदीपः) एकदेशविकृतस्येति । एकदेशेन विकृत इति वृत्ती-
यासमासः ॥

(उद्घोतः) बहुव्रीहौ निष्ठान्तस्य पूर्वनिपातः स्यादत आह-
वृत्तीयेति । आनुमानिकेऽपि स्थानिवत्त्वप्रवृत्तिर्वक्तव्येतद्वातिकता-
त्पर्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—उपसंख्यानम्—स्थानिवत्त्वोपसंख्या-
नम् । पचन्विति—इत्यादाविति शेषः । ग्रहणमिति—त्वादोना-
मित्यादिः । स्यात्—स्यादिति । एवमत्रेऽपि ।

प्रदीपे—वृत्तीयासमास इति—कर्मस्तान्तेन व्युत्पत्तौ 'कर्तु'-
करणे कृता बहुलमिति सूत्रेणेत्यादिः । समुदायस्य विकृतत्वे विकार-
द्वारा एकदेशस्य करणत्वादिति भावः । केचित्तु—धान्येन धनवानि-
त्यत्रेवात्र वृत्तीयान्तु 'सुप्सुपे'ति समास इति वदन्ति ।

उद्घोते—बहुव्रीहाविति—भावस्तान्तेन 'एकदेशे विकृतं
यस्ये'ति व्यधिकरणबहुव्रीहाविति, अथवा—कर्मस्तान्तेन 'एकदेशो
विकृतो यस्ये'ति समानाधिकरणबहुव्रीहावित्यर्थः । नन्वित्यादिः ।
'निष्ठे'ति सूत्रेणेति शेषः । केचित्तु—आहिताग्न्यादिगणस्याकृतिगण-
त्वात्तत्रास्य पाठमभ्युपगम्य बहुव्रीहावपि साधुत्वमभिप्रयन्ति । यथा-
शुतार्थबाधादाह—आनुमानिकेऽपीति । आदेशे इति शेषः ।

(३६६ समाधानवार्तिकम् ॥ ८ ॥)

॥ * ॥ एकदेशविकृतस्यानन्यत्वात्सि-
द्धम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

'एकदेशविकृतमनन्यवद्ववति' इति तिङ्प्रहणेन
ग्रहणं भविष्यति । तद्यथा—आ कर्णे पुच्छे वा छिन्ने
श्वेव भवति, नाश्वो न गर्दभ इति ॥

(प्रदीपः) तद्यथेति । छिन्नेऽपि पुच्छे शिष्टावयवसन्निवेशः
श्वत्वजातेरभिव्यञ्जकः । एवं पचत्वित्यत्रेकारस्य विकारेऽपि तकारस्ति-
त्त्वस्य व्यञ्जकः । तथा चेकारलोपेऽप्यपचदिति तकारमात्रस्य तिङ्-
त्वमर्थप्रतीतिहेतुत्वं चास्ति ॥ नाश्व इति । अवयवापगमेऽपि न तस्य
जात्यन्तरेण योगः, किं तर्हि ? श्वत्वेन व्यवहारः ॥

(उद्घोतः) लोकन्यायाश्रयेणैतत्प्रत्याचष्टे—अनन्यत्वात् सि-
द्धमिति । भाष्ये ॥ नन्ववयवविगमे जात्यभिव्यञ्जकाभावात्तथं श्वेति
व्यवहारोऽत आह—छिन्नेऽपीति । तथा चेति । लोमस्य विकारत्वा-
भावेनैकदेशविकृतोपसंख्यानोऽपि तत्रोक्तरीतिरेवावश्यकीति भावः ॥
अर्थेत्यादि दृष्टान्तार्थम् । अन्यथा शक्ततावच्छेदकानुपूर्व्यज्ञानादोषो
न स्यात् । एतदर्थं च तन्त्यायाङ्गीकार आवश्यक इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एकदेशेति—नैतदस्ति प्रयोजनम्,
यत इत्यादिः । नाश्वो न गर्दभः—न त्वश्वो न च गर्दभः ।

प्रदीपे—छिन्नेऽपीति—यथा शुन इत्यादिः ॥ अत्र मानमाह-
तथा चेति । तस्य—शुनः ।

उद्घोते—एतत्—प्रयोजनम् । एकदेशविकृतोपसंख्याने-
ऽपि—एकदेशविकृतस्य स्थानिवत्त्वोपसंख्यानेऽपि । तत्र—अपच-
दित्यादौ । उक्तेति—लोकन्यायाश्रयणरूपेत्यर्थः ॥ अस्य प्रकृतेऽनुप-
योमादाह—दृष्टान्तार्थमिति । अस्याश्रयमाह—अन्यथेति । लोक-
न्यायानाश्रयणे इत्यर्थः । च—अपि ।

(३६७ एकदेश्याच्चेपसाधकवार्तिकम् ॥ ९ ॥)

॥ * ॥ अनित्यविज्ञानं तु तस्मादुपसं-
ख्यानम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अनित्यविज्ञानं तु भवति । नित्याः शब्दाः । नित्येषु नाम शब्देषु कूटस्थैरविचालिभिर्वर्णैर्भवितव्यमनपायोपजनविकारिभिः । तत्र स एवायं विकृतश्चेत्येतन्नि-
त्येषु शब्देषु नोपपद्यते । तस्मादुपसंख्यानं कर्तव्यम् ॥

(प्रदीपः) अनित्यविज्ञानमिति । अवस्थिते तकारे इकारस्य उकार ऋयनित्यत्वं शुन इव प्राप्नोतीति भावः ॥ उपसंख्याने तु क्रियमाणे नास्त्यनित्यत्वम्, पुरुरिति स्थान्यादेशाभ्यां तिशब्दतु-
शब्दयोरनुमीयमानत्वात्तेः प्रसङ्गे तोविधानात् । तत्रादेशग्रहणादुपसं-
ख्यानाद्वा आनुमानिकस्याप्यादेशस्य स्थानिवद्भावः सिद्धः ॥

(उद्द्योतः) अवस्थिते इति । न च इप्रसङ्गे उरिति वाच्यमिति नानित्यत्वम्, अनर्थकत्वेनार्थबोधाय प्रसङ्गस्य वक्तुमशक्यत्वात् । अवयवत्वेन प्रसङ्गे त्ववयवान्तरप्रादुर्भावपूर्वावयवापगमाभ्यामनित्यत्वं स्यादित्यर्थः । स एवायमिति प्रत्यभिज्ञया भाष्ये नित्यत्वमुपलक्षितम् । अत एव विकृत इत्यनेन विरोधः । अनित्यत्वाभावे हेतुः—तेः प्रसङ्गे इत्यादि । अस्य ह्यर्थवत्त्वात्तेः प्रसङ्गे इत्युक्तिर्नासमञ्जसेत्यर्थः ॥ तदुपपादकम्—पुरुरित्यादि । एवं च कार्यशब्दवादे न्यायेन सिद्धम्, नित्यशब्दवादे तु नेति वचनारम्भवादितात्पर्यम् ॥ वस्तुतो वचनारम्भेऽपि विकृतत्वबुद्धिमात्रेण तत्संगतिरित्यवश्यं वाच्यम् । अन्यथा विकृतस्येत्यसंगतं स्यात् । तदा तथैव रीत्या लोकन्यायप्रवृत्तिरपि स्रष्टादेति अनित्यविज्ञानं स्थित्याद्येकदेश्युक्तिः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अनित्येति—उक्तरीत्यैतस्य प्रयोजनस्य साधने इत्यादिः । तदुपपादयति—नित्या इति । कूटस्थपदार्थमाह—अविचालीति । तद्विवरणम्—अनपायेत्यादि । अत्र—द्वन्द्वोत्तरं मत्वर्थीय इन्, ततश्च नवसमासः । तत्र—तस्मिन् सति । नोपपद्यत इति—विरोधादिति भावः ।

प्रदीपे—अनित्यत्वमिति—शब्दस्येत्यादिः । एवमग्रेऽपि ।

उद्द्योते—न्यायेन—लोकन्यायेन । भाष्यकाराद्युक्तं खण्डयति—वस्तुत इति । तदिति—वचनेत्यर्थः । अन्यथा—विकृतत्वबुद्ध्यभावे ।

(ऋष्यन्तरसंवादभाष्यम्)

भारद्वाजीयाः पठन्ति—

(भारद्वाजीयवार्तिकम्)

॥ * ॥ एकदेशविकृतेषूपसंख्यानम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

एकदेशविकृतेषूपसंख्यानं कर्तव्यम् ॥

किं प्रयोजनम् ? ।

पचतु पचन्तु । तिङ्ग्रहणेन ग्रहणं यथा स्यात् ॥

किंच कारणं न स्यात् ? ।

(तत्त्वालोकः) किञ्च कारणमिति—कस्माच्च कारणादित्यर्थः । उपसंख्यानाभावे तत्र तद्ग्रहणेन त्वादीनां ग्रहणमिति शेषः ।

(भारद्वाजीयवार्तिकम्)

॥ * ॥ अनादेशत्वाद् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

आदेशः स्थानिवदित्युच्यते । न चेमे आदेशाः ॥

(भारद्वाजीयवार्तिकम्)

॥ * ॥ रूपान्यत्वाच्च ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अन्यत्स्वत्वपि रूपं पचतीति, अन्यत्पचत्विति ॥

(प्रदीपः) न चेम इति । तुशब्दादयः । पुरुरित्यत्र साक्षात्समुदायानुपादानात् ॥ रूपान्यत्वाच्चेति । यद्ययमवयवादेशो रूपं न भिन्नात्स्यादेव प्रत्यभिज्ञानात्तिष्ठत्वम् । यतस्तु भेदको रूपस्य तस्मान्नास्ति तिष्ठत्वमिति भावः ॥

(उद्द्योतः) कात्यायनीयाङ्गारद्वाजीयपाठे हेत्वभिधानं बहुवचनं च विशेषः ॥ पुरुरित्यत्रेति । प्रत्यक्षादेशत्वं चेह निषेध्यमिति भावः ॥ लोकन्यायेन सिद्धिखण्डनाय—रूपान्यत्वाच्चेति । तस्याचष्टेयदीति । इदमो म इत्यादिवदिति भावः । अर्थस्यान्यथाभावेन जात्यभिव्यञ्जकाभाव इति तात्पर्यम् । एकदेशविकृतेष्विति बहुवचनेन लोपस्यापि सङ्ग्रहादपचदित्यादावपि स्थानिवत्त्वमिति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—आदेश इति—यत इत्यादिः । अन्यदिति—यतश्चेत्यादिः । स्वत्वपीति निपातसमुदायो निश्चयार्थः । अन्यत्—अन्यच्च ।

प्रदीपे—समुदायेति—‘ति’ इत्याकारक—वर्णसमुदायात्मक—स्थानिनः, ‘तु’ इत्याकारक—वर्णसमुदायात्मकादेशस्य चेत्यर्थः । अयम्—उकारः । अवयवेति—इकारेत्यर्थः । भिन्नादिति—तर्हीति शेषः ।

उद्द्योते—इह—तुशब्दादिषु । एवञ्चात्र स्थानिवत्त्वप्रेण न निर्वाहः, तत्रादेशपदेन प्रत्यक्षादेशस्यैव ग्रहणादित्यभिमानः । लोकन्यायेनेति—स्थानिवत्त्वप्रेण सिद्धिखण्डनाय ‘अनादेशत्वादि’ ह्यभिधायाम् इत्यादिः । तत्र हेत्वभिधानप्रयोजनमभिधाय बहुवचनोपादानफलमाह—एकदेशेति । तथा च—तदर्थमपि लोकन्यायाश्रयणं नावश्यकमिति भावः ।

(आच्चेपनिराकरणभाष्यम्)

इमेऽप्यादेशाः ॥

कथम् ? ॥

आदिश्यतेऽयः स आदेशः । इमे चाप्यादिश्यन्ते ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये वचनं खण्डयति—इमेऽपीति । आनुमानिकादेशस्याप्यादेशपदसामर्थ्येन ग्रहणादिति भावः ॥ इममाश्रयमजानानः पृच्छति—कथमिति । उक्तेनैवाभिप्रायेणाह—आदिश्यत इति ॥ इमे चेति । तुशब्दादयः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इमेऽपीति—तुशब्दादयोऽपीत्यर्थः । नैतदस्ति प्रयोजनम्, यत इत्यादिः । आदिश्यत इति—यत इत्यादिः ।

उद्द्योते—सामर्थ्येनेति—प्रकृतस्येति शेषः ।

(३६८ आक्षेपसाधकवार्तिकम् ॥ १० ॥)

॥ * ॥ आदेशः स्थानिवदिति चेन्नाना-
श्रितत्वात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

आदेशः स्थानिवदिति चेत् । तन्न ॥

किं कारणम् ? ।

अनाश्रितत्वात् । योऽत्रादेशो नासावाश्रीयते । यश्चा-
श्रीयते नासावादेशः ॥(प्रदीपः) योऽत्रादेश इति । इकारस्य उकारः । नासावा-
श्रीयते पदसंज्ञायाम् । सा हि तिङ्शब्दनिबन्धना, नावयवनिबन्धना ॥
यथेति । तुङ्शब्दः । साक्षादविधानाच्चादेशः, पदसंज्ञानिगितभावेन
चाश्रीयत इत्यर्थः ॥(उद्द्योतः) आदेशपदसामर्थ्यमजानान आह—आदेश
इत्यादि । प्रत्यक्षादेशस्यैव ग्रहणं न्याय्यमित्यभिमानः ॥ तदाह—
योऽत्रेति । ननु तामादेः पदसंज्ञायामनाश्रयणेऽपि यथा स्थानिवत्त्वा-
त्पदत्वमेवमुक्तारस्यापीत्यत आह—सा हीति । तेश्च नायमादेश इति
भावः ॥ तिङ्स्वं समुदायपर्याप्तमिति तात्पर्यम् । स्थानिवत्त्वद्वारापि
नायमुक्तारः पदत्वहेतुतयाऽऽश्रीयत इति भाष्यार्थः ॥ आश्रीयते इत्यर्थः
इति । आश्रयितुमिष्यत इत्यर्थः ॥(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तत्रेति—प्रकृतघट्टेणात्रेष्टसाधनं
नेत्यर्थः । तर्हीत्यादिः । किं कारणम्—कस्मात्कारणात् । योऽत्रेति—
यत इत्यादिः ।

प्रदीपे—अवयवेति—इकारेत्यर्थः ।

उद्द्योते—अजानानः—अजानान एव । प्रत्यक्षेति—स्थानि-
वत्तत्रे आदेशपदेनेत्यादिः । आनुमानिकादेशस्यापि ग्रहणस्य
युक्तत्वादाह—अभिमान इति । अवयवम्—उकारः । तसादेस्तु
तामादिरादेश इत्याशयः । भाष्यार्थः—भाष्याशयः । यथाश्रुतानुप-
पत्तेराह—आश्रयितुमिति ।

(आक्षेपसाधकभाष्यम्)

नैतन्मन्तव्यम्—‘समुदाये आश्रीयमाणोऽवयवो
नाश्रीयते’ इति । अभ्यन्तरो हि समुदायस्यावयवः ।

तद्यथा—वृद्धः प्रचलन्सहावयवैः प्रचलति ॥

(प्रदीपः) तत्रोत्तरमाह—नैतदिति । तिप् तस् शि इति
तिप्सन्निवेशे इकारतकारावपि सन्निविष्टावित्तीकारस्य तिङ्त्वात्तदादेश-
स्याप्युक्तारस्य तिङ्त्वमिति सिद्धा पदसंज्ञा ॥(उद्द्योतः) तत्रोत्तरमाहेति । एकदेशीति शेषः ॥ भाष्ये—
समुदाये इत्यादि । सुसिद्धन्तमित्यादौ ति इति समुदाये निमित्त-
त्वेनाश्रितेऽवयवातिरिक्तसमुदायाभावात् तकारेकारान्तं पदमित्यर्थः ।
एवं चेकारस्योकारादेशे स्थानिवत्त्वावेनेकारादुद्धौ निमित्तभूतसमुदाय-
सत्त्वात्पदत्वं सिद्धमिति भावः ॥ तिङ्स्वात् तदवच्छिन्नावयवत्वात् ।
तिङ्स्वं तदवच्छिन्नावयवकारत्वमित्यर्थः । यथाश्रुते हि पचतीत्यादौ
तान्तस्यापि पदत्वापत्तौ जहत्वापत्तिरिति बोध्यम् ॥(तत्त्वालोकः) उद्द्योते—निमित्तभूतेति—तकारस्य च स्वतः
सत्त्वेनेत्यादिः । तिङ्त्वस्य तादृशार्थकरणे नीजमाह—यथाश्रुते
हीति । इकारस्येव तकारस्यापि तिङ्त्वादिति भावः ।

(३६९ आक्षेपवार्तिकम् ॥ ११ ॥)

॥ * ॥ आश्रय इति चेदल्विधिप्रसङ्गः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

आश्रय इति चेदल्विधिरयं भवति । तत्रानल्विधा-
विति प्रतिषेधः प्राप्नोति ॥(प्रदीपः) अल्विधिप्रसङ्ग इति । इकारस्य पदसंज्ञानिमित्त-
त्वादल्विधिः पदसंज्ञा स्यादित्यर्थः ॥(तत्त्वालोकः) भाष्ये—आश्रय इति चेदिति—इकारः
पदसंज्ञाया इत्यादिः । तर्हीति शेषः । तत्रेति—तथा चेत्यादिः ।
कर्तव्ये इति शेषः । एवञ्चोकारे स्थानिवत्त्वेनेकारादुद्धेर्दुर्बटत्वात् पदत्व-
मनुपपन्नमेवेति भावः ।

(आक्षेपसाधकभाष्यम्)

नैष दोषः । नैवं सति कश्चिदनल्विधिः स्याद् ।
उच्यते चेदमनल्विधाविति । तत्र प्रकर्षगतिर्विज्ञास्यते—
साधीयो योऽल्विधिरिति ॥

कश्च साधीयः ? ।

यत्र प्राधान्येनालाश्रीयते । यत्र नान्तरीयकोऽला-
श्रीयते नासावल्विधिरिति ॥(प्रदीपः) यत्र प्राधान्येनेति । यत्र साक्षादल् निर्दिष्टः, तत्र
प्रतिषेधो, नानुमीयमाने सम्भवमात्रेणालीत्यर्थः । प्राधान्यग्रहणं प्रत्य-
क्षोपलक्षणम् ॥(उद्द्योतः) ननु प्राधान्येनेत्युक्तौ प्रदीप्येति न सिध्येदत
आह—यत्रेति ॥ प्रत्यक्षेति । अनान्तरीयकेत्यर्थः ॥(तत्त्वालोकः) भाष्ये—नैवं सतीति—न नान्तरीयकालाश्र-
यणेनाल्विधित्वाभ्युपगमे सतीत्यर्थः । यत इत्यादिः । तत्रेति—अत
इत्यादिः । यत्र नान्तरीयक इति—एवञ्चेत्यादिः । तथाच—पद-
संज्ञाया इकाराश्रितत्वेऽल्विधित्वाभाव इति भावः ।

प्रदीपे—प्रतिषेधः—‘अनल्विधाविति प्रतिषेधः ।

उद्द्योते—न सिद्धयेदिति—यतस्तथा सति तत्राप्राधान्येन
वलमाश्रयमाणे इति कर्तव्ये व्यपः स्थानिवत्त्वप्रतिषेधो नोपपद्येतेति
भावः । प्रत्यक्षत्वमप्यविवक्षितमित्याह—अनान्तरीयेति ।

(सिद्धान्तिसमाधानभाष्यम्)

अथोक्तमादेशग्रहणस्य प्रयोजनम्—आदेशमात्रं
स्थानिवद्यथा स्यादिति ॥

(प्रदीपः) आदेशमात्रमिति । आनुमानिकमपीत्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) इदानीं सिद्धान्ती एकदेश्युक्तमनुमन्यमान इव
पक्षान्तरत्वेन स्वाशयं प्रकाशयति—भाष्ये अथवेति ॥(तत्त्वालोकः) भाष्ये—स्यादिति—एवञ्च—‘परि’ति
स्थान्यादेशाभ्यामनुमीयमानयोस्तिङ्शब्दतुङ्शब्दयोः स्थान्यादेशभावेन
तोः स्थानिवत्त्वेन तित्वात् पचत्वित्यादौ पदत्वं सिद्धमित्याशयः ।उद्द्योते—तस्याखण्डनादाह—अनुमन्येति । वस्तुतोऽनुम-
तत्वं सूचयितुमाह—इवेति ।

(शब्दनित्यत्वेऽप्यनुपपत्तिपरिहाराधिकरणम्)

(३७० भाष्येपवार्तिकम् ॥ १२ ॥)

॥ * ॥ अनुपपन्नं स्थान्यादेशत्वं नित्य-
त्वात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

स्थानी आदेश इत्येतन्नित्येषु शब्देषु नोपपद्यते ॥

किं कारणम् ? ।

नित्यत्वात् । स्थानी हि नाम—यो भूत्वा न भवति । आदेशो हि नाम—योऽभूत्वा भवति । एतच्च नित्येषु शब्देषु नोपपद्यते—यत्सतो नाम विनाशः स्यात्, असतो वा प्रादुर्भाव इति ॥

(प्रदीपः) अनुपपन्नमिति । एकदेशविकारेऽपि यत्र नित्यत्व-
हानिस्तत्र सर्वविकारे कुतो नित्यत्वम् । यत्रान्वयोऽपि कस्यचिन्ना-
स्तीत्यर्थः ॥

(उद्घोतः) सर्वविकार इति । अस्तेभूरित्यादौ ॥ यो भूत्वे-
त्यादिभाष्यस्य प्रागभावाप्रतियोगित्वे सति ध्वंसाप्रतियोगित्वं नित्य-
त्वमिति तात्पर्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अनुपपन्नमिति—शब्देष्वित्यादिः ।
किं कारणम्—कस्मात्कारणात् । आदेशो हि—आदेशश्च ।

प्रदीपे—सर्वविकारे—सर्वविदेशे । यत्रान्वयोऽपीति—यत्र
सर्वविकारेऽन्वयः सम्बन्धोऽपि कस्यचित् स्थान्यवयवस्य नास्तीत्यर्थः ।

उद्घोते—ध्वंसेऽतिव्याप्तिवारणाय सत्यन्तम्, तथा प्रागभावे-
ऽतिव्याप्तिवारणाय विशेष्यदलम् ।

(३७१ समाधानवार्तिकम् ॥ १३ ॥)

॥ * ॥ सिद्धं तु यथा लौकिकवैदिकेष्व-
भूतपूर्वेषु स्थानशब्दप्रयोगात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

सिद्धमेतत् ।

कथम् ? ।

यथा लौकिकवैदिकेषु कृतान्तेषु अभूतपूर्वेषु स्थानशब्दप्रयोगो वर्तते । लोके तावद्—‘उपाध्यायस्य स्थाने शिष्यः’ इत्युच्यते, न च तत्र उपाध्यायो भूत-
पूर्वो भवति ॥ वेदेऽपि—‘सोमस्य स्थाने पूतीकृतृणा-
न्यभिषुगुयाद्’ इत्युच्यते । न च तत्र सोमो भूतपूर्वो भवति ॥

(प्रदीपः) सोमस्येति । सोमस्तृणविशेषः ॥ तदसन्निधौ पूती-
कृतृणानि प्रतिनिधीयन्ते ॥

(उद्घोतः) स्थानशब्दः प्रसङ्गवाचीत्युत्तरम् ॥ तदसंनिधा-
विति । नित्यस्यावश्यकतयैवत्वादारब्धस्य चावश्यसमापनोयत्वा-
दिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—न नित्येष्वपि शब्देषु स्थान्यादेशत्व-
मनुपपन्नं, किन्तु सिद्धमेतदित्याशयेनाह—सिद्धमेतदिति । एवम-

ग्रेऽपि । कृतान्तेष्विति—लक्षणया—सिद्धान्तप्रतिपादकवाक्येष्वि-
त्यर्थः । सिद्धान्तस्यैव कृतान्तपदवाच्यत्वात् । वार्तिकोक्तपञ्चम्या
अविवक्षितत्वं सूचयितुं प्रथमान्तेन तद्विष्टोति—प्रयोग इति ।
पूतीकृतृणानि—पर्णकण्टकरहितानि स्नुहीदण्डसदृशानि वैदिक-
प्रसिद्धानि ।

उद्घोते—अकरणे प्रत्यवायजनकत्वादाह—अवश्येति । काम्ये-
ऽपि तदुपयोगमाह—आरब्धस्य चेति ।

(३७२ समाधानान्तरवार्तिकम् ॥ १४ ॥)

॥*॥ कार्यविपरिणामाद्वा [सिद्धम्] ॥*॥

(भाष्यम्)

अथवा कार्यविपरिणामात्सिद्धमेतत् ॥

किमिदं कार्यविपरिणामादिति ? ॥

कार्या बुद्धिः सा विपरिणम्यते ॥

(प्रदीपः) कार्या बुद्धिरिति । अन्यस्यात्र विपरिणामासम्भ-
वात्सामर्थ्यात्कार्यत्वेन बुद्धिर्गृह्यते, न तु कार्यशब्दो बुद्धिपर्यायः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—किम्—किमर्थकम् । कार्या—कार्या
हि । विपरिणम्यते इति—इत्यर्थक्रमिति शेषः ।

प्रदीपे—कार्यशब्दे बुद्धिपर्यायताभ्रमो मा भूदित्यर्थे तदाशय-
माह—अन्यस्यात्रेति । सामर्थ्यात्—विपरिणामपदोपादानसामर्थ्यात् ।

(प्रयोगासिद्धिभाष्यम्)

ननु च कार्याविपरिणामादिति भवितव्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) ननु च—नन्वेवम् ।

(प्रयोगसाधकभाष्यम्)

सन्ति चैव ह्योत्तरपदिकानि ह्रस्वत्वानि ॥

(प्रदीपः) सन्तीति । ङापोरित्यत्र बहुलग्रहणात् ॥

(उद्घोतः) संशाख्यह्रस्वयोरभावादाह—बहुलेति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सन्तीति—यतः सन्त्येव उत्तरपदे
परे विहितान्यपि ह्रस्वत्वानीत्यर्थः । नैष दोष इत्यादिः ।

उद्घोते—संज्ञेति—प्रकृते इत्यादिः ।

(प्रयोगसाधकयुक्त्यन्तरभाष्यम्)

अपि च ‘बुद्धिः संप्रत्यय इत्यनर्थान्तरम् ।’ कार्या
बुद्धिः, कार्यः संप्रत्ययः । कार्यस्य संप्रत्ययस्य विपरि-
णामः कार्यविपरिणामः कार्यविपरिणामादिति ॥

(तत्त्वालोकः) अगतिकगतत्वाद्वा बहुलकस्यानाश्रयणेऽपि
कार्यशब्दान्वययोऽर्थं बुद्धिपर्यायं विशेष्यं दर्शयितुमाह—अपि चेति ।
कार्येति—तथेत्यादिः । कार्यः—कार्यश्च । कार्यस्येति—एवञ्चोप-
पद्यते—इत्यादिः । कार्यविपरिणाम इति—तस्मादिति शेषः ।

(समाधानान्तरबाधकभाष्यम्)

परिहारान्तरमेवेदं मत्वा पठितम् ॥

(तत्त्वालोकः) एवेन—प्रागुक्तपरिहारसाधनव्यवच्छेदः ।
इदम्—‘कार्यविपरिणामादे’तीदम् । एवमग्रेऽपि ।

(उपपत्तिप्रश्नभाष्यम्)

कथं वेदं परिहारान्तरं स्याद् ? ॥

(तत्त्वालोकः) कथं वेति—भूतपूर्वेऽभूतपूर्वे च स्थानशब्द-प्रयोगेऽस्यावैलक्षण्यादिति भावः ।

(समाधानान्तरबाधकभाष्यम्)

यदि भूतपूर्वे स्थानशब्दो वर्तते ॥

(उद्द्योतः) भूतपूर्वं स्थानशब्दप्रयोगमभ्युपेत्येदं परिहारान्तरम् । अन्यथानर्थक्यप्रसङ्गात् ॥ न च तत्र स्थानशब्दो दृश्यते, सोमस्य स्थाने इत्यादावभूतपूर्वं एव प्रयोगदर्शनादिति यदि भूतपूर्वं इत्यादिभाष्यतात्पर्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) उद्द्योते—अन्यथेति—भूतपूर्वं स्थानशब्द-प्रयोगाभावे इत्यर्थः । प्रागुक्तपरिहारेणैव निर्वाहादस्येति शेषः । तत्र—भूतपूर्वं । प्रयोगेति—स्थानशब्दस्येत्यादि ।

(समाधानान्तरसाधकभाष्यम्)

भूतपूर्वं चापि स्थानशब्दो वर्तते ॥

कथम् ? ॥

बुद्ध्या । तद्यथा कश्चित्कस्मैचिदुपदिशति—‘प्राचीनं ग्रामादात्राः’ इति । तस्य सर्वत्राग्नबुद्धिः प्रसक्ता । ततः पश्चादाह—‘ये क्षीरिणोऽवरोहवन्तः पृथुपर्णास्ते न्यग्रोधाः’ इति । स तत्राग्नबुद्ध्या न्यग्रोधबुद्धिं प्रतिपद्यते । स ततः पश्यति—बुद्ध्या आम्नाऽऽपकृष्यमाणान्, न्यग्रोधांश्चोपधीयमानान् । नित्या एव च स्वस्मिन्विषये आम्नाः, नित्याश्च न्यग्रोधाः । बुद्धिस्त्वस्य विपरिणम्यते ॥ एवमिहाप्यस्तिरस्मायविशेषेणोपदिष्टः । तस्य सर्वत्रास्तिबुद्धिः प्रसक्ता । सः ‘अस्तेभूः’ इत्यनेनास्ति-बुद्ध्या भवतिबुद्धिं प्रतिपद्यते । स ततः पश्यति—बुद्ध्या अस्ति चापकृष्यमाणं, भवति चोपधीयमानम् । नित्य एव च स्वस्मिन्विषयेऽस्तिर्नित्यो भवतिश्च । बुद्धिस्त्वस्य विपरिणम्यते ॥

(प्रदीपः) भूतपूर्वं चापीति । न च नित्यत्वावेरोधः । बुद्धिधर्माः केवलमर्थेषु प्रतिपत्तृवशादारोप्यन्ते, न तु तद्वशादर्धानां तथा-वस्थानम् ॥ प्राचीनमिति । प्राचि देशे प्राक् । ततो विभाषाञ्छे-दिविख्यामिति स्वार्थे खः । तत्र सप्तम्यर्थस्याभिहितत्वादनन्तर्भूतत्वाच्च प्रथमैव कृता ॥ आम्नबुद्ध्या इति । तस्या अनन्तरमित्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) न चेति । भूतपूर्वं हि स्थानशब्दो निवृत्तिवचनः स्यादिति भावः ॥ तत्पक्षे नित्यत्वं कथमिति पृच्छति—भाष्ये कथमिति । उत्तरमाह—बुद्धयेति ॥ प्रतिपत्तृवशादिति । प्रतिपत्तृ-शब्देन तदीया प्रतिपत्तिर्लक्ष्यते, तद्वशात् प्रतिपत्तृणां तथा ज्ञानव्य-वहाराभ्यां बुद्धिधर्मांरोपस्तत्रानुमीयते, स्वतद्वत्त्वस्य तत्र बाधादिति भावः ॥ कचित्तु प्रतिपत्तिवशादिति पाठः ॥ तदाह—न त्विति । आरोपितभूतपूर्वत्वव्यवहारान्न नित्यत्वहानिरिति भावः ॥ ननु प्राचीनमित्यस्यात्राधिकरणप्रतिपादकत्वात् सप्तमी स्यादत आह—प्राचीति । सप्तम्यन्तादुत्पन्नास्तातेरुल्लङ्घनमिति उक्तं ॥ भाष्ये—तस्य सर्वत्रेति । प्राग्देशवृक्षत्वावच्छिन्न इत्यर्थः ॥ स तत्र न्यग्रोधेषु ॥ नन्वाग्नबुद्ध्या इति न तृतीया, अर्थासङ्गतेः, नापि षष्ठी, संबन्धिनोऽनु-पस्थितेराह—तस्या अनन्तरमिति । अनन्तरपदाध्याहारेण षष्ठीति भावः ॥ केचित्तु आम्नबुद्ध्या इत्यस्य तां विहायेत्यर्थ इत्याहुः ॥

भाष्ये अपकृष्यमाणानिति । तत्र यथा बुद्धरेवापकर्ष उपधानं च आम्नेषु न्यग्रोधेषु चारोप्यते, तथात्रापि बुद्धिगतोत्पादविनाशयोः स्थान्यादेशभावस्य च शब्देऽप्यारोप इति भावः ॥ उपधानमुत्पत्तिः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तस्येति—तत इत्यादिः । आह—उपदेष्टेत्यादिः । अवरोहवन्तः—जटावन्तः । स तत्रेति—तत इत्यादिः । तस्येति—तत इत्यादिः । सः ‘अस्तेभूः’ इति—ततः पश्चादाह—आर्षधातुके ‘अस्तेभूः’ भवतीति, तत इत्यादिः ।

प्रदीपे—बुद्धिधर्मा इति—यत इत्यादिः । तथा—बुद्धि-धर्मवत्त्वेन ।

उद्द्योते—‘कथमिति प्रश्नो न स्थानशब्दस्य भूतपूर्ववृत्तित्व-विषयकः, तथा सत्युत्तरग्रन्थस्यासङ्गतेरित्यत आह—तत्पक्षे इति । भूतपूर्वेऽपि स्थानशब्दप्रयोगो वर्तते इति पक्षे इत्यर्थः । अत्र पक्षे स्थानशब्दस्य निवृत्तिवाचित्वादिति भावः । यथाश्रुतग्रन्थासङ्गतेराह—प्रतिपत्तृशब्देनेति । ‘तद्वशादि’ त्यस्य व्याख्यानं—प्रतिपत्तृणा-मित्यादि । तत्र—अर्थेषु । तद्वत्त्वस्य—बुद्धिधर्मवत्त्वस्य । पाठः—पाठ एव । तदाशयमाह—आरोपितेति । शब्देऽप्येत्यादिः । अत्रेति—प्राचीने देशे इत्यर्थे इत्यर्थः । आम्नबुद्ध्या अनुगतं न्यग्रोधबुद्धिमिति व्याख्यानस्य भाष्यकारस्वरसविरुद्धत्वादाह—अर्थासङ्गतेरिति । ‘त्यञ्जोपे कर्मण्यधिकरणे चे’ति वार्त्तिकसत्त्वाद्ध्याहाराश्रयणं न युक्तमित्याशयेनाह—केचित्त्विति ।

(उत्सर्गकार्यनिराकरणाधिकरणम्)

(३७३ आक्षेपवार्तिकम् ॥ १५ ॥)

॥॥अपवादप्रसङ्गस्तु स्थानिवत्त्वात्॥॥

(भाष्यम्)

अपवादे उत्सर्गकृतं प्राप्नोति ॥ ‘कर्मण्यण्’ ‘आ-तोऽनुपसर्गे कः’ इति केऽपि अणि कृतं प्राप्नोति ।

किं कारणम् ? ।

स्थानिवत्त्वात् ॥

(प्रदीपः) अपवादप्रसङ्गस्त्विति । बुद्धिविपरिणाममात्रं यदि स्थान्यादेशभाव इति भावः ॥ कर्मण्यणिति सर्वत्राग्नबुद्धिः प्रसक्ता आतोऽनुपसर्गे क इति कष्ट्या निवर्तते इति केऽप्यणकृतप्रसङ्गः ॥

(उद्द्योतः) ननु उत्सर्गापवादयोः स्थान्यादेशभावाभावात् कथं स्थानिवत्त्वमत आह—बुद्धीति । अण्कृतेति । ङीव् इत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—केऽपि—कप्रत्ययान्तेऽपि । अणि-कृतम्—अण्णन्तत्त्वप्रयुक्तम् । एवमग्रेऽपि । किं कारणम्—कस्मात् कारणात् ।

(आक्षेपबाधकभाष्यम्)

॥ * ॥ उक्तं वा ॥ * ॥

किमुक्तम् ? ।

॥विषयेण तु नानालिङ्गकरणात् सिद्धम्॥ इति ॥

(प्रदीपः) विषयेण त्विति । तुशब्दः पुनरर्थः । यदयं गापो-द्विगिति कापवादस्य टकः किञ्च शास्ति, तज्ज्ञापयति—नोत्सर्गकृत-मपवादे भवतीति ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये उक्तंवेति । वार्त्तिकस्युक्तमित्यंशं व्या-

चष्टे—विषयेण विख्यादि । अङ्गुष्ठपञ्चे एकोऽकार इति पक्षेऽनुबन्ध-
सङ्कारः प्राप्नोति केऽप्यङ्कृतं प्राप्नोतीति पूर्वपक्षे विषयेण तु नाना-
लिङ्गकरणात्सिद्धम् इत्युक्तम् । विषयेऽङ्कादौ भिन्नलिङ्गकरणाद् इह
मुण्डो भव इह जटी भवेति लोकव्यवहारे यथा यद्गुणको यत्रोच्यते
तत्र तद्गुण एव भवति तथा यल्लिङ्गो यत्रोच्यते तत्र तल्लिङ्गकार्यमेव
नान्यानुबन्धकार्यमिति तदर्थश्चोक्तः ॥ एवं च सामान्यापेक्षत्वान्निय-
मस्य स्थानिवत्त्वप्रयुक्तस्यापि व्यावृत्तिरिति भावः ॥ वार्तिकेऽधिकरण-
स्यैव करणत्वविवक्षया तृतीया ॥ कैयटोक्तव्याख्याने तु अथवा—यदयं
श्यन्नादीनि वक्ष्यमाणपक्षे एतत्पक्षादौलक्षण्यं दुर्लभम् । शब्दमर्या-
दया वार्तिकात्तदर्थालाभश्च । तुशब्दस्य पुनरर्थत्वेऽपि नानापदानन्वय-
स्तदवस्थश्च । किंच कैयटोक्तार्थकं विषयेण तु पुनर्लिङ्गकरणात्सिद्ध-
मिति भाष्ये तत्र पठितं नत्वेवमिति दिक् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—उक्तं वेति—नैष दोषः, यत इत्यादिः ।

उद्द्योते—केऽपीति—अर्थादित्यादिः । नियमस्य—उत्तरूपस्य ।
प्रयुक्तस्यापीति—अन्यानुबन्धकार्यस्यान्यत्रेति शेषः । ‘विषयेऽ-
ङ्कादावि’ति व्याख्यानस्य व्याख्येयेन ‘विषयेण त्वि’ति वार्तिकेन
विरोधं परिहरति—वार्तिके इति । कैयटोक्तव्याख्यानं दूषयति—
कैयटोक्तेति ।

(भाष्यम्)

अथवा—

(३७४ समाधानवार्तिकम् ॥ १७ ॥)

॥ ❀ सिद्धं तु षष्ठीनिर्दिष्टस्य स्थानिव-
द्वचनात् ॥ ❀ ॥

(भाष्यम्)

सिद्धमेतत् ॥

कथम् ? ।

षष्ठीनिर्दिष्टस्यादेशः स्थानिवदिति वक्तव्यम् ॥

(प्रदीपः) षष्ठीनिर्दिष्टस्येति । न चापवादः षष्ठीनिर्दिष्टस्य
स्थाने विधीयते ॥ नाभि नभं चेत्यादौ षष्ठायाः स्थाने प्रथमाया
विधानादस्ति षष्ठी ॥ विश्रवणरवणेति तु शब्दान्तरं प्रत्ययविषयं
विशेष्यम् । यथोक्तम्—❀ बालवायो विदूरं च प्रकृत्यन्तरमेव
वा ❀ इति । विश्रवःशब्दात्वनभिधानात् प्रत्ययाभावः ॥

(उद्द्योतः) तत्रत्यं वेत्यंशं व्याचष्टे—अथवा सिद्धंत्विति ॥
अनुवर्तमानं षष्ठीति पदं षष्ठीनिर्दिष्टलाक्षणिकं षष्ठाया विपरिणम्यत
इत्याशयेनाह—षष्ठीनिर्दिष्टस्येति ॥ नन्वेवं नाभि नभमित्यादौ
षष्ठीनिर्देशाभावात्स्थानिवत्त्वाभावेन यत्प्रत्ययसंनिगुक्तनभस्य भत्वा-
क्त्वयोरभावाद्यस्येति लोपो न स्यादत आह—नाभीति । विधा-
नात् करणात् ॥ यत्र तर्हि स्थान्यनुमानं तत्र कथमत आह—
विश्रवणेति । प्रत्ययविषयम् । शिवाद्यपिषयम् ॥ बालवेति ।
वेदस्य विदूरान्न प्रभवः किन्तु बालवायाद् इति विदूराद् व्य इत्य-
स्यासङ्गतो इदं वार्तिकम् । बालवायो विदूरमापन्नतेऽथास्मात्प्रत्ययः ।
यदा बालवायार्थवाचको विदूरोऽन्य एव व्यप्रत्ययविषय इति तदर्थः ॥
ननु विश्रवणादेरनादेशत्वे विश्रवःशब्दादपि प्रत्ययः स्यादत आह—
विश्रव इति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एतत्—अपवादे उत्सर्गकृतस्य व्या-
वर्तनम् । षष्ठीनिर्दिष्टस्येति—यत इत्यादिः ।

उद्द्योते—उत्तरूपस्य नियमस्य विशेषापेक्षत्वे आह—तत्र-
त्यमिति । ‘उक्तं वे’ति वार्तिकस्थमित्यर्थः । अनुवर्तमानमिति—
‘षष्ठी स्थानेयोगे’त्यतः प्रकृतसूत्रे इत्यादिः । प्रकृतत्वादाह—शिवादीति ।

(आक्षेपभाष्यम्)

तत्तर्हि षष्ठीनिर्दिष्टग्रहणं कर्तव्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) तत्—तत्र ।

(समाधानभाष्यम्)

न कर्तव्यम् । प्रकृतमनुवर्तते ॥

क प्रकृतम् ? ।

‘षष्ठी स्थानेयोगा’ इति ॥

(तत्त्वालोकः) प्रकृतमिति—यत इत्यादिः ।

(समाधानान्तरभाष्यम्)

अथवा आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति—नापवादे उत्सर्ग-
कृतं भवतीति । यदयं श्यन्नादीन् कांश्चिच्छ्रितः करोति-
श्यन् भ्रम् आ शः श्रुरिति ॥

(प्रदीपः) यदयमिति । न च पितृनिवृत्त्यर्थं नियमार्थं
शित्वम् । श्यनो नित्वाञ् ज्ञापकात् पितृनिवृत्तेः सिद्धत्वात् । न ह्यत्र
पितृस्य नित्वस्य वा विशेषोऽस्तीति केचिदाहुः ॥ तदयुक्तम् ।
ताच्छ्रीत्यादौ विषये चानशि श्यनो नित्वं प्रकृतेराद्युदात्तार्थं स्यात् ।
तस्मादिष्टसिद्धये सामान्येन ज्ञापकं शित्वमाश्रीयते—अपवादे उत्सर्ग-
कृतं न भवतीति ॥

(उद्द्योतः) विशेषोऽस्तीति । नित्वं हि प्रत्ययाद्युदात्तत्वा-
धेनाद्युदात्तत्वाय । स्थानिवत्त्वात्पितृत्वेनानुदात्तत्वे तु लसार्वधातुकस्या-
प्युपदेशादित्यनुदात्तत्वे धातोर्दात्तत्वं सिद्धमेवेति भावः ॥ आ-
दात्तार्थमिति । इष्टमपि नित्वप्रयुक्तान्तोदात्तत्वं बाधित्वेत्यर्थः ॥
अन्यत्र विकरणेभ्य इत्यपि नित्वसामर्थ्याद्वाध्यत इति भावः ॥
किंच वावृतु इत्यस्यानेकाचो दिवादौ सत्त्वेन तत्रापि नित्वपितृयो-
विशेषः ॥ कैयटस्वरसस्तु तस्य धातोर्दिवादावभाव एवेति बोध्यम् ॥
इष्टसिद्धये इति । वैयर्थ्यान्नियमत्वं वा ज्ञापकत्वं वेत्यत्र विनिगमका-
भावान्नित्वसामर्थ्यादन्यत्र विकरणेभ्य इत्युपदेशबाधकल्पनापेक्षया
स्थानिवदित्यतिदेशबाधकल्पनस्यैवौचित्याच्चेति भावः ॥ सामान्ये-
नेति । न विकरणविषयमेव, नापि पितृविषयमेवेत्यर्थः ॥ भाष्ये
श्यन्नादीनि । उत्सर्गसजातीयानुबन्धवदपवादानामुपलक्षणम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अयम्—आचार्यः । ‘कर्तरि शप्’
इत्युत्सर्गशास्त्रेण सर्वत्र प्रसक्ता शब्बुद्धिः ‘दिवादिभ्यः श्यन्नि’त्याद्य-
पवादशास्त्रेण श्यन्नादिषुद्धया निवर्त्तते । तत्र स्थानिवत्त्वादेव शित्वो-
पपत्तेः शित्करणं व्यर्थमित्याशयः ।

प्रदीपे—स्वातन्त्र्येण विधानात् लसार्वधातुकत्वस्याभावादाह—
चागशीति । बुध्यमान इत्यादाविति शेषः । —नित्वं हि ।

उद्द्योते—आद्युदात्तत्वायेति—समुदितस्येत्यादिः । ननु ‘अन्यत्र
विकरणेभ्यः’ इत्युक्तेः कथमिदमित्यत आह—अन्यत्रेति । तत्र स्वयं
दूषणान्तरमाह—किञ्चेति । नन्वेवं कैयटेनैवेदं कृतो नोक्तमित्यत
आह—कैयटेति । तस्य—‘वावृतु’ इत्यस्य । वाशब्दस्य विकल्पाथ-
कत्वादित्याशयः । नन्वेवं ‘ततो वावृत्यमाना सा रामशाला न्यवि-
क्षते’ति भट्टिप्रयोगानुपपत्तिरिति चेन्न, तत्र वाशब्दस्यैवार्थकतया

कामयमानेव न तु तथा, किन्तु छलनार्थमागतेत्यर्थात् । अनुबन्धव-
दिति—मनुबन्तेनापवादशब्दस्य समासः ।

(स्थानिवत्त्वप्रासदूषणनिराकरणाधिकरणम्)

(३७५ आक्षेपवार्तिकम् ॥ १८ ॥)

॥ * ॥ तस्य दोषस्तयादेश उभयप्रति-
षेधः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

तस्यैतस्य लक्षणस्य दोषः—तयादेश उभयप्रति-
षेधो वक्तव्यः । उभये देवमनुष्याः । तयपो ग्रहणेन ग्रह-
णाद् जसि विभाषा प्राप्नोति ॥

(तत्त्वालोकः) दोष इति—अतिव्याप्तय इत्यर्थः । जातावेक-
वचनसत्त्वात् । अत एवाह—तयादेशे इत्यादि । अन्यथा ‘उभये’
इत्यत्र—अयचः स्थानिवत्त्वेन तयत्त्वात्, तयबन्तग्रहणेनोभयशब्दस्य
ग्रहणात् ‘प्रथमचरमतये’ति सूत्रेण जसि विभाषा सर्वनामसंज्ञा प्राप्नो-
तीत्याशयेनाह—उभये इति ।

(आक्षेपनिराकरणसिद्धान्तिभाष्यम्)

नैष दोषः । अयच् प्रत्ययान्तरम् ॥

(तत्त्वालोकः) अयच् प्रत्ययान्तरमिति—यतोऽनेत्यादिः ।
एव, न तु तयादेशः, ‘उभादुदात्तः’ इति सूत्रे तयपोऽननुवृत्तेरिति
शेषः । अयच् प्रत्ययान्तरमित्यादि—प्रत्याहारग्रहणेन ग्रहणमि-
त्यन्त—ग्रन्थस्य विस्तृतव्याख्या ‘नवेति विभाषे’ति सूत्रस्थभाष्यान्त-
र्गतप्रकृतग्रन्थव्याख्येवावगन्तव्या ।

(आक्षेपसाधकभाष्यम्)

यदि प्रत्ययान्तरम्, उभयीति ईकारो न प्राप्नोति ॥

(तत्त्वालोकः) प्रत्ययान्तरमिति—तर्हीति शेषः । ईकारः—
तयबन्तत्वात् ‘टिड्ढाणञि’त्यनेन ङीप् ।

(आक्षेपसाधकभाष्यम्)

मा भूदेवम् । मात्रच इत्येवं भविष्यति ॥

कथम् ?

मात्रजिति नेदं प्रत्ययग्रहणम् ॥

किं तर्हि ? ।

प्रत्याहारग्रहणम् ॥

क्व सन्निविष्टानां प्रत्याहारः ? ।

मात्रशब्दात्प्रभृति आ अयचश्चकारात् ॥

(तत्त्वालोकः) एवम्—तयबन्तत्वात् । मात्रचः—मात्र-
जन्तत्वात् । मात्रजितीति—यत इत्यादिः । मात्रशब्दादिति—
एवञ्च ङीभिवचौ तयपो ग्रहणं गोबलीवदन्त्यायेन स्पष्टार्थमेवेति बोध्यम् ।

(आक्षेपसाधकभाष्यम्)

यदि प्रत्याहारग्रहणम्, ‘कति तिष्ठन्ति’ अत्रापि
प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) कति तिष्ठन्तीति । परेद्वारान्तरसंज्ञावाच्यं अष्टस्व-
वादिभ्य इति प्रतिषेधोऽत्र नोक्तः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—कतीति—तर्हीत्यादिः । प्राप्नोतीति—
‘टिड्ढाणञि’त्यनेन ङीभित्यादिः । एवमग्रेऽपि ।

(आक्षेपसाधकभाष्यम्)

अत इति वर्तते ॥

(तत्त्वालोकः) अत इतीति—नैष दोषः, यतः ‘अ-
जायतः’ इति सूत्रात् ‘टिड्ढाणञि’ति सूत्रे इत्यादिः । वर्तते—अनुवर्तते ।

(आक्षेपसाधकभाष्यम्)

एवमपि ‘तैलमात्रा घृतमात्रा’ अत्रापि प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) तैलमात्रेति । चकारस्य प्रत्याहारार्थस्योपादाना-
त्तस्याविशेषकत्वाद् मात्रशब्दमात्रग्रहणप्रसङ्गः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—मात्रशब्दमात्रेति—सकलमात्र-
शब्देत्यर्थः ।

(आक्षेपसाधकभाष्यम्)

सदृशस्याप्यसंनिविष्टस्य न भवति प्रत्याहारग्रहणेन
ग्रहणम् ॥

(प्रदीपः) सदृशस्येति । प्रत्ययानुकरणं मात्रशब्द इति प्राति-
पदिकस्याऽग्रहणमित्यर्थः ॥

(उद्घोतः) प्रत्ययानुकरणमिति । टिड्ढाणञ् सूत्रे सादृ-
र्यादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सदृशस्यापीति—नैष दोषः, यत
इत्यादिः ।

(३७६ आक्षेपवार्तिकम् ॥ १९ ॥)

॥ * ॥ जात्याख्यायां वचनादेशे स्थानि-
वद्भावप्रतिषेधः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

जात्याख्यायां वचनादेशे स्थानिवद्भावस्य प्रतिषेधो
वक्तव्यः । ग्रीहिभ्य आगत इत्यत्र ‘घेर्ङिति’ इति गुणः
प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) जात्याख्यायामिति । एकस्मिन् यत् प्राप्तमेकवचनं
तस्य प्रसङ्गे बहुवचनमादेश इति कल्पनाऽऽश्रयेण दोषोपन्यासः ॥

(उद्घोतः) नन्वेकस्मिन् बहुवचनमित्युक्त्या षष्ठ्यभावात्क-
थमादेशत्वमत आह—एकस्मिन्निति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—‘जात्याख्यायामेकस्मिन् बहुवचन-
मन्यतरस्यामि’ति सूत्रमभिप्रेत्याह—जात्याख्यायामिति । ग्रीहिभ्य
आगत इत्यत्रेति—अन्यथेत्यादिः । भ्यसः स्थानिवत्त्वेन कसित्वा-
दिति शेषः ।

(आक्षेपनिरासभाष्यम्)

नैष दोषः । उक्तमेतत्—* अर्थातिदेशात्सिद्धम्
* इति ॥

(उद्घोतः) भाष्ये—अर्थातीति । बहुवचनशब्दो न प्रत्य-
यपरः, किं त्वर्थपर इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—उक्तमेतदिति—यत इत्यादिः ।

उद्द्योते—‘जात्याख्यायामि’ति सूत्रे एकशब्दस्यार्थपरस्यैव स्थित-
त्वादाह—बहुवचनशब्द इति । किन्त्विति—ब्रह्मणां वचनं प्रति-
पादनमिति व्युत्पत्त्येति शेषः । तथाच—एकोऽप्यर्थो वा बहुवचनवतोति
तद्व्याख्यानं सङ्गच्छते इत्याशयः ।

(३७७ आक्षेपवार्तिकम् ॥ २० ॥)

॥ * ॥ **अथाब्रह्मणेऽदीर्घः ॥ * ॥**

(भाष्यम्)

**अथाब्रह्मणेऽदीर्घ आदेशो न स्थानिवदिति वक्त-
व्यम् ॥**

किं प्रयोजनम् ? ॥

निष्कौशाम्बिः । अतिखट्वः । **अथाब्रह्मणेन ग्रह-
णात्सुलोपो मा भूदिति ॥**

(उद्द्योतः) **अथाब्रह्मणे अदीर्घ इति** भाष्ये । ननु गङ्गाया
शङ्केः, गङ्गीयतेः किपि गङ्गीरित्यादौ स्थानिवत्त्वनिषेधो न स्यात् ।
न च तत्र स्थानिवत्त्वे इष्टापत्तिरस्तु सुलोपश्चास्त्विति वाच्यम् ।
आकारकारप्रश्लेषमादायैतत्प्रत्याख्यानपरभाष्यविरोधात् । सूत्रमतेऽपि
नात्र लोपः, प्रत्यासत्त्या अथाप्यदोपस्थितकाराकारयोरेव दीर्घग्रहणेन
ग्रहणादिति चेन्न । तेषामनभिधानात् । नचेदं विशेषणं व्यर्थं, खट्वा
इत्यादौ सवर्णदीर्घे परत्वेन परादिवङ्गावप्राप्त्या स्थानिवत्त्वस्यैवाभाव-
दिति वाच्यम् । न **स्थानिवदित्यस्य** स्थानिकार्यं न लभते इत्यर्थे येन
केनापि प्राप्तस्य स्थानिकार्यस्य निषेध इति दीर्घप्राप्त्युक्तकार्याभा-
वशङ्कावारणार्थं तत् । इत्थं इति नोक्तम्, चित्रायां जातश्चित्र इत्यादौ
जातार्थलुकि टापो लुक्पि प्रत्ययलक्षणेन हल्ङ्थादिलोपापत्तेः ॥ मम
तु लुकोपि दीर्घमिन्नत्वात्तत्रापि न स्थानिप्रयुक्तकार्यातिदेश इति
दिक् ॥ **अतिखट्व इति** । न चात्र ह्रस्व आकारस्येति तद्वन्मत्व-
मस्त्वधिरिति वाच्यम् । **गोस्त्रियोरित्यस्य** स्त्रीप्रत्ययान्तान्तप्रातिपदि-
कान्त्यस्य ह्रस्व इत्यर्थः । **अचश्चेति** तु नोपतिष्ठते, अनियमाप्रसक्तेः ।
स्त्रीप्रत्ययत्वं च टाङीत्यादिविशिष्टनिष्ठमिति न दोषः । सूत्रोपात्तस्यैव
स्थानितावच्छेदकत्वमित्युक्तम् । अत एव **गोटाङ्ग्रहणं कर्तव्यमिति**
वार्तिककृतोक्तम् । स्वरितत्वबलात् स्त्रियामिति प्रकृत्य ये विहिता-
स्तेषां ग्रहणमिति भाष्यकृतोक्तम् । विधानं चानुबन्धविशिष्टस्यैवेति
स्पष्टमेवेति दिक् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—**अथाब्रह्मणेऽदीर्घ इति**—अथा-
प्यथानिको दीर्घमिन्न इत्यर्थः । **ग्रहणादिति**—ह्रस्वस्येत्यादिः ।

उद्द्योते—‘अदीर्घः’ इत्यंशे शङ्कते—**नन्विति** । एवमिति शेषः ।
इः—कामः । **एतदिति**—वार्तिकेति शेषः । ननु भाष्यकारमते तत्र
स्थानिवत्त्वापत्तेरनिष्टत्वेऽपि सूत्रकारमते इष्टत्वमस्त्वित्यत आह—
सूत्रेति । सूत्रकारेत्यर्थः । **अत्र**—गङ्गीरित्यादौ । एतत्प्रत्याख्यानपर-
भाष्यानुरोधेनाह—**प्रत्यासत्त्येति** । अन्यथा भाष्यकारसूत्रकारमतयोः
फलभेदापत्तेरित्यस्याख्यानं न सङ्गच्छेत, ‘फलेक्ये प्रत्याख्यानं
सम्भवति, न तु फलभेदे’ इति नियमादिति भावः । **तेषामिति**—
गङ्गीरित्यादीनामित्यर्थः । तथाच—वार्तिककारमतेऽपि न दोष इत्या-
शयः । **इदम्**—अदीर्घ इति । न स्थानीति—यत इत्यादिः । **येन**
केनापीति—परादिवत्त्वेनापीत्यर्थः । तस्येष्टत्वादाह—**शङ्केति** ।
तत्—अदीर्घ इति विशेषणम् । **जातार्थेति**—जातार्थकप्रत्ययेत्यर्थः ।
मम स्थिति—अथाप्यथानिको दीर्घमिन्न आदेशो न स्थानिवदित्यर्थक-

प्रकृतवार्तिकवादिन इत्यादिः । **गोस्त्रियोरित्यस्येति**—यत इत्यादिः ।
‘प्रत्ययग्रहणे’ ‘येन विधिः’ इति क्रमिकतदन्तविधिद्वयेन, ‘अलोऽ-
न्त्यस्ये’त्यनेन चेति शेषः । **सूत्रोपात्तस्यैवेति**—यत इत्यादिः ।
अत्र क्रमशो वार्तिककारभाष्यकारयोः सम्मतिमाह—**अत एवेति** ।
तस्य तत्त्वादेवेत्यर्थः । **टाङिति**—अयं प्रत्याहारः, टाङ्घटकटा-
व्यङ्घटकङ्काराभ्याम् । **तेषामिति**—तेन कृतं क्तिन्नादेनं ग्रहणमित्या-
शयः । **उक्तमिति**—‘गोटाङ्ग्रहणमिति’ वार्तिकप्रत्याख्यानानयेति
शेषः । नन्वेतावता प्रकृते किमित्यत आह—**विधानश्चेति** ।

(आक्षेपबाधकभाष्यम्)

ननु च दीर्घादित्युच्यते ॥

(तत्त्वालोकः) ननु चेति—‘हल्ङ्थावि’ति सूत्रे इति शेषः ॥
तथाच—निष्कौशाम्बिरित्यादौ ह्रस्वस्य स्थानिवत्त्वाद् अथाब्रह्मणेन
ग्रहणेऽपि दीर्घत्वाभावात् सुलोपस्याप्राप्तेः प्रकृतवार्तिकं निष्प्रयोजन-
मिति भावः ।

(आक्षेपसाधकलाघवभाष्यम्)

तत्र वक्तव्यं भवति ॥

(तत्त्वालोकः) तन्नेति—दीर्घादिति नेत्यर्थः । एतद्वार्तिक-
करणे तत्रेत्यादिः ॥ एवञ्च—लाघवसत्त्वात्प्रकृतवार्तिकं सप्रयोजन-
मित्याशयः ।

(तटस्थाक्षेपभाष्यम्)

किं पुनरत्र ज्यायः ? ।

(तत्त्वालोकः) यथैतद्वार्तिककरणे तत्र दीर्घादित्यस्यावक्तव्य-
त्वालाघवम्, तथा तत्र दीर्घादिति कथने प्रकृतवार्तिकस्यावक्तव्य-
त्वालाघवमिति पक्षद्वयस्य साम्यात् पृच्छति—किं पुनरिति ।
अत्र—अनयोः ।

(तटस्थाक्षेपसमाधानभाष्यम्)

स्थानिवद्भावप्रतिषेध एव ज्यायान् । इदमपि सिद्धं
भवति—अतिखट्वाय, अतिमालाय । ‘याडापः’ इति
याङ् न भवति ॥

(उद्द्योतः) **अतिखट्वायेति** । न चाबन्तादङ्गात्परस्य याङिति
तदर्थः, उपसर्जनस्त्रीप्रत्यये च तदादिनियमाद् नैतदङ्गमाबन्तमिति
स्थानिवत्त्वेऽपि न याट्प्रवृत्तिरिति वाच्यम् । प्रत्ययग्रहणपरिभाषया-
ऽऽबन्तग्रहणे तेन चाङ्गविशेषणे आबन्तान्तं यदङ्गमित्यर्थान्न दोषः ।
अत एवाबन्तखट्वायामित्यादौ याट्सिद्धिरिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—**स्थानिवदिति**—अथाप्यथानिकस्य
दीर्घमिन्नदेशस्येत्यादिः । तस्य ज्यायस्त्वप्रयोजकम् अनन्वयासिद्धं
प्रयोजनमाह—**इदमपीति** । यतस्तथा सतीत्यादिः । **याडाप इति**—
यत इत्यादिः ।

उद्द्योते—**तदर्थः**—‘याडापः’ इति सूत्रार्थः । **एतदिति**—अति-
खट्वेतीत्यर्थः । यच्चानन्तं खट्वेति, न तदङ्गमित्याशयः । **प्रत्ययेति**—
यत इत्यादिः ॥ **अर्थादिति**—तदर्थदित्यर्थः । स्थानिवत्त्वे चातिखट्व-
स्याबन्तान्ताङ्गत्वादिति शेषः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

अथेदानीमसत्यपि स्थानिवद्भावे दीर्घत्वे कृते
पिप्पसौ भूतपूर्वं इति कृत्वा याट् कस्मात् भवति ? ।

(प्रदीपः) भूतपूर्व इति । अनुबन्धकार्ये सर्वत्र भूतपूर्वगत्या-
श्रयणात् । आ इति च रूपसद्भावात् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इदानीमिति—प्रकृतवार्तिककरणे
इत्यर्थः । अतिखट्वायेत्यादाविति शेषः ।

(समाधानभाष्यम्)

लक्षणप्रतिपदोक्तयोः प्रतिपदोक्तस्यैवेति ।

(प्रदीपः) लक्षणेति । अत्र चान्तरा हस्वे कृते स एवायमिति
बुद्धेर्विच्छेदः ॥

(उद्द्योतः) नन्वेवमपि दीर्घे कृते स्थानिवद्भावेनापूर्वं स्यादेव,
अयं निषेधस्तु न दीर्घत्वादेत आह—अत्र चेति । एवं च स्थानिवद्भा-
वेन तदलाभस्तत्स्थानिन्यसत्त्वादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—स एवायम्—आप् एवायम् ।

उद्द्योते—एवमपि—अतिखट्वायेत्यादावुक्तरीत्या प्राप्तस्य यादो
लक्षणप्रतिपदोक्तपरिभाषया वारणेऽपि । अयमिति—प्रकृतवार्तिक-
सत्त्वप्रयुक्त इत्यर्थः । स्थानिवत्त्वस्येति शेषः । तदलाभः—आप्त्वा-
लभः । तत्स्थानिनीति—आब्रूपास्थानिनीत्यर्थः । दीर्घस्येति शेषः ।
दीर्घे कृते स्थानिवत्त्वप्रवृत्तौ मानाभावात्फलाभावाच्चेत्याशयः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

ननु चेदानीं सत्यपि स्थानिवद्भावे एतया परि-
भाषया शक्यमिहोपस्थातुम् ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये ननु चेदानीमिति । वार्तिकाकरणे
इत्यर्थः ॥ सत्यपीति । निष्कौशाम्बिरित्यादौ ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एतया—लक्षणप्रतिपदोक्तयोरित्यादि-
रूपया । एवञ्च—अत्राब्रूपाग्रहणेन ह्रस्वस्याग्रहणात् सुलोपाद्यप्राप्तेः
प्रकृतवार्तिकस्य न तद्वारणरूपं प्रयोजनमिति भावः ।

उद्द्योते—वार्तिकेति—‘अत्राब्रूपाग्रहणेऽदीर्घः’ इति वार्तिकेत्यर्थः ।

(समाधानभाष्यम्)

नेत्याह । न तर्हीदानीं कचिदपि स्थानिवद्भावः
स्यात् ॥

(तत्त्वालोकः) तदस्थ उत्तरमनुवदति—नेत्याहेति । सिद्धा-
न्तीति शेषः । न तर्हीति—यत इत्यादिः । स्थानिवद्भाव इति—
सफल इति शेषः ।

(नृतीयाक्षेपभाष्यम्)

तत्तर्हि वक्तव्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) तत्—‘अत्राब्रूपाग्रहणेऽदीर्घः’ इति वार्तिकम् ।

(समाधानभाष्यम्)

न वक्तव्यम् ॥ प्रश्लिष्टनिर्देशात्सिद्धम् ॥ प्रश्लि-
ष्टनिर्देशोऽयम्—की ई ईकारान्तात्, आ आप् आका-
रान्तादिति ॥

(उद्द्योतः) प्रश्लिष्टनिर्देशादिति । अतिखट्वायेत्यादौ आका-
रस्य लाक्षणिकत्वादेव न दोषः । खट्वायै इत्यादौ तु न दोषो
यतो लक्षणप्रवृत्तिं विना यद्रूपासंभवस्तदेव लाक्षणिकं परिभाषया
निषेधविषयः । न चेद् तथा । एकादेशतः प्रागपि तद्रूपसत्त्ववि-
त्याहुः ॥ अयं च प्रश्लेषो ‘याडापः’ ‘आडि चापः’ ‘औड आपः’

‘हेराग्रहाम्’ ‘हल्ड्याब्’ इत्येतेषु ॥ ह्रस्वनाद्याप इत्यत्र तु प्रश्लेषे
न मानमिति दिक् ॥ ननु भाष्यमते सत्रमते च अतिखट्वायै आ-
अतिखट्वा इत्यत्र सुलोपो भवति । वार्तिकमते तु न, अतिखट्वा
आबन्तत्वस्य विच्छेदादग्रे प्ररोहासंभवादिति चेन्न । अनभिधानेनैषां
प्रयोगाणामभावात् । यद्वा स्थानिवद्भावस्य कार्यार्थत्वेनातिखट्वायै
आकारप्रश्लेषे फलाभावात्तदप्रवृत्तौ स्थानिन्याप्त्वबुद्धेरभावात्तदादेशे
तदारोहः सत्रमते भाष्यमते च दुर्लभः, परम्परया कार्यमादायाब-
स्थानिवत्त्वप्रवृत्तौ मानाभावात् ॥ यत्तु वार्तिकमते लोपाप्राप्त्या भाष्या-
दिमतेऽपि ईकारदिप्रश्लेषान्तरेण लोपाभाव एव वाच्यः । एकप्रश्ले-
षेणैवातिखट्वायै सिद्धायां दीर्घग्रहणं सत्रमते, भाष्यमते तत्प्र-
त्याख्यानाय कृतप्रश्लेषान्तरं च नियमार्थम्—न कदाचिद् रूपान्तरं
प्राप्तौ यौ ङ्यापाविति, एवं च न दोष इति ॥ तन्न । मानाभावात् ।
किं च अतिखट्वायेत्येव वार्तिकप्रयोजनं प्रदर्शयकारप्रश्लेषेण हि
तत्प्रत्याख्यातं भाष्ये ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्रश्लिष्टेति—यत इत्यादिः । एवमग्रेऽपि ।

उद्द्योते—भाष्याशयमाह—अतीति । न दोषः—न याडा-
पत्तिः । नन्वेवं खट्वायै इत्यादावपि दीर्घैकादेशेन निष्पन्नस्याऽकारस्य
लाक्षणिकत्वाद् याट् नोपपद्येत, तद्विधायकसत्रन्तु निशयै इत्यादौ
चरितार्थमित्यत आह—खट्वायै इति । न दोषः—न याडनुपपत्तिः ।
लाक्षणिकमिति—रूपमिति शेषः । परिभाषायाः—लक्षणप्रति-
पदोक्तपरिभाषायाः । एकादेशतः—दीर्घैकादेशतः । आहुरिति—
भाष्यतत्त्वविद इति शेषः । यद्यपि प्रकृतसत्र—याडाप—इति सत्र-
भाष्याभ्यां ‘हल्ड्याब्’ ‘याडापः’ इति सत्रयोरैवायं प्रश्लेषो लभ्यते,
तथापि भाष्यमिदमुपलक्षणमन्यत्रापि तस्येत्याशयेनाह—अयञ्चेति ।
ह्रस्वे जातेऽपि ह्रस्वग्रहणेनैव नुट्प्राप्तेरिष्टत्वात् प्रश्लेषस्य प्रयोजना-
भाव इत्यभिमानेनाह—ह्रस्वेति । विच्छेदादिति—प्रागुक्तरीत्ये-
त्याशयः । येषु प्रयोगेषु सत्रवार्तिकभाष्याणां मते फलभेदस्तेषां
सर्वेषां प्रयोगाणामनभिधानमित्याशयेनाह—अनभिधानेनेति । इदं
समाधानम्—तत्र तेषां मते फलभेदमभ्युपेत्य, वस्तुतस्तु स एव
नेत्याह—यहेति । अतिखट्वायै इति—अस्य ‘फलाभावादि’-
त्यत्रान्वयः । तदप्रवृत्तौ—स्थानिवद्भावाप्रवृत्तौ । तदारोहः—आप्त्वा-
रोहः । शब्दकौस्तुभकाराद्युक्तिं खण्डयति—यत्त्विति । भाष्यानुक्त-
मप्याह—किञ्चेति । वार्तिकेति—प्रकृतेत्यादिः । तत्—प्रकृत-
वार्तिकम् ।

(३७८ आक्षेपवार्तिकम् ॥ २१ ॥)

॥ * ॥ आहिभुवोरीट्प्रतिषेधः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

आहिभुवोरीट्प्रतिषेधो वक्तव्यः । आत्थ, अभूत् ।
अस्तिब्रूपाग्रहणेन ग्रहणादीट् प्राप्नोति ।

(उद्द्योतः) भाष्ये—आहिभुवोरिति । ‘भुव ईट्’ ‘अस्ति-
स्सिचोऽपृक्ते’ इत्याभ्यां प्रातः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—आत्थ, अभूविति—अन्यथेत्यादिः ।
इत्यादावाहिभुवोः स्थानिवत्त्वादिति शेषः ॥

(आहंशे आक्षेपनिराकरणभाष्यम्)

आहेस्तावन्न वक्तव्यः । आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति—
नाहेरीट् भवतीति । यदयम्—‘आहस्थः’ इति भला-
दिप्रकरणे थत्वं शास्ति ॥

(तत्त्वालोकः) आचार्येति—यत इत्यादिः। अयम्—आचार्यः। झलादिप्रकरणे—झलादौ परे। यद्यत्रेदं स्यात्तर्हि तेन झलादौ परे विधानं व्यर्थं स्याद्, इति कृतेऽस्य झलादिपरस्वासम्भवादिति भावः।

(ज्ञापकवाचकभाष्यम्)

नैतदस्ति ज्ञापकम्। अस्ति ह्यन्यदेतस्य वचने प्रयोजनम् ॥

किम् ? ।

भूतपूर्वगतिर्यथा विज्ञायेत—झलादियौ भूतपूर्व इति ॥

(प्रदीपः) झलादिरिति। गलादिषु थलेव भूतपूर्वो झलादिरिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—ननु कृतेऽपीति भूतपूर्वगत्या झलादित्वादस्य झलादिपरत्वसम्भवात्प्रकारोऽस्त्वित्याशयेनाह—नैतदस्तीति। प्रदीपे—अनतिप्रसङ्गायाह—गलादिष्विति।

(ज्ञापकसमाधानभाष्यम्)

यद्येवं थवचनमनर्थकं स्यात्। आधिमेवायमुच्चारयेत्—ब्रुवः पञ्चानामादित आथो ब्रुवः इति ॥

(प्रदीपः) आधिमिति। तिबादयो हि सर्वे झलादय इति गलादयो भूतपूर्वो झलादय इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—यदि भूतपूर्वगत्या झलादित्वादस्य झलादिपरत्वमाश्रित्य प्रकारो विधीयेत, तर्हि पञ्चस्वपि परेषु स प्रसज्येत्याशयेनाह—यद्येवमिति। तर्हि पृथगिति शेषः। आधिमिति—यत इत्यादिः ॥ तस्माद् ‘आहस्थः’ इत्यनेन ‘नाहेरोड् भवती’ति ज्ञापनाद् आहः स्थानिवत्त्वेऽपि तत्परस्येदोऽप्राप्तेस्तत्प्रतिषेधो न वक्तव्य इति स्थितम्।

(भवंशेऽप्याद्येपिनिराकरणभाष्यम्)

भवतेऽपि न वक्तव्यः। ‘अस्तिस् सिचोऽपृक्ते’ इति द्विसकारको निर्देशः। अस्तेः सकारान्तादिति।

(उद्द्योतः) द्विसकारको निर्देश इति। अस्तिस्सिच इति सूत्रपाठ इति भावः ॥ प्रकारान्तरे तु आदेशैरपहारात् सदयोच्चारणाभावेन निर्देश इति भाष्यास्वारस्यम्। अत एव वार्तिककृता सिञ्जलुकः स्थानिवत्त्वस्य प्रत्ययलक्षणस्य वा प्रतिषेधो नारब्धः, सकारस्य सिञ्जविशेषणत्वमित्याशयेन। तद्विशेषणसामर्थ्यात् श्रूयमाणसान्तपरमिति प्रत्ययलक्षणसूत्रस्य विध्यर्थत्वेऽपि न दोषः। भाष्यकृता तु मध्यमगिन्यायेनोभयसंबन्धमङ्गीकृत्य ब्रुवः स्थानिवत्त्वप्रतिषेधोऽपि प्रत्याख्यात इति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अस्तिस्सिच—यत इत्यादिः। तथाच—ब्रुवः स्थानिवत्त्वेऽपि सकारान्तत्वाभावात्तत्परस्येदोऽप्राप्तेस्तत्प्रतिषेधोऽपि न वक्तव्य इति भावः।

उद्द्योते—प्रकारान्तरे—‘अस्तिस्सिचः’ इत्यस्मादग्रे स् इति लुप्तविभक्तिकमुभयविशेषणम्, तस्य च संयोगान्तलोप इति दण्ड्याशुक्तप्रकारान्तरे ॥ अत्र मानमाह—अत एवेति। अत्यार्थमाह—सकारस्येति। ननु प्रत्ययलक्षणसूत्रस्य नियमार्थत्वे दोषाभावेऽपि तस्य विध्यर्थत्वे दोष एवेत्यत आह—तद्विति। न दोषः—नेडापत्तिः। सिचो लुकि श्रूयमाणसान्तत्वाभावादिति भावः। उभयेति—सकारस्येत्यादिः। केचित्तु—दण्ड्याशुक्तप्रकारान्तरस्य समर्थनाय

‘द्विसकारको निर्देशः’ इति भाष्यस्य ‘व्याख्यानगम्यद्विसकारकः’ इत्येवार्थमभ्युपगच्छन्ति, न तु ‘श्रूयमाणद्विसकारकः’ इति। अन्ये तु—‘अस्तिस्सिचोऽपृक्ते’ इति न्यासं समर्थयितुं भाष्यस्थद्विपदस्यानेकोपलक्षणत्वं स्वीकुर्वन्ति।

(३७९ आद्येपवार्तिकम् ॥ २२ ॥)

॥ ॥ वध्यादेशे वृद्धितत्त्वप्रतिषेधः ॥ ॥

(भाष्यम्)

वध्यादेशे वृद्धितत्त्वयोः प्रतिषेधो वक्तव्यः। वधकं पुष्करमिति। स्थानिवद्भावाद् वृद्धितत्त्वे प्राप्तुः ॥

(तत्त्वालोकः) वध्यादेशे—इन्तेर्णुलि ‘बहुलन्त्यन्नवधक-गात्रविचक्षणानां जरायुर्धमि’ति वार्तिकेन संज्ञाद्वन्द्वसोर्हलन्तवधादेशे। वृद्धितत्त्वयोरिति—‘अत उपधायाः’ इति वृद्धि—‘हनस्तोऽचि-ण्णलोः’ इति तकारयोरित्यर्थः। कर्तव्ययोः स्थानिवत्त्वस्येति शेषः। वधकमिति—अन्यथेत्यादिः।

(आद्येपिनिराकरणभाष्यम्)

नैष दोषः। उक्तमेतत्—‘नायं ण्वुल्, किन्तु अन्योऽयमकशब्दः किदौणादिको रुचक इति यथा’ ॥

(उद्द्योतः) नायं ण्वुलिति। यद्यपि वृद्धिर्वधस्यादन्तत्वेनापि वारयितुं शक्या, तथापि तत्त्वांशप्रत्याख्यानायेदमावश्यकमिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—उक्तमिति—यत इत्यादिः। अयम्—अकशब्दस्थानी। ‘हनो वधचे’ति औणादिकः क्वनुप्रत्यय इत्याह—अन्य इति। अकशब्दः—अकशब्दस्थानी। एवञ्चेह तयोर्न प्राप्तिः। उद्द्योते—वारयितुमिति—अल्लोपस्य ‘अचः परस्मिन्नि’त्यनेन स्थानिवत्त्वात्तस्योपधात्वाभावात्, णित्परत्वाभावाच्चेति भावः।

(३८० आद्येपवार्तिकम् ॥ २३ ॥)

॥ ॥ इड्विधश्च ॥ * ॥

(भाष्यम्)

इड्विधेयः। आवधिषीष्ट। ‘एकाच उपदेशेऽनुदात्तात्’ इतीदं प्रतिषेधः प्राप्नोति ॥

(उद्द्योतः) इड्विधश्चेति। यथेद्विविधिः सिध्यति तथा तन्निषेधे स्थानिवत्त्वप्रतिषेधो वक्तव्य इत्यर्थः। इड्विधेय इत्यस्य तन्निषेधे स्थानिवत्त्वप्रतिषेधद्वारेति शेषः ॥ आवधिषीष्टेति। आद्यो यमहन इत्यात्मनेपदम् ॥ प्रतिषेधः प्राप्नोतीति। तत्र वधेः स्थानिवत्त्वेनाङ्गताया निषेधः प्राप्त इण्निषेधरूपे कार्ये स्थानिवत्त्वप्रतिषेधेनाङ्गत्वाभावात्नेत्यर्थः ॥ वधेरपि सूत्रे स्थान्यनुरूपानुदात्तस्यैवोच्चारणेन अनुदात्तत्वं बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—आवधिषीष्टेति—अन्यथेत्यादिः। इत्यत्र वधेः स्थानिवत्त्वेनाङ्गत्वादिति शेषः।

उद्द्योते—ननु निषेधप्रकरणे ‘इड्विधश्चेत्युक्तमित्यत आह—यथेति। आवधिषीष्टेत्यत्रेति शेषः। तन्निषेधे—‘एकाच उपदेशेऽनुदात्तादि’तीण्निषेधे कर्तव्ये। एवमग्रेऽपि। स्थानिवत्त्वेति—वधेरित्यादिः ॥ अस्य पर्यवसितार्थमाह—तत्रेति। आवधिषीष्टेत्यत्रेत्यर्थः। निषेधः—‘एकाच’ इतीण्निषेधः। ननु वधेः स्थानिवत्त्वेनाङ्गत्वेऽप्यनुदात्तत्वाभावादिण्निषेधो न प्राप्नोति। न च स्थानिवत्त्वेनानुदात्तत्व-

मपि, तत्रान्विधाविति निषेधादित्यत आह—वधेरपोति । सूत्रे—
'हनो वधे'ति सूत्रे । स्थानेऽन्तरतमपरिभाषयेति भावः ।

(आक्षेपनिराकरणभाष्यम्)

नैष दोषः । आद्युदात्तनिपातनं करिष्यते । स निपा-
तनस्वरः प्रकृतिस्वरस्य बाधको भविष्यति ॥

(उद्घोतः) प्रकृतिस्वरस्य । प्रकृतितः स्थान्यनुरूपतया प्राप्त-
स्यानुदात्तत्वस्य ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—आद्युदात्तेति—यत इत्यादिः । सः—
स च । तथा च—वधेः स्थानिवत्त्वेनाङ्गत्वेऽप्यनुदात्तत्वाभावादिण-
निषेधाप्राप्त्या तत्र कर्तव्ये स्थानिवत्त्वप्रतिषेधो न वक्तव्य इत्याशयः ।

(प्रत्याक्षेपभाष्यम्)

एवमप्युपदेशिवद्भावो वक्तव्यः । यथैव हि निपातन-
स्वरः प्रकृतिस्वरं बाधते, एवं प्रत्ययस्वरमपि बाधेत-
आवधिषीष्टेति ॥

(प्रदीपः) आवधिषीष्टेति । यदा यच्छब्दप्रयोगः—यदावधि-
षीष्टेति [भवति, तदा] तिङ्ङितिङ् इति निघातः प्राप्तो निपातार्थ-
दीति प्रतिषिद्धस्तदैतदुदाहरणम् । कचिच्च यदावधिषीष्टेति पाठः ॥

(उद्घोतः) प्रत्ययस्वरम् तत्प्रयुक्तनिघातम् ॥ नन्वत्रोदाहरणे
तिङ्ङितिङ् इति निघातेन भाष्यमत आह—यदा यदिति । यदेत्यस्य
तदैतदुदाहरणमित्यनेनान्वयः ॥ मध्ये भवति तदेत्यपाठः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—उपदेशिवदिति—आद्युदात्तनिपातने
इत्यादिः । यथैवेति—अन्यथेत्यादिः । प्रकृतिस्वरम्—प्रकृतितः
स्थान्यनुरूपतया प्राप्तमनुदात्तत्वम् ॥ आर्धधातुके लिङि परे वधादेश
इति ततः प्रागेव प्रत्ययस्य विधानात् प्रत्ययस्वरो वधादेशात्प्राक्
प्राप्नोति, प्रकृतिस्वरश्च वधादेशकाले, निपातनस्वरस्तु वधादेशोत्तर-
मिति वस्तुस्थितिः । तथा च—यद्याद्युदात्तनिपातने उपदेशिवद्भावो
नोच्यते, तर्हि पश्चात्कालिकात्वात् सतिशिष्टेन निपातनस्वरेण प्रकृति-
स्वर इव प्रत्ययस्वरोऽपि बाध्यते । यदि च तत्र स उच्यते, तर्हि तु
तेन प्रत्ययस्वर एव न बाध्यते । किन्तु—तत्रेडनिषेधाय आद्युदात्त-
निपातनस्य, तत्रोपदेशिवद्भावस्य च करणे गौरवं भवतीति तयोः
करणापेक्षया लाघवाद् इडविधिप्रतिषेधे कर्तव्ये स्थानिवद्भावप्रतिषेध
एव वक्तव्य इत्याशयः ॥

उद्घोते—निघातम्—शेषनिघातम् । भाष्यमिति—एवञ्च
नात्र शेषनिघातप्राप्तिरित्याशयः ।

(आक्षेपपरिहारभाष्यम्)

नैष दोषः । आर्धधातुकीयाः सामान्येन भवन्ति,
अनवस्थितेषु प्रत्ययेषु । तत्रार्धधातुकसामान्ये वधि-
भावे कृते, सति शिष्टत्वात् प्रत्ययस्वरो भविष्यति ॥

(उद्घोतः) भाष्ये आर्धधातुकसामान्ये इति । आर्धधातुक
इतिवच्चिह्नित्याद्यपि विषयसमर्थयेति भावः ॥ एवं चाद्युदात्तनिपातने
उपदेशिवद्भावमगौरवाभावेन उपदेशत्वावच्छेदेनानुदात्तत्वाभा-
वाद् स्थानिवद्भावेनाङ्गत्वे सत्यपि निषेधाप्राप्त्या तन्निषेधो न कार्य
इति तात्पर्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—आर्धेति—यत इत्यादिः । सामान्ये-
नेति—अस्यैव व्याख्या—अनवस्थितेष्विति । तत्र—तथा सति ।
कृते इति—निपातनस्वरः प्रत्ययश्च, तत इति शेषः ।

उद्घोते—तापताप्यनिर्वाहादाह—आर्धेति । आदिना—लुङः
परिग्रहः । एवञ्चेति—आर्धधातुकादिविषये वधादेश इति प्रत्यय-
विधानात्पूर्वमेव वधादेशे प्रकृतिस्वरम्प्रबाध्य निपातनस्वरः, ततः
प्रत्ययस्तत्स्वरश्चेति वस्तुस्थिताविति शेषः । 'एकाच् उपदेशेऽनुदा-
त्तादिति सूत्रे एकग्रहणेनोपदेशत्वावच्छेदेनानुदात्तत्वस्य लाभादाह—
उपदेशत्वेति । स्थान्युपदेशेऽनुदात्तत्वेऽप्यादेशोपदेशे प्रकृतिस्वरं
प्रबाध्य निपातनस्वरेणोदात्तत्वादित्यादिः । निषेधेति—इडित्यादिः ।
तन्निषेधः—तत्र कर्तव्ये स्थानिवत्त्वप्रतिषेधः ।

(३८१ आक्षेपवार्तिकम् ॥ २४ ॥)

॥*॥ आकारान्तान्नुक्षुक्प्रतिषेधः ॥*॥

(भाष्यम्)

आकारान्तान्नुक्षुकोः प्रतिषेधो वक्तव्यः । विलाप-
यति । भापयते । लीभीग्रहणेन ग्रहणान्नुक्षुको प्राप्तः ॥

(उद्घोतः) आकारान्तादिति । विभाषा लीयते, विभेते-
हेतुभये इत्यात्वम् । लीलोर्नुग्लुकाविति, भियो हेतुभये इति च
नुक्—षुको ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—नुक्षुकोरिति—कर्तव्ययोः स्थानि-
वत्त्वस्येति शेषः । विलापयति, भापयते इति—अन्यथेत्यादिः ।
इत्यादावाकारान्तयोः स्थानिवत्त्वादिति शेषः ।

उद्घोते—इत्यात्वम्—इत्याभ्यामात्वम् ।

(आक्षेपपरिहारभाष्यम्)

[नैष दोषः] लीभियोः प्रश्लिष्टनिर्देशात्सिद्धम् ॥
लीभियोः प्रश्लिष्टनिर्देशोऽयम्—ली ई ईकारान्तस्य
भी ई ईकारान्तस्य चेति ॥

(उद्घोतः) प्रश्लिष्टनिर्देशादिति । यद्यपि भिम् इत्यत्र
प्रक्षेपे एकादेशस्य कृदतिङ्भूत्रभाष्योक्तरीत्या पूर्वधर्मावच्छिन्नोद्दे-
श्यके इत्यङ्गविधौ अचः परस्मिन्निति स्थानिवत्त्वेनेयङ् दुर्लभः, तथापि
सौत्रत्वात्स इति बोध्यम् । 'क्षियो निष्ठायाम्' इति दीर्घविधावि-
वेति दिक् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—नैष दोष इति—अयम्पाठो यद्यपि
कचित्पुस्तके नास्ति, तथापि पूर्वोत्तरग्रन्थसंवादाशुक्तः प्रतिभातीति
स्थापितः । लीभियोरिति—यत इत्यादिः । एवमग्रेऽपि ।

उद्घोते—आभ्योक्तरीत्या—तत्र—अतिरूपदाभावे पचतीत्यादौ
'हस्वस्य पिती'ति तुकमापाद्य तत्र धातोरित्यनुवृत्त्या संखण्ड्य चिकी-
र्षतीत्यत्रापाद्य शपा व्यवधानस्यैकादेशेनाभावमुक्त्वा 'एकादेशः पूर्व-
विधौ स्थानिवदिति व्यवधानमेवेत्युक्तम्, तद्रीत्या । नन्वत्र पूर्वत्वेन
दृष्टस्य न विधिरित्यत आह—पूर्वेति । सः—इयङ् । तत्र दृष्टान्त-
माह—क्षिय इति । अन्यथा क्षिधातोर्हस्वान्तत्वाद् घिसंज्ञायां गुणे
क्षेरिति रूपं प्राप्नोतीति भावः ।

(३८२ आक्षेपवार्तिकम् ॥ २५ ॥)

॥*॥ लोडादेशे शाभावजभावधित्व-
हिलोपैस्त्वप्रतिषेधः ॥*॥

(भाष्यम्)

एषां लोडादेशे प्रतिषेधो वक्तव्यः ॥ शिष्टान् ।

हतात् । भिन्तात् । कुरुतात् । स्तात् । लोडादेशो कृते
शाभावो जभावो धित्वं हिलोप एत्वमित्येते विधयः
प्राप्नुवन्ति ॥

(उद्घोतः) शाभावेत्यादि । शा हौ, हन्तेर्जः, हुस्लभ्यो
हेर्धिः, उतश्च प्रत्ययाद्, च्वसोरेद्धावित्येतैः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एषाम्—शाभावादीनाम् । लोडा-
देशो—तातडि । शिष्टात्,स्तादिति—अन्यथेत्यादिः । इत्य-
त्रेति शेषः । शाभाव इति—तस्य स्थानिवत्त्वाद् हिग्रहणेन ग्रहणा-
दित्यादिः ।

उद्घोते—इत्येतैरिति—प्राप्तानां शाभावादीनां प्रतिषेध इत्यर्थः
इति शेषः ।

(आक्षेपपरिहारभाष्यम्)

नैष दोषः । इदमिह संप्रधार्यम्—लोडादेशः क्रिय-
ताम्, एते विधय इति । किमत्र कर्तव्यम् ? ।

परत्वाल्लोडादेशः ॥

(उद्घोतः) परत्वादिति । युगपत्प्रवृत्तौ स्वस्वनिमित्तानन्त-
र्याभावरूपासंभवस्य सत्त्वात् । तादृशासंभव एव च विप्रतिषेधशास्त्र-
प्रवृत्त्युपयोगी । स्थानिवद्भावस्तु कार्यप्रवृत्त्युत्तरम्, न प्रवृत्तिकाले इति
युगपदसंभवः स्पष्ट एवेति भावः ॥ एवमग्रेऽपि ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इदमिति—यत् इत्यादिः । एव-
मग्रेऽपि । एते इति—अथवेत्यादिः ।

उद्घोते—तादृशासंभवः—एकत्र द्वयोः कार्ययौगपदेन प्रवृ-
त्त्यसंभवः । एवेन—एकस्य द्विकार्ययौगपदेन वच्छेदः । ननु तातडः
स्थानिवत्त्वादस्त्येव तत्तदानन्तर्यमपीत्यत आह—स्थानिवदिति ।

(आक्षेपभाष्यम्)

अथेदानीं लोडादेशो कृते पुनःप्रसङ्गविज्ञानात्
कस्मादेते विधयो न भवन्ति ? ॥

(तत्त्वालोकः) इदानीम्—प्रकृतवार्त्तिककारणे । एवमग्रेऽपि ।
कृते इति—तस्य स्थानिवत्त्वाद् हिग्रहणेन ग्रहणादिति शेषः ।

(आक्षेपबाधकभाष्यम्)

‘सकृद्रतौ विप्रतिषेधे यद्वाधितं तद्वाधितमेव’ इति
कृत्वा ॥

(३८३ आक्षेपवार्तिकम् ॥ २६ ॥)

॥ * ॥ त्रयादेशो स्रन्तप्रतिषेधः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

त्रयादेशो स्रन्तस्य प्रतिषेधो वक्तव्यः । ‘तिसृणाम्’
तिसृभावे कृते ‘त्रेन्नयः’ इति त्रयादेशः प्राप्नोति ।

(तत्त्वालोकः) तिसृणामिति—अन्यथेत्यादिः । इत्यत्रेति
शेषः । कृते इति—तस्य स्थानिवत्त्वाद् त्रिग्रहणेन ग्रहणादिति शेषः ।

(आक्षेपनिराकरणभाष्यम्)

नैष दोषः । इदमिह संप्रधार्यम्—तिसृभावः क्रिय-
ताम्, त्रयादेश इति । किमत्र कर्तव्यम् ? । परत्वात्ति-
सृभावः ॥

(उद्घोतः) परत्वात्तिसृभाव इति । न च लिङ्गविशेषविभ-
क्तिसंज्ञापेक्षतिष्ठपेक्षया प्रत्ययविशेषापेक्षस्याप्यन्तरङ्गत्वात्त्रयादेशाप-
त्तिः । किञ्च स्वरूपेणोपादाने विशेषापेक्षत्वकृतवहिरङ्गत्वं नेत्यर्थस्य
पादःपदिति सूत्रे भाष्ये ध्वनितत्वेन सर्वथा त्रयादेशस्यान्तरङ्गत्व-
मिति वाच्यम् । अर्थसंज्ञाकृतवहिरङ्गत्वस्य शास्त्रेऽनाश्रयणात् । एतेन
चतस्र इत्यपि व्याख्यातमिति दिक् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—क्रियतामिति—अथवेति शेषः ।

उद्घोते—‘विशेषापेक्षात्सामान्यापेक्षमन्तरङ्गमि’त्यस्य खण्डित-
त्वादाह—प्रत्ययविशेषापेक्षस्यापीति । त्रयादेशस्येति शेषः । तत्र
युक्त्यन्तरमाह—किञ्चेति । भाष्ये इति—अरुदितामित्यादौ ‘पर-
त्वादिङि’त्युक्त्वा ‘अन्तरङ्गास्तान्तन्तामः’ इत्युक्त्येति शेषः । अर्थ-
संज्ञेति—अर्थसंज्ञोभयेत्यर्थः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

अथेदानीं तिसृभावे कृते पुनःप्रसङ्गविज्ञानात्
त्रयादेशः कस्मान्न भवति ? ।

(तत्त्वालोकः) पुनरिति—तस्य स्थानिवत्त्वात् त्रिग्रहणेन
ग्रहणादित्यादिः ।

(समाधानभाष्यम्)

सकृद्रतौ विप्रतिषेधे यद्वाधितं तद्वाधितमेवेति ॥

(३८४ आक्षेपवार्तिकम् ॥ २७ ॥)

॥ * ॥ आम्बिधौ च ॥ * ॥

(भाष्यम्)

आम्बिधौ च स्रन्तस्य प्रतिषेधो वक्तव्यः । ‘चत-
स्रस्तिष्ठन्ति’ चतसृभावे कृते ‘चतुरनडुहोरामुदात्तः’
इत्याम् प्राप्नोति ॥

(तत्त्वालोकः) चतस्रस्तिष्ठन्तीति—अन्यथेत्यादिः । इत्य-
त्रेति शेषः । कृते इति—तस्य स्थानिवत्त्वात् चतुर्ग्रहणेन ग्रह-
णादिति शेषः ।

(आक्षेपनिराकरणभाष्यम्)

नैष दोषः । इदमिह संप्रधार्यम्—चतसृभावः क्रिय-
ताम्, ‘चतुरनडुहोरामुदात्तः’ इत्यामिति । किमत्र कर्त-
व्यम् ? ॥ परत्वाच्चतसृभावः ॥

(तत्त्वालोकः) चतुरिति—अथवेत्यादिः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

अथेदानीं चतसृभावे कृते पुनःप्रसङ्गविज्ञानात्
आम् कस्मान्न भवति ?

(तत्त्वालोकः) पुनरिति—तस्य स्थानिवत्त्वात् चतुर्ग्रहणेन
ग्रहणादित्यादिः ।

(समाधानभाष्यम्)

सकृद्रतौ विप्रतिषेधे यद्वाधितं तद्वाधितमेवेति ॥

(३८५ आक्षेपवार्तिकम् ॥ २८ ॥)

॥ * ॥ स्वरे वस्वादेशो ॥ * ॥

(भाष्यम्)

स्वरे वस्वादेशो प्रतिषेधो वक्तव्यः ॥ विदुषः पश्य ।

‘शतुरनुमो नद्यजादी’ अन्तोदात्तादित्येष स्वरः प्राप्नोति ॥

(उद्घोतः) विदुष इत्यत्र विदेः शतुर्वसुरिति शत्रादेशो वसुः । शतुरनुम इत्यादि । अनुम्यः शता तदन्तात्परा नदी अजा-
दिश्च शसादिर्विभक्तिसदात्तैत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—स्वरे इति—कर्तव्ये इति शेषः ।
प्रतिषेध इति—स्थानिवत्त्वस्येत्यादिः । विदुषः पश्येति—अन्यथे-
त्यादिः । इत्यत्र वसोः स्थानिवत्त्वात् शतुर्ग्रहणेन ग्रहणादिति शेषः ॥
अत्र सूत्रे ‘अन्तोदात्तादुत्तरपदादन्यतरस्यामनित्यसमासे’ इति सूत्राद्
‘अन्तोदात्तादि’त्यस्यानुवृत्तिरिति सूचनायाह—अन्तोदात्तादिति ।
एष स्वर इति—उदात्तस्वर इत्यर्थः । शस इत्यादिः ।

उद्घोते—तदन्तादिति—अन्तोदात्तादिति शेषः ।

(आक्षेपनिराकरणभाष्यम्)

नैष दोषः । ‘अनुमः’ इति प्रतिषेधो भविष्यति ॥

(तत्त्वालोकः) नैष दोष इति—यत इति शेषः ।

(अनुपपत्तिभाष्यम्)

अनुम इत्युच्यते, न चात्र नुमं पश्यामः ॥

(तत्त्वालोकः) अनुम इत्युच्यते इति—नन्वित्यादिः ।

(अनुपपत्तिपरिहारभाष्यम्)

अनुम इति, नेदमागमग्रहणम् ॥

किं तर्हि ? ।

प्रत्याहारग्रहणम् ॥

क सन्निविष्टानां प्रत्याहारः ? ।

उकारात्प्रभृत्या नुमो मकारात् ॥

(प्रदीपः) उकारात् प्रभृतीति । तनादिकृन्म्य उरित्यतः ॥
तत्र च वसुरन्तर्भूतः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अनुम इतीति—नैषानुपपत्तिः,
यत इत्यादिः ।

(अनिष्टापत्तिभाष्यम्)

यदि प्रत्याहारग्रहणं ‘लुनता पुनता’ अत्रापि प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) यदीति । आप्रत्ययस्य प्रत्याहारेऽन्तर्भावात् ॥

(उद्घोतः) यदि प्रत्याहारेति । उग्रहितशत्रन्तेत्यर्थं इत्यभिमानः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—लुनतेति—तर्हीत्यादिः । प्राप्नोती-
ति—अनुम इति प्रतिषेध इत्यादिः ।

उद्घोते—उग्रहितेति—अनुमा शत्रन्तस्य विशेषणात् ‘शतुर-
नुमः’ इत्यस्येत्यादिः ।

(अनिष्टापत्तिवारणभाष्यम्)

अनुमग्रहणेन न शत्रन्तं विशेष्यते ॥

किं तर्हि ? ।

शतैव विशेष्यते—शता योऽनुम्क इति ॥

अवश्यं चैतदेवं विज्ञेयम् । आगमग्रहणे हि सतीह
प्रसज्येत—मुञ्चता मुञ्चत इति ॥

(प्रदीपः) शता य इति । न चात्र आ शतुः कृत इत्यनुमेव

शता ॥ मुञ्चतेति । शत्रन्तस्य सनुम्कत्वादिति भावः ॥ तस्मादागम-
ग्रहणेऽपि शतैव विशेषणीय इति प्रत्याहारग्रहणेऽपि स एव विशेष्यत
इत्यदोषः ॥

(उद्घोतः) भाष्ये अनुम्क इति । वसोरपि व्यपदेशिवद्भा-
वेनोन्वित्वम् ॥ आगमग्रहणे हीति । हिरण्यर्थः । तद्ग्रहणेऽपीत्यर्थः ॥
कैयटे—अनुमेव शतेति । यद्यपि शतापि प्रत्याहारान्तर्गतः, तथापि
सामर्थ्यात्तद्विषयैव प्रत्याहारान्तर्गतस्य ग्रहणमिति भावः ॥ व्याप-
कत्वात्प्राधान्याच्च तनादीत्युकारेण प्रत्याहार इति तात्पर्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अनुमग्रहणेनेति—नैष दोषः, यत
इत्यादिः । आगमेति—अन्यथेत्यादिः । प्रसज्येतेति—अनुम इति
प्रतिषेध इत्यादिः ।

प्रदीपे—शतरि परे आप्रवृत्तावपि शतुरनुम्कत्वमनपैत्येवेत्याश-
येनाह—न चेति । अत्र—उनतेत्यादौ । शत्रन्तस्येति—शतुर-
नुम्कत्वेऽपीत्यादिः । शत्रन्तस्य व्यवच्छेदायाह—एवेति । अनु-
मेति शेषः ।

उद्घोते—नन्वेवमपि वसोरनुम्कत्वात्तत्र ‘अनुमः’ इति प्रतिषेधो
न प्राप्नोतीत्यत आह—वसोरपीति । तदिति—तथा चेत्यादिः ।
सामर्थ्यात्—पुत्रारम्भसामर्थ्यात् । ननु ‘सनाशंसमिक्ष उरि’त्यु-
कारेणैव प्रत्याहारः रत्नाद्युक्तः कुतो नोक्त इत्यत आह—व्यापक-
त्वादिति । प्राधान्याच्च—प्रथमोपस्थितत्वरूपप्राधान्याच्च । तात्पर्य-
मिति—कैयटस्येत्यादिः ।

(३८६ आक्षेपवार्तिकम् ॥ २९ ॥)

॥ * ॥ गोः पूर्वणिच्चात्वस्वरेषु ॥ * ॥

(भाष्यम्)

गोः पूर्वणिच्चात्वस्वरेषु प्रतिषेधो वक्तव्यः । चित्र-
ग्वग्रं शबलग्वग्रम् । ‘सर्वत्र विभाषा गोः’ इति विभाषा
पूर्वत्वं प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) सर्वत्रेति । प्रकृतिभावोऽनेन विधीयते, न तु पूर्व-
त्वम् । तस्माद्देडः पदान्तादतीति पूर्वत्वं प्राप्नोतीति वाच्यम् ॥ यदा
त्वप्रकृतिभावः, तदायं प्रसङ्ग उक्तः ॥ उत्तरं त्वस्विधित्वात्स्थानि-
वत्त्वाभावः ॥ ५६ ॥

(उद्घोतः) भाष्ये विभाषा पूर्वत्वं प्राप्नोतीति । अत्र वार्तिके
भाष्ये च पूर्वशब्देन तदपवादो लक्ष्यते ॥ भाष्ये—सर्वत्रेति
चावडिति सूत्रस्याप्युपलक्षणम् । ध्वनितं चेदमवसूत्रे भाष्ये इति
षष्ठे निरूपयिष्यामः ॥ अनन्तरस्येति न्यायेन तदपवादोऽपि परत्वा-
द्यमपि बाधित्वा स्यादित्याशयः ॥ यत्तु कैयटेन—तस्माद्देड इत्यादि
प्रसङ्ग उक्त इत्यन्तमुक्तम् । तत्तु चिन्त्यमेव । एडः पदान्तादिति
सूत्रे एडपदोच्चारणसत्त्वेन शङ्काया असंभवदुक्तिकत्वात् । भाष्योक्ते
तु एडपदाभावादनुवृत्तिमजानतः शङ्केत्युक्तिसंगत्वात् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्रतिषेध इति—कर्तव्येषु स्थानि-
वत्त्वस्येत्यादिः । चित्रग्वग्रं शबलग्वग्रमिति—अन्यथेत्यादिः ।
इत्यादौ गोः स्थानिवत्त्वाद् गोमग्रहणेन ग्रहणादिति शेषः । एवमग्रेऽपि ।

प्रदीपे—यद्यपि ‘नान्तः पादमि’ति पाठस्य ‘इको गुणवृद्धौ’ इति
सूत्रे षष्ठे च भाष्ये स्थितत्वाच्चद्रीत्या ‘सर्वत्रेति सूत्रस्यापि पूर्वरूप-
विधायकत्वमेव । तथापि शाकल्ये ‘इस्वश्चेति वकारेण प्रकृष्टत्वमु-
कृष्यते’ इति भाष्यदर्शनात् ‘प्रकृत्याऽन्तः पादमि’ति पाठमनुसृत्याह-
प्रकृतिभाव इति ।

उद्द्योते—अस्यासङ्गतिं परिहरति—अत्रेति । तदपवादः—
प्रकृतिभावः । न्यूनतां निराकरोति—सर्वत्रेति चेति । तत्र बीज-
माह—ध्वनितञ्चेति । नन्वेवम् ‘उत्सर्गसमाने’ति न्यायेन कथमत्र
प्रकृतिभावस्य प्राप्तिरित्यत आह—अनन्तरेति । एङ्पदाभावा-
दिति—सर्वत्रेति सूत्रे इत्यादिः । तत्र तस्येति शेषः ।

(दूषणप्रथमाद्येनिराकरणभाष्यम्)

नैष दोषः । एङ् इति वर्तते । तत्रानल्विधाविति
प्रतिषेधो भविष्यति ॥

(तत्त्वालोकः) एङ् इतीति—यतः ‘सर्वत्रे’ति सूत्रे ‘एङः
पदान्तादि’ति सूत्रादित्यादिः । वर्तते—अनुवर्तते ।

(समाधाननिरासभाष्यम्)

एवमपि ‘हे चित्रगो अग्रम्’ अत्र प्राप्नोति ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये—एवमपीति । लाक्षणिकत्वादस्य गोश-
ब्दस्य स्वतः प्रकृतिभावाप्राप्तावपि स्थानिवत्त्वेन प्राप्नोतीति तत्प्रति-
षेधो वक्तव्य इत्यर्थः ॥ यदि तु ओत्पञ्चभाष्योक्तरीत्या वर्णग्रहणेऽपि
प्रतिपदोक्तपरिभाषा प्रवर्तते, तदेदं वचनं न कार्यम् । एङो लाक्षणिक-
त्वात्, तदंशे स्थानिवत्त्वानपेक्षणेनातिदेशविषये तदप्रवृत्तिरित्यपि
नेत्याहुः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्राप्नोतीति—प्रकृतिभाव इत्यादिः ।

उद्द्योते—अस्य पर्यवसितार्थमाह—लाक्षणिकत्वादिति । स्वतः
एङन्तत्वादन्यत् स्थान्यल आश्रयणाभावादाह—स्थानिवत्त्वेनेति । गोश-
ब्देन ग्रहणादिति शेषः । तदिति—स्थानिवत्त्वेत्यर्थः । तदेति—
अस्य स्थानिवत्त्वेऽपि प्रकृतिभावाप्राप्तेरिति शेषः । नन्वतिदेशविषये
लक्षणप्रतिपदोक्तपरिभाषाप्रवृत्तावतिदेशवैयर्थ्यापत्तिरित्यत आह—
तदंशे इति । एङंशे इत्यर्थः । तदिति—प्रतिपदोक्तपरिभाषेत्यर्थः ।

(द्वितीयतृतीयाद्येनिराकरणभाष्यम्)

गित्त्वम्—चित्रगुः चित्रगू चित्रगवः । ‘गोतो
गित्’ इति गित्त्वं प्राप्नोति ॥

आत्वम् । चित्रगुं पश्य, शबलगुं पश्य । ‘आ गोतः—’
इत्यात्वं प्राप्नोति ॥

(तत्त्वालोकः) षष्ठे ‘औतोऽम्शसोरित्यत्र ‘आ गोतोऽम्श-
सोरि’ति वार्तिककारन्यासः, तमनुसृत्याह—आ गोत इति ।

(द्वितीयतृतीयाद्येनिराकरणभाष्यम्)

नैष दोषः—तपरकरणात्सिद्धम् । तपरकरणसाम-
र्थ्यात् गित्त्वात्वे न भविष्यतः ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये—तपरकरणसामर्थ्यादिति । एवं च गत्या-
विवक्षितत्वेनान्वितत्वात्स्थानिवत्त्वाभाव इति भावः ॥ ५६ ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—नैष दोष इति—नैतो दोषावित्यर्थः ।
जातावेकवचनसत्त्वात् ॥ तपरेति—यत इत्यादिः ।

(आद्येनिराकरणभाष्यम्)

स्वर—बहुगुमान् । ‘न गोश्चन्साववर्ण—’ इति
प्रतिषेधः प्राप्नोति ॥

(तत्त्वालोकः) बहुगुमान्—बहुवो गावो यस्य स बहुगुः,
सोऽस्त्यत्रेति बहुगुमान् । इह—गोत्वस्याल्वर्धस्वामावाह ‘अनल्वि-

धावि’ति निषेधाप्रवृत्त्या ‘गोखियोरि’ति जातह्रस्वस्य स्थानिवत्त्वाद्
गोशब्देन ग्रहणाद् ‘ह्रस्वनुडभ्यां मतुप्’ इति सूत्रेण प्राप्तस्य मतुप्
उदात्तत्वस्य ‘न गोश्चन्साववर्णराड्कुङ्कुम्भः’ इति सूत्रेण प्रतिषेधः
प्राप्नोतीत्यर्थमभिप्रेत्याह—न गोश्चन्सिति । तथा च—गित्त्वात्वयोः
प्रसङ्गस्य वारणेऽपि प्रकृतिभावस्वरप्रतिषेधयोः प्रसङ्गस्यावारणात् गोः
प्रकृतिभाव—स्वरप्रतिषेधयोः कर्तव्ययोः स्थानिवत्त्वप्रतिषेधो वक्तव्य
इत्यर्थकं ‘गोः पूर्वस्वरयोरि’ति वार्तिकं कार्यमेवेति भावः । केचित्तु—
लक्षणप्रतिपदोक्तपरिभाषया प्रकृतिभावप्रसङ्गस्य वारणमभिप्रेत्य ‘गोः
स्वरे’ इत्येव वार्तिकं कार्यमिति वदन्ति ।

(३८७ आद्येनिराकरणभाष्यम् ॥ ३० ॥)

॥ * ॥ करोतिपिबत्योः प्रतिषेधः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

करोतिपिबत्योः प्रतिषेधो वक्तव्यः । कुरु पिबेति ।
स्थानिवद्भावान्नघूपधगुणः प्राप्नोति ॥

(तत्त्वालोकः) प्रतिषेध इति—स्थानिवत्त्वस्येत्यादिः । कुर्वि-
ति—अन्यथेत्यादिः ।

(आद्येनिराकरणभाष्यम्)

॥ * ॥ उक्तं वा ॥ * ॥

किमुक्तम् ? ।

‘करोतौ तपरकरणनिर्देशात्सिद्धम्’ ॥ ‘पिबिरदन्तः’
इति ॥

स्थानिवदादेशोऽनल्विधौ ॥ ५६ ॥

(५१ अतिदेशसूत्रम् ॥ १ । १ । ८ आ २ ॥)

अचः परस्मिन् पूर्वविधौ ॥ १ । १ । ५७ ॥

(प्रदीपः) अचः परस्मिन् ॥ ५७ ॥ अल्विध्यर्थमिदम् । तथा
हि—वन्नश्चेति उरदत्त्वे कृते ‘न संप्रसारणे संप्रसारणम्’ इति
वकारस्य संप्रसारणनिषेधः स्थान्यलाश्रयः । एवमचितीकः सुचितीकः
बहुचितीक इति चित्तेः कपीति दीर्घे कृते ह्रस्वान्तेऽन्यत्पूर्वमिति
स्थान्यलाश्रयः स्वरोऽस्माद्वचनाद्भवति ॥

(उद्द्योतः) अचः पर ॥ ५७ ॥ पूर्वमेव सिद्धे इदं किमर्थमत
आह—अल्विति ॥ उरदत्त्वे इति । अङ्गाक्षिप्तप्रत्ययपरत्वनिमित्तके
इति शेषः । लिट्यभ्यासस्येत्युभयेषां ग्रहणाद् ह्लादिःशेषात्प्राक्
संप्रसारणे वस्य संप्रसारणात्तन्निषेधाच्च प्राक् नित्यत्वापरत्वाच्चोरदत्त्व-
मिति भावः । एवमचितीति । उत्तरपदस्याधिकृतस्य ह्रस्वेन विशेष-
णत्वात्तदन्तग्रहणे लब्धे ह्रस्वान्ते इत्यत्रान्तग्रहणेन भूतपूर्वमेतेराश्रय-
णेनेदं साधयितुं शक्यमिति कश्चित् ॥ तत्र । तदभावे ह्रस्वादावित्य-
र्थापत्तेः । ह्रस्वान्ते इत्यत्र नञ्सुभ्यामित्यनुवृत्तावपि बहुर्नञ्वदिति
वचनाद्बहुचितीक इत्युदाहृतम् ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—कृते इति—तस्यानेन स्थानिवत्त्वा-
दिति शेषः । न चात्र स्थानिवत्त्वसूत्रेण निर्वाह इति सूचनायाह—
स्थान्यलेति । एवमत्रेऽपि । ननु तत्र ‘सम्प्रसारणे’ इत्यस्य सम्प्रसा-
रणभाविनीति व्याख्याने नेदं प्रयोजनमित्यत आह—एवमिति ।

‘ह्रस्वान्ते’ इति—अस्य ‘ह्रस्वान्तोत्तरपदसमासेऽन्त्यात्पूर्वमुदात्तं कपिनञ्जसुभ्यां परं बहुव्रीहौ’ इत्यर्थः । वचनादिति—स्थानिवत्त्वेनेति शेषः ।

उद्द्योते—पूर्वेणैव—स्थानिवत्त्वत्रेणैव ॥ नन्वस्य परनिमित्तकत्वाभावात्कथमनेन स्थानिवत्त्वमित्यत आह—अङ्गाक्षिसेति ॥ अत्र कैयटेनानुक्तं प्रक्रियामाह—लिख्येति । सम्प्रसारणे इति—रेफस्येत्यादिः । ‘सम्प्रसारणं तदाश्रयञ्च कार्यं बलवदिति परिभाषयेति भावः । यथासंख्यमन्वयमभिप्रेत्याह—नित्यत्वात्परत्वाच्चेति । प्राचोक्तं खण्डयति—उत्तरपदस्येति । तदभावे—तत्रान्तग्रहणाभावे । ‘यस्मिन्विधिस्तदादावलग्रहणे’ इति परिभाषयेति भावः । ननु तत्र ‘नञ्सुभ्यामि’त्यनुवृत्तेः कथं बहुव्रीहौ इत्युदाहृतमित्यत आह—ह्रस्वान्ते इति ।

(पदकृत्यनिर्वचनाधिकरणम्)

(अचूपदप्रयोजनाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

अच इति किमर्थम् ? ॥

(प्रदीपः) वार्तानि प्रत्युदाहरणानि कानिचिच्छब्दप्रतिविधानानीति प्रश्नः—अच इति किमिति ॥

(उद्द्योतः) प्रत्युदाहरणादिचिन्ता वृत्तिकाराणामुचिता, न तु भाष्यकृतोऽत आह—वार्तानीति । वृत्त्युदाहृतानि ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—इति प्रश्नः—इति कारणात्प्रश्नः । उद्द्योते—प्रत्युदाहरणादीति—नन्वित्यादिः ।

(प्रयोजनदर्शनभाष्यम्)

प्रश्नो विश्वः । द्यूत्वा स्यूत्वा । अक्राष्टाम् । आगत्य ॥

प्रश्नो विश्व इत्यत्र छकारस्य शकारः परनिमित्तकस्तस्य स्थानिवद्भावात् ‘छे च’ इति तुक् प्राप्नोति । अच इति वचनान्न भवति ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये—शकारः—च्छोःशुडिति विहितः ॥

(दोषवारणभाष्यम्)

नैतदस्ति प्रयोजनम् । क्रियमाणेऽपि वाऽज्जग्रहणेऽवश्यमत्र तुगभावे यत्नः कर्तव्यः । अन्तरङ्गत्वाद्धि तुक् प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) अन्तरङ्गत्वादिति । अत एव युगपत्प्राप्त्यभावाद्वाणादाङ्गं बलीय इत्येतदत्र नास्ति । यत्र हि युगपदाङ्गवार्णयोः प्राप्तिर्यथा कारकमिति वृद्धियणादेशयोः, यथा च किरतः किरन्तीति यणित्वयोस्तत्रैतदुपतिष्ठते ॥ तत्रायं यत्नः—च्छोः शुडिति तकारच्छकारयोः समुदायनिर्देशात्तुक् छकारः स्थानी, समुदायनिर्देशसामर्थ्याच्चालोऽन्यस्येत्यस्यानुपस्थानमनर्थकत्वाद्वा । एवं च नञोऽङ्गिकरणं विश्व इत्यत्र गुणनिषेधार्थमर्थवद्भवति ॥

(उद्द्योतः) अत एवेति । प्रत्ययनिरपेक्षतयान्तरङ्गत्वेन तुक् शोदाशात् प्राक् प्रवर्तनादेवेत्यर्थः ॥ अत्रान्तरङ्गत्वं प्रथमप्रवृत्तिकत्वरूपम् ॥ युगपदिति । बलाबलविचारस्य प्रतियोगिसापेक्षत्वेन तत्रैव संभवादिति भावः । यथेति । कारकः किरतीत्यादौ अन्तरङ्गत्वात्पूर्वमकादेशविकरणाविधि भावः ॥ सतुगिति । यद्यप्यकृतव्यूहपरिभाषया तुग्व्यावृत्तिः कर्तुं शक्या । तथापि तदभावस्यापि सतुङ्निर्देशो

ज्ञापकः । न च वाञ्छतेः किपि वाञ्छावित्यादौ शाभावाय सतुङ्निर्देश इति वाच्यम् । शोदाशयोर्यप्रत्ययपरस्य वाञ्छतेः प्रयोगाभावात् । अत एव सतुङ्निर्देशसामर्थ्यात्सर्वनिर्देशः श इति पाठभाष्योक्तं सङ्गच्छते ॥ ननु सतुङ्निर्देशेऽपि तेनाङ्गविशेषणात्तदन्तर्विधौ अलोक्यस्येत्यन्यस्यैव स्यादत आह—समुदायेति ॥ अनर्थकत्वादिति । नानर्थक इति निषेधादिति भावः ॥ सतुङ्निर्देशो लिङ्गमाह—एवं चेति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—वा—हि । अव्ययानामनेकार्थकत्वात् ॥ तुगभावे इति—अत्र विषयसप्तमी । यत्नः—सतुङ्निर्देशरूपो यत्नः । प्राप्नोतीति—शोदाशागित्यादिः । तथाच—शकारादेशस्य परनिमित्तकत्वाद्नेन स्थानिवत्त्वेऽपि सतुङ्गत्वात् ह्रस्वस्य तुका व्यवधानात् ‘छे चे’त्यस्याप्रवृत्तेः ‘अचः’ इत्यस्याभावेऽपि प्रश्न इत्यादौ न दोष इत्याशयः ।

प्रदीपे—ननु ‘वार्णादाङ्गं बलीयः’ इति तुक् प्राक् शोदाश एव स्यादित्यत आह—अत एवेति—तुक्शोदाशयोरिति शेषः । एतत्—‘वार्णादाङ्गमि’त्येतत् । तत्र—तुगभावे । एवञ्च—सतुङ्गस्य स्थानित्वे च । यदि छमात्रस्य शः स्यात्तर्हि विश्व इत्यत्रालघूपधत्वाद् गुणाप्राप्तौ तन्निषेधार्थं छित्त्वं व्यर्थमेव स्यादिति भावः ।

उद्द्योते—तत्रैव—विरोधिनोर्युगपत्प्रवृत्तावेव । ननु कारकः, किरत इत्यादावपि अकादेशविकरणाभ्यां प्रागेव वृद्धीत्वयोः प्राप्तिः, न च तदानीं यणः प्राप्तिरिति कथं तयोस्तयोर्यौगपद्यमित्यत आह—कारक इति । तदभावस्यापि—अकृतव्यूहपरिभाषया अनित्यत्वस्यापि । तज्ज्ञापकत्वं विषटयति—न चेति । तत्र मानमाह—अत एवेति । तस्य प्रयोगाभावादेवेत्यर्थः । अन्यथा—तत्र शाभावाय सतुङ्निर्देशस्य साफल्ये तदसङ्गतिः स्पष्टैवेति भावः ।

(द्वितीयप्रयोजनोपपादनभाष्यम्)

इदं तर्हि प्रयोजनम्—द्यूत्वा स्यूत्वा । वकारस्य ऊठ् परनिमित्तकः । तस्य स्थानिवद्भावादचीति यणादेशो न प्राप्नोति । अच इति वचनाद्भवति ॥

(दोषवारणभाष्यम्)

एतदपि नास्ति प्रयोजनम् । स्वाश्रयमत्राचूत्वं भविष्यति ॥

अथवा—योऽत्रादेशो नासावाश्रीयते, यश्चाश्रीयते नासावादेशः ॥

(प्रदीपः) स्वाश्रयमिति । न ह्यतिदेशेन स्वाश्रया धर्मा निवर्त्यन्ते, यथा ब्राह्मणवदस्मिन् चित्रिये वर्तितव्यमिति क्षत्रियस्य क्षत्रियधर्माः । वाञ्छोरित्यादौ तु सत्यपि स्वाश्रये बलत्वे बहिरङ्गत्वाद्यणोऽसिद्धत्वाद्बललोपाभावः । द्यूत्वेत्यत्र तु नाजानन्तर्य इति असिद्धत्विषेधाद् यणं प्रवर्तते । ऊठः स्थानिवत्त्वाद्यलोपः—कथं नाशङ्कित इति चेत् । योऽनादिष्टादृच इत्येवमर्थस्याऽज्जग्रहणस्य स्थापयिष्यमाणत्वात् ॥ योऽत्रादेश इति । समुदायरूप ऊठ् ॥ यश्चाश्रीयत इति । यणिवधावच् ॥ नासावादेश इति । समुदायस्यादेशत्वात् । न चादेशस्यावयव आदेशो गृह्यते । मुख्यसमवे गौणग्रहणस्यायुक्तत्वात् ॥ ख्याजादीनां तर्होनुबन्धवियुक्तानां धातुसंज्ञा आदेशावयवत्वान्न प्राप्नोति । घृत्तादेशस्य लृदित्वादन्वर्थान् ज्ञापकाद्भातुकार्याणि भविष्यन्तीत्यदोषः ॥

(उद्द्योतः) न हीति । अयोगवाहेषु हल्वान्त्वयोः समावेश-

दर्शनेन तयोरविरोध इति भावः ॥ ननु स्वाश्रयानिवृत्तौ वायोरित्यत्र दोषोऽत आह—**वायोरिति** ॥ असिद्धत्वनिवेधादिति । ऊढ इति शेषः ॥ बहिरङ्गपरिभाषाऽनित्यत्वादित्यन्ये ॥ **योऽनादिष्टादच इति** । अजग्रहणस्य सिद्धान्तरीत्या स्थान्यपेक्षया पूर्वत्वमाश्रीयत इत्यत्र तात्पर्यम् ॥ **स्थापयिष्यमाणत्वादिति** । व्याख्यास्यमानत्वादित्यर्थः ॥ अत्र स्वाश्रयकार्याभावातिदेशस्यापि सिद्धान्तयिष्यमाणत्वाद्भाष्ये परिहारान्तरम्—**अथवा योऽन्नेति** ॥ अयं भावः—अभावातिदेशेऽपि स्थानिप्रयुक्तं भवत्यादेशप्रयुक्तं नेत्यर्थ इति । तदाह—**समुदायेति** । यथा सूत्रे सानुबन्धकग्रहणे तस्यानल्विधित्वम्, स्थानित्वं च नालः, तथा आदेशत्वमपि सूत्रोपात्तस्यैवेति भावः ॥ एवं च यण् नादेशप्रयुक्तः, किंतु तदवयवप्रयुक्त इति नासौ वार्यत इति तात्पर्यम् ॥ आदेशो गृह्यत इति । आदेश इति गृह्यते इत्यर्थः ॥ न प्राप्नोतीति । स्थानिवत्त्वेनेति शेषः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—**स्वाश्रयमिति**—यत इत्यादिः । नासावाश्रीयते—नासौ यण्विधावाश्रीयते ।

प्रदीपे—**चत्त्रियधर्मा इति**—न निवर्त्यन्ते इत्यनुषज्यते । नन्वेवं धूत्वेत्यत्रापि सत्यपि स्वाश्रयेऽप्येव बहिरङ्गतयोऽसिद्धत्वाद् यण् न स्यादित्यत आह—**धूत्वेत्यत्र त्विति** । **स्थापयिष्येति**—अत्र सूत्रे विधिग्रहणफलत्वेनेति भावः । ख्याजादीनामिति—नवित्यादिः । **तर्हि**—आदेशपदेनादेशावयवस्याग्रहणे । अङ्गार्थादिति—च्लेरित्यादिः । **कार्याणीति**—गौणेऽपीति शेषः । अन्यथा धातुत्वाभावात्तस्माच्चल्लेरेनुपपत्तेस्तदङ्गर्थन्तत्र लटित्करणं व्यर्थमेव स्यादिति भावः ।

उद्द्योते—ननु हल्वाच्चत्वयोर्विरोधाद् कथन्नात्र स्थान्याश्रित-हल्वातिदेशेन स्वाश्रिताच्चत्वस्य निवृत्तिरित्यत आह—**अयोगेति** । **दोषः**—स्वाश्रयं बलवमादाय यलोपापत्तिः । नन्वेवमजग्रहणसिद्धा-विदं प्रत्युदाहरणं युक्तमेवेत्यत आह—**अजग्रहणस्येति** । तथा भाष्या-भावादाह—**व्याख्यास्येति** । अत्र—इह सूत्रे विधिग्रहणप्रयोजनक-धनावसरे । नन्वभावातिदेशे स्थानिप्रयुक्तमपि न स्यादित्यत आह—**अयमिति** । तदाह—**तदध्वनयन्नाह** । नन्वनुबन्धानामनेकान्तत्वाद्, एकान्तत्वेऽप्युच्चरितप्रवृत्तित्वादुकारस्यैवादेशत्वं युक्तम्, न तु समुदायस्येत्यत आह—**यथेति** । एवं पूर्वसूत्रविषयेऽपीति भावः । **स्थानिवत्त्वेनेति**—पूर्वसूत्रेणेत्यादिः ।

(तृतीयप्रयोजनोपपादनभाष्यम्)

इदं तर्हि प्रयोजनम्—अक्राष्टाम् । सिचो-लोपः परनिमित्तकः । तस्य स्थानिवद्भावात् 'षढोः कः सि' इति कत्वं प्राप्नोति । अच इति वचनान्न भवति ॥

(दूषणनिराकरणभाष्यम्)

एतदपि नास्ति प्रयोजनम् । वक्ष्यत्येतत्—पूर्व-त्रासिद्धे न स्थानिवदिति ॥

(तत्त्वालोकः) वक्ष्यतीति—यत इत्यादिः ।

(अखण्डितप्रयोजनभाष्यम्)

इदं तर्हि प्रयोजनम्—आगत्य, अभिगत्य । अनु-नासिकलोपः परनिमित्तकः, तस्य स्थानिवद्भावाद् ध्र-स्वस्येति तुङ् न प्राप्नोति ॥ अच इति वचनान्न भवति ॥

(उद्द्योते) भाष्ये—**आगत्येति** । मलोपस्यापि ह्रस्वस्य पित्रत्यपरत्वसंपादकतया तुनिषावाश्रयणमित्यर्थः ॥ अभावातिदेशे

चैतत्फलम् । अत एवाभावातिदेशे पटयतीत्यादौ वृद्धिर्नेत्यग्रे भाष्यं संगच्छते ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—**वचनादिति**—स्थानिवद्भावादिति शेषः । एवं पूर्वत्रापि तथाऽग्रेऽपि ।

उद्द्योते—नन्वत्रापि 'योऽन्नादेशो नासावाश्रीयते' इति भाष्यो-क्तरीत्या दोषवारणमेवेत्यत आह—**मलोपस्यापीति** । नन्वत्र भावा-तिदेशेन नेष्टसिद्धिरित्यत आह—**अभावेति** । ननु तत्र किं मानमि-त्यत आह—**अत एवेति** । अभावातिदेशस्याभ्युपगमादेवेत्यर्थः ।

(परस्मिन्नित्येतत्प्रयोजनाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

अथ परस्मिन्निति किमर्थम् ? ।

(प्रयोजनभाष्यम्)

युवजानिः वधूजानिः । द्विपदिका । वैयाघ्रप्रपद्यः । आदीध्ये ॥

(प्रथमप्रयोजनोपपादनभाष्यम्)

युवजानिः वधूजानिरिति 'जायाया निङ्' न परनि-मित्तकः । तस्य स्थानिवद्भावाद् 'वलि' इति यलोपो न प्राप्नोति । परस्मिन्निति वचनाद्भवति ॥

(प्रदीपः) युवजानिरिति । अव्युत्पन्नत्वादुणादीनां जाशब्द-स्याकारलोपो न भवति । अन्यथाऽऽकारस्य निङि कृते यलोपे च निङः स्थानिवद्भावात्प्रत्ययत्वादाकारलोपः स्यात् । न 'चासिद्धवद-त्राभादित्याकारलोपे कर्तव्येऽसिद्धत्वमात्वस्य, व्याश्रयत्वात् ॥

(उद्द्योते) ननु स्वाश्रयवत्त्वादिना यलोपसिद्धावपि आ-लोपः स्थानिवत्त्वेन स्यादिति तद्वारणाय परग्रहणमावश्यकमेवेत्यत आह—**अव्युत्पन्नत्वादिति** ॥ **आकारलोप इति** । आतो लोप इत्यनेन ॥ जनैरौणादिके यकि ये विभाषेत्यात्वे टापि तेनेकादेशे तस्य पूर्वान्तवद्भावादार्धधातुकत्वेन युवतिशब्देन बहुव्रीहौ निङादेशे यलोपेऽवशिष्टस्य स्थानिवत्त्वेनार्धधातुकत्वादिसत्त्वाद् यातिरिति वदिति भावः ॥ ननु आभीयत्वेनात्वस्यासिद्धत्वालोपो नेत्यत आह—**न चे-ति** ॥ **व्याश्रयत्वादिति** । ये आत्वम्, आस्थानिके निङि लोप इत्यात्वनिमित्तापेक्षया न्यूननिमित्तकत्वात् व्याश्रयता ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—**आकारस्य**—याघटकाकारस्य । **आका-रेति**—जाघटकाकारेत्यर्थः । एवमग्रेऽपि । **व्याश्रयत्वात्**—विभिन्ना-श्रयत्वात् ।

उद्द्योते—**स्थानिवत्त्वेनेति**—निङ् इत्यादिः । **आवश्यकमे-वेति**—तथाच—एतत्प्रयोजननिराकरणभाष्यासङ्गतिरेवेति भावः । नन्वाकारस्यार्धधातुकपरकत्वाभावात्कथं लोप इत्यत आह—**जनैरि-ति** । **आत्वे इति**—सवर्णदीर्घे इति शेषः । **अवशिष्टस्य**—निङः । **आदिना**—अजादित्वादिपरिग्रहः । ननु यसत्वे अकारे आर्धधातुक-त्वादीनामभावात् कथं निङः स्थानिवत्त्वेन तेषां लाभ इत्यत आह—**यातिरिति** । यदि पूर्वं यलोपः स्यात्तदाऽऽकारः प्रत्ययः स्यादिति सम्भावनामात्रेणेति भावः । **न्यूनैति**—आलोपस्येत्यादिः ।

(प्रथमप्रयोजननिराकरणभाष्यम्)

नैतदस्ति प्रयोजनम् । स्वाश्रयमत्र वलुत्वं भवि-ष्यति ॥

अथवा—योऽत्रादेशो नासावाश्रीयते । यश्चाश्रीयते नासावादेशः ॥

(तत्त्वालोकः) स्वाश्रयमत्र वलत्वमिति—यतः स्थान्याश्रित-धर्मातिदेशेन स्वाश्रितधर्मानिवृत्तेरतिदेशेन स्थान्याश्रिताच्चलाभेऽपीत्यादिः । आदाय यलोप इति शेषः । नन्वेवमपि स्वाश्रयकार्याभावातिदेशेनात्र यलोपो नोपपद्येत्यत आह—अथवेति । योऽत्रादेश इति—यो निङ्ङिति समुदायोऽत्रादेशः, असौ न वलि लोपे आश्रीयते । यश्च नकारो वलि लोपे आश्रीयते, नासावादेशः । तथाच—वलिलोपो नादेशप्रयुक्तः, किन्तु तदवयवप्रयुक्त इति स्वाश्रयकार्याभावातिदेशेनापि यलोपस्यावारणात् परस्मिन्नित्यस्याभावेऽपि युवजानिरित्यादौ न दोष इत्याशयः । एवमग्रेऽपि ।

(द्वितीयप्रयोजनोपपादनभाष्यम्)

इदं तर्हि प्रयोजनम्—द्विपदिका त्रिपदिका । पादस्य लोपोऽपरनिमित्तकः, तस्य स्थानिवद्भावात्पद्भावो न प्राप्नोति । परस्मिन्निति वचनाद्भवति ॥

(उद्घोतः) भाष्ये द्विपदिकेति । द्वौ द्वौ पादौ ददाताति तद्विधौति समासे पादशतस्येति पुन्रलोपौ ॥ परस्मिन्निति । सहविधाने परनिमित्तकत्वव्यवहाराभावादित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पादस्य—‘अलोऽन्यस्येत्यनेन पादान्यस्याकारस्य । पद्भाव इति—‘पादः पदि’ति पद्भाव इत्यर्थः । पाच्छब्दान्ताज्ञाभावादित्यादिः ।

उद्घोते—पुन्रलोपाविति—युगपदेव विहितवित्यपरनिमित्तको लोप इति भावः । सहेति—तयोरित्यादिः । परेति—लोपस्येत्यादिः ।

(द्वितीयप्रयोजननिराकरणभाष्यम्)

एतदपि नास्ति प्रयोजनम् । पुन्रलोपवचनसामर्थ्यात् स्थानिवद्भावो न भविष्यति ॥

(प्रदीपः) पुनरिति । यस्येति लोपे सिद्धे पादशतस्येत्यत्र पुन्रलोपवचनं स्थानिवत्त्वनिषेधार्थम् । पुन्रलोपवचने सति लुप्यत एवाकारः, कार्ये नाऽऽश्रीयत इत्यर्थः ॥

(उद्घोतः) पुन्रलोपवचनेन यथा स्थानिवत्त्वाभावस्तथाऽभिनयति—पुन्रलोपेति ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पुनरिति—यत इत्यादिः ।

प्रदीपे—कार्ये—कार्ये तु ।

(तृतीयप्रयोजनोपपादनभाष्यम्)

इदं तर्हि प्रयोजनम्—वैयाघ्रपद्यः ॥

(उद्घोतः) भाष्ये वैयाघ्रपद्ये व्याघ्रस्येव पादावस्येति बहुव्रीहौ पादस्य लोप इति लोपे गगोदित्वाद्यञ्चि पादः पदिति पद्भावो न यथाभ्यामित्येव ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—वैयाघ्रपद्य इति—अत्र ‘पादस्य लोपोऽपरनिमित्तकः, तस्य स्थानिवद्भावात्पद्भावो न प्राप्नोति । परस्मिन्निति वचनाद्भवति’ इत्यनुषङ्ग्यतः ।

(प्रयोजनबाधकाक्षेपभाष्यम्)

ननु चात्रापि पुनर्वचनसामर्थ्यादेव न भविष्यति ॥

(प्रदीपः) ननु चात्रापीति । यस्येति लोपे सिद्धे पादस्य लोप इति पुन्रलोपवचनादित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पुनर्वचनेति—पुन्रलोपवचनेत्यर्थः । न भविष्यतीति—स्थानिवद्भाव इत्यादिः ।

(प्रयोजनसाधकभाष्यम्)

अस्ति ह्यन्यत्पुन्रलोपवचने प्रयोजनम् ॥

किम् ? ।

यत्र भसंज्ञा न—व्याघ्रपात् श्येनपादिति ॥

(तत्त्वालोकः) अस्ति ह्यन्यदिति—नास्त्यस्य पुन्रलोपवचनस्य सामर्थ्यमित्यादिः । अस्मिन्निति शेषः । यत्र भसंज्ञा नेति—‘तत्र लोपः स्यादिति’ इति शेषः ।

(चतुर्थप्रयोजनोपपादनभाष्यम्)

इदं चाप्युदाहरणम्—आदीध्ये आवेठ्ये । इकार-स्यैकारो न परनिमित्तकः । तस्य स्थानिवद्भावाद् ‘यीवर्णयोर्दीधीवेठ्योः’ इति लोपः प्राप्नोति । परस्मिन्निति वचनान्न भवति ॥

(प्रदीपः) आदीध्य इति । इट एवे कृते लोपः प्राप्नोति, विकरणश्च । तत्र नित्यत्वाद्विकरणः, तस्य लुक् ॥ तस्य स्थानिवद्भावेन एरनेकाच इति यण न प्रवर्तते । क्लिगुपधात्वाच्चलूपरनिर्हासकुत्वे-ष्विति स्थानिवत्त्वनिषेधात् ॥

(उद्घोतः) ननु तस्य स्थानिवत्त्वादित्युक्तम्, तेन विनापि टित एत्वात् प्राग्गीवर्णयोरित्यस्य परत्वात्प्राप्तेरत आह—इट इति । अन्तरङ्गत्वादिति भावः ॥ नित्यत्वादिति । लोपस्तु विकरणे कृते तेन व्यवधानान्न प्राप्नोतीति भावः ॥ यद्यपि लुकि इलोपप्राप्तेः सोऽपि नित्यः । तथापि विकरणसंप्रधारणमात्राभिप्रायेणैदम् ॥ ननु परस्मिन्नित्यस्याभावे शबलुकः स्थानिवत्त्वेन एरनेकाच इति यण स्यात् । तत्र च कृते, यलोपे स्थानिवत्त्वनिषेधेन इकारपरत्वाभावाद् न लोप-प्राप्तिः, यलोपे लोपरूपाजादेश एव नेति नियमस्तु निमित्तभूताजा-देशविषय एवास्तु । परस्मिन्निति च न कार्यमत आह—एरनेकाच इति ॥ एतेन शबलुकः स्थानिवत्त्वेन व्यवधानात् यीवर्णयोरित्यस्य न प्राप्तिरित्यपास्तम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एकारः—‘टित आत्मनेपदानां टेरे’ इत्येकारः । यीवर्णयोरिति—अस्य ‘दीधीवेठ्योरित्यस्य लोपः स्याद्यकारे इवर्णे च परे’ इत्यर्थः । वचनादिति—स्थानिवद्भावाभावादिति शेषः । एवमग्रेऽपि । तथाच—इकारपरत्वाभावाद् ‘यीवर्णयोरित्य-स्याप्राप्तेर्लोपो न भवतीति भावः ।

प्रदीपे—एत्वे कृते इति—तस्य स्थानिवत्त्वादिति शेषः । तत्र—तयोर्मध्ये ।

उद्घोते—लुकीति—विकरणस्येत्यादिः । यलोपे इति—‘यीवर्णयोरित्यनेन कर्तव्ये इत्यादिः । ‘न पदान्ते’ति सूत्रेणैति शेषः । यलोपे इति—कर्तव्ये इति शेषः । न—न स्थानिवत् । अस्त्विति—अत्र त्वेकारस्य न यलोपनिमित्तत्वमिति भावः । नन्वेतावता ग्रन्थेन किं फलितमित्यत आह—परस्मिन्निति च न कार्यमिति । तथा च लाघवमित्याशयः । प्राचोक्तं खण्डयति—एतेनेति । ‘क्लिगि’ति स्थानिवत्त्वनिषेधेनेत्यर्थः ।

इति परस्मिन्नित्येतत्प्रयोजननिरूपणम् ।

(पूर्वविधिग्रहणप्रयोजनाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

अथ पूर्वविधाविति किमर्थम् ? ॥

(समाधानभाष्यम्)

हे गौः । बाभ्रवीयाः । नैवेयः ॥

(प्रथमप्रयोजनोपपादनभाष्यम्)

हे गौरित्यौकारः परनिमित्तकः । तस्य स्थानिवद्भावाद् 'एङ्हस्वात्संबुद्धेः' इति लोपः प्राप्नोति । पूर्वविधाविति वचनान्न भवति ॥

(तत्त्वालोकः) औकारः—'गौतो णिदि'ति गोशब्दात्परस्य सर्वनामस्थानस्य णिद्भावेन 'अचो ण्णिगो'त्यौकारः ।

(प्रयोजननिराकरणभाष्यम्)

नैतदस्ति प्रयोजनम् । आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति—'न संबुद्धिलोपे स्थानिवद्भावो भवति' इति । यद्यम् 'एङ्हस्वात्संबुद्धेः' इत्येङ्ग्रहणं करोति ॥

(प्रदीपः) यद्यमिति । अग्ने वायो इति स्थानिवत्त्वात् ह्रस्वादित्येव लोपः सिद्धः । खट्वे माले इत्यादौ हल्ङ्घ्याबन्ध इति ॥ नयत्यादीनां विजन्तानां विचि गुणे ने लो इति कथं संबुद्धिलोप इति चेत् । नैतेभ्यो विच् दृश्यते ॥

(उद्द्योतः) ह्रस्वादित्येवेति । सेस्मृतोऽशब्दादावप्येवम् ॥ यत्र स्थानिवत्त्वेऽपि न ह्रस्वान्तात् तत्राह—खट्वे इति ॥ लोपः सिद्ध इत्यनुषज्यते । स्थानिवत्त्वादेवेकाराकारप्रत्ययेऽपि न दोषः ॥ नैतेभ्य इति । एवं दीर्घकारान्तप्रकृतिकसेइत्यादीनामेकाक्षरकोशबोधितस्य एङ्स्यस्य च संबुद्धावभिधानाभावो बोध्यः ॥ अत्रेदं चिन्त्यम्—ओग्रहणस्य भाष्ये कृतत्वेन दीर्घकारान्तप्रकृतिकओकारान्तानभिधाने मानाभावः । गोर्धमिति भाष्यं तु बोधशब्दस्य सर्वसंमतया ओकारान्तोपलक्षणतया व्याख्येयमेव सर्वैः ॥ किंच संबुद्धावनभिधानेनोपपत्तौ सर्वथा विजभावकल्पना कुत इति ॥

अपरे तु पूर्वविधावित्यस्याभावेऽयं विचारः । तत्र दीर्घान्तप्रकृतिक—एकारान्ते स्थानिवत्त्वेनैङोभावात् विनातिदेशवाचं प्रत्याहारग्रहणचारितार्थस्य वक्तुमशक्यत्वादनभिधानकल्पने न मानम् । न चेदं भाष्यमभावातिदेशानङ्गीकारेणैव प्रवृत्तमिति वाच्यम् । अथवा बोऽन्नादेश इति भाष्येण तदाश्रयणात् । आगत्य वैयाघ्रपद्य इत्येव इत्यादेः प्रत्युदाहरणेन तदाश्रयणाच्चेत्याहुः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—आचार्येति—यत् इत्यादिः । अयम्—आचार्यः ।

प्रदीपे—नन्वत्रैङ्ग्रहणाभावे—तत्सत्त्वाद्यत्र लोपः सिद्धयति, तत्र का गतिरित्यत आह—अग्ने इति । यदि संबुद्धिलोपे कर्तव्ये स्थानिवद्भावः स्यात्तर्हीत्यादिः । कथमिति—स्थानिवत्त्वेऽपि दीर्घत्वादित्याशयः । तथाचैङ्ग्रहणं व्यर्थमेवेति भावः ।

उद्द्योते—कैयटीयन्यूनतां निराकरोति—से इति । 'हल्ङ्घ्याबन्ध इती'त्यस्य साकोक्षत्वादाह—लोप इति । ननु तत्र प्रक्षेपसत्त्वाच्च स्थानिवत्त्वेऽपि प्रक्षिष्टरूपत्वाभावाद्दोष एवेत्यत आह—स्थानीति । आत्ववत् प्रक्षिष्टरूपत्वमपि स्थानिवत्त्वेनैवेति भावः । इदमप्युपलक्षणमिति न कैयटस्य न्यूनतेत्याह—एवमिति । तेभ्यो विचोऽनभिधानवदित्यर्थः । ज्ञापकपरभाष्यसहितं प्रदीपं दृश्यति—अत्रेदमिति । मानाभाव इति—तथा च—तत्र लोपोपपत्तये एङ्ग्रहणस्यावश्यकत्वाद् न ज्ञापकत्वमित्याशयः । नन्वेवमुत्तरभाष्यासङ्गतिरित्यत आह—गोर्धमिति । अनभिधानमप्युपेत्य कैयटोक्तं

खण्डयति—किञ्चेति । पुनः प्रकारान्तरेण कैयटोक्तं दृश्यति—अपरे स्तिविति । ननु तत्र स्थानिवत्त्वमेव न, भावमात्रातिदेशादित्यत आह—न चेति । तदिति—अभावातिदेशेत्यर्थः । एवमप्येऽपि । आदिना—परस्मिन्नित्यस्य परिग्रहः ।

(प्रयोजनसाधकभाष्यम्)

नैतदस्ति ज्ञापकम् । गोर्धमेतत् स्यात् ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये—गोर्धमेतदिति । अनिष्टलोपसिद्ध्यर्थमेव तत्, स्थानिवद्भावेनैङ्त्वादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—गोर्धमिति—'हे गौः' इत्यत्र सुलोपार्थमित्यर्थः । यत् इत्यादिः ।

उद्द्योते—अत्र लोपो नेष्टरूपसाधक इत्यत आह—अनिष्टेति । तत्—एङ्ग्रहणम् । नन्वेवमपि तत्रैङ्त्वाभावात् कथं लोप इत्यत आह—स्थानीति ।

(प्रयोजनबाधकज्ञापकाशयान्तरभाष्यम्)

यत्तर्हि प्रत्याहारग्रहणं करोति । इतरथा हि 'ओह्रस्वाद्' इत्येव ब्रूयात् ॥

(तत्त्वालोकः) करोतीति—तद् ज्ञापकं स्यादिति शेषः ।

(द्वितीयप्रयोजनोपपादनभाष्यम्)

इदं तर्हि प्रयोजनम्—बाभ्रवीयाः माधवीयाः । वान्तादेशः परनिमित्तकः, तस्य स्थानिवद्भावाद् 'हलस्तद्धितस्य' इति यलोपो न प्राप्नोति । पूर्वविधाविति वचनाद्भवति ॥

(प्रदीपः) बाभ्रवीया इति । सन्निपातपरिभाषाया अनित्यत्वाच्च शब्दसन्निपातनिमित्तो वान्तादेशो यलोपनिमित्ततां प्रतिपद्यते ॥

(उद्द्योतः) बाभ्रवीया इति । मधुबभ्रवोरिति यन्नि वृद्धावोर्गुणेऽपि वृद्धाच्छे यस्येति लोपे हलस्तद्धितस्येति सूत्रादल्लत्यनुवर्तमाने आपत्यस्येति सूत्रेण यलोपः ॥ ननु तत्र सिद्धान्तेऽपि यनिमित्तो वान्तादेशः कथं यलोपनिमित्तं स्यादत आह—सन्निपातेति ॥

(तत्त्वालोकः) उद्द्योते—अवि—अवादेशे । तत्र—बाभ्रवीया इत्यादौ ।

(प्रयोजननिराकरणभाष्यम्)

एतदपि नास्ति प्रयोजनम् । स्वाश्रयमत्र हलत्वं भविष्यति ॥

अथवा—योऽन्नादेशो नासावाश्रीयते, यश्चाश्रीयते नाऽसावादेशः ॥

(प्रदीपः) योऽन्नादेश इति । वान्तः समुदायः ॥ यश्चेति । लोपं प्रति निमित्तत्वेन वकारः ॥

(तृतीयप्रयोजनोपपादनभाष्यम्)

इदं तर्हि प्रयोजनम्—नैवेयः । आकारलोपः परनिमित्तकः । तस्य स्थानिवद्भावाद् व्यञ्जलक्षणो ढगं न प्राप्नोति । पूर्वविधाविति वचनाद्भवति ॥

(प्रदीपः) नैवेय इति । स्थानिवद्भावात् व्यञ्जलक्षणपक्षे

सति विरोधात् स्वाश्रयं ह्यचत्वं न लभ्यते । यद्विरुद्धं स्वाश्रयं तदति-
देशेन न बाध्यते, विरुद्धं तु बाध्यत एव । संख्याकृतस्तु व्यपदेशः
परस्परपरिहारेण लोके स्थितः । न हि त्रिपुत्रो द्विपुत्रव्यपदेशं लभते ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये नैधेय इति । निपूर्वाद्वाजः किप्रत्यये
आतो लोपे गतिसमासे द्वयचः, इतश्चानिज इति ढक् ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—नन्वियमुक्तिः 'न ह्यतिदेशेन स्वाश्रया
धर्मा निवर्त्यन्ते' इत्युक्तिं विरुद्धीकृत्यत आह—यद्विरुद्धमिति ।
एवञ्च न पूर्वापरग्रन्थविरोध इति भावः ।

उद्द्योते—किप्रत्यये—'उपसर्गे षोः किरि'ति किप्रत्यये । 'इत-
श्चानिजः' इत्यत्र 'द्वयचः' इत्यस्यानुवृत्तिरिति सूचनायाह—द्वयच
इति । ढगिति—तस्यैवादेशः, 'किति चे'त्यादिवृद्धिरिति शेषः ।

(इति पूर्वविधिग्रहणप्रयोजननिरूपणम्)

(अथ विधिग्रहणप्रयोजननिरूपणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

अथ विधिग्रहणं किमर्थम् ? ॥

(प्रदीपः) अथेति । अचः परस्मिन् पूर्वस्येत्येवं षष्ठ्या विध्यर्थ
आक्षिप्तः—पूर्वस्य कार्यं कर्तव्य इति । कार्यं च विधिरिति प्रश्नः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—इति प्रश्नः—इति हेतोः प्रश्नः ।

(समाधानभाष्यम्)

सर्वविभक्त्यन्तः समासो यथा विज्ञायेत—पूर्वस्य
विधिः पूर्वविधिः, पूर्वस्माद्विधिः पूर्वविधिरिति ॥

(अथ पञ्चमीसमासप्रयोजननिरूपणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

कानि पुनः पूर्वस्माद्विधौ स्थानिवद्भावस्य प्रयो-
जनानि ? ।

(प्रयोजनोद्देशभाष्यम्)

बेभिदिता चेच्छ्रदिता । माथितिकः । अपीपचन् ॥

(प्रथमप्रयोजनोपपादनभाष्यम्)

बेभिदिता चेच्छ्रदितेति । अकारलोपे कृते यलोपे
च एकाजलक्षण इट्प्रतिषेधः प्राप्नोति ॥ स्थानिवद्भावान्न
भवति ॥

(प्रदीपः) बेभिदितेति । बेभिद्यशब्दात्तृच् । नित्यत्वादङ्गो-
पयलोपो । तत एकाच इतीट्प्रतिषेधः प्राप्नोति । उपदेशग्रहणं
द्वयोरपि विशेषणम्—उपदेशे एकाचः, उपदेशेऽनुदात्तादिति । द्विः-
प्रयोगश्च द्विवचनम् । अङ्गोपस्य तु स्थानिवत्त्वे व्यवधानादिट्प्रति-
षेधाभावः ॥

(उद्द्योतः) ननु च बेभिदितेत्यत्रालोपयलोपाभ्यां प्रागेव
परत्वादिट्, न च तदा प्रतिषेधप्राप्तिरत आह—नित्यत्वादिति । तत
इत्यनेनेदोऽनित्यत्वमुक्तम् ॥ ननु कृतद्विवचनं नैकाजत आह—
उपदेशेति ॥ ननु भिष भिष इति द्विवचनरूपादेशस्य न भिषु-
पदेश उपदेश इति कथमुपदेशे एकाचत्वमत आह—द्विःप्रयोगश्चेति ।
यलोपेऽवशिष्टस्यैव भिदित्यस्य स उपदेश इति भावः ॥ परे तु एकाच
उपदेश इत्यत्र एकाचो द्वे इति सप्रत्ययभाष्यरीत्या विहितविशेषणा-
श्रयणादङ्गसंज्ञायामङ्गोपस्य [षडिके असंज्ञायामङ्गोपस्येव] स्थानि-

वत्त्वेन तृजादिनिरूपिताङ्गत्वस्य बेभिदिति समुदायेऽभावाच्च पञ्चमी-
समासं विनापि नात्रानुपपत्तिरित्याहुः ॥

(तत्त्वालोकः) उद्द्योते—न च—न हि । भिषुपेति—तयोः
स्वरूपभेदादित्याशयः । सः—भिषुपदेशः । भाष्यादि दृषयति—
परे त्विति । भाष्येति—यदन्तात्तृचि इड्निषेधमाशङ्क्य 'एकाचोऽ-
ङ्गाद' इति परिहारभाष्यस्येत्यर्थः । हेत्वन्तरमाह—अङ्गसंज्ञाया-
मिति । आदिना—तव्यादिपरिग्रहः । इति—इत्यादि । अत्र—
बेभिदितेत्यादौ ।

(द्वितीयप्रयोजनोपपादनभाष्यम्)

माथितिक इत्यकारलोपे कृते '—तान्तात्कः' इति
कादेशः प्राप्नोति । स्थानिवद्भावान्न भवति ॥

(प्रदीपः) माथितिक इति । यदा ठस्येक इति संघातग्रह-
णम्, तदा स्थानिवद्भावदिकस्य कादेशः प्राप्नोति । [स्थान्या-
देशयोः] वर्णनिर्देशे त्वस्विधित्वात् कादेशस्याप्रसङ्गः । सञ्चिपात-
परिभाषां चानाश्रित्यैतदुक्तम् ॥

(उद्द्योतः) वर्णनिर्देशे त्विति । स्थानिन्यकारो न विवक्षित
इति वर्ण एव तत्र स्थानी, ठगादिप्रत्ययेष्वप्यकारस्तथैव । आदेशे च
विवक्षित इति ठत्वाभावात्प्राप्तिरेव नेति भावः ॥ संनिपातेति ।
इदं च ठक्छसोश्चेति वार्तिकभाष्ये स्पष्टम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अकारलोपे—मथितं पण्यमस्येति
विग्रहे—'तदस्य पण्यमि'ति ठकि, तस्यैकादेशे, 'यस्येति चे'त्यकार-
लोपे । तान्तादिति—इसुसुगित्यादिः ।

प्रदीपे—स्थान्यादेशयोरिति—अयम्पाठः कचित्र, किन्तु युक्तः ।
अस्विधित्वादिति—तस्येत्यादिः । स्थानिवत्त्वत्राप्रवृत्तेरिति भावः ।
उद्द्योते—भाष्ये इति—तत्र हीके कृते 'भस्याडे' इत्येव सिद्धे
ठक्पदं न कार्यमित्याशङ्क्य माथितिकादिवत्कादेशो न स्यादित्य-
वादि ॥ वर्णपक्षेऽस्विधित्वादस्थानिवत्त्वात् । संघातपक्षे 'सञ्चिपाते'ति
नेति कैयटः ॥ एवञ्चेदमपि न फलमित्याशयः ॥

(तृतीयप्रयोजनोपपादनभाष्यम्)

अपीपचन्नित्येकादेशे कृते 'अभ्यस्ताङ्गैर्जुस् भ-
वति' इति जुस्भावः प्राप्नोति । स्थानिवद्भावान्न भवति ॥

(प्रदीपः) अपीपचन्निति । झेरितश्चेतीकारलोपे कृते एक-
देशविकृतमनन्यवद्भवतीति झिरेवायम्, तत्रान्तादेशे कृते चङ-
कारस्य च पररूपे कृते तस्यादिवद्भावाज्जुस् प्राप्नोति ॥ स्थानिवद्भावे
तु णिलोपस्य पररूपस्य च व्यवधानाद् न भवति ॥ ननु पूर्वस्मादपि
विधौ स्थानिवद्भावे कथं हे गौरित्यादि सिध्यति ॥ उच्यते—अचो
यः पूर्वस्तस्मात्प्रतिपत्तेनाश्रितादित्याश्रयणात् ॥ तथाहि—गोशब्दे
ओकारात् पूर्वो गकारः, न च तस्माद्विधिरस्ति ॥

(उद्द्योतः) न भवतीति । न चापीपचन्नित्यत्र न पदान्तेति
निषेधात्स्थानिवद्भावो दुर्लभ इति वाच्यम् । पदचरमावयवे कर्तव्ये
आदेशस्य पदान्तरस्थस्यैव ग्रहणादत्र तदप्राप्तेः । पदेऽन्त इत्यर्थस्य
भाष्ये वक्ष्यमाणत्वेनैतदर्थलाभः ॥ केचित्तु पूर्वोत्तरसाहचर्येणाभ्यस्तस्य
भावरूपादेशानपहृतविकरणकस्य ग्रहणादत्र प्रत्येषिषन्नित्यादौ च न
दोष इत्याहुः ॥ वस्तुत इदंशसाहचर्याश्रयणापेक्षया पञ्चमीसमासा-
श्रयणे गौरवाभाव इत्यपीपचन्निति तदुदाहरणमेव बोध्यम् ॥ नच
तस्मादिति । निमित्तत्वेनाश्रितादिति शेषः ॥ वस्तुतो निमित्तत्वे-

नाश्रितादित्यवधानोपलक्षणम् ॥ नच तस्मादिति । ओकारेण व्यवधानादित्यर्थः ॥ तदंशे निर्दिष्टपरिभाषाबाधे मानाभावादित्येव युक्तम् । निमित्तत्वेनेत्यादेः शब्दमर्यादयाऽलभाच्च । अत एव तथाहि गोशब्द इत्यादि सार्थकम् । अन्यथोक्तार्थस्योपपादनानपेक्षत्वेन तद्वैयर्थ्यम् । निमित्तत्वेनाश्रितादित्येतद्रहितस्य तस्याश्रुक्तत्वं चेत्यन्ये ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—‘सिजभ्यस्तविदिभ्यश्चे’ति सूत्रमभि-
प्रेत्याह—अभ्यस्तादिति ।

प्रदीपे—तत्रेति—अत इत्यादिः । कृते इति—तदकारस्येति शेषः । पररूपे—‘अतो गुणे’ इति पररूपैकादेशे । आदिवद्भावादिति—सिग्रहणेन ग्रहणादिति शेषः । सिद्धयतीति—तत्र गकारा-
त्परस्य विधौ वृद्धेः स्थानिवद्भावाद् ‘एङ्ङस्वादिति’ सम्बुद्धिलोपापत्ते-
रिति भावः ।

उद्द्योते—पदान्तरस्थस्यैव—प्रत्यासत्त्या परपदस्थस्यैव । ननु कथमेतदर्थलाभ इत्यत आह—पदेऽन्त इति । अत एव—वेतस्वानित्यादि-
सिद्धिरित्याशयः । केचित्त्विति—दीक्षितादयस्त्वित्यर्थः । ‘सिजभ्यस्त-
विदिभ्यश्चे’ति सूत्रे इति शेषः ॥ अत्र—अपीपचत्रित्यत्र अन्ये तु—वेत्ते-
लङ्घेवानन्तरोऽङ्गिः सम्भवतीति तत्साहचर्यादभ्यस्तादपि लङ् एव
क्षेर्जुसविधानान्नात्रापत्तिः । न च सिचा साहचर्याल्लुङोऽपि ग्रहण-
मस्त्विति वाच्यम्, ‘विप्रतिषेधे परमि’ति परसाहचर्यस्य बलीयस्त्वा-
दिति वदन्ति ॥ अत्रारुचिमाह—वस्तुत इति । तत्रेति शेषः ।
‘द्विस्त्रितुरिति कृत्वोऽर्थे’ इति सूत्रे कृत्वोऽर्थग्रहणेन साहचर्यपरिभा-
षाया अनित्यत्वं ज्ञापितम्, अत एव—‘दीधीवेदीयामि’ति सूत्रे
दीधीवेत्योः साहचर्याद्भातोरितो न ग्रहणम्, तथा पञ्चमीसमास-
प्रयोजनतयाऽपीपचत्रित्युदाहृतवतो भाष्यकारस्य तत्र तस्याः नित्या-
मकत्वं न सम्मतमित्याशयेनाह—ईदृशेति । पञ्चमीति—अत्रे-
त्यादिः । तदिति—पञ्चमीसमासेत्यर्थः । ननु पञ्चमीसमासाश्रयणे
विगणय्येत्यादि न सिद्धयेत्, तत्र हि—‘ल्यपि लघुपूर्वादि’ति गेरया-
देशे कर्तव्येऽल्लोपस्य स्थानिवत्त्वात् स न स्यादिति चेन्न, पञ्चमी-
समासस्यानित्यत्वाभ्युपगमात् ॥ कैयटोक्त्यनुसारेणाह—निमित्तत्वे-
नेति । यथाश्रुतं कैयटोक्तं दूषयति—वस्तुत इति । इत्यर्थः—इति
भावः । अत्र हेतुं कथयन्ननयोस्तारतम्यमाह—तदंशे इति । परत्वांशे
इत्यर्थः । इदं कैयटसम्मतमपीत्याह—अत एवेति । तस्य तथैवेष्टत्वा-
देवेत्यर्थः । तस्य—‘न च तस्मादि’त्यस्य ।

(उक्तप्रयोजननिराकरणभाष्यम्)

नैतानि सन्ति प्रयोजनानि । प्रातिपदिकनिर्देशोऽ-
यम् । प्रातिपदिकनिर्देशाश्चाथर्ततन्त्रा भवन्ति, न
काश्चित्प्राधान्येन विभक्तिमाश्रयन्ति । तत्र प्रातिपदि-
कार्ये निर्दिष्टे यां यां विभक्तिमाश्रयितुं बुद्धिरुपजायते,
सा साश्रयितव्या ॥

(तत्त्वालोकः) प्रातिपदिकेति—यत इत्यादिः । अयम्—
‘पूर्व’त्ययम् । अर्थतन्त्राः—स्वार्थमात्रबोधकविभक्त्यधीनाः । न—
न तु । काश्चित् प्राधान्येन विभक्तिमिति—कश्चिद् विशिष्य प्रकृ-
तार्थान्वययोग्यविभक्त्यर्थमित्यर्थः । तत्रेति—तथा चेत्यादिः
निर्दिष्टे—नोपि । एवञ्च—पश्चादन्वययोग्यविभक्त्यर्थाकांक्षायां
यद्यविभक्त्यर्थमन्वयित्वेनाश्रयितुं लक्ष्यानुसाराद्बुद्धिरुपजायते, सा
सा विभक्तिरप्याह्वार्या । पूर्वत्यस्य साधुत्वार्थमुत्पन्नविभक्त्येऽस्तु सौत्र-

त्वाल्लुगिति भावः । यद्यपि—पूर्वत्यत्र सम्बन्धसामान्ये षष्ठ्याश्रयणे-
नैव सकलेष्टसिद्धिः सम्भवति, तथापि स्पष्टप्रतिपत्त्यर्थं तत्तद्विभक्त्या-
श्रयणम् । अत्रत्यो विशेषविचारस्तु—स्थानिवत्प्रत्ययान्वयप्रकृत-
ग्रन्थव्याख्यासु द्रष्टव्यः ।

(विधिग्रहणप्रयोजनान्तरभाष्यम्)

इदं तर्हि प्रयोजनम्—विधिमात्रे स्थानिवद्भावो यथा
स्यात् । अनाश्रीयमाणायामपि प्रकृतौ । वाय्वोरध्वर्योः,
‘लोपो व्योर्वलि’ इति यलोपो मा भूदिति ॥

(प्रदीपः) विधिमात्र इति । अचः परस्मिन् पूर्वस्येत्यनेन
स्थानिवद्भावे विहिते पुनर्विधाविति वचनं नियमार्थं—स्थानिवदेव
यथा स्यात्, मा भूत् स्वाश्रयमित्यर्थः । अनाश्रीयमाणायामिति ।
कार्ये निमित्तत्वेनेत्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) ननु विधिग्रहणे कृतेऽपि कथं स्थानिवत्त्वेन स्वाश्रय-
निवृत्तिरत आह—अच इति । अचः परस्मिन्पूर्वत्येको योगः, पूर्व-
ति लुप्तविभक्तिकम् । विधाविति द्वितीयः । तेन स्थानिवदेवेति निय-
माश्रयणमिति भावः ॥ भाष्ये—विधिमात्रे इत्यस्य विवरणमनाश्री-
यमाणायामपि प्रकृताविति । स्थानिनीत्यर्थः ॥ वाय्वोरिति ॥ अत्र
न बहिरङ्गासिद्धत्वम्, उभयोर्वर्णनिमित्तत्वेन समत्वात् । पूर्व पूर्वमन्तर-
ङ्गमित्यपि युगपत्प्राप्तौ पूर्वमन्तरङ्गप्राप्तिनियामकं, न तु जातस्यासिद्धत्वे
इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—विधिमात्रे इति—अत्र—मात्रशब्दः
काल्पन्यार्थकः । तथा च—शास्त्रीयेऽशास्त्रीये च विधावित्यर्थः ।
स्यात्—स्यादिति । अपिना—आश्रीयमाणायाम् प्रकृतावित्यस्य
परिग्रहः । नन्वशास्त्रीयकार्ये प्रकृतेरनाश्रयणे वा स्थानिवत्त्वस्य किं
प्रयोजनमित्यत आह—वाय्वोरध्वर्योरिति । इत्यादौ स्थानिव-
त्त्वादिति शेषः ॥ यलोपादिवेव शास्त्रीयः, न तु यलोपाभावादितः ।
एवम्—आवधिषोष्ट्यादावेवात्मनेपदादौ कर्तव्ये प्रकृतिर्हन्त्यादिरा-
श्रयते, न तु वाय्वोरित्यादौ यलोपादौ कर्तव्ये प्रकृतिरुकारादिः ।
तथा चात्र—यलोपे तदभावे वा कर्तव्ये स्थानिवत्त्वाद् यलोपाभावः
सिद्धयतीत्याशयः ।

प्रदीपे—स्वाश्रयम्—स्वाश्रयमिति । नन्वादेशे प्रकृतेराश्रयण-
मेवेत्यत आह—कार्ये इति ।

उद्द्योते—नन्विति—शास्त्रीयेऽशास्त्रीये च अथवा प्रकृतेराश्र-
यणेऽनाश्रयणे च विधौ कर्तव्ये स्थानिवत्त्वार्थमिति शेषः ॥ तथा
च—विधिग्रहणं योगविभागायम्, तेन पूर्वस्य विधौ स्थानिवदेवेति
नियमात् स्वाश्रयं व्यावर्तते इत्याशयमाह—अचः परस्मिन्निति ।
पूर्वतीति—तत्रेत्यादिः । विधावित्तीति—तथेत्यादिः । नन्वेवमपि
प्रकृतसूत्रे पूर्वसूत्रादेव विधिग्रहणमनुवर्त्तयिष्यते, तदनुवृत्तिसामर्थ्या-
देव च ‘स्थानिवदेव न तु स्वाश्रयमिति’ नियमो लप्स्यत इति पुन-
र्विधिग्रहणं किमर्थमिति चेन्न, ‘पूर्वस्यैव विधौ स्थानिवत्त्वं तु पूर्वपर-
योविधावि’ति नियमलभार्थतदावश्यकत्वात् । अत एव—आरतुरि-
त्यादौ सवर्णदीर्घं कर्तव्ये ‘ऋच्छत्युतामि’ति गुणस्य न स्थानिवत्त्व-
मिति भावः ॥ विवरणम्—वैकल्पिकम् । प्रकृतावित्यस्यार्थमाह—
स्थानिनीति ॥ अत्र यलोपाभावरूपप्रयोजनस्यान्यथासिद्धिं निराक-
रोति—अत्र नेति । बहिरङ्गेति—अन्तरङ्गे यलोपे कर्तव्ये बहिरङ्गस्य
यण इत्यर्थः । उभयोः—यण-यलोपयोः । असिद्धत्वे इति—नित्या-
मकमित्यनुषज्यते ।

(भाष्यम्)

अस्ति प्रयोजनमेतत् ॥

किं तर्हीति ॥

(तत्त्वालोकः) अस्तीति—किमित्यादिः । अर्थात्—किमेत-
दर्थं विधिग्रहणं कर्तव्यमिति भावः ॥ इति—इतत् । अर्थात्—एतत्प्र-
योजनमेव । एतदर्थञ्च विधिग्रहणं कर्तव्यमिति भावः ॥

—०००००—

(स्वविधौ स्थानिवद्भावानिरूपणाधिकरणम्)

(३३८ आक्षेपवार्तिकम् ॥ १ ॥)

[॥ * ॥ अपरविधाविति तु ॥ * ॥]

(अथैकदेशिभाष्यम्)

अपरविधाविति तु वक्तव्यम् ॥

किं प्रयोजनम् ? ।

स्वविधावपि स्थानिवद्भावो यथा स्यात् ॥

(उद्घोतः) भाष्ये स्वशब्देन स्थान्यादेशश्चोच्यते । अपर-
विधाविति तु वक्तव्यमित्यारभ्य कथं यानि स्वविधौ स्थानि-
वद्भावस्य प्रयोजनानीत्यन्ता एकदेश्युक्तिः । आयन्नासन्नित्यनयो-
रसिद्धवत्पुत्रेण सिद्धेः ॥ धिन्वन्तीत्यादाहुकारवृत्त्यार्थातुकत्वस्याल्-
धर्मत्वेन वस्य दुर्लभत्वादितोऽप्राप्तेः । सिद्धान्तिनापि भावसाधनविधि-
शब्दस्याप्युपादानमत्रेति सिद्धान्तं बोधयितुं तन्नोक्तम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अपिना—‘पूर्वविधावि’त्यस्य समु-
च्चयः । स्यात्—स्यादिति ।

उद्घोते—विनिगमनाविरहादाह—स्थान्यादेशश्चेति । भाष्यं
दूषयति—अपरेति । अत्र क्रमशो हेतुद्वयमाह—आयन्निति । धिन्व-
न्तीत्यादाविति—तथेत्यादिः । नन्वेतदज्ञानेन पूर्वपक्षेऽपि सिद्धान्ति-
नेदं कुतो नोक्तमित्यत आह—सिद्धान्तिनाऽपीति । अपिना—
कर्मसाधनविधिशब्दसमुच्चयः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

कानि पुनः स्वविधौ स्थानिवद्भावस्य प्रयोजनानि ? ॥

(प्रयोजनोद्देशभाष्यम्)

आयन्, आसन् । धिन्वन्ति, कृण्वन्ति । दध्यन्न,
मध्वन्न । चक्रतुः, चक्रुः ॥

(प्रथमप्रयोजनोपपादनभाष्यम्)

इह तावदायन्नासन्निति । इणस्त्योर्यणलोपयोः कृत-
योरनजादित्वाद् ‘आडजादीनाम्’ इत्याण् न प्राप्नोति ।
स्थानिवद्भावाद् भवति ॥

(प्रदीपः) आयन्निति । अजादेरेवाङ्विधानात्स्वविधिराट् ॥

(द्वितीयप्रयोजनोपपादनभाष्यम्)

धिन्वन्ति कृण्वन्तीति । यणादेशे कृते वलादिलक्षण
इट् प्राप्नोति । स्थानिवद्भावात् भवति ॥

(उद्घोतः) भाष्ये—धिन्वन्तीत्यादि । यद्यप्यङ्गात्परस्य
वलादेरिडित्यर्थात्पूर्वविधावित्युक्तावपि पञ्चमीसमासेनेदं सिध्यति ।
तथापि अङ्गसंज्ञानिमित्तस्येत्यर्थे इत्यभिप्रायेणैवमित्याहुः ॥

(तत्त्वालोकः) उद्घोते—अपिना—स्वविधावित्युक्तिसमुच्चयः ।

(तृतीयप्रयोजनोपपादनभाष्यम्)

दध्यन्न मध्वन्नेति । यणादेशे कृते ‘संयोगान्तस्य
लोपः’ प्राप्नोति । स्थानिवद्भावात् भवति ॥

(प्रदीपः) दध्यन्नेति । पूर्वत्रासिद्धे न स्थानिवदित्येतदत्र
नास्ति । तस्य दोषः संयोगादिलोपलक्षणत्वेऽप्येतन्न संयोगादि-
लोपस्य संयोगोपलक्षितलोपोपलक्षणार्थत्वात् । पदान्तविधिं प्रति
नेत्ययमपि प्रतिषेधोऽत्र नास्ति । पदान्ते विधातव्ये स प्रतिषेधः । न
च लोपोऽभावात्पदान्तपदान्तः ॥

(उद्घोतः) उपलक्षणार्थत्वादिति । इदमत्रत्यग्रन्थयोजन-
मात्रम् । नत्वयं सिद्धान्त इति बोध्यम् । अत एवादपदं चरितार्थम् ।
यणः प्रतिषेधो वाच्य इति वदितमनाश्रित्येदमिति तत्त्वम् ॥ पदान्ते
विधातव्ये इति । पदचरमावयवे कर्तव्ये इत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—ननु त्रिपादीस्थे कार्ये कर्तव्ये स्थानि-
वत्त्वस्य ‘पूर्वत्रासिद्धये न स्थानिवदिति परिभाषया निषेधात्
कथमत्र संयोगान्तलोपे कर्तव्ये स्थानिवत्त्वमित्यत आह—पूर्वत्रेति ।
ननु ‘तस्य दोषः’ इत्यादि वार्तिकेन संयोगादिलोपादिवेवास्या
अप्रवृत्तेर्बोधनात् कथमत्रास्या अप्रवृत्तिरित्यत आह—तस्य दोष
इति । संयोगादिलोपस्य—संयोगादिलोपपदस्य । उपलक्षणार्थ-
त्वादिति—संयोगादिलोपपदेन संयोगान्तलोपस्यापि संग्रहादिति शेषः ।
नन्वेवमपि ‘न पदान्ते’ति सूत्रेणात्र स्थानिवत्त्वनिषेधः स्यादित्यत
आह—पदान्तविधिमिति । न—स्थानिवत्त्वं न । पदान्ते इति—
यत इत्यादिः ।

उद्घोते—‘न पदान्ते’ति सूत्रशेषस्थायाः ‘स्कन्दयतेः स्कन्,
काष्ठं तक्षयतीति काष्ठतगि’ति कैयटोक्तेरेव विरोधादाह—न स्त्विति ।
तं द्रवयति—अत एवेति । तस्यासिद्धान्तत्वादेवेत्यर्थः । आदि-
पदम्—‘तस्य दोषः संयोगादी’त्यत्रादिपदम् । नन्वेवं भाष्यस्य कथं
सङ्गतिरित्यत आह—यण इति ।

(चतुर्थप्रयोजनोपपादनभाष्यम्)

चक्रतुः चक्रुः । यणादेशे कृते अनच्कत्वाद्
द्विर्वचनं न प्राप्नोति । स्थानिवद्भावाद् भवति ॥

(प्रदीपः) चक्रतुरिति । अत्र साचकस्य द्विर्वचनमिति स्व-
विधिर्भवति । ततश्च द्विर्वचनेऽचीत्येतन्न वक्तव्यं भवति ॥ नन्वपर-
विधावित्युच्चयमाने कथं बेभिमदितेत्यादयः संगृह्यन्ते । उच्यते—निमि-
त्तापेक्षापरत्वविज्ञानात् । तथाहि—बेभिमदितेत्यत्राकारलोपस्य निमि-
त्तापेक्षार्थातुकम् । न च तस्मात्परस्य विधिः । किं तर्हि ? तस्यैवेति
सिद्धः स्थानिवद्भावः । एवं माथितिकः अपीपचन्नित्यत्र बोध्यम् ।
हे गौरित्यत्र तु स्थानिवद्भावः प्राप्त एष्विति प्रत्याहारग्रहणात् भवति ।
बाभ्रवीया इत्यत्र योऽत्रादेशो नासावाश्रीयते इति परिहारः ॥
नेधेय इत्यत्र तु निमित्तात्परस्य ढको विधिरिति स्थानिवत्त्वाभावः ॥

(उद्घोतः) ततश्चेति । एवं च तत्पञ्चाकरणे लाघवानुरोधेना-
परविधावित्येव वक्तव्यमिति भावः ॥ निन्यतुरित्यादिसिद्धये तस्या-
वश्यकत्वाच्चिन्त्यमिदम् । भाष्ये तु संभवमात्रेणैवमुदाहृतम् । उरदस्व-
मपि स्थानिवद्भावेनैव सुलभं लक्ष्यविशेषे । लक्ष्यानुरोधादयमपि
रूपातिदेश इति वा कैयटाशयः । स्थान्यादेशयोरन्यतरापेक्षया परत्व-
माश्रित्य शङ्कते—नन्विति ॥ निमित्तेति । निमित्तं च यस्य स्थानि-
वत्त्वं तदीयं ग्राह्यम् । किंविदमयुक्तम् । एतन्न्यासखण्डनायात्रे

भगवता निमित्तस्यावधिताया वक्ष्यमाणतया तदनाश्रयणेनैवैतद्भाष्य-
प्रवृत्तेः । अपरविधाविति न्यासेऽपि पञ्चमीसमासस्य वक्तुं शक्यत्वे
तत्संग्रह इत्युचितम् ॥ वार्तिकं तु स्वविधिसंग्रहार्थमिति स्पष्टमेव ॥
न चात्र पञ्चमीसमासे हे गौरित्यत्र स्वस्मात्परस्य विधावपि स्थानि-
वत्त्वं स्यादिति वाच्यम् । पञ्चमीसमासानित्यत्वेनादोषात् ॥ प्रत्या-
हारग्रहणादिति । सेस्मृतो इत्यादीनामनभिधानाश्रयेणैतदुक्तम् ॥
ननु बाभ्रवीया इत्यत्रापत्यस्येति लोपेऽवादेशस्य स्थानिवत्त्वं स्यात् ।
अवादेशनिमित्तयादिप्रत्ययसंबन्धिन एव विधेः सत्त्वात् । न च
न पदान्तेति निषेधः, स्वरदीर्घ्यलोपेषु लोपाज्वादेशस्यैव स्थानिवत्त्व-
निषेधादत आह—बाभ्रवीया इति । ढको विधिरिति । विधिशब्दो
भावसाधनः, संबन्धसामान्यषष्ठ्या समास इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—चक्रुरित्यत्र ‘चक्रुरिति’ इति पाठः ।
उद्द्योते-तत्पुत्रेति—‘द्विर्वचनेऽची’ति सूत्रेत्यर्थः । कैयटोक्तं दूष-
यति—निन्यतुरिति । अयं कार्यातिदेश इति सिद्धान्तमतेनाह—
तस्येति । ‘द्विर्वचनेऽची’ति सूत्रस्येत्यर्थः । अन्यथाऽत्रेयङ्विशिष्ट-
स्यैव द्वित्वं स्यादिति भावः । नन्वेवं ‘द्विर्वचनेऽची’ति सूत्रसत्त्वे
भाष्ये कथं चक्रतुरित्यादेशक्तिः, तस्य तेनैवोपपन्नत्वादित्यत आह—
भाष्ये स्विती । एवमुपपाद्य भाष्योक्तं चक्रतुरित्याद्युदाहरणं प्रका-
रान्तरेणापि योजयति—उरद्वचमपीति । ‘द्विर्वचनेऽची’त्यत्र ‘द्वित्वे
कर्त्तव्ये’ इत्युक्तेस्तेनासिद्धत्वादिति भावः । कैयटोक्तमपि योजयति—
लक्ष्यानुसारादिति । निन्यतुरित्यादाविति भावः । यस्य कस्य-
चिन्निमित्तग्रहणे दोषस्य तादवस्थादाह—निमित्तञ्चेति । कैयटोक्तं
खण्डयति—किन्त्विति । तदिति—निमित्तापेक्षपरत्वेत्यर्थः । नन्वेवं
कथं वेभिदितेत्यादिसंग्रह इत्यत आह—अपरेति । अपिना—प्रकृत-
सूत्रस्य—‘पूर्वविधावित्यस्य परिग्रहः । नन्वेव—‘मपरविधाविति
वार्तिकस्य वैयर्थ्यमित्यत आह—वार्तिकन्त्विति । एतदित्यादिः ।
अत्र—‘अपरविधाविति’ न्यासे । ननु से-स्मृतो इत्याद्यर्थमेलिति
प्रत्याहारग्रहणमावश्यकमित्यत आह—से-स्मृतो इति ।

(अनिष्टापत्तिभाष्यम्)

यदि तर्हि स्वविधावपि स्थानिवद्भावो भवति ।
‘द्वाभ्याम्, देयम्, लवनम्’ अत्रापि प्राप्नोति ॥

द्वाभ्यामित्यत्रात्वस्य स्थानिवद्भावाद् दीर्घत्वं न
प्राप्नोति ॥

देयमितीत्वस्य स्थानिवद्भावाद् गुणो न प्राप्नोति ।
लवनमित्यत्र गुणस्य स्थानिवद्भावादवादेशो न
प्राप्नोति ॥

(तत्त्वालोकः) अत्रापि—इत्यादावपि स्थानिवद्भावः । ननु
तथा सति को दोष इत्यत आह—द्वाभ्यामिति । अत्वस्य—
त्यदाद्यत्वस्य । ईत्त्वस्य—‘ईधती’—त्वस्य । गुणः—इगन्तलक्षणगुणः ।

(अनिष्टापत्तिवारणभाष्यम्)

नैष दोषः । स्वाश्रया अत्रैते विधयोऽभविष्यन्ति ॥

(प्रदीपः) स्वाश्रया इति । विधिग्रहणं स्वाश्रयनिवृत्त्यर्थं
व्याख्यातमिति स्वाश्रया इत्यन्यथा व्याख्यायते—शब्दानां स्वं
लक्षणम् । तेन ज्ञापकाश्रया इत्यर्थः । ‘द्वयोरेकस्य डतरच्’ ‘देय-
गुणे’ ‘किरतौ लवने’ इत्यादिज्ञापकमादेशाश्रयकार्यभावस्य ॥

(उद्द्योतः) द्वयोरेकस्येत्यादिनिर्देशात् स्वविधौ स्थानिवत्त्व-
मनित्यमिति बाभ्रवीयनैधेयवोनं दोष इति परे ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—नैष दोष इति—नैते दोषा इत्यर्थः ।
जातावेकवचनसत्त्वात् । स्वाश्रया इति—यत इत्यादिः ।

उद्द्योते—बाभ्रवीयनैधेययोरनभिधाने मानाभावाद्, विधि-
शब्दस्य कर्मसाधनत्वे तत्र दोषाच्च कैयटोक्त्यसङ्गतेराह—द्वयोगिति ।

(आक्षेपभाष्यम्)

तत्तर्हि वक्तव्यम्—अपरविधाविति ।

(समाधानभाष्यम्)

न वक्तव्यम् । पूर्वविधावित्येव सिद्धम् ॥

कथम् ? ॥

न पूर्वग्रहणेनादेशोऽभिसंबध्यते—‘अजादेशः पर-
निमित्तकः पूर्वस्य विधिं प्रति स्थानिवद् भवति ।

कुतः पूर्वस्य ? आदेशाद्’ इति ।

किं तर्हि ? ॥

निमित्तमभिसंबध्यते—‘अजादेशः परनिमित्तकः
पूर्वस्य विधिं प्रति स्थानिवद् भवति । कुतः पूर्वस्य ?
निमित्ताद्’ इति ।

(प्रदीपः) निमित्तमिति । आयन्नित्यादिषु च निमित्तात्
पूर्वस्य विधिरिति सिद्धः स्थानिवद्भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पूर्वविधावित्येवेति—यत इत्यादिः ।
न पूर्वग्रहणेनेति—अत्र ‘न हि पूर्वग्रहणेने’ति पाठः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

अथ निमित्तेऽभिसंबध्यमाने यत्तदस्य योगस्य
मूर्द्धाभिषिक्तमुदाहरणं तदपि संगृहीतं भवति ॥

किं पुनस्तत् ? ॥

पटव्या मृद्व्येति ॥

(प्रदीपः) मूर्द्धाभिषिक्तमिति । सर्ववृत्तिपूदाहृतत्वात् । पट
ई आ इति स्थिते परयणादेशेनोकारस्य व्यवधानात्प्रश्नः ॥

(उद्द्योतः) भाष्येऽप्येत्यादिना संगृहीतमित्यन्तेन काका प्रश्नः ।
तदेवाह—व्यवधानात्प्रश्न इति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अथेति—पूर्वग्रहणेनेति शेषः ।
प्रदीपे—‘अकृतव्यूहाः पाणिनीयाः’ इति परिभाषया प्रथमं पूर्व-
यणादेशस्यायोगादाह—परयणादेशेनेति ।

उद्द्योते—प्रश्नबोधकशब्दाभावादाह—कावेति ।

(समाधानभाष्यम्)

बाढं संगृहीतम् ॥

(समाधानवाधकभाष्यम्)

ननु च ईकारयणा व्यवहितत्वान्नासौ निमित्तात्
पूर्वो भवति ॥

(समाधानसाधकभाष्यम्)

व्यवहितेऽपि पूर्वशब्दो वर्तते । तद्यथा—पूर्वं मथु-
रायाः पाटलिपुत्रमिति ॥

(प्रदीपः) भवहितेऽपीति । पूर्वशब्दस्य साक्षान्निर्देशात्-
स्मिन्निति निर्दिष्ट इत्यस्यानुपस्थानादिति भावः ॥

(उद्द्योतः) साक्षादिति । एवं च उत्तरस्येयस्यानुपस्थाने
तदङ्गं निर्दिष्टग्रहणमपि नोपलभ्यत इति भावः ॥ तस्मिन्निति ।
तस्मादिति सूत्रे तस्मिन्नित्यतोऽनुवर्तमानस्य निर्दिष्टस्येत्यर्थः ॥ स्वर-
ग्रहणाच्च लिङ्गादत्र सूत्रे तदनुपस्थितिर्बोध्या ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अत्र पूर्वत्वं नाव्यवधानगर्भम्, किन्तु
व्यवहितव्यवहितसाधारणमित्याशयेनाह—व्यवहितेऽपीति । नैषाऽ-
नुपपत्तिः, यत इत्यादिः ।

प्रदीपे—पूर्वशब्दस्येति—प्रकृतसूत्रे इत्यादिः ।

उद्द्योते—एवञ्च—साक्षान्निर्देशे च । नन्वयं योगः ‘तस्मि-
न्निति’त्यस्य विषय एव नेत्यत आह—तस्मादिति । नन्वन्य-
त्राङ्गस्याप्यनुवृत्तिर्दृष्टेत्यत आह—स्वरग्रहणाच्चेति । ‘न पदान्ते’ति
सूत्रे इत्याशयः ।

(पञ्चान्तराभ्युपगमभाष्यम्)

अथवा—पुनरस्त्वादेश एवाभिसम्बध्यते ॥

(तत्त्वालोकः) अभिसम्बध्यते—पूर्वग्रहणेनाभिसम्बध्यते इति ।

(आक्षेपभाष्यम्)

कथं यानि स्वविधौ स्थानिवद्भावस्य प्रयोजनानि ? ।

(तत्त्वालोकः) कथमिति—नन्वेवमित्यादिः । प्रयोजना-
नीति—तान्युपपद्येरन्निति शेषः ।

(इत्येकदेशिभाष्यम्)

(अथ सिद्धान्तिभाष्यम्)

नैतानि सन्ति । इह तावदायन् आसन्, धिन्वन्ति
कृण्वन्तीति । अयं विधिशब्दोऽस्त्येव कर्मसाधनो—
विधीयते विधिरिति । अस्ति च भावसाधनः—विधानं
विधिरिति । तत्र कर्मसाधनस्य विधिशब्दस्योपादाने
न सर्वमिष्टं संगृहीतमिति कृत्वा भावसाधनस्य विधि-
शब्दस्योपादानं विज्ञास्यते—पूर्वस्य विधानं प्रति पूर्व-
स्य भावं प्रति—पूर्वः स्यादिति स्थानिवद्भवतीति ॥ एव-
माह भविष्यति, इदं च न भविष्यति ॥

(प्रदीपः) भावसाधनस्येति । भावसाधन एव विधिशब्दो
व्यापकत्वादाश्रीयते । पूर्वस्येति च षष्ठी संबन्धसामान्ये विज्ञायते ॥
इदं च नेति । विधिग्रहणं स्वाश्रयनिवारणार्थमिति भावः ॥

(उद्द्योतः) संबन्धसामान्ये इति । न तु कर्मणीत्यर्थः ।
तेन सर्वलक्ष्यसिद्धिरिति भावः ॥ भाष्ये पूर्वः स्यादिति पूर्वो न
स्यादित्यस्याप्युपलक्षणम् । तदाह—स्वाश्रयनिवारणार्थमिति ।
एवं च प्रकृतसूत्रे उभयोरपि ग्रहणं बाध्यम् ॥ कैयटे—भावसाधन
एवेत्येवशब्दोऽप्यर्थः इति केचित् ॥ न पदान्तसूत्रे एतत्सूत्रं वक्ष्यते ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—नैतानि सन्तीति—तस्य प्रयोज-
नानि, यत इति शेषः । तत्र—तयोर्मध्ये । स्यादिति—स्यादित्यर्थम् ।

उद्द्योते—एतावताऽपि सकलेशासंग्रहादाह—न त्विति । अत्र
न्यूनतां मिथेविरोधश्च परिहरति—पूर्वो नेति । भाष्यप्रदीपयो-
राशयमाह—एवञ्चेति । भावाभावोभयातिदेशे चेत्यर्थः । उभयो-
रपि—भावसाधनकर्मसाधनयोरपि विधिशब्दयोः । नन्वेवं प्रदीपे

एवकारो न सङ्गच्छेतेत्यत आह—कैयटे इति । केचित्—भाष्य-
तत्त्ववेत्तारः । अत एवाह—न पदान्तेति ।

(सिद्धान्तशेषभाष्यम्)

दध्यत्र मध्यत्र, चक्रतुश्चक्रुरिति—परिहारं वक्ष्यति ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये—परिहारं वक्ष्यतीति । दध्यत्रेत्यत्र—
यणः प्रतिषेधात्सम्भः । चक्रतुरित्यादौ—द्विवचनेऽचीति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—दध्यत्रेति—तथेत्यादिः ।

उद्द्योते—इत्यत्र—इत्यादौ ।

(सूत्रप्रयोजनाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

कानि पुनरस्य योगस्य प्रयोजनानि ? ।

(प्रयोजनश्लोकभाष्यम्)

॥ * ॥ स्तोष्याम्यहं पादिकमौदवाहिं
ततः श्वोभूते शातनीं पातनीं च ।
नेतारावागच्छतं धारणिं रावणिं च
ततः पश्चात्संस्यते ध्वंस्यते च ॥ १ ॥ * ॥

(उपपादनभाष्यम्)

इह तावत्—पादिकमौदवाहिं शातनीं पातनीं धारणिं
रावणिमिति । अकारलोपे कृते—पद्माव ऊठ् अङ्गोपः
टिलोप इत्येते विधयः प्राप्नुवन्ति । स्थानिवद्भावश्च
भवन्ति ॥

संस्यते ध्वंस्यते । णिलोपे कृते ‘अनिदितां हल
उपधायाः क्किति’ इति नलोपः प्राप्नोति । स्थानिव-
द्भावश्च भवति ॥

(प्रदीपः) स्तोष्यामीति । कथयिष्यामीत्यर्थः ॥ पादिक-
मिति । पादोऽस्यास्तीति ठन् । दीव्यत्यादिषु वार्थेषु ठक् ॥ चरत्यर्थे
तु पादिक इत्येव भवति, पर्पादित्वात् । [पद्मावे इके चरताडुपसंख्या-
नमिति पद्मावः] ॥ उदकं वहतीत्यण् । संज्ञायामुदभावः, अपत्ये इञ् ॥
श्वोभूतिनाम शिष्यः । तस्यामन्त्रणम् ॥ शातनपातनशब्दाभ्यां गौरा-
दित्वाद् डीष् ॥ नेताराविति शिष्ययोरामन्त्रणम् । नयेते गुरु-
मुखात् शास्त्रार्थमिति नेतारौ ॥ धारणारावणशब्दाभ्यामिञ् ॥

(उद्द्योतः) चरत्यर्थे इति । पद्माव इके चरताडित्युपसंख्या-
नादिति भावः ॥ गौरादित्वादिति । शदेर्ण्यन्ताबुजिति भावः ॥
टित्वाङ्कीविति सप्तमे आकरः ॥ शातन मित्यादावङ्गोपोऽन इत्यङ्गो-
पप्राप्तिः ॥ धारणिमित्यादि । धृग्भ्यां ण्यन्ताभ्यां ल्युटि णत्वस्या-
सिद्धत्वाच्चस्तद्धित इत्यस्य प्राप्तिः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—ततः पश्चादिति—अत्र—‘अन्यारा-
दितरर्तदिवशब्दे’ति पञ्चम्या अपवादेन ‘षष्ठ्यतसर्थे’ति षष्ठ्या
‘तस्य पश्चादिति’ वक्तव्ये ‘ततः पश्चादिति’ कथनेन तत्षष्ठ्या अनि-
त्यत्वं ज्ञाप्यते, तेन सिद्धान्तकौमुद्यां लकारार्थप्रकरणे ‘मुहूर्तादुपरी’ति
प्रयोगोऽपि सङ्गच्छते । केचित्तु षष्ठ्यन्तादेव तत्र सावैविभक्तिकं तस्मि
मन्यन्ते । ध्वंस्यते—ध्वंस्यते चेति ।

प्रदीपे—अविष्येति—प्रकृतसूत्रस्य प्रयोजनमित्यादिः ।

पर्यादित्वादिति—उच्चिति शेषः । पद्मावे इके इति—अस्य पाठः—स्योदयोतेऽप्युपलम्भादेकत्रायमपपाठ इति प्रतिभाति । औदवाहि-
मित्यत्राह—उदकमिति । एवमग्रेऽपि ।

* उदयोते—कैयटोक्तिविरुद्धमाह—टित्वादिति । ल्युङित्याशयः ।

(प्रयोजननिराकरणभाष्यम्)

नैतानि सन्ति प्रयोजनानि । ‘असिद्धवद्वाभाद्’
इत्यनेनाप्येतानि सिद्धानि ॥

(तत्त्वालोकः) असिद्धवदिति—यत इत्यादिः । एतानीति—
अकारणिलोपयोरसिद्धत्वादित्यादिः ।

(प्रयोजनान्तरभाष्यम्)

इदं तर्हि प्रयोजनम्—याज्यते वाप्यते । णिलोपे
कृते—‘यजादीनां किति’ इति संप्रसारणं प्राप्नोति ।
स्थानिवद्वावान्न भवति ॥

(तत्त्वालोकः) वाप्यते—वाप्यते इति । यजादीनामिति—
वचिस्वपीत्यादिः ।

(प्रयोजननिराकरणभाष्यम्)

एतदपि नास्ति प्रयोजनम् । यजादिभिरत्र कितं
विशेषयिष्यामः—यजादीनां यः किति ।

कश्च यजादीनां कित् ? ।

यजादिभ्यो यो विहित इति । न चाऽयं यजादिभ्यो
विहितः ॥

(उद्घोतः) भाष्ये—यजादिभ्यो विहित इति ॥ एवं च
वच्यादिभ्यो ण्यन्तेभ्यः किपि संप्रसारणं न भवत्येव । किबभाव
एवेत्यन्ये ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—यजादिभिरिति—यत इत्यादिः ।
अत्र—‘वचिस्वपी’ति सूत्रे । अयमिति—यगित्यर्थः । याज्यते
इत्यादावित्यादिः । विहित इति—किन्तु याज्यादिभ्यो विहित
इति शेषः ।

उद्घोते—एवञ्च—कितो यजादिभ्यो विशेषितत्वे च । अत्र
यजादिपदं वच्यादेरप्युपलक्षणमित्याशयेनाह—वच्यादिभ्य इति ।
व्याख्यानभेदेन फलभेदनिरासायाह—किबभाव इति ।

(मूर्धाभिषिक्तप्रयोजनान्तरभाष्यम्)

इदं तर्हि प्रयोजनम्—पटव्या मृद्वेति । परस्य
यणादेशो कृते पूर्वस्य न प्राप्नोति, ईकारयणा व्यवहित-
त्वात् । स्थानिवद्वावाद्भवति ॥

(तत्त्वालोकः) पूर्वस्येति—यणादेश इति शेषः । एवमग्रेऽपि ।

(आक्षेपभाष्यम्)

किं पुनः कारणं परस्य तावद्भवति, न पुनः
पूर्वस्य ? ।

(तत्त्वालोकः) तावत्—प्रथमम् ।

(आक्षेपनिराकरणभाष्यम्)

नित्यत्वात् । नित्यः परयणादेशः । कृतेऽपि पूर्व-
यणादेशो प्राप्नोति, अकृतेऽपि प्राप्नोति । नित्यत्वात्परय-

णादेशो कृते पूर्वस्य न प्राप्नोति ॥ स्थानिवद्वावाद्भवति ॥

(तत्त्वालोकः) नित्यः—नित्यो हि । कृतेऽपीति—यत
इत्यादिः । नित्यत्वादिति—तथा चेत्यादिः ।

(असिद्धपरिभाषया सूत्रप्रयोजननिराकरणभाष्यम्)

एतदपि नास्ति प्रयोजनम् । ‘असिद्धं बहिरङ्ग-
लक्षणमन्तरङ्गलक्षणं’ इत्यसिद्धत्वाद्बहिरङ्गलक्षणस्य
परयणादेशस्यान्तरङ्गलक्षणः पूर्वयणादेशो भविष्यति ॥
अवश्यं चैषा परिभाषा आश्रयितव्या स्वार्थम् । कर्त्तव्यं
हृर्येति ‘उदात्तयणो हल्पूर्वात्’ इत्येष स्वरो यथा स्यात्

(प्रदीपः) असिद्धं बहिरङ्गेति । नित्यादप्यन्तरङ्गं बलीय
इति न्यायात् प्रथमं पूर्वस्य यण इति भावः ॥ अवश्यं चेति ।
स्थानिवद्वावाश्रयणेऽपीत्यर्थः । कर्त्तव्येति । कर्त्तुं ई आ इति स्थिते यदि
नित्यत्वात् पूर्वं परयणादेशः स्यात्तस्य च स्थानिवद्वावात् पूर्वस्य यण-
तत उदात्तयणोऽनन्तर आकारो न भवतीत्युदात्तत्वं न स्यात् । यदा
त्वनन्तरङ्गत्वात् पूर्वं पूर्वस्य यणादेशस्तदा ङीप् उदात्तयण इति
उदात्तत्वं, तस्यापि यणि कृते आकारस्योदात्तत्वमिति सिद्धमिष्टम् ॥

(उद्घोतः) नित्यादपीति । नाजानन्तर्ये इति निषेधस्तु
अनित्यो नास्त्येव वेति भाष्याशयः ॥ पूर्वनिमित्तकार्यत्वमन्त-
रङ्गत्वं विवक्षितम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—असिद्धमिति—यत इत्यादिः ।
नन्वेषा परिभाषा नाश्रीयते इत्यत आह—अवश्यञ्चेति । स्वार्थमि-
त्येव व्याचष्टे—कर्त्तव्येति । स्यात्—स्यादिति ।

उद्घोते—नाजेति—‘असिद्धं बहिरङ्गे’ति कार्ये इत्यादिः । प्राप्तां
मतेनाह—अनित्य इति । सिद्धान्तमतेनाह—नास्त्येव वेति । अत्रा-
परनिमित्तकत्वरूपान्तरङ्गत्वस्याभावादाह—पूर्वेति । पूर्वस्थितेत्यर्थः ।

(सूत्रप्रयोजनवादिभाष्यम्)

अनेनापिसिद्धः स्वरः ॥

कथम् ? ।

(तत्त्वालोकः) अनेनापीति—प्रकृतसूत्रेणापीत्यर्थः । न स्वर-
र्थमन्तरङ्गपरिभाषाः कर्त्तव्या, यत इत्यादिः ।

(सिद्धधुपायभाष्यवार्तिकम्)

॥ * ॥ आरभ्यमाणे नित्योऽसौ ॥ * ॥

(व्याख्याभाष्यम्)

आरभ्यमाणे त्वस्मिन् योगे नित्यः पूर्वयणादेशः ।
कृतेऽपि परयणादेशो प्राप्नोति, अकृतेऽपि ॥

(प्रदीपः) अनेनापीति । सति स्थानिवत्त्वे पूर्वयणादेशस्यापि
नित्यत्वादित्यर्थः ॥

(उद्घोतः) उदाहरणत्ववादी आह—भाष्ये अनेनापीति ॥
सति स्थानिवत्त्वे इति । एवं च द्वयोरपि नित्यत्वेनोच्चारणक्रमे
प्राथम्यात्पूर्वं पूर्वयणादेश एवेति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तु—हि । कृतेऽपीति—यत इत्यादिः ।
एवमग्रेऽपि ।

उद्घोते—उदाहरणत्वेति—यद्व्येत्यादेः प्रकृतसूत्रोदाहरणत्वे-
त्यर्थः । एवमग्रेऽपि । नन्वेतावताऽपि प्रकृते कथमिष्टसिद्धिरित्यत
आह—एवञ्चेति । पूर्वयणादेशस्यापि नित्यत्वे चेत्यर्थः ।

(प्रयोजननिराकर्तृभाष्यम्)

परयणादेशोऽपि नित्यः । कृतेऽपि पूर्वयणादेशो
प्राप्नोति, अकृतेऽपि ॥

(प्रदीपः) इतर आह—परयणादेशोऽपीति ।

(उद्घोतः) इतरः । उदाहरणत्वखण्डनवादी ।

(सिद्धयुपायबाधकभाष्यवार्तिकम्)

॥ * ॥ परश्चासौ व्यवस्थया ॥ * ॥

(व्याख्याभाष्यम्)

व्यवस्थया चासौ परः ॥

(सिद्धयुपायबाधकभाष्यवार्तिकम्)

॥ * ॥ युगपत्संभवो नास्ति ॥ * ॥

(व्याख्याभाष्यम्)

न चास्ति यौगपद्येन संभवः ॥

(प्रदीपः) स एवाह—परश्चासाविति । शब्दपरविप्रतिषेधात्
स एव प्राप्नोति । एकमपि यणलक्षणं पूर्वपरविषयभेदाद्भिद्यते । एकस्य
च कार्यत्वनिमित्तत्वयोर्विरोधात् परत्वेन व्यवस्था ॥

(उद्घोतः) शब्दपरेति । उच्चारणक्रमीयप्राथम्यस्य शास्त्रेण
बाध इति भावः ॥ तत्सूत्रे व्याप्तिन्यायेन सूत्रपाठतः शब्दतश्चोभ-
यविधमपि परत्वं गृह्यत इति तात्पर्यम् ॥ नन्वेवं परं कार्यमित्युच्यते,
तत्प्रथमभेदे स्यादत आह—एकमपीति । व्यक्तिपक्षे प्रतिलक्ष्यं लक्षण-
भेदादिति भावः ॥ विषयगतं पौर्वापर्यं तदवच्छिन्ने लक्षणे आरोप्यत
इत्यत्र तात्पर्यम् ॥ विप्रतिषेधशास्त्रप्रवृत्तियोग्यं न चास्ति यौग-
पद्येनेति भाष्यबोधितं विरोधमुपपादयति—एकस्य चेति । प्रसङ्गे
आदेशविधानादादेशसमये स्थानिनोऽसत्त्वम्, निमित्तत्व च सत्त्वे ।
सत्त्वासत्त्वे चैकत्र युगपद्विभेदे । एवं च द्वयोर्यौगपद्यौगपदसंभव
इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—व्यवस्थया—अवस्थित्या । असौ—परयणा
देशः । तथा च—द्वयोरपि नित्यत्वेनावस्थितौ परत्वात् प्रथमं
परयणादेश एवेति भावः । एवं द्वयोनित्यत्वेऽपि यथोच्चारणक्रमे
प्राथम्यात्पूर्वं पूर्वयणादेशेनैव भवितव्यम्, तथाऽवस्थितौ परत्वात्
प्रथमं परयणादेशेनैव भवितव्यमित्युभाभ्यामपि युगपदेव भवितव्यम्,
किन्तु तत्र सम्भवति; एकत्र कार्यत्वनिमित्तत्वयोर्विरोधादित्याशये-
नाह—न चास्तीति । द्वयोरिति शेषः । एवञ्च शब्दतः परत्वमा-
दाय विप्रतिषेधशास्त्रप्रवृत्त्या प्रथमं परयणादेश एव स्यादिति प्रकृत-
सूत्रारम्भेऽपि तेन स्वरस्यासिद्धिरिति भावः ।

प्रदीपे—स एव—पट्व्येत्यादेः प्रकृतसूत्रोदाहरणत्वखण्डन-
वाधेव । स एव—परयणादेश एव । प्रथममिति भावः ।

उद्घोते—पूर्वयणादेशस्य प्राक्प्रवृत्तौ कथितं हेतुं खण्डयति—
उच्चारणेति । शास्त्रेण—विप्रतिषेधशास्त्रेण । तत्र बीजमाह—तत्सूत्रे
इति । विप्रतिषेधसूत्रे इत्यर्थः । एवम्—शब्दपरविप्रतिषेधे । तत्—
परकार्यत्वम् । अभेदे—असति शास्त्रभेदे ।

(भाष्यम्)

कथं च सिध्यति ? ॥

(तत्त्वालोकः) यद्युक्तीत्या प्रकृतसूत्रारम्भेऽपि तेन स्वरो
न सिध्यति, तर्हि कथं स सिध्यतीत्याशयेन पृच्छति—कथञ्चेति ।

(सिद्धयुपायसाधकभाष्यवार्तिकम्)

॥ * ॥ बहिरङ्गेण सिध्यति ॥ * ॥

(भाष्यम्)

‘असिद्धं बहिरङ्गलक्षणमन्तरङ्गलक्षणं’ इत्यनेन
सिध्यति ॥

(उद्घोतः) भाष्ये—बहिरङ्गेण सिध्यतीति । तेनैव कर्त्र्येति
सिध्यति, न सूत्रेणेत्यर्थः ॥ एव च शब्दतः परत्वमादाय विप्रतिषेध-
सूत्रस्य नैव प्रवृत्तिरिति तात्पर्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिध्यतीति—एवञ्च—प्रकृतसूत्रा-
रम्भेऽपि तेन स्वरस्यासिद्धेस्तदर्थमन्तरङ्गपरिभाषा कर्तव्येवेति तथैव
पट्व्येत्यादिसिद्धेस्तदर्थं प्रकृतसूत्रं न कर्तव्यमिति भावः ।

उद्घोते—तेनैव—अन्तरङ्गन्यायेनैव । कर्त्र्येति—कर्त्र्येत्यादौ
स्वरः । सूत्रेण—प्रकृतसूत्रेण । ननूक्तीत्या शब्दतः परत्वमादाय
विप्रतिषेधशास्त्रप्रवृत्त्या प्रथमं परयणादेश एव स्यादित्यन्तरङ्गन्याया-
श्रयणेऽपि तेन स्वरो न सिध्यदित्यत आह—एवञ्चेति । अन्तरङ्ग-
न्यायाश्रयणे चेत्यर्थः । नन्वेवमप्यन्तरङ्गन्यायबाधकेनाकृतव्यूहन्यायेन
निषेधात्प्रथमं पूर्वयणादेशो न स्यादिति चेन्न, तस्यानित्यत्वात् ।

(सूत्रप्रयोजनवादिभाष्यम्)

एवं तर्हि योऽत्रोदात्तयण् तदाश्रयः स्वरो भविष्यति ॥

(उद्घोतः) उदाहरणवादी अन्तरङ्गपरिभाषाश्रयणं विनापि
स्वरं साधयति—भाष्ये एवं तर्हि ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एवं तर्हि—यदि प्रकृतसूत्रारम्भ-
स्तर्हि । उक्तीत्या प्राक् परयणादेशेऽपि तस्यानेन सूत्रेण स्थानि-
वत्त्वादित्याशयः । अत्र—कर्त्र्येत्यादौ । उदात्तयण्—उदात्तः
स्थानिकत्वादुदात्तः पूर्वस्य यण् । स्वरः—आकारस्य ‘उदात्तयणः’
इत्युदात्तत्वम् । एवञ्च—प्रकृतसूत्रारम्भेऽन्तरङ्गपरिभाषाश्रयणं नावश्यक-
मिति भावः ।

उद्घोते—उदाहरणवादी—प्रकृतसूत्रस्य पट्व्येत्याहुदाहरण-
वादी । प्रकृतसूत्रारम्भे इत्याशयः ।

(इष्टानुपपत्तिभाष्यम्)

ईकारयणा व्यवहितत्वान्न प्राप्नोति ॥

(इष्टोपपत्तिभाष्यम्)

‘स्वरविधौ व्यञ्जनमविद्यमानवद्भवति’ इति नास्ति
व्यवधानम् ॥

(उद्घोतः) स्वरविधौ । अस्य स्वरोद्देश्यकविधित्वा-
दिति भावः ॥

(असिद्धपरिभाषावादिभाष्यम्)

सा तर्हि एषा परिभाषा कर्तव्या ॥

(तत्त्वालोकः) तर्हि—यदि प्रकृतसूत्रारम्भस्तर्हि । एषा—
‘स्वरविधौ’त्येषा । तथा च—प्रकृतसूत्रारम्भवादिना भवता प्रकृत-
सूत्रम्, ‘स्वरविधावि’ति परिभाषा चेति द्वयं कर्तव्यम्, मया तु
बहिरङ्गपरिभाषामात्रमिति भवत्पक्षपेक्षया मत्पक्षे लाघवमिति
बहिरङ्गपरिभाषावादिनो भावः ।

(स्थानिवद्भाववादिभाष्यम्)

ननु चेयमपि कर्तव्या—‘असिद्धं बहिरङ्गलक्षण-
मन्तरङ्गलक्षणे’ इति ॥

(तत्त्वालोकः) कर्तव्येति—मयेत्यादिः । अर्थात्—मयेयं न कर्तव्येति भावः । एवञ्च—यथा बहिरङ्गपरिभाषावादिना भवता बहिरङ्गपरिभाषा, ‘स्वरविधावि’ति परिभाषा चेति द्वयं कर्तव्यम्, तथा मयाऽपि प्रकृतसूत्रम्, ‘स्वरविधावि’ति परिभाषा चेति द्वयमेव कर्तव्यमिति भवत्पक्षेण मत्पक्षे साम्यमेवेति प्रकृतसूत्रारम्भ-
वादिनो भावः ।

(असिद्धपरिभाषावादिभाष्यम्)

बहुप्रयोजनैषा परिभाषा । अवश्यमेवैषा कर्तव्या ॥

(उद्घोतः) अवश्यमेवेति । एवं च तयैव सिद्धत्वात्तदस्या उदाहरणमिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अवश्यमेवेति—अतो भवताऽपी-
त्यादिः । एषा—बहिरङ्गपरिभाषा । तथा च—प्रकृतसूत्रारम्भवादिना भवता—बहुप्रयोजनेष्वेकस्य प्रयोजनस्यान्यथा साधनेऽपि प्रयोज-
नान्तरसिद्ध्यर्थं बहिरङ्गपरिभाषा, प्रकृतसूत्रम्, ‘स्वरविधावि’ति परिभाषा चेति त्रयं कर्तव्यम्, मया तु बहिरङ्गपरिभाषामात्रमिति भवत्पक्षापेक्षया मत्पक्षे महालाघवमिति बहिरङ्गपरिभाषावादिनो भावः ।

उद्घोते—तयैव—बहिरङ्गपरिभाषयैव । अस्याः—‘स्वरविधा-
वि’ति परिभाषायाः ।

(असिद्धपरिभाषावादिनो लाघवभाष्यम्)

सा चाप्येषा लोकतः सिद्धा ॥

कथम् ? ।

प्रत्यङ्गवर्ती लोको लक्ष्यते । तद्यथा—पुरुषोऽयं
प्रातरुत्थाय यान्यस्य प्रति शरीरं कार्याणि तानि ताव-
त्करोति, ततः सुहृदाम्, ततः संबन्धिनाम् ॥ प्राति-
पदिकं चाप्युपदिष्टं सामान्यभूतेऽर्थे वर्तते । सामान्ये
वर्तमानस्य व्यक्तिरुपजायते । व्यक्तस्य सतो लिङ्ग-
संख्याभ्यामन्वितस्य बाह्येनार्थेन योगो भवति । ययैव
चाऽऽनुपूर्व्याऽर्थानां प्रादुर्भावस्तयैव शब्दानामपि ।
तद्वक्तार्यैरपि भवितव्यम् ॥

(प्रदीपः) प्रत्यङ्गवर्तीति । प्रत्यासन्नवाची प्रत्यङ्गशब्दः । अङ्ग-
शब्देन प्रत्यासत्तिर्लक्ष्यते, अङ्गानां प्रत्यासन्नत्वाद् । अङ्गमङ्गं प्रति प्रत्य-
ङ्गमित्यव्ययीभावः ॥ प्रति शरीरमिति । शरीरस्य भोगायतनत्वात् ॥
ततः सुहृदामिति । सौहार्दस्यासत्तिहेतुत्वात् ॥ ततः संबन्धिना-
मिति । अवश्यकर्तव्यत्वात् ॥ सामान्यभूत इति । नित्येऽपि
शब्दार्थसंबन्धे अक्रमेण्यर्थप्रतिपादने उपायभावेनासत्यमपि क्रमं
प्रकृत्याद्यर्थं चाश्रित्योपेयव्यवस्थापनात् । तत्र नागृहीतविशेषणा
विशेष्ये बुद्धिरूपद्यत इत्यादी सामान्यमभिधीयते । ततस्तदनुरक्त-
द्रव्ये प्रतीतिः । लिङ्गसंख्याशक्तीनां चाश्रयो द्रव्यमिति तत्पूर्वम-
भिधातव्यम् । ततः संख्यापेक्षया लिङ्गं समासन्नमिति तदभिधीयते ।
आदिसंख्या हि वस्त्वन्तरापेक्षोपजायते, एकत्वसंख्यापि वस्त्वन्त-
रापेक्षद्विवादिब्यवच्छेदं करोतीति बहिरङ्गा । साऽपि सजातीय-
पदार्थापेक्षत्वादनन्तरङ्गा । कर्मादीनि तु विजातीयक्रियापेक्षणाद्बहि-

रङ्गाणीति न्यायप्राप्तः क्रमः ॥ बाह्येनेति । कर्मत्वादिना । तद्वि क्रिया-
पेक्षणाद् बाह्यम् ॥

(उद्घोतः) सा चाप्येवेति । प्रकृतोदाहरणविषयः पूर्वनिमित्त-
कमन्तरङ्गमित्यशो न्यायसिद्ध इति तदनाश्रयणमशक्यमिति भावः ॥
ननु प्रत्ययवयववर्ती लोकरूपोऽवयवी लक्ष्यत इति नार्थः, प्रकृतानु-
पयोगादित्यत आह—प्रत्यासन्नत्वेति ॥ अङ्गानामिति । अङ्गिनं
प्रतीतिं शेषः ॥ अङ्गमङ्गमिति । प्रत्यासन्नप्रत्यासन्नवर्ती तत्कार्या-
भिनिविष्टो लोको दृश्यत इति भावः ॥ प्रत्यासन्नत्वं च प्रथमोपस्थि-
तत्वरूपम् ॥ भाष्ये—शरीरं प्रतीत्यन्वयः । प्रतियोगे द्वितीया ।

भोगः सुखादिसाक्षात्कारः ॥ आसत्तिः प्रथमोपस्थितिः । युगपदुप-
स्थिताविदम् । क्रमेणोपस्थितावपि आसत्तिवशादेव पूर्वं सुहृदामु-
पस्थितिरिति बोध्यम् ॥ ननु अन्वितस्य बाह्यार्थेन योगो भवती-
त्ययुक्तं, शब्दार्थसंबन्धस्य नित्यत्वात्, शब्दस्य विरम्य व्यापाराभा-
वाद् युगपदेव सकलार्थप्रतीतेः क्रमाभिधानमप्यसङ्गतमित्यत आह—
नित्येपीति ॥ असन्तमपीति । असत्यमपीति पाठान्तरम् । शब्द-
जन्यबोधे वस्तुगत्याऽसत्त्वादित्यर्थः ॥ किंतु शास्त्रवासानाकल्पितोऽयं

प्रक्रियादशायां क्रमः, अर्थबहुद्देश्यकप्रातिपदिकसंज्ञोद्देश्यकबोधानुद्देशेन
शास्त्रे स्वादिविधानादिति बोध्यम् ॥ वस्तुतः प्रकृतितदर्थार्थस्यमेव,
कुतस्तत्क्रमस्य सत्यतेत्याह—प्रकृत्याद्यर्थं चेति । असत्यमपीत्यनु-
कृष्यते ॥ भाष्ये—सामान्यभूतेर्थे वर्तत इति । वर्तनं नाम सामा-
न्याभिधानम् ॥ विशेष्ये । विशेषणविशिष्टे । तदैव विशेष्यत्वात् ।

विशिष्टबुद्धौ विशेषणज्ञानस्य कारणत्वादिति भावः ॥ तदनुरक्तेति ।
सामान्यस्य कार्यानर्हत्वाच्चक्तिस्तदाश्रयतया शब्दार्थत्वेन कल्प्यत
इति भावः ॥ भाष्ये उपजायत इत्यस्य बोधविषयो भवतीत्यर्थः ॥
व्यक्तस्येति । द्रव्यस्य सतो बुद्ध्यारूढस्येत्यर्थः ॥ तत्पूर्वमिति ।

आश्रयप्रतीत्युत्तरमेव तदाकाङ्क्षाणादिति भावः ॥ वस्त्वन्तरेति ॥
स्वसमवायिकारणनानावस्त्वपेक्षयेत्यर्थः ॥ एकत्वस्य तत्त्वाभावादाह—
एकत्वेति । एवं च प्रयोजनापेक्षया सापि बहिरङ्गत्वार्थः ॥ सजाती-
येति । द्रव्यत्वेन स्वाश्रयत्वेन वा सजातीयत्वम् ॥ ननु लिङ्गादिभि-
रेकार्थसमवायाविशेषात्कथं शक्तेः बाह्यत्वमत आह—कर्मादीनि

त्विति ॥ न्यायप्राप्तः क्रम इति । शास्त्रकृतकल्पितन्यायप्राप्तः प्रक्रि-
यादशायामित्यर्थः ॥ अनेन विशिष्टबुद्धौ विशेषणज्ञानकारणत्वाद्यपि
तान्त्रिककल्पितमिति सूचितम् ॥ भाष्ये ययैवेति । अर्थानां लिङ्ग-
संख्याकारणकाम् । प्रादुर्भावो ज्ञानम् ॥ शब्दानामपि तद्व्यव-
हारीप्रत्ययविभक्तीनामपि । अस्य प्रादुर्भाव इति शेषः । तद्वक्तार्यैर-
पीत्यस्य तयैवानुपूर्व्येत्यर्थः । येन क्रमेण शब्दोपस्थितिस्तेनैव क्रमेण
कार्यमिति पूर्वमीकारनिमित्तको यणिति भावः ॥ तत्र पदस्यैव विभ-

ज्यान्वाख्याने सर्वेषां युगपत्प्राप्तावनया व्यवस्था । क्रमेणान्वा-
ख्याने तु पूर्वप्रवृत्तिकत्वरूपमन्तरङ्गत्वं पूर्वयणादेशस्य बोध्यम् ।
असिद्धत्वं परयणादेशस्य निमित्ताभावादप्राप्तत्वरूपं बोध्यम् । अत
एव वाच्योरित्यत्र नासिद्धत्वम् । एवंविधान्तरङ्गत्वस्य दृष्टान्तादि-
बलेन युगपत्प्राप्तिविषयत्वात् । स्पष्टं चेदं बाह्य उद्घोत्रे कैष्टे ॥
यत्वनया रीत्या पूर्वस्थानिकमप्यन्तरङ्गमिति ॥ तदयुक्तम् । अन्तरङ्ग-
शब्दार्थाभावात् । अङ्गशब्दस्य तत्र निमित्तपरत्वात् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एषा—अन्तरङ्गपरिभाषा । प्रत्यङ्ग-
वर्तीति—प्रत्यासन्नप्रत्यासन्नकार्याभिव्यापृत इत्यर्थः । यत इत्यादिः ।
तावत्—प्रथमम् । प्रातिपदिकञ्चाप्युपदिष्टमिति—तयैत्यादिः ।
प्रथममिति शेषः । सामान्यभूते—जात्यादिरूपे । सामान्ये इति—
तत इत्यादिः । वर्तमानस्येति—तस्येति शेषः । व्यक्तस्येति—
तत इत्यादिः ।

प्रदीपे—अङ्गशब्देनेति—यत् इत्यादिः । तदेवोपपादयति—तत्रेति । तेषां मध्ये इत्यर्थः । इत्यादौ—इति न्यायेन प्रथमम् । ननु लिङ्गाद्यभिधानात्पूर्वं कुतो द्रव्यस्य प्रतीतिरित्यत आह—लिङ्गेति । पूर्वम्—लिङ्गाद्यभिधानात्पूर्वम् । तदभिधीयते इति—संख्याभिधानात्पूर्वमित्यादिः । ननु कुतः संख्यापेक्षया लिङ्गं समासन्नमित्यत आह—इत्यादिसंख्या हीति । बहिरङ्गेति—लिङ्गापेक्षया संख्येत्यादिः । साऽपीति—संख्याऽपीत्यर्थः । ततः कर्माद्यभिधानात्पूर्वं संख्याऽभिधीयते, यत् इत्यादिः । अन्तरङ्गेति—कर्माद्यपेक्ष्येत्यादिः । बहिरङ्गाणीति—संख्यापेक्ष्येत्यादिः ।

उद्घोते—तदंशान्तरस्य लोकतोऽसिद्धत्वादाह—प्रकृतेति । तदिति—अन्तरङ्गपरिभाषेत्यर्थः । प्रत्यासन्नेति—तथा चेत्यादिः । अस्यार्थमाह—तदिति । प्रत्यासन्नप्रत्यासन्नेत्यर्थः । प्रत्यङ्गमित्यत्रैव प्रतिशरीरमित्यत्र नाव्ययीभाव इति सूचनायाह—भाष्ये—शरीरमिति । आदिना—उःखपरिग्रहः । युगपदिति—सुहृदां सम्बन्धनाच्चेति भावः । पूर्वम्—सम्बन्धिभ्यः पूर्वम् । असत्त्वादिति—क्रमस्येत्यादिः । एव—एवेति । तदैव—विशेषणज्ञानानन्तरमेव । तदाकाङ्क्षात्—लिङ्गाद्याकाङ्क्षात् । एकत्वस्य तत्त्वाभावादिति—एकत्वं द्विविधं नित्यानित्यभेदात् । तत्र नित्यस्योत्पादासम्भवाद्, अनित्यस्य चैकसमवायिकारणकत्वेन स्वसमवायिकारणनानावस्तुनोऽप्रसिद्धेस्तदपेक्षयोपजायमानत्वाभावादिति भावः । साऽपीति—एकत्वसंख्याऽपीत्यर्थः । लिङ्गापेक्ष्येति शेषः । ननु संख्याया घटपटमठा इत्यादौ विजातीयपदार्थापेक्षत्वेनापि दृष्टत्वमित्यत आह—द्रव्यत्वेनेति । नन्वेवमपि द्रव्यगुणकर्माण्येत्यादौ तदनुपपत्तिरित्यत आह—स्वाश्रयत्वेन वेति । स्वसंख्यादिभिः सहेति शेषः । भाष्याशयमाह—येन क्रमेणेति । इदम् पक्षभेदेनोपपादयति—तत्रेति । पूर्वोक्तविषये इत्यर्थः । अनया—लौकिकया । अतएवेत्यस्यार्थमाह—एवंविधेति । आदिना—ज्ञापकपरिग्रहः । दीक्षिताद्युक्तिं दूषयति—यत्त्विति ।

(सूत्रारम्भवादिभाष्यम्)

इमानि तर्हि प्रयोजनानि—पटयति लघयति अवधीत् बहुखट्वकः ॥

(प्रयोजनोपपादनभाष्यम्)

पटयति लघयतीति णिचि टिलोपे कृते 'अत उपधायाः' इति वृद्धिः प्राप्नोति । स्थानिवद्भावात् भवति ॥

(द्वितीयप्रयोजनोपपादनभाष्यम्)

अवधीदित्यकारलोपे कृते 'अतो हलादेर्लघोः' इति विभाषा वृद्धिः प्राप्नोति । स्थानिवद्भावात् भवति ॥

(उद्घोतः) अवधीदिति । यद्यप्यतो लोप इत्यत्रार्थधातुक इति विषयसप्तमीत्यचो यदिति सूत्रस्थभाष्यात्प्रतीयत इत्यपरनिमित्तकत्वात् कथं स्थाविचत्वम्, तथापि विषयसप्तमीत्येऽपि परउक्तिनिमित्तकत्वेन परनिमित्तत्वमस्त्येवेत्याशयः ॥ स्वतन्त्रवचसातुस्तु नास्त्येव । अदन्तत्वे जनिवध्योच्चेति वधिग्रहणमपि न कर्तव्यमेवेति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) उद्घोते—भाष्यात्—'अच्ग्रहणं भूतपूर्वाजन्तप्रतिपत्त्यर्थमिति भाष्यात् । तस्य विषयसप्तमीत्वं एव यद्विधानात्पूर्वमङ्गोपाद् यद्विधानकाले प्रकृतेर्भूतपूर्वाजन्तत्वं सम्भवतीति

भावः । अपरेति—अकारलोपस्येत्यादिः । विषयेति—तस्येत्यादिः । परेति—अलोपस्येत्यादिः । आशयः—अस्य भाष्यस्याशयः । ननु स्वतन्त्रस्यैव हलन्तवधधातोर्दिदमस्तु, वृद्धिस्तु 'जनिवध्योश्च' इति निषेधादेव न स्यादित्यत आह—स्वतन्त्रेति । नन्वेवमपि हलन्त एव वधादेशोऽस्तु, वृद्धिस्तु 'वधादेशे वृद्धितत्त्वप्रतिषेधः' इति पूर्वसूत्रस्थवार्तिकेनापि निषेधादेव न स्यादित्यत आह—अदन्तत्वे इति । वधादेशस्यादन्तत्वेऽलोपस्य स्थानिवत्त्वादेव वृद्धेरसम्भवादिति भावः । तथा चात्र पक्षे लाघवमपीत्याशयः ।

(तृतीयप्रयोजनोपपादनभाष्यम्)

बहुखट्वक इति 'आपोऽन्यतरस्याम्' इति ह्रस्वे कृते 'ह्रस्वान्तेऽन्यत्पूर्वम्' इत्येष स्वरः प्राप्नोति । स्थानिवद्भावात् भवति ॥

(उद्घोतः) बहुखट्वक इति भाष्ये । बहोर्नञ्वहुत्तरपदभूमीत्युक्तेरिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एष स्वरः—खकाराकारस्योदात्तत्वम् । न भवतीति—उत्तरपदस्य ह्रस्वान्तत्वाभावादित्यादिः । किन्तु 'कपि पूर्वमि'त्युत्तरपदान्तोदात्तत्वमेव भवतीति भावः । ननु 'न पदान्ते'ति सूत्रेण स्वरविधौ स्थानिवत्त्वस्य निषेधादत्र स्थानिवत्त्वं न स्यादिति चेन्न, 'स्वरदीर्घ्यलोपविधिषु लोपाजादेशो न स्थानिवदिति' भाष्येण तस्य लोपाजादेशमात्रविषयकत्वात् व्यवस्थापयिष्यमाणत्वात् ॥

(स्थानिवद्भावप्राप्तानिष्टनिराकरणाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

इह वैयकरणः सौवश्च इति य्योः स्थानिवद्भावादायावौऽप्राप्नुतस्तयोः प्रतिषेधो वक्तव्यः ॥

(तत्त्वालोकः) इह स्थान्यादेशनिमित्तानां त्रयाणां सन्निधानाविशेषेणादेशापेक्षपूर्वत्वस्यापि ग्राह्यत्वाच्चङ्कते—इहेति ।

(३८९ समाधानवार्तिकम् ॥ २ ॥)

॥*॥ अचः पूर्वत्वविज्ञानादैचोः सिद्धम् ॥*॥

(भाष्यम्)

योऽनादिष्टादचः पूर्वस्तस्य विधिं प्रति स्थानिवद्भावः । आदिष्टाच्चैषोऽचः पूर्वः ॥

किं वक्तव्यमेतत् ? ॥

नहि ।

कथमनुच्यमानं गंस्यते ? ॥

अच इति पञ्चमी । अचः पूर्वस्य ॥

(प्रदीपः) योऽनादिष्टादिति । अकृत एवादेशे अचो यः पूर्व इत्यर्थः । अजपेक्षस्य पूर्वत्वस्येहाश्रयात् । आदेशनमादिष्टं, तस्य नास्ति सोऽनादिष्टः ॥

(उद्घोतः) नन्वादेशस्य सत्त्वादनादिष्टादित्यनुचितमत आह—अकृत एवेति । उपलक्षणमेतदिति भावः । ननु सूत्रेऽनादिष्टादित्येतदनुपादानात्कथमेतच्छाभोऽत आह—अजपेक्षेत्येति । लक्ष्यानुरोधादिति भावः ॥ कर्मणि के अनादिष्टयमानादित्यर्थः स्यादत आह—

आदेशनमिति । बहुव्रीहौ निष्ठेति पूर्वनिपातस्तु न । तत्प्रकरणा-
नित्यत्वात् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—य इति—न वक्तव्यः, यत्
इत्यादिः । एतत्—अचः पूर्वत्वम् । अच इतीति—यत् इत्यादिः ।
अचः पूर्वस्येति—तथा चेत्यादिः । इत्याद्यर्थे इति शेषः । एवञ्च
स्थान्यपेक्षमेवात्र पूर्वत्वमिति भावः ।
उद्द्योते—सूत्रे—प्रकृतसूत्रे । कर्मणीति—वर्तमाने इति शेषः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

यद्येवमादेशोऽविशेषितो भवति ॥

(प्रदीपः) आदेश इति । ततश्च हलादेशोऽपि स्थानिवत् स्यात् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—यद्येवमिति—यच्च इत्यत्र पञ्चमी,
तद्विचैत्यर्थः ।

(आक्षेपबाधकभाष्यम्)

आदेशश्च विशेषितः ॥

कथम् ? ॥

न ब्रूमो—यत् षष्ठीनिर्दिष्टमज्ग्रहणं तत्पञ्चमीनिर्दिष्टं
कर्तव्यम्—इति ॥

किं तर्ह्यन्यकर्तव्यम् ? ॥

अन्यच्च न कर्तव्यम् । यदेवादः षष्ठीनिर्दिष्टमज्-
ग्रहणम्, तस्य दिक्शब्दैर्योगे पञ्चमी भविष्यति—
अजादेशः परनिमित्तकः पूर्वस्य विधिं प्रति स्थानिवद्भ-
वति । [कुतः पूर्वस्य ?] अच इति ॥ तद्यथा—
आदेशः प्रथमानिर्दिष्टः, तस्य दिक्शब्दैर्योगे पञ्चमी
भवति—अजादेशः परनिमित्तकः पूर्वस्य विधिं प्रति
स्थानिवद्भवति । [कुतः पूर्वस्य ?] आदेशादिति ॥

(प्रदीपः) यदेवाद इति । सादृश्यादेवमुक्तं, शब्दान्तरमेव
तु पञ्चम्यन्तमपेक्षते ॥ तद्यथेति । यथादेशापेक्षया पूर्वत्वे आश्रीय-
माणे विभक्तिविपरिणामस्तथा स्थान्यपेक्षयापीत्यर्थः ॥ धिन्वन्तीत्यत्रो-
कारात् पूर्व यदङ्गं तस्मान्निमित्तत्वेनाश्रिताद्विधिरिति सिद्धः स्थानि-
वद्भावः ॥ वैयाकरणे इत्यत्र तु तत्र भवति । न हीकारात् पूर्वो यो
वकारः स कचिन्निमित्तत्वेनाश्रितः ॥

(उद्द्योतः) नन्वचः पूर्वत्वविज्ञाने आदेशेन पूर्वत्वस्याविशेष-
णात्तद्यथेत्युक्तमत आह—यथेति । परमतेन दृष्टान्त इति भावः ॥
पूर्वविध्यभावादाह—धिन्वन्तीति । अन्यथेडापत्तिरिति भावः ॥
अत्र यदङ्गत्वम् तदुक्तम् ॥ पञ्चमीसमासाश्रयेण वैयाकरणे दोषमा-
शङ्क्याह—वैयाकरणेति । धेज्विधानसामर्थ्यात्तत्र न भवति स्थानि-
वत्त्वमिति परे ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—न ब्रूम इति—यत् इत्यादिः ।
अन्यदिति—षष्ठीनिर्दिष्टमज्ग्रहणमित्यनुषज्यते । अन्यच्च—अन्य-
दपि । यदेवाद इति—यत् इत्यादिः । तस्य—तस्यैव । तद्यथेति—
भवन्मत इति भावः ।

प्रदीपे—सादृश्यादिति—अच इति षष्ठ्यन्तेन—अच इति पञ्च-
म्यन्तस्याकारात् इत्यादिः । यथेति—भवन्मत इति भावः । तथेति—
सिद्धान्तमत इति भावः । स्थान्यपेक्षयाऽपीति—पूर्वत्वे आश्रीय-

माणे विभक्तिविपरिणाम इत्यनुषज्यते । इत्यत्र—इत्यादौ । तत्—
स्थानिवत्त्वम् ।

उद्द्योते—कैयटोक्तप्रकारस्य दूषितत्वादाह—अत्रेति । उक्त-
मिति—आरम्भे इति भावः । पञ्चमीति—‘पूर्वविधावि’त्यत्रेत्यादिः ।
वैयाकरणे—वैयाकरण इत्यादौ । दोषमिति—अनादिष्टादच
इकारादेः पूर्वत्वेन दृष्टादकारादेरव्यवहितपरस्यैकारादेस्तृतीयाऽ-
याचादेशापत्तिमित्यर्थः ।

(भावाभावातिदेशसाधनाधिकरणम्)

(३९० आक्षेपवार्तिकम् ॥ ३ ॥)

॥ * ॥ तत्रादेशलक्षणप्रतिषेधः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

तत्रादेशलक्षणं कार्यं प्राप्नोति तस्य प्रतिषेधो वक्त-
व्यः । वाय्वोः । अप्वय्वोः । ‘लोपो व्योर्वलि’ इति
लोपः प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) तत्रेति । अतिदेशेन पराश्रयं कार्यं प्राप्यते, न तु
स्वाश्रयं निवर्त्यते । भाष्यकारेण तु विधिग्रहणात् स्वाश्रयकार्याभावः
साधितः ॥

(उद्द्योतः) विधिग्रहणं स्वाश्रयनिवृत्त्यर्थमित्युक्तत्वात्त्रा-
देशलक्षणेऽसङ्गतमत आह—भाष्यकारेण त्विति । इदं वार्तिक-
मिति न विरोध इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तत्र—आदेशप्रयुक्तकार्यावारणे ।
आदेशलक्षणम्—आदेशाश्रयम् ।

प्रदीपे—अस्याश्रयमाह—अतिदेशेनेति ।

उद्द्योते—विधिग्रहणमिति—नन्वित्यादिः । इदम्—इदन्तु ।

(३९१ समाधानवार्तिकम् ॥ ४ ॥)

॥ * ॥ असिद्धवचनात्सिद्धम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अजादेशः परनिमित्तकः पूर्वस्य विधिं प्रत्यसिद्धो
भवतीति वक्तव्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) अजादेश इति—न वक्तव्यः, यत् इत्यादिः ।
एवञ्च—वाच्योरित्यादौ यणोऽसिद्धत्वाच्चकारस्य वलि लोपो न प्राप्नो-
तीति भावः ।

(३९२ समाधानबाधकाक्षेपवार्तिकम् ॥ ५ ॥)

॥ * ॥ असिद्धवचनात्सिद्धमिति चेदु-
त्सर्गलक्षणानामनुदेशः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

असिद्धवचनात्सिद्धमिति चेदुत्सर्गलक्षणानामनु-
देशः कर्तव्यः । पटव्या मृद्व्येति ॥

(प्रदीपः) उत्सर्गेति । उत्सर्गः स्थानी, स ह्यादेशेनापवादनेव
निवर्त्यते ॥ नन्वीकारयणोऽसिद्धत्वाद् विभक्तावेव यण भविष्यति ॥
नेतदस्ति । पूर्वविधावसिद्धत्वमुच्यते न त्वानन्तर्यं लौकिकं, यथा
प्रयोगं शक्ते नास्ति विभक्तेरानन्तर्यम् ॥ अनुदेश इति । अतिदेश
इत्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) निवर्त्यते इति । उत्सृज्यते निवर्त्यते इत्युत्सर्ग इति भावः ॥ न स्वानन्तर्ये इति ॥ पूर्वविधावित्युक्तेः शास्त्रीये कार्येऽतिदेशप्रवृत्तिरिति भावः ॥ प्रयोगे इति । उच्चारणे इत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—चेदिति—यदीत्यर्थः । तर्हीति शेषः । प्रदीपे—पूर्वविधाविति—पूर्वविधावेवेत्यर्थः । यत इत्यादिः ।

(समाधानसाधकभाष्यम्)

ननु चैतदप्यसिद्धवचनात्सिद्धम् ।

(प्रदीपः) ननु चैतदपीति । शास्त्रासिद्धत्वाश्रयणात् ॥

(३९३ समाधानबाधकाद्येपवार्तिकम् ॥ ६ ॥)

॥ ❀ ॥ असिद्धवचनात्सिद्धमिति चेन्ना-
न्यस्यासिद्धवचनादन्यस्य भावः ॥ ❀ ॥

(भाष्यम्)

असिद्धवचनात्सिद्धमिति चेत् । तन्न ॥

किं कारणम् ? ।

नान्यस्यासिद्धवचनादन्यस्य भावः । न ह्यन्यस्यासिद्धत्वादन्यस्य प्रादुर्भावो भवति । तद्यथा—नहि देवदत्तस्य हन्तरि हते देवदत्तस्य प्रादुर्भावो भवति ॥

(प्रदीपः) नान्यस्येति । कार्यासिद्धत्वाश्रयमेतत् ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये नहि देवदत्तस्येति । हतेऽपि न जीवन् चेत्, किं वक्तव्यं तदारोप इत्यर्थः ॥

(३९४ आद्येपोपसंहारवार्तिकम् ॥ ७ ॥)

॥❀॥तस्मात्स्थानिवद्भवनमसिद्धत्वं च॥❀॥

(भाष्यम्)

तस्मात्स्थानिवद्भावो वक्तव्यः । असिद्धत्वं च । पट्वा मृद्व्येति स्थानिवद्भावः । वाय्वोरध्वर्योरित्यत्रासिद्धत्वम् ॥

(परिहारवार्तिकस्मारकभाष्यम्)

॥ ❀ ॥ उक्तं वा ॥ ❀ ॥

किमुक्तम् ? ॥

❀स्थानिवद्भवनानर्थक्यं शास्त्राऽसिद्धत्वाद्❀
इति ॥

(प्रदीपः) उक्तं वेति । शास्त्रासिद्धत्वमाश्रयणीयमित्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) उक्तं वेति । पर्वतकोरित्यत्र ॥ वचनद्वयकरणापेक्षो विकल्पः ॥

(समाधानबाधकभाष्यम्)

विषम उपन्यासः । युक्तं तत्र यदेकादेशशास्त्रं तुक्-
शास्त्रे असिद्धं स्यात्—अन्यदन्यस्मिन् । इह पुनर-
युक्तम् । कथं हि तदेव नाम तस्मिन्नसिद्धं स्यात् ? ॥

(प्रदीपः) तदेवेति । सङ्कल्पाठापेक्षयैतदुच्यते । विषयभेदात्
भेदाश्रयणादसिद्धत्वमाश्रीयते ॥

(उद्द्योतः) तदेव नामेति । इको यणचोत्येतदेव इको यणचोत्यस्मित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—युक्तं तत्रेति—यत इत्यादिः ।

(समाधानसाधकभाष्यम्)

तदेव चापि तस्मिन्नसिद्धं भवति ॥ वक्ष्यति ह्याचार्यः ❀चिणो लुकि तत्रहणानर्थक्यं संघातस्याप्रत्यय-
त्वात्तलोपस्य चासिद्धत्वाद्❀ इति । चिणो लुक् चिणो लुक्येवासिद्धो भवति ॥

(उद्द्योतः) चिणो लुकि तत्रहणाभावे किं ततराम्शब्दस्य लुगुच्यते, उत तेषां क्रमेण । नाद्यः, सङ्घातस्याप्रत्ययत्वात् । नान्त्य इत्याह—भाष्ये—तलोपस्य चेति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—चिणो लुगिति—यथा केत्यादिः ।

उद्द्योते—चिणो लुकीति—नन्वित्यादिः । ततरामिति—
अकारितरामित्यादावित्यादिः । नाद्यः—तत्र नाद्यः । नान्त्यः—
तथा—नान्त्योऽपि ।

(३९५ समाधानवार्तिकम् ॥ ८ ॥)

॥❀॥ काममतिदिश्यतां वा सच्चासच्चापि
नेह भारोऽस्ति । कल्प्यो हि
वाक्यशेषो वाक्यं वक्तव्य-
धीनं हि ॥ ❀ ॥

(भाष्यम्)

अथवा वतिनिर्देशोऽयम् । कामचारश्च वतिनिर्देशो
वाक्यशेषं समर्थयितुम् । तद्यथा—‘उशीनरवन्मद्रेषु
यवाः’ सन्ति, न सन्तीति ॥ ‘मातृवदस्याः कलाः’
सन्ति, न सन्तीति ॥ एवमिहापि—स्थानिवद्भवति, स्थानि-
वन्न भवतीति वाक्यशेषं समर्थयिष्यामहे । इह तावत्प-
ट्वा मृद्व्येति यथा स्थानिनि यणादेशो भवति,
एवमादेशोऽपि भवति । इहेदानीं वाय्वोरध्वर्योरिति
यथा स्थानिनि यलोपो न भवति, एवमादेशोऽपि न
भवतीति ॥

(प्रदीपः) नेह भारोऽस्तीति । न ह्यभावातिदेशेऽधिकं सूत्रं
पठनीयं, विधिशब्दं चान्तरेण सिध्यति ॥ अधीनमिति । अध्युत्तर-
पदात् खविधानादव्युत्पन्न आयत्तार्थवृत्तिरधीनशब्दः ॥ तद्यथेति ।
येनोपमाने यवानां सत्ताऽवगता, स सन्तीति वाक्यशेषं प्रकल्पयति ।
असत्तावगतौ तु न सन्तीति ॥ एवमस्यापि लक्षणस्य प्रतिलक्ष्यं भेदात्
कचिद्भावोऽतिदिश्यते, कचिदभावः ॥

(उद्द्योतः) एवमसिद्धवचनमात्रेण निर्वाहमुक्त्वा सूत्रकृतं
स्थानिवत्त्वं समर्थयति—काममिति । न ह्यभावेति । इहेत्यस्य सूत्रे
इत्यर्थ इति भावः ॥ ननु पूर्वमस्यार्थस्य विधिशब्देन साधितत्वात्
कथं तत्कारणरूपो न भार इत्यत आह—विधिशब्दं चेति ॥
अध्याहारमात्रेणेति भावः ॥ भाष्ये—एवमादेशोपि न भवतीति ।
आदेशनिमित्तकोपीत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—न सन्तीतीति—इत्यत्रेत्यादिः
वाक्यशेषः समर्थयति इति शेषः ।

प्रदीपे—अहंपुत्र इति—अत एव वक्तव्यधीनमिति प्रायुक्तं, अन्यथा तु वक्तव्यधीनमिति प्रयुज्येतेति भावः ।

उद्द्योते—नन्वधिकं सूत्रमित्यर्थः कस्येत्यत आह—इहेत्यस्येति । वार्तिकस्थस्येति भावः । अस्यार्थस्य—अभावातिदेशरूपार्थस्य । कथमिति—उत्थाभ्युपगमे इत्यादिः । तत्करणरूपः—विधिशब्द-करणरूपः । ननु वतिनिर्दिष्टत्वाद् वाक्यशेषकल्पनेनाभावातिदेशस्य लाभेऽपि स शास्त्रेऽप्याश्रीयत इति ज्ञापनार्थं विधिशब्दकरणरूपो भारोऽस्त्येवेत्यत आह—अध्याहरेति । इह पूर्वसूत्रादनुवृत्तस्य विधिशब्दस्य सामर्थ्येनैव—अभावातिदेशः शास्त्रेऽप्याश्रीयत इति ज्ञापनात्तदर्थमपि स भारो नास्तीति भावः । तथा चात्र पक्षे लाघव-मेवेत्याशयः । नन्वेवमत्र विधिग्रहणस्य वैयर्थ्यमेवेति चेन्न, तस्य 'पूर्वस्यैव विधौ स्थानिवन्न तु पूर्वपरयोर्विधावि'ति ज्ञापनार्थत्वात् । अत एव—आरतुरित्यत्र सवर्णदीर्घे गुणस्य न स्थानिवत्त्वमिति दिक् ॥

(पूर्वशब्दार्थनिर्णयाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

किं पुनरनन्तरस्य विधिं प्रति स्थानिवद्भावः, आहोस्वित्पूर्वमात्रस्य ? ॥

(प्रदीपः) किं पुनरिति । अमीषां ब्राह्मणानामन्त्यात्पूर्वमान-येत्यत्रानन्तरे पूर्वशब्दो दृष्टः । मधुरायाः पूर्वं पाटलिपुत्रमिति व्यव-हित इति प्रश्नः ॥ तत्र यदा विषयभेदादलक्षणं भिद्यते तदा यादृशं यत्र पूर्वत्वं संभवति तादृशं तत्राश्रीयते इति व्यवहितस्यापि ग्रहणम् । यदा त्वेकमेव लक्षणं तदा किमित्यव्यवहितसंभवे व्यवहितमाश्रीयत इति अनन्तरस्यैव ग्रहणेन भाष्यम् ॥

(उद्द्योतः) यद्यपि व्यवहितेति पूर्वशब्दो वर्तत इति भाष्यकृता पूर्वमेवोक्तम् । तथापि तदर्थप्रतिपादकवार्तिकमवतारयितुं पृच्छति—भाष्ये किं पुनरिति । अव्यवहितसंभवे इति ॥ छन्दसि परेषु, व्यवहिताश्चेत्यनेन पूर्वपरशब्दयोरव्यवहितार्थं मुख्यत्वबोध-नादिति भावः ॥ तस्मिन्निति यत्र निर्दिष्टग्रहणाद्व्यवहिताव्यवहित-साधारणे पूर्वशब्दस्य शक्तिः । अन्त्यात्पूर्वमानयेत्यादौ तु तात्पर्या-नुपपत्त्या विशेषे लक्षणा, छन्दसि परेषुत्यादौ तु पराङ्गविकल्पा-स्तस्मादिति परिभाषाया उपस्थितेरव्यवधानांशलाभः । इह तु स्वर-ग्रहणाच्छिद्वात्तदनुपस्थितिरिति तत्त्वम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अनन्तरस्य—अव्यवहितपूर्वस्य । पूर्वमात्रस्य—व्यवहिताव्यवहितसाधारणपूर्वत्वाश्रयस्य ।

प्रदीपे—इति व्यवहित इति प्रश्नः—इत्यत्र तु व्यवहिते, इति हेतोः प्रश्नः । तत्र—एवं व्यवहिताव्यवहितयोरुभयत्र पूर्वशब्द-प्रयोगदर्शने सति ।

उद्द्योते—नन्विदमनुपपन्नम्, पूर्वशब्दस्य तदुभयत्र साम्येन प्रयोगादित्यत आह—छन्दसीति ॥ कैयटोक्तं खण्डबन् प्रकारान्तरेण भाष्यं सङ्गमयति—तस्मिन्नितीति । नन्वेवं—कैयटोक्तदृष्टान्तयोः कचिदव्यवहितस्यैव, कचिच्च व्यवहितस्यैव पूर्वशब्देन कथ्यमतीति रित्यत आह—अन्त्यादिति । नन्वेवमपि 'व्यवहिताश्चे'ति सूत्रं व्यर्थमेवेत्यत आह—छन्दसीति । आदिना—'परश्चे'त्यादिपरिग्रहः । नन्वेवमपि प्रकृते कथं निश्चय इत्यत आह—इह खिति । स्वरग्रहणा-दिति—'न पदान्ते'ति सूत्रे इति भावः । तदिति—'तस्मादिति' परिभाषेत्यर्थः ॥

(भाष्यम्)

कश्चात्र विशेषः ? ।

(तत्त्वालोकः) अत्र—पूर्वशब्देन—अव्यवहितपूर्वस्य, पूर्व-मात्रस्य वा ग्रहणे ।

(३९५ अनन्तरग्रहणदूषणवार्तिकम् ॥ ९ ॥)

॥ * ॥ अनन्तरस्य चेदेकाननुदात्तद्विगु-स्वरगतिनिघातेषूपसंख्यानम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अनन्तरस्येति चेदेकाननुदात्तद्विगुस्वरगतिनिघा-तेषूपसंख्यानं कर्तव्यम् ॥

एकाननुदात्त—लुनीह्यत्र पुनीह्यत्र । 'अनुदात्तं पद-मेकवर्जम्' इत्येष स्वरः न प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) लुनीह्यत्रेति । हेरपित्वादुदात्तत्वम्, तत्र यणा-देशे कृते उदात्तस्याभावाद्द्वयमानस्वरः न स्यात् । स्थानिवद्भावात्तु यथा स्थानिनि स्वरः भवति, एवमादेशेऽपि सिद्धः स्वरः ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये—एकाननुदात्तशब्देन तत्प्रयुक्तः शेष-निघातः ॥ उदात्तत्वमिति । प्रत्ययस्वरेण ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—चेदिति—तर्हीति शेषः । एवमग्रेऽपि । उपसंख्यानमिति—कर्तव्येपु स्थानिवत्त्वस्येत्यादिः । 'अनुदात्त-मिति—अस्य सूत्रस्य—'यस्मिन् पदे यस्योदात्तः स्वरितो वा विधी-यते, तमेकमचं वर्जयित्वा शेषं तत्पदमनुदात्ताच्चकं स्यादित्यर्थः ।

प्रदीपे—वर्ज्यमानस्वर इति—अत्र—बहुव्रीहिः । शेषनिघात इति शेषः । स्थानिनीति—सतीति शेषः । एवमग्रेऽपि । सिद्धः स्वर इति—अतोऽत्र स्थानिवत्त्वमावश्यकम्, किन्तु—यश्चनन्तरो गृह्यते, तर्ह्यत्र तन्नोपपद्यते, यतोऽत्र न स्थानिभूताचोऽनन्तरस्यैवानुदात्तत्वम्, अपि तु ततः पूर्वस्य पदस्येत्यत्र स्थानिवत्त्वोपसंख्यानं कर्तव्यमिति भावः । एवमग्रेऽपि ।

(उदाहरणभाष्यम्)

द्विगुस्वर—पञ्चारत्यः दशारत्यः । 'इगन्तकाल—' इत्येष स्वरः न प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) पञ्चारत्य इति । जसादिषु छन्दसि वा वचनं प्राङ्गौ चङ्गुपधाया इति जसि चेति गुणश्छन्दसि विकल्प-तत्वाच्च भवतीति यणि कृते इगन्तत्वाभावात् पूर्वपदप्रकृतिस्वराऽप्रसङ्गः ॥

(उदाहरणभाष्यम्)

गतिनिघात—यत्प्रलुनीह्यत्र । यत्प्रपुनीह्यत्र ॥

'तिङ्गि चोदात्तवति' इत्येष स्वरः न प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) यत्प्रलुनीह्यत्रेति । यच्छब्दप्रयोगो निघातप्रति-षेधार्थः । तत्र यणि कृते उदात्तवत्त्वाभावाद्गतिनिघाताप्रसङ्गः । एतच्च सर्वमनाश्रित्यान्तरङ्गवद्भङ्गभावमुक्तम् ॥

(उद्द्योतः) निघातप्रतिषेधेति । निपातैर्यद्व्यधीत्यनेनेति भावः ॥ अनाश्रित्येति । पदसंस्कारे वाक्यसंस्कारे वा यणो वर्णा-श्रवत्वेनान्तरङ्गत्वमित्यन्ये ॥

(तत्त्वालोकः) उद्दीप्ते—कैयटोक्तं खण्डयन् भाष्यं योज-यति—पदेति ।

(द्वितीयपञ्चाङ्गीकारभाष्यम्)

अस्तु तर्हि पूर्वमात्रस्य ॥

(३९६ पूर्वमात्रग्रहणदूषणवार्तिकम् ॥ १० ॥)

॥*॥ पूर्वमात्रस्येति चेदुपधाहस्वत्वम् ॥*॥

(भाष्यम्)

पूर्वमात्रस्येति चेदुपधाहस्वत्वं वक्तव्यम् । वादित-
वन्तं प्रयोजितवान्—अवीवदद्वीणां परिवादकेन ॥

किं पुनः कारणं न सिध्यति ? ॥

योऽसौ गौ णिर्लुप्यते तस्य स्थानिवद्भावाद्
हस्वत्वं न प्राप्नोति ॥

(३९७ दूषणान्तरवार्तिकम् ॥ ११ ॥)

॥ * ॥ गुरुसंज्ञा च ॥ * ॥

(भाष्यम्)

गुरुसंज्ञा च न सिद्ध्यति । श्लेषमश्व । पित्तश्व ।
दश्वश्च । मश्वश्च । 'हलोऽनन्तराः संयोगः' इति
संयोगसंज्ञा, 'संयोगे गुरु' इति गुरुसंज्ञा, 'गुरोरनृतः'
इति प्लुतो न प्राप्नोति ॥(प्रदीपः) श्लेषमश्वेति । कार्यार्थत्वासंयोगसंज्ञाया व्यव-
हितस्यात्र प्लुतविधिरिति पूर्वपक्षः ॥(उद्घोतः) श्लेषमश्वेति । अमनुष्यकर्तृके चेति टक् । ननु
संयोगत्वस्य समुदायगतत्वेन पूर्वविधित्वाभावात् कथं स्थानिवत्त्वम् ॥
किं च न संयोगसंज्ञा व्यवहितस्य विधिः । अव्यवहितस्य सत्त्वादत्त
आह—कार्यार्थत्वादिति । ततश्च प्लुतद्वारा व्यवहितपूर्वविधित्वं
संज्ञाया इति भावः ॥(तत्त्वालोकः) भाष्ये—न सिद्ध्यतीति—संयोगसंज्ञायां
लोपादेः स्थानिवत्त्वाद्, अतः सा विधेयेति शेषः । श्लेषमश्वेत्यादि—
अस्य 'एहीत्यादिः' शेषः । न प्राप्नोतीति—अल्लोपयोगोः स्थानि-
वत्त्वादिति भावः ।

प्रदीपे—इति पूर्वपक्षः—इति कारणात् पूर्वपक्षः ।

उद्घोते—कथमिति—तत्र कर्तव्ये लोपादेरिति शेषः ।
संज्ञायाः—संयोगसंज्ञायाः । अत एव—भाष्यकृतः प्लुतपर्यन्तधावन
मिति भावः ।

(पूर्वमात्रवादिभाष्यम्)

ननु च यस्याप्यनन्तरस्य विधिं प्रतिस्थानिवद्भावः,
तस्याप्यनन्तरलक्षणो विधिः संयोगसंज्ञा विधेया ॥(प्रदीपः) ननु चेति । यथोद्देशपक्षे प्रत्येकं च संयोगसंज्ञेति
पक्षे आनन्तर्याश्रयेऽपि दोष इत्यर्थः ॥(उद्घोतः) ननु च उक्तहेतुना व्यवहितपूर्वविधित्वात्कथमन-
न्तरग्रहणे संयोगसंज्ञाया विधेयत्वमत आह—यथोद्देशेति । तदा
कार्यपर्यालोचनं विनापि भविष्यति किंचिदित्यभिप्रेत्यात्रात्तत्प-
वृत्तेरित्यर्थः ॥ ननु एवमपि पूर्वपरविधित्वात् स्थानिवत्त्वप्राप्तिरत
आह—प्रत्येकं चेति ॥(तत्त्वालोकः) भाष्ये—यस्यापीति—मते इति शेषः ।
एवमश्वेऽपि ।

उद्घोते—उक्तहेतुना—प्लुतद्वारा । तदा—यथोद्देशपक्षे ।

किञ्चित्—किञ्चित्प्रयोजनम् । तदिति—संयोगसंज्ञेत्यर्थः । तथा च—
न संयोगसंज्ञायाः प्लुतद्वारा व्यवहितपूर्वविधित्वमिति भावः । पूर्वप-
रेति—तस्या इत्यादिः ।

(३९८ समाधानवार्तिकम् ॥ १२ ॥)

॥*॥ न वा संयोगस्यापूर्वविधित्वात् ॥*॥

(भाष्यम्)

न वा एष दोषः ॥

किं कारणम् ? ।

संयोगस्यापूर्वविधित्वात् । न पूर्वविधिः संयोगः ॥

किं तर्हि ? ।

पूर्वपरविधिः संयोगः ॥

(प्रदीपः) न वेति । समुदायः संज्ञीति भावः ॥ पूर्वमात्रस्येति
पक्षोऽत्र स्थितः ॥ अवीवददिति तु चङ्परनिर्हासे स्थानिवत्त्वनिषेधो
वक्ष्यते ॥(उद्घोतः) समुदाय इति । एवं चानन्तर्याश्रयणे यथोद्देश-
पक्षेऽपि न दोष इति भावः ॥ एवं च पूर्वमात्रग्रहणेऽपि श्लेषमश्वे न
दोषः, यथोद्देशाश्रयणादेव । कार्यकालपक्षेऽपि यत्प्रतिबन्धद्वारा
स्थानिवत्त्वस्य संज्ञाकार्यप्रतिबन्धकत्वं तस्य पूर्वमात्रवृत्तित्व एव स्थानि-
वत्त्वमिति गृह्यतात्पर्यम् ॥ भाष्ये—किं तर्हि पूर्वपरविधिरिति ।
पूर्वपरविधौ स्थानिवत्त्वाभावादेव च आरतुरित्यादौ ऋच्छस्युतामिति
गुणस्य स्वर्णदीर्घे न स्थानिवत्त्वमिति बोध्यम् ॥ विधिग्रहणसामर्थ्या-
च्चेतदर्थलाभ इत्याहुः ॥ पूर्वमात्रेति ॥ दीर्घादिग्रहणाल्लिङ्गादिति भावः ॥(तत्त्वालोकः) भाष्ये—किं कारणम्—कस्मात् कारणात् ।
न—न हि । पूर्वपरविधिरिति—तथा चात्र स्थानिवत्त्वाभावाच्च
संयोगत्वाच्चनुपपत्तिद्वारा प्लुतत्वानुपपत्तिरिति भावः ।उद्घोते—एवञ्च—समुदायस्य संज्ञित्वे च । अपिना—
कार्यकालपक्षसंग्रहः । एवञ्चैत्यस्यार्थमाह—यथोद्देशेति । कैयटोक्तस्य
गृह्यश्रयमाह—कार्येति । अपिना—यथोद्देशपक्षसमुच्चयः । तथा
च—प्रकृते स्थानिवत्त्वस्य संयोगसंज्ञाप्रतिबन्धद्वारा गुरुसंज्ञाप्रतिबन्धेन
प्लुतप्रतिबन्धकत्वेऽपि संयोगसंज्ञायाः पूर्वमात्रवृत्तित्वाभावाच्च स्थानि-
वत्त्वमिति भावः । पूर्वपरविधौ स्थानिवत्त्वाभावस्य फलान्तरमप्याह—
पूर्वपरेति । ननु फलसत्त्वेऽप्यत्रार्थे मानाभाव इत्यत आह—विधि-
ग्रहणेति । प्रकृतसूत्रे इति भावः । एतदर्थेति—पूर्वपरविधौ स्थानि-
वत्त्वं नेत्येतदर्थेत्यर्थः । दीर्घेति—न पदान्ते'ति सूत्रे इति भावः ।
आदिना—स्वरसंग्रहः ।

(एकादेशे स्थानिवद्भावसाधनाधिकरणम्)

(३९९ आक्षेपवार्तिकप्रथमखण्डम्)

॥ * ॥ एकादेशस्योपसंख्यानम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

एकादेशस्योपसंख्यानं कर्तव्यम् । श्रायसौ गौमतौ
चातुरौ आनडुहौ पादे उदवाहे । एकादेशे कृते नुमासौ
पद्माव ऊडित्येते विधयः प्राप्नुवन्ति ॥(प्रदीपः) एकादेशस्येति । परस्मिन्नित्येतदवधारणार्थमुपा-
त्तम् । तथा ह्यनुपादीयमानेऽपि परस्मिन्नित्यस्मिन् परनिमित्तकस्य

स्थानिवद्भावो लभ्यत एव । तवानेन यथा अपरनिमित्तकस्य स्थानिवद्भावो निवार्यते—वैयाघ्रपक्षः, आदीष्य इति । एवं परस्मिन्नेव य आदेश इत्यवधारणादुभयनिमित्तस्याप्राप्तिरिति भावः ॥ श्रायसाद्विशेष्योऽणन्तेभ्य औप्रत्यये कृते एकादेशे च तस्यादिवद्भावान्नुमाभौ प्राप्नुतः । पादे उदवाहे इत्यत्र ङावेकादेशे कृते आदिवत्त्वात् भसंज्ञायां सत्यां पद्माव ऊठ् च प्राप्नुतः ॥

(उद्द्योतः) ननुभयनिमित्तत्वेऽपि परनिमित्तत्वमस्त्येवेत्यत आह—परस्मिन्नितीति ॥ अवधारणार्थमिति । पूर्वविधिशब्दे पूर्वशब्दस्येवास्यापि विशेषणस्यान्ययोगव्यवच्छेदफलकत्वादिति भावः ॥ लभ्यत एवेति । अविशेषात्सर्वत्र प्रवृत्त्येति भावः ॥ श्रायसाद्विशेष्यदेविकांशिशेषेत्यात्वम् ॥ तस्यादिवद्भावादिति ॥ ननु आदिवद्भावेन औ इत्यस्य सर्वनामस्थानत्वेऽपि श्रायसित्यस्याङ्गत्वाभावात्कथं नुम् । औ इत्यस्य सान्ताद्विहितत्वात्, श्रायसित्यस्य षष्ठीनिर्दिष्टादेशत्वाभावात् स्थानिवत्त्वेन तस्याङ्गत्वमिति चेत् । छिन्नपुच्छश्वदेकदेशविकृतानन्यत्वेनाङ्गत्वप्रतीत्यव्याघातात् । भूयोऽयवसाम्यात् । लोकन्यायसिद्धस्यानाश्रये बीजाभावात् । सूत्रमपि वरुनसाधर्ममावश्यकमिति दिक् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—उपसंख्यानम्—स्थानिवत्त्वोपसंख्यानम् । श्रायसौ—उदवाहे इति—यत इत्यादिः । इत्यत्रेति शेषः ।

प्रदीपे—तत्रानेन—तथा सत्यप्युपादीयमानेन परस्मिन्नित्यनेन । अप्राप्तिः—स्थानिवत्त्वाप्राप्तिः । श्रायसाद्वित्यादाविति भावः ।

उद्द्योते—उभयेति—एकादेशस्येत्यादिः । अस्त्येवेति—तथा च—प्रकृतसूत्रेणैव तस्य स्थानिवत्त्वोपपत्तेस्तदुपसंख्यानमनावश्यकमिति भावः । अस्यापि विशेषणस्य—परशब्दस्यापि आदेशविशेषणस्य । प्रवृत्त्या—प्रकृतसूत्रप्रवृत्त्या । तस्यानङ्गत्वे हेतुमाह—औ इत्यस्येति । ननु तस्य स्थानिवत्त्वेनाङ्गत्वमित्यत आह—श्रायसिति । अङ्गत्वप्रतीतीति—तत्रेत्यादिः । नन्वेकदेशविकृतन्यायाश्रये तेनैव निर्वाहात्पूर्वसूत्रं व्यर्थमित्यत आह—सूत्रमिति । नन्वेवमपि तत्रादेशग्रहणं व्यर्थमेव, स्थानिवदिति सम्बन्धिशब्दमहिम्नैव तल्लाभात् । तदानुमानिकादेशसंग्रहार्थमित्यपि न, तौ तित्वप्रतीतिरेकदेशविकृतन्यायेनैवोपपादनादित्यत आह—अपीति । अनेनादेशसमुच्चयः । आदिना—पञ्चतित्यादिपरिग्रहः । तौ अर्थस्यान्यथात्वेन जातिव्यञ्जकभूयोऽयवदर्शनाभावात् तित्वप्रतीतिरेकदेशविकृतन्यायेनोपपादयितुमशक्येति भावः ।

(प्रत्याक्षेपभाष्यम्)

किं पुनः कारणं न सिध्यन्ति ? ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये—न सिध्यन्तीति । निवर्त्यत्वेनेत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—किं पुनः कारणमिति—कस्मात् पुनः कारणादित्यर्थः । अनेन सूत्रेणैव स्थानिवत्त्वात् श्रायसाद्वित्यादावैते विषय इति शेषः ।

उद्द्योते—यथाश्रुतस्य प्रकृतेऽसङ्गतत्वादाह—निवर्त्येति ।

(प्रत्याक्षेपबाधकवार्तिकद्वितीयखण्डम्)

॥ * ॥ उभयनिमित्तत्वात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अजादेशः परनिमित्तक इत्युच्यते । उभयनिमित्तत्वात् ॥

(तत्त्वालोकः) अजादेश इति—यत इत्यादिः ।

(प्रत्याक्षेपबाधकवार्तिकतृतीयखण्डम् ॥ १३ ॥)

॥ * ॥ उभयादेशत्वाच्च ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अच आदेश इत्युच्यते । अचोऽश्रायमादेशः ॥

(प्रदीपः) अचोऽश्रेति । अच इति गुणत्वादिकत्वसंख्यायाः पशुना यजेतेति वद्विवक्षितत्वात् ॥

(उद्द्योतः) नन्वच इत्यस्य विशेषणस्यान्ययोगव्यवच्छेदकत्वेऽपि हलां व्यावृत्तिः स्यान्नाजन्तरस्येत्यत आह—गुणत्वादिति । आदेशविशेषणत्वेनेति शेषः ॥ वस्तुतोऽचोरादेशस्याचत्वपर्याप्त्यधिकरणदेशत्वाभाव इति भाष्याशयः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अच इति—यत इत्यादिः ।

उद्द्योते—विशेषणस्य—आदेशविशेषणस्य । हलां—हलामेव । नाजन्तरस्येति—न त्वजन्तरस्येत्यर्थः । तस्यान्यत्वाभावादिति भावः । इति शेषः—इत्यादिः । नन्वेवं ग्रहं सम्माष्टीत्यत्रैकत्वविवक्षेव युक्त्येत आह—वस्तुत इति ।

(आक्षेपसाधकप्रथमहेतुनिरासभाष्यम्)

नैष दोषः ॥ यत्तावदुच्यते—उभयनिमित्तत्वाद् इति । इह यस्य ग्रामे नगरे वा अनेकं कार्यं भवति, शक्नोत्यसौ ततोऽन्यतरतो व्यपदेदुम् । तद्यथा—‘गुरुनिमित्तं वसामः’ इति, ‘अध्ययननिमित्तं वसामः’ इति ॥

(प्रदीपः) इह यस्येति । अन्ययः यतिरेकाभ्यां निमित्तत्वावधारणाद्भवत्येव परस्य निमित्तता । अयोगव्यवच्छेदेन परस्मिन् य आदेश इति विशेषणात् ॥

(उद्द्योतः) उभयनिमित्तत्वे किं परनिमित्तत्वमेव नास्तौल्युच्यते उत, परमेव निमित्तं नेति । नाद्य इत्याह—अन्वयेति ॥ नान्त्य इत्याह—अयोगेति । विशेष्यसङ्गत एवायोगव्यवच्छेदबोध इति नियमे न मानमिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—नैष दोष इति—यत इति शेषः । इहेति—उच्यते इति शेषः । एवमग्रेऽपि । अध्ययनेति—अथवेत्यादिः । इतीति—‘एवमेकादेशस्योभयनिमित्तकत्वेऽपि परनिमित्तकत्वेन व्यपदेष्टव्येति’ इति शेषः ।

उद्द्योते—उभयेति—नन्वेकादेशस्येत्यादिः । नाद्य इति—तत्रेत्यादिः । ननु ‘विशेष्यसङ्गत एवेत्यादिनियमान्नदं युक्तमित्यत आह—विशेष्येति ।

(आक्षेपसाधकद्वितीयहेतुनिरासभाष्यम्)

यदप्युच्यते—उभयादेशत्वाच्च इति । इह यो द्वयोः षष्ठीनिर्दिष्टयोः प्रसङ्गे भवति, लभतेऽसावन्यतरतो व्यपदेशम् । तद्यथा—देवदत्तस्य पुत्रः, देवदत्तायाः पुत्र इति ॥

(प्रदीपः) द्वयोरिति । वर्णनिर्देशे तावज्जातिग्रहणान्नास्ति संख्याविवक्षा, भवतु वा, तथापि न दोष इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पुत्रः—पुत्र इति, अथवा । इतीति—‘एवमेकादेशस्योभयादेशत्वेऽपि अच आदेशत्वेन व्यपदेष्टव्येति’

इति शेषः । तथा च—प्रकृतसूत्रेणैव स्थानिवत्त्वोपपत्तेस्तस्य स्थानिवत्त्वोपसंख्यानं न कर्तव्यमिति भावः ।

(अथ हलचसमुदायादेशस्थानिवत्त्वाभावनिरणयाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

अथ हलचोरादेशः स्थानिवद् भवति, उताहो न ।

(प्रदीपः) अथ हलचोरिति । उभयथा शास्त्रे व्यवहारदर्शनात्प्रश्नः । उरण् रपर इत्यत्राणनणसमुदायोऽकलादिरादेशो रपरो न भवति । नाग्लोपीत्यत्र त्वत्परराजदिति हलकोर्लोपेऽग्लोपित्वाश्रयणादुपधाहस्वत्वनिषेधो भवति । अस्ति ह्यत्राकोऽदर्शनमिति ॥

(उद्घोतः) भाष्येऽथहलचोरिति । अच इत्यपि परस्मिन्निति वदयोग्यवच्छेदकमुतान्ययोग्यवच्छेदकमिति प्रश्नः ॥ अत्यरराजदिति । राजानमतिक्रान्तवानित्यर्थे प्रातिपदिकाद्भास्वर्थ इति गिजिष्वङ्गाट्टिलोपश्चेति बोध्यम् ॥ पूर्वस्यैव विधावित्यनाश्रित्येदम् ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—इत्यत्रेति—इत्यनेनेत्यर्थः । सौधातकिरित्यादाविति भावः । इत्यत्र तु—इत्यनेन तु । अत्यरराजदिति—अत्यरराजदित्यादौ । अदर्शनमिति—अस्य पूर्वोक्तेन 'उभयथे'त्यनेनान्वयः ।

उद्घोते—पूर्वापरसङ्गतिमाह—अच इत्यपीति । ननु पररूपस्योभयविधित्वात्कथं विशकमित्यादौ तस्य स्थानिवत्त्वमित्यत आह—पूर्वस्यैवेति । इदम्—'हलचोरादेशः' इत्यादि भाष्यम् ।

(भाष्यम्)

कश्चात्र विशेषः ? ।

(४०० समुदायादेशस्थानिवत्त्वे दूषणवार्तिकम् ॥ १४ ॥)

॥ * ॥ हलचोरादेशः स्थानिवदिति चेद्विंशतेस्तिलोप एकादेशः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

हलचोरादेशः स्थानिवदिति चेद्विंशतेस्तिलोपे एकादेशो वक्तव्यः । विंशकम् । विंश शतम् । विंशः ।

(प्रदीपः) विंशकमिति । विंशतिविंशद्भाषामिति ड्डुम् ॥ विंशमिति । शदन्तविंशतेत्येति डः ॥ विंश इति । तस्य पूरणे डट् ॥

(उद्घोतः) भाष्ये एकादेश इति । अतो गुण इति पररूपमित्यर्थः । यस्येति चेति तु न, तिलोपस्याभोयत्वेनासिद्धत्वादिति भावः ॥ विंशं शतमित्यस्य विंशतिरधिकास्मिन्नित्यर्थः ॥ विंश इति तु प्रक्षिप्तं, शतसहस्रयोरैव डट्येष्टत्वात् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—चेदिति—नहींति शेषः । वक्तव्य इति—अन्यथा तिलोपस्य स्थानिवत्त्वात्तेन व्यवधानादैकादेशो नोपपद्येतेति भावः ।

उद्घोते—विंश इति तु प्रक्षिप्तमिति—वस्तुतस्तस्य प्रक्षिप्तत्वकथनमेव प्रक्षेप्यम्, 'शतसहस्रयोरैवेत्येते' इति वार्तिकस्य 'शदन्तविंशतेत्येति' सूत्र एव सम्बन्धः, न तु 'तस्य पूरणे डट्' इति सूत्र इति सिद्धान्ताद् । अत एव च—विंशोऽध्यायः, विंशं सूत्रमित्यादयो व्यवहारा अपि सङ्गच्छन्ते ॥

(४०१ दूषणान्तरवार्तिकम् ॥ १५ ॥)

॥ * ॥ स्थूलादीनां यणादिलोपेऽवादेशः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

स्थूलादीनां यणादिलोपे कृते अवादेशो वक्तव्यः । स्थवीयान्, दवीयान् ॥

(प्रदीपः) स्थवीयानिति । गुणलोपयोस्तुल्यकालत्वाद् गुणस्य कथमनादिष्टादचः पूर्वत्वमिति चेत् । स्थानिनोऽनादिष्टादचः पूर्वत्वात् तद्दारेण गुणस्यापि भविष्यतीत्यदोषः ॥ तत्र स्थानिवद्भावे सति लशब्देन व्यवधानादवादेशाप्रसङ्गः ॥

(उद्घोतः) स्थानिनोऽनादिष्टादिति । अत्र यद्वक्तव्यं तद् न धात्विति सूत्रे स्थानिवत्त्वे चोक्तम् ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—गुणलोपयोरिति—'स्थूलदूरयुवहस्वक्षिप्रक्षुद्राणां यणादिपरं पूर्वस्य च गुणः' इति सूत्रेण विधीयमानयोरिति भावः । गुणस्यापीति—अनादिष्टादचः पूर्वत्वमिति शेषः । अदोषः—न स्थानिवत्त्वानुपपत्तिः । तत्र—स्थवीयानित्यादौ । लोपस्येति भावः । अप्रसङ्ग इति—अतः स वक्तव्य इत्याशयः ।

उद्घोते—कैयटोक्तं खण्डयति—अत्रेति ।

(४०२ दूषणान्तरवार्तिकम् ॥ १६ ॥)

॥ * ॥ केकयमित्रवोरियादेश एत्वम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

केकयमित्रवोरियादेशो एत्वं न सिध्यति । कैकेयः मैत्रेयः । अचीत्येत्वं न सिध्यति ॥

(प्रदीपः) कैकेय इति ॥ नन्वजमात्रे गुणो विधीयते न त्वजादौ । तेन योऽत्राश्रीयते नासावादेशः, यश्चादेशः समुदायो नासावाश्रीयत इति न्यायान्नास्ति दोषः ॥ नैतदस्ति । स्थानिवत्त्वमवतीत्यभावादिदेशाश्रयणपक्षे दोषः स्वादेव । परिहारान्तरस्यामिधास्यमानत्वाद्वैतज्ञाश्रितम् ॥

(उद्घोतः) कैकेयादौ—केकयमित्रवित्यादिनां इयादेशो आद्रुणः ॥ अत्रापि पक्षे स एवार्थ इत्यत आह—परिहारान्तरस्येति । पक्षान्तरस्येत्यर्थः ॥ एतत्—पूर्वोक्तम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इयादेशो—इयाद्यादेशो । 'आद्रुणः' इति गुणम्, 'अतो गुणे' इति पररूपञ्चाभिप्रेत्याह—एत्वमिति । अचीतीति—इदं 'गुणे इति' इत्यस्याप्युपलक्षणम् । तथा च—केकयशब्दात् 'जनपदशब्दात्क्षत्रियादम्' इति सूत्रेणापि, 'केकयमित्रयुप्रलयानां यादेरियः' इति सूत्रेण यादिभागस्येयादेशो तस्य स्थानिवत्त्वात्त्वेन व्यवधानाद् गुणो न सिध्यति । एवम्—मित्रयुशब्दाद् 'गृष्टयादिभ्यश्चे'ति सूत्रेण ङञि, तस्य एयादेशो, 'केकयमित्रयु' इत्यादिसूत्रेण यादिभागस्य प्राप्तमियादेशं बाधित्वा 'दाण्डिनायन' इत्यादिसूत्रे मैत्रेयेति निपातनेन युशब्दस्य लोपे तस्य स्थानिवत्त्वात्त्वेन व्यवधानात्पररूपं न सिध्यतीत्याशयः ।

प्रदीपे—यः—इकारः । अत्र—गुणविधौ । समुदायः—'इय' इति समुदायः । आश्रीयते—गुणविधावाश्रीयते । स्थानिवत्त्वेति—यत इत्यादिः ।

उद्घोते—इयादेशो—इयाद्यादेशो । आद्रुण इति—इदम् 'अतो

गुणे' इत्यस्याप्युपलक्षणम् । अत्रापिति—नन्वित्यादिः । पूर्वोक्तम्—
'योऽत्राश्रीयते नासावादेशः' इत्यादि ।

(४०३ दूषणान्तरवार्तिकम् ॥ १७ ॥)

॥ * ॥ उत्तरपदलोपे च ॥ * ॥

(भाष्यम्)

उत्तरपदलोपे च दोषो भवति ॥ दध्युपसिक्ताः
सक्तवो दधिसक्तवः । अचीति यणादेशः प्राप्नोति ।

(प्रदीपः) दधिसक्तव इति । समानाधिकरणाधिकारे
कस्तृतीयापूर्वपद उत्तरपदलोपश्चेति लोपस्य परनिमित्तता ॥ यद्य-
प्यत्र पदान्तविधौ नेति सिध्यति, तथापि परिहारान्तरस्याभिधास्य-
मानत्वादेतन्नोक्तम् ॥

(उद्द्योतः) लोपस्येति । समानाधिकरणेन सुपेत्यधिकारात्
परसन्निधाने जायमानत्वेन परनिमित्तत्वमित्यभिमानः ॥ वस्तुत-
एतावता परनिमित्तत्वे पादशतस्येति लोपस्य परसन्नियोगेन विधीय-
मानस्य परनिमित्तत्वापत्तिरितोदमपि चिन्त्यम् । परिहारान्तरस्ये-
त्येवात्रापि समाधिरिति तत्त्वम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्राप्नोतीति—उत्तरपदलोपस्य स्था-
निवत्त्वादिति भावः ।

प्रदीपे—समानेति—अस्य वार्तिकस्य—'समानाधिकरणाधि-
कारे तृतीयान्तपूर्वपदकं कान्तोत्तरपदकञ्च सुबन्तं समर्थेन सुबन्तेन
समस्यते, उत्तरपदलोपश्च वक्तव्यः' इत्यर्थः ।

उद्द्योते—कैयटोक्तं अभिमानपदेन सूचितायामरुचौ बीजं प्रका-
शयति—वस्तुत इति । अपिना—पूर्वसमुच्चयः । भाष्यासङ्गतिं
परिहरति—परिहारान्तरेति । वक्ष्यमाणेत्यादिः ॥

(४०४ आक्षेपवार्तिकम् ॥ १८ ॥)

॥ * ॥ यङ्लोपे यणियङ्ङुवङ्ङः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

यङ्लोपे यणियङ्ङुवङ्ङो न सिध्यन्ति । चेच्यः ।
नेन्यः । चेक्षियः । चेक्रियः । लोलुवः । पोपुवः । अचीति
अणियङ्ङुवङ्ङो न सिध्यन्ति ॥

(प्रदीपः) चेच्यः नेन्य इति । ऊतोचीत्येतदनाश्रयणादुपन्यासः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—न सिद्ध्यन्तीति—यङ्लुकः स्थानि-
वद्भावेन व्यवधानादिति भावः ।

प्रदीपे—ननु 'ऊतोऽची'त्यनेन 'ऊतोऽचि परे यङ्लुको' विधा-
नाक्तं चेच्य इत्यादौ यङ्लुगित्यत आह—ऊतोचीति । एतदना-
श्रयणात्—एतस्य सिद्धान्तत्वेनानाश्रयणात् ।

(पञ्चान्तराश्रयणभाष्यम्)

अस्तु तर्हि न स्थानिवत् ॥

(प्रदीपः) अस्तु तर्हीति । अच इत्युपादानात् साक्षादेव
यस्याच् स्थानित्वेनोपात्तस्तस्यैव स्थानिवद्भावो, न तु हलजादेश-
स्येत्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) उपादानादिति ॥ यद्यप्यागत्वेत्येतद्वारणार्थमा-
वश्यकं तत्तत्र हि केवलहलो लोपस्तथापि व्याख्यानादच एवादेश
इत्यन्ययोगव्यवच्छेदलाभ इति बोध्यम् ॥ साक्षादेवेति । अचो यत्र

स्थानवष्टीनिर्दिष्टत्वमित्यर्थः ॥ एवं हि णिलोपस्य स्थानिवत्त्वं न स्या-
त्तस्मादच एवादेशः प्रयोगे यत्रेत्यर्थेन तद्वारणमुचितम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—न स्थानिवदिति—हलचोरादेश
इत्यनुषज्यते ।

उद्द्योते—कैयटोक्तं दूषयति—यद्यपीति । तत्—अच्परम् ।
व्याख्यानात्—अज्मात्रस्थानिकादेशः स्थानिवदिति व्याख्यानात् ।
इदमपि कैयटोक्तं दूषयति—एवं हीति । तद्वारणम्—हलजा-
देशवारणम् ।

(४०५ आक्षेपवार्तिकम् ॥ १९ ॥)

॥ * ॥ अस्थानिवत्त्वे यङ्लोपे गुणवृद्धि-
प्रतिषेधः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अस्थानिवत्त्वे यङ्लोपे गुणवृद्धयोः प्रतिषेधो वक्त-
व्यः । लोलुवः पोपुवः सरीसृपो मरीमृज इति ॥

(तत्त्वालोकः) अस्थानिवत्त्वे इति—हलजादेशस्येत्यादिः ।
वक्तव्य इति—अन्यथा—यङ्लुकः स्थानिवत्त्वाभावात् 'बिडिति चेत्य-
नेन गुणवृद्धोः प्रतिषेधस्यानुपपत्तेस्तौ प्रसज्येयातामिति भावः ।

(आक्षेपबाधकभाष्यम्)

नैष दोषः ॥ 'न धातुलोप आर्धधातुके' इति प्रति-
षेधो भविष्यति ॥

(तत्त्वालोकः) यत्रकारमतेनाह—न धात्विति । यत इत्यादिः ।

(इति हलचसमुदायस्य स्थानिवत्त्वाभावनिरूपणम्)

(अथ स्थान्याश्रयणानाश्रयणाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

किं पुनराश्रीयमाणायां प्रकृतौ स्थानिवद्भवति, आहो-
स्विदविशेषेण ? ।

(प्रदीपः) किं पुनरिति । यत्र कार्ये स्थान्याश्रितः, किं तत्रैव
स्थानिवद्भावः, उत यत्राप्यनाश्रित इति प्रश्नः ॥

(उद्द्योतः) किं पुनरिति । आश्रितस्थानिककार्यमेव स्थानि-
वद्भावेन प्राप्यते, उत अनाश्रितस्थानिकं प्रतिबध्यतेऽपीति प्रश्नः ॥
यद्यप्ययं विचारः प्राक् कृत एव, भावाभावादिदेश इति सिद्धान्तश्च
कृतस्तथापि अन्यवार्तिककारकृतवार्तिकस्याख्यानमिदमिति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अविशेषेण—आश्रीयमाणायामना-
श्रीयमाणायाञ्च ।

प्रदीपे—यत्राप्यनाश्रितः—यत्रानाश्रितोऽपि तत्रापि ।

(भाष्यम्)

कश्चात्र विशेषः ? ॥

(४०६ द्वितीयपक्षे दूषणवार्तिकम् ॥ २० ॥)

॥ * ॥ अविशेषेण स्थानिवदिति चेन्नोप-
यणादेशो गुरुविधिः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अविशेषेण स्थानिवदिति चेन्नोपयणादेशयोर्गुरुवि-

धिर्न सिध्यति । श्लेषमश्न । पित्तश्च । दश्व्यश्च । मश्व्यश्च । 'हलोऽनन्तराः संयोगः' इति संयोगसंज्ञा, 'संयोगे गुरु' इति गुरुसंज्ञा 'गुरोः—' इति प्लुतो न प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) गुरुविधिरिति । कार्यार्थत्वात् संयोगसंज्ञाया गुरु-विधिरित्युच्यते । लोपयणादेशयोः स्थानी संयोगसंज्ञायां नाश्रीयते ॥

(उद्द्योतः) ननु संयोगसंज्ञेति वक्तव्ये किमुच्यते गुरुविधिरिति, अत आह— कार्येति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—चेदिति—उर्हीति शेषः । लोपयणोः स्थानिवत्त्वात् संयोगसंज्ञानुपपत्तेः गुरुसंज्ञाऽनुपपत्त्या प्लुतानुपपत्तिरिति भावः ।

प्रदीपे—कार्येति—अथा च—संयोगसंज्ञाफलप्लुतप्रतिपत्त्यर्थं गुरुविधिरित्युक्तमिति भावः । लोपेति—यत इत्यादिः ।

उद्द्योते—लोपयणादेशयोः स्थानिनोऽचः संयोगसंज्ञायामनाश्रयणात्तयोः स्थानिवत्त्वेन संयोगसंज्ञा न प्राप्नोतीति वक्तव्यमित्याशयेनाह—नन्विति ।

(४०७ दूषणान्तरवार्तिकम् ॥ २१ ॥)

॥ * ॥ द्विर्वचनादयश्च प्रतिषेधे ॥ * ॥

(भाष्यम्)

द्विर्वचनादयश्च प्रतिषेधे वक्तव्याः । 'द्विर्वचनवरेयलोप' इति ।

(प्रदीपः) द्विर्वचनादयश्चेति । द्विर्वचनादावपि स्थानी नाश्रीयते । अनचीति पयुदासाश्रयणात्तत्त्वदृश्य हलो द्विर्वचनादावाश्रयणं न त्वचः । एवं यलोपेऽपि । वरे त्वाकारलोपे विधीयमाने प्रकृतिराश्रितैवाचि किञ्चतीति । भाष्ये तु वरेशब्दोऽपि पठितस्तत्राचं भावः—यच्च एव समुदायस्य प्रत्ययाचं न तदवयवस्याकारस्येत्यजादौ प्रत्यय आकारलोपविधानादत्राप्रसङ्ग एवेति ॥

(उद्द्योतः) नन्वचि नेत्यर्थाद्द्विर्वचननिषेधेऽस्त्येव स्थान्याश्रयणमत आह—पयुदासेति । चिन्त्यमेतत् । वाक् वाक् इत्यादाववसाने द्विवचनानुपपत्तेः । हलीत्येव वक्तुं युक्तत्वाच्च । तस्मादज्भिन्नस्याश्रयणम्, न त्वच इति वक्तुं युक्तं, वागित्यादावज्भिन्नो वर्णाभाव एवेति न दोषः ॥ यच्च एवेति । एवं सति पक्षद्वयेऽपि वरेग्रहणं न कार्यमित्यत्र तत्कारणकथनं चिन्त्यमेव स्यात् । किं च तार्किकप्रत्ययत्वमादायापि प्रवृत्तिज्ञापनाय तदावश्यकमिति चिन्त्यम् ॥ वरेयलोपेत्येकमेव निमित्तमित्यभिमानेन भाष्यमित्यन्ये ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्रतिषेधे—प्रकृतस्य प्राप्तस्थानिवत्त्वप्रतिषेधके 'न पदान्ते'ति सूत्रे ।

प्रदीपे—द्विर्वचनादाविति—अत्रादिपदं प्रसङ्गादायातम्, आदिपदग्राह्यवरेयलोपविषये 'एवमित्यादिग्रन्थेन पृथग्विवेचनात् । स्थानी—यणः स्थान्यच् । अनचीति—यत इत्यादिः । तदिति—अज्भिन्नेत्यर्थः । यलोपेऽपीति—अञ्चोपस्थान्यच् नाश्रीयते इति शेषः । एवञ्च—यणादेः स्थानिवत्त्वाद् द्विर्वचनादिर्न प्राप्नोतीति भावः । प्रकृतिः—अञ्चोपस्थान्यच् । नन्वेवं वरे पक्षद्वये साम्यात् कथं भाष्ये सोऽपि पठित इत्यत आह—भाष्ये स्विति । न—न तु । अत्राप्रसङ्गः—यायावर इत्यत्र यच्चयवाकारलोपस्य स्थानिवत्त्वेऽपि तस्मिन् परे आकारलोपाप्रसङ्गः ।

उद्द्योते—वागिति—यतोऽनचीत्यस्य—अज्भिन्नसदृशे हलि परे इत्यर्थाभ्युपगमे इत्यादिः । अत्र—अस्मिन् पक्षे । तार्किकेति—सम्भावितेत्यर्थः । अत एव—यातेर्यञ्जन्तात् क्तिचि अतो लोपे यलोपविधिप्रति स्थानिवत्त्वनिषेधाद्यलोपे च यायातीति स्थिते यच्चकारलोपस्य स्थानिवत्त्वाद् 'आतो लोप इति चे'त्याकारलोपे पुनर्यलोपे यातिरिति सिद्ध्यति । तत्—वरेग्रहणम् । चिन्त्यमिति—इदमिति शेषः । नन्वेवं भाष्यस्य कथं सङ्गतिरित्यत आह—वरे इति । यलोपस्य पार्थक्येन—कण्डूतिः, तेष्ठितिः, पेतिः, शाष्टिः, चेत्किरित्याद्युदाहरणानां सत्त्वादाह—अभिमानेनेति ।

(४०८ दूषणान्तरवार्तिकम् ॥ २२ ॥)

॥ * ॥ कसलोपे लुग्वचनम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

कसलोपे लुग्वक्तव्यः । अदुग्ध अदुग्धाः । 'लुग्वा दुहदिहलिहगुहामात्मनेपदे दन्त्ये' इति ।

(प्रदीपः) अदुग्धेति । कसस्य अलोऽन्त्यस्येति लोपे कृते तस्य स्थानिवद्भावाज्झलो झलीति लोपो न स्यादिति लुग्वचनम् ॥ अदुह्महीत्येवमर्थस्त्ववश्यं वक्तव्यो, वकारस्याझलत्वात् ॥

(उद्द्योतः) कसस्येति । कसस्याचीति कसलोपे प्रकृतेऽपि लुग्वक्तव्य इति वार्तिकार्थः ॥ पक्षान्तरे तु कसलोपेनैव सिद्धमित्यभिमानः ॥ तत्राप्यवश्यं लुग्वक्तव्य इत्याह—अदुह्महीति ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—कसस्येति—यदि 'कसस्याची'—त्यत्रेव 'वा दुहदिहे'त्यत्रापि 'घोर्लोपो लोटि वे'त्यतो लोपपदमेवानुवर्तते, न तु लुगग्रहणं क्रियेत, तर्हि प्रकृतपक्षे इत्यादिः । लोपे इति—सहकारादन्त्याकारस्येत्यादिः । भावादिति—व्यवधानेनेति भावः । लुगिति—'वा दुहदिहे'त्यत्रेति भावः । वक्तव्य इति—तत्र लुगित्यादिः ।

उद्द्योते—लुगिति—'वा दुहदिहे'त्यत्रेत्यादिः । 'अश्रीयमाणायामेव'ति पक्षे तु—'वा दुहदिहे'त्यत्र लुगग्रहणाभावेऽपि ततो लोपपदानुवृत्त्या 'अलोऽन्त्यस्ये'ति सहकारात् कसघटकाकारस्यैव लोपेऽपि तस्य 'झलो झली'ति लोपेऽनाश्रयणात् स्थानिवत्त्वाप्रवृत्तेस्तेन सलोपेरूपसिद्धिरित्याशयेनाह—पक्षान्तरे स्विति । अत्राभिमानपदयचित्तायामरुचौ कैयटोक्तं बीजमवतारयति—तत्रापीति । पक्षान्तरेऽपीत्यर्थः । 'वा दुहदिहे'त्यत्रेति शेषः । ननु तत्र लुगग्रहणे कृतेऽपि 'अलोऽन्त्यस्ये'ति सहकारात्तदन्त्याकारस्यैव लुकि प्रकृतपक्षे तस्य स्थानिवत्त्वात् 'झलो झली'ति लोपाप्राप्त्या दोषस्तदवस्थ एवेति चेन्न, ततो लोपपदानुवृत्त्येवेष्टसिद्धौ पुनर्लुगग्रहणं सर्वादेशार्थमित्यभ्युपगमात् ।

(४०९ दूषणान्तरवार्तिकम् ॥ २३ ॥)

॥ * ॥ हन्तेर्घत्वम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

हन्तेर्घत्वं वक्तव्यम् । घन्ति घन्तु अघ्नन् ॥

(प्रदीपः) घन्तीति । अञ्चोपस्य स्थानिवत्त्वानन्तरं नकारो न भवतीति घत्वाप्रसङ्गः । वचनसामर्थ्याद् व्यवधानाश्रयणे तु हन्नादिष्वितिप्रसङ्गः ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये—घन्तीत्यादि । गमहनेत्यनेनाञ्चोपः ॥ घत्वम् । हो हन्तेरित्यनेन ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—लोपस्थानिनोऽकारस्य घत्वेऽनाश्रय-
णादाह—अहोपस्येति ।

(प्रथमपञ्चाश्रयणभाष्यम्)

अस्तु तर्ह्यश्रीयमाणायां प्रकृताविति ।

(तत्त्वालोकः) अस्तु तर्हीति—यद्यविशेषेणेति पक्षे एतावन्तो
दोषास्तर्ह्यस्तिवत्यन्वयः ।

(४१० प्रथमपक्षे दूषणवार्तिकम् ॥ २४ ॥)

॥ * ॥ ग्रहणेषु स्थानिवदिति चेज्जगध्यादि-
त्वादेशप्रतिषेधः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

ग्रहणेषु स्थानिवदिति चेज्जगध्यादिषु आदेशस्य
प्रतिषेधो वक्तव्यः । निराद्य समाद्य । ‘अदो जग्धिर्ल्यप्
ति किति’ इति अदो जग्धिभावः प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) निराद्येति । आद्यतेर्णिग्लोपे कृते एकदेशविकृत-
स्थानन्यत्वादतिरेकायमिति जग्धिः प्राप्नोति । न च जग्धौ गिरा-
श्रितः । आदिग्रहणाद् घात्यादिति वधादेशप्रसङ्गः ॥

(उद्घोतः) भाष्ये जग्ध्यादिद्वादेशस्येति । जग्ध्यादिषु
विषयेषु आदेशस्यार्थात्तद्रूपस्येत्यर्थः ॥ एकदेशविकृतस्येति । अन्तर-
ङ्गत्वाद्बुद्धौ कृतायां णिलोप इति आदित्यस्यानादिष्टादचः पूर्वत्व-
मस्त्येव । ण्यहोपाविति तु णिच्स्थानिकवृद्धादेर्बाधकम् । उत्करीत्या
वा तस्य तत्त्वम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—ग्रहणेऽविति—गृह्यमाणेषु स्थानि-
वित्यर्थः । ‘अकर्त्तरि च काके’ इत्यस्यानुवृत्तेः ‘कृत्यल्युटो बहुलम्’-
त्यनेन कर्मणि ल्युटो विधानात् । चेदिति—तर्हीति शेषः ।

प्रदीपे—अयम्—आदित्ययम् । णिः—लोपस्थानी णिः । आश्रित
इति—तथा च—प्रकृतपक्षे णिलोपस्य स्थानिवत्त्वाभावादत्वेत्येव-
व्यवहितपूर्वत्वस्य सत्त्वाज्जगध्यादेशापत्तिः । अविशेषेणेति पक्षे तु—
णिलोपस्य स्थानिवद्भावेन व्यवधानान्नादेर्जगध्यादेशापत्तिरिति भावः ।
आदीति—जग्ध्यादिभित्यत्रेति भावः ।

उद्घोते—तद्रूपस्य—जग्ध्यादिरूपस्य । ननु ‘ण्यहोपावियङ्य-
ण्युणवृद्धिर्दीर्घस्यः पूर्वविप्रतिषेधेने’ति वार्तिकेन णिलोपानन्तरं बुद्धा-
वादित्यस्यादिष्टादचः पूर्वत्वात्कथं णिलोपस्य स्थानिवत्त्वमित्यत
आह—अन्तरङ्गत्वादिति । नन्वेवं वार्तिकस्य कावकाश इत्यत
आह—ण्यहोपाविति । प्राचां मतेनाह—उत्करीत्येति । स्थानि-
द्वारेत्यर्थः । तस्य तत्त्वम्—आदित्यस्यानादिष्टादचः पूर्वत्वम् ।

(४११ दूषणान्तरवार्तिकम् ॥ २५ ॥)

॥ * ॥ यणादेशो यलोपेत्वानुनासिकात्व-
प्रतिषेधः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

यणादेशो यलोपेत्वानुनासिकात्वानां प्रतिषेधो
वक्तव्यः ॥

यलोप—वायोः । अध्वर्योः । ‘लोपो व्योर्वलि’
इति यलोपः प्राप्नोति ॥

उलोप—अकुर्वि आशाम्—अकुर्व्याशाम् । ‘नित्यं
करोतेः’ ‘ये च’ इत्युकारलोपः प्राप्नोति ॥

ईत्व—अलुनि आशाम्—अलुन्याशाम् । ‘ई हल्यघोः’
इतीत्वं प्राप्नोति ॥

अनुनासिकात्व—अजङ्गि आशाम्—अजङ्ग्याशाम् ।
‘ये विभाषा’ इत्यनुनासिकात्वं प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) यणादेश इति । बहिरङ्गपरिभाषानाश्रयणेनैतदु-
च्यते ॥ अजङ्गीति । जन जनन इत्यस्माद् व्यत्ययेनात्मनेपदम् ।
जनी प्रादुर्भाव इत्यस्माद्वा इयनश्छान्दसत्वाच्चलुः ॥

(उद्घोतः) वार्तिके यलोपेति । यकारोकारयोर्लोप इत्यर्थः ।
अकुर्व्याशाभित्यादौ वाक्यसंस्कारपक्षे परस्य यणादेशो तत्तत्कार्यप्रा-
प्तिरिति बोध्यम् ॥ बहिरङ्गेति । वाय्वोरित्यत्र यथाऽस्य न प्राप्ति-
स्तथोक्तम् । एवमन्यत्रापि बोध्यम् ॥ आत्मनेपदमिति । इडिति शेषः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—यदि प्रथमः पक्षोभ्युपगम्यते तर्हि—
वाय्वोरित्यादिप्रयोगेषु यणादेशो कृते तस्य स्थानिनामर्चा यलोपादि-
विधिवचनाश्रयणेन स्थानिवत्त्वाभावाद्यलोपादिविषयः प्राप्तुवन्तीति
तेषां प्रतिषेधो वक्तव्य इत्याशयेनाह—यणादेशो इति । ‘ये चे’ति
सूत्रे ‘नित्यं करोतेरिति सूत्रस्यानुवृत्तिरिति बोधनाय निर्दिशति—
नित्यं करोतेरिति ।

प्रदीपे—नन्वन्तरङ्गे यलोपादौ कर्तव्ये बहिरङ्गस्य यणोऽसिद्ध-
त्वादेव तत्र यलोपादेरप्राप्त्या नात्र पक्षे तत्प्रतिषेधवचनमावश्यक-
मित्यत आह—बहिरङ्गेति ।

उद्घोते—उक्तमिति—अत्रैव सूत्रे विधिग्रहणप्रयोजनकथना-
वसरे इति भावः ।

(४१२ आद्येपवार्तिकम् ॥ २६ ॥)

॥ * ॥ रायात्वप्रतिषेधश्च ॥ * ॥

(भाष्यम्)

रायात्वस्य च प्रतिषेधो वक्तव्यः । रायि आशाम्—
राय्याशाम् । ‘रायो हलि’ इत्यात्वं प्राप्नोति ॥

(४१३ आद्येपवार्तिकम् ॥ २७ ॥)

॥ * ॥ दीर्घे यलोपप्रतिषेधः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

दीर्घे यलोपस्य प्रतिषेधो वक्तव्यः । सौर्ये नाम
हिमवतः शृङ्गे, तद्वान् सौर्यी हिमवानिति । सौ इन्नाश्रये
दीर्घत्वे कृते ‘सूर्यतिष्ठ्या—’ इति यलोपः प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) सौर्येति । तेनैकदिगित्यण् । ततो मत्वर्थीय इनिः ।
सौर्ये इत्यत्र तु यलोपो न प्राप्नोति, ‘यस्येति चे’ त्यादौ—औः रयां प्रति-
षेध इति वचनात् । सूर्यमत्स्ययोर्ल्यप्तिमिति परिगणनानाश्रयेणैतदुच्यते ॥

(उद्घोतः) नन्वणन्तं सौर्ये इत्येवोदाह्रियतामत आह—
सौर्ये इत्यत्रेति ॥ यस्येति चेत्यादाविति । आदिना सूर्यतिष्ठ्येति
यलोपः ॥ रयां शीप्रत्यये ॥ अहोपस्यासिद्धत्वं तु न, व्याश्रयत्वात् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—दीर्घत्वे इति—‘सौ चे’ति सूत्रेणेति
भावः । प्राप्नोतीति—दीर्घस्थानिनोऽचो यलोपेऽनाश्रयणेनात्र पक्षे
दीर्घस्य स्थानिवद्भावाभावाद्यकारस्योपधात्वसम्भवादिति भावः ।

प्रदीपे—तेनैकेति—मृग्यशब्दादित्यादिः ।
उद्घोते—अज्ञोपस्येति—यलोपे कर्तव्ये इत्यादिः । 'असिद्ध-
वदनामादि'ति सूत्रेणेति शेषः । व्याश्रयत्वादिति—विभिन्नाश्रयत्वा-
दित्यर्थः । तयो रित्यादिः ।

(४१४ आक्षेपवार्तिकम् ॥ २८ ॥)

॥ * ॥ अतो दीर्घे यलोपवचनम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अतो दीर्घे कृते यलोपो वक्तव्यः । गार्गाभ्यां वात्सा-
भ्याम् । दीर्घे कृते 'आपत्यस्य च तद्धितेऽनाति' इति
प्रतिषेधः प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) गार्गाभ्यामिति । गोत्रस्त्रिया इति णः, सङ्गाङ्गल-
क्षणेऽप्यित्यण् वा । अनातीति प्रसज्यप्रतिषेधाश्रयेण चोद्यम् ॥

(उद्घोतः) गार्गाभ्यामित्यत्र गार्ग्यं अ भ्यामिति स्थिते पूर्व
सुपि चेति दीर्घे यलोपाप्राप्तिरिति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्रतिषेधः प्राप्नोतीति—विधीय-
मानस्य यलोपस्याकारतद्धिते परे निषेधाद् यलोपे दीर्घस्थानिनोऽचोऽ-
नाश्रयणेन प्रकृतपक्षे स्थानिवत्त्वासम्भवाद्यकारस्याकारतद्धितपरत्व-
सत्त्वाल्लोपो न प्राप्नोतीत्यर्थः ।

प्रदीपे—गोत्रेति—गार्ग्या अपत्यमिति विग्रहे—'भसंज्ञाप्रयोजके
द्विभन्ने तद्धिते चिकीर्षित एव भाषितपुंस्कं पुंवद्भवतीत्यर्थकेन
'भस्यादे तद्धिते' इति वार्तिकेन पुंवद्भावाद गार्ग्यशब्दादित्यादिः ।
सङ्केति—गार्ग्याणां सङ्घ इत्यादि विग्रहे गार्ग्यशब्दादित्यादिः ।
एवं—वात्साभ्यामित्यत्रापि ।

(आक्षेपवाचकभाष्यम्)

नैष दोषः । आश्रीयते तत्र प्रकृतिस्तद्धित इति ॥

(प्रदीपः) पशुदासाश्रयेण तु सदृशतद्धिताश्रयेण परिहारः ॥

(उद्घोतः) पशुदासाश्रयेण त्विति । आङ्गित्वेन प्रकृत्याश्र-
यणात्स्थानिवत्त्वप्रवृत्त्या आङ्गित्वसत्त्वेन यलोप इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तत्र—यलोपे । प्रकृतिः—दीर्घस्था-
न्यकाररूपः ।

प्रदीपे—सदृशेति—आङ्गित्वात्सदृशेत्यर्थः ।

उद्घोते—प्रकृत्याश्रयणादिति—यलोपे दीर्घस्थान्यकाररूपत-
द्धिताश्रयणादित्यर्थः । प्रकृतपक्षेऽपि दीर्घस्येति शेषः ।

(सर्वाक्षेपपरिहारभाष्यम्)

सर्वेषामेव परिहारः । उक्तं विधिग्रहणस्य प्रयोज-
नम्—विधिमात्रे स्थानिवद्यथा स्यादनाश्रीयमाणाया-
मपि प्रकृताविति ॥

(प्रदीपः) सर्वेषामिति । आश्रीयमाणायां प्रकृतावित्यस्मि-
न्नेव पक्षे आश्रीयमाणे विधिग्रहणादधिकाद् यत्नात्स्वाश्रयनिवृत्त्य-
र्थात् सिध्यन्तीति भावः ॥ अत एव पक्षान्तरोपन्यासः—अथवेति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—उक्तमिति—यत इत्यादिः । विधि-
मात्रे—इति विवृणोति—अनाश्रीयेति ।

प्रदीपे—एवेन—अविशेषणेत्यस्य पक्षस्य व्यवच्छेदः । विधि-
ग्रहणाद्—विधिग्रहणरूपात् । स्वाश्रयेति—आदेशाश्रयकार्येत्यर्थः ।

(द्वितीयपक्षाभ्युपगमभाष्यम्)

अथवा पुनरस्त्वविशेषेण स्थानिवदिति ॥

(आक्षेपस्मारणभाष्यम्)

ननु चोक्तम्—अविशेषेण स्थानिवदिति चेन्नोप-
यणादेशे गुरुविधिः—द्विर्वचनादयश्च प्रतिषेधे—क्वसलोपे
लुग्वचनम्—हन्तेर्घत्वम्—इति ॥

(आक्षेपनिराकरणभाष्यम्)

नैष दोषः । यत्तावदुच्यते—अविशेषेण स्थानिव-
दिति चेन्नोपयणादेशे गुरुविधिः—इति । उक्तमेतत्—
न वा संयोगस्यापूर्वविधित्वात्—इति ॥

यदप्युच्यते—द्विर्वचनादयश्च प्रतिषेधे वक्तव्याः—
इति । उच्यन्ते न्यास एव ॥

क्वसलोपे लुग्वचनम्—इति । क्रियते न्यास एव ॥

हन्तेर्घत्वम्—इति । सप्तमे परिहारं वक्ष्यति ॥
अचः परस्मिन् ॥ ५७ ॥

(प्रदीपः) न वा संयोगसंज्ञायाः संयोगसंज्ञायाः समुदायाश्र-
यत्वात्पूर्वविधित्वम् ॥ उच्यन्त इति । अत एव लिङ्गादविशेषेण
स्थानिवद्भावः ॥ क्रियत इति । अदुह्यर्थमवश्यकर्तव्यमेवेति भावः ॥
सप्तम इति । श्रुतिकृतमानन्तर्यमाश्रीयते, स्थानिवद्भावकृतं तु व्यव-
धानं वचनसामर्थ्यादविघातकम् ॥ ५७ ॥

(उद्घोतः) संयोगसंज्ञाया इति । अस्याशय उक्तः । वस्तुतः
प्लुतस्य त्रैपादिकत्वात् पूर्वत्रासिद्धे न स्थानिवदित्यनेनापि इदं
सुसाधम् ॥ अत एव लिङ्गादिति । न च पुत्रमासमन्तादस्तु शीलं
यस्याः पुत्रादिनीत्यादौ स्थानिवत्त्वात्—आदिनीत्यस्याप्रवृत्तौ द्वित्वं प्राप्नोति
तद्धारणाय द्विर्वचनग्रहणं कथमभावातिदेशे ज्ञापकमिति वाच्यम् ।
एतद्भाष्यप्राप्त्याप्येन तस्यानभिधानात्, शीघ्रोपस्थितिकत्वेनाङ्गहिता-
दिनीशब्दस्यैव तत्र ग्रहणाच्चेति दिक् ॥ ५७ ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—नैष दोष इति—नैते दोषा इत्यर्थः ।
जातावेकवचनसत्त्वात् । यत इति शेषः । उक्तम्—परिद्वितम् ।
यदप्युच्यते इति—अस्याग्रिमयोरप्यन्वयः । उच्यन्ते न्यास
एवेति—उच्यन्त एव 'न पदान्ते'ति सूत्रे इत्यर्थः । अत्रोच्यते—न
वक्तव्याः, यत एते इत्यादिः । क्रियते न्यास एवेति—क्रियते एव
'वा दुहदिहे'ति सूत्रे इत्यर्थः । अत्रोच्यते—न वक्तव्यः, यत एष
इत्यादिः । सप्तमे इति—तस्येत्यादिः ।

उद्घोते—भाष्योक्तातिरिक्तमपि समाधानप्रकारमाह—वस्तुत
इति । यस्या इति—सेति शेषः । स्थानीति—आङ्ग्यकाराकारस्ये-
त्यादिः । नादिनीत्यस्य—'नादिन्याक्रोशे पुत्रस्येति सूत्रस्य । तत्र—
पुत्रादिनीत्यादौ । 'पूर्वत्रासिद्धे न स्थानिवदिति' स्थानिवत्त्वनिषेध-
सम्भवाच्चेत्यपि बोध्यम् ॥ ५७ ॥

(५२ स्थानिवद्भावनिषेधसूत्रम् ॥ १।१।८ आ. ३ ॥)

**न पदान्तद्विर्वचनवरेयलोपस्वरसव-
र्णानुस्वारदीर्घजश्चर्विधिषु ॥११।५८॥**

(अथ पदान्तपदार्थनिरूपणाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

पदान्तविधिं प्रति न स्थानिवदित्युच्यते । तत्र
वेतस्वानिति रुः प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) न पदान्त ॥ ५८ ॥ वेतस्वानिति । भावसाधन-
विधिश्चन्द्राश्रयेणोच्यते । वेतसशब्दात् कुमुदनडवेतसेभ्यो ङमु-
त्रिति ङमुपि टिलोपे कृते स्वादौ पूर्वं पदमिति पदसंज्ञायां सकारः
पदान्तत्वं प्रतिपद्यत इति पदान्तताया विधीयमानत्वात् स्थानिवत्त्व-
निषेधाद् रुत्वप्रसङ्गः ॥

(उद्द्योतः) न पदान्तद्वि ॥ ५८ ॥ ननु स्थानिवत्त्वनिषेधं
विना सस्य पदान्तत्वेनासिद्धेस्तस्य रुत्वसंपादके पदत्वे स्थानिवत्त्वस्य
दुर्वारत्वात् सान्तस्य पदत्वाभावेन कथमत्र रुत्वप्राप्तिरत आह—
भावेति । पदान्तेति च भावप्रधानो निर्देश इत्यपि बोध्यम् ॥ इदं
चिन्त्यम् । द्विर्वचनादिशब्दचर्येण पदान्तपदार्थस्य शास्त्रीयस्यैव ग्रह-
णोचित्यात् ॥ भाष्यं त्वेवं व्याख्येयम्—रुत्वस्य पदचरमावयवत्वेन
तत्र कर्तव्ये तन्निष्पादकपदत्वे च कर्तव्ये भावसाधनविधिश्चन्द्राश्रयेण
टिलोपस्य स्थानिवत्त्वनिषेधाद्भूत्वं प्राप्नोतीत्यर्थः ॥ यद्यपि पदसंज्ञा न
पदचरमावयवो नापि पदान्तस्थाने विधिः, तथापि तस्याः कार्यार्थत्वात्
कार्यस्य च रुत्वस्य तत्त्वाच्च दोषः । पदचरमावयवसाधकस्यापि तत्त्वेन
ग्रहणमित्याशयः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तत्र—तथा सति । वेतस्वानित्यत्र
वेतसशब्दाद् ङमुपि टिलोपे पदसंज्ञायाः रुत्वद्वारा रुत्वस्य च
साक्षात् पदचरमावयवत्वेन तयोः कर्तव्यत्वे प्रकृत्युत्प्रेण टिलोपस्य
स्थानिवत्त्वनिषेधात् सान्तस्य पदसंज्ञायां रुत्वं प्राप्नोतीत्याशयः ।

उद्द्योते—दुर्वारत्वादिति—पदान्तशब्दस्य यथाश्रुतार्थकत्वे, विधि-
शब्दस्य च कर्मसाधनत्वे,—पदस्य अन्तः पदान्तः, पदान्तधासौ
विधिश्रेति कर्मधारयसमासे—पदस्य चरमावयवे विधेये कर्तव्ये
स्थानिवत्त्वं नेत्यर्थात्, पदान्तस्य विधिरिति शेषषष्ठीसमासे च
पदान्तस्थानिके विधेये कर्तव्ये तत्रेत्यर्थात्, पदसंज्ञायाः पदचरमा-
वयवत्वस्य पदान्तस्थानिकविधेयत्वस्य चाभावेन तत्कर्तव्यत्वे प्रकृत-
सूत्रेण टिलोपस्य स्थानिवत्त्वनिषेधाप्राप्तेरित्याशयः । बोध्यमिति—
तथा च—कर्मषष्ठीसमासे पदान्तत्वकर्मके विधाने स्थानिवत्त्वं नेत्य-
र्थात्, 'स्वादिष्वित्यनेन पूर्वस्य पदत्वे सकारः पदान्तत्वं प्रतिपद्यत
इति पदान्ततायाः विधीयमानत्वात्कर्तव्यत्वे स्थानिवत्त्वनिषेधात्
सान्तस्य पदत्वेन रुत्वप्राप्तिरिति भावः । नन्वेवं भाष्यस्य कथं सङ्ग-
तिरित्यत आह—भाष्यमिदं । तत्त्वेति—पदचरमावयवत्वैत्यर्थः ॥

(समाधानभाष्यम्)

नैष दोषः । भसंज्ञाऽत्र बाधिका भविष्यति—
'तसौ मत्वर्थे' इति ॥

(प्रदीपः) तसौ मत्वर्थे इति । तदस्मिन्नस्तीत्यत्रैवाथे
ङमुप । न निर्वृतादिषु, अनभिधानादित्येतदाश्रित्येतदुच्यते ॥

(उद्द्योतः) सिद्धान्त्येकदेशाद्—भसंज्ञात्रेति ॥ भत्वे प्राप्-

स्थानिवद्भावस्यापि सान्तनिष्ठपदत्वाप्रतिबन्धद्वारा रुत्वसंपादकत्वेन
भत्वस्यापि पदान्तग्रहणेन ग्रहणात्तत्रापि स्थानिवत्त्वनिषेध इति सान्त-
निष्ठभत्वेन तन्निष्ठपदत्वबाध इति भावः ॥ न पदान्तग्रहणदृष्ट्या
त्रिपादौ तु नासिद्धा, जशादिग्रहणात् ॥ कैयटोक्तरीत्या पूर्वपक्षयो-
जनेऽस्यायं भावः—भत्वे स्थानिवद्भावस्य सकारनिष्ठपदान्तत्वसंपादक-
तया परम्परया भसंज्ञाया अपि पदान्तत्वसंपादकत्वेन पदान्तत्वमिति
तस्यापि निषेध इति समानाधिकत्वाद्भत्वेन पदत्वबाध इति ॥ एवं
च परम्परया पदान्तत्वसंपादकस्यापि पदान्तविधिशब्देन ग्रहणे मनु-
क्तरीत्यैव पूर्वपक्षयोजनाऽप्युचिता ॥ ननु ङमुपोऽर्थान्तरेऽपि विधा-
नात्कथं सर्वत्र भत्वमत आह—अनभिधानादिति । मनुशब्देन
प्रसिद्धत्वाद् मनुप एव ग्रहणमिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—भसंज्ञेति—यत इत्यादिः । पदचर-
मावयवरेफप्रयोजकपदसंज्ञाप्रयोजकभसंज्ञाभावप्रयोजकस्थानिवद्भाव-
स्य साक्षात् पदचरमावयवस्यासम्पादकत्वेऽपि परम्परया सम्पादक-
त्वान्निषेधप्राप्तेः सान्ते भसंज्ञाया पदसंज्ञाया बाधो भविष्यतीति भावः ।

प्रदीपे—नन्वत्र 'मत्वर्थे' इत्युच्यते, ङमुप त्वर्थान्तरे, इति
कथमेतदुच्यते—इत्यत आह—तदस्मिन्निति ।

उद्द्योते—ननु भत्वस्य पदान्तत्वाभावात्तत्र कर्तव्ये निषेधास-
म्भवात् स्थानिवत्त्वेन सान्तत्वाभावाद् भत्वाप्राप्तिरिति कथन्तेन पद-
त्वबाध इत्यत आह—भत्वे प्राप्तेति । ननु स्थानिवत्त्वनिषेधदृष्ट्या
रुत्वस्यासिद्धत्वात् कथं तत्सम्पादकपदत्वे, उक्तरीत्या भत्वे च तन्निषेध
इत्यत आह—न पदान्तेति । अस्य—'भसंज्ञे'त्यादिग्रन्थस्य ।
तस्यापि—भत्वे स्थानिवद्भावस्यापि । एवञ्च—परम्पराश्रयणावश्य-
कत्वे च । ग्रहणे इति—'भसंज्ञे'त्यादिभाष्ययोजनायामित्यादिः ।
अपिना—प्रकृतग्रन्थयोजनायाः परिग्रहः । पदान्तशब्दस्य यथाश्रुता-
र्थकत्वानुपपत्तेरभावादाह—उचितेति । अन्येषाममत्वर्थत्वादाह—
कथमिति । ननु 'तसावि'ति सूत्रे मनुशब्देन ङमुप एव ग्रहण-
मस्त्वित्यत आह—मनुशब्देनेति । 'तदनुबन्धकग्रहणे नातदनुबन्ध-
कस्ये'ति परिभाषासत्त्वाच्चेति भावः ।

(पूर्वपक्ष्याक्षेपसाधकभाष्यम्)

अकारान्तमेतद्भसंज्ञां प्रति । पदसंज्ञां प्रति तु सका-
रान्तम् ॥

(प्रदीपः) अकारान्तमिति । भसंज्ञां प्रति स्थानिवत्त्वनिषे-
धाभावात् सकारान्तत्वाभावाच्चास्ति भसंज्ञा ॥ पदान्तत्वे तु विधीय-
माने स्थानिवत्त्वनिषेधात् सकारान्तस्य पदत्वाद्भत्वप्रसङ्गः ॥

(उद्द्योतः) तत्र पूर्वपक्ष्याह—अकारान्तमेतदिति । सा-
क्षात्परम्परया वा पदान्तकार्यप्रतिबन्धकस्य प्रापकस्य वा निषेधे पर-
म्परा पदान्तपदे ऽस्थितपदत्वद्वारिकैव नान्यद्वारिकेति भत्वे न
निषेध इति सान्तत्वाभावात्तदप्राप्तिरिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अकारान्तमिति—नेदं युक्तम्, यत
इत्यादिः । तथा च—भसंज्ञाया अप्राप्तेस्तथा पदसंज्ञाया बाधो न
भविष्यतीति भावः ।

(सिद्धान्त्येकदेशिसमाधानभाष्यम्)

ननु चैवं विज्ञायते—यः संप्रतिपदान्त इति ॥

(प्रदीपः) ननु चेति । स्थानिवत्त्वनिषेधादिना यः सिद्धः
पदान्तः, तस्य विधौ स्थानिवत्त्वनिषेधः । यथा—कौ स्तः, कानि

(उद्ध्योतः) पूर्वपक्ष्याह—इह कानीति । इह पदान्त एव यकारादिविधेय इति भावसाधनेऽपि सिध्यतीति भावः ॥

असाधारणमिति । भावसाधनपक्षमात्रसाध्यमित्यर्थः ॥

भाष्ये—षडिकश्चापीति । अत्रेकादेशाहोपान्तसमादससाध्यायी-
स्वकार्यप्रवृत्तियोग्यतयाऽसिद्धत्वेन जश्त्वाप्रवृत्तिः, तदनन्तरं त्वहो-
पस्य स्थानिवत्त्वप्रसक्तिस्तत्र कर्मसाधने यस्येति लोपे इकनिमित्तक-
भत्वेन समासान्तर्वीतिविभक्तिनिमित्तकपदत्वस्यापि निवृत्तेः षडिका-
सिद्धिः ॥ न च भत्वे स्थानिवत्त्वमहोपस्येति न समानावधिकत्वं
भत्वपदत्वयोरिति वाच्यम् । साक्षात्परम्परया वा पदान्तस्थानिकवि-
धिप्रापकप्रतिबन्धकस्थानिवत्त्वस्य निषेधेन भत्वेऽपि तन्निषेधात् ।
पदान्तत्वेन सिद्धस्य विधावित्यर्थे पदत्वस्य सिद्धत्वेन तद्व्यापकपरम्प-
राया वक्तुमशक्यत्वेनान्यद्वारिकाया अपि ग्रहणात् ॥ भावसाधनत्वे
तूपस्थितपदत्वद्वारिकैव परम्परा गृह्यते इति भत्वे निषेधाभावेन
स्थानिवत्त्वादकारान्ते भत्वेऽपि घान्ते पदत्वस्याव्याघातेन न दोष
इत्याशयः ॥ कैयटे पदान्तताया अविधानादिति । पदत्वस्याविधा-
नेन धर्मविशिष्टत्वेनाऽपि पदान्तस्याविधानादिति भावः ॥ सिद्ध
इति । जश्त्वे कार्ये इति शेषः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तटस्थ उत्तरमनुवदति—अस्तीत्या-
हेति । पूर्वपक्षीति शेषः । कानि सन्तीति—अत्र—पदचरमावयवे
यण्यावादेशे च कर्तव्ये 'इनसोरहोपः' इत्यहोपस्य प्रकृतसूत्रेण स्थानि-
वत्त्वनिषेधात् न भवतः । नन्वत्रानादिष्टादचः पूर्वत्वस्य विरहादेव
न स्थानिवत्त्वमिति चेन्न, 'वाक्यादपोद्धृत्य पदानि संस्क्रियन्ते'
इति वाक्यसंस्कारपक्षे तस्य सत्त्वात् । न हि पदान्तरनिरपेक्षमेव
पदमिह शास्त्रे संस्कार्यमिति नियमः, तथा सति 'युष्मद्युपपदे' इत्या-
द्यनुशासनस्यासङ्गतिप्रसङ्गात् । 'नेह प्रयोगनियम आरभ्यते, संस्कृत्य
संस्कृत्य पदान्युत्सृज्यन्ते' इति पदसंस्कारपक्षे तु—नेदमुदाहरणम्,
किन्तु—अद्वोच इत्याद्येति बोध्यम् ।

प्रदीपे—पचद्वयेति—कर्मसाधनभावसाधनेतिपक्षद्वयेत्यर्थः । न-
न्वेवं भावसाधनपक्षोदाहरणत्वेनेदं कथमुपन्यस्तमित्यत आह—भाव-
साधनेति । स्थानिवत्त्वनिषेधादिति—भत्वे कर्तव्ये प्राप्तस्याहोपस्था-
निवद्भावस्य घान्तिनिष्ठपदत्वाप्रतिबन्धद्वारा पदान्तस्थानिकविधेयप्रा-
पकत्वात् प्रकृतसूत्रेण निषेधादित्यर्थः ।

उद्ध्योते—न समानावधिकत्वमिति—अकारान्ते भसंज्ञायाः,
षकारान्ते च पदसंज्ञायाः प्राप्तेरिति भावः । ननु पदान्तपदे उच्य-
तत्वात्पदत्वद्वारिकैव परम्परा, न त्वन्यद्वारिकेत्युक्तरीत्या भत्वे न
स्थानिवत्त्वनिषेध इत्यत आह—पदान्तत्वेनेति । विशिष्टस्य कर्म-
साधनत्वे पदान्तस्य विशेषणेन सम्प्रतिशब्देन घटितस्य 'यः सम्प्रति-
पदान्तः' इत्यस्योक्तत्वादिति भावः । विधावित्यर्थे—विधेये—इत्या-
द्यर्थे । भावसाधनत्वे त्विति—तादृशस्य 'यः सम्प्रतिपदान्तः' इत्यस्य
वक्तुमशक्यत्वादिति भावः । अग्राघातेनेति—तयोरसमानावधिक-
त्वेन बाध्यबाधकभावाभावादिति भावः । स्वरीत्या व्याचष्टे—
पदत्वस्येति ।

(सिद्धान्त्येकदेशिभाष्यम्)

वाचिकस्तु न सिध्यति ॥

(प्रदीपः) वाचिकसिद्धि । चकारस्य पदान्तत्वात्कुत्वप्रस-
ङ्गात् ॥ कथं पुनः षडिकस्य सिद्धिः । यावतोक्तं—यसौ पदान्तो
यकार इति, तद्वदिहापि ङकारस्य पदान्तस्य विधेयत्वात् पदान्त-
ताया विधिरिति स्थानिवत्त्वनिषेधप्रसङ्गः ॥ नैष दोषः । पूर्वमेव जश्-

त्वेन ङकारस्य निष्पन्नत्वान्नेदानीं विधिरिति भावसाधने षडि-
सिद्धिः ॥ कर्मसाधने तु ङकारस्य पदान्तत्वेन प्रसिद्धस्य भत्वात्पद-
त्वनिवृत्तौ षकाररूपापत्तिर्विधेयेति स्थानिवत्त्वनिषेधात् तुल्यावधिका
भसंज्ञाया पदसंज्ञाया बाधनाज्जश्त्वनिवृत्तौ षडिकासिद्धिः ॥ न च
भावसाधने षकारापत्तिर्भाष्येति शक्यते वक्तुम्, तस्या अपदान्तरूप-
त्वात् । पदान्तत्वे हि जश्त्वं स्यात् । न च जश्त्वविधिमिति
स्थानिवत्त्वनिषेधः । यत्र स्थानिवत्त्वनिषेधाज्जश्त्वं विधीयते—सगिर्ह-
न्धमिति, सोऽस्य विषयः । इह तु पूर्वमेव जश्त्वं कृतं, स्थानिवत्त्व-
निषेधात् तन्निवृत्तिराशङ्क्यते । पूर्वत्रासिद्धे न स्थानिवत्त्वस्याप्य-
यमविषयः । न ह्यत्र पूर्वत्रासिद्धीयं किञ्चित्कार्यं विधेयम् ॥

(उद्ध्योतः) सिद्धान्त्येकदेश्याह—वाचिकसिद्धि । चकार-
स्येति । वाचिकेऽपि वागाशीर्दत्तशब्दात् ठञि ठाजादाविति शीर्द-
शब्दलोपे यस्येति लोपे पूर्वोदाहरणे जश्त्ववदत्रापि कुत्वापत्तिरिति
भावः ॥ एवं मनुकरीत्या भाष्यस्य सामञ्जस्ये कथं पुनरित्यादिः,
न ह्यत्र पूर्वत्रासिद्धीयं किञ्चित्कार्यं विधेयमित्यन्तः कैयटश्चिन्त्यः ।
स्फुटार्थत्वाच्च न व्याख्यातः । तथाहि—पूर्वमेव ङस्य निष्पन्नत्वा-
दित्यसङ्गतं, सपादससाध्यायीस्वकार्यप्रवृत्तियोग्यतया तदप्राप्तेः । किञ्च
षकाररूपापत्तिर्न शास्त्रीया । पदचरमावयवस्य शास्त्रीयस्यैव ग्रहीतु-
मुचितत्वाद् इत्याद्यहम् ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—पूर्वमेवेति—यतोऽत्र स्थानिवत्त्व-
निषेधादित्यादिः । यत्रेति—यत इत्यादिः । अस्य—जश्त्वविधि-
निमित्तस्थानिवत्त्वनिषेधस्य ।

उद्ध्योते—अपिना—षडिकस्य समुच्चयः । भाव इति—न च-
भसंज्ञाया पदसंज्ञाया बाधः, 'भावसाधनत्वे त्वित्याद्युद्ध्योतोक्तरीत्या
भसंज्ञायां कर्तव्यायां प्रकृतसूत्रेणानिषेधादाकारलोपस्य स्थानिवत्त्वा-
दाकारान्तस्य भसंज्ञायाः, चान्तस्य च पदसंज्ञायाः प्राप्तेस्तयोरतुल्या-
वधिकत्वेन बाध्यबाधकभावासम्भवात् । तस्य चिन्त्यत्वमुपपादयति—
तथाहीति ।

(तटस्थभाष्यम्)

अस्तु तर्हि कर्मसाधनः ॥

(तत्त्वालोकः) तर्हीति—यदि भावसाधनत्वे वाचिको न
सिद्ध्यति, तर्हीत्यर्थः । तथा च—'साक्षात्परम्परया वे'त्याद्युद्ध्योतो-
क्तरीत्या भत्वेऽपि कर्तव्ये स्थानिवत्त्वस्य निषेधाच्चान्तस्यैव भपदसं-
ज्ञयोः प्राप्तौ समानावधिकत्वाद् भसंज्ञाया पदसंज्ञायाः बाधात् कुत्वं
नापद्यत इत्याशयः ।

(सिद्धान्त्येकदेशिभाष्यम्)

यदि कर्मसाधनः, षडिको न सिध्यति ॥

(तत्त्वालोकः) षडिको न सिद्ध्यतीति—तर्हीत्यादिः ।
'तत्र कर्मसाधने' इत्याद्युद्ध्योतोक्तरीत्येति भावः ।

(तटस्थभाष्यम्)

अस्तु तर्हि भावसाधनः ॥

(सिद्धान्त्येकदेशिभाष्यम्)

वाचिको न सिध्यति ॥

(तत्त्वालोकः) वाचिको न सिद्ध्यतीति—यदि भावसाध-
नस्तर्हीत्यादिः । 'वाचिकेऽपी'त्याद्युद्ध्योतोक्तरीत्येति भावः ।

(तटस्थभाष्यम्)

वाचिकषडिकौ न संवदेते ॥

(तत्त्वालोकः) न संवदेते—नैकपक्षेण सिद्धयतः ।

(सिद्धान्तिभाष्यम्)

कर्तव्योऽत्र यत्नः ॥

(प्रदीपः) कर्तव्योऽत्र यत्न इति । एकाक्षरपूर्वपदानामुत्तर-
पदलोपो वक्तव्य इति वाचिकः सिद्धः । षडिकस्तु ॐ षषष्ठाजादि-
वचनासिद्धम् ॐ इत्युत्तरपदलोपाभावे ठाजादाविति लोपे यस्येति
लोपे च सिद्धः ॥

(उद्घोतः) सिद्धान्त्याह—कर्तव्योऽत्रेति । पञ्चमे वक्ष्यमाणं
यत्नं दर्शयति—एकेति । तथा चाञ्जलादेशत्वाद्वाचिके भवेऽपि न
स्थानिवत्त्वमिति भावः ॥ एवं च भावसाधनपक्षोऽत्र स्थितः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अत्र—एकपक्षेणानयोः साधनार्थम् ।
प्रदीपे—इति वाचिकः सिद्ध इति—इति यत्नः कर्तव्य इत्यर्थः,
तथा च—वाचिक इत्यत्रानेन यत्नेनाशीर्दत्तशब्दस्यैव लोपः, न तु
'ठाजादावि'त्यनेन शीर्दत्तशब्दस्य, तथा 'यस्येति चे'त्यनेनाकारस्य ।
एवञ्च—लोपस्याज्मात्रादेशत्वाभावाद् भवेऽपि स्थानिवत्त्वाभावेन
चान्तस्यैव भपदसंज्ञयोः प्राप्तौ समानावधिकत्वाद् भसंज्ञया पदसंज्ञाया
बाधात्कुत्वं नापद्यते इति भावः । नन्वेवं षडिक इति कथं सिद्धयती-
त्यत आह—षडिकस्त्विति । लोपे—ङुलिशब्दस्य लोपे । लोपे
चेति—अस्य लोपस्याज्मात्रादेशत्वाद् भवेत् स्थानिवत्त्वेनाकारान्तस्य
भसंज्ञायाः, चान्तस्य च पदसंज्ञायाः प्राप्तौ—असमानावधिकत्वाद्
भसंज्ञया पदसंज्ञाया अबाधाज्जश्वस्योपपत्तेरिति शेषः ।

उद्घोते—तथा चेति—'एके'ति यत्नेनाशीर्दत्तशब्दस्य लोपे
चेत्यर्थः । लोपस्येति शेषः । अपिना—पदत्वस्य समुच्चयः । पर्यव-
सितमाह—एवञ्चेति । उक्तरीत्या दोषपरिहारे चेत्यर्थः । अत्र सूत्रे
विधिशब्दो न कर्मसाधनः, तस्य तथात्वे हि—पदान्तादिशब्देन
कर्मधारयः, शेषषष्ठीसमासो वा ? तत्र—नाद्यः, तथा सति विधिशब्दस्य
क्रियाशब्दतया पूर्वनिपातप्रसङ्गात् । न चान्तः, तथा सति—पदान्तस्य
कस्मिंश्चित्कर्तव्ये न स्थानिवदिति पर्यवसानेन वृक्षवित्यत्र वलोपा-
पत्तेः, द्वन्द्वनिर्दिष्टेषु द्विवचनादिषु अनन्ययापत्तेश्च । तस्मादन्तरङ्ग-
त्वाच्च भावसाधन एव, तथा—कर्मषष्ठीसमास इति भावः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

कथं ब्रह्मबन्ध्वा ब्रह्मबन्ध्वे ? ॥

(उद्घोतः) पूर्वंपक्ष्याह—कथं ब्रह्मबन्ध्वेति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—कथमिति—यद्यत्र भावसाधनपक्ष-
स्तर्हीत्यादिः । एवमग्रेऽपि । अत्र पक्षे ब्रह्मबन्ध्वेत्यादाउक्तरीत्या धका-
रस्य जशत्वं प्राप्नोतीति भावः ।

(समाधानभाष्यम्)

उभयत आश्रयणे नान्तादिवदिति ।

(प्रदीपः) उभयत इति । यस्मात् स्वादिविधिसत्त्वादौ पद-
मिति पूर्वपरोमयाश्रयणम् ॥

(उद्घोतः) सिद्धान्त्येकदेशी उक्तमपि यः संप्रतिपदान्त
इत्येवंरूपं सिद्धान्तं परेणागृहीतत्वाद्यक्षानुरूपबलिन्यायेनाह—उभयत
इति ॥ तद्याचष्टे—यस्मात्स्वादिविधिरिति । अत एवात्र नैकदेश-
विकृतन्यायेन चान्तस्य पदत्वसंभावना, उकारान्ताद्बुधिवानेनाक्त-

परिमाणसंश्लेन दुर्लभत्वात् ॥ उभयत आश्रयणे इत्यस्यैकदेशि-
मतत्वाच्च । एतच्चान्तादिवत्सूत्रे वक्ष्यते ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—उभयत इति—तथा च—ब्रह्म-
बन्ध्वेत्यादावृङ्मूलोरेकादेशस्यादिवद्वाभावात्तस्मिन् परे चान्तस्य
'स्वादिवि'ति पदत्वाप्राप्तेर्धकारस्य जशत्वं नापद्यते इति भावः ।

उद्घोते—अत एव—अस्यासिद्धान्तत्वादेव । ननु कथमिद-
मित्यत आह—एतच्चेति ।

(आक्षेपभाष्यम्)

कथं वेतस्वान् ॥

(उद्घोतः) पूर्वंपक्ष्याह—कथं वेतस्वानिति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—वेतस्वानिति—भावसाधनपक्षे पदा-
न्तविशेषणेन सम्प्रतिशब्देन घटितस्य 'यः सम्प्रति पदान्तः' इत्यस्य
वक्तुमशक्यत्वादत्रोक्तरीत्या सकारस्य रुत्वं प्राप्नोतीति भावः ।

(समाधानभाष्यम्)

नैवं विज्ञायते—पदस्थान्तः पदान्तः, पदान्तस्य
विधिः पदान्तविधिः, पदान्तविधिं प्रतीति ॥

कथं तर्हि ? ॥

पदे अन्तः पदान्तः, पदान्तस्य विधिः पदान्तविधिः
पदान्तविधिं प्रतीति ॥

(प्रदीपः) पदे अन्त इति । न च इममुपप्रत्ययः पदम् ॥ एवं
षडिके इकप्रत्ययो न पदमिति नास्ति स्थानिवत्त्वनिषेधः ॥

(उद्घोतः) अथ वेतस्वानित्येवंजातीयकानागेतदनुदाहरणत्व-
मेवेति बोधयितुं वास्तवं सिद्धान्तमाह—नैवमिति ॥ तद्याचष्टे—
न च इममुबिति । एवं ब्रह्मबन्धूशब्दे उकारो न पदमिति बोध्यम् ॥
नन्विदमयुक्तं गतिकारकोपपदानां सुबुत्पत्तेः पूर्वं समासेऽसुबन्तत्वेन,
सुबन्तेन समासे उत्तरपदत्वे चेति प्रत्ययलक्षणनिषेधेन चोत्तरस्या-
पदत्वाद् गोचेत्यादावलोपस्य स्थानिवत्त्वेनावकापत्तेरिति चेत् न,
उत्तरपदस्य कार्यत्वे एव प्रत्यासत्त्या तन्निषेधप्रवृत्तेः । अत्र चेदं
भाष्यमपि मानम् । सुबुत्पत्तेः पूर्वं समासस्य चैतद्विषयेऽनित्यत्वाच्च
प्रवृत्तिरिति भावः ॥ एवं च विग्रहद्वयप्रदर्शनेन पदचरमावयवे
कर्तव्ये परपदस्थाजादेश एव न स्थानिवदिति भाष्ये ध्वनितम् ।
कानि सन्तीत्याद्येवोदाहरणम् । एवं च पूर्वसूत्रे अपरविधाविति
प्रघट्टकस्थकैयटग्रन्थो भोभगो इति सूत्रस्थकैयटग्रन्थश्च चिन्त्य एव ॥
एवं षडिक इत्याद्यपि चिन्त्यम्, इकस्य पदत्वाभावेऽपि ङुलिशब्दा-
कारयोलोपे तस्य स्थानिवद्भावेन पदत्वात्तस्मिन्नन्तस्य विधिसत्त्वेन
दोषादिति दिक् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—नैवमिति—यत इत्यादिः । पदे
अन्त इति—पदपरकत्वविशिष्टोऽन्त इत्यर्थः ।

प्रदीपे—नास्ति स्थानिवत्त्वनिषेध इति—पदत्वेऽपीत्यादिः ।
तथा च—वेतस्वानित्यत्र सान्तत्वाभावाद्भत्वाप्राप्तेः पदत्वेऽपि सकार-
स्यापदान्तत्वाच्च रुत्वापत्तिः । एवं—ब्रह्मबन्ध्वेत्यादौ—उकारान्ते पदत्व-
वाधेन भवेऽपि धकारस्यापदान्तत्वाच्च जशत्वप्रसङ्गः । तथा—षडिक
इत्यत्राकारान्तस्य भवेऽपि चान्तस्यान्तर्वर्त्तिविभक्त्या पदत्वाज्जश्वो-
पपत्तिरिति भावः ।

उद्घोते—एतदिति—पदान्तविधौ स्थानिवत्त्वनिषेधस्येत्यर्थः ।
एवमग्रेऽपि । कैयटस्य न्यूनतां निराचष्टे—एवमिति । इदम्—

सप्तमीसमासेन व्याख्यानम् । प्रकारान्तरमाह—**सुबन्तेनेति** । द्वितीये प्रथममाह—**उत्तरपदस्थेति** । **अपिना**—भाष्यान्तरस्य परिग्रहः । आद्यं पश्चादाह—**सुबुत्पत्तेरिति** । **विग्रहद्वयेति**—पदेऽन्तः, पदान्तस्य विधिरिति विग्रहद्वयेत्यर्थः । **परपदस्थेति**—प्रत्यासत्त्येति भावः । कानीति—तथा चैतस्येत्यादिः । **एवञ्च**—उस्य ध्वनने च । **षडिके इत्याद्यपि**—षडिके इत्यत्र स्थानिवत्त्वनिषेधाभावकथनमपि । **कुलिशब्दाकारयोर्लोपे**—‘ठाजादावि’ति कुलिशब्दस्य लोपे, शिष्यमाणात्वादत्वम्भजतोऽकारस्य ‘यस्ये’ति लोपे । **दोषात्**—स्थानिवत्त्वनिषेधप्रसङ्गात् । तथा चात्र—ध्वनितेन पदैवेष्टसिद्धिरिति भावः ।

(समाधानान्तरभाष्यम्)

अथवा—यथैवान्यान्यपि पदकार्याण्युपप्लवन्ते—रुत्वं जश्त्वं च । एवमिदमपि पदकार्यमुपप्लोष्यते ॥

किम् ? ।

भसंज्ञा नाम ॥

(प्रदीपः) यथैवेति । यच्च भमित्यत्र तसौ मत्वर्थ इत्यत्र च पदमिति वतंते । तेन पदं सङ्गं भवतीति लब्धे पदत्वे तन्निबन्धन-रुत्वप्रतिबन्धार्था भसंज्ञा तद्विषयत्वात् पदान्तविधिरिति स्थानिवत्त्व-निषेध इति भत्वाद्वृत्ताभावः सिद्धः ॥

(उद्घोतः) भाष्ये—**पदस्यान्त** इति पूर्वपक्षे पूर्वपक्ष्यभिमतो एकपदस्थाजादेशस्य स्थानिवत्त्वनिषेधेऽपि न दोष इति प्रौढ्या प्रतिपादयितुं **भसंज्ञात्र बाधिका भविष्यतीति** स्वोक्तेरेकदेश्याशयमाह—**अथवेति** । **यः संप्रति पदान्त** इत्येतत्तु न शब्दमर्यादालम्भमिति भावः ॥ अस्य पक्षस्य कैयटीकव्याख्या चिन्त्या, तावतापि भसंज्ञायाः पदान्तविधित्वानुपपादनात् । किञ्च यथा कारकाधिकारे कारकं सत्कर्मैति व्याख्याननेन तयोः संज्ञयोः समावेश उक्तस्तथात्रापि स्यात् । न हि भत्वपदत्वयोः समावेश इष्टः । तस्मादेवं व्याख्येयम्—यथा रुत्वजश्त्वादीनां साक्षात्प्रापकः प्रतिबन्धको वा स्थानिवद्भावः प्रतिबन्ध्यते, तथा भसंज्ञाविषयातिदेशस्यापि परम्परया तत्त्वाद् निषेध इति ॥ **यथैवान्यानि पदकार्याणि** पदचरमावयवकार्याणि रुत्वजश्त्वादीनि तत्प्रापकपदसंज्ञारूपं चात्र सूत्रे **उपप्लवन्ते** पदान्तविधिशब्देन गृह्यन्ते, पदचरमावयवप्रापकाद्यपि तत्त्वेन गृह्यन्ते । **एवमिदमपि** भसंज्ञारूपमपि पदकार्यं परम्परया पदचरमावयवप्रापकं प्रतिबन्धकं वा पदचरमावयवत्वेन गृह्यते इत्यर्थः ॥ अयं भावः—यथा पदान्तपदे उपस्थितत्वात्पदत्वद्वारिका परम्परा गृह्यते तथा पदत्वबाधकतया भत्वस्यापि प्रत्यासन्नत्वेन तद्वद्वारापि पदचरमावयवविषयस्थानिवत्त्वप्रतिषेध इति ॥ षडिके तु **षष्ठाजादिवचनात्सिद्धमिति** द्वितीयादय ऊर्ध्वं लोपविधायकवचनप्रामाण्यात्तद्विषये न भत्वद्वारा पदचरमावयवसंपादकस्थानिवत्त्वप्रतिषेध इति न दोषः । वाचिके त्वेवं न दोषः, उत्तरपदलोपविधानात् । पञ्चमे चेदमुपपादयिष्यते ॥ एवं चामलकी, तटी, सारसीत्यादौ जश्त्वादिप्रसक्तिरेव नेति बोध्यम् ॥ यद्यपि पूर्वत्रासिद्धे न स्थानिवदिति निषेधोऽत्र प्राप्नोति । तथापि विधिशब्दो भावसाधनोऽन्तशब्दश्चरमावयववाचीत्यादिसिद्धान्तान्बोधयितुं पूर्वत्रासिद्धे इत्यादावपि साक्षात्परम्परया प्रापकप्रतिबन्धकस्य निषेध इत्यादि बोधयितुं **पदेऽन्त** इति सप्तमीसमासेन वेतस्वानित्यादौ न पदान्तेति निषेधवारणेन पूर्वत्रासिद्धे नेत्यत्र पदचरमावयवविधायकातिरिक्तस्यैव ग्रहणम् । एवं जश्पदेनेति बोधयितुं चायमुपप्लोष इति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—वर्तते—अनुवर्तते । ‘सुसिद्धं पदमित्यस्मादिति भावः ।

उद्घोते—**एकदेशीति**—सिद्धान्त्येकदेशीत्यर्थः । ननु पूर्वोक्तरीत्येष्टसिद्धिरित्यत आह—**यः संप्रतीति** । न हि—न तु । नन्वेवं भाष्यस्य कथं सङ्गतिरित्यत आह—**तस्मादिति** । तत्त्वात्—तेषां प्रापकत्वात् प्रतिबन्धकत्वाद्वा । नन्वस्य व्याख्यानस्य भाष्याक्षरतः कथं लाभ इत्यत आह—**यथैवेति** । तत्त्वेन—पदचरमावयवत्वेन । नन्विदं व्याख्यानं पूर्वोक्त्या विरुण्ढीत्यत आह—**अयं भाव इति** । नन्वेवं षडिके दोष इत्यत आह—**षडिके त्विति** । इति—इति वार्त्तिकसत्त्वात् । **वचनेति**—‘ठाजादावि’ति सूत्रेत्यर्थः । नन्वेवं वाचिके दोष इत्यत आह—**वाचिके त्विति** । **एवम्**—षडिके उक्तेन प्रकारेण । **उत्तरपदलोपेति**—‘एकाक्षरपूर्वपदानामि’ति वार्त्तिकेनेति भावः । नन्वनयोः कथं वैषम्यमित्यत आह—**पञ्चमे चेति** । **इदम्**—वैषम्यम् । **एवञ्च**—उत्तरीत्या स्थानिवत्त्वस्य निषेधे च । अत्र—पदत्वे कर्तव्ये ‘यस्ये’ति लोपः स्थानिवदेव । न हि ‘स्वादिष्वित्यनेन पदस्यान्तो विधीयते, येन निषेध आपद्येत । किन्तु संज्ञामात्रम् । तत्रापि यथोद्देशपक्ष इति प्राहुः । सिद्धान्ते त्वत्र प्रकारान्तरेण तत्प्रसक्तिर्वारणीयेत्याशयं ध्वनयन् कार्यकालपक्षमभिप्रेत्याह—**यद्यपीति** । अत्र—आमलकीत्यादौ ।

(वरे यलोपपदार्थनिरूपणाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

वरे यलोपविधिं प्रति न स्थानिवद्भवतीत्युच्यते । तत्र ‘तेऽप्सु यायावरः प्रवपेत पिण्डान्’ अवर्णलोपविधिं प्रति स्थानिवत्स्यात् ॥

(उद्घोतः) भाष्ये—**अवर्णलोपविधिमिति** । आतो लोप इति चेत्येतं प्रतीत्यर्थः । एवं च वरे यलोपग्रहणे कृतेऽपि यायावर इत्यस्यासिद्धिरिति शङ्का ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—**तत्र**—तथा सति । **पिण्डानिति**—‘इति वाक्यघटके ‘यायावरः’ इत्यत्र—यातेः ‘नित्यं कौटिल्ये’ इति यङि, ‘यश्च यङः’ इति वरचि, अतो लोपे, तस्य यलोपविधिप्रति स्थानिवत्त्वनिषेधाद् ‘लोपो व्योर्’ति यलोपे च कृतेऽतो लोपः’ इति शेषः ॥ नन्वार्धधातुक इत्यस्य विषयसप्तमीत्वेनातो लोपस्य परनिमित्तकत्वाभावादेव स्थानिवत्त्वाप्राप्तौ तन्निषेधो व्यर्थ इति चेन्न, वरेग्रहणेन तस्य परसप्तमीत्वस्य ज्ञापनात् । न चैवमपि—पूर्वमतो लोपस्ततो वलि लोप इति क्रमेऽकरिणार्धधातुकात्वाद्यलामात्तल्लोपस्य स्थानिवत्त्वेनापि तज्जाभासम्भवादेव—आतो लोपस्याप्राप्तेस्तस्य स्थानिवत्त्वेऽपि न क्षतिरिति वाच्यम्, सम्भावितार्धधातुकात्वाद्यादायापि तत्प्रवृत्तेर्वरेग्रहणेन ज्ञापनात् । अत एव—यातिरित्यादेरुक्तरीत्या सिद्धिरिति भावः ।

उद्घोते—**एवञ्च**—सिद्धान्त्येकदेशिना तथा समाधानोक्तौ च । **वरे इति**—अलोपे तस्य स्थानिवत्त्वाद् यलोपाप्राप्तौ तत्र तन्निषेधार्थमिति शेषः ।

(समाधानभाष्यम्)

नैष दोषः । नैवं विज्ञायते—वरे यलोपविधिं प्रति न स्थानिवदिति ॥

कथं तर्हि ? ॥

वरे अवलोपविधिं प्रतीति ॥

किमिदमयलोपविधिं प्रतीति ? ॥

अवर्णलोपविधिं प्रति यलोपविधिं च प्रतीति ॥

(तत्त्वालोकः) नैवमिति—यत इत्यादिः ।

(समाधानान्तरभाष्यम्)

अथवा योगविभागः करिष्यते—‘वरे लुप्तं न स्थानिवत्’ । ततो ‘यलोपविधिं प्रति न स्थानिवद्’ इति ॥

(उद्द्योतः) यातिरित्यस्यात्रासिद्धेः सिद्धान्तमाह—अथवेति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—योगेति—‘वरे यलोपे’ति योगावयवैत्यर्थः । नन्वेवं ‘वरे’ इत्यस्य विधावन्याभावेनैकधर्मावच्छिन्नान्वयित्वरूपसाहित्याभावात्कथमत्र द्वन्द्वः, कथञ्च तत्र सप्तम्या अङुगिति चेन्न, निपातनेनैवोभयाभ्युपगमात् ॥ एकस्यैव लोपशब्दस्य तन्त्रेणोभयत्रान्वयोऽपि बोध्यः ।

उद्द्योते—अत्र—‘वरे अयलोपविधिम्प्रतीति पक्षे ।

(आक्षेपभाष्यम्)

यलोपे किमुदाहरणम् ? ।

(उद्द्योतः) यलोपे किमिति । यायावरे यलोपस्य वरे इत्यनेनैव सिद्धत्वात्प्रशः ॥

(समाधानभाष्यम्)

कण्डूयतेरप्रत्ययः—कण्डूरिति ॥

(प्रदीपः) कण्डूयतेरिति । क्यजन्तात् किप् । यगन्तात्तु किन्न भवति । उक्तं हि भाष्ये—नतेभ्यः किब् दृश्यत इति ॥

(उद्द्योतः) कैयटे उक्तं हीति । कण्डूादिभ्यो यगि यत्र भाष्ये ॥

(समाधानबाधकभाष्यम्)

नैतदस्ति । कौ लुप्तं न स्थानिवत् ॥

(उद्द्योतः) कौ लुप्तमिति । यद्यप्यप्रत्ययशब्देन विजण्युच्यते, तथापि तस्य क्चित्कत्वान्न दोषः ॥ किमग्रहणं विचोऽप्युपलक्षणमित्यन्ये ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—नैतदस्तीति—यत इति शेषः । एवमग्रेऽपि । लुप्तमिति—लोप इत्यर्थः । ‘नपुंसके भावे क्तः’ इति क्विपानात् ।

उद्द्योते—उच्यते इति—तथा च—तदर्थं प्रकृतसूत्रे यलोपपदमावश्यकमिति भावः । ननु ‘कौ लुप्तमिति’ वार्तिके एव विचपदमावश्यकमित्यत आह—किमग्रहणमिति । ‘कौ लुप्तमिति’ वार्तिके इत्यादिः ।

(समाधानान्तरभाष्यम्)

इदं तर्हि प्रयोजनम्—सौरी बलाका ॥

(प्रदीपः) सौरीति । एकोऽप्यकारलोपो द्वितीय ईकारे, तयोः स्थानिवत्त्वाधकारस्योपधात्वं न स्यात् । स्थानिवत्त्वनिषेधे द्वितीयलोपस्य समानाश्रयत्वादसिद्धत्वादिनि लोपस्य व्याश्रयत्वात्सिद्धत्वाद् यकारस्य ऋषात्वाल्लोपः सिध्यति ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—एक इति—सर्वांशब्दादि, अणन्तत्वाङ्गीपीत्यादिः । तयोरिति—तथा च—प्रकृतसूत्रे यलोपग्रहणाभावे—तत्र ‘सर्वाङ्गस्योच्छेदो च ऋषात्वे’ति वार्तिकसहकारेण ‘सर्वति-प्यागस्त्वमत्स्यानां य उपधायाः’ इति सूत्रेण बलीये कर्तव्ये इत्यादिः ।

स्थानिवत्त्वेति—प्रकृतसूत्रे यलोपग्रहणसत्त्वे त्वित्यादिः । असिद्धत्वादिति—‘असिद्धवद्वाभादि’ति सूत्रेणेति भावः ।

(बाधकभाष्यम्)

नैतदस्ति । उपधात्वविधिं प्रति न स्थानिवत् ॥

(उद्द्योतः) उपधात्वविधिं प्रतीति । प्रत्ययविधावित्यनाश्रित्येदम् ॥

(तत्त्वालोकः) उद्द्योते—नन्वस्य ‘उपधात्वनिमित्तकप्रत्ययविधिम्प्रति न स्थानिवदि’त्याकारकत्वाद्, यलोपस्य चाप्रत्ययत्वात् कथमनेनात्र निर्वाह इत्यत आह—प्रत्ययेति ।

(समाधानान्तरभाष्यम्)

इदं तर्हि प्रयोजनम्—आदित्यः ॥

(प्रदीपः) आदित्य इति । अदितेः सास्य देवतेत्यत्रार्थे प्यस्ततो भवादावर्थे द्वितीयो प्यः । हलो यमां यमीति लोप इष्यते, स च स्थानिवत्त्वनिषेधात् सिध्यति ॥

(उद्द्योतः) तत इति । आदित्यशब्दादित्यर्थः । अदिरेप-त्यप्यान्तादेवतार्थे प्य इति तु नोक्तम्, आपत्यस्येत्यस्य प्राप्त्या पूर्वत्रासिद्ध इत्युत्तरग्रन्थासङ्गतेः । तस्मादेतत्खण्डनमेतदज्ञानेनैवेति बोध्यम् ॥

(बाधकभाष्यम्)

नैतदस्ति । पूर्वत्रासिद्धे न स्थानिवत् ॥

(प्रयोजनभाष्यम्)

इदं तर्हि—कण्डूतिर्वल्यूतिः ॥

(बाधकभाष्यम्)

नैतदस्ति प्रयोजनम् । कण्डूया वल्यूया इति भवितव्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) कण्डूयेति—यतः ‘अ प्रत्ययादि’ति सूत्रेण ‘क्षियां क्तिन्’ इति सूत्रस्य बाधादित्यादिः । नन्वेवमपि ‘कण्डूय’ इत्यस्य सम्पदादिषु पाठं प्रकल्प्य ‘सम्पदादिभ्यः किप्, क्तिन्नपीष्यते’ इति वार्तिकेन, अथवा ‘क्षियां क्तिन्नि’ति सूत्रे बहुलग्रहणसम्बन्धं प्रकल्प्य तेनैव कण्डूतिरित्यत्र क्तिन् क्रियेतेति चेन्न, एतद्भाष्यप्राप्त्यात् तत्तत्करूपनाया अप्रामाण्यात् ।

(समाधानान्तरभाष्यम्)

इदं तर्हि—कण्डूयतेः क्तिच् । ब्राह्मणकण्डूतिः क्षत्रियकण्डूतिः ॥

(प्रदीपः) ब्राह्मणकण्डूतिरिति । षष्ठीसमासः । कर्मधारये कण्डूतिशब्दस्य पूर्वनिपातप्रसङ्गः ॥

(उद्द्योतः) कण्डूतिशब्दस्येति । विशेषणत्वादित्यर्थः । न चात्राङ्गोपस्य स्थानिवत्त्वादुच्यं यन्वा स्यादिति वाच्यम् ॥ जाते तत्रोठा सिद्धेः ऊठि तु न स्थानिवत्त्वमनादिद्वादचः पूर्वत्वाभावात् । अस्मादेव भाष्यप्रयोगात्स्थानिद्वारकं तदाश्रयणं क्चित्कमित्याहुः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—कण्डूयतेः क्तिजिति—अत्र—कण्डूयतेः क्तिच्, ततोऽतो लोपः, ततो यलोपे कर्तव्ये प्राप्तस्याङ्गोपस्थानिवत्त्वस्य यलोपपदव्यतिरेकं प्रकृतसूत्रेण निषेधाद् ‘लोपो व्योरे’ति यलोप इति भावः ।

प्रदीपे—भावे क्तिचमभिप्रेत्याह—षष्ठीति । कर्मणि तमभि-
प्रेत्याह—कर्मति । यत इत्यादिः ।

उद्द्योते—धातुत्वाभिप्रायेणाह—उवडिति । अधातुत्वाभिप्राये-
णाह—यणिति । 'इको यणित्यनेनेति भावः । जाते तत्र—
जातेऽपि तस्मिन् । ननु स्थानिद्वारकं वकारस्थानादिष्टादचः पूर्वत्वमि-
त्यत आह—अस्मादेवेति । तदिति—अनादिष्टादचः पूर्वत्वैत्यर्थः ।
आहुरिति—सिद्धान्तिन इति शेषः ।

(४१५ नियमाक्षेपवार्तिकम् ॥ १ ॥)

॥ * ॥ प्रतिषेधे स्वरदीर्घयलोपेषु लोपा-
जादेशो न स्थानिवत् ॥ * ॥

(आक्षेपभाष्यम्)

प्रतिषेधे स्वरदीर्घयलोपविधिषु लोपाजादेशो न
स्थानिवदिति वक्तव्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) वक्तव्यमिति—तेन—चिकीर्षक इत्यादौ
'लित्'ति ककारेकारादेशदात्तत्वे कर्तव्ये सनोऽकारलोपादेः स्थानि-
वत्त्वाभावादचाऽव्यवधाने तस्मिन् इत्यतीत्याशयः ।

(स्वरोदाहरणोपपादनभाष्यम्)

स्वर—आकर्षिकः । चिकीर्षकः । जिहीर्षकः ॥ यो
ह्यन्य आदेशः, स्थानिवदेवासौ भवति—पञ्चारत्न्यो
दशारत्न्यः ॥ स्वर ॥

(प्रदीपः) आकर्षिक इति । चरत्यर्थे आकर्षात् छलिति
छल् । यस्येति लोपस्य स्थानिवत्त्वात् ककाराकारस्योदात्तत्वं न
स्यात् । कारक इत्यादौ च स्वरविधौ व्यञ्जनमविद्यमानवदिति
व्यञ्जनस्याविद्यमानत्वादनन्तरस्य स्वरभाजः संभवादव्यवधाने न
स्यात् । यत्र तु व्यवहितेऽपि पूर्वशब्दो वर्तते, तत्राप्यव्यवधिमतीरा-
नन्तर्यसंभवादनन्तरालस्थान् सतोऽप्यर्थाननादृत्य व्यवहारः ॥ यत्र
त्वानन्तर्यसंभवस्तत्र व्यवहितं नैवाश्रीयते ॥ छलो लिङ्करणाद् व्य-
वधानेऽपि भविष्यतीति चेत् । आकारस्यापि पक्षे स्यादिति स्थानि-
वत्त्वनिषेधः ॥

(उद्द्योतः) ननु लित्तीति वचनसामर्थ्यात्स्यादेवेत्यत आह—
कारक इतीति । अत्र वचनं सावकाशमिति भावः ॥ स्वरविधा-
विति । ह्रस्वरप्राप्तेः सत्त्वादिति भावः । अन्यव्यवधाने इति ।
अव्यवधाने इत्यर्थः ॥ अज्यवेति वा पाठः । लुप्ततया तदनुच्चा-
रणेन तदाश्रयस्यापादयितुमशक्यत्वात्तस्य स्यादिति नापादितम्,
स्वरविधौ स्थानिवत्त्वाभावाच्च ॥ ननु लित्तीत्यत्र प्रत्ययात्पूर्वमित्य-
नुवृत्तेः पूर्वग्रहणस्य सत्त्वाभिर्दिष्टपरिभाषानुपस्थितिः । पूर्वशब्दश्च
व्यवहितेऽपीति न दोषोऽत आह—यत्र त्विति । तत्राप्यव्यवधाना-
रोपेणैव प्रयोगः, पूर्वादीनां चाव्यवहिते एव शक्तिरिति भावः ॥
यत्र त्विति । मुख्ये संभवति आरोपितग्रहणे मानाभाव इति भावः ॥
परं त्विदं चिन्त्यम्, तस्मिन्निति छत्रे निदिष्टग्रहणात् । तस्माद्
उत्तरांशविकलपरिभाषोपस्थितेः प्रत्ययः परश्चेत्यादौ दृष्टत्वादत्राप्युप-
स्थितिरिति तत्त्वम् ॥ पक्षे स्यादिति । अनुदात्तं पदमिति वचना-
त्पक्षे इत्युक्तम् । चिकीर्षक इत्याद्यर्थमावश्यकेन निषेधेनैव सिद्धेलित्त्व-
सामर्थ्यमेव कथमिति चिन्त्यम् ॥ भाष्ये—पञ्चारत्न्य इति । अन्त-
रङ्गत्वेनापीदं सिद्धम् । बहुखटवक इत्युदाहरणम् । अत्र कपि आपोऽ-
न्यतरस्यामिति ह्रस्वत्वे तस्य स्थानिवत्त्वाद् ह्रस्वान्तेऽन्यादिति
स्वरो न भवति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—भवतीति—तेन—'पञ्चभिररत्नभिः
क्रीताः—पञ्चारत्न्यः' इत्यादौ 'जसादिपु छन्दसि वा वचनं प्राङ् णौ
चङ्युपधायाः' इति गुणाभावे यणि तस्य स्थानिवत्त्वाद् 'इगन्तकाल-
कपाले'ति पूर्वपदप्रकृतिस्वरे 'त्र संख्यायाः' इति पूर्वपदमाद्युदात्तं
भवतीत्याशयः ।

प्रदीपे—स्थानिवत्त्वादिति—अव्यवधानेनेति शेषः । व्य-
वधानेऽपीति—अचेत्यादिः । आकारस्यापीति—तथा सतीत्यादिः ।
वस्तुतस्तु—आकर्षिक इत्यनुदाहरणमेव, छलो लिङ्त्वसामर्थ्यात्—स्था-
निवत्त्वावकृतैकाऽव्यवधानेऽपि लिङ्स्वरो भवतीत्यभ्युपगमेनैव कका-
राकारे तस्योपपत्तेः, आकारे चानतिप्रसङ्गादिति बोध्यम् ।

उद्द्योते—सामर्थ्यादिति—अव्यवधानेऽपीति शेषः । अत्र—
कारक इत्यादौ । अव्यवधान एवेति भावः । वचनम्—'लित्'ति
वचनम् । ह्रस्ववधाने स्वरप्रवृत्तौ—स्वरविधौ तस्य स्थानिवत्त्वनि-
षेध एव व्यर्थः स्यादित्याशयेनाह—अजिति । ननु लोपस्य स्थानि-
वत्त्वात्तस्यैवोदात्तत्वं स्यादिति कुतो नोक्तमित्यत आह—लुप्ततयेति ।
तदाश्रयस्य—स्वरस्य । ण्वुलो लिङ्त्वस्य कारक इत्यादौ साफल्य-
दाह—आवश्यकेनेति । निषेधेन—स्थानिवत्त्वनिषेधेन । सिद्धेः—
छलो लिङ्त्वसाफल्यसिद्धेः ।

(दीर्घोदाहरणोपपादनभाष्यम्)

दीर्घ—प्रतिदीन्ना प्रतिदीन्ने ॥ यो ह्यन्य आदेशः,
स्थानिवदेवासौ भवति—किर्योः । गिर्योः । दीर्घ ॥

(प्रदीपः) प्रतिदीन्नेति । रेफवकारान्तस्य भस्य न भकुर्धुरा-
मिति दीर्घत्वनिषेध इत्यत्र न प्रवर्तते ॥

(उद्द्योतः) प्रतिदीन्नेत्यत्र बहिरङ्गत्वेनासिद्धत्वमलोपस्येति न
शङ्क्यम्, त्रिपाठां तदप्रवृत्तेः ॥ वायोरित्यत्रापि यथा न सा तथोक्तम् ॥
रेफेति । अत्र तु नान्तं भमिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तेन प्रतिदीन्नेत्यादौ 'हलि चे'ति दीर्घे
कर्तव्येऽलोपस्य स्थानिवत्त्वाभावात्स उपपद्यत इत्याशयेनाह—प्रति-
दीन्नेति । भवतीति—तेन किर्योरित्यादौ यणः स्थानिवत्त्वाद् 'हलि
चे'ति दीर्घो न भवतीति भावः ।

प्रदीपे—नन्वेवमपि 'न भकुर्धुरामि'ति निषेधादत्र दीर्घो नोप-
पद्येत्यत आह—रेफेति । भस्येति—उपधाया इति शेषः । इत्यत्र—
इति हेतोः प्रतिदीन्नेत्यादौ ।

उद्द्योते—असिद्धत्वमिति—तथा च—स्थानिवत्त्वनिषेधेऽपि
दीर्घानुपपत्तिरिति भावः । तदिति—बहिरङ्गपरिभाषेत्यर्थः ।

(यलोपोदाहरणोपपादनभाष्यम्)

यलोप—ब्राह्मणकण्डूतिः । क्षत्रियकण्डूतिः ॥
यो ह्यन्य आदेशः, स्थानिवदेवासौ भवति—वाय्वोर-
ध्वर्योरिति ॥ यलोप ॥

(तत्त्वालोकः) तेन ब्राह्मणकण्डूतिरित्यादौ 'लोपो व्योरि'ति
यलोपे कर्तव्येऽलोपस्य स्थानिवत्त्वाभावात्स सिध्यतीत्याशयेनाह—
ब्राह्मणकण्डूतिरिति । भवतीति—तेन वाय्वोरित्यादौ यणः स्थानि-
वत्त्वादलि लोपो न भवतीति भावः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

तत्तर्हि वक्तव्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) तत्तर्हीति—यद्येतानि प्रयोजनानि तर्हि 'प्रति-
वेधे' स्वरदीर्घत्वादिवार्तिकं वक्तव्यमित्यर्थः ।

(समाधानभाष्यम्)

न वक्तव्यम् । इह हि लोपोऽपि प्रकृतः, आदे-
शोऽपि । विधिग्रहणमपि प्रकृतमनुवर्तते, दीर्घादयोऽपि
निर्दिश्यन्ते । केवलं तत्राभिसंबन्धमात्रं कर्तव्यम्—
स्वरदीर्घ्यलोपविधिषु लोपाजादेशो न स्थानिवदिति ॥

(प्रदीपः) इह हि लोपोऽपीति । प्रकृतः प्रस्तुतः ॥

(उद्घोतः) न सूत्रान्तरवृत्तित्वं प्रकृतत्वमित्याह—प्रस्तुत
इति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इह—'न पदान्ते'ति सूत्रे । न सूत्रान्त-
रादिति भावः । तत्र—तथा सति ।

(आक्षेपभाष्यम्)

आनुपूर्व्येण सन्निविष्टानां यथेष्टमभिसंबन्धः
शक्यते कर्तुम् । न चैतान्यानुपूर्व्येण सन्निविष्टानि ॥

(प्रदीपः) आनुपूर्व्येणेति । तत्र पदार्थानां समन्वयावगमात् ।
इह तु लोपो यशब्देन संबद्धः सकृच्च श्रुतः, द्विधा चास्योपयोग
इष्यते । स्वरदीर्घ्यलोपाश्च विक्षिप्ताः कथं समुच्चयन्तामिति भावः ॥

(उद्घोतः) पदान्तरेणान्यवधानरूपासत्तिरानुपूर्व्यम् । वि-
क्षिप्ताः विभिन्नदेशस्थाः ॥ भाष्ये यथेष्टमभिसंबन्धः—इष्टवाक्यार्थबोध-
जनकत्वरूपः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—आनुपूर्व्येणेति—तथा सत्यपीह तथाऽ-
भिसम्बन्धो न कर्तुं शक्यः, यत इत्यादिः ।

प्रदीपे—तत्र—आनुपूर्व्येण सन्निवेशस्थले ।

(समाधानभाष्यम्)

अनानुपूर्व्येणापि सन्निविष्टानां यथेष्टमभिसंबन्धो
भवति । तद्यथा—अनड्वाहमुदहारि या त्वं हरसि
शिरसा कुम्भं भगिनि साचीनमभिधावन्तमद्राक्षीरिति ।
तस्य यथेष्टमभिसंबन्धो भवति—उदहारि भगिनि या
त्वं कुम्भं हरसि शिरसा अनड्वाहं साचीनमभिधा-
वन्तमद्राक्षीरिति ॥

(प्रदीपः) अनानुपूर्व्येणापीति । लोपशब्द आवर्तते ॥ तत्र
लोपाजादेश इति ज्ञायते । तत्र द्विवचनविधौ लोपाजादेशस्यासंभवा-
त्सवर्णादिविधौ तु तस्यैव संभवान्न तत्रादेशस्य लोपो विशेषणम् ।
पदान्ते तु यद्यपि संभवव्यभिचारौ स्तस्तानि सन्ति कानि सन्तीति
तथापि न पदान्तेति योगविभागात् तद्विधौ लोपो न विशेषणमिति
पारिशेष्यात् स्वरदीर्घ्यलोपेषु लोपाजादेशो न स्थानिवदिति
विज्ञायते । स्मृतिशास्त्रत्वाच्चास्य—एतावन्तोऽप्यः संनिहिता इत्येता-
वत्प्रतीयते । ग्रहणकवाक्यात् लक्ष्यसंस्कारकं प्रक्रियावाक्यम् उपप्लवत
इति सिद्धमिष्टम् ॥ अनड्वाहमिति । पाठक्रमादार्थक्रमो बलीयानिति
यथेष्टमत्राभिसंबन्धः ॥

(उद्घोतः) असंभवादिति । चरन्तुः, जग्मतुरित्यादौ संभ-
वाच्चिन्त्यमिदम् ॥ पारिशेष्यादिति । व्याख्यानाच्चेत्यपि बोध्यम् ॥
एतावदिति । पूर्वोक्तो नियमोऽपीत्यर्थः ॥ ननु सूत्रस्यैकत्वात्तावन्मा-
त्रविषये तादृशो वाक्यार्थो दुर्बल इत्यत आह—ग्रहणकवाक्या-

त्त्विति ॥ पाठक्रमादिति । आर्थक्रमो नाम राजपुरप्रवेशन्यायेन
स्वस्वाकाङ्क्षितार्थान्वयक्रमः । एवं च कल्पितासन्नवाक्याद्बोधविषये
तात्पर्यं नियामकमिति भावः ॥ भाष्यात् आसत्त्यभावेऽपि पदार्थो-
पस्थितौ आकाङ्क्षावशाद्भ्युत्पत्त्यनुसारेणान्वयबोध इति लभ्यते ॥
साचीनमित्यस्य तिर्यग्गच्छन्तमित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अनानुपूर्व्येणापीति—तथा सतीह
तथाभिसम्बन्धः कर्तुं शक्य एव, यत इत्यादिः ।

प्रदीपे—तथा सत्यपीह यदनुपपत्त्या तथाभिसम्बन्धाभावः स्वयं
साधितस्तदनुपपत्तिं परिहरति—लोपेति । तत्र—तथा सति । नन्वेवं
लोपाजादेशस्य सर्वेष्वन्वयः कुतो नेत्यत आह—तत्रेति । प्रकृत-
सूत्रोपात्तानां मध्ये इत्यर्थः । एवेन—अत्र व्यभिचाराभावः सूचितः ।
न तत्रेति—'सम्भवव्यभिचाराभ्यां स्याद्विशेषणमर्थवदिति' नियमा-
दिति भावः । ननु तथा योगविभागादौ किं मानमित्यत आह—स्मृ-
तीति । स्मृतिशास्त्रत्वस्य च प्रयोगमूलकत्वादिति भावः । ग्रहणक-
वाक्यात्—'न पदान्ते'त्यादि—यथाश्रुतसंग्राहकवाक्यात् ।

उद्घोते—कैयटोक्तयुक्तिं खण्डयति—चरन्तुरिति । अत एवाह—
व्याख्यानेति । कैयटस्य न्यूनतां निराचष्ट—पूर्वोक्त इति । 'पद-
चरमावयवे कर्तव्ये परपदस्थाजादेश एव न स्थानिवदि'तीति शेषः ।
तावन्मात्रविषये—स्वरदीर्घ्यलोपेति विषयत्रय एव । एवञ्च—
पाठक्रमादार्थक्रमस्य बलवत्त्वे च । अत एव—सूत्रे क्रमेणानुच्चारिता-
नामपि स्वरादीनां पदानामत्र क्रमेणान्वयो दक्षितः ।

(४१६ न्यूनताक्षेपवातिकम् ॥ २ ॥)

॥ * ॥ किलुगुपधात्वचङ्प्रनिर्हासकुत्वे-
षूपसंख्यानम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

किलुगुपधात्वचङ्प्रनिर्हासकुत्वेषूपसंख्यानं कर्त-
व्यम् ॥

(उद्घोतः) किलुगिति वार्तिके क्वावित्यत्र विधावित्येतदध्या-
हियते, तेन किनिमित्तविधावित्यर्थः । आवृत्त्या क्वावित्यादेशेनापि
संबध्यते, किनिमित्तादेश इत्यर्थस्तदेतदर्थतः पठ्यते—कौ लुसमिति ।
इदं च क्वाचित्कमिति वक्ष्यते ॥ एवं लुग्रूपे—आदेशे, उपधात्वप्रयुक्ते
कार्ये, चङ्प्रहस्वे, कुत्वे च स्थानिवत्त्वं नेत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—उपसंख्यानमिति—स्थानिवत्त्वनि-
वेधस्येत्यादिः । एवमग्रेऽपि ।

उद्घोते—किनिमित्तादेश इति—तथा चेत्यादिः । इत्यर्थः—
इत्यप्यर्थः ।

(किप्रहणोदाहरणप्रकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

कौ किमुदाहरणम् ? ।

(उद्घोतः) भाष्ये—क्वावित्यस्य कौ लुसमित्यर्थे उदाहरणम् ॥

(समाधानभाष्यम्)

कण्डूयतेरप्रत्ययः—कण्डूरिति ॥

(उद्घोतः) कण्डूरिति क्यजन्तात् किप् । अत्र यण् न,
यलोपश्च भवतीति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) उद्घोते—अत्रेति—अल्लोपस्य स्थानिवत्त्वनि-
वेधेनेति शेषः ।

(समाधानबाधकभाष्यम्)

नैतदस्ति । यलोपविधिं प्रति न स्थानिवत् ॥

(उद्घोतः) तत्रान्त्यं खण्डयति—यलोपेति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—नैतदस्तीति—यत इति शेषः । एवमग्रेऽपि ।

उद्घोते—तत्र—यणभावयलोपयोर्मध्ये । केचित्तु—अस्य 'यलोपप्रतिबन्धकः स्थानिवद्भावो नैत्यर्थान्युपगमेन तस्य तत्प्रतिबन्धकत्वस्येव यणसम्पादकत्वस्यापि सत्त्वादुभयमपि परिहरन्ति ।

(समाधानान्तरभाष्यम्)

इदं तर्हि—पिपठिषतेरप्रत्ययः । पिपठीः ॥

(बाधकभाष्यम्)

नैतदस्ति । दीर्घविधिं प्रति न स्थानिवत् ॥

(उद्घोतः) पिपठीरिति । अलोपस्य स्थानिवत्त्वेन रेफान्तस्यापदत्वादीर्घो न स्यादिति भावः ॥ अत्र रुत्वमप्येतदधीनमेव ॥

(तत्त्वालोकः) उद्घोते—दीर्घः—'वोरि'ति दीर्घः । एतदिति—स्थानिवत्स्वनिषेधेत्यर्थः । स च 'पूर्वत्रासिद्धे न स्थानिवदित्यनेनेति भावः ।

(समाधानान्तरभाष्यम्)

इदं तर्हि—लावयतेलौः । पावयतेः पौः ।

(प्रदीपः) लौरिति । णिलोपस्य स्थानिवत्त्वादूणं न स्यात् ॥

(उद्घोतः) लावयतेरिति । ण्यन्तलुधातोरित्यर्थः ॥ ऊणं नेति । कौ वान्तस्यानङ्गत्वादिति भावः ॥ ऊठि एत्येधतीति वृद्धिः ॥

(बाधकभाष्यम्)

नैतदस्ति । अकृत्वा वृद्ध्यावादेशौ णिलोपः । प्रत्ययलक्षणेन वृद्धिर्भविष्यति ॥

(प्रदीपः) अकृत्वेति । ण्यङ्गोपावियङ्गुणगुणवृद्धिर्दीर्घेभ्यः पूर्वविप्रतिषेधेनेति णिलोपस्ततो वृद्धिः । आवादेशस्तु वर्णाश्रयत्वात् प्रत्ययलक्षणेन न भवति, यथा गोहितमित्यवादेशः । एतच्चान्तरङ्गत्वमनाश्रित्योक्तम् । तत्र त्वाश्रितेऽन्तरङ्गवहिरङ्गयोर्विप्रतिषेधाभावः ॥

(उद्घोतः) वर्णाश्रयत्वादिति । अचः परिस्मिन्निति स्थानिवत्त्वं तु न, वृद्धेरनादिष्ठादचः पूर्वत्वाभावात् ॥ तत्र त्विति । कारक इत्यादौ णिस्थानिकवृद्धिविषये स चरितार्थः । तथैव चातो लोप इति सूत्रे भाष्ये स व्याख्यात इति भावः ॥ परे तु षत्वतुकोरिति ज्ञापकादनित्यत्वेनान्तरङ्गत्वमनाश्रित्य कौ लुप्तमिति न कार्यम्, नित्यत्वाच्च पूर्वं णिलोपः । वृद्धिस्त्वकृते णिलोपे उपदेशेन, कृते त्वतिदेशेनेत्यनित्येति पूर्वपक्ष्याशयमाहुः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—ननु प्रत्ययलक्षणेन वृद्धिरिवावादेशोऽपि स्यादित्यत आह—आवादेशस्त्विति । अत्र दृष्टान्तमाह—यथेति । अन्तरङ्गत्वमिति—वृद्धेरित्यादिः । तत्र तु—तस्मिन् हि ।

उद्घोते—नन्वेवमपि णिलोपस्य 'अचः' इति स्थानिवत्त्वादावादेशः स्यादित्यत आह—अच इति । स्थानीति—णिलोपस्येत्यादिः । न च तस्याः स्थानिद्वारकस्यानादिष्ठादचः पूर्वत्वस्याश्रयणम्, तस्य काचित्त्वात् ॥ नन्वेवं 'ण्यल्लोपावि'ति वार्तिकस्य वैयर्थ्यमित्यत आह—कारक इति । सः—पूर्वविप्रतिषेधः । तत्र मानमाह—तथैव चेति ।

(समाधानान्तरभाष्यम्)

इदं तर्हि—लवमाचष्टे लवयति । लवयतेरप्रत्यये लौः, पौः । स्थानिवद्भावात् णेरूठं न प्राप्नोति ॥ कौ लुप्तं न स्थानिवदिति भवति ॥

(प्रदीपः) लवमाचष्ट इति । कौ विधिं प्रति न स्थानिवदित्यस्यार्थस्य प्रदर्शनायेदमुदाहृतम् ॥ इदं तु कौ लुप्तस्योदाहरणं देवयतेर्दयूरिति ॥

(उद्घोतः) देवयतेरिति । ण्यन्तदिवेरित्यर्थः ॥ नन्वत्रोद्घोतौ विधिमित्येव सिद्धः । न चोकारस्य वृद्धिः स्याद्, णेः स्थानिवत्त्वादिति वाच्यम् । ऊठ आदिष्ठादचः पूर्वत्वादिति नेदमसाधारणमुदाहरणमिति चेन्न । सखीयतेः सख्युरिति ख्यत्यात्प्रभाष्योक्तं, गोमत्यतेर्गोमानिति उगिदृष्टामिति सूत्रभाष्योक्तं, ण्यन्तपदेः पात् पद् इति येन विधिरिति सूत्रभाष्योक्तं, कण्डूः पिपठीरित्यादौ यणभावः रुत्वयोः सिद्धिश्च तस्यासाधारणमुदाहरणम् ॥ स्थानिद्वारकेऽनादिष्ठादचः पूर्वत्वे तु इदमप्युदाहरणमिति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—कौ लुप्तस्य—कौ लुप्तं न स्थानिवदित्यस्य ।

उद्घोते—इदम्—इयूरिति । एवमग्रेऽपि । असाधारणमिति—'कौ लुप्तमित्यस्येति भावः । सखीयतेरिति—यत इत्यादिः । तस्य—'कौ लुप्तमित्यस्य । इदमपीति—ऊठस्तत्त्वादित्यादिः । तस्यासाधारणमिति शेषः ।

(समाधानबाधकभाष्यम्)

एवमपि न सिध्यति ॥

कथम् ? ।

कौ णिलोपो णावकारलोपस्तस्य स्थानिवद्भावादूठं न प्राप्नोति ॥

(तत्त्वालोकः) एवमपि—'कौ लुप्तं न स्थानिवदित्यश्रितेऽपि ।

(समाधानसाधकभाष्यम्)

नैष दोषः । नैवं विज्ञायते—कौ लुप्तं न स्थानिवदिति ॥

कथं तर्हि ? ।

कौ विधिं प्रति न स्थानिवदिति ॥

(उद्घोतः) नैवं विज्ञायते—कौ लुप्तमिति । नैवमेव विज्ञायते, किं त्विममपि काचित्कं लक्ष्यसिद्धये आश्रयणीयमिति भावः ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—नैवमिति—यत इत्यादिः ।

उद्घोते—यथाश्रुतार्थासङ्गतेराह—नैवमेवेति । अयमत्र संग्रहः—सख्युर्गोमान् पदस्त्वत्र, कौ लुप्तस्य निदर्शनम् । अनित्यत्वे पिपठिषि, कौ विधौ लौर्घयोर्दयूः ॥ इति ॥

(इति किग्रहणोदाहरणनिरूपणम्)

(अथ लुग्रहणोदाहरणाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

लुकि किमुदाहरणम् ? ॥

(समाधानभाष्यम्)

विम्बं बदरम् ॥

(प्रदीपः) विम्बमिति । विम्बीबदरीशब्दाभ्यां ङीष्न्ताभ्यामनुदात्तादेशेत्थञ्, तस्य फले लुक्, लुक् तद्धितलुकीति ङीषो लुकि तस्य स्थानिवद्भावाच्चस्येति लोपः प्राप्नोतीति प्रतिषेध उच्यते । तद्धितस्य स्थानिनः परत्वाल्लुकोपि परत्वाश्रयणात् परनिमित्तकत्वं स्त्रीप्रत्ययलुक् आश्रीयते । अन्यथा अभावेन पौर्वापर्याभावात् कुतः परनिमित्तकत्वम् । अथवा बुद्धिपरिकल्पितमभावेनापि पौर्वापर्यं भवति ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—ङीष्न्ताभ्यामिति—गौरादित्वादिति भावः । फले लुक्—‘फले लुगि’ति लुक् । प्रतिषेधः—लुकि स्थानिवत्त्वप्रतिषेधः । ननु स्त्रीप्रत्ययलुक् परनिमित्तकत्वाभावात् कथं स्थानिवत्त्वमित्यत आह—तद्धितस्येति । स्थानिनः—स्त्रीप्रत्ययात् । लुकोऽपीति—तद्धितलुकोऽपीत्यर्थः । तस्मादिति शेषः ।

(समाधानबाधकभाष्यम्)

नैतदस्ति । पुंवद्भावेनाप्येतत्सिद्धम् ॥

(प्रदीपः) पुंवद्भावेनेति । भस्याडे तद्धित इति पुंवद्भावः ॥ अत्र च भाषितपुंस्कत्वं नाश्रीयते इत्येवमुक्तम् । तदाश्रये तु नास्ति पुंवद्भावः ॥

(उद्द्योतः) तदाश्रये इति । वृत्तजातिः स्त्रियामिति लिङ्गानुशासनाद् वृक्षे स्त्रीलिङ्गत्वं फले च नपुंसकत्वमिति भावः ॥ वस्तुत आत्र इत्यादौ लिङ्गानुशासनस्य व्यभिचारादेतद्भाष्यप्रामाण्याच्च विम्बबदरामलका वृक्षेऽपि त्रिलिङ्गा इत्याहुः ॥

(तत्त्वालोकः) उद्द्योते—कैयटोक्तं लिङ्गानुशासनञ्च दूषयन् तत्र भाषितपुंस्कत्वाश्रयेऽपि भाष्यं योजयति—वस्तुत इति । अपिना—फलस्य परिग्रहः ।

(समाधानान्तरभाष्यम्)

इदं तर्हि—आमलकम् ॥

(प्रदीपः) आमलकमिति । वृद्धत्वाद् मयटो विधानाद्भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—आमलकम्—आमलक्याः फलामलकम् । तद्धित—स्त्रीप्रत्ययलुगादिप्रक्रिया पूर्वत्रेवात्र बोध्या ।

प्रदीपे—भस्त्वाभाव इति—तथा चात्र ‘भस्याडे’ इत्यस्य प्राप्तरेव नास्तीति भावः ।

(समाधानबाधकभाष्यम्)

नैतदस्ति । वक्ष्यत्येतत्—ऋफले लुग्वचनानर्थक्यं प्रकृत्यन्तरत्वाद्ऋ इति ।

(प्रदीपः) प्रकृत्यन्तरत्वादिति । विम्बबदरामलकादयो न यौगिकाः शब्दाः । किं तर्हि, विशिष्टफलजातिवाचिन इत्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) किंतर्हीति । यौगिकत्वे हि वृक्षसंबन्धात् फले, न पुनः फलसंबन्धाद्वृक्षे इत्यत्र विनिगमनाऽसंभवादिति भावः ॥ विशिष्टेति । विजातीयेत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) उद्द्योते—तेषां यौगिकत्वाभावे बीजमाह—यौगिकत्वे हीति । विम्बादिशब्दानामिति शेषः । फले इति—वृत्तिरिति शेषः । न पुनः—न तु । वृक्षसंबन्धविशिष्टेत्यर्थं दोषस्योक्तत्वादाह—विजातीयेति ।

(समाधानान्तरभाष्यम्)

इदं तर्हि—पञ्चभिः पट्वीभिः क्रीतः पञ्चपटुः, दशपटुरिति ॥

(प्रदीपः) पञ्चभिरिति । आर्हादिति ठक्, तस्याध्यर्थपूर्वेति लुक् । लुक् तद्धितलुकीति ङीषो लुक् । अन्तरङ्गानपि विधीन् बहिरङ्गो लुग् बाधत इति यणादेशः पूर्व न प्रवर्तते । कृते तु लुकि तस्य स्थानिवत्त्वाद्यणः प्रसङ्ग इति स्थानिवत्त्वनिषेध उच्यते । अव्यविकन्यायेन पटुशब्दान्तादेव ठग् भविष्यति, न तु पट्वीशब्दान्तादिति चेत्प्रतिपत्तिगौरवप्रसङ्गः ॥

(उद्द्योतः) अन्तरङ्गानपीति । अस्य न्यायस्यान्तरङ्गनिमित्तविनाशकलुक् एव तदन्तरङ्गबाधकताबोधकत्वे तु तत्परिभाषाप्रवृत्त्यभावसंपादकस्थानिवत्त्वनिषेधायेदमिति बोध्यम् ॥ अव्यविकेति । वोतो गुणेति ङीषो वैकल्पिकत्वादिति भावः ॥ प्रतिपत्तिगौरवेति । ज्ञानगौरवेत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—पूर्वमिति—ङीषो लुक् इत्यादिः । लुकि—ङीषो लुकि । स्थानिवत्त्वनिषेध इति—लुकीत्यादिः । प्रतिपत्तीति—तर्हीत्यादिः ।

उद्द्योते—नन्वन्तरङ्गानपीत्यस्य न्यायस्य न पूर्वमन्तरङ्गाप्रवृत्तिबोधकत्वम्, किन्तु लुकोऽन्तरङ्गबाधकताबोधकत्वमिति वागदेव कृतेऽपि ङीषो लुकि यणादेशाप्रसङ्ग एवेति न लुकि स्थानिवत्त्वनिषेधोपयोग इत्यत आह—अस्येति । तत्परिभाषेति—अन्तरङ्गपरिभाषेत्यर्थः । सम्पादकेति—इदं स्थानिवत्त्वविशेषणम् । ङीषो लुकः स्थानिवत्त्वे ह्यन्तरङ्गपरिभाषा न प्रवर्तते, बहिरङ्गस्य ङीष्लुकोऽसत्त्वादित्याशयः । प्रक्रियागौरवासत्त्वादाह—ज्ञानेति ।

(समाधानबाधकभाष्यम्)

ननु चैतदपि पुंवद्भावेनैव सिद्धम् ॥

कथं पुंवद्भावः ? ।

ऋभस्याडे तद्धितेऋ पुंवद्भवतीति ॥

(समाधानसाधकभाष्यम्)

भस्येत्युच्यते । यजादौ च भसंज्ञा भवति ।

न चात्र यजादिं पश्यामः ॥

(तत्त्वालोकः) भस्येत्युच्यते इति—नैतत्पुंवद्भावेन सिद्धम्, यतस्तत्रेत्यादिः ।

(समाधानबाधकभाष्यम्)

प्रत्ययलक्षणो यजादिः ॥

(समाधानसाधकभाष्यम्)

वर्णाश्रये नास्ति प्रत्ययलक्षणम् ॥

(प्रदीपः) वर्णाश्रय इति । यद्यपि पुंवद्भावे सिद्धश्च प्रत्ययविधावित्यस्ति, तथापि यत्र भावि भवत् तत्र पुंवद्भावः । इह तु लुकि भत्वाभावात्तुतः पुंवद्भावः ॥

(उद्द्योतः) ननु भसंज्ञकस्य न पुंवत्त्वम्, येन वर्णाश्रयतया भत्वाभावेन पुंवत्त्वं न स्यात्, किन्तु तत्प्रत्ययविषये पूर्वमेव पुंवत्त्वप्रतिपत्तिरत आह—यद्यपीति ॥ इह तु लुकीति । अनेन न लुमतेति निषेधाच्च प्रत्ययलक्षणम् । किञ्च दम्भिततद्धितविषयाभावा-

दपि न तत्प्रवृत्तिरित्यपि ध्वनितम् । किञ्चान्तरङ्गानपीति न्यायेनेका-
देशात्पूर्वमेव लुकि प्रत्ययलक्षणसत्त्वेऽपि यजादित्वाभावात् भवत्वम् ।
न च वर्णप्राधान्याभावात्कथं वर्णाश्रये नास्तीत्युक्तिर्भगवत् इति
वाच्यम् । प्रत्ययलक्षणस्य नियमार्थत्वमिति पक्षेऽदोषात् ॥

(तत्त्वालोकः) उद्योते—तत्प्रत्ययेति—भसंज्ञानिमित्तप्रत्य-
येत्यर्थः । प्रतिपत्तिरिति—अत एव युवतीनां समूहो यौवनमित्यत्र
पूर्वं पुंवद्भावेन तिप्रत्ययाप्राप्तावाद्युदात्तत्वाद् युवन्शब्दाद् अणप्रत्यये
सिद्धे 'अनुदात्तादेरञि'त्यञ्वाधानार्थं भिक्षादिषु युवतिग्रहणं न कर्त-
व्यमित्यर्थं 'भिक्षादिषु युवतिग्रहणार्थक्यं पुंवद्भावस्य सिद्धत्वा-
दि'ति वार्तिकं सङ्गच्छते इति भावः । तदिति—पुंवत्त्वेत्यर्थः ।
इकादेशात्—'ठस्येकः' इतीकादेशात् । सत्त्वेऽपीति—आङ्गस्यै-
वास्य 'न लुमते'ति निषेध इति भावः । नियमेति—प्रत्ययस्यासा-
धारणं रूपं यत्राश्रीयते, तत्रैव प्रत्ययलक्षणं भवति । अत्र तु—यजादि-
त्वमाश्रीयते, तच्च प्रत्ययाप्रत्ययसाधारणम् । 'वर्णाश्रये' इति चात्र
पक्षे नास्ति । एवञ्च—तद्वार्तिककारमतमिति न विरोधः सिद्धान्त्यु-
क्ताविति भावः ।

(समाधानबाधकभाष्यम्)

एवं तर्हि—'ठक्लसोश्च' इत्येवं भविष्यति ॥

(तत्त्वालोकः) इत्येवम्—इति पुंवत्त्वम् ।

(समाधानसाधकभाष्यम्)

ठक्लसोश्चेत्युच्यते । न चात्र ठक्लसौ पर्यामः ॥

(तत्त्वालोकः) ठक्लसोश्चेति—नानेनापि पुंवत्त्वम्, यत् इत्यादिः ।

(बाधकभाष्यम्)

प्रत्ययलक्षणो न ॥

(तत्त्वालोकः) लक्षणेनेति—ठक्लसावित्यनुषज्यते ।

(समाधानसाधकभाष्यम्)

'न लुमता तस्मिन्' इति प्रत्ययलक्षणस्य प्रतिषेधः ॥

न खल्वप्यवर्यं ठगेव क्रीतप्रत्ययः, क्रीताद्यर्था
एव वा तद्धिताः ॥

किं तर्हि ?

अन्येऽपि तद्धिता ये लुकं प्रयोजयन्ति । पञ्चे-
न्द्राण्यो देवता अस्येति पञ्चेन्द्रः । दशेन्द्रः । पञ्चाग्निः ।
द्वाग्निः ॥

(प्रदीपः) किंतुन्येऽपीति । यत्र पुंवद्भावो नास्ति ॥ पञ्चेन्द्र
इति । साऽस्य देवतेत्यण्, तस्य द्विगोर्लुगनपत्य इति लुक, ततो
ढीषो लुकः । तस्य स्थानिवत्त्वाद् ङीष्संनियुक्त आनुक् श्रूयते,
यथेन्द्राणीति । तथा पञ्चाग्न्याऽपि देवता अस्य पञ्चाग्निरिति ऐकारः
श्रूयते । समानायामाङ्गौ भाषितपुंसत्वाभावाद्गर्णाश्रयत्वाद्भावाच्च
पुंवद्भावो नास्ति । अथवा यस्येति लोपप्रसङ्गः । लुकि च स्थानि-
वत्त्वनिषेधादादीध्य इति परस्मिन्नित्यस्य पूर्वपक्षे प्रत्युदाहरणमुप-
पद्यते । शब्दलुकि कृते ढेरेत्वस्य स्थानिवद्भावादव्यवधानाच्च लोपप्रसङ्गात् ॥

(उद्योतः) न लुमताङ्गस्येति यथाश्रुतेऽभ्युपेत्याऽपि ठक्ल-
सोश्चेति पुंवत्त्वं, भाष्ये आह—न खल्वपीति ॥ नन्वानुङ् न
ङीषीत्युच्यते, येन स्थानिवत्त्वेन तदापत्तिरत आह—संनियुक्त

इति । एवं च संनियोगशिष्टपरिभाषाप्राप्तानुप्रवृत्तिप्रतिबन्धद्वारा
आनुप्रसङ्गमेव पूर्वविधिरिति भावः ॥ अत एवैनेय इत्यादौ यस्येति
लोपे नस्य श्रवणम् । अत एवाङ्गः परस्मिन्निति सूत्रे विधिशब्दस्य
भावसाधनत्वे पूर्वस्य विधानं प्रति पूर्वस्य भावं प्रति पूर्वः स्यादिति
स्थानिवदित्यर्थ उक्तः । पूर्वः स्यादित्यस्य पूर्वः स्थितः स्यादित्यप्यर्थो
बोध्यः । एवं च पूर्वसूत्रे तन्त्रेणोभयसाधनविधिशब्दघटितग्रहणम् ।
यत्तु कैयटादिभिः संनियोगशिष्टपरिभाषानित्यत्वेनेदं साधितम् ।
तद्वृथैव ॥ नन्वत्रापि भस्याढ इति पुंवत्त्वं स्यादत आह—समा-
नायामिति । पुंसि इन्द्रत्वादि प्रवृत्तिनिमित्तं, स्त्रियां तु तत्संबन्ध
इति भावः ॥ नन्वेवमग्रायी देवता अस्याग्नेयं हविरिति उदाहरणा-
सिद्धिस्तस्मादारोपितेन्द्रत्वाद्येव स्त्रियामपि प्रवृत्तिनिमित्तमित्यत आह—
वर्णाश्रयत्वादिति । अणो लुकि न लुमतेति निषेधाद् ढमिन्न-
तद्धितविषयाभावाच्चेत्यपि बोध्यम् ॥ अथवेति । ङोलुकः स्थानि-
वत्त्वेन भवादीकारपरत्वाच्चेति भावः । शब्दलुकीति । अन्यथा
शब्दलुकः स्थानिवत्त्वेन व्यवधानात्प्राप्तिरेव नेति भावः ॥ वस्तुतः
शब्दलुकः परनिमित्तकत्वाभावादेव न स्थानिवत्त्वप्रसक्तिः । अत एव
जुहुत इत्यादौ ङोः स्थानिवत्त्वान्न गुणः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—ठक्लसोश्चेत्यस्यानाङ्गत्वादाह—त-
स्मिन्निति । खल्वपीति—अयं निपातसमुदायो निश्चयार्थकः ।
क्रीतप्रत्ययः—क्रीतार्थकप्रत्ययः । अन्येऽपि—अन्यार्थका अपि ।

उद्योते—स्थानिवत्त्वेनेति—ढीषो लुक इति भावः । तदा-
पत्तिः—आनुक्श्रवणापत्तिः । एवञ्चेति—आनुको ङीष् संनियुक्तत्वे
चेत्यर्थः । ङीषो लुकीति शेषः । प्रतिबन्धेति—ढीषो लुकः स्थानि-
वत्त्वेनेति भावः । अत एव—एवं रीत्या स्थानिवत्त्वाभ्युपगमादेव ।
एवमग्रेऽपि । लोपे—ईकारलोपे । ननु तावतां कथमुक्तरीत्या स्थानि-
वत्त्वस्य लाभ इत्यत आह—पूर्वः स्यादित्यस्येति । एवञ्च—तथाऽ-
प्यर्थे च । उभयेति—कर्मभावोभयेत्यर्थः । इदम्—एनेय इत्यादि ।
तद्वृथैवेति—उक्तरीत्या तस्मिन्देरेति भावः । अत्रापि—पञ्चेन्द्र
इत्यादावपि । एवम्—प्रवृत्तिनिमित्तमेदे । असिद्धिरिति—'भस्याढे'
इत्यत्रादे इति निषेधस्य 'स्त्रीभ्यो ङगि'ति ङगमात्रविषयत्वेनात्र 'अग्ने-
र्ङगि'ति ङग्विषये शृष्टपुंवद्भावाभावादिति भावः । अन्यथा—लुकि स्था-
निवत्त्वनिषेधाभावे । भाव इति—तथा च—पूर्वसूत्रे परस्मिन्नित्यस्या-
दीध्य इति प्रत्युदाहरणं न स्यादित्याशयः । इदमपि पूर्वसूत्रे परस्मि-
न्नित्यस्याभावे, तस्य सत्त्वे तु नेत्याह—वस्तुत इति । अत एव—
परनिमित्तकत्वाभावादेव । गुण इति—इति बोध्यमिति शेषः ।

(इति लुगग्रहणोदाहरणनिरूपणम्)

(अथोपधात्वोदाहरणनिरूपणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

उपधात्वे किमुदाहरणम् ? ।

(समाधानभाष्यम्)

पिपठिषतेरप्रत्ययः—पिपठीरिति ॥

(समाधानबाधकभाष्यम्)

नैतदस्ति । दीर्घविधिं प्रति न स्थानिवत् ॥

(समाधानान्तरभाष्यम्)

इदं तर्हि—सौरी बलाका ॥

(समाधानबाधकभाष्यम्)

नैतदस्ति । यलोपविधिं प्रति न स्थानिवत् ॥

(समाधानान्तरभाष्यम्)

इदं तर्हि—पारिखीयः ॥

(प्रदीपः) पारिखीय इति । परिखाशब्दाच्चातुरथिकेऽपि कृते आकारलोपस्य स्थानिवत्त्वात् पारिखे भव इति वृद्धादकेकान्त-
लोपधादिति च्छेन न स्यात् ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—छे न स्यादिति—लोपधत्वाभावा-
दिति भावः ।

(इत्युपधात्वोदाहरणनिरूपणम्)

(अथ चङ्परनिर्हासोदाहरणनिरूपणम्)

चङ्परनिर्हासे चोपसंख्यानं कर्तव्यम् । वादि-
तवन्तं प्रयोजितवान् अवीवदद्वीणां परिवादकेन ॥

किं पुनः कारणं न सिध्यति ? ।

योऽसौ णौ णिलुप्यते तस्य स्थानिवद्भावाद्भ्र-
स्वत्वं न प्राप्नोति ॥

(उद्घोतः) भाष्ये—योऽसौ णाविति । णेर्णिच्युपसंख्या-
नमिति सिद्धमेतत् ॥ वक्तुभेदान्न दोष इति तत्त्वम् ॥ अत एव
ज्ञापकात्प्रायोगिकमन्वयस्थानिकादेशत्वमेवाहः परस्मिन्त्येतत्प्रवृत्त्यु-
पयोगीति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—‘किञ्चि’ति वार्तिकस्थोपसंख्यानपदस्य
‘द्वन्द्वान्ते’ इति न्यायेनान्वयमभिप्रेत्य तत्रत्यं ‘चङ्परनिर्हास’ इत्यंशं
व्याचष्टे—चङ्परेति । चङ्परे णौ यो ह्रस्वः स चङ्परनिर्हासस्तत्र
कर्तव्ये इत्यर्थः । केचित्तु—‘कौ किमुदाहरणमित्याद्युपक्रमसत्त्वाद्वाग्रे
च ‘चोपसंख्यानं कर्तव्यमित्यत्र ‘किमुदाहरणमित्येव पाठो युक्तः ।
अन्यथा तत्रापि ‘चोपसंख्यानं कर्तव्यमित्येव वदेदिति वदन्ति ।
वस्तुतस्तु—स्वतन्त्रेच्छस्य मुनेः पर्यनुयोगानर्हत्वादुभयमपि साध्वेवेति
बोध्यम् । ह्रस्वत्वम्—‘णौ चङी’ति ह्रस्वत्वम् । आकारस्योपधा-
त्वाभावादिति भावः ।

उद्घोते—नन्वेवं पौनरुक्त्यापत्तिरित्यत आह—वक्तुभेदादिति ।
वार्तिककाराणामनेकत्वादित्यर्थः । अत एव—अस्मादेव । एवेन—
सौत्रस्य व्यवच्छेदः । अन्यथा सूत्रे ‘णेरि’ति षष्ठीनिर्देशेन लोपस्य
सौत्राच्छानिकादेशत्वाभावादेव स्थानिवत्त्वाप्रसक्तौ तन्निषेधो व्यर्थ
एव स्यादित्याशयः ।

(बाधकभाष्यम्)

ननु चैतदप्युपधात्वविधिं प्रति न स्थानिवदि-
त्येव सिद्धम् ॥

(साधकभाष्यम्)

विशेषत एतद्वक्तव्यम् ।

क ? ।

प्रत्ययविधाविति । इह मा भूत्—पठयति लघ-
यतीति ॥

(उद्घोतः) प्रत्ययविधाविति । अत एव चङ्परहस्वे
निषेधः सार्थकः ॥ ननूपधात्वे स्थानिवत्त्वनिषेधेऽपि णिपरत्वांशे
णिपरत्वांशे च तस्य दुर्वारत्वेन न पठयतीत्यादौ वृद्धिर्नापि ह्रस्वे
निषेधो व्यर्थ इति चेन्न । प्रत्ययस्याङ्गं उथिताकाङ्क्षत्वेन णिति

णावित्यादेरङ्गविशेषणत्वस्यैवौचित्यात् । उपधात्वप्रयुक्तकार्ये एव
तन्निषेधेन णित्परत्वांशेऽपि स्थानिवत्त्वनिषेधाच्च ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—विशेषतः—विशेषे । अस्य ‘नैतदु-
पधात्वे न स्थानिवदित्यनेन सिद्धम्, यतः’ इत्यादिः । एतद्—‘उप-
धात्वे न स्थानिवदि’त्येतत् । इहेति—वृद्धौ टिलोपस्य स्थानिवत्त्व-
निषेध इति शेषः । यदि—‘उपधात्वे न स्थानिवदि’त्यस्य ‘उपधात्व-
निमित्तके विधौ न स्थानिवदि’त्यर्थः स्यात्तर्हि पठयतीत्यादौ—उपधा-
त्वनिमित्तकवृद्धौ कर्तव्यायां टिलोपस्य स्थानिवत्त्वनिषेधेन वृद्धिरा-
प्येत । अतस्तस्य—उपधात्वनिमित्तकप्रत्ययविधौ न स्थानिवदित्यर्थो
ग्राह्यः । तथा च—पठयतीत्यादौ तन्निमित्तकप्रत्ययविध्यभावाच्च तस्य
स्थानिवत्त्वनिषेधापत्तिरिति भावः ।

उद्घोते—अत्र मानमाह—अत एवेति । तस्य तादृशार्थकरणा-
देवेत्यर्थः । अन्यथा—चङ्परह्रस्वस्याप्युपधात्वनिमित्तकत्वात्तैर्नान्नापि
निषेधसिद्धेः चङ्परनिर्हासग्रहणं व्यर्थमिति भावः । तस्य यथाश्रुता-
र्थाशयेन ; कार्यनिमित्तमुपधाविशेषणम्, अत एव चङ्परह्रस्वे स्थानि-
वत्त्वनिषेधसार्थक्यमित्याशयेन चाह—ननूपधात्वे इति । निषे-
धेऽपि—निषेधेनोपधात्वेऽपि । तस्य—स्थानिवत्त्वस्य । तथा च—
प्रत्ययविधाविति व्यर्थमित्याशयः । औचित्यादिति—एवञ्चाङ्गस्य
णिदादिपरत्वस्य सत्त्वेन, उपधात्वे स्थानिवत्त्वनिषेधादुपधात्वेन च
पठयतीत्यादौ वृद्ध्यापत्तिः, अवीवददित्यत्र च ह्रस्वोपपत्तेस्तत्र निषे-
धस्य वैयर्थ्यञ्चेति प्रत्ययविधावित्यावश्यकमेवेति भावः । कार्य-
निमित्तस्योपधाविशेषणत्वमभ्युपेत्यापि तत्र विधावित्यध्याहारेणाह—
उपधात्वेति ।

(इति चङ्परनिर्हासोदाहरणनिरूपणम्)

(अथ कुत्वोदाहरणनिरूपणम्)

कुत्वे चोपसंख्यानं कर्तव्यम् । अर्चयतेर्मर्कः ।
मर्चयतेर्मर्कः ॥

(उद्घोतः) अर्क इति । कर्मणि षञ् । चञोरिति कुत्वमिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—कर्तव्यमिति—अन्यथा णिलोपस्य
स्थानिवत्त्वात्कुत्वं न स्यादिति भावः । अर्कः—उर्यः । मर्कः—वानरः ।

(उपसंख्यानसाधकभाष्यम्)

नैतद् घञन्तम् । औणादिक एष कशब्दस्तस्मि-
न्नाष्टमिकं कुत्वम् ॥

(उद्घोतः) नैतद् घञन्तमिति ॥ परचः प्रसङ्गादित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—नैतदिति—न कर्तव्यम्, यत
इत्यादिः । औणादिक इति—किन्त्वत्रेत्यादिः । आष्टमिकं—‘चोः
कुरि’त्याष्टमिकम् ।

(उपसंख्यानसाधकभाष्यम्)

एतदपि णिचा व्यवहितत्वान्न प्राप्नोति ॥

(उद्घोतः) एतदपीति । एवं च कुत्वे श्लेषावश्यकमिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एतदपीति—आष्टमिकमपीत्यर्थः ।
कर्तव्यम्, यत इत्यादिः ।

(४१७ आषेपवार्तिकम् ॥ ३ ॥)

॥ * ॥ पूर्वत्रासिद्धे च ॥ * ॥

(भाष्यम्)

पूर्वत्रासिद्धे च न स्थानिवदिति वक्तव्यम् ॥

(उद्द्योतः) वस्तुतस्तदनावश्यकमित्याह—पूर्वत्रासिद्धे इति ।
अचः परस्मिन्नित्येतद्दृष्ट्या त्रिपाद्या असिद्धत्वेन न्यायसिद्धानुवादोऽ-
यम् । तत्फलं त्वतिदेशान्तराणां वतिषट्तितानामन्तादिवदित्यादीनां
त्रिपाद्यां प्रवृत्तिबोधनम् । तेनामी, क्षीरपेणेत्यादौ तत्सिद्धिरिति दिक् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पूर्वत्रेति—न कर्तव्यम्, यत इत्यादिः ।
इह सत्रे 'जश्वाध्व' इत्येव सिद्धे विधिग्रहणं द्वन्द्वाश्रयेण विध्यन्तरोप-
सङ्ग्रहार्थम् । तद्व्युत्पादनार्थञ्च 'क्लिगि'त्यादि वार्त्तिकमिति निष्कर्षः ।
तत्र च—किञ्च परनिर्हातोपधात्वानामेव ग्रहणमावश्यकम्; लुक्
ईकारप्रसङ्गेण गतार्थत्वात्, कुत्वस्य च पूर्वत्रासिद्धीपत्वेन तत्र प्रकृत-
वार्त्तिकेनैव निषेधादित्याशयः ।

उद्द्योते—तत्—कुत्वे इत्येतत् । तत्सिद्धिः—प्रगृह्यसंज्ञाण-
त्वादिसिद्धिः ।

(भाष्यम्)

किं प्रयोजनम् ? ।

(४१८ प्रयोजनवार्त्तिकम् ॥ ४ ॥)

॥ * ॥ प्रयोजनं कसलोपः सलोपे ॥ * ॥

(भाष्यम्)

कसलोपः सलोपे प्रयोजनम् । अदुग्ध अदुग्धाः ।
'लुग्वा दुहदिहलिहगुहामात्मनेपदे दन्त्ये' इति लुग्ग्रहणं
न कर्तव्यं भवति ॥

(प्रदीपः) कसलोप इति । अदुग्धार्थं लुग्ग्वचनं कर्तव्यमेव ।
तदर्थं—लुग्ग्रहणं नेति च्छेदं कुर्वन्ति । कर्तव्यं भवतीत्युत्तरम् ।
अवश्यकार्यमित्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) अदुग्धेति । कसस्यान्यलोपे झलो झलोति
सलोपे तदीयाल्लोपस्य स्थानिवत्त्वं न ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—लुग्ग्रहणं न कर्तव्यं भवतीति—
यदि—'लुग्वा दुहे'ति सत्रे 'घोर्लोपो लेटि वे'ति सूत्रात् लोपपदानु-
वृत्तिरेव क्रियेत, न तु लुग्ग्रहणम्; तर्हि—अलोऽन्यपरिभाषासह-
कृतेन तेन कसाकारस्यैव लोपे 'झलो झलो'ति सलोपे कर्तव्ये तस्य
स्थानिवत्त्वेन झलपरत्वाभावात्तस्य लोपो न सिद्धयेदिति तत्र लुग्ग्र-
हणं कर्तव्यम् । कृते तु तस्मिन् तत्सामर्थ्यात्तेन कसस्यैव लोपो न तु
तदकारस्येतीष्टसिद्धिः । पूर्वत्रासिद्धौ स्थानिवत्त्वनिषेधाङ्गीकारे तु
तस्य स्थानिवत्त्वासम्भवात्तत्र लुग्ग्रहणं न कर्तव्यमिति भावः ।

उद्द्योते—'कसलोपः सलोपे प्रयोजनमि'ति भाष्यं व्याचष्टे—
कसस्यान्यलोपे इति । कृते इति शेषः । सलोपे इति—कर्तव्ये
इति शेषः । तदीयेति—कससम्बन्धीत्यर्थः । स्थानिवत्त्वं नेति—'इति
प्रयोजनमित्यर्थः' इति शेषः ।

(४१९ प्रयोजनवार्त्तिकम् ॥ ५ ॥)

॥ * ॥ दध आकारलोप आदिचतुर्थत्वे ॥ * ॥

(भाष्यम्)

दध आकारलोप आदिचतुर्थत्वे प्रयोजनम् । धत्से
धदुध्वे धदुध्वमिति 'दधस्तथोश्च' इति चकारो न
कर्तव्यो भवति ॥

(प्रदीपः) चकारो न कर्तव्य इति । झषन्तत्वात् पूर्वैरेव
सिद्धत्वात् ॥

(उद्द्योतः) चतुर्थत्वे इति । भष्भावे इत्यर्थः ॥ चकार इति ।
स्वधोरित्यनुकर्षणार्थं इत्यर्थः ॥ पूर्वैरेवेति । एकाचोवश इत्यनेनेत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—आकारलोपे इति—कृते इति शेषः ।
आदिचतुर्थत्वे प्रयोजनमिति—तस्यादेर्दस्य भष्भावे कर्तव्ये—
आकारलोपस्य स्थानिवत्त्वनिषेधः प्रयोजनमित्यर्थः ।

(४२० प्रयोजनवार्त्तिकम् ॥ ६ ॥)

॥ * ॥ हलो यमां यमि लोपे ॥ * ॥

(भाष्यम्)

हलो यमां यमि लोपे प्रयोजनम् । आदित्यः ।
'हलो यमां यमि लोपः' सिद्धो भवति ॥

(तत्त्वालोकः) लोपे प्रयोजनम्—लोपे कर्तव्येऽकारलोपस्य
स्थानिवत्त्वनिषेधः प्रयोजनम् । अन्यथा तस्य स्थानिवत्त्वेन व्यवधा-
नात् पूर्व्यकारलोपो न स्यादिति भावः ।

(४२१ प्रयोजनवार्त्तिकम् ॥ ७ ॥)

॥ * ॥ अल्लोपणिलोपौ संयोगान्तलोप-
प्रभृतिषु ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अल्लोपणिलोपौ संयोगान्तलोपप्रभृतिषु प्रयोजनम् ।
पापच्यतेः पापक्तिः । यायज्यतेर्यायष्टिः । पाचयतेः पाक्तिः ।
याजयतेर्याष्टिः ।

(प्रदीपः) पापक्तिरिति । क्तिच् । संयोगान्तलोपादयः पदान्तविधौ
स्थानिवत्त्वनिषेधादिसिद्धा इति भाष्ये नोदाहृताः । स्कन्दयतेः स्कन् ,
काष्ठं तक्षयतीति काष्ठत्क् । संयोगादिलोपल्लवत्वेऽपि वचना-
त्संयोगादिलोपे स्थानिवत्त्वात्तदभावात्तत्र संयोगान्तलोपः । दोह्य-
तेर्धौक् । लेह्यतेर्लेट् । उणादीनामव्युत्पन्नत्वात् कियोर्योरित्यत्र
दीर्घाभावः ॥

(उद्द्योतः) ननु संयोगान्तलोपप्रभृतिषु इत्युक्त्वा तं विहाय
कुत्वाबुदाहरणदाने बीजाभावोऽत आह—संयोगान्तेति । पदा-
न्तेति । चिन्त्यमेतत् । पदचरमावयव एव तन्निषेधात् परपदस्था-
जादेशस्यैव तेन स्थानिवत्त्वनिषेधाच्चेति ॥ तदुदाहरणानि दर्शयति—
स्कन्दयतेरित्यादिना । काष्ठतमिति । न च काष्ठशगेव नास्ति,
कुतः काष्ठशक्त्वातेति परेऽश्नेति सूत्रस्थभाष्याद् एषामनभिधान-
मिति वाच्यम् । यत्र संयोगादिलोपप्रसक्तस्तद्विषयत्वेनानभिधान-
स्यादोषात् ॥ नन्वत्र संयोगादिलोपः प्राप्नोति । न च तत्र पदान्त-
विधित्वमिति न तेन सिद्धिरत आह—संयोगादिलोपेति ॥ केचित्तु
एतद्भाष्यप्रामाण्यादेषां प्रयोगाणामनभिधानमेवेत्याहुः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्रभृतिष्विति—कर्तव्येषु स्थानिवन्मा
भूतामित्येति शेषः ।

प्रदीपे—तदभावात्—संयोगादिलोपाभावात् । अत्र—काष्ठत-
मित्यत्र । ननु 'पूर्वत्रासिद्धे न स्थानिवदित्यङ्गीकारे कियोर्योरित्यत्र
'हलि चे'ति दीर्घाप्तिरित्यत आह—उणादीनामिति । एवञ्च—
रेफान्तधातुत्वाभावात् तत्र तेन दीर्घ इति भावः ।

उद्द्योते—आदिना—वत्परिग्रहः । तदुदाहरणानि—संयो-
गान्तलोपप्रभृत्युदाहरणानि । तद्विषयत्वेनानभिधानस्येति—अत्र—

अनभिधानस्य तद्विषयत्वेनेत्यन्वयः । अदोषादिति—काष्ठतगित्यत्र ह्यलोपस्य स्थानिवत्त्वान्न संयोगादिलोपप्रसक्तिरित्याशयः । अत्र—काष्ठतगित्यत्र । न च तत्र—नहि संयोगादिलोपे । तेन—पदान्त-विधावित्यनेन । एतद्भाष्येति—तदुक्तोदाहरणकथनपरभाष्येत्यर्थः । एषाम्—काष्ठतगित्यादीनाम् ।

(४२२ प्रयोजनवार्तिकम् ॥ ८ ॥)

॥ * ॥ द्विर्वचनादीनि च ॥ * ॥

(भाष्यम्)

द्विर्वचनादीनि च न पठितव्यानि भवन्ति । पूर्व-त्रासिद्धेनैव सिद्धानि भवन्ति ॥

किमविशेषेण ? ।

नेत्याह ।

(तत्त्वालोकः) पूर्वत्रासिद्धेनैवेति—‘पूर्वत्रासिद्धे चे’ति वचने-नैवेत्यर्थः । यत इत्यादिः । अविशेषेणेति—तानि न पठितव्यानि भवन्तीति शेषः । अत्र ‘अशेषेण’ इति पाठो युक्तः ।

(शेषवार्तिकखण्डम् ॥ ८ ॥)

॥ * ॥ वरेयलोपस्वरवर्जम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

वरेयलोपं स्वरं च वर्जयित्वा ॥

(उद्घोतः) भाष्ये—वरेयलोपं स्वरमिति । सवर्णानुस्वार-दीर्घादयः साहचर्यात् त्रैपादिका एव गृह्यन्ते इति भावः ॥ नन्वेवं यङन्ताणि जन्तप्रकृतिकण्यन्ताद्वा चिणि अशंशामि अशामीत्यादौ दीर्घो न स्यात्, णिलोपाहोपयोः स्थानिवत्त्वादिति चेन्न । गेणिच्यु-पसङ्ख्यानादशामीत्यस्य सिद्धेः । अशंशामीति तु यङ्लुगन्ता-णिचि भविष्यति । न हि यङ्यङ्लुकोः स्वरे रूपे वा विशेषः । ग्राहितमित्यादौ विहितविशेषणाश्रयणात् दीर्घ इति दिक् ॥ अन्ये तु तृतीयषष्ठाध्यायस्थभाष्यप्रामाण्यादत्र दीर्घमप्युपलक्षयन्ति । एतच्च तत्रैव निरूपयिष्यामः ॥

(तत्त्वालोकः) उद्घोते—एवम्—उज्यंकोटौ दीर्घस्याग्रहणे । न च ‘चिणमुलोरिति’ सृजे दीर्घग्रहणसामर्थ्यात् स्थानिवत्त्वबाधः, ‘अहिडि, अहीडि’ इत्यनयोः सिद्धयर्थन्तस्यावश्यकत्वात् । अन्यथा-ह्रस्वविकल्पे ‘अहेडि’ इत्यापद्येत । नन्वेवमपि यङन्ते न सिद्धयेदित्यत आह—न हीति । स्रजकारमतेनाह—ग्राहितमित्यादाविति । अत्र-उज्यंकोटौ ।

(४२३ प्रतिप्रसववार्तिकम् ॥ ९ ॥)

॥ * ॥ तस्य दोषः संयोगादिलोपलत्वण-
त्वेषु ॥ * ॥

(भाष्यम्)

तस्यैतस्य लक्षणस्य दोषः संयोगादिलोपलत्व-
णत्वेषु ॥

(तत्त्वालोकः) एतस्य—‘पूर्वत्रासिद्धे चे’त्यस्य । दोषः—
अतिप्रसक्तिः । तस्मात्तत्र स्थानिवत्त्वव्यतिरिक्तप्रसवः कर्तव्य इति भावः ।

(उदाहरणभाष्यम्)

संयोगादिलोपे—काव्यर्थम् वास्यर्थम् । ‘स्कोः संयो-
गाद्योरन्ते च’ इति लोपः प्राप्नोति ॥

(उद्घोतः) भाष्ये काव्यर्थमिति । न च स्कोरिति घञे झलग्रहणापकर्षेण झलन्तसंयोगस्यैव ग्रहणात् प्रकृते न दोष इति वाच्यम् । झलो लोपः संयोगान्तलोप इत्याष्टमिकभाष्येण संयोगा-
दिलोपे तदसंबन्धबोधनात् । त्रिपाद्यां बहिरङ्गासिद्धत्वाप्रवृत्तेश्चेति भाष्याभिप्रायः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—वास्यर्थमिति—अत्र संयोगादिलोपे कर्तव्ये यणः स्थानिवत्त्वस्य ‘पूर्वत्रासिद्धे चे’त्यनेन निषेधादिति भावः । तस्य प्रतिप्रसवे तु संयोगादिलोपो न भवतीत्याशयः ।

उद्घोते—झलग्रहणेति—‘झलो झली’ति सूत्रादिति भावः ।
ग्रहणादिति—बहिरङ्गतया यणोऽसिद्धत्वाच्चेति शेषः । न दोष इति—तथा चात्र संयोगादिग्रहणं व्यर्थमिति भावः । तदिति—
झलग्रहणेत्यर्थः । भाष्याभिप्राय इति—एवञ्चात्र—संयोगादिग्रहण-
मावश्यकमेवेति भावः ।

(उदाहरणभाष्यम्)

लत्वम्—निगार्यते निगात्यते । ‘अचि विभाषा’
इति लत्वं न प्राप्नोति ॥

(उद्घोतः) निगात्यत इति । नन्वत्रान्तरङ्गत्वादेव लत्वं सिध्यतीति वाच्यम् । सपादसप्ताध्यायीस्थकार्यप्रवृत्तियोग्यतया तद-
प्रवृत्तेः । त्रिपाद्यां तत्परिभाषाऽप्रवृत्तेश्च । न च प्रत्ययलक्षणम्, अस्वि-
थित्वात् । प्रत्ययलक्षणसूत्रस्य नियमार्थताया एव भाष्यसंमतत्वात् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—निगात्यते इति—अत्र लत्वे कर्तव्ये णिलोपस्य स्थानिवत्त्वस्य ‘पूर्वत्रासिद्धे चे’त्यनेन निषेधादित्याशयः । तस्य प्रतिप्रसवे तु लत्वं सिद्ध्यतीति भावः ।

उद्घोते—लत्वमिति—णिलोपात्पूर्वमिति शेषः । एवञ्चात्र लत्व-
ग्रहणं व्यर्थमिति भावः । तदिति—लत्वेत्यर्थः । ‘पूर्वत्रासिद्धमि’ति
शास्त्रबलादित्याशयः तदिति—अन्तरङ्गेत्यर्थः । संमतत्वादिति—
एवञ्चेतरव्यावृत्तिमात्रफलकं प्रत्ययलक्षणसूत्रम्, तत्तत्कार्याणि तु
स्थानिवत्त्वज्ञेनैव निर्वाह्याणीति प्रकृते लत्वं णिलोपस्य स्थानिवत्त्वज्ञेनैव
साधनीयम्, स च ‘पूर्वत्रासिद्धे चे’ति निषिद्ध इति तस्य प्रतिप्रसवार्थ-
मत्र लत्वग्रहणमावश्यकमेवेत्याशयः ।

(उदाहरणभाष्यम्)

णत्वम्—माषवपनी व्रीहिवपनी । ‘प्रातिपदि-
कान्तस्य’ इति णत्वं प्राप्नोति ॥ न पदान्तद्विर्वचनम् ॥

(प्रदीपः) माषवपनीति । समासान्तस्य नकारस्य णत्वं
विधीयमानमल्लोपस्य स्थानिवत्त्वनिषेधाद् ङीडुत्पत्तेः प्राक् समास-
विधानात् प्राप्नोति ॥ ५५ ॥

(उद्घोतः) ननु स्थानिवत्त्वनिषेधेऽपि माषशब्दस्य वपनी-
शब्देन समासे समासान्तो नकारो नेति णत्वं न स्यादत आह—ङीडु-
स्पत्तेरिति । [सुडुत्पत्तेरप्युपलक्षणम्] गतिकारकोपपदानां कृद्भि-
रिति वचनादिति भावः । न च बहिरङ्गासिद्धत्वेनेदं सिद्धम् ।
त्रिपाद्यां तदप्रवृत्तेरिति दिक् ॥ ५८ ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—निषेधादिति—‘पूर्वत्रासिद्धे चे’त्यने-
नेति भावः । प्राप्नोतीति—तस्य प्रतिप्रसवे तु णत्वं न भवतीत्याशयः ।

उद्द्योते—णत्वं न स्यादिति—एवञ्चात्र णत्वग्रहणं व्यर्थमिति भावः । भाव इति—यथा च—होतृत्वं प्राक्समासे ङोपि अङ्गोपे नस्य समासरूपप्रातिपदिकान्तत्वाण्णत्वं प्राप्नोतीत्यत्र णत्वग्रहण-मावश्यकमेवेति भावः ।

(५३ अतिदेशसूत्रम् ॥ १ । १ । ८ आ. ४ ॥)

द्विर्वचनेऽचि ॥ १ । १ । ५९ ॥

(प्रदीपः) द्विर्वचने ॥ ५९ ॥ अचः परस्मिन्नित्यत्र योऽनादिष्टादचः पूर्वं इति स्थितम् । साचकस्य च द्विर्वचनमिति पूर्वविधित्वाभावादप्राप्तं स्थानिवत्त्वं विधीयते । अथापि निमित्तात् पूर्वमित्यस्मिन् पक्षे प्राप्तिः स्यात् । तथापि न पदान्तद्विर्वचनेति प्रतिषेधप्रसङ्गादिदं वचनम् ॥

(उद्द्योतः) द्विर्वचनेऽचि ॥ ५९ ॥ अथापीति । प्रौढिवादोऽयम्, तत्पक्षस्यास्थितत्वात् । नपदान्तद्वये आष्टमिकद्वित्वस्यैव ग्रहणाच्च ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—ननु 'अचः परस्मिन्' इति वचनेनैव स्थानिवत्त्वस्य सिद्धत्वात् किमर्थमिदं वचनमित्यत आह—अच इति । पूर्वविधित्वाभावात्—पूर्वमात्रविधित्वाभावात् । अप्राप्तं स्थानिवत्त्वमिति—तन्नेत्यादिः । अनेन वचनेनेति शेषः । प्राप्तिः स्यादिति—तेन स्थानिवत्त्वस्येत्यादिः ।

उद्द्योते—तत्पक्षस्य—निमित्तात्पूर्वमित्यस्य पक्षस्य ।

(इष्टानुपपत्तिपरिहाराधिकरणम्)

(४२४ (१) आक्षेपसाधकवार्तिकप्रथमखण्डम् ॥)

॥ * ॥ आदेशो स्थानिवदनुदेशात्तद्वतो

द्विर्वचनम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

आदेशो स्थानिवदनुदेशात् । तद्वतः ।

किंवतः ? ।

आदेशवतः । द्विर्वचनं प्राप्नोति ॥

(प्रत्याक्षेपभाष्यम्)

तत्र को दोषः ? ।

(४२४ (२) आक्षेपवार्तिकद्वितीयखण्डम् ॥ १ ॥)

॥ * ॥ तत्राभ्यासरूपम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

तत्राभ्यासरूपं न सिद्ध्यति । चक्रतुश्चकुरिति ॥

(प्रदीपः) आदेश इति । कार्यातिदेश इति पूर्वः पक्षः ॥ चक्रतुरित्यत्र यणादेशे कृते एकाचो विधीयमानं द्विर्वचनमन्यत्वाद्द्राप्तमिति स्थानिवत्त्वाद् यण्युक्तस्यैव प्राप्नोति ॥

(उद्द्योतः) यण्युक्तस्यैवेति । यद्यपि स्थानिवत्त्वे द्विर्वचनं नित्यं तथापि यणपि नित्यं इति परत्वात्स स्यादिति भावः । इदमेवाभिप्रेत्य भाष्येऽभ्यासरूपं न सिद्ध्यतीत्येतावदेवोक्तम्, न तु निन्यतुरित्यादावियङ् उत्तरखण्डे श्रवणं स्यादित्यापादितम्, तस्यानित्यत्वेन ततः पूर्वं द्वित्वस्यैव प्रवृत्तेरिति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तत्र—आदेशवतो द्विर्वचने । अभ्यासरूपम्—अभ्यासेऽचः श्रवणम् ।

उद्द्योते—तस्यानित्यत्वेन—द्वित्वे कृतेऽनेकाचत्वसम्पत्त्या यणा बाधादप्राप्त्येयङोऽनित्यत्वेन । ततः—इयङः । इतीति—बोध्यमिति शेषः ।

(४२५ समाधानवार्तिकम् ॥ २ ॥)

॥ * ॥ अजग्रहणं तु ज्ञापकं रूपस्थानिव-

द्भावस्य ॥ * ॥

(भाष्यम्)

यद्ययमजग्रहणं करोति तज् ज्ञापयत्याचार्यः—रूपं स्थानिवद्भवतीति ॥

कथं कृत्वा ज्ञापकम् ? ।

अजग्रहणस्यैतत्प्रयोजनम्—इह मा भूत्—जेघ्रीयते देध्मीयते । यदि च रूपं स्थानिवद्भवति, ततोऽजग्रहणमर्थवद्भवति । अथ हि कार्यम्, नाऽर्थोऽजग्रहणेन । भवत्येवाऽत्र द्विर्वचनम् ॥

(प्रदीपः) अथ हीति । कार्यातिदेशे हि घ्रीयतीति भाव्यमेव द्विर्वचनेनेति किमजग्रहणेन ॥ नन्वजग्रहणस्य प्रयोजनं—भसेः कसौ घसिभसोर्हलीत्युपधालोपे कृते द्विर्वचनं मा भूदिति । नैतदस्ति । सत्यतः वा द्विर्वचने स्वानिति श्रुतौ विशेषाभावात् । छान्दसश्चैवोपधालोपः, छन्दसि च दृष्टानुविधिः । रूपस्थानिवत्त्वे च निन्यतुरित्यत्र पूर्वमियङादेशे कृते स्थानिरूपातिदेशाद् नीनीति द्विर्वचने **पुरनेकाच** इति यणा बाधितत्वात्पुनरियङ् न प्रवर्तते ॥

(उद्द्योतः) दुर्लक्ष्योऽपि विशेषः सूक्ष्मदृशं प्रति दुर्वारोऽत आह—छान्दसश्चैवेति । एवं च दातिप्रियाणीतिवद्वित्वाभाव इति भावः । अत्रोपधालोपस्य छान्दसत्वं वदता कसौलौकिकत्वमभ्युपेतम् ॥ ननु सिद्धान्ते द्वित्वनिमित्तेऽचीत्यर्थस्तदाऽचीति किमर्थम् । अरिरिषतीत्यादिसिद्धये कार्यमनुभवतः कार्यिणो निमित्तत्वाना श्रयणेनात्रापि **नटभार्यावद्भयजनानि** इति षाष्ठभाष्यरीत्या द्वितीयाजवधिकस्य घ्रीय् इत्यस्यैव द्वित्वप्राप्त्या यङः कार्यत्वेन द्वित्वनिमित्तत्वाभावात्, कथं तन्निमित्तादेशे स्थानिवत्त्वप्रसक्तिरिति चेन्न । द्वितीयहल्पर्यन्तस्यैव द्वित्वमिति मते तत्सत्त्वात् । अत एव प्रातिशाख्ये उक्तम्—**स्वरान्तरे व्यञ्जनान्युत्तरस्येति ॥** अरिरिषतीत्यादौ रि इत्यस्य द्वित्वेऽपि इकारस्य सनवयवतया सनो द्वित्वानुभवेन तन्निमित्तत्वाभावादिति दिक् ॥ षाष्ठभाष्यरीत्या त्वधिजगे इति व्यावर्त्य बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—यद्ययमिति—नैष दोषः, यतः प्रकृतसूत्रे इत्यादिः । **अजग्रहणस्येति**—यत इत्यादिः । **इहेति**—स्थानिवत्त्वमिति शेषः । **अर्थवद्भवतीति**—अजग्रहणाभावे हि यङोऽपि द्वित्वनिमित्तत्वात्तस्मिन् परे घ्रीयन्तादेः प्रात्वादिरूपातिदेशापत्त्या जघ्रीयते इत्याद्यनिष्ठरूपापत्तिः । **अजग्रहणस्येति** तु—यङोऽच्त्वाभावात् तदापत्तिरित्यजग्रहणमर्थवद्भवतीत्याशयः । **नार्थ इति**—उदेत्यादिः । **भवत्येवेति**—यत इत्यादिः । **अज**—जेघ्रीयते इत्यादौ ।

प्रदीपे—**श्रुतौ**—पकारद्वयश्रवणे । **छान्दसश्चैवेति**—'घसिभसोर्हली चे'ति सूत्रे 'तनिपत्योश्छन्दसी'ति सूत्राच्छन्दसीत्यस्यानुवृत्तेरिति भावः । रूपातिदेशज्ञापनस्य फलमाह—**रूपस्थानीति** । **पूर्वम्**—द्विर्वचनात्पूर्वम् ।

उद्भूते—दुर्लभ्योऽपीति—नन्वित्यादिः । वदता—कैयटेन ।
अत्र हेतुमाह—अरिरीत्यादि—भावादित्यन्त—ग्रन्थेन । अत्रापि—
जेध्रीयते इत्यादावपि । कथमिति—तथा चाज्ग्रहणाभावे इत्यादिः ।
तन्निमित्तादेशे यद्धनिमित्तके 'ई प्राध्मेरि'तीत्यादेशे । तत्सत्त्वात्—
यद्धि द्वित्वनिमित्तत्वसत्त्वात् । एवञ्चात्र मते—जेध्रीयते इत्याद्यज्ग्रह-
णस्य प्रत्युदाहरणमिति भावः । अत्र मानमाह—अत एवेति ।
तन्मतसत्त्वादेवेत्यर्थः । स्वरान्तरासत्त्वे तु पूर्वस्यैव तानीति भावः ।
अत्र मते आह—अरिरीति । ननु षाष्ठभाष्यरीत्याऽज्ग्रहणस्य किं
प्रत्युदाहरणमित्यत आह—षाष्ठेति ।

(४२६ समाधानबाधकाक्षेपवार्तिकम् ॥ ३ ॥)

॥ * ॥ तत्र गाड्प्रतिषेधः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

तत्र गाडः प्रतिषेधो वक्तव्यः । अधिजगे । इवर्णा-
भ्यासता प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) अधिजग इति । कृते एशादेशे गाडिति प्राक्या-
श्रयेण बोध्यम् । लकारस्यानुबन्धत्वादिकारस्य गाड् भवत्यजादेशः ॥

(उद्भूतः) ननु लिटि विधीयमानस्य गाडः कथमच्यादे-
शत्वमत आह—कृते इति ॥ लकारस्येति । प्रकृतसूत्रे प्रयोगे
नेवत्यस्यैव स्थानित्वेन ग्रहणमचः परस्मिन्निति वदिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तत्र—रूपातिदेशे । इवर्णेति—
अन्यथेत्यादिः ।

प्रदीपे—पुंशादेशे—'लिटस्तश्चयोरेशिरेच' इत्येसादेशे ।

(समाधानसाधकभाष्यम्)

न वक्तव्यः । 'गाड्लिटि' इति द्विलकारको निर्देशः ।
लिटि लकारादाविति ॥

(उद्भूतः) भाष्ये—द्विलकारक इति । एवं चाचि नाय-
मिति भावः ॥ एवं च इदमज्ग्रहणव्यावर्त्यमिति स्पष्टमेवोक्तमिति
बोध्यम् ॥ न च सिद्धान्ते आर्धधातुके लिटीत्यादीनां तत्र विषय-
सप्तमीत्वेनानैमित्तिकत्वात् तत्र दोष इति वाच्यम् । विषयसप्तमीत्वेऽपि
बुद्धिकृतनिमित्तत्वस्य दुर्बलत्वेन सनिमित्तकत्वमस्येवेति भाष्याशयात् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—गाडिति—यत इत्यादिः ।

उद्भूते—एवञ्च—लावस्थायां गाडादेशे च । अयम्—गाडा-
देशः । एवञ्च—गाडादेशस्याजनिमित्तकत्वाभावे च । इदम्—
अधिजगे इति । स्पष्टमेवेति—भाष्यकृतेति शेषः । तत्र—'गाड्-
लिटि'त्यत्र । अनैमित्तिकत्वादिति—गाडादेशस्येत्यादिः । दोषः—
स्थानिवत्त्वप्रसक्तिः । बुद्धिकृतेति—तद्भावभावित्वेनेव तद्बुद्धिभाव-
भावितामात्रकृतेत्यर्थः । गाडादेशे सूत्रोपातलिङ्बुद्धिभाव एव निमित्त-
मित्यस्याजनिमित्तकत्वाभावः । सर्वत्रैव चात्र शास्त्रे बुद्धिकृतमेव
निमित्तत्वात्प्राश्रयणीयमित्यत्रेदमेवाचीति लिङ्गम् । अन्यथाऽस्याधिजगे
इति व्यावर्त्यं न स्यादिति भावः ।

(४२७ आक्षेपान्तरवार्तिकम् ॥ ४ ॥)

(भाष्यम्)

॥*॥ कृत्येजन्तदिवादिनामधातुष्वभ्या-
सरूपम् ॥*॥

कृत्येजन्तदिवादिनामधातुष्वभ्यासरूपं न सिद्ध्यति ॥

कृति—अचिकीर्तित—कृति ॥

एजन्त—जग्ले मग्ले—एजन्त ॥

दिवादि—दुद्यूषति सुस्यूपति—दिवादि ॥

नामधातु—भवनमिच्छति भवनीयति, भवनीयतेः
सन् विभवनीयिषति ॥

(प्रदीपः) कृत्येजन्तेति । अचि योऽजादेशः स द्विवचने
कर्तव्ये स्थानिवदिति सूत्रार्थमाश्रित्यैतदुच्यते ॥ जग्ल इति । शित्स-
द्वेष्टे आत्त्वमित्यत्र पक्षेऽयं दोषः ॥

(उद्भूतः) अत्र पञ्च पक्षाः—अचि योऽजादेशः स द्वित्वे
कार्ये स्थानिवदित्येकः, अजादौ प्रत्यये योऽजादेशः स द्वित्वे स्थानिव-
दिति द्वितीयः, द्विवचनशब्दस्याधिकरणस्युद्भूतत्वादर्शआद्यजन्तत्वाद्वा
द्वित्वनिमित्तेऽचीत्यादीति तृतीयः, द्वित्वनिमित्तेऽचि अच आदेशनिषेध
इति चतुर्थः, द्वित्वनिमित्तेऽचि योऽजादेशः स स्थानिवत्, न भवति वा,
द्वित्वे कार्ये इति पञ्चमः ॥ तत्राद्ये दोषोद्भावनमित्याह—अचीति ।
कृतेरुपधायायाश्चेतीत्वम् । तस्य च णिनिमित्ततयाऽच्यादेशता, अज्ञा-
क्षिप्ते प्रत्यये तद्विधानात् ॥ ननु आत्वं कथमच्यादेशोऽनैमित्तिकत्वा-
दत आह—शित्सदृश इति । शिदिति तत्पुरुषः । इत्संज्ञकशकारादि-
प्रत्ययभिन्नप्रत्यय इत्यर्थः ॥ अन्तरङ्गत्वात्तिवादिषु एशि च कृते आत्त्व-
मिति भावः ॥ दिवेः सनि सनीवन्तेतीडभावपक्षे हलन्ताच्चेति
कित्वे च्छोरित्युठि यणि सन्यङोरिति द्वित्वे रूपम् ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—अत्र सूत्रे—'स्थानिवदादेशः' इत्यस्य,
'अचः परस्मिन्नि'त्यस्य चानुवृत्तेराह—अचीत्यादि । आत्त्वम्—
'आदेच उपदेशेऽशित्ती'त्यात्वम् ।

उद्भूते—अत्र—प्रकृतसूत्रे । द्विवचनाक्षिप्तः प्रत्ययोऽचीत्यनेन
विशेष्यते इत्याशयेनाह—अजादाविति । तस्य द्वित्वे प्रसिद्धत्वा-
दाह—अर्श इति । आदिना—योऽजादेश इत्यादिपरिग्रहः । अत्र
सूत्रे 'स्थानिवदि'ति नानुवर्तते, किन्तु 'न पदान्ते'ति सूत्रात् नेत्ये-
वेत्याशयेनाह—निषेध इति । उभयमनुवर्तते इत्याशयेनाह—
स्थानिवत्, न भवति वेति । अत्र पक्षे द्विवचनशब्दस्य तन्त्रेणो-
भयत्र सम्बन्धः । तत्र—तेषां मध्ये । ननूपादानमन्तरा कथन्तस्य
णिनिमित्तकत्वमित्यत आह—अङ्गेति । नन्वेत् शिदेव, न तु तत्सदृश
इत्यत आह—शिदिति । तत्पुरुषः—कर्मधारयः । इत्संज्ञेति—
तथा चाशित्तीत्यस्येत्यादिः । रूपम्—दुद्यूषतीति रूपम् ।

(पञ्चान्तरेण समाधानभाष्यम्)

एवं तर्हि प्रत्यय इति वक्ष्यामि ॥

(४२८ द्वितीयपञ्चदूषणवार्तिकम् ॥ ५ ॥)

॥*॥ प्रत्यय इति चेत् कृत्येजन्तनामधातु-

ष्वभ्यासरूपम् ॥*॥

(भाष्यम्)

प्रत्यय इति चेत् कृत्येजन्तनामधातुष्वभ्यासरूपं
न सिद्ध्यति । दिवादय एके परिहृताः ॥

(उद्भूतः) द्वितीयं निराकरोति—भाष्ये—प्रत्यय इति
चेदिति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—चेदिति—यदीत्यर्थः । तर्हीति शेषः ।
एवमग्रेऽपि । अजादिप्रत्ययनिमित्तकाजादेशस्य सत्त्वादाह—न
सिद्ध्यतीति । तस्यासत्त्वादाह—परिहृता इति ।

(तृतीयपक्षाङ्गीकारे समाधानभाष्यम्)

एवं तर्हि—द्विर्वचननिमित्ते अन्यजादेशः स्थानिवद्—इति वक्ष्यामि ॥

(प्रदीपः) द्विर्वचननिमित्त इति । अस्मिन् पक्षे जगल इत्य-परिहृतम् । उत्तरत्र तु परिहरिष्यते ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—कृतिदिवादिनामधातुष्वजादेशनिमित्तभूतेऽचि द्विर्वचननिमित्तत्वस्यासत्त्वात्तेषाम्परिहारेऽपि, एजन्ते तत्र तस्य सत्त्वादाह—जगले इतीति ।

(तृतीयपक्षे दूषणभाष्यम्)

स तर्हि निमित्तशब्द उपादेयः । न ह्यन्तरेण निमित्त-शब्दं निमित्तार्थो गम्यते ॥

(समाधानभाष्यम्)

अन्तरेणापि निमित्तशब्दं निमित्तार्थो गम्यते । तद्यथा—‘दधिन्नपुसं प्रत्यक्षो ज्वरः’ ज्वरनिमित्तमिति गम्यते ॥ ‘नड्वल्लोदकं पादरोगः’ पादरोगनिमित्तमिति गम्यते ॥ ‘आयुर्वृतम्’ आयुषो निमित्तमिति गम्यते ॥

(प्रदीपः) दधिन्नपुसमिति । समाहारद्वन्द्वः । कर्मधारयो वा, दध्यैव विशिष्टावस्थायुक्तं त्रपुसमुच्यते । तत्र द्विर्वचननिमित्तत्वात्तद्रूपाऽरौपेणाजैव द्विर्वचनमुच्यते । अथवा अधिकरणे ल्युट् । द्विरुच्यतेऽस्मिन्निति द्विर्वचनम् ॥

(उद्घोतः) त्रपुसमिति । तृपसमिति पाठान्तरं त्रपुसमिति च ॥ कर्मधारयसुपपादयति—दध्यैवेति ॥ विशिष्टावस्थेति । रूप-रसगन्धान्तरयुक्तमित्यर्थः । आद्ये त्रपुसं फलविशेषः । द्वितीये समासा-भावेऽपि न क्षतिरिति बोध्यम् ॥ तद्रूपाऽरौपेणेति । दृष्टान्तबलेन तथैव लाभात् ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—तत्र—अन्तरेणापि निमित्तशब्दं निमित्तार्थो गम्यते ।

उद्घोते—फलविशेषः—भाषायां ‘फूट’ इति प्रसिद्धः । तथैवेति—यथा ज्वरादिनिमित्ते दधिन्नपुसादौ ज्वरादित्वारोपस्तथा द्विर्वचननिमित्तेऽचि द्विर्वचनत्वारोप इत्याशयः ।

(समाधानान्तरभाष्यम्)

अथवा अकारो मत्वर्थीयः । द्विर्वचनमस्मिन्नस्ति सोऽयं द्विर्वचनः, द्विर्वचने इति ॥

(प्रदीपः) एतदप्रतिपद्यमानं प्रति परिहारान्तरमाह—अथवा अकार इति ।

(उद्घोतः) ननु दृष्टान्ते लक्षणाया अव्यभिचारेण कार्यजनन-प्रतीतिः प्रयोजनम्, प्रकृते च न किञ्चित्तेति लक्षणा दुरुपपादेत्यत आह—अथवेति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—मत्वर्थीयः—‘अश्नं आदिभ्योऽङि’-त्यनेन विहितः ।

प्रदीपे—एतत्—द्विर्वचनशब्दस्याधिकरणलुङन्तत्वम् ।

(आक्षेपभाष्यम्)

एवमपि न ज्ञायते—कियन्तमसौ कालं स्थानिव-द्भवतीति ॥

(प्रदीपः) एवमपीति । एकत्वाद्विर्वचनशब्दस्य, तस्य चाज् विशेषणे उपयुक्तत्वात् कालावधारणाभावः ॥

(उद्घोतः) कालेति । द्विर्वचनविधानसमय एवेत्यवधार-णाभाव इत्यर्थः । एवं च चक्रतुरित्याद्यसिद्धिः, पुनर्यणादेशानापत्ते-रिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) उद्घोते—नन्वियमापत्तिरिष्टेत्यत आह—एवञ्चेति । अवधारणाभावे चेत्यर्थः ।

(समाधानभाष्यम्)

यः पुनराह ‘द्विर्वचने कर्तव्ये’ इति, कृते तस्य द्विर्वचने स्थानिवन्न भविष्यति ॥

(आदेशनिषेधरूपचतुर्थपक्षाभ्युपगमभाष्यम्)

एवं तर्हि—प्रतिषेधः प्रकृतः सोऽनुवर्तिष्यते ॥

क्व प्रकृतः ? ॥

‘न पदान्तद्विर्वचन—’ इति ॥ द्विर्वचननिमित्ते अचि अजादेशो न भवतीति ॥

(प्रदीपः) एवं तर्हीति । स्थानिवदिति नानुवर्तते इति भावः ॥

(आक्षेपभाष्यम्)

एवमपि न ज्ञायते—कियन्तमसौ कालमादेशो न भवतीति ॥

(समाधानभाष्यम्)

यः पुनराह—द्विर्वचने कर्तव्य इति, कृते तस्य द्विर्वचने अजादेशो भविष्यति ॥

(पञ्चमपक्षाभ्युपगमभाष्यम्)

एवं तर्हि—उभयमनेन क्रियते—प्रत्ययश्च विशे-ष्यते, द्विर्वचनं च ॥

(प्रदीपः) प्रत्ययश्चेति । द्विर्वचनेन प्रत्ययस्याक्षिप्तत्वात्तद्वि-शेषणं द्विर्वचनम् । अचीत्येतच्च तस्य, तदादिविधिर्भवत्यजादाविति ॥

(उद्घोतः) प्रत्ययश्च विशेष्यते, द्विर्वचनं चेत्यस्य चिकीर्षि-तत्वेन निर्दिश्यत इति शेषः ॥ तत्राश्रुतस्य प्रत्ययस्य कथं विशेष्यत्वमत आह—द्विर्वचनेनेति । अचीत्युपादानात्वाद्यमिह द्विर्वचनम् । तच्च प्रत्यये इति । तेन तद्वाचकप्रत्ययपदाक्षेप इत्यर्थः ॥ तद्व्यवभावितामात्रेण निमित्तताया आश्रयणात्सन्त्यङन्तस्य द्वित्वेऽपि तदाक्षेपः । स चाची-त्यस्य श्रवणात्सप्तम्यन्तस्यैवेति भावः ॥ अचीत्येतच्च तस्येति । विशेषणमित्याकृष्यते ॥ तदादिविधिरित्यस्य तेनेत्यादिः ॥ तद-यमर्थः—द्वित्वनिमित्ताजादिप्रत्ययनिमित्तोऽजादेशः स्थानिवद् द्वित्वे कर्तव्ये इति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अनेन—द्विर्वचनशब्देन । केचित्तु—‘अत्र सूत्रे ‘स्थानिवदित्यस्य ‘न पदान्ते’ति सूत्रात् ‘ने’त्यस्य चानुवृत्त्या व्याख्यानद्वयमाश्रयणायम्, फले विशेषाभावाद्, अत एव पञ्चमपक्षे ‘स्थानिवत्, न भवति वे’ति नागेशोक्तं सङ्गच्छते’ इति वदन्ति ।

प्रदीपे—तस्य—प्रत्ययस्य ।

उद्घोते—तत्र—प्रकृतसूत्रे । विशेष्यत्वम्—द्विर्वचननिरूपित-विशेष्यत्वम् । नन्वाष्टमिकद्वित्वस्य प्रत्ययानिमित्तकत्वात्तच्च द्विर्वचनेन

प्रत्ययाक्षेप इत्यत आह—अधीति । तेन—द्विवचनशब्देन । तद्वा-
चकेति—प्रत्ययवाचके यर्थः । ननु 'सन्त्यङोरि'ति षष्ठीति षष्ठमपि
द्विवचनं न नियमेन प्रत्ययनिमित्तकमिति कथन्तदाक्षेप इत्यत आह—
तद्भावेति । तदाक्षेपः—प्रत्ययपदाक्षेपः । नन्वेवमप्यन्यविभक्त्यन्त-
प्रत्ययपदाक्षेपेऽचीत्यस्य सप्तम्यन्तत्वेन विशेषणविशेष्ययोर्विभिन्न-
विभक्तिकत्वात्कथमन्य इत्यत आह—स चेति । तदाक्षेपश्चेत्यर्थः ।
तेन—अचा । तत्—तस्मात् । केचित्तु—स्थानिवदिति—न
भवति वेति शेषः । अन्यथाऽस्य प्रागुक्त्या विरोधादेकत्रापामाणिकता
दुर्निवारिति वदन्ति ।

(आक्षेपभाष्यम्)

कथं पुनरेकेन यत्नेनोभयं लभ्यम् ? ॥

(प्रदीपः) कथं पुनरिति । विरुद्धत्वादनयोरर्थयोरेकेन द्वि-
वचन इत्यनेन पदेनानुपादानादिति भावः ॥

(उद्घोतः) विरुद्धत्वादिति । एवं च सहविवक्षाभावाच्चैक-
शेषो वक्तुं शक्य इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—यत्नेन—द्विवचनशब्दोपादानेन ।
उद्घोते—एवञ्च—विरुद्धत्वे च ।

(समाधानभाष्यम्)

लभ्यमित्याह ॥

कथम् ? ।

एकशेषनिर्देशात् ॥ एकशेषनिर्देशोऽयम्—द्विवचनं
च द्विवचनश्च द्विवचनम् । द्विवचने कर्तव्ये, द्विवचनेऽपि
प्रत्यय इति ॥

(प्रदीपः) एकशेषनिर्देश इति । सहविवक्षाभावेऽपि सरू-
पाणामित्येकशेषः, संज्ञापरिभाषावच्छिन्नाङ्गत्वात्तस्येति प्रागेवोक्तम् ।
विभक्त्यन्तयोश्चैकशेषविधानादप्रातिपदिकत्वाच्च द्विवचनाभावः ।
अथवैकशेषेण समानफलत्वात्तन्त्रमावृत्तिर्वा लक्ष्यते ॥

(उद्घोतः) प्रागेव । सर्वादीनीत्यत्र ॥ नन्वेकशेषे द्विवच-
नापत्तिरत आह—विभक्त्यन्तयोरिति । परिभाषावच्छिन्नामात्रो-
पयोगित्वादिति भावः ॥ प्रातिपदिकानामेवैकशेषेऽप्याह—अथवेति ।
नीलोत्पलस्यर्ध्वी नीत्रे तनुर्वेति वदिति भावः । क्रमेण बोधादत्रा-
वृत्तिर्बोद्धारं प्रति, उच्चारयितुस्तन्त्रम् । इह निमित्तशब्देन साक्षा-
त्परम्परासाधारणं प्रयोजकम्, न तु साक्षादेवेत्याग्रहः, तद्भावभावि-
तामात्रेण निमित्तत्वस्येहाङ्गीकारात् । अत एव चक्रुरित्युदाहरण
सङ्गतिः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तदस्य उत्तरमनुवदति—लभ्यमि-
त्याहेति । समाधातेति शेषः । एकशेषनिर्देश इति—यत इत्यादिः ।
द्विवचनश्चेति—अस्य 'अश्रावजन्तत्वात्' पुंलिङ्गता ।

प्रदीपे—अप्रातिपदिकत्वाच्च—अप्रातिपदिकत्वात् ।

उद्घोते—अत्र बीजमाह—परिभाषावदिति । तस्येत्यादिः ।
नन्वेवं न कापि दृष्टमित्यत आह—नीलोत्पलेति । कैयटोक्तञ्चा-
शब्दस्य व्यवस्थितविकल्परार्थकत्वमभिप्रेत्याह—क्रमेणेति । इह तथाऽ-
ङ्गीकारे बीजमाह—अत एवेति । इह निमित्तशब्देन साक्षात्परम्परा-
साधारणप्रयोजकत्वाश्रयणादेव । सङ्गतिरिति—अन्यथाऽत्र द्वित्व-
निमित्तस्यानुसृतो यणनिमित्तत्वाभावाद्यणनिमित्तस्याकारस्य द्वित्व-
निमित्तत्वाभावाच्च यणः स्थानिवद्भावो दुर्लभ एवेति भावः ।

(४२९ पञ्चमपदे दूषणवार्तिकम् ॥ ६ ॥)

॥ * ॥ द्विवचननिमित्तेऽपि स्थानिवदिति
चेणौ स्थानिवद्वचनम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

द्विवचननिमित्तेऽपि स्थानिवदिति चेणौ स्थानि-
वद्भावो वक्तव्यः ॥ अवनुनावयिषति अवचुच्चावयिषति ॥

(समाधानभाष्यम्)

न वक्तव्यः ।

(४३० समाधानसाधकवार्तिकम् ॥ ७ ॥)

॥ * ॥ ओः पुयण्जिषु वचनं ज्ञापकं णौ
स्थानिवद्भावस्य ॥ * ॥

(भाष्यम्)

यद्यम्—'ओः पुयण्ज्यपरे' इत्याह, तज् ज्ञापय-
त्याचार्यो—भवति णौ स्थानिवद्भाव इति ॥

(प्रदीपः) ओः पुयण्जिष्विति । नहि णौ कृतस्य स्थानि-
वद्भावमन्तरेण पुयण्जिषु सर्वेष्ववर्णपरेषु उवर्णान्तोऽभ्यासः संभवति ।
पिपविषते यियविषतीत्यत्रैवानेन स्थानिवद्भावात् । तत्र पु इति वर्ग-
ग्रहणाद् यणिति प्रत्याहारग्रहणाज्जग्रहणाच्च ज्ञापकाणौ कृतस्य
स्थानिवद्भावोऽनुमीयते ॥ ननु तत्र णाविति नास्ति तत्कथं तत्रैव
स्थानिवद्भावानुमानं न तु निनवनीयिषति दिदवनीयिषतीत्यादावपि ॥
नेतदस्ति । येन नाव्यवधानमित्येकेनैव प्रत्ययेन तत्र व्यवधानाश्रय-
णाण्येव केवलस्य व्यवधायकस्य संभवात् ॥

(उद्घोतः) स्वोक्तसर्वेष्वित्यस्य, पुयण्जिष्विति भाष्ये निर्धा-
रणसप्तमीनिर्देशस्य च कृत्यमाह—पिपविषत इति ॥ अनेन—द्वि-
वचनेऽचीत्यनेन ॥ न चान्नोत्तरखण्डे जातयोरचोरचः परस्मिन्निति
स्थानिवत्त्वेनावर्णपरत्वाभावात्कथमोः पुयणित्यस्य प्राप्तिरिति वाच्यम् ।
एतत्सुत्रारम्भसामर्थ्येनैव तदप्रवृत्तेः । स्मिपृच्छति सनीवन्तेति
चोभयत्रेत् । नन्ववर्णपरपुयणज्यो णौ प्रत्ययान्तरे च संभवन्ति तत्कथं
णावित्युक्तमित्याशङ्कते—नन्वेति । येन नेति । प्रकृतपक्षे परस्मि-
न्निति वर्तते । तेन द्वित्वनिमित्तेऽजादौ प्रत्यये प्रत्ययान्तरेणाव्यवहिते
परे सति योज्यादेशः स स्थानिवदिति सूत्रार्थः ॥ तत्रानेन ज्ञापकेन
व्यवाये प्रवृत्तिर्ज्ञाप्यते । तत्र प्रत्ययव्यवधानं विना वर्गादीनामुदाहर-
णासंभवेन येन नाव्यवधानन्यायेनैकव्यवधाने एव प्रवृत्तिः । स
च णिरेव संभवतीति भावः ॥ न चोरु-ऋजु-अम्बुशब्दादिभ्य
आचारकिपि सनि इटि द्वित्वे गुणाद्यभावे उरुविषतीत्यादावित्त्वार्थ
वर्गादिग्रहणं चरितार्थम् । किञ्च भ्वादिभ्यो विजन्तेभ्य आचारकिपि
सनि विभविषतीत्यादौ चरितार्थमिति कथं ज्ञापकत्वमिति वाच्यम् ॥
सनिग्रहेत्यत्रोपदेशाधिकाराभावस्य एकाच्च उपदेश इति सूत्रे भाष्ये
ध्वनितत्वेनोक्तप्रयोगेषु तेन निषेधेनेटो दुर्लभत्वादेवामनभिधानाच्च ।
विचोऽसार्वत्रिकत्वाच्च ॥ एतेन ददादिभ्य आचारकिपि सनि दिदविष-
तीत्यादावेकव्यवधानस्यैव सत्त्वेन दोष इत्यपास्तम् ॥ भाष्ये णौ
स्थानिवदिति । अत्र णाविति प्रत्ययग्रहणे यस्माद्विहितस्तदादे-
रित्यस्योपस्थित्या तस्याचो णिनिमित्तकादेशे इत्यर्थः ॥ यदि त्वनियम-
प्रसक्त्यभावेन नियमफलायास्तस्या नोपस्थितिः । अत एव ह्रस्वस्य
पितीत्यादौ न तदुपस्थितिरित्युच्यते । तर्हि मास्तु । णौ पर इत्यर्थे

रेफेण व्यवधानात्पुस्कारयिषतीत्याद्यसिद्धिरिति बोध्यम् ॥ ज्ञापनफलं तुतावयिषतीत्यादि ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—यद्यमिति—यत् इत्यादिः ।

प्रदीपे—तत्र—‘ओः पुयणज्यपरे’ इत्यत्र । एवमग्रेऽपि । णौ कृतस्येति—द्वित्वनिमित्तेऽजादौ प्रत्यये व्यवहितेऽपीति शेषः । तत्रैवेति—गावेवेत्यर्थः । कृतस्येति शेषः । तत्र—अनुमिते । सम्भवादिति—निनवनीयिषतीत्यादौ हि द्वयोर्लुट्क्यचोर्यवधायकयोः सत्वमिति भावः ।

उद्द्योते—अत्र—पिपविषते, यियविषतीत्यत्र । उभयत्र—पिपविषते, यियविषतीत्यनयोः । सूत्रार्थः—प्रकृतसूत्रार्थः । तत्र—तथा प्रकृतसूत्रार्थे सति । अनेन—पुयणजीत्यनेन । प्रवृत्तिरिति—प्रकृतसूत्रस्येत्यादिः । एवमग्रेऽपि । तत्र—तथा ज्ञापने सति । स च—एक एव व्यवधायकप्रत्ययश्च । एतेन—एषामनभिधानेन । तस्याः—प्रत्ययग्रहणपरिभाषायाः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

यद्येतज् ज्ञाप्यते—अचिकीर्तत् अत्रापि प्राप्नोति ॥

(तत्त्वालोकः) ज्ञाप्यते इति—तर्हीति शेषः । प्राप्नोतीति—स्थानिवद्भाव इत्यादिः । तथा चाभ्यासरूपं नोपपद्यतेति भावः ।

(समाधानभाष्यम्)

तुल्यजातीयस्य ज्ञापकम् ॥

(उद्द्योतः) तुल्यजातीयस्येति । प्वादिषटितधात्वचतुल्यस्याच आदेश इत्यर्थः । षष्ठ्यन्तस्य षष्ठ्यन्ताच्च इत्यनेनैवान्वययोग्यत्वादिति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तुल्येति—नैष दोषः, यतस्तदित्यादिः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

कश्च तुल्यजातीयः ? ।

(उद्द्योतः) अच्त्वेन तुल्यत्वं कृतेरपीति पृच्छति—कश्चेति ॥

(तत्त्वालोकः) उद्द्योते—इति पृच्छति—इति कारणात् पृच्छति ।

(समाधानभाष्यम्)

यथाजातीयकाः पुयणज्यः ॥

(उद्द्योतः) उत्तरयति—यथाजातीयका इति । प्वादिषटितधात्वच इत्यर्थः । प्वादिभिरचस्तुल्यत्वासंभवात् ॥

(आक्षेपभाष्यम्)

कथंजातीयकाश्चैते ?

(समाधानभाष्यम्)

अवर्णपराः ॥

(उद्द्योतः) अवर्णपरा इति ॥ अवर्णपरत्वसंपादकादेशस्थानिन इत्यर्थः ॥ एवं चावर्णपरत्वसंपादकादेशस्थानित्वेन तुल्यतेति भावः ॥ एवं चीननद् औजदित्यादि चिन्त्यमेव ॥ किंच यत्र द्विरुक्तौ परमागस्याद्योऽजवर्णस्तत्रेदमिति द्विवचनेऽचीत्यादौ भाष्यकैयटयोः स्थितमिति माधवोक्तं कथं भाष्यारूढमित्यपि चिन्त्यमेवेत्याहुः ॥

(तत्त्वालोकः) उद्द्योते—काशिकाकौस्तुभाशुक्तिद्वयं क्रमेण खण्डयति—एवञ्चेति । औनिनद् औजदित्याद्येव ह्युचितमित्युक्तयः । आहुरिति—सिद्धान्तिन इति शेषः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

कथं जगले मग्ने ? ॥

(समाधानभाष्यम्)

अनैमित्तिकमात्त्वम्, शिति तु प्रतिषेधः ॥

(उद्द्योतः) अनैमित्तिकमात्त्वमिति । अत एव ह्यावामश्चेति हेजः कबोधनार्थं पुनरणुविधानं चरितार्थमिति, पर्युदासपक्षेऽप्यदोषमादेच इत्यत्र भाष्यकारो वक्ष्यति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अनैमित्तिकमिति—यत् इत्यादिः । नन्वशितित्यत्र—नञः पर्युदासपरत्वात्, शितित्यत्र कर्मधारयात्, शितित्यस्य च ‘शिति प्रत्यये’ इति वाक्यैकदेशत्वात्तेन तदादिविधेः—‘इत्संज्ञक—शकारादिप्रत्ययभिन्नप्रत्यये परे’ इत्यर्थे कथमात्त्वस्यानैमित्तिकत्वमित्यत आह—शितिति । तु—हि । तथा चात्र—नञ् प्रसज्यप्रतिषेधपर एव, न तु पर्युदासपर इति भावः । उद्द्योते—हेज इति—अनेन वेजप्युपलक्ष्यते ।

(सूत्रप्रयोजननिरूपणाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

कानि पुनरस्य योगस्य प्रयोजनानि ? ॥

(प्रदीपः) कानि पुनरिति । अन्यथासिद्धत्वात्प्रश्नः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—अन्यथेति—प्रयोजनानामित्यादिः ।

(समाधानभाष्यम्)

पपुः पपुः । तस्थतुस्तस्थुः । जग्मर्तुर्जग्मुः । आटिटद् आशिशत् । चक्रतुश्चक्रुरिति । आहोपोपधालोपणिलोपयणादेशेषु कृतेष्वनच्त्वाद् द्विवचनं न प्राप्नोति । स्थानिवद्भावाद्भवति ॥

(उद्द्योतः) अनच्त्वादिति । आटिटदित्यत्र णिलोपे धातोर्द्वितीयस्याजहितत्वादित्यर्थो बोध्यः ॥

(तत्त्वालोकः) उद्द्योते—ननु तत्र णिलोपे कृतेऽपि धातोः साच्कत्वानपायात्कथमनच्कत्वमित्यत आह—आटिटदित्यत्रेति ।

(समाधानबाधकभाष्यम्)

नैतानि सन्ति प्रयोजनानि । पूर्वविप्रतिषेधेनाप्येतानि सिद्धानि ॥

कथम् ? ।

वद्यति ह्याचार्यः—ऋद्विवचनं यणयवायावादेशाहोपोपधालोपणिलोपकिन्ोरुत्वेभ्यः ऋइति ॥

(प्रदीपः) पूर्वविप्रतिषेधेनापीति । अपूर्वो वाचनिकः पूर्वविप्रतिषेधः । न हि नित्यानामाहोपादीनामनित्येन द्विवचनेन च न्याय्यो विप्रतिषेधः ॥ अथ नित्यतुरिति कथं? न ह्यत्रेयङ् परिगणितः ॥ एवं तर्हि प्रकल्प्य चापवाद्विषयमिति न्यायाद् यणाऽत्र भवितव्यमिति यङ् न प्रवर्तत इति द्विवचने कृते एरनेकाच्च इति यणा सिद्धम् ॥

(उद्द्योतः) पूर्वविप्रतिषेधेनाप्येतानीति । द्विवचनेऽचीति सूत्रसाध्यानि, णौ स्थानिवदिति ज्ञापकसाध्यानि चेत्यर्थः ॥ न हि नित्यानामिति । आहोपादीनामित्यर्थः ॥ द्विवचनेऽचीत्यादेरभावे द्विवचनमित्यम् ॥ भाष्ये—वक्ष्यति इति । दाहान्ता-

इति सत्रे ॥ यणाऽत्र भाव्यमिति । यदीयङ् न स्यात् तर्हि स स्यादिति तत्सम्भावनासत्त्वादित्यर्थः ॥ जगलवित्याद्यर्थं वृद्धिपाठोऽप्यत्र बोध्यः ॥ वस्तुतोऽत्र यणादिग्रहणम् अचस्थानिकस्य दिव्यचनान्तरस्य विधेरुपलक्षणं बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पूर्वविप्रतिषेधेनेति—यत् इत्यादिः । दध्यत्र, चयनं, लवनं, चायकः, लावकः, गोदः, पित्तघ्नः, कारणा, निपूर्ता—इत्यादौ यथाक्रमं चरितार्थानि यणादीनि नव विभिन्नतुरित्यादौ सावकाशेन द्वित्वेन चक्रतुरित्यादौ समावेशे पूर्वविप्रतिषेधाद् बाध्यन्ते । तथा च—चक्रतुरित्यादीनि प्रकृतपञ्चफलानि, तुतावयिषतीत्यादीनि 'गौ स्थानिवत्त्वमिति' ज्ञापनफलानि चान्यथासिद्धानीति प्रकृतसूत्रम्, 'ओः पुयणि'ति सूत्रे वर्गप्रत्याहारजग्रहणञ्च न कर्तव्यमिति भावः ।

प्रदीपे—आहोपादीनामिति—अयम्पाठः केनापि परिवर्द्धित इति प्रतिभाति, 'न हि नित्यानामिति । आहोपादीनामित्यर्थः ।' इत्यस्योद्द्योतपाठस्य दर्शनात् । चो वाक्यालङ्कारे । अत्र—'दिव्यचनमि'त्यादिवचने । अत्र—नित्यतुरित्यत्र । भवितव्यमिति—अयम्पाठः केनापि परिवर्द्धित इति प्रतिभाति, 'भाव्यमिति' इत्यस्योद्द्योतप्रतीके दर्शनात् ।

उद्द्योते—सः—यण । अपिना—इयङ्पाठपरिग्रहः । अत्र—'दिव्यचनमि'त्यादिवचने । एवमग्रेऽपि । नन्वेवमत्र तत्तदपाठाद् भाष्यकृतो न्यूनतेत्यत आह—वस्तुत इति । परस्य—परकालिकस्य ।

(समाधानसाधकभाष्यम्)

स पूर्वविप्रतिषेधो न पठितव्यो भवति ॥

(उद्द्योतः) सूत्रारम्भवादी आह—स पूर्वविप्रतिषेध इति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—स इति । अपूर्वं इत्यर्थः । प्रकृतसूत्रारम्भे इत्यादिः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

किं पुनरत्र ज्यायः ?

(उद्द्योतः) उभयोः समतया तृतीयः पृच्छति—किं पुनरिति ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अत्र—प्रकृतसूत्रारम्भापूर्वपूर्वविप्रतिषेधवचनयोः ।

(समाधानभाष्यम्)

स्थानिवद्भाव एव ज्यायान् । पूर्वविप्रतिषेधे हि सतीदं वक्तव्यं स्यात्—ओदौदादेशस्य उद्भवति चुटुतुशरादेरभ्यासस्य ॥ इति ॥

(प्रदीपः) ओदौदादेशस्येति । ओदौतोरदेशो यस्मिन्नङ्गे तस्य योऽभ्यासश्चुटुतुशरादिस्तस्य योऽकारस्तस्योकारदेशो भवतीत्यर्थः । यथा—चुक्षावयिषति । ऊर्णुनावयिषति नुनावयिषति तुतावयिषति शुश्रावयिषति । पुस्फारयिषति । अत्र चिस्फुरोर्णाविल्योकारस्यात्वम् । अत्र च यद्यपि खयः शेषे कृते अभ्यासस्य शरादित्वं नास्ति । तथाप्यभ्याससंज्ञाप्रवृत्तिसमयेऽस्ति । एतेष्वन्तरङ्गत्वाप्रागेव दिव्यचनान्तरङ्गत्वादेशयोः प्रवर्तनादिवर्णान्तरात्मभ्यासस्य प्रासायासुत्वं विधीयते ॥

(उद्द्योतः) स्थानिवद्भाव एव ज्यायानिति । अयं भावः—अयं पूर्वविप्रतिषेधोऽन्तरङ्गाणां बाधको न वा । नाद्यः, विभवनीयिषतीत्याद्यसिद्ध्यापत्तेः । किंचेष्टानिष्टविवेकस्य लक्षणैकचक्षुष्यैर्दृश्यत्वेन

सर्वत्रैव पूर्वविप्रतिषेधवचनस्यावश्यकत्वेनेह नित्यान्तरङ्गबाधाय सुतरां वचनावश्यकत्वेन क सूत्रमतापेक्षया लाघवमिति ॥ अन्त्ये दूषणमाह—ओदौदादेशस्येति । अत्र समानाधिकरणवद्बुद्धीह्यङ्गोरो चुक्षावयिषतीत्यादौ दोषः । स्थानिवत्त्वं त्वल्विधित्वान्तेत्यत आह—ओदौतोरादेशो यस्मिन्निति । इदमेव ज्ञापकमन्तरङ्गाणामिदमबाधकमिति न विभवनीयिषतीत्यादौ दोषः ॥ अत्र सनीत्यंशोऽपि पूरणीयः । अन्यथा दिदवनीयिषतीत्यादौ अनेनोत्त्वापत्तिः । तत्र कृते तु निर्दिष्टपरिभाषयाऽनेकव्यवधानान्न तत्र दोषः । एकणिज्यवधानं तु येन नाव्यवधानन्यायेन सङ्गत एव ॥ नन्विदं वचनं जोः सौत्राण्यिचि चङि सनि वाऽजोवद्—जिजावयिषतीत्यादौ अतिव्याप्तम् ॥ न च चकार एव पाठ्यः । गुड्बुड्भ्यां णिचिचङि सनि वाऽजुगवदित्यादौ दोषापत्तेरिति चेन्न । ॥ ओर्नोर्न इत्यस्यापि वाच्यत्वात् ॥ ओदौतोः किम् ? चिखादयिषति । चित्यादि किम् ? विभावयिषतीत्यादि ॥ यद्यपि च्छो छेदने चिच्छासति इत्यत्रैवातिप्रसक्तम् । तथापि औत्साहचर्यादोकारोऽपि लाक्षणिक एव गृह्यते, तदादेशो वा औदादेशसाहचर्याद् अवेव गृह्यत इति न दोषः ॥ ऊर्णुनावयिषतीति । यद्यपि पूर्वत्रासिद्धीयमद्वित्वे इत्यस्यानित्यतया नुशब्दस्यैव द्वित्वेनाभ्याससंज्ञाप्रवृत्तिकाले द्वादित्वाभावः, तथाऽपि द्वित्वे कृतेऽपि द्वित्वनिष्पन्नस्य कार्ये कर्तव्ये पूर्वत्रासिद्धीयस्यासिद्धत्वाभावबोधनात्तत्रानित्यत्वकल्पने मानाभावाच्चैतत्प्रवृत्तिकाले द्वादित्वमस्येवेति बोध्यम् ॥ अभ्याससंज्ञाप्रवृत्तिसमय इति । एवं चाभ्याससंज्ञाप्रवृत्तिसमये परिनिष्ठितरूपे वा यत्र चुटुतुशरादित्वं तत्रास्य प्रवृत्तिरिति भावः ॥ तत्रान्योदाहरणं चुक्षावयिषतीत्यादि । न हि तत्राद्यकाले तत्त्वं, क्षु इति कवर्गादित्वाद् इत्याहुः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—प्रासायामिति—'सन्त्यतः' इत्यनेनेति भावः ।

उद्द्योते—अयम्—वाचनिकः । असिद्ध्यापत्तेरिति—अभ्यासे उकारश्रवणापत्तेरिति भावः । इह—चक्रतुरित्यादौ । वचनेति—पूर्वविप्रतिषेधवचनेत्यर्थः । दोष इति—अभ्यासाकारस्य ओदौद्रुपादेशत्वाभावादुत्त्वाप्राप्तिरित्यर्थः । ननु तस्य स्थानिवत्त्वात्तत्त्वमित्यत आह—स्थानिवत्त्वमिति । इदमेव—उत्त्वविधायकवचनमेव । इदम्—पूर्वविप्रतिषेधवचनम् । अत्र—उत्त्वविधायकवचने । अनेन—उत्त्वविधायकवचनेन । तत्र कृते तु—तत्पूरणे कृते तु । तत्र—दिदवनीयिषतीत्यादौ । इदम्—उत्त्वविधायकम् । विनिगमनाविरहादाह—तदादेशो वेति । यद्यपीति—अत्रेति शेषः । द्वादित्वाभाव इति—तथा च—कथमेतस्य प्रवृत्तिरिति भावः । तथापीति—तेनेति शेषः । तत्र—'पूर्वत्रासिद्धीयमद्वित्वे' इत्यत्र । एतदिति—उत्त्वविधायकवचनेत्यर्थः । पर्यवसितमावश्यकमाह—एवञ्चेति । पुस्फारयिषतीत्यत्राभ्याससंज्ञाप्रवृत्तिकालिकशरादित्वमादायोत्त्वविधायकवचनप्रवृत्त्यभ्युपगमे चेत्यर्थः । अस्य—उत्त्वविधायकवचनस्य । तत्र—तयोर्मध्ये । अन्येति—परिनिष्ठितरूपे वेतीत्यर्थः । आद्येति—अभ्याससंज्ञाप्रवृत्तीत्यर्थः । तत्त्वम्—चवर्गादित्वम् । एवञ्च—अपूर्वपूर्वविप्रतिषेधवचनपक्षेऽपूर्वस्योत्त्वस्यापि वक्तव्यत्वाद् गौरवमिति प्रकृतसूत्रारम्भपक्ष एव ग्राह्य इति भावः ।

(उत्त्ववादिन आक्षेपभाष्यम्)

ननु च त्वयापीक्यं वक्तव्यम् ॥

(प्रदीपः) ननु च त्वयापीति । ओः पुयण्जिष्विति ज्ञापनार्थमवश्यं वाच्यमित्यर्थः । उत्त्ववादी तु ओः पुयण्जीति न पठति, सन्त्यत इतीत्वस्य सिद्धत्वात् ॥

(उद्द्योतः) ननु गेद्विनिमित्तात्त्वाभावेन स्थानिवत्त्वाभावाद् विभावयिषतीत्यादि सिद्धमिति त्वयापीत्युक्तमत आह—ओः स्थिति । चुक्षावयिषतीत्यादिसिद्धयर्थमित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—स्वयापि—प्रकृतसुत्रारम्भवादिनाऽपि । प्रदीपे—ज्ञापनार्थम्—द्वित्वनिमित्तेऽजादौ प्रत्यये व्यवहितेऽपि स्थानिवत्त्वस्य ज्ञापनार्थम् ।

उद्द्योते—स्थानिवत्त्वाभावादिति—तस्मिन्नजादेशस्येत्यादिः । 'सन्त्यतः' इतीत्वेनेति शेषः । एवञ्च पक्षद्वये साम्यमेवेति भावः ।

(इववादिनो लाघवभाष्यम्)

परार्थं मम भविष्यति—'सन्त्यतः' इववतीति ॥

(प्रदीपः) परार्थमिति । इवार्थम् । प्रसङ्गात् ज्ञापकम् । त्वया त्वपूर्वमुक्तं वक्तव्यमित्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) परार्थमित्यत्र परशब्देन ज्ञापकापेक्षया परमित्वं विवक्षितमित्याह—इवार्थमिति । द्विर्वचनेऽचीति स्थानिवत्त्वात् पिपविषते यियविषतीत्याद्यर्थमित्यर्थः ॥ प्रसङ्गादिति । वर्गप्रत्याहारजग्रहादित्यर्थः ॥ सन्त्यत इववतीति विहितमित्वमिहानुवर्तमानं परार्थं भविष्यतीति भाष्येऽन्वयः ॥ तत्र सन्त्यत इत्यभिधानं स्वरूपेणैवम्—पूर्वं न भवतीति प्रदर्शनार्थं, तद् ध्वनयन्नाह—अपूर्वमुत्त्वमिति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—मम—प्रकृतसुत्रारम्भवादिनः ।

प्रदीपे—ज्ञापकमिति—गौ स्थानिवत्त्वस्येत्यादिः । स्वया—अपूर्वपूर्वविप्रतिषेधवचनवादिना ।

उद्द्योते—ज्ञापकापेक्षया परमित्वमिति—'ओः पुण्यजी'ति सूत्रस्थः 'गौ स्थानिवदिति' ज्ञापकवर्गप्रत्याहारजग्रहातिरिक्तः प्रकारो यकारश्चेति भावः । नन्वेवं भाष्ये कथं सन्त्यत इत्युक्तिरित्यत आह—सन्त्यत इति । इह—'ओः पुण्यजीत्यत्र । एवञ्च—प्रकृतसुत्रारम्भपक्षे लाघवमिति भावः ।

(उत्त्ववादिनो गौरवपरिहारभाष्यम्)

ममापि तद्वत्त्वं परार्थं भविष्यति—'उत्परस्यातः', ति च' इति ।

(प्रदीपः) ममापीति । उत्त्वमप्यन्यार्थं वक्तव्यम् । तदेवाधिकविषये उपजीव्यत इत्यर्थः । तत्रायं न्यासः—'उत्परस्यातः' 'ति च' 'ओदौदादेशस्य चुद्धुत्तरादेः' इति । अभ्यासस्येति वर्तते ॥

(उद्द्योतः) अपूर्वत्वतदभावमात्रेण वैषम्यमस्याभिप्रेतमिति मन्त्रानस्तद्विधयितुमाह परः—ममापि तद्वत्त्वमिति ॥ तद्व्याचष्टे—उत्त्वमपीति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—ममापि—अपूर्वपूर्वविप्रतिषेधवचनवादिनोऽपि ।

प्रदीपे—तत्र—तथा सति । वर्तते—'अत्र लोपोऽभ्यासस्येति' सुत्रादत्रानुवर्तते । तथा च—पक्षद्वये साम्यमेवेति भावः ।

(इववादिभाष्यम्)

इत्त्वमपि त्वया वक्तव्यम् । यत्समानाश्रयं तद-

र्थम्—उत्पिपविषते संयियविषतीत्येवमर्थम् । तस्मान्स्थानिवदित्येष एव पक्षो ज्यायान् ॥ द्विर्वचनेऽचि ॥

इति श्रीमद्भगवत्पतञ्जलिविरचिते व्याकरणमहाभाष्ये प्रथमस्याध्यायस्य प्रथमे पादेऽष्टममाह्निकम् ॥

(प्रदीपः) इत्त्वमपीति । यत्रान्तरङ्गत्वं नास्ति समानाश्रयत्वात् । पवतेर्योतिश्च सनि स्मिपूङ्ग्वञ्चशां सनि, 'सनीवन्तर्धेति' चेति कृते परत्वाद्गुणः । पूर्वविप्रतिषेधाद्वादेशात् पूर्वं द्विर्वचनमितोत्त्वं वक्तव्यम् । तथा जिजावयिषतीत्यत्रेत्त्वविधानार्थं वक्तव्यम् ॥ तस्मादिति ॥ नन्वसत्यस्मिन् सूत्रे ओः पुण्यजीति ज्ञापकमेवं समर्थयिष्यते—अन्तरङ्गो नित्यश्च विधिद्विर्वचनेन प्रतिषिध्यत इति, तत्र द्विर्वचने कृते यथाप्राप्तं भविष्यति ॥ तदयुक्तम् । यदि सामान्येन ज्ञापकमाश्रीयते, अचिकीर्तदित्यत्रापि पूर्वं द्विर्वचनप्रसङ्गादनष्टरूपप्राप्तिः ॥ अथ तुल्यजातीयापेक्षं ज्ञापकं व्याख्यायते, यथोक्तं भाष्यकारेण, तथा सति चक्रतुरित्यादि न सिद्ध्यतीति सूत्रमेव कर्तव्यम् । यत्तु तेन न सिद्ध्यति तदर्थं ज्ञापकमाश्रयणीयं तुल्यजातीयापेक्षमिति सर्वेष्टलक्ष्यसिद्धिः ॥ ५९ ॥

इत्युपाध्यायजैयटपुत्रकैयटकृते महाभाष्यप्रदीपे प्रथमाध्यायस्य प्रथमे पादेऽष्टममाह्निकम् ॥

(उद्द्योतः) नापूर्वत्वतदभावमात्रेण वैषम्यमभिप्रेतम्, किन्तु गौरवतदभावमात्रमिति दर्शयितुं भाष्ये—इवमपीति ॥ तदुपपादयति—यत्रेति । गुणावादेशयोरिति शेषः ॥ वक्तव्यमिति । जौनेति वक्तव्यमित्यर्थः ॥ नन्वसतीति । असत्यपीत्यर्थः । यदीति । लघुपरत्वाभावेन सन्वत्त्वाभावोऽचिकीर्तदित्यत्र दोषः, दिदवनीयिषतीत्यादावपि दोषो बोध्यः ॥ अथ तुल्येति । अवर्णपरत्वं यत्राभ्यासोत्तररूपणवर्णस्य अभ्याससंज्ञाप्रवृत्तिसमये परिनिष्ठितरूपे वा, तत्र द्विर्वचनेनान्तरङ्गनित्ये बाध्येते इत्यर्थः ॥ चक्रतुरिति । दिदवनीयिषतीत्याद्यसिद्धिरित्यपि बोध्यम् ॥ ५९ ॥

इति श्रीशिवभट्टसुतसतीगर्भजनगोर्जीमट्टकृते भाष्यप्रदीपोद्द्योते प्रथमस्य प्रथमेऽष्टममाह्निकम् ॥ ८ ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अपिना—उत्त्वपरिग्रहः । स्वया—अपूर्वपूर्वविप्रतिषेधवचनवादिना ।

प्रदीपे—पवतेरिति—तत्रेत्यादिः । तत्र—तथा सति । आश्रीयते इति—तर्हीति शेषः । पूर्वम्—'उपध्यायश्चे'तीत्वात्पूर्वम् । तथा सतीति—द्विर्वचनेनाबाधाषण्णि अनन्वत्त्वेन द्विर्वचनाप्रसङ्गादिति भावः । सूत्रम्—प्रकृतसूत्रम् ।

इति व्याकरण—न्याय—वेदान्ताचार्य—लब्धस्वर्णपदक—पण्डित श्रीरुद्रधरज्ञाप्रणीते महाभाष्यप्रदीपोद्द्योततत्त्वालोकप्रथमाध्यायस्य प्रथमपादेऽष्टममाह्निकम् ॥

इति प्रथमाध्याये प्रथमपादेऽष्टमाह्निकम् ।

प्रथमाध्यायस्य प्रथमपादे नवममाह्निकम् ॥

(५४ लोपसंज्ञासूत्रम् ॥ १।१।९ आ. १ मं सू० ॥)

अदर्शनं लोपः ॥ १।१।६० ॥

(अनिष्टापत्तिनिराकरणाधिकरणम्)

(४३१ आक्षेपवार्तिकम् ॥ १ ॥)

[॥*॥ लोपसंज्ञायामर्थसंज्ञाकरणम् ॥*॥]

(भाष्यम्)

[॥लोपसंज्ञायाम्॥] अर्थस्य संज्ञा कर्तव्या । शब्दस्य माभूदिति ॥

(प्रदीपः) अदर्शनं लोपः ॥ ६० ॥ अर्थस्येति । स्वं रूपमिति वचनाच्छब्दस्यैव संज्ञा प्राप्नोतीति भावः ।

(उद्द्योतः) अदर्शनं लोपः ॥ ६० ॥ नन्वपत्यादिवदर्थपरोऽदर्शनशब्द इति सिद्धेवार्थस्य संज्ञेत्यत आह—स्वं रूपमिति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अर्थस्य—स्वरूपातिरिक्तस्य—अदर्शनशब्दार्थस्य । संज्ञा—लोपसंज्ञा । शब्दस्य—अदर्शनशब्दस्य । एवमग्रेऽपि । उद्द्योते—अपत्यादिवत्—अपत्यादिशब्दवत् । अर्थस्य—तदर्थस्य ।

(४३२ आक्षेपवार्तिकम् ॥ २ ॥)

[॥*॥ इतरेतराश्रयं च ॥*॥]

(भाष्यम्)

इतरेतराश्रयं च भवति ॥

का इतरेतराश्रयता ? ॥

सतोऽदर्शनस्य संज्ञया भवितव्यम्, संज्ञया चादर्शनं भाव्यते, तदेतदितरेतराश्रयं भवति । इतरेतराश्रयाणि च कार्याणि न प्रकल्पन्ते ॥

(प्रदीपः) इतरेतराश्रयमिति । विधिप्रदेशेष्वेतच्चौघम्, नानुवादे—चादिलोपे विभाषेचादौ ॥

(उद्द्योतः) नानुवादे इति । तत्र हि न संज्ञाकृतोऽभाव इत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—का—कथम् । तत्—तस्मात् ।

(समाधानभाष्यम्)

॥*॥ लोपसंज्ञायामर्थसतोक्तम् ॥*॥

किमुक्तम् ? ।

अर्थस्य तावदुक्तम् ॥ इतिकरणोऽर्थनिर्देशार्थः ॥ इति ॥

सतोऽप्युक्तम्—॥ सिद्धं तु नित्यशब्दत्वाद् ॥

इति । नित्याः शब्दाः । नित्येषु च शब्देषु सतोऽदर्शनस्य संज्ञा क्रियते, न संज्ञयाऽदर्शनं भाव्यते ॥

(प्रदीपः) इतिकरण इति । इहापि स एवानुवर्तते । लोप इत्यन्वर्थसंज्ञाविज्ञानाद्वाऽर्थस्य संज्ञा, न शब्दस्य ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये—उक्तमिति । नवेति विभाषेत्यत्रेत्यर्थः ॥ असंबद्धपदव्यवायानुवृत्तिरत आह—लोप इतीति । तदर्थान्वययोग्यताया अर्थ एव सत्त्वाद् अदर्शनशब्दस्य तादृशान्वर्थसंज्ञाकरणे फलाभाव इति भावः ॥ प्रसक्तादर्शनस्येत्यर्थलाभार्थस्थानेपदस्येवास्याप्यनुवृत्तिः सुलभा, लुप्तं च्छेदने इति धात्वर्थानुसारेणान्वर्थत्वासंभवादिति तु भाष्यतात्पर्यम् ॥ अभावो लोप इत्यवसानसंज्ञासूत्रभाष्योक्तेरदर्शनशब्देन तत्समनियतो वर्णाभाव एवात्रेति बोध्यम् ॥ स्वरूपमित्यस्य प्रत्याख्याने तदनुवृत्तिं विनापि सिद्धिरिति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—लोपसंज्ञायामिति—नैष दोषः, यत इत्यादिः । अत्र हेतुं व्याचष्टे—नित्या इति । यत इत्यादिः ।

प्रदीपे—स एव—‘नवेति’ सूत्रादितिशब्द एव ।

उद्द्योते—असम्बद्धेति—नन्वित्यादिः । कैयटोक्तं खण्डयन् भाष्याशयमाह—प्रसक्तेति । अस्यापि—इतिशब्दस्यापि । अस्यानतिप्रसङ्गायाह—अभाव इति । प्रकारान्तरे लाघवमाह—स्वं रूपमिति ।

(४३३ (१) आक्षेपवार्तिकप्रथमखण्डम् ॥ ३ ॥)

॥*॥ सर्वप्रसङ्गस्तु सर्वस्यान्यत्रा-

दृष्टत्वात् ॥*॥

(भाष्यम्)

सर्वप्रसङ्गस्तु भवति । सर्वस्यादर्शनस्य लोपसंज्ञा प्राप्नोति ॥

किं कारणम् ? ।

सर्वस्यान्यत्रादृष्टत्वात् । सर्वो हि शब्दो यो यस्य प्रयोगविषयः, स ततोऽन्यत्र न दृश्यते । त्रपु जतु इत्यात्राणोऽदर्शनम् । तत्र ‘अदर्शनं लोपः’ इति लोपसंज्ञा प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) सर्वप्रसङ्गस्त्विति । यदि स्वभावतोऽप्रयुक्तस्यान्वाख्यानमात्रं क्रियते, तदा सर्वस्य स्वविषयादन्यत्राप्रयोगादस्यदर्शनमिति लोपसंज्ञाप्रसङ्गः ॥

(उद्द्योतः) नित्यशब्दाश्रये इतरेतराश्रयपरिहारेऽप्यत्र दोष इत्याह—यदीति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—किं कारणम्—कस्मात् कारणात् ॥ अप्विति—तथा चेत्यादिः ।

उद्द्योते—अथम्—प्रकृतवार्तिकोक्तः ।

(भाष्यम्)

तत्र को दोषः ।

(४३३ (२) आक्षेपवार्तिकम् ॥ ४ ॥)

॥ ३ ॥ तत्र प्रत्ययलक्षणप्रतिषेधः ॥ ३ ॥

(भाष्यम्)

तत्र प्रत्ययलक्षणं कार्यं प्राप्नोति, तस्य प्रतिषेधो वक्तव्यः । 'अचो ङिति' इति वृद्धिः प्राप्नोति ॥

(तत्त्वालोकः) तत्र—तथा सति । एवमग्रेऽपि । अच इति—अन्यथेत्यादिः ।

(आक्षेपबाधकभाष्यम्)

नैष दोषः । ङित्यङ्गस्याचो वृद्धिरुच्यते । यस्मात्प्रत्ययविधिस्तदादि प्रत्ययेऽङ्गं भवति । यस्माच्चात्र प्रत्ययविधिः, न तत् प्रत्यये परतः । यच्च प्रत्यये परतः, न तस्मात्प्रत्ययविधिः ॥

(प्रदीपः) ङित्यङ्गस्येति । अङ्गसंज्ञा च विधानप्रतिबद्धा । न चात्र प्रत्ययस्य ङणितो विधानम् ॥ यस्माच्चेति । त्रपुशब्दात्सो-विधानम् ॥ न तत्प्रत्यय इति । ङिति वृद्धिनिमित्त इत्यर्थः ॥ यच्चेति । सुशब्दे ॥ न तस्मादिति । तस्मात्त्रपुशब्दात्सोरन्यस्याणो विधानं नास्तीत्यर्थः ॥

(उद्घोतः) अत्र प्रत्ययो नाणित्याह—सोरिति । ङिति वृद्धिनिमित्त इति । अङ्गसंज्ञासूत्रे प्रत्यासत्त्या प्रत्ययपदार्थयोरैक्या-श्रयणाद् वृद्धिविधौ ङित्यङ्गनिरूपिताङ्गग्रहणाच्चेति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—ङित्यङ्गस्येति—यत इत्यादिः । अत्र-त्रपु इत्यत्र । एवमप्रदीपोद्घोतयोरपि ।

प्रदीपे—विधानेति—प्रत्ययेत्यादिः ।

(आक्षेपसाधकभाष्यम्)

किपस्तर्ह्यदर्शनम् । तत्र 'अदर्शनं लोपः' इति लोपसंज्ञा प्राप्नोति ॥

तत्र को दोषः ? ।

तत्र प्रत्ययलक्षणप्रतिषेधः ॥ तत्र प्रत्ययलक्षणं कार्यं प्राप्नोति, तस्य प्रतिषेधो वक्तव्यः । 'ह्रस्वस्य पिति कृति तुगः' इति तुक् प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) अनाङ्गं कार्यं चोदयति—किप इति । त्रपु इत्यत्र किपोऽदर्शनमस्ति, स च कृदिति तुक्प्रसङ्गः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—ह्रस्वस्येति—अन्यथेत्यादिः ।

(४३४ समाधानवार्तिकम् ॥ ५ ॥)

॥ ३ ॥ सिद्धं तु प्रसक्तादर्शनस्य लोपसंज्ञत्वात् ॥ ३ ॥

(भाष्यम्)

सिद्धमेतत् ॥

कथम् ? ।

प्रसक्तादर्शनं लोपसंज्ञं भवतीति वक्तव्यम् ॥

(प्रदीपः) सिद्धं त्विति । शास्त्रार्थाद्वा प्रसक्तस्य यददर्शनं तच्छोपसंज्ञं भवति ॥ स्थानेग्रहणमिहाप्यनुवर्तते । स्थानं च प्रसङ्गः । तेन प्रसङ्गे यददर्शनमिति लभ्यते ॥

(उद्घोतः) चादिलोप इति सङ्ग्रहायाह—अर्थाद्वेति । एकवचनमुत्सर्गात् इत्यादिशास्त्रमर्थनिरपेक्षं विभक्तिप्रसङ्गकम् । अर्थोऽप्येकत्वादिविवक्षित एकवचनादिप्रसङ्गक इति बोध्यम् ॥ ननु कथं प्रसक्तस्येति लभ्यतेऽत आह—स्थाने इति । न च पितृकृता प्रकृत्याक्षेपेणापि तुग्वारयितुं शक्यः । आक्षेपे आक्षिप्तस्य शाब्देऽन्वये च मानाभावात् । अत्र चेदमेव भाष्यं मानम् । किंचानुपपद्यमानेन स्वोपपादकमाक्षिप्यते, यथा पीनत्वेन रात्रिमोजनम् ॥ न चैवं प्रकृते । न ह्येतत्सूत्रे आक्षेपं विना पितृकृतप्रत्ययानुपपत्तिरस्ति । नापि तदाक्षेपेण तदुपपत्तिः । नापि प्रत्ययग्रहणे यस्मात्स विहि-तस्तदादेरित्युपस्थितिः । अनियमप्रसक्त्यभावेन नियमरूपायास्तस्या अनुपस्थितेरित्यावेदितम् । किंचात्रैव प्रकृतिं विना प्रत्ययज्ञानसत्त्वे व्यभिचारात्तदाक्षेपासंभव इति दिक् ॥ यत्तु ग्रामाधिकरणिका स्थितिरित्यर्थके ग्रामे तिष्ठतीति वाक्ये ल्यबल्लोप इति पञ्चम्यापत्ति-वारणाय प्रसक्तस्येत्यावश्यकमिति ॥ तत्र । तेन प्रत्यासत्त्या ल्यब-न्तार्थककर्माधिकरणयोरैव पञ्चमीविधानेनात्राप्ताः । तत्त्वे त्विष्टापत्तिः पञ्चम्या इत्यलम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्रसक्तेति—यत इत्यादिः । वक्तव्य-मिति—प्रकृतसूत्रारम्भसामर्थ्यात्कल्पनीयमित्यर्थः । अन्यथा—पश्चा-दिशब्दस्येव लोपशब्दस्याप्यर्थपरत्वात् 'लोपो व्योर्वली'त्यादिप्रदेशेषु लोपशब्देन लौकिकार्थस्य ग्रहणादेवेष्टसिद्धौ लोपसंज्ञाविधानाय प्रकृत-सूत्रारम्भो नावश्यक इति भावः ।

उद्घोते—प्रकृत्याक्षेपेणापीति—अत्रापिना—उक्तोपायपरिग्रहः । नन्विदं भाष्यमुपायान्तरपरमित्यत आह—किञ्चेति । एतत्सूत्रे—'ह्रस्वस्येति सूत्रे । तदाक्षेपेण—प्रकृत्याक्षेपेण । प्रकारान्तरेणापि तदा-क्षेपासंभवमाह—किञ्चेति । अत्रैव—'ह्रस्वस्येति सूत्रे एव । कौस्तु-भायुक्तिं खण्डयति—यत्त्विति ।

(आक्षेपभाष्यम्)

यदि प्रसक्तादर्शनं लोपसंज्ञं भवतीत्युच्यते, ग्रामणीः सेनानीः—अत्र वृद्धिः प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) ग्रामणीरिति । अर्थोपपदधातुसंनिधानार्थाच्छा-स्त्राच्छाणः प्रसङ्गोऽस्तीति भावः ॥

(उद्घोतः) अर्थादिति । कर्तृलक्षणादित्यर्थः ॥ शास्त्रात्क-र्मण्यणित्यतः । अणः प्रसङ्ग इति । यस्मात्प्रत्ययविधिरित्यत्र विधिः प्रसङ्गः एव निर्दिष्ट इत्यङ्गत्वमस्तीत्यभिमानः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—ग्रामणीरिति । तर्हीत्यादिः । वृद्धिः—'अचो ङिति'ति वृद्धिः ।

उद्घोते—ननु ग्रामणीरित्यादावुक्तरीत्याऽणः प्रसङ्गसत्त्वेऽपि प्रत्ययविधानप्रतिबद्धाङ्गत्वाभावात् कथं वृद्धिप्रसङ्ग इत्यत आह—यस्मादिति ।

(समाधानभाष्यम्)

प्रसक्तादर्शनं लोपसंज्ञं भवति षष्ठीनिर्दिष्टस्य ॥

(प्रदीपः) षष्ठीनिर्दिष्टस्येति । षष्ठीग्रहणमप्यनुवर्तते ॥

(उद्घोतः) षष्ठीग्रहणमिति । तच्च षष्ठ्यन्तं वैयधिकरण्ये-
नादर्शनान्वयीति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्रसक्तैति—नैष दोषः, यत इत्यादिः ।
प्रदीपे—षष्ठीग्रहणमिति—प्रकृतसूत्रे ‘षष्ठी स्थानेयोगे’ति सूत्रा-
दित्यादिः । अपिना—स्थानेग्रहणपरिग्रहः ।

उद्घोते—बोध्यमिति—तथा च—षष्ठ्यन्तस्य यत्प्रसक्तन्तस्या-
दर्शनं लोपसंज्ञं भवतीति प्रकृतसूत्रार्थः । एवञ्च—ग्रामणीरित्यादौ
पञ्चम्यन्तादेवाणः प्रसक्तिर्न तु षष्ठ्यन्तस्येति न दोष इति भावः ।

(प्रसक्तादर्शनवादिन आक्षेपभाष्यम्)

यदि षष्ठीनिर्दिष्टस्येत्युच्यते ‘चाहलोप एवेत्य-
वधारणम्’ ‘चादिलोपे विभाषा’ अत्र लोपसंज्ञा
न प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) चादिलोप इति । तत्तथ शुक्ला ग्रीहयो भवन्ति
श्वेता गा आज्याय दुहन्तीति निघातविकल्पो न स्यात् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—चाहेति—अस्य सूत्रस्य—‘च अह
एतयोर्लोपे प्रथमा तिङ्विभक्तिर्नानुदात्ता, अवधारणार्थकैवशब्दप्रयोगे
सतीत्यर्थः । तर्हीत्यादिः । तथा च—‘देव एव ग्रामं गच्छतु । देव
एवारण्यं गच्छतु । ग्राममरण्यञ्च गच्छत्वित्यर्थः ।’ अत्र—निघात-
निषेधो न स्यात् । चादीति—अस्य सूत्रस्य—‘चवाहाहैवानां लोपे
प्रथमा तिङ्विभक्तिर्नानुदात्तेत्यर्थः ।

(षष्ठीनिर्दिष्टवादिन आक्षेपभाष्यम्)

अथ प्रसक्तादर्शनं लोपसंज्ञं भवतीत्युच्यमाने कथ-
मेवैतत् सिद्ध्यति ? ।

(प्रदीपः) अथेति । अत्रापि चादीनां शास्त्रान्नास्ति प्रसङ्गः ॥

(उद्घोतः) अत्रापीति । शास्त्रतः प्रसक्तिरेवाभिमतेति
चोद्यमिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) उद्घोते—एवेति—अस्य ‘शास्त्रतः’ इत्यनेनान्वयः ।

(प्रसक्तादर्शनवादिनः समाधानभाष्यम्)

को हि शब्दस्य प्रसङ्गः ? । यत्र गम्यते चार्थो न
च प्रयुज्यते ॥

(उद्घोतः) अर्थतोऽपि प्रसक्तिर्गृह्यत इत्युत्तरम् ॥

(उपसंहारभाष्यम्)

अस्तु तर्हि प्रसक्तादर्शनं लोपसंज्ञं भवतीत्येव ॥

(आक्षेपस्मारणभाष्यम्)

कथं ग्रामणीः सेनानीः ? ॥

(तत्त्वालोकः) कथमिति—यथेवं तर्हीत्यादिः ।

(समाधानभाष्यम्)

योत्राऽणः प्रसङ्गः किपाऽसौ बाध्यते ॥ अदर्शनं
लोपः ॥ ६० ॥

(प्रदीपः) किपाऽसौ बाध्यत इति । सस्त्विति किपो
विधानादणोऽत्र प्रसङ्गाभावः ॥ ६० ॥

(उद्घोतः) अणोऽत्रेति । परिहृत्य चापवादविषयमिति
न्यायेन प्रसङ्ग एव नास्तीति भावः ॥ ६० ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—योऽत्रेति—यत इत्यादिः ।

(५५—लुक्लुपसंज्ञासूत्रम् ॥ ११११९ आ. २ यं सू० ॥)

प्रत्ययस्य लुक्लुपः ॥ १११६१ ॥

(प्रत्ययपदप्रयोजनाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

प्रत्ययग्रहणं किमर्थम् ? ॥

(प्रदीपः) प्रत्ययस्य ॥ ६१ ॥ प्रत्ययग्रहणमिति । लुगादि-
विधौ कचित्प्रत्ययः साक्षान्निदिश्यते । कचिदनुवर्तते । कचित्साम-
र्थ्यात्प्रतीयत इति प्रश्नः ॥

(उद्घोतः) प्रत्ययस्य ॥ ६१ ॥ ननु लुगादिविधौ प्रत्ययाद-
र्शनविधिर्यथा स्यादित्यर्थं प्रत्ययस्येतीत्यत आह—लुगादीति ॥
साक्षादिति । लुगणिजोरित्यादौ ॥ कचिदिति । यथा लुगवाहुहे-
त्यादौ—ऋसस्येति ॥ कचिदिति । वक्ष्यमाणसूत्रेषु वक्ष्यमाणयुक्ति-
भिरित्यर्थः ॥

(४३५ समाधानवार्तिकम् ॥ १ ॥)

॥ * ॥ लुमति प्रत्ययग्रहणमप्रत्ययसंज्ञा-
प्रतिषेधार्थम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

लुमति प्रत्ययग्रहणं क्रियते, अप्रत्ययस्यैताः संज्ञा
मा भूवन्निति ॥

(प्रदीपः) अप्रत्ययस्येति । अविद्यमानः प्रत्ययोऽस्मिन्नदर्शने
इति तदप्रत्ययम् ॥

(उद्घोतः) नन्वदर्शनस्येमाः संज्ञा इति अप्रत्ययस्यैता
इत्यनुपपन्नमत आह—अविद्यमान इति । प्रतियोगिविशेषणत्वेनेति
शेषः ॥ वस्तुतोऽवसानसंज्ञासूत्रे वक्ष्यमाणरीत्या प्रत्ययाभावस्यैवेमाः
संज्ञा इति भाष्याभिप्रायः ॥

(भाष्यम्)

किं प्रयोजनम् ? ।

(४३६ प्रयोजनवार्तिकम् ॥ २ ॥)

॥ * ॥ प्रयोजनं तद्धितलुकि कंसीयपरश-
व्ययोर्लुकि च गोप्रकृतिनिवृत्त्यर्थम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

तद्धितलुकि गोनिवृत्त्यर्थम् । कंसीयपरशव्ययोश्च
लुकि प्रकृतिनिवृत्त्यर्थम् । ‘लुक्लुहितलुकि’ इति गोरपि
लुक् प्राप्नोति । प्रत्ययग्रहणान्न भवति ॥ ‘कंसीयपरश-
व्ययोर्यवचौ लुक् च’ इति प्रकृतेरपि लुक् प्राप्नोति ।
प्रत्ययग्रहणान्न भवति ॥

(प्रदीपः) गोरपीति । पञ्चेन्द्र इत्यादौ तु निर्दिष्टमानस्या-
देशा भवन्तीति वचनात् स्त्रीप्रत्ययस्यैव लुक् भविष्यति, न तद-
न्तस्य । गोरतद्धितलुकीत्यत्र गोर्लुकि कृते पञ्चगुरित्यादौ गोशब्दान्त-

त्वाभावात्समासान्ताप्राप्तावतद्धितलुकीति प्रतिषेधोऽनर्थकः स्यादिति चेत् ॥ कृते समासान्ते लुक् स्यादित्यर्थवानेव प्रतिषेधः ॥ ननु स्वभावतोऽप्रवृत्तस्यादर्शनं लुक्संज्ञम् । न च तत्र गोशब्दस्य स्वभावतोऽप्रवृत्तिः ॥ नैष दोषः । शास्त्रानुसारिभिरस्यार्थस्य दुर्ज्ञानत्वात् ॥ प्रकृतेरपीति । समुदायस्य षष्ठीनिर्देशात् ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये—गोरपीति । गोस्त्रियोरिति समुदायानुवृत्तेरिति भावः ॥ ननु गोस्त्रियोरित्यत्र स्त्रीति स्वरितगुणयुक्तमिति स्त्रियामित्यधिकारविहितप्रत्ययग्रहणेन तदन्तग्रहणात् प्रत्ययान्तस्य लुक् स्यादिति तद्धितलुकि तन्निवृत्त्यर्थत्वमपि कुतो नोक्तम् अत आह—पञ्चेन्द्र इति । गोनिवृत्तिः प्रत्ययग्रहणं विनापि सिध्यतीति शङ्कते—गोरिति । पञ्चगुरित्यत्र क्रीनार्थठकोऽध्यर्धेति लुक् ॥ कृते इति । परत्वादिति भावः । अन्तरङ्गानपीति न्यायस्तु अन्तरङ्गनिमित्तविनाशकप्रत्ययलुग्विषय इति तात्पर्यम् ॥ न च समासान्ते तेन व्यवधानात्कथं लुक्, गोरित्यनुवृत्तिसामर्थ्येन लुक्पातेरिति बोध्यम् ॥ नित्यशब्दान्वाख्यानाभिप्रायेण शङ्कते—नन्विति ॥ समुदायस्येति । यस्येति चेत्यकारलोपे सिद्धे लुग्विधानसामर्थ्येन सर्वादेशः स्यादित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—गोरपि लुक् प्राप्नोतीति—प्रकृतसूत्रे प्रत्ययग्रहणाभावे—पञ्चभिर्गोभिः क्रीतः पञ्चगुरित्यत्र 'तेन क्रीतमि'त्यर्थे जातस्य ठकः 'अध्यर्धपूर्वपदादि'ति लुकि 'लुक्तद्धितलुकी'ति गोर्लुक् प्रसज्येत, अत्र 'गोस्त्रियोरुपसर्जनस्ये'त्यतः 'एकयोगनिर्दिष्टानां सह वा प्रवृत्तिः, सह वा निवृत्तिरिति परिभाषया स्त्रीशब्दस्येव गोशब्दस्याप्यनुवृत्तिसम्भवादितीह प्रत्ययग्रहणम् । तत्सत्त्वे तु—प्रत्ययादर्शनबोधकेन लुक्शब्देन गोशब्दस्यान्वायासम्भवाद् न गोर्लुक् प्रसज्यते इति भावः । प्रकृतेरपि लुक् प्राप्नोतीति—'कंसाय हितं कंसीयम्, तस्य विकारः कांस्यम्; परशवे हितं परशव्यम्, तस्य विकारः पारशवः' इत्यनयोर्यथाक्रमं 'तस्मै हितमि'त्यर्थे छे यति च जाते 'कंसीयपरशव्ययोर्यञञौ लुक् चे'ति छयतोर्लुक्, यञञौ च भवतः । इह—प्रत्ययग्रहासत्त्वे—कंसीयपरशव्ययोर्लुक् स्यात् न तु छयतोरेवेतीह प्रत्ययग्रहणम् । तत्सत्त्वे तूक्तरीत्या छयतोरेव लुग् भवति, न तु कंसीयपरशव्ययोरिति भावः ।

प्रदीपे—न तदन्तस्य—न तु स्त्रीप्रत्ययान्तस्य । इत्यत्रेति—अस्य 'अतद्धिते'त्यनेनान्वयः । अनर्थकः स्यादिति—तथा च प्रतिषेधसामर्थ्यादेव तद्धितलुकि गोनिवृत्तिः सेत्स्यतीति तदर्थमिह सूत्रे प्रत्ययग्रहणं नावश्यकमिति भावः । चेत्—चेन्न, यतः । तन्न—पञ्चगुरित्यत्र ।

उद्द्योते—तन्निवृत्त्यर्थत्वम्—स्त्रीप्रत्ययान्तनिवृत्त्यर्थत्वम् । अपिना—गोनिवृत्त्यर्थत्वसमुच्चयः । ननु 'अन्तरङ्गानपि विधीन् बहिरङ्गो लुग् बाधते' इति न्यायेन समासान्तात्पूर्वं गोर्लुगेव स्यादित्यत आह—अन्तरङ्गानिति । विनाशकेति—इदं लुग्विशेषणम् । न चेति—लुकः पूर्वमिति शेषः । लुक्—गोर्लुक् । नन्वेवमपि—'अलोऽन्त्य' परिभाषासहकृतेन तेन कंसीयपरशव्ययोरन्त्यस्यैव लुक् स्यात् न तु तयोरिति 'प्रकृतेरपी'ति भाष्यस्य कथं सङ्गतिरित्यत आह—यस्येतीति ।

(प्रत्याख्यानभाष्यम्)

गोनिवृत्त्यर्थेन तावन्नार्थः ।

(तत्त्वालोकः) नार्थ इति—न प्रयोजनमित्यर्थः । इह—प्रत्ययग्रहणस्येति शेषः ।

(४३७ प्रत्याख्यानसाधकवार्तिकम् ॥ ३ ॥)

॥ ३ ॥ योगविभागात् सिद्धम् ॥ ३ ॥

(भाष्यम्)

योगविभागः करिष्यते—'गोरुपसर्जनस्य' गोऽन्तस्य प्रातिपदिकस्योपसर्जनस्य ह्रस्वो भवति ॥ ततः 'स्त्रियाः' स्त्रीप्रत्ययान्तस्य प्रातिपदिकस्योपसर्जनस्य ह्रस्वो भवति ॥ ततो 'लुक्तद्धितलुकि' इति । स्त्रिया इति वर्तते । गोरिति निवृत्तम् ॥

(प्रदीपः) योगविभागादिति । एकयोगनिर्दिष्टानामप्येकदेशानुवृत्तिरित्येतत् प्रकारान्तरेण प्रतिपाद्यते ॥

(उद्द्योतः) ननु योगविभागे सूत्रभेदः कृतः स्यादत आह—एकयोगेति । प्रकारान्तरम्—योगविभागरूपम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—योगेति—यत इत्यादिः । वर्तते—अनुवर्तते ।

(४३८ प्रत्याख्यानसाधकवार्तिकम् ॥ ४ ॥)

॥ ४ ॥ कंसीयपरशव्ययोर्विशिष्टनिर्देशात् सिद्धम् ॥ ४ ॥

(भाष्यम्)

कंसीयपरशव्ययोर्विशिष्टनिर्देशः कर्तव्यः । कंसीयपरशव्ययोर्यञञौ भवतश्छयतोश्च लुग्भवतीति ॥

(प्रदीपः) विशिष्टनिर्देशादिति । छयतावेवात्र निर्देष्टव्यावित्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) छयताविति । कंसात् प्राक्क्रीताच्छुः । परशोः र्गवादिभ्यो यत् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—कंसीयेति—प्रकृतिनिवृत्त्यर्थेनापि च नार्थः, यत इत्यादिः । मात्रालाघवानादरेणाह—कर्तव्य इति ।

प्रदीपे—अत्र—'कंसीयपरशव्ययोरिति' सूत्रे ।

(विशिष्टनिर्देशावश्यकताभाष्यम्)

स चावश्यं विशिष्टनिर्देशः कर्तव्यः । क्रियमाणोऽपि वै प्रत्ययग्रहणे उकारसकारयोर्मा भूदिति । 'कमेः सः' कंसः; परान् शृणातीति परशुरिति ॥

(उद्द्योतः) कंसे कमेः सः । परशौ आङ्परयोः खनिशृभ्यां ङिच्चे लुप्रत्ययः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—वै—हि । उकारसकारयोरिति—लुगिति शेषः ।

(विशिष्टनिर्देशावश्यकताबाधकभाष्यम्)

नैष दोषः । उणादयोऽव्युत्पन्नानि प्रातिपदिकानि ॥

(प्रदीपः) उणादय इति । अतः कृकमिकंसकुम्भेति कंसशब्दस्य भेदेनोपादानात् कचिदुणादयो व्युत्पत्तिकार्यं न लभन्त इत्यर्थः । यञञोस्तु विधानसामर्थ्याल्लुगभावः ॥

(उद्द्योतः) अतः कृ इति ॥ धातो सप्तमीनिर्दिष्टे तदादिग्रहणात् कमिग्रहणेनैव सिद्धे इति शेषः ॥ कंसेस्तु कंस इति न रूपम् ।

अनभिधानादिति भावः ॥ अत एव कसेः सः कंस इति भाष्ये उक्तम् ॥ नन्वेवमपि विशिष्टनिर्देशाभावे यज्जोरपि लुक् स्यादत आह—यज्जोरिति । विकारावयवार्थप्रतीतये औत्सर्गिकाण एव लुक् विदध्यात् ॥ न च यज्जलुकां सामर्थ्याद्विकल्पोऽस्तु । वेत्यनुक्तिस्तु यज्जन्त्यां मुक्ते औत्सर्गिकाणः श्रवणाभावायेति वाच्यम् ॥ यज्जलुकामेककालप्रतीतानामुद्देश्यविधेयभावासंभवात् ॥ व्युत्प्लुतौ तु चेत्यादौ तु अनद्यतन इत्यादिनिर्देशाद्वाक्यभेदाङ्गीकारः । किं च कंसीयपरशन्ययोरिति षष्ठीनिर्देशादपि न यज्जोरलुक्, अन्यथा पञ्चम्यैव निर्दिशेदिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—उणादय इति—यत इत्यादिः ।

प्रदीपे—भेदेनेति—कमिशब्दादिति भावः ।

उद्घोते—ननु कमिकंसशब्दयोः स्वरूपभेदात्कथं कमिग्रहणेन कंसे सिद्धिरित्यत आह—धाताविति । ‘विष्वग्देवयोश्च’ति सूत्रेऽप्रत्ययग्रहणेन ज्ञापितादिति भावः । ननु तत्र कंसग्रहणम्—कंसिनिष्पन्नस्यैव कंसस्य ग्रहणार्थम्, न तु कमिनिष्पन्नस्येत्यत आह—कंसेऽस्त्विति । अत एव—अनभिधानादेव । एवमपि—उकारसकारयोर्ध्वग्वारणेऽपि । ननु तयोर्विधानं विकारावयवार्थप्रतीत्या सफलमित्यत आह—विकारेति । नन्वेवं ‘लुग्वे’त्युचितमित्यत आह—वेत्यनुक्तिः स्त्विति । न.वे. (मन्यवानिर्नाह इत्यत आह—व्युत्प्लुताविति । तत्र हेत्वन्तरमाह—किञ्चेति ।

(उपसंहारभाष्यम्)

स एषोऽनन्यार्थो विशिष्टनिर्देशः कर्तव्यः, प्रत्ययग्रहणं वा कर्तव्यम् ॥

(प्रदीपः) स एषोऽनन्यार्थ इति । प्रकृतिनिवृत्त्यर्थ एव न तु प्रत्ययान्तरनिवृत्त्यर्थोऽपीत्यर्थः ॥

(उद्घोतः) प्रकृतीति । प्रकृतिव्यतिरिक्तप्रत्ययान्तरवाची अन्यशब्दः । तेन नञः समासे प्रकृतिरुच्यत इत्याशयः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—उणादित्वेनान्युत्पन्नत्वादेवोकारसकारयोः, विधानसामर्थ्यादेव च यज्जोः निवृत्तेः सिद्धत्वादाह—न त्विति ।

(४३९ प्रत्याख्यानवार्तिकम् ॥ ५ ॥)

॥ ❀ ॥ उक्तं वा ॥ ❀ ॥

(भाष्यम्)

किमुक्तम् ? ।

❀ कथाप्रातिपदिकग्रहणमङ्गभपदसंज्ञार्थं यच्छ्रयोश्च लुगर्थम् ❀ इति ॥

(उद्घोतः) भाष्ये—कथाविति । प्रातिपदिकात्परस्य लुगित्यर्थे यज्जोर्विधानसामर्थ्यालुगभावे उसयोः प्रातिपदिकात्परत्वाभावेन परिशेषात् कंसीयावयवप्रातिपदिकात्परयोः छयतोरेव लुगित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—उक्तं वेति—‘कथाप्रातिपदिकादि’ति सूत्रे इति शेषः । तथा च—न विशिष्टनिर्देशः कर्तव्यः, न च प्रत्ययग्रहणं कर्तव्यमिति भावः ।

उद्घोते—उसयोः—उकारसकारयोः ।

६१ म०

(४४० (१) प्रयोजनवार्तिकप्रथमखण्डम्)

॥ ❀ ॥ षष्ठीनिर्देशार्थं तु ॥ ❀ ॥

(भाष्यम्)

षष्ठीनिर्देशार्थं तर्हि प्रत्ययग्रहणं कर्तव्यम् । षष्ठीनिर्देशो यथा प्रकल्पेत ॥

(४४० (२) प्रयोजनसाधकं वार्तिकद्वितीयखण्डम् ॥ ६ ॥)

॥❀॥अनिर्देशो हि षष्ठ्यर्थाप्रसिद्धिः॥❀॥

(भाष्यम्)

अक्रियमाणे हि प्रत्ययग्रहणे षष्ठ्यर्थस्याप्रसिद्धिः स्यात् ॥

कस्य ? ।

स्थानेयोगत्वस्य ॥

(प्रदीपः) षष्ठीनिर्देशार्थं त्विति । विशिष्टस्य षष्ठ्यर्थस्य स्थानेयोगत्वस्य निर्देशार्थमित्यर्थः ॥ असति प्रत्ययस्येत्येतस्मिन् यः कश्चिदानन्तर्यादिः संबन्धः स्यात् । ततश्च जनपदे लुबिति पञ्चालाः शोभना इत्यादौ जनपदवाचिनोऽनन्तरस्य शोभनादेरपि लुप् स्यात् ॥

(उद्घोतः) विशिष्टेति । जनपदार्थकप्रत्ययसंबन्धिन इत्यर्थः ॥ शोभनाः पञ्चाला इत्यादौ इति पाठ उचितः ॥ अनन्तरस्येति । अव्यवहितस्येत्यर्थः । जनपदार्थवाचके शब्दे सति तदनन्तरस्य लुबित्यर्थ इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—अत्र षष्ठीपदं षष्ठ्यर्थपरमित्याह—षष्ठ्यर्थस्येति । सति प्रत्ययस्येत्येतस्मिन् स्थानपदानुवृत्त्या स्थानेयोगत्वं षष्ठ्यर्थो भवतीति भावः । स्यादिति—षष्ठ्यर्थ इत्यादिः ।

उद्घोते—अस्याधिक्यादाह—जनपदेति । शोभना इति—‘पञ्चालाः शोभना इत्यादावित्यत्रेत्यादिः । तथा च—‘जनपदे’इत्यस्य ‘जनपदवाचिनि शब्दे परे’ इत्यर्थेऽपि न दोष इत्याशयः ।

(प्रत्याख्यानसाधकमात्रेपभाष्यम्)

क पुनरिह षष्ठीनिर्देशार्थेनार्थः प्रत्ययग्रहणेन । यावता सर्वत्रैव षष्ठ्युच्चार्यते—अणिबोः, तद्राजस्य, यज्जोः, शप इति ? ॥

(समाधानभाष्यम्)

इह न काचित् षष्ठी—‘जनपदे लुब्’ इति ॥

(तत्त्वालोकः) इह न काचिदिति—तत्र षष्ठ्यर्थनिर्देशार्थेन प्रत्ययग्रहणेन ‘जनपदे लुबि’त्यत्र प्रयोजनम्, यत इत्यादिः ।

(समाधानबाधकभाष्यम्)

अत्रापि प्रकृतं प्रत्ययग्रहणमनुवर्तते ॥

क प्रकृतम् ? ।

‘प्रत्ययः, परश्च’ इति ॥

(उद्घोतः) भाष्ये—प्रकृतमिति । अत एव कवणास्तु-गित्यत्र प्रकृतक एव लुगिति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अत्रापि—तत्र तादृशेन प्रत्ययग्र-

हणेन 'जनपदे लुबि'त्वत्रापि नार्थः, यत इत्यादिः । हेतुगर्भं विशेषण-
माह—प्रकृतमिति ।

उद्द्योते—अत एव—प्रकृतत्वस्यानुवृत्तिसाधकत्वादेव ।

(समाधानसाधकभाष्यम्)

तद्वै प्रथमानिर्दिष्टम् । षष्ठीनिर्दिष्टेन चेहार्थः ॥

(तत्त्वालोकः) तद्वै इति—तद्धीत्यर्थः । ततोऽनुवृत्तेनापि
तेन—अत्र न प्रयोजनसिद्धिरित्यादिः ।

(समाधानसाधकभाष्यम्)

'ङ-याप-प्रातिपदिकाद्' इत्येषा पञ्चमी प्रत्यय इति
प्रथमायाः षष्ठीं प्रकल्पयिष्यति 'तस्मादित्युत्तरस्य' इति ॥

(तत्त्वालोकः) ङयाविति—ततोऽनुवृत्तेनापि तेन—अत्र
प्रयोजनसिद्धिः, यत इत्यादिः ।

(समाधानसाधकभाष्यम्)

प्रत्ययविधिरयम् । न च प्रत्ययविधौ पञ्चम्यः प्रक-
ल्पिका भवन्ति ॥

(तत्त्वालोकः) प्रत्ययविधिरिति—नेदं सम्भवति, यत इत्यादिः ।

(समाधानसाधकभाष्यम्)

नायं प्रत्ययविधिः । विहितः प्रत्ययः प्रकृतश्चानु-
वर्तते ॥

(तत्त्वालोकः) विहित इति—किन्त्वित्यादिः ।

(४४१ प्रयोजनवार्तिकम् ॥ ७ ॥)

॥ * ॥ सर्वादेशार्थं वा वचनप्रामा-

ण्यात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

सर्वादेशार्थं ताह प्रत्ययग्रहणं कर्तव्यम् । लुक्श्लु-
लुपः सर्वादेशा यथा स्युः ॥

अथ क्रियमाणेऽपि प्रत्ययग्रहणे कथमिव लुक्श्लु-
लुपः सर्वादेशा लभ्याः ? ॥

वचनप्रामाण्यात् । प्रत्ययग्रहणसामर्थ्यात् ॥

(प्रदीपः) सर्वादेशार्थं वेति । षष्ठीनिर्देशार्थत्वं तु स्थितमे-
वेति वार्तिककारेण विकल्पाधो वाशब्दः प्रयुक्तः ॥ आगस्त्यकौण्डि-
न्ययोरित्यत्र हि यदि लुगनुवर्तते, तदैकैकस्य त्रय आदेशाः स्युः ।
अथ नानुवर्तते, दावेवादेशो विधीयेते । तदागस्त्यादेशेन सर्वत्र
भाष्यमिति आगस्त्यादेशात् इति न सिध्यति, अवृद्धत्वात् प्रकृतेः ।
प्रत्ययस्येति तूच्यमाने गोत्रेऽलुगचीति लुकि प्रतिषिद्धे संनियोगशि-
ष्टत्वात् लुगभावादगस्त्यादेशाभावादागस्त्या इति सिध्यतीति षष्ठी-
निर्देशार्थं प्रत्ययग्रहणम् ॥ भाष्यकारस्तु तदर्थं वाशब्दं व्याचक्षाणः षष्ठी
निर्देशार्थत्वं नेच्छति । स ह्येवं मन्यते—आगस्त्यकौण्डिन्ययोरित्यत्र
बस्कादिभ्यो गोत्र इत्यतो गोत्रग्रहणमनुवर्तते, लुगिति च ।
तेनागस्त्यकौण्डिन्ययोर्यो गोत्रे विहितस्तस्य लुक् । परिशिष्टस्य तु
प्रकृतिभागस्य यथासंख्यमगस्तिकुण्डिनचावादेशाविति सूत्रार्थः ॥
अथ क्रियमाणेऽपीति । अलोऽन्यस्येति वचनात् प्रत्ययस्य योऽ-
न्यस्तस्यैव प्राप्नुवन्तीति भावः ॥ वचनप्रामाण्यादिति । प्रत्ययस्येति

वचनसामर्थ्यादलोऽन्यस्येति बाध्यते । वचनप्रामाण्यादिति ब्रुवतो
ष्वार्तिककारस्यापि छीनिर्देशार्थत्वमनभिप्रेतमेव, षष्ठीनिर्देशार्थत्वे हि
प्रत्ययस्येत्यस्य चरितार्थत्वात्कथमलोऽन्यविधिर्बाध्येतेति ॥

(उद्द्योतः) वार्तिककृदभिमतषष्ठीनिर्देशार्थत्वमुपपादयति—
आगस्त्येति ॥ त्रय इति । एवं च वैषम्याद्यथासंख्याप्राप्तेरगस्त-
योऽपि कुण्डिनाः, कुण्डिनाश्चागस्तयः स्युः, लुक् च ज्ञापकात्सर्वादेश
इति विभक्तिमात्रं श्रूयतेति भावः ॥ द्वावेवेति । तेन नोक्तापत्तिरिति
भावः ॥ सर्वत्रेति । अजादिप्राग्दीव्यतीयविषयेऽपीति भावः ॥ अबु-
द्धत्वादिति । यद्यपि स्थानिवद्भावेन वृद्धत्वाच्छः सिध्यति । तथाप्य-
वृद्धत्वात्प्रकृतेः ह्रस्व वृद्धयनिमित्तत्वाच्च आकारश्रवणं न स्यादिति
भावः ॥ सन्नियोगशिष्टत्वादागस्त्यादेशाभावे प्रतिषेधप्रयुक्तलुगभावो
हेतुः । गोत्रे विहित इति । नन्वागस्त्यस्य गोत्रप्रत्ययान्तस्यैव ग्रह-
णम्, न त्वनन्तरापत्यप्रत्ययान्तस्येत्येतदर्थं तदनुवृत्तिः स्यात् । शिवा-
दित्यत्र इत्यत्रैव गोत्र इति निवृत्तेः ऋष्यण्साधारणः अगस्त्यप्रकृतिक-
ऋष्यणन्त एवात्रागस्त्यः, न त्वगस्त्यप्रकृतिकगर्गादियजन्तः, यजओश्चेति
लुका सिद्धत्वादिति चेन्न । कौण्डिन्यसाहचर्येणागस्त्यस्यापि गोत्रप्रत्य-
यान्तस्यैव ग्रहणात् । भाष्यमते गोत्रसंज्ञासूत्रपर्यन्तं गोत्राधिकारेण
ऋष्यणन्तस्यापि तत्त्वाच्च ॥ वस्तुतो वार्तिककारस्यापीत्यमेव संमत-
मित्याह—वचनेति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—'वचनप्रामाण्यादित्यत्र वचनपदं न
प्रकृतसूत्रपरम्, तस्य लुगादिसंज्ञाविधानेन सफलत्वात् । किन्तु—
प्रत्ययग्रहणपरमित्याशयेन तस्यार्थमाह—प्रत्ययग्रहणसामर्थ्यादिति ।

प्रदीपे—लुगनुवर्तते इति—'प्यक्षत्रियार्षजितो यूनि लुगणि-
जोरित्यत इति भावः । एवमग्रेऽपि । त्रयः—अगस्ति, कुण्डिनच्,
लुगिति त्रयः । तस्यैवेति—लुगादय इति शेषः । अपिना—भाष्य-
कारस्य संग्रहः ।

उद्द्योते—एवम्—लुगनुवर्तौ च । वैषम्याद्यथासंख्याप्राप्ते-
रिति—स्थान्यादेशयोरित्यादिः । प्रत्येकं त्रिष्वदेशेष्विति शेषः ।
ज्ञापकात्—'यदयं...लोपे प्रकृते लुक् शास्ती'ति वक्ष्यमाणज्ञापकात् ।
तेन—लुगनुवर्तौ च तयोः साम्याद्यथासंख्यप्राप्तेः प्रत्येकमेकैका-
देशेन । अस्याशयमाह—यद्यपीति । प्रदीपे—वैपरीत्येन पाठसत्त्वा-
दाह—संनियोगशिष्टत्वादिति । तदिति—गोत्रेत्यर्थः । स्यादिति—
तथा च—कथन्तेन कैयटोक्तार्थलाभ इति भावः । अत्र—'आगस्त्यकौ-
ण्डिन्ययोरिति सूत्रे । तत्त्वाच्च—गोत्रप्रत्ययान्तत्वाच्च । इत्यमेव—
सर्वादेशार्थत्वमेव ।

(प्रयोजननिराकरणभाष्यम्)

एतदपि नास्ति प्रयोजनम् । आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञाप-
यति—लुक्श्लुलुपः सर्वादेशा भवन्तीति । यदयं—
'लुग्व दहदिहलिहगुहामात्मनेपदे दन्त्ये' इति लोपे
प्रकृते लुक् शास्ति ॥

(प्रदीपः) यद्ययमिति । विपर्ययस्तु न कल्प्यते, अनुपसंज्ञात-
विरोधित्वात् । लोपस्तावदन्यादेशः स्थितस्ततो लुगारभ्यमाणो यद्य-
न्यस्य स्याल्लोपानुवृत्त्यैव सिद्धत्वाल्लुक् न विदध्यात् । विहितस्तु
सर्वादेशत्वस्य ज्ञापकः संपद्यते ॥

(उद्द्योतः) सामर्थ्यालोपस्यैव सर्वादेशत्वं कुतो न कल्प्यत
इत्यत आह—विपर्यय इति । न उपसंज्ञातो विरोधो वैयर्थ्यशङ्कोद्भवो
यस्य तत्त्वादित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एतदधीति—लुगादीनां सर्वादेशत्व-
मपीत्यर्थः । प्रत्ययग्रहणस्येति शेषः । आचार्येति—यत इत्यादिः ।
प्रकृते—‘घोर्लोपो लेटि वे’ति प्रकृते ।

प्रदीपे—स्यादिति—तर्हीति शेषः । सर्वादेशत्वस्येति—
स्वस्य, साहचर्यात् श्लुलोपोश्चेत्यादिः ।

उद्घोते—सामर्थ्यादिति—नन्वित्यादिः ।

(४४२ प्रयोजनवार्तिकम् ॥ ८ ॥)

॥ * ॥ उत्तरार्थं तु ॥ * ॥

(भाष्यम्)

उत्तरार्थं तर्हि प्रत्ययग्रहणं कर्तव्यम् ॥

(प्रयोजनबाधकभाष्यम्)

क्रियते तत्रैव—‘प्रत्ययलोपे प्रत्ययलक्षणम्’ इति ॥

(तत्त्वालोकः) क्रियते इति—एतदपि नास्ति प्रयोजनम्,
यत् इत्यादिः ।

(प्रयोजनसाधकभाष्यम्)

द्वितीयं कर्तव्यम् । कृत्प्रत्ययलोपे प्रत्ययलक्षणं
यथा स्यात्, एकदेशलोपे मा भूदिति—‘आप्नीत’ ‘संराय-
स्पोषेण गमीय’ इति ॥ प्रत्ययस्य ० ॥ ६१ ॥

(प्रदीपः) द्वितीयमिति । लोपविशेषणापेक्षया द्वितीयं, पाठा-
पेक्षया तु तृतीयं भवति ॥ एकदेशलोप इति । अवयवक्रिया समुदा-
येऽपि व्यपदिश्यते—यथा पटो दग्ध इति । अवयवे हि पटाख्योऽवयवी
समवेत इति तस्याप्यसौ दाहः । न त्वयं गौणो व्यपदेशः । गौणत्वे हि
सति मुख्यस्यैव संप्रत्ययान्न कर्तव्यमेव प्रत्ययग्रहणं स्यात् ॥ आप्नी-
तेति । परत्वादुपधालोपे कृते पुनःप्रसङ्गविज्ञानादनुनासिकलोपः
स्यात् ॥ ६१ ॥

(उद्घोतः) न त्वयमिति ॥ अयम् अवयवदाहादौ समुदाय-
दाहादिव्यपदेशो गौणो न, किन्तु मुख्य एव, अवयवलोपे समुदाय-
स्यापि लोपादित्यर्थः ॥ अनुनासिकेति । अनुदात्तोपदेशेत्यनेन ॥
आप्नीतेत्यत्र आडो यमहन इत्यात्मनेपदैकवचनम् ॥ संगमीयेति ।
गमेर्विधिलिङि समो गमीत्यात्मनेपदे इटि शपो बहुलं छन्दसीति
लुकि लिङः सलोपे इटोऽति उपधालोपे रूपम् । तत्र प्रत्ययलक्षणेन
झलादिङित्परत्वादनुनासिकलोपः स्यात् । इदं च प्रयोजनं-अप्राधान्ये-
नालाश्रयणे विध्यर्थं प्रत्ययलक्षणसूत्रमिति वार्तिकमते बोध्यम् ॥ ६१ ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—द्वितीयं कर्तव्यमिति—एवन्तर्हि-
उत्तरस्यै द्वितीयप्रत्ययपदानुवृत्त्यर्थं प्रत्ययग्रहणं कर्तव्यमित्यर्थः ।
आप्नीतेति—आहपूर्वकाद् इन्धातोर्विधिलिङि तप्रत्यये सीयुटि
‘लिङः सलोपः’ इति सलोपे ‘गमहने’त्युपधालोपे कुत्वे च रूपम् ।
गमीय—इत्यत्र ‘संगमीय’ इति पाठः प्रतिभाति, उद्घोते तथैव प्रतीको-
पलम्भात् । संरायस्पोषेणेति प्रकृतानुपयोग्यपि ‘त्रिधा बद्धो वृषभः’
इतीव पठितम् ।

प्रदीपे—यथेति—प्रदैकदेशे दग्धे इति शेषः । तस्यापि—पट-
स्यापि । असौ—अवयवदाहः । सम्प्रत्ययादिति—गौणमुख्यपरि-
भाषयेति भावः ।

उद्घोते—गमेरिति—सम्पूर्वकादित्यादिः । लिङः सलोपे—
सीयुटि ‘लिङः सलोपोऽनन्यस्ये’ति सलोपे । तत्रेति—उभयत्रेत्यर्थः ।
सलोपस्येति शेषः । प्रत्ययलक्षणसूत्रे द्वित्वेयप्रत्ययपदानुवृत्त्या ‘कृत्प्र-

प्रत्ययलोपे एव प्रत्ययलक्षणम्, न तु तदैकदेशलोपे’ इति लामे तु—
प्रकृते प्रत्ययावयवसस्यैव लोपेन कृत्प्रत्ययस्य लोपाभावात् तस्य
प्रत्ययलक्षणाभावेन झलादिङित्परत्वाभावान्नानुनासिकलोप इति भावः ।
वार्तिकमते इति—एतेन नियमार्थं प्रत्ययलक्षणसूत्रमिति सिद्धान्त-
मते प्रत्ययग्रहणं व्यर्थमेवेति सूचितम् ॥

(५६ प्रत्ययलक्षणातिदेशसूत्रम् ॥ १११९ आ. ३ यं सू० ॥)

प्रत्ययलोपे प्रत्ययलक्षणम् ॥ १११६२ ॥

(प्रथमप्रत्ययग्रहणप्रयोजनाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

प्रत्ययग्रहणं किमर्थम् ? ॥

(प्रदीपः) प्रत्यय ॥ ६२ ॥ प्रत्ययग्रहणमिति । प्रत्यय-
निमित्तं कार्यं लोपे भवतीत्युक्ते प्रत्यासत्त्या प्रत्ययस्यैव लोप इति
विज्ञास्यत इति भावः ॥

(उद्घोतः) प्रत्ययलोपे ॥ ६२ ॥ लक्षणशब्दार्थमाह—
निमित्तमिति ॥ कार्यमिति । बहुव्रीहिलभ्यम् ॥ प्रत्यासत्त्येति ।
क्रियमाणेऽपि प्रत्ययग्रहणेऽन्यप्रत्ययलोपेऽन्यप्रत्ययनिमित्तकार्यं वारणाय
प्रत्यासत्तिराश्रयणीयेति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्रत्ययग्रहणमिति—प्रथममित्यादिः ।
उद्घोते—प्रत्यासत्तेरुभयथाऽऽवश्यकतामाह—क्रियमाणेऽपीति ।
अपिना—अक्रियमाणपरिग्रहः ।

(समाधानभाष्यम्)

‘लोपे प्रत्ययलक्षणम्’ इतीत्युच्यमाने—सौरथी
वैहतीति गुरुपोत्तमलक्षणः ष्यङ् प्रसज्येत ॥

(प्रदीपः) सौरथीति । प्रत्ययस्य लक्षणं दर्शनं प्रादुर्भाव इत्यर्थं
परिकल्प्येतदुच्यते । सूरथस्य विहृतस्य चापत्यं गोत्रं स्त्रीति इञि कृते
मकारनकारयोर्भावे यथा गुरुपोत्तमत्वात् ष्यङ् भवति, एवं लोपेऽपि
स्यात् । प्रत्ययग्रहणे तु सति विरुद्धत्वान्नायमर्थो भवति—प्रत्ययस्य
लोपे कृते तस्यैव पुनः प्रादुर्भाव इति ॥ एवं हि लोपविधानमर्थकं
स्यात् । तस्मात्—प्रत्ययनिमित्तं कार्यं प्रत्ययलोपे भवतीति वाक्यार्थ
आश्रीयते ॥

(उद्घोतः) ननु प्रत्ययलक्षणमित्यस्य बहुव्रीहितयाऽनेन स्थान्य-
भावेऽप्राप्तकार्यप्रापणायातिदेश इति अत्र प्रत्ययस्य सत्त्वेन किं तन्नि-
मित्तकार्यातिदेशेनात आह—प्रत्ययस्य लक्षणमिति । यस्य लोप-
स्तस्मिन्सति यः प्रत्ययो भवति, तस्य तद्धोपेऽपि प्रादुर्भाव इत्यर्थः ॥
लाघवात्षड्द्वीतपुरुष एव स्यादिति तात्पर्यम् ॥ रमेः क्वनि हन्तेऽत्र के
अनुदात्तोपेत्यनुनासिकलोपेऽगुरुपोत्तमत्वाद्प्राप्तः ष्यङ्तिदेशतः स्या-
दित्यर्थः ॥ एवं हि लोपेति । ननु गेरनिटीत्यादिसामर्थ्यान्मा
भूत्तत्र प्रवृत्तिः । यस्तु सामान्येन लोपो णाविष्टवदिति, सोऽप्रत्यय-
विषये चरितार्थ इति भिक्षुमाचष्टे भिक्षयतीत्यत्र पुनः प्रादुर्भावार्थमिदं
स्यादिति चेन्न । एवं हि तत्रैव प्रत्ययस्य न लोप इति वदेत् । एवं च
गुरुतरन्यासो ज्ञापक इति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्रसज्येतेति—स मा भूदित्यर्थमिति
शेषः ।

प्रदीपे—लोपेऽपि स्यात्—तयोर्लोपेऽपि स स्यात् । लोपवि-
धानमिति—प्रत्ययस्येत्यादिः ।

उद्द्योते—अनेन—प्रकृतसूत्रेण । अत्र—सौरथीत्यादौ । तस्य—प्रत्ययस्य । लाघवादि—अन्यपदार्थप्रधानबहुव्रीह्यपेक्षया वर्त्तिपदार्थप्रधानषष्ठीतत्पुरुषे लाघवादित्यर्थः । प्रादुर्भावार्थकेन भावसाधनलक्षणशब्देन प्रत्ययशब्दस्येति शेषः । प्रवृत्तिरिति—अस्य सूत्रस्येति भावः । इदम्—प्रकृतसूत्रम् ।

(समाधाननिराकरणभाष्यम्)

नैव दोषः । नैवं विज्ञायते—लोपे प्रत्ययलक्षणं भवति—प्रत्ययस्य प्रादुर्भाव इति ॥

कथं तर्हि ? ॥

प्रत्ययो लक्षणं यस्य कार्यस्य तल्लुप्तेऽपि भवति ॥

(प्रदीपः) नैवमिति । सन्देहेऽपि व्याख्यानात्करणसाधनो लक्षणशब्द आश्रयिष्यते । अन्यथा क्रियमाणेऽपि प्रत्ययग्रहणे भावसाधनाशङ्का न निवर्तते—प्रत्ययलोपे प्रत्ययान्तरस्य प्रादुर्भाव इति । यथा ग्रामगीरिति किपो लोपे स्वाद्युत्पत्तिः । ततश्चाधोगित्यत्र पदसंज्ञा न स्यादिति करणसाधनत्वे व्याख्यानमेव शरणमिति भावः । लक्षणशब्दोपादानसामर्थ्याद्वा करणसाधनो लक्षणशब्दः । अन्यथा लोपे प्रत्यय इत्येव वक्तव्यं स्यात् ॥

(उद्द्योतः) अन्यथा । व्याख्यानस्य शरणत्वाभावे ॥ पदसंज्ञा न स्यादिति । तिङन्तत्वाभावादिति भावः । लोपे प्रत्यय इति । अस्य प्रादुर्भावतीति शेषः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—नैवमिति—यत् इत्यादिः । लुप्तेऽपि भवति—लुप्तेऽपि भवतीति ।

प्रदीपे—सन्देहेऽपि—प्रकृतसूत्रे—लक्षणशब्दो भावसाधनः करणसाधनो वेति सन्देहेऽपि । भावसाधनेति—लक्षणशब्दे इत्यादिः । नन्विदं कुत्र दृष्टमित्यत आह—यथेति । करणसाधनत्वे इति—तस्येत्यादिः ।

(प्रयोजनान्तरभाष्यम्)

इदं तर्हि प्रयोजनम्—सति प्रत्यये यत्प्राप्नोति तत्प्रत्ययलक्षणं यथा स्यात्, लोपोत्तरकालं यत्प्राप्नोति तत्प्रत्ययलक्षणं मा भूदिति ॥

किं प्रयोजनम् ? ।

ग्रामणिकुलं सेनानिकुलमित्यत्रौत्तरपदिके ह्रस्वत्वे कृते 'ह्रस्वस्य पिति कृति तुक्' इति तुक् प्राप्नोति, स मा भूदिति ॥

(प्रदीपः) सति प्रत्यय इति । प्रत्ययशब्दोऽत्र लुप्तसप्तमीको निर्दिश्यते । तेन प्रत्यये सति यत्कार्यं दृष्टं तद्धोपे सति भवति । न च ग्रामणीरित्यत्र किपि सति तुग् दृष्टः, ह्रस्वाभावात् । कृते किलोपे ह्रस्वत्वे च तुक्प्राप्तिः ॥

(उद्द्योतः) ननु प्रत्ययलोप इत्युक्ते कथं 'सति प्रत्यये' इति लभ्यत इति आह—प्रत्ययशब्द इति ॥ यत्कार्यमिति । प्रत्ययलक्षणं यत्कार्यं दृष्टमित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—औत्तरपदिके इति—'एको ह्रस्वोऽन्यो गालवस्ये'ति सूत्रेणेति भावः ।

प्रदीपे—अत्र—'प्रत्ययलोपे' इत्यत्र ।

उद्द्योते—प्रकृतसूत्रे कार्यपदमावादाह—प्रत्ययलक्षणमिति ।

(प्रयोजननिराकरणभाष्यम्)

यदि तर्हि—यत्सति प्रत्यये प्राप्नोति, तत्प्रत्ययलक्षणेन भवति । लोपोत्तरकालं यत् प्राप्नोति, तन्न भवति । जगत् जनगदित्यत्र तुग् न प्राप्नोति, लोपोत्तरकालं ह्यत्र तुगागमः । तस्मान्नाथ एवमर्थेन प्रत्ययग्रहणेन ॥

(प्रदीपः) जगदिति । द्युतिगमिजुहोत्यादीनां द्वे चेति गमेः किप् । अत्रान्तरङ्गत्वात्पूर्वं विलोपः । गमः क्वावित्ययं हि लोपोऽङ्गविशेषापेक्षत्वाद्बहिरङ्गः । भिन्नविषयत्वाच्च येन नाप्राप्तिर्यायो न भवति । सति त्वस्मिन्न्याये नैव विलोपः स्यात् । तस्मात्सति किपि नाऽत्र तुक् प्राप्तिः, अपि तु विलोपे कृते ॥

(उद्द्योतः) ननु जगदित्यादौ विलोपात्परत्वात्पूर्वं गमः क्वावित्यनुनासिकलोपे किपि सत्यपि तुक् प्राप्तिराह—अत्रेति ॥ भिन्नविषयत्वादिति । वार्तिकमते एतत् । अचिरादेशे नुडपवादत्वपरभाष्यरोत्या विषयभेदेऽपि तत्त्वे तु लोपेनानुत्पत्तेरेवान्वाख्यानेनापवादत्वं नेति बोध्यम् ॥ वैयत्यान्यायाङ्गीकारे दोषमाह—सति त्विति ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तर्हीति—अस्य 'जगदि'त्यत्रान्वयः । प्रदीपे—पूर्वम्—अनुनासिकलोपात्पूर्वम् । भिन्नविषयत्वादिति—विलोपानुनासिकलोपयोरित्यादिः । नैवेति—अनुनासिकलोपस्यापवादत्वादिति भावः ।

उद्द्योते—'प्राप्तेराहे'त्यत्र 'प्राप्तिरत आह'ति पाठः प्रतिभाति, अन्यथा 'नन्वि'त्यस्यासङ्गतिर्दुर्निवारा । तत्त्वे तु—अपवादत्वे तु ॥ नन्वेवं कथं 'सति त्व'ति कैयटोक्तिरित्यत आह—वैयत्यादिति । विरुद्धत्वादित्यर्थः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

कस्मान्न भवति—ग्रामणिकुलं सेनानिकुलम् ? ॥

(तत्त्वालोकः) कस्मान्नेति—इह तर्हि तुगित्यादिः ।

(समाधानभाष्यम्)

बहिरङ्गं ह्रस्वत्वम्, अन्तरङ्गस्तुक् । 'असिद्धं बहिरङ्गमन्तरङ्गे' ॥

(तत्त्वालोकः) बहिरङ्गमिति—यत् इत्यादिः ।

(प्रयोजनान्तरभाष्यम्)

इदं तर्हि प्रयोजनम्—कृत्प्रत्ययलोपे प्रत्ययलक्षणं यथा स्यादेकदेशलोपे मा भूदिति । 'आप्नीत' 'सं रायस्पोषेण ग्मीय' इति ॥

(आक्षेपभाष्यम्)

पूर्वस्मिन्नपि योगे प्रत्ययग्रहणस्यैतत्प्रयोजनमुक्तम् ॥

(तत्त्वालोकः) पूर्वस्मिन्निति—एतदपि नास्ति प्रयोजनम्, यत् इत्यादिः ।

(समाधानभाष्यम्)

अन्यतरच्छक्यमकर्तुम् ॥

(प्रदीपः) अन्यतरदिति । एकमेव प्रत्ययग्रहणं सामर्थ्यात् कृत्प्रत्ययलोपप्रतिपादने समर्थम् ॥

(उद्द्योतः) एकमेवेति । अवयवस्य प्रत्ययत्वपर्याप्त्यधिकार-

त्वाभावादिति भावः । एवं चानयोः फलान्तराभिनिवेशो भाष्यविरुद्ध इति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अन्यतरदिति—एवन्तर्हि—पूर्वसूत्रस्थ-प्रत्ययग्रहण—प्रकृतसूत्रस्थप्रथमप्रत्ययग्रहणयोरित्यादिः ।

प्रदीपे—एकमेवेति—यत इत्यादिः ।

उद्द्योते—प्राचोक्तं दूषयति—एवञ्चेति । तथा भाष्योक्तौ चेत्यर्थः ।

(द्वितीयप्रत्ययग्रहणप्रयोजनाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

अथ द्वितीयं प्रत्ययग्रहणं किमर्थम् ? ।

(समाधानभाष्यम्)

प्रत्ययलक्षणं यथा स्यात्, वर्णलक्षणं मा भूदिति । गवे हितं गोहितम्, रायः कुलं रैकुलमिति ॥

(प्रदीपः) वर्णलक्षणमिति । प्रत्ययलोपे तल्लक्षणमित्युच्यमाने प्रत्ययस्य यत्र कार्यं निमित्तभावः प्रत्ययरूपाऽऽश्रयेण वर्णरूपाऽऽश्रयेण वा तत्सर्वं स्यात्, सर्वनाम्नो वस्तुमात्रपरामर्शित्वम् । प्रत्ययग्रहणे सति प्रत्ययनिमित्तमेव कार्यं प्रत्ययलोपे भवति, न वर्णरूपतानिमित्तम् ॥ रैकुलमिति । अवयवद्वारेणात्र प्रत्ययस्याप्यादेशं प्रति निमित्तत्वमस्त्येव, प्रत्ययाश्रयस्त्वावादेशो न भवतीति न प्रवर्तते । अनेनैव न्यायेन न धातुलोप आर्धधातुक इत्यत्र धिन्वि-कृण्व्योर्विचि लोपो व्योर्वलीति बलोपस्य बलनिमित्तत्वादार्धधातुक-निमित्तत्वाभावाद् गुणप्रतिषेधो न भवति । तेन सुधे सुकरिति भवति, न तु सुधी सुकीरिति ॥

(उद्द्योतः) ननु द्वितीयप्रत्ययग्रहणाभावे बहुव्रीह्याभात्तल्ल-भ्यकार्यातिदेशो न सिध्देत आह—तल्लक्षणमिति ॥ वस्तुमा-त्रेति । प्रत्ययमात्रेत्यर्थः ॥ प्रत्ययनिमित्तमेवेति । प्रत्ययत्वेन प्रत्यय-निमित्तमित्यर्थः । न वर्णोति । प्राधान्येन वर्णनिमित्तमित्यर्थः ॥ ननु रैकुलमित्यत्रायादेशो न प्रत्ययाश्रयः, किन्तु तदवयवाश्रयोऽत आह—अवयवद्वारेणेति ॥ केचित्तु प्रत्ययग्रहणमित्यस्य द्वितीयप्रत्ययपद-घटितं प्रत्ययलक्षणग्रहणमित्यर्थः ॥ प्रत्ययलोपेऽपीत्येव सूत्रं कार्यम् । अस्य—तद्भवति यत्प्रत्यये सतीति शेषः । स्थानिवदित्यनुवृत्तिर्वा ॥ प्रत्ययलक्षणमिति । प्रत्ययत्वतश्चाप्यान्यतरधर्मावच्छिन्नलक्षणमि-त्यर्थः ॥ वर्णलक्षणं वर्णत्वस्याप्यधर्मावच्छिन्ननिमित्तम् ॥ प्रत्यये सति वर्णनिमित्तं भवतीति तल्लोपेऽपि स्यादिति भावः ॥ कैयटव्याख्या तु चिन्त्या । प्रकृते तल्लक्ष्मद्रप्रत्ययशब्दयोः पर्यायत्वेन तद्विचारस्यायुक्त-त्वापत्तेरित्याहुः ॥ अनेनैवेति । अत्र प्रत्ययग्रहणसामर्थ्यात्तथार्थला-भेऽपि तत्र तादृशार्थग्रहे न मानम् ॥ आर्धधातुक इत्यस्य कैयटरीत्या तोतोतीत्यादिव्यावृत्त्या चरितार्थत्वात् । पूर्वसूत्रे आर्धधातुकग्रहण-मनवकाशमिति किञ्चित् चेति सूत्रस्थभाष्यविरोधाच्च । आवृत्त्यादिना तथार्थकल्पने तु न मानम् ॥ किञ्च तथार्थकल्पने यद्व्यकृत्यलोपे इति वार्तिकं तदुदाहरणपरं जीरदानुरिति भाष्यं चासङ्गतं स्यादिति चिन्त्यमेतत् । सुधे इत्यादि । धिक्कृण्व्योर्नुमि विचि बलोपेऽप्युक्त-लोपे गुणे सुना समासे सौ हलङ्ग्यादिलोपनलोपयोरिमे रूपे ॥ गुणनिषेधे तु सुधिनशब्दे इहञ्छिति दीर्घः । सुकृणः सर्वनामस्थाने चेति दीर्घ उपधायाश्चेतीत्वे रपरत्वे सुनलोपयोः वोरिति दीर्घः स्यादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्रत्ययलक्षणमिति—यत्कार्यमिति-

प्रत्ययस्यासाधारणं रूपं प्रयोजकत्वेनाश्रीयते, तदेव कार्यं प्रत्यय-लोपेऽपि सति भवतीति ज्ञापनार्थम् । किं प्रयोजनमिति त्यादिः ॥ गोहितमिति—अत्र प्रत्ययलक्षणेनावदेशो न भवति, तद्विधाव-त्त्वमात्रस्याश्रयणात्; तस्य च प्रत्ययाप्रत्ययसाधारण्यादिति भावः ।

प्रदीपे—आदेशम्—आयादेशम् । प्रत्ययाश्रयः—प्रत्ययत्वेन प्रत्ययाश्रयः । इत्यत्रेति—बहुव्रीहिर्गवार्धधातुकलाभे पुनरार्धधातुक-ग्रहणसामर्थ्यात्तत्त्वेन निमित्तता लभ्यते । तेनेति शेषः । आर्ध-धातुकनिमित्तत्वाभावात्—तत्रार्धधातुकतया विचो निमित्तत्वाभा-वात् । तेनेति—अन्यथा बलोपस्यार्धधातुकावयववर्त्तनमित्तत्वेनार्ध-धातुकनिमित्तत्वाद् गुणप्रतिषेधः स्यादिति भावः ॥

उद्द्योते—अनतिप्रसङ्गायाह—प्रत्ययमात्रेति । वार्तिकमतेऽ-प्राधान्येन वर्णाश्रयेण प्रत्ययलक्षणप्रवृत्तेरिष्टत्वादाह—प्राधान्येनेति । तदवयवाश्रय इति—तथा च—तत्र प्रत्ययलक्षणातिप्रसङ्ग एव नेति भावः । प्रकारान्तरेण भाष्ययोजनामाह—केचित्त्विति । प्रकृतसूत्र-निरासायाह—प्रत्ययेति । एवेन—‘तल्लक्षणमित्यस्यापि व्यवच्छेदः । अत एवाह—अस्येत्यादि । तद्व्याप्येति—सुप्त्वतिह्त्वादीत्यर्थः ॥ अत्र वर्णत्वावच्छिन्ननिमित्तकस्याभावादाह—वर्णत्वव्याप्येति । तद्विचारस्य—‘द्वितीयं प्रत्ययग्रहणं किमर्थमिति विचारस्य । अस्मिन् प्रकारे शेषाद्यनुसरणेन क्छादरुचि सूचयति—आहुरिति ॥ कैयटोक्तं दूषयति—अत्रेति । तत्रेति—‘न धातुलोप’ इत्यत्रेत्यर्थः । आर्धधातुकग्रहणसामर्थ्यादिति शेषः । कैयटरीत्येति—‘भाषायामपि यद्वृत्तिरिति’ कैयटोक्तिरीत्येत्यर्थः । तथा च—तदुक्त्योर्मिथो विरोध इति भावः । ननु ‘यद्वृत्तिरुक्त्यान्दसत्वमेवे’ति सिद्धान्त्युक्तिरीत्या तस्याचारितार्थमेवेत्यत आह—पूर्वेति । ननु तत्रार्धधातुकग्रहणमा-वर्त्य तस्य सामर्थ्यं कल्पयामि कैयटोक्त्याशय इत्यत आह—आवृत्त्यादिनेति । तस्य सामर्थ्यकल्पनादिति शेषः । अत्रादिनैकशेष-परिग्रहः ॥ तत्र दोषमप्याह—किञ्चेति । तदिति—बलोपेत्यर्थः । भाष्यञ्चेति—‘न धातुलोप’ इति सूत्रस्थमिति भावः । कैयटोक्त-पक्षस्याऽऽह—धिक्कृण्व्योरिति । गुण इति—उक्तरीत्या निषेधा-प्रवृत्तेरित्याशयः । इहञ्छिति—‘इहञ्छित्यनुवृत्त्या ‘सौ चे’तीत्यर्थः ॥

(युक्तिकथनाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

किमर्थं पुनरिदमुच्यते ? ।

(प्रदीपः) किमर्थमिति । स्थानिवद्भावेन सिद्धमिति भावः ।

(उद्द्योतः) स्थानिवद्भावेनेति । वर्णाश्रयस्य तवाप्यनिष्ठ-त्वादित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इदम्—प्रकृतसूत्रम् ।

उद्द्योते—ननु स्थानिवत्त्वेन वर्णाश्रयस्यासिद्धत्वात् तत्सिद्ध्यर्थ-मिदमित्यत आह—वर्णोति । तवापि—प्रकृतसूत्रकृतोऽपि । ‘वर्णाश्रये नास्ति प्रत्ययलक्षणमिति परिभाषासत्त्वादिति भावः ॥

(४४३ समाधानवार्तिकम् ॥ १ ॥)

॥ ॐ ॥ प्रत्ययलोपे प्रत्ययलक्षणवचनं
सदन्वाख्यानाच्छास्त्रस्य ॥ ॐ ॥

(भाष्यम्)

‘प्रत्ययलोपे प्रत्ययलक्षणम्’ इत्युच्यते । सदन्वा-ख्यानाच्छास्त्रस्य । सच्छास्त्रेणान्वाख्यायते सतो वा

शास्त्रमन्वाख्यापकं भवति । सदन्याख्यानाच्छास्त्रस्य 'उगिदचां सर्वनामस्थानेऽधातोः' इतीहैव स्यात्—गोमन्तौ यवमन्तौ, गोमान् यवमानित्यत्र न स्यात् । इष्यते च स्यादिति । तच्चान्तरेण यत्नं न सिध्यतीत्यतः प्रत्ययलोपे प्रत्ययलक्षणवचनम् । इत्येवमर्थमिदमुच्यते ॥

(प्रदीपः) सदन्याख्यानादिति । शास्त्रं कर्तुं करणं वा शेषत्वेन विवक्षितमिति षष्ठी कृता ॥ सच्छास्त्रेणेति । शास्त्रेण करणेनाचार्यः स्मर्ता सद्भिद्यमानं वस्तु निमित्तत्वेनान्वाचष्टे ॥ सतो वेति । शास्त्रस्यैवाविच्छेदेन प्रवर्तमानस्य स्वतन्त्रत्वमन्वाख्यान इति पूर्वस्मादन्याख्यानादस्य विशेषः । न च स्थानिवद्भावेन सिध्यति । अतुणेऽित्यादावस्त्वित्वात् ॥

(उद्द्योतः) ननु शास्त्रस्य कर्तृत्वे सतः कर्मत्वेनोभयप्राप्ताविति नियमाच्छास्त्रस्येति षष्ठ्यनुपपन्ना, कर्मणि चेति समासनिषेधापत्तिश्च ॥ करणत्वे तु षष्ठ्यनुपपन्नेत्यत आह—शास्त्रमिति । शेषत्वे चोभयप्राप्तावित्यस्याप्राप्तेः षष्ठीसमासौ नानुपपन्नौ इति भावः ॥ आचार्यः स्मर्तेति फलितार्थकथनम् ॥ स्मर्त्राचार्येणेति त्वन्वाख्यायत इत्यन्वययोग्यम् ॥ स्वतन्त्रत्वमिति । करणस्य कर्तृत्वविवक्षेति भावः ॥ अस्त्वित्वादिति ॥ इमादेरिति शेषः । वर्णाश्रये इति तु वर्णप्राधान्यविषयकम् । एवं चाप्राधान्येनालाश्रयणे विध्यर्थं सूत्रमिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—अस्य—आख्यानस्य ।

उद्द्योते—स्मर्तेति—स्मर्तृत्यादि । फलितार्थेति—भाष्यस्येत्यादिः । स्मर्तेति—यथाश्रुते हि भाष्ये—इत्यादिः । तु—एव । ननु प्रकृतसूत्रकरणेऽपि 'वर्णाश्रये नास्ति प्रत्ययलक्षणमिति' वचनात् तत्रेमादिनष्ट इत्यत आह—वर्णेति । एवञ्च—तस्य तद्विषयकत्वे च । सूत्रञ्च—प्रकृतसूत्रम् ।

(आक्षेपभाष्यम्)

अस्ति प्रयोजनमेतत् ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये—अस्ति प्रयोजनमेतदिति । उक्तप्रयोजनविशिष्टं सूत्रं निर्दोषं वेति काका प्रश्न इति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) उद्द्योते—सूत्रमिति—प्रकृतसूत्रमित्यर्थः । सदोषमिति शेषः । अन्यथाऽत्र वाशब्दस्यासङ्गतिः ॥

(समाधानभाष्यम्)

किं तर्हीति ॥

(उद्द्योतः) किं तर्हीति । मम तु निर्दोषमेव, तव कश्चिदोषप्रतिभासोऽस्ति चेददेति प्रश्नगर्भमुत्तरम् ॥

(तत्त्वालोकः) उद्द्योते—वद—तर्हि वद ।

(लुकि प्रत्ययलक्षणसाधनाधिकरणम्)

(४४४ (१) आक्षेपवार्तिकप्रथमखण्डम्)

॥ * ॥ लुक्पुपसंख्यानम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

लुक्पुपसंख्यानं कर्तव्यम् । पञ्च सप्त ॥

(तत्त्वालोकः) दोषमेवाद—लुकीति । प्रत्ययलक्षणस्येति शेषः ।

(प्रत्याक्षेपभाष्यम्)

किं पुनः कारणं न सिध्यति ? ।

(तत्त्वालोकः) किं पुनः कारणमिति—कस्मात्पुनः कारणादित्यर्थः । तत्र प्रकृतसूत्रेणैव प्रत्ययलक्षणमिति शेषः ।

(४४४ (२) आक्षेपसाधकवार्तिकद्वितीयखण्डम् ॥ २ ॥)

॥ * ॥ लोपे हि विधानम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

लोपे हि प्रत्ययलक्षणं विधीयते । तेन लुकि न प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) लुक्पुपसंख्यानमिति । तत्प्रकृतिष्वन्यायेन लोपसंज्ञाया लुगादिसंज्ञया बाधनादिति भावः ॥ लुग्रहणस्योपलक्षणार्थत्वात् शुलुपावपि गृह्येते ॥

(उद्द्योतः) बाधनादिति । एवं च पञ्चेत्यादौ पदत्वं न स्यादिति भावः ॥ उपलक्षणार्थत्वादिति । तयोरपि पूर्वपक्षबीजस्य समत्वादिति भावः ॥ तत्र शुलुपोः प्रत्ययलक्षणस्य फलं चिन्त्यम्, लुकि तु पञ्चेत्यादौ पदत्वं फलमस्ति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—लुकीति—प्रकृतसूत्रेण प्रत्ययलक्षणमिति शेषः ।

उद्द्योते—एवञ्च—लुकि प्रत्ययलक्षणाभावे च । तयोः—शुलुलुपोः । अपिना लुकः समुच्चयः । तत्र—तेषां मध्ये । चिन्त्यमिति—एतेन कैयटकल्पितं तस्योपलक्षणार्थत्वं विरुद्धीति न शङ्क्यम्, त्रिष्वपि प्रत्ययलक्षणफलसत्त्वेनैव न तत्कल्पनम्, किन्तु त्रयाणां समानन्यायविषयत्वादेवेत्याश्रयणेनोभयोरविरोधात् ।

(४४५ समाधानवार्तिकम् ॥ ३ ॥)

॥*॥ न वाऽदर्शनस्य लोपसंज्ञित्वात् ॥*॥

(भाष्यम्)

न वा कर्तव्यम् ॥

किं कारणम् ? ।

अदर्शनस्य लोपसंज्ञित्वात् । अदर्शनं लोपसंज्ञं भवतीत्युच्यते । लुमत्संज्ञाश्चाप्यदर्शनस्य क्रियन्ते । तेन लुक्पुपि भविष्यति ॥

(प्रदीपः) न वाऽदर्शनस्येति । अदर्शनमात्रस्य लोपसंज्ञा विधीयमाना लुगादिसंज्ञाविषयमप्यवगाहते । न च संज्ञानां बाध्यबाधकभावः, समावेशदर्शनात्तासामिति—कङ्कारपञ्चे वक्ष्यते । लोपस्य संज्ञि लोपसंज्ञि तस्य भावो लोपसंज्ञित्वं तस्मादित्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) समावेशदर्शनादिति । कृत्कृत्यादिष्विति भावः ॥ लोपः संज्ञा यस्येति बहुव्रीहौ मत्वर्थीयानुपपत्तिः । त्वान्तेन षष्ठीसमासेऽर्थासङ्गतिरत इन्नेन षष्ठीसमास इत्याह—लोपस्येति ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—किं कारणम्—कस्मात्कारणात् । एवमग्रेऽपि । अदर्शनमिति—यत इत्यादिः । लुक्पुपि—प्रकृतसूत्रेणैव प्रत्ययलक्षणमिति शेषः ।

(सांकर्यपरिहाराधिकरणम्)
(संगतिभाष्यम्)

यद्येवम्—

(४४६ (१) सांकर्याद्येवार्तिकप्रथमखण्डम् ॥)

॥३॥ प्रत्ययादर्शनं तु लुप्तसंज्ञम् ॥३॥

(भाष्यम्)

प्रत्ययादर्शनं तु लुप्तसंज्ञमपि प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) प्रत्ययादर्शनं त्विति । लुक्लुप्तसंज्ञानां संकरः प्राप्नोतीत्यर्थः ॥

(उद्घोतः) सङ्कर इति । परस्परं, लोपशब्दभावितप्रत्ययादर्शनविषये लोपसंज्ञया चेत्यर्थः ॥ प्रत्ययादर्शनमात्रं सकलं लुप्तसंज्ञं प्राप्नोतीति भाष्याक्षरार्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—यद्येवमिति—तर्हीति शेषः ।

उद्घोते—कैयटस्य न्यूनतां निराकरोति—लोपशब्देति । इत्यर्थः—इत्यादिः । ननु कैयटोक्तस्य भाष्यतात्पर्यार्थस्य कथं यथा-श्रुतभाष्यादुपपत्तिरित्यत आह—प्रत्ययेति ।

(आक्षेपभाष्यम्)

तत्र को दोषः ? ।

(४४६ (२) दोषदर्शनवार्तिकद्वितीयखण्डम् ॥ ४ ॥)

॥३॥ तत्र लुकि श्लुविधिः प्रतिषेध्यः ॥३॥

(भाष्यम्)

तत्र लुकि श्लुविधिः प्राप्नोति स प्रतिषेध्यः । अस्ति हन्ति 'श्लौ' इति द्विर्वचनं प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) तत्र लुकि श्लुविधिरिति । उपलक्षणं चैतत् । तेन श्लवपि लुग्विधिः प्राप्नोति—उद्घोतीति उतो वृद्धिलुकि हलीति ॥ लुप्यपि लुग्विधिप्रसङ्गः—हरीतकीति लुक् तद्धितलुकीति ॥ तथा लुकि लुग्विधिः—लवणः सप्त इति युक्तवद्भावः स्यात् ॥

(उद्घोतः) उतो वृद्धिरिति । न च तत्र नाभ्यस्तस्येति वर्तनाददोषः । अत्र पक्षे तदनुवृत्तेरुक्तमशक्यत्वात् ॥ हरीतकीति । नन्वत्र सत्यपि लोपो लुकि युक्तवद्भावात् पुनर्लोपः स्यादिति चेत् । लवणे लवणस्येति न्यायादित्याहुः ॥ हरीतक्यां—हरीतक्यादिव्य-श्वेत्यणो लुप् । यद्वा हरितकीवेयं प्रतिकृतिरिति कनो लुप् ॥ लवण इत्यत्र लवणाङ्गुक् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तत्र—तथा सति । एवमग्रेऽपि । अस्तीति—अन्यथेत्यादिः ।

प्रदीपे—लुकि—लुप्यपि । युक्तवद्भावः—'लुपि युक्तवद्वक्ति-वचने' इति युक्तवद्भावः ।

उद्घोते—तत्रेति—'उतो वृद्धिलुकि हली'त्यत्रेत्यर्थः । 'नाभ्य-स्तस्याचि पिति सार्वधातुके' इत्यत इति शेषः । वर्तनाद्—अनुवर्त-नात् । अशक्यत्वादिति—लुप्यपि श्लुविधिप्रसङ्गेन लुकि सर्वत्रा-भ्यस्तत्वस्यापि प्रसङ्गादिति भावः । अणः—'अवयवे च प्राण्योषधि-श्लेष्म्यः' इत्यणः । इति कनो लुप्—इति व्युत्पत्तौ 'इवे प्रतिकृते' इति कनः 'देवपथादिभ्यश्चे'ति लुप् । लवणाङ्गुक्—लवणेन संसृष्ट इति व्युत्पत्तौ 'संसृष्टे' इति ठकः 'लवणाङ्गुगिति' लुक् ।

(४४७ सांकर्यवारणवार्तिकम् ॥ ५ ॥)

॥ ३ ॥ न वा पृथक्संज्ञाकरणात् ॥ ३ ॥

(भाष्यम्)

न वा एष दोषः ॥

किं कारणम् ? ।

पृथक्संज्ञाकरणात् । पृथक्संज्ञाकरणसामर्थ्याल्लुकि श्लुविधिर्न भविष्यति ॥

(प्रदीपः) न वा पृथगिति । एकयैव संज्ञया प्रदेशवाक्येषु संक्षिप्रत्यायने सिद्धेऽनेकसंज्ञाविधानसामर्थ्यात्तद्भावितग्रहणं विज्ञायते । तत्राश्रितस्वरूपव्यापारास्ते लुगादय आश्रीयन्ते, आवृत्तिर्वा लुगादि-शब्दानामाश्रीयत इति तद्भावितग्रहणं सिध्यति ॥ विधिप्रदेशेषु चेत्-रेतराश्रयदोषानवतारो नित्यशब्दाश्रयणाद्भाविसंज्ञाविज्ञानाद्वा ॥

(उद्घोतः) तद्भावितग्रहणे युक्तिमाह—तत्राश्रितेति । आश्रितः स्वरूपस्य व्यापारोऽदर्शनविषयो यैस्ते तथोक्ता इत्यर्थः ॥ अदर्शनबोधका लुगादिशब्दाः प्रत्ययादर्शनस्य संज्ञा इत्युक्ते प्रत्या-सत्या यया संज्ञया यददर्शनं भाव्यते तस्यैव सा संज्ञेति सा लभ्यत इति भावः ॥ प्रत्यासत्तिः सर्वैर्दुर्ज्ञेयत्वत आह—आवृत्तिर्वेति । तेन लुगादिशब्दभावितमदर्शनं क्रमेण तत्तत्संज्ञमित्यर्थः ॥ अदर्शनस्य नित्यत्वेऽपि तद्भावितत्वस्य शास्त्रायत्तत्वादितरेतराश्रयत्वं तदवस्थ-मेवेत्यत आह—भाविसंज्ञेति ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—तत्र—'प्रत्ययस्य लुक्लुप्तः' इति सूत्रे ।

उद्घोते—युक्तिम्—प्रकारम् । प्रत्यासत्तिरिति—नन्वित्यादिः । अदर्शनस्येति—नन्वित्यादिः ।

(लोपसंज्ञाया व्यापकलोपसंहारभाष्यम्)

तस्माददर्शनसामान्याल्लोपसंज्ञा लुप्तसंज्ञा अव-गाहते ॥

(तत्त्वालोकः) पूर्वापरग्रन्थसङ्गत्यर्थं प्रायुक्तमुपसंहरति—त-स्मादिति । लुप्तसंज्ञाः—लुप्तसंज्ञाविषयम् । एवमग्रेऽपि । तथा च—लुक्लुप्तसंख्यानं न कर्तव्यमिति भावः ।

(सांकर्यसाधकभाष्यम्)

यथैव तर्हि—अदर्शनसामान्याल्लोपसंज्ञा लुप्तसंज्ञा अवगाहते । एवं लुप्तसंज्ञा अपि लोपसंज्ञासमवगाहेरन् ॥

तत्र को दोषः ? ।

अगोमती गोमती सम्पन्ना गोमतीभूता 'लुक् तद्धितलुकि' इति ङीपो लुक् प्रसज्येत ॥

(प्रदीपः) यथैवेति । तिसृणां संज्ञानां विधानसामर्थ्यात्पर-स्परविषयाक्याहनं तासां मा भूत् । लोपसंज्ञाविषये तु ताः प्रवर्तेरन् ॥ गोमतीभूतेति । च्छेलेपे कृते लुक्संज्ञायां सत्या लुक् तद्धितलुकी-ति लुक् प्राप्नोति । पुंवद्भावस्त्वन न भवति, वैयधिकरण्यात् । महङ्गुता ब्राह्मणीत्यत्र तु भवति, सामानाधिकरण्यात् । नित्यत्वादि शब्दानां कचिदिकारस्य जनिकर्तृत्वं, कचित्यङ्कृतेः ।

(उद्घोतः) तद्भावितग्रहणपक्षे यथैवेत्यादिग्रन्थोऽनुपपन्न इत्यत आह—तिसृणामिति । इतरेतराश्रयपरिहाराय भाविसंज्ञावि-

ज्ञाने गौरवापत्या सामर्थ्यात्तिसृणामसङ्करः प्रणिपादितो न तु तद्भा-
वितपक्षाश्रयेणेत्यभिमानः ॥ वैयधिकरण्यादिति । भवनक्रियायां
प्रकृतेः कर्तृत्वादिति भावः ॥ क्वचिद्विकारस्येति । वस्तुतो वृत्तौ
तद्वाक्ये च सर्वत्र प्रकृतेरेव कर्तृत्वम् । त्रिकृतिशब्दस्यापि गौण्या प्रकृ-
तिवृत्तित्वात्सामानाधिकरण्यम् । अत एव गौणत्वान्महच्छब्द आत्वा-
भावः । गोमतीशब्दे तु गोमतीनदीभिन्ना गोमतीनदीभूतेवर्धनाभा-
षितपुंस्त्वत्वात् पंचत्वाभाव इति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) उद्द्योते—तद्भावितेति—नन्वित्यादिः ॥
अस्य तात्पर्यमाह—इतरेतरेति । तद्भावितग्रहणपक्षे इत्यादिः ।
सामर्थ्यात्—पृथक्संज्ञाकरणसामर्थ्यमात्रात् । तिसृणाम्—लुक्श्लु-
लुप्संज्ञानाम् । परस्परमिति भावः ॥ प्रतिपादित इति—भाष्य-
कृतेति शेषः । तद्भावितेति—पृथक्संज्ञाकरणसामर्थ्यादित्यादिः ॥
उक्तप्रकारमन्तरा तद्भावितग्रहणासिद्धेराह—अभिमान इति ॥
कैयटोक्तं खण्डयति—वस्तुत इति । एवेन—विकृतिव्यवच्छेदः ।
विकृतीति—विकृतिवाचकेत्यर्थः । गौण्या—वृत्त्या । अत एव—
तथा प्रकृतिवृत्तित्वादेव ।

(सांकर्यबाधकभाष्यम्)

ननु चात्रापि ॐ न वा पृथक्संज्ञाकरणाद् ॐ इत्येव
सिद्धम् ॥

(प्रदीपः) ननु चात्रापि । लुगादिसंज्ञानां सेदेनोपादाना-
त्तद्भावितग्रहणमित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अत्र—गोमतीभूतेत्यत्र । एवमग्रेऽपि ।
सिद्धमिति—लोपे लुग्विधेर्वारणमित्यादिः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

यथैव तर्हि—पृथक्संज्ञाकरणसामर्थ्यादत्र लुमत्संज्ञा
लोपसंज्ञां नावगाहन्ते, एवं लोपसंज्ञापि लुमत्संज्ञा
नावगाहेत । तत्र स एव दोषो—लुक्पुपसंख्यानमिति ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये—एवं लोपेति । लोपसंज्ञायामपि तद्भावित-
ग्रहणं मन्वानस्य चोद्यमेतत् ॥

(समाधानभाष्यम्)

अस्त्यन्यल्लोपसंज्ञायाः पृथक्संज्ञाकरणे प्रयोजनम् ॥
किम् ? ।

लुमत्संज्ञासु यदुच्यते तल्लोपमात्रे मा भूदिति ॥

(प्रदीपः) अस्त्यन्यदिति । प्रत्ययाप्रत्ययादर्शनस्य लोपसंज्ञा
यथा स्यादिति ॥ लोपमात्रे मा भूदिति । यथा गोमतीभूतेति क्वे-
लोपे कृते लुक्कृदितलुकीति न भवति । तस्माद्विषयसंज्ञायां नास्ति
तद्भावितग्रहणम् ॥

(उद्द्योतः) अत्र सामर्थ्यात्तद्भावितग्रहणेऽपि लोपसंज्ञायां
तद्ग्रहणे मानाभावः । न च लुगादिभ्यो लोपसंज्ञायाः पृथक्करणं
मानम्, तस्याः प्रयोजनान्तरसत्त्वादित्याह—अस्त्यन्यदिति ॥ तद्-
श्रयति—तल्लोपमात्र इति भाष्ये ॥ स्वयं प्रयोजनान्तरमप्याह—
प्रत्ययाप्रत्ययेति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अस्त्यन्यदिति—नेदं युक्तम्, यत
इत्यादिः । तथा च—लुक्पुपसंख्यानं न कार्यमिति भावः ।

उद्द्योते—अत्र—लुगादिसंज्ञा । सामर्थ्यात्—पृथक्संज्ञाकर-

णसामर्थ्यात् । तस्या इति—पृथक्करणस्येति शेषः । स्वयं—कैयटः ॥

(४४८ समाधानान्तरवार्तिकम् ॥ ६ ॥)

॥ ॐ ॥ लुमति प्रतिषेधाद्वा ॥ ॥

(भाष्यम्)

अथवा यदयं—‘न लुमताङ्गस्य’ इति प्रत्ययल-
क्षणप्रतिषेधं शास्ति, तज्ज्ञापयत्याचार्यो—भवति लुकि
प्रत्ययलक्षणमिति ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये लुमतिप्रतिषेधादिति । भवतु लोपसंज्ञा-
यामपि तद्भावितग्रहणं, न लुमतेति निषेधेन तत्र लोपत्वनिमित्तकार्य-
प्रवृत्तिर्ज्ञाप्यत इत्यदोष इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तुष्यतु दुर्जनन्यायेन सर्वत्र तद्भावित-
ग्रहणमभ्युपेत्य तत्र समाधानान्तरमाह—अथवेति ।

उद्द्योते—तत्र—लुकि ।

(इष्टानुपपत्तिपरिहाराधिकरणम्)

(४४९ आक्षेपवार्तिकम् ॥ ७ ॥)

॥ ॐ ॥ सतो निमित्ताभावात्पदसंज्ञा-

ऽभावः ॥ ॐ ॥

(भाष्यम्)

सन् प्रत्ययो येषां कार्याणामनिमित्तं राज्ञः पुरुष
इति, स लुप्तोऽप्यनिमित्तं स्याद्—राजपुरुष इति ॥

(प्रदीपः) सतो निमित्ताभावादिति । निमित्तशब्देन निमि-
त्तत्वमुच्यते । तेन यस्य सतः कार्यं प्रति निमित्तत्वं नाभूत्स लुप्तोऽ-
प्यनिमित्तं स्यादित्यर्थः ॥ राज इति । सति षसि भसंज्ञायां स्वादि-
ष्विति पदसंज्ञा बाधितेति नलोपो नाभूदलोपश्चाभूदिति लुप्तोऽपि
तस्मिन्नलोपो न स्यादलोपश्च स्यात् ॥

(उद्द्योतः) लुक्पुपसंख्यानमिति दोषे परिहृते, दोषान्तर-
माशङ्कते—सतो निमित्तेति । वार्तिकतद्व्याख्यानयोर्विरोधं परिह-
रति—निमित्तशब्देनेति ॥

(समाधानभाष्यम्)

अस्तु तस्या अनिमित्तम्—या स्वादौ पदमिति
पदसंज्ञा । या तु ‘सुबन्तं पदम्’ इति पदसंज्ञा सा
भविष्यति ॥

(प्रदीपः) अस्तु तस्या इति । द्वे चात्र पदसंज्ञे । एका
स्वादिष्वित्यवयवस्य, सा च भसंज्ञया बाधिता । द्वितीया सुबन्तत्वेन
समुदायस्य, सा च लुप्तेऽपि स्थितैव । अल्लोपस्तु न लुमताङ्गस्येति
प्रतिषेधात् भवति ॥

(उद्द्योतः) नन्वेवं पदत्वेऽपि भवत्स्यापि सत्त्वादलोपः स्यादत
आह—अल्लोपस्त्विति ।

(आक्षेपसाधकभाष्यम्)

सत्येतत् प्रत्यय आसीत्—अनया भविष्यत्यनया
न भविष्यतीति । लुप्त इदानीं प्रत्यये यावत् एवात्रैवः
स्वादौ पदमिति पदसंज्ञा तावत् एव सुबन्तं पदमिति ।
अस्ति च प्रत्ययलक्षणेन यजादिपरतेति कृत्वा भसंज्ञा
प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) सत्येतदिति । कालविप्रकर्षप्रतिपादनायानद्यतन-
प्रत्ययप्रयोगः । राज्ञ इत्यत्राविधिभेदाद्वसंज्ञावयवस्यैव पदसंज्ञा
बाध्यते, न समुदायस्य सुबन्तत्वनिमित्ता । लुप्ते प्रत्ययेऽविधिभेदाभा-
वात्प्रत्ययलक्षणेन प्राप्तया भसंज्ञया द्वे अपि पदसंज्ञे बाधितव्ये ।
एकाऽपवादत्वेन, द्वितीया परत्वेनेति भावः ॥ अनयेति । पदसंज्ञा-
द्वयमनेन दर्शितम् । भसंज्ञा प्रत्ययलक्षणेन वर्णाश्रयापि भवति ।
यथा अतृणैर्छित्तिमागमः ॥

उद्द्योते-कालविप्रकर्षेति । अस्य चोत्तरस्य नायमवसर इत्यर्थः ॥
भाष्ये—एतत् वक्ष्यमाणवाक्यार्थरूपम् ॥ पदसंज्ञाद्वयमिति ।
अनया पदसंज्ञया नलोपो भविष्यतीत्यादि भाष्यार्थः ॥ यथेति ।
वर्णप्राधान्यविषय एव स निषेध इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—लुप्ते प्रत्यये इति—राजपुरुष इत्य-
त्रेत्यादिः । एका—‘स्वादिष्वि’ति विधीयमाना । द्वितीया—‘सुप्ति-
कन्तमि’ति विधीयमाना ।

उद्द्योते—नायमवसर इति—किन्तु कालान्तरमिति प्रतिपा-
दयितुम् ‘आसीत्’ इति प्रयोग इति शेषः । वक्ष्यमाणेति—‘अनये’
त्यादिनेत्यादिः । अनयेति—‘सुप्तिकन्तमि’ति विधीयमानयेत्यर्थः ।
तथा चेत्यादिः । आदिना—‘अनया (‘स्वादिष्वि’ति विधीयमानया)
पदसंज्ञया नलोपो न भविष्यतीत्यस्य परिग्रहः । ननु ‘वर्णाश्रये
नास्ति प्रत्ययलक्षणमिति निषेधात्कथमुभयत्र वर्णाश्रये तदित्यत
आह—वर्णेति । स निषेधः—‘वर्णाश्रये नास्ती’ति तन्निषेधः । तथा
चात्र वर्णाश्रयत्वेऽपि प्राधान्येन तदश्रयत्वाभावात्तेन प्रत्ययलक्षणनि-
षेधो नेति भावः ।

(४५० आक्षेपान्तरवार्तिकम् ॥ ८ ॥)

॥ * ॥ तुग्दीर्घत्वयोश्च विप्रतिषेधानुपप-
त्तिरेकयोगलक्षणत्वात् परिवीरिति ॥ * ॥

(भाष्यम्)

तुग्दीर्घत्वयोश्च विप्रतिषेधो नोपपद्यते ॥

क ? ।

परिवीरिति ॥

किं कारणम् ? ।

एकयोगलक्षणत्वात् । एकयोगलक्षणे हि तुग्दीर्घ-
त्वे ॥ इह—लुप्ते प्रत्यये सर्वाणि प्रत्ययाश्रयाणि कार्याणि
पर्यवपन्नानि भवन्ति, तान्येतेन प्रत्युत्थाप्यन्ते । अनेनैव
तुग्, अनेनैव च दीर्घत्वमिति तदेकयोगलक्षणं भवति ।
एकयोगलक्षणानि च न प्रकल्पन्ते ॥

(प्रदीपः) तुग्दीर्घत्वयोश्चेति । अनेनैव प्रत्ययनिमित्तानि
कार्याणि लुप्तेपि प्रत्यये विधीयन्ते इति क्रमाभावात्पूर्वपर्यं न प्रक-
ल्पते । कार्यस्य प्राधान्यान्नानेन शास्त्रापदेशौ विधीयते ।

(उद्द्योतः) भाष्ये—पर्यवपन्नानि—मृतानि । अप्राप्तानिति
यावत् । नन्वेतत्कार्यातिदेशे स्वात्स एव कुतः शास्त्रनिमित्तातिदेश-
योरपि संभवादः । अत आह—कार्यस्येति । व्यपदेशो निमित्तम् ॥
विधीयते इति । इत्यभिमान इति शेषः ॥ वस्तुतः कार्यशा-
स्त्रातिदेशयोरभेद एवेत्युक्तम् ॥ भाष्ये—एकयोगलक्षणानि चेति ।
तादृशानि विप्रतिषेधविषयत्वेन न प्रकल्पन्त इत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—दृष्टान्तरमाशङ्कते—तुग्दीर्घत्वयो-
श्चेति । इह—परिवीरित्यत्र । एतेन—प्रकृतसूत्रेण । एवमग्रेऽपि ।
अनेनैवेति—एवञ्चेत्यादिः । तत्—तुग्दीर्घत्वम् ।

उद्द्योते—व्यवहारार्थे प्रसिद्धेन व्यपदेशशब्देनात्रापि स एव
ज्ञायेत, किन्तु स न प्रकृतोपयोगीत्यतस्तत्स्थार्थमाह—निमित्तमिति ।
अत्राभिमानपदेन सूचिताया अरुचेर्बीजमाह—वस्तुत इति । उक्त-
मिति—स्थानिवत्सूत्रे इति भावः ।

(४५१ न्यासान्तरेण समाधानवार्तिकम् ॥ ९ ॥)

॥ * ॥ सिद्धं तु स्थानिसंज्ञानुदेशादान्य-
भाष्यस्य ॥ * ॥

(भाष्यम्)

सिद्धमेतत् ॥

कथम् ? ।

स्थानिसंज्ञाऽन्यभूतस्य भवतीति वक्तव्यम् ॥

किं कृतं भवति ? ॥

सत्तामात्रमनेन क्रियते । यथाप्राप्ते तुग्दीर्घत्वे
भविष्यतः ॥

(प्रदीपः) सिद्धं इति । अन्यो भावोऽन्यद्वस्तु स्थान्यपेक्ष-
याऽऽदेशः, अन्यभाव एवान्यभाव्यमिति स्वार्थे व्यञ्ज्यम् । तत्र परिवीरिति
स्थानिनः क्विपो या संज्ञा यो व्यपदेशः पितृ कृतप्रत्यय इत्यादिः, स
लोपस्यानेन विधीयते । ततस्तन्निबन्धनं शास्त्रं प्रवर्तत इति सिद्धो
विप्रतिषेधः ॥ सत्तामात्रमिति । कृदादिव्यपदेशस्येत्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) नन्वन्यभाव इति षष्ठीतत्पुरुषः कर्मधारयो वा;
उभयत्रापि व्यञ्जनोपपन्नः, भावस्य भावान्तरेणयोगात्, समाससंज्ञया
गुणवचनसंज्ञाया बाधाच्चार्थासङ्गतेत्येतत् आह—अन्यो भाव इति ।
भाष्येऽन्यरूपं प्राप्तस्येत्यर्थकमन्यभूतस्येत्येतत् फलितार्थो बोध्यः ॥
स्वार्थे इति । चातुर्वर्ण्यादिवात् ॥ ननु सत्ता स्थानिनश्चेद्विरुद्धम्,
अतिदेशसहस्रेण सत्ताया अश्रयत्वाच्चात आह—कृदादिव्यपदेश-
स्येति । एतदर्थमेव स्थानिसंज्ञानुदेशादित्युक्तम्, न तु स्थान्यनु-
देशादिति । तथा सति स्थानिकार्यातिदेश एव स्यादिति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—यद्यपि प्रकृतसूत्राश्रयणे समापन्नयोरन-
योर्दोषयोरनेन परिहार्यतायास्तुल्यत्वेऽपि प्रथम एव प्रथमम्परिहरणी-
यत्वेनोपादेशः, तथापि स्वतन्त्रेच्छस्य मुनेः पर्यनुयोगानर्हत्वाद्
द्वितीयमेव प्रथमन्तत्वेन प्रतिपादयति—सिद्धमिति । स्थानि-
संज्ञानुदेशादान्व्यभाव्यस्य—आदेशस्य स्थानिव्यवहारातिदेशात् ।
स्थानीति—यत् इत्यादिः । सत्तामात्रमिति—आदेशे स्थानिव्यव-
हार एवानेनातिदिश्यते, ननु स्थानिकार्यम्, तच्च स्वशास्त्रेणैव
भवतीति भावः । यथेति—तथा चेत्यादिः । भविष्यत इति—विप्र-
तिषेधविषयावित्यादिः । ‘यथाप्राप्ते’ इति भाष्यप्रयोगात् ‘नाव्ययी-
भावादतोऽम् त्वपञ्चम्याः’ इत्यम्भावस्यानित्यता प्रतीयते ।

प्रदीपे—बहुव्रीह्यपेक्षया लघुवाक्यमधारयमन्युपेत्य भावपदार्थ-
माह—वस्त्विति । विप्रतिषेध इति—तुग्दीर्घत्वयोरिति भावः ।
कृदादीति—आदेशे इत्यादिः ।

उद्द्योते—ननु तस्यापि तेन कश्चिन्नो गो इष्ट इत्यत आह—
समासेति ॥ बहुव्रीहिं, स्वरूपञ्च भावपदार्थमन्युपेत्याह—भाष्येऽ-

न्यरूपमिति । सत्ता स्थानिनश्चेदिति—‘अत्र सत्ता कस्य ? आदेशस्य स्थानिनो वा । तत्र—नाद्यः, आदेशस्य सत्तायाः सिद्धत्वात् । न च द्वितीयः, यतः’ इत्यादिः । तर्हीति शेषः । नद्यादेशसत्त्वसमये स्थानिनः सत्ता कर्तुं शक्यते; आदेशनिवर्त्यत्वस्यैव स्थानित्वेन, स्थानिनिवर्त्तकत्वस्यैव चादेशत्वेन तयोर्विरोधादिति भावः । अतिदेशेन स्थानिनोऽप्रयोगादाह—अतिदेशेति । सत्ताया इति—स्थानिन इत्यादिः । कर्तुमिति शेषः ॥ वार्त्तिककारसम्मतमपीदमेवेत्याह—एतदर्थमेवेति । एतल्लाभार्थमेवेत्यर्थः । वार्त्तिककारेणेति शेषः । तथा सतीति—यत इत्यादिः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

तद्वक्तव्यं भवति ॥

(उद्घोतः) भाष्ये—शङ्किता आह—तद्वक्तव्यमिति । वचनान्तरेण सूत्राक्षेपपरिहारो न युक्त इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तदिति—यद्युक्तवार्त्तिकेन तत्रेष्टं साध्यते, तर्हीत्यादिः ।

उद्घोते—न युक्त इति—गौरवादिति भावः ।

(न्यासान्तरसाधकसमाधानभाष्यम्)

यद्यप्येतदुच्यते, अथवैतर्ही स्थानिवद्भावो नारभ्यते । ‘स्थानिसंज्ञाऽन्यभूतस्यानल्विधौ’ इति वक्ष्यामि ॥

(उद्घोतः) परिहरति—यद्यपीति ॥ अथवैतर्हीति । तथापीत्यर्थः । एवं च लघुतरत्वाच्चनान्तरेणापि परिहारो युक्त इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—स्थानिवद्भाव इति—स्थानिवत्सूत्रमित्यर्थः । प्रत्ययलक्षणसूत्रेति शेषः । स्थानिसंज्ञेति—किन्तु तयोः स्थाने इत्यादिः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

यद्येवम् ‘आङो यमहनः’ आत्मनेपदं भवतीति हन्तेरेव स्यात्, वधेर्न स्यात् । न हि काचिद्धन्तेः संज्ञास्ति, या वधेरतिदिश्येत ॥

(प्रदीपः) यद्येवमिति । हन्ति स्वरूपेणोपादायात्मनेपदं विधीयते, न तु काञ्चित्संज्ञामाश्रित्येति भावः ॥ न हीति । यद्यपि धातुसंज्ञास्ति, तथापि न तदुपादानेनात्मनेपदं विधीयते ॥

(उद्घोतः) संज्ञामिति । निमित्तभूतव्यपदेशमित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—यद्येवमिति—तर्हीति शेषः । वधेः—वधेस्तु ।

(समाधानभाष्यम्)

हन्तेरपि संज्ञास्ति ॥

का ? ॥

हन्तेरेव ॥

कथम् ? ॥

‘स्वं रूपं शब्दस्याशब्दसंज्ञा’ इति वचनात्स्वं रूपं शब्दस्य संज्ञा भवतीति हन्तेरपि हन्तिः संज्ञा भविष्यति ॥

(प्रदीपः) हन्तेरपीति । आङो यमहन इति सूत्रोपात्तो हन्तिः संज्ञा, प्रयोगस्तु संज्ञीति वधेरपि हन्तिसंज्ञास्तिदिश्यते ॥

(उद्घोतः) ननु संज्ञासंज्ञिनोर्भेदादन्तेर्हन्तिः संज्ञेत्युक्तमत आह—सूत्रोपात्त इति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—हन्तेरिति—नैष दोषः । यत इत्यादिः । अपिना—यथेः समुच्चयः । स्वं रूपमिति—यत इत्यादिः ।

(४५२ न्यासान्तरप्रयोजनान्तरवार्त्तिकम् ॥ १० ॥)

॥ * ॥ असंज्ञाङीप्स्फगोरात्वेषु च सिद्धम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

असंज्ञाङीप्स्फगोरात्वेषु च सिद्धं भवति ॥

(उद्घोतः) फलान्तरमपि वचनान्तरारम्भे दर्शयति भाष्ये—भेत्यादि ॥ सिद्धमिति । इष्टमिति शेषः । वक्ष्यमाणान्यल्विधित्वाद्वात्तिकमते नातिदेशेन भविष्यन्ति ॥ सूत्रारम्भे तु वर्णाश्रये इत्यस्य वर्णप्राधान्यविषयत्वादतिदेशेन स्युरेवेति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—असंज्ञाङीप्स्फगोरात्वेष्विति—अस्य पूर्वेनिपातप्रकरणानित्यत्वात् साधुता । तथाऽत्र ‘गौर’त्यत्र निपातनादिभक्तेरलुक् ।

उद्घोते—वार्त्तिकरते—‘स्थानिसंज्ञाऽन्यभूतस्यानल्विधौ’ इति न्यासान्तरपरवार्त्तिकमते । सूत्रेति—प्रकृत्येत्यादिः ।

(उदाहरणोपपादनभाष्यम्)

असंज्ञा—राज्ञः पुरुषः—राजपुरुषः । प्रत्ययलक्षणेन ‘यचि भम्’ इति असंज्ञा प्राप्नोति । ‘स्थानिसंज्ञाऽन्यभूतस्यानल्विधौ’ इति वचनान्न भवति ॥ असंज्ञा ॥

(तत्त्वालोकः) असंज्ञेति—फलमिदं कार्यकालपक्षे । तत्पक्षे हि—प्रत्यये लुप्ते यावत् एवावधेः ‘स्वादिष्विति’ पदसंज्ञा, तावत् एव ‘सुप्तिङन्तमिति’ । तथा चापवादत्वात्प्रथमाया इव परत्वाद् द्वितीयाया अपि असंज्ञा बाधिका भविष्यति । यथोद्देशपक्षे तु—प्रत्ययसत्त्वे तयोर्भिन्नावधिकत्वात्प्रथमैव असंज्ञया बाध्यते, न तु द्वितीयेति जाता ‘सुप्तिङन्तमिति’ पदसंज्ञैव लुप्तविभक्तिके एकदेशविकृतन्यायेनोपपद्येतेति नेदं फलमिति भावः ।

(उदाहरणोपपादनभाष्यम्)

ङीप्—चित्रायां जाता चित्रा । प्रत्ययलक्षणेनाण्-णन्तादितीकारः प्राप्नोति । ‘स्थानिसंज्ञाऽन्यभूतस्यानल्विधौ’ इति वचनान्न भवति ॥ ङीप् ॥

(प्रदीपः) चित्रायां जातेति । चित्रारेवतीरोहिणीभ्यः स्त्रिया-मुपसंख्यानमित्यणो लुक् ॥ टिड्ढाणजित्यत्रात् इत्यधिकाराद् ङीपोऽल्विधित्वम् ॥

(उद्घोतः) चित्रेति । नक्षत्रेण युक्त इत्यणो लुबविशेष इति लुप् । युक्तवद्भावात्स्वीत्वं, ततो जातेऽर्थे सन्धिबेलादीत्यणो वार्त्तिकेन लुग् इति भावः । नचाणो लुकि लुक्कद्वितेति यपो लुकि पुनष्टाब् दुर्लभः, लुबये लक्षणेत्येति न्यायाद् इति वाच्यम् । जातगतस्वीत्वबोधनरूपफलस्यासिद्धतया प्रवृत्तेः ॥ अत इत्यधीति । अकारान्तादण इत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) उद्घोते—वार्त्तिकेन—‘चित्रारेवती’त्यादिवा-त्तिकेन ॥ इदम्फलमकारान्तादण इति व्याख्याने । अण योऽकार इति

व्याख्याने तु वर्णप्राधान्यात् 'वर्णाश्रये नास्तीति' प्रत्ययलक्षणनिषेधात् प्रकृतसञ्चारम्भेऽपि न दोष इत्याशयेनाह—अकारान्तादिति ।

(उदाहरणोपपादनभाष्यम्)

ष्फ—वतण्डी । प्रत्ययलक्षणेन 'यञन्ताद्' इति षफः प्राप्नोति । 'स्थानिसंज्ञाऽन्यभूतस्यानल्विधौ' इति वचनान्न भवति ॥ षफः ॥

(प्रदीपः) वतण्डीति । यथा आवड्यायनीति चापं बाधित्वा सर्वत्रग्रहणापकर्षात् षफो भवति । एवं शार्ङ्गरवादिपाठात् प्राप्तं ङोनं बाधित्वा प्राचां षफः स्यात् ॥ अत इत्यधिकारादल्विधिः षफः ॥

(उद्द्योतः) ननु वतण्डात् स्म्यपत्ये यञो लुक् स्त्रियामिति लुकि प्रत्ययलक्षणेन प्राचामिति प्राप्तं षफं बाधित्वा परत्वान् ङीन् स्यात्, शार्ङ्गरवादिपाठादत आह—यथेति । तत्र हि सूत्रे यञ इति वर्तते ॥ सर्वत्रग्रहणेति । तद्धि पूर्वसूत्रेऽपकृष्यते ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—चापम्—'आवड्याच्चे'ति प्राप्तम् । अपकर्षात्—अपकर्षसामर्थ्यात् । प्राचाम्—'प्राचामि'ति ।

उद्द्योते—तत्र हि सूत्रे—'प्राचां षफ तद्धितः' इत्यत्र हि सूत्रे । 'यञश्चे'ति सूत्रादिति भावः । वर्तते—अनुवर्तते । तद्धि—सर्वत्रग्रहणं हि । पूर्वसूत्रे—'प्राचामि'ति सूत्रे । 'सर्वत्र लोहितादिकतन्तेभ्यः' इति सूत्रादिति भावः ॥ इदम्फलम् 'प्राचामि'त्यत्र 'सर्वत्र' ग्रहणापकर्षण एव । अन्यथा तु प्रकृतसञ्चारम्भेऽपि न दोष इत्याशयः ।

(उदाहरणोपपादनभाष्यम्)

गोरात्वम्—गामिच्छति—गव्यति । प्रत्ययलक्षणेनामि 'औतोऽम्शसोः' इत्यात्वं प्राप्नोति । 'स्थानिसंज्ञाऽन्यभूतस्यानल्विधौ' इति वचनान्न भवति ॥ गोरात्वम् ॥

(प्रदीपः) गव्यतीति । औतोऽम्शसोरित्यत्राचौल्यनुवर्तनादस्विधिरात्वम् ॥

(उद्द्योतः) औतोमिति । एकादेशविधायकं हि तत् ॥ अचीति । अजाद्योरित्यर्थः । अत एव तद्धितशसो निवृत्तिः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—अचीत्यनुवर्तनादिति—'इको यणचौ'त्यस्मादिति भावः ।

उद्द्योते—अत्र 'आ' इति छेदायाह—एकादेशेति ॥ इदम्फलम् 'अजाद्योरम्शसोरिति' व्याख्यान एव । 'अम्शसोरचौ'ति व्याख्याने तु—वर्णप्राधान्याद् 'वर्णाश्रये नास्तीति' प्रत्ययलक्षणनिषेधात् प्रकृतसञ्चारम्भेऽपि न दोष इत्याशयेनाह—अजाद्योरिति ।

(४५३ न्यासान्तरदूषणवार्तिकम् ॥ ११ ॥)

॥ * ॥ तस्य दोषो ङौनकारलोपेत्त्वे-
स्विधयः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

तस्यैतस्य लक्षणस्य दोषः ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये सञ्चारम्भवादी वचनान्तरवादिनं प्रति दूषणमाह—तस्य दोष इति । स्थानिसंज्ञानुदेशादित्येत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—दोष इति—अतिप्रसक्तिस्थानानी-

त्यर्थः । लक्षणायाः, जातावेकवचनस्य चांश्रयणात् । ङौनकारलोपे-
त्त्वेस्विधय इति—अस्य पूर्वनिपातप्रकरणानित्यत्वात् साधुता ।
तथाऽत्र निपातनात्समासः ॥

(उदाहरणोपपादनभाष्यम्)

ङौ नकारलोप—आर्द्रं चर्मन्; लोहिते चर्मन् । प्रत्ययलक्षणेन 'यचि भम्' इति भसंज्ञा सिद्धा भवति । 'स्थानिसंज्ञाऽन्यभूतस्यानल्विधौ' इति वचनान्न प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) चर्मन्निति ॥ सुपां सुलुगिति ङेरुक् । अत्र भसं-
ज्ञाया अभावान्नलोपः प्राप्नोतीति न ङिसंबुद्धोरिति वक्तव्यं जायते ॥

(उदाहरणोपपादनभाष्यम्)

इत्त्वम्—आशीः । प्रत्ययलक्षणेन हलीतीत्वं सिद्धं भवति । 'स्थानिसंज्ञाऽन्यभूतस्यानल्विधौ' इति वचनान्न प्राप्नोति ॥

(उद्द्योतः) इत्त्वम् । शास इदङ्हलोरिति ॥

(उदाहरणोपपादनभाष्यम्)

इम्—अतृणेट् । प्रत्ययलक्षणेन हलीति इम् सिद्धो भवति । 'स्थानिसंज्ञाऽन्यभूतस्यानल्विधौ' इति वचनान्न प्राप्नोति ॥

(उद्द्योतः) इम् । तृणह इत्यनेन ॥

(तटस्थभाष्यम्)

सूत्रं च भिद्यते ॥

(तत्त्वालोकः) स एव तमेव प्रति दूषणान्तरमाह—सूत्रञ्चेति । यदि तथोः स्थाने इदं क्रियते, तर्हीत्यादिः । तथा चापाणिनीयत्वादस्य पाठे पुण्यजनकता नोपपद्येतेति भावः ।

(सिद्धान्तिभाष्यम्)

यथान्यासमेवास्तु ॥

(तत्त्वालोकः) यथान्यासमिति—तर्हीत्यादिः ।

(आक्षेपस्मारणभाष्यम्)

ननु चोक्तम्—ऋसतो निमित्ताभावात्पदसंज्ञाऽ-
भावः ऋ तुर्दीर्घत्वयोश्च विप्रतिषेधानुपपत्तिरेकयोगाल-
क्षणत्वात्परिवीः ऋ इति ॥

(तत्त्वालोकः) ननु चेति—यथान्यासे इति शेषः ।

(प्रथमदूषणपरिहारभाष्यम्)

नैष दोषः । वक्ष्यत्यत्र परिहारम् ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये—वक्ष्यत्यत्रेति ॥ न ङीति ङौ नलोपप्र-
तिषेधाज्ज्ञापकालप्रत्ययलक्षणेन भसंज्ञा नेत्येवं रूपम् । अनुपदमेतत्तत्र
एवेत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—नैष दोष इति—नैतौ दोषावित्यर्थः ।
यत इति शेषः । अत्र—अनयोराधे 'सतो निमित्ताभावात्' इत्यत्र ।

(द्वितीयदूषणपरिहारभाष्यम्)

इहापि परिवीरिति—शास्त्रपरविप्रतिषेधेन परत्वाद्दी-
र्घत्वं भविष्यति ॥

(प्रदीपः) परत्वादीर्घत्वमिति । सति प्रत्यये यत्कार्यं दृष्टं तत्संज्ञेऽपि भवतीति सूत्रार्थः । परिवीर्येत्यादौ च सति प्रत्यये दीर्घो दृष्टो, न तु गिति परिवीर्यत्रापि दीर्घ एव भवति ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये—शास्त्रपरति । उपदेशशास्त्रपरत्यर्थः । अति-दिश्यमानकार्याणामुत्पत्तिदेश एव विप्रतिषेधशास्त्रोपयोगीति भावः । तदाह—सति प्रत्यये इति । इदं सूत्रं तत्तच्छास्त्रनिमित्तसंपादन-द्वारा तत्तच्छास्त्रप्रवृत्तिसंपादकमिति भावः ॥ अत एव पूर्वं तान्य-नेन प्रत्युत्थाप्यन्त इत्युक्तम् । तानि तत्कार्यबोधकानि शास्त्रा-णीति तदर्थं उचितः, न तु कार्याणि क्रियन्त इत्यर्थः । क्रियन्ते इत्यस्यैव वक्तुमुचितत्वात् । अत एव इति आत्मनेपदानामिति सूत्रे पर्यवपादो रूपान्तरापत्तिरित्युक्तं कैयटेन । विद्यमानस्य हि रूपान्तरापत्तिर्भवति । शास्त्रमेव च विद्यमानं न तु कार्यम् । तस्य च रूपान्तरमेतद्विषये कार्यान्तरप्रवर्तकत्वम् । एवं च पर्यवपन्न-त्वमपि शास्त्रस्येत्यन्ये ॥

(तत्त्वालोकः) उद्द्योते—कैयटस्य 'अनेनैव प्रत्ययनिमित्ता-नि कार्याणि लुप्तंऽपि प्रत्यये विधीयन्ते' इत्यादिभ्रागुक्तेः, प्रकृतोक्तेश्च-यदि 'प्रकृतसूत्रेण कार्यातिदेश एव, न तु शास्त्रातिदेशः' इत्याशयो गृह्यते, तर्हि 'शास्त्रपरविप्रतिषेधेन परत्वादित्यादि भाष्यं नोपपद्येत, अतस्तस्याशयन्तन्मोपपाद्याशयमत्राह—इदं सूत्रमिति । तथा च-प्रकृतसूत्रेण शास्त्रातिदेश एव, न तु कार्यातिदेश इत्याशयः । अय-मेवाशयो भाष्यस्यापीत्याह—अत एवेति । अस्य सूत्रस्य तद्वद्वारा तत्सम्पादकत्वादेव, अथवा शास्त्रातिदेशस्यैव भाष्याशयत्वादेवेत्यर्थः । भाष्यकृतेति शेषः । अनेन—प्रकृतसूत्रेण । नन्वेतदुक्तेः पूर्वम् 'इह लुप्ते प्रत्यये सर्वाणि प्रत्ययाश्रयाणि कार्याणि पर्यवपन्नानि भवन्तीत्युक्तेः सत्त्वाच्चान्यस्य कार्याणीत्येवार्थः स्यादिति कथमेतदुक्तेः शास्त्रातिदे-शमात्राशयकतेत्यत आह—तानीति । इति—इत्येव । क्रियन्ते इति—तथा सतीत्यादिः । कैयटोक्तेरप्ययमेवाशय इत्याह—अत एवेति । तत्पदस्य कार्यबोधकशास्त्रपरत्वादेवेत्यर्थः । एवञ्च—तथाऽऽ-वश्यकत्वे च । तथा च—तत्र कार्यपदमपि शास्त्रपरमेवेत्याशयः ।

(प्रयोजनकथनाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

कानि पुनरस्य योगस्य प्रयोजनानि ? ।

(उद्द्योतः) भाष्ये—कानि पुनरिति । पूर्वमेतत्सूत्रकरणे का युक्तिरिति युक्तिप्रश्नः । इदानीं तु प्रयोजनप्रश्न इति न पौनस्त्वम् । अत एव सद्वाक्यानादिति प्रागुत्तरितम् ॥

(तत्त्वालोकः) उद्द्योते—पूर्वम्—'किमर्थं पुनरिदमुच्यते' इत्यत्र ।

(४५४ यथान्याससूत्रे प्रयोजनवार्तिकम् ॥ १२ ॥)

॥ * ॥ प्रयोजनमपृक्तशिलोपे नुममामौ गुणवृद्धी दीर्घत्वेमडाट्श्रम्विधयः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अपृक्तलोपे शिलोपे च कृते नुम् अमामौ गुण-वृद्धी दीर्घत्वमिम् अडाटौ श्रम्विधिरिति प्रयोजनानि ॥

(प्रदीपः) प्रयोजनमिति । यद्यप्यस्त्वित्यर्थमनृणेत्यादौ, तथापि विशेषविहितत्वान्नुमादयोऽप्यस्यैवोदाहरणानीति भावः ॥

(उद्द्योतः) यद्यप्यस्त्वित्यर्थमिति । इदमिति शेषः । विशेष-विहितत्वादिति प्रत्ययविषये शोभोपस्थितिकत्वादित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्रयोजनमिति—अस्य 'वेशः प्रमा-णमित्यत्रत्य-प्रमाणमित्यस्येव साधुता । एवमग्रेऽपि । अपृक्तशिलोपे इति—अनयोर्थसाभ्यवममादिष्वन्वयः । अत्रत्यप्रयोगाणाञ्च साधुता पूर्वनिपातप्रकरणानित्यत्वादेव बोध्या । एवमग्रेऽपि ।

प्रदीपे—वार्तिककारमतेनाह—यद्यपीति । अस्त्वित्यर्थम्—अप्राधान्येनालाश्रयेण विध्यर्थम् । अस्यैव—प्रकृतसूत्रस्यैव ।

उद्द्योते—इदम्—प्रकृतसूत्रम् ।

(उदाहरणोपपादनभाष्यम्)

नुम्—अग्ने त्री ते वाजिना त्री षधस्था ता ता पिण्डानाम् ॥

अमामौ—हे अनड्वन् अनड्वान् ॥

गुणः—अधोक् अलेट् ॥

वृद्धिः—न्यमाट् ॥

दीर्घत्वम्—अग्ने त्री ते वाजिना त्री षधस्था ता ता पिण्डानाम् ॥

इम्—अतृणोत् ॥

अडाटौ—अधोक् अलेट् तेयः औनः ॥

श्रम्विधिः—अभिनोऽत्र, अच्छिनोऽत्र ॥

अपृक्तशिलोपयोः कृतयोरेते विधयो न प्राप्नुवन्ति । प्रत्ययलक्षणो न भवन्ति ॥

(प्रदीपः) अनड्वन्निति । पूर्वं संबुद्धिलोपमाश्रित्येतदुक्तम् ॥ यदि तु विशेषविहितत्वादम् संबुद्धाविति पूर्वं प्रवर्तते, तदा संबुद्धि-लोपो न स्यात् ॥

ऐय इति । इयतेर्लङ् तिप् शपः श्लुः दिवंचनम् । अतिपिप-त्योश्चोत्तमम्, अभ्यासस्यासवर्ण इतीयह् ॥

औन इति । उन्देर्लङ् सिप् श्नम् भ्राजलोपो दृश्चेति रुत्वम् ॥

(उद्द्योतः) त्री ते इत्यादौ शेषछन्दसीति लोपः । नुम्फलं तु दीर्घः ॥

आश्रित्येति । अपवादवाचकवाचनिकपूर्वविप्रतिषेधाश्रयेणेति भावः । विशेषविहितत्वादिति । येन नाप्राप्तिन्यायेनापवादत्वादित्यर्थः ॥ तदेति । अपवादविषयं परित्यज्येति न्यायेनापवादविषये उत्सर्गाप्रवृत्तेरिति भावः ॥ यदीत्यनेन विषयभेदादपवादत्वमेव नास्तीति सूचितम् । यदि तु नुड्विषये रप्रतिषेधो वक्तव्य इत्यादिसाप्तमिकाभाष्येण विषयभेदोऽप्यपवादत्वं तर्हि प्रत्ययलोप-स्थलेऽनुत्पत्तिरेवान्वाख्यायते इति सरूपवृत्तस्थभाष्ये उक्तत्वेना-पवादत्वसंभानैव नेत्याहुः ॥

इतीयमिति । ततो गुणेऽपृक्तलोपेऽडाटाविति भावः ॥ आडा-गमे रूपान्तरेण तत्तच्छास्त्रनिमित्तविधातात् केनापि कार्येणानयोर्न योगपद्यमिति भावः ॥ लावस्थायामडिति पक्षेऽपि बहुलं छन्दस्य-माहयोगेऽपीति बाहुलकादत्रैवमेव प्रक्रिया बोध्या ॥ अभिनोऽत्रेत्य-त्रापीकारलोपापृक्तलोपाभ्यां श्रमो योगपदासम्भवेन परत्वालोपे तस्य प्रवृत्तिरिति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) उद्द्योते—लोपः—शैलोपः । नन्वत्र नुमि कृतेऽपि प्रातिपदिकान्तत्वात्कारस्य लोपात्तदफलमेवेत्यत आह—
नुम्फलन्विति । यदि त्विति—इयमुक्तिः, यदि शास्त्रं प्रमाणमित्यु-
क्तिरिवासन्दिग्धे सन्दिग्धा । एवञ्च भाष्यं सम्यगेवेत्याशयः ॥ अस्यां
प्रक्रियायां बीजमाह—आडागमे इति । अनयोः—अडाटोः । ननु
पक्षान्तरे कथमुक्तप्रक्रियेत्यत आह—लावस्थायामिति । सार्वधातु-
कपरत्वाभावादाह—योगपद्यासम्भवेनेति । तस्य—श्रमः ।

(प्रत्याख्यानभाष्यम्)

नैतानि सन्ति प्रयोजनानि । स्थानिवद्भावेनाप्ये-
तानि सिद्धानि ॥

(तत्त्वालोकः) स्थानिवद्भावेनापीति—यत् इत्यादिः ।

(सूत्रावश्यकताभाष्यम्)

न सिध्यन्ति । आदेशः स्थानिवदित्युच्यते । न च
लोप आदेशः ॥

(प्रदीपः) न च लोप इति । दिशिरुच्चारणक्रियः । न च लोप
उच्चार्यते, अभावरूपत्वात् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—न सिध्यन्तीति—नैतानि स्थानिव-
त्त्वेन सिद्ध्यन्तीत्यर्थः । यत् इति शेषः ।

प्रदीपे—दिशिरिति—आदेश इत्यत्र हीत्यादिः ।

(प्रत्याख्यानसाधकभाष्यम्)

लोपोऽप्यादेशः ॥

कथम् ? ।

आदिश्यते यः स आदेशः, लोपोऽप्यादिश्यते ॥

(प्रदीपः) लोपोऽपीति । प्रतिपादनक्रियोऽत्र दिशिरिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—लोपोऽपीति—स्थानिवद्भावेनाप्ये-
तानि सिद्ध्यन्ति, यत् इत्यादिः । आदिश्यते इति—यत् इत्यादिः ।
लोपोऽपि—लोपश्चापि ।

प्रदीपे—प्रतिपादनेति—यस्मादित्यादिः ।

(लोपोऽप्यादेशत्वसाधकभाष्यम्)

दोषः खल्वपि स्याद्, यदि लोपो नादेशः स्यात् ।
इह 'अचः परस्मिन् पूर्वविधौ' इत्येतस्य भूयिष्ठानि
लोप उदाहरणानि, तानि न स्युः ॥

(तत्त्वालोकः) दोषः खल्वपीति—दोषोऽपि तर्हीत्यर्थः ।
दोषमेवाह—इहेति ।

(सूत्रारम्भावश्यकताभाष्यम्)

यत्र तर्हि स्थानिवद्भावो नास्ति, तदर्थमयं योगो
वक्तव्यः ॥

क च स्थानिवद्भावो नास्ति ? ।

योऽल्विधिः ॥

(आलोपभाष्यम्)

किं प्रयोजनम् ? ।

(४५३ प्रयोजनवार्तिकम् ॥ १३ ॥)

॥ * ॥ प्रयोजनं डौनकारलोपेत्त्वेम्-
विधयः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

[डौनकारलोपेत्त्वेन्विधयः प्रयोजयन्ति ॥

डौनकारलोपस्तावत्—'आर्द्रं चर्मन्' 'लोहिते
चर्मन्' । स्थानिवद्भावः 'अनल्विधौ' इति वचनान्न
प्राप्नोति । प्रत्ययलक्षणेन तु यचीति भसंज्ञा सिद्धा
भवति ॥

इत्त्वम्—आशीः । स्थानिवद्भावः 'अनल्विधौ'
इति वचनान्न प्राप्नोति । प्रत्ययलक्षणेन तु हलीतीत्वं
सिद्धं भवति ॥

इम्—अतृणोऽत् । स्थानिवद्भावः 'अनल्विधौ' इति
वचनान्न प्राप्नोति । प्रत्ययलक्षणेन तु हलीतीम् सिद्धो
भवति ।]

(उद्द्योतः) भाष्ये—प्रयोजनं ङाविति । सूत्रारम्भवादी ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—डौनकारलोपेति—अत्र डौनकार-
लोपोऽभावेन, तथा—इत्त्वमौ भावेन प्रयोजनम् । अयं कोष्ठकान्त-
र्गतो व्याख्यानग्रन्थः कचिन्नास्ति ।

(४५६ सूत्रारम्भदूषणवार्तिकम् ॥ १४ ॥)

॥ * ॥ भसंज्ञाङीप्स्फगोरात्वेषु च
दोषः ॥ * ॥]

(भाष्यम्)

भसंज्ञाङीप्स्फगोरात्वेषु च दोषो भवति ॥

(उद्द्योतः) प्रत्याख्यानवाचाह—भसंज्ञेत्यादि ॥

[भसंज्ञा—राज्ञः पुरुषो राजपुरुषः । प्रत्ययलक्षणेन
तु यचीति भसंज्ञायां 'नलोपः प्रातिपदिकान्तस्य' इति
नलोपो न प्राप्नोति । स्थानिवद्भावस्त्वनल्विधाविति
वचनान्न प्राप्नोति ॥

ङीप्—चित्रायां जाता चित्रा । प्रत्ययलक्षणेन
त्वणन्तादितीकारः प्राप्नोति । स्थानिवद्भावस्त्वनल्विधा-
विति वचनान्न प्राप्नोति ॥

स्फ—वतण्डी । प्रत्ययलक्षणेन तु यचन्तादकारा-
न्तादिति स्फः प्राप्नोति । स्थानिवद्भावस्त्वनल्विधाविति
वचनान्न प्राप्नोति ॥

गोरात्वम्—गामिच्छति गव्यति । प्रत्ययलक्षणेन
'औतोश्शसोः' इत्यात्वं प्राप्नोति । स्थानिवद्भावस्त्वन-
ल्विधाविति वचनान्न प्राप्नोति ॥]

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—भसंज्ञेति—इदं वार्तिकं तथाऽयं
कोष्ठकान्तर्गतो व्याख्यानग्रन्थः कचिन्नोपलभ्यते ।

(सूत्रारम्भवादिभाष्यम्)

भसंज्ञायां तावन्न दोषः । आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति—

न प्रत्ययलक्षणेन भसंज्ञा भवतीति । यदयम्—‘न डिंसंबुद्धयोः’ इति डौ प्रतिषेधं शास्ति ॥

डीप्यपि, नैवं विज्ञायते—अणन्तादकारान्तादिति ।
कथं तर्हि ?

अण्योऽकार इति ॥

फेऽपि, नैवं विज्ञायते—यञन्तादकारान्तादिति ॥

कथं तर्हि ? ।

यच् योऽकार इति ॥

गोरात्वेऽपि, नैवं विज्ञायते—अभि अचीति ।

कथं तर्हि ? ।

अच्यमीति ।

(प्रदीपः) अण्योऽकार इति । अकारेणान्तं न विशेष्यते, किं तर्ह्येव, सर्वश्चाण् अकार एवेति विशेषणसामर्थ्याच्छ्रूयमाणाकार-रूपादण इति विज्ञायते ॥ अथवाऽण्योऽकार इति अणाऽकारो विशेष्यते इति वर्णनिमित्तो डीप्, न तु प्रत्ययनिमित्त इति प्रत्ययलक्षण-भावः ॥ यञ् योऽकार इति । अकारावयव इत्यर्थः । अथवा—यञवयवे यञशब्दोऽत्र वर्तते । यञवयवो योऽकार इत्यर्थः ॥ पूर्व-वदेतदव्याख्येयम् ॥ अच्यमीति । अच् प्रधानं तद्विशेषणमिति तदादिविध्यभावः । तत्र वर्णनिमित्तमात्वम्, न प्रत्ययनिमित्तमिति दोषाभावः ॥

(उद्घोतः) सूत्रारम्भवाधाह—भसंज्ञायां तावदिति ॥ य-दयं न डीति । अङ्गाधिकारप्रतिनिर्देशपक्षेऽयं ज्ञापकोपन्यासः ॥ अकारेणान्तमिति । तद्धि जातेरस्त्रीत्यादेराखुरित्यादौ व्यावृत्तये आवश्यकम् ॥ ननु प्रत्ययग्रहणसामर्थ्येन प्रधानतया प्रत्ययत्वेन प्रत्ययस्य यत्र निमित्तता तत्रैवास्तिवर्धयमिदम् । एवं चाकाररूपो योऽणित्यर्थेऽपि प्रत्ययलक्षणं दुर्वारमत आह—विशेषणेति । वस्तु-तोऽकार एव विशेष्य इत्याह—अथेति ॥ न तु प्रत्ययनिमित्त इति । प्राधान्येन प्रत्ययनिमित्त इत्यर्थः ॥ अजङ्गलात्मकयज्ञोऽकारेण सामा-नाधिकरण्यासंभवादाह—अकारावयवेति । बहुव्रीहिः । अस्य विशेषणत्वे इदम् । गुणे त्वन्याद्यकल्पनेति न्यायादिति भावः ॥ नन्वेवं सति मत्यादिष्वितिप्रसङ्गवारणयाजाघत इत्यत्र मुख्यार्थस्योत्त-रत्र लक्षणायां वैरूप्यं स्यादतो व्याख्यानान्तरमाह—अथवेति ॥ तद्विशेषणमिति । अमोऽवयवेऽचोत्यर्थ इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—आचार्येति—यत इत्यादिः । डीप्य-पीति—अत्र, ‘फेऽपि’ ‘गोरात्वेऽपि’ इत्यनयोश्च न दोष इत्यनु-षज्यते । नैवमिति—यत इत्यादिः । एवमग्रेऽपि ।

प्रदीपे—तत्र—तथा सति ।

उद्घोते—नन्वव्यभिचारादत्र ‘अतः’ इत्यनुवृत्तिरेव व्यर्थेत्यत आह—तद्धीति । यद्यत्र तत्रानुवर्त्तते, तर्हि मण्डूकप्रत्यया तत्र तदनु-वर्त्तने गौरवमापद्येतेति भावः । प्रत्ययलक्षणमिति—प्राधान्येन प्रत्ययनिमित्तत्वस्य सत्त्वादिति भावः । प्रत्ययनिमित्तत्वस्यापि सत्त्वा-दाह—प्राधान्येनेति । ननु विपरीत एव कुतो न, तेनापि निर्वाहा-दित्यत आह—गुणे त्विति । इत्यत्रेति—उपात्तस्य ‘अतः’ इत्यस्येति शेषः । उत्तरत्र—‘प्राचामि’त्यत्र । लक्षणायां—अकारावयवे लक्षणायां । ‘अमोऽवयवे’त्यत्र षष्ठीत्याह—अमोऽवयवेति ।

(प्रत्याख्यानभाष्यम्)

प्रयोजनान्यपि तर्हि नैतानि सन्ति ॥

(उद्घोतः) एवं प्रत्याख्यानवाचकदोषेषु परिहृतेषु प्रत्याख्या-नवाधाह—प्रयोजनान्यपीत्यादि ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एतानि—‘प्रयोजनं डौनकारलोपे’ त्यादिवाचिकोक्तानि ।

(दूषणोद्धारभाष्यम्)

यत्तावदुच्यते—डौ नकारलोप इति ॥ क्रियत एतन्न्यास एव—‘न डिंसंबुद्धयोः’ इति ॥

(प्रदीपः) क्रियत एतदिति । त्वयापि ज्ञापनार्थमवश्यं वक्तव्यमिति भावः ॥

(उद्घोतः) ज्ञापनार्थमिति । प्रत्ययलक्षणेन भत्वं नेत्यस्येति शेषः ॥ न लुप्तता तस्मिन्निवृत्त्याश्रित्येदम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—क्रियते इति—तत्र प्रयोजनम्, यत इत्यादिः ।

प्रदीपे—त्वयाऽपि—सूत्रारम्भवादिनाऽपि । अवश्यमिति—‘न डिंसंबुद्धयोः’ इति सूत्रमिति भावः ।

उद्घोते—इदमिति—तदाश्रयणे तु तेनैव प्रत्ययलक्षणनिषे-धाद् भत्वाप्रसङ्ग इत्याशयः ।

(दूषणोद्धारभाष्यम्)

इत्त्वमपि । वक्ष्यत्येतत् ॥ शास इत्त्वे आशासः कौं ॥ इति ॥

(प्रदीपः) शास इत्त्वे इति । कृतेऽप्यस्मिन् सूत्रे नियमार्थ-मेतद्वक्तव्यमाशास्ते इत्यादौ मा भूत् । अकृते तु विध्यर्थम् । आशास्त इत्यादौ तु न भवति, शासु अनुशिष्टावित्यस्यैव तत्र ग्रहणात् ॥

(उद्घोतः) अकृते त्विति । परस्मैपदिविहिताङ्साहचर्यात् शासुधातोरेव ग्रहणं तत्रेति पक्षे विध्यर्थम् ॥ नन्वेवमप्याशोरित्याद्य-सिद्धिरिति चेत् ॥ अत्राहुः—शास इद् इति सामान्यसूत्रम् । ततो-ऽङि, अजादौ, चेदङ्ग्येवेति नियमार्थमिदम् । एवं च सूत्रे हलग्रहणं मास्तिवति मित्रशीरित्यादिसिद्धिः ॥ आशासः क्वाविति तु अत्र शासोरेव ग्रहणे विध्यर्थम् । अन्यथा नियमार्थमिति आशास्ते इत्यादौ न दोष इति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इत्त्वमपीति—न प्रयोजनम्, यत इति शेषः ।

प्रदीपे—अस्मिन्—‘प्रत्ययलोपे’ इत्यस्मिन् । नियमार्थम्—‘आशास इत्त्वञ्चेत्तर्हि क्वावे’ति नियमार्थम् । एतत्—‘आशासः कौ’ इत्येतत् । वक्तव्यमिति—येनेति शेषः । तत्र—‘शास इदङ्गलो-रित्यत्र ।

उद्घोते—तत्र—‘शास इदङ्गलोरित्यत्र । सूत्रे—‘शास इदिति सूत्रे । अत्र—‘शास इदित्यत्र । शासोः—शासु अनुशिष्टौ इत्यस्य । एवेन—आहुः शासु इच्छायामित्यस्य व्यवच्छेदः । एव-मपूर्वत्रापि । अन्यथा—साहचर्यानाश्रयणात्तत्र शासिमात्रग्रहणे ।

(दूषणोद्धारभाष्यम्)

इम्बिधिरपि । हलीति निवृत्तम् ॥

(तत्त्वालोकः) इम्बिधिरपीति—न प्रयोजनम्, यत इति

शेषः । निवृत्तमिति—‘तृणह इमि’ति सूत्रे ‘उतो वृद्धिर्लुकि हली’ति सूत्राद् हलीति नानुवर्तते इति भावः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

यदि हलीति निवृत्तं, तृणहानि अत्रापि प्राप्नोति ॥

(तत्त्वालोकः) निवृत्तमिति—तर्हीति शेषः । प्राप्नोतीति—इमित्यादिः ।

(समाधानभाष्यम्)

एवं तर्हि—‘अचि न’ इत्यनुवर्तिष्यते ॥

(तत्त्वालोकः) अचि नेति—‘तृणह इमि’त्यत्र ‘नाभ्यस्त-स्याचि पिति सार्वधातुके’ इत्यस्मादित्यादिः । तथा च—नोक्तशेष इति भावः ।

(तटस्थाक्षेपभाष्यम्)

न तर्हीदानीमयं योगो वक्तव्यः ॥

(उद्घोतः) अथ वार्तिकोक्तविध्यर्थत्वे दूषिते भाष्यकृत्रियमार्थं सूत्रमिति प्रदनपूर्वकमाह—न तर्हीत्यादि ॥

(सिद्धान्तिसमाधानभाष्यम्)

वक्तव्यश्च ॥

किं प्रयोजनम् ? ।

प्रत्ययं गृहीत्वा यदुच्यते तत्प्रत्ययलक्षणो न यथा स्यात् । शब्दं गृहीत्वा यदुच्यते तत्प्रत्ययलक्षणो न मा भूदिति ॥

किं प्रयोजनम् ? ।

शोभना दृषदोऽस्य ब्राह्मणस्य सुदृषद् ब्राह्मणः ‘सोर्मनसी अलोमोषसी’ इत्येष स्वरो मा भूदिति ॥ प्रत्ययलोपे प्रत्ययलक्षणम् ॥ ६२ ॥

(प्रदीपः) प्रत्ययं गृहीत्वेति । स्थानिवद्भावेन सिद्धे सत्ययं योगो नियमार्थः—प्रत्यय एव यस्य लक्षणं तत्प्रत्ययलोपे यथा स्यात् ॥ सोर्मनसी इत्यत्र त्वनिनस्मन्ग्रहणानि चेति वचनादस्य प्रत्ययश्चा-प्रत्ययश्च गृह्यते इति सुदृषदित्यत्र स्थानिवद्भावाभावादुत्तरपदाद्युदात्तत्वाभावे नञ्सुभ्याभित्यन्तोदात्तत्वं भवति । तत्र चोत्तरपदादिरित्य-धिकारादसन्तमुत्तरपदं गृह्यते इति सुदृषदित्यत्रापि स्थानिवद्भावाद-सन्तत्वमुत्तरपदस्य स्यात् ॥ ६२ ॥

(उद्घोतः) प्रत्ययं गृहीत्वेति । प्रत्ययत्वतश्चाप्यधर्मपुरस्कारेण यदुच्यत इत्यर्थः ॥ शब्दं गृहीत्वेति । उक्तधर्मातिरिक्तपुरस्कारेण यदुच्यत इत्यर्थः ॥ ननु शब्दं गृहीत्वा यदुच्यते तत्प्रत्ययलक्षणेन मा भूत्स्थानिवत्त्वेन तु स्यादत आह—स्थानिवदिति ॥ प्रत्यय एवेति । उक्तोऽर्थः । एतदर्थमेव द्वितीयं प्रत्ययपदम् ॥ न चालोमो-षसी इति पर्युदासेन श्रूयमाणसन्तस्यैव ग्रहणमिति नियमो व्यर्थ इति वाच्यम् ॥ पर्युदासेन प्रत्ययासन्तस्यैव ग्रहणापत्तौ सुव इत्यादौ स्वरानःपत्तेरिति भाष्याशयात् ॥ ननु स्थानिनिमित्तं यदन्यस्य कार्यं तत्स्थानिवत्त्वेन लोपेऽपि, न तु तस्यैव । असतो वचनशतेनापि कार्यित्वाप्रतिपादनात् । इह चासत एव कार्यित्वमत आह—तत्र चेति । सोर्मनसी इति सूत्रे इत्यर्थः ॥ ६२ ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—‘सोर्मनसी’ इति—अस्य सूत्रस्य—

‘सोः परं लोमोषसी वर्जयित्वा मन्त्रन्तमसन्तश्चाद्युदात्तं स्यादि’त्यर्थः ।

प्रदीपे—स्यात्—स्यादिति । अन्तोदात्तत्वमिति—उत्तरपद-स्येति भावः । ‘बहुव्रीहौ नञ्सुभ्याम्परमुत्तरपदमन्तोदात्तमिति’ति तदर्थान् ।

उद्घोते—तद्व्याप्येति—अन्यतरेति शेषः । उक्तोऽर्थः—प्रत्यय-त्वतश्चाप्यान्यतरधर्माकान्त एवेत्यर्थः । एतदर्थमेव—एतदर्थलभा-र्थमेव । इह च—‘सोर्मनसी’ इत्यत्र च ॥

(५७ प्रत्ययलक्षणनिषेधसूत्रम् ॥ १ । १ । ९ आ. । ४ र्थं सू.)

न लुमताङ्गस्य ॥ १ । १ । ६३ ॥

(न्यूनतापरिहाराधिकरणम्)

(४५७ (१) आक्षेपवार्तिकम्)

॥ * ॥ लुमति प्रतिषेध एकपदस्वरस्योप-
संख्यानम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

लुमति प्रतिषेध एकपदस्वरस्योपसंख्यानं कर्त-
व्यम् ॥ एकपदस्वरे च लुमता लुप्ते प्रत्ययलक्षणं न
भवतीति वक्तव्यम् ॥

(प्रदीपः) न लुमताङ्गस्य ॥ ६३ ॥ लुमतीति । लुम-
त्संज्ञया प्रतिपादितमदशनं लुमत्, तत्र यः प्रतिषेधस्तस्मिन्नित्यर्थः ॥
एकपदस्वरस्येति । एकपदाश्रयो यः स्वरस्तस्येत्यर्थः ॥ यस्तु पदस्य
पदादिति पदद्वयाश्रयः स्वरः, तत्र प्रत्ययलक्षणं भवत्येव, दधि तिष्ठति
तिङ्ङित्तिङ् इति निघातः । अङ्गस्येत्यङ्गाधिकारनिर्देशाद् ङिति
कितवरस्य चानाङ्गत्वात्प्रतिषेधस्याप्राप्तिरिति भावः ॥

(उद्घोतः) न लुमता ॥ ६३ ॥ लोपक्रियानिरूपिता करणे
तृतीया । यद्यपि लुशब्दयोगात्संज्ञा लुमदाच्या । न च तत्रायं प्रति-
षेधः, किंतु तत्प्रतिपादितादर्शने । एवं च लुमति प्रतिषेध इत्यनुप-
पन्नम् । तथापि वाचकधर्मस्य वाच्य उपचार इत्याह—लुमदिति ॥
ननु सर्वोऽपि स्वरः कार्यित्वेनैकमेव पदं गृह्णातीत्यत आह—एकेति ।
सर्वामन्त्रितेत्यत्रामन्त्रितपदेनाष्टमिकमपि ग्रहीतुं शक्यमिति पदस्य
पदादित्यधिकारेऽनन्तरमप्यामन्त्रितस्येत्यल्लङ्घ्य व्यवहितमुदाह-
रति—दधीति ॥ अङ्गस्येत्यङ्गाधिकारेति । वस्तुतस्तदनिर्देशेऽप्या-
वश्यकमेतत् । तथाहि—सौवरीणां सप्तमीनां भीह्रीभृहुमदेति सूत्रे
प्रत्ययात्पूर्वमिति पूर्वग्रहणेन तदन्तसप्तमीत्वस्य षष्ठभाष्ये तत्सूत्रे
एवोक्तत्वेन स्वराणां प्रत्यये परतः पूर्वकार्यत्वाभावात् । किंस्वरे
षष्ठया एव सत्त्वाच्च ॥ ननु संज्ञायामुपमानमिति ‘उपमानशब्दः
संज्ञायामाद्युदात्त’ इत्यर्थकं कनो लुपि चञ्च्रेव चञ्च्रेत्यादावाद्युदात्त-
साधकं ङित्यादिरित्येव सिद्धे व्यर्थं सदनुबन्धलक्षणे स्वरे प्रत्ययल-
क्षणाभावज्ञापकमिति तत्सूत्रे भाष्ये स्पष्टम्, तेनेदं विरुध्येतेति चेन्न ।
प्रकृतसूत्रे वार्तिकव्याख्यानमात्रं, षष्ठे तु प्रत्याख्यातानीमानोत्वविरो-
धात् । अत एव तत्र भाष्ये पथिमथिस्वरार्थं वचनं कर्तव्य-
मित्युक्तम् । एवं च तदर्थस्यात्रत्यवचनस्य कर्तव्यत्वं वदता-
ऽन्येषामकर्तव्यत्वमप्युक्तमेव ॥ एतेन भीह्रीति ज्ञापकं विशेषापेक्षं
सप्तम्यर्थग्रहणे तदन्तग्रहणे च यत्र फलमेदस्तद्विषयम् । एवं
चोपोत्तमं रितीत्यादावेव तत्प्रवृत्तिरिति न ङित्यादिरित्यादौ

तत्प्रवृत्तिरिति कैयटाशय इति परास्तम् । संज्ञायामुपमानमिति सूत्रस्थभाष्यविरोधात् । तस्माद् ज्ञापकस्य सामान्यापेक्षत्वमेवोचितम् । तत्र सप्तम्या यथाश्रुतत्वे हि न लुप्तमिति निषेधात्तदप्राप्तौ ज्ञितीति प्रयोजनमिति भाष्यसङ्गतिः स्पष्टैव । न चाङ्गाधिकारप्रतिनिर्देशपक्षे तद्भाष्यम् । सिद्धान्तपक्षे योजयितुं शक्यत्वादिति दिक् ॥

(तत्त्रालोकः) प्रदीपे—दधि तिष्ठति—यथा 'दधि तिष्ठती' त्यत्र । अत्र हि—दधीत्यस्य पदसंज्ञार्थं प्रत्ययलक्षणमपेक्षयते ॥ ननु तत्र प्रकृतसूत्रेणैव कुतो न निर्वाह इत्यत आह—अङ्गस्येति । प्रतिषेधस्य—तत्र प्रकृतसूत्रेण प्रत्ययलक्षणनिषेधस्य ।

उद्द्योते—पूर्वसूत्रे 'लोपे' इत्यत्र स्वरितत्वप्रतिज्ञानादेकदेशस्यापि तस्यात्र सूत्रेऽनुवृत्तौ—लोपक्रियेति । 'लुप्तमिति'त्यत्रेत्यादिः ॥ धर्मस्य—लुप्तशब्दयोगस्य । आष्टमिकमपीति—अत्रापिना षाष्ठस्य समुच्चयः । एतत्—प्रकृतवार्तिकम् । तत्सूत्रे एव—'भीही'ति सूत्रे एव ॥ पूर्वकार्यत्वाभावादिति—प्रकृतसूत्रस्य न प्रवृत्तिरिति भावः । तत्सूत्रे—'संज्ञायामुपमानमिति' सूत्रे । इदम्—कित्सरे तत्साधनान् प्रकृतवार्तिकश्रवणम् । अत एव—उक्तरीत्या तयोरविरोधादेव । तत्र—'संज्ञायामुपमानमिति' सूत्रे । एवञ्च—तथोक्तौ च । कौस्तुभायुक्तं दूषयति—एतेनेति । ज्ञापकम्—पूर्वग्रहणं सौवरीणां सप्तमीनां तदन्तसप्तमीत्वस्य ज्ञापकम् । विशेषापेक्षत्वमेवाह—सप्तम्यर्थेति । फलभेदः—यथा 'भीही'त्यत्रैव पूर्वग्रहणाभावे तदन्तग्रहणे 'प्रत्ययान्तानां भ्यादीनामुदात्तः' इत्यर्थे अलोऽन्त्यपरिभाषया प्रत्ययान्तस्यैवोदात्तः स्यात्, सप्तम्यर्थग्रहणे तु पितृमपहाय भ्यादीनामेवोदात्तः स्यादिति फलभेदः । रितीत्यादावेति—तत्र हि—दरिद्राधातुविषये फलभेदः । रित्यादाविति—तत्र हि—पूर्वस्य, तदन्तस्य वा कार्यत्वे प्रकृत्यादेरेवोदात्तत्वात्फलभेदाभावः । एतेनेत्यस्यार्थमाह—संज्ञायामिति । सामान्यापेक्षत्वमेवोपपादयति—तत्रेति । 'भीही'त्यत्रेत्यर्थः । सिद्धान्तपक्षे—प्रत्यये परतः पूर्वकार्यमात्रे प्रतिषेध इति पक्षे ॥

(प्रत्याक्षेपभाष्यम्)

किमविशेषेण ? ।

(तत्त्रालोकः) अत्रिशेषेणेति—तत्र सर्वस्यैकपदाश्रयस्वरस्योपसंख्यानं कर्तव्यमित्यर्थः ।

(प्रत्याक्षेपसमाधानभाष्यम्)

नेत्याह ॥

(तत्त्रालोकः) तटस्थ उत्तरमनुवदति—नेत्याहेति । समाधानेति शेषः ।

(४५७ (२) आक्षेपशेषवार्तिकद्वितीयखण्डम् ॥ १ ॥)

॥*॥सर्वामन्त्रितसिज्जुक्स्वरवर्जम्॥*॥

(भाष्यम्)

सर्वस्वरमामन्त्रितस्वरं सिज्जुक्स्वरं च वर्जयित्वा ॥

(उदाहरणोपपादनभाष्यम्)

सर्वस्वर—सर्वस्तोमः, सर्वपृष्ठः 'सर्वस्य सुपि' इत्याद्युदात्तत्वं यथा स्यात् ॥

(प्रदीपः) सर्वस्तोम इति । सर्वस्य सुपीति यदाद्युदात्तत्वं, तदेव बहुव्रीहौ प्रकृत्येति विधीयत इत्येकपदस्वरो भवत्येव ॥

(उद्द्योतः) षष्ठोसमासादौ परत्वात्सतिशिष्टत्वाच्च समासान्तोदात्तत्वस्यैव प्राप्तेर्भाष्ये सर्वस्तोम इति बहुव्रीहिरुदाहृतः । तत्र बहुव्रीहिस्वरस्य द्विपदाश्रयत्वात्प्रतिषेधस्यैवाप्राप्तेः कथं तदपवादे इदमुदाहरणमत आह—सर्वस्येति ॥ विधीयत इति । अपवादनिवर्तनेन व्यवस्थाप्यत इत्यर्थः ॥

(तत्त्रालोकः) प्रदीपे—आद्युदात्तत्वमिति—एकपदाश्रयमिति भावः । तथा च—प्रतिषेधस्य प्राप्तिरित्याशयः ।

उद्द्योते—बहुव्रीहिस्वरस्य—'बहुव्रीहौ' प्रकृत्येति विधेयस्य । ननु 'विधिरत्यन्तमप्राप्ति'ति वचनेनापूर्वस्यैव । विधेयत्वात्तस्य चात्राभावात्कथमस्य सङ्गतिरित्यत आह—अपवादेति । समासान्तोदात्तत्वेत्यर्थः ।

(उदाहरणोपपादनभाष्यम्)

आमन्त्रितस्वर—सर्पिरागच्छ, सप्ताऽऽगच्छत 'आमन्त्रितस्य च' इत्याद्युदात्तत्वं यथा स्यात् ॥

(प्रदीपः) सर्पिरिति । सर्पिःशब्दोऽन्तोदात्तः प्रत्ययस्वरेण घृतादित्वाद्वा । सप्तनृशब्दोऽपि घृतादित्वादन्तोदात्तः । निस्वरेण त्वाद्युदात्तत्वे विशेषो न स्यात् ॥

(उद्द्योतः) प्रत्ययस्वरेणेति । इसिप्रत्ययान्तत्वादिति भावः ॥ नवविषयस्येत्यस्य तु न प्राप्तिः, अनिसन्तस्येति पर्युदासात् ॥ घृतादित्वकल्पनं तु किमर्थमिति चिन्त्यम् ॥ निस्वरेणेति । सतन् शब्दो हि सप्त्यश्रुत्वां तुट्चेति कनिन्नन्तः ॥ ज्ञः सङ्ख्याया इत्यप्याद्युदात्तत्वं प्राप्नोतीति द्रष्टव्यम् ॥

(तत्त्रालोकः) प्रदीपे—नन्वस्यामन्त्रितस्वरमन्तराऽपि आद्युदात्तात् लभ्येत्यत आह—सर्पिःशब्द इति ।

उद्द्योते—इसिप्रत्ययेति—'अचिञ्चिडुसुपिष्ठादिर्द्विभ्य इसि-रि'त्यौणादिकेत्यादिः । अव्युत्पत्तिपक्षेऽपि फिट्स्वरेणान्तोदात्तत्वसम्भवात् कैयटोक्तं खण्डयति—घृतादित्वेति । अव्युत्पत्तिपक्षे आह—ज्ञः संख्येति ।

(उदाहरणोपपादनभाष्यम्)

सिज्जुक्स्वर—मा हि दाताम्, मा हि धाताम् 'आदिः सिचोऽन्यतरस्याम्' इत्येष स्वरो यथा स्यात् ॥

(प्रदीपः) मा हि दातामिति । गातिस्थाध्विति लेरेव लुकि विधातव्ये सिचो लुक्विधानं प्रत्ययलक्षणार्थम् ॥

(उद्द्योतः) मा हि दातामित्यत्राट्प्रतिषेधाय माह । हिशब्दो हि चेति निषातप्रतिषेधार्थः ॥ सिज्जुक्स्वरवर्जनं न कार्यमित्याह—लेरिति । गातीत्यनेन चलेरेव लुकि मन्त्रे घसेत्यत्र पुनर्लिङ्ग्रहणं न कार्यम् । जुस्विधावात् इत्येतच्च विध्यर्थं स्यादिति लाघवमिति भावः ॥ प्रत्ययलक्षणार्थमिति । प्रत्ययलक्षणेन सिञ्जिमित्तकार्यार्थमित्यर्थः ॥

(तत्त्रालोकः) भाष्ये—आदिरिति—अस्य 'सिजन्तस्यादि-रुदात्तो वे'त्यर्थः ।

उद्द्योते—लुकीति—स्वीकृते इति शेषः । न कार्यमिति—तथा—अभूदपादित्यादिसिद्धये 'अस्तिसिचोऽपृक्ते' इत्यत्र सकारान्तरप्रदलेषोऽपि न कार्य इति भावः । विध्यर्थमिति—नन्वेवन्तत्र लण्निवृत्तये 'चिल्लुकी'ति वक्तव्यं स्यादिति कथं लाघवमिति चेन्न, कित इत्वनुवृत्त्यैव लटो व्युदस्तात् ।

(भाष्यम्)

किं प्रयोजनम् ? ॥

(तत्त्वालोकः) किमिति—‘लुमति प्रतिषेधे एकपदस्वरस्योप-
संख्यानमिति वार्तिकारम्भस्येति भावः ।

(४५८ प्रयोजनवार्तिकम् ॥ २ ॥)

॥*॥ प्रयोजनं जिनिकिल्लुकि स्वराः ॥*॥

(भाष्यम्)

जिनिकित्स्वरा लुकि प्रयोजयन्ति । गर्गा वत्सा
विदा उर्वाः, उष्ट्रप्रीवा वामरज्जुः—‘जिनिति’ इत्याद्यु-
दात्तत्वं मा भूदिति ॥ इह चात्रयः—‘कितः’ इत्यन्तो-
दात्तत्वं मा भूदिति ॥(प्रदीपः) जिनिकिल्लुकीति । इकार उच्चारणार्थः । जिन-
कितां प्रत्ययानां लुकि कृते स्वरा निवर्त्यमानतया प्रयोजनमिति
पदानां संबन्धः ॥ भाष्यकारस्तु वस्तुव्यं व्याचष्टे—जिनिकित्स्वरा
इति । प्रतिषेधमित्यध्याहारः ॥ उष्ट्रप्रीवा वामरज्जुरिति । देव-
पथादिवात्कानो लुप् । असंज्ञायां चेदमुदाहरणम् । संज्ञायां तु
संज्ञायामुपमानमिति भवितव्यमाद्युदात्तत्वेन ॥ अत्रय इति ।
राशदिभ्यां त्रिप्, ‘अदेखिनश्चेति’ त्रिबन्तोऽत्रिशब्द आद्युदात्तः ॥(उद्द्योतः) ननु जिनिकित्स्वरा इति भाष्यदर्शनाद् जनि-
कितां स्वरविशेषणत्वेन लुका समासोऽनुपपन्न इत्यत आह—जिनिकि-
तामिति । प्रयोजयन्तीत्यस्य कर्माकाङ्क्षायामाह—प्रतिषेधमिति ।
लुबिति । वार्तिके लुकीत्युपलक्षणमिति भावः ॥ भाष्ये—आद्यु-
दात्तत्वं मा भूदिति । एवं च प्रातिपदिकादिस्वरणान्तोदात्तत्वमेवेति
भावः ॥ अत्रिशब्दादितश्चानिज इति ढकोऽत्रिशृङ्गविति लुक् ॥
नन्वत्रय इत्यत्र कित्वप्रयुक्तान्तोदात्तत्वाभावेऽपि प्रातिपदिकस्वरेण
तत्त्वं दुर्वारमत आह—राशदीति ॥ त्रिबन्त इति । नान्तस्वन्तो-
दात्त इति भावः ॥ इदं प्रयोजनं किञ्चिद्विद्वान्तस्यान्त उदात्त इत्यर्थे
बोध्यम् । कितः प्रत्ययस्यैवान्तोदात्तत्वे तु प्रत्ययलक्षणेन कारिणोऽसं-
पादनात् दोषः ॥ अत एव नखनिर्मित इत्यैस्नेत्याहुः ॥(तत्त्वालोकः) भाष्ये—जिनतीति—‘इत्यादौ यजादेर्लुकि
प्रत्ययलक्षणेन प्राप्तमि’त्यादिः । एवमग्रेऽपि ।प्रदीपे—इकार इति—जिनिशब्दयोरित्यादिः । ‘सुत्तिथोरि-
त्यत्रत्यतिशब्दे इवेति भावः ॥उद्द्योते—लुकेति—वार्तिके तेषामित्यादिः । तत्रयम्—अन्तो-
दात्तत्वम् । नान्त इति—इदं त्रिबन्तस्याप्युपलक्षणम् । इत्यर्थे—
इति ‘कितः’ इत्यस्यार्थः । कित इति—तेनेत्यादिः । प्रत्ययलक्षणेन
प्रत्ययनिमित्तं कार्यमन्यस्यैवातिदिश्यते, न तु प्रत्ययस्य कार्यत्वं
प्रतिपाद्यते, लोपेनासति तत्र कार्यस्याप्रसङ्गादित्याशयेनाह—प्रत्यय-
लक्षणेनेति । प्रत्ययस्येति शेषः । तथा च—नेदं प्रयोजनमिति
भावः । अत एव—प्रत्ययस्य कार्यत्वाभावादेव । इति—इत्यादौ ।

(४५९ प्रयोजनान्तरवार्तिकम् ॥ ३ ॥)

॥*॥ पथिमथोः सर्वनामस्थाने लुकि ॥*॥

(भाष्यम्)

पथिमथोः सर्वनामस्थाने लुकि प्रयोजनम् ॥ पथि-
प्रियो मथिप्रियः—‘पथिमथोः सर्वनामस्थाने’ इत्येष
स्वरो मा भूदिति ॥(प्रदीपः) पथिप्रियो मथिप्रिय इति । पूर्वपदप्रकृतिस्वरेणा-
न्तोदात्तौ पथिमथिशब्दौ भवतः ॥(उद्द्योतः) पथिमथिशब्दौ इति प्रत्ययान्ततया प्रत्ययस्वरेण
फिषोन्त इति वान्तोदात्तौ । तयोः सर्वनामस्थाननिमित्तमाद्युदात्तत्वम-
त्रापि स्यादित्यर्थः ॥(तत्त्वालोकः) भाष्ये—मथिप्रिय इति—इत्यनयोः सर्वनाम-
स्थानस्य लुकि प्रत्ययलक्षणेन प्राप्त इति शेषः ।उद्द्योते—अनयोः ‘मन्थः’ ‘पतस्थ च’ इत्याभ्यामौणादिकमिनि-
प्रत्ययमभिप्रेत्याह—इतिप्रत्ययेति । अव्युत्पत्तिपक्षे आह—फिष
इति । अत्रापि—अन्तोदात्तत्वेऽपि ।

(४६० आक्षेपवार्तिकम् ॥ ४ ॥)

॥ * ॥ अहो रविधौ ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अहो रविधाने लुमता लुप्ते प्रत्ययलक्षणं न भव-
तीति वक्तव्यम् ॥ अहर्द्दाति अहर्भुङ्क्ते—‘रोऽसुपि’ इति
प्रत्ययलक्षणेन प्रतिषेधो मा भूदिति ॥(प्रदीपः) अहर्द्दातीति । असुपीति प्रसज्यप्रतिषेधः । पयुं-
दासे तु दीर्घाहा निदाष इत्यत्रापि सुप्सदृशे निदाषशब्दे परतो रत्वं
स्यात् । रत्वं चेप्यते । लोपशब्देन सोर्द्धमत्वात्प्रत्ययलक्षणेन अपि
नेति रत्वप्रतिषेधाद्रुत्वे यत्वे तस्य च लोपे दीर्घाहा निदाष इति
सिध्यति ॥ लुकि तु प्रत्ययलक्षणप्रतिषेधाद्रुत्वे सत्युत्वाभावादहर्द्दा-
तीत्यादि सिध्यति ॥(उद्द्योतः) भाष्ये—प्रतिषेधो मा भूदिति । तेनापयुंदासत्वं
सूचितम् । तदुपपादयति—पयुंदासे तु इति । प्रत्ययत्वेन सुप्सादृश्ये
तु अहर्द्दातीत्यत्रापि रत्वं न स्यादित्यर्थः ॥ नन्विष्यमाणमपि रत्वं
न प्राप्नोति, प्रत्ययलक्षणनिषेधेन रत्वस्यैव प्राप्तेरत आह—लोप-
शब्देनेति । हलङ्ग्यादिसूत्रेणेति भावः । लुमता लुः एव स निषेध
इति तारपर्यम् ॥ न लुमता तस्मिन्निति पक्षे तु नेदभावश्यकम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—दोषान्तरमाह—अह इति ।

प्रदीपे—सुप्सदृशे इति—शब्दत्वेनेति भावः ।

उद्द्योते—तेन—प्रतिषेधशब्देन । सः—वार्तिकोक्तः ॥ ‘अङ्ग-
स्येत्यङ्गाधिकारनिर्देशादङ्गाधिकारीये कार्ये प्रकृतसूत्रेण प्रत्ययलक्षण-
निषेध इति पक्षे—‘असुपी’ति निषेधस्याङ्गाधिकारीयकार्यत्वाभावाच्च
तेनानिर्वाहाद्वास्तिकमावश्यकमित्याशयेन पक्षान्तरे वार्तिकं खण्ड-
यति—न लुमतेति । वस्तुतस्तु—अङ्गस्य कार्ये कर्त्तव्ये प्रकृतसूत्रेण
तन्निषेध इति सिद्धान्तपक्षेऽपि—‘असुपी’ति निषेधस्याङ्गाकार्यत्वाच्च
तेनैव निर्वाहाद्वास्तिकं नावश्यकमिति भावः ।

(४६१ आक्षेपवार्तिकम् ॥ ५ ॥)

॥ * ॥ उत्तरपदत्वे चापदादिविधौ ॥ * ॥

(भाष्यम्)

उत्तरपदत्वे चापदादिविधौ लुमता लुप्ते प्रत्यय-
लक्षणं न भवतीति वक्तव्यम् । परमवाचा परमवाचे
परमगोदुहा परमगोदुहे परमश्वलिहा परमश्वलिहे ।
पदस्येति प्रत्ययलक्षणेन कुत्वादीनि मा भूवन्निति ॥
अपदादिविधाविति किमर्थम् ? ।

दधिसेचौ दधिसेचः—‘सात्पदाद्योः’ इति प्रतिषेधो यथा स्यात् ॥

(प्रदीपः) उत्तरपदत्वे चेति । उत्तरपदम् उत्तरशब्देनोच्यते, पदैकदेशलोपात् । तेनोत्तरपदस्य पदत्वे पदव्यपदेशे कर्तव्ये प्रत्ययलक्षणं न भवतीत्यर्थः ॥ परमवाचेति । समासार्था या विभक्तिः कृता, तां प्रत्ययलक्षणेनाश्रित्य पदत्वनिबन्धनानि कुत्वादीनि प्राप्नुवन्ति । भसंज्ञा तु यस्माद् यजादिविधिरिति समुदायस्यैव, न त्ववयवस्य ॥ दधिसेचाविति । दध्नः सेचाविति षष्ठीसमासः । उपपदसमासे तु प्राक्सुबुत्पत्तेः समासविधानात्सेचशब्दस्य पदसंज्ञया अभावात्पदादित्वं सकारस्य न स्यात् । अनभिधानाच्च सोपपदाद्विजभावाद्दधिसेचावित्यादिप्रयोगाभावात्

(उद्घोतः) उत्तरपदत्वे चेति सर्वथा कार्यम् ॥ ननु सामान्यत उत्तरस्य पदत्व इत्यर्थे परमं चर्मेत्यत्रापि निषेधापत्तौ नलोपो न स्याद् अत आह—उत्तरपदमिति । अत एव बहुचपूर्वस्य नेति वचनमर्थवदिति भावः । उत्तरपदशब्दश्च समासचरमावयवे रूढ इत्यसमासे नानिप्रसङ्ग इति बोध्यम् ॥ समासार्थेति । तत्र सुप्सु पेल्यधिकारादिति भावः ॥ तां सुपोधात्विति लुप्ताम् ॥ कुत्वादीनि कुत्वधत्वढत्वानि ॥ ननु भवेन पदत्वबाधोऽत आह—यस्मादिति । तथा च मित्रावधित्वाच्च बाध्यबाधकभाव इति भावः ॥ भाष्ये पदस्येतीति ॥ पदस्येयधिकृत्य यानि विहितानीत्यर्थः ॥ ननु सोपपदात्सिचैर्विनि दधिसेचाविति स्यादेव । न चेष्टापत्तिः, पदादादिरिति पक्षे दुर्लभत्वाद् अत आह—अनभिधानादिति । तस्य च्छान्दसत्वादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—दोषान्तरमाह—उत्तरेति । इदं लुप्तपष्ठयन्तम् । प्रतिषेध इति—वत्वस्येति भावः । स्यात्—स्यादित्यर्थम् । प्रदीपे—पदत्वनिबन्धनानीति—उत्तरखण्डे इत्यादिः ॥ भसंज्ञात्विति—पदसंज्ञा हि—उत्तरखण्डस्यैव, न तु समुदायस्येत्यादिः ।

उद्घोते—अत्र मानमाह—अत एवेति । उत्तरपदस्य उत्तरशब्दबोध्यत्वादेवेत्यर्थः । नन्वेवमसमासेऽप्यतिप्रसङ्ग इत्यत आह—उत्तरपदेति । तत्र—‘विशेषणं विशेष्येण बहुलमिति सूत्रे । कुत्वधत्वढत्वानीति—‘जोः कुः’ ‘दादेर्धातोर्धः’ ‘हो ङः’ इत्येभिरिति भावः । मित्रावधित्वादिति—भपदसंज्ञयोरिति भावः । यथाश्रुतासङ्केतराह—पदस्येत्यधीति । यानि विहितानीति—कुत्वादीनि, तानि प्रत्ययलक्षणेन पदत्वान्मा भूवन्तीति शेषः । तस्य—विचः ॥

(आक्षेपभाष्यम्)

यद्यपदादिविधावित्युच्यते, उत्तरपदाधिकारो न प्रकल्पेत ॥

तत्र को दोषः ? ।

‘कर्णो वर्णलक्षणात्’ इत्येवमादिविधिर्न सिध्यति ॥

(प्रदीपः) कर्णो वर्णलक्षणादिति । नन्वपदादिविधावित्युच्यते, स्वरश्चाऽयं पदादिविधिः । ककारोऽत्रादिः, न त्वकार इत्यदोषः । स्वरविधौ व्यञ्जनमविद्यमानवत्, न त्वादिव्यपदेशे ॥ सूत्रं चासमासार्थं स्यात् । कर्णशब्दादर्शनादित्वादचि कृते शुक्लः कर्ण इत्याद्युदात्तत्वं यथा स्यात् ॥

(उद्घोतः) भाष्ये यद्यपदादीति । एकदेशेन संपूर्णं वार्तिकमुपलक्ष्यते । यतः प्रतिषेधस्यातिव्याप्तिर्न प्रतिषेधापवादस्येति बोध्यम् ॥ स्वरमेति । उत्तरपदादिरित्यधिकारादिति भावः ॥ नन्वसमासे—

स्वाङ्गशिष्टादिति कर्णस्याद्युदात्तत्वं सिद्धमेवेत्यत आह—कर्णशब्दादिति ॥ एवमादिविधिर्न सिध्यतीति भाष्यादुत्तरपदादिरित्यधिकारस्थसूत्राणां वैयर्थ्यस्यैव दूषणत्वेन प्रतीतिरित्येके ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—उत्तरेति—तर्हीत्यादिः । तत्र—तथा सति । अनेन वार्तिकेन निषेधात्प्रत्ययलक्षणेनोत्तरखण्डे पदत्वानुपपत्तेः शुक्लकर्ण इत्यादौ ‘वर्णवाचिनो लक्षणवाचिनश्च परः कर्णशब्दाद्युदात्तः’ इत्यादिष्वेकेन ‘कर्णो वर्णलक्षणादि’त्यादि सूत्रेण कर्णादिशब्दस्याद्युदात्तता न सिद्ध्यतीत्याशयेनाह—कर्ण इति ।

प्रदीपे—ननु ‘कर्णः’ इत्यादिसूत्रारम्भसामर्थ्यात्स सिद्धवेदित्यत आह—सूत्रश्चेति । कृते इति—तथा चात्र स्वाङ्गवाचित्वाभावात् ‘स्वाङ्गशिष्टा’म’त्यनेन सिद्धिरिति भावः ॥

उद्घोते—कैयटोक्तं दूषयन् प्रकारान्तरेण भाष्यं योजयति—एवमादिति ।

(आक्षेपबाधकन्यासान्तरभाष्यम्)

यदि पुनः ॐ नलोपादिविधौ प्लुत्यन्ते ॐ लुमता लुप्ते प्रत्ययलक्षणं न भवतीत्युच्येत ।

(प्रदीपः) यदि पुनरिति । तेन पूर्वस्मिन् परत्र च भवत्येव प्रत्ययलक्षणम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—नलोपादीति—अत्र तदगुणसंविज्ञानो बहुव्रीहिः । ‘प्लुत्यन्ते इति—अत्रापि च विधिविशेषणे तदगुणसंविज्ञानो बहुव्रीहिः । एवञ्च—नलोपादिप्लुत्यन्तसमुदायघटकविधौ कर्तव्य एव लुमता लुप्ते प्रत्ययलक्षणं न भवतीत्यभ्युपगमादुत्तरपदविधीनाञ्च तदनन्तरतत्वात्तेषां कर्तव्यत्वे निषेधाप्रसङ्गात् दोष इत्याशयः ।

प्रदीपे—पूर्वस्मिन्—उत्तरपदाद्युदात्तत्वे । परत्र—वत्वप्रतिषेधे । कुत्वादिकन्तु तदन्तर्गतमेवेति तत्र कर्तव्ये निषेधप्रसङ्गात् दोष इति भावः ।

(न्यासान्तरनिराकरणभाष्यम्)

नैवं शक्यम् । इह हि—राजकुमार्यौ राजकुमार्य इति शाकलं प्रसज्येत ॥

(प्रदीपः) राजकुमार्याविति । इकोऽसवर्ण इत्यन्नङः पदान्तादतीत्यतः पदान्तग्रहणमनुवर्तते । तत्र प्रत्ययलक्षणेन पदान्तत्वाच्छाकलप्रसङ्गः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—नैवमिति—वक्तुमिति शेषः । शाकलम्—‘इकोऽसवर्ण’ इति ह्रस्वः ।

प्रदीपे—तत्र—राजकुमार्यावित्यादौ ।

(न्यासान्तरसाधकभाष्यम्)

नैष दोषः । यदेतत्—ॐ सिति शाकलं न ॐ इति, एतत्—ॐप्रत्यये शाकलं न ॐ इति वक्ष्यामि ।

(तत्त्वालोकः) नैष दोष इति—यत इति शेषः । इतीति—तत्रेति शेषः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

यदि ‘प्रत्यये शाकलं न’ इत्युच्यते, ‘दधि अधुना, मधु अधुना’ अत्राऽपि न प्रसज्येत ॥

(प्रदीपः) दधि अधुनेति । अधुनाप्रत्यय इदमो विधोवधे । तत इदम् इह । यस्मैति, चेति कोपः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—दधीति—तर्हीत्यादिः । अत्रापीति—शाकलमित्यनुषज्यते ।

(निराकरणभाष्यम्)

प्रत्यये शाकलं न भवति ।

कतरस्मिन् ? ।

यस्माद्यः प्रत्ययो विहित इति ॥

(प्रदीपः) यस्माद्य इति । प्रत्यासत्त्येति भावः ॥ राजकुमार्या-वित्यत्र यद्यपि समुदायाद्विहितः, तथाप्यवयवादिष्वप्यसौ विहित इति बुद्धिर्भवत्येव । समुदायाद्विर्वचनेऽवयवविर्वचनबुद्धिवत् ॥

(उद्घोतः) प्रत्यासत्त्येति । प्रत्ययग्रहणे यस्मात् स विहितस्तदादेरित्युपस्थित्येति भावः ॥ तथापीति । वस्तुनो राजकुमार्या-वित्यत्रापि दोषः । समुदायादसौ विहितो नावयवात् । अन्यथा कौरु-चरेय इत्यादौ चकाराकारस्यापि वृद्धिः स्यात् ॥ इह तर्हीत्यादिभाष्यं तु अभ्युपेत्यवादेन । प्लुतेरग्रे तु न उत्तरपदत्वे चेत्यस्य प्रवृत्तिः । अत एव पूर्वत्रैव दोषेण दूषितं भगवतेति बोध्यम् ॥ डमो ह्रस्वादिति सूत्रस्य भाष्यं त्वेकदेश्युक्तिरिति न दोष इति तत्रैव निरूपयिष्यामः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्रत्यये इति—नैष दोषः, यतो नेत्यादिः । कतरेति—तर्हीत्यादिः । इति—तस्मिन् । तथा च—तत्र दध्यादिशब्दादधुनाप्रत्ययस्याविहितत्वान्न शाकलानुपपत्तिरिति भावः ।

उद्घोते—प्रत्यासत्तौ बीजमाह—प्रत्ययेति । कैयटोक्तं खण्ड-यति—वस्तुत इति । समुदायादिति—यत इत्यादिः । एवेति शेषः । अन्यथा—समुदायाद्विहिते अवयवादपि विहितत्वस्याभ्युपगमे । स्यादिति—इति बोध्यमिति शेषः । नन्वेवमग्रिमभाष्यस्यासङ्गति-रित्यत आह—इहेति । भाष्यगूढाशयमाह—प्लुतेरिति । पूर्वत्रै-वेति—प्लुतेरिति भावः । नन्वेवं डम इत्यत्र 'उत्तरपदत्वे चे'त्यनेन ङमुङ्वावरणं भाष्योक्तमयुक्तमित्यत आह—डम इति ।

(आक्षेपभाष्यम्)

इह तर्हि—परमदिवा परमदिवे । 'दिव उत्' इत्युत्वं प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) उत्त्वमिति । उत्त्वविधावेकः पदान्तादिति पदाधिकारः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—परमदिवेति—समासार्थाया विभक्तिः कृता, तां प्रत्ययलक्षणेनाश्रित्योत्तरखण्डस्य पदत्वादिति भावः ।

(विशेषानभ्युपगमभाष्यम्)

अस्तु तर्ह्यविशेषेण ॥

(तत्त्वालोकः) अविशेषेणेति—'नलोपादिविधौ प्लुत्यन्ते' इति विशेषं विहाय 'उत्तरपदत्वे चापदादिविधौ' इतीत्यर्थः ।

(आक्षेपस्मारणभाष्यम्)

ननु चोक्तम्—उत्तरपदाधिकारो न प्रकल्पेतेति ॥

(परिहारभाष्यम्)

वचनादुत्तरपदाधिकारो भविष्यति ॥

(प्रदीपः) वचनादिति । समासे ह्युत्तरपदं भवति । न च कर्णशब्दोऽत्रप्रत्ययान्तोऽस्ति, अर्शआदिषु हि स्वाङ्गादीनादिति

पठ्यते । तेन खञ्जादिभ्य एव हीनस्वाङ्गवाचिभ्योऽत्रप्रत्ययो भवति । न च कर्णशब्दो हीनस्वाङ्गवाची ॥

(उद्घोतः) समासचरमावयवे उत्तरपदशब्दो रूढ इत्यभिप्रे-त्याह—समासे हीति ॥ न तु पदत्वमपि तद्व्यवहारे प्रयोजकमि-त्यर्थः ॥ केवलरूढत्वे मानमुक्तम्, तुष्यतु दुर्जनन्यायेन केवलयोगे-ऽप्याह—न च कर्णेति । राजवाचककर्णशब्दस्य तु अभिव्यक्त-पदार्था ये इति न्यायान्न तत्र ग्रहणमिति भावः ॥ काश्यपिनावित्यादौ छन्दोब्राह्मणा नीति तद्विषयताबोधकशास्त्रबलात् सुदुत्पत्तेः प्रागेव तद्वित इति न दोषः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—वचनादिति—'कर्णो वर्णलक्षणादि' त्यादिवचनसामर्थ्यादित्यर्थः । नैष दोषः, यत इत्यादिः ।

उद्घोते—तदिति—उत्तरपदशब्देत्यर्थः । 'कर्णः' इत्यादि वच-नस्यान्यत्र चारितार्थ्यं निराचष्टे—राजेति । तत्र—'कर्णः' इत्यादि-सूत्रे । तदिति—छन्द इत्यर्थः । प्रागेवेति—तस्या अनन्तरन्तद्विते तु वैरूप्यात्तद्विषयतैव नोपपद्येतेति भावः । न दोष इति—अन्तर्वर्त्ति-विभक्तिं प्रत्ययलक्षणेनाश्रित्य पदत्वात्रलोपापत्तिरूपो दोषो नेत्यर्थः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

तत्तर्हि वक्तव्यम् ॥

(प्रदीपः) तत्तर्हीति । उत्तरपदत्वे चापदादिविधायित्वेतर ॥

(समाधानभाष्यम्)

न वक्तव्यम् । अनुवृत्तिः करिष्यते । इदमस्ति—'यस्मात्प्रत्ययविधिस्तदादि प्रत्ययेऽङ्गम्' । 'सुमिङ्गन्तं पदम्' यस्मात्सुमिङ्गिविधिस्तदादि सुबन्तं तिङ्गन्तं च ॥ 'नः क्ये' नान्तं क्ये पदसंज्ञं भवति, यस्मात् क्यविधि-स्तदादि सुबन्तं च ॥ 'सिति च' सिति च पूर्व पद-संज्ञं भवति, यस्मात्सिद्धिविधिस्तदादि सुबन्तं च ॥ 'स्वादिष्वसर्वनामस्थाने' स्वादिष्वसर्वनामस्थाने पूर्व पदसंज्ञं भवति, यस्मात्स्वादिविधिस्तदादि सुबन्तं च ॥ 'यचि भम्' यजादिप्रत्यये पूर्व भं भवति, यस्माद्यजादि-विधिस्तदादि सुबन्तं च ॥

(प्रदीपः) यचि भमिति । ततश्च परमवाचेत्यत्र वाक्शब्दस्य भत्वात्पदत्वाभावः ॥

(उद्घोतः) भाष्ये नः क्ये इत्यादि—तदादिसुबन्तं चेति । यस्मात्प्रत्ययविधिरिति अवश्यमुत्तरत्रानुवर्त्यम्, परमैश्वर्यमिरित्यादौ परमघटितसमुदायस्य पदत्ववारणाय । तत्त्वे हि श्रव्युपोत्तममिति परमैरित्यस्यापि निघातापत्तिः । एवं च तस्य नः क्ये इत्यत्रापि संबन्धे यस्मात् क्यविधिस्तदादि यदि क्ये तन्निमित्तान्तर्वर्त्तिमुपा पदं तदा नान्तमेवेति नियमः स्यात् । तथा च परमवाच्यतीत्यादाववयवाक-शब्दस्य पदत्वेन कुत्वं स्यात् । सूत्रं तु समिध्यतीत्येतद्व्यावृत्त्यर्थं स्यादिति सुबन्तमित्यपि संबध्यत इति भावः । तस्य च—मध्ये नेत् सुबन्तं तदा तदपि नान्तमेव पदमित्यर्थः ॥ अन्वाचयशिष्टं च सुबन्तमिति सर्वत्र । संनियोगाशिष्टत्वे षड्भ्य इत्याद्यसिद्धिः ॥ सिति चेत्यत्र यद्यपि नास्योपयोगोऽवयवसुबन्ताप्रसिद्धेः तथापि उत्तरत्रानुवृत्तिं दर्शयितुं तत्रापि तत्संबन्धो दर्शितः । व्यपदेशि-वङ्गात्वेन कथंचिदन्ययः संपाद्यः । एवं स्वादिष्विति सूत्रेऽपि

तदनुवृत्तिकरणमुत्तरार्थमेव । यच्च भमित्यत्रापि पदसंज्ञया तुल्या-
वधिकत्वसिद्ध्यर्थं यस्मादित्याद्यनुवृत्त्यमिति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अनुवृत्तिरिति—यत् इत्यादिः ।

उद्द्योते—उत्तरत्र—‘दुसिङ्गन्तमि’त्यत्र । तत्त्वे हि—पदत्वे हि ।
एवञ्च—तत्रानुवृत्तौ च । सूत्रम्—‘नः कथे’ इति सूत्रम् । अन्वा-
चयेति—समुदायस्य संज्ञा प्रधानशिष्टा । अवयवस्य त्वन्वाचयशिष्टा,
‘कर्तुः क्यङ् सलोपश्चे’ति क्यङ्सलोपाविव । तेन राज्ञ इत्यादौ
सुबन्तावयवाभावेऽपि भवति, सुबन्तावयवसत्त्वे तु तस्य समुदायस्य
चेत्युभयोरपि भवतीति भावः ॥ प्रकारान्तरेण केवले न स्यादित्याह—
सन्नियोगेति । अस्य—सुबन्तमित्यस्य । उत्तरत्र—‘स्वादिष्वि’
त्यत्र । तत्रापि—‘सिति चे’त्यत्रापि । तदिति—सुबन्तमित्यस्ये-
त्यर्थः । एवमग्रेऽपि । ननु दर्शितोऽपि दुःसम्पाद्य इत्यत आह—
न्यपदेशिवदिति । उत्तरार्थम्—‘यच्च भमि’त्यत्रानुवृत्त्यर्थम् । आ-
दिना—सुबन्तमित्यस्य परिग्रहः ॥

(आक्षेपभाष्यम्)

इह तर्हि—परमवाक् । ‘असर्वनामस्थाने’ इति प्रति-
षेधः प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) इह तर्हीति । असर्वनामस्थान इति प्रसज्य-
प्रतिषेधं मन्यते । ततश्च—सर्वनामस्थाने परतो यस्मात् स्वादिविधित-
दादि सुबन्तं च पदसंज्ञं न भवतीति प्रत्ययलक्षणेन सर्वनामस्थान-
परत्वात् पदत्वप्रतिषेधात् कुत्वाप्राप्तिः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—परत इति—पूर्वमिति शेषः ।

(समाधानभाष्यम्)

अस्तु तस्याः प्रतिषेधः—या स्वादौ पदमिति पद-
संज्ञा । या तु सुबन्तं पदमिति पदसंज्ञा सा भविष्यति ।

(आक्षेपभाष्यम्)

सत्येतत्प्रत्यय आसीत्—अनया भविष्यत्यनया न
भविष्यतीति ॥ लुप्त इदानीं प्रत्यये यावत् एवावधेः
स्वादौ पदमिति पदसंज्ञा, तावत् एवावधेः सुबन्तं पद-
मिति । अस्ति च प्रत्ययलक्षणैः सर्वनामस्थानपरतेति
कृत्वा ‘प्रतिषेधाश्च बलीयांसो भवन्ति’ इति प्रति-
षेधः प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) सत्येतदिति । अवधिभेदात्संज्ञिनां भेदात् ॥ बली-
यांस इति । विध्युन्मूलनरूपत्वात् ॥

(उद्द्योतः) संज्ञिनां भेदादिति । सति सौ तदन्तस्य
सुबन्तमिति पदत्वम् । तत्प्रागभागत्य स्वादिष्विति भावः ॥
ननु अपरनिमित्तकत्वेनान्तरङ्गतया सुबन्तमिति पदत्वं स्यादत आह
भाष्ये—प्रतिषेधाश्चेति । विध्युन्मूलनम् प्राप्तस्य विधेर्निवर्त-
नम् ॥ एवं चापवादन्यायेनान्तरङ्गासंभव इति भावः ॥ अत्रा-
नुवर्तमानं सुबन्तमित्यपि स्वादिष्विति सूत्रेण तदनुवृत्त्या मध्यस्य
सुबन्तस्य यत्प्राप्तं तन्निषेधकम्, न तु सुबन्तमिति सूत्रप्राप्त-
स्येति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अस्योत्तरस्य नायं समयः, किन्तु
कालान्तरमिति प्रतिपादयितुं प्रयुङ्क्ते—आसीदिति । एतत्पदबोधं
निर्दिशति—अनयेति । ‘सुबन्तमि’ति विधीयमानया पदसंज्ञया
कुत्वं भविष्यति, ‘स्वादिष्वि’ति विधीयमानया पदसंज्ञया कुत्वं न

भविष्यतीत्यर्थः । पदमिति—तथा चावधिभेदाभावात् प्रत्यय-
लक्षणेन प्राप्तेन प्रतिषेधेनोभे अपि पदसंज्ञे बाधितव्ये इति भावः ।
प्रतिषेध इति—उभयोः पदसंज्ञयोरित्यादिः ।

प्रदीपे—अवधीति—सति प्रत्यये इत्यादिः । भेदादिति—
प्रतिषेधेन ‘स्वादिष्वि’ति विधीयमानैव पदसंज्ञा प्रतिषिध्येत, न तु
‘सुबन्तमि’ति विधीयमानेति शेषः ।

उद्द्योते—अत्र—परमवागित्यत्र । अत्र—‘यच्च भमि’त्यत्र ।
तदनुवृत्त्या—सुबन्तमित्यनुवृत्त्या ।

(समाधानवार्तिकम्)

॥ * ॥ नाप्रतिषेधात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

नायं प्रसज्यप्रतिषेधः—सर्वनामस्थाने नेति ॥

किं तर्हि ? ।

पर्युदासोऽयम्—यदन्यत्सर्वनामस्थानादिति । सर्व-
नामस्थाने अव्यापारः । यदि केनचित्प्राप्नोति तेन
भविष्यति । पूर्वेण च प्राप्नोति ॥

(तत्त्वालोकः) नायमिति—यत् इत्यादिः । अयम्—‘असर्व-
नामस्थाने’ इत्ययम् । स्थानात्—स्थानात्तस्मिन् । सर्वेति—तथा
च—‘स्वादिष्वि’त्यस्येत्यादिः । यदीति—च तत्रेति शेषः । प्राप्नो-
तीति—पदसंज्ञेत्यादिः । तर्हीति शेषः । पूर्वेण—‘सुबन्तमि’त्यनेन ।
तथा च—परमवागित्यत्र न कुत्वानुपपत्तिरिति भावः ।

(समाधानान्तरवार्तिकम्)

॥ * ॥ अप्राप्तेर्वा ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अथवा—अनन्तरा या प्राप्तिः सा प्रतिषिध्यते ।

कुत एतत् ? ।

अनन्तरस्य विधिर्वा—भवति प्रतिषेधो वेति । पूर्वा
प्राप्तिरप्रतिषिद्धा तथा भविष्यति ॥

(तत्त्वालोकः) तुष्यतु दुर्जनन्यायेन तत्र प्रसज्यप्रतिषेधमभ्यु-
पेत्य समाधानान्तरमाह—अथवेति । या प्राप्तिरिति—‘स्वादि-
ष्वि’ति विधीयमानाया इति भावः । पूर्वेति—तथा च—‘सुबन्तमि’ति
विधीयमानाया इत्यादिः । तयेति—कुत्वमिति शेषः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

ननु चेयं प्राप्तिः पूर्वा प्राप्तिं बाधते ॥

(तत्त्वालोकः) इयम्—अनन्तरा ।

(समाधानभाष्यम्)

नोत्सहते प्रतिषिद्धा सती बाधितुम् ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये—नोत्सहते इति । स्वयमप्रवर्तमाना
कथमन्यं बाधेतेति भावः ॥

(आक्षेपभाष्यम्)

यद्येवं—परमवाचौ परमवाच इति ‘सुप्तिङन्तं पदम्’
इति पदसंज्ञा प्राप्नोति ॥

(तत्त्वालोकः) यद्येवमिति—नहींति शेषः ।

(समाधानभाष्यम्)

एवं तर्हि योगविभागः करिष्यते—‘स्वादिषु’ पूर्वं पदसंज्ञं भवति ॥ ततः—‘सर्वनामस्थाने अयचि’ पूर्वं पदसंज्ञं भवति ॥ ततो—‘भम्’ भसंज्ञं भवति यजादावसर्वनामस्थान इति ॥

(प्रदीपः) एवं तर्हीति । योगविभागे सति सर्वा प्राप्तिः प्रतिषिध्यत इति दोषाभावः ॥ असर्वनामस्थान इति नञः क्रियापदेन सम्बन्धादुत्तरपदेनासम्बन्धो, यचीत्येतच्च सर्वनामस्थानविशेषणम् । तेनायमर्थो भवति—यजादौ सर्वनामस्थाने परतः पदसंज्ञा न भवतीति । हलादौ तु सुशब्दे भवत्येव । भाष्ये तु वस्तुमात्रमुपन्यस्तम्—सर्वनामस्थाने अयचीति । यजादौ सर्वनामस्थाने पदसंज्ञानिषेधात्सामर्थ्यादयमर्थः संपद्यते—अयजादौ सर्वनामस्थाने पदसंज्ञा भवतीति ॥

(उद्घोतः) ननु सर्वनामस्थानेऽयचीति न्यासस्य पदत्वनिषेधकत्वेऽनन्तरस्येति न्यायेन स्वादिष्वित्यस्यैव निषेधे परमवाचावित्यादौ सुबन्तमिति पदत्वं स्यादत आह—योगविभागे इति । एवं च तत्सामर्थ्यादनन्तरस्येति न्यायबाध इति भावः ॥ यचीत्यस्य पुरस्तादपकर्षफलमाह—हलादाविति । वस्तुमात्रम् । अर्थसिद्धौऽर्थः । तत्फलं नञः सर्वनामस्थानपदेनासंबन्धप्रदर्शनम् ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—ननु ‘असर्वनामस्थाने, यचि’ इति स्थितौ कथं नञो ‘यची’त्यनेन सम्बन्ध इत्यत आह—असर्वेति । उत्तरपदेन—सर्वनामस्थानपदेन । एतत्प्रदर्शनार्थमेव नञ् उत्कृष्य ‘यची’त्यत्र निवेशितः ॥ एवञ्च—समासे चरमभागस्य पदसंज्ञा यजादौ कापि न भवति; कचिन्निषेधात्, कचिच्च भसंज्ञया बाधादिति निष्कर्षः ।

उद्घोते—एवञ्च—योगविभागे च । तत्सामर्थ्यात्—योगविभागसामर्थ्यात् । तदिति—नञ् उत्कृष्य ‘यची’त्यत्र निवेशनस्येत्यर्थः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

यदि तर्हि—सावपि पदं भवति, एचः प्लुतविकारे पदान्तग्रहणं चोदयिष्यति, इह मा भूत्—भद्रं करोषि गौरिति । तस्मिन् क्रियमाणेऽपि प्राप्नोति ॥

(उद्घोतः) भाष्ये—प्लुतविकारे इति । प्लुतसहितविकारे इत्यर्थः । एचोऽप्रगृह्यस्यादूराद्धूते पूर्वस्यार्थस्यादुत्तरस्येदुतावित्यत्रेति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तर्हीति—अस्याग्रेऽन्वयः । पदान्तग्रहणं चोदयिष्यतीति—यदित्यादिः । वार्त्तिककार इति शेषः । तस्मिन्निति—तद्विरुध्येत, यत इत्यादिः ।

(समाधानभाष्यम्)

वाक्यपदयोरन्त्यस्येत्येवं तत् ॥

(प्रदीपः) वाक्यपदयोरिति । गौरित्यौकारो वाक्यान्तो न भवतीत्यादुतौ न भवतः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—वाक्येति—नैष दोषः, यत इत्यादिः । तत्रान्तग्रहणमात्रं कृत्वा ‘वाक्यस्य ढेरि’त्यतो वाक्यग्रहणमनुवर्त्य च

वाक्यान्तरस्येति व्याख्यायेतेति भावः । तथा च—अत्र पदपदमनावश्यकमिति प्रतिभाति ॥

प्रदीपे—वाक्यान्त इति—पदान्तत्वेऽधीत्यादिः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

इह तर्हि—दधिसेचौ दधिसेचः । ‘सात्पदाद्योः’ इति पदादिलक्षणः षत्वप्रतिषेधो न प्राप्नोति ॥

(उद्घोतः) भाष्ये—इह तर्हीति । वार्त्तिकारम्भे स्वपदादिविधावित्युक्तेर्न दोषः ॥ प्रत्याख्याने तु दोषः । कुत्वाभावाय पदत्वनिषेधप्रवृत्तेरावश्यकत्वात् । एतेन योगविभागसिद्धस्य क्वाचित्कत्वाच्च दोष इत्यपास्तमिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तत्र योगविभागेऽपि दोषमाह—इह तर्हीति । एवमग्रेऽपि ।

(समाधानभाष्यम्)

मा भूदेवम्—पदस्यादिः पदादिः, पदादेर्नेति ॥

कथं तर्हि ? ।

पदादादिः पदादिः, पदादेर्नेत्येवं भविष्यति ॥

(प्रदीपः) पदादादिरिति । पञ्चमीति योगविभागात्समासः ॥

(उद्घोतः) पञ्चमीति योगविभागादिति । पदादित्यस्य परशब्दान्वयेनासामर्थ्यादत्र समासशास्त्राप्राप्तेः सौत्रः समास इति वक्तुमुचितम् ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—पञ्चमीतीति—‘पञ्चमी भयेने’त्यत्रेति भावः ।

उद्घोते—अत्र योगविभागस्य भाष्यकारासम्मतत्वात् कैयटोक्तं खण्डयति—पदादित्यस्येति ।

(आक्षेपभाष्यम्)

नैवं शक्यम् । इहापि प्रसज्येत—ऋक्षु वाक्षु त्वक्षु कुमारीषु किशोरीष्विति ॥

(तत्त्वालोकः) नैवमिति—वक्तुमिति शेषः । इहापीति—यतस्तथा सतीत्यादिः । षत्वनिषेध इति शेषः ।

(समाधानभाष्यम्)

सात्प्रतिषेधो ज्ञापकः—स्वादिषु पदत्वेन येषां पदसंज्ञा, न तेभ्यः प्रतिषेधो भवतीति ॥

(उद्घोतः) भाष्ये—नः तेभ्य प्रतिषेध इति । तेभ्यः परस्य सुबन्तं पदमिति पदत्वमाश्रित्यापि न प्रतिषेध इत्यर्थः ॥ अत एव परमवाक्षु इत्यादावपि न दोषः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सात्प्रतिषेध इति—नैष दोषः, यतस्तथा सति व्यर्थः सन्नित्यादिः ।

उद्घोते—अपिना—‘स्वादिष्विति’ पदत्वस्य परिग्रहः । ईदृशार्थाश्रयणस्य फलमाह—अत एवेति । ईदृशार्थाश्रयणादेवेत्यर्थः । अपिना—वाक्ष्वित्यादेः परिग्रहः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

इह तर्हि—‘बहुसेचौ बहुसेचः’ बहुजयं प्रत्ययः । अत्र पदादादिः पदादिः, पदादेर्नेत्युच्यमानेऽपि न सिध्यति ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये—पदादेर्नैत्युच्यमानेऽपीति । षष्ठी-
तत्पुरुषेऽपि न सिध्यति, कुत्वाभावाय पदत्वाभावस्यावश्यकत्वाद्
इति अपेक्षः । अयं बहुसेचि दोषो वार्तिकारम्भेऽपि, उत्तरपदत्वा-
भावेन निषेधाप्राप्त्या पदत्वसत्त्वेन षष्ठीतत्पुरुषेण षत्वनिषेधसाम्रा-
ज्येऽपि कुत्वप्राप्तेः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—बहुसेच इति—‘सात्पदाद्योः’ इति
पदादिलक्षणः षत्वनिषेधो न प्राप्नोतीत्यनुषज्यते । तदुपपादयति—
बहुञ्जिति ।

उद्द्योते—अयं दोषो न प्रागुक्तदोषसदृशः, किन्तु ततो विल-
क्षण इत्याह—अयमिति । अपिना—प्रत्याख्यानपरिग्रहः । उत्त-
रेति—समासाभावादित्यादिः । निषेधेति—‘उत्तरपदत्वे चे’ति प्रत्यय-
लक्षणनिषेधेत्यर्थः ।

(वार्तिकन्यासान्तरेण समाधानभाष्यम्)

एवं तर्हि—

॥ * ॥ उत्तरपदत्वे च पदादिविधौ ॥ * ॥

(भाष्यम्)

लुमता लुमे ‘प्रत्ययलक्षणं भवति’ इति वक्ष्यामि ।
तन्नियमार्थं भविष्यति—पदादिविधावेव, न पदान्त-
विधाविति ॥

(उद्द्योतः) इदानीं प्रत्याख्यानप्रकारस्य गौरवदुञ्ज्यत्वाभ्याम-
युक्तत्वं मनसि निधाय लाघवाय नञ्प्रहितवचनपाठमाह—एवं
तर्हि ॥ न पदान्तविधाविति । पदान्तस्थानिके विधावित्यर्थः ॥
नञ्प्रहितवार्तिकस्याप्यत्रैव प्रवृत्तिर्याख्यानादेकपलत्वायेति बोध्यम् ॥
[न पदान्तविधाविति प्रतिनिर्देशादुत्तरपदत्वे चेत्यस्य वार्तिकस्य
हमुदादिविधौ णत्वादिविधौ चाप्रवृत्तिरिति बोध्यम् । हमुदसूत्रस्य
भाष्यं त्वेतद्दिरोधाद् उञ्जि च पद इति सूत्रभाष्यविरोधाच्च नलोपा-
दि-लुप्त्यस्य इति वार्तिकस्य भाष्यविरोधाच्चैकदेश्युक्तिरिति बोध्यम् ।
एवं च प्रत्याख्यानप्रकारेऽपि योगविभागस्य काचित्कत्वेन हमुदादि-
विषये च । इदमेव ध्वनयितुं प्रत्याख्यातमपि वार्तिकं पुनरक्षरान्तरे-
रुपात्तमित्याहुः ॥]

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तन्नियमार्थमिति—तत्रापि तस्य
पूर्वपक्षेणैव सिद्धत्वादिति भावः । पदादीति—उत्तरपदत्वे च लुमता
लुमे प्रत्ययलक्षणं भवतीत्यादिः । तथा च—बहुसेचावित्यादौ समासा-
भावेनोत्तरपदत्वाभावात्त्रियमाप्रवृत्तौ प्रत्ययलक्षणेन पदत्वात् षष्ठी-
तत्पुरुषे षत्वनिषेध उपपद्येतेति भावः ।

उद्द्योते—अत्रैव—पदान्तस्थानिके विधावेव । अयं कोष्ठकान्त-
र्गतः पाठो बहुत्र ‘गूढ आशयः’ इत्युत्तरमुपलभ्यते ।

(आक्षेपभाष्यम्)

कथं-बहुसेचौ बहुसेचः ? ॥

(प्रदीपः) कथं बहुसेचाविति । समासाभावान्नोत्तरपदत्वम्,
नापि पूर्वस्य पदत्वम् ॥

(उद्द्योतः) एतावतापि बहुसेचावित्यस्यासिद्धिरिति शङ्कते—
कथं बहुसेचाविति । तदुपपादयति—समासेति । एवं च नियमा-
प्राप्तौ प्रत्ययलक्षणेन पदत्वात् षत्वनिषेधवत् चोः कुः पदान्तस्येति
कुत्वं स्यादिति भावः ॥ पञ्चमोऽपि षत्वापत्तिरित्याह—नापि
पूर्वस्येति ।

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—नापीति—प्रत्ययत्वादिति भावः ।

उद्द्योते—एवञ्च—उत्तरपदत्वाभावे च । षत्वनिषेधेति—
षष्ठीतत्पुरुषे इति भावः । अपीति—अस्याग्रेऽन्वयः ।

(४६२ समाधानवार्तिकम् ॥ ६ ॥)

॥ * ॥ बहुचपूर्वस्य च ॥ * ॥

(भाष्यम्)

बहुचपूर्वस्य च पदादिविधावेव, न पदान्त-
विधाविति ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये—बहुचपूर्वस्य चेति । आद्यवार्तिकारम्भे,
तत्प्रत्याख्याने च सात्पदाद्योरित्यत्रैव कार्यमिति गूढ आशयः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—बहुचपूर्वस्य चेति—लुमता लुमे
प्रत्ययलक्षणं भवतीति शेषः । तथा च—बहुसेचावित्यादौ षत्वनिषेध
एव प्रत्ययलक्षणं, न तु कुत्वे । तत्र च—षष्ठीतत्पुरुष एव, न तु
पञ्चमीममासः । अत्र च पक्षे तत्र नञः, योगविभागस्य चाकरणा-
लाघवमिति भावः ।

उद्द्योते—यदि पूर्वपक्षे ‘उत्तरपदत्वे च पदादिविधावि’ति
पठ्यते, तर्हि तत्रैव ‘बहुचपूर्वस्य चे’त्यपि पाठ्यम् । तदुभयस्योक्तरी-
त्योक्तनियमार्थं भवति ॥ यदि च प्रकृतस्य ‘उत्तरपदत्वे चापदादि-
विधावि’ति पठ्यते, तर्हि बहुसेचावित्यादौ समासाभावेनोत्तरपदत्वा-
भावात्तस्याप्रवृत्त्या प्रत्ययलक्षणेन पदत्वात् षत्वनिषेधोपपत्तावपि
कुत्ववारणायान्नैव ‘बहुचपूर्वस्य चे’ति पाठ्यमित्याशयेनाह—आद्येति ।
तत्प्रत्याख्याने तु—योगविभागेन पदत्वनिषेधात् कुत्ववारणेऽपि षत्व-
निषेधाय ‘सात्पदाद्योरित्यत्रैव ‘बहुचपूर्वस्य चे’ति पाठ्यमित्याशये-
नाह—तत्प्रत्येति । च—तु । केचित्तु—प्रकारान्तरेणापि ग्रन्थमिमं
योजयन्ति ॥

(४६३ आक्षेपवार्तिकम् ॥ ७ ॥)

॥ * ॥ द्वन्द्वेऽन्त्यस्य ॥ * ॥

(भाष्यम्)

द्वन्द्वेऽन्त्यस्य लुमता लुमे प्रत्ययलक्षणं न भवतीति
वक्तव्यम् ॥ वाक् च स्तृक् च त्वक् च वाक्स्तृक्तृत्वम् ।

(प्रदीपः) द्वन्द्वेऽन्त्यस्येति । उत्तरपदत्वे चेत्यनेनैव सिद्धे
नियमार्थमिदमन्त्यस्यैवेति । मध्यमपदस्यापि पूर्वपदापेक्षयोत्तरपदत्व-
संभवात्प्रत्ययलक्षणप्रतिषेधप्रसङ्गात् । मुख्ये तूत्तरपदे संभवति कथं
मध्यमपदस्य ग्रहणं स्यादिति चिन्त्यमेतत् ॥

(उद्द्योतः) मुख्ये स्त्विति । उत्तरपदशब्दस्य समासचरमात्रयवे
रूढेरिति भावः ॥ रूढस्यैव ग्रहणमित्येतदन्वाख्यापकं द्वन्द्वे चेति—इति
तत्त्वम् । प्रत्याख्यानेऽपि न मध्यमस्य प्राप्तिः, मध्यमुत्तरपदस्यापि
स्वादिरत्वेन विशेषणाद् इति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—ननु ‘उत्तरपदत्वे चापदादिविधा-
वि’ति वार्तिकारम्भे वाक्स्तृक्तृत्वमित्यादौ स्तृक्शब्दस्य पूर्वपदापेक्ष-
योत्तरपदत्वात्तत्र प्रत्ययलक्षणनिषेधेन पदत्वानुपपत्तेः कुत्वं नोपप-
द्येतेत्यत आह—द्वन्द्वेऽन्त्यस्येति ।

प्रदीपे—मध्यमेति—अन्यथेत्यादिः । भाष्यं दूषयति—मुख्ये
स्त्विति । ग्रहणमिति—उत्तरपदशब्देनेति भावः । एवमुद्द्योतेऽपि ।
उद्द्योते—केयटोक्तं दूषयन् भाष्यं योजयति—इत्यस्यैवेति ।

चकारोऽधिको भाति । आरम्भप्रत्याख्यानयोर्विरोधं परिहरति—
प्रत्याख्यानेऽपीति ।

(आक्षेपभाष्यम्)

इहाभूवन्निति प्रत्ययलक्षण्येन जुस्भावः प्राप्नोति ॥

(तत्त्वालोकः) प्राप्नोतीति—जुस्भावस्याङ्गाधिकारस्थत्वा-
भावाद्, अङ्गस्थानिककार्यत्वाभावाच्च तत्र प्रकृतपक्षेण प्रत्ययलक्षण-
निषेधस्याप्राप्तेरिति भावः । एवमग्रेऽपि ।

(४६४ समाधानवार्तिकम् ॥ ८ ॥)

॥ * ॥ सिचि जुसोऽप्रसङ्ग आकार-
प्रकरणात् * ॥

(भाष्यम्)

सिचि सिज्जिमित्तस्य जुसोऽप्रसङ्गः ॥

किं कारणम् ? ॥

‘आकारप्रकरणात्’ । ‘आतः’ इत्येतन्निग्रयमार्थं भवि-
ष्यति—आत एव च सिज्जुगन्तात्, नान्यस्मात्सिज्ज-
जुगन्तादिति ॥

(प्रदीपः) आकारप्रकरणादिति । आकारस्य नियमार्थत्वेन
प्रस्तावादित्यर्थः । अथवाऽऽकारे प्रकरणादात् इत्यत्र सिचिः प्रकृत-
त्वादित्यर्थः ॥

(उद्घोतः) प्रस्तावादिति । आत इत्यस्यारम्भादित्यर्थः ॥
सिचि इति । अनेन विधित्वासंभवो दर्शितः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—किं कारणम्—कस्मात् कारणात् ।
आत इति—यत इत्यादिः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

इह—इति युष्मत्पुत्रो ददाति, इत्यस्मत्पुत्रो ददा-
तीत्यत्र प्रत्ययलक्षण्येन ‘युष्मदस्मदोः षष्ठीचतुर्थीद्विती-
यास्थयोर्वाञ्जौ’ इति वान्नावादयः प्राप्नुवन्ति ॥

(प्रदीपः) इति युष्मत्पुत्र इति । पदादुत्तरयोर्युष्मदस्मदोरा-
देशविधानादिति शब्दप्रयोगः ॥

(४६५ समाधानवार्तिकम् ॥ ९ ॥)

॥ * ॥ युष्मदस्मदोः स्थग्रहणात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

स्थग्रहणं तत्र क्रियते, तच्छ्रूयमाणविभक्तिविशेषणं
विज्ञास्यते ॥

(प्रदीपः) श्रूयमाणविभक्तिविशेषणमिति । षष्ठीचतुर्थी-
द्वितीयास्त्वित्ये । सिद्धे स्थग्रहणे सत्ययमर्थो भवति—तासु ये अवस्थिते
युष्मदस्मदो इति । श्रूयमाणानां चावस्थानं भवति । न तु कुत्रासु,
कुतस्याधारत्वासंभवाद ॥

(उद्घोतः) भाष्ये—श्रूयमाणेति । श्रूयमाणत्वार्थकं विभक्ति-
विशेषणमित्यर्थः । तच्छाभाष्ये दर्शयति—षष्ठीत्यादि ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—स्थग्रहणमिति—नैव दोषः, यत
इत्यादिः । तत्र—‘युष्मदस्मदोरित्यादिपक्षे । तत्—तच्च ।

प्रदीपे—च—एव । आधारत्वेति—मामीपिकाधारत्वेत्यर्थः ।

(समाधानवाचकभाष्यम्)

अस्त्यन्यत्स्थग्रहणस्य प्रयोजनम् ॥

किम् ? ।

सविभक्तिकस्य वान्नावादयो यथा स्युरिति ॥

(प्रदीपः) अस्त्यन्यदिति । तिष्ठतिरहानावपि वर्तते ॥
यथा—तपसि स्थितः, तपो न जहातीत्यर्थः । यथा च—समये तिष्ठ
सुग्रीव, समयं मा हासीरित्यर्थः । तेन सति स्थग्रहणे तत्सहितयोः
कार्यं विज्ञायते ॥ अथवा यथा रथस्थ आनीयतामिति स रथ आनीयते,
तथा षष्ठादिसहितयोर्युष्मदस्मदोः कार्यं भवतीति विज्ञायते ॥

(उद्घोतः) अथवा यथा रथेति । स्थशब्दः साहित्यवाचीति
भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अस्त्यन्यदिति—नैतदस्ति ज्ञापकम्,
यत इत्यादिः । सविभक्तिकस्येति—युष्मदस्मच्छब्दस्येति शेषः ।
एवमग्रेऽपि ।

प्रदीपे—तत्सहितयोः—षष्ठादिसहितयोर्युष्मदस्मदोः । तथेति—
सति स्थ ग्रहणे इत्यनुषज्यते ।

(समाधानसाधकभाष्यम्)

नैतदस्ति प्रयोजनम् । पदस्येति वर्तते । विभक्त्यन्तं
च पदम् । तत्राऽन्तरेणापि स्थग्रहणं सविभक्तिकस्यैव
भविष्यति ॥

(प्रदीपः) पदस्येति वर्तत इति । केवल्योः पदत्वाभावात्तद-
वयवं पदं गृह्यत इति भावः ॥

(उद्घोतः) तदवयवमिति । बहुव्रीहिः । युष्मदस्मदोरिति
तद्वदितसमुदाये लाक्षणिकमिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पदस्येतीति—यतोऽनेत्यादिः ।
वर्तते—अधिकरोति । युष्मदस्मदोः षष्ठी—द्वितीययोर्न पदत्वम्,
भवेन बाधात्, किन्तु विभक्त्यन्तयोरेवेत्याशयेनाह—विभक्त्यन्त-
श्चेति । तत्र—तथा सति । भविष्यतीति—तथा चातिरिच्यमानं
स्थग्रहणं—श्रूयमाणविभक्तिविशेषणत्वं ज्ञापयतीति तत्र प्रत्ययलक्षणेन
नादेशापत्तिरिति भावः । एवमग्रेऽपि ।

उद्घोते—नन्वेवम् अधिक्रियमाणस्य ‘पदस्ये’त्यस्य ‘युष्मदस्म-
दोरि’त्यनेनान्वयो न स्याद्, विभक्त्यन्तयोः पदत्वेन निविभक्ति-
कयोश्च निर्दिष्टत्वेन तस्य ताभ्यामसमानाधिकरण्यादित्यत आह—
युष्मदिति ।

(समाधानवाचकभाष्यम्)

भवेत्सिद्धम्—यत्र विभक्त्यन्तं पदम् । यत्र तु
खलु विभक्तौ पदं तत्र न सिध्यति—ग्रामो वा दीयते;
जनपदो वा दीयते, ग्रामो नौ दीयते जनपदो नौ दीयते ॥

(प्रदीपः) यत्र त्विति । अत्र हि ते एव पदे इति तत्परेवा-
देशप्रसङ्गः ॥

(उद्घोतः) मुख्येऽर्थे एव पदसामानाधिकरण्ये संभवति किं
लक्षण्येत्याह—अत्र हीति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—भवेदिति—एवमपि—नैतदस्ति ज्ञाप-
कम् ।

कम्, यतः स्थग्रहणमन्तरेण तत्रैव सविभक्तिकस्येत्यादिः । ग्रामो
वामिति—अत्र चतुर्थीद्विवचने भ्यामि शुष्मदस्मदीरपि पदत्वाद्
अधिक्रियमाणस्य 'पदस्ये' त्यस्य मुख्यार्थेन सामानाधिकरण्ये सम्भ-
वति लक्ष्यार्थेन तदनाश्रयणाश्रिप्तिभक्तिकस्यैवादेशः प्रसज्येतेति तद्वा-
रणाय स्थग्रहणमावश्यकमिति भावः ।

प्रदीपे—ते एव—निर्विभक्तिके शुष्मदस्मदी अपि ।

(समाधानसाधकभाष्यम्)

सर्वग्रहणमपि प्रकृतमनुवतते । तेन सविभक्ति-
कस्यैव भविष्यति ॥

(प्रदीपः) सर्वग्रहणमपीति । अनेकाल्वात्सर्वादित्ये लब्धे
सर्वग्रहणमनुवृत्तं षष्ठ्यन्तं विपरिणम्यमानं सर्वस्य पदस्य विभक्ति-
सहितस्य स्थानित्वमवगमयतीत्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) यद्यपि द्वितीयायां षष्ठ्यां च तयोः पदत्वासंभवेन
तत्र लक्षणाया आवश्यकत्वेनान्यत्राप्येकरूपत्वाया लक्षणा युक्ता ।
तथापि पदस्येत्यस्य मादुपधाया इत्यादाववयवषष्ठीत्वस्य क्लृप्ततया
पदावयवयोरित्यर्थ एव स्यादत ईदृशलक्षणालाभः सर्वग्रहणसाध्य
एवेत्याह—सर्वग्रहणमिति । अनुदात्तं सर्वमित्यतः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सर्वग्रहणमिति—एतदपि नास्ति
प्रयोजनम्, यतोऽत्रेत्यादिः । अपिना—'पदस्ये'त्यस्य परिग्रहः ।
तेनेति—अन्तरेणापि स्थग्रहणमिति शेषः ।

उद्द्योते—तयोः—केवलयोर्युष्मदस्मदीः । अन्यत्रापि—
चतुर्थ्यामपि ।

(आक्षेपभाष्यम्)

इह—चक्षुष्कामं याजयांचकारेति 'तिङ्ङित्ठ' इति
तस्य च निघातस्तस्माच्चानिघातः प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) याजयांचकारेति । परत्वात्तिबादिषु कृतेषु आम
इति लुकि प्रत्ययलक्षणेन याजयामित्यस्य तिङन्तत्वमिति पूर्वः पक्षः ॥

(उद्द्योतः) ननु लावस्थायामेव अन्तरङ्गानपीति न्यायेन
लुकि प्रत्ययलक्षणेनापि न तिङन्तत्वमत आह—परत्वादिति ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तस्य च—याजयामित्यस्य च ।
तस्माच्चेति—परस्य 'चकारे' त्यस्य तिङन्तत्वेऽप्यतिङन्तात्परत्वस्या-
भावादिति शेषः ।

प्रदीपे—इति पूर्वः पक्षः—इति कारणात्पूर्वपक्षः ।

उद्द्योते—लुकि—'आमः' इति लुकि । न तिङन्तत्वमिति—
याजयामित्यस्येति भावः ।

(४६६ समाधानवार्तिकम् ॥ १० ॥)

॥ * ॥ आमि लिलोपात्तस्य चानिघात-
स्तस्माच्च निघातः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

आमि लिलोपात्तस्य चानिघातः तस्माच्च निघातः
सिद्धो भविष्यति ॥

(प्रदीपः) आमि लिलोपादिति । नाप्राप्तेषु तिबादिषु लुगा-
रस्यमाणस्तेषां बाधकः ॥

(उद्द्योतः) नाप्राप्तेष्विति । अन्तरङ्गानपीति न्यायादित्यपि
बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—आमीति—'आमः' इतीत्यर्थः ।
तिबादयादेशात्प्राप्तेवेति भावः । प्रत्ययलक्षणेनापि तिङन्तत्वस्यानुप-
पत्तेराह—तस्य चेति । याजयामित्यस्य चेत्यर्थः । तस्माच्चेति—
परस्य 'चकारे' त्यस्य तिङन्तत्वाद्, अतिङन्तत्परत्वस्य सत्त्वा-
च्चेति शेषः ।

प्रदीपे—येन नाप्राप्तिन्यायादिति सूचयति—नाप्राप्तेष्विति ।
यतइत्यादिः ।

(अङ्गपदवाच्यार्थनिरूपणाधिकरणम्)

(४६७ आक्षेपवार्तिकम् ॥ ११ ॥)

॥ * ॥ अङ्गाधिकार इटो विधिप्रतिषेधौ ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अङ्गाधिकारे इटो विधिप्रतिषेधौ न सिध्यतः ॥
जिगमिष संविवृत्स । अङ्गस्येतीटो विधिप्रतिषेधौ न
प्राप्नुतः ॥

(प्रदीपः) अङ्गाधिकार इति । अङ्गस्येति स्वयंते, तेनाङ्गा-
धिकारविहितं यत् कार्यं तत्तुम्भता लुप्ते प्रत्यये न भवतीति सूत्रार्थे
दोषोपन्यासः । जिगमिषेति । अतो हेति लुकि कृते, गमेरिद्
परस्मैपदेष्वितीड् न प्राप्नोति ॥ संविवृत्सेति । न वृद्धयश्चतुर्थ्य
इतीट्प्रतिषेधः ॥

(उद्द्योतः) इट्प्रतिषेध इत्यत्र न प्राप्नोतीत्यनुषङ्गः ॥

(४६८ आक्षेपवार्तिकम् ॥ १२ ॥)

॥ * ॥ क्रमेर्दीर्घत्वं च ॥ * ॥

(उद्द्योतः) दीर्घत्वं—क्रमः परस्मैपदेष्विति ॥
(प्रश्नभाष्यम्)

किं च ? ।

(प्रदीपः) क्रमेरिति कार्यसमीपे श्रूयमाणश्चकारः कार्यमेव
समुच्चिन्यादित्यभिप्रायेण—किं चेति ॥

(उद्द्योतः) समुच्चिन्यादिति । तच्चासंभवोति शेषः ॥ इत्य-
भिप्रायेणेति । प्रश्न इत्यर्थः ॥

(एकदेशिसमाधानभाष्यम्)

इटश्च विधिप्रतिषेधौ ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये तदस्थः अभिप्रायानभिज्ञ उत्तरयति—
इटश्चेति ॥

(सिद्धान्तिभाष्यम्)

नेत्याह । अदेशोऽयं चः पठितः । क्रमेश्च दीर्घ-
त्वम् ॥ उत्क्राम संक्रामेति ॥

(प्रदीपः) अदेश इति । कार्यस्य समुच्चेतव्यस्याभावात्सा-
मर्थ्यात्प्रकृतिसमुच्चय इत्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) आचार्य आह—नेत्याहेति । गम इड्विधिः,
वृतेस्तत्प्रतिषेधः, क्रमेश्च दीर्घत्वं न सिध्यतीत्यर्थ इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—नेत्याहेति—सिद्धान्ती, यत इति
शेषः ॥ तथा च—वार्तिके चकारो भिन्नक्रम इत्याह—क्रमेश्चेति ।
उद्द्योते—आह—उत्तरमनुवदति ।

(अङ्गाधिकारपरत्वदूषणोपसंहारभाष्यम्)

इह किंचिदङ्गाधिकारे लुमता लुप्ते प्रत्ययलक्षणो न भवति, किंचिच्चान्यत्र न भवति ॥

(प्रदीपः) किंचिच्चेति । अनिकित्स्वराः ॥

(उद्घोतः) अनन्तरोक्तातिव्याप्तेरुपक्रमोक्ताभ्यामेवाङ्गाधिकारपरत्वं न युज्यत इत्युपसंहरति—भाष्ये—इहेति ॥ अनिकित्स्वरा इति । इदमुपलक्षणम्—अहर्ददातीत्यत्रासुपीति प्रतिषेधस्यापि । वस्तुतः किंचिच्चेत्यत्र किंचित्पदेन रोऽसुपीत्येव । अनित्स्वरविषये सौवरीणां सप्तमीनां तदन्तसप्तमीत्वेन न लुमता तस्मिन्निति न्यासेऽपि वचनस्यावश्यकत्वादिति बोध्यम् ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—किञ्चिदिति—इतो विधिप्रतिषेधौ, क्रमेश्च दीर्घत्वमित्यर्थः ।

उद्घोते—अङ्गाधिकारेति—‘अङ्गस्ये’ त्यस्येत्यादिः । कैयटस्य न्यूनतां निराकरोति—इदमिति ॥ कैयटोक्तं खण्डयति—वस्तुत इति । वचनस्य—‘लुमति प्रतिषेधे एकपदस्वरस्योपसंख्यानमिति वचनस्य ।

(न्यासान्तरेण दूषणोद्गाराधिकरणम्)

(न्यासान्तरसाधकभाष्यम्)

यदि पुनः—

(४६९ न्यासान्तरवार्तिकम् ॥ १३ ॥)

॥ * ॥ न लुमता तस्मिन् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

इत्युच्येत ॥

(प्रदीपः) न लुमता तस्मिन्निति । लुमता यो लुप्तः प्रत्ययस्तस्मिन् यत्कार्यमाङ्गमनाङ्गं वा तत्र भवतीत्यर्थः । अत्रय इत्यत्र स्वरो न भवति, तद्धितस्यैव कितोऽन्तोदात्तत्वविधानात् । लुकि कृते कार्याणोऽस्त्वात् । प्रत्ययलक्षणं हि यदन्यस्य कार्यं तत्प्रत्ययलोपेऽपि भवति, न तु यत्प्रत्ययस्यैव कार्यं तदपि । न हि वचनेनासतः कार्यत्वं शक्यते प्रतिपादयितुम् ॥

(उद्घोतः) तस्मिन् यत्कार्यमिति । तस्मिन्परतस्तन्निमित्तकं तत्प्रकृतिभूतस्य यत्कार्यमित्यर्थः ॥ कित इत्युदाहरणभूतान्नय इत्यस्योभयपक्षेऽप्यसिद्धेस्तत् परिहरति—अत्रय इत्यत्रेति । यदन्यस्येति । प्रत्ययजमित्येव सिद्धे लक्षणग्रहणसामर्थ्येन प्रत्ययनिमित्तकमेव, न तु प्रत्ययस्थानिकमित्यर्थादिति भावः ॥ युक्त्यन्तरमप्याह—न हीति । षष्ठ्यर्थस्योच्चारणरूपप्रसङ्गस्य वक्तुमशक्यत्वादिति भावः ॥ अत एव नखनिभिन्न इत्यादावैसादिकं न । एवमसतः सत्तापि न वचनेन शक्येति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—प्रत्ययलक्षणमिति—प्रत्ययनिमित्तकमित्यर्थः । प्रत्ययलक्षणेनेत्यादिः ।

उद्घोते—उभयपक्षेऽपि—‘न लुमताऽङ्गस्ये’ति पाणिनीयन्यासे, ‘न लुमता तस्मिन्’ति वार्तिककारन्यासे च । असिद्धेरिति—अनाङ्गत्वात्तन्निमित्तकप्रकृत्यकार्यत्वाच्चेति भावः । तत् तत्र दूषणम् । कैयटस्य न्यूनतां निराकरोति—एवमिति । वचनेनेति—कर्तुमिति शेषः ।

६४ म०

(आक्षेपभाष्यम्)

अथ ‘न लुमता तस्मिन्’ इत्युच्यमाने किं सिद्धमेतद्भवति—इतो विधिप्रतिषेधौ, क्रमेर्दीर्घत्वं च ॥

(समाधानभाष्यम्)

बाढं सिद्धम् । न इतो विधिप्रतिषेधौ परस्मैपदेष्वित्युच्यते ॥

कथं तर्हि ? ।

सकारादाविति । तद्विशेषणं परस्मैपदग्रहणम् ॥

न खल्वपि क्रमेर्दीर्घत्वं परस्मैपदेष्वित्युच्यते ॥

कथं तर्हि ? ।

शितीति । तद्विशेषणं परस्मैपदग्रहणम् ॥

(प्रदीपः) तद्विशेषणमिति । विशेषण एवोपक्षीणत्वात्कार्यं प्रति निमित्तभावो नास्तीत्यर्थः ॥

(उद्घोतः) परस्मैपदपरसादेरङ्गत्वनिमित्तस्येङ् इत्याद्यर्थे न दोष इत्याह—विशेषण एवेति । एवं च लुप्तप्रत्ययनिमित्तकं तत्प्रकृतेस्तत्र कार्यमिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—बाढं सिद्धमिति—यत इति शेषः । ‘गमेरिद् परस्मैपदेषु’ ‘न वृद्धंश्चतुर्थ्यः’ इत्यनयोः ‘सेऽसिचि कृतचतुर्लुक्चतुर्लुक्’ इत्यस्मात् ‘से’ इति, ‘आर्षधातुकस्येङ् बलादेरिति’ त्यत ‘आर्षधातुकस्ये’ति चानुवर्तते । तत्र—‘से’ इत्यस्यार्षधातुकविशेषणत्वात् तस्मात्तदादिविधिरित्याशयेनाह—सकारादाविति । ‘क्रमः परस्मैपदेष्विति’ त्यत्र ‘छिबुक्लमुचमां शिती’ त्यतः शितीत्यनुवर्तते इत्यभिप्रायेणाह—शितीति ।

प्रदीपे—विशेषण एवेति—परस्मैपदस्येत्यादिः ।

उद्घोते—एवञ्च—विशेषण एवोपक्षीणत्वे च ।

(४७० आक्षेपवार्तिकम् ॥ १४ ॥)

॥ * ॥ न लुमता तस्मिन्निति चेद्वनिणिङादेशास्तलोपे ॥ * ॥

(भाष्यम्)

न लुमता तस्मिन्निति चेद्वनिणिङादेशास्तलोपे न सिध्यन्ति ॥ अवधि भवता दस्युः । अगायि भवता ग्रामः । अध्यगायि भवताऽनुवाकः । तलोपे कृते लुङीति हानिणिङादेशा न प्राप्नुवन्ति ।

(प्रदीपः) हनिणिङादेशा इति । लुका लुङौ विषयत्वापहाराद्विषयमस्तन्याश्रयणेऽप्यसिद्धिः ॥

(उद्घोतः) नन्वार्षधातुक इत्यादीनां विषयसप्तमीत्वात् पूर्वमेव तेषां प्रवृत्तेर्न प्रत्ययलक्षणापेक्षेत्यत आह—लुकेति ! एवं च विषयत्वज्ञानायावश्यं प्रत्ययलक्षणमाश्रयणीयम् ॥ तच्च न लुमता तस्मिन्निति न्यासे न प्राप्नोतीति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—‘लुङि चे’ति हनो वषादेशः, ‘इणो गा लुङी’ति इणो गादेशः, तथा ‘विमाषा लुङ्ळौरिति’ इङो गादेश इत्यभिप्रेत्याह—हनिणिङादेशा इति । तर्हीत्यादिः ।

उद्द्योते—पूर्वमेवेति—तादेशादिति भावः । तेषाम्—‘लुङि चे’
त्यादीनाम् । एवञ्च—लुका लुङो विषयत्वापहारे च ।

(समाधानभाष्यम्)

नैष दोषः । न लुङीति हनिणिङादेशा उच्यन्ते ॥

किं तर्हि ? ।

आर्धधातुक इति । तद्विशेषणं लुङ्ग्रहणम् ॥

(प्रदीपः) तद्विशेषणं लुङ्ग्रहणमिति । तेन लुङ्परे
चिण्यादेशविधानम् ॥

(उद्द्योतः) लुङ्परे चिणीति । लुङ्परार्धधातुकविषये इत्यर्थ
इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—नैष दोष इति—यत इति शेषः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

इह च—सर्वस्तोमः सर्वपृष्ठः । ‘सर्वस्य सुपि’
इत्याद्युदात्तत्वं न प्राप्नोति ॥

(एकदेशिसमाधानभाष्यम्)

तच्चापि वक्तव्यम् ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये—तच्चापीति । लुमता तस्मिन्नित्येत-
दित्यर्थः ॥

(सिद्धान्तिसमाधानभाष्यम्)

न वक्तव्यम् । ‘न लुमताङ्गस्य’ इत्येव सिद्धम् ।

कथम् ? ।

न लुमता लुमेऽङ्गाधिकारः प्रतिनिर्दिश्यते ॥

किं तर्हि ? ।

योऽसौ लुमता लुप्यते तस्मिन् यदङ्गं तस्य यत्कार्यं
तन्न भवति ॥

(प्रदीपः) न लुमतेति । अङ्गस्येत्यस्य स्वरितत्वाप्रतिज्ञाना-
त्तत्र लुमता लुमे प्रत्यये यदङ्गं तस्य यत्कार्यं प्रत्ययाश्रयमाङ्गमनाङ्गं
वा तन्न भवतीत्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) लुमे प्रत्यये यदङ्गमिति । लुसप्रत्ययनिरूपित-
ङ्गसंज्ञकस्य यत्कार्यमित्यर्थः । उत्क्रामेत्यादौ तु परस्मैपदनिमित्ताङ्ग-
संज्ञकस्य न कार्यम् । किन्तु शिदादिनिमित्ताङ्गसंज्ञकस्येति न दोषः ॥
संज्ञिमिषेत्यादौ सनः कार्यं नाङ्गसंज्ञकस्येति न दोषः ॥ किञ्च
परस्मैपदग्रहणस्य तडानाभावोपलक्षणत्वादपि न दोषः ॥ अगायी-
त्यादौ तु न दोषः । लुङ्निमित्ताङ्गत्ववतश्चिणन्तस्य कार्याभावादिति
बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—न लुमतेति—यत इत्यादिः । एव-
मग्रेऽपि । अङ्गपदसत्त्वादाद्—यदङ्गमिति ।

प्रदीपे—सिद्धौ हेतुमाह—अङ्गस्येति । नन्वेवमपि कथं सिद्धि-
रित्यत आह—तत्रेति । तथा मतीत्यर्थः ।

उद्द्योते—युक्त्यन्तरमप्याह—किञ्चेति ।

(आक्षेपभाष्यम्)

एवमपि—सर्वस्वरो न सिध्यति ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये—एवमपीति । अङ्गाधिकारप्रतिनिर्देशा-
भावेऽपीत्यर्थः ॥

(समाधानभाष्यम्)

कर्तव्योऽत्र यत्नः ॥ न लुमताङ्गस्य ॥ ६३ ॥

(प्रदीपः) कर्तव्योऽत्र यत्न इति । सर्वशब्दार्थं वचनं
कर्तव्यम् ॥ ६३ ॥

(उद्द्योतः) वचनं कर्तव्यमिति । सौवर्यः सप्तम्यस्तदन्त-
सप्तम्य इत्येतत् ॥ ६३ ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—कर्तव्य इति—नैष दोषः, यत
इत्यादिः ।

उद्द्योते—इत्येतदिति—अत्र विषये विशेषविचारः प्रकृतस्य-
रम्भभाष्यव्याख्यातोऽवगन्तव्यः ।

—o—o—o—

(५८ उपधासंज्ञासूत्रम् ॥ १ । १ । ९ आ० ५ सू० ॥)

अलोऽन्त्यात्पूर्व उपधा ॥ १ । १ । ६ ५ ॥

(अल इत्यस्य पञ्चम्यन्तत्वनिर्णयाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

किमिदमलग्रहणमन्त्यविशेषणम् ? ॥

(प्रदीपः) अलोऽन्त्यात् ॥ ६५ ॥ किमिवमिति । प्रथमा
पञ्चमी वेति सन्देहात्प्रश्नः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—प्रथमेति—अल इत्यत्रेत्यादिः । एव-
मग्रेऽपि ।

(इष्टापत्तिभाष्यम्)

एवं भवितुमर्हति ॥

(प्रदीपः) एवमिति । प्रथमायामभिप्रेतायामसन्देहार्थमलित्येक-
वचनं वक्तव्यं स्याद्, अन्त्यादिति पञ्चमीसाहचर्याच्चा ल इत्यपि पञ्च-
म्यन्तमिति भावः ॥

(उद्द्योतः) अलोऽन्त्यात् ॥ ६५ ॥ असन्देहार्थमिति ।
अन्त्यात् पूर्वोऽलित्येव वदेदिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एवम्—अलग्रहणमन्त्यविशेषणमिति ।
प्रदीपे—एकवचनम्—एकवचनान्तम् । स्यादिति—उच्यते
च ‘अलोऽन्त्यात्पूर्व’ इति, तस्मादिति शेषः ।

उद्द्योते—‘अलन्त्यात्पूर्व’ इत्युक्तेऽपि सन्देहादाह—अन्त्यादिति ।
अलग्रहणस्यान्त्यविशेषणत्वे एव—‘अलोऽन्त्यात्पूर्व’ इति निर्देशो युज्येत,
पूर्वविशेषणत्वे त्वसन्देहाय ‘अन्त्यात्पूर्वोऽलित्येव निर्दिशेदित्याशयः ।

(४११ आक्षेपवार्तिकम् ॥ १ ॥)

॥ * ॥ उपधासंज्ञायामलग्रहणमन्त्यनिर्दे-
शश्चेत्संघातप्रतिषेधः ॥ १ ॥ * ॥

(भाष्यम्)

उपधासंज्ञायामलग्रहणमन्त्यनिर्देशश्चेत्संघातस्य प्र-
तिषेधो वक्तव्यः ॥ संघातस्योपधासंज्ञा प्राप्नोति ॥

तत्र को दोषः ? ।

‘शास इदङ्गुलोः’ शिष्टः शिष्टवान् । संघातस्येत्वं प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) अलग्रहणमिति । निर्दिश्यतेऽभिधीयतेऽनेनेति निर्देशः । यद्यन्त्यः प्रत्याय्यत इत्यर्थः । सङ्घातप्रतिषेध इति । पूर्वस्याविशेषितत्वात् समुदायावयवसन्निधौ च समुदायस्यैव कार्यत्वादेकाज्जिर्वचन इवेति भावः ॥ अन्त्यविशेषणत्वे वर्णनिर्देशे जातिग्रहणेष्यत्वं इत्युपादानसामर्थ्यात् संख्या विवक्ष्यते ॥

(उद्घोतः) अलग्रहणमन्त्यनिर्देश इत्यनयोः सामानाधिकरण्यमनुपपन्नमत आह—अभिधीयतेऽनेनेति । अलग्रहणमन्त्यप्रत्यायकं चेदित्यर्थः । घञजपः पुंसीति निर्देशशब्दस्य पुंस्त्वम् ॥ प्राप्तिपूर्वकत्वात्प्रतिषेधस्य, प्राप्तिमाह—पूर्वस्येति ॥ एकाजिति । यद्यप्यत्र समुदायसंज्ञया नावयवानामनुग्रहः, तथापि कदाचिदविशेषात्सङ्घातस्यापि स्वादित्यनिष्ठमात्रापादने भाष्यतात्पर्यमिति बोध्यम् ॥ ननु संज्ञिवदवधिरपि कस्माज् जातिग्रहणप्राप्तः समुदायो न निषिध्यतेऽत आह—अन्त्येति । संख्या विवक्ष्यत इति । ज्ञापकसिद्धस्यासार्वत्रिकत्वाद्वात्रानेका व्यक्तिर्न गृह्यत इति भावः ॥ सङ्ख्याविवक्षा तु उद्देश्यगतत्वादयुक्ता ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—उपधासंज्ञायाम्—उपधासंज्ञासूत्रे । अन्त्यनिर्देशश्चेदिति—अन्त्यप्रत्यायकञ्चेदित्यर्थः । तर्हीति शेषः । संघातस्योपधासंज्ञा प्राप्नोतीति—अत्रा पूर्वस्याविशेषणाद् विनिगमनाविरहादणस्यैव समुदायस्याप्युपधासंज्ञा प्राप्नोतीत्यर्थः । अन्यथेत्यादिः । तत्र—तथा सति । संघातस्य—सङ्घातस्यापि । तथा च—वर्णस्य संज्ञित्वे शिष्ट इत्यादेः सिद्धावपि समुदायस्य तत्त्वे स न सिद्धयेदिति भावः ।

प्रदीपे—यदीति—तथा चेत्यादिः । अलग्रहणेनेति शेषः । पूर्वस्येति—अलेत्यादिः । अन्त्येति—अल इत्यादिः ।

उद्घोते—अलग्रहणमिति—नन्वित्यादिः । अनुपपन्नमिति—भिन्नार्थकत्वादिति भावः । ‘अलग्रहणमन्त्यनिर्देशश्चेदिति’ भाष्यस्य कैयटेन फलितार्थस्यैवोक्तत्वाच्छाब्दार्थमाह—अलग्रहणमिति । अन्त्यविशेषणत्वादिति भावः । ननु विशेषणविशेष्ययोः समानलिङ्गताया नियमात् कथं निर्देश इत्यस्य पुंस्त्वमित्यत आह—घञजेति । प्राप्तिम्—संघातस्य प्राप्तिम् । वृष्टान्तवैषम्योपपादनेन कैयटोक्तं खण्डयति—यद्यपीति । अपिना—वर्णस्य परिग्रहः । संज्ञिवदिति—अत्र पक्षे यथा विनिगमनाविरहाप्राप्तः समुदायः संज्ञी निषिध्यते, तथेत्यर्थः । ज्ञापकसिद्धस्य—वर्णग्रहणे जातिग्रहणस्य । कैयटोक्तं निराकरोति—संख्येति ।

(प्रथमान्तपक्षेऽभ्युपगमभाष्यम्)

यदि पुनरलन्त्यादित्युच्यते ॥

(प्रदीपः) यदि पुनरिति । अत्राप्यलग्रहणसामर्थ्यात् संख्या विवक्ष्यते, पिबेरदन्तत्वप्रतिज्ञानाच्च लिङ्गात् । अलसमुदायस्य संज्ञित्वे गुणस्य प्राप्तिरेव नास्ति, किमदन्तत्वप्रतिज्ञानेन ॥

(उद्घोतः) पिबेरदन्तत्वेति । अलसमुदायस्य लघुत्वाभावादिति भावः ॥ सूत्रं तु उखादौ चरितार्थम् । कदाचिदिकारस्याप्युपधात्वेन चिन्त्यमिदम् ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—अत्रापि—अलः पूर्वविशेषणत्वेऽपि । अत्रैव हेत्वन्तरमप्याह—पिबेरिति । अकिति—अन्यथा वर्णनिर्देशे जातिग्रहणादित्यादिः । नास्ति—नास्तीति ।

उद्घोते—गुणाप्राप्तौ हेतुमाह—अकिति । नन्वेवन्तत्र ‘पुगन्ते’ति सूत्रे लघूपधग्रहणसामर्थ्याच्चेत्येव कुतो नोक्तमित्यत आह—सूत्रन्विति । ‘पुगन्ते’ति सूत्रे लघूपधग्रहणत्वित्यर्थः । यत्र पूर्वः केवल एवेत्याशयः । कैयटोक्तं खण्डयति—कदाचिदिति । विनिगमकाभावादिति भावः । अपिना—समुदायस्य समुच्चयः । तथा च—पूर्वत्रैव प्रकृतेऽपि—वर्णग्रहणे जातिग्रहणस्यासार्वत्रिकत्वाद्वात्राप्यनेका व्यक्तिर्न गृह्यते इत्येव भावोऽवगन्तव्यः ।

(प्रथमान्तपक्षे दूषणभाष्यम्)

एवमप्यन्त्योऽविशेषितो भवति ॥

तत्र को दोषः ?

संघातादपि पूर्वस्योपधासंज्ञा प्रसज्येत ॥

तत्र को दोषः ?

‘शास इदङ्गुलोः’ शिष्टः शिष्टवान् । शकारस्येत्वं प्रसज्येत ॥

सूत्रं च भिद्यते ॥

(प्रदीपः) सूत्रं चेति । अलन्त्यादिति पठ्यमान इत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—एवमपीति—एवञ्चेत्यर्थः । अलेति शेषः । नन्विदन्तन्त्रेणान्त्यपूर्वयोर्विशेषणमस्त्विति चेन्न, अस्य विभिन्नविभक्त्यन्तविशेष्ययोस्तयोरेकरूपेणान्त्यवासम्भवात् । तत्र—तथा सति । एवमप्येऽपि । शकारस्य—शकारस्यापि । नन्वत एव—अल उभयरूपेणान्त्यपूर्वयोर्विशेषणमस्त्वित्यत आह—सूत्रञ्चेति । तथा सति वाक्यभेदलक्षणः सूत्रभेद आपद्यतेत्यर्थः । केचित्—नन्वत एवात्र न्यासेऽलिति लुप्तपञ्चम्यन्तमाश्रीयेत्यत आह—सूत्रञ्चेति । इति वदन्ति ॥ तथा चापाणिनीयत्वादस्य न्यासस्य पाठे पुण्यजनकता नोपपद्येतेति भावः ।

(सिद्धान्तभाष्यम्)

यथान्यासमेवास्तु ॥

(तत्त्वालोकः) यथान्यासमिति—एवन्तर्हीत्यादिः ।

(आक्षेपस्मारणभाष्यम्)

ननु चोक्तम् उपधासंज्ञायामलग्रहणमन्त्यनिर्देशश्चेत् संघातप्रतिषेधः इति ॥

(परिहारभाष्यम्)

नैष दोषः ।

(४७२ समाधानवार्तिकम् ॥ २ ॥)

॥ * ॥ अन्त्यविज्ञानात्सिद्धम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

सिद्धमेतत् ॥

कथम् ?

अलोऽन्त्यस्य विधयो भवन्तीत्यन्त्यस्य भविष्यति ॥

(प्रदीपः) अन्त्यविज्ञानादिति । उपधाया इति षष्ठ्यन्त्यसलं नीयत इत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धमिति—यत इत्यादिः ।

प्रदीपे—‘शास इदि’ति सूत्रे ‘अनिदितामि’ति सूत्रादनुवृत्तस्यो-
पधाया इत्यस्य स्थानषष्ठ्यन्तत्वाभ्युपगमाद् ‘अलोऽन्य’ परिभाषया-
ऽऽकारस्यैवत्वप्रवृत्तेरित्याशयेनाह—उपेति । यत इत्यादिः ।

(४७३ समाधानवाचकवार्तिकम् ॥ ३ ॥)

॥ ❀ ॥ अन्त्यविज्ञानात् सिद्धमिति

चेन्नानर्थकेऽलोऽन्यविधिरन-

भ्यासविकारे ॥ ❀ ॥

(भाष्यम्)

अन्त्यविज्ञानात् सिद्धमिति चेत् । तन्न ॥

किं कारणम् ? ।

‘नानर्थकेऽलोऽन्यविधिरनभ्यासविकारे’ ॥

अनर्थकेऽलोऽन्यविधिर्नेत्येषा परिभाषा कर्तव्या ॥

किमविशेषेण ? ।

नेत्याह । अनभ्यासविकारे—अभ्यासविकारान् वर्ज-
यित्वा । ‘श्रुत्वामित्’ ‘अतिपिपत्योश्च’ इति ॥

(प्रदीपः) अनभ्यासविकार इति । अभ्यासोऽनर्थकः ।
शब्दस्य ह्यावृत्तिर्नार्थस्य ॥

(उद्घोतः) शब्दस्य हीति । एकाज्जातुविषयमिदम् ।
अनेकास्तु प्रथमस्यैकाचो द्वित्वेनार्थवत्त्वशङ्कं नेति बोध्यम् ॥ एवं
चोत्तरखण्ड एवार्थवानिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अविशेषेणेति—अनर्थकमात्रे इत्यर्थः ।
तदस्य उत्तरमनुवदति—नेत्याहेति । समाधातेति शेषः । इतीति—
तेन विभक्तिं, पिपत्तीत्यादावभ्यासान्त्यस्येत्वं सिद्धयतीति शेषः ।

(प्रयोजनजिज्ञासाभाष्यम्)

कान्येतस्याः परिभाषायाः प्रयोजनानि ? ।

(४७४ परिभाषाप्रयोजनवार्तिकम् ॥ ४ ॥)

॥ ❀ ॥ प्रयोजनमव्यक्तानुकरणस्यात

इतौ ॥ ४ ॥ ❀ ॥

(भाष्यम्)

‘अव्यक्तानुकरणस्यात इतौ’ इत्यन्त्यस्य प्राप्नोति ।
अनर्थकेऽलोऽन्यविधिर्न भवतीति न दोषो भवति ॥

(प्रदीपः) अव्यक्तानुकरणस्येति । अव्यक्तानुकरणस्य
योऽच्छब्दस्तस्येतौ पररूपमिति सूत्रार्थः ॥

(उद्घोतः) अव्यक्तानुकरणस्येति । अच्छब्दान्तस्याव्यक्ता-
नुकरणस्येत्यर्थं संपूर्णस्याच्छब्दस्य पररूपानापत्तिरित्यतौ वैयधिकर-
णमुक्तम् ॥ अव्यक्तानुकरणं योऽच्छब्द इति तु नार्थः । एकाचो
मेति निषेधारम्भादित्यलम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अव्यक्तानुकरणस्येति—यतः—पटत्-
इति, पटित्तीत्यत्र पररूपमित्यादिः ।

प्रदीपे—सूत्रे ‘अतः’ इत्यत्र षष्ठ्येव, न तु पञ्चमी, इतावित्यु-
क्त्येव—अति स्तेः पूर्वत्वस्येवेतौ—अतः परत्वस्यापि लामादित्याशये-
नाह—तस्येति । इतौ—इत्यवयवेऽचि ।

उद्घोते—ननु ‘सम्भवति सामानाधिकरण्ये वैयधिकरण्यम्-
न्याय्यमि’ति न्यायेन वैयधिकरण्यमयुक्तमित्यत आह—अच्छब्दान्त-
स्येति । ननु तेनैव न्यायेनार्थान्तरमेव कुतो नेत्यत आह—अव्य-
क्तानुकरणमिति ।

(प्रयोजननिराकरणभाष्यम्)

नैतदस्ति प्रयोजनम् । आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति—
नान्त्यस्य पररूपं भवतीति । यद्यम्—‘नात्रेडितस्या-
न्त्यस्य तु वा’ इत्याह ॥

(प्रदीपः) यद्यमिति । त्रेडितस्येत्येव वक्तव्यं स्यात् ॥

(उद्घोतः) ननु विकल्पार्थं तदावश्यकमत आह—वात्रेडि-
तस्येति । अन्त्यस्य पूर्वेण नित्ये पररूपे प्राप्ते इति शेषः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—आचार्येति—यत इत्यादिः । अयम्-
आचार्यः ।

(४७५ प्रयोजनवार्तिकम् ॥ ५ ॥)

॥ ❀ ॥ ध्वसोरेद्धावभ्यासलोपश्च ॥ ❀ ॥

(भाष्यम्)

ध्वसोरेद्धावभ्यासलोपश्चेत्यन्त्यस्य प्राप्नोति ।
अनर्थकेऽलोऽन्यविधिर्नेति न दोषो भवति ॥

(प्रदीपः) ध्वसोरिति । अनभ्यासविकार इति प्रतिषेधो
रूपवत्यादेशे । लोपस्तु नोरूपः । तथा च पस्पशायां लोपागमवर्ण-
विकारश्च इति लोपविकारौ भेदेन निर्दिष्टौ ॥

(उद्घोतः) भेदेन निर्दिष्टाविति । यद्यप्येकदेशविकृतस्ये-
त्यादौ लोपोऽपि विकारपदेनोच्यते । तथापि व्याख्यानादेवात्रेड्शा-
र्थावगतिरिति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—ध्वसोरिति—यतो देहीत्यादाव-
भ्यासलोप इत्यादिः ।

प्रदीपे—नन्वनभ्यासविकार इति प्रतिषेधादत्राभ्यासविकारे
कथन्तस्याः प्रवृत्तिरित्यत आह—अनभ्यासेति । तथा चात्र—विकार-
पदेन वर्णात्मक आदेश एव ब्राह्म इति भावः ।

(प्रयोजननिराकरणभाष्यम्)

एतदपि नास्ति प्रयोजनम् । पुनर्लोपवचनसामर्थ्या-
त्सर्वस्य भविष्यति ॥

(प्रदीपः) पुनर्लोपेति । लोपो यीत्यतो लोपग्रहणेऽनुवर्तमान
इति भावः ॥ तत्र ध्वसोरेद्धावभ्यासस्य चेति वक्तव्यम् । तत्र
व्याख्यानादभ्यासस्य लोप एव भविष्यति, न त्वेत्त्वम् । योगविभागो
वा करिष्यते—ध्वसोरेद्धौ । ततोऽभ्यासस्येति । अत्र च लोपोऽनु-
वर्तिष्यते । तत्र पुनर्लोपवचनात् सर्वापहारार्थादलोऽन्यस्येति बाध्यते ॥

(उद्घोतः) ननु लोपग्रहणाभावे ध्वसोरेद्धावभ्यासस्येत्युक्ते
चकाराभावादव्यवचनाच्च प्रकृतासंबन्धे एत्वमेव स्यादत आह—तत्र
ध्वसोरित्यादि ॥ ननु चेनानुवृत्तावपि लोपोऽभ्यासस्यैवेत्यत्र न्याय-
मकाभावात्पर्यायेण त्रयाणामप्येत्वलोपौ स्यातामत आह—तत्र
व्याख्यानादिति । आगन्तुनामन्ते निवेशेनाभ्यासस्य लोपसंनिधि-
तत्वादिति भावः ॥ नन्वभ्यासपदोत्तरश्चकारः स्थानन्तरमेव सशु-
चिचनुयात् न विधेयान्तरमिति एत्वमभ्यासस्यापि स्यादतः परिहारा-

न्तरमाह—योगविभागो वेति ॥ अत्रेति । न त्वेत्त्वमित्यर्थः । योग-
विभागसामर्थ्यादिति भावः ॥ सर्वापहारेति । लोप एव, नावशेषः
कस्यचिदित्यर्थादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पुनर्लोपेति—यतः 'वसोरि'ति सूत्रे
इत्यादिः ।

प्रदीपे—तत्र—तदनुवृत्त्यभ्युपगमे । तत्र—चकारेण तद-
नुवृत्तौ । अत्र च लोपः—द्वितीये लोप एव । तत्र—तेन प्रका-
रेण निर्वाहे ।

उद्घोते—अन्येति—यदित्यर्थः । प्रकृतासम्बन्धे—अभ्यासस्य
'लोपो यी'त्यत्र प्रकृतेन लोपेनासम्बन्धे । एवेन—लोपव्यवच्छेदः ॥
त्रयाणाम्—ध्वसभ्यासानाम् । संनिहितत्वेति—तथा च—ध्वसो-
रेत्संनिहितत्वात्तयोरेत्वमेव भविष्यति, न तु लोप इति भावः ।

(निराकरणयुक्त्यन्तरकदेशिभाष्यम्)

अथवा—शिञ्जोपः करिष्यते । स 'शित्सर्वस्य'
इति सर्वादेशो भविष्यात् ॥

(आक्षेपभाष्यम्)

स तर्हि शकारः कर्तव्यः ॥

(समाधानभाष्यम्)

न कर्तव्यः । क्रियते न्यास एव द्विशकारको
निर्देशः—'ध्वसोरेद्धावभ्यासलोपशश्च' इति ॥

(प्रदीपः) द्विशकारको निर्देश इति । लोपशब्दात् कृदन्ता-
त्संज्ञिनार्थेनार्थवत्त्वाद्विभक्तौ कृतायां शकारः प्रतिनिदिश्यते । तस्य
चेत्संज्ञायां सत्यां सर्वादेशो लोपो भवति । इत्संज्ञोपदेशे एव प्रवर्तते ।
तत्कार्यं तु प्रयोग इत्येष सिद्धान्तः ॥

(उद्घोतः) ननु लोपशब्दस्यासंज्ञात्वेनानर्थक्यात्सुरेव न
स्यात्, उत्पत्तौ वा हल्लङ्घादिलोपाद् द्विशकारक इत्यनुपपन्नमत
आह—लोपशब्दादिति । पदस्य संयोगान्तत्वाभावादसन्देहाय च
झलां जशि यत्र जश्त्ववत्संयोगान्तलोपसंयोगादिलोपौ नेति बोध्यम् ॥
इत्संज्ञेति । धातुप्रातिपदिकप्रत्ययनिपातागमादेशानां हलन्त्यमिती
त्संज्ञायामपि न दोषः । शस्य स्वरूपेणार्थवत्तया प्रातिपदिकत्वात्,
कुण्डिनच इव ॥ उपदेश इति तु तत्र नानुवर्तत इति तत्र भाष्ये
स्पष्टम् ॥ उपदेश एवेति । अन्तरङ्गत्वादिति भावः ॥ एतेन लोपवि-
धानकाले शित्त्वाभावात्कथं सर्वादेश इत्यपास्तम् ॥ कार्यं त्विति ।
अनेकाल्शिदित्यादौ समीपेऽप्यवयवत्वारीपेण न दोष इति भावः ।
एकान्ता अनुबन्धा इति मुख्यपक्षे तु आद्यमेव समाधानमिति
बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—क्रियते इति—यत इत्यादिः ।

प्रदीपे—संज्ञायां कृतोऽनुबन्धः संज्ञिनि फलति, यथा ऋमुटी-
स्थाशयेनाह—तत्कार्यं न्विति ।

उद्घोते—आनर्थक्यादिति—प्रातिपदिकत्वाभावेनेति शेषः ।
तस्यापि स्वरूपतोऽर्थवत्त्वेन प्रातिपदिकत्वसम्भवादाह—उत्पत्तौ
वेति । नन्वेवमपि 'संयोगान्तस्ये'त्यनेनैकशकारस्य लोपाद् 'द्विश-
कारकः' इत्यस्यानुपपत्तिरस्त्येवेत्यत आह—पदस्येति । नन्वेव-
मपि झलि परे यः संयोगस्तदादित्वात् 'स्कोरि'ति लोपः स्यादित्यत
आह—असन्देहाय चेति । झलांमिति—झशपरकझलत्वेऽपीत्यादिः ।
ननु शकारस्य तदन्यतमत्वाभावात्कथन्तेनेत्संज्ञेत्यत आह—

शस्येति । नन्वेवमपि तस्योपदेशाभावात्कथन्तेनेत्त्वमित्यत आह—
उपेति । तत्र—'हलन्त्यमि'त्यत्र । एवमग्रेऽपि । ननु लोपशकार-
योभिन्नपदत्वात् कथं लोपपदार्थे तदित्त्वफलमित्यत आह—अनेका-
लिति । इदं समाधानम्—अनेकान्ता-अनुबन्धा इति पक्षे । तत्र हि-
अनुबन्धानां काकादिवदनवयवीभूयैव व्यावर्त्तकत्वमिति भावः ॥ अत
एवाह—एकान्ता इति ।

(४७६ प्रयोजनवार्तिकम् ॥ ६ ॥)

॥ * ॥ आपि लोपोऽकोऽनचि ॥ * ॥

(न्यासान्तरशब्दशङ्कानिराकरणभाष्यम्)

तिष्ठति सूत्रम् । अन्यथा व्याख्यायते ॥

(प्रदीपः) तिष्ठति सूत्रमिति । लक्ष्यलक्षणभावस्याविवक्षित-
त्वात्तिष्ठत् सूत्रमिति न कृतम् । तत्रायमर्थः—तिष्ठति सूत्रम् । न
प्रत्याख्यायते । तत्तु अन्यथा व्याख्यायते । तत्रानचीत्यनेन हलीत्य-
स्यार्थो व्याख्यातः । आप्यक इत्यनुवृत्तिर्दिशिता ॥

(उद्घोतः) भाष्ये अन्यथा व्याख्यायत इति । न तु तत्प्र-
त्याख्याय तत्स्थाने वचनान्तरं पठितमिति भ्रमितव्यमिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—आपि लोप इति—प्रयोजनमित्य-
नुषज्यते । एवं पूर्वत्र परत्र चापि । 'हलि लोपः' इति सूत्रस्य स्थाने
'आपि लोपोऽकोऽनची'ति न्यासस्य दर्शनात् तत्सूत्रं प्रत्याख्याय
तत्सूत्रस्थाने न्यासान्तरमिदमाश्रितमिति भ्रमो मा भूदित्यर्थमाह—
तिष्ठतीति । सूत्रम्—'हलि लोपः' इति सूत्रम् । एवं प्रदीपेऽपि ।
अन्यथेति—प्रकारान्तरेण (आपि लोपोऽकोऽनचीति प्रकारेण)
इत्यर्थः । किन्तु तदेवेत्यादिः ।

प्रदीपे—नन्वत्र 'लक्षणहेत्वोः क्रियायाः' इति सूत्रेण शत्रुप्रत्यये
तिष्ठत्सूत्रमिति वक्तव्यमित्यत आह—लक्ष्येति । तत्र—तदभावे ।
तत्र—अन्यथा व्याख्याने ।

(वार्तिकव्याख्याभाष्यम्)

आपि हलि लोप इत्यन्त्यस्य प्राप्नोति । अनर्थकेऽ-
लोऽन्त्यविधिर्नेति न दोषो भवति ॥

(उद्घोतः) इत्यन्त्यस्येति । एवं च तेन दलोपे आभ्यामि-
त्यसिद्धिरिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—आपि हलीति—यत् आभ्यामित्यादौ
इदो लोप इत्यादिः ।

(प्रयोजननिराकरणभाष्यम्)

एतदपि नास्ति प्रयोजनम् । अन एव लोपं
वक्ष्यामि ॥

(प्रदीपः) अन एवेति । अनाप्यक इति सामान्येनानादेशं
विधाय हलादौ तु तस्यैव लोपो विधीयत इत्यर्थः ॥ येन नाव्यवधान-
मिति त्यदाद्यत्वेन व्यवधानमाश्रीयते ॥

(उद्घोतः) ननु मस्थानिकत्यदाद्यत्वेन व्यवधानान्नानो हला-
दिविभक्तिपरतत्त्यत आह—येन नेति । आपपरत्वेनेदमो विशेषणा-
च्चेत्यपि बोध्यम् ॥ इदमिदो लोप इत्यर्थेऽप्यावश्यकम् । एवं च
नलोपे द्वयोरकारयोः पररूपे सुपि चेति दीर्घे सिद्धमाभ्यामिति ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अन एवेति—यत इत्यादिः ।

प्रदीपे—अत्र पक्षे 'अनाप्यकः' 'हलि लोपः' इत्यनयोर्बाध्य-
बाधकभावाभावादाह—अनाप्येति । सामान्येन—आप्-मात्रे ।
तस्यैव—अलोऽन्त्यपरिभाषया अनो नस्यैव ।

(गौरवान्नेपभाष्यम्)

तदनो ग्रहणं कर्तव्यम् ? ॥

(गौरवनिराकरणभाष्यम्)

न कर्तव्यम् । प्रकृतमनुवर्तते ॥

क प्रकृतम् ? ।

'अनाप्यकः' इति ॥

(तत्त्वालोकः) न कर्तव्यमिति—यत इति शेषः ।

(अनुवृत्तिबाधकभाष्यम्)

तद्वै प्रथमानिर्दिष्टम्, षष्ठीनिर्दिष्टेन चेहार्थः ।

(तत्त्वालोकः) तद्वै इति—तद्वीत्यर्थः । न तदनुवृत्त्याऽत्र
निर्वाह इत्यादिः ।

(अनुवृत्तिसाधकभाष्यम्)

हलीत्येषा सप्तमी अन्निति प्रथमायाः षष्ठीं प्रकल्प-
यिष्यति—'तस्मिन्निति निर्दिष्टे पूर्वस्य' इति ॥

(तत्त्वालोकः) हलीत्येषेति—नैवाऽनुपपत्तिर्यत इत्यादिः ।

(४७७ प्रयोजनवार्तिकम् ॥ ७ ॥)

॥ * ॥ अत्र लोपोऽभ्यासस्य ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अन्त्यस्य प्राप्नोति । 'नानर्थकेऽलोऽन्त्यविधिः' इति
न दोषो भवति ॥

(तत्त्वालोकः) अन्त्यस्येति—यत ईप्सतीत्यादावभ्यासलोपः
'अत्र लोपोऽभ्यासस्ये'तीत्यादिः ।

(प्रयोजननिराकरणभाष्यम्)

एतदपि नास्ति प्रयोजनम् । अत्रग्रहणसामर्थ्या-
त्सर्वस्य भविष्यति ॥

(प्रदीपः) अत्रग्रहणसामर्थ्यादिति । मीमादीनामधिकारादेव
सिद्धेरात्रग्रहणादयमर्थ आश्रीयते—योऽभ्यासत्वेन निर्ज्ञातस्तस्य सम-
ग्रस्य लोपो न त्वलोऽन्त्यस्येति ॥

(उद्घोतः) अत्रग्रहणादिति । अत्रशब्देन पुनः सनः परा-
मर्शस्तस्मिन् योऽभ्यासत्वाक्रान्तस्तस्य सर्वस्य लोप इत्यर्थ इति भावः ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अत्रग्रहणेति—यत इत्यादिः ।

प्रदीपे—मीमादीनाम्—'सनि मीमादुरभलभशकपतपदामच
इस्' 'आप्शप्यधामीत्' 'दम्भ इच्च' 'मुचोऽकर्मकस्य गुणो वा' इति
यत्रचतुष्टयोक्तानाम् ।

(प्रयोजनसाधकभाष्यम्)

अस्त्यन्यदत्रग्रहणस्य प्रयोजनम् ।

किम् ? ।

सन्नधिकारोऽपेक्ष्यते । इह मा भूत्—दधौ ददौ ॥

(तत्त्वालोकः) अस्त्यन्यदिति—नास्त्यस्य सामर्थ्यम्, यत
इत्यादिः ।

(प्रयोजनबाधकभाष्यम्)

अन्तरेणाप्यत्रग्रहणं सन्नधिकारमपेक्षिष्यामहे ॥

(तत्त्वालोकः) अन्तरेणापीति—एतदपि नास्ति प्रयोजनम्,
यत इत्यादिः । एवमग्रेऽपि । सन्नधिकारमिति—यथा पूर्वस्य
सन्नधिकारोऽपेक्ष्यते, तथाऽत्रापीत्यादिः । अपेक्षिष्यामहे इति—
लक्ष्यानुरोधादिति भावः । एवमग्रेऽपि ।

(प्रयोजनसाधकभाष्यम्)

संस्तर्हि सकारादिरपेक्ष्यते—सनि सकारादाविति ।
इह मा भूत्—जिज्ञापयिष्यतीति ॥

(प्रयोजनबाधकभाष्यम्)

अन्तरेणाप्यत्रग्रहणं सन सकारादिमपेक्षिष्यामहे ॥

(तत्त्वालोकः) सनं सकारादिमिति—यथा 'सनि मीमे'ति
सन्ने 'सः स्यार्धधातुके' इत्यतः सीत्यनुवर्त्य सकारादौ सनीत्यर्थ-
स्तथाऽत्रापीत्याशयः ।

(प्रयोजनसाधकभाष्यम्)

प्रकृतयस्तर्ह्यपेक्ष्यन्ते—एतासा प्रकृतीनां लोपो यथा
स्यात् । इह मा भूत्—पिपक्षति यियक्षति ॥

(तत्त्वालोकः) एतासाम्—'सनि मीमे'त्यादिष्वत्रचतुष्ट-
योक्तानाम् ।

(प्रयोजनबाधकभाष्यम्)

अन्तरेणाप्यत्रग्रहणमेताः प्रकृतीरपेक्षिष्यामहे ॥

(प्रयोजनसाधकभाष्यम्)

विषयस्तर्ह्यपेक्ष्यते—'मुचोऽकर्मकस्य गुणो वा'
इति । इह मा भूत्—मुमुक्षति गामिति ॥

(प्रयोजनबाधकभाष्यम्)

अन्तरेणाप्यत्रग्रहणमेतां विषयमपेक्षिष्यामहे ॥

कथम् ? ।

अकर्मकस्येत्युच्यते, तेन यत्रैवायं मुचिरकर्मकस्त-
त्रैव भविष्यति ॥ तस्मान्नार्थोऽनया परिभाषया—नान-
र्थकेऽलोऽन्त्यविधिरिति ॥

(उद्घोतः) भाष्ये—विषयमपेक्षिष्यामहे इति । मुचोऽ-
कर्मकस्य गुण इत्यनुवर्तनीयम् । यत्र मुचोऽकर्मकस्य गुणस्तत्राभ्या-
सस्य लोप इत्यर्थः । अकर्मकग्रहणमात्रानुवृत्तौ तु मुमुक्षते वत्सः
स्वयमेवेत्यत्रापि स्यादिति भावः ॥ विभाषा भवदिति वार्तिकेऽपि
वस्येत्येव सिद्धेऽवस्थेत्युच्चारणसामर्थ्याद् अलोऽन्त्यस्येति न प्रवर्तते
इति प्रत्याख्याता परिभाषा ॥

(तत्त्वालोकः) उद्घोते—यत्रेति—तथा चेत्यादिः । नन्वेव-
मपि 'विभाषा भवद्भगवदधवतामोच्चावस्थे'ति वार्तिकेन विधीयमानम्

ओकारोऽन्त्यस्य स्यादित्यत आह—विभाषेति । एतेन भाष्यकृतो न्यूनताऽपि निराकृता । परिभाषा—‘नानर्थकेऽलोन्त्यविधिरिति परिभाषा । तथा च शासेः शाशब्दस्योपधात्वेऽपि शिष्ट इत्यादि सिध्यतीति भावः ।

(४७८ न्यासान्तरवार्तिकम् ॥ ८ ॥)

॥ * ॥ अलोऽन्त्यात् पूर्वोऽलुप-
धेति वा ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अथवा व्यक्तमेव पठितव्यम्—अलोऽन्त्यात्पूर्वोऽ-
लुपधासंज्ञो भवतीति ।

(उद्द्योतः) एवं च अन्यविज्ञानात्सिद्धमित्यस्य स्थितत्वा-
द्वार्तिके वाशब्दप्रयोगस्तदाह—अथवा व्यक्तमेवेति ॥

(आक्षेपभाष्यम्)

तत्तर्हि वक्तव्यम् ? ॥

(परिहारभाष्यम्)

न वक्तव्यम् ॥

(४७९ समाधानवार्तिकम् ॥ ९ ॥)

॥ * ॥ अवचनाल्लोकविज्ञानात् सिद्धम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अन्तरेणापि वचनं लोकविज्ञानात् सिद्धमेतत् ।
तद्यथा—लोके—अमीषां ब्राह्मणानामन्त्यात्पूर्वं आनी-
यतामित्युक्ते यथाजातीयकोऽन्त्यस्तथाजातीयकोऽन्त्या-
त्पूर्वं आनीयते ॥ अलोऽन्त्यात्पूर्वं उपधा ॥ ६५ ॥

(प्रदीपः) यथाजातीयकोऽन्त्य इति । एतच्च ब्रुवता पञ्च-
मीपक्ष एवाश्रितः । षष्ठीप्रथमयोरपि न दोषः । षष्ठीपक्षे निर्धारणे
षष्ठी । निर्धारणं च तुल्यजातीयस्य भवतीति अलं मध्ये योऽन्त्योऽल-
तस्मात् पूर्व उपधासंज्ञ इत्यल्लोकान्यायात्प्रतीयते ॥ प्रथमाबहुवच-
नपक्षेऽप्ययमर्थः—अन्त्यात् पूर्वोऽलुपधासंज्ञ इति । अल इति जातो बहु-
वचनम्, अवधिमत्तुल्यजातीयश्चावधिरिति अलोऽन्त्यादिति विज्ञायते ॥

(उद्द्योतः) एतच्चेति । अवधिनाऽवधिमतो निर्णयं ब्रुवतेत्यर्थः ।
संयोगोपधेत्यादिव्यवहारास्तु, गौणा इति भावः ॥ षष्ठीप्रथमयोर-
पीति । दृष्टान्तेऽमीषां ब्राह्मणानामित्युपादत्ता भगवता सूचित-
मिदम् ॥ उक्तान्यायादिति । भाष्योक्तादित्यर्थः । जातो बहुवचन-
मिति । भाष्यकृता जात्याख्यायामिति सूत्रप्रत्याख्यानादिदं
चिन्त्यम् ॥ ६५ ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अन्तरेणार्पति—यत इत्यादिः ।

प्रदीपे—निर्धारणे षष्ठीति—सौत्रत्वाच्चैकवचनमिति भावः ।

उद्द्योते—गौणा इति—अवयवधर्मस्य समुदाये आरोपादिति
भावः । कैयटोक्तं खण्डयति—भाष्यकृतेति ।

(५९-६० परिभाषासूत्रे ॥ १ । १ । ९ आ. ६-७ ॥ सू०)

तस्मिन्निति निर्दिष्टे पूर्वस्य ॥ १ । १ । ६६ ॥

तस्मादित्युत्तरस्य ॥ १ । १ । ६७ ॥

(उदाहरणनिरूपणाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

किमुदाहरणम् ? ।

(प्रदीपः) तस्मिन्निति ॥ ६६ ॥ तस्मादिति ॥ ६७ ॥ किमु-
दाहरणमिति । इतिकरणस्य गौरित्ययमाहेत्यादौ स्वरूपपदार्थकत्वेन
व्यवस्थापकत्वदर्शनात्प्रश्नः ॥

(उद्द्योतः) तस्मिन्निति ॥ ६६ ॥ तस्मादिति ॥ ६७ ॥
स्वरूपपदार्थकत्वेनेति । स्वरूपस्य तत्र विशेष्यत्वादिति भावः ॥
प्रश्न इति । तस्मिन्निति चैत्यत्रैव वोतान्यत्रापीति प्रश्न इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) उद्द्योते—अत्रैवेति—‘तस्माच्छस’ इति
चैत्यादिः । अन्यत्रापि—‘इको यणचि’ति, ‘द्वयन्तरुपसर्गोभ्योऽप
ईदि’ति चादावपि ।

(समाधानभाष्यम्)

इह तावत्—‘तस्मिन्निति निर्दिष्टे पूर्वस्य’ इति—
‘इको यणचि’ दध्यत्र मध्यत्र ॥ इह ‘तस्मादित्युत्तरस्य’
इति—‘द्वयन्तरुपसर्गोभ्योऽप ईत्’ द्वीपम् अन्तरीपं
समीपम् ॥

(प्रदीपः) दध्यत्रेति । यदि तस्मिन्निति चेति तस्माच्छस
इति चात्रैवेति परिभाषे उपास्थास्येतां तदा तत्रैव पूर्वग्रहणमुत्तरग्रहणं
चाकरिव्येतामिति भावः ॥ अत्र व्यवच्छेद्यमस्ति—यौष्माकीण अस्मभ्यं
देहि, आस्माकीन युष्मभ्यं दीयतामिति खञः परयोर्युष्मदस्मदोरा-
देशो न भवतः ॥ ब्रह्मानित्यत्र च पूर्वसर्वर्णदीर्घभूताच्छसः पूर्वस्य
षकारस्य नत्वं न भवति ॥ अथ शस इति स्थानषष्ठीति व्याख्यानात्
षकारस्य न भवतीत्युच्यते । एवञ्चरत आनुपलभत इत्यादौ
पूर्वसर्वर्णदीर्घात्पूर्वस्य शसो नत्वं व्यवच्छेद्यमेव ॥

(उद्द्योतः) तत्रैव पूर्वति ॥ ननु तस्मान्नुड्वि, तस्मान्नु-
ड्विहलः, तस्माच्छस इति सूत्रत्रये उत्तरग्रहणे विपरीतं गौरवमिति
चेन्न । यतो द्विहलो नुड्विधायाके नास्योपयोगः, तत्राकाधिकारेण
लिप्तिमित्ताङ्गसंबन्धिदीर्घात्पूर्वस्य प्रत्यासत्त्या तदङ्गसंबन्धिनीऽसम्भवेन
फलाभावात् ॥ एवं तस्मान् नुड्विच्यत्रापि न दोषः, उत्तरपदाधि-
कारेण प्रत्यासत्त्या नञ् रूपपूर्वपदनिरूपितोत्तरपदस्यैव तेन नुड्वि-
धानाद् इति भावः ॥ तस्मिन्निति परामृष्टखञव्यवधानाय संबुद्धयन्त-
मुदाहरति—यौष्माकीणेति ॥ षकारस्येति । तस्मादित्येतत्साह-
चर्याच्छस इति पञ्चमी । शसा च सामानाधिकरण्यं शसवयवे
लक्षणयैवेति भावः ॥ मुख्यार्थे सामानाधिकरण्यासंभवात् स्थान्याकाङ्क्षा-
सत्त्वाच्च अवयवषष्ठीत्याशङ्कते—अथेति ॥ शस इति स्थानषष्ठी-
त्यपाठः । इति षष्ठीत्येव पाठः ॥ आनिज्यशब्दस्य शसि रूपम् ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—ननु ‘तस्मिन्निति चे’ति, ‘तस्माच्छस’
इति चात्रैतयोः परिभाषयो रूपस्थित्या किं व्यवच्छेद्यमित्यत आह—
अत्र व्यवच्छेद्यमस्तीति । व्याख्यानादिति—व्याख्यानादेवेत्यर्थः ।
नत्वमिति शेषः ।

उद्द्योते—अस्य—उत्तरग्रहणस्य । न दोष इति—उत्तरग्रह-
णाभावे इति भावः । अवयवषष्ठी—शस इत्यवयवषष्ठी । नन्वेतेन
'स्थान'पदं विरुण्ढीत्यत आह— शस इति ।

(समाधानबाधकभाष्यम्)

अन्यथाजातीयकेन शब्देन निर्देशः क्रियते, अन्य-
थाजातीयक उदाह्रियते ॥

(प्रदीपः) अन्यथाजातीयकेनेति । इतिकरणात् स्वरूपग्रह-
णेनैव भाग्यमिति भावः ॥ थाला प्रकारमात्रमभिधीयत इति तदतोऽ-
भिधानाय जातीयरूपप्रत्ययः कृतः ॥ लौकिके प्रयोगे लाघवानादर-
प्रदर्शनाय प्रत्ययद्वयप्रयोगः, केवलेनापि जातीयरा प्रकारवान्
गम्यत एव ॥

(उद्द्योतः) इतिकरणादिति । लोकेऽर्थप्रधानस्य पदार्थविप-
र्यासकेतिना शब्दप्रधानत्वदर्शनादिति भावः ॥ नन्वेकार्थकप्रत्यय-
द्वयोपादानं व्यर्थमत आह—थालेति । एवं च शब्देनेत्यनेन सामा-
नाधिकरणानुपपत्तिः । जातीयस्तु तद्वति स्वभावादिति भावः ॥
नन्वेवं जातीय एव प्रयुज्यतां किं थालेत्यत आह—लौकिके इति ।
उभयोः प्रकारवद्वृत्तित्वेऽप्येवं वक्तुं शक्यमिति उक्तयत्नो वृथा । अत
एव कस्य प्रयोग इति चिन्त्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अन्यथाजातीयकेनेति—अत्र अन्येन
(सर्वनामत्वेन) प्रकारेण (स्मात्स्मिन्) प्रकारावस्य (तस्मात्,
तस्मिन्निति) निर्देश्यस्य इति विग्रहः । एवमग्रेऽपि । 'नैतदस्त्यु-
दाहरणम्, यतः' इत्यादिः ।

प्रदीपे—इतिकरणादिति—'तस्मिन्' 'तस्मादि'त्यनयोरिति
भावः । तद्वतः—प्रकारवतः । केवलेनापीति—यत इत्यादिः ।

उद्द्योते—प्रधानस्येति—शब्दस्येति शेषः । एवञ्च—प्रकार-
मात्रोक्तौ च । तद्वति—प्रकारवति । 'थाला प्रकारमात्रमि'त्यादि
कैयटोक्तं दूषयति—उभयोरिति । एवम्—'लौकिके प्रयोगे' इत्यादि ।
उक्तयत्नः—तयोर्विभिन्नार्थकत्वप्रतिपादनरूपो यत्नः । अत एव—
तत्र लाघवानादरादेव । कस्य—कप्रत्ययस्य । चिन्त्यमिति—
तदिति शेषः ।

(प्रत्याक्षेपभाष्यम्)

किं तर्ह्युदाहरणम् ? ।

(प्रत्याक्षेपसमाधानभाष्यम्)

इह तावत्—'तस्मिन्निति निर्दिष्टे पूर्वस्य' इति—
'तस्मिन्निति च युष्माकास्माकौ' इति ॥ 'तस्मादित्युत्तर-
स्य' इति—'तस्माच्छसो नः पुंसि' इति ॥

(सिद्धान्तिभाष्यम्)

इदं चाप्युदाहरणम्—'इको यणचि', 'द्वान्तरुपस-
र्गभ्योऽप ईद्' इति ॥

कथम् ? ।

सर्वनाम्नाऽयं निर्देशः क्रियते । सर्वनाम च सामा-
न्यवाचि । तत्र सामान्ये निर्दिष्टे विशेषा अप्युदाहर-
णानि भवन्ति ॥

(प्रदीपः) इदं चापीति । सिद्धान्तवादी ॥ इतिकरणोऽत्रार्थ-
निर्देशार्थ एव, स्वं रूपमिति वचनात्स्वरूपग्रहणे प्राप्ते ॥ सर्वना-
म्नाऽयमिति । सञ्ज्ञान्तरोपात्तस्य तस्मिन्नित्यस्य तस्मादित्यस्य च

नैतदनुकरणम् । किं तर्हि ? सर्वनाम्ना निर्देश इत्यर्थः । तेन यत्र
सप्तम्यर्थनिर्देशः पञ्चम्यर्थनिर्देशश्च तत्रोभयोरुपस्थानम् ॥ विशेषा
अपीति । अपिः संभावनायाम्, न समुच्चये । न हि विशेषपरित्या-
गेनेह शास्त्रे सामान्यमस्ति, यदुदाहरणं स्यात् । तस्मात्सर्वे विशेषा
इहोदाहरणमित्यर्थः । सामान्यस्य सर्वविशेषेषु भावात् ॥

(उद्द्योतः) ननु दूषितस्यैव कथमुदाहरणत्वेन दानमत आह—
सिद्धान्तेति ॥ अर्थनिर्देशार्थ एवेति । अन्यथा तस्मिन्निति शब्देऽ-
व्यवहिते इत्यर्थः स्यादिति भावः । नैतदनुकरणमिति । प्रागुक्त्यु-
क्तेरिति भावः ॥ सर्वनाम्नेति । सप्तम्यन्तार्थकसर्वनाम्नेत्यर्थः ॥ सप्तमी
त्वस्य सप्तम्यन्तार्थकत्वबोधनायानुवादिकेति भावः ॥ इतिशब्दलभ्य-
मर्थमाह—यत्र सप्तम्यर्थेति । सप्तम्यर्थबोध इत्याद्यर्थः ॥ अत एव
तस्मान्नुदचीत्यादौ न प्रवृत्तिः, अचि इत्यस्य षष्ठ्यर्थत्वादिति
भावः ॥ सप्तमीपञ्चम्यर्थवधिकरणः वधी । अयं पदोपस्थितिपक्षेऽर्थो
दर्शितः । पश्चान्तरेऽपि सप्तम्यन्तार्थेऽव्यवहिते सतीत्यर्थो बोध्यः ॥
भाष्ये—सामान्यवाचीति । बुद्धिस्थत्वेनेव तदादीनां बोधकतेति
भावः ॥ सामान्यम् । अनिर्धारितविशेषम् । तस्मिन्निति चेत्यादेरपि
सप्तमीपञ्चमीविशेषत्वादित्याशयः ॥ सामान्यस्य । उक्तबुद्धिस्थत्वस्य ।
सर्वविशेषेषु भावात् सत्त्वादित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सर्वनाम्नेति—यत इत्यादिः ।
सामान्यवाचीति—बुद्धिस्थत्वोपलक्षितवर्मावच्छिन्नवाचीत्यर्थः । तत्र-
तथा सति । भवन्तीति—बुद्धिस्थत्वोपलक्षितसप्तम्यन्तत्वावच्छिन्न-
त्वादिति भावः ।

प्रदीपे—सूत्रान्तरेति—'तस्मिन्निति चे'ति 'तस्माच्छस' इति च
पक्षेत्यर्थः । समुच्चये इति—सामान्यस्येति भावः ।

उद्द्योते—दूषितस्यैवेति—खण्डितोदाहरणत्वस्यैव 'इको यण-
चो'त्यादेरित्यर्थः । पुनरिति शेषः । इत्यर्थः—इत्याद्यर्थः । प्रागुक्त-
युक्तेः—तथा सति तत्रैव पूर्वग्रहणमुत्तरग्रहणञ्च कुर्यादिति युक्तेः ।
बोधनायेति—तद्वद्विधेयस्य निर्दिष्टे इत्यनेन सामानाधिकरण्याय
चेत्याशयः । इतिः पुनस्तस्य तदर्थपरत्वं बोधयतीत्याह—इति-
शब्देति । सप्तमीति—तदन्तेत्यर्थः । एवमग्रेऽपि ।

(आक्षेपभाष्यम्)

किं पुनः सामान्यम्, को विशेषः ? ॥

(प्रदीपः) किं पुनरिति । सामान्यविशेषभावस्यानवस्थाना-
त्यश्रः । कदाचिद्दूराद्भोत्वमात्रग्रहणं पश्चात् कृष्णादिविशेषावगमः,
कदाचित्तु पूर्वं कृष्णादेर्ग्रहणं पश्चाद्भोत्वादेः ॥

(उद्द्योतः) उक्तमर्थमजानानस्य चोद्यमित्यभिप्रायेणाह—सा-
मान्येति । तस्मिन्नितीत्यस्य तस्मिन्निति चेत्यादिः कथं विशेषः ?
तस्यापि खणादिनिरूपितसामान्यत्वादिति, अचीत्यस्याप्यकाराधपे-
क्षया सामान्यत्वादिति च प्रश्न इत्यपि बोध्यम् ॥ ननु कथमनवस्थितिः ?
पूर्वागतं सामान्यम्, पश्चादवगतो विशेषः—इति व्यवस्थासंभवादत्त
आह—कदाचिदिति । परिच्छेदपरिच्छेदकभावोऽनियत इत्यर्थः ॥
एवं प्रकृतेऽप्यचीत्यादीनां बुद्धिस्थत्वेन परिच्छेदाद् बुद्धिस्थस्यापि तैः
परिच्छेदादनिर्णय इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—दूरादिति—अस्याग्रेऽपि सम्बन्धः ।
पूर्वमिति शेषः ।

उद्द्योते—प्रश्नाशयान्तरमाह—तस्मिन्नित्यस्येति । आदि-
ना—'इको यणचो'त्यस्य परिग्रहः । कैयटेन दृष्टान्त एव तस्योक्त-
त्वाद् दार्ष्टान्तिके तमाह—एवमिति ।

(समाधानभाष्यम्)

गौः सामान्यम् । कृष्णो विशेषः ।

(प्रदीपः) गौः सामान्यमिति । यद्विशेष्यं प्रधानं तत्सामान्यम् । यत्तु विशेषणत्वेन परोपकारितया निर्दिश्यते स विशेष इति तात्पर्यम् । इहापि तस्मिन्निमित्तेन सप्तम्यर्थमात्रं सामान्यं निर्दिष्टम् । अचि-हलीत्यादयस्तु विशेषाः ॥

(उद्घोतः) विशेष्यं प्रधानमिति । परिच्छेदमित्यर्थः ॥ परोपकारितया परिच्छेदकत्वेन । एवं प्रकृतेऽपि तस्मिन्निमित्तस्य परिच्छेदकत्वेन विवक्षणात्सामान्यत्वम्, अचीयादीनां परिच्छेदकत्व-विवक्षणाद्विशेषत्वमिति भावः ॥ तदाह—इहापीति । अयं भावः—सप्तम्यन्तार्थे इत्युक्ते कस्मिन्नित्याकाङ्क्षोदयाद् अचीत्याद्यर्थस्य परिच्छेदकत्वाद्विशेषत्वमेवेति ॥

(आक्षेपभाष्यम्)

न तर्हीदानीं कृष्णः सामान्यम्, गौर्विशेषो भवति? ॥

(समाधानभाष्यम्)

भवति ॥

(आक्षेपभाष्यम्)

यदि तर्हि सामान्यमपि विशेषो, विशेषोऽपि सामान्यम्, सामान्यविशेषौ न प्रकल्पेते ॥

(तत्त्वालोकः) तर्हीति—अस्य 'सामान्यविशेषावित्यने-नान्वयः ।

(समाधानभाष्यम्)

प्रकल्पेते च ॥

कथम् ? ॥

विवक्षातः ।

यदाऽस्य गौः सामान्येन विवक्षितो भवति कृष्णो विशेषत्वेन, तदा गौः सामान्यम्; कृष्णो विशेषः । यदाऽस्य कृष्णः सामान्येन विवक्षितो भवति गौर्विशेष-त्वेन, तदा कृष्णः सामान्यम्, गौर्विशेषः ।

(तत्त्वालोकः) 'सामान्यं विशेष इति बुद्धयपेक्षमि'ति कणादो-क्तिमनुसृत्याह—विवक्षात इति । इदमेव व्याचष्टे—यदाऽस्येति ।

(दृष्टान्तान्तरभाष्यम्)

अपर आह—'प्रकल्पेते च'

कथम् ? ॥

पितापुत्रवत् । तद्यथा—स एव कश्चित्प्रति पिता भवति, कश्चित्प्रति पुत्रो भवति । एवमिहापि स एव कश्चित्प्रति सामान्यं, कश्चित्प्रति वि-षः । एते खल्वपि नैर्देशिकानां वार्त्तरका भवन्ति, ये सर्वनाम्ना निर्देशाः क्रियन्ते । एतैर्हि बहुतरकं व्याप्यते ॥

(प्रदीपः) पितापुत्रवदिति । जन्यजनकशक्तिद्वययोगवदेक-स्यैव विशेषणविशेष्यशक्तिद्वययोगात्कदाचित्काचिच्छक्तिराश्रीयते ॥ सप्तमीनिर्दिष्टे पूर्वस्येत्येव कस्मान्नोच्यत इत्याह—एते खल्वपीति । नैर्देशिकानां—निर्देशप्रयोजनानां मध्ये । वार्त्तरका—युक्ततरका

इत्यर्थः । भाष्यकारवचनप्रामाण्यादत्र तरप प्रत्ययः । तमपा ह्यत्र भाष्यम् ॥ एतैर्हीति । यदि हि सप्तमीनिर्दिष्ट इत्युच्यते, तदा सप्तमीशब्देन यो निर्दिष्ट इति प्रतीयतेति भावः ॥

(उद्घोतः) तदेवं पर्यायेण सामान्यविशेषभावमुपपाद्य द्वितीय-विधया कृतं प्रश्नं समाधातुं यौगपद्येनापि तमुपपादयितुमाह—भाष्ये पितेत्यादि । यथा 'पराशरात्मजं वन्दे शुक्तातं तपोनिधिम्' इत्यत्र, तथा राजपुरुषाश्च इत्यत्र पुरुषो राजापेक्षया विशेष्यः, अपेक्षया विशेषणम् । एवं प्रकृते खवादिनिरूपितसामान्यस्यापि तस्मिन्निमित्तस्य तस्मिन्नितीत्येतत्प्रति विशेषत्वमिति भावः ॥ इत्याहेति । इत्यत आहत्यर्थः ॥ निर्देशप्रयोजनानामिति ॥ बोध-प्रयोजनकानां शब्दानां मध्ये इत्यर्थः ॥ द्विवचनविभज्योपपदत्वा-भावादाह—भाष्यकारेति ॥ परे तु नैर्देशिकानां—मध्येऽन्वेष्यः शब्देभ्य इत्याध्याहृत्य विभज्योपपदेऽत्र तरप । अत एव न खल्वपि बहूनां प्रकर्षे तरपा भवितव्यमिति तरपुत्रस्यभाष्येनाविरोध इत्याहुः ॥ सप्तमीशब्देनेति । तथा च सप्तम्यां जनेर्द्ध इत्यादावे-वेदमुपतिष्ठेतेति भावः ॥ किञ्च यत्र सप्तम्यन्तनिर्देश इत्यर्थे नैर्द्धवशि कृतीत्यादौ दोषः, तत्र कृतीति सप्तमीनिर्देशसत्त्वात्, परन्तु षष्ठ्यर्थे स इति भावः ॥ सप्तमीति निर्दिष्टे इति सूत्रकरणेऽपि तदर्थेऽन्यथादि-निर्देश इत्यर्थे स एव दोषः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—वार्त्तरका इत्यत्र, बहुतरकमित्यत्र च स्वार्थे कन् ।

प्रदीपे—एकस्यैवेति—अस्य मध्यमणिन्यायेन पूर्वत्र परत्र चान्वयः । सप्तमीति—नन्वेवमपि स्पष्टार्थमित्यादिः । निर्देशप्रयो-जनानामिति—बहुविषयव्यापिनामिति भावः ।

उद्घोते—द्वितीयविधया—'तस्मिन्निती'त्यस्येत्याहुर्द्वयोतो-क्त्या । इत्यत्रेति—एकस्मिन्नेव व्यासे युगपदेव तत्तदपेक्षया पुत्रत्व-पितृत्वयोर्यपदेश इति शेषः । दृष्टान्तान्तरमाह—तथेति ॥ अत्र बहुव्रीहिः, निर्देशपदार्थश्च बोध इत्याह—बोधप्रयोजनकानामिति ॥ कैयटोक्तं खण्डयति—परे त्विति । अन्येभ्यः—असर्वनामभ्यः । अत्र—वार्त्तरका इत्यत्र । अत एवेति—उक्तरीत्या विभज्योपप-देऽत्र तरपोऽङ्गीकारादेवेत्यर्थः । प्रकृतभाष्यस्येति शेषः । तत्स्यार्थान्तर-मपि दूषयति—किञ्चेति । सप्तमीति—सप्तम्यन्तेत्यर्थः । षष्ठ्यर्थे—षष्ठ्यन्तार्थे । सः—सप्तम्यन्तनिर्देशः । स्वयं प्रकारान्तरमुद्भाव्य खण्डयति—सप्तमीतीति । इतिना तत्स्यार्थपरत्वादाह—तदर्थेति । सप्तमीपदार्थेत्यर्थः । स एव—'नैर्द्धवशि कृती'त्यादावेव । दोष इति—इत्यपि बोध्यमिति शेषः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

अथ किमर्थमुपसर्गेण निर्देशः क्रियते ?

(प्रदीपः) किमर्थमिति । किमर्थमुपसर्गयुक्तस्य धातोर्निर्देशः क्रियते, तस्मिन्निति पूर्वस्येति कस्मान्नोच्यत इति प्रश्नः । न पुनर्दिष्टे इत्येवोच्यतामिति प्रश्नः, केवलस्य दिशेर्दानार्थत्वादिहानुपयोगात् ॥

(उद्घोतः) यथाश्रुतमेव कस्मान्न गृह्यत इत्यत आह—न पुनरिति । अत एव किमर्थमुपसर्गनिर्देशो न दिष्ट इत्येवोच्यतेति नोक्तम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अध्याहारेणैव निर्दिष्टे इत्यस्य लाम-सम्भवादाह—अथेति । उपसर्गेण निर्देशः—निर्दिष्टप्रवणम् ।

प्रदीपे—'उपसर्गेणेत्यत्र वैशिष्ट्ये दृतीयेत्याह—उपसर्गयुक्त-

स्येति । इति कस्मात्—इत्येव कस्मात् । इति प्रश्नः—इत्येव प्रश्नः । न पुनः—न तु ।

उद्द्योते—धान्येन धनवानित्यत्रेवात्र तृतीयामभिप्रेत्याह—
यथाश्रुतमेवेति । नन्वित्यादिः ॥ अत्र युक्त्यन्तरमाह—अत एवेति ।

(समाधानभाष्यम्)

शब्दे सप्तम्या निर्दिष्टे पूर्वस्य कार्यं यथा स्यात् ।
अर्थे मा भूत्—जनपदे, अतिशायन इति ॥

(प्रदीपः) शब्द इति । अन्तरेणाऽपि निर्दिष्टग्रहणं तस्मिन्नि
पूर्वस्येत्येव निर्दिष्टत्वे लब्धे पुनर्निर्दिष्टशब्द उपादीयमानो बहिर्भाव
गमयति । शब्दाच्च बहिर्भूतः शब्द एव भवतीति ॥ जनपद इति ।
तत्रायमर्थः स्याद्—जनपदवाचिनि शब्दे परतश्चातुरधिकस्य लुब्
भवतीति ॥

(उद्द्योतः) अन्तरेणापीति । साकाङ्क्षनयोच्चारिते इति पदा-
ध्याहारान्निति भावः ॥ पुनर्निर्दिष्टेति । वं च सप्तम्यन्तार्थं बहिर्भूते
उपरिल्लस्य पूर्वस्येत्यर्थः ॥ बाह्यभावस्य चावध्यपेक्षत्वादवधेश्च सञ्जी-
पात्तस्यैव प्रतीतुमुचितत्वेन तस्य च शब्दात्मकत्वादवधिमानपि शब्द
एवेति शब्दे सप्तमीनिर्दिष्टे पूर्वस्येति लभ्यत इति भावः ॥ ननु
प्रत्ययस्यार्थेन पौर्वापर्यासंभवात् कथं जनपदे इत्यत्रास्योपस्थानमत
आह—तत्रायमर्थः स्यादिति । लक्षणा स्यादिति भावः ॥ निर्दिष्ट-
ग्रहणे तु यत्र मुख्यया वृत्त्या शब्दतात्पर्यको निर्देशस्तत्रास्योपस्थान
मिति न दोष इति तात्पर्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—स्यादिति—त्यादित्यर्थमित्यर्थः ।
येनेति शेषः ।

प्रदीपे—शब्दात् पूर्वत्वेन परत्वेन वा बहिर्भावः शब्दस्यैव
सम्भवति, न त्वर्थस्येत्याशयेनाह—शब्दाच्चेति । इति—इति भावः ।
तत्र—तत्रैतदुपस्थितौ ।

उद्द्योते—साकाङ्क्षतयेति—‘तस्मिन्निती’त्यस्येति भावः । तस्य
च—सप्तम्यन्तार्थस्य च ।

(आक्षेपभाष्यम्)

किं गतमेतदुपसर्गेण, आहोस्विच्छब्दाधिक्यादर्था-
धिक्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) गतम्—ज्ञातम् । एवमग्रेऽपि । उपसर्गेण—
उपसर्गविशिष्टधातुनिर्देशेन ।

(समाधानभाष्यम्)

गतमित्याह ॥

कथम् ? ।

निरयं बहिर्भावे वर्तते । तद्यथा—निष्क्रान्तो
देशाद् निर्देशः, बहिर्देश इति गम्यते । शब्दश्च शब्दा-
बहिर्भूतः । अर्थोऽबहिर्भूतः ॥

(तत्त्वालोकः) तदस्य उत्तरमनुवदति—गतमित्याहेति ।
समाधातेति शेषः । निरयमिति—यत इत्यादिः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

अथ निर्दिष्टग्रहणं किमर्थम् ? ।

(प्रदीपः) अथेति । ननु प्रयोजनस्योक्तत्वात् पुनः प्रश्नानु-
पपत्तिः । अयं भावः—जनपदे छवित्वायेन पौर्वापर्याभावात्

‘जनपदे यः प्रत्यय उत्पन्नस्तस्य लुब्’ इति, तथा ‘अतिशायने
वर्तमानात्तमवाद्यः’ इत्यर्थनिर्देशोपस्थानं न भविष्यति । यदि
चैतत्प्रयोजनम्, तदा तस्मिन्निति शब्दे पूर्वस्येति वक्तव्यम् ॥

(उद्द्योतः) अर्थेन पौर्वति । तद्वाचकशब्दलक्षणायां च न
मानमिति भावः ॥ अत्रार्थनिर्देशे च व्याख्यानमेव शरणम् । एवं
चाथ किमर्थं मत्यादिपूर्वपक्षसिद्धान्तावेकदेशिनोरिति बोध्यम् ॥ किं
चार्थनिर्देशे ‘जनपदे यः प्रत्यय इत्यन्वये, नियमप्रसङ्गाभावात्त्रियम-
फला परिभाषा नोपनिष्ठते’ इत्यपि बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—नन्विति—‘अथ किमर्थमि’त्यादिना
प्रश्ने निर्दिष्टग्रहणस्येति शेषः । अयमिति—नैवाऽनुपपत्तिः, यत्
इत्यादिः । इत्यत्र—इत्यादी । अर्थेनेति—प्रत्ययस्येत्यादिः । उपस्था-
नम्—अस्योपस्थानम् न भविष्यतीति—तथा च—तत्र प्रकृतोप-
स्थानवारणं न प्रयोजनमिति शेषः । तदभ्युपेत्य समाधत्ते—यदि
चेति । तदेति—वाद्यगतिनि भावः इति—इत्येव ।

उद्द्योते—तद्वाचकेति—जनपदवाचकेत्यर्थः । जनपदशब्दस्ये-
त्यादिः । नन्वत्रार्थनिर्देशे किं मानमित्यत आह—अत्रेति । ‘जनपदे
लुब्’त्यादावित्यर्थः । एवञ्च—उक्तरीत्या तत्रैतदनुपस्थितौ च ।
युक्त्यन्तरमाह—किञ्चेति ।

(४८० समाधानवार्तिकम् ॥ १ ॥)

॥ * ॥ निर्दिष्टग्रहणमानन्तर्यार्थम् । * ॥

(भाष्यम्)

निर्दिष्टग्रहणं क्रियते । आनन्तर्यार्थम् । आनन्तर्य-
मात्रे कार्यं यथा स्यात्—‘इको यणचि’ दध्यत्र मध्यत्र ।
इह मा भूत्—समिधौ समिधः, दृषदौ दृषदः ॥

(प्रदीपः) निर्दिष्टग्रहणमिति । पूर्वोक्तप्रयोजनाभावादिति
भावः । निःशब्दो निरन्तर्यं वर्तते, दिशि धोच्चारणक्रियः । तेन
निरन्तरोच्चारिते कार्ये लभ्यते ॥ समिधाविति ॥ ननु संहिताया-
मित्युच्यते । न च व्यवहितयोः संहिताऽस्ति । अचीति चाधिकरण-
मौपश्लेषिकं निर्दिष्टम् । न च व्यवहित उपल्लिष्टो भवति ॥ नैष
दोषः । वर्णानां परः संनिकर्षः संहिता । सा चात्रास्ति । अचीति
सत्सप्तमी विज्ञायते । व्यवहितेऽपि पूर्वशब्दो वर्तते—इति यत्र विषये
यथाभूत इक् संभवति अनन्तरो व्यवहितो वा तत्र तथाभूतस्यैव यणा-
देशः स्यात् ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये—आनन्तर्यमात्रे इति । न तु व्यवधाने
इत्यर्थः ॥ ननु संहितायामिति । निमित्तस्थानिनोरन्येनाव्यवधानं
संहितेति भावः ॥ उपल्लिष्ट इति । उप समीपे द्रिष्टोऽत्यन्तसमीप
इति हि तदर्थः ॥ नैष दोष इति । वर्णशून्यकालाभावः संहितेति
भावः ॥ सत्सप्तमीति । औपश्लेषिकाधिकरणत्वस्य व्यवहिते बाधात्,
सत्ता तु व्यवहितेऽपीति भावः । एवं च निर्दिष्टग्रहणमौपश्लेषिका
धिकरणसप्तम्यां तात्पर्यग्राहकमिति तात्पर्यम् ॥ वस्तुतः उपल्लिष्टोऽप्य-
व्यवहितेऽस्त्येव, किंचिद्दूरस्थितेऽपि दृष्टमूले तिष्ठतीति, कटव्यव-
धानेऽपि भूमौ शेत इति च व्यवहारात् ॥ ननु व्यवहिते इकोऽवः
पूर्वत्वाभावेनाप्राप्ते निर्दिष्टग्रहणं व्यर्थमत आह—व्यवहितेऽपीति ।
मधुरायाः पूर्वं पाटलिपुत्रमित्यादिव्यवहारादिति भावः ॥ यत्र विषये
इति । लक्ष्यभेदेन लक्षणभेद इति भावः ॥ वस्तुतः संहिताधिकारो न
कतेव्य इति प्रायामिदं भाष्यम् । संहिताधिकारप्रत्याख्यानं च तत्तत्रै-
वाप्ये स्पष्टम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—स्यादिति—स्यादित्यर्थमित्यर्थः । येने-
हैव स्यादिति शेषः । इह—इह तु ।

प्रदीपे—ननु कथं निर्दिष्टपदेनानन्तर्यलाभ इत्यत आह—
निःशब्द इति । नन्विति—इको यणचोत्यत्रेति शेषः । युक्त्यन्तर-
माह—अचीति चेति । भवतीति—तथा च—समिधावित्यादौ तद-
प्रवृत्तेन तत्र तत्प्रसङ्गवारणमस्य प्रयोजनमिति भावः । वर्णानामिति—
यत इत्यादिः । तथाभूतस्यैवेति—नत्र विषये इत्यादिः ।

उद्घोते—अत्र मात्रशब्दोऽवधारणार्थक इत्याह—न त्विति ।
अन्येन—अन्यवर्णेन । कैयटोक्तं खण्डयति—वस्तुत इति । एव-
मग्रेऽपि । ननु तदकरणमेवामिदमित्यत आह—संहितेति ।

(सूत्रस्य नियमार्थताधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

किमर्थं पुनरिदमुच्यते ? ।

(प्रदीपः) किमर्थमिति । किं नियमार्थमथ षष्ठीप्रकल्पस्यार्थ-
मिति प्रश्नः ॥

(उद्घोतः) किमुदाहरणमित्यादिना सूत्रप्रयोजनस्योक्तत्वा-
त्प्रश्नानुपपत्तिरत आह—किं नियमार्थमित्यादि ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इदम्—प्रकृतसूत्रद्वयम् ।

प्रदीपे—अथ—अथवा ।

उद्घोते—सूत्रेति—प्रकृतसूत्रद्वयेत्यर्थः ।

किमुदिति—नन्वित्यादिः ।

(४८१ समाधानवार्तिकम् ॥ २ ॥)

॥ * ॥ तास्मिन्स्मादिति पूर्वोत्तरयोगो-
गाविशेषान्नियमार्थं वचनं दध्युदकं पच-
त्योदनम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

तास्मिन्स्मादिति पूर्वोत्तरयोगोऽगोरविशेषान्निय-
मार्थोऽयमारम्भः । ग्रामे देवदत्तः, पूर्वः पर इति
संदेहः । ग्रामादेवदत्तः, पूर्वः पर इति संदेहः । एवमि-
हापि—दध्युदकम् । पचत्योदनम् ॥ 'इको यणचि'
इति—उभाविचौ, उभावचौ । अचि पूर्वस्य, अचि पर-
स्येति संदेहः । 'तिङ्ङतिङ्' इति—अतिङ्ङः पूर्वस्य,
अतिङ्ङः परस्येति संदेहः ॥ इष्यते चाचि पूर्वस्य
स्याद्, अतिङ्ङश्च परस्येति । तच्चान्तरेण वचनं न सिध्य-
तीति । नियमार्थं वचनम् एवमर्थमिदमुच्यते ॥

(प्रदीपः) पूर्वोत्तरयोरिति कर्मणि षष्ठी । योगः संबन्धः ।
तदयमर्थः—[इको यणचीत्यत्र] अच्युपरिलिख्येको यणा भाष्यम् ।
यथा च परस्मिन् पूर्वं उपलिख्यते, एवं पूर्वस्मिन्नपि परः ॥ तिङ्ङतिङ्ङ
इत्यत्रापि यथाऽतिङ्ङन्तात्परं तिङ्ङन्तं भवत्येवं पूर्वमपि । तत्र षष्ठीप्र-
कल्पे षष्ठ्यनुवर्तयितव्येति गौरवप्रसङ्गान्नियमार्थमित्युक्तम् ॥ योग-
योरिति । युज्येते इति योगौ, कर्मणि षष्ठ् । अचीति सत्सप्तमीप-
क्षेऽप्यनियमप्रसङ्गः ॥ अचि पूर्वस्येति । उपपदविभक्तेः कारकवि-
भक्तिर्बलीयसीति न्यायादधिकरणसप्तमी कृता, न तु द्वितीयोऽलक्षणा
पञ्चमी । तत्र दध्युदकमित्यादौ पर्यायप्रसङ्गः । न हि युगपदकस्य स्था-

नित्वं निमित्तत्वं चोपपद्यत इति नियमार्थं वचनं—पूर्वस्यैवाऽनन्तरस्यैव
भवतीति ॥ द्वयं चानेन क्रियते परनिवृत्तिर्व्यवहितनिवृत्तिश्च । संदेह-
स्तुप्रक्रममात्रतयोपपन्नः । न हि संदेहादलक्षणांमिति न्यायात्
पर्यायप्रसङ्गात् ॥

(उद्घोतः) ननु पूर्वोत्तरयोगोऽगोरयोरिति भाष्यदर्शनेन पूर्वो-
त्तरयोरित्यस्य योगसमानाधिकरणत्वात्सापेक्षस्यासमर्थत्वेन योगा-
विशेष इति समाप्तो न स्यादत आह—कर्मणि षष्ठीति । तथाच
क्रियायाः कारकांशे नित्यसापेक्षत्वेनाविरुद्धः समाप्त इति भावः ॥
पूर्वोत्तरयोगोऽगोरयोरिति तु फलितार्थकथनम् ॥ अच्युपरिलिख्येति ।
ओपलिख्येतिऽधिकरणे सप्तमीति भावः । आद्यसूत्रोदाहरणम्—दध्यु-
देति । द्वितीयसूत्रोदाहरणम्—पचत्येति ॥ ननु नियमपक्षात्षष्ठी-
प्रकल्पमिष्यतेऽधिकरणे प्रशस्तोऽनुवाददोषाभावादत आह—तत्र षष्ठीति ।
भाष्ये—योगयोरिति द्विवचनोपपत्त्ये आह—कर्मणीति । युज्य-
मानयोः पूर्वपरयोरविशेषात्—संबन्धाविशेषादित्यर्थः ॥ वस्तुतस्तु
व्यधिकरणे षष्ठ्यौ, प्रतियोगिद्विभेदेन संबन्धद्विधाश्च द्विवचननिर्देश
इति बोध्यम् ॥ सत्सप्तमीपक्षेऽपीति । यस्य च भावेनेति सप्तमीति
भावः ॥ इदं चिन्त्यमित्याह—उपपदविभक्तेरिति । कारकविभ-
क्तिर्बलं च कारकाधिकारपठितसङ्गनिमित्तकविभक्तित्वम् । एतच्च
तत्र च दीयत इति सूत्रे कैयटे स्पष्टम् ॥ न तु दिग्भोगेति ।
सत्सप्तम्या अप्युपलक्षणमिदम् । एतच्च शनाल्लोप इत्यत्र निरूप-
यिष्यामः ॥ पर्यायस्यैवापादने बीजमाह—न हि युगपदिति ।
स्थानित्वे हि कार्यत्वेन प्राधान्यं निवर्त्यत्वं च, निमित्तादे च पारा-
ध्यैर्न युगत्वं सत्त्वं च । तच्चोभयमेकदा एकस्य विरुद्धमिति भावः ॥
ननु सन्देह इति भाष्योक्त्या शास्त्रस्य मूलत्वमित्याभातीत्यत आह—
सन्देहस्त्विति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—ग्रामे इति—यथा लोके—इत्यादिः ।
पूर्वः परः—पूर्वः परो वा । एवमग्रेऽपि । अन्यथा सन्देहत्वमेव
नोपपद्यतेति भावः । पचत्योदनमिति—इदमुपलक्षणम्—ओदनं
पचतोत्यस्यापि । अन्यथा सन्देहस्य, तस्य व्यावर्त्योदाहरणत्वादिति
चानुपपत्त्याऽभिप्रामाण्यं न सङ्गच्छेतेति भावः । दध्युदकमित्युदाहरण-
मभिप्रेत्याह—उभाविचि ।

प्रदीपे—'अची'ति सत्सप्त्यापादानुपलिख्यपदाध्याहारेणाह—
अच्युपरिलिख्येति । तत्र—तयोः पक्षयोर्मध्ये । भाष्यकृता न्यूनतां
निराकरोति—अचीतीति । तत्रेति—तस्यां सत्यामित्यर्थः । यत इत्यादिः ।

उद्घोते—नन्वेवं कथन्तथा भाष्यमित्यत आह—पूर्वोत्तरयो-
रिति । इति तु—इति भाष्यन्तु । द्वितीयसूत्रोदाहरणम्—द्वितीय-
सूत्रस्य व्यावर्त्योदाहरणम् । युज्यमानयोरिति—तथा चेत्यादिः । कैय-
टोक्तं खण्डयति—वस्तुतस्त्विति । पूर्वोक्तैकवाक्यता साधितेति भावः ॥

(काकुभाष्यम्)

अस्ति प्रयोजनमेतत् ? ॥

(समाधानभाष्यम्)

किं तर्हीति ? ॥

(उभयनिर्देशे पञ्चमीनिर्देशबलीयस्त्वाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

अथ यत्रोभयं निर्दिश्यते, किं तत्र पूर्वस्य कार्यं
भवति । आहोस्वित् परस्येति ? ॥

(प्रदीपः) अथ यत्रेति । यथा बहोर्लोप इत्यत्र । युगपच्चै-
कस्य कार्यित्वनिमित्तत्वासंभवात् प्रश्नः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—उभयम्—सप्तमीपञ्चम्युभयम् ।

(४८२ समाधानवार्तिकम् ॥ ३ ॥)

॥ * ॥ उभयनिर्देशो विप्रतिषेधात्पञ्चमी-
निर्देशः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

उभयनिर्देशो विप्रतिषेधात्पञ्चमीनिर्देशो भविष्यति ॥

(प्रदीपः) विप्रतिषेधादिति । सूत्रपाठापेक्षया परत्वस्य व्यव-
स्थापकत्वमित्यर्थः ॥

(उद्घोतः) ननु कार्यकालत्वात्परिभाषयोः पौर्वापर्याभावा-
त्कथं विप्रतिषेधोऽत आह—सूत्रपाठेति । अत एवाग्रे ङमो ह्रस्वा-
दिति त्रैपादिकमुदाहरणं सङ्गच्छते । तत्र हि कार्यकालपक्षाश्रयेणैव
परिभाषाप्रवृत्तिरिति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) उद्घोते—अग्रे इति—वक्ष्यमाणमिति शेषः ।

(भाष्यम्)

किं प्रयोजनम् ? ।

(प्रदीपः) किं प्रयोजनमिति । विभक्तिविशेषनिर्देशस्यान-
वकाशत्वादिति वक्ष्यमाणोऽभिप्रायः ॥

(उद्घोतः) विभक्तिविशेषनिर्देशस्यानवकाशत्वादिति ।
इदमुदाहरण्यमाणोदाहरणविशेषापेक्षम् । अत एव ङः सि धुडित्यत्र
द्वयोरनवकाशत्वेऽपि न क्षतिः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—किं प्रयोजनमिति—तत्र विप्रति-
षेधाश्रयणस्येति भावः ।

प्रदीपे—प्रश्नस्य बीजमाह—विभक्तिविशेषनिर्देशस्येति ।
पञ्चमीनिर्देशस्येत्यर्थः । अभिप्रायः—विप्रतिषेधाश्रयणं विनैव परस्य
कार्यित्वबोधनरूपः ।

उद्घोते—अस्यासार्वत्रिकत्वादाह—इदमिति । द्वयोः—पञ्चमी-
सप्तमीनिर्देशयोः ।

(४८३ प्रयोजनवार्तिकम् ॥ ४ ॥)

॥ * ॥ प्रयोजनमतो लसार्वधातुकानुदा-
त्तत्वे ॥ * ॥

(भाष्यम्)

वक्ष्यति—* तास्यादिभ्योऽनुदात्तत्वे सप्तमीनि-
र्देशोऽभ्यस्तसिजर्थः* इति । तस्मिन् क्रियमाणे
तास्यादिभ्यः परस्य लसार्वधातुकस्य, लसार्वधातुके
परतस्तास्यादीनामिति संदेहः ॥ तास्यादिभ्यः परस्य
लसार्वधातुकस्य ॥

(प्रदीपः) संदेह इति । संदेहाच्च पर्यायप्रसङ्गः ॥

(उद्घोतः) भाष्ये—वक्ष्यति तास्यादिभ्य इति । तास्य-
नुदात्तेदिति सूत्रे ॥ अभ्यस्तसिजर्थ इति । अभ्यस्तानामादि-
आदिः सिञ्च इति सूत्रधोर्लसार्वधातुक इति सप्तम्यन्तानुवृत्तिसिद्धये
इत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इदम्फलमांशिकमित्याह—अत इति ।
सप्तमीनिर्देश इति—लसार्वधातुके इति सप्तमीनिर्देशः कर्तव्य
इत्यर्थः ॥ लसार्वधातुके इति—अथवेत्यादिः । तास्यादिभ्य इति—
इष्यते चेत्यादिः । एवमग्रेऽपि ॥

प्रदीपे—पर्यायप्रसङ्ग इति—एवमग्रेऽपीति भावः ।

(४८४ प्रयोजनवार्तिकम् ॥ ५ ॥)

॥ * ॥ बहोरिष्टादीनामादिलोपे ॥ * ॥

(भाष्यम्)

बहोरुत्तरेषामिष्टेमेयसाम्, इष्टेमेयः सु परतो बहो-
रिति संदेहः ॥ बहोरुत्तरेषामिष्टेमेयसाम् ॥

(प्रदीपः) इष्टेमेयःस्त्विति । तदा च बहुशब्दस्य लोपभूभावौ
पर्यायेण स्याताम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—बहोरिति—प्रयोजनमित्यनुषज्यते ।
एवमग्रेऽपि । प्रदीपे—तदा च—सन्देहे च ।

(४८५ प्रयोजनवार्तिकम् ॥ ६ ॥)

॥ * ॥ गोतो णित् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

गोतः परस्य सर्वनामस्थानस्य, सर्वनामस्थाने परतो
गोत इति संदेहः ॥ गोतः परस्य सर्वनामस्थानस्य ॥

(प्रदीपः) गोतो णिति । यदि गोशब्दस्य णित्वं स्यात्तदा
तिष्ठति गौरित्यत्र वचनसामर्थ्यादनङ्गस्यापि वृद्धिः स्यात् ॥

(उद्घोतः) ननु भाष्ये सर्वनामस्थानस्य गोत इति षष्ठीदर्श-
नात् णित्व्यनेनान्वयो न स्यादत आह—णित्वमिति । भावप्रधानो
निर्देश इति भावः ॥ गोतो णित्वे को दोषस्तत्राह—तिष्ठतीत्यादि ।

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—अनङ्गस्यापि—गोशब्दप्रत्ययनङ्ग-
स्यापि तिष्ठते । उद्घोते—गोतो णित्वे क इति—नन्वित्यादिः ।

(४८६ प्रयोजनवार्तिकम् ॥ ७ ॥)

॥ * ॥ रुदादिभ्यः सार्वधातुके ॥ * ॥

(भाष्यम्)

रुदादिभ्यः परस्य सार्वधातुकस्य, सार्वधातुके
परतो रुदादीनामिति संदेहः ॥ रुदादिभ्यः परस्य सार्व-
धातुकस्य ॥

(४८७ प्रयोजनवार्तिकम् ॥ ८ ॥)

॥ * ॥ आने मुगीदामः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

आस उत्तरस्यानस्य, आने परत आस इति
संदेहः ॥ आस उत्तरस्यानस्य ॥

(४८८ प्रयोजनवार्तिकम् ॥ ९ ॥)

॥ * ॥ आमि सर्वनाम्नः सुट् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

सर्वनाम्न उत्तरस्यामः, आमि परतः सर्वनाम्न इति
संदेहः ॥ सर्वनाम्न उत्तरस्यामः ॥

(४८९ प्रयोजनवार्तिकम् ॥ १० ॥)

॥ * ॥ घेर्ङित्यण् नद्याः । * ॥

(भाष्यम्)

नद्या उत्तरेषां ङिताम्, ङित्सु परतो नद्या इति संदेहः ॥ नद्या उत्तरेषां ङिताम् ॥

(४९० प्रयोजनवार्तिकम् ॥ ११ ॥)

॥ * ॥ याडापः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

आप उत्तरस्य ङितः, ङिति परत आप इति संदेहः ॥ आप उत्तरस्य ङितः ॥

(४९१ प्रयोजनवार्तिकम् ॥ १२ ॥)

॥ * ॥ डमो ह्रस्वादचि डमुण् नित्यम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

डम उत्तरस्याऽचः, अचि परतो डमः इति संदेहः ॥

डम उत्तरस्याचः ॥

(प्रदीपः) डमो ह्रस्वादिति । डमो डमुडागमे सति कुर्वन्नास्ते इत्यत्र णत्वप्रसङ्गः । पदस्य चैको नकारोऽन्तो न तु द्वाविति णत्वनिषेधो नास्ति ॥

(उद्घोतः) पदस्य चैक इति । व्यक्तिपक्षे इदम् । व्यक्तिपक्षेऽप्येवंविधप्रयोगसाधनार्थं व्याख्यानमिति भावः ॥ यद्वाऽन्तशब्दस्यावयववाचित्वेनेदृशे विषये जातिग्रहणासंभव एवेत्याहुः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—ननु 'पदान्तस्ये'ति निषेधात्कथन्तत्प्रसङ्ग इत्यत आह—पदस्य चेति । एकः—एक एव ।

उद्घोते—एवं व्याख्यानम्—डम उत्तरस्याच इति व्याख्यानम् । अन्तशब्दस्येति—'पदान्तस्ये'त्यत्रेति भावः ।

(४९२ समाधानहेत्वनुपपत्तिवार्तिकम् ॥ १३ ॥)

॥ * ॥ विभक्तिविशेषनिर्देशानवकाश-
त्वादविप्रतिषेधः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

विभक्तिविशेषनिर्देशस्यानवकाशत्वादयुक्तोऽयं विप्रतिषेधः । सर्वत्रैवात्र कृतसामर्थ्या सप्तमी, अकृतसामर्थ्या पञ्चमीति कृत्वा पञ्चमीनिर्देशो भविष्यति ॥

(प्रदीपः) विभक्तीति । पूर्वोपात्तेषु सूत्रेषु सप्तमीनिर्देशस्य कश्चित् पूर्वार्थत्वात् कचिदुत्तरार्थत्वात् सावकाशत्वम् । पञ्चमी तु निरवकाशेति परस्य कार्यत्वं बोधयिष्यतीति भावः ॥

(उद्घोतः) डः सि ङुङित्यादाडुभयोरप्यनवकाशत्वादाह—पूर्वोपात्तेष्विति । बहोरिति पञ्चमी अचरितार्था । अत एवेष्टादिषु षष्ठी । अत एव भू च बहोरिति पृथङ्निर्देशश्चरितार्थः । गोत इत्यादौ सर्वनामस्थाने इति सप्तमी पूर्वत्र चरितार्था । गोशब्दस्य णित्ववैयर्थ्यं च । तिष्ठति गौरित्यत्र गोशब्दं प्रति तिष्ठतेरनङ्गत्वात् दोषः । ऋदादिभ्यः सार्वधातुक इति सार्वधातुक इति लिङ्गः सल्लोप इत्यादौ चरितार्थम् । तत्र हि सार्वधातुके विद्यमानस्य सस्य लोपः इत्यर्थः ॥

आमि सर्वनाम्न इत्यामीति त्रेख्य इत्यत्र सावकाशम् । डम इति सूत्रेऽचीति मय उञ्ज इति सूत्रे चरितार्थम् ॥ भाष्ये—पञ्चमीनिर्देशो भविष्यतीत्यस्य बलवान्त्वार्थे एव भविष्यतीत्यर्थः । सप्तमी तु षष्ठ्यर्थे इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सर्वत्रैवेति—यत इत्यादिः । अकृत-
तेति—तथेत्यादिः ।

उद्घोते—'तास्यनुदात्तोद'ति सूत्रे लसार्वधातुके इति सप्तम्या उत्तरत्र चरितार्थस्य (येन तस्याः षष्ठ्यर्थता) उक्तत्वादाह—बहोरिति । षष्ठी—सप्तम्याः षष्ठ्यर्थता । निर्देशः—षष्ठीनिर्देशः । चरितार्थेति । अत एव तस्याः षष्ठ्यर्थता । एवमग्रेऽपि । पूर्वोक्तदोषं खण्डयति—गोशब्दस्येति—ननु तिष्ठति गौरित्यत्र पूर्वस्य वृद्धिः फलमित्यत आह—तिष्ठतीति । 'ईदासः' इत्यान इति पूर्वत्र चरितार्थम् । 'आणनद्याः' इत्यादौ ङितेति पूर्वत्र सावकाशमित्यपि बोध्यम् । तदाशयमाह—सप्तमीत्विति ।

(४९३ एकदेशिसमाधानवार्तिकम् ॥ १४ ॥)

॥ * ॥ यथार्थं वा षष्ठीनिर्देशः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

यथार्थं वा षष्ठीनिर्देशः कर्तव्यः । यत्र पूर्वस्य कार्यमिष्यते तत्र पूर्वस्य षष्ठी कर्तव्या । यत्र परस्य कार्यमिष्यते तत्र परस्य षष्ठी कर्तव्या ॥

(प्रदीपः) यथार्थं वेति । यथाविषयमित्यर्थः । प्रदेशेषु कार्यिणः षष्ठ्यर्थं निर्देश्याः ॥

(उद्घोतः) भाष्ये—एकदेशी प्रौढ्याह—यथार्थं वेति । तत्र अर्थशब्दो न प्रयोजनादिवाचीत्याह—यथाविषयमिति ॥ प्रदेशेष्विति । प्रागुक्तेष्वित्यर्थः ॥ भाष्ये—पूर्वस्य षष्ठीति । पूर्वबोधकपदस्य षष्ठ्यन्तस्योच्चारणं कार्यमित्यर्थः ॥ एवं चोभयोच्चारणे गौरवमित्येकदेश्युक्तिरियम् ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—यथाविषयमिति—विषयमनतिक्रम्येत्यर्थः । उक्तकारणादेवाह—प्रदेशेष्विति ।

उद्घोते—तत्र—प्राप्तिंके । आदिना—अभिधेयमिदमस्मिन् । उभयेति—सप्तम्यन्तषष्ठ्यन्तोभयेत्यर्थः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

स तर्हि तथा निर्देशः कर्तव्यः ॥

(उद्घोतः) तत्र तत्र सप्तम्यन्तषष्ठ्यन्तयोर्द्वयोः पाठे गौरवं मत्वेतर एकदेशी आह—स तर्हि ।

(आक्षेपनिरासैकदेशिभाष्यम्)

न कर्तव्यः । अनेनैव प्रकल्पप्रतिभविष्यति—तस्मिन्निर्दिष्टे पूर्वस्य षष्ठी, तस्मादित्युत्तरस्य षष्ठीति ॥

(उद्घोतः) स एकदेशी प्रौढ्याह—न कर्तव्यः । अनेनैवेति । षष्ठीपदानुवृत्तिगौरवादयमेकदेशी ॥ उभयोः प्रकल्पकत्ववारणाय परत्वानवकाशत्वे चावश्यके इति च ॥ निर्दिष्टे पूर्वस्य षष्ठीति । पूर्वस्य कार्यत्वप्रतिपादनयोग्या षष्ठी तद्वोधकपदे भवतीत्यर्थः ॥ एवमुत्तरस्येत्यपि ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अनेनैवेति—प्रकृतपरिभाषाद्वेनैवेत्यर्थः । यतस्तत्र तत्र षष्ठ्या इत्यादिः ।

उद्द्योते—षष्ठीपदेति—अत्र कल्पे 'षष्ठी स्थाने योगे'त्यस्मादित्यादिः । गौरवान्तरमप्याह—उभयोरिति । परिभाषयोरैकत्र तस्या इति शेषः । इति चेति—इत्यपीत्यर्थः । गौरवमिति बोध्यमिति शेषः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

तत्तर्हि षष्ठीग्रहणं कर्तव्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) तत्—तयोः (परिभाषयोः) ।

(समाधानभाष्यम्)

न कर्तव्यम् । प्रकृतमनुवर्तते ॥

क प्रकृतम् ? ।

'षष्ठी स्थानेयोगा' इति ॥

(तत्त्वालोकः) प्रकृतमिति—यत इत्यादिः ।

(४९४ प्रकल्पकपक्षे दूषणवार्तिकम् ॥ १५ ॥)

॥*॥ प्रकल्पकमिति चेन्नियमाभावः ॥*॥

(भाष्यम्)

प्रकल्पकमिति चेन्नियमस्याभावः । उक्तं चैतत्—नियमार्थोऽयमारम्भ इति ॥

(प्रदीपः) प्रकल्पकमिति चेदिति । यत्र षष्ठी नास्ति तत्र तस्याः प्रकल्पः क्रियते । यत्र तु षष्ठ्यस्ति—इको यणचौत्यादौ, तत्रानेन नियमो न क्रियते । न हि व्यापारद्वयमुपपद्यते । येन षष्ठी-प्रकल्पस्तस्या नियमश्चेति भावः ॥

(उद्द्योतः) न हीति । आवृत्तिप्रसङ्गादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्रकल्पकमिति चेदिति—प्रकृतपरिभाषादयन्तत्र तत्र षष्ठ्या इत्यादिः । तर्हीति शेषः । अभावः—अनुपपत्तिः । तथा च—वदतो व्याघात इति भावः ।

(दूषणान्तरभाष्यम्)

प्रत्ययविधौ खल्वपि पञ्चम्यः प्रकल्पिकाः स्युः ॥

तत्र को दोषः ? ।

'गुप्तिज्किद्भ्यः सन्' गुप्तिज्किद्भ्य इत्येषा पञ्चमी सन्निति प्रथमायाः षष्ठीं प्रकल्पयेत्—'तस्मादित्युत्तरस्य' इति ॥

(तत्त्वालोकः) दोषान्तरमाह—प्रत्ययविधाविति । तत्र—तथा सति । एवमग्रेऽपि ।

(दूषणान्तरबाधकभाष्यम्)

अस्तु । न कश्चिदन्य आदेशः प्रतिनिर्दिश्यते । तत्रान्तर्यतः सनः सन्नेव भविष्यति ॥

(दूषणान्तरसाधकभाष्यम्)

नैवं शक्यम् । इत्संज्ञा न प्रकल्पेत । उपदेश इतीत्संज्ञोच्यते ॥

(प्रदीपः) इत्संज्ञेति । आदेशस्योपदेशाभावात्तस्येत्संज्ञा न सिध्यतीत्यर्थः । स्थानी चोत्पत्तिकाल एव निवृत्त्यभिमुखतया प्रतिपन्न इति स्थानिन्यपीत्संज्ञा नास्ति ॥

(उद्द्योतः) इतर एकदेशी उपदेश इति हलन्त्यमित्यत्रानुवर्तन इति मत्वाह—इत्संज्ञेति ॥ तस्याचष्टे—उपदेशाभावादिति ॥ स्थानेऽन्तरतमपरिभाषयाऽनुमीयमानत्वेनादेशस्योच्चारणाभावादित्यर्थः ॥ ननु स्थानिन्येव तस्याः प्रवृत्तरनुमीयमानादेशो निरनुबन्धक एवेत्यत आह—स्थानी चेति । यदा धातोः प्रत्ययस्त्वदानीमेवादेशो भवेदिति नेत्संज्ञादि प्रतीक्षते । यत्र कार्यं तत्रेत्संज्ञेति प्रयोग एवेत्संज्ञे-त्वभिमानः । एकदेश्युक्तित्वाच्च नात्यन्तं निर्भरः कार्य इति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—शक्यमिति—यत्कुमित्यादिः । यतस्तथा सतीति शेषः । उपेति—यत इत्यादिः ।

उद्द्योते—तस्याः—इत्संज्ञायाः । नन्विदं सिद्धान्तेन विरुद्धी-त्यत आह—एकदेश्युक्तत्वादिति ।

(४९५ प्रकल्पकपक्षे आक्षेपान्तरवार्तिकम् ॥ १६ ॥)

॥ * ॥ प्रकृतिविकाराव्यवस्था च ॥ * ॥

(भाष्यम्)

प्रकृतिविकारयोश्च व्यवस्था न प्रकल्पते । 'इको यणचि' अचीत्येषा सप्तमी यणिति प्रथमायाः षष्ठीं प्रकल्पयेत्—'तस्मिन्निति निदिष्टे पूर्वस्य' इति ॥

(प्रदीपः) यणिति प्रथमाया इति ॥ ततश्चेकः स्थाने यण न लभ्येत । इकोऽप्यन्य आदेशः स्याद्यगोऽप्यन्य इत्यभिमत-स्थान्यादेशभावव्यवस्था न स्यात् ॥

(उद्द्योतः) ततश्चेति । पूर्वस्य जायमानो यणपि पूर्वं एवेति तत्रापि षष्ठाकल्पनमिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तृतीयं दोषमाह—प्रकृतीति । इको यणिति—यत इत्यादिः ।

प्रदीपे—नन्वेवं को दोष इत्यत आह—ततश्चेति । यण-यणेव । इकोऽपीति—यतस्तथा सति विनिगमनाविरहादित्यादिः ।

उद्द्योते—ननु यणोऽनुत्पन्नत्वाच्च पूर्वत्वमित्यत आह—पूर्वस्येति ।

(४९६ प्रकल्पकपक्षे आक्षेपान्तरवार्तिकम् ॥ १७ ॥)

॥ * ॥ सप्तमीपञ्चम्योश्च भावादुभयत्र षष्ठीप्रकल्पेति तत्रोभयकार्यप्रसङ्गः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

सप्तमीपञ्चम्योश्च भावादुभयत्रैव षष्ठी प्राप्नोति । तास्यादिभ्य इत्येषा पञ्चमी लसार्वाधातुक इत्यस्याः सप्तम्याः षष्ठीं प्रकल्पयेत्—'तस्मादित्युत्तरस्य' इति । तथा लसार्वाधातुक इत्येषा सप्तमी तास्यादिभ्य इति पञ्चम्याः षष्ठीं प्रकल्पयेत्—'तस्मिन्निति निदिष्टे पूर्वस्य' इति ॥

तत्र को दोषः ?

तत्रोभयकार्यप्रसङ्गः ॥

तत्र उभयोः कार्यं प्राप्नोति ॥

(प्रदीपः) उभयकार्यप्रसङ्ग इति । विरोधाभावाद्योगपक्षेनो-भयोः कार्यं प्राप्नोत ॥

(उद्घोतः) विरोधाभावादिति । स्थानिभेदादित्यर्थः । अत एव विप्रतिषेधाप्रवृत्तिः । यद्यपि कार्यित्वनिमित्तत्वे युगपद्विरुद्धे । तथाप्येकदेशयुक्तित्वात्तन्त्यन्तनिर्भरः कथं इति बोध्यम् ॥ एवमग्रेऽपि बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—चतुर्थं दूषणमाह—सप्तमीति । तत्र—तथा सति । एवमग्रेऽपि ।

(प्रकल्पकपक्षे दूषणोद्धारभाष्यम्)

नैष दोषः । यत्तावदुच्यते—ॐ प्रकल्पकमिति चेन्नियमाभावः ॐ इति । सा भून्नियमः । सप्तमीनिर्दिष्टे पूर्वस्य षष्ठी प्रकल्प्यते, पञ्चमीनिर्दिष्टे परस्य । यावता सप्तमीनिर्दिष्टे पूर्वस्य षष्ठी प्रकल्प्यते, पञ्चमीनिर्दिष्टे परस्य । नोत्सहते सप्तमीनिर्दिष्टे परस्य कार्यं भवितुं, नापि पञ्चमीनिर्दिष्टे पूर्वस्य ॥

(प्रदीपः) सा भून्नियम इति । षष्ठीप्रकल्पस्यैव तत्फलस्य लब्धत्वादिति भावः ॥ यत्र षष्ठी नास्ति तत्रासौ प्रकल्प्यते । यत्र त्वस्तीको यणचीति, तत्रापि पूर्वस्यैव षष्ठी, न परस्येति प्रकल्प्यते ॥

(उद्घोतः) यत्र त्वस्तीति । तस्मिन्निति यस्य बहुविषयत्व-लाभाय विषयभेदेन भेदात् कचित्पूर्वस्य षष्ठीति विधिपरम्, कचिन्नियमार्थपरमित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्रकृतपरिभाषाद्वयस्य तत्र तत्र षष्ठ्याः प्रकल्पकत्वपक्षे उक्तं दोषचतुष्टयं क्रमेण परिहर्तुं प्रतिजानीते—नैष दोष इति । नैते दोषा इत्यर्थः । जातवेकवचनात् । यत इति शेषः । सा भून्नियम इति—नचोच्यते इत्यादिः । इनीति शेषः । नन्वेवं कथमिष्टसिद्धिरित्यत्र आह—सप्तमीति । यावतेति—तथा चेत्यादिः । नोत्सहते इति—तावतैवेत्यादिः ।

प्रदीपे—तत्फलस्य—नियमफलस्य । असौ—षष्ठी । सा चानियतयोगत्वात् स्थानषष्ठी, यस्य च स्थानषष्ठी तस्यैव कार्यनियम इति नियमोऽप्यर्थात् सिद्ध इत्याशयः ॥

उद्घोते—कचित्—यत्र षष्ठी नास्ति, तत्र । कचित्—यत्र षष्ठ्यस्ति, तत्र ।

(आक्षेपबाधकभाष्यम्)

यदप्युच्यते—‘प्रत्ययविधौ पञ्चम्यः प्रकल्पिकाः स्युः’ इति ॥ सन्तु प्रकल्पिकाः ॥

(तत्त्वालोकः) सन्तु प्रकल्पिकाः—तत्रोच्यते—सन्तु प्रकल्पिका इति ।

(आक्षेपस्मारणभाष्यम्)

ननु चोक्तम्—‘गुपतिज्जिह्वभ्यः सन्’ इत्येषा पञ्चमी सन्निति प्रथमायाः षष्ठीं प्रकल्पयेत्—‘तस्मादित्युत्तरस्य’ इति ॥

(तत्त्वालोकः) इत्येषा—गुपतिज्जिह्वभ्य इत्येषा ।

(परिहारस्मारणभाष्यम्)

परिहृतमेतत्—न कश्चिदन्य आदेशः प्रतिनिर्दिश्यते । तत्रान्तर्यतः सनः सन्नेव भविष्यति—इति ॥

(तत्त्वालोकः) परिहृतमिति—नैतददूषणम्, यत इत्यादिः ।

(परिहारबाधकस्मारणभाष्यम्)

ननु चोक्तम्—नैवं शक्यमित्संज्ञा न प्रकल्पेत । उपदेश इति इत्संज्ञोच्यते—इति ॥

(परिहारबाधानुपपत्तिभाष्यम्)

स्यादेश दोषो यदीत्संज्ञा आदेशं प्रतीचेत । तत्र खलु कृतायामित्संज्ञायां लोपे च कृते आदेशो भविष्यति । उपदेश इति हीत्संज्ञोच्यते ॥

(प्रदीपः) कृतायामित्संज्ञायामिति । सूत्र एवोच्चारितस्य इत्संज्ञेति प्रयोगे सशब्द एव सन्नित्वाय लभत इत्यर्थः ॥

(उद्घोतः) सूत्र एवेति । षष्ठीप्रकल्पः प्रागेव परत्वादन्तरङ्गत्वाच्च उपदेशोत्तरकालं सूत्र एवेत्संज्ञा । कार्यं तु प्रयोग एवेति भावः । एवंच निरनुबन्धस्यैव प्रत्ययत्वेन विधानात्तदादेशस्य कुतः सानुबन्धकतेति तात्पर्यम् ॥ भाष्ये—उपदेश इति हीत्संज्ञोच्यत इति । एवं च त्वदुक्तिर्व्याहतेति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तत्रेति—न च सा तन्मतीक्षते, किन्त्वित्यादिः ।

उद्घोते—एवञ्च—सूत्र एवेत्संज्ञायाम् । एवञ्च—‘हलन्त्य’सूत्र उपदेशपदसम्बन्धे च । त्वदुक्तिः—इत्संज्ञा न प्रकल्पेतेति त्वदुक्तिः ।

(परिहारान्तरभाष्यम्)

अथवा नानुत्पन्ने सनि प्रकल्पत्वा भवितव्यम् । यदा चोत्पन्नः सन्, तदा कृतसामर्थ्या पञ्चमीति कृत्वा प्रकल्पितं भविष्यति ॥

(प्रदीपः) अथवेति । परत्वविशिष्टस्य सन उत्पादने उपक्षयात् प्रवृत्त्यन्तराभावान्नास्ति पञ्चम्याः प्रकल्पकत्वमित्यर्थः ॥

(उद्घोतः) हलन्त्य इति उपदेशपदासंबन्ध एवेति तत्त्वज्ञ-वक्ष्यमाणपक्षेऽप्याह—अथवेति ॥ परत्वविशिष्टस्येति । अनुत्पत्तौ धातोः परस्येति वक्तुमशक्यत्वादिति भावः ॥ उपक्षयादिति । पञ्चम्या इति शेषः ॥ प्रवृत्त्यन्तराभावादिति । पुनः प्रवृत्तौ मानाभावादिति भावः ॥

(आक्षेपान्तरबाधकभाष्यम्)

यदप्युच्यते—ॐ प्रकृतिविकारान्यवस्था च ॐ—इति ॥

अत्रापि प्रकृतौ षष्ठी इक इति, विकृतौ प्रथमा यणिति । यत्र च नाम सौत्री षष्ठी नास्ति, तत्र प्रकल्पत्वा भवितव्यम् ॥

(प्रदीपः) प्रकृतौ षष्ठीति । इको यणचीति श्रुतयोरेव स्थान्यादेशभावोपपादनास्ति षष्ठीप्रकल्पनम् । अपेक्षया अभावादित्यर्थः ॥

(उद्घोतः) अपेक्षया इति । श्रुतयोः संबन्धाभावे हि तस्मिन्नियमेन षष्ठीप्रकल्प्यपेक्षा । न च प्रकृते तथा । लिङ्गाच्छ्रुतेर्नैकीयस्वादित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अत्रापीति—नैष दोषः, यत इत्यादिः ।

(परिहारान्तरभाष्यम्)

अथवाऽस्तु तावदिको यणिति यत्र नाम सौत्री षष्ठी ॥ यदि चेदानीमचीत्येषा सप्तमी यणिति

प्रथमायाः षष्ठीं प्रकल्पयेत्—‘तस्मिन्निति निर्दिष्टे पूर्वस्य’ इति ॥

अस्तु । न कश्चिदन्य आदेशः प्रतिनिर्दिश्यते । तत्राऽऽन्तर्यतो यणो यणोऽयं भविष्यति ॥

(उद्घोतः) भाष्ये—अथवाऽस्तु तावदिति । प्रथमा-षष्ठीनिर्देशसामर्थ्यात् प्रथमत इत्यणोः स्थान्यादेशभावोऽस्तु । तत एतत्सूत्रबलाद्यणः स्थानित्वेऽपि न क्षतिरित्यर्थः ॥ यत्र नाम सौत्री षष्ठी । यदि चेदानीमिति । यत्र सौत्री षष्ठ्यसि तत्रापी-दानो यदि प्रकल्पयेत्तर्ह्यस्तु प्रकल्पयत्वित्यर्थः ॥ परं त्विदं प्रौढ्या’ अथवा नानुत्पन्ने सनीति प्रायुक्त्यायाद् ॥ गाङ्गुटादिभ्य इत्यादौ षष्ठीप्रकल्पनावपि न दोषः, छिप्रदस्य धर्मपरत्वादिति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) उद्घोते—सौत्रनिर्देशक्रममुपेक्ष्य विभक्तिकमे-णाह—प्रथमाषष्ठीति । भाष्यकृतो न्यूनतां निराकरोति—गाङ्गुटेति । धर्मेति—तथा च तेभ्यः परस्याङ्गित्प्रत्ययस्य छित्वं भवतीति तदर्थः ।

(आक्षेपान्तरबाधकभाष्यम्)

यदप्युच्यते—सप्तमीपञ्चम्योश्च भावादुभयत्र षष्ठी-प्रकल्पिस्तत्रोभयकार्यप्रसङ्गः—इति ॥ नैष दोषः । आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति—‘नोभे युगपत्प्रकल्पिके भवतः’ इति । यदयम् ‘एकः पूर्वपरयोः’ इति पूर्वपरग्रहणं करोति ॥ तस्मिन्निति निर्दिष्टे पूर्वस्य ॥ तस्मादित्यु-त्तरस्य ॥ ६६ ॥ ६७ ॥

(प्रदीपः) यदयमिति । यद्युभयनिर्देशात्तरस्परषष्ठीप्रकल्पने सति ग्रहणकवाक्याद्वक्त्यान्तरमनुमीयते—तास्यादिभ्यो लसार्वाधातु-कस्य लसार्वाधातुके तास्यादीनामनुदात्तत्वं भवतीति’ तदाद्गुण इत्यादावपि तथैव प्रकल्पिर्भविष्यतीति किं पूर्वपरयोरित्यनेनेत्यर्थः । तत्र परत्वानवकाशत्वाभ्यां नियमपक्षवत् षष्ठीप्रकल्पनपक्षे व्यवस्था । दीर्घाच्छे तुगु भवतीत्यत्र षष्ठीस्थाने व्यत्ययेन पञ्चमीति व्याख्यानात् सुराच्छायेत्यादेर्वा शापकाद् दीर्घस्यैव तुगु भवति, न तु च्छस्य ॥

(उद्घोतः) यद्यपि युगपत् प्रकल्पिर्विरोधान्न संभवति, तथाप्ये-कदेशित्वादेव शापकेन परिहरति—नोभे इत्यादिना ॥ तथैव प्रकल्पिरिति । अवर्णादपि अवर्णस्याचक्षेको गुणो भवतीत्यर्थ इति भावः ॥ ननुभयोः प्रकल्पकत्वाभावेऽपि एकस्य कस्य प्रकल्पकत्वमत आह—तत्र परत्वेति ॥ छः सि धुडित्यादौ परत्वमुक्तेष्वनवकाश-त्वमिति भावः ॥ ननु दीर्घादिति सत्रे पञ्चम्या अनवकाशत्वेन परत्वेन च च्छकारे षष्ठीप्रकल्पनं स्यादत आह—दीर्घाच्छे इति ॥ सुराच्छायेति । पदान्ते तुको वैकल्पिकत्वाच्चिन्त्यमिदम् । तुकसहितं पाणिनिपाठमभिप्रेत्य तु शापकोपन्यासः । युक्तश्च तथा पाठः, वैकल्पिकेषु भावानुष्ठानस्य धर्माधिक्यफलकत्वात् ॥ ६६—६७ ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—आचार्येति—यत इत्यादिः ।

प्रदीपे—ग्रहणकेति—सङ्ग्राहकेत्यर्थः । तत्र—तथा सति । एवं षष्ठीप्रकल्पिपक्षोऽपि निर्दुष्टत्वेन स्थापितः, किन्तु तत्र गौरवा-न्नियमपक्ष एव ग्राह्य इति भावः ।

उद्घोते—कैयटोक्तं खण्डयति—पदान्ते इति । तद् योजयति—तुक्सहितमिति ॥

(११ संज्ञासूत्रम् ॥ १ । १ । ९ आ. १८ सं सू० ॥)

स्वं रूपं शब्दस्याशब्दसंज्ञा ॥ १ । १ । ६८ ॥

(प्रदीपः) स्वं रूपं शब्दं ॥ ६८ ॥ स्वरूपस्य पर्यायाणां तद्विशेषाणां च ग्रहणे प्राप्ते नियमार्थं परिभाषयामिति केचिदाहुः ॥ अन्ये तु लिङ्गाभावाद्धियन्तरशेषभावाभावाच्च नेयं परिभाषा, अपि तु संज्ञासूत्रमिदमिति प्रतिपन्नाः । देवदत्तादयश्च संज्ञाशब्दा नियमार्थं इति सिद्धान्तः । सर्वार्थप्रत्यायनशक्तियुक्तो हि शब्दः सर्वशब्दप्रत्या-य्यशक्तियुक्तार्थ इति व्यवहाराय नियमः क्रियते । रूपशब्देन चेहाग्निशब्दत्वादिकं शुक्रसारिकापुरुषोदोरितभित्रशब्दव्यक्तिसमवेतं सामान्यमभिधीयते । तत्र व्यक्तेः सामान्यं संज्ञा सामान्यस्य वा व्यक्तिरिति व्याख्याने कामचारः । व्यक्तिः कार्यं प्रतिपद्यमाना सामान्यप्रतिबद्धैव प्रतिपद्यते, सामान्यमपि कार्यं प्रतिपद्यमानं व्यक्तिद्वारेणैव प्रतिपद्यत इति फले न कश्चिद्भेदः ॥

(उद्घोतः) स्वं रूपम् ॥ ६८ ॥ स्वरूपस्येति । शब्दे-नार्थप्रतीतार्थं केषांचित्कार्याणामसंभवात्तद्वाचकशब्दमात्रग्रहणादिति भावः ॥ अन्ये त्विति । शब्दस्य स्वरूपमिह ग्राह्यत्वेन विधित्सि-तमिति नेह प्रदेशविशेषसमर्पकं लिङ्गमस्तीति भावः ॥ ननु शब्द-स्येत्येव लिङ्गम्, यत्र शब्दग्रहणं तत्र स्वरूपमेव ग्राह्यं न तु पर्या-यादीत्यर्थः । तेन जनपदे, अपत्यमित्यादौ नास्याः प्रवृत्तिरत आह—विध्यन्तरेति । न हि स्वं रूपमित्यस्याग्नेर्हृदिग्यादौ पञ्चम्यन्तेन सामानाधिकरण्येन वैयधिकरण्येन वा संबन्धः संभवतीति भावः ॥ भाष्यकारोऽप्याह—रूपं शब्दस्य संज्ञेतीत्ययमेव पक्षो युक्तः ॥ ननु संज्ञापक्षे उभयगतिन्यायाद् एकस्यानेकार्थसंभवाच्चार्थस्यापि प्रतीतौ तत्र कार्यासंभवे द्वागदयः पर्यायादिभ्योऽपि दुर्वोरा इत्यत आह—देवदत्तादयश्चेति ॥ नियमार्थत्वमुपपादयति—सर्वार्थेति ॥ एकस्य सकलशब्दार्थात्मकस्फोटस्यैव सर्वबोधकत्वादिति भावः ॥ शक्ति-युक्त इति । शक्त्याश्रय इत्यर्थः ॥ सर्वशब्दप्रत्याय्यशक्तिरिति । प्रत्याय्यत्वशक्तियुक्त इत्यर्थः ॥ अनेन नियमद्वयं दर्शितम्—अनेन शब्देनायमेवार्थो ग्राह्यः, अयमर्थोऽनेनैव शब्देन बोधनीय इति चेति ॥ वस्तुतस्तु सर्वेषां सर्वार्थवाचकत्वेऽपि तन्नास्मदादिज्ञानविषयः, सर्वार्थसर्वशब्दानामस्माकं विशिष्याज्ञानात् । किंतु योगिनामेव तज्ज्ञा-नम् । एवं च शास्त्राधिकारिणोऽस्मदादीन्प्रति नियमार्थत्वं शास्त्र-स्यासंभवेव । इयं कथा तु सर्वस्य ब्रह्मरूपत्वकथावन्न व्यवहारो-पयोगिनी । तस्मात् प्रकरणादस्यैवार्थस्य शास्त्रे उपस्थितौ अर्थान्नि-यमः फलित इति बोध्यम् ॥ तत्र द्वितीयो नियमश्चिन्त्यः, आकारा-दीनां वृद्धिशब्दातिरिक्तराकारादिशब्दैर्व्यवहारानापत्तेरिति केचित् ॥ ननु रूपरूपिणोरत्र भेदाभावाच्छब्दस्येति षष्ठ्यनुपपन्ना, संज्ञा-संज्ञिसंबन्धश्चापुपन्न इत्यत आह—रूपेति । सामान्यलक्षणषट्-कानेकसमवेतत्वसिद्धये आह—शुकेति । न च तत्रोच्चारणक्रि-यैव भिद्यते न शब्द इति वाच्यम् । तात्वादिव्यापाररूपस्योच्चार-णस्याश्रौतत्वेन शब्दश्रवणानन्तरं ज्ञायमानवक्तृविशेषानुमानाना-पत्तेः, उदात्तत्वादिविरुद्धधर्माध्यासाच्च भेदसिद्धेः, वर्णनिष्ठतया प्रतीयमानानां ध्वनिनिष्ठत्वकल्पने मानाभावाद् इति भावः ॥ ननु प्रायेण सामानाधिकरण्यं संज्ञासंज्ञिनोर्दृष्टम्, न चेह तदित्यत आह—तत्रेति ॥ स्वशब्दो व्यक्तबोधक आत्मीयत्वेन । एवं च शब्दस्य तत्तज्जातिविशिष्टस्य स्वं व्यक्तिः रूपं सामान्यसंज्ञकमि-त्याद्यः पक्षः । शब्दस्य रूपमित्युद्दिश्य स्वमित्यनेन व्यक्तिसंज्ञ-कत्वं विधीयत इति द्वितीयपक्षसंभवः । सामानाधिकरण्यस्य चोप-

पत्तिः । न चानयोः पक्षयोः फले कश्चिद्विशेष इत्याह—व्यक्ति-
रिति ॥ व्यक्तिद्वारेणेति । सामान्यस्य दगादिभिः साक्षात्पूर्वा-
पर्यासंभवादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—स्वरूपस्येति—शब्देन विनिगमका-
भावादित्यादिः । तत्र—रूपशब्दस्य सामान्यवाचित्वे ।

उद्घोते—शब्देन स्वरूपपर्यायविशेषाणां ग्रहणप्राप्तौ हेतुमाह—
शब्देनेति । विनिगमनाविरहादिति भावः । 'लिङ्गाभावादि'ति हेतो-
राशयमाह—शब्दस्येति । आदिना—विशेषसमुच्चयः । अस्याः—
'स्वरूपमि'त्यस्याः । अस्य संज्ञासूत्रत्वे मानान्तरमाह—भाष्यकारो-
ऽपीति । अयमेव—अस्य संज्ञासूत्रत्वमित्येव । अनुयोगितासम्बन्धेन
शक्तियुक्तत्वं विवक्षितमित्याशयेनाह—शक्त्याश्रय इति । तथा च—
अर्थेऽस्यातिप्रसङ्गो नेति भावः । यथाश्रुतासङ्गतेराह—प्रत्याख्यत्वेति ।
प्रत्याख्यत्वरूपेत्यर्थः । ग्राह्यः—ग्राह्य इति । कैयटोक्तं खण्डयति—
वस्तुतस्तिति । सर्वार्थसर्वशब्दानां—सर्वेषामर्थानां सर्वेषां शब्दा-
नाञ्च । प्रमेयत्वादिना ज्ञानसत्त्वेऽपि तस्य व्यवहाराद्यनुपयोगित्वा-
दाह—विशिष्येति । इयं कथा—सर्वे सर्वार्थवाचका इति कथा ।
तत्रापि दोष इत्याह—तत्रेति । तयोर्मध्ये इत्यर्थः । तत्र—ननुदृच्चा-
रितशब्दविषये । तेषां वस्तुतः शब्देऽसत्त्वादाह—अध्यासादिति ।
भेदेति—शब्दभेदेत्यर्थः । ननुदात्तत्वादिविरुद्धमध्यासकृतो न
शब्दभेदस्तेषां ध्वनिनिष्ठत्वकल्पनादित्यत आह—वर्णनिष्ठतयेति ।
'उच्चः' इत्यादौ संज्ञासंज्ञिनोः सामानाधिकरण्याभावादाह—प्राये-
णेति । न च—न तु । एवञ्च—स्वशब्देन व्यक्तेः, रूपशब्देन
सामान्यस्य, तथा-शब्दशब्देन तत्तज्जातिविशिष्टस्य बोध्यत्वे च ।
सामान्येति—तत्तच्छब्दगतेत्यादिः । शब्दस्येति—तथेत्यादिः ।
सामानेति—तद्वद्वये संज्ञासंज्ञिनोरित्यादिः । क्षोपपत्तिः—उपप-
त्तिश्च । न च—नापि ॥ अशब्दसंज्ञेत्यत्र—न शब्दस्य संज्ञेति षष्ठी-
समासः, तथा सति—कर्मकरणाद्यर्थसंज्ञास्वेतन्निषेधाप्रवृत्त्या स्वरूपग्र-
हणापत्तेः । किन्तु—शब्दे संज्ञेति सप्तमीसमासः, शब्दपदञ्च शब्द-
शास्त्रपरम् । तथा च—शब्दशास्त्रे या संज्ञा तां विनेति तदर्थः ॥

(अर्थवस्परिभाषासाधनाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

रूपग्रहणं किमर्थम् । न 'स्वं शब्दस्याशब्दसंज्ञा'
भवतीत्येव रूपं शब्दस्य संज्ञा भविष्यति । न ह्यन्यत्स्वं
शब्दस्यास्त्यन्यदतो रूपात् ?

(प्रदीपः) रूपग्रहणमिति । प्रतीतावुपदेशानपेक्षत्वादन्तरङ्ग-
त्वादहेयत्वादसाधारणत्वाच्च रूपमेव ग्रहीष्यते । अर्थो हि सम्बन्धग्र-
हणमपेक्षते । अनुकरणशब्देषु नार्थः प्रतीयते । साधारणश्च पर्यायैरपि
प्रत्यायनात् । न चार्थः संज्ञा शक्यते वक्तुं, संज्ञित्वे चार्थस्य सूत्र-
मनर्थकमिति प्रश्नः ॥

(उद्घोतः) रूपग्रहणं किमर्थमिति भाष्यस्य—स्वशब्देनैव
जातिग्राह्या व्यक्तिर्वा । शब्दस्य स्वं स्वीया जातिव्यक्तिर्वा बोध्येत्यर्थो
भविष्यति । सामानाधिकरण्यमेव संज्ञासंज्ञिनोरिति तु न नियमः,
उच्च इत्यादौ व्यभिचारादित्याशयः । शब्दस्य सूत्रोच्चारितस्य स्वं
स्वीयं रूपं प्रयोगस्थं संज्ञीत्यर्थ इति केचित् ॥ भाष्ये—रूपं शब्दस्य
संज्ञेत्यत्र संज्ञाशब्दो बोध्यपरः, कर्मव्युत्पत्तेः । अन्यथा स्वशब्देनार्थ-
ग्रहणाय रूपग्रहणमित्युत्तरभाष्यासङ्गतेः । न ह्यर्थः शब्दस्य संज्ञा,

किन्तु बोध्य एवेति बोध्यम् । तत्रात्मीयवाचिना स्वशब्देन रूपस्यैव
कथं परिग्रह इत्यत आह—प्रतीताविति । उपदेशः संबन्धग्रहणम् ।
अन्तरङ्गत्वं प्रथमतः श्रोत्रेणोपस्थित्या ॥ अहेयत्वमुपपादयति—अनु-
करणेति । शब्दमात्रतात्पर्यकोच्चारणस्यैवानुकरणत्वाद् ॥ अर्थस्य
रूपतुल्यत्वमभ्युपेत्याप्याह—न चार्थ इति । शब्दात्मिकानामेवावर्ति-
नीत्वेन संज्ञात्वात् तद्वद्वयसंज्ञायाऽव्यवहाराच्चेति भावः ॥ ननु
स्वं शब्दस्याभिधेयमित्येवार्थोऽस्त्वित्यत आह—संज्ञित्वे चेति । लोकत
एव सिद्धेरिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—न—किं न । ननु कस्मादन्यदित्यत
आह—अन्यदत इति ।

प्रदीपे—प्रतीतौ—शब्दोच्चारणानन्तरं—शब्दस्वरूपप्रतीतौ ।
रूपमिति—स्वशब्देन शब्दस्येत्यादिः । एवेन—अर्थस्य व्यव-
च्छेदः । तत्र हेतुमाह—अर्थो हीति । प्रतीताविति शेषः । सूत्रम्—
प्रकृतसूत्रम् । इति प्रश्नः—इति हेतोः प्रश्नः ।

उद्घोते—नन्वेवं 'रूपग्रहणं किमर्थमिति' भाष्यस्यासङ्गतिरित्यत
आह—रूपग्रहणमिति । भाष्यस्येति—अस्य 'आशयः' इत्यनेना-
न्ययः । शब्दस्येति—तथा चेत्यादिः । अर्थः—प्रकृतसूत्रार्थः ।
नन्वत्र कल्पे संज्ञासंज्ञिनोः सामानाधिकरण्यं नोपपद्यते इत्यत आह—
सामानेति । अनेनैवाशयेन रूपग्रहणसत्त्वेऽपि रत्नादिभिरुक्त-
माह—शब्दस्येति । स्वीयम्—आत्मीयम् । रूपं—सद्रूपम् ।
अर्थः—प्रकृतसूत्रार्थः । केचिदिति सूचितारुचिबीजन्तु—एवमपि
तदन्यतरवैयर्थ्यमेव । तत्र—रूपग्रहणाभावे । अहेयत्वमिति—
अर्थस्य हेयत्वाद्युपपादनद्वारा शब्दस्येत्यादिः । मात्र—पदेनार्थव्यव-
च्छेदः । आवर्तिनीत्वेन—पुनः पुनः प्रयुज्यमानत्वेन ॥ तादृशसं-
ज्ञया—अर्थसंज्ञया ।

(समाधानभाष्यम्)

एवं तर्हि सिद्धे सति यद्रूपग्रहणं करोति तज्ज्ञापय-
त्याचार्यः—अस्त्यन्यद्रूपात्स्वं शब्दस्येति ॥

किं पुनस्तत् ? ॥

अर्थः ॥

किमेतस्य ज्ञापने प्रयोजनम् ? ॥

'अर्थवद्ग्रहणे नानर्थकस्य'

इत्येषा परिभाषा न कर्तव्या भवति ॥

(प्रदीपः) एवं तर्हि । यत एवेह रूपग्रहणस्य व्यावर्त्यं
नास्ति तत एव ज्ञापकम् । सति तु व्यावर्त्यं तत्रैवोपक्षयान्न ज्ञापकं
स्यात् ॥ अर्थवद्ग्रहण इति । अर्थयुक्तं रूपं गृह्यत इत्यर्थः । तेन
काशे कुशे इत्यत्र शो इति प्रगृह्यसंज्ञा न भवति । यत्र चार्थवता रूपेण
शब्दो नाश्रीयते तत्रेदं नोपतिष्ठते । यथा वर्णग्रहणेषु देरेत्वे चेति
पचते इत्यत्रानर्थकस्यापि देरेत्वं भवति ॥

(उद्घोतः) ज्ञापकमिति । स्वशब्देन बहिरङ्गस्याप्यर्थस्य
ग्रहणे इत्यर्थः ॥ नन्वन्यस्य स्वीयस्य सत्त्वेन तज्ज्ञापकस्य रूपग्रहण-
मित्यर्थो भाष्याच्छेद्यते । एवं च शास्त्रेऽर्थस्याग्रहणे कथमर्थवत्परिभा-
षासिद्धिरिति चेन्न । अन्यत् स्वीयमस्ति यतोऽतस्तस्यापि शब्दबोध्य-
त्वबोधनार्थमुपपादानमिति भाष्याशयात् । एवं चाधिकसङ्ग्र-
हार्थं रूपग्रहणम् । रूपग्रहणेन चान्तरङ्गत्वादिन्यायवाच्यपूर्वकं
स्वशब्देनार्थस्य शब्दबोध्यत्वं बोध्यत इति तात्पर्यम् ॥ तत्रोभयानुम-

हाय सति संभवेऽर्धवतो रूपस्य ग्रहणम् । असति तु केवलार्थस्य शुद्धस्य वा रूपस्य ग्रहणम् । तदाह—यत्र चार्थवतेत्यादि । अर्थो-
पस्थापकेन रूपेणेत्यर्थः । अत एव भिन्नविभक्तिनिर्देशश्चरितार्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—भवति—भवतीति ।

उद्द्योते—उभयेति—स्वशब्दस्य रूपशब्दस्य चेत्यर्थः । पूर्वो-
क्तोऽर्थो परिहरति—रूपग्रहणेन चेति । तत्र—तयोर्मध्ये । उभ-
येति—प्रकृतसूत्रप्राप्तरूप-ज्ञापनप्राप्तार्थरूपोभयेत्यर्थः ॥ अत्र मान-
माह—अत एवेति । उक्तार्थस्याभ्युपगमादेवेत्यर्थः । प्रकृतसूत्रे
इति शेषः ॥

(सूत्रप्रयोजनाधिकरणम्)

(भाष्येपभाष्यम्)

किमर्थं पुनरिदमुच्यते ? ।

(प्रदीपः) किमर्थमिति । वक्ष्यमाणोऽभिप्रायः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इदम्—प्रकृतसूत्रम् । एवमग्रेऽपि ।

(४९७ समाधानवार्तिकम् ॥ १ ॥)

॥*॥ शब्देनार्थगतेरर्थे कार्यस्यासंभवात्
तद्वाचिनः संज्ञाप्रतिषेधार्थं स्वरूप-
वचनम् ॥*॥

(भाष्यम्)

शब्देनोच्चारितेनार्थो गम्यते—गामानय दध्यशा-
नेति, अर्थ आनीयते अर्थश्च भुज्यते । अर्थे कार्यस्या-
संभवाद्, इह च व्याकरणे अर्थे कार्यस्यासंभवः—‘अग्ने-
र्दग्’ इति न शक्यतेऽङ्कारेभ्यः परो ढक् कर्तुम् । शब्दे-
नार्थगतेरर्थे कार्यस्यासंभवाद् यावन्तस्तद्वाचिनः शब्दा-
स्तावद्भ्यः सर्वेभ्य उत्पत्तिः प्राप्नोति । इष्यते च—
तस्मादेव स्यादिति । तच्चान्तरेण यन्नं न सिध्यतीति
तद्वाचिनः संज्ञाप्रतिषेधार्थं स्वरूपवचनम् ॥ एवमर्थ-
मिदमुच्यते ॥

(प्रदीपः) शब्देनार्थगतेरिति । कात्यायनवचनप्रामाण्याद्-
स्त्रियामिति प्रतिषेधस्यानित्यत्वाद्विभाषा गुणेऽस्त्रियामिति पञ्चमी ॥
इह योग्यतालक्षणेन संबन्धेन शब्दोऽर्थं लोके प्रत्याययति । व्याकरणेऽपि
पञ्चुरपत्यं देवता प्राञ्च उदञ्चो भरता इत्यर्थ एव गृह्यते । अग्नेर्दग्नि-
त्यादौ त्वर्थस्य प्रत्ययेन पौर्वापर्यासंभवाद् साहचर्यात् सर्वस्य
तद्वाचिनः संप्रत्ययः स्यादिति सूत्रारम्भः ॥ संज्ञाप्रतिषेधार्थमिति ।
संज्ञा सम्प्रत्यय उच्यते ॥

(उद्द्योतः) इह योऽयतेति । योग्यता बोधजनकरूपा-
तया लक्ष्यते कल्प्यते इति योग्यतालक्षणः शक्तिः, तस्या उभयाश्रय-
कत्वेन उभयाधीनत्वलक्षणगुणयोगाद् गौण्या इत्या वा संबन्धपद-
व्यवहार्यत्वमिति बोध्यम् ॥ इत्यर्थ एवेति ॥ अर्थे कार्यस्य संभवादिति
भावः ॥ ननु संज्ञाविधायकस्य तत्प्रतिषेधार्थकत्वमयुक्तमत आह—
संप्रत्यय इति । भावेऽङिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—गामिति—यथा लोके इत्यादिः ।

अग्नेरिति—यथेत्यादिः । उत्पत्तिरिति—ढक इत्यादिः । तस्मा-
देव—अग्निशब्दादेव ।

प्रदीपे—तद्वाचिनः—अग्निवाचिनः । सूत्रेति—प्रकृतसूत्रे-
त्यर्थः ।

उद्द्योते—संज्ञाविधायकस्येति—प्रकृतसूत्रस्येति शेषः । भावे
इति—तथा च—संज्ञापदे इत्यादिः ॥

(४९८ समाधाननिराकरणवार्तिकम् ॥ २ ॥)

॥ * ॥ न वा शब्दपूर्वको ह्यर्थे संप्रत्यय-
स्तस्मादर्थनिवृत्तिः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

न वा एतत्प्रयोजनमस्ति ॥

किं कारणम् ।

शब्दपूर्वको ह्यर्थे संप्रत्ययः । आतश्च शब्दपूर्वकः ।
योऽपि ह्यसावाह्यते नाम्ना । नाम च यदानेन नोप-
लब्धं भवति, तदा पृच्छति—‘किं भवानाह’ इति,
शब्दपूर्वकश्चास्य संप्रत्ययः ॥ इह च व्याकरणे शब्दे
कार्यस्य संभवः, अर्थेऽसंभवः । तस्मादर्थनिवृत्तिः ।
तस्मादर्थस्य निवृत्तिर्भविष्यति ॥

(प्रदीपः) न वेति । शब्द उपलब्धोऽर्थं प्रत्याययति, न सत्ता-
मात्रेण, चक्षुरादीनि तु सत्तामात्रेण विषयमवगमयन्ति । अर्थस्य
शास्त्रीये कार्ये कचिदयोग्यत्वात् प्रत्यासत्त्या स एवोपात्तः शब्दो
ग्रहीष्यते, न तु विप्रकृष्टं शब्दान्तरमिति भावः ॥ शब्दपूर्वक इति ।
अस्योपलब्धुः शब्दपूर्वक इत्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) नन्वर्थप्रत्ययस्य शब्दपूर्वकत्वेऽपि कथं स्वरूपस्यैव
ग्रहणमत आह—शब्द इति ॥ तथा च प्रथमप्रतीतत्वरूपकारणादुच्चा-
रितशब्दस्यैव ग्रहणं युक्तमिति भावः ॥ शब्दपूर्वक इत्यस्य शब्दज्ञान-
पूर्वक इत्यर्थः । प्रत्यासत्त्येति । अर्थबोधानुकूलत्वेन ज्ञाते प्रथम-
प्रतीते शब्द एवार्थेऽसंभवे कार्यम्, न तु तत्पर्यायादिष्विति भावः ॥
अर्थे कार्यसंभवे तु तस्यैव । एवं चोपस्थितस्यार्थस्य सर्वथा त्यागे
मानाभावाद अर्थवत्परिभाषापि सूत्रं विना सिद्धेति तात्पर्यम् ॥
एवं चैतन्न्यायानुवादकमिदं सूत्रं मन्दमत्यनुग्रहायेति बोध्यम् ॥ ननु
अर्थज्ञानोत्तरं परं प्रति तद्बोधनाय शब्दप्रयोग इति कथं शब्दपूर्वक-
त्वमर्थप्रतीतेरत आह—अस्योपलब्धुरिति । श्रोतुरित्यर्थः । भाष्ये—
शब्दपूर्वको हीति । हिः प्रसिद्ध्यर्थः । श्रोतुः शब्दज्ञानपूर्वकोऽर्थ-
प्रत्यय इति लोकप्रसिद्धमित्यर्थः ॥ युक्त्यन्तरमप्याह—आतश्चेति ।
एवं च शब्दस्यार्थप्रतीते कारणत्वादर्थे कार्यासंभवे तद्बोधकारणत्वेनो-
पस्थिते शब्दे कार्यमिति भावः ॥ इदानीं तत्तच्छब्दजन्यार्थबोधे
प्रकारतया भासमानशब्द एव कार्यमर्थेऽसंभवे इत्याह—शब्दपूर्व-
कश्चेति । शब्दविशेषणकश्चाथविशेष्यकः प्रत्यय इत्यर्थः ॥ न सोऽस्ति
प्रत्ययो लोके यः शब्दानुगमाहते इति भावः ॥ चकारेण चास्य
युक्त्यन्तरत्वं सूचितम् ॥ भाष्ये—तस्मादर्थनिवृत्तिरिति । अर्थावा-
चकशब्दान्तरनिवृत्तिरित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) उद्द्योते—नन्वेवं भाष्यविरोध इत्यत आह—
शब्दपूर्वक इत्यस्येति । भाष्यस्येति शेषः । सूत्रम्—प्रकृतसूत्रम् ।
पुनन्यायेति—अर्थवन्न्यायेत्यर्थः । उपस्थिते—ज्ञोपस्थित एव,

न तु सर्वत्र । पौनरुक्त्यपरिहारायाह—इदानीमिति । तदुक्तिक-
थनानन्तरमित्यर्थः । प्रत्ययः—ज्ञानम् । शब्दानुगमात्—शब्दवि-
षयकत्वात् । ननूक्तोपसंहार एव 'शब्दपूर्वकश्चे'त्ययं कुतो नेत्यत
आह—चकारेण चेति । अस्य—'शब्दपूर्वकश्चे'त्यस्य ।

(प्रयोजनभाष्यम्)

इदं तर्हि प्रयोजनम्—अशब्दसंज्ञेति वक्ष्यामीति ।
इह मा भूत्—'दाधा ध्वदाप्' 'तरपत्तमपौ घः' इति ॥

(प्रदीपः) अशब्दसंज्ञेति । न्यायात् स्वरूपग्रहणे सिद्धे शब्द-
संज्ञायां स्वरूपग्रहणं मा भूदित्येवमर्थमिदमित्यर्थः । अन्यथोपसर्गो
घोः किरिति किं प्रत्ययो धोधातोः शब्दार्थात् स्यात्, न तु
दाधाभ्यः । कुमारीघ इत्यत्र चरुपेति ह्रस्वः प्रसज्येत ॥ ई हल्यघो
रित्यत्र तु पुशब्दस्याकारान्तत्वाभावादाधामेव ग्रहणं सिध्यति ॥

(उद्घोतः) फलान्तरं शङ्कते—इदं तर्हीति ॥ एवमर्थमिति ।
निषेधप्रतियोगिज्ञानार्थं न्यायसिद्धस्यापि त्रिध्वंशस्थानुवाद इत्यर्थः ॥
किं प्रत्यय इति । न चैवं पेपंवासवाहनधिषु चेति धिग्रहणं व्यर्थं
स्यात् । न हि धाधातोः किं विना उदकस्य ध्युत्तरपदत्वं संभवति ।
तत्र हि कर्मण्यधिकरणे चेति तदुत्तरपदत्वेन किरिति वाच्यम् । उपल-
क्षणमिदं, सनि मीमाधु नेर्गदेत्यादौ धुधातोर्ग्रहणं स्यादिति बोध्यम् ॥
कुमारीघ इति । ननु अयं षष्ठोत्तरपुरुषः कर्मधारयो वा, उभयथापि
नात्र प्राप्तिः, तत्र स्त्रियां समानाधिकरण इत्यनुवृत्तेरिति चेत् न ।
घोःस्त्यस्याः सा घा, कुमारी वा अस्य इति बहुव्रीहौ कुमारीघ इत्य-
र्थाद् । घादिषु ह्रस्वत्वं पुंवद्भावाद्भिप्रतिषेधेनेत्युक्तेः पुंवत्वं बाधित्वा
ह्रस्वप्राप्तिरत्रेत्याशयात् ॥ धुसंज्ञाविधानस्य तर्हि कोऽवकाश इत्यत
आह—ई हलीति ॥ घसंज्ञापि किमेत्तिङव्ययघादित्यादौ चरि-
तार्था । तत्र हि तिङन्तात्परान्यधान्तप्रातिपदिकासंभवादिति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इहेति—येनेत्यादिः । स्वरूपग्रह-
णमिति शेषः ।

प्रदीपे—न्यायात्—अर्थवन्न्यायात् । इदम्—प्रकृतपदम् ।
शब्दार्थात्—पुशब्दार्थात् । दाधाभ्य इति—पुसंज्ञकेभ्य इत्यादिः ।
कुमारीति—तथेत्यादिः ।

उद्घोते—फलान्तरमिति—भाष्ये इत्यादिः । निषेधेति—
शब्दसंज्ञायां स्वरूपग्रहणं मा भूदिति निषेधेत्यर्थः । न्यायेति—अर्थ-
वन्न्यायेत्यर्थः । त्रिध्वंशस्येति—प्रकृतपद्रेणेति शेषः । एवम्—'उप-
सर्गो घोः किरि'त्यत्र पुशब्देन तदर्थस्य धुधातोर्ग्रहणं । उदकस्य—
उदकशब्दस्य । उपलक्षणमिति—यत इत्यादिः । सनीति—तथा
चेत्यादिः । धुधातोरिति—पुशब्देनेत्यादिः । प्राप्तिरिति—ह्रस्व-
स्येत्यादिः । तत्र—वरूपसूत्रे । घेति—अत्र 'अशंआदित्वाद'च् ।
नन्वेवं पुंवत्त्वापत्तिरित्यत आह—घादिष्विति । धुसंज्ञेति—नन्वि-
त्यादिः । कैयटस्य न्यूनतां निराचष्टे—घसंज्ञाऽपीति ।

(४९९ प्रयोजननिराकरणवार्तिकम् ॥ ३ ॥)

॥ * ॥ शब्दसंज्ञाप्रतिषेधानर्थक्यं वचन-
प्रामाण्यात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

शब्दसंज्ञायाः प्रतिषेधोऽनर्थकः ॥

शब्दसंज्ञायां स्वरूपविधिः कस्मान्न भवति ? ।

वचनप्रामाण्यात् । शब्दसंज्ञावचनसामर्थ्यात् ॥

(प्रदीपः) वचनप्रामाण्यादिति । प्रदेशेषु संज्ञिप्रत्यायनार्थं
संज्ञाकरणमिति सामर्थ्यात् स्वरूपग्रहणं न भविष्यति ॥

(उद्घोतः) प्रदेशेष्विति । सर्वप्रदेशेष्वित्यर्थः । संज्ञावचन-
सामर्थ्यगम्यप्रकरणात् प्रत्यासत्तिन्यायो बाध्यत इत्यभिप्रायः । न च
'ई हल्यघोः' 'किमेत्तिङव्ययघे'त्यत्र तयोश्चरितार्थम् । तावन्मा-
त्रफलकत्वे तत्रैव दाधाग्रहणं तरसमवग्रहणं च कुर्याद् इति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—शब्दसंज्ञायामिति—प्रतिषेधाभावे
इत्यादिः ।

प्रदीपे—सामर्थ्यादिति—संज्ञाकरणसामर्थ्यादित्यर्थः । शब्दसं-
ज्ञायामिति शेषः । उद्घोते—तयोः—पुसंज्ञा-घसंज्ञावचनयोः ।

(प्रयोजनसाधकभाष्यम्)

ननु च वचनप्रामाण्यात् संज्ञानां संप्रत्ययः
स्यात्, स्वरूपग्रहणाच्च संज्ञायाः ॥

(प्रदीपः) ननु चेति । उभयगतिरिह शास्त्रे इष्टा—सङ्ख्याक-
मंकरणादिष्विति इहापि स्वरूपस्य संज्ञिनश्च प्रदेशेषु ग्रहणं स्यात् ॥

(उद्घोतः) उभयगतिरिति । संज्ञावचनस्य प्रत्यासत्तेश्चा-
नुग्रहायोभयगतिरिति भावः । सूत्रारम्भमभ्युपेत्येदम् ॥

(तत्त्वालोकः) उद्घोते—ननूभयगतिरित्यस्य कृत्रिमाकृत्रि-
मन्यायविषयत्वात् प्रकृतसूत्राभावे कथमत्र सेत्यत आह—सूत्रारम्भ-
मिति । प्रकृतेत्यादिः ।

(प्रयोजनसाधकभाष्यम्)

एतदपि नास्ति प्रयोजनम् । आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञा-
पयति—शब्दसंज्ञायां न स्वरूपविधिर्भवतीति । यदयम्—
'घणान्ता षट्' इति षकारान्तायाः संख्यायाः षट्संज्ञां
शास्ति । इतरथा हि वचनप्रामाण्याच्च नकारान्तायाः
संख्यायाः संप्रत्ययः स्यात्, स्वरूपग्रहणाच्च षकारान्तायाः ॥

(तत्त्वालोकः) आचार्येति—यत इत्यादिः । अयम्—
आचार्यः । इतरथा—शब्दसंज्ञायां स्वरूपविधिसत्त्वे ।

(प्रयोजनसाधकभाष्यम्)

नैतदस्ति ज्ञापकम् । न हि षकारान्ता संज्ञास्ति ॥
का तर्हि ? ।

उकारान्ता ॥

(प्रदीपः) न हीति । षट्भ्यो लुगित्यादौच्चारितेति भावः ॥
का तर्हीति । तत्र उकारान्तः शब्द उच्चारितः, जश्शसोश्च षकारा-
न्ताल्लुक् कर्तव्यः । षण्णामिति च नृत् ॥

(उद्घोतः) षट्भ्य इति । भाष्ये—संज्ञाशब्दो बोधक-
परः । न हि षकारान्तो बोधकशब्दस्तत्रोच्चारित इत्यर्थ इति भावः ॥
षकारान्तादिति । जश्शसोर्लुक् प्राग् जश्त्वाभावाद् । एवञ्च तदर्थं
तस्य षट्संज्ञा विधीयत इति न ज्ञापकत्वमिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—तत्र—'षट्भ्यो लुगि'त्यादौ । एव-
मुद्घोतेऽपि । नृडिति—षकारान्तात्कर्तव्य इत्यनुषज्यते ।

उद्घोते—न हीति—तथा चेत्यादिः । तदर्थम्—लुगनुडर्थम् ।
तस्य—षकारान्तस्य ।

(प्रयोजनबाधकभाष्यम्)

असिद्धं जश्त्वम् । तस्यासिद्धत्वात् षकारान्ता ॥

(प्रदीपः) असिद्धमिति । ङकारान्तः श्रूयमाणोऽपि ङत्वस्यासिद्धत्वात् षकारान्तस्य स्वरूपस्य ग्राहको भविष्यतीत्यर्थः ॥

(उद्घोतः) ङकारान्त इति । ष उच्चरयोजंशसोरिति स्वरूपग्रहणेन लुकि कार्यं जश्त्वमसिद्धमिति भावः ॥ तवापि संज्ञासूत्रे दान्तोच्चारणात्पञ्च इत्यादौ ङत्वासिद्धत्वेनैव निर्वाहः । संहितापाठेन ङान्तस्य संज्ञात्वे षट्चतुर्भ्य इत्यत्र चर्त्वासिद्धत्वमावश्यकमिति तात्पर्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—असिद्धमिति—नैषाऽनुपपत्तिः, यतो लुगृष्ट्येत्यादिः ।

उद्घोते—असिद्धत्वं सर्वथाऽभ्युपेयमित्याह—तवापीति । प्रकृतघट्टारम्भादिनोऽपीत्यर्थः । संज्ञासूत्रे—षट्संज्ञासूत्रे ।

(प्रयोजनभाष्यम्)

मन्त्राद्यर्थं तर्हीदं वक्तव्यम् । मन्त्रे, ऋचि, यजुषीति यदुच्यते, तन्मन्त्रशब्दे, ऋकशब्दे, यजुःशब्दे च मा भूत् ॥

(प्रदीपः) मन्त्राद्यर्थमिति । मन्त्रादयः शब्दस्य संज्ञाः ॥

(उद्घोतः) श्रान्तेत्यादि ज्ञापकं शास्त्रीयशब्दसंज्ञायां न स्वरूपग्रहणमित्यर्थं बोधयितुं न तु शब्दपदार्थके इत्याशयेनाह—भाष्ये—मन्त्राद्यर्थमिति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—‘अशब्दसंज्ञे’त्यत्र शब्दस्य संज्ञेति षष्ठीसमासमभिप्रेत्याह—मन्त्राद्यर्थमिति । मन्त्रे इति—येनेत्यादिः ।

(१०० प्रयोजननिराकरणवार्तिकम् ॥ ४ ॥)

॥*॥ मन्त्राद्यर्थमिति चेच्छास्त्रसामर्थ्यादर्थगतेः सिद्धम् ॥*॥

(भाष्यम्)

मन्त्राद्यर्थमिति चेत् । तन्न ॥

किं कारणम् ? ।

शास्त्रस्य सामर्थ्यादर्थस्य गतिर्भविष्यति । मन्त्रे ऋचि यजुषीति यदुच्यते, मन्त्रशब्दे ऋकशब्दे यजुःशब्दे च तस्य कार्यस्य संभवो नास्तीति कृत्वा मन्त्रादिसहचरितो योऽर्थस्तस्य गतिर्भविष्यति, साहचर्योत् ॥

(प्रदीपः) शास्त्रसामर्थ्यादिति । देवसुज्ञयोरित्यादौ क्यजादीनां निमित्तत्वेनोपादानाद्यजुषि ऋचि मन्त्र इति च स्वरूपं न ग्रहीष्यते । न च तथाविधं लक्ष्यमस्तीति भावः ॥ मन्त्रादिसहचरित इति । साहचर्यं च शब्दानुविद्धस्यैवायस्यावगमात् ॥

(उद्घोतः) शब्दानुविद्धस्यैवेति । न सोऽस्ति प्रत्ययो लोके यः शब्दानुगमाद्वेत्, इति हर्युक्तरिति भावः ॥ तद्विध्यत्वेन सहचरितत्वमित्यन्ये ॥

(न्यूनतानिराकरणाधिकरणम्)

(५०१ आक्षेपवार्तिकम् ॥ ५ ॥)

॥*॥ सित्तद्विशेषाणां वृक्षाद्यर्थम् ॥*॥

(भाष्यम्)

सिन्निर्देशः कर्तव्यः । ततो वक्तव्यम्—‘तद्विशेषाणां ग्रहणं भवति’ इति ॥

किं प्रयोजनम् ? ।

वृक्षाद्यर्थम् । ‘विभाषा वृत्तमृग—’ इति—प्लक्षन्यग्रोधं प्लक्षन्यग्रोधाः ॥

(प्रदीपः) सित्तद्विशेषाणामिति । वृक्षस् मृगस् इत्येवं निर्देशः कर्तव्यः । एतदपि न्यायसिद्धं तुल्यजातीयानां द्वन्द्व एकवद्भवतीति वक्ष्यते पर्यायाणां च युगपत्प्रयोगाभावात् सामान्यविशेषाणां च चार्थाभावात् सामान्यशब्देन सर्वविशेषाणामाक्षेपाद्वृक्षमिति द्वन्द्वाभावाद्विशेषाणामेव प्लक्षन्यग्रोधादीनां ग्रहणं सिद्धम् ॥

(उद्घोतः) चार्थाभावमुपपादयति—सामान्यशब्देनेति । एवं च पदार्थभेदाभावात्साहित्यरूपचार्थासंभव इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्रकृतघट्टारम्भ्युपगमे ‘विभाषा वृक्षमृगे’त्यादिसूत्रे वृक्षादिशब्दानामेव ग्रहणं स्यात्, न तु तद्विशेषाणामित्यत आह—सिन्निर्देश इति । अत्र ‘सिदि’त्युपलक्षणम्, एवञ्च—किञ्चिल्लिङ्गं वृक्षादिशब्देष्वासज्य ‘इत्थल्लिङ्गा विशेषाणां संज्ञे’ति वक्तव्यमित्याशयः । एवमग्रेऽपि । ‘वृक्षादिशब्देषु’ इति शेषः । तद्विशेषाणामिति—यत्र सिन्निर्देश इत्यादिः । वृक्षाद्यर्थम्—वृक्षादिशब्देषु विशेषाणां ग्रहणार्थम् ॥ यदि तु—लक्ष्यानुसारिव्याख्यानेनैवात्र तद्विशेषाणां ग्रहणन्तर्हि प्रकृतघट्टारविषयेऽपि तेनैव निर्वाह्यप्रकृतघट्टारप्रत्याख्येयमेवेत्याशयः ॥

प्रदीपे—निर्देश इति—‘विभाषा वृक्षमृगे’ति सूत्रे इति भावः । इदमपि प्रकारान्तरेणैव साधयति—एतदपीति । तद्विशेषाणां ग्रहणमपीत्यर्थः । तुल्येति—यत इत्यादिः । न्यायसिद्धत्वमेवोपपादयति—पर्यायाणामिति ।

(५०२ आक्षेपवार्तिकम् ॥ ६ ॥)

॥*॥ पित्पर्यायवचनस्य च स्वाद्यर्थम् ॥*॥

(भाष्यम्)

पिन्निर्देशः कर्तव्यः । ततो वक्तव्यम्—पर्यायवचनस्य, च तद्विशेषाणां च ग्रहणं भवति स्वस्य च रूपस्येति ॥

किं प्रयोजनम् ? ।

स्वाद्यर्थम् । ‘स्वे पुषः’—स्वपोषं पुष्यति । रैपोषम् । धनपोषम् । अश्वपोषम् । गोपोषम् ॥

(प्रदीपः) पित्पर्यायवचनस्य चेति । चशब्दात् स्वरूपस्य विशेषाणां च ग्रहणम् । इदं वाचनिकमेव ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—पिन्निर्देश इति—स्वशब्दे इति शेषः । पर्यायेति—यत्र पिन्निर्देशस्तत्रेत्यादिः । स्वाद्यर्थम्—स्वशब्देन तत्पर्यायाणां तद्विशेषाणां स्वस्य च ग्रहणार्थम् ।

(५०३ आक्षेपवार्तिकम् ॥ ७ ॥)

॥*॥जित्पर्यायवचनस्यैव राजाद्यर्थम् ॥*॥

(भाष्यम्)

जिन्निर्देशः कर्तव्यः । ततो वक्तव्यम्—पर्यायवचनस्यैव ग्रहणं भवति ॥

किं प्रयोजनम् ? ।

राजाद्यर्थम् । 'सभा राजाऽमनुष्यपूर्वा'—इनसभम्, ईश्वरसभम् ॥ तस्यैव न भवति—राजसभा ॥ तद्विशेषाणां च न भवति—पुष्पमित्रसभा, चन्द्रगुप्तसभा ॥

(प्रदीपः) जित्पर्यायेति । इदं न्यायसिद्धमित्याहुः । अराजेति पर्युदास आश्रीयते । तेन राजशब्दसदृशानां तत्पर्यायाणामेव ग्रहणं सिध्यति ॥

(उद्द्योतः) पर्युदास इति । कश्चित्तु अराजेति च्छेदाभावात् । किंच राजशब्दः, शब्दपरः मनुष्यशब्दश्चार्थपर इति दुर्लभं स्यात् । किंच एवं अमनुष्यशब्देनापि मनुष्यपर्यायाणामेव ग्रहणं स्यादितिदं वाचनिकमेवेत्याह ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—जिन्निर्देश इति—राजशब्दे इति शेषः । पर्यायेति—यत्र जिन्निर्देशस्तत्रेत्यादिः । भवति—भवतीति । राजाद्यर्थम्—राजशब्देन तत्पर्यायाणामेव ग्रहणार्थम् । तस्यैव—राजशब्दस्यैव ।

प्रदीपे—इदम्—राजशब्देन तत्पर्यायाणां ग्रहणमपि । न्यायसिद्धत्वमेवोपपादयति—अराजेतीति ।

उद्द्योते—कश्चित्तु—कौस्तुभकृतु । अस्य 'आहे'त्यनेनान्वयः । किञ्चेति—यत इति शेषः । एवमग्रेसि ।

(५०४ आक्षेपवार्तिकम् ॥ ८ ॥)

॥ * ॥ क्षित्तस्य च तद्विशेषाणां च मत्स्याद्यर्थम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

क्षिन्निर्देशः कर्तव्यः । ततो वक्तव्यम्—तस्य च ग्रहणं भवति तद्विशेषाणां चेति ॥

किं प्रयोजनम् ? ।

मत्स्याद्यर्थम् । 'पक्षिमत्स्यमृगान् हन्ति'—मात्सिकः । तद्विशेषाणाम्—शाफरिकः । शाकुलिकः । पर्यायवचनानां न भवति—अजिह्वान् हन्ति, अनिमिषान् हन्तीति ॥ अस्यैकस्य पर्यायवचनस्येष्ट्यते—मीनान् हन्ति मैनिकः ॥

स्वं रूपं शब्दस्याशब्दसंज्ञा ॥ ६८ ॥

(प्रदीपः) क्षित्तस्य चेति । इदं वाचनिकमेव ॥ मत्स्याद्यर्थमिति । मृगपक्षिगोस्तु पिन्निर्देशस्तत्फलभाष्यः कर्तव्यः ॥ अस्यैकस्येति । इयमिष्टेरेव ॥ ६८ ॥

(उद्द्योतः) आद्यन्तौ विहाय मध्योपादानेऽभिप्रायमाह—सृजेति । एवं च मत्स्याद्यर्थमित्यादिशब्दप्रयोजनं चिन्त्यम् ॥ ६८ ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—क्षिन्निर्देश इति—मत्स्यादिशब्दे-
ष्विति शेषः । तस्य चेति—यत्र क्षिन्निर्देशस्तत्रेत्यादिः । मत्स्या-
द्यर्थम्—मत्स्यादिशब्देषु तस्य तद्विशेषाणां ग्रहणार्थम् ।प्रदीपे—इदम्—इदमपि । तत्फलेति—क्षिन्निर्देशफलेत्यर्थः ।
उद्द्योते—आद्यन्तौ—पक्षिमृगशब्दौ । मध्येति—मत्स्यशब्दे-
त्यर्थः ॥

(६२—ग्रहणकशास्त्रम् ॥ १।१।९ आ. १९ मं. सू. ॥)

अणुदित्सवर्णस्य चाप्रत्ययः ॥ ६९ ॥

(भाष्यमानेनेति परिभाषाज्ञापनाधिकरणम्)

(जिज्ञासाभाष्यम्)

अप्रत्यय इति किमर्थम् ? ॥

(प्रदीपः) अणुदित् ॥ ६९ ॥ अप्रत्यय इति किमर्थमिति ।
किं यस्य प्रत्ययसंज्ञा विहिता तस्य प्रतिषेधः, उत यः प्रतीयते विधी-
यत इति यौगिकः प्रत्ययस्तस्यापीति प्रश्नः ॥(उद्द्योतः) अणुदित् ॥ ६९ ॥ किं यस्येति । नाक्षेपोऽयम् ।
किंतु विशेषजिज्ञासेत्यर्थः । उत यौगिक इत्यन्वयः । किमर्थमित्य-
त्रार्थशब्दोऽभिधेयपर इति तात्पर्यम् ॥(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अणुदित् इति—अत्र 'अणिनुणः'
'अणिञोरनार्धयोः' 'इणजादिभ्यः' 'उणादयः' इत्यादिनिर्देशैः 'ऊमो
हस्वादि'ति सूत्रे नित्यपदस्य प्रायिकार्थकत्वकल्पनाच्च ऊमुडिति भावः ।

(समाधानभाष्यम्)

'सनाशंसमिक्ष उः' 'अ सांप्रतिके' ॥

(तत्त्वालोकः) असांप्रतिके इति—इत्यादिभिर्विहितेनो-
प्रत्ययादिना सवर्णानां ग्रहणं मा भूदित्यर्थमिति शेषः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

अत्यल्पमिदमुच्यते—अप्रत्यय इति । 'अप्रत्यया-
देशटित्किन्मितः' इति वक्तव्यम् ॥ प्रत्यये—उदाहृ-
तम् ॥ आदेशे—'इदम इश्' इतः, इह ॥ टिति—
लविता, लवितुम् । किति—बभूव । मिति—हे अनङ्वन् ॥(प्रदीपः) इत इति । विशेषविहितत्वात् त्यदाद्यत्वं बाधित्वा
त्रिमात्र ओदेशः प्राप्नोति ॥ बभूवेति । अनुनासिकः प्राप्नोति ॥
अनङ्वन्ति । आमपि पक्षे प्राप्नोति ॥(उद्द्योतः) नन्विदमः परत्वात् त्यदाद्यत्वेऽन्तरङ्गत्वाच्च पर-
रूपेऽध्वंतीयमात्रस्य सवर्णग्रहणेऽपि नान्तरतम आदेशः संभवतीति
श्रुत एव भविष्यति । न च श्रुतापेक्षया दीर्घप्लुतयोरन्तरतमत्वात्ते
एव भविष्यतः, ह्रस्वोच्चारणं तु लाघवार्थं स्याद् इति वाच्यम् । एवं
तर्हि परत्वाद्धलि लोपे मात्रिकत्वान्मात्रिक एव भविष्यति । तत्र
नापीति वर्तते, फलाभावादत आह—विशेषेति । येन नाप्राप्ति-
न्यायादिति भावः । शादीनां चोपदेशे एवेत्संज्ञालोपयोरणत्वेन सव-
र्णग्रहणप्रसक्तिः ॥ अनुनासिक इति । पक्षे इति शेषः ॥(तत्त्वालोकः) भाष्ये—लवितेति—अत्रेता सवर्णग्रहणे पक्षे
ईडपि प्रसज्येतेति भावः ।

प्रदीपे—त्रिमात्र इति—त्रिमात्रस्य स्थानिन इत्यादिः । अनु-

नासिक इति—अत्र बुका सर्वर्णग्रहणेऽनुनासिकोऽपि बुक् स्यादिति भावः ।

उद्द्योते—अर्धतृतीयमात्रस्य—सार्धद्विमात्रिकस्य । हलि लोपे—‘हलि लोपः’ इत्यनेन इङ्गागस्य लोपे । ननु तत्र ‘अनाप्यकः’ इत्यत ‘आपी’त्यस्यानुवर्तनात्कथं तेन लोप इत्यत आह—तत्रेति । ‘हलि लोपः’ इत्यत्रेत्यर्थः । वर्त्तते—अनुवर्त्तते । लोपयोरिति—सतोः, अवशिष्टस्येति शेषः ।

(टिङ्ग्रहणवैयर्थ्यसाधकभाष्यम्)

टितः परिहारः—आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति—‘न टिता सर्वर्णानां ग्रहणं भवति’ इति । यदयम्—ग्रहोऽल्लिटि दीर्घत्वं शास्ति ॥

(प्रदीपः) यदयमिति । ग्रहेरेव दीर्घो नान्येभ्य इति नियमाभावादिति भावः ॥

(उद्द्योतः) नियमार्थं तत् स्यादत आह—ग्रहेरेवेति । वृत्तो वेत्यनेन विरोधादिति भाव इति केचिद् ॥ वस्तुतस्तु यथा दिक्सङ्ख्ये इति नियमादप्राप्तसमासविधायकं तद्विज्ञातार्थेति, एवं ग्रहेरेवेति नियमादप्राप्तदीर्घविवक्ष्यं वृत्तो वेति स्यादिति चिन्त्यषा व्याख्या । तस्माद्विधेयसङ्कोचस्यान्याय्यत्वाच्च तथा नियम इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—टित इति—तत्र टित्पदं न वाच्यम्, यत इत्यादिः । आचार्येति—यत इत्यादिः । अयम्—आचार्यः । ग्रहोऽल्लिटि—‘ग्रहोऽल्लिटि दीर्घः’ इतीटः । यदि टिता सर्वर्णानां ग्रहणं स्यात्तर्हि ‘आर्धधातुकस्येड् वलादेरित्यनेनैव पर्यायेण दीर्घोऽपीट् स्यादेवेति तस्य दीर्घत्वविधानं व्यर्थमिति भावः ।

उद्द्योते—नियमार्थमिति—नन्वित्यादिः । तत्—तस्य दीर्घत्वविधानम् । केचित्—रण्ड्यादयः । एतत्सूचितामत्राहचिमुपादयति—वस्तुतस्त्विति । तथा सति कैयटोक्तं योजयति—तस्मादिति ।

(ज्ञापकवनिराकरणभाष्यम्)

नैतदस्ति ज्ञापकम् । नियमार्थमेतत् स्यात्—ग्रहोऽल्लिटि दीर्घ एवेति ॥

(प्रदीपः) नियमार्थमिति । ग्रहेर्दीर्घ एव, न ह्रस्व इत्येवमर्थं स्यादित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—नियमार्थमिति—यत इत्यादिः ।

(ज्ञापकान्तरभाष्यम्)

यत्तर्हि ‘वृत्तो वा’ इति विभाषां शास्ति ॥

(प्रदीपः) वृत्तो वेति ॥ ननु ववरिथेति लिटि दीर्घो मा भूदित्येवमर्थमेतत् स्यादिति कथं ज्ञापकम् ॥ एवं तर्हि वृत्त इत्यत्रापि अल्लिटित्यनुवर्तनाल्लिटि दीर्घनिषेधादन्यत्र उभयस्मिन् सिद्धे वाग्रहणं ज्ञापकमीट इया ग्रहणाभावस्य ॥

(उद्द्योतः) ववरिथेति । ववरिथेति छन्दसि इडभावनिपातनाद् भाषायां कृसृभृद्वस्त्विति इट्प्रतिषेधो न । अल्लिट्येव वृत्तो वेत्यर्थाद् लिटि ह्रस्व एवेति भावः ॥ वाग्रहणमिति । अत एव भाष्ये—यद्विभाषां शास्तीत्युक्तम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—शास्तीति—तज्ज्ञापयति ‘न टिता सर्वर्णानां ग्रहणं भवति’ इति शेषः । यदि टिता सर्वर्णानां ग्रहणं स्यात्तर्हि तेनैव सर्वत्र पर्यायेण ह्रस्वदीर्घयोः प्राप्तावनेन विकल्पविधानं व्यर्थं स्यादित्याशयः ।

प्रदीपे—कथम्—कथमेतत् । अल्लिटित्येति—‘ग्रहोऽल्लिटि’त्यत इति भावः । उभयस्मिन्—‘आर्धधातुकस्येडित्यनेनैव पर्यायेण ह्रस्वे दीर्घे च ।

उद्द्योते—अस्यैव ज्ञापकत्वं भाष्यकृतोऽप्यभिमतमित्याह—अत एवेति ।

(यौगिकत्वे पर्युदासवैयर्थ्यभाष्यम्)

सर्वेषामेष परिहारः—‘भाव्यमानेन सर्वर्णानां ग्रहणं न’ इत्येवं भविष्यति ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये—भाव्यमानेनेति । इयं च जातिग्रहणप्राप्तं गुणभेदकत्वप्राप्तं चानणसाधारण्येन प्राप्तं सर्वर्णग्रहणं वारयितुमावश्यकीति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सर्वेषामिति—प्रत्ययादेशटित्किन्मितमित्यर्थः । ‘अप्रत्ययः’ इति, ‘अप्रत्ययादेशटित्किन्मितः’ इति वा न वक्तव्यम्, यत इत्यादिः ।

उद्द्योते—इयञ्चेति—परिभाषेति शेषः ।

(संज्ञापरत्वेऽपि पर्युदासवैयर्थ्यभाष्यम्)

प्रत्यये भूयान् परिहारः—अनभिधानात्प्रत्ययः सर्वर्णान् न ग्रहीष्यति । यान् हि प्रत्ययः सर्वर्णान् गृहीयाद् न तैरर्थस्याभिधानं स्यात् । अनभिधानाच्च भविष्यति ॥

(प्रदीपः) प्रत्यये भूयानिति । साधारणश्चासाधारणश्चेत्यर्थः । प्रत्यय इत्यन्वर्था संज्ञा कृता, येनार्थं प्रतीयन्ति स प्रत्ययः । न च दीर्घप्लुतयोरर्थस्याभिधानमस्ति ॥

(उद्द्योतः) साधारणश्चेति । भूयानित्युक्तिर्नापूर्वाऽनेकसमाधानाभिप्राया । किंतु सूत्रोक्ताप्रत्ययग्रहणमपेक्ष्येति भूयानिति प्रतिज्ञायैकपरिहारोपन्यासेऽपि न विरोध इति भावः ॥ नन्वस्य च्वावित्यादाविवार्थाभिधानासमर्थस्यापि सर्वर्णस्य ग्रहणं स्यादत आह—प्रत्यय इतीति । प्रत्ययविधौ सर्वर्णग्रहणे हि तेषामपि प्रत्ययत्वमेष्टव्यम् । तच्चान्वर्थत्वादसंभवीति न तत्र सर्वर्णग्रहणमिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—भूयानिति—‘भाव्यमानेने’ति परिभाषया, अनभिधानेन चेत्यर्थः । तत्र तथा परिभाषया प्रत्ययेऽपि परिहारस्य प्रागुक्तत्वादधुनाऽनभिधानेन तत्र तमाह—अनभिधानादिति । यान्—दीर्घादीन् । अर्थस्य—प्रत्ययार्थस्य । प्रकृतमुपसंहरति—अनभिधानादिति । तथा चेत्यादिः । प्रत्ययेन सर्वर्णानां ग्रहणमिति शेषः ।

प्रदीपे—‘भाव्यमानेने’ति परिभाषामभिप्रेत्याह—साधारणश्चेति । अनभिधानमभिप्रेत्याह—असाधारणश्चेति । प्रत्यय इतीति—यत इत्यादिः । प्रत्ययः—प्रत्यय इति । दीर्घप्लुतयोः—दीर्घप्लुताभ्याम् ।

उद्द्योते—एकेति—अपूर्वैकेत्यर्थः । अत्र दृष्टान्तवैषम्यमाह—प्रत्ययविधाविति । तेषामपि—दीर्घादीनामपि । तत्र—प्रत्ययविधौ ।

(प्रयोजनभाष्यम्)

इदं तर्हि प्रयोजनम्—इह केचित्प्रतीयन्ते, केचित्प्रत्याप्यन्ते । ह्रस्वाः प्रतीयन्ते, दीर्घाः प्रत्याप्यन्ते । यावच्च ब्रूते—प्रत्याप्यमानेन सर्वर्णानां ग्रहणं नेति, तावदप्रत्यय इति ॥

(प्रदीपः) हस्वा इति । प्रतीयन्ते श्रूयन्ते उच्चार्यन्ते अगादि-
चोदनास्वित्यर्थः ॥ दीर्घा इति । हस्वैर्गृहीतैरण्त्वादीर्घाणां ग्रहणात् ।
तत्राष्टन आ विभक्तावित्यत्राकारो ग्राहको मा भूदित्यर्थः । यथैव
हि अण्त्वादाकारो रपरत्वादिकार्यं प्रतिपद्यते, तथा ग्राहकत्वमपि प्रति-
पद्येतेति भावः ॥ कथं पुनरप्रत्यय इत्यस्याप्रत्याय्यमान इत्यर्थः ?
अन्तर्भावितव्यर्थेति कर्मण्यजिधानात् ॥

(उद्घोतः) उच्चार्यन् इति । उच्चारणं चात्र साक्षाच्छब्देन
बोधनं विवक्षितम् । अतोऽगादिशब्दप्रतीयमानेकारादिभिः सव-
र्णानां ग्रहणं सिद्धम् ॥ हस्वैर्गृहीतैरिति । प्रकृतस्य स्थानपदेनेति
शेषः ॥ ननु प्रत्याहारसूत्रोपदिष्टा एवाण इति कथमाकारो ग्राहक
इत्यत आह—यथैवेति । न चाक्षरसामान्यादिविषयकः प्रतिषेधः,
प्रत्याय्यमानविषयं तु सर्वर्णग्रहणमिति वैपरीत्यं किं न स्यादिति
वाच्यम् । तथा सत्यको विधीयमानस्य पूर्वसर्वर्णदीर्घस्य कुमार्था-
वित्यादावप्राप्तेः दीर्घाज्जसि चेति प्रतिषेधोऽनर्थकः स्यादिति भावः ॥
एवं च वर्णसामान्यापठितानामेव ग्राहकत्वबोधनार्थमप्रत्ययपदमिति
तात्पर्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्रत्ययपदस्य प्रत्याय्यमानार्थकत्वम-
भिप्रेत्याप्रत्ययपदस्य प्रयोजनमाह—इदं तर्हीति । हस्वा इति—
तत्रेत्यादिः ।

प्रदीपे—तत्र—तयोर्मध्ये । तथेति—अप्रत्ययपदभावे इति शेषः ।
उद्घोते—यथाश्रुते इष्टानुपपत्तेराह—उच्चारणञ्चेति । प्रति-
षेधः—अप्रत्यय इति प्रतिषेधः । तथा सतीति—यत इत्यादिः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

कं पुनर्दीर्घः सर्वर्णग्रहणेन गृह्णीयात् ? ।

(तत्त्वालोकः) कं पुनरिति—यद्यप्रत्ययपदं न पठेत्तर्हीत्यादिः ।

(प्रयोजनसाधकभाष्यम्)

हस्वम् ॥

(प्रयोजननिराकरणभाष्यम्)

यन्नाधिक्यान् ग्रहीष्यति ॥

(प्रदीपः) यस्नाधिक्यादिति । ननु च हस्वोच्चारणे अर्ध-
मात्रिकस्य मात्रिक एव स्यादिति दीर्घोच्चारणमुभयार्थं स्यात् । एतत्तु
न निरूपितम् ॥ न्याय्य एवान् परिहारो विधास्यते ॥

(उद्घोतः) उभयार्थम् । हस्वदीर्घोभयविध्यर्थम् । एवं च
यन्नाधिक्यमेवासिद्धमिति भावः ॥ न्याय्य एवेति । अनण्त्वादि-
त्ययमित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—यस्नाधिक्यात्—दीर्घोच्चारणरूपय-
त्नाधिक्यसामर्थ्यात् ।

प्रदीपे—न्याय्य एवेति—यत इत्यादिः ।

उद्घोते—यस्नाधिक्यम्—दीर्घोच्चारणरूपयत्नाधिक्यसामर्थ्यम् ।

(प्रयोजनसाधकभाष्यम्)

प्लुतं तर्हि गृह्णीयात् ॥

(प्रयोजननिराकरणभाष्यम्)

अनण्त्वान् ग्रहीष्यति ॥

(प्रदीपः) अनण्त्वादिति । अत्र हि सूत्रे प्रत्याहारसन्निविष्टा
एव गृह्यन्ते, स्वात्मनि क्रियाविरोधादनिष्पादाद् ग्रहणकशास्त्रान्तरा-

भावाच्च अत्र सूत्रे अकारादिभिराकारादीनां ग्रहणासम्भवोऽन्येषु
प्रदेशेष्वनेन सूत्रेणाकारादिभिराकारादयो गृह्यमाणा अणादिका-
र्याणि लभन्ते ॥

(उद्घोतः) यदुक्तं यथैवेति, तत्राह—अत्र हीति । स्वा-
त्मनि क्रिया स्वस्मिन्प्रवृत्तिः ॥ विरोधे हेतुमाह—अनिष्पादादिति ।
अर्थाबोधादित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—स्वात्मनोति—यत इत्यादिः । प्रदे-
शेषु—प्रदेशेषु तु ।

उद्घोते—यथैवेति—यथैव हि अण्त्वादाकारो रपरत्वादि-
कार्यमित्यादि । प्रकृतस्य सत्त्वादाह—अर्थाबोधादिति ।

(सिद्धान्तप्रयोजनभाष्यम्)

एवं तर्हि सिद्धे सति यद् ‘अप्रत्ययः’ इति प्रतिषेधं
शास्त्रि, तज्ज्ञापयत्याचार्यो—भवत्येषा परिभाषा—
‘भाव्यमानेन सर्वर्णानां ग्रहणं न’ इति ॥

(प्रदीपः) भाष्यमानेनेति । प्रतीयते विधीयत इति यौगिक-
स्यात्र प्रत्ययस्य ग्रहणमिति भावः ॥

(उद्घोतः) नन्वस्वविषयेणाप्रत्यय इत्यनेन कथं बहुविषय-
परिभाषार्थः शक्यते प्रतिपादयितुमत आह—प्रतीयत इति ।
भाष्ये—ज्ञापयतीत्यस्य योगेन बोधयतीत्यर्थः ॥ अप्रत्यय इति च
वाक्यभेदेन निषेधार्थम् । अणित्यस्य च नात्र संबन्धः । तेनोक्त-
सकलार्थलाभ इति भावः ॥ वस्तुत एकदेशानुमतिद्वारा तां परि-
भाषां ज्ञापयतीति भाष्याक्षरार्थः ॥ विधीयत इत्यर्थे प्रतीयत इत्यस्य
प्रयोगादृष्ट्या कैयटोक्तं चिन्त्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) उद्घोते—निषेधार्थम्—सर्वर्णग्रहणनिषेधा-
र्थम् । अत्र—‘अप्रत्ययः’ इति भिन्नवाक्ये । उक्तसकलार्थलाभः—
जातिग्रहणाद् गुणभेदकत्वात्प्रकृतस्य चानण्साधारण्येन प्राप्तस्य
सर्वर्णग्रहणस्य निषेधो लभ्यते इति भावः । ताम्—‘भाव्यमानेने’
तीमाम् । कैयटोक्तं खण्डयति—विधीयत इति । तथा चेत्यादिः ।

(अण्ग्रहणप्रयोजनाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

किमर्थं पुनरिदमुच्यते ?

(प्रदीपः) किमर्थं पुनरिति । आकृतिनिर्देशात् सिद्ध-
मिति प्रश्नः ॥

(उद्घोतः) आकृतीति । प्रत्याहारसूत्रेष्वस्य च्वावित्यादिषु
चेत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इदम्—अण्ग्रहणम् । एवमग्रेऽपि ।

प्रदीपे—इति प्रश्नः—इति हेतोः प्रश्नः ।

(५०५ समाधानवार्तिकम् ॥ १ ॥

॥ * ॥ अण् सर्वर्णस्येति स्वरानुनासि-
क्यकालभेदात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अण् सर्वर्णस्येत्युच्यते । स्वरभेदादानुनासिक्यभे-
दात् कालभेदाच्चाण् सर्वर्णां गृह्णीयाद् । इष्यते चत्—

ग्रहणं स्यादिति । तच्चान्तरेण यत्नं न सिध्यतीत्येवमर्थ-
मिदमुच्यते ॥

(प्रदीपः) अण् सवर्णस्येति । उदिद्ग्रहणस्याविचारयिष्यमा-
णत्वादेवमुक्तम् । व्यक्तिनिर्देशे कालादिभिन्नस्य ग्रहणं न प्राप्नोतीति
भावः ॥

(उद्द्योतः) नेयमुदिदिषया शङ्का, चुत्वादिजातौ मानाभावेन
तस्यावश्यकत्वादित्याशयेनाह—उदिदिति ॥ कालादिभिन्नस्येति ।
एकोऽवर्णः, उदात्तत्वादिकं ध्वनिगतमिति पक्षेऽपि उपाधिभेदभिन्न-
त्वाद् ग्रहणं न सिध्यतीति भावः ॥ अनन्ता अवर्णव्यक्तय इति पक्षे तु
अग्रहणं स्पष्टमेवेति बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इदमेवोपपादयति—स्वरभेदादिति ।
ग्रहणम्—अणा सवर्णानां ग्रहणम् । एवमर्थम्—अणा सवर्णानां
ग्रहणार्थम् । इदम्—अण् सवर्णस्येति ।

प्रदीपे—कालादिभिन्नस्येति—कालादिभेदभिन्नस्य सवर्णस्ये-
त्यर्थः । अनेति शेषः ।

उद्द्योते—इयम्—‘किमर्थं पुनरिदमुच्यते’ इति भाष्येण विधी-
यमाना । तस्य—उदिद्ग्रहणस्य । ग्रहणम्—सवर्णानामणा ग्रह-
णम् । अग्रहणमिति—अणा सवर्णानामित्यादिः ।

(भाष्यम्)

अस्ति प्रयोजनमेतत् ॥

किं तर्हीति ? ॥

(५०६ आक्षेपवार्तिकम् ॥ २ ॥)

॥*॥ तत्र प्रत्याहारग्रहणे सवर्णाग्रहण-
मनुपदेशात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

तत्र प्रत्याहारग्रहणे सवर्णानां ग्रहणं न प्राप्नोति—
‘अकः सवर्णे दीर्घः’ इति ॥

किं कारणम् ? ।

अनुपदेशात् । यथाजातीयकानां संज्ञा कृता तथा-
जातीयकानां संप्रत्यायिका स्याद् । ह्रस्वानां च क्रियते
ह्रस्वानामेव संप्रत्यायिका स्याद्, दीर्घाणां न स्यात् ॥

(प्रदीपः) प्रत्याहारग्रहण इति । अकोऽचीति यत्र संज्ञया
प्रत्यायनमिकारादीनां तत्र तैरन्येषां ग्रहणं न स्याद् ॥ यत्र स्वरू-
पेणोच्चार्यन्ते—‘अस्य च्चौ’ ‘यस्येति चे’ति, तत्रैवैषां ग्राहकत्वं स्यात् ॥
अनुपदेशादिति । अनुच्चारणमित्यर्थः । न हि प्रत्याहारे दीर्घा उच्चा-
रिताः, यतोऽगादिचोदनाभिगृह्येरन् ॥ अथवा अकोऽचीत्यादावनुच्चा-
रिता इकारादयो दीर्घाणां प्रत्यायका न स्युरित्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) नन्वेतत्प्रयोजनम्—अस्य च्चावित्यादौ वा, अगा
दिप्रत्याहारेषु वा । तत्राद्यं तत्रानुवृत्तिनिर्देशे इत्यादिना दूषयिष्यति ।
नान्त्य इत्याह—प्रत्याहारग्रहणे इत्यादि । प्रत्याहारग्रहणे
सवर्णाग्रहणमिति वार्तिकस्य द्वेषाऽर्थः—अक इत्यादौ ईकारादीनाम-
गादिसंज्ञाभिर्ग्रहणं न प्राप्नोति, अनुपदेशादक्षरसामान्याये तेषामनु-
च्चारणादित्यर्थः । तदाह—यत्र संज्ञयेति । एकस्यैव युगपत्प्रत्याय्यत्व-
प्रत्यायकत्वयोर्विरोधादित्यर्थः । यत्र स्वरूपेणेति । इदं चिन्त्यम् ।

व्यवत्यानन्त्ये तस्याणत्वाभावात् । तस्माद्यः स्वरूपेणोच्चार्यते अक
इत्यादाविकारादिस्तस्यैव ग्राहकत्वं स्यादिति वक्तुमुचितम् ॥ प्रत्याहारे
अहउणित्यादौ ॥ भाष्ये—यथाजातीयकानामिति । वर्णसामान्या-
पठितानामित्यर्थः ॥ संज्ञेति । आदिरन्येनेति कृतागादिसंज्ञेत्यर्थः ॥
यद्वा—अगादौ इकारादिभिर्ह्रस्वैर्दीर्घाणामग्रहणम् ॥ कुतः ? अनु-
पदेशाद्—अकोऽचीत्यादाविकारादीनामनुच्चारणादित्यर्थस्तदाह—
अथवेति । भाष्यस्वारस्यं त्वाद्यव्याख्यायामेव ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—किं कारणम्—कस्मात्कारणात् ।
यथेति—यत् इत्यादिः । क्रियते इति—संज्ञेतीति शेषः । दीर्घाणां
मिति—किन्वित्यादिः ।

प्रदीपे—तैः—इकारादिभिः । अन्येषाम्—ईकारादीनाम् ।
यत्रेति—यत्र त्वित्यर्थः । अकारादय इति शेषः ।

उद्द्योते—तत्र—तयोर्मध्ये । तत्राद्यं तदर्थमाह—अक इत्या-
दाविति । तस्य—‘अस्य च्चावि’त्यादावुच्चारितस्य अकारादेः ।
तस्यैवेति—अनुबन्धसन्निधानेन प्रत्याहारस्थोऽयमिति प्रत्यभिज्ञा-
नादिति भावः । द्वितीयं वार्तिकार्थमाह—यद्वेति ।

(आक्षेपबाधकभाष्यम्)

ननु च ह्रस्वाः प्रतीयमाना दीर्घान् संप्रत्याययिष्यन्ति ॥

(प्रदीपः) ननु चेति । उच्चार्यमाणैरेव प्रत्यायकैर्भवितव्यमिति
नास्ति । सन्निहितास्तु प्रत्यायकाः । तच्च सन्निधानं यथायोगमस्त्ये-
वेत्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) उच्चार्यमाणैरेवेति । पुस्तकदर्शनादौ व्यभिचारा-
दित्यर्थः ॥ सन्निहिता इति । बुद्धिसन्निहिता इत्यर्थः ॥ अयं भावः—
शब्दा उपस्थिता बोधं जनयन्ति । उपस्थितिस्तु—स्मृतिरूपा प्रत्यक्ष-
रूपा च । न त्वन्यैवेति नियमः, लिपिस्मारितपदैर्बोधानापत्तेरिति ॥
सन्निधानमिति । प्रतीतिरित्यर्थः ॥ यथायोगम् । उच्चारणेन संज्ञया
चेत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—इति—इति नियमः ।
उद्द्योते—यथाश्रुते इष्टानुपपत्तेराह—बुद्धीति । एतदाशयमाह—
अयमिति । न तु—न तु तत्र । लिपीति—तथा सतीत्यादिः ।
सान्निध्यमविवक्षितमित्याह—प्रतीतिरिति ।

(५०७ आक्षेपसाधकवार्तिकम् ॥ ३ ॥)

॥ * ॥ ह्रस्वसंप्रत्यायादिति चेदुच्चार्य-
माणशब्दसंप्रत्यायकत्वाच्छब्दस्या-
वचनम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

ह्रस्वसंप्रत्यायादिति चेदुच्चार्यमाणः शब्दः संप्रत्या-
यको भवति, न संप्रतीयमानः । तद्यथा—ऋगित्युक्ते
संपाठमात्रं गम्यते, नास्या अर्थो गम्यते ॥

(प्रदीपः) उच्चार्यमाणेति । प्रतीयमानो हि प्रधानं सत्कथ-
मन्यप्रत्यायनेऽङ्गभावं तदैव गच्छेदित्यर्थः ॥ शब्दस्यावचनमिति ।
प्रतीयमानशब्देनान्यस्याप्रत्यायनमित्यर्थः ॥ ऋगित्युक्त इति ।
यद्यपि प्रकरणवशाद्विशिष्टसन्निवेशापि ऋक्शब्देन ऋक् प्रत्याय्यते ।
तथापि सा स्वार्थं न प्रत्याययतीत्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) प्रतीयमानो हीति । यद्यप्युच्चारणे प्रधानमपि

अर्थप्रतीतावङ्गभावं प्रतिपद्यते, तथाप्युच्चारणकृतायास्तत्प्रतिबिम्ब-
विशिष्टरूपोऽभिप्रेत्योत्थिरस्याधितयोपपद्यते तत्त्वम् । शब्दज्ञानमा-
त्रस्य तु न तदभिप्रेत्य अकत्वं, वक्ष्यमाणहेतोरिति भावः ॥ अन्यस्येति ।
दीर्घादिरूपशब्दस्येत्यर्थः ॥ भाष्ये—इत्स्वसंप्रत्ययादिति । वृत्तीया-
तत्पुरुषः ॥ ऋगित्युक्ते संपाठमात्रं गम्यते इति । एतेनोच्चारिता-
नामेव प्रत्यायकत्वे रहसि पुस्तकमीक्षमाणस्य बोधानापत्तेर्वाचक-
ज्ञानसामान्यस्यैव बोधे तन्त्रत्वेनेदमयुक्तमित्यपास्तम् । मानसजप-
स्थल इव तत्रापि स्वीयसङ्क्षमोच्चारणाद्वोधेनाक्षतेः । जपे हि मन्त्राणां
त्रैस्वर्यनियमेन तत्तत्स्थानेषु उच्चादिदेशोपलभ्यमानत्वरूपोदात्तत्वा-
देर्मात्राकालिकत्वादिरूपहस्त्वत्वादेश्च विनोच्चारणमनभिप्रेत्योक्तेः । यद्वा-
लिपेरेव चेष्टादिवत्सङ्केतेन बोधकत्वम् । अत एव लिपौ शब्दत्वभ्रमो
बालानाम् । यद्वा—लिपावनादेः शब्दतादात्म्याध्यासाद्वोधकत्वम् ।
लिपौ शब्दत्वबाधज्ञानवतां पण्डितानामपि अन्तःकरणदावात्मत्व-
प्रत्यये भ्रमत्वं जानतामनादिसिद्धारोपेणैव व्यवहारवद्वोधोऽपि ॥ ननु
ऋगित्युक्ते तद्विशेषाप्रतीतेरर्थप्रतीतिसंभावनाया अप्यभावः । ऋक् स्य
वेदत्वस्य चार्थप्रतीतिजनकतानवच्छेदकत्वादत आह—यद्यपीति ।
ऋक्शब्देन विशिष्टसंनिवेशापि ऋक् प्रत्याय्यत इत्यन्वयः । यत्र
सङ्केतादिवशाद् ऋगित्युक्ते ऽस्मिन्माले पुरोहितमित्याद्यानुपूर्वोपका-
रेण बोधस्तत्रापि सा स्वार्थं बोधनादिक्रियाकर्मत्वेन न प्रत्याययतीति
भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—चेदिति—तत्र, यत इति शेषः ।
उच्चार्यमाणः—उच्चार्यमाण एव । न—न तु । एवमग्रेऽपि ।
सम्पाठमात्रमिति—सम्पद्यते इति सम्पाठः, 'अकर्त्तरि च कारके
संज्ञायामि'त्यत्र संज्ञायामित्यस्य प्रायिकत्वात् कर्मकारके षञ् । तथा
च—शब्दमात्रमित्यर्थः ।

प्रदीपे—प्रतीयमानो हीति—ह्रस्व इति शेषः । अन्येति—
दीर्घादीत्यर्थः । तदेवेति—युगपदेवैकस्य प्रत्याय्यप्रत्यायकत्वयोर्वि-
रोधादिति भावः । शब्देन—ह्रस्वरूपशब्देन ।

उद्द्योते—तत्तदिति—वर्णादीत्यर्थः । तत्त्वम्—अर्थप्रतीता-
वङ्गत्वम् । तदिति—रूपोदेत्यर्थः । वक्ष्यमाणेति—'ऋगिति भाष्यो-
क्तेत्यर्थः । इदत्ताद्युक्तं दूषयति—पुतेनेति । 'मानसजपे'त्यादि-
वक्ष्यमाणहेतुनेत्यर्थः । तत्रापि—रहसि पुस्तकदर्शनस्थलेऽपि । ननु
मानसजपस्थल एवोच्चारणसत्त्वे किं मानमित्यत आह—जपे
हीति । ये रहसि पुस्तकेक्षणस्थले उच्चारणसत्त्वं नाभ्युपगच्छन्ति,
तेषां ह्येते समाधानान्तरमाह—यद्वेति । तथा च न तत्रोच्चारणा-
पेक्षेति भावः । ननु चेष्टादेर्बोधकत्वं सहृदयहृदयगम्यम्, लिपेस्तु
सार्वजनोपनिमित्तं कृष्टान्तदार्ष्टान्तिकयोर्वैषम्यमित्यत आह—यद्वेति ।
एवञ्च यथा शब्दोच्चारणानन्तरमर्बोधस्तथा शब्दतादात्म्याध्या-
सापन्नलिपिज्ञानानन्तरमपीति न तत्रोच्चारणसत्त्वापेक्षेति भावः ॥

(समाधानभाष्यम्)

एवं तर्हि वर्णपाठ एवोपदेशः करिष्यते ॥

(प्रदीपः) एवं तर्हीति । अहङ्गिति प्रत्याहार एवाकारादि-
भिराकारादीनां ग्रहणात् तेषामप्यगादिसंज्ञाभिर्ग्रहणं भविष्यतीत्यर्थः ॥
उपदेश इति । प्रत्यायनमित्यर्थः ॥ करिष्यत इति । व्याख्यास्यते ॥

(उद्द्योतः) प्रत्यायनमिति । तच्चैतत्पञ्चैवेति बोध्यम् ॥

६७ म०

(५०८ (१) समाधानवाचकवार्तिकप्रथमखण्डम् ॥)

॥ * ॥ वर्णपाठ उपदेश इति चेदवरका-
लत्वात् परिभाषाया अनुपदेशः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

वर्णपाठ उपदेश इति चेदवरकालत्वात् परिभाषाया
अनुपदेशः ॥

(प्रदीपः) अवरकालत्वादिति । निष्पत्तेर्वङ्गध्वनयान्यत्रास्य
च्चात्रित्यादौ सवर्णानां ग्रहणं भवति, नाङ्गेषु नापि स्वात्मनि, अनि-
ष्पन्नत्वादिति भावः ॥

(उद्द्योतः) अनेन तत्प्रत्यायनमशक्यमित्याह—भाष्ये—
अवरकालत्वादिति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—चेदिति—तत्र, यत इति शेषः ।
परिभाषायाः—'अणुदिदि'ति सवर्णस्य संज्ञायाः । अनुपदेश इति—
तथा प्रत्याहारे अकारादिभिराकारादीनां प्रत्यायनमसम्भवीत्यर्थः ।

प्रदीपे—अङ्गेषु—अणादिप्रत्याहारेषु । अनया—'अणुदि-
दि'ति सवर्णस्य संज्ञया । अनिष्पन्नत्वादिति—ततः पूर्वमित्यादिः ।

उद्द्योते—अनेन—प्रकृतसूत्रेण । तदिति—प्रत्याहारे अकारा-
दिभिराकारादीनामित्यर्थः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

किं परा सूत्रात् क्रियत इत्यतोऽवरकाला ? ।

(उद्द्योतः) परा सूत्रादिति । सूत्राः प्रत्याहारसूत्राः परा-
काला क्रियत इत्यर्थः ॥ तेषामनादित्वादेषां पाणिनिनिरुक्तत्वादिति भावः ।

(तत्त्वालोकः) उद्द्योते—तेषाम्—'अहङ्गि'त्यादिसूत्राणाम् ।
एषाम्—'अणुदिदि'त्यादिसूत्राणाम् ।

(समाधानभाष्यम्)

नेत्याह । सर्वथाऽवरकालैव । वर्णानामुपदेशस्ता-
वत् । उपदेशोत्तरकालेत्संज्ञा । इत्संज्ञोत्तरकाल 'आदि-
रन्त्येन सहेता' इति प्रत्याहारः । प्रत्याहारोत्तरकाला सव-
र्णसंज्ञा ॥ सवर्णसंज्ञोत्तरकालम् 'अणुदित्सवर्णस्य चाप्र-
त्ययः' इति । सैषाऽवरकाला—उपदेशोत्तरकाला वर्णा-
नामुत्पत्तौ निमित्तत्वाय कल्पयिष्यत इत्येतन्न ॥

(प्रदीपः) सर्वथेति । आर्थक्रमेणापि, न शाब्दक्रमेणैवेत्यर्थः ॥
वर्णानामुत्पत्ताविति । अहङ्गित्यत्र इयमेव वर्णानाकारादीनुत्पा-
दयतीत्येतन्नास्ति ॥

(उद्द्योतः) अवरकालैवेति । वाक्यार्थज्ञाने पदार्थज्ञानस्य
कारणत्वादिति भावः ॥ शाब्दक्रमोऽष्टाध्यायीक्रमः ॥ प्रत्याहारोत्त-
रकाला सवर्णसंज्ञेति । नाङ्गमलान्वित्येतद्विषयनिर्णयोत्तरं तत्परि-
हारेण सवर्णपदशक्तिग्रहस्यैव व्यवहारोपयोगित्वादिति भावः ॥ वर्णा-
नामुत्पत्ताविति । प्रतीतावित्यर्थः ॥ अक इत्यादावाद्यवर्णेष्वस्या
एव प्रत्यायकत्वाद्याहारेण व्याचष्टे—अहङ्गिति ॥ उत्पाद्य-
तीति । प्रत्याययतीत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तस्य उत्तरमनुवदति—नेत्याहेति ।
समाधाता, यत इति शेषः । इदमेवोपपादयति—वर्णानामिति ।
तावत्—प्रथमम् ।

प्रदीपे—इयमेवेति—‘अणुदिदि’ति सवर्णस्य संज्ञैवेत्यर्थः ।
अकारादिभिर्निर्णयैरिति शेषः ।

उद्द्योते—वाक्यार्थज्ञाने—अणुदित्सत्रार्थबोधे । पदार्थज्ञान-
स्य—अणादिपदार्थज्ञानस्य । अस्याः—‘अणुदिदि’ति सवर्णस्य संज्ञायाः ।
(५०८ (२) समाधानबाधकवार्तिकद्वितीयखण्डम् ॥ ४ ॥)

॥ * ॥ तस्मादुपदेशः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

तस्मादुपदेशः कर्तव्यः ॥

(प्रदीपः) तस्मादिति । प्रत्याहार एव दीर्घप्लुता अपि पठ-
नीया इत्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) प्रत्याहारे । अह्उणित्यादौ ॥ न च प्रत्याहारेषु
तद्वाच्यवाच्ये लक्षणाङ्गीकारात् दोषः । उक्तभाष्यरीत्या तद्वाच्यानां
प्रत्यायकत्वाभावेन तेषामशक्तत्वेन लक्ष्यतावच्छेदकलक्षणामूलसंबन्ध-
ज्ञानयोर्दुरुपपादत्वात् ॥

(तत्त्वालोकः) उद्द्योते—शीक्षितायुक्तं दूषयति—न चेति ।
तद्वाच्यवाच्ये—प्रत्याहारवाच्यह्रस्ववाच्यदीर्घादौ । तद्वाच्यानाम्—
प्रत्याहारवाच्यह्रस्वानाम् ।

(अणुग्रहणप्रत्याख्यानाधिकरणम्)

(५०९ आक्षेपवार्तिकम् ॥ ५ ॥)

॥ * ॥ तत्रानुवृत्तिनिर्देशे सवर्णाग्रहण-
मनणत्वात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

तत्रानुवृत्तिनिर्देशे सवर्णानां ग्रहणं न प्राप्नोति—
‘अस्य च्चौ’ ‘यस्येति च’ ॥

किं कारणम् ? ।

अनणत्वात् । न ह्येतोऽणो येऽनुवृत्तिनिर्देशे ॥ के
तर्हि ? ।

येऽक्षरसमाप्ताय उपदिश्यन्ते ॥

(प्रदीपः) तत्रानुवृत्तीति । व्यक्तिपक्षे सत्यपि सत्रारम्भेऽवा-
न्तरभेदसंभवाद् ग्रहणं न सिद्ध्यतीत्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) एवं प्रत्याहारेषु सत्रप्रयोजनाभावमुक्त्वा अस्य
च्चावित्यादावपि तमाह—तत्रानुवृत्तिनिर्देश इति । भाष्ये—वृत्ति
वर्णसमाप्तायमनुगतस्तत्सदृशोऽनुवृत्तिरकारादिस्तस्य निर्देशः स्वरू-
पेणोच्चारणमित्यर्थः ॥ तत्र सवर्णाग्रहणे हेतुमाह—व्यक्तीति । अनन्ता
व्यक्तय इति पक्षे इत्यर्थः । तदाह—अवान्तरभेदेति । जात्येक-
त्वेऽपि व्यक्तीनां परस्परं भेदसंभववादित्यर्थः ॥ एका अवर्णव्यक्तिरिति
पक्षे तु यद्यपि सिध्यति, तथापि सोऽसङ्गतः, उदात्तादिविरुद्धभाष्या-
सात् । यदि तु ध्वनिनिष्ठास्ते, तदा कत्वसत्त्वादिकमपि तन्निष्ठमस्तु
किं वर्णनो चेदनन्ता एवेति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—यस्येति च—‘यस्येति चे’ति । किं
कारणम्—कस्मात् कारणात् ।

प्रदीपे—ग्रहणम्—ह्रस्वेन दीर्घादीनां ग्रहणम् ।

उद्द्योते—तत्रेति—‘अस्य च्चावि’त्यादावित्यर्थः । अकारादि-
भिरिति शेषः । ते—उदात्तत्वादयः ।

(आक्षेपबाधकभाष्यम्)

एवं तर्ह्यनणत्वादनुवृत्तौ न, अनुपदेशाच्च प्रत्या-
हारे न । उच्यते चेदम्—अण् सवर्णान् गृह्णातीति ।
तत्र वचनाद्भविष्यति ॥

(प्रदीपः) वचनादिति । अण्सदृशोऽणिति ग्रहीष्यत इत्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) अनणो वचनादपि कथं ग्राहकत्वमत आह—
अण्सदृश इति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अनुवृत्तौ—‘अस्य च्चावि’त्यादौ ।
न—अकारादिना सवर्णानां ग्रहणं न । एवमग्रेऽपि । तत्र—तथा
सति । वचनादिति—एतद्वचनसामर्थ्यादित्यर्थः । तत्र तत्राकारा-
दिना सवर्णानां ग्रहणमिति शेषः ।

उद्द्योते—अनण इति—नन्वित्यादिः ।

(५१० आक्षेपसाधकवार्तिकम् ॥ ६ ॥)

॥ * ॥ वचनायत्र तस्मास्ति ॥ * ॥

(भाष्यम्)

नेदं वचनान्नभ्यम् । अस्ति ह्यन्यदेतस्य वचने
प्रयोजनम् ॥

किम् ? ।

य एते प्रत्याहाराणामादितो वर्णास्तेः सवर्णानां
ग्रहणं यथा स्यात् ॥

(प्रदीपः) यत्रेति । अनन्तरोक्तमुभयं यत्र नास्ति—अकोऽ-
चीत्यादौ । अत्र ह्यनुबन्धेन चिह्नेन प्रत्याहारस्य एव निर्दिष्ट इत्यण-
त्वमुच्चारणं चास्ति । तत्राकार उच्चारित आविरन्येन सहेतेति
मध्यपातिनां स्वरूपस्य च ग्राहकोऽस्माच्च वचनात्सवर्णानामपीत्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) उभयम् । अनणत्वमनुच्चारणं च ॥ मध्यपा-
तिनामिति ॥ वृष्टान्तार्थम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—स्यात्—स्यादिति ।

(समाधानान्तरभाष्यम्)

एवं तर्हि—

(५११ (१) सिद्धान्तसमाधानअणुप्रत्याख्यानवार्तिकम्)

॥ * ॥ सवर्णेऽग्रहणमपरिभाष्यमाकृ-
तिग्रहणात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

सवर्णेऽणुग्रहणमपरिभाष्यम् ॥

कुतः ? ।

आकृतिग्रहणात् । अवर्णाकृतिरुपदिष्टा सर्वमवर्ण-
कुलं ग्रहीष्यति । तथेवर्णाकृतिस्तथोवर्णाकृतिः ॥

(प्रदीपः) एवं व्यक्तिपक्षे सत्यपि सत्रारम्भे नास्तीष्टसिद्धिरा-
कृतिपक्षे तु सत्रं न कर्तव्यमित्याह—सवर्ण इति । प्रत्याहारे अनु-

वृत्तिनिर्देशे च सर्वत्र जातिरूपदिश्यते, नान्तरीयकं व्यक्त्युच्चारणम् । अत्वं च ह्रस्वदीर्घश्रुतेषु विद्यते, यथा—गोत्वं कुशे गोपिण्डे स्थूले, शुक्ले कृष्णे चेति भावः ॥

(उद्द्योतः) नास्तीष्टेति । यदि स्वह्रस्वगुणित्यादावत्वादिजातिनिर्देशादेवामणत्वम्, प्रत्याहारग्रहणेषु च न दोषः, स्वाद्य इत्यादिनिर्देशाश्चात्रैवार्थे लिङ्गमित्युच्यते । तदा सूत्रमेव व्यर्थमित्याह—आकृतीति । प्रत्याहारे अह्रस्वगुणित्यादिषु । अनुवृत्तिनिर्देशे । अस्य च्वावित्यादौ ॥ उपदिश्यते उच्चार्यते प्रत्याय्यते वा ॥ नान्तरीयकमिति । जातेः साक्षादुच्चारणासंभवात्तदुच्चारणम् । किंच जातौ कार्यान्वयस्य व्यक्तिं विना साक्षादसंभवात्तदुच्चारणं तद्वोधनमित्यर्थः । तत्र दीर्घादिव्यक्त्याक्षेपे बीजमाह—अत्वं चेति । प्रमाणकृतभेदे दृष्टान्तमभिधाय गुणकृतभेदेऽप्याह—शुक्ल इति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अवर्णाकृतिरिति—यत इत्यादिः । उद्द्योते—एषाम्—‘अस्य च्वावि’त्यादावुपात्तानामकारादीनाम् । तदुच्चारणम्—व्यक्त्युच्चारणम् । एवमग्रेऽपि ।

(आक्षेपभाष्यम्)

ननु चान्याऽऽकृतिरकारस्यान्याऽऽकारस्य च ॥

(प्रदीपः) ननु चान्येति । श्रुतिभेदाद्भेदं मन्यमानस्य प्रश्नः ॥

(उद्द्योतः) श्रुतिः । श्रवणोपलब्धिः ॥ भेदाद्भेदमिति । जातेरिति शेषः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—ननु चान्येति—तथा च—कथमाकृतिपक्षे सूत्रं विनैवेष्टसिद्धिरिति भावः ।

(५११ (२) समाधानवार्तिकद्वितीयखण्डम्)

॥ * ॥ अनन्यत्वाच्च ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अनन्याकृतिरकारस्याकारस्य च ॥

(प्रदीपः) अनन्यत्वाच्चेति । सत्यपि श्रुतिभेदे एकावृत्तिर्योगोऽस्त्येव, यथा कुशे स्थूलेऽपि च गोपिण्डे गोत्वयोगः ॥

(उद्द्योतः) सत्यपीति । श्रुतिभेदो हि व्यक्तिभेदसाधको नाकृतिभेदसाधक इति भावः ॥ अत एव ह्रस्वोऽयमकारो दीर्घोऽयमकार इति अत्वेन सामानाधिकरण्यानुभवः ॥ इकारादिष्वत्वमननुभवान्न । अत एवोदात्तादयो न जात्यन्तरप्रयोजका इति तात्पर्यम् ॥ न च आकारोऽयं न अकार इति प्रतीत्यनापत्तिः । तस्या व्यक्तिभेदविषयकत्वात् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अनन्याकृतिरिति—न तयोर्विभिन्नाऽऽतिः, यत इत्यादिः ।

प्रदीपे—सत्यपीति—तयोर्हीत्यादिः ।

उद्द्योते—इकारादिषु—इकारादिषु तु । न च—न चैवम् ।

(५११ (३) समाधानसाधकवार्तिकतृतीयखण्डम् ॥ ७ ॥)

॥ * ॥ अनेकान्तो ह्यनन्यत्वकरः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

यो ह्यनेकान्तेन भेदो नासावन्यत्वं करोति ।

तद्यथा—न यो गोश्च गोश्च भेदः सोऽन्यत्वं करोति । यस्तु खलु गोश्चाश्वस्य च भेदः सोऽन्यत्वं करोति ॥

(प्रदीपः) यो हीति । अभेदस्यापि प्रत्यभिज्ञानात्सद्भाव इत्यर्थः ॥ यस्त्विति । अत्रापि यदा प्राणी न हन्तव्य इति प्राणित्वेनाश्रयणं तदा अभेद एव, गवाश्वरूपाश्रयणे तु भेद इति भावः ॥ अष्टन आ विभक्तावित्यत्र तु यत्ताधिक्यादीर्व्यक्तिसमवेतं सामान्यं गृह्यते । यथा पूर्ववथा ब्राह्मणः प्रत्युत्थेय इति विशिष्टव्यक्तिस्थं ब्राह्मण्यमाश्रीयते ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये—अनेकान्तेनेति । अनियमेनेत्यर्थः ॥ अभेदेन समानाधिकरण इति भावः । तदाह—अभेदस्यापीति । प्रत्यभिज्ञानादिति । स एवायमिति प्रत्यभिज्ञानादित्यर्थः ॥ अकारोऽकार इत्येकाकारप्रत्ययाच्चेत्यपि बोध्यम् ॥ नासावन्यत्वमिति ॥ भेदप्रतीतिमेवेत्यर्थः ॥ प्राणीति । यद्यपि प्राणित्वं न जातिस्तथापि साधारणधर्मत्वाभिप्रायेणोक्तम् ॥ गवाश्वरूपेति । गोत्वाश्वत्वैत्यर्थः ॥

परे तु ह्रस्वषड्भेदवृत्त्येवात्वं दीर्घषड्भेदवृत्त्येव आत्वमित्यादिर्ननु चेति भाष्याशयः । सकलव्यापकमत्वमप्यस्तीत्युत्तरम् । ननु व्यापकजात्यैक्येऽपि व्याप्यजात्या भेदोऽप्यस्तीत्यत आह—अनेकान्तो हीति । व्यापकधर्मेण समानाधिकरणव्याप्यधर्मकृतो भेदः केवलभेदबुद्धिं न करोतीत्यर्थ इत्याहुः ॥

ननु जातिनिर्देशेऽष्टन आ इत्यादावपि तन्निर्देशाद् अकारादयः स्युः । यत्ताधिक्यं तूभयार्थं स्याद् । ह्रस्वोच्चारणे तु अर्धमात्रिकेण तस्यान्तरतम्याद् ह्रस्व एव स्यादत आह—अष्टन इति ॥ दीर्घव्यकीति । व्यक्तेरुपलक्षणत्वे आन्तरतम्याद् ह्रस्व एव स्यादिति यत्ताधिक्यानर्थन्यं तदवस्थमिति विशेषणत्वमेव तस्या इति भावः । अत्वातिरिक्तमात्वादि नास्त्येवेति तात्पर्यम् ॥ केचित्तु दीर्घषड्भेदवृत्त्यात्वजातेरेवात्वव्याप्यायास्तत्र निर्देश इति वदन्ति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अभेदसमानाधिकरणो ह्यकाराकारयोर्भेदो भेदबुद्धिमेव न सम्पादयति, किन्त्वभेदबुद्धिमपीत्याह—यो हीति ।

प्रदीपे—अभेदस्यापीति—अकाराकारयोरित्यादिः । अत्रापि—गवाश्वयोरपि । यत्ताधिक्यात्—दीर्घोच्चारणरूपयत्ताधिक्यात् ।

उद्द्योते—अभेदसत्त्वे स्वयं युक्त्यन्तरमप्याह—अकारोऽकार इति । ह्रस्वोऽकार, दीर्घोऽकार इत्यर्थः । इत्यर्थ इति—यवमग्रेऽपि । पृथिवीत्वाभाववज्जीवज्जलीयादिशरीरे प्राणित्वस्य, प्राणित्वाभाववत्पटादौ च पृथिवीत्वस्य सत्त्वेन परस्परान्यन्ताभावसमानाधिकरणयोः प्राणित्वपृथिवीत्वरूपधर्मयोरेकत्र जीवत्पायिज्जरीरे सत्त्वेन साङ्ख्यात्तस्य च जातित्वसाधकत्वादाह—न जातिरिति । सिद्धान्तमाह—परे स्त्विति । अस्ति—उभयत्रास्ति । एवमग्रेऽपि । अकारादय इति—पर्यायेणेति भावः । ननु तत्र जातिनिर्देशेऽपि दीर्घोच्चारणरूपयत्ताधिक्यसामर्थ्यादिकारादयो न स्युरित्यत आह—यत्ताधिक्यन्विति । उभयार्थम्—ह्रस्वदीर्घोभयार्थम् । तु—हि । अर्धमात्रिकेण—नकारेण । तस्य—ह्रस्वस्य । तस्याः—व्यक्तेः । तत्र—‘अष्टन आ’ इत्यादौ ।

(भाष्यम्)

अपर आह—

(वार्तिकपाठान्तरम्)

॥ * ॥ सवर्णेऽणग्रहणमपरिभाष्यमाकृ-
तिग्रहणादनन्यत्वम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

सवर्णेऽणग्रहणमपरिभाष्यम् । आकृतिग्रहणादन-
न्यत्वं भविष्यति ॥ अनन्याऽऽकृतिरकारस्याकारस्य च ॥

(वार्तिकपाठान्तरखण्डम्)

॥ * ॥ अनेकान्तो ह्यनन्यत्वकरः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

यो ह्यनेकान्तेन भेदो नासावन्यत्वं करोति ।
तद्यथा—न यो गोश्च गोश्च भेदः सोऽन्यत्वं करोति ।
यस्तु खडु गोश्चाश्वस्य च भेदः सोऽन्यत्वं करोति ॥

(प्रदीपः) अपर आहति । व्यक्तिरेव शब्दार्थः । जातिस्त्व-
शब्दाधोऽप्यभेदप्रत्ययहेतुरस्तीति सर्वव्यक्तीनामभेदाश्रयणादेकन्यक्ति-
निर्देशेऽपि सर्वव्यक्तीनां ग्रहणं सिध्यतीत्यर्थः ॥ अत्र पक्षे आकृतिग्र-
हणमाकृतेरेकाकारप्रत्ययनिमित्तत्वेन प्रतिपत्तिरुच्यते ॥

(उद्घोतः) अशब्दार्थ इति । शब्दजन्यप्रतीतिविशेष्यत्वा-
भावो नानित्यर्थः । यद्वा शक्यतावच्छेदकत्वेऽप्यशक्य इत्यर्थः ॥ सर्व-
व्यक्तीनामिति । जातिर्विशिष्टयेन प्रत्येकवृत्तिपः स्वरभेदस्यागपूर्वक-
मभेदेनैव रूपेणाश्रयणात्तज्जात्याक्रान्तसर्वव्यक्तीनां ग्रहणं सिध्यती-
त्यर्थः ॥ पूर्ववार्तिकेऽणग्रहणाकरणे आकृतिग्रहणं हेतुः, आकृतेरपि
भेदाशङ्कायामनन्यत्वाच्चेति वार्तिकखण्डः । अपरमतेऽणग्रहणाकरणे
सर्वव्यक्तीनामनन्यत्वं हेतुरनन्यत्वे आकृतिग्रहणम् । आकृतेर्ग्रहणं
विशेषणत्वेनाश्रयणम् । रूपसामान्यादित्ययमाकृतिग्रहणादित्यस्या-
र्थोऽपरमत इत्येके ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सवर्णे—‘अणुदिदि’ति सूत्रे । एव-
म्पूर्वत्रापि । आकृतिग्रहणादिति—यत् इत्यादिः । अकाराकारयो-
रिति शेषः । अनन्येति—यत् इत्यादिः ।

प्रदीपे—अभेदप्रत्ययेति—व्यक्तीनामित्यादिः । एकाकारप्रत्य-
येति—व्यक्तीनामित्यादिः ।

उद्घोते—ननु जातेः शब्दजन्यप्रतीतिविशेषणत्वात्, शक्यता-
वच्छेदकत्वाद्वा कथमशब्दार्थत्वमित्यत आह—शब्दजन्येति । प्रत्ये-
केति—प्रत्येकव्यक्तीत्यर्थः । अभेदेनेति—सर्वव्यक्तीनामित्यादिः ।
अनन्यत्वे—तासामनन्यत्वे च । अपरमते—‘अइउण्’ सूत्रभाष्य-
विरोधं परिहरति—रूपसामान्येति । ‘एके’ इति सूचिताया अत्रा-
रुचेर्बाजन्तु—तथा सति ‘रूपसामान्यादे’त्यत्र वाकारस्य वैयर्थ्यमेव ।
तथा च पूर्वमतमेव सम्यगित्याशयः ।

(५१२ सिद्धान्तवार्तिकम् ॥ ८ ॥)

॥ * ॥ तद्वच्च हलग्रहणेषु ॥ * ॥

(भाष्यम्)

एवं च कृत्वा हलग्रहणेषु सिद्धं भवति । ‘शलो
भलि’—अवात्ताम् अवात्तम् अवात्त । यत्रैतन्नास्ति—
अण् सवर्णान् गृह्णातीति ॥

(प्रदीपः) तद्वच्चेति । यथाऽऽकृतिग्रहणादणसु कार्यं सिध्यति,
तथा हल्वपि आकृतिग्रहणादेव सिध्यति । व्यक्तिनिर्देशपक्षे तु
एकैव तकारव्यक्तिर्शल्व्यपदेशमासादयेत् पूर्वा परा वेत्यवात्तामिति
लोपो न स्यात् । अबुद्धेयादावेव तु स्यात् ॥

(उद्घोतः) जाल्याश्रयणमावश्यकमित्याह—तद्वच्चेति ।
पूर्वा परा वेति । उभयोरपि शल्वत्वं न स्याद्, अन्यतरस्य प्रत्या-
हारस्योपात्तादन्यत्वादिति भावः ॥ अवात्तामिति । वसेर्लुङि तस-
स्तामि वृद्धौ सः सीति तच्चे शलो शलीति सिज्जलोपे रूपम् ॥
ननु शल इति सूत्रं क चरितार्थमत आह—अबुद्धेति । बुधेर्लुङि
रूपम् ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—लोपः—‘शलो शली’ति सलोपः ।
उद्घोते—वृद्धौ—‘वदव्रजहलन्तस्याचः’ इति वृद्धौ । ननु—
नन्वेवम् ।

(५१३ सिद्धान्तसाधकवार्तिकखण्डम् ॥ ९ ॥)

॥ * ॥ अनेकान्तो ह्यनन्यत्वकरः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

इत्युक्तार्थम् ॥

(प्रदीपः) धातुप्रत्ययावयवयोस्तकारयोर्भेद एवेति चेत् ।
तत्राह—अनेकान्त इति ॥

(उद्घोतः) भेद एवेति । व्यक्तयोः परस्परं भेद एवेति
भावः ॥ भाष्ये—अनेकान्त इति । उपात्ताभेदकधर्मसमानाधिकरणो
भेदकधर्म इत्यर्थः । प्रकृतेऽभेदकधर्मस्तत्त्वम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—उक्तार्थमिति—‘यो ह्यनेकान्तेन भेदः’
इत्यादिनेति भावः ।

प्रदीपे—हेतुगर्भं विशेषणमाह—धातुप्रत्ययावयवयोरिति ।
नन्वित्यादिः ।

उद्घोते—तत्त्वम्—तकारद्वयनिष्ठं तकारत्वम् । भेदकधर्मश्च
धात्ववयवत्वप्रत्ययावयवत्वरूपः ।

(५१४ सिद्धान्तसाधकवार्तिकम् ॥ १० ॥)

॥ * ॥ द्रुतविलम्बितयोश्चानुपदेशात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

द्रुतविलम्बितयोश्चानुपदेशान्मन्यामहे—‘आकृति-
ग्रहणात् सिद्धम्’ इति । यदयं कस्यांचिद् वृत्तौ वर्णा-
नुपदिरय सर्वत्र कृती भवति ॥

(प्रदीपः) द्रुतेति । हलग्रहणेष्वेदमुच्यते, यत्रैतन्नास्ति—अण्
सवर्णान् गृह्णातीति । अणसु तु व्यक्तिनिर्देशेऽपि ग्रहणकशास्त्रेण
स्यादेव वृत्तिभिन्नस्य ग्रहणम् ।

(उद्घोतः) प्रयोगार्थं तु मध्यमेत्युक्तेर्द्रुतविलम्बितयो-
रित्युक्तम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—द्रुतविलम्बितयोश्चेति—वृत्तयोर्वर्णा-
नामिति शेषः । अत्र ‘द्रुते’त्यत्र वार्तिककारैर्तद्वचनप्रामाण्यादेव ह्रस्वः ।
यत्—यस्मात् । अयम्—पाणिनिः ।

प्रदीपे—वृत्तिभिन्नस्य—वृत्तिभेदभिन्नस्यापि ।

(काकुभाष्यम्)

अस्ति प्रयोजनमेतत् ॥

किं तर्हीति ॥

(वृत्तिपृथक्त्वाधिकरणम्)

(५१५ (१) आक्षेपवार्तिकप्रथमखण्डम् ॥)

॥ * ॥ वृत्तिपृथक्त्वं तु नोपपद्यते ॥ * ॥

(भाष्यम्)

वृत्तेस्तु पृथक्त्वं नोपपद्यते ॥

(प्रदीपः) वृत्तिपृथक्त्वमिति । ह्रस्वदीर्घादिप्रमाणलक्षणापि वृत्तिर्न भेदिका स्यादिति खट्वाभिरित्यत्रैस् प्रसज्येतेति भावः ॥

(उद्घोतः) ह्रस्वदीर्घादीति । वृत्त्या कालप्रमाणेन पृथक्त्वमिति तृतीयासमास इति भावः । भाष्ये तु शेषत्वविवक्षया षष्ठी । हेतो पञ्चमी वा ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—ह्रस्वदीर्घादीति—यद्युक्तरीत्या द्रुतविलम्बितादिलक्षणा वृत्तिर्न भेदिका स्यात्तर्हीत्यादिः ।

उद्घोते—वृत्त्येति—वृत्तिपृथक्त्वमित्यत्रेत्यादिः । तथा च—वृत्त्या कृताः पृथक्त्वगुणवन्तो वर्णा इति नोपपद्यते इति तदर्थः । शेषस्वेति—वृत्तावित्यादिः । तथा च—वृत्तिसम्बन्धि, वृत्तिहेतुकं वा पृथक्त्वं वर्णानां नोपपद्यते इति तदर्थः ।

(५१५ (२) आक्षेपवार्तिकद्वितीयखण्डम् ॥ ११ ॥)

॥*॥ तस्मात्तत्र तपरनिर्देशात्सिद्धम् ॥*॥

(भाष्यम्)

तस्मात्तत्र तपरनिर्देशः कर्तव्यः ॥

(समाधानभाष्यम्)

न कर्तव्यः । क्रियते न्यास एव—‘अतो भिस ऐस्’ इति ॥ अणुदित्सवर्णस्य चाप्रत्ययः ॥ ६६ ॥

(प्रदीपः) क्रियते इति । अवश्यकर्तव्यतां दर्शयति । व्यक्तिपक्षेऽणु सवर्णान् गृह्णातीति प्रसङ्गः । सूत्रप्रत्याख्याने त्वावृत्तिग्रहणात् ॥ उदिद्ग्रहणं कर्तव्यमेव । न हि वर्गाणामेकाकृतियोगोऽस्ति । कृते तु सूत्रे कुहोश्चरित्यादौ भाव्यमानस्य उदित्वसामर्थ्यादप्रत्यय इति निषेधो नावतरतीत्यणस्वेवार्थं निषेधः । प्रत्याख्यानपक्षे भाव्यमानेषु यथाश्रुतं रूपमुत्पद्यत इत्याकृतिग्रहणेऽपि भिन्नकालानां ग्रहणं न भवति । यथा पशुना यजेत, पशुमालभेतेत्युत्पत्तिवाक्यत्वात् संख्या विवक्ष्यते । उदात्तादयस्त्वभेदका इत्युक्तम् । अनुवादे तु नान्तरीयकत्वादेकव्यक्त्युच्चारणेऽपि सकलव्यक्तिग्रहणम् । यथा ग्रहं संमार्ष्टीति सर्वेषां ग्रहाणां ‘प्राजापत्या नव ग्रहा’ इत्यादिभ्यो ज्ञातानां संमार्जनम् ॥ ६९ ॥

(उद्घोतः) आकृतिग्रहणादिति । तद्वत्तत्त्वग्रहणसूत्रे भाष्ये—तद्वत्तत्त्वग्रहणसूत्रं एवं च कृत्वा तपराः क्रियन्ते आकृतिग्रहणेनातिप्रसक्तमिति कृत्वेति ॥ एकाकृतियोग इति । तन्मात्रनिष्ठेत्यादिः ॥ उदिदिति च कुनुडुतपूर्णां प्राचां संज्ञा । तयेहापि व्यवहारः ॥ न तु सर्वत्रैतं प्राप्नोति, अनुवादे तदप्राप्तेरिति

बोध्यम् ॥ नन्वणग्रहणप्रत्याख्यानेऽनुवादेऽपि विधावपि जातिनिर्देशात्सर्वग्रहणप्रसङ्ग इत्यत आह—भाव्यमानेऽस्त्विति । यथाश्रुतमिति । जातिविशेषावच्छिन्नव्यक्तिविशेषरूपमित्यर्थः ॥ उत्पत्तिवाक्यत्वादिति । विधिवाक्यत्वादित्यर्थः । विधौ हि प्रमितस्तित्वादिशिष्टोपादाने न वाक्यार्थभेदः । अनुवादे तु तस्य सिद्धत्वेनाप्रमितस्तित्वात्तद्विशेषोपादानं न वाक्यभेदमन्तरेण भवति । स चान्याय्य इति भावः । यत्तु कचिद्विधावपि व्यक्त्यन्तरस्योपादानम्, तद्विषय उदित्यादौ तपरत्वाच्छिद्वादिति द्रष्टव्यमित्याहुः ॥ नान्तरीयकत्वादिति । अनेन नान्तरीयकविशेषणविषय एव विवक्षाऽविवक्षाविचार इति ध्वनयति । अत एव न श्रेयांसं प्रबोधयेदित्यादौ अनुवाधविशेषणश्रेयस्त्वादेविवक्षायामपि न दोषः ॥ वस्तुतोऽत्र व्याख्यानमेव शरणं, नान्तरीयकसङ्ख्यालिङ्गविषयन्यायस्य प्रधानव्यक्तिविषयकत्वानौचित्यात् । उपेयिवानित्यादौ उपेत्यविवक्षाया नञो विवक्षाया वा दर्शनात् ॥ ऋकारेण लृग्रहणाय तु लृवर्णस्य ऋवर्णवद्भाष्यो वाच्य इति तात्पर्यम् ॥

परे तु जातिपक्षेऽपि तपरग्रहणस्य जातिग्रहणप्राप्तसवर्णग्रहणनियमार्थत्ववत्तत्प्रयुक्तसवर्णग्रहणनिषेधायाप्रत्यय इति पृथक् कार्यमेव । ध्वनितं चेदं ज्यादादीयस इति सूत्रे भाष्ये ॥ किञ्च तत्र व्यक्तिविवक्षायां यत्र कचित् प्रयोगे एकाकारव्यक्तिः साधो स्यात् प्रयोगान्तरे इति व्यक्तिविवक्षया समाधानं दुर्घटमित्याहुः ॥ ६९ ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—क्रियते इति—यत् इत्यादिः ।

प्रदीपे—व्यक्तिपक्षे इति—यत् इत्यादिः । सूत्रसत्त्वादिति शेषः । इति प्रसङ्गः—इति हेतोः प्रसङ्गः । ग्रहणादिति—प्रसङ्ग इत्यनुषज्यते । उत्पद्यते—उत्पत्तिवाक्ये विवक्ष्यते ।

उद्घोते—ननु यौगिक एवोदिच्छब्दः कुतो नेत्यत आह—न त्विति । प्रमितस्तित्वादिति—विधेयस्येत्यादिः । विशिष्टेति—संख्याविशिष्टेत्यर्थः । वाक्यार्थभेद इति—अत्र ‘वाक्यभेदः’ इति पाठो युक्तः । स च—वाक्यभेदश्च । कचित्—‘अदसोऽसोर्दादु दो मः’ इत्यादौ । कैयटोक्तं खण्डयति—वस्तुत इति । तत्र हेत्वन्तरमाह—उपेयीति । वा दर्शनात्—दर्शनाद्वा । नन्विष्टस्य ऋकारेण लृकारग्रहणस्य जातिपक्षे कथमुपपत्तिरित्यत आह—ऋकारेणेति । कैयटेन जातिपक्षे ‘अप्रत्ययः’ इति निषेधस्यासत्त्वमुक्तान्तखण्डयति—परे त्विति । अत्र मानमाह—ध्वनितञ्चेति । व्यक्तिपक्षेण निवर्हिदोषमप्याह—किञ्चेति ॥

(१३ तपरसंज्ञासूत्रम् ॥ १ । १ । ९ आ. । १० सं० सू० ॥)

तपरस्तत्कालस्य ॥ १ । १ । ७० ॥

(तत्कालपदसाधनाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

अयुक्तोऽयं निर्देशस्तत्कालस्येति । तदित्यनेन कालः प्रतिनिर्दिश्यते, तदित्ययं च वर्णः । तत्रायुक्तं वर्णस्य कालेन सह सामानाधिकरण्यम् ॥

(प्रदीपः) तपरः ॥ ७० ॥ अयुक्त इति । न्यायेनासंबद्ध इत्यर्थः । न्यायशब्दस्य प्रयोगस्तु प्रसिद्धत्वात् कृतः । कदाचित् प्रसिद्धार्थस्यापि प्रयोगो दृश्यते—न्यायेनायुक्तमिति । वाच्येऽन्तर्भूतस्य प्रयोगाभावः, न हि भवति—जीवति प्राणानिति ॥ तदित्यनेनेति । स कालो वस्येति कालसामानाधिकरण्येन तच्छब्दोपादानात् ॥

तदित्ययं च वर्ण इति । परामृष्ट इत्यर्थः । तपरशब्दवाच्यस्यार्थस्य तच्छब्देन परामर्शः ॥ वर्णस्येति । वर्णवाचिनस्तच्छब्दस्येत्यर्थः ॥ कालेनेति । कालवाचिनेत्यर्थः । कालो हि प्रसिद्धपरिमाणा क्रियाऽप्रसिद्धपरिमाणस्य क्रियान्तरस्य परिच्छेदिका । यथा दिवसमधीत इति दिवसशब्देनोदयादिरस्तमयान्त आदित्यगतिप्रबन्ध उच्यते । स चाध्ययनस्य परिच्छेदकत्वात्कालः । वर्णस्तु क्रियात्मको न भवति ॥

(उद्घोतः) तपरस्तत्का ॥ ७० ॥ युजेः संबन्धवाचकत्वेन संबन्धस्योभयनिरूप्यत्वेन संबन्धन्तराकाङ्क्षायामाह—न्यायेनेति ॥ प्रसिद्धत्वादिति । निष्ठान्तयुजेः प्रायो न्यायसंबन्धिन्येव प्रयोगादित्यर्थः ॥ नन्वेवं युज्यर्थेऽन्तर्भूतत्वादप्रयोग इति कुतो नोच्यत इत्यत आह—धात्वर्थे इति । यद्ययमन्तर्भूतः स्यात्तदा न्यायेनायुक्त इति प्रयोगो न स्यादिति भावः ॥ दण्डेनायुक्त इत्यादि च न स्यादित्यपि बोध्यम् ॥ एतेन मेघो वर्षतीत्यादौ प्रसिद्धा जलमित्यादेरप्रयोगादकर्मकतेति नव्योक्तिः परास्ता ॥ भाष्ये—प्रतिनिर्दिश्यत इति । सामानाधिकरण्येन विशेष्यत इत्यर्थः । तदित्ययं च वर्ण इत्यस्य साकाङ्क्षत्वादाह—परामृष्ट इति । वर्णस्यैव परामर्श हेतुमाह—तपरेति । तः परो यस्मादिति विग्रहेऽवध्यवधिमतोः साजात्यात्तवर्णत्वस्य वर्णनिष्ठत्वाच्च तेन वर्ण एवोच्यते इति भावः ॥ एकार्थवृत्तिस्वरूपसामानाधिकरण्यस्य शब्दधर्मत्वात् कथं वर्णस्य कालेनेति भाष्यमत आह—वर्णवाचिन इति ॥ सामानाधिकरण्यानुपपत्तिप्रदर्शनाय कालस्वरूपमाह—कालो हीति ॥ अपरिच्छिन्नस्य विभोः कालस्य व्यवहारानुपयोगित्वादाह—प्रसिद्धेति ॥ वर्णस्त्विति । गुणरूपत्वाद् द्रव्यरूपत्वादेत्यर्थः ॥ जन्यमात्रं कालोपाधिरिति तु न युक्तम् । दिवसादिव्यवहारस्य सूर्यक्रियादिभिरेव दर्शनाद् इति भावः । एतत्कालस्वरूपकथनं कालाः परिमाणेनेति सूत्रस्य भाष्यविरुद्धमिति तत्रैवोपपादयिष्यते ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तदित्यनेनेति—यत इत्यादिः । तच्छब्दस्य पूर्वपरामर्शित्वाद्वा यत्र तेन तपरशब्दवाच्यो वर्णः परामृश्यते, वर्णकालयोश्च सामानाधिकरण्यं न सम्भवतीति तत्पदेन कालस्य सामानाधिकरण्येन विशेषणं न युक्तमिति तथा निर्देशो न युक्त इत्याशयः ।

प्रदीपे—नन्वेवं न्यायशब्दः कथं नोपात्त इत्यत आह—न्यायशब्दस्येति । नन्वेवं न्यायेनायुक्तमित्यादि—व्यवहारो नोपपद्येतेत्यत आह—कदाचित्त्विति । अन्तर्भूतस्य—अन्तर्भूतार्थकस्य इत्यर्थः—इति शेषः । तच्छब्देनेति—पूर्वपरामर्शित्वेत्यादिः ।

उद्घोते—न्यायासम्बन्धिनि 'युक्तशब्दांस्वधीयीते'त्यादावपि प्रयोगादाह—प्राय इति । अन्तर्भूतत्वादिति—न्यायशब्दार्थस्येत्यादिः । युजिना सह न्यायशब्दस्योक्त शेषः । अयमिति—न्यायशब्दार्थ इत्यर्थः । युज्यर्थे इति शेषः । उक्तं प्रायःपदं सफल्यन् स्वयं युक्त्यन्तरमप्याह—दण्डेनेति । दीक्षितोक्तिं दूषयति—एतेनेति । कदाचित् प्रसिद्धार्थस्यापि प्रयोगदर्शनेनेत्यर्थः । ननु पूर्वपरामर्शना तच्छब्देन प्रकृते तपरशब्दवाच्यः तपरेति समुदाय एव परामृश्येत, न तु वर्ण इत्यत आह—तः पर इति । तेन—तादृशेन तच्छब्देन । एकार्थवृत्तिस्त्विति—एकार्थबोधकत्वेत्यर्थः । नन्वित्यादिः । शब्दधर्मत्वादिति—कालवर्णयोरभावेनेति शेषः । वाचिन इति—वाचिन इत्यादि । 'कालो ही'त्यादिग्रन्थस्य प्रकृतानुपयुक्तत्वशङ्कां वारयति—सामानेति । कालवर्णयोरित्यादिः । नैयायिकमतेनाह—

गुणेति । मीमांसकमतेनाह—द्रव्येति । नैयायिकमतं खण्डयति—जन्येति । कैयटोक्तं दूषयति—एतदिति ॥

(प्रत्याक्षेपभाष्यम्)

कथं तर्हि निर्देशः कर्तव्यः ? ।

(प्रत्याक्षेपसमाधानभाष्यम्)

तत्कालकालस्येति ॥

(आक्षेपभाष्यम्)

किमिदं तत्कालकालस्येति ? ।

(तत्त्वालोकः) किम्—किसमासकम् ।

(समाधानभाष्यम्)

तस्य कालस्तत्कालः, तत्कालः कालो यस्येति सोऽयं तत्कालकालस्तत्कालकालस्येति ॥

(प्रदीपः) तस्य काल इति । यैव एकस्य वर्णस्य परिच्छेदिका क्रिया निमेषादिः, सैव यस्य परस्य स तत्कालकालः ॥

(उद्घोतः) सैवेति । तज्जातीयेत्यर्थः ॥

(तटस्थाक्षेपभाष्यम्)

स तर्हि तथा निर्देशः कर्तव्यः ॥

(सिद्धान्तिसमाधानभाष्यम्)

न कर्तव्यः । उत्तरपदलोपोऽत्र द्रष्टव्यः । तद्यथा—उष्णमुखमिव मुखं यस्य सोऽयमुष्णमुखः । खरमुखः । एवं तत्कालकालस्तत्कालस्तत्कालस्येति ॥

(प्रदीपः) उष्णमुख इति । गम्यमानार्थत्वाद् द्वितीयमुखशब्दाप्रयोगः । उष्णो मुखमस्योष्णमुखः । न च प्राणी प्राण्यन्तरस्य मुखमिति सामर्थ्यात्सादृश्यप्रतीतिः । समग्रेण चोष्णेण मुखस्य सादृश्याभावादुष्णशब्दोऽवयवे वर्तते । मुखेनैव मुखस्य सादृश्यं प्रसिद्धमिति सामर्थ्यादुष्णमुखमिव मुखमस्वेत्यर्थो गम्यते । एवमिहापि वर्णः कालो न भवतीति सामर्थ्यात्तदीया क्रिया क्रियान्तरपरिच्छिन्ना सती क्रियान्तरस्य परिच्छेदिकेति वर्ण एव परिच्छेदक उच्यते ॥

(उद्घोतः) तदीया क्रियेति । उच्चारणरूपेत्यर्थः ॥ क्रियान्तरस्य वर्णान्तरोच्चारणस्य ॥ वर्ण एवेति । वर्णाश्रितक्रियागतपरिच्छेदकत्वस्याश्रये उपचाराद्वर्णपरामर्शिनस्तच्छब्दस्य मुख्यवृत्तेरेव कालशब्देन सामानाधिकरण्यमित्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—उत्तरपदेति—किन्चित्त्व्यादिः ।

प्रदीपे—स्वयं 'शकपाथिवादीनां सिद्धये उत्तरपदलोपस्योपसंख्यानमित्यस्य प्रत्याख्यातत्वादाह—गम्यमानेति । द्वितीयमुखशब्दोपादानमन्तरैव गम्यमानतदर्थत्वादित्यर्थः । तदेवोपपादयति—उष्णो मुखमिति । प्राण्यन्तरस्येति—स्वस्य वेति शेषः । सामर्थ्यात्—उष्णपदोपादानसामर्थ्यात् । एवमग्रेऽपि । सादृश्येति—मुखे उष्णस्येति भावः । अवयवे—उष्णवयवे ।

उद्घोते—आश्रये—क्रियाश्रये वर्णः ।

(समाधानान्तरभाष्यम्)

अथवा साहचर्यात्ताच्छब्दं भविष्यति, कालसहचरितो वर्णोऽपि काल एव ॥

(प्रदीपः) अथवेति । वर्णसहचरितायां क्रियायां तच्छब्दो वर्तते, स कालो यस्येति तद्वर्णसमवेता क्रिया परिच्छेदिकाऽस्येत्यर्थः । यथाश्मादि द्रव्यं द्रव्यान्तरपरिच्छिन्नं सुवर्णादीनां परिच्छेदकं, तद्वत् क्रियापीत्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) पूर्वव्याख्यातो विशेषमाह—वर्णसहेति । अनेन लक्षणाबीजं संबन्धो दर्शितः । क्रियायाः परिच्छेदकत्वं सापेक्षं न स्वत इति दृष्टान्तेनाह—यथेति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—उत्तरपदलोपापेक्षया लक्षणाया आश्रयणे लाघवादाह—अथवेति । उक्तं हि 'पुंयोगादि'ति सूत्रस्य भाष्ये 'चतुर्भिः प्रकारैरतस्मिन् स इत्येतद् भवति—तात्स्थ्यात्, तादृश्यात्, तत्सामीप्यात्, तत्साहचर्याच्चे'ति । साहचर्यात्—तत्साहचर्यात् ।

उद्द्योते—पूर्वेति—अत्र व्याख्याने इत्यादिः ।

(विध्यर्थस्वनिर्णयाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

किं पुनरिदं नियमार्थम्, आहोस्वित् प्रापकम् ? ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये—प्रापकमिति । स्वतन्त्रविधायकमित्यर्थः ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इदम्—प्रकृतसूत्रम् ।

(प्रत्याक्षेपभाष्यम्)

कथं च नियमार्थं स्यात् ? कथं वा प्रापकम् ?

(प्रत्याक्षेपसमाधानभाष्यम्)

यद्यत्राणग्रहणमनुवर्तते, ततो नियमार्थम् । अथ निवृत्तम्, ततः प्रापकम् ॥

(तत्त्वालोकः) अत्र—प्रकृतसूत्रे । पूर्वसूत्रादिति भावः । अथ—यदि । निवृत्तम्—तत्रानुवर्तते । यद्यपि तत्र तत्प्रत्याख्यातम्, तथापि शिष्यबुद्धिवैशद्यार्थेन तत्र तत्सत्त्वमभ्युपेत्यैवमुक्तिः सम्भवतीत्याशयः ।

(विशेषजिज्ञासाभाष्यम्)

कश्चात्र विशेषः ? ।

(तत्त्वालोकः) अत्र—अनयोः पक्षयोः ।

(५११ नियमपक्षे दूषणवार्तिकम् ॥ १ ॥)

॥*॥ तपरस्तत्कालस्येति नियमार्थमिति

चेद्दीर्घग्रहणे स्वरभिन्नाग्रहणम् ॥*॥

(भाष्यम्)

'तपरस्तत्कालस्य' इति नियमार्थमिति चेद्दीर्घग्रहणे स्वरभिन्नानां ग्रहणं न प्राप्नोति ॥

केषाम् ? ।

उदात्तानुदात्तस्वरितानुनासिकानाम् ॥

(प्रदीपः) दीर्घग्रहण इति । भेदका उदात्तादय इति भावः ॥ तत्र बुद्धिरादैजिति षण्णामाकाराणां बुद्धिसंज्ञेभ्यते, एकस्यैव तु दीर्घस्य स्यात् । तपरकरणं त्वैजर्थमेव स्यात् ॥

(उद्द्योतः) षण्णामिति । अनुनासिकाकारस्य बुद्धिसंज्ञायां

फलाभावादवसाने तदभावाच्चेदं चिन्त्यम् । अत एव वार्तिके—स्वरभिन्नेत्येयोक्तम्, न तु गुणभिन्नेति । भाष्येऽप्युदात्तानुदात्तस्वरितानामित्येव पाठः ॥ ननु तत्र तपरत्वसामर्थ्यादस्य सूत्रस्यावृत्तिः मङ्गीकृत्यावृत्तस्याणग्रहणाननुवृत्त्या विध्यर्थत्वात् दोष इत्यत आह—तपरकरणमिति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—नियमार्थम्—'तपरोऽण् तत्कालस्यैवे'ति नियमार्थम् । चेदिति—तर्हीति शेषः । एवमग्रेऽपि ।

प्रदीपे—तत्र—तथा सति । तपरेति—बुद्धिसंज्ञासूत्रे इति भावः ।

उद्द्योते—तदभावात्—वृष्णभावात् । तत्र—'बुद्धिरादैजि'त्यत्र ।

(प्रापकपक्षाभ्युपगमभाष्यम्)

अस्तु तर्हि प्रापकम् ॥

(५१७ प्रापकपक्षे दूषणवार्तिकम् ॥ २ ॥)

॥ * ॥ प्रापकमिति चेद् ह्रस्वग्रहणे दीर्घ-
प्लुतप्रतिषेधः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

प्रापकमिति चेद् ह्रस्वग्रहणे दीर्घप्लुतयोः प्रतिषेधो वक्तव्यः ॥

(प्रदीपः) ह्रस्वग्रहण इति । अतो भिस् ऐस् इत्यकारग्रहणे पूर्वसूत्रेण दीर्घप्लुतयोर्ग्रहणं प्राप्नोति । इदं हि सूत्रमनग्रहणे चरितार्थम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—दीर्घप्लुतयोरिति—अपि ग्रहणमप्राप्नोतीति तयोरिति शेषः ।

प्रदीपे—नन्वेतत्सन्धारम्भसामर्थ्यात्तथा न स्यादित्यत आह—इदं हीति । अत्र पक्षे पूर्वसूत्रात्प्रकृतसूत्रेऽणग्रहणं नानुवर्तते इति भावः ।

(समाधानभाष्यम्)

न वक्तव्यः ।

(५१८ समाधानवार्तिकम् ॥ ३ ॥)

॥ * ॥ विप्रतिषेधात् सिद्धम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अण् सवर्णान् गृह्णातीत्येतदस्तु, 'तपरस्तत्कालस्य' इति वा । 'तपरस्तत्कालस्य' इत्येतद्भवति विप्रतिषेधेन ॥ अण् सवर्णान् गृह्णातीत्यस्यावकाशः—ह्रस्वा अतपरा अणः । 'तपरस्तत्कालस्य' इत्यस्यावकाशः—दीर्घास्तपराः । ह्रस्वेषु तपरेषूभयं प्राप्नोति । 'तपरस्तत्कालस्य' इत्येतद्भवति विप्रतिषेधेन ॥

(प्रदीपः) विप्रतिषेधादिति । विरोधो ह्यत्र विद्यते । यदि पूर्वसूत्रेणाकारः सवर्णानां ग्राहकस्तदाष्टादशानां ग्रहणप्रसङ्गोऽनेन तु षण्णाम् । तत्र परत्वादेनेनैव तपरोऽण् सवर्णानां तत्कालानां स्वरूपस्य च ग्राहकः ॥ नन्वेत इति तत्कारोच्चारणसामर्थ्यादेनेनैव ग्रहणं भविष्यति, किं विप्रतिषेधाश्रयेण । नैतदस्ति । सुखसुखार्थस्यापि तकारस्य दर्शनात् । अत इदमतोरिति यथा ॥

(उद्द्योतः) नन्वाकारादन्यत्र संज्ञानुवाचशदर्शनाद्विप्रतिषेधादित्युक्तमत आह—विरोधो हीति । न हि संज्ञासमावेशे

संज्ञात्वं प्रयोजकम्, किन्तु विरोधाभाव इति भावः ॥ सङ्ख्याकृत्य-
वहारस्य परस्परपरिहारेणैव दृष्टत्वाद्वा युगपदसंभवरूपो विरोध
इति तात्पर्यम् ॥ तपरत्वसामर्थ्यात् प्रतिलक्ष्यं लक्षणभेदाद्वातो भिन्न
इत्येतद्विषयं तपर इति लक्षणमनवकाशमित्युक्तो विप्रतिषेध इति
शङ्कते—अत इतीति ॥ तपरत्वस्य संदिग्धत्वाद् विप्रतिषेधोप-
त्तिरित्युत्तरयति—नैतदिति । ऋत इदिति । अत्र भाव्यमानत्वेन
सवर्णाग्राहकत्वाद्वा तपरत्वं मुखसुखार्थं तथेत्यर्थः ॥ ऋत इति
तपरत्वं तु गुणान्तरयुक्तसंग्रहार्थम् । अन्यथोदात्तोच्चारणे जीर्ण
इत्यत्र के प्रत्ययसंनियुक्ताद्युदात्तत्वे शेषनिघाते चोदात्तत्वाभावात्
स्यात् । अनुदात्तोच्चारणे जीर्णतोत्यत्र न स्याद् इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—विप्रतिषेधादिति—यत् इत्यादिः ।

प्रदीपे—अत्र—पूर्वध्वनप्रकृतसूत्रयोः । विरोधमेवोपपादयति—
यदीति । अनेन—प्रकृतसूत्रेण । एवमग्रेऽपि । तत्र—एवं विरोधे ।

उद्धोते—संज्ञेति—संज्ञयोरित्यर्थः । एवमग्रेऽपि । अत्र—
अष्टादश ग्राह्या इति—षड् ग्राह्या इति व्यवहारयोः । ‘अत इतीति’
इति—इदं प्रतीकप्रदीपे ‘ननु’ इत्यस्यासत्त्वम्बोधयति । तपरत्व-
स्येति—उच्चारणार्थत्वस्यापि सम्भवेनैतदर्थत्वस्येति शेषः । तपर-
त्वम्—इदिति तपरत्वम् । न स्यादिति—इत्त्वमित्यादिः । एवमग्रेऽपि ।

(स्फोटस्यैकत्वनिरूपणाधिकरणम्)

(भाष्यम्)

यद्येवम्—

(५१९ आक्षेपवार्तिकम् ॥ ४ ॥)

॥ * ॥ द्रुतायां तपरकरणे मध्यमविलम्बि-
तयोरुपसंख्यानं कालभेदात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

द्रुतायां तपरकरणे मध्यमविलम्बितयोरुपसंख्यानं
कर्तव्यम् । तथा मध्यमायां द्रुतविलम्बितयोः । तथा
विलम्बितायां द्रुतमध्यमयोः ॥ किं पुनः कारणं
न सिध्यति ? ।

कालभेदात् । ये हि द्रुतायां वृत्तौ वर्णास्त्रिभागा-
धिकास्ते मध्यमायाम् । ये च मध्यमायां वर्णास्त्रिभागा-
धिकास्ते विलम्बितायाम् ॥

(प्रदीपः) यद्येवमिति । यद्ययं योगस्तत्कालान् प्रतिपाद-
यन् भिन्नकालान् निवर्तयतीत्यर्थः ॥ त्रिभागाधिका इति । द्रुतं
श्लोकमृचं वोच्चारयति वक्त्रि नाडिकाया यस्या नव पानीयपलानि
स्रवन्ति तस्या एव मध्यमायां वृत्तौ द्वादश पलानि स्रवन्ति । नवानां
त्रिभागास्त्रि पलानि, तदधिकानि नव द्वादश सम्पद्यन्ते । विलम्बि-
तायां तु वृत्तौ षोडश पलानि स्रवन्ति ॥

(उद्धोतः) भिन्नकालानिति । परत्वेन पूर्वध्वनबाधादिति
भावः ॥ अप्राप्तिरेवात्र निवृत्तिः ॥ भाष्ये—यद्येवमित्यस्य एतद्विषये
पूर्वध्वनाप्रवृत्तित्वित्यर्थः । यस्यां वृत्तौ तपरकरणं तदन्यत्र वृत्तौ प्रयोगे
ऐसादीनामुपसंख्यानं कार्यमिति तात्पर्यम् ॥

अभ्यासार्थं द्रुता वृत्तिः प्रयोगार्थं तु मध्यमा ।

शिष्याणामुपदेशार्थं वृत्तिरिष्टा विलम्बिता ॥ इति ।

वृत्तिषु उपलब्धय एव भिन्नकालाः । वर्णास्तु तत्काला एवेत्यभि-
सन्धाय भाष्ये—किं पुनरिति प्रश्नः ॥ तत्तत्कालावच्छिन्नतास्वोष्टुट-
व्यापारजन्या भिन्नकाला एवेत्याशयेन कालभेदादित्युत्तरम् ॥ त्रिभा-
गाधिका इति । तृतीयभागाधिका इत्यर्थः । कैयटात्ता प्रतीतेः ॥
त्रयो भागा अधिका इत्यर्थस्तु उचितः । केवलसङ्ख्यावाचकानां पूरण-
प्रत्ययान्तार्थकत्वे मानाभावात्तत्रासाधुत्वाच्चेति परे ॥ यस्या
नाडिकाया इति । सुपुम्नाया इत्यर्थः । पलानि । बिन्दवः ।
ब्रह्माण्डसंबन्धा साऽमृतबिन्दुस्त्रात्रिणीति प्रसिद्धिर्योगिनाम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—द्रुतायामिति—तर्हीत्यादिः । मध्य-
मेति—अत्र निपातनाद् ह्रस्वः । एवमग्रेऽपि । मध्यमायामिति—
तपरकरणे इत्यनुषज्यते । एवमग्रेऽपि । द्रुतविलम्बितयोरिति—
उपसंख्यानं कर्तव्यमित्यनुषज्यते । एवमग्रेऽपि । किं पुनः कारण-
मिति—कस्मात्पुनः कारणादित्यर्थः । वृत्त्यन्तरे तपरकरणे वृत्त्यन्तरे
इति शेषः । मध्यमायामिति—वृत्तावित्यनुषज्यते । एवमग्रेऽपि ।

प्रदीपे—षोडशपलानि स्रवन्तीति—द्वादशानां त्रिभागाश्व-
त्वारि पलानि, तदधिकानि द्वादश षोडश सम्पद्यन्ते इति भावः ।

उद्धोते—नन्वेवं निवृत्तिः कथमित्यत आह—अप्राप्तिरेवेति ।
प्रयोगे इति—अतो भिन्न ऐस् न स्यात्, कालवधारणेन दीर्घच्छ्रुत-
योरिव वृत्त्यन्तरस्यापि वारणादिति तत्रेति शेषः । तिसृणां वृत्तीनामुप-
योगमाह—अभ्यासेति । उपलब्धय इति—वर्णानामिति भावः ।
जन्या इति—वर्णा इति शेषः । टात्—कैयटोक्तात् । कैयटोक्तं
खण्डयन् सिद्धान्तमाह—त्रय इति । सुपुम्नाया इति भावः ।
सा—सुपुम्ना ।

(५२० (१) समाधानवार्तिकप्रथमखण्डम् ॥)

॥ * ॥ सिद्धं त्ववस्थिता वर्णा वक्तुश्चि-
राचिरवचनाद् वृत्तयो विशिष्यन्ते ॥ * ॥

(भाष्यम्)

सिद्धमेतत् ॥

कथम् ? ।

अवस्थिता वर्णा द्रुतमध्यमविलम्बितासु ॥

किंकृतस्तर्हि वृत्तिविशेषः ? ।

वक्तुश्चिराचिरवचनाद् वृत्तयो विशिष्यन्ते । वक्तव्यं
कश्चिदाश्वभिधायी भवति—आशु वर्णानभिधत्ते, कश्चि-
च्चिरेण, कश्चिच्चिरतरेण [कश्चिच्चिरतमेन] । तद्यथा
तमेवाध्वानं कश्चिदाशु गच्छति, कश्चिच्चिरेण, कश्चिच्चिर-
तरेण [कश्चिच्चिरतमेन] । रथिक आशु गच्छति,
आश्विकश्चिरेण, पदातिश्चिरतरेण [शिशुश्चिरतमेन] ॥

(प्रदीपः) सिद्धं इति । सर्वास्तु वृत्तिषु न वर्णानामुपचय-
पचयौ । यथा गन्तुणामालस्यादिभेदाद् गतिभेदेऽपि न मार्गभेद इत्यर्थः ॥

(उद्धोतः) भाष्ये—सिद्धन्विति । उत्पत्तिपक्षेऽपि उपलब्धी-
नामेव कालभेदाद्वृत्तित्रैविध्यम् । वर्णास्तु वृत्तिभेदेऽप्येकरूपा एवेत्य-
भिमानः ॥ अवस्थिताः नियतकालाः । चिराचिरवचनाद् चिरा-
चिरकालोच्चारणजनकयत्नात् । जायमानवैकृतध्वनेरुपलब्धीनामेव
भेद इति भावः ॥ उपचयापचयौ कालवृद्धिहासौ ॥ आलस्यादि-
भेदादिति । आलस्यादिना गतिक्रियाया भेदेऽपि यथा न मार्गभे-

दस्तथाऽऽलस्यादिनोच्चारणक्रियातो वैकृतध्वनिभेदेऽपि न वर्णस्वरूप-
भेद इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अवस्थिता इति—यत इत्यादिः ॥
इदमेव दृष्टान्तेनोपपादयितुं व्याचष्टे—वक्तव्येति ।

उद्घोते—उत्पत्तिरिति—वर्णानामित्यादिः । अपिना—नित्यत्व-
पक्षस्य परिग्रहः ॥ अस्यासिद्धान्तत्वस्योपपादयिष्यमाणत्वादाह—
अभिमान इति ।

(समाधानबाधकभाष्यम्)

विषम उपन्यासः । अधिकरणमत्राध्या ब्रजिक्रि-
यायाः । तत्रायुक्तं यदधिकरणस्य वृद्धिहासौ स्याताम् ॥

(प्रदीपः) विषम इति । वर्णाः प्रयोजन्याः, तद्भेदे वृत्ति-
भेदाद्भिन्नकाला एव । अध्वा तु व्यवस्थित एव, नगन्तुक्रियाजन्यः ।

(उद्घोतः) तद्भेदे । प्रयत्नभेदे ॥ तद्भेदेनेति तृतीयान्तः कचि-
त्पाठः ॥ वृत्तिभेदात् । द्रुतादिवृत्तिभेदात् ॥ भिन्नकाला एवेति ।
चिराचिरोपलब्ध्युपयोगिवृद्धिहासयुक्ता एवेत्यर्थः ॥ अयं भावः—
उत्पत्तिवादिनो वर्णोत्पत्तिं प्रति उच्चारणव्यापारस्य कारणत्वात्तावत्ताव-
त्कालावच्छिन्नोच्चारणेन ह्रस्वदीर्घादिरिव द्रुतादरेषु तावत्कालस्यैवो-
त्पत्तिः स्यात् । न चानुनिष्पादी ध्वनिरेव तत्कालो न तु वर्ण इति
वाच्यम् । विनिगमनाविराहादिति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—उपन्यास इति—दृष्टान्त इत्यर्थः ।
यत इति शेषः ।

उद्घोते—ननु वैकृतध्वनेरुपलब्धीनामेव भेदो न तु वर्णाना-
मित्यस्योक्तत्वात्कथमिदमित्यतस्तत्राभिमानपदस्यचिन्तामरुचि ध्वनय-
न्नाह—अयं भाव इति ।

(समाधानसाधकभाष्यम्)

एवं तर्हि—स्फोटः शब्दः । ध्वनिः शब्दगुणः ॥

(आक्षेपभाष्यम्)

कथम् ? ।

(५३० (२) समाधानवार्तिकदृष्टान्तखण्डम् ॥ ५ ॥)

॥ * ॥ भेर्याघातवत् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

तद्यथा—भेर्याघातः भेरीमाहृत्य कश्चिद्विंशतिपदानि
गच्छति, कश्चिद्विंशत्, कश्चिच्चत्वारिंशत् । स्फोटस्तावा-
नेव भवति । ध्वनिकृता वृद्धिः ॥

ध्वनिः स्फोटश्च शब्दानां ध्वनिस्तु खलु लक्ष्यते ।

अल्पो मह्यंश्च केषांचिदुभयं तत्स्वभावतः ॥ १ ॥

तपरस्तत्कालस्य ॥ ७० ॥

(प्रदीपः) एवं तर्हि । व्यक्तस्फोटोऽत्र विवक्षितः । स च
नित्यः । एतच्च येनोच्चारितेनेत्यत्र पस्पशायां विचारितमिति तत
एव बोद्धव्यम् ॥ शब्दगुण इति । शब्दस्य गुण उपकारको व्यञ्ज-
कत्वेनेत्यर्थः । तद्यथा—घटः पुनः पुनर्दृश्यमानोऽपि न भेदमवलम्बते,
तथा विलम्बितायां वृत्तावकार एव पुनः पुनरुपलभ्यत इति वृत्तिभे-
देऽपि वर्णस्य भेदो न गृह्यत इति सर्ववृत्तिषु तत्कालत्वम् ॥ ह्रस्वदी-
र्घप्लुतास्तु स्वत एव भिन्ना भिन्नैर्ध्वनिभिर्व्यज्यन्त इति तेषां काल-

भेदः । भेर्याघात इति । भेरीमाहन्तीति भेर्याघातः । उपलब्धिसा-
मान्ये दृष्टान्तः । यथा प्रयत्नवशादुत्पन्नो भेरीशब्दः कश्चिदल्पकाल-
मुपलभ्यते, कश्चिच्चिरं, कश्चिच्चिरतरं च । एवं वृत्तिषूपलब्धीनां काल-
भेदो, विषयस्य त्वभेद एव ॥ स्फोटस्तावानेवेति । दार्ष्टान्तिकोप-
न्यासः ॥ ध्वनिः स्फोटश्चेति । व्यञ्जको व्यञ्ज्यश्चेत्यर्थः । शब्दानां
व्यञ्ज्यानां संबन्धो व्यञ्जकत्वेन यो ध्वनिः स एव महानल्पश्च
लक्ष्यते । व्यञ्ज्यस्त्वभिन्नकाल एवेत्यर्थः ॥ उभयमिति । व्यञ्ज्यो
व्यञ्जकश्च प्रमाणेन स्वभावतः स्वरूपेण सिद्धावित्यर्थः ॥ केषांचि-
दिति । व्यक्तानामुभयं गृह्यते, अव्यक्तानां तु ध्वनिरेव ॥ ७० ॥

(उद्घोतः) अतो नित्यमतिरिक्तं स्फोटमादाय समापचे
भाष्ये—एवं तर्हि । अत्रेति । भाष्ये इत्यर्थः ॥ स च नित्य
इति । आकाशादिवदिति भावः ॥ ननु स्फोटोऽसिद्धस्तन्नित्यत्वं चे-
त्यत आह—एतच्चेति । स एवायमकार इति प्रत्यभिज्ञानाद्,
एकं पदमिति प्रत्ययाच्च तत्सिद्धिरित्यन्यत्र विस्तरः ॥ ननु ध्वनि-
रपि शब्दविशेष एव स कथं शब्दगुणोऽत आह—शब्दस्येति ॥
व्यञ्जकत्वेन स्फोटोपलब्धिप्रतिबन्धकस्मितमिवाध्वपसरणद्वारा स्वध-
र्मरूपिततदुपलब्धिहेतुत्वेनेत्यर्थः ॥ तद्विषयायाः पुनः पुनरुपल-
ब्धेर्नैरन्त्येऽपि न वर्णभेद इति दृष्टान्तेनोपपादयति—तद्यथेति ॥
पुनः पुनरुपलब्धोऽपिच्छेदेन दर्शनम् ॥ ह्रस्वदीर्घेत्यादि ।
तमेवायं विलम्बितमुच्चारितवानन्यो द्रुतमिति वदिह व्यक्तिप्रत्यभि-
ज्ञानाभावादिति भावः ॥ एवं च परिदृश्यमानकालभेद उपलब्धिगत
एवेति तात्पर्यम् ॥ अत्रेदं बोध्यम्—एक एव स्फोटस्तत्तद्गुणैस्तत्त-
द्रूपेणाभिव्यज्यते ॥ ध्वनिः शब्दगुण इति भाष्ये ध्वनिशब्देन
वर्णा वैकृतध्वनिश्च ॥ तत्र वैकृतध्वनेः स्फोटस्य तद्रूपेण पुनः पुन-
रभिव्यक्तिः कार्यमिति तदभिव्यक्तस्फोटस्य तत्कालत्वमेव । ह्रस्व-
दीर्घप्लुतरूपस्फोटस्तु भिन्नकालावच्छिन्नैर्विजातीयैर्ध्वनिभिरभिव्यक्तो
भिन्न इव, लौकिकैर्ध्वनिगतभेदेन तद्भेदस्यापि संप्रत्ययात् ॥ कैयटे
ह्रस्वदीर्घप्लुतास्तु स्वत एव भिन्ना इत्यस्य व्यञ्जकभेदेनारोपित-
भेदा एव भिन्नैर्ध्वनिभिर्वर्णैर्व्यज्यन्त इत्यर्थः । विलम्बितादिवृत्तौ
तु स्फोट एकजातीय एव । ध्वनिकृता वृद्धिरित्यस्य वैकृतध्व-
निकृतोपलब्धिकालवृद्धिरित्यर्थः । वर्णोपरागाभिव्यक्तिजनकयत्नीयका-
लोपरागेणैव स्फोटस्य भानम् । अत एवायं प्राकृतत्वेन व्यवहारः ।
अयं तु वैकृतः । तत्त्वं चालस्यादिकृतत्वाद् । वर्णाभिव्यक्त्युत्तरकाल-
श्चायम् । अयं तूपलब्धेरेव पौनःपुन्ये कारणम् । पौनःपुन्यं चावि-
च्छेदेनोपलब्धिधारामात्रेण, न तु विच्छिद्य विच्छिद्योपलब्ध्या ।
एतदवच्छिन्नत्वेन तु न स्फोटोपलब्धिः, ह्रस्वाकार एवायमिति प्रत्य-
भिज्ञानाद् । आरोपे सति निमित्तानुसरणं, न तु निमित्तमस्ती-
त्यारोप इति न्यायाद् । उत्पत्तिवादिना त्वेवं वक्तुमशक्यमिति
स्पष्टमेवेति ॥ ननु भेर्याघातो भेरीदण्डादिसंयोगविशेषः, स कथं
गच्छेदत आह—भेरीमिति । कर्मण्यपिति भावः ॥ भाष्ये—
आहृत्य । तं शब्दमुपलभमान इति शेषः ॥ ननु दृष्टान्ते ध्वनेरु-
पलभ्यमानस्य भेदो न तथैव वर्णस्य द्रुतादिवृत्तिरिति वैषम्यमत
आह—उपलब्धिसामान्ये इति । यथा तत्र तस्य ध्वनेस्तावत्ता-
वत्कालमुपलम्भस्तथैवापि तत्तद्द्रुतौ तावत्तावत्कालं तत्तदभिव्य-
ञ्जरूपरूपितत्वेन परिच्छिन्नस्यैव स्फोटस्योपलम्भमात्रमित्येता-
वत्येव दृष्टान्तः । न चैतावता स्फोटभेद इति तात्पर्यम् ॥ ननु
भेर्याघातस्थले स्फोटोऽभावात् स्फोटस्तावानेवेत्युपपन्नमत आह—
दार्ष्टान्तिकेति ॥ भाष्ये—ध्वनिः स्फोटश्च । स्त इति शेषः ॥
किं तत इत्यत आह—शब्दानामिति । व्यञ्जकत्वेन उपल-

विभजनकत्वेन । वैकृतध्वनेरप्युपलब्धिपौनःपुन्यकारणत्वाद्भ्यञ्जकत्वमिति भावः ॥ तदुपक्रमेणैव भाष्यप्रवृत्तेः । तदुभयं स्वभावतः—सिद्धमिति शेषः ॥ न तु तत्र प्रमाणान्तरापेक्षेति भावः ॥ योगिप्रत्यक्षसिद्धं चैतदुभयमिति तात्पर्यम् ॥ इदमेव कैयटेन प्रमाणेनेत्यनेनोक्तम् ॥ वस्तुतस्तु भेदाघातस्थलेऽपि स्फोट एव भेरीताडनाभिव्यक्तः श्रोत्रग्राह्यः । शब्दानां चिराचिरोपलब्धिकाराल्पत्वमहत्त्ववान् वैकृतध्वनिरेवालपत्वादिना लक्ष्यते ॥ महत्त्वं चिरकालत्वम् ॥ वैकृतध्वनिस्फोटयोः प्रमाणमाह—उभयं तदिति । तदुक्तं हरिणा—

वर्णस्य ग्रहणे हेतुः प्राकृतो ध्वनिरिष्यते ।

ग्रहणे तत्कालकत्वेन ग्रहणे ।

वृत्तिभेदे निमित्तत्वं वैकृतः प्रतिपद्यते ॥ इति,
शब्दस्योर्ध्वमभिव्यक्तेर्वृत्तिभेदाय वैकृतः ॥

इति च । उभयमित्यावृत्त्या योजनीयम् । उभयं गृह्यत इति शेषः । तेन व्यक्तवाचांमुभयम्, अव्यक्तवाचां वर्णधर्मानाक्रान्तध्वनिरित्यर्थः । ध्वनिपदेन प्राकृतवैकृतावुभावपि उच्येते । ग्रहणकर्मभूतमुभयं तु प्राकृतध्वनिस्फोटरूपम् । वैकृतस्याल्पत्वादि चिराचिरोपलब्ध्यनुमेयमिति बोध्यम् ॥ ७० ॥

(तत्वालोकः) भाष्ये—स्फोटस्तावानिति—एवमित्यादिः । ध्वनिकृतेति—किन्त्वित्यादिः ।

प्रदीपे—एतच्च—तस्य नित्यत्वञ्च । शब्दस्य—व्यङ्ग्यस्य स्फोटस्य । केचित्तु—‘ननु गुणे गुणाभावाद्यथाश्रुतमसङ्गतमित्यत आह—उपकारक इति ।’ इति वदन्ति ॥ विषयस्य—उपलब्ध्यस्य । अभेद एव—कालाभेद एव । तु—शब्दार्थमाह—एवेति । केषाञ्चिदल्पः, केषाञ्चिच्च महान् लक्ष्यते इति भावः ॥ ‘केषाञ्चिदि’त्यादि—भाष्ये—आवृत्त्या शेषेण च ‘केषाञ्चिदुभयं गृह्यते, उभयन्तत्वं स्वभावतः सिद्धमित्यन्वयमभिप्रेत्य तद्व्याचष्टे—‘उभयमिती’त्यादिना । प्रमाणमन्तरा सिद्धेरसम्भवादाह—प्रमाणेनेति । योगिप्रत्यक्षात्मकप्रमाणेनेत्यर्थः ।

उद्योते—व्यक्तिस्फोटस्य पारमार्थिकनित्यत्वाभावादाह—आकाशादिवदिति । तन्नित्यत्वस्य तत्र प्रपञ्चायां साधितत्वात् स्फोटं साधयति—स एवेति । ननु सादृश्यमूलकाभेदारोपात्तादृशप्रत्यभिज्ञायाः, वर्णसमुदायात्मकपदस्यैकत्वात्तादृशप्रत्ययस्य चोपपत्तेरलं स्फोटाङ्गीकारेणेत्यत आह—अन्यत्रेति । मञ्जूपायामित्यर्थः । ध्वनिरपीति—अव्यक्तत्वादिमानिति शेषः । एव—एवेति । तमेव—अकारमेव । इह—ह्रस्वादिषु । एवेन—वर्णगतताया व्यवच्छेदः । तयोर्वैषम्ये बीजमाह—अत्रेदमिति । तत्र—तयोर्मध्ये । वैकृतध्वनेरित्यस्य कार्यमित्यनेनान्वयः । विजातीयैः—वर्णरूपैः । वस्तुतो भेदाभावादाह—भिन्न इवेति । अत एवाह—ध्वनिगतभेदेनेति । वर्णरूपध्वनिगतभेदेनेत्यर्थः । नन्विदं कैयटोक्त्या विरुद्धोक्त्यत आह—कैयटे इति । कैयटोक्तं इत्यर्थः । वर्णैः—वर्णरूपैः । नन्वेवमपीदं ‘ध्वनिकृत, वृद्धिरिति वक्ष्यमाणभाष्येण विरुद्धयेवेत्यत आह—ध्वनिकृतेति । वर्णोपरागेति—यत इत्यादिः । अत एव—तथैव स्फोटस्य मानादेव । अस्य—तज्जनकयत्नस्य । अयन्तु—तथैव तस्य भानोत्तरं जायमानो ध्वनिस्तु । तत्त्वञ्च—वैकृतत्वञ्च । वर्णैरिति—वर्णैरित्यर्थः । नन्वेवं वैकृतध्वनिनिष्फल एवेत्यत आह—अयन्त्विति । स्फोटस्येति शेषः । ननु सकृत्स्फोटोपलब्धिजननेनैव वैकृतध्वनेर्नष्टत्वात्कथंतेन पुनः पुनस्तदुपलब्धिरित्यत आह—पौनःपुन्यञ्चेति ।

नन्वेवमपि तदवच्छिन्नत्वेन तद्धाने भेद एवेत्यत आह—एतदिति । वैकृतध्वनीत्यर्थः । ननु प्रत्यभिज्ञानमप्येवमेव स्यादित्यत आह—आरोपे सतीति । कर्मणीति—तथा च—भेदाघात इत्यत्रेत्यादिः । यथाश्रुतासङ्गतेराह—तं शब्दमिति । इहेति विवृणोति—द्रुतेति । एवमग्रेऽपि । तत्र—इष्टान्ते । नन्वेवं प्राकृत एव ध्वनिर्गृह्यत, न तु वैकृत इत्यनिष्टापत्तिरित्यत आह—वकृतध्वनेरपीति । प्रदीपतत्वाल्लोके ‘केषाञ्चिदि’त्यादिभाष्यस्योक्तोक्तयोः कथं योजनामभिप्रेत्याह—तदुभयमिति । ध्वनिस्फोटोभयमित्यर्थः । तत्र—तदुभयसिद्धौ । प्रमाणाः तरेति—योगिप्रत्यक्षात्मकप्रमाणातिरिक्तप्रमाणेत्यर्थः । इदमेव—योगिप्रत्यक्षमेव । ‘दार्ष्टान्तिके’ति कैयटोक्तं खण्डयति—वस्तुतस्त्विति । अस्य ‘बोध्यमि’त्यनेनान्वयः । आदिना महत्त्वपरिग्रहः । तस्य स्वरूपतो महत्त्वादेरभावादाह—महत्त्वमिति । तथा चाल्पत्वम्—अचिरकालत्वमिति भावः । कैयटेन ‘तदुभय’पदस्य प्राकृतध्वनिस्फोटपरतया व्याख्यातत्वादाह—वैकृतध्वनिस्फोटयोरिति । एवं भाष्ययाख्याने मानमाह—तदुक्तमिति । वर्णस्य—तत्तदभिव्यञ्जकरूपरूपितस्य स्फोटस्य । ग्रहणे—अभिव्यक्तौ । वृत्तिभेदे—चिराचिरोपलब्धिविशेषे । तदेवाह—शब्दस्येति । अत्र—शब्दस्याभिव्यक्तेरूर्ध्वमित्यन्वयः । तत्र तस्योक्तयोजनामुपपादयति—उभयमित्यादिना । विनिगमनाविरहादाह—ध्वनिपदेनेति । किन्तु प्रकृतोभयपदेन नेमौ ग्राह्यावित्याह—ग्रहणेति । ननु वैकृतस्य तादृशाल्पत्वादौ किं मानमित्यत आह—वैकृतस्येति ॥

(६४ प्रथाहारसंज्ञासूत्रम् ॥ १११९ आ. ११ शं सू० ॥)

आदिरन्त्येन सहेता ॥ ११११७१॥

(संज्ञिनिरूपणाधिकरणम्)

(५२१ आचेपवार्तिकम् ॥ १ ॥)

॥ * ॥ आदिरन्त्येन सहेतेत्यसंप्रत्ययः

संज्ञिनोऽनिर्देशात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

आदिरन्त्येन सहेतेति असंप्रत्ययः ॥

किं कारणम् ? ।

संज्ञिनोऽनिर्देशात् । न हि संज्ञिनो निर्दिश्यन्ते ॥

(प्रदीपः) आदिरन्त्येन ॥ ७१ ॥ असंप्रत्यय इति । अप्रतिपत्तिरित्यर्थः ॥

(तत्वालोकः) भाष्ये—इति—इति सूत्रार्थस्य । किं कारणम्—कस्मात्कारणात् ।

(५२२ न्यासान्तरेण समाधानवार्तिकम् ॥ २ ॥)

॥ * ॥ सिद्धं त्वादिरिता सह तन्मध्यस्येति वचनात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

सिद्धमेतत् ॥

कथम् ? ।

आदिरन्त्येन सहेता गृह्यमाणः स्वस्य च रूपस्य
ग्राहकस्तन्मध्यानां चेति वक्तव्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) आदिरन्त्येनेति—यत इत्यादिः । गृह्यमाणः—
उच्चार्यमाणः ।

(५२३ यथान्यासेनैव समाधानवार्तिकम् ॥ ३ ॥)

॥ * ॥ संबन्धिशब्दैर्वा तुल्यम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

संबन्धिशब्दैर्वा तुल्यमेतत् । तद्यथा—संबन्धि-
शब्दाः—मातरि वर्तितव्यम्, पितरि शुश्रूषितव्यमिति ।
न चोच्यते—स्वस्यां मातरि, स्वस्मिन् पितरीति ।
संबन्धाच्च गम्यते—या यस्य माता, यो यस्य पितेति ।
एवमिहाप्यादिरन्त्य इति संबन्धिशब्दावेतौ । तत्र
संबन्धादेतद्गन्तव्यम्—यं प्रति य आदिरन्त्य इति च
भवति, तस्य ग्रहणं भवति, स्वस्य च रूपस्येति ॥
आदिरन्त्येन सहेता ॥ ७१ ॥

(प्रदीपः) संबन्धिशब्दैर्वेति । संज्ञयैवाक्षिप्तः संज्ञित्यर्थः ।
आद्यन्तो च मध्यापेक्षाविति मध्यमानामेव संज्ञित्वम् ॥ स्वरूपमित्य-
नुवर्तनात्स्वस्य रूपस्य च । सहग्रहणादाद्यन्तौ समुदितौ संज्ञेतीको
यणचीति समुदायादेव विभक्त्युत्पत्तिर्नादिमात्रात् । स्वरूपं त्वादेरेव
गृह्यते, नान्यस्य, तस्याप्राधान्यादिति दध्यत्रेति केवल एव यकार
आदेशः प्रवर्तते, न तु णकारसहितः ॥ ७१ ॥

(उद्घोतः) आदिरन्त्ये ॥ ७१ ॥ संज्ञयैवेति । संज्ञाबोध-
केनान्त्यसमभिव्याहृतेच्छब्दसहितादिशब्देनेत्यर्थः ॥ आक्षेपप्रकार-
माह—आद्यन्तौ चेति । यद्यप्यादिशब्दः परमात्रमपेक्षते, अन्त्यश्च
पूर्वमात्रम्, तथापि सह प्रयुज्यमानौ मध्यापेक्षाविति भावः ॥ मध्य-
मानामेवेत्येवकारः सौलभ्यबोतकः ॥ स्वरूपमित्यनुवर्तनादिति ॥
अन्ये तु—आद्यन्तशब्दाभ्यामवयववाचकाभ्यामवयवी समुदाय
आक्षिप्त इति संबन्धित्वेनाविशेषादादरेपि ग्रहणम् । अन्त्यस्य तु न,
'आचाराद्रधानत्वाद्बोधश्च बलवत्तरः' इत्युक्तेरन्यानुबन्धानामि-
वास्यापि संज्ञाकार्याभावात् । स्वशब्देन विशेषणीभूतान्त्यमात्रपरा-
मर्शासम्भवेऽपि विशिष्टपरामर्शे बाधकाभावेन अप्रधानतृतीयानिर्देशा-
दित्यनया युक्त्या न निर्वाहः । एतत्फलितार्थकथनमेव भाष्ये—
स्वस्य च रूपस्येति । तेन चाद्यन्तशब्दौ पूर्वपरशब्दवन्नावधि-
मच्छब्दौ, किंत्ववयवशब्दाविति सूचयति इत्याहुः ॥ समुदाया-
देवेति । तस्यैव संज्ञिनार्थेनार्थवत्तया प्रातिपदिकत्वादिति भावः ॥
ननु स्वरूपमित्यस्यानुवृत्तावन्यसहितादेर्विशिष्टस्य यणिति रूपस्य
संज्ञित्वे दध्यत्रेत्यादौ णकारसहितः स्यादत आह—स्वरूपं त्विति ॥
अत्र वदन्ति—समुदितस्य संज्ञात्वे 'प्रत्याहारेष्वाद्या वाचकास्तत्र
ग्रहणकशास्त्रं सावकाशमिति' ग्रहणकसूत्रस्यभाष्यविरोधः । टिप्पुभाषे-
कदेशवदस्यापि ग्राहकत्वप्रसक्त्यभावात् । तस्मादाद्यवर्ण एव वाच-
कता, अन्त्यस्तु तात्पर्यग्राहकः । सहग्रहणानु विशिष्टे तदारोपादि-
शिष्टादिभक्त्युत्पत्तिरिति द्योतकान्तरवैषम्यमिति ॥ ७१ ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—य आदिः—य आदिरिति ।

प्रदीपे—न—न तु । एवमग्रं प्रति ।

उद्घोते—संज्ञयाऽऽक्षेपासम्भवादाह—संज्ञाबोधकेनेति । अन्त्ये-
ति—अन्त्यशब्देत्यर्थः । एवमग्रं प्रति । दिवचनान्तैतदुक्तिफलमाह—

यद्यपीति । मानाविति—ताविति शेषः । व्यवच्छेद्याभावादाह—
सौलभ्येति । कैयटोक्तं खण्डयन् सिद्धान्तमाह—अन्ये त्विति ।
अवयवी—आद्यन्त्यघटितः । नन्वेवमन्त्यस्यापि ग्रहणं स्यादित्यत
आह—अन्त्यस्य तु नेति । अन्येति—मध्येत्यर्थः । अस्यापि—
अन्त्यस्यापि । विपक्षे बाधकमप्याह—स्वशब्देनेति । नन्वेवं भाष्य-
विरोध इत्यत आह—एतदिति । एवेनानुवृत्तिव्यवच्छेदः । ननु
स्पष्टमेव तथा कुतो नोक्तमित्यत आह—तेन चेति । तेन च तयोः
सम्बन्धिशब्दत्वप्रतिपादनादित्याशयः । भाष्यकार इति शेषः । कृष्णा-
द्युक्तमाह—अत्र वदन्तीति ।

(६५ संज्ञासूत्रम् ॥ १ । १ । ९ आ० १२ शं सू० ॥)

येन विधिस्तदन्तस्य ॥ १ । १ । ७२ ॥

(तदन्तविधिविषयनिर्णयाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

इह कस्मान्न भवति—'इको यणचि' दध्यत्र मध्यत्र? ॥

(प्रदीपः) येन ॥ ७२ ॥ इह कस्मादिति । शब्दानुशासन-
प्रस्तावाच्छब्दरूपमिका विशेष्यत इत्यस्ति तदन्तस्य प्रसङ्गः ॥

(उद्घोतः) येन विधिः ॥ ७२ ॥ ननु येनेति करणे तृतीया,
न कर्तरि, षष्ठ्यापत्तेः । शास्त्रे करणं च विशेषणमेवेत्यग्रे भाष्यकृद्-
क्षयति । तदन्तस्येति बहुव्रीहिः । एवञ्चेको यणित्यादौ विशेष्या-
भावात् कथमतिव्याप्तिरत आह—शब्दानुशासनेति । वस्तुतोऽस्यार्थस्य
भाष्येऽग्रे वक्ष्यमाणत्वात्तैत् पूर्वपक्षी जानातीति विशेष्यप्रदर्शनं
व्यर्थम् ॥ यत्संबन्धी विधिः स तदन्तस्य संज्ञेति सूत्रार्थं मत्वा शङ्का ।
अत एवाग्रे विधेयेनापि तदन्तविधिं वक्ष्यति । विधिरिति च भावे किः ।
सौत्रत्वाच्च तृतीयेत्याहुः ॥

(तत्त्वालोकः) उद्घोते—षष्ठ्यापत्तेः—कृष्णलक्षणायाः षष्ठ्या
आपत्तेः । कैयटोक्तं खण्डयति—वस्तुत इति । नन्वेवं कथं शङ्केत्यत
आह—यत्सम्बन्धीति । तथा चेत्यादिः । तृतीया—कर्तरि तृतीया ।
उद्घेयस्येक इत्यादेर्वैवक्षिकं विधानकतृत्वमिति भावः ॥

(समाधानभाष्यम्)

अस्तु । अतोऽन्त्यस्य विधयो भवन्तीत्यन्त्यस्य
भविष्यति ॥

(तत्त्वालोकः) नन्वेवं कथमिष्टसिद्धिरित्यत आह—अलोऽ-
न्त्यस्येति ।

(अनिष्टापत्तिभाष्यम्)

नैवं शक्यम् । ये अनेकाल आदेशास्तेषु दोषः
स्याद्—'एचोऽयवायावः' इति ॥

(प्रदीपः) येऽनेकाल इति । ततश्च चयनजयनादिव्ययन-
मिति प्राप्नोति । प्रकरणादिवशाच्चाक्षादिविचार्यविशेषावगतिः स्यात् ।
निर्दिश्यमानस्यादेशा इत्यनाश्रितं परिहारान्तरविवक्षया ॥

(उद्घोतः) नन्वयनमित्यादितश्चयनमित्याथर्थाबोधत्वात्, अर्था-
भिधानयोग्यस्यैवादेशत्वात्कथमादेशोऽत आह—प्रकरणेति ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—वाच्यमिति—वक्तुमित्यादिः । यत-

स्तथा सतीति शेषः । आदेशाः—अयाद्यादेशाः । दोषः—एजन्तस्या-
याद्यादेशापत्तिरूपी दोषः ।

प्रदीपे—ननु निर्दिश्यमानपरिभाषाऽऽश्रयणान्न दोष इत्यत आह—
निर्दिश्येति ।

(अनिष्टापत्तिनिराकरणभाष्यम्)

नैष दोषः । यथैव प्रकृतितस्तदन्तविधिर्भवति, एव-
मादेशतोऽपि भविष्यति । तत्रैजन्तस्यायाद्यन्ता आदेशा
भविष्यन्ति ?

(उद्द्योतः) भाष्ये—यथैवेति । एषा तदन्तविधावयादेः
कार्यत्वम्, अयादेस्तु तदन्तविधौ साधुत्वस्यायादिना बोध्यमानतया
कार्यत्वमिति विवेकः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—यथैवेति—यत इत्यादिः । एवम्—
एवमेव । तत्र—तथा सति ।

उद्द्योते—नन्वेजन्तविधौऽयादिविधेः सत्त्वादेवा तदन्तविधि-
सम्भवेऽपि अयादिसम्बन्धिनः किञ्चिद्विधानस्यासत्त्वादयादिना तद-
न्तविधेरसम्भवात्कथं भाष्यस्य सङ्गतिरित्यत आह—एचेति ।

(आक्षेपभाष्यम्)

यदि चैवं क्वचिद्वैरूप्यं तत्र दोषः स्याद्—ब्रह्मेन्द्रः
ब्रह्मोदकम् ।

(प्रदीपः) यदि चैवमिति । आदुगुण इत्यादौ । अत्र ह्यादि-
त्यकारान्तो गृह्यते । अचीति चाजादिः । तेन खट्वेन्द्र इत्यादा-
ववर्णान्तस्य समुदायस्याजादेश्च गुणप्रसङ्गाद्वैरूप्यप्रसङ्गः । षष्ठ्य-
निर्देशाच्च निर्दिश्यमानस्येत्यपि नास्ति ॥

(उद्द्योतः) अजादिरिति । यस्मिन्विधिरिति परिभाषणा-
दिति भावः ॥ षष्ठ्यनिर्देशादिति । पूर्वपरयोरिति षष्ठी तु सा-
धारणीति भावः ॥ तदादितदन्तविध्युपस्थितिसामर्थ्याच्च तदप्रवृत्ति-
बोध्या ॥ अत एवाल्लोऽन्त्यस्येत्यादेरप्यप्रवृत्तिरित्याहुः ॥

(तत्त्वालोकः) उद्द्योते—स्वयं युक्त्यन्तरेणापि निर्दिश्यमान-
परिभाषाया अप्रवृत्तिमाह—तदादीति ।

(आक्षेपान्तरभाष्यम्)

अपि चान्तरङ्गबहिरङ्गे न प्रकल्पेयाताम् ॥

तत्र को दोषः ? ।

स्योनः, स्योना । अन्तरङ्गलक्षणस्य यणादेशस्य
बहिरङ्गलक्षणो गुणो बाधकः प्रसज्येत । ऊनशब्दमा-
श्रित्य यणादेशो, नशब्दमाश्रित्य गुणः ॥

(प्रदीपः) स्योन इति । सिवेर्बाहुलकादौणादिके नप्रत्यये
गुणो बलोप ऊर्ध्विति कार्यत्रयप्रसङ्गः । तत्रापवादत्वादूता बलोपो
बाध्यते, गुणस्त्वन्तरङ्गत्वाद्बाध्यते । गुणो ह्यङ्गसंबन्धिनीमिगलक्षणां
लब्धीनुपधामार्थधातुकं चाश्रयति, उठ् तु वकारान्तमङ्गमनुनासिकादि
च प्रत्ययमित्यल्पापेक्षत्वादन्तरङ्गः । तत्र कृते गुणश्च प्राप्नोति यणा-
देशश्च । तत्र वर्णमात्रापेक्षत्वाद्यणादेशोऽन्तरङ्गः प्रवर्तते । नानाश्र-
यत्वाद्गुणादाङ्गं बलीयः इत्येतन्नास्ति । यत्रैकाश्रये वाणाङ्गे यथा कार
इति घञाश्रये यणवृद्धी तत्रैवाश्रय प्रवृत्तिः । यदि च इको यणची-
त्यत्र तदन्ततदादिविधी स्यातां तदा यणादेशस्यान्तरङ्गत्वाभावात् पर-
त्वादुगुणादेशः स्यात् ॥ अन्तरङ्गलक्षणस्येति । असति तदन्त-

तदादिविधित्वे योऽन्तरङ्गस्तस्येत्यर्थः ॥ एवं बहिरङ्गलक्षणो गुण इति
व्याख्येयम् ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये—अन्तरङ्गबहिरङ्गो इति । वर्णमात्रा-
श्रयत्वेन वार्णस्यान्तरङ्गत्वमिष्यते तदपि चेत्समुदायस्य, न कोऽपि
विशेषः स्यादिति भावः ॥ अन्तरङ्गलक्षणस्येत्यस्य तत्त्वाभित्तस्ये-
त्यर्थः ॥ बाधक इत्यस्य—तव मते उभयोः समत्वेन परत्वादिति
शेषः ॥ गुणः । पुगन्त्येन ॥ गुणो हीति । इकारस्येति शेषः ॥
गुणः पञ्चकाश्रयः, ऊठ् तु चतुष्काश्रय इति विवेकः ॥ नानेति ।
अचि यण्, प्रत्यये गुण इति भावः ॥ इदं चिन्त्यमियायेत्यादिभेदः,
ज्ञापकासंभवाच्च ॥ केचित्त्वत्रापि तदादितदन्तविधावस्य वार्णत्वाभा-
वात्तदप्रवृत्तिः । सा वक्तुं चाशक्या वार्णाप्रसिद्धेरिति भाष्याशयः ॥
यद्वा तदप्रवृत्तिरनित्यत्वादुभयसंमतेति भाष्याशय इत्याहुः । व्या-
हर्ति निराकरोति—असतीति । सति तु तस्मिन्चान्तरङ्गत्वमिति
भावः ॥ इदं तु बोध्यम्—एवमपीगन्तशब्दाजादिशब्दमात्रापेक्षत्वं
यणः, गुणस्य तूक्तरीत्या पदार्थपञ्चकापेक्षत्वमिति कथं न बहिरङ्ग-
त्वम् । तस्मात्संज्ञापेक्षं न बहिरङ्गम् । गुणादूठ् तु नित्यः । सिद्धान्ते
ऊठि कृते यणा बाधाद्गुणो न नित्यः । इदानीं तदसिद्धिरपि दोष
इति भाष्याशय इति ॥ एवमिति । सति तदादितदन्तविधित्वे यणा
तुल्यनिमित्त इति न स बहिरङ्ग इति भावः ॥ भाष्ये—ऊनशब्दमा-
श्रित्येत्यादिना यणो बहिरङ्गत्वं गुणस्यान्तरङ्गत्वं दर्शयते । एवं च
परत्वाद् गुणः स्यादिति कैयटश्चिन्त्यः । अनेन हि भाष्येण परि-
भाषायामङ्गशब्दो निमित्तपरो, न तु स्थान्यादिपरोऽपीति सूचयति ।
यणिनिमित्तोनशब्दावयवत्वेन नशब्दस्य ततो बहिष्टत्वाभावः ।
गुणनिमित्तोनशब्दादूनशब्दस्य बहिर्भूतोकारघटितत्वाद्यणो बहिरङ्ग-
त्वमिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तत्र—तथा सति । बहिरङ्गलक्षणः-
बहिरङ्गलक्षणत्वेनाभित्तः ।

प्रदीपे—आश्रयतीति—इति बद्धपेक्षत्वाद् बहिरङ्ग इति शेषः ।
तत्र कृते—ऊठि कृते । तत्रेति—तयोर्मध्ये इत्यर्थः । किन्त्वित्यादिः ।
यणादेशः—यणादेश एव । ननु वार्णपरिभाषया बद्धपेक्षत्वाद् बहि-
रङ्गोऽपि गुण एव प्रवर्ततेत्यत आह—नानेति । गुणस्येत्यादिः ।
यत्रेति—यत इत्यादिः । अस्य—‘वार्णादाङ्गं बलीयः’ इत्यस्य ।

उद्द्योते—वार्णस्य—यणः । तदपि—वार्णमपि । न कोऽ-
पीति—तर्हि तत्र गुणादित्यादिः । अत्र पक्षे यणो वर्णमात्राश्रयत्वा-
भावेनान्तरङ्गत्वाभावादाह—तत्त्वेति । अन्तरङ्गलक्षणत्वैत्यर्थः । कैय-
टोक्तरीत्याऽऽह—परत्वादिति । ज्ञापकेति—वार्णपरिभाषायाः
‘अभ्यासस्यासवर्णे’ इतीत्यादिः । नन्वेवं भाष्यस्य कथं सङ्गतिरित्यत
आह—केचित्त्विति । अत्रापि—‘इको यणची’त्यादावपि । अस्य—
यणः । तदिति—वार्णपरिभाषेत्यर्थः । एवमग्रेऽपि । सिद्धान्तरी-
त्याऽऽह—यद्वेति । तस्मिन्—तदन्ततदादिविधित्वे । कैयटोक्तं
खण्डयन् प्रकारान्तरेण भाष्यं योजयति—इदन्त्विति । एवमपि—
तदन्ततदादिविधित्वे सत्यपि । नन्वेवं कथं गुणं बाधित्वा प्रथममूठ्
स्यादित्यत आह—गुणादिति । इदमपि सिद्धान्ते एव, न त्विदानी-
मित्याह—सिद्धान्ते इति । तदसिद्धिः—प्रथममूठोऽसिद्धिः । स-
गुणः । परिभाषायाम्—अन्तरङ्गपरिभाषायाम् । आदिना—
आगम्यवयव्यादिसंग्रहः । ततः—यणनिमित्तोनशब्दात् । यण इति—
तन्निमित्तकस्येत्यादिः ।

(आक्षेपान्तरभाष्यम्)

अल्विधिश्र न प्रकल्पेत—द्यौः पन्थाः स इति ॥

(प्रदीपः) अलिविधिश्रेति । अलोऽन्यस्येत्यत्रापि तदन्त-विधिसङ्गवादान्त्यालन्त्य समुदायस्य कार्येण भाव्यमिति द्यौः पन्था इत्यत्रालोऽन्यस्यादेशो न प्राप्नोतीत्यर्थः ॥ तत्र कदाचित्पथित्रित्यस्याकारः स्यात्, कदाचित् थित्रित्यस्य । अनेकाल् शित्सर्वस्येत्येतत्तु सर्वस्यैवेति नियमार्थं स्यात् ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये—अलिविधिश्रेति । स्थानिवदित्यत्र अलो जायमानो विधिरिविधिरित्यर्थः ॥ अलोऽन्यस्यादेशो नेति । नियमेनेति शेषः ॥ थित्रित्यस्येति । कदाचिदित्यस्येत्यपि बोध्यम् ॥ सर्वथादेशस्य स्थानिवत्त्वात्सुलोपः स्यादिति भावः ॥ नन्वेवमनेकाल्शित्तिरिति व्यर्थं, कदाचिदेकाल्वत्तस्यापि सर्वादेशत्वसिद्धेरत आह—अनेकालिति । सर्वस्यैवेति । षष्ठीनिर्दिष्ट-सर्वस्यैवेत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—तत्र—तथा सति ।

उद्द्योते—तस्य पाक्षिकत्वादाह—नियमेनेति । कैयटस्य न्यूनतां निराकरोति—कदाचिदिति । सर्वथेति—तथा चेत्यादिः । अनल्विधाविति निषेधविषयत्वाभावेनेति शेषः । सुलोप इति—पन्था इत्यादाविति भावः । तस्यापि—अनेकालोऽपि ।

(न्यासान्तरपसंहारभाष्यम्)

तस्मात्—‘प्रकृते तदन्तविधिः’ इति वक्तव्यम् ॥

(प्रदीपः) प्रकृत इति । प्रस्तुते । प्रस्तावश्च कचित्साक्षात् तदन्तविधिभाजो निर्देशाद् यथेदृद्देद्विवचनं प्रगृह्यमित्यत्र द्विवचनस्य । कचिदधिकाराद् यथैरजित्यत्र धातोः । कचिदाक्षेपाद् यथेको हलित्यत्र सना धातोः ॥

(उद्द्योतः) प्रकृतं नाम पूर्वत्र निर्दिष्टमनुवर्तमानं चेदीदृदेद्विवचनमित्यत्र तदन्तविधिर्न स्यादत आह—प्रस्तुत इति । प्रस्तावश्च बुद्धिसंनिधिः ॥ भाष्ये—प्रस्तुत इत्यर्थेन प्रकृते इत्यस्य विशेष्ये इति शेषः ॥ तदन्तविधिभाज इति । तदन्तश्चासौ विधि भाक्चेति कर्मधारयः । तदन्तशब्दे च बहुव्रीहिरिति बोध्यम् ॥ शब्दरूपं विशेष्यमादाय तु अस्य सर्वत्र न प्रवृत्तिरव्यावर्तकत्वादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) उद्द्योते—चेदिति—तर्हीति शेषः । अस्य—प्रकृतपुत्रस्व ।

(न्यासान्तरनिराकरणभाष्यम्)

न वक्तव्यम् । येनेति करण एषा तृतीया । अन्येन चान्यस्य विधिर्भवति । तद्यथा—देवदत्तस्य समाशं शरावैरोदनेन च यज्ञदत्तः प्रतिविधत्ते । तथा—संप्रामं हस्त्यश्वरथपदातिभिः । एवमिहाप्यत्र धातोर्धत्तं विधत्ते । अकारेण प्रातिपदिकस्य इत्वं विधत्ते ॥

(प्रदीपः) करण एषेति । विधिशब्दः कर्मसाधनः । येन करणेन कार्यं विधीयते स शब्दस्तदन्तस्य संज्ञेत्यर्थः । तेन विशेषणेन विशेष्यस्य तदन्तविधिर्भवति नान्यथा । इको यणच्यत्वादौ च विशेष्यस्यासन्निधानात्तदन्तविधेरभावः ॥ हस्त्यश्वरथपदातिभिरिति । बहुप्रकृतित्वाभावादिकवत्त्वाभावाभावः ॥

(उद्द्योतः) कर्मसाधन इति । भावसाधनत्वेऽपि न बाधकं, प्रसिद्धत्वादेव विधेयं कर्म लभ्यते ॥ स शब्द इति । इह शास्त्रे प्रायः शब्दस्यैव कार्यकरणत्वादिति भावः ॥ तेन विशेषणेनेति । कार्यविधाविति शेषः ॥ विशेषणत्वलाभोऽत्रैवम्—करणस्य व्यापार-वत्त्वनियमादान्तेषां च व्यापाराभावाद्विशेषणमेवात्र करणशब्देनो-

च्यते । तस्य चेतरेव्यावृत्तिकरणमेव व्यापार इति भावः ॥ तत्र प्रत्यासत्त्या शब्दप्रयोज्योपस्थितिविषयं विशेषणमेव प्रायेण तदन्त-ग्राहकमितीको यणच्यत्वादौ न दोषः ॥ कचित्तु सति गमकेऽतादृशं शब्दरूपविशेष्यमादायपि तदन्तविधिरिति भावः ॥ तदप्यन्तरङ्ग-त्वान्समानाधिकरणविशेषणमेवेति बोध्यम् ॥ भाष्ये—अन्येन चान्यस्येति । अनेन यस्य कार्यं यस्मिन्परतस्तयोरकरणत्वं दर्शितम् । अन्यस्येत्यन्यस्मिन्नित्यस्याप्युपलक्षणम् । समाशो भोजनम् ॥ सेना-ज्ञत्वादेकवत्त्वं प्राप्नोतीत्यत आह—बहुति । बहुव्रीह्याचिपूर्वोत्तरपद-कत्वाभावाद्वद्वन्त्येत्यर्थः ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—येनेतीति—यत इत्यादिः । तद्यथेति—लोके इति शेषः । अकारेणेति—तथेत्यादिः ।

प्रदीपे—येन करणेनेति—तथा चेत्यादिः ।

उद्द्योते—प्रसिद्धत्वादेवेति—यत इत्यादिः । तस्य च—विशेषणस्य च । तत्र—तथा सति । ‘प्रायेणे’त्युक्तिं सफल्यति—कचित्स्विति । अतादृशं—शब्दप्रयोज्योपस्थितिविषयभिन्नम् । तदु-पपत्त्यर्थमेवाह—अन्यस्येत्यन्येति । सेनाज्ञत्वादिति—नन्वित्यादिः ।

(विशेषणविशेष्यभावयोर्यथेष्टत्वाधिकरणम्)

(५२४ आक्षेपवार्तिकम् ॥ १ ॥)

॥ * ॥ येन विधिस्तदन्तस्येति चेद् ग्रह-
णोपाधीनां तदन्तोपाधिप्रसङ्गः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

येन विधिस्तदन्तस्येति चेद् ग्रहणोपाधीनां तद-न्तोपाधिताप्रसङ्गः । ये ग्रहणोपाधयस्ते तदन्तोपाधयः स्युः ॥

तत्र को दोषः ? ।

‘उतश्च प्रत्ययादसंयोगपूर्वाद्’ इति असंयोगपूर्व-ग्रहणमुकारान्तविशेषणं स्यात् ।

तत्र को दोषः ? ।

असंयोगपूर्वग्रहणेन इहैव पर्युदासः स्यात्—अच्छाहि, तच्छाहीति । इह न स्याद्—आप्नुहि, शक्नु-हंति ॥

तथा ‘उदोष्ठ्यपूर्वस्य’ इति ओष्ठ्यपूर्वग्रहणमुकारा-न्तविशेषणं स्यात् ॥

तत्र को दोषः ? ।

ओष्ठ्यपूर्वग्रहणेन इह प्रसज्येत—संकीर्णम्, संगीर्णमिति । इह च न स्याद्—निपूर्ताः पिण्डा इति ॥

(प्रदीपः) ग्रहणोपाधीनामिति । गृह्यत उच्चार्यत इति ग्रहणं, तस्य ये उपाधय इत्यन्ते ते तदन्तस्य संज्ञिनः प्राप्नुवन्ति । संज्ञा हि संज्ञिप्रत्यायने विशेषणभावमापन्ना कथमात्मनो विशेषणसं-बन्धमनुभवेत् ॥ सङ्कीर्णमिति । ओष्ठ्यः पूर्वो यस्माद् ऋकारान्ता-द्वातोस्तस्योत्त्वमित्येव सत्रार्थः स्यात् । तत्र च सत्रार्थे धात्ववयवत्व-मोष्ठ्यस्याश्रयितुं न युज्यते, अवयवत्वावयवत्वयोरैकस्य विरोधात् ॥

(उद्द्योतः) तस्य गृह्यमाणस्य ॥ उपाधय इति । विशेषण-

नीत्यर्थः ॥ **प्राप्नुवन्ति ।** उपाधय इत्यनुवर्त्यः ॥ वार्तिके **तदन्तोपा-**
धीति भावप्रधानो निर्देश इति बोध्यम् ॥ तदन्तसंज्ञायामप्युकार-
स्यास्तु विशेषणेन संबन्धो विरोधाभावादत आह—**संज्ञा** हीति ॥
विशेषणभावम् । गुणभावम् ॥ यद्वा—संज्ञिप्रत्यायने तद्वोधे सति
विशेषणत्वमाप्नोत्यर्थः । **आत्मनेति** पाठे स्वयमित्यर्थः । आत्मनी-
त्यर्थो वा । **आत्मन** इति पाठे तु सम्यगेव । **गुणानां च परार्थत्वा-**
त्पदार्थकदेशत्वाच्चेति न्यायादिति भावः ॥ **अवधित्वेति ।** अवधित्वं
च तदनारम्भकत्वे सति पञ्चम्यन्तपदवाच्यत्वरूपं पूर्वादियोगे । अव-
यवत्वं च तदारम्भकत्वमिति ते एकं प्रत्येकस्य न संभवत इत्यर्थः ।
ओष्ठ्यः पूर्वो यस्मादिति विग्रहे एष दोषः । षष्ठ्यर्थे बहुव्रीहौ तु यद्यपि
पूर्वशब्दस्य प्रथमावयववाचित्वाद्धात्ववयवत्वमोष्ठ्यस्य लभ्यत इति
नायं दोषस्तथापि सुस्वूर्ध्वतीत्यादौ दोषो बोध्यः ॥ **एवमुतश्चेति** सूत्रे
पूर्वशब्दस्यावयववाचित्वे प्रत्ययविशेषणत्वासंभवः । संयोगपूर्वकोका-
रान्तप्रत्ययाभावेनाव्यवर्तकतयाऽसंयोगपूर्वादिति निषेधवैयर्थ्यापत्तेः ।
न चाङ्गविशेषणत्वम् । क्षणु इत्याद्यसिद्धेः ॥ अतो व्यवस्थावाची पूर्व-
शब्दः श्रूयमाणप्रत्ययविशेषणम् । तदुक्तं भाष्ये—**पूर्वग्रहणमुकारा-**
न्तविशेषणमिति । न चासंयोगादिति वक्तव्ये पूर्वग्रहणाद्विशेषणस्या-
प्युकारस्य विशेषणमिति न दोष इति वाच्यम् । वाच्यवृत्त्याऽल-
भात् । किं च व्यवहिते क्षिणु इत्यादावपि निषेधार्थं पूर्वग्रहणं स्यादिति
भावः ॥ भाष्ये **निपूर्ता** इत्यत्र न ध्याक्येति नत्वनिषेधः ॥

(**तत्त्वालोकः**) भाष्ये—**ग्रहणोपाधीनामिति**—उच्चार्यमाण-
निष्ठविशेष्यतानिरूपितविशेषणताश्रयाणामित्यर्थः । तर्हीत्यादिः ।
तदन्तोपाधितेति—तदन्तनिष्ठविशेष्यतानिरूपितविशेषणतेत्यर्थः ।
तत्र—तथा सति । एवमग्रेऽपि । **असंयोगपूर्वग्रहणमिति**—‘येन
विधिस्तदन्तस्येति’—उकारान्तादिति तदन्तविधौ उकारविशेषणमि-
त्यादिः । एवमग्रेऽपि । **अष्टगुहीति**—उकारान्तप्रत्ययस्य संयोगपूर्व-
कत्वादिति भावः । **इह**—इह तु । तस्य तत्त्वाभावादिति भावः ।
प्रसज्येतेति—ऋकारान्तधातोः संसम्बन्धिमकारपूर्वकत्वेन ओष्ठ्य-
पूर्वकत्वादिति भावः । **निपूर्ता इति**—तस्य ओष्ठ्यपूर्वकत्वाभावा-
दिति भावः ।

प्रदीपे—**सूत्रेति**—‘उदोष्ठ्यपूर्वस्येति’ सूत्रेत्यर्थः ।

उद्द्योते—**तदन्तसंज्ञायामपीति**—नन्वित्यादिः । **न्याया-**
दिति—न्यायाभ्यामित्यर्थः । जातावेकवचनसत्त्वात् ॥ **तदिति**—
अवयवीत्यर्थः । एवमग्रेऽपि । **ते**—अवधित्वावयवित्वे । **षष्ठ्यर्थे बहु-**
व्रीहौ तु—ओष्ठ्यः पूर्वो यस्येति विग्रहे तु । **न चेति**—तस्येति
शेषः । **क्षिण्विति**—इदं तनाद्यन्तर्गतस्य ‘क्षिणु’ हिंसायामित्यस्य
रूपम् । यदि ‘उतश्च प्रत्ययादसंयोगादि’त्येतावदेव सूत्रं क्रियेत, तर्हि—
असंयोगात्परो य उकारान्त इत्याद्यर्थः स्यात् । तथा च—क्षिणु
इत्यत्रेकारेण व्यवधानादुकारान्तस्य संयोगात्परत्वाभावेन निषेधो नो-
पपद्यते, व्यवहिताव्यवहितसाधारणपूर्वग्रहणे तु तस्य संयोगपूर्वकत्वात्स
उपपद्यते इत्याशयेनाह—**क्षिण्विति** । इदं स्वाद्यन्तर्गतस्य ‘...क्षि...’
हिंसायामित्यस्य रूपम् ।

(५२५ समाधानवार्तिकम् ॥ २ ॥)

॥ * ॥ **सिद्धं तु विशेषणाविशेष्ययो-**
र्यथेष्टत्वात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

सिद्धमेतत् ॥

कथम् ? ।

यथेष्टं विशेषणविशेष्ययोर्योगो भवति । यावता
यथेष्टम् । इह तावद्—‘उतश्च प्रत्ययादसंयोगपूर्वाद्’
इति नासंयोगपूर्वग्रहणेन उकारान्तं विशेष्यते ॥

किं तर्हि ? ।

उकार एव विशेष्यते—उकारो योऽसंयोगपूर्वस्त-
दन्तात्प्रत्ययादिति ॥

तथा—‘उदोष्ठ्यपूर्वस्य’ इति नौष्ठ्यपूर्वग्रहणेन
ऋकारान्तं विशेष्यते ॥

किं तर्हि ? ।

ऋकार एव विशेष्यते—ऋकारो य ओष्ठ्यपूर्वस्त-
दन्तस्य धातेरिति ॥

(प्रदीपः) सिद्धं त्विति । उद्ध्यवादिसंज्ञा गुणप्रधानभावान-
पेक्षा एव प्रदेशेषु संज्ञिनं प्रत्याययन्ति । इयं तु संज्ञा गुणप्रधानभावा-
पेक्षत्वात्कार्यकाला । तत्रोतश्च प्रत्ययादित्यादौ विशेषणसंबन्धमनुभूय
विशेष्येण संबन्धमुकारादिरनुभवतीति यथोक्तदोषाभावः ॥

(उद्द्योतः) विशेषणविशेष्यभावे कामचारेऽपि संज्ञासूत्रस्य
प्रबलत्वात्पूर्वं तदन्तविधिरेव स्यादत आह—**वृद्ध्यादीति** ॥ एवं च
विशेषणत्वज्ञानसापेक्षतायाऽन्तरवाक्यार्थबोधोत्तरमेव प्रवृत्त्या बहि-
रङ्गत्वादस्य पूर्वमुकारादीनामेव तद्विशेषणमिति भावः ॥ **गुण-**
प्रधानभावानपेक्षा इति । एवं च तत्र वाक्यभेद एवेति भावः ॥
इयं त्विति । तदपेक्षत्वाद् विधिवान्वयैकवाक्यतापन्नैवेत्यर्थः ॥ यदु-
क्तम्—**संज्ञा हीति**, तत्राह—**तत्रेति** । **गुणः कृतात्मसंस्कारः**
प्रधानोपकाराय महते प्रभवतीति न्यायादिति भावः ॥ भाष्ये—
यथेष्टमिति । विशिष्टे वैशिष्ट्यम्, विशिष्टस्य वैशिष्ट्यम्, विशेष्ये
विशेषणं तत्र च विशेषणान्तरम्, एकत्र द्वयमिति योगेषु यथेष्ट-
मित्यर्थः ॥ एवं च न्यायानात्प्राकृते विशिष्टस्य वैशिष्ट्यमिति रीत्यैव
बोधो न तु विशेष्ये विशेषणमित्यादिरीत्येति तात्पर्यम् ॥

(**तत्त्वालोकः**) भाष्ये—**यथेष्टमिति**—यत इत्यादिः । **यथे-**
ष्टमिति—तावतेति शेषः ।

प्रदीपे—**तत्र**—तथा सति ।

उद्द्योते—**विशेषणविशेष्येति**—नन्वित्यादिः । **प्रबलत्वादिति**—
विधिसूत्रादिति भावः । **एवञ्च**—गुणप्रधानभावापेक्षत्वे च । **अवान्त-**
रेति—विधिसूत्रस्येति भावः । **अस्य**—प्रकृतसूत्रस्य । **तद्**—असंयो-
गपूर्वत्वादि । **तत्र**—वृद्ध्यादिसंज्ञासु । **योगेषु**—विशिष्टवैशिष्ट्यदु-
द्घिनियामकसम्बन्धचतुष्टयेषु । **एवञ्च**—तत्र यथेष्टं ग्राह्यत्वे च ।
विशिष्टस्य—असंयोगपूर्वत्वादिविशिष्टस्योकारादेः ।

(तदन्तसंज्ञाप्रतिषेधाधिकरणम्)

(५२६ आक्षेपवार्तिकम् ॥ ३ ॥)

॥ * ॥ **समासप्रत्ययविधौ प्रतिषेधः ॥ * ॥**

(भाष्यम्)

समासविधौ प्रत्ययविधौ च प्रतिषेधो वक्तव्यः ॥
समासविधौ तावत्—द्वितीया श्रितादिभिः समस्यते—
कष्टश्रितः, नरकश्रितः । कष्टं परमश्रित इत्यत्र मा भूत् ॥

प्रत्ययविधौ—‘नडादिभ्यः फक्’ नडस्यापत्यं नाडायनः । इह न भवति—सुत्रनडस्यापत्यं सौत्रनाडिः ॥

(प्रदीपः) समासेति । श्रितादिभिः सुबन्तस्य विशेषणे सति प्राप्तस्तदन्तविधिः प्रतिषिध्यते । प्रतिषेधद्वारेण चैतत् प्रदर्श्यते—श्रितादयः प्राधान्येनाश्रितिव्याः, तद्विशेषणत्वेन च—सुपेति ॥ कष्टं परमश्रित इति । श्रितान्तमेतत् सुबन्तं न भवतीति संबुध्यन्तमुदाहृतव्यम्—परमश्रितेति । एतत् प्रत्ययलक्षणेन सुबन्तं भवति, श्रितान्तं च श्रूयते ॥ सौत्रनाडिरिति । अनुशक्तिकादित्वादुभयपदवृद्धिः । नडादीनि प्रातिपदिकेन विशेष्यन्त इति तदन्तविध्यभावः ॥

(उद्द्योतः) सुबन्तस्येति । सुपेत्युपस्थितस्येति शेषः ॥ तद्विशेषणत्वेनेति । सुबन्तैः श्रितादिभिरित्यर्थ इति भावः ॥ श्रितान्तमिति । विसर्गान्तस्य तदन्तत्वाभावादिति भावः ॥ संबुध्यन्तमिति । इदमुपलक्षणम्—कष्टं परमश्रित इत्यादेः ॥ तदन्तविध्यभाव इति । नडादीनां विशेष्यत्वाप्रातिपदिकस्य विशेषणत्वेऽपि तदन्तस्य नडादेरसंभवादिति भावः ॥ अत्र वदन्ति—एवं हि कृष्णश्रितमित्यादेरप्यसिद्धिरिति भाष्यस्य निर्दलत्वापत्तिः ॥ यत्तु सुप्सहितैः श्रितादिभिरिति विवरणकृतः सिद्धान्ताशयवर्णनम् । तत्र, पूर्वकालैकेत्यादौ सुप इति प्रथमान्ते तथासंभवात् । तस्मात् समर्थपरिभाषोपस्थितसमर्थपदार्थं प्रति विशेषणतया प्राप्ततदन्तविधेर्निषेधार्थमिति भाष्याशयः ॥ उपस्थितसमर्थपदं च सूत्रीयतत्त्ववदोत्तरविभक्तिसमानविभक्त्यन्तम् । तस्य च तत्प्रकृतिके लक्षणया सुपेत्यनेनान्वयः । न हि सामर्थ्यं सुबन्तैर्नैवेति नियमः, कुम्भकार इत्यादौ सुपप्रागभागेऽपि तदङ्गीकारात् । परिपूर्णं पदमिति न्यायस्तु यस्योत्तरत्राकाङ्क्षयान्वयस्तद्विषयो, न तु यत्रान्वयस्तद्विषय इति कुत्सित इति सूत्रभाष्यात् स्पष्टमेवोपलभ्यते इति दिक् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—वात्तिके विधिपदस्य ‘द्वन्द्वान्ते’ इत्यादिन्यायेन प्रत्येकमन्वयादाह—समासविधाविति । प्रतिषेधः—तदन्तविधिप्रतिषेधः । तत्र तत्प्रतिषेधस्य कथनं सफल्यति—कष्टमिति । येनेत्यादिः । एवमग्रेऽपि ।

प्रदीपे—श्रितान्तमिति—अस्य ‘न भवती’त्यनेनान्वयः । तदन्तेति—नडादिभ्य इति भावः ।

उद्द्योते—तदन्तेति—श्रितान्तेत्यर्थः । कैयटस्य न्यूनतां परिहरति—इदमिति । नन्वेवमपि प्रातिपदिकादेव तदन्तविधिः कुतो नेत्यत आह—नडादीनामिति । तदन्तस्य—प्रातिपदिकान्तस्य । वदन्तीति—नारायणादय इति शेषः । एवं हि—तत्र श्रितादिभिस्तदन्तविधौ हि । असिद्धिरिति—सुबन्तस्य श्रितान्तत्वाभावादिति भावः । आपत्तिः—आपत्तिरिति । तथाऽर्थेति—सुप्सहितपूर्वत्याद्यर्थेत्यर्थः । अत्र ‘सुपे’त्यस्य साहित्यबोधकवृत्तीयान्तत्वात्ताडशार्थलाभसम्भवेऽपि तत्र ‘सुपः’ इति प्रथमान्तस्य तत्त्वाभावात्ताडशार्थलाभो न सम्भवति, किन्तु सुबन्तपूर्वत्याद्यर्थलाभ एव सम्भवतीति भावः । कैयटानुक्तं भाष्याशयमाह—तस्मादिति । तदन्तविधौ हि श्रिताद्यन्तसमर्थप्रकृतिरित्याद्यर्थं भाष्योक्तदोष इति भावः । ननु तदुपस्थितसमर्थपदस्य तेनासामानाधिकरण्यात्कथं तदन्तविधिप्रसङ्ग इत्यत आह—उपस्थितेति । नन्वेवमपि तस्य सुपेत्यनेन कथमन्वय इत्यत आह—तस्य चेति । ननु सुपः पूर्वमसामर्थ्यात्कथमिदमित्यत आह—न हीति । तदिति—सामर्थ्येत्यर्थः । नन्वेवमपि न्यायविरोध इत्यत आह—परिपूर्णमिति ।

(प्रत्याखेपभाष्यम्)

किमविशेषण ? ॥

(समाधानभाष्यम्)

नेत्याह ।

(तत्त्वालोकः) तटस्थ उत्तरमनुवदति—नेत्याहेति । समाधातेति शेषः । एवमग्रेऽपि ।

(५२९ आक्षेपपरिशेषवार्तिकम् ॥ ४ ॥)

॥ * ॥ उगिद्ग्रहणं वर्णग्रहणं च वर्जयित्वा ॥ * ॥

(भाष्यम्)

उगिद्ग्रहणं वर्णग्रहणं च वर्जयित्वा ।

उगिद्ग्रहणम्—‘उगितश्च’ भवती अतिभवती महती अतिमहती ॥

वर्णग्रहणम्—‘अत इञ्’ दाक्षिः प्लाक्षिः ॥

(प्रदीपः) अतिमहतीति । महान्तमतिक्रान्तेति प्रादिसमासः । तत्र यद्यपि गौरादिषु बृहद् महदिति पठ्येते । तथापि अनुपसर्जनाधिकात् तत्र ङीष् न भवतीति उगिलक्षणो ङीप् प्रार्थ्यते ॥ अन्ये तु गौरादिष्वेतयोः प्रमादपाठमाहुः । तथा चोक्तम्—नद्यजाद्युदात्तत्वे बृहन्महतोरुपसंख्यानमिति । ङीष् सति उदात्तस्य सिद्धत्वात् किं नद्या उदात्तविधानेन ॥ अत इजिति । तदन्तविधावसति जित्करणमुत्तरार्थं स्यात् ॥

(उद्द्योतः) तत्र यद्यपीति । एवं च ङीवभावेऽपि ङीष् सिद्धिरिति भावः ॥ किं नद्या इति । सत्यपि पाठे उपसर्जने ङीष्प्राप्तौ ङीपि तस्योदात्तत्वाय तच्चारिताध्याच्चिन्त्यमिदम् ॥ एवं च तस्यावश्यकत्वे पाठो निष्फल इत्यन्यदिति कश्चित् ॥ ननु इजो जिस्वादवृद्धिस्वरार्थत्वं तदन्तविधिस्तत्र, न हि अशब्दस्य यस्येति चेति लोपे तेषां संभवोऽस्तीत्यत आह—उत्तरार्थमिति । बाह्विरित्यादौ स्वरादिसिद्धये इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—वात्तिके ग्रहणपदस्य ‘द्वन्द्वान्ते’ इत्यादिन्यायेन प्रत्येकमन्वयादाह—उगिद्ग्रहणमिति । एवमग्रेऽपि ।

प्रदीपे—पूतयोः—बृहन्महतोः । उत्तरार्थम्—‘बाह्वादिभ्यश्च’—त्युत्तरघञोदाहरणार्थम् ।

उद्द्योते—एवञ्च—गौरादिषु बृहन्महतोः पाठे च । कैयटोक्तं खण्डयति—सत्यपीति । तत्र तयोरिति शेषः । तदिति—‘नद्यजादी’ति वात्तिकेत्यर्थः । तस्य—‘नद्यजादी’ति वात्तिकस्य । पाठः—गौरादिषु बृहन्महतोः पाठः । तेषाम्—बृद्ध्यादीनाम् ।

(आक्षेपभाष्यम्)

अस्ति चेदानीं कश्चित्केवललोऽकारः प्रातिपदिकं, यदर्थो विधिः स्यात् ॥

(तत्त्वालोकः) ननु केवलकाररूपप्रातिपदिकाभावेन सूत्रारम्भसामर्थ्यादेव ‘अत इजित्यत्र तदन्तविध्युपपत्तेः वर्ज्यकोटौ वर्णग्रहणं व्यर्थमित्याशयेनाह—अस्ति चेति । इदानीम्—तदन्तविध्यभावे । विधिः—इजिति ।

(समाधानभाष्यम्)

अस्तीत्याह—अततेर्ङः—अः, तस्यापत्यम् ‘अत इञ्’ इः ॥

(तन्मध्यपतितन्यायाधिकरणम्)

(५२८ आक्षेपवार्तिकम् ॥ ५ ॥)

॥*॥ अकच्चश्रम्वतः सर्वनामाव्ययधातु-
विधावुपसंख्यानम् ॥*॥

(भाष्यम्)

अकच्चतः सर्वनामाव्ययविधौ श्रम्वतो धातुविधा-
वुपसंख्यानं कर्तव्यम् ॥

अकच्चतः सर्वनामविधौ—सर्वके विश्वके । अव्य-
यविधौ—उच्चकैः नीचकैः ॥

श्रम्वतः—भिनत्ति छिनत्ति ॥

किं पुनः कारणं न सिध्यति ? ।

इह—तस्य वा ग्रहणं भवति, तदन्तस्य वा । न
चेदं तद्, नापि तदन्तम् ॥

(प्रदीपः) सर्वक इति । अकचि कृते शीभावो न स्यात् ।
उच्चकैरिति । तथैवाकचि कृते लुप्त स्यात् । उच्चकैरधीयानेत्यव्य-
यानां प्रतिषेध इति पराङ्गवद्भावनविषयो न स्यात् ॥ उच्चकैर्भूत्वमिति
नाव्ययदिकशब्देन मुखस्वरनिषेधो न स्यात् ॥ भिनत्तीति । धातो-
रन्त उदात्तो भवतीति उदात्तत्वं न स्यात् । प्रत्ययस्वरेण तु तत्सि-
ध्यतीत्यभिनोत्रेति दृश्येति धातोर्विधीयमानं कृत्वं न स्यादिति
वक्तव्यम् ॥ अन्ये त्वाहुः—भिनत्तीत्यत्रागमानुदात्तत्वेन प्रत्ययस्वरस्य
बाधितत्वात् सतिशिष्टः स्वरो धातुस्वर एष्टव्यः ॥

(उद्द्योतः) अकचीति । सर्वं जसिति स्थितेऽन्तरङ्गानपीति
न्यायेन शीभावादि बाधित्वाऽकचि यस्यस्यप्रत्ययविधिरित्युक्तेरप्रत्यय
इति निषेधभावे प्रातिपदिकत्वेन सुपो लुकि पुनर्जसि शी न
स्यादित्यर्थः ॥ लुगिति । यद्यपि हलङ्कारिस्त्रेणापि सोर्लोपः
सिध्यति, तथापि सर्वविभक्त्युत्पत्तिपक्षे इदम् ॥ पराङ्गैति । तथा
चामन्त्रिताद्युदात्तत्वं स्यात् । चितः सप्रकृतैरित्यन्तोदात्तश्चेत्यत इति
भावः ॥ अन्ये त्वाहुरिति । श्रमो मित्वेन परश्चेत्यस्य तत्राप्रवृत्तौ
तत्संनियोगशिष्टाद्युदात्तत्वाप्रवृत्त्या शेषनिघातेन तस्यानुदात्तत्वप्राप्ति-
रिति भावः ॥ ननु भिनत्तीत्यादौ यदागमा इति न्यायेन न दोष
इति चेन्न । अवयवानामवयवविग्रहणेन ग्रहणं हि तद्वीजम् । न चात्र
तदस्ति । अन्तावयव इत्यंशस्याप्रवृत्त्याऽवयवत्वे मानाभावात् । यस्य
विहितस्तदन्तावयव इति तदर्थः । एवं च नन्वतीत्यपि तदुदाहरणं
बोध्यम् ॥ भाष्ये च श्रम्वत इत्युपलक्षणं बोध्यमिति कश्चित् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इह—सर्वनामाव्ययधातुविधौ ।
तस्य—सर्वादः । तदन्तस्य—सर्वाद्यन्तस्य । इदं—सर्वकादि ।
अकजादेर्मध्ये जातत्वादिति भावः ।

प्रदीपे—शीभावः—‘जसः शी’ति शीभावः । लुक्—‘अव्यया-
दाप्सुपः’ इति लुक् ।

उद्द्योते—अकचीति—‘सर्वकं जस्’ इत्यस्य प्रातिपदिकत्व-
सम्पादनद्वारा सुबुद्धप्रयोजकत्वेन प्राबल्यादिति भावः । अप्रत्यय
इतीति—यस्मात्प्रत्ययविधिस्तदादितदन्तमिन्नमित्यर्थकेत्यादिः । प्रा-
तिपदिकत्वेनेति—‘सर्वकजसि’त्यस्येत्यादिः । लुकि—‘सुपो धातु-
प्रातिपदिकयोरिति लुकि । तथापीति—अव्ययादिति शेषः ।
शेषनिघातेनेति—प्राग् भिदातोर्न्तोदात्तत्वप्रवृत्त्येत्यादिः । तस्य—

श्रमः । अत्र—भिनत्तीत्यादौ । तद्—अवयवावयवित्वम् । ननु
‘मिदचोऽन्यादिति सृजे पूर्वसूत्रादन्तपदस्यानुवृत्त्या ‘अचां मध्ये
योऽन्यस्तस्मात्परस्तस्यैवान्तावयवो मिदित्यर्थात् श्रमोऽवयवत्वं स्या-
दित्यत आह—अन्तेति । ननु कुतस्तदंशाप्रवृत्तिरित्यत आह—
यस्येति । एवञ्च—मितोऽनवयवत्वाद्यदागमन्यायाविषयत्वे च ।
तदिति—उपसंख्यानेत्यर्थः । धातोर्न्तोदात्तत्वाप्रवृत्तेरिति भावः ॥
अत एवाह—भाष्ये चेति । उपलक्षणमिति—मध्यपतितमिद्वत्
इति भावः ॥

(५२९ समाधानवार्तिकम् ॥ ६ ॥)

॥*॥ सिद्धं तु तदन्तान्तवचनात् ॥*॥

(भाष्यम्)

सिद्धमेतत् ॥

कथम् ? ॥

तदन्तान्तवचनात् । तदन्तान्तस्येति वक्तव्यम् ॥

किमिदं तदन्तान्तस्येति ? ॥

तस्यान्तस्तदन्तस्तदन्तोऽन्तो यस्य तदिदं तद-
न्तान्तं तदन्तान्तस्येति ॥

(प्रदीपः) सिद्धं स्विति । सर्वशब्दस्य योऽन्तोऽकारः सोऽन्तः
सर्वकशब्दस्य ॥ एवमन्यत्रापि योज्यम् । तत्र सर्वनामानीत्यन्वर्थ-
संज्ञाक्षिप्तः संज्ञी सर्वादिभिर्विशेष्यते ॥ अव्ययसंज्ञाक्षिप्तः स्वरादिभिः ।
धातुसंज्ञाभाजो वाप्रकारा भूवादिभिरिति भावः ॥

(उद्द्योतः) ननु तदन्तान्तस्येति पाठेऽपि विशेष्यासंनिधा-
नात् कथं सर्वादीनीत्यादावस्य प्रवृत्तिरत आह—तत्रेति । अव्यये-
त्यस्यान्वर्थेत्यादिः ॥ वस्तुतः शब्दरूपविशेष्यमादाय वाचनिक एवो-
भयत्रापि तदन्तविधिरिति वक्ष्यते ॥ इदं तु चिन्त्यं, शाब्दसंज्ञिनोऽ-
सत्त्वे हि स्यादस्याक्षेपः, सत्त्वे त्वाक्षेपे आक्षिप्तस्य वा विशेष्यत्वे
मानाभावात् । किंचान्वर्थत्वं योगरूढत्वम्, योगरूढस्थले हि योगा-
न्वितरूढवर्थस्यैव प्रतीतिर्दृष्टा, न तु तयोः परस्परमुद्देश्यविषयभाव
इति कस्य विशेष्यतया तदन्तविधिः स्यादिति बोध्यम् ॥ वाप्रकारा
इति । ‘वा’—सदृशा इत्यर्थः । भूवादय इति सूत्रे द्वन्द्वैकशेषगर्भो
बहुव्रीहिरिति भावः ॥ एवं हि प्रभू पराभू इत्यादीनामपि धातुसंज्ञा
स्यादिति अडाद्यव्यवस्थापत्तिरिति चिन्त्यमिदम् ॥ तस्मादयं समाधि-
रकञ्जिषय एवेति बोध्यम् ॥ पूरजित्यादौ तु व्यपदेशिवद्भावेनैत-
न्न्यासे सिद्धिर्बोध्यः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तदन्तान्तस्येति वक्तव्यमिति—
यतः प्रकृतसूत्रे ‘तदन्तस्ये’त्यपह्रायेत्यादिः ।

प्रदीपे—तत्र—प्रकृतसूत्रे ‘तदन्तस्ये’त्यस्य स्थाने ‘तदन्तान्त-
स्ये’ति पाठे सति ।

उद्द्योते—नन्विति—अत्र ‘तदन्तस्ये’त्यपह्रायेति शेषः ।
अस्य—प्रकृतसूत्रस्य । कैयटोक्तं खण्डयति—वस्तुत इति । उभय-
त्रापि—सर्वनामाव्ययसंज्ञयोरपि । इदन्तु—संज्ञिनस्ताभ्यामाक्षेप-
णन्तु । शाब्देति—सर्वाधादेरित्यादिः । अस्य—संज्ञिनः । कैयटोक्तं
पुनर्दूषयति—एवं हीति । अत्र तदन्तविधिस्वीकारे हीत्यर्थः ।
‘अडादीनां व्यवस्थास्यर्थं, ग्रथकत्वेन प्रकल्पनम् । धातुपसंगोः शाब्दे,
धातुरेव तु तादृशः ॥’ इति सिद्धान्तमनाश्रित्याह—अव्ययवस्येति ॥

(तदस्थानेपभाष्यम्)

स तर्हि तथा निर्देशः कर्तव्यः ॥

(तत्त्वालोकः) सः—प्रकृतयोगः । तथा निर्देशः—‘तदन्तस्ये’
त्यस्य स्थाने ‘तदन्तान्तस्ये’ति निर्देशेन युक्तः ।

(सिद्धान्तिसमाधानभाष्यम्)

न कर्तव्यः । उत्तरपदलोपोऽत्र द्रष्टव्यः । तद्यथा
उष्ट्रमुखमिव मुखमस्य उष्ट्रमुखः, खरमुखः । एवमिहापि
तदन्तः अन्तो यस्य सोऽयं तदन्तस्तदन्तस्येति ॥(प्रदीपः) उत्तरपदलोप इति । वाचनिकोऽत्र लोपो, न तु
सामर्थ्याद्गम्यमानार्थस्य निवृत्तिरित्याहुः ॥ अन्ये तु वर्णयन्ति—यथा-
वयवदर्शनाद् गौरित्यवयवविषया बुद्धिरुदेति, तथेहापि सर्वशब्दस्य
योऽवयवोऽन्त्यस्तत्रैव सर्वशब्दविषयबुद्धयुत्पत्त्या तदवयवान्तः सर्व-
शब्दान्त इति व्यपदिश्यते ॥ अथवाऽवयवे समुदायरूपारोपात् तद-
न्तता भविष्यति । गौणेनापि क्षयैर्न शास्त्रव्यवहारो दृश्यते—छत्रपा
शायःशूलदण्डाजिनशीतोष्णाद्धहस्वादिषु ॥(उद्घोतः) न तु सामर्थ्यादिति । उष्ट्रमुखवत् तदभावा-
दित्यर्थः ॥ यथावयवेति । अवयवी प्रत्ययवयवमवयवान्तरसंनिधौ
समेवेत इति भावः ॥ नन्वेवमपि भूयोऽवयवसंनिकर्षस्यैवावयविप्रत्यक्षे
हेतुत्वादेकावयवदर्शने तदुद्बुद्धभाव इत्यरुचेनाह—अथवेति ॥ ननु
मुख्यविशेषणे चरितार्थं सूत्रं कथमारोपिते स्यादत आह—गौणेना-
पीति । स्वरितत्वगुणयोगाद् यथान्यत्रारोपितार्थकस्य ग्रहणं तथेहा-
पीत्यर्थः । तदेवाह—छत्रेत्यादि । छत्रं गुरुच्छिद्रावरणं गौण्योच्यते ।
तत्रैव हि छात्र इत्येते । एवं पार्श्वशब्दोऽनुज्ञापाये, अयःशूलशब्द-
स्तीक्ष्णोपाये, दण्डाजिनो दम्भे, क्षीतोऽस्ते, उष्णः शैथ्ये गौणे ।
तत्रैव पार्श्वकायःशूलिकदाण्डाजिनिकशीतकोष्णकादिप्रयोगेष्टः ।
तस्यादित इत्यत्र चार्धहस्वशब्दोऽर्धमात्रालाक्षणिक इत्याबूह्यम् ॥
आदिनाऽऽधारोऽधिकरणमित्यादिसंग्रहः ॥(तत्त्वालोकः) भाष्ये—उत्तरेति—यत इत्यादिः । अत्र—
तदन्तस्येत्यत्र ।प्रदीपे—‘शकपायिवादीनामिति’ वचनमभिप्रेत्याह—वाचनि-
क इति । अत्र—‘तदन्तस्ये’त्यत्र । उत्तरपदस्येति भावः । तद-
न्तता—सर्वशब्दान्तता । हस्वादिषु—हस्वादिष्विति ।उद्घोते—यथोष्ट्रमुख इत्यत्र तस्य गम्यमानार्थता, न तथाऽत्रे-
त्याशयेनाह—उष्ट्रमुखवदिति । तदिति—गम्यमानार्थत्वे यर्थः ।
तदिति—अवयवीत्यर्थः । सूत्रम्—प्रकृतसूत्रम् । दण्डाजिनः—
दण्डाजिनशब्दः । एवमग्रेऽपि ।

(५३० यथान्यासेऽपि समाधानवार्तिकम् ॥ ७ ॥)

॥*॥ तदेकदेशविज्ञानाद्वा सिद्धम् ॥*॥

(भाष्यम्)

तदेकदेशविज्ञानाद्वा पुनः सिद्धमेतत् । तदेकदेश-
भूतस्तद्ग्रहणेन गृह्यते ॥ तद्यथा—गङ्गा यमुना देव-
दत्तेति । अनेका नदी गङ्गां यमुनां च प्रविष्टा गङ्गा-
यमुनाग्रहणेन गृह्यते । तथा—देवदत्तास्यो गर्भो देवदत्ता-
ग्रहणेन गृह्यते ॥(प्रदीपः) तदेकदेशविज्ञानादिति । मध्यपातिनोऽकजादय-
स्तदेकदेशा इति तत्त्वबुद्धिः न विघ्नन्ति ॥(उद्घोतः) मध्यपातिन इति । यस्याकजादिस्तदेकदेशत्वे-
नाकजादेविज्ञानादिति वार्तिकाशयः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—तदेकदेशभूत इति—यत इत्यादिः ।

(समाधानवाचकभाष्यम्)

विषम उपन्यासः । इह केचिच्छब्दा अक्तपरि-
माणानामर्थानां वाचका भवन्ति—य एते संख्याशब्दाः
परिमाणशब्दाश्च । पञ्च सप्तैति एकेनाप्यपाये न
भवन्ति । द्रोणः खारी आढकमिति नैवाधिके भवन्ति,
न न्यूने । केचिद् यावदेव तद्भवति तावदेवाहुः—
य एते जातिशब्दा गुणशब्दाश्च । तैलं घृतमिति खार्या-
मपि भवन्ति, द्रोणेऽपि ॥ शुद्धो नीलः कृष्ण इति
हिमवत्यपि भवति, वटकणिकामात्रेऽपि द्रव्ये ॥ इमा-
श्चापि संज्ञा अक्तपरिमाणानामर्थानां क्रियन्ते ताः केना-
धिकस्य स्युः ॥(प्रदीपः) अक्तपरिमाणानामिति । परिच्छिन्नपरिमाणाना-
मित्यर्थः ॥ यावदेवेति । अल्पमधिकं वेत्यर्थः ॥ इमाश्चापीति ।
सर्वाद्युपादानेन संज्ञाः क्रियमाणाः कथं सर्वकादीनां भवन्ति । नित्या
हि शब्दा विकारोपजनरहिता इति सर्वशब्दः सर्वकशब्द इति न
वक्तुं शक्यत इत्यर्थः ॥(उद्घोतः) भाष्ये—अक्तपरिमाणानामिति । अत्र परि-
माणमानपूर्वाविशेषोऽपि ॥ परिमाणेत्युपलक्षणं परिच्छिन्नार्थानाम् ।
तदाह—सङ्ख्येति ॥ भाष्ये—अर्थानामिति । संज्ञिभूतानां शब्दा-
नामित्यर्थः ॥ नन्वधिकगड्वादिजननेऽपि शुनः श्वत्ववद् अकस्या-
धिकस्योपजनेऽपि सर्वकस्य सर्वशब्दत्वमक्षतमेवेत्यत आह—नित्या
इति । वस्तुतः परिच्छिन्नपरिमाणकग्रहणे एकदेशविकृतन्यायस्या-
प्यप्रवृत्तिरिति भाष्याशयः ॥(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इहेति—यत इत्यादिः । केचिदिति-
शब्दा इत्यनुषज्यते ।

(समाधानसाधकभाष्यम्)

एवं तर्ह्यार्च्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति—

‘तदेकदेशभूतं तद्ग्रहणेन गृह्यते—’

इति । यदयं ‘नेदमदसोरको’ इति सककारयोरिद-
मदसोः प्रतिषेधं शास्ति ॥

कथं कृत्वा ज्ञापकम् ? ।

इदमदसोः कार्यमुच्यमानं कः प्रसङ्गो यत्सककार-
योः स्यात् । पश्यति त्वाचार्यः—‘तदेकदेशभूतं तद्-
ग्रहणेन गृह्यते’ इति । ततः सककारयोः प्रतिषेधं शास्ति ॥(प्रदीपः) एवं तर्हीति । यद्यपि नित्याः शब्दास्तथापि प्रक्रि-
यायामकजादयो विधीयमाना ज्ञापकादव्यतिरेककृत इत्यर्थः ॥(उद्घोतः) ननु नित्यशब्दवादेऽकज्वतः शब्दान्तरत्वादक-
जादेः सर्वोपदेशत्वमसिद्धमित्यत आह—यद्यपीति ॥ अव्यतिरेक-
कृत इति । अनवयवत्वेपि ज्ञापकाद् भेदबुद्धिः न कुर्वन्ति इत्यर्थः ॥
एकदेशसादृश्यं च मध्यपातित्वेन बोध्यम् ॥

(तदन्तसंज्ञोदाहरणाधिकरणम्)

(आचेषभाष्यम्)

कानि पुनरस्य योगस्य प्रयोजनानि ।

(५३१ प्रयोजनवार्तिकम् ॥ ८ ॥)

॥*॥प्रयोजनं सर्वनामाव्ययसंज्ञायाम्॥*॥

(भाष्यम्)

सर्वनामाव्ययसंज्ञायां प्रयोजनम् ॥ सर्वे परमसर्वे । विश्वे परमविश्वे । उच्चैः परमोच्चैः । नीचैः परमनीचैरिति ॥

(प्रदीपः) प्रयोजनमिति । अन्वर्थसंज्ञाक्षिप्तः संज्ञो सर्वादिभिर्विशेष्यते । अपूर्वो वा तदन्तविधिरुपसंख्यायते । एवमुत्तरत्र विशेष्यम् ॥

(उद्घोतः) ननु सर्वनामत्वे संज्ञोपसर्जनप्रतिषेधवार्तिकारम्भेण वार्तिककृतोऽन्वर्थत्वं नेष्टम् । किञ्च संज्ञिनामुपात्तत्वेनाक्षेपे मानाभाव इत्यत आह—अपूर्वो वेति । एतद्वार्तिकमूलाद् व्याख्यानादव्यावर्तकमपि शब्दरूपं विशेष्यमादाय तदन्तविधिरिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—अन्वर्थेति—सर्वनामादीति शेषः । सर्वादिभिः—सर्वाद्यादिभिः ।

उद्घोते—अन्वर्थत्वमिति—स्येत्यादिः । संज्ञिनाम्—सर्वाद्यादीनाम् ।

(५३२ प्रयोजनवार्तिकम् ॥ ९ ॥)

॥*॥उपपदविधौ भयाख्यादिग्रहणम्॥*॥

(भाष्यम्)

उपपदविधौ भयाख्यादिग्रहणं प्रयोजनम् ॥

भयंकरः अभयंकरः । आढ्यंकरणं स्वाढ्यंकरणम् ॥

(प्रदीपः) उपपदविधाविति । भयाख्यादिभिः कर्म विशेष्यते । हेमप्रियमद्रेऽण् चेत्यत्र तु कर्मणा क्षेमादय इति तदन्तविध्यभावः ॥

(उद्घोतः) भयं चाख्यादि चेति द्वन्द्वमभिप्रेत्याह—हेमेति ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—विशेष्यते इति—इति तेभ्यस्तदन्तविधिरिति शेषः । एवमुपूर्वत्रापि । क्षेमादय इति—विशेष्यन्त इति शेषः । इतीति—तेभ्य इति शेषः ।

उद्घोते—ननु वार्तिके 'भयाख्यादी'त्यत्र भयश्चाख्याश्चेति भयाख्ये, ते आदिनी येषान्ते भयाख्यादयस्तेषामिति व्युत्पत्तौ 'द्वन्द्वा-न्ते' इति न्यायेनादिपदस्य प्रत्येकमन्वयाद् भयादिभिः क्षेमादीनां ग्रहणात् 'क्षेमप्रिये'त्यत्र ततो वैलक्षण्यस्य कथनं न युक्तमित्यत आह—भयश्चेति ।

(५३३ प्रयोजनवार्तिकम् ॥ १० ॥)

॥ * ॥ कीद्विधावुगिद्ग्रहणम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

कीद्विधावुगिद्ग्रहणं प्रयोजनम् । भवती अतिभ-
वती । महती अतिमहती ॥

(५३४ प्रयोजनवार्तिकम् ॥ ११ ॥)

॥ * ॥ प्रतिषेधे स्वस्मादिग्रहणम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

क्षीप्रतिषेधे स्वस्मादिग्रहणं प्रयोजनम् । स्वसा पर-
मस्वसा । दुहिता परमदुहिता ॥

(प्रदीपः) प्रतिषेध इति । विधीयत इति । विधिः सामान्येन गृह्यत इति प्रतिषेधेऽपि तदन्तविधिर्भवति, स्वस्मादिभिः प्रातिपदिकस्य विशेषणात् ॥

(उद्घोतः) विधीयते इति । सूत्रे विधिशब्देन प्रतिषेधवि-
रोधी न विवक्षित इति भावः ॥(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—ननु विधिशब्दव्यतिरेक प्रकृतसूत्रेण कथं प्रतिषेधेऽपि तदन्तविधिरित्यत आह—विधीयते इति । प्रकृतसूत्रे इत्यादिः ।
उद्घोते—सूत्रे—'येन विधिरिति' सूत्रे ।

(५३५ प्रयोजनवार्तिकम् ॥ १२ ॥)

॥*॥अपरिमाणविस्तादिग्रहणं च॥*॥

(भाष्यम्)

अपरिमाणविस्तादिग्रहणं च क्षीप्रतिषेधे प्रयोज-
नम् ॥ 'अपरिमाणविस्ताचितकम्बल्येभ्यो न तद्धित-
लुकि' द्विविस्ता द्विपरमविस्ता । त्रिविस्ता त्रिपरम-
विस्ता । द्व्याचिता द्विपरमाचिता ।(प्रदीपः) द्विपरमविस्तेति । द्विगुणा सन्निवापितमुत्तरपदं
विस्तादिभिर्विशेष्यत इति तदन्तविधिः ॥

(५३६ प्रयोजनवार्तिकम् ॥ १३ ॥)

॥ * ॥ दिति ॥ * ॥

(भाष्यम्)

दितिग्रहणं च [एयविधौ] प्रयोजनम् ॥ दितेरपत्यं
दैत्यः । अदितेरपत्यमादित्यः । 'दित्यदित्यादित्य—'
इत्यदितिग्रहणं न कर्तव्यं भवति ॥(प्रदीपः) दितिग्रहणं चेति । परमदित्यादिभ्यस्त्वनभिषा-
नात् ण्यो न भवति ॥(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—नन्वेवं परमदित्यादिभ्योऽपि ण्यः
प्रसज्येतेत्यत आह—परमदित्यादिभ्यस्त्विति ।

(५३७ प्रयोजनवार्तिकम् ॥ १४ ॥)

॥ * ॥ रोण्या अण् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

रोण्या अण्ग्रहणं च प्रयोजनम् । आजकरोणः ।
सैहिकरोणः ॥(तत्त्वालोकः) रोण्या अण् ग्रहणञ्—अण्विधौ रोणीग्र-
हणञ् । आजकरोण इति—अत्र 'क्यापोः संज्ञाछन्दसोरिति'
ह्रस्वः । एवमग्रेऽपि ।

(५३८ आक्षेपवार्तिकम् ॥ १५ ॥)

॥ * ॥ तस्य च ॥ * ॥

(भाष्यम्)

तस्य चेति वक्तव्यम् ॥ रौणः ॥

(प्रदीपः) तस्य चेति । स्वं रूपमित्यस्यानुवृत्तिं वार्तिककारो नेच्छति । तथा चाद्यन्तवदित्यत्र येन विधिस्तदन्तस्व इति प्रयोजनमवोचत् ॥

(उद्घोतः) ननु स्वरूपमित्यनुवृत्त्या स्वस्यापि संज्ञासिद्धौ किं तस्य चेत्यनेनात आह—स्वमिति । तेन सूत्रप्रत्याख्यानादिति तात्पर्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) उद्घोते—नन्विति—‘येन विधिस्तदन्तस्ये’-ति सूत्रे इति शेषः । तेन—वार्तिककारेण । सूत्रेति—‘स्वं रूपमिति’ सूत्रेत्यर्थः ।

(प्रत्याक्षेपभाष्यम्)

किं पुनः कारणं न सिध्यति । न तदन्ताच्च तदन्तविधिना सिद्धम्, केवलाच्च व्यपदेशिवद्भावेन ?

(तत्त्वालोकः) न सिध्यति—तदन्तविधौ तदन्तस्य स्वतः, केवलस्य च व्यपदेशिवद्भावेन तदन्तादुभयतोऽण् न सिध्यतीत्यत्र । काका पृच्छति—नेति । किं नेत्यर्थः । केवलाच्चेति—तदन्तविधिना सिद्धमित्यनुषज्यते । एवमग्रेऽपि ।

(समाधानभाष्यम्)

‘व्यपदेशिवद्भावोऽप्रातिपदिकेन’ ॥

(प्रदीपः) व्यपदेशिवद्भावोऽप्रातिपदिकेनेति ॥ ननु रोणीशब्दो न प्रातिपदिकः, प्रत्ययान्तत्वात् ॥ नैष दोषः । अप्रातिपदिकेनेत्यत्र वाक्ये प्रातिपदिकग्रहणे लिङ्गविशिष्टस्यापि ग्रहणमिति वचनात् स्त्रीप्रत्ययान्तरपि व्यपदेशिवद्भावो न भवति । न च लिङ्गविशिष्टपरिभाषा स्वरूपविधिविषयैवेति प्रातिपदिकपक्षे वक्ष्यते ॥

(उद्घोतः) प्रत्ययान्तत्वादिति । स्त्रीप्रत्ययान्तत्वादित्यर्थः ॥ स्वरूपविधिविषयैवेति । प्रातिपदिकविशेषोपादानविहितकार्यविषयैवेत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—प्रत्ययान्तत्वादिति—तथा च—तेन व्यपदेशिवद्भावः स्यादेवेति भावः । अग्राप्नोति—यत इत्यादिः । वचनादिति—प्रातिपदिकेन गृहीतैरिति शेषः । न च—न हि ।

(आक्षेपभाष्यम्)

किं पुनः कारणं ‘व्यपदेशिवद्भावोऽप्रातिपदिकेन’ ॥

(उद्घोतः) किं पुनः कारणमिति । भाष्ये—कारणशब्दः प्रयोजनवाचो ॥

(समाधानभाष्यम्)

इह सूत्रान्तादुत्तरं भवति, दशान्ताड्डो भवतीति केवलादुत्पत्तिर्मा भूदिति ॥

(समाधानवाधकभाष्यम्)

नैतदस्ति प्रयोजनम् । सिद्धमत्र तदन्ताच्च तदन्तविधिना, केवलाच्च व्यपदेशिवद्भावेन । सोऽयमेव

सिद्धे सति यदन्तग्रहणं करोति तज्ज्ञापयत्याचार्यः—सूत्रान्तादेव, दशान्तादेवेति ॥

(उद्घोतः) तज्ज्ञापयतीति । बोधयतीत्यर्थः । अन्तग्रहणं नियमार्थमिति तात्पर्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—सिद्धमत्रेति—यत इत्यादिः ।

(समाधानसाधकभाष्यम्)

नात्र तदन्तादुत्पत्तिः प्राप्नोति । इदानीमेव ह्युक्तम्—
ॐ समासप्रत्ययविधौ प्रतिषेधः ॥ इति ॥

(उद्घोतः) नात्र तदन्तादिति । ननु समासप्रत्ययविधावित्यस्य विशेषणविशेष्यभावव्यत्यासमात्रतात्पर्यग्राहकतया दित्यादाविवात्रापि तदन्तविधिसंभवेनान्तग्रहणसामर्थ्यादेव केवलेऽप्रवृत्तौ अप्रातिपदिकेनेति व्यर्थम् ॥ एतेन ग्रहणवतेति निषेधात्तदन्तविधिर्दुर्लभ इत्यपास्तम् ॥ किंच परमदित्यादिभ्य इवानभिधानेन केवलेऽप्रवृत्तिरिति व्यर्थं वेति चेन्न । विशेषणविशेष्यभावव्यत्यासतात्पर्यग्राहकतया समासेत्यादिनिषेधवचनवदस्याप्यावश्यकत्वात्सूत्रभाष्यवार्तिकारूढतात्पर्यग्राहकाभावेऽपि तदन्तविधिकल्पनेति प्रसङ्गापत्तेः । अत एवोगिह्मणग्रहणवर्जमित्यादेश्वारितार्थ्यम् । अनभिधानेन प्रत्याख्यानं तु न चमत्कारकारि ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—नात्रेति—अस्येतत्प्रयोजनम्, यत इत्यादिः ।

उद्घोते—अत्रापि—पञ्चादावपि । एतेन—तदन्तविधিনিषेधकानां विशेषणविशेष्यभावव्यत्यासमात्रतात्पर्यग्राहकत्वस्वीकारेण । सा—‘व्यपदेशिवद्भावोऽप्रातिपदिकेने’ति परिभाषा । अस्यापि—‘व्यपदेशिवद्भावोऽप्रातिपदिकेने’ति वचनस्यापि । अनभिधानेनेति—केवलस्येत्यादिः । अस्येति शेषः ।

(गौरवाक्षेपभाष्यम्)

सा तर्ह्येषा परिभाषा कर्तव्या ॥

(उद्घोतः) सा तर्ह्येषेति । व्यपदेशिवद्भावोऽप्रातिपदिकेनेत्येषा ॥

(गौरवनिराकरणभाष्यम्)

न कर्तव्या । आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति—‘व्यपदेशिवद्भावोऽप्रातिपदिकेन’—इति । यदयम्—‘पूर्वादिनिः’ ‘सपूर्वाच्च’ इत्याह ॥

(उद्घोतः) यदयमिति । पूर्वादित्वं शो ज्ञापक इत्यर्थः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—आचार्येति—यत इत्यादिः ।

(ज्ञापकनिराकरणभाष्यम्)

नैतदस्ति ज्ञापकम् ॥ अस्ति ह्यन्यदेतस्य वचने प्रयोजनम् ॥

किम् ? ।

सपूर्वादिनि वक्ष्यामीति ॥

(प्रदीपः) सपूर्वादिनिमिति । पूर्वग्रहणे त्यक्ते सपूर्वादिनिरित्युच्यमाने सर्वस्मात् सपूर्वाप्राप्नोतीति कथं ज्ञापकमित्यर्थः ॥

(उद्घोतः) सर्वस्मादिति । पूर्वशब्दव्यतिरिक्तादपीत्यर्थः ॥

(ज्ञापकान्तरभाष्यम्)

यत्तर्हि योगविभागं करोति ॥ इतरथा 'पूर्वात्सपूर्वा-
दिनिः' इत्येव ब्रूयात् ॥

(उद्घोतः) भाष्ये—यत्तर्हि योगविभागमिति ॥ न चेष्टा-
दिभ्यश्चेत्यत्रानुवृत्त्यर्थं तथा पाठः, अत एवानिष्टोति प्रयोगसिद्धि-
रिति वाच्यम् । एतद्भाष्यप्रामाण्येन तत्प्रयोगाभावानुमानात् ।
प्रकारान्तरेण सिद्धौ तु नास्माकं क्षतिः । एकयोगेऽपि तावति स्वरि-
तवप्रतिज्ञासामर्थ्येन तावत् उत्तरत्रानुवृत्तिसिद्धेति दिक् ॥ एवं
च रोगीत्यादौ केवलस्याप्राप्तेस्तस्य चेति वक्तव्यमिति सिद्धम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—करोतीति—उज्ज्ञापकमिति शेषः ।
उद्घोते—अनुवृत्त्यर्थमिति—'सपूर्वाच्चेत्यस्येत्यादिः । तथा
पाठः—'पूर्वादिनिः' 'सपूर्वाच्चे'ति पाठः । अत एव—तस्य तत्रा-
नुवर्तनादेव । तत्प्रयोगेति—अनिष्टोति प्रयोगेत्यर्थः । प्रकारान्तरे-
णेति—तद्धितान्तेन नञः समासेनेत्यर्थः । तत्प्रयोगस्येति शेषः ।
अनेनैव प्रकारेण निष्पन्नस्य तत्प्रयोगस्याभ्युपगमेऽप्याह—एकयोगे-
ऽपीति । तावति—'सपूर्वादि'त्येतावति । एकयोगे चकाराकरणेन
लाघवमपीत्याह—दिगिति । एवञ्च—'व्यपदेशिवद्भावोऽप्रातिपदिके-
ने'ति परिभाषासत्त्वे च ।

(आक्षेपभाष्यम्)

किं पुनरयमस्यैव शेषः—ॐ तस्य च ॐ इति ? ।

(तत्त्वालोकः) अस्यैव—'रोग्या अणि'त्यस्यैव ।

(समाधानभाष्यम्)

नेत्याह । यच्चानुक्रान्तं, यच्चानुक्रंस्यते, सर्वस्यैव
शेषः—ॐ तस्य च ॐ इति ॥

(प्रदीपः) यच्चानुक्रान्तमिति । अप्रातिपदिकेनेति तु निषेधो
यत्रान्तग्रहणं सूत्र एवोपात्तं तत्र । यथा दशान्ताद्दृढ इति दशाधिका
अस्मिन् शत इत्यत्र न भवति ॥

(उद्घोतः) ननु तदन्तविधिविषये तस्य चेत्यनेन केवलादपि
चेद, व्यपदेशिवद्भावोऽप्रातिपदिकेनेति व्यर्थमत आह—अप्रा-
तिपदिकेनेति । ज्ञापकस्य सजातीयोपेक्षत्वादिति भावः ॥ अत
एव पूर्वादिनिरित्येव तदन्तविधिना सिद्धे सपूर्वाच्चेत्यस्य ग्रहणव-
त्तेति परिभाषाज्ञापकत्वं कैयटोक्तं सङ्गच्छते ॥ यत्रान्तेत्यन्तग्रहण-
मुपलक्षणम् । अत एव एकगोपूर्वादित्यस्य केवलैकशब्दे न प्रवृत्तिः ।
ग्रहणवते यपि प्रत्ययविधौ निषेधस्यैवानुवादकं, लाघवात् । स्पष्टं
चेदम् असमासे निष्कादिभ्य इति सूत्रे भाष्यकैयटयोः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—यच्चानुक्रान्तमिति—किन्निवत्यादिः ।
सर्वस्यैवेति—तस्येत्यादिः । अयमिति शेषः ।

उद्घोते—अपिना—तदन्तस्य समुच्चयः । चेदिति—तद्दीति
शेषः । कैयटस्य न्यूनतां निराचष्टे—यत्रान्तेति । नन्वेवमुपसंख्यान-
मध्ये तद्गुणाऽप्युचितेत्यत आह—ग्रहणेति । निषेधस्य—तदन्त-
विधिननिषेधस्य ।

(५३९ प्रयोजनवार्तिकम् ॥ १६ ॥)

॥ * ॥ रथसीताहलेभ्यो यद्विधौ ॥ * ॥

(भाष्यम्)

रथसीताहलेभ्यो यद्विधौ प्रयोजनम् ॥ रथ्यः परम-
रथ्यः । सीत्यं परमसीत्यम् । इत्या परमहत्या ॥

(प्रदीपः) यद्विधाविति । उग्विधौ तु तदन्तविधेरभावात्पर-
महलिक इति उक्तं भवति ॥

(उद्घोतः) रथ्ये—तद्ग्रहति रथेति यत् । सीत्ये—नौव-
योधमेति । हत्ये—मतजनहलात्करजलपकपेक्षित्विति यत् ॥
भाष्ये—परमरथ्य इति । रथादथाङ्गबोद्धोरित्येवं शेषिकप्रकरणे
पाठेन सिद्धं तद्ग्रहतीत्यत्र रथग्रहणं रथांशे तदन्तविधौ ज्ञापकम् ।
शेषिके सति हि द्विरथ इत्यादौ द्विगोलुङ्गिति लुक् । तत्र सूत्रेऽ-
चीति न संबध्यते । अनभिधानाच्च नातिप्रसङ्गः । वृहत्त्यर्थे तु
द्विरथ्य इत्येव, तस्याप्राग्दीव्यतीयत्वात् । इतरयोस्तु वाचनिक एव ॥
यत्तु हलसीरात् उग्वित्यपि 'तस्येदं' 'तद्ग्रहती'त्यधिकारे च द्विः
पठ्यते, तत्तु इदंशब्देन वोढृरूपाधार्थग्रहणज्ञापकम् । तदाह—उक् न
भवतीति ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—अस्य प्रयोजनमाह—उग्विधाविति ।
'हलसीराठुङ्गिति' उग्विधावित्यर्थः ।

उद्घोते—सतीति—प्राग्दीव्यतीयत्वादिति भावः । तत्र सूत्रे
इति—यत् इत्यादिः । 'गोत्रेऽलुङ्गी'ति सूत्रादिति शेषः । नन्वेवं
'द्विगोलुङ्गिति' सूत्रं पञ्चगर्गरूप्यमित्यादावपि प्रसज्येतेत्यत आह—
अनभिधानाच्चेति । तस्य सूत्रस्येति शेषः । इतरयोस्तु—सीताहल-
योस्तु । तदन्तविधिरिति भावः । तस्येदम्—'तस्येदमि'त्यधिकारे ।
ज्ञापकमिति—न तु तदन्तविधिज्ञापकमिति भावः ।

(५४० प्रयोजनवार्तिकम् ॥ १७ ॥)

॥ * ॥ सुसर्वार्धदिक्छन्देभ्यो
जनपदस्य ॥ * ॥

(भाष्यम्)

सुसर्वार्धदिक्छन्देभ्यो जनपदस्य प्रयोजनम् ॥

सु—सुपाञ्चालकः । सुमागधकः । सु ॥

सर्व—सर्वपाञ्चालकः । सर्वमागधकः । सर्व ॥

अर्ध—अर्धपाञ्चालकः । अर्धमागधकः । अर्ध ॥

दिक्छन्द—पूर्वपाञ्चालकः । अपरपाञ्चालकः ।
पूर्वमागधकः । अपरमागधकः ॥

(उद्घोतः) भाष्ये—सुपाञ्चालक इत्यादि । जनपदेत्यधिकारे
अवृद्धादपि बद्धिति जुञ् । तद्विधौ चायं तदन्तविधिः । सुसर्वार्धा-
जनपदस्य, दिक्षोऽमद्राणामिति उत्तरपदवृद्धिः ॥

(तत्त्वालोकः) उद्घोते—इति उत्तरपदवृद्धिः—इत्याभ्या-
मुत्तरपदादिवृद्धिः ।

(५४१ प्रयोजनवार्तिकम् ॥ १८ ॥)

॥ * ॥ ऋतोवृद्धिमद्विधावयवयवानाम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

ऋतोवृद्धिमद्विधावयवयवानां प्रयोजनम् ॥ पूर्व-
शारदम् । अपरशारदम् । पूर्वनैदाघम् । अपरनै-
दाघम् ॥

(प्रदीपः) ऋतोरिति । ऋतुवाचिनः शब्दाख्यो वृद्धिमान्
प्रत्ययस्तद्विधानेऽवयवयवानां तदन्तविधिः । शरदः पूर्वो भागः पूर्वशरद

तत्र भवमिति ऋतुलक्षणोऽण् । तत्र वृद्धिमदिति वचनात्प्रावृष-
पुण्य इत्यत्र तदन्तविधिर्न भवति । तेन ऋत्वणेव भवति—पूर्वप्रावृ-
षमिति । प्रावृट्शब्दो वर्षापर्यायः ॥ अवयवानामिति किम् ?
पूर्वस्यां शरदि भवं पूर्वशरदिकमित्यण् न भवति । कालाट्टजि.येव
भवति । तत्र हि यथाकथंचित्कालवाचिनो गृह्यन्ते ॥

(उद्घोतः) वृद्धिमानिति । वृद्धिनिमित्तमित्यर्थः ॥ अवय-
वानामिति । पूर्वपदत्वे इति शेषः ॥ शरद इति । पूर्वापराधरेत्ये-
कदेशिसमासः । सन्धिवेलाद्युत्पत्तिरिति अण् । अवयवाद्गतोरित्युत्तर-
पदवृद्धिः ॥ ननु शरच्छब्द एव कालवाचो, न पूर्वशरच्छब्द इति कथं
ठमित्यत आह—तत्र हीति । अत एव सन्धिवेलादिपञ्चे नक्षत्राणां
कालेन विशेषणं सङ्गच्छते ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—वृद्धिमानिति—वृद्धिः (कार्यत्वेन)
अस्त्यस्येति व्युत्पत्तिः । तत्र भव—पूर्वशरदम् । कालादिति—
किन्त्वित्यादिः । यथाकथञ्चिदिति—न तु रूढवैवेति भावः ।

(५४२ प्रयोजनवार्तिकम् ॥ १९ ॥)

॥ * ॥ ठञ्विधौ संख्यायाः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

ठञ्विधौ संख्यायाः प्रयोजनम् ॥ द्विषाष्टिकं पञ्च-
षाष्टिकम् ।

(प्रदीपः) द्विषाष्टिकमिति । द्वे षष्ठौ परिमाणमस्येति समासे
कृते आर्हादिति ठञ् भवति, संख्यायास्तदन्तविधौ सति संख्यान्ता-
दपि ठक्प्रतिषेधात् । तेन प्राग्वतेरिति ठञ् भवति । अध्यर्धपूर्वेति
लुग्न भवति, सोऽस्यांशवन्नभृतय इत्यतः सोऽस्येत्यनुवर्तमाने तदस्य
परिमाणमित्यत्र पुनः प्रत्ययार्थसमर्थविभक्तिर्निर्देशात् । कृते वा लुकि
पुनस्तन्निर्देशसामर्थ्यात् पुनः प्रत्ययः । तद्विधानसामर्थ्याच्च पुनर्लुग्न-
भावः ॥

(उद्घोतः) भाष्ये—ठञ्विधौ संख्याया इति । तदस्य
परिमाणं, संख्यायाः संज्ञेति छत्रे इति भावः ॥ द्वे षष्ठी परिमाण-
मस्येति । सङ्ख्यादिरस्य विशेष्यः ॥ प्रतिषेधादिति । आर्हादगोपु-
च्छेत्यनेन । तस्य प्रत्ययप्रतिषेधत्वात्तत्र तदन्ताविधोर्भवत्येव ॥ तेन
प्राग्वतेरिति । ठञ्विधायके संख्यायाः संज्ञेति छत्रे तदन्तविधि-
सत्त्वेन प्राग्वतेरित्यधिकारप्राप्तञ्च भवतीत्यर्थः ॥ पुनः प्रत्ययार्थ-
समर्थेति । अस्येति प्रत्ययार्थः । तदिति समर्थविभक्तिः । अनुवर्त-
मानस्य लुक्स्वरद्वयत्वा पुनरुपादानेन तादिलक्षणत्वस्य नानादनेन विहि-
तस्य लुगभाव इत्यर्थः ॥ कृते वेति । अनुवर्तमानसोऽस्येति सहित-
परिमाणमित्यनेन विहितस्य लुकि पुनस्तदस्य परिमाणमिति वच-
नसामर्थ्यात्सर्वार्थे तज्जातीयप्रत्यये तस्य विधानसामर्थ्याद् द्विगुनिमि-
त्तत्वाभावाद्वा लुगभाव इत्यर्थः ॥ इदं वृत्तिकारमतेनोक्तम् । वस्तुतस्तु
तदस्येति पुनरुपादानमात्रेणाहोयत्वापगमे तत्त्वेऽपि लुगभावे वा द्वे
षष्ठी जीवितपरिमाणमस्येत्यर्थेऽनेन ठञ् लुकमाशङ्क्य कालादित्य-
धिकारस्थेन तमधीष्ट इति छत्रेण ठञ्वा द्विषाष्टिकः साधितो भाष्ये ।
कालग्रहणेन यथाकथंचित् कालवाचिनो ग्रहणमिति चोक्तं, तद्विरुद्धेति ।
त्वद्रीत्याऽनेनापि ठञ् लुगभावात् । तस्माद्द्वे षष्ठी परिमाणमस्य
सङ्ख्या स परिमाणमस्येति भाष्योदाहरणार्थः । तत्र द्विगुनिमित्तत्वा-
भावात् लुक् । सङ्ख्ये द्विषष्टयनतिरेकस्यापि सत्त्वात्तस्यापि सङ्ख्या-
शब्दत्वमित्यपरे ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—समासे—‘तद्विधौ’त्यनेन समासे ।

ठञ्—ठञ्वेव । लुक्—लुक्तु । प्रत्ययार्थ-समर्थविभक्तिरिति—प्रत्य-
यार्थ-समर्थविभक्त्योरित्यर्थः ।

उद्घोते—अनुवर्तमानस्य—‘सोऽस्ये’त्यस्य । उपादानेनेति—
‘तदस्ये’त्यस्येत्यादिः । अस्मिन्निति शेषः । अनेन—‘तदस्य परिमाण-
मि’त्यनेन । एवमग्रेऽपि । प्रथमतद्विधौ एव द्विगुसमासविधाना-
त्प्रथमं विहितस्यैव द्विगुनिमित्तत्वादाह—द्विगुनिमित्तत्वाभावा-
द्वेति । कैयटोक्तं खण्डयन् प्रकारान्तरेण भाष्यं योजयति—वस्तु-
तस्त्विति । तत्त्वेऽपीति—आर्हादित्वेऽपीत्यर्थः । ‘तदस्ये’ति पुन-
रुपादानमात्रेणेति चानुषज्यते । वेति—स्वीक्रियमाणे इति शेषः ।
तत्रेति—पुनर्विहितस्येति शेषः ।

(५४३ प्रयोजनवार्तिकम् ॥ २० ॥)

॥ * ॥ धर्माज्ञः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

धर्माज्ञः प्रयोजनम् ॥ धर्मं चरति धार्मिकः ।
अधर्मं चरति अधार्मिकः ॥ ॐ अधर्माच्च ॐ इति न
वक्तव्यं भवति ॥

(पदाङ्गाधिकारपरिभाषाधिकरणम्)

(५४४ आक्षेपवार्तिकम् ॥ २१)

॥ * ॥ पदाङ्गाधिकारे तस्य च तदुत्तर-
पदस्य च ॥ * ॥

(भाष्यम्)

पदाङ्गाधिकारे तस्य च तदुत्तरपदस्य चेति
वक्तव्यम् ॥

(प्रदीपः) पदाङ्गाधिकार इति । पदशब्देनोत्तरपदं गृह्यते,
पदैकदेशलोपात् ॥

(उद्घोतः) भाष्ये—पदाङ्गेति । तदन्तविधेरुपादादस्यम् ।
अत एव तस्य चेति पुनरभिहितम् । तदन्तविधौ हि बहुचूर्त्तेऽपि
स्यात्तच्च नेष्टमिति वार्तिकाशयः ॥ पदशब्देनेति । अत एव भाष्ये
उत्तरपदाधिकारे प्रयोजनदानम् ॥

(भाष्यम्)

पदाधिकारे किं प्रयोजनम् ? ॥

(५४५ प्रयोजनवार्तिकम् ॥ २२ ॥)

॥ * ॥ प्रयोजनमिष्टकेशीकामालानां
चित्ततूलभारिषु ॥ * ॥

(भाष्यम्)

इष्टकेशीकामालानां चित्ततूलभारिषु प्रयोजनम् ॥
इष्टकचित्तं चिन्वीत । पक्वकचित्तं चिन्वीत । इषीकतू-
लेन, मुञ्जेषीकतूलेन । मालभारिणी कन्या, उत्पलमाल-
भारिणी कन्या ॥

(प्रदीपः) उत्तरपदेन सामर्थ्यादाक्षिप्तं पूर्वपदमिष्टकादिभि-
र्विशेष्यते ॥

(उद्द्योतः) तदन्तविध्यपवादत्वादस्या विशेषण एव प्रवृत्ति-
रित्याशयेनाह—उत्तरपदेनेति । शब्दरूपं विशेष्यमादायेत्यन्ये ॥

(तत्वालोकः) उद्द्योते—अस्याः—पदाङ्गाधिकारपरिभाषायाः ।

(भाष्यम्)

अङ्गाधिकारे किं प्रयोजनम् ? ।

(५४६ प्रयोजनवार्तिकम् ॥ २३ ॥)

॥*॥ महदप्स्वसृनप्तृणां दीर्घविधौ ॥*॥

(भाष्यम्)

महदप्स्वसृनप्तृणां दीर्घविधौ प्रयोजनम् ॥

महत्—महान् । एवं परममहान् । महत् ॥

अप्—आपस्तिष्ठन्ति । एवं स्वापस्तिष्ठन्ति । अप् ॥

स्वसृ—स्वसा स्वसारौ स्वसारः । एवं परमस्वसा
परमस्वसारौ परमस्वसारः । स्वसृ ॥

नप्तृ—नप्ता नप्तारौ नप्तारः । एवं परमनप्ता परमन-
प्तारौ परमनप्तारः ॥ नप्तृ ॥

(प्रदीपः) महदप्स्वस्त्रिति । महदादिभिरङ्गं विशेष्यते ॥
स्वाप इति । न पूजनादिति समासान्तनिषेधः । अपो भीति तत्त्व-
मपि स्वप्निरिति भवति ॥

(उद्द्योतः) समासान्तनिषेध इति । ऋक्पूरञिति प्राप्ते ॥
अत एव द्व्यन्तरूपसंगतीत्वं न । तत्र ह्यप इति कृतसमासान्ता-
नुकरणम्, व्यत्ययेन षष्ठ्यर्थे प्रथमा । अत्र चेदमेव भाष्यं मानमि-
त्याहुः । तत्रमपीति । वार्तिकस्थेन दीर्घविधाविति विषयनिर्देशे-
नेदं विरुध्यते ॥

(तत्वालोकः) प्रदीपे—अत्र तदन्तविधेः प्रयोजनान्तरमाह—
अपो भीति ।

उद्द्योते—कैयटोक्तं खण्डयति—वार्तिकस्थेनेति । ‘दीर्घविधा-
वि’त्यस्योपलक्षणत्वे तु कैयटोक्तं युक्तमेवेति बोध्यम् ।

(५४७ प्रयोजनवार्तिकम् ॥ २४ ॥)

॥*॥ पशुष्मदस्मदस्थायाननुहो नुम् ॥*॥

(उद्द्योतः) भाष्ये—पशुष्मदस्मदस्थयादीति समस्तं पृथक्-
पदम् । अननुह इति त्वसमस्तम् । अन्यथा नुमोऽननुहश्चदमात्रा-
न्वयित्वेनासामर्थ्यात्समासो न स्यात् । पदादयोऽननुहो नुम् च
तदन्तविधिं प्रयोजयन्तीत्यर्थः ॥

(भाष्यम्)

पद्मावः प्रयोजनम् । द्विपदः पश्य ।

(प्रदीपः) द्विपद इति । पादः पदित्यत्र पाच्छब्देनङ्गं
विशेष्यते ॥

(आक्षेपभाष्यम्)

अस्ति चेदानीं कश्चित् केवलः पाच्छब्दो यदर्थो
विधिः स्यात् ? ।

(उद्द्योतः) समासे एव पादस्य लोप इत्यन्तलोपविधाना-

त्सामर्थ्यादेव तदन्तविधिर्भविष्यतीत्याशयेन काका पृच्छति—भाष्ये-
अस्ति चेति ॥

(तत्वालोकः) भाष्ये—विधिः—पद्विधिः ।

(समाधानभाष्यम्)

नास्तीत्याह ॥

(प्रयोजनदर्शकभाष्यम्)

एवं तर्हि अङ्गाधिकारे प्रयोजनं नास्तीति कृत्वा
पदाधिकारस्य प्रयोजनमुक्तम्—‘हिमकाषिहतिषु च’ ।
यथा पत्काषिणौ पत्काषिणः । एवं परमपत्काषिणौ
परमपत्काषिणः ॥

(उद्द्योतः) आचार्यदेशीय आह—एवं तर्हीति । संनिधेरङ्गं
बलीय इति भावः ॥

(आक्षेपभाष्यम्)

यदि तर्हि पदाधिकारे पादस्य तदन्तविधिर्भवति
‘पादस्य पदाज्यातिगोपहतेषु’ यथेह भवति—पादे-
नोपहतं पदोपहतम् । एवमत्रापि स्यात्—दिग्धपादेनो-
पहतं दिग्धपादोपहतमिति ॥

(प्रदीपः) पादस्य पदेति । पद्मावे तदन्तविधिरुक्तः । अयं
तु पदभावविधिः । नैष दोषः । पादशब्देन पूर्वपदस्य विशेषणत्वात्-
पद्मावे तदन्तविधिः । अनेनैव न्यायेन पदभावेऽपि तदन्तविधिप्रसङ्गः ।
यथाभूतः पूर्वपदे पादशब्दो निर्दिश्यते तथाभूतस्योत्तरत्रानुमानात् ॥

(उद्द्योतः) तदन्तविधिरिति । तदपवाद उत्तरपदविधिरि-
त्यर्थः ॥ अर्थाधिकाराश्रयेण परिहरति—नैषेति ।

(तत्वालोकः) प्रदीपे—पादशब्देनेति—यत इत्यादिः ।

(समाधानभाष्यम्)

एवं तर्ह्याङ्गाधिकार एव प्रयोजनम् ॥

(प्रदीपः) एवं तर्हीति । एवं च परमपादेन कषतीति विव-
क्षायां परमपादकापीति भवति, यदा तु परमः पत्कापीति विवक्षा
तदा परमपत्कापीति भवति ॥

(उद्द्योतः) नन्वेवं पादशब्देन तदन्तविध्यभावे परमपत्का-
षिणाविति पूर्वोदाहृतासङ्गतिरत आह—एवं चेति । अर्थभेदेन
तत्साध्विति भावः ॥

(तत्वालोकः) उद्द्योते—नन्वेवमिति—पदाधिकारे इति शेषः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

ननु चोक्तम्—न केवलः पाच्छब्द इति ॥

(तत्वालोकः) तत्फलितार्थकं निर्दिशति—न केवल इति ।

(समाधानभाष्यम्)

अयमस्ति पादयतेरप्रत्ययः—पात् पदः पदा पदे ।
पत् ॥

(प्रदीपः) पादयतेरिति । पदेर्ण्यन्तादित्यर्थः ॥

(उद्द्योतः) पादशब्दादाख्यानणिचि णिनिमित्तकटिलोपस्य
स्थानिवत्वात्पदादेशाप्राप्तेराह—पदेरिति । कौ लुप्तमिति निषेधाच्च
णिलोपस्य स्थानिवत्त्वमित्यर्थः ॥ अत एव पादस्य पादहस्याविभ्य

इति नास्त्यत्र । तथा सति तस्यैव प्रतिपदोक्तत्वात्पद्मावः स्यान्नास्येति तात्पर्यम् ॥

(भाष्यम्)

युष्मत् अस्मत्—यूयं वयम् । परमयूयं परमवयम् ॥

अस्थ्यादि—अस्थ्ना दध्ना सकथ्ना । परमास्थ्ना परमदध्ना परमसकथ्ना ॥

अनङ्गुहो नुम्—अनङ्गवान् परमानङ्गवान् ॥

(५४८ प्रयोजनवार्तिकम् ॥ २५ ॥)

॥ * ॥ युपथिमथिपुंगोसखिचतुरनङ्गुत्त्रिग्रहणम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

युपथिमथिपुंगोसखिचतुरनङ्गुत्त्रिग्रहणं प्रयोजनम् ॥

द्यौः सुद्यौः । पन्थाः सुपन्थाः । मन्थाः परममन्थाः । पुमान् परमपुमान् । गौः सुगौः । सखा सखायौ सखायः, सुसखा सुसखायौ सुसखायः, परमसखा परमसखायौ परमसखायः । चत्वारः परमचत्वारः । अनङ्गवाहः परमानङ्गवाहः । त्रयाणां परमत्रयाणाम् ॥

(प्रदीपः) परमपन्था इति कचित्पाठः । स त्वयुक्तः, समासान्तविधानात् । न पूजनादित्यत्र पूजायां स्वतिग्रहणमिति वचनात्तास्ति निषेधः । तस्मात्सुपन्था इति पाठः ॥ परमगौरित्यप्यपपाठः, गोरतद्धितलुकीति टञ्जिविधानात् । तस्मात् सुगौरिति पाठः । परमसखायाविति बहुव्रीहिः । तत्पुरुषे तु टच्चा भाष्यम् ॥ अनङ्गुच्छब्दस्येह प्रपञ्चार्थः पाठः । अनङ्गुहो नुम् इत्यत एव वचनादादित्यधिकारादमामोः कृतयोर्नुम्बिधानान् नुम्बिधौ तदन्तविधिना अमामोरपि तदन्तविधेराक्षेपात् ॥ अन्ये त्वाहुः—असतीह पुनर्ग्रहणे यत्रैव नुम् क्रियते तत्रैवामामौ तदन्तस्य स्याताम् । परमानङ्गवाह इत्यत्र त्वान्न स्यादिति पुनः पाठः कर्तव्यः । पूर्वत्रापि पाठो नुमर्थः कर्तव्यः । अन्यथा अमामोरेव तदन्तविधिः स्यान्न तु नुम्विधौ ॥

(उद्घोतः) इह—युपथीति प्रयोजनवार्तिके ॥ इत्यत एवेति । पद्युष्मदिति वार्तिकस्यादित्यर्थः ॥ आदित्यधिकारादिति । आच्छादित्यतः । अन्यथा नुम् बाधकः स्याद्, अम् च नुमो बाधकः स्यादिति भावः । अन्यथाऽमामोरेवेति । चतुःसाहचर्यादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—न पूजनादित्यत्रेति—यत इत्यादिः । निषेधः—समासान्तनिषेधः । सुपन्था इति पाठ इति—तत्र तु 'न पूजनादिति' निषेधात् समासान्तस्याभावः । एवमग्रेऽपि । तत्पुरुषे तु—तत्पुरुषे हि । वचनादिति—अस्य 'नुम्बिधौ तदन्तविधिनेत्यनेनान्वयः । विधानादिति—अस्य 'अमामोरपि तदन्तविधेराक्षेपादि' त्वनेनान्वयः । इह—प्रकृतवार्तिके । ग्रहणे—अनङ्गुच्छब्दग्रहणे । पुनः—पुनरिह । पाठः—अनङ्गुच्छब्दपाठः । एवमग्रेऽपि । पूर्वत्रापि—'पद्युष्मदिति' वार्तिकेऽपि ।

उद्घोते—अन्यथेति—आदित्यधिकारेणामामोर्नुमुपजीव्यत्वस्यास्वीकारे इत्यर्थः । आम इति शेषः । बाधक इति—विशेषविहितत्वादिति भावः । एवमग्रेऽपि ।

(५४९ प्रयोजनवार्तिकम् ॥ २६ ॥)

॥ * ॥ त्यदादिविधिभस्त्रादिस्त्रीग्रहणं च ॥ * ॥

(भाष्यम्)

त्यदादिविधिभस्त्रादिस्त्रीग्रहणं च प्रयोजनम् ॥ सः अतिसः ॥ भस्त्रका भस्त्रिका, बहुभस्त्रका बहुभस्त्रिका, निर्भस्त्रका निर्भस्त्रिका ॥ स्त्रीग्रहणं च प्रयोजनम् । स्त्रियौ स्त्रियः । राजस्त्रियौ राजस्त्रियः ॥

(प्रदीपः) अतिस इति । शोभनः स इत्यर्थः । उपसर्जने तु तच्छब्दार्थेऽतितदिति भवति ॥ बहुभस्त्रिकेति । ननुपूर्वाणामपीति न वक्तव्यं भवति ॥

(५५० प्रयोजनवार्तिकम् ॥ २७ ॥)

॥ * ॥ वर्णग्रहणं च सर्वत्र ॥ * ॥

(भाष्यम्)

वर्णग्रहणं च सर्वत्र प्रयोजनम् ॥

क सर्वत्र ?

अङ्गाधिकारे चान्यत्र च । अन्यत्रोदाहृतम् ॥ अङ्गाधिकारे—'अतो दीर्घो यञि, सुपि च' इहैव स्यात्—आभ्याम् । घटाभ्यामित्यत्र न स्यात् ॥

(प्रदीपः) वर्णग्रहणं चेति यद्येवमुगिद्वर्णग्रहणवर्जमित्यत्र किमर्थं वर्णग्रहणम् । उच्यते—प्रत्ययविधौ तदन्तविधिप्रतिषेधाद्वर्णग्रहणे प्रत्ययविधौ प्रतिषेधाशङ्कानिरासार्थम् ॥

(उद्घोतः) अन्यत्र चेतिभाष्यादङ्गाधिकारादन्यत्र प्रत्ययविधानेऽपि वर्णग्रहणे तदन्तविधिरिति मत्वा नोदयति—यद्येवमिति । अन्यत्रेत्यनेन भाष्येणेको झलित्यादौ निषेधाभावात्तदन्तविधिरनुज्ञायते । एवं च प्रत्ययविधौ वर्णग्रहणे स प्रतिषेध एव स्यादतस्तत्र वर्णग्रहणमिति परिहरति—उच्यते इति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—उदाहृतमिति—'वर्णग्रहणम्—'अत इञ्' दाक्षिः प्लाक्षिरिति' भाष्येणेति भावः ।

प्रदीपे—यद्येवमिति—तर्हीति शेषः ।

उद्घोते—स प्रतिषेधः—'समासप्रत्ययविधौ प्रतिषेधः' इति तदन्तविधिप्रतिषेधः ।

(५५१ प्रयोजनवार्तिकम् ॥ २८ ॥)

॥ * ॥ प्रत्ययग्रहणं चापञ्चम्याः ॥ * ॥

(भाष्यम्)

प्रत्ययग्रहणं च अपञ्चम्याः प्रयोजनम् ॥ यञिञोः फग्भवति—गार्ग्यायणः, वात्स्यायनः । परमगार्ग्यायणः, परमवात्स्यायनः । दाक्षायणः, परमदाक्षायणः ॥

अपञ्चम्या इति किमर्थम् ? ।

दृष्टतीर्णा, परिषत्तीर्णा ॥

(प्रदीपः) प्रत्ययग्रहणं चापञ्चम्या इति । प्रत्ययग्रहणे यस्मात् स विहित इति सिद्धे तदन्तविधावपञ्चम्या इति प्रतिषेधार्थं वचनम्—यत्र पञ्चम्यन्तात् परः प्रत्ययः कार्यान्तरविधानाय परि-

गृह्यते तत्र तदन्तविधिर्मा भूद् । यथा—रदाभ्यामित्यत्र । तत्र हि तदन्तविधौ रेफकाराभ्यामुत्तरो यो निष्ठान्तस्तस्य यस्तकारस्तस्य नत्वं स्यात् । न च संज्ञाविधौ प्रत्ययग्रहणे तदन्तविधिर्नास्तीति निषेधावतारः । यत्र हि संज्ञाविधानं तत्रायं निषेधः । इह तु निष्ठानुवादेन नत्वविधिः । संज्ञाविधौ तर्हि तदन्तविधिनिषेधस्य किं फलम् । उच्यते—यदि संज्ञाविधौ प्रत्ययग्रहणे तदन्तस्य संज्ञा स्यात् प्रदेशेषु पुनस्तदन्तविधिः स्यादिति प्रत्ययान्तात् न गृह्येत, तस्मान्संज्ञाविधावपि तदन्तविधिनिषेधो रदाभ्यामित्यत्र च ॥ अपञ्चम्या इत्यस्य नायमर्थः—यत्र पञ्चम्यन्ताप्रत्ययो विधीयते तत्र तदन्तविधिर्न भवतीति । एवं हि व्याख्यायमाने जितश्च तत्प्रत्ययादित्यत्र तत्प्रत्ययादेवाजि विधीयमाने तस्यैवाङ्गसंज्ञायां वृद्धिस्वरौ स्यातां, न तु तदन्तस्य ॥ परमगार्ग्यायण इति । तत्र गार्ग्यायण इत्येवोदाहरणम्, गार्ग्यशब्दाद्यन्तात् फगिवधानाद् । न त्वत्र परमगार्ग्यशब्दात्प्रत्ययस्तस्य वजन्तत्वाभावात् । तस्माच्च फकि विधीयमाने परमगार्ग्यायण इत्यनिरूपप्रसङ्गः । तस्मादेतन्न्यायव्युत्पादनार्थं परमगार्ग्यायण इत्युपन्यस्तम् । उत्तरपदाधिकारे प्रत्ययग्रहणे तदन्तविध्यभावो लेखग्रहणेन ज्ञापितः । तत्र रदाभ्यामित्यत्र निष्ठायाः प्राधान्येनाश्रयणात्तदन्तविध्यभावः । स्यतासी लृळुडोरित्यत्र धातोरित्यधिकारादपञ्चम्या इति निषेधाल्लुडोर्वा प्राधान्येनाश्रयणात्तदन्तविध्यभावः ॥

(उद्घोतः) सिद्धे तदन्तविधाविति । उक्तवचनेन वाचनिक इत्यर्थः । यत्तु प्रत्ययाक्षिप्तप्रकृतिप्रत्ययावयवकसमुदायस्य विशेषणादेतत्सूत्रसिद्ध एव स इति ॥ तत्र । तादृशार्थस्य नियताक्षेपे आक्षिप्तस्य वा शाब्देऽन्वये मानाभावात् । किं च वनो रचेत्यादौ समासप्रत्ययविधावित्यनेनास्यापि निषेधापत्तिर्मम तु सौत्रस्यैव स निषेध इति न दोषः । पञ्चम्यन्तात्परः प्रत्ययो यत्र कार्यान्तरविधानायानूद्यते तद्विग्रहस्थले प्रत्ययग्रहणं तदन्तविधेः प्रयोजनमिति वार्तिकार्थस्तदाह—यन्नेत्यादि । परिगृह्यते अनूद्यते ॥ नत्वं स्यादिति । वृषतीर्णेत्यादौ धातोस्तकारस्य तत्पूर्वदस्य च तत्स्यादित्यर्थः ॥ न च संज्ञाविधाविति । संज्ञया विधावित्यर्थ इत्यभिमानः ॥ यत्र हीति । संज्ञाया विधौ स निषेधो न तु संज्ञया विधौ ॥ तर्हीति । प्रदेशेषु तदन्तग्रहणं यदि, तर्हि इत्यर्थः ॥ पुनस्तदन्तेति । घादिभिरुत्तरपदस्य विशेषणादिति भावः ॥ तस्मादिति । संज्ञाविधौ प्रत्ययग्रहण इति प्रत्ययग्रहणे चापञ्चम्या इति वचनाभ्यामिति भावः ॥ नायमर्थ इति । प्रत्यासत्त्या चास्यार्थस्य प्रसक्तिः ॥ पञ्चम्यन्तादिति । पञ्चम्यन्तनिर्दिष्टप्रत्ययादित्यर्थः ॥ समासप्रत्ययविधाविति तु सौत्रस्य निषेध इति न तेनास्य गतार्थेति भावः ॥ तत्प्रत्ययादेव विकाराववबन्धितप्रत्ययादेव ॥ एवञ्चोष्टविकारादौष्टकादजि वुज एव वृद्धिस्वरौ स्यातामित्यर्थः ॥ भाष्ये—यजिजोः फगिति । यद्यपि ऋषाप्रमातिपदिकादित्यधिकारादपञ्चम्या इति निषेधस्तत्र प्राप्नोति तथापि न तद्विधिरुत्तरं विशेषणम्, किन्तु यजिजोरिति पञ्चम्यर्थे षोऽसत्त्वात् तस्य समानाधिकरणं विशेष्यमिति अपञ्चम्या इत्यस्याविषयोऽयमिति भावः ॥ तस्मादिति । प्रत्ययग्रहणे यस्मात्स विहित इति नियमोऽत्रापि तदन्तविधावपेक्ष एव । एतत्सिद्ध एव च तदन्तविधिस्तत्रानूद्यते उक्तनियमबोधनाय । अन्यथा परमगार्ग्यशब्दात् फकि परमगार्ग्यायण इति स्यादिति न्यायव्युत्पादनार्थमित्यर्थः ॥ नन्वेतद्रीत्या परमगार्ग्यसौ गार्ग्यायण इति भाष्योदाहरणार्थः न हीदृशेऽर्थे परमगार्ग्यशब्दस्य प्रकृतित्वसंभावनापीति कथमेतन्न्यायप्रद्वैवमनेन भाष्येणेति चेन्न । परमगार्ग्यकदेशगार्ग्यशब्दादेव प्रत्ययः

परमगार्ग्यस्यापत्यमित्यर्थेऽपि उक्तन्यायाद् इत्यदोषात् । विशिष्टेनैकार्थभावेऽवयवेनापि तस्य सत्त्वमस्यैव ॥ निष्कृष्यैकार्थभाव एव वृत्तौ निमित्तमित्यत्र न मानम् । अत एवानुपसर्जनादिति सूत्रे कुम्भकारीशब्दैकदेशात्कारीशब्दादप्युत्पत्तिः शङ्किता भाष्ये । अस्य कैयटस्याप्यत्रैव तात्पर्यम् ॥ एतन्न्यायेत्यस्यापि यस्माद्विहित इत्यादिन्यायेन समस्तैकदेशात्प्रत्यय इत्येतन्न्यायेत्यर्थः । न चैवं सुपि च, रोः सुपीत्यादौ सुबन्ते इत्यर्थापत्तिः, न हि तत्र पञ्चम्यन्तात्परत्वेन प्रत्ययो विशेष्यत इति वाच्यम् । तस्मिन्निति परिभाषया सुपि परे इत्यर्थे नियमेन कस्मादित्यवधिसाकाङ्क्षत्वेनोपस्थिताङ्गादेरेवावधित्वेनान्वयेन पञ्चम्यन्तस्य विशेषणत्वेन निषेधप्रवृत्तेरित्याहुः ॥ ननु येन नाप्राप्तिन्यायेनायं निषेधो वाचनिकतदन्तविधेरेवेति ऋषेत्यादौ उत्तरपदस्य विशेष्यतया प्राप्ततदन्तविधिः स्यादेवेत्यत आह—उत्तरपदेति । अन्यथा हृदयस्य हृल्लेख्यदणित्यत्राणग्रहणेनैव सिद्धे लेखग्रहणं व्यर्थं स्यात् ॥ लेख इत्यणन्तमेव तत्र गृह्यते । वजन्तस्य त्वनभिधानात्तत्राग्रहणमेवेति भावः ॥ अयमपि निषेधो विशेषणविशेष्यभावव्यत्ययासञ्चक एवेत्याह—तत्रेति । प्राधान्येनेति । शब्दरूपापेक्षयेत्यर्थः ॥ धातोरिति । इदं स्यतासिविशेषणमिति चिन्त्यमिदम् ॥ सुपि चेत्यादावस्मदुत्तरीत्यैवात्रापि समाधानं बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—मा भूत्—मा भूदिति । भाष्योक्तं खण्डयति—तत्र गार्ग्येति । अत्र—परमगार्ग्यायण इत्यत्र । प्रत्ययः—फक् । तन्मण्डयति—तस्मादिति । लेखग्रहणेनेति—‘हृदयस्य हृल्लेखे’त्यादिसूत्रे इति भावः । तत्र—तथा सति । प्राधान्येनेति—तस्य विशेषणत्वेनाश्रयणे हि तदन्तविधिरिति भावः । एवमग्रेऽपि । उद्घोते—दीक्षितायुक्तं सिद्धान्तरीत्या खण्डयितुमुपस्थापयति—यत्नविति । विशेषणादिति—प्रत्ययेनेति भावः । सः—उदन्तविधिः । प्राचामनुरोधेनाह—किञ्चेति । अस्यापि—‘प्रत्ययग्रहणे’ इति वचनेन विधीयमानस्यापि तदन्तविधेः । सौत्रस्यैव—प्रकृतसूत्रेण विधीयमानस्यैव तस्य । सः—‘समासप्रत्ययविधावि’त्यनेन विधीयमानः । एवमग्रेऽपि । तत्स्यात्—नत्वं स्यात् । ननु ‘समासप्रत्ययविधावि’त्यनेनैव ‘प्रत्ययग्रहणे चापञ्चम्याः’ इत्यस्य गतार्थेत्यत आह—समासेति । सौत्रस्य निषेधः—प्रकृतसूत्रेण विधीयमानस्यैव तदन्तविधेर्निषेधः, न तु ‘प्रत्ययग्रहणे’ इत्यनेन विधीयमानस्य । अस्य—‘प्रत्ययग्रहणे चापञ्चम्याः’ इत्यस्य । अधिकारादिति—तेन यजिजोरित्यस्य विशेषणेऽपि प्रकृतसूत्रेण तदन्तविधेः (अर्थासङ्गत्या) असम्भवात् ‘प्रत्ययग्रहणे’ इति वचनेन विधीयमानस्य तस्येति शेषः । तत्र—‘यजिजोश्चे’त्यत्र । विशेषणमिति—यजिजोरित्यस्येत्यादिः । इत्यस्य—इति निषेधस्य । अयम्—अत्र प्रकृतसूत्रेण विधीयमानस्तदन्तविधिः । अत्रापि—‘यजिजोश्चे’त्यत्र प्रकृतसूत्रेण विधीयमानेऽपि । एतदिति—प्रकृतसूत्रेत्यर्थः । च—हि । तत्र—‘प्रत्ययग्रहणे’ इत्यत्र । न्यायेति—‘प्रत्ययग्रहणे’ इति न्यायेत्यर्थः । उत्पत्तिरिति—ढक इत्यादिः । कैयटस्य—कैयटोक्तस्य । यस्माद्विहितः—‘प्रत्ययग्रहणे यस्मात्स विहितः’ । विशेषणत्वेन—प्रत्ययेत्यादिः । निषेधेति—‘अपञ्चम्याः’ इति तदन्तविधिनिषेधेत्यर्थः । अयम् निषेधः—‘अपञ्चम्याः’ इति निषेधः । एवमग्रेऽपि । वाचनिकेति—‘प्रत्ययग्रहणे’ इतीत्यादिः । अन्यथा—उत्तरपदाधिकारे तदन्तविधौ । सिद्धे—अणन्तग्रहणादिद्विसिद्धौ । ननु वजन्तस्य लेख इत्यस्य ग्रहणार्थं तत्स्यादित्यत आह—लेख इत्यणन्तमेवेति । लेखग्रहणेनेति भावः । विशेषणमिति—न तु ल्लुडोरित्याशयः । चिन्त्यमिदमिति—इत

एवारुचेः प्रदीपे वापश्चाश्रयणमिति भावः । अत्रापिति—लुटोः पर्योरित्यर्थेन कस्मादित्याकाक्षायामुपस्थितस्य स्यनासिविशेषणस्यापि धातोेरित्यस्य तत्र विशेषणत्वेन 'अपञ्चम्याः' इति निषेधप्रवृत्तेरिति भावः ।

(५५२ आनेपवार्तिकम् ॥ २९ ॥)

॥ * ॥ अलैवानर्थकेन ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अलैवानर्थकेन, नान्येनानर्थकेनोत वक्तव्यम् ॥

किं प्रयोजनम् ? ।

हन्ग्रहणे प्लीहन्ग्रहणं मा भूत् । उद्ग्रहणे गर्मुद्ग्रहणम् । स्त्रीग्रहणे शस्त्रीग्रहणम् । संग्रहणे पायसंग्रहणं मा भूत् ॥

(प्रदीपः) अलैवानर्थकेनेति । अर्थवद्ग्रहणे नानर्थकस्येति वर्णनिर्देशेषु नाश्रीयत इति स्थितम् । वर्णरूपतया यस्य शब्दस्याश्रयणं नार्थवत्त्वरूपमाश्रीयते, तत्र वर्णग्रहणं च सर्वत्रेत्यत्र वर्णग्रहणे जातिग्रहणादणसमुदायग्रहणेऽनर्थकस्य ग्रहणं प्राप्तमेव नियमेन निवार्यते । अत्रैवेति चैकत्वसंख्या गुणत्वादिवक्ष्यते । नियमविधानसामर्थ्याद्वा ॥ हन्ग्रहण इति । तेन प्लीहानाविति दीर्घो भवति ॥ उद्ग्रहण इति । उद्ः स्थास्तम्भोरित्यत्र । तेन गर्मुत् स्थास्यतीति पूर्वसवर्णाभावः ॥ शस्त्रीग्रहणमिति । तेन शरुयाविति स्त्रिया इतीयत्वं न भवति ॥ पायसंग्रहणमिति । तेन पायसं करोतीति संपर्युपेभ्य इति सुण् न भवति । तत्र हन्ग्रहणे स्त्रीग्रहणे चाङ्गस्य विशेष्यत्वात् स्यात्तदन्तविधिः । उद्ः स्थेः यत्र तोरित्यधिकारात् तवर्णान्तस्योच्छब्देन विशेषणात् स्यात्तदन्तविधिः । प्रतिषेधविज्ञाने तु न भवति, उद् एव तवर्गेण विशेष्यत्वात् तोरित्यस्य वा निवृत्तत्वात् । संग्रहणे पदप्रवर्णात्तदन्तविधिः स्यादिति निवार्यते, पदेन समादयो विशेष्यन्ते इति तदन्तविध्यभावः । पायसं करोतीति करोतेर्भूषणार्थवृत्तिता संभवतीति सुट् स्यात् ॥

(उद्द्योतः) नन्वलानर्थकेनेत्युक्तं, अर्थवत्परिभाषाविरोधादत आह—अर्थवदिति ॥ स्थितमिति । स्वं रूपमित्यत्रेति शेषः ॥ कुतो हेतोरित्यत आह—वर्णरूपतया तस्येति । वर्णरूपतया तस्येति पाठे नार्थवत्त्वरूपमित्यतः प्राक् तस्य हीति शेषो बोध्यः ॥ अर्थवत्तेति । तत्त्वसमानाधिकरणं रूपमित्यर्थः ॥ वर्णसमुदायग्रहणं प्राप्तमिति पाठेऽनर्थकेत्यादिः ॥ तदपि प्राप्तमिति शेषः ॥ गुणत्वादिति । तदन्तविधिनियमशेषत्वादित्यर्थः ॥ वर्णसमुदायेन चेत्तदन्तविधिस्तर्थावतैवेति फलितम् ॥

अन्ये तु—अङ्गाधिकारे तदन्तविधेरितिप्रसङ्गस्य निवारणायैदम् । वर्णग्रहणं चेत्यन्वाख्यानवार्तिके ज्ञापकसिद्धजातिग्रहणे न मानम् । एवमलैवेत्यत्रापि । एकत्वसङ्ख्या गुणत्वादित्यपि चिन्त्यम् । जातिपरत्वे तद्वत्सङ्ख्याया एव तदुत्तरविभक्तिवाच्यत्वेन तद्विवक्षयापि दोषानुद्धारादित्याहुः ॥

दीर्घो भवतीति । इहञ्जिति नियमेनानिवर्तितत्वादिति भावः ॥ अर्थवत्परिभाषासिद्धार्थानुवादोऽयम् ॥ संपर्युपेभ्य इति । वृत्तिपाठमनुसृत्येदम् ॥ तस्योच्छब्देनेति । वा पदान्तस्येत्यतः पदग्रहणमनुवर्त्य तस्योदा विशेषणमुदन्तस्य पदस्येत्यर्थ उचितः ॥ नन्वव्यभिचारात्तवर्गेणोदो विशेषणं व्यर्थमत आह—वा निवृत्तत्वादिति ॥

पदग्रहणमपि फलाभावाच्चिदम्, विशेषणं चेत्यपि बोध्यम् ॥ पदप्रकरणात् । एङ्ः पदान्तादसीत्यतः ॥ नन्वत्र करोतिर्न भूषणार्थोऽत आह—भूषणेति । पायसं भूषयतीत्यर्थसंभवादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अनर्थकेनेति—तदन्तविधिरिति शेषः । नान्येन—न त्वन्येन । हन्ग्रहणे इति—'इहन्ग्रहणार्थं शावि'ति सूत्रे इति भावः । प्लीहन्—शब्दो वामकृक्षिस्थमांसखण्डविशेषवाचकः । गर्मुत्—वृणविशेषः । ग्रहणमिति—मा भूदित्यनुषज्यते । एवमग्रेऽपि । स्त्रीग्रहणे इति—'स्त्रियाः' इति सूत्रे इति भावः । संग्रहणे इति—'सम्परिभ्यां करोतो भूषणे' इति सूत्रे इत्याशयः । मा भूत्—मा भूदिति ।

प्रदीपे—वर्णरूपतया तस्येति पाठे—यत इत्यादिः । तत्र—तथा सति । नियमेति—प्रकृतेत्यादिः । दीर्घः—'सर्वनामस्थाने चासम्बुद्धाविति दीर्घः । तत्र—तेषां मध्ये । 'तोरि'त्यधिकारादिति—'तोली'त्यत इत्यादिः । प्रतिषेधेति—प्रकृतनियमेनेति भावः । निवार्यते इति—प्रकृतनियमेनेत्यादिः ।

उद्द्योते—वर्णसमुदायेनेति—तथा चेत्यादिः । कैयटोक्तं खण्डयति—अग्रे खिति । इदम्—प्रकृतनियमविधानम् । नियमेनेति—प्लीहन्नित्यस्येति शेषः । वृत्तिपाठम्—'सम्परिभ्यामि'त्यत्र 'सम्पर्युपेभ्यः' इति वृत्तिपाठम् । कैयटोक्तं पुनर्दूषयति—वा पदान्तेति । स्वीकृतप्रकारेऽप्याह—पदग्रहणमिति ।

(वार्तिकवैयर्थ्याच्चेपभाष्यम्)

किमर्थमिदमुच्यते, न 'पदाङ्गाधिकारे तस्य च तदुत्तरपदस्य च' इत्येव सिद्धम् ॥ न चेदं तत्, नापि तदुत्तरपदम् ॥

(प्रदीपः) किमर्थमिति । अलैवानर्थकेनेत्येतदाक्षिप्यते । अस्य हि नियमस्य प्लीहानावित्यादि प्रयोजनम् । तच्चान्यथा सिध्यति । अङ्गाधिकारे हन्ग्रहणं स्त्रीग्रहणं चास्ति । एङ्ः पदान्तादतीति पदाधिकारे संग्रहणम् । वा पदान्तस्येत्यतः पदग्रहणानुवर्तनादुद्ः स्थास्तम्भोरिति पूर्वसवर्णः पदाधिकारे विधीयते । पदाङ्गाधिकार इत्यत्र च केवलपदाधिकारोऽपि ग्रहीष्यते, उत्तरपदाधिकारोऽपि । ततश्च प्लीहानावित्यादिषु दोषो न भवति । न हि प्लीहानावित्यत्र हनित्यङ्गं नापि तदुत्तरपदमिति प्रश्नः ॥

(उद्द्योतः) केवलपदाधिकारोऽपीति । अन्यथाऽस्तन्वेहायोत्तरपदेत्येव वदेदिति भावः ॥

भाष्ये—नापीति । समासचरमावयवे तस्य रूढत्वादिति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इदम्—'अलैवानर्थकेने'ति वार्तिकम् । काका पृच्छति—नेति । किं नेत्यर्थः । न च—न हि । इदम्—प्लीहन्नित्यादि । तत्—हन्नित्यादि । तदुत्तरपदम्—हन्नित्याद्युत्तरपदकम् । तथा च—'पदाङ्गाधिकारे' इति परिभाषयैव प्लीहानावित्यादिसिद्धेः 'अलैवानर्थकेने'ति वार्तिकं व्यर्थमेवेति भावः ।

प्रदीपे—अङ्गाधिकारे इति—उदाहृत्यादिः । इति प्रश्नः—इति हेतोः प्रश्नः ।

(परिभाषानावश्यकत्वाच्चवभाष्यम्)

तत्र वक्तव्यं भवति ॥

(प्रदीपः) तत्र वक्तव्यमिति । पदाङ्गाधिकार इत्येतदित्यर्थः । अलैवानर्थकेनेति वचनेनार्थवता तदन्तविधिसङ्गावादिति भावः ॥

(उद्द्योतः) नन्वेवं तदन्तविध्यभावे वृत्रहणावित्याहसिद्धिः । तदन्तविधौ तु प्लीहानावित्यत्र दोषोऽत आह—अलैवेति ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—भवति—भवतीत्यर्थम् ।

उद्द्योते—एवम्—‘पदाङ्गाधिकारे’ इति विहाय ‘अलैवानर्थके-
ने’ति करणे । तदन्तेति—इन्द्रहणादिभित्त्यादिः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

किं पुनरत्र ज्यायः ? ॥

(तत्त्वालोकः) अत्र—‘अलैवानर्थकेने’ति वार्तिक—‘पदाङ्गा-
धिकारे’ इति परिभाषयोः ।

(समाधानभाष्यम्)

तदन्तविधिरेव ज्यायान् । इदमपि सिद्धं भवति—
परमातिमहान् । एतद्धि नैव तद् , नापि तदुत्तरपदम् ॥

(प्रदीपः) तदन्तविधिरेवेति । प्राथमकरिपकः सूत्रेणैव तद-
न्तविधिः । स एव त्वलैवानर्थकेनेति नियम्यते ॥ परमातिमहा-
निति । परमश्चासावनिमहानिति समासः । तत्र परमादिमेहच्छब्दो
न भवति, नापि महच्छब्दोत्तरपदः, अतिमहच्छब्दोत्तरपदत्वादिति
सान्तमहत् इति दीर्घत्वं न स्यात् । अनेनैव न्यायेनोगिलक्षणी
नुमागमोऽपि न स्यात् । तदन्तविधिना तु भवति ॥

(उद्द्योतः) ननु वार्तिकोक्तोऽपि फलतस्तदन्तविधिरेवेत्यत
आह—प्राथमेति । सौत्रतदन्तविधिरेव ज्यायान् , न तु वार्तिकोक्तो-
त्तरपदस्येत्यंश इति नियम आवश्यक इति भावः ॥ परमादिरिति ।
परमादिः समास उद्देश्यः, महच्छब्दो न भवतीति विधेयं बोध्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इदमपीति—येनेत्यादिः । एत-
द्धीति—न चेदम् ‘पदाङ्गाधिकारे’ इति परिभाषया सिद्धयतीत्यादिः ।
प्रदीपे—सूत्रेणैव—प्रकृतसूत्रेणैव । नियम्यते इति—तथा
च—नाक्षेपसमाधानयोरसङ्गतिरिति भावः । परमादिः—परमातिम-
हच्छब्दः ।

उद्द्योते—वार्तिकेति—‘पदाङ्गाधिकारे’ इति परिभाषेत्यर्थः ।
एवमग्रेऽपि । तस्योपादानेनैव सिद्धत्वादाह—फलत इति । ‘तद-
न्तविधिरेवे’ति भाष्ये नियमपदानुपादानादाह—सौत्रेति । नियमः—
प्रकृतनियमः ।

(५५३ प्रयोजनवार्तिकम् ॥ ३० ॥)

॥ * ॥ अनिनस्मन्ग्रहणानि च ॥ * ॥

(भाष्यम्)

अनिनस्मन्ग्रहणान्यर्थवता चानर्थकेन च तदन्त-
विधिं प्रयोजयन्ति ॥

अन्—राज्ञेत्यर्थवता, साम्नेत्यनर्थकेन । अन् ॥
इन्—दण्डीत्यर्थवता, वाग्मीत्यनर्थकेन । इन् ॥
अस्—सुपया इत्यर्थवता, सुस्रोता इत्यनर्थकेन ।
अस् ॥ मन्—सुशर्मा इत्यर्थवता, सुप्रथिमा इत्यनर्थ-
केन । मन् ॥

(प्रदीपः) सुस्रोता इति । अनागमकानां सागमका आदेशा

इत्याश्रयणादत्रास आनर्थक्यम् । अर्थवतो ह्यागम इति न्यायाश्रये
त्वर्थवानेवास्रब्दः ॥

(उद्द्योतः) भाष्ये—अस्मिति । अज्ञोपोऽनः, इन्हन्पूषेति,
अत्वसन्तस्य, मन इत्यादिषु वर्तमानानीत्यर्थः ॥ अर्थवानेवासिति ।
इदं चिन्त्यम् , कृते आगमे तद्विशिष्टस्यैवार्थवत्ताया न्याय्यत्वादयत्र
भाष्ये स्पष्टमुक्तत्वाच्च ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—राज्ञेति—अत्र ‘राजू दीप्तौ’ इति
धातोः ‘कनिन् सुवृषितक्षिराजिधन्विषुप्रतिदिवः’ इत्युणादिसूत्रेण
कनिन्प्रत्ययः । साम्नेति—अत्र ‘वै क्षये’ इति धातोः ‘सातिभ्यां
मनिन्मनिणौ’ इत्युणादिसूत्रेण मनिन्प्रत्ययः । दण्डीति—अत्र
दण्डशब्दाद् ‘अत इनिठनो’ इति सूत्रेणेनिप्रत्ययः । वाग्मीति—
अत्र वाचशब्दाद् ‘वाचो गिमनिः’ इति सूत्रेण गिमनिप्रत्ययः । सुपया
इति—अत्र ‘पय गतौ’ इति धातोः ‘सर्वधातुभ्योऽसुवि’त्युणादिसूत्रे-
णासुप्रत्यये, शोभनानि पयांसि यस्येति विग्रहे बहुव्रीहिसमासः ।
एवमग्रेऽपि । सुस्रोता इति—अत्र ‘सु गतौ’ इति धातोः ‘सुरिभ्यां
तुट् चे’त्युणादि—सूत्रेणासुप्रत्ययस्तुङागमश्च । सुशर्मेति—अत्र
सप्तसर्गकात् ‘शृ हिसायामिति’ धातोः ‘मिथुने मनिः’ इत्युणादिसूत्रेण
मनिप्रत्ययः । सुप्रथिमेति—अत्र पृथुशब्दात् ‘पृथ्वादिभ्य इमनिज्जे’
ति सूत्रेणमनिचप्रत्यये सुगता प्रथिमानमिति विग्रहे ‘अत्यादयः
क्रान्ताद्यर्थे द्वितीयये’ति वार्तिकेन तत्पुरुषसमासः ।

प्रदीपे—आश्रयणादिति—सतुङसुनो विधानादिति भावः ।
आश्रये त्विति—पार्थक्येनासुनस्तुटश्च विधानादिति भावः ।

उद्द्योते—कैयटोक्तं खण्डयति—इदमिति । कृते इति—तुटः
प्रागसोऽर्थवत्त्वेऽपीत्यादिः ।

(तदन्तसंज्ञापवादनिरूपणम्)

(५५४ आक्षेपवार्तिकम् ॥ ३१ ॥)

॥*॥ यस्मिन्विधिस्तदादावल्यग्रहणे ॥*॥

(भाष्यम्)

यस्मिन्विधिस्तदादाविति वक्तव्यम् ॥

किं प्रयोजनम् ? ।

‘अचि श्नुधातुभ्रुवां य्योरियकुवञ्चौ’ इति इहैव
स्यात्—श्रियो भ्रुवौ । श्रियो भ्रुव इत्यत्र न स्यात् ॥
येन विधिस्तदन्तस्य ॥ ७२ ॥

(प्रदीपः) यस्मिन्विधिरिति । तदन्तविध्यपवादस्तदादि-
विधिः । अत एव विशेषणेन भवति, नान्येन ॥ ७२ ॥

(उद्द्योतः) नान्येनेति । अत एवेकां यणचीत्यादौ न
दोषः ॥ यस्मिन्विधिरिति वाचनिकमेव । यस्मिन्विधिं सप्तम्यन्तोप-
लक्षणम् । सप्तम्यन्तं यत्र विशेषणं तत्रेति यावत् ॥ ७२ ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—तदन्तेति—सौत्रेत्यादिः ।

उद्द्योते—न दोषः—न तदादिविधिप्रसङ्गः ॥

(अथ वृद्धसंज्ञाप्रकरणम्)

(६६ वृद्धसंज्ञासूत्रम् ॥ १।१।९ आ.। १३ सू.)

वृद्धिर्यस्याचामादिस्तद् वृद्धम् ॥ १।१।७३ ॥

(तत्तत्पदकृत्यनिर्वचनाधिकरणम्)

(आद्येपभाष्यम्)

वृद्धिग्रहणं किमर्थम् ? ।(प्रदीपः) वृद्धिर्यस्या ॥ ७३ ॥ वृद्धिग्रहणमिति । असति वृद्धिग्रहणे कथं सर्वस्य वृद्धसंज्ञा न भवतीति चेत् । यस्याचामादि-
भिन्नजातीयो हल् तद्वृद्धमित्यजादि व्यावर्तितं स्यात् ॥(उद्घोतः) वृद्धिर्यस्या ॥ ७३ ॥ ननु वृद्धिग्रहणाभावे सर्वत्र वृद्धसंज्ञायां विशेषणान्तराणां वैयर्थ्यमेव स्यादिति तन्मात्राक्षेपोऽनुप-
पन्न इति शङ्कते—असतीति । सङ्कोचे प्रमाणाभावादचशब्देन सर्व-
व्यक्षु गृहीतेषु तदादिः समीपो ह्येव भवतीति परिहरति—यस्येति ॥(तत्त्वालोकः) उद्घोते—तन्मात्रेति—वृद्धिग्रहणमात्रेत्यर्थः ।
तदादिः—तेषामचामादिः ।

(समाधानभाष्यम्)

**‘यस्याचामादिस्तद् वृद्धम्’ इतीयत्युच्यमाने ‘दात्ता
राक्षिताः’ अत्रापि प्रसज्येत । वृद्धिग्रहणे पुनः क्रिय-
माणे न दोषो भवति ॥**(प्रदीपः) दात्ता इति । असति वृद्धिग्रहणे निर्धारणहेतोर्ध-
र्मस्यानुपादानादादिशब्दः समीपार्थो विज्ञायेत । दत्तशब्दो रक्षित-
शब्दश्चात्र क्रियाशब्दो द्रष्टव्यः । नामधेयस्य तु पक्षे भवत्येव वृद्ध-
संज्ञा । प्रत्येऽवृद्धमित्यत्र यदा नामधेयत्वादवृद्धाः पक्षे कन्यादयस्त-
दर्थं प्रतिषेधः स्यात् ॥(उद्घोतः) नन्वचामिति निर्धारणे षष्ठी । निर्धारणं च तुल्य-
जातीयस्येति यस्यादिरचां मध्ये कश्चिदिति विज्ञायमाने दत्तादौ
नातिप्रसक्तिरत आह—असतीति ॥ समीपार्थं इति । पूर्वसमीपार्थं
इत्यर्थः । एवं च तन्निरूपितसंबन्धे षष्ठी, न तु निर्धारण इति भावः ॥
यस्याचामादिर्हलित्यर्थः स्यादिति तात्पर्यम् ॥ नामधेयस्य त्विति ।
वा नामधेयस्येति वचनादिति भावः ॥ भाष्ये—अत्रापीति । अण्-
प्रकृतत्वित्यर्थः ॥ नन्वेवं हलादेः सर्वस्य वृद्धत्वे प्रत्येऽवृद्धमिति सूत्रे
कन्यादिप्रतिषेधोऽनर्थकोऽत आह—प्रस्थ इति ॥(तत्त्वालोकः) भाष्ये—प्रसज्येतेति—वृद्धसंज्ञेति भावः ।
एवमग्रेऽपि ।

उद्घोते—यस्याचामिति—तथा चेत्यादिः ।

(आद्येपभाष्यम्)

अथ यस्यग्रहणं किमर्थम् ? ॥

(समाधानभाष्यम्)

यस्येति व्यपदेशाय ॥(प्रदीपः) यस्येति व्यपदेशावेति । संज्ञिन इति शेषः ।
अन्यथा तच्छब्देन किं प्रत्यवमृश्येत । तदित्यस्यानुपादाने च वृद्धे-
रेव वृद्धसंज्ञाप्रसङ्गः ॥(उद्घोतः) तदित्यस्यानुपादान इति । तदित्यस्याप्यनु-
पादाने इत्यर्थः ॥ वृद्धेरेवेति । तथा च प्रदेशेषु त्यदादिविषये मुख्यो

वृद्धशब्दोऽन्यत्र वृद्धघटिते लाक्षणिक इति वैरूप्यप्रसङ्ग इति भावः ॥

(तत्त्वालोकः) उद्घोते—तथा च—वृद्धेरेव वृद्धसंज्ञायाच्च ।
प्रदेशेषु—‘वृद्धाच्छः’ इत्यादिषु । मुख्य इति—‘त्यदादीनि चे’ति
सूत्रेण त्यदादीनां वृद्धसंज्ञाविधानादिति भावः । वृद्धघटिते—शाला-
दिविषये ।

(आद्येपभाष्यम्)

अथाजग्रहणं किमर्थम् ? ॥

(समाधानभाष्यम्)

**‘वृद्धिर्यस्यादिस्तद् वृद्धम्’ इतीयत्युच्यमाने इहैव
स्यात्—ऐतिकायनीयाः औपगवीयाः । इह न स्यात्—
गार्गीया वात्सीया इति । अजग्रहणे पुनः क्रियमाणे न
दोषो भवति ॥**(प्रदीपः) गार्गीया इति । न हि गार्ग्यशब्दस्य वृद्धिरादिः ।
किं तर्हि हल् । मालादीनां चेत्येतत् नामधेयार्थं स्यात् ॥(उद्घोतः) ननु मालादीनामिति लिङ्गादादिसङ्घटिता
यस्य वृद्धिस्तस्यापि संज्ञा स्यादत आह—मालादीति ।(तत्त्वालोकः) भाष्ये—स्यादिति—वृद्धसंज्ञेति भावः । एव-
मग्रेऽपि । इह—इह तु । एवमग्रेऽपि ।प्रदीपे—नामधेयार्थमिति—‘वा नामधेयस्ये’ति वार्त्तिकेन नाम-
धेयस्य वृद्धसंज्ञाविधानादिति भावः ।उद्घोते—अजग्रहणाभावे मालादीनां वृद्धसंज्ञाऽनुपपत्तेः ‘प्रत्येऽ-
वृद्धमित्यनेनैवाधुनात्तमिद्धेः ‘मालादीनाञ्चे’त्यस्य वैयर्थ्यादाह—मा-
लादीनामिति लिङ्गादिति । संज्ञा—वृद्धसंज्ञा ।

(आद्येपभाष्यम्)

अथादिग्रहणं किमर्थम् ? ॥(उद्घोतः) भाष्ये—अथादीति । अचामिति षष्ठ्युपादान-
सामर्थ्यादादिशब्दोऽव्याहरिष्यत इति प्रश्नः ॥

(तत्त्वालोकः) उद्घोते—इति प्रश्नः—इति हेतोः प्रश्नः ।

(समाधानभाष्यम्)

**‘वृद्धिर्यस्याचां तद् वृद्धम्’ इतीयत्युच्यमाने—
सभासंनयने भवः साभासंनयनः—इत्यत्रापि प्रस-
ज्येत । आदिग्रहणे पुनः क्रियमाणे न दोषो भवति ॥**(प्रदीपः) सभासंनयन इति । सति चेहादिग्रहणे आद्य-
न्तवत्पञ्च एकग्रहणस्य सभासंनयनशब्दः प्रत्युदाहरणम् । असति
त्विहादिशब्दे दरिद्रातेरिवान्तर्लक्षणस्याचोऽभाव एकग्रहणस्य प्रयो-
जनम् ॥ अचामिति तु बहुत्वसंख्याविवक्षार्थं स्यात् ॥(उद्घोतः) यस्यावयविनोऽवयवानामचां मध्ये वृद्धिरप्य-
वयव इत्यध्याहारं विनैवार्थसंभवेऽव्याहारे मानाभाव इत्युत्तरा-
शयः ॥ तत्र प्रसङ्गादादिग्रहणसत्त्वास्तत्त्वयोराद्यन्तवत्पञ्चैकग्रहण-
प्रयोजनं दर्शयति—सति चेति । असत्येकग्रहणे पूर्वसहितेऽपि भाश-
ब्दाकारे आदिवत्त्वात् सभासंनयनस्यापि वृद्धत्वं स्यादिति भावः ॥
अच इति । एवम् इत्यर्थः । तत्र हि भातोऽरित्यधिकार इति
भावः ॥ षष्ठ्योः स्वरे विशेषः ॥ नन्वेवं यस्य वृद्धिरवयव इत्येव
सिद्धेऽचामिति व्यर्थमत आह—अचामिति । तथा च राट्-

(५५७ समाधानवार्तिकम् ॥ ३ ॥)

॥ * ॥ सिद्धमजाकृतिनिर्देशात् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

सिद्धमेतत् ॥

कथम् ? ।

‘अजाकृतिनिर्देशात्’ । अच आकृतिर्निर्दिश्यते ॥

(प्रदीपः) सिद्धमिति । उभयरूपत्वेऽपि प्रातिपदिकस्याजाकृतिरचामिति वचनादाश्रीयते । विद्यमानापि हलाकृतिर्न विवक्ष्यते । तेनायमर्थः—यस्य शब्दस्य सकलाजपेक्षया वृद्धिरादिस्तद्वृद्धमिति । यथा—पञ्चौ ब्राह्मणानामादिमानयेत्युक्ते सतोऽपि शूद्रादीननादित्य ब्राह्मणजातीयापेक्षया यो ब्राह्मण आदिः स आनीयते ॥

(उद्घोतः) उभयरूपत्वेऽपीति । अज्जलरूपत्वेऽपीत्यर्थः । यस्येति नाचां विशेषणम्, तेषामन्यविशेषणत्वात् । नाप्यादेः व्यवहितत्वात् । किन्तु वृद्धेः । अचामिति चादेर्विशेषणं, संनिधानात् । न वृद्धेः, व्यवहितत्वात् । एवं च यस्य वृद्धिरचामादिरित्युक्ते लब्धस्याजपेक्षादित्वस्योपपत्तये मध्ये वर्तमानापि हलाकृतिर्न विवक्ष्यत इति भावः ॥ सकलाजिति । सङ्कोचे मानाभावादिति भावः ॥ सतोऽपीति । आदौ मध्ये वेति शेषः ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—अच आकृतिरिति—यत् इत्यादिः । प्रदीपे—विद्यमानापीति—किन्त्वित्यादिः । अर्थः—सत्तार्थः । उद्घोते—अन्यविशेषणत्वादिति—‘नष्टुपाधेरुपाधिर्भवति, विशेषणस्य च विशेषणमिति’ न्यायादिति भावः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

एवमपि व्यञ्जनैर्व्यवहितत्वान्न प्राप्नोति ॥

(तत्त्वालोकः) न प्राप्नोतीति—वृद्धसंज्ञेति भावः ।

(५५८ समाधानवार्तिकम् ॥ ४ ॥)

॥ * ॥ व्यञ्जनस्याविद्यमानत्वं

यथान्यत्र ॥ * ॥

(भाष्यम्)

व्यञ्जनस्याविद्यमानवद्भावो वक्तव्यः । ‘यथाऽन्यत्र’ । यथाऽन्यत्रापि व्यञ्जनस्याविद्यमानवद्भावो भवति ॥

कान्यत्र ? ।

स्वरे ॥

(प्रदीपः) व्यञ्जनस्येति । अचामिति वचनाद्विद्यमानान्यपि व्यञ्जनानि न विवक्षितानीत्यर्थः ॥ यथाऽन्यत्रेति । यथा स्वरविधावयोग्यत्वाच्च व्यञ्जनमविद्यमानवदेवमिहाप्यचामिति वचनादित्यर्थः ॥ ह्रस्वनुबन्धमिति स्वरविधौ नुबन्धनाच्छिन्नाव्यञ्जनं व्यवधायकमेवेत्युदधित्वानिति मनुप उदात्तत्वं न प्रवर्तते ॥

(उद्घोतः) अचामितीति । केवलाच्चसंनिवेशासंभवादिति भावः ॥ स्वरविधाविति । स्वरे विधेये इत्यर्थः ॥ अयोग्यत्वादिति । स्वरानामनुधर्मत्वादिति भावः ॥ अत एव यतोऽनाव इति अनाव इति प्रतिषेधः सार्थकः ॥ नुबन्धनादिति । ह्रस्वस्वरप्राप्तिविषयकमेवाभाव इति ज्ञापकमिति भावः ॥ अन्वया नुटोऽन्विष्यन्नवत्त्वाद-

क्षुण्वानित्यादौ ह्रस्वादित्येव मनुप उदात्तत्वं सिद्धमिति तद्वैयर्थ्यस्यादिति तात्पर्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—विद्यमानान्यपीति—मध्ये इत्याशयः । ह्रस्वेति—किन्त्वित्यादिः ।

उद्घोते—अत एव—व्यञ्जनस्याविद्यमानवत्त्वादेव । अन्यथा तत्राच आदित्वाभावादेवोदात्तत्वस्याप्राप्तेस्तत्प्रतिषेधो व्यर्थः स्यादिति भावः । ज्ञापकम्—व्यञ्जनाविद्यमानवत्त्वस्य ज्ञापकम् । तद्वैयर्थ्यम्—नुबन्धग्रहणवैयर्थ्यम् ।

(न्यूनतापूर्वधिकरणम्)

(५५९ आक्षेपवार्तिकम् ॥ ५ ॥)

॥ * ॥ वा नामधेयस्य ॥ * ॥

(भाष्यम्)

वा नामधेयस्य वृद्धसंज्ञा वक्तव्या ॥ देवदत्तीयाः । देवदत्ताः । यज्ञदत्तीयाः । याज्ञदत्ताः ॥

(प्रदीपः) वा नामधेयस्येति । पौरुषेयं नाम गृह्यते ॥

(उद्घोतः) पौरुषेयमिति । आधुनिकमित्यर्थः ॥ गृह्यते इति । अत्र वार्तिके इत्यादिः । अत एवेष्टप्राचां देशे इति चरितार्थम्, रूढमात्रस्य नामत्वेन ग्रहणे तद्वैयर्थ्यं स्पष्टमेव । घटीय इति तु गृहादित्वात्साधु । घाट इति त्वसाधु । अत एव भाष्ये देवदत्तशब्द उदाहृत इति भावः ॥

(५६० आक्षेपवार्तिकम् ॥ ६ ॥)

॥ * ॥ गोत्रोत्तरपदस्य च ॥ * ॥

(भाष्यम्)

गोत्रोत्तरपदस्य च वृद्धसंज्ञा वक्तव्या ॥

कम्बलचारायणीयाः । ओदनपाणिनीयाः । धृत-रौढीयाः ॥

(प्रदीपः) कम्बलचारायणीया इति । कम्बलप्रियस्य चारायणस्य शिष्या इत्यर्थः ॥ ओदनपाणिनीया इति । पणिनोऽपत्यमित्यण । गाथिविद्वधीति प्रकृतिभावाट्टिलोपाभावात् । पाणिनस्त्वापत्यं युवेतीज्, तस्य छात्रा इति विवक्षिते यूनि लुगितीजो लुक्, तेनेज्ज्ञेत्यण् न भवतीति च्छो भवति ॥

(उद्घोतः) युवेतीजिति । प्रकृते च गोत्रशब्देनापत्यमात्रम्, अपत्याधिकारादन्यत्वादिति भावः ॥ नन्वोदनपाणिनीया इत्यत्र वृद्धत्वे च्छोऽसमस्तवदतिदेशे इत्यन्तत्वाद्विज्ञेयमिति भेदः स्यादत आह—तेनेज्ज्ञेति । येन यूनि विहितो न गोत्रे, तेनेत्यर्थः । इज्ज्ञेत्यत्र गोत्र इति वर्तते । पारिभाषिकं च तत्र गोत्रं गृह्यते इति भावः । यत्तु तेन लुकेति ॥ तत्र ॥ प्रत्ययलक्षणस्य दुर्वारत्वात् ॥

(तत्त्वालोकः) प्रदीपे—पणिनोऽपत्यम्—पणनं पणः, ‘कणर्थे कविधानमिति’ तस्मात्कस्य विधानात् । सोऽस्यास्तीति पणी, पणिनो गोत्रापत्यम् । प्रकृतीति—पणिन इत्यादिः ।

उद्घोते—वर्त्तते—‘कण्वादिभ्यो गोत्रे’ इत्यतोऽनुवर्त्तते ।

(५६१ वार्तिकन्यासान्तरम् ॥ ७ ॥)

॥ * ॥ गोत्रान्ताद्वाऽसमस्तवत् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

गोत्रान्ताद्वा असमस्तवत्प्रत्ययो भवतीति वक्तव्यम् ॥ एतान्येवोदाहरणानि ॥

(उद्घोतः) भाष्ये—गोत्रान्ताद्वा इति । गोत्रप्रत्ययान्तोत्तरपदादित्यर्थः ॥ चारायणो गोत्रान्तो यथाऽसमासे वृद्धत्वाच्छ्रं लभते तथा समासे वृद्धत्वाभावेऽपीत्यर्थः ॥ वेत्यनेन वृद्धसंज्ञा वा कर्तव्या, इदमुपसङ्ग्यानं वेत्युक्तं भवति ॥

(तत्त्वालोकः) उद्घोते—शैषिकाधिकारे 'प्राग्दीव्यतोऽणि'-त्यत्र वा इत्यमतिदेशः कर्तव्यः, न तु 'गोत्रोत्तरपदस्य चे'ति वार्तिकं वृद्धसंज्ञाविधायकम्; तथा सति हि—पिङ्गलकाण्यस्य छात्राः पैङ्गलकाण्वा इत्यत्र 'वृद्धाच्छ्रः' इति छः प्रसज्येतेत्याशयेनाह—इदमुपेति ।

(आक्षेपभाष्यम्)

किमविशेषेण ? ।

(समाधानभाष्यम्)

नेत्याह ।

(५६२ शेषवार्तिकम् ॥ ८ ॥)

॥ * ॥ जिह्वाकात्यहरितकात्यवर्जम् ॥ * ॥

(भाष्यम्)

जिह्वाकात्यं हरितकात्यं च वर्जयित्वा । जैह्वाकाताः हरितकाताः ।

(उद्घोतः) भाष्ये—जिह्वाकात्यादिवर्जनं वृद्धसंज्ञापक्षेऽपि द्रष्टव्यम् ।

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—कतशब्दो गर्गादिगणान्तर्गतः । जिह्वाचपलः कात्यो जिह्वाकात्यः, हरितवर्णः कात्यो हरितकात्यः । तस्य छात्रा इत्यर्थेऽणव भवतीत्याशयेनाह—जैह्वाकाता इति ।

उद्घोते—अपिना—असमस्तवत्वातिदेशपक्षस्य परिग्रहः ।

(आक्षेपभाष्यम्)

किं पुनरत्र ज्यायः ? ।

(तत्त्वालोकः) अत्र—'गोत्रोत्तरपदस्य चे'ति—'गोत्रान्ताद्वाऽसमस्तवदिति वार्तिकयोः ।

(समाधानभाष्यम्)

ॐ गोत्रान्ताद्वाऽसमस्तवद् इत्येव ज्यायः । इदमपि सिद्धं भवति—पिङ्गलकाण्यस्य छात्राः पैङ्गलकाण्वाः ॥ वृद्धिर्यस्याचामादिस्तद्वृद्धम् ॥ ७३ ॥

(प्रदीपः) पैङ्गलकाण्वा इति । कण्वादिभ्यो गोत्र इत्यण् । वृद्धसंज्ञायां तु छः स्यात् ॥ ७३ ॥

(उद्घोतः) अणिति । स च केवलेभ्यः काण्यदिभ्यश्छस्यापवादः । वृद्धसंज्ञापक्षे तु समुदायस्य कण्वादिषु पाठाभावात् प्रत्ययविधौ तदन्तविधिप्रतिषेधाच्च न तत्प्राप्तिरिति भावः ॥ ७३ ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—इदमपीति—येनेत्यादिः ।

उद्घोते—कण्वादिषु—गर्गादिगणान्तर्गतेषु ।

(६७ वृद्धसंज्ञासूत्रम् ॥ १ । १ । ९ आ. । १४ सू० ॥)

त्यदादीनि च ॥ १ । १ । ७४ ॥

(अनुवृत्तिनिर्णयाधिकरणम्)

(आक्षेपभाष्यम्)

यस्याचामादिग्रहणमनुवर्तते, उताहो न ॥

(उद्घोतः) त्यदादीनि च ॥ ७४ ॥ भाष्ये—अनुवर्तते इति ॥ पूर्वसंज्ञात्परतो गच्छति न वेति विचारः ॥

(भाष्यम्)

किं चातः ? ।

(अनुवृत्तिपक्षे दूषणभाष्यम्)

यद्यनुवर्तते, इह च प्रसज्येत—त्वत्पुत्रस्य च्छात्रास्त्वात्पुत्राः, मात्पुत्राः । इह च न स्यात्—त्वदीयो मदीय इति ॥

(प्रदीपः) त्यदादीनि च ॥ ७४ ॥ स्वात्पुत्रा इति । आदिग्रहणानुवृत्त्यन्यथानुपपत्त्योपसर्जनानामपि त्यदादित्वं स्यादिति भावः ॥ अचामित्यस्य तूत्तरार्थवानुवृत्तिः स्यात्, तत्संबन्धस्येहायोग्यत्वात् । निर्धारणस्य समानजातीयविषयत्वात् ॥ त्वदीय इति । व्यपदेशिवद्भावोऽत्र नास्ति, अप्रातिपदिकेनेति निषेधात् ॥

(उद्घोतः) ननूपसर्जनानां गणबहिर्भावेन कथं त्यदादित्वमत आह—आदीति । सामर्थ्याद्भूतपूर्वगतिराश्रयिष्यत इति भावः ॥ अचामित्यस्य स्विति । इहादिग्रहणसंबन्ध एव भाष्यतात्पर्यमिति भावः ॥ व्यपदेशिवद्भावेन केवलेऽपि सिद्धमिति इह च नेति भाष्यमयुक्तमत आह—व्यपदेशिवदिति । स निषेधः प्रत्ययविधौ तन्मात्रोपयोगिसंज्ञाविधौ चेति भावः । तदनाश्रित्यैव वेदम् ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—यद्यनुवर्तते इति—तर्हि—यस्यादित्यदादिस्तद्वृद्धमिति सूत्रार्थस्य जायमानत्वादिति शेषः ।

प्रदीपे—अप्रातीति—व्यपदेशिवद्भाव इत्यादिः ।

उद्घोते—गणेशि—सर्वादीत्यादिः । व्यापकाभावे व्याप्याभावस्य दुर्निवारत्वादिति भावः । व्यपदेशिवद्भावेनेति—नन्वित्यादिः । स निषेधः—'व्यपदेशिवद्भावोऽप्रातिपदिकेने'ति निषेधः । तत्—व्यपदेशिवत्त्वम् ।

(निवृत्तिपक्षे दूषणभाष्यम्)

अथ निवृत्तम्, 'एङ् प्राचां देशे' यस्याचामादिग्रहणं कर्तव्यम् ॥

(तत्त्वालोकः) 'एङ् प्राचां देशे' इति—तर्हीत्यादिः । इत्यनेति शेषः ।

(अनुवृत्तिपक्षाभ्युपगमभाष्यम्)

एवं तर्ह्यनुवर्तते ॥

(आक्षेपभाष्यम्)

कथं त्वात्पुत्रा मात्पुत्रा इति ? ॥

(तत्त्वालोकः) कथम्—कथन्तर्हि ।

(समाधानभाष्यम्)

संबन्धमनुवर्तिष्यते—'वृद्धिर्यस्याचामादिस्तद्वृद्धम्' वृ-

द्वम्' । 'त्यदादीनि च' वृद्धसंज्ञानि भवन्ति, वृद्धिर्यस्या-
चामादिस्तद् वृद्धम् ॥ 'एङ् प्राचां देशे' यस्याचामादि-
ग्रहणमनुवर्तते, वृद्धिग्रहणं निवृत्तम् । तद्यथा—कश्चि-
त्कान्तारे समुपस्थिते सार्थमुपादत्ते, स यदा निष्कान्त-
कान्तारो भवति तदा सार्थं जहाति ॥ त्यदादीनि च ॥

(प्रदीपः) संबन्धमिति । द्वितीयान्तमेतत् । संबन्धमनुरोत्स्यते-
न हास्यतीत्यर्थः । अथवा संबध्यत इति संबन्धम्, कर्मणि घञ्
नपुंसकेऽपि बाधकाभावाद्भवति । वृद्धिग्रहणसंबन्धमादिग्रहणमिहानु-
वर्तत इति नास्ति तस्य त्यदादिभिः संबन्धः ॥ तद्यथेति । एतद्दर्श-
यति, स्वरितत्वप्रतिज्ञानादुत्तरघञ् एव योग्यत्वाच्चस्याचामादिरिति
संबन्ध्यते, एङ् यस्याचामादिस्तद् वृद्धमिति वाक्यार्थसंपादनाय ।
इह त्वयोग्यत्वात् संबन्धानुपपत्तिः, तुल्यजातीयस्य निर्धारणात् ।
त्यदादीनां चाङ्गत्वाभावाच्चस्याचामादयस्त्यदादय इति तत्संबन्धा-
भावात् ॥ ७४ ॥

(उद्द्योतः) ननु नपुंसके भावे कल्युटौ घञजपवादौ ।
रूपधिकारात्परतो वाऽसरूपविधिश्र नेति संबन्धमिति नपुंसकप्रथ-
मैकवचनमनुपपन्नमत आह—द्वितीयान्तमिति ॥ नपुंसकेऽपीति ।
घञजपः पुंसीति भाववञ्चिषयकं, काचित् वेति भावः ॥ चेतनावत्-
स्यागोपादाने संभवतः, यस्यादिरित्यस्य तु कथं ते स्यातामत
आह—एतदिति । योग्यत्वादादिरित्यस्यैकित्येकवचनान्तेन संबन्ध
इति शेषः ॥ तुल्यजातीयस्येत्युल्लक्षणम् । त्यदादीनीत्यनेनादि-
रित्यस्य भिन्नविभक्तिकत्वाच्चेत्यपि बोध्यम् ॥ ७४ ॥

(तत्त्वालोकः) भाष्ये—संबन्धमिति—यत इत्यादिः । सार्थ-
सहायकम् ।

प्रदीपे—तस्य—आदिग्रहणस्य । संबन्धेति—उदित्यादिः ।

उद्द्योते—चेतनावत् इति—नन्वित्यादिः । यस्यादिः—यस्या-
चामादिः । योग्यत्वादादिरितीति—एतत्प्रदीपपाठधारणेन नानेशो-
पलब्धप्रदीपपुस्तके 'योग्यत्वाच्चस्याचामादिरिति संबन्ध्यते' इत्यस्य
स्थाने 'योग्यत्वादादिरिति' इत्येव पाठ आसीदिति प्रतीयते । कैयटस्य
न्यूनतां निराचष्टे—उपलक्षणमिति ।

(६८ वृद्धसंज्ञासूत्रम् ॥ १ । १ । ९ आ. १५ सू० ॥)

एङ् प्राचां देशे ॥ १ । १ । ७५ ॥

(विषयनिर्णयाधिकरणम्)

(आक्षेपवातिकम् ॥ १ ॥)

॥ * ॥ एङ् प्राचां देशे शैषिकेषु ॥ * ॥

(भाष्यम्)

एङ् प्राचां देशे शैषिकेष्विति वक्तव्यम् । सैपु-
रिकी सैपुरिका । स्कौनगरिकी स्कौनगरिकेति ॥ एङ्
प्राचां देशे ॥ ७५ ॥

इति श्रीमद्भगवत्पतञ्जलिविरचिते व्याकरणमहाभाष्ये
प्रथमाध्यायस्य प्रथमे पादे नवममाहिकम् ॥
पादश्चायं समाप्तः ॥

(प्रदीपः) एङ् प्राचाम् ॥ ७५ ॥ कुणिना प्राग्ग्रहणमाचार्य-
निर्देशार्थं व्यवस्थितविभाषार्थं चेति व्याख्यातम् । तेन क्रौडो नामो-
दग्ग्रामस्तत्र भवः क्रौड इत्येव भवति ॥ अन्येन तु प्राग्ग्रहणं देश-
विशेषणं व्याख्यातम् । तेन देवदत्तो नाम वाहीकेषु ग्रामस्तत्र भवो
देवदत्त इत्यवृद्धत्वाटञ्जिठौ न भवतः ॥ भाष्यकारस्तु कुणिदर्शन-
मशिश्रियत् । सैपुरं स्कौनगरं च वाहीकग्रामौ । तत्र वृद्धत्वाद्वाहीक-
ग्रामेभ्यश्चेति जिठञ्ठौ भवतः । शैषिकेष्विति वचनादपत्यविकार-
योर्वृद्धलक्षणप्रत्ययाभावः । क्रौडदेवदत्तयोस्त्वप्राग्देशवाचिनोर्व्यव-
स्थितविभाषया न भवतीति । प्राग्देशवाचिनस्तु देवदत्तस्य वृद्धः
संज्ञत्वात् कादयादित्वाद् वृद्धलक्षणौ ठञ्जिठौ भवतः ॥ ७५ ॥

इत्युपाध्यायजयटपुत्रकैयटकृते महाभाष्यप्रदीपे

प्रथमाध्यायस्य प्रथमे पादे नवममाहिकम् ॥

पादश्चायं समाप्तः ॥

—०००००—

(उद्द्योतः) एङ् प्राचाम् ॥ ७५ ॥ कुणिनेति । विधेयसंब-
न्धलाभात्प्राग्ग्रहणमाचार्यनिर्देशार्थम् । अन्यथा प्राग्देश इत्येव
वदेदिति भावः ॥ लक्ष्यावैषम्याय च व्यवस्थितविभाषाश्रयणम् ।
तत्फलमाह—तेनेति ॥ अन्येन त्विति । श्रुतान्वये संभवत्यन्येना-
न्वयोऽनुवित इति तद्भावः ॥ वाहीकश्च देशविशेषः । तत्र स ग्रामः
प्राग्देशवहिर्भूतः । वाहीकदेशोभयसंबन्धः प्राग्देशवहिर्भूतो वा ।
अत एवाव्ययास्येति सूत्रे शाकलान्मनो ग्रामस्य उदीच्यवाहीको-
भयरूपात् भाष्यकृतोक्ता ॥ एतेनोभयवहिर्भूता वाहीका इत्यपास्तम् ॥
वाहीकग्रामाविति । आक्षेप—अस्याप्राग्देशीयाविति शेषः पूरणीय इति
बोध्यम् ॥ अन्यथा कुणिमताश्रयणेऽस्य प्रमाणता नोपपद्यते ॥ ठञ्जि-
ठाविति । वाहीकग्रामेभ्यश्चेत्यत्र वृद्धादित्यनुवृत्तेः ॥ प्रागुदग्विभा-
गस्तु—शरावत्यास्तु थोऽवधेः ।

दशः प्राग्दक्षिणः प्राच्य उदीच्यः पश्चिमोत्तरः

इत्यमरेण दर्शितः ॥ शरावती चोत्तरतः पूर्वाभिमुखीत्येके ।
ऐशानीतो नैऋत्यां पश्चिमाभिगामिनी सेत्यन्ये ॥ उभयथापि प्रागुद-
ग्वस्वरूपे न विवादः ॥ वाहीकलक्षणं च—

'पञ्चानां सिन्धुषष्ठानामन्तरं ये स माश्रिताः ।

वाहीका नाम ते देशा न तत्र दिवसं वसेत्' ॥

इति कर्णपर्वणि । एवं च धर्मवहिः तत्वाद्वाहीकत्वं । शतद्रवि-
पाशेरावती वितस्ता चन्द्रभागेति पञ्च नद्यः, सिन्धुः षष्ठः । तन्मध्य-
देशो वाहीक इति तद्व्याख्यातारः ॥ कुणिमताश्रयणे शैषिकेष्वित्यस्य
वैयर्थ्यम्, व्यवस्थितविभाषयेव सिद्धेः अतोऽन्यमताश्रयेणैव भाष्यम् ।
भाष्यप्रामाण्याच्चेताववाहीकग्रामावपीत्यन्ये ॥ भाष्योक्तव्यवस्थितवि-
भाषातिरिक्ता न व्यवस्थिता इत्यस्यार्थस्य शैषिकेष्विति शापकमि-
त्यपरे ॥ अपत्येत्यादि । उदीचां वृद्धादिति नित्यं वृद्धेति चेति
सर्वेष्टसिद्धिः ॥ ७५ ॥

इति श्रीशिवभट्टसुतसतीगर्भजनगोजीभट्टकृते भाष्यप्रदीपे-

उद्द्योते प्रथमस्य प्रथमे नवममाहिकम् ॥

पादश्च प्रथमः समाप्तः ॥

—०००००—

(तत्त्वालोकः) प्रदोषे—तेन—तस्य व्यवस्थितविभाषार्थत्वा-
श्रयणेन । अन्येन तु—जयादित्येन तु । कुण्ठदर्शनम्—कुण्ठितम् ।
प्रत्ययेति—किञ्चनयदोरित्यर्थः । व्यवस्थितविभाषया—प्राग्ग्रह-
णस्य व्यवस्थितविभाषार्थत्वाश्रयणेन । वृद्धसंज्ञेति भावः ।

वृद्धोते—इत्येवेति—न तु 'प्राचां देशे' इतीति शेषः । श्रुता-
न्वये—प्राचामित्यस्य श्रुतेन देश इत्यनेनान्वये । अन्येन—अध्या-
हतेन मतेनेत्यनेन । 'श्रुतानुमितयोः श्रुतसम्बन्धो बलीयानि'ति न्याया-
दिति भावः । स ग्रामः—देवदत्तो नाम ग्रामः । उभयेति—प्रागुदग्दे-

शोभयेत्यर्थः । एवमग्रेऽपि । आद्ये—कुण्ठितम् । अन्यथा—तयोः
प्राग्देशीयत्वे । जयादित्यमतेनापि सिद्धेरिति भावः । अस्य—सैपु-
रिकीत्याद्युदाहरणस्य । शरावत्यास्त्विति—लोकोऽयं भारतं वर्ष-
मित्यादिः । एके इति—तद्व्याख्यातार इति शेषः । एवमग्रेऽपि ।
सा—शरावती । सिन्धुः—सिन्धुनदः । व्यवस्थितविभाषयैव
सिद्धेः—तन्मते प्राग्ग्रहणस्य व्यवस्थितविभाषार्थत्वाश्रयणेनैव सैपु-
रिकीत्यादिसिद्धेः । एतौ—सैपुर-स्कोनगराख्यौ । अपिना—वाहीक-
ग्रामावित्यस्य परिग्रहः । तथा च—तयोरुभयवाचित्वादन्यमतेऽपि
वृद्धसंज्ञायाः ठञ्भिठोश्चोपपत्तिरिति भावः ।

इति द्रुमङ्गामण्डलान्तर्गत 'ठाढी' ग्रामवास्तव्य-व्याकरण-न्याय-वेदान्ताचार्य-लब्धस्वर्णपदक-पण्डितश्रीरुद्रधरशा-
स्त्रमर्मप्रणीते महाभाष्यप्रदीपोद्घोततत्त्वालोके प्रथमाध्यायस्य प्रथमे पादे नवममाह्निकम् ॥

तत्त्वालोककर्तुः परिचयः

(१)

अस्ति प्रसिद्धमहिमाऽखिलभूतलेऽयं, देशः सुरैरपि सदा स्पृहया प्रतीष्टः ।
शोभारतः प्रथितभारतनामधेयस्तस्यैकतो जनकजाजनिभूगरिष्ठा ॥

(२)

तन्मध्यमन्त्रवसितो बुधवर्गपूर्णः, षडंतिनामविदितोऽभिजनो यदीयः ।
आसीत्स मैथिलधरासुरवंशदीपः, श्रीमद्रुणेशदयितः किल विश्वनाथः ॥

(३)

यस्तर्ककर्मशगिरोऽखिलमर्मवेत्ता, भेत्ता च वादिनिवहस्य समस्तवादे ।
यज्ज्ञानगौरववशीकृतमानसोऽसौ, सर्वेष्टदाननिरतो मिथिलाऽधिपोऽभूत् ॥

(४)

तस्यात्मजस्तदनुरूपगुणैरुपेतो, दामोदरो निजगृहे बहुशः सुशिष्यान् ।
अन्नादिदानसहितं विधिनाऽतितुष्टः, प्राध्यापयन् किल निनाय समस्तमायुः ॥

(५)

तत्पुत्रः शाब्दतर्काध्ययनविशदधीर्व्यासतन्त्रे प्रवीणः,
काश्यामध्यापयंस्तानविकलविषयान् वाग्मितायां प्रसिद्धः ।
लैकव्योमाक्षिवर्षे फणिपतिवचसां कैयटोद्घोतभाजां,
तत्त्वालोकं व्यतानीद् गुरुवरकृपया छात्रवर्गस्य तुष्टयै ॥

(६)

नवीननीरदश्यामे श्रीरामचरणाम्बुजे ।
कृतिं समर्पयत्येतां निजां रुद्रधरः शुभाम् ॥ इति ॥

नवाह्निके व्याख्याताऽव्याख्यातसमुदितसूचसंख्या—

आह्निकसंख्या	प्र०	द्वि०	तृ०	च०	प०	ष०	स०	अ०	न०
शिवसूत्राणि	×	१४	×	×	×	×	×	×	×
पाणिनिसूत्राणि	×	×	३	७	१६	१८	११	४	१६
व्याख्यातसूत्राणि	×	८	२	७	१५	१५	११	४	१५
अव्याख्यातसूत्राणि	×	६	१	×	१	३	×	×	१
सर्वयोगः				शिवसूत्राणि १४,		पाणिनिसूत्राणि ७५			

अथ नवाह्निकसूत्रपाठः

क्रमाङ्कः	पृष्ठाङ्कः	क्रमाङ्कः	पृष्ठाङ्कः
पस्पशाह्निके		६ तुल्यास्यप्रयत्नं सवर्णम्	१६६
अथ शब्दानुशासनम् (पा० भा०)	३	१० नाज्झलौ	२०७
द्वितीयाह्निके		पञ्चमाह्निके	
(शिवसूत्राणि १-१४)		११ ईदूदेद्द्विवचनं प्रगृह्यम्	२११
१ अङ्गुण्	७१	१२ अदसो मात्	२१६
२ ऋलृक्	८४	१३ शे	२२५
३ एओङ्	६२	१४ निपात एकाजनाङ्	२२६
४ ऐऔच्	"	१५ ओत्	२२६
५ ह्यवरट्	१०५	१६ सम्बुद्धौ शाकल्यस्येतावनार्पे	अव्या०
६ लण्	१२०	१७ उञ्चः	२३२
७ चमङ्गणनम्	१२५	१८ ऊँ	"
८ ऋभञ्	"	१९ ईदूतौ च सप्तम्यर्थे	२३४
९ घढधष्	अव्याख्यातम्	२० दा धा ध्वदाप्	२३८
१० जबगडदश्	"	२१ आद्यन्तवदेकस्मिन्	२४६
११ खफछठथचटतव्	"	२२ तरप्तमपौ घः	२५३
१२ कपय्	"	२३ बहुगणवतुडति संख्या	२५४
१३ शषशर्	"	२४ णान्ता षट्	२६३
१४ हल्	"	२५ डति च	२६६
(प्रथमाध्यायप्रथमपादस्थपाणिनिसूत्राणि १-७५)		२६ क्तवत् निष्ठा	"
तृतीयाह्निके		षष्ठाह्निके	
१ वृद्धिरादैच्	१२८	२७ सर्वादीनि सर्वनामानि	२६६
२ अदेङ्गुणः	अव्या०	२८ विभाषा दिक्समासे बहुव्रीहौ	२८८
३ इको गुणवृद्धी	१४५	२९ न बहुव्रीहौ	२९१
चतुर्थाह्निके		३० तृतीयासमासे	२९४
४ न धातुलोप आर्धधातुके	१६७	३१ द्वन्द्वे च	अव्या०
५ क्ङिति च	१७५	३२ विभाषा जसि	२९५
६ दीधीवेवीटाम्	१८३	३३ प्रथमचरमतयाल्पर्यकतिपयनेमाश्च	अव्या०
७ हलोऽनन्तराः संयोगः	१८५	३४ पूर्वपरावरदक्षिणोत्तरापराधराणि	
८ मुखनासिकावचनोऽनुनासिकः	१९३	व्यवस्थायामसंज्ञायाम्	"
७१ म०			

क्रमाङ्कः	पृष्ठाङ्कः	क्रमाङ्कः	पृष्ठाङ्कः
३५ स्वमज्ञातिधनाख्यायाम्	२६८	अष्टमाह्निके	
३६ अन्तरं बहिर्योगोपसंन्यानयोः	२६९	५६ स्थानिवदादेशोऽनलविधौ	४०५
३७ स्वरादिनिपातमव्ययम्	३००	५७ अचः परस्मिन् पूर्वविधौ	४२८
३८ तद्धितश्चासर्वविभक्तिः	३०२	५८ न पदान्तद्विर्वचनवरेयलोपस्वरसवर्णानुस्वार-	
३९ कृन्मेजन्तः	३१०	दीर्घजश्चविधिषु	४५२
४० क्त्वातोमुन्कसुनः	अव्या०	५९ द्विर्वचनेऽचि	४६६
४१ अव्ययीभावश्च	३२०	नवमाह्निके	
४२ शि सर्वनामस्थानम्	३२२	६० अदर्शनं श्लोपः	४७३
४३ सुडनपुंसकस्य	"	६१ प्रत्ययस्य लुक्श्लुलुपः	४७५
४४ न वेति विभाषा	३२४	६२ प्रत्ययलोपे प्रत्ययलक्षणम्	४७६
सप्तमाह्निके		६३ न लुमताऽङ्गस्य	४९१
४५ इग्यणः सम्प्रसारणम्	३४७	६४ अचोऽन्त्यादि टि	अव्या०
४६ आद्यन्तौ टकितौ	३५०	६५ अलोऽन्त्यात्पूर्वं उपधा	५०२
४७ मिदचोऽन्त्यात्परः	३५६	६६ तस्मिन्निति निर्दिष्टे पूर्वस्य	५०७
४८ एच इग्नस्वादेशो	३६३	६७ तस्मादित्युत्तरस्य	"
४९ षष्ठी स्थानेयोगा	३६६	६८ स्वं रूपं शब्दस्याशब्दसंज्ञा	५१६
५० स्थानेऽन्तरतमः	३७१	६९ अणुदित्सवर्णस्य चाप्रत्ययः	५२१
५१ उरण् रपरः	३८४	७० तपरस्तत्कालस्य	५२६
५२ अलोऽन्त्यस्य	३९६	७१ आदिरन्त्येन सहेता	५३४
५३ ङिञ्च	४०१	७२ येन विधिस्तदन्तस्य	५३५
५४ आदेः परस्य	४०२	७३ वृद्धिर्यस्याचामादिस्तद्वृद्धम्	५५१
५५ अनेकाल्शित्सर्वस्य	४०३	७४ त्यदादीनि च	५४
		७५ एङ् प्राचां देशे	५५५

इत्यष्टाध्यायीसूत्रपाठे प्रथमाध्याये प्रथमः पादः ।

अथ नवाह्निकवार्तिकपाठः

क्रमाङ्कः	पृष्ठाङ्कः	क्रमाङ्कः	पृष्ठाङ्कः
प्रथममाह्निकम्			
१ सिद्धे शब्दार्थसम्बन्धे (मङ्गलार्थम्) (क) लोकतः (ख) लोकतोऽर्थप्रयुक्ते शब्दप्रयोगे शास्त्रेण धर्मनियमः (ग) यथा लौकिकवैदिकेषु	३८ ४५ ४६ ४८ ५० ५१ ५२ ५४ ५५	२९ एकत्वादकारस्य सिद्धम् ३० अनुबन्धसंकरस्तु ३१ एकाजनेकाज्ग्रहणेषु चानुपपत्तिः ३२ द्रव्यवचोपचाराः ३३ विषयेण तु नानालिङ्गकरणात् सिद्धम् ३४ एकाजनेकाज्ग्रहणेषु चावृत्तिसंख्यानात् ३५ आन्यभाव्यं तु कालशब्दव्यवायात् ३६ युगपच्च देशपृथक्त्वदर्शनात् ३७ शकुनिवत्स्युः ३८ आदित्यवत्स्युः ३९ आकृतिग्रहणात्सिद्धम् ४० (तद्वच्च तपरकरणम्) ४१ हल्ग्रहणेषु च ४२ रूपसामान्याद्वा	७७ ७८ ७९ ८१ ८२ ८३ ८४ ८५ ८६ ८७ ८८ ८९ ९० ९१ ९२
२ अस्त्यप्रयुक्तः ३ अस्त्यप्रयुक्त इति चेन्नार्थे शब्दप्रयोगात् ४ अप्रयोगः प्रयोगान्यत्वात् ५ अप्रयुक्ते दीर्घसत्रवत् ६ सर्वे देशान्तरे ७ ज्ञाने धर्म इति चेत्तथाऽधर्मः ८ आचारे नियमः ९ प्रयोगे सर्वलोकस्य १० शास्त्रपूर्वके प्रयोगेऽभ्युदयस्तत्तुल्यं वेदशब्देन ११ सूत्रे व्याकरणे षष्ठ्यर्थोऽनुपपन्नः १२ शब्दाप्रतिपत्तिः १३ शब्दे ल्युडर्थः १४ भवे च तद्धितः १५ प्रोक्तादयश्च तद्धिताः १६ लक्ष्यलक्षणो व्याकरणम् १७ वृत्तिसमवायार्थ उपदेशः १८ अनुबन्धकरणार्थश्च १९ इष्टबुध्यर्थश्च २० इष्टबुध्यर्थश्चेति चेदुदात्तानुदात्तस्वरितानुनासिकदीर्घ- प्लुतानामप्युपदेशः २१ आकृत्युपदेशात्सिद्धम् २२ आकृत्युपदेशात्सिद्धमिदं चेत्संवृतादीनां प्रतिषेधः २३ [गर्गादिबिदादिपाठात् संवृतादीनां निवृत्तिः] २४ लिङ्गार्था तु प्रत्यापत्तिः	५५ ५६ ५७ ५८ ५९ ६० ६१ ६२ ६३ ६४ ६५ ६६ ६७ ६८ ६९ ७० ७१ ७२ ७३ ७४ ७५ ७६ ७७	४३ लृकारोपदेशो यदच्छाऽशक्तिजानुकरणप्लुत्याद्यर्थः ४४ न्याय्यभावात्कल्पनं संज्ञादिषु ४५ अनुकरणं शिष्टाशिष्टाप्रतिषेधेषु यथा लौकिकवैदिकेषु ४६ एकदेशविकृतस्यानन्यत्वात्प्लुत्यादयः ४७ रवत्प्रतिषेधाच्च ४८ संध्यक्षरेषु तपरोपदेशश्चेत्तपरोच्चारणम् ४९ प्लुत्यादिष्वजिबिधिः ५० प्लुतसंज्ञा च ५१ अतपर एव इङ्ग्रस्वादेशो ५२ एकादेशो दीर्घग्रहणम् ५३ वर्णैकदेशा वर्णग्रहणेन चेत्संध्यक्षरे समानाक्षरविधि- प्रतिषेधः ५४ दीर्घे ह्रस्वविधिप्रतिषेधः ५५ एकवर्णवच्च ५६ नाव्यपवृक्तस्यावयवे तद्विधिर्यथा द्रव्येषु ५७ संध्यक्षरेषु विवृतत्वात् ५८ अप्रहणं चेन्नुड्विधिलादेशविनामेषु ऋकारग्रहणम् ५९ प्लुतावैच इदुतौ ६० तुल्यरूपे संयोगे द्विव्यञ्जनविधिः ६१ हकारस्य परोपदेशोऽङ्ग्रहणेषु ग्रहणम् ६२ उतवे च	९३ ९४ ९५ ९६ ९७ ९८ ९९ १०० १०१ १०२ १०४ १०५ १०६
द्वितीयमाह्निकम् अङ्गुष्ठा ॥ १ ॥		ऋतुल ॥ २ ॥ एओङ् ॥ ३ ॥ ऐऔच् ॥ ४ ॥	
२५ अकारस्य विवृतोपदेश आकारग्रहणार्थः २६ तस्य विवृतोपदेशादन्यत्रापि विवृतोपदेशः सवर्णग्रहणार्थः २७ दीर्घप्लुतवचने च संवृतनिवृत्त्यर्थः २८ तत्रानुवृत्तिनिर्देशो सवर्णग्रहणमनणत्वात्	७९ ७९ ७९ ७९		

क्रमाङ्कः	पृष्ठाङ्कः
६३-६४ पूर्वोपदेशो क्तिवक्सेडिवधयो भ्रूत्प्रहणानि च	१०६
६५ रेफस्य परोपदेशोऽनुनासिकद्विर्वचनपरसवर्णप्रतिषेधः	१०७
६६-६७ पूर्वोपदेशो क्तिवप्रतिषेधो व्यलोपवचनश्च	"
६८ अयौगवाहानामदसु णत्वम्	१०९
६९ शर्षु जश्भावषट्वे	"
७० अविशेषेण संयोगोपधासंज्ञाऽलोऽन्त्यद्विर्वचनस्थानि- वद्भावप्रतिषेधाः	१११
७१ अर्थवन्तो वर्णा धातुप्रातिपदिकप्रत्ययनिपातानामेक- वर्णानामर्थदर्शनात्	११२
७२ वर्णव्यत्यये चार्थान्तरगमनात्	"
७३ वर्णानुपलब्धौ चानर्थगतेः	११३
७४ संघातार्थवत्त्वाच्च	"
७५ संघातस्यैकार्थ्यात्सुबभावो वर्णात्	११४
७६ अनर्थकास्तु प्रतिवर्णमर्थानुपलब्धेः	११५
७७ वर्णव्यत्ययापायोपजनविकारेष्वर्थदर्शनात्	"
७८ प्रत्याहारेऽनुबन्धानां कथमजग्रहणेषु न	११६
७९ आचारात्	११७
८० अप्रधानत्वात्	"
८१ लोपश्च बलवत्तरः	"
८२ ऊकालोऽजिति वा योगस्तत्कालानां यथा भवेत् । अचां ग्रहणमच्कार्यं तेनैषां न भविष्यति ॥ (ह्रस्वादीनां वचनात् प्राग्यावत्तावदेव योगोऽस्तु । अच्कार्याणि यथा स्युस्तत्कालेष्वष्टु कार्याणि ॥) (अनुवर्तते विभाषा शरोऽचि यद्वारयत्ययं द्वित्वम्) (निर्ये हि तस्य लोपे प्रतिषेधार्थो न कश्चित्स्यात्)	११८ ११९ "

लण् ॥ ६ ॥

८३ असंदिग्धम्	१२०
८४ पराभावात्	१२१
८५ सवर्णेऽण् तपरं ह्युर्ध्वत्	१२४
८६ य्वोरन्यत्र परेणोऽण् स्यात्	"
८७ व्याख्यानाच्च द्विरुक्तिः	"
वमङ्गणनम् ॥ ७ ॥ ऋभञ् ॥ ८ ॥	
८८ अक्षरं न क्षरं विद्यात्	१२६
८९ अश्नोतेर्वा सरोक्षरम्	"
९० वर्णं वाऽऽहुः पूर्वसूत्रे	"
९१ किमर्थमुपदिश्यते	"
९२ वर्णज्ञानं वाग्विषयो यत्र च ब्रह्म वर्तते । तदर्थमिष्टबुद्ध्यर्थं लघ्वर्थोपदिश्यते ॥	"

तृतीयमाह्निकम्

वृद्धिरादैच् १।१।१॥

९३ संज्ञाधिकारः संज्ञासम्प्रत्ययार्थः	१३१
९४ इतरथा ह्यसम्प्रत्यययो यथा लोके	"
९५ संज्ञासंज्ञसन्देहश्च	१३२

क्रमाङ्कः	पृष्ठाङ्कः
९६ आचार्याचारात् संज्ञासिद्धिः	१३२
९७ यथा लौकिकवैदिकेषु	"
९८ संज्ञासंज्ञसन्देहश्च	१३३
९९ अनाकृतिः	"
१०० लिङ्गेन वा	"
१०१ सतो वृद्ध्यादिषु संज्ञाभावात्तदाश्रय इतरेतराश्रय- त्वादप्रसिद्धिः	१३९
१०२ सिद्धं तु नित्यशब्दत्वात्	१४०
१०३ किमर्थं शास्त्रमिति चेज्जिवारकत्वात्सिद्धम्	"
१०४ वृद्धिगुणसंज्ञयोः प्रत्येकं वचनम्	"
१०५ अन्यत्र सहवचनात्समुदाये संज्ञाऽप्रसङ्गः	"
१०६ प्रत्ययवयवश्च वाक्यपरिसमाप्तेः	१४१
१०७ आकारस्य तपरकरणं सवर्णार्थम्	१४२
१०८ भेदकत्वात्स्वरस्य	"
१०९ भेदकत्वाद् गुणस्य	"

इको गुणवृद्धी । १।१।३।

११० इग्रहणमात्सन्ध्यक्षरव्यञ्जननिवृत्त्यर्थम्	१४६
७११ संज्ञया विधाने नियमः	१४८
११२ वृद्धिगुणावलोऽन्त्यस्येति चेन्मिदमृजिपुगन्त- लवूपधर्द्धिदृशिप्रश्नद्विग्रहणम्	१५२
११३ सर्वदिशप्रसङ्गश्चानिगन्तस्य	"
११४ इङ्मात्रस्येति चेज्जुसि सार्वधातुकार्धधातुकार् स्वाद्यो- गुणेष्वनन्त्यप्रतिषेधः	१५३
११५ पुगन्तलवूपधग्रहणमनन्त्यनियमार्थम्	१५४
११६ नियमादिको गुणवृद्धी भवतो विप्रतिषेधेन	१५५
११७ वृद्धिग्रहणमुत्तरार्धम्	१५९
११८ तच्च सृज्यर्थम्	"
११९ इहार्थं चापि	"
१२० सृज्यर्थमिति चेद्योगविभागात्सिद्धम्	"
१२१ अटि चोक्तम्	१६०
१२२ वृद्धिप्रतिषेधानुपपत्तिस्त्वक्प्रकरणात्	"
१२३ तस्मादिग्लक्षणा वृद्धिः	१६४
१२४ षष्ठ्याः स्थानेयोगत्वादिङ्निवृत्तिः	"
१२५ अन्यतरार्थं पुनर्वचनम्	१६५
१२६ प्रसारणे च	"
१२७ विषयार्थं पुनर्वचनम्	"
१२८ उरण्परं च	"
१२९ सिद्धं तु षष्ठ्यधिकारे वचनात्	"

चतुर्थमाह्निकम्

न धातुलोप आधेधातुके १।१।४।

१३० यङ्यङ्गयवलोपे प्रतिषेधः	१६९
१३१ नुमोपसिन्धुनबन्धलोपेऽप्रतिषेधार्थम्	१७०
१३२ इक्प्रकरणाङ्गलोपे वृद्धिः	"

क्रमाङ्कः	पृष्ठाङ्कः	क्रमाङ्कः
१३३ निपातनात्स्यदादिषु	१७१	१६५ तत्र सवर्णलोपे दोषः
१३४ प्रत्ययाश्रयत्वादन्यत्र सिद्धम्	"	१६६ सिद्धमनच्त्वात्
१३५ रकि ज्यः सम्प्रसारणम्	"	१६७ वाक्यापरिसमाप्तिर्वा
१३६ अनारम्भो वा	१७२	
१३७ उक्तं शेषे	१७५	
१३८ विक्ञति च	"	
१३९ विक्ञति प्रतिषेधे तन्निमित्तग्रहणम्	"	
१४० [उपधारोरचीत्यर्थम्]	"	
१४१ उपधारोरचीत्यर्थम्	१७६	
१४२ शचञन्तस्यान्तरङ्गलक्षणत्वात् [सिद्धम्]	१७७	
१४३ तद्धितकाम्योरिकप्रकरणात्	१८१	
१४४ लकारस्य ङित्वादादेशेषु स्थानिवद्भावप्रसङ्गः	"	
१४५ लकारस्य ङित्वादादेशेषु स्थानिवद्भावप्रसङ्गः	"	
इति चेद्यासुटो द्विवचनान्तिसिद्धम्	"	
१४६ दीधीवेवीटाम्	१८३	
१४७ दीधीवेव्योश्छन्दोविषयत्वाद् दृष्टानुविधित्वाच्च	"	
छन्दसश्छन्दस्यदीधेददीधयुरिति च गुण-	"	
दर्शनादप्रतिषेधः	"	
१४८ दीध्यदिति च श्यम्व्यत्ययेन	१८४	
हलोऽनन्तराः संयोगः १।१।७।		
१४९ संयोगसंज्ञायां सहवचनं यथान्यत्र	१८६	
१५० समुदाये संयोगादिलोपो मरुजेः	१८९	
१५१ द्वयोर्हलोः संयोग इति चेद्विवचनम्	"	
१५२ न वाज्विधेः	"	
१५३ स्वरानन्तर्हितवचनम्	१९१	
१५४ आनन्तर्यवचनं किमर्थमिति चेदेकप्रतिषेधार्थम्	१९२	
१५५ न वाऽतज्जातीयव्यवायात्	"	
मुखनासिकावचनोऽनुनासिकः १।१।८।		
१५६ अनुनासिकसंज्ञायामितरेतराश्रये उक्तम्	१९६	
१५७ किमर्थं शास्त्रमिति चेन्नवर्तकत्वात्सिद्धम्	"	
तुल्यास्यप्रयत्नं सवर्णम् १।१।९।		
१५८ सवर्णसंज्ञायां भिन्नदेशेष्वतिप्रसङ्गः प्रयत्नसामा-		
न्यात्	१९८	
१५९ सिद्धं त्वास्ये तुल्यदेशप्रयत्नं सवर्णम्	"	
१६० तस्य	२०३	
१६१ तस्यावचनं वचनप्रामाण्यात्	"	
१६२ सम्बन्धिशब्दैर्वा तुल्यम्	"	
१६३ ऋकारलृकारयोः सर्जनविधिः	२०४	
नाज्झलौ १।१।१०।		
१६४ अज्झलोः प्रतिषेधे शकारप्रतिषेधोऽज्झलत्वात्		
[तत्र सवर्णलोपे दोषः]	२०७	

पृष्ठाङ्कः	क्रमाङ्कः	पृष्ठाङ्कः
१७१	१६५ तत्र सवर्णलोपे दोषः	२०८
"	१६६ सिद्धमनच्त्वात्	"
"	१६७ वाक्यापरिसमाप्तिर्वा	"
	पञ्चममाहिकम्	
	ईदूदेद्विवचनं प्रगृह्यम् १।१।११।	
१६८ प्लुतानां तु प्रगृह्यत्वाप्रसङ्गोऽतत्कालत्वात्	२१२	
१६९ ईदादयो द्विवचनं प्रगृह्या इति चेदन्त्यम्य विधिः २१६		
१७० ईदाद्यन्तमिति चेदेकस्य विधिः	"	
१७१ न वाद्यन्तवत्त्वात्	२१७	
१७२ ईदाद्यन्तं द्विवचनान्तमिति चेत्तुकि प्रतिषेधः	"	
१७३ सप्तम्यामर्थग्रहणं ज्ञापकं प्रत्ययलक्षणप्रतिषेधस्य	"	
	अदसो मात् १।१।१२।	
१७४ मात्प्रगृह्यसंज्ञायां तस्यासिद्धत्वादयावेकादेश-		
प्रतिषेधः	२१९	
१७५ वचनार्थो हि सिद्धे	२२०	
१७६ विप्रतिषेधाद्वा [प्रगृह्यसंज्ञा]	"	
१७७ आश्रयात्सिद्धत्वं यथा रोरुवे	२२२	
१७८ असिद्धे ह्युत्वे आद्गुणाप्रसिद्धिः	२२३	
१७९ वचनसामर्थ्याद्वा	"	
१८० योगविभागाद्वा	"	
१८१ मार्थादीदाद्यर्थानां वा	२२४	
उक्तं वा	"	
१८२ तत्र सकि दोषः	"	
१८३ न वा ग्रहणविशेषणत्वात्	२२५	
	शे १।१।१३।	
१८४ शेऽर्थवद्ग्रहणात्	"	
	ओत् १।१।१५।	
१८५ ओतश्चिवप्रतिषेधे	२३०	
	उञ ऊँ १।१।१७।	
१८६ उञ इति योगविभागः	२३३	
१८७ ऊँ वा शाकल्यस्य	२३४	
	ईदूतौ च सप्तम्यर्थे १।१।१८।	
१८८ ईदूतौ सप्तमीत्येव	"	
१८९ लुप्तेऽर्थग्रहणाद्भवेत्	२३५	
१९० पूर्वस्य चेत् सर्वणोऽसावांङाम्भावः प्रसज्यते	"	
१९१ वचनाद्यत्र दीर्घत्वम्	२३६	
१९२ तत्रापि सरसी यदि	"	
१९३ ज्ञापकं स्यात् तदन्तत्वे	"	
१९४ मा वा पूर्वपदस्य भूत्	२३७	

क्रमाङ्कः

पृष्ठाङ्कः

क्रमाङ्कः

पृष्ठाङ्कः

दा धा ध्वदाप् १।१।१६

णान्ता षट् १।१।२३।

- १९५ घुसंज्ञायां प्रकृतिग्रहणं शिदर्थम् २३८
 १९६ घुसंज्ञायां प्रकृतिग्रहणं शिद्विकृतार्थम्
 १९७ समानशब्दप्रतिषेधः २४८
 १९८ समानशब्दाप्रतिषेधोऽर्थवद्ग्रहणात् २४९
 १९९ अनुपसर्गाद्वा
 २०० न वार्थवतो ह्यागमस्तद्गुणीभूतस्तद्ग्रहणेन
 गृह्यते यथाऽन्यत्र
 २०१ दीङः प्रतिषेधः स्थाध्वोरित्त्वे २४३
 २०२ दाप्प्रतिषेधे न दैप्यनेजन्तत्वात् २४४
 २०३ सिद्धमनुबन्धस्याऽनेकान्तत्वात् २४५
 २०४ पित्प्रतिषेधाद्वा

आद्यन्तवदेकस्मिन् १।१।२०।

- २०५ सत्यन्यस्मिन्नाद्यन्तवद्भावादेकस्मिन्नाद्यन्तवद्वचनम् २४७
 २०६ तत्र व्यपदेशिवद्वचनम्
 २०७ एकाचो द्वे प्रथमार्थम् २४८
 २०८ षत्वे चाऽदेशसंप्रत्ययाऽर्थम्
 २०९ अवचनाल्लोकविज्ञानात् सिद्धम्
 २१० अपूर्वानुत्तरलक्षणत्वादाद्यन्तयोः सिद्धमेकस्मिन् २५०
 २११ आदिवत्त्वे प्रयोजनं प्रत्ययञ्जिदाद्युदात्तत्वे २५१
 २१२ वलादेरार्धधातुकस्येद्
 २१३ यस्मिन् विधिस्तदादित्वे
 २१४ अजायादित्वे
 २१५ अन्तवद् द्विवचनान्तप्रगृह्यत्वे २५२
 २१६ मिदचोन्त्यात्परः
 २१७ अचोऽन्त्यादि टि
 २१८ अलोऽन्त्यस्य
 २१९ येन विधिस्तदन्तत्वे

तरसमपौ घः १।१।२१।

- २२० घसंज्ञायां नदीतीरे प्रतिषेधः २५३
 २२१ घसंज्ञायां नदीतीरेऽप्रतिषेधः
 २२२ तरब्रह्मणं ह्यौपदेशिकम्

बहुगणवतुडति संख्या १।१।२१।

- २२३ संख्यासंज्ञायां संख्याग्रहणं [संख्यासंप्रत्ययार्थम्] २५४
 २२४ इतरथा ह्यसंप्रत्ययोऽकृत्रिमत्वाद्यथा लोके २५५
 २२५ उत्तरार्थं च २५६
 २२६ अध्यर्धग्रहणं च समासकन्विध्यर्थम् २६१
 २२७ लुकि चाऽग्रहणम्
 २२८ अर्धपूर्वपदश्च पूरणप्रत्ययान्तः
 २२९ अधिकग्रहणं चालुकि समासोत्तरपदद्वयार्थम्
 २३० बहुव्रीहौ चाग्रहणम् २६२
 २३१ बह्वादीनामग्रहणम्
 २३२ ज्ञापकात्सिद्धम्

क्तवत् निष्ठा १।१।२५।

- २३३ षट्संज्ञायामुपदेशवचनं [शताद्यष्टनोर्नुमुद्धर्थम्] २६३
 २३४ उक्तं वा
 २३५ निष्ठासंज्ञायां समानशब्दप्रतिषेधः २६७
 २३६ निष्ठासंज्ञायां समानशब्दाप्रतिषेधः
 २३७ अनुबन्धोऽन्यत्त्वकरः
 २३८ अनुबन्धोऽन्यत्त्वकर इति चेन्न लोपात्
 २३९ सिद्धिविपर्यासश्च
 २४० कारककालविशेषात् सिद्धम् २६८
 २४१ लुङि सिजादिदर्शनात्

षष्ठमाह्निकम्

सर्वादीनि सर्वनामानि १।१।२७।

- २४२ सर्वनामसंज्ञायां निपातनाणत्वाभावः २७१
 २४३ संज्ञोपसर्जनप्रतिषेधः २७५
 २४४ पाठात्पर्युदासः, पठितानां संज्ञाकरणम्
 २४५ सर्वाद्यानन्तर्यकार्यार्थम् २७६
 २४६ प्रयोजनं उत्तरादीनामद्भभावे
 २४७ त्यदादिविधौ च २७७
 २४८ उभस्य सर्वनामत्वेऽकजर्थः २८४
 २४९ अन्याभावो द्विवचनटान्विषयत्वात्
 २५० उभयोऽन्यत्र २८५
 २५१ अवचनादापि तत्परविज्ञानम् २८६
 २५२ अवचनादापि तत्परविज्ञानमिति चेत्केऽपि तुल्यम्
 २५३ भवतोऽकच्छेषात्वानि २८८

न बहुव्रीहौ १।१।२८।

- २५४ प्रतिषेधे भूतपूर्वस्योपसंख्यानम् २९३
 २५५ प्रतिषेधे भूतपूर्वस्योपसंख्यानानर्थक्यं पूर्वादीनां
 व्यवस्थायामिति वचनात् २९४

पूर्वपरावरदक्षिणोत्तरापराधराणि व्यवस्था-

यामसंज्ञायाम् १।१।३३।

- २५६ अवरादीनां च पुनः सूत्रपाठे ग्रहणानर्थक्यं गणो
 पठितत्वात् २९५

अन्तरं बहिर्योगोपसंख्यानयोः १।१।३५

- २५७ उपसंख्यानग्रहणमनर्थकं बहिर्योगेण कृतत्वात् २९९
 २५८ न वा शाकट्युगाद्यर्थम्
 २५९ [अपुरि] ३००

वाप्रकरणे तीयस्य ङित्सूपसंख्यानम्

तद्धितश्चासर्वविभक्तिः १।१।३७।

- २६१ असर्वविभक्तावविभक्तिनिमित्तस्योपसंख्यानम् ३०२
 २६२ सर्वविभक्तिर्बह्विशेषात्
 २६३ त्रलादीनां चोपसंख्यानम् ३०३

क्रमाङ्कः	पृष्ठाङ्कः
२६४ अविभक्तावितरेतराऽऽश्रयत्वादप्रसिद्धिः	३०३
२६५ अलिङ्गमसंख्यमिति वा	"
२६६ सिद्धं तु पाठात्	३०४
कृन्मेजन्तः १।१।३८।	
२६७ कृन्मेजन्तश्चानिकारोकारप्रकृतिः	३१२
२६८ न वा संनिपातलक्षणो विधिरनिमित्तं तद्विधातस्येति	"
२६९ प्रयोजनं ह्रस्वत्वं तुग्विधेर्ग्रामणिकुलम्	३१३
२७० नलोपो वृत्रहभिः	३१४
२७१ उदुपधत्वमकित्वस्य निङुचिते	"
२७२ नाभावो यञि दीर्घत्वस्यामुना	"
२७३ आत्वं कित्त्वस्योपादास्त	३१५
२७४ तिसृचतसृत्वं ङीङ्विधेः	"
२७५ तस्य दोषा वर्णाश्रयः प्रत्ययो वर्णविचालस्य	३१७
२७६ आत्वं पुग्विधेः क्रापयति	३१८
२७७ पुग् ह्रस्वत्वस्यादीदपत्	"
२७८ त्यदायकारष्टाङ्गिधेः	"
२७९ इङ्विधिराकारलोपस्य ययिवान्	"
२८० मतुङ्विभक्त्युदात्तं पूर्वनिधातस्य	३१९
२८१ नदीह्रस्वत्वं सम्बुद्धिलोपस्य	"
अव्ययीभावश्च १।१।४०।	
२८२ अव्ययीभावस्याव्ययत्वे प्रयोजनं लुङ्मुखस्व- रोपचाराः	३२०
शि सर्वनामस्थानम् १।१।४१।	
सुडनपुंसकस्य १।१।४२।	
२८३ शि सर्वनामस्थानं सुडनपुंसकस्येति चेज्जसि शिप्रतिषेधः	३२२
२८४ असमर्थसमासश्च	"
२८५ नाप्रतिषेधात्	३२३
२८६ अप्राप्तेर्चा	"
नवेति विभाषा १।१।४३।	
२८७ नवेति विभाषायामर्थसंज्ञाकरणम्	३२४
२८८ शब्दसंज्ञायां ह्यर्थसंप्रत्ययो यथान्यत्र	३२४
२८९ इतिकरणोऽर्थनिर्देशार्थः	३२५
२९० लोक्तः	"
२९१ समानशब्दप्रतिषेधः	३२६
२९२ न वा विधिपूर्वकत्वात् प्रतिषेधसंप्रत्ययो यथा लोके	"
२९३ विध्यनित्यत्वमनुपपन्नं प्रतिषेधसंज्ञाकरणात्	३२८
२९४ सिद्धं तु असज्य प्रतिषेधात्	"
२९५ विप्रतिषिद्धं तु	"
२९६ न वा प्रसङ्गसामर्थ्यादन्यत्र प्रतिषेधविषयत्वात्	"
२९७ विधिप्रतिषेधयोर्गुणपद्वचनानुपपत्तिः	३२९
२९८ भवतीति चेन्न प्रतिषेधः	"

क्रमाङ्कः	पृष्ठाङ्कः
२९९ नेति चेन्न विधिः	३३०
३०० सिद्धं तु पूर्वस्योत्तरेण बाधितत्वात्	"
३०१ साध्वनुशासनेऽस्मिन् शास्त्रे यस्य विभाषा तस्य साधुत्वम्	"
३०२ द्वेधाऽप्रतिपत्तिः	३३१
३०३ कार्येषु युगपदन्वाचययौगपद्यम्	३३२
३०४ आचार्यदेशशीलने च तद्विषयता	३३३
३०५ तत्कीर्तने च द्वेधाऽप्रतिपत्तिः	३३४
३०६ अशिष्यो वा विदितत्वात्	"
३०७ अप्राप्ते त्रिसंशयाः	३३५
३०८ द्वन्द्वे च, विभाषा जसि	"
३०९ ऊर्णोतेर्विभाषा	३३७
३१० विभाषोपयमने	३३८
३११ अनुपसर्गाद्वा	"
३१२ विभाषा वृक्षमृगादीनाम्	"
३१३ उपविदजागृभ्योऽन्यतरस्याम्	३३९
३१४ दीपादीनां विभाषा	"
३१५ विभाषाग्रेप्रथमपूर्वेषु	३४०
३१६ तृष्णादीनां विभाषा	३४१
३१७ एकहलादौ पूरयितव्येऽन्यतरस्याम्	"
३१८ श्वादेरिति । पदान्तस्यान्यतरस्याम्	"
३१९ सपूर्वायाः प्रथमाया विभाषाम्	३४२
३२० ओ यङ्यचि विभाषा	"
३२१ प्राप्ते च	३४३
३२२ विभाषा विप्रलापे	"
३२३ विभाषोपपदेन प्रतीयमाने	"
३२४ तिरोन्तर्धौ, विभाषा कृषि	३४४
३२५ अधीश्वरे, विभाषा कृषि	"
३२६ दिवस्तदर्थस्य, विभाषोपसर्गे	"
३२७ उभयत्र च	"
३२८ ह्रस्वोरन्यतरस्याम्	३४५
३२९ न यदि, विभाषा साकाञ्चे	"
३३० विभाषा श्वेः	"
३३१ विभाषा संघुषास्वन्नम्	३४६

सप्तममाहिकम्

इग्यणः संप्रसारणम् १।१।४४।

३३२ संप्रसारणसंज्ञायां वाक्यस्य संज्ञा चेद्वर्णविधिः	३४७
३३३ वर्णसंज्ञा चेन्नित्यसिः	"
३३४ विभक्तिविशेषनिर्देशस्तु ज्ञापक उभयसंज्ञात्वस्य	३४८

आद्यन्तौ टकितौ १।१।४५।

३३५ टकितोराद्यन्तविधाने प्रत्ययप्रतिषेधः	३४४
३३६ परवचनात्सिद्धम्	"
३३७ परवचनात्सिद्धमिति चेन्नापवादत्वात्	"

क्रमाङ्कः	पृष्ठाङ्कः
३३८ सिद्धं तु षष्ठ्यधिकारे वचनात्	३५५
३३९ आद्यन्त्ययोर्वा षष्ठ्यर्थत्वात्तदभावेऽसंप्रत्ययः मिदचोऽन्त्यात्परः १।१।४६।	३५५
३४० मिदचोऽन्त्यात्पर इति स्थानपरप्रत्ययापवादः	३५७
३४१ अन्त्यात्पूर्वो मस्रजेर्मिदनुषङ्गसंयोगादिलोपार्थः	३५८
३४२ भर्जिमचर्योश्च	३५९
३४३ अभक्ते दीर्घनलोपस्वरणत्वानुस्वारशीभावाः	३५९
३४४ परादौ गुणवृद्धयौत्वदीर्घनलोपानुस्वारशी- भावेनकारप्रतिषेधाः	३६०
३४५ पूर्वान्ते नपुंसकोपसर्जनहस्वत्वं द्विगुस्वरश्च	३६२
३४६ न वा वहिरङ्गलक्षणत्वात्	३६२
एच इग्रस्वादेशो १।१।४७।	
३४७ एच इग्वचनं सवर्णाकारनिवृत्त्यर्थम्	३६३
३४८ दीर्घप्रसङ्गस्तु	३६४
३४९ दीर्घप्रसङ्गस्तु निवर्तकत्वात्	३६४
३५० सिद्धमेङः सस्यानत्वात्	३६५
३५१ ऐचोश्चोत्तरभूयस्त्वात्	३६५
षष्ठी स्थानेयोगा १।१।४६।	
३५२ षष्ठ्याः स्थानेयोगवचनं नियमार्थम्	३६६
३५३ अवयवषष्ठ्यादिष्वतिप्रसङ्गः शासो गोह इति	३६७
३५४ अवयवषष्ठ्यादीनां चाऽप्राप्तियोगस्याऽसंदिग्धत्वात्	३६८
३५५ विशिष्टा वा षष्ठी स्थानेयोगा	३६८
स्थानेऽन्तरतमः १।१।५०।	
३५६ स्थानिनः एकत्विनिर्देशादनेकादेशनिर्देशाच्च सर्व- प्रसङ्गस्तस्मात् स्थानेऽन्तरतमवचनं नियमार्थम्	३७३
३५७ स्थानेऽन्तरतमे निवर्तके सर्वस्थानिनिवृत्तिः	३७७
३५८ निवृत्तप्रतिपत्तौ निवृत्तिः	३७८
३५९ अनर्थकं च	३७९
३६० उक्तं वा	३८०
३६१ प्रत्यात्मवचनं च	३८१
३६२ प्रत्यात्मवचनमशिष्यं स्वभावसिद्धत्वात्	३८२
३६३ अन्तरतमवचनं च	३८३
३६४ व्यञ्जनस्वरव्यतिक्रमे च तत्कालप्रसङ्गः	३८४
३६५ अक्षु चानेकवर्णदेशेषु	३८५
३६६ गुणवृद्धयेज्जावेषु च	३८६
३६७ ऋवर्णस्य गुणवृद्धिप्रसङ्गे सर्वप्रसङ्गोऽविशेषात्	३८७
३६८ न वा ऋवर्णस्य स्थाने रपरप्रसङ्गादवर्णस्यान्तर्यम्	३८८
३६९ सर्वादेशप्रसङ्गस्त्वेनेकाल्त्वात्	३८९
३७० न वाऽनेकाल्त्वस्य तदाश्रयत्वाद्द्विवर्णदेशस्याविधातः	३९०
३७१ संप्रयोगो वा नष्टाश्रयद्वयवत्	३९१
३७२ एजवर्णयोरादेशोऽवर्णं स्थानिनो वर्णप्रधानत्वात्	३९२
३७३ सिद्धं तूभयान्तर्यात्	३९३

क्रमाङ्कः	पृष्ठाङ्कः
उरण् रपरः १।१।५१।	
३७४ उरण् रपरवचनमन्यनिवृत्त्यर्थं चेदुदात्तादिषु दोषः	३८५
३७५ य उः स्थानेऽण् स रपर इति चेद् गुणवृद्धयो- वर्णाप्रतिपत्तिः	३८६
३७६ सिद्धं तु प्रसेङ्गे रपरत्वात्	३८७
३७७ आदेशो रपर इति चेद्रीरिविधिषु रपरप्रतिषेधः	३८८
३७८ उदात्तादिषु च	३८९
३७९ एकादेशस्योपसंख्यानम्	३८९
३८० अवयवग्रहणात्सिद्धम्	३९०
३८१ अवयवग्रहणात्सिद्धमिति चेदादेशो रान्तप्र- तिषेधः	३९०
३८२ आनुषुप्रग्रहणं ज्ञापकमेकादेशनिमित्तात् षत्वप्र- तिषेधस्य	३९२
३८३ अभक्ते दीर्घलत्वयगभ्यस्तस्वरहलादिः शेषविस- र्जनीयप्रतिषेधः प्रत्ययाव्यवस्था च	३९३
३८४ पूर्वान्ते र्ववधारणं विसर्जनीयप्रतिषेधो यक्स्वरश्च	३९५
३८५ परादावकारलोपौत्वपुक्प्रतिषेधश्च ऋयुपधाहस्वत्व- मिदो व्यवस्थाऽभ्यासलोपोऽभ्यस्ततादिस्वरो दीर्घत्वं च	३९६
अलोऽन्त्यस्य १।१।५२।	
३८६ अलोऽन्त्यस्येति स्थाने विज्ञातस्यानुसंहारः	४०६
३८७ इतरथा ह्यनिष्टप्रसङ्गः	४०७
३८८ योगशेषे च	४०९
ङिच्च १।१।५३।	
३८९ तातङि ङित्करणस्य सावकाशत्वादिप्रतिषेधा- त्सर्वादेशः	४०९
आदेः परस्य १।१।५४।	
३९० अलोऽन्त्यस्यादेः परस्थानेकाल्शित्सर्वस्येत्य- पवादविप्रतिषेधात्सर्वादेशः	४०२
अष्टममाह्निकम्	
स्थानिवदादेशोऽनल्विधौ १।१।५६।	
३९१ स्थान्यादेशपृथक्त्वादादेशो स्थानिवदनुदेशो गुरुच्च गुरुपुत्र इति यथा	४०८
३९२ अल्विधौ प्रतिषेधोऽविशेषणोऽप्राप्तिस्तस्यादर्शनात्	४१०
३९३ सामान्यातिदेशो हि विशेषानतिदेशः	४११
३९४ सत्याश्रये विधिरिष्टः	४१२
३९५ प्रतिषेधस्तु प्राप्नोत्यल्विधित्वात्	४१३
३९६ न वानुदेशिकस्य प्रतिषेधादितरेण भावः	४१४
३९७ आदेशयल्विधिरिति कुहवधपिबां गुणवृद्धि- प्रतिषेधः	४१५
३९८ आदेशयादेश इति चेत्सुपृष्टिद्विदितिष्टेषूप- संख्यानम्	४१६

क्रमाङ्कः	पृष्ठाङ्कः
३९९ एकदेशविकृतस्योपसंख्यानम्	४१५
४०० एकदेशविकृतस्यानन्यत्वात्सिद्धम्	"
४०१ अनित्यविज्ञानं तु तस्मादुपसंख्यानम्	४१६
४०२ एकदेशविकृतेषूपसंख्यानम्	"
४०३ अनादेशत्वात्	"
४०४ रूपान्यत्वाच्च	"
४०५ आदेशः स्थानिवदिति चेन्नानाश्रितत्वात्	४१७
४०६ आश्रय इति चेदल्लिङ्गप्रसङ्गः	"
४०७ अनुपपन्नं स्थान्यादेशत्वं नित्यत्वात्	४१८
४०८ सिद्धं तु यथा लौकिकनैदिकेभूतपूर्वेऽपि स्थान- शब्दप्रयोगात्	"
४०९ कार्यविपरिणामाद्वा [सिद्धम्]	"
४१० अपवादप्रसङ्गस्तु स्थानिवत्त्वात्	४१९
४११ उक्तं वा	"
४१२ सिद्धं तु षष्ठीनिर्दिष्टस्य स्थानिवद्वचनात्	४२०
४१३ तस्य दोषस्तयादेश उभयप्रतिषेधः	४२१
४१४ जात्याख्यायां वचनादेशे स्थानिवद्भावप्रतिषेधः	"
४१५ ब्रह्मावग्रहोऽदीर्घः	४२२
४१६ आहिभुवोरीदृप्रतिषेधः	४२३
४१७ वध्यादेशे वृद्धितत्त्वप्रतिषेधः	४२४
४१८ इद्विवधिवत्	"
४१९ आकारान्तान्नुक्तप्रतिषेधः	४२५
४२० लोढादेशे शाभावजभावधित्वहिलोपैत्त्वप्रतिषेधः	"
४२१ त्रयादेशे सन्तप्रतिषेधः	४२६
४२२ आम्बिधौ च	"
४२३ स्वरं वस्वादेशे	"
४२४ गोः पूर्वणित्त्वस्वरं	४२७
४२५ करोतिपिबत्योः प्रतिषेधः	४२८
४२६ उक्तं वा	"
अचः परस्मिन् पूर्वविधौ १।१।५७।	
४२७ अपरविधाविति तु	४३५
४२८ स्तोष्याम्यहं पादिकमौदवाहिं ततः श्रोभूते शातनीं पातनीं च । नेतारावागच्छतं धारणिं रावणिं च ततः पश्चात्संस्थते धंस्यते च ॥ १ ॥	४३७
४२९ आरभ्यमाणे नित्योऽसौ	४३८
४३० परश्चासौ व्यवस्थया	४३९
४३१ युगपत्सम्भवो नास्ति	"
४३२ बहिरङ्गेण सिध्यति	"
४३३ अचः पूर्वत्वविज्ञानादैचोः सिद्धम्	४४१
४३४ तत्रादेशलक्षणप्रतिषेधः	४४२
४३५ असिद्धवचनात्सिद्धम्	"
४३६ असिद्धवचनात्सिद्धमिति चेदुत्सर्गलक्षणानामनुदेशः	"
४३७ असिद्धवचनात्सिद्धमिति चेन्नान्यस्यासिद्धवचनाद- न्यस्य भावः	४४३
४३८ तस्मात्स्थानिवद्वचनमसिद्धत्वं च	"
४३९ उक्तं वा	"

क्रमाङ्कः	पृष्ठाङ्कः
काममतिदिरयतां वा सञ्चासञ्चापि नेह भारोऽस्ति ।	
४४० कल्प्यो हि वाक्ययोषो वाक्यं वक्तव्यधीनं हि ॥	४४३
४४१ अनन्तरस्य चेदेकाननुदात्तद्विगुस्वरगतिनिघाते- षूपसंख्यानम्	४४४
४४२ पूर्वमात्रस्येति चेदुपधाहस्वत्वम्	४४५
४४३ गुरुसंज्ञा च	"
४४४ न वा संयोगस्यापूर्वविधित्वात्	"
४४५ एकदेशस्योपसंख्यानम्	"
४४६ उभयनिमित्तत्वात्	४४६
४४७ उभयादेशत्वात्	"
४४८ हलचोरादेशः स्थानिवदिति चेद्विशतेस्तिलोप एकादेशः	४४७
४४९ स्थूलादीनां यणादिलोपेऽवादेशः	"
४५० केकयमित्यत्र य्वोरियादेश एत्वम्	"
४५१ उत्तरपदलोपे च	४४८
४५२ यङलोपे यणियङ्गुवङः	"
४५३ अस्यानिवत्त्वे यङलोपे गुणवृद्धिप्रतिषेधः	"
४५४ अविशेषेण स्थानिवदिति चेन्नोपयणादेशे गुरुविधिः	"
४५५ द्विवचनादयश्च प्रतिषेधे	४४९
४५६ कसलोपे लुग्वचनम्	"
४५७ हन्तेर्बत्वम्	"
४५८ ग्रहणेषु स्थानिवदिति चेज्जग्यादिष्वादेशप्रतिषेधः	४५०
४५९ यणादेशे युलोपेत्वानुनासिकात्वप्रतिषेधः	"
४६० रायात्वप्रतिषेधश्च	"
४६१ दीर्घे यलोपप्रतिषेधश्च	"
४६२ अतो दीर्घे यलोपवचनम्	४५१
न पदान्तद्विवचनवरेयलोपस्वरसवर्णानुस्वार दीर्घजश्चर्विधियु १।१।५८।	
४६३ प्रतिषेधे स्वरदीर्घयलोपेषु लोपाजदेशो न स्थानिवत्	४५८
४६४ किल्लुगुपधात्वचङ्परनिर्हासकुत्वेषूपसंख्यानम्	४५९
पूर्वत्रासिद्धे च	४६३
४६५ प्रयोजनं कसलोपः सलोपे	४६४
४६६ दध आकारलोप आदिचतुर्थत्वे	"
४६७ हलो यमां यमि लोपे	"
४६८ अल्लोपणिलोपौ संयोगान्तलोपप्रभृतिषु	"
४६९ द्विवचनादीनि च	४६५
४७० वरेयलोपस्वरवर्जम्	"
४७१ तस्य दोषः संयोगादिलोपलत्वणत्वेषु द्विवचनेऽचि १।१।५९।	४६५
४७२ आदेशे स्थानिवदनुदेशात्तद्वतो द्विवचनम्	४६६
४७३ तत्राभ्यासरूपम्	"
४७४ अजग्रहणं तु ज्ञापकं रूपस्थानिवद्भावस्य	"
४७५ तत्र गाङ्प्रतिषेधः	४६७
४७६ कृत्येजन्तदिवादिनामधातुष्वभ्यासरूपम्	"
४७७ प्रत्यय इति चेद् कृत्येजन्तनामधातुष्वभ्यासरूपम्	"

क्रमाङ्कः

पृष्ठाङ्कः

क्रमाङ्कः

पृष्ठाङ्कः

४७८ द्विर्वचननिमित्तेऽचि स्थानिवदिति चेण्णौ स्थानि-
वद्वचनम्

४६९

४७९ ओः पुण्यजिषु वचनं ज्ञापकं णौ स्थानिवद्भावस्य
(नवममाहिकम्)

अदर्शनं लोपः १।१।६०।

४८० लोपसंज्ञायामर्थसंज्ञाकरणम्

४७३

४८१ इतरेतराश्रयं च

"

४८२ लोपसंज्ञायामर्थसतोक्तम्

"

४८३ सर्वप्रसङ्गस्तु सर्वस्यान्यत्रादृष्टत्वात्

"

४८४ तत्र प्रत्ययलक्षणप्रतिषेधः

४७४

४८५ सिद्धं तु प्रसक्तादर्शनस्य लोपसंज्ञत्वात्

"

प्रत्ययस्य लुक्लुलुपः १।१।६१।

४८६ लुमति प्रत्ययग्रहणमप्रत्ययसंज्ञाप्रतिषेधार्थम्

४७५

४८७ प्रयोजनं तद्धितलुकि कंसीयपरशव्ययोरुकि

च गोप्रकृतिनिवृत्त्यर्थम्

"

४८८ योगविभागात्सिद्धम्

४७६

४८९ कंसीयपरशव्ययोरविशिष्टनिर्देशात् सिद्धम्

"

४९० उक्तं वा

४७७

४९१ षष्ठीनिर्देशार्थं तु

"

४९२ अनिर्देशो हि षष्ठ्यर्थप्रसिद्धिः

"

४९३ सर्वादेशार्थं वा वचनप्रामाण्यात्

४७८

४९४ उत्तरार्थं तु

४७९

प्रत्ययलोपे प्रत्ययलक्षणम् १।१।६२।

४९५ प्रत्ययलोपे प्रत्ययलक्षणवचनं सदन्वाख्याना-
च्छास्त्रस्य

४८१

४९६ लुक्पुपसंख्यानम्

४८२

४९७ लोपे हि विधानम्

"

४९८ न वाऽदर्शनस्य लोपसंज्ञत्वात्

"

४९९ प्रत्ययादर्शनं तु लुमस्तंभम्

४८३

५०० तत्र लुकि रलुविधिः प्रतिषेध्यः

"

५०१ न वा पृथक्संज्ञाकरणात्

"

५०२ लुमति प्रतिषेधाद्वा

४८४

५०३ सतो निमित्ताभावात्पदसंज्ञाऽभावः

"

५०४ तुर्गदीर्घत्वयोश्च विप्रतिषेधानुपपत्तिरेकयोगलक्षण-
त्वात् परिवीरिति

५८४

५०५ सिद्धं तु स्थानिसंज्ञानुदेशादान्यभावस्य

४८५

५०६ भसंज्ञाङीप्फगोरात्वेषु च सिद्धम्

४८६

५०७ तस्य दोषो ब्रौनकारलोपेस्वेभ्यधयः

४८७

५०८ प्रयोजनमपृक्तशिलोपे नुममामौ गुणवृद्धी दीर्घत्वे-
मडाटश्च त्रिविधयः

४८८

५०९ प्रयोजनं ब्रौनकारलोपेस्वेभ्यधयः

४८९

५१० [भसंज्ञाङीप्फगोरात्वेषु च दोषः]

"

न लुमताङ्गस्य १।१।६३।

५११ लुमति प्रतिषेध एकपदस्वरस्योपसंख्यानम्

४९१

५१२ सर्वामन्त्रितसिजलुक्स्वरवर्जम्

४९२

५१३ प्रयोजनं भिनिकिल्लुकि स्वराः

४९३

५१४ पथिमथोः सर्वनामस्थाने लुकि

४९३

५१५ अहो रविधौ

"

५१६ उत्तरपदत्वे चापदादिविधौ

"

५१७ नाप्रतिषेधात्

४९६

५१८ अप्रासर्वा

"

५१९ उत्तरपदत्वे च पदादिविधौ

४९८

५२० बहुचूर्णस्य च

"

५२१ द्वन्द्वेऽन्त्यस्य

"

५२२ सिचि जुसोऽप्रसङ्ग आकारप्रकरणात्

४९९

५२३ गुष्मदस्मदाः स्थग्रहणात्

"

५२४ आमि लिलोपात्तस्य चानिधातस्तस्माच्च निधातः

५००

५२५ अज्ञाधिकार इदो विधिप्रतिषेधौ

"

५२६ क्रमेर्दीर्घत्वं च

"

५२७ न लुमता तस्मिन्

५०१

५२८ न लुमता तस्मिन्निति चेद्वनिगिङादेशास्तलोपे

"

अलोऽन्त्यान्पूर्व उपधा १।१।६५।

५२९ उपधासंज्ञायामलुग्रहणमन्त्यनिर्देशात्तत्संघात-
प्रतिषेधः

५०२

५३० अन्त्यविज्ञानात्सिद्धम्

५०३

५३१ अन्त्यविज्ञानात् सिद्धमिति चेन्नानर्थकेऽलोऽन्त्य-
विधिरनभ्यासविकारे

५०४

५३२ प्रयोजनमव्यक्तानुकरणस्यात इतौ

"

५३३ ध्वसोरेद्धावभ्यासलोपश्च

"

५३४ आपि लोपोऽकोऽनचि

५०५

५३५ अत्र लोपोऽभ्यासस्य

५०६

५३६ अलोऽन्त्यात् पूर्वोऽलुपधेति वा

५०७

५३७ अवचनाल्लोकविज्ञानात् सिद्धम्

"

तस्मिन्निति निर्दिष्टे पूर्वस्य १।१।६६। ११

तस्मादित्युत्तरस्य १।१।६७।

५३८ निर्दिष्टग्रहणमानन्तर्यार्थम्

५१०

५३९ तस्मिन्तस्मादिति पूर्वोत्तरयोर्योगाविशेषाच्चिय-

५११

मार्थं वचनं दध्युदकं पचत्योदनम्

५११

५४० उभयनिर्देशो विप्रतिषेधात्पञ्चमीनिर्देशः

५१२

५४१ प्रयोजनमतो लसार्वाधातु कानु दात्तत्वे

"

५४२ बहोरिष्टादीनामादिलोपे

"

५४३ गोतो णित्

"

५४४ रुदादिभ्यः सार्वाधातुके

"

५४५ आने मुगीदासः

"

५४६ आमि सर्वनाम्नः सुट्

"

५४७ धेङित्याण नवाः

५१३

५४८ याडापः

"

५४९ ङमो ह्रस्वादचि ङमुण् नित्यम्

"

५५० विभक्तिविशेषनिर्देशानवकाशत्वादविप्रतिषेधः

"

५५१ यथार्थं वा षष्ठीनिर्देशः

"

५५२ प्रकल्पकमिति चेन्नियमाभावः

५१४

५५३ प्रकृतिविकाराव्यवस्था च

"

क्रमाङ्कः	पृष्ठाङ्कः
५५४ सप्तमीपञ्चम्योश्च भावादभयत्र षष्ठीप्रकृतिसिस्तत्रो- भयकार्यप्रसङ्गः	५१४
स्वं रूपं शब्दस्याशब्दसंज्ञा १।१।६८।	
५५५ शब्देनार्थगतैरर्थैः कार्यस्यासंभवात् तद्वाचिनः संज्ञाप्रतिषेधार्थं स्वरूपवचनम्	५१८
५५६ न वा शब्दपूर्वको ह्यर्थे संप्रत्ययस्तस्मादर्थनिवृत्तिः	५१९
५५७ शब्दसंज्ञाप्रतिषेधानर्थवचनं वचनप्रामाण्यात्	५२०
५५८ मन्त्रार्थमिति चेच्छास्त्रसमर्थार्थदर्शगतेः सिद्धम्	५२१
५५९ सित्तद्विशेषाणां वृक्षार्थम्	५२२
५६० पितृपर्यायवचनस्य च स्वायर्थ्यम्	५२३
५६१ जित्पर्यायवचनस्यैव राजार्थम्	५२४
५६२ फलितस्य च तद्विशेषाणां च मत्स्यावर्थम्	५२५
अणुदित्सर्वणस्य चाप्रत्ययः १।१।६९।	
५६३ अण् सर्वणस्येति स्वरानुनासिक्यकालभेदात्	५२६
५६४ तत्र प्रत्याहारग्रहणे सर्वणाग्रहणमनुपदेशात्	५२७
५६५ ह्रस्वसंप्रत्ययादिति चेदुच्चार्यमाणशब्दसंप्रत्याय- कत्वाच्छब्दस्यावचनम्	५२८
५६६ वर्णपाठ उपदेश इति चेदवरकालत्वात् परिभाषाया अनुपदेशः	५२९
५६७ तस्मादुपदेशः	५३०
५६८ तत्रानुवृत्तिनिर्देशे सवर्णाग्रहणमनुपदेशात्	५३१
५६९ वचनाद्यत्र तच्चास्ति	५३२
५७० सवर्णेऽणग्रहणमपरिभाष्यमाकृतिग्रहणात्	५३३
५७१ अनन्यत्वाच्च	५३४
५७२ अनेकान्तो ह्यनन्यत्वकरः	५३५
५७३ सवर्णेऽणग्रहणमपरिभाष्यमाकृतिग्रहणादनन्यत्वम्	५३६
५७४ अनेकान्तो ह्यनन्यत्वकरः	५३७
५७५ तद्वच्च हलग्रहणेषु	५३८
५७६ हुतविलम्बितयोश्चानुपदेशात्	५३९
५७७ वृत्तिपृथक्त्वं तु नोपपद्यते	५४०
५७८ तस्मात्तत्र तपरनिर्देशात् सिद्धम्	५४१
५७९ तपरस्तत्कालस्य	५४२
५८० तपरस्तत्कालः येति नियमार्थमिति चेद्दीर्घग्रहणे स्वरभिन्नाग्रहणम्	५४३
५८१ प्रापकमिति चेद् ह्रस्वग्रहणे दीर्घप्लुतप्रतिषेधः	५४४
५८२ विप्रतिषेधात् सिद्धम्	५४५
५८३ हुतायां तपरकरणे मध्यमविलम्बितयोरुप- संख्यानं कालभेदात्	५४६
५८४ सिद्धं त्ववस्थितं वर्णां वक्तुं क्षिराचिरवचनाद् वृत्तयो विशिष्यन्ते	५४७
५८५ भेर्याघातवत्	५४८
आदिरन्त्येन सहेता १।१।७१।	
५८६ आदिरन्त्येन सहेतेत्यसंप्रत्ययः संज्ञिनेऽनिर्देशात्	५४९
५८७ सिद्धं त्वादिरिता सह तन्मध्यस्येति वचनात्	५५०
५८८ संबन्धिशब्दैर्वा तुल्यम्	५५१

क्रमाङ्कः	पृष्ठाङ्कः
येन विधिस्तदन्तस्य १।१।७२।	
५८९ येन विधिस्तदन्तस्येति चेद्	५५२
५९० ग्रहणोपाधीनां तदन्तोपाधिप्रसङ्गः	५५३
५९१ सिद्धं तु विशेषणविशेष्ययोर्यथेष्टत्वात्	५५४
५९२ समासप्रत्ययविधौ प्रतिषेधः	५५५
५९३ उगिद्वर्णग्रहणवर्जम्	५५६
५९४ अकचरनन्वतः सर्वनामाव्ययधातुविधायुपसंख्यानम्	५५७
५९५ सिद्धं तु तदन्तान्तवचनात्	५५८
५९६ तदेकदेशविज्ञानाद्वा सिद्धम्	५५९
५९७ प्रयोजनं सर्वनामाव्ययसंज्ञायाम्	५६०
५९८ उपपदविधौ भयाद्व्यादिग्रहणम्	५६१
५९९ बीन्विधातुगिद्वर्णग्रहणम्	५६२
६०० प्रतिषेधे स्वल्पादिग्रहणम्	५६३
६०१ अपरिमाणविस्तादिग्रहणं च	५६४
६०२ दिति	५६५
६०३ रोण्या अण्	५६६
६०४ तस्य च	५६७
६०५ रथसीताहलेभ्यो यद्विधौ	५६८
६०६ सुसर्वादिक्छब्देभ्यो जनपदस्य	५६९
६०७ ऋतोर्द्विद्विध्याववयवानाम्	५७०
६०८ ठञ्विधौ संख्यायाः	५७१
६०९ धर्माज्ञः	५७२
६१० पदाज्ञाधिकारे तस्य च तदुत्तरपदस्य च	५७३
६११ प्रयोजनमिष्टकेषीकामालानां चित्तूलभारिषु	५७४
६१२ महदपस्त्वन्मृणां दीर्घविधौ	५७५
६१३ पद्युष्मदस्मदस्थ्याद्यनङ्हो नुम्	५७६
६१४ द्युपथिमथिपुंगोसखिचतुरनङ्ङिग्रहणम्	५७७
६१५ त्यदादिविधिभञ्जादिङ्गीग्रहणं च	५७८
६१६ वर्णग्रहणं च सर्वत्र	५७९
६१७ प्रत्ययग्रहणं चापञ्चम्याः	५८०
६१८ अलैवानर्थकेन	५८१
६१९ अनिनस्मन्ग्रहणानि च	५८२
६२० यस्मिन् विधिस्तदादावलग्रहणे वृद्धयस्याचामादिस्तद्वृद्धम् १।१।७३।	५८३
६२१ वृद्धिसंज्ञायामजसंनिवेशादनादित्वम्	५८४
६२२ एकान्तादित्वे च सर्वप्रसङ्गः	५८५
६२३ सिद्धमजाकृतिनिर्देशात्	५८६
६२४ व्यञ्जनस्याविविधमानत्वं यथाऽन्यत्र	५८७
६२५ वा नामधेयस्य	५८८
६२६ गोत्रेत्तरपदस्य	५८९
६२७ गोत्रान्ताद्वाऽसमस्तवत्	५९०
६२८ जिह्वाकात्यहरितकात्यवर्जम्	५९१
एङ् प्राचां षे १।१।७४।	
६२९ एङ् प्राचां देशे शैथिल्येष्वात् वक्तव्यम्	५९२

प्रश्नपत्राणि

- १ व्याकरणपदार्थस्तत्तदनुपपत्तिनिराकरणेन पातञ्जल्या प्रणाल्या निरुच्यताम् ।
- २ वर्णानां सार्थक्यमानर्थक्यञ्च हेतूपन्यासगर्भमालोच्य तदुभयस्य स्वाभाविकत्वं सहष्ठान्तमुपपाद्यताम् ।
- ३ 'इको गुणवृद्धी' इति सूत्रे वृद्धिग्रहणप्रयोजनं निरूप्यताम् ।
अथवा—ऋलृवर्णयोः सावर्ण्यविधिप्रयोजनं परीक्ष्यताम् ।
- ४ मन्त्राणामानर्थक्यमापाद्य तदर्थवत्त्वोपपादनेन निरुक्त-
शास्त्रारम्भः समर्थ्यताम् ।
- ५ दैवतकाण्डस्य दैवतत्वं निरुच्य ऋचां त्रैविध्यं लक्षणो-
दाहरणैर्विविच्यताम् ।
- ६ ईदृतौ च सप्तम्यर्थे, इति सूत्रस्यार्थग्रहणस्य सार्थक्यं
साधूपपाद्यताम् ।
- ७ उभस्य सर्वनामत्वेऽव्ययीभावस्याव्ययत्वे च प्रयोजनानि
प्रदर्श्यन्ताम् ।
- ८ षष्ठी स्थानेयोगेति सूत्रमावश्यकं नवेति विविच्यताम् ।
- ९ स्थानिवत्सूत्रस्वीकारे निर्दिष्टा दोषाः साकल्येन निराकर्तुं
शक्यन्ते नवेति निर्णीयताम् ।
- १० 'उत्तरपदत्वे चापदादिविधौ' इति वार्तिकस्य फलानि
प्रदर्श्य तत्त्वण्डनप्रकारोऽपि स्फुटं निर्दिश्यताम् ।
- ११ तपरस्तत्कालस्येति सूत्रं भाष्यरीत्या व्याख्यायताम् ।
- १२ 'समानशब्दाप्रतिषेधोऽर्थवद्ग्रहणात्' 'नवा संनिपात-
लक्षणो विधिरनिमित्तं तद्विधातस्येति' अवयवग्रहणात्
सिद्धमिति चेदादेशे रात्प्रतिषेधः, एकादेशस्योपसंख्या-
नम्, तदेकदेशविज्ञानाद् वा सिद्धम् ।
एषु वार्तिकत्रयस्य तात्पर्यं प्रकरणोपन्यासपुरःसरं
भाष्योक्तदिशा विशदीक्रियताम् ।
- १ शब्दानां ज्ञानस्य धर्मजनकत्वमाहोस्वित्प्रयोगस्येति सोप-
पत्तिकमालोच्यताम् ।
- २ त्रिमात्रचतुर्मात्रस्यानिनां त्रिमात्रचतुर्मात्रा आदेशा निरा-
क्रियन्ताम् ।
- ३ वृद्धिरादैजिति सूत्रे तपरकरणप्रयोजनं निरूप्यताम् ।
अथवा—न घातुलोप इति सूत्रं प्रत्याख्यायताम् ।
- ४ निरुक्तोद्धृतमन्त्ररर्थज्ञानं प्रशंसताऽर्थाज्ञानं निन्दता चायु-
ष्मता निरुक्तशास्त्रारम्भः समर्थ्यताम् ।
- ५ अग्नि-वैश्वानर-जातवेदशब्देषु किमपि शब्दद्वयं निरु-
क्तोक्तविविधप्रकारैर्निरुच्यताम् ।
- ६ सरूपसूत्र एवकारापकर्षे फलप्रमाणे निरूप्य, सोऽपकर्षो
युज्यते न वा ? युज्यते चेदपकृष्टस्य कान्वयः ? सर्व
समासतो निरूपणीयम् ।
- ७ निर्जरशब्दस्य तृतीयैकवचने नव्यप्राच्यमतयोर्निष्पन्नं
रूपं सप्रकारमुक्त्वाऽतिजरशब्दस्य नपुंसके द्वितीयैक-
वचने रूपमुभयमतेन सप्रमाणं प्रदर्शयन्तो युक्तत्वा-
युक्तत्वे कस्येति विवेचयत ।
- ८ अतिखट्वायेत्यत्र स्थानिवद्भावेन याङागम आपाद्यावन्तं
यदङ्गं ततः परस्य याङित्यर्थेन प्राचा निराकृतः । प्रति-
पदोक्तपरिभाषया च नवीनेन । तत्रोभयोरुपगमौ विवि-
च्यैकतरः पक्षः स्थापनीयः ।
- ९ उच्चारणार्थानां स्वत इत्संज्ञया वा निवृत्तिरिति विचार्य,
सुद्यौरित्यादौ स्वरितापत्तिर्निरसनीया ।
- १० मपर्यन्तस्येत्यधिकारसूत्रस्थपरिग्रहणफलं प्रदर्श्यताम् ।
- ११ टावृचीति सूत्रे पादोऽन्यतरस्यामित्यतोऽन्यतरस्याङ्-
ग्रहणस्यानुवृत्तिर्भवति नवेति स्पष्टं प्रतिपाद्यताम् ।
- १ गौरिति ज्ञाने प्रतिभासमानेषु सास्त्रालाङ्गलादिमध्यकृत्या-
दिषु युक्त्या शब्दत्वमाशङ्क्य तथावृत्तशब्दस्वरूपनिरु-
पणपुरस्सरं शब्दानुशासनस्य मुख्यं प्रयोजनपक्षकं
सप्रपञ्चमुदाह्रियताम् ।
- २ सवर्णानां ग्रहणार्थमवतीर्णं वर्णानामेकत्वपक्षमाक्षिप्य
सिद्धान्तपक्ष उपक्षिप्यताम् ।
- ३ 'इको गुणवृद्धी' इति सूत्रे इग्रहणसार्थक्यं व्यवस्थाप्य
स्वरानन्तर्हितवचनमिति वार्तिकं व्याख्याय प्रत्याख्यायताम् ।
अथवा—वर्णसमाग्राये हकारस्य द्विरुपदेशं समर्थ्य तस्येति
तु वक्तव्यमिति तुल्यास्यसूत्रस्थं वार्तिकं पातञ्जल्या प्रणाल्या
प्रत्याख्यायताम् ।
- ४ नाग्नमाख्यातजत्वे मतभेदमुद्भाव्य शाकटायनाचार्यमतं
निराक्रियताम् ।
- ५ अविस्पष्टदैवतलिङ्गेषु मन्त्रेषु देवतामुपपत्त्या परीक्ष्य
देवतावद्देवतानामश्वादीनामपि स्तुतिः समाधीयताम् ।
- ६ नवेति विभाषेति सूत्रं भाष्योक्तशङ्कासमाधिभिः समर्थ्य,
तत्प्रत्याख्यानेनाऽपि सुतरामभीष्टसिद्धिं प्रदर्श्य च, द्वन्द्वे
च, विभाषा जसि, विभाषाग्रे प्रथमपूर्वेषु, विभाषा
विप्रलापे, न यदि, विभाषा साकाञ्चे, एषु त्रिसंशयान्
प्रदर्श्याऽत्रत्यं सिद्धान्तं सुविशदं वदत ।
- ७ भाष्योक्तदिशा स्थानेऽन्तरतम इति सूत्रस्याऽनन्यथासिद्धं
प्रयोजनमभिधाय ग्रन्थोक्तं तमपः फलं सप्तम्यन्तपाठे
दोषांश्च प्रदर्श्य प्रथमान्तसप्तम्यन्तपाठयोः कः सिद्धान्त
इति साधु लिखत ।
- ८ स्थानिवत्सूत्रघटकपदानां साफल्यं सप्रमाणं प्रतिपाद्य
ज्ञापकलौकिकन्यायादिभिर्निखिलेष्टसिद्धावपि किमिति प्रकृत-
सूत्रमाराध्यते इत्यभिधत्त ।
- ९ न लुमताऽङ्गस्येति सूत्रं वादिप्रतिवाद्युक्तविविधवादोपन्या-
सपुरस्सरं भाष्यकाराभिप्रायावलम्बेन समर्थयत ।
- १० तस्मिन्निति सूत्रं ग्रन्थोक्तदिशा व्याख्याय कश्चाऽत्रोद्देश्य-
विधेयभावो भाष्यकारादिसम्मत इत्यभिधीयताम् ।
- ११ अणुदित्सूत्रघटकाऽप्रत्ययपदं भाष्योक्तशङ्कासमाधानै-
र्व्यवस्थाप्य तेन कथं भाव्यमानेनेति परिभाषा ज्ञाप्यत इति
प्रतिपाद्य चाऽणुग्रहणप्रत्याख्यानेन जातिपक्षस्वीकाराऽ-
भावेऽपीष्टसिद्धिर्भवत्सम्मतानवेति सविवेकमुपपादयत ।

